

Thần Y Ngốc Phi

Contents

Thần Y Ngốc Phi	3
1. Chương 1: Từ Hôn	4
2. Chương 2: Mạo Hiểm	7
3. Chương 3: Giải Thích	9
4. Chương 4: Hai Cái Đầu Heo	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6: Thả Chó	16
7. Chương 7: Cát Nhắc	18
8. Chương 8: Tiến Cung	20
9. Chương 9: Đón Xe	22
10. Chương 10: Cảm Động	24
11. Chương 11: Đối Diện	26
12. Chương 12: Đồng Lừa	28
13. Chương 13: Âm Mưu	32
14. Chương 14: Diễn Trò	34
15. Chương 15: Sự Thật Dàn Sáng Tổ	36
16. Chương 16: Hoàn Toàn Phản Kích	38
17. Chương 17: Hứa Hẹn Như Thế	41
18. Chương 18: Ôm Ấp	43
19. Chương 19: Kinh Trệ	46
20. Chương 20: Cẩn Một Cái	49
21. Chương 21: Uy Hiếp	52
22. Chương 22: Ồi Ra Người Hắn	55
23. Chương 23: Kinh Phí Để Ta Lo Liệu	58
24. Chương 24: Nữ Nhân Của Hắn	61
25. Chương 25: Đòi Hỏi Quá Đáng	63
26. Chương 26: Tuyển Chọn Phi	65
27. Chương 27: Khổng Tước Xòe Đuôi	68
28. Chương 28	70
29. Chương 29	73
30. Chương 30	77
31. Chương 31	79
32. Chương 32: Hậu Quả Của Việc Tức Giận	82
33. Chương 33: Tâm Tư Của Hắn	85
34. Chương 34: Âm Mưu Của Hoàng Hậu	88
35. Chương 35: Dung Túng	91
36. Chương 36	94
37. Chương 37	96
38. Chương 38	98
39. Chương 39	100
40. Chương 40	103

41. Chương 41	105
42. Chương 42	108
43. Chương 43	111
44. Chương 44	113
45. Chương 45	116
46. Chương 46	118
47. Chương 47	121
48. Chương 48	135
49. Chương 49	147
50. Chương 50	158
51. Chương 51	169
52. Chương 52	182
53. Chương 53	194
54. Chương 54	207
55. Chương 55: Có Tin Vui	219
56. Chương 56: Cùng Nhau Tắm Bồn Uyên Ương	231
57. Chương 57	243
58. Chương 58: Hấn Là Xử Nam	257
59. Chương 59: Đêm Động Phòng Hoa Chúc	266
60. Chương 61: Đúng Là Nàng	293
61. Chương 62: Nàng Cũng Ghen	310
62. Chương 63	320
63. Chương 64	331
64. Chương 65	339
65. Chương 66	350
66. Chương 67: Hấn Điên Cuồng, Giận Đánh Nhu Phi	361
67. Chương 68: Hậu Quả Của Việc Nàng Tức Giận, Nghiêm Trọng Hơn	373
68. Chương 69: Nhu Phi Bị Đùa Giỡn	386
69. Chương 70: Tháo Bỏ Lớp Ngụy Trang	398
70. Chương 71	411
71. Chương 72: Tìm Được Nhu Phi Thực	425
72. Chương 73	431
73. Chương 74	444
74. Chương 75	457
75. Chương 76: Khí Phức Hắc Của Hấn Khiến Dật Thần Tức Hộc Máu	469
76. Chương 77: Tuyệt Sắc Xuất Hiện, Rung Động Thiên Hạ	484
77. Chương 78	497
78. Chương 79: Tài Năng Của Nàng Làm Hấn Chấn Động	510
79. Chương 80: Sửa Trị Liễu Phi. Điên Cuồng Và Thương Tâm	523
80. Chương 81	536
81. Chương 82: Kết Cục Của Mạnh Như Tuyết	549
82. Chương 83: Kết Cục Của Mạnh Như Tuyết – Trò Hề Của Quấn Gia Và Đại Phu Nhân	562
83. Chương 84: Xử Lý Quấn Gia Và Đại Phu Nhân, Đối Phó Với Bạch Dật Thần	575
84. Chương 85: Mị Phi Chịu Nhục, Bạch Dật Thần Mắc Mưu, Mạnh Như Tuyết Muốn Lập Gia Đình	586
85. Chương 86	598
86. Chương 87	610
87. Chương 88: Đã Lâu Không Ghen Tuông Dữ Như Vậy	622
88. Chương 89: Âm Mưu Của Liễu Phi Bị Thất Bại – Nam Nhân Kỳ Quái	634
89. Chương 90	645
90. Chương 91: Nhị Vương Gia Xử Trí Mạnh Như Tuyết Vô Cùng Tàn Nhẫn – Đại Hội Bán Đấu Giá	666
91. Chương 92: Đại Hội Bán Đấu Giá – Bạch Dật Thần Thê Thảm	680
92. Chương 93: Sửa Trị Bạch Dật Thần – Người Đó Của Tinh Nhi	692

93. Chương 94	704
94. Chương 95	710
95. Chương 96	717
96. Chương 97	723
97. Chương 98: Chương 98	726
98. Chương 99: Làm Cho Thái Tử Và Đạt Hề Tình Kinh Ngạc	735
99. Chương 100	741
100. Chương 101	744
101. Chương 102: Đại Hội Phong Vân	751
102. Chương 103: Đại Hội Phong Vân Gặp Nhau, Hoàn Toàn Rung Động	757
103. Chương 104: Đại Hội Phong Vân, Tỷ Thí Trực Diện, Hoàn Toàn Chấn Động	762
104. Chương 105: Hình Dáng Chân Thật Xuất Hiện, Toàn Trường Chấn Động, Toàn Thắng Bạch Dật Thần	769
105. Chương 106: Tuyệt Đối Kinh Diễm. Tuyệt Đối Rung Động	779
106. Chương 107: Hối Hận Không Kịp. Bạch Dật Thần Bất Ngờ Kinh Hỉ.	789
107. Chương 108: Chân Tướng (kinh Hỷ Ngoài Ý Muốn)	800
108. Chương 109	811
109. Chương 110: Vì Ta Yêu Nàng	818
110. Chương 111: Thật Sự Có?	824
111. Chương 112: Nàng Và Thiên Hạ, Bên Nào Quan Trọng Hơn?	831
112. Chương 113: Tình Nguyện Từ Bỏ Ngôi Vị Hoàng Đế Vì Nàng	837
113. Chương 114	841
114. Chương 115: Nàng Chỉ Yêu Minh Hấn – Phấn Khích Phấn Kịch	848
115. Chương 116: Bộ Mặt Thật Của Liễu Phi	857
116. Chương 117: Kết Cục Của Liễu Phi	866
117. Chương 118: Liễu Phi Thê Thảm, Tình Nhi Xuất Giá	874
118. Chương 119	883
119. Chương 120: Bái Đường Thành Thân	886
120. Chương 121: Khó Phân Biệt Thật Giả, Sự Cơ Trí Của Hiên Viên Diệp	894
121. Chương 122: Thật Sự Có!!! (phát Nhi Mang Thai)	903
122. Chương 123: Hấn Vui Đến Choáng Váng, Con Đá Hấn Một Cước	914
123. Chương 124: Si Mê Khác Thường – Âm Mưu Của Bạch Dật Thần	923
124. Chương 125: Sự Bá Đạo Của Nàng – Nam Nhân Của Nàng Cũng Chỉ Có Thể Là Của Nàng	932
125. Chương 126: Hậu Quả Khi Mạnh Phát Ảnh Tức Giận	942
126. Chương 127: Hiên Viên Diệp Điên Cuồng	952
127. Chương 128: Kết Cục Của Lan Mai	962
128. Chương 129: Hiên Viên Diệp Bình Tĩnh Đánh Trả. Kết Cục Của Định Nhân	973
129. Chương 130: Giết Bạch Dật Thần (thượng)	983
130. Chương 131: Đuổi Giết Bạch Dật Thần	987
131. Chương 132	991
132. Chương 133	1012
133. Chương 134	1017
134. Chương 135: Đại Kết Cục	1031

Thần Y Ngốc Phi

Giới thiệu

Chẳng phải ngốc tử là không được yêu sao, là kẻ bị khinh ghét thì không có quyền lực chọn ư? Đầu r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-y-ngoc-phi>

1. Chương 1: Từ Hôn

Lan can với những chạm chỗ tinh xảo, bậc thềm làm bằng ngọc mây khói vòng, các mái ngói đỏ rực xếp chồng lên nhau, khắp nơi lưu quang rực rỡ, cảnh xa hoa đẹp như trong mộng.

Cảnh sắc với lầu các sang quý như vậy, cả thiên hạ cũng khó tìm được mấy chỗ, mặc dù không thể so với khí thế Hoàng Cung, nhưng cũng đủ rung động lòng người.

Giữa khung cảnh tuyệt mỹ như thế, vài vị nam tử thần thái phần khởi đang ở bậc thềm ngọc của lương đình tao nhã thưởng trà, luận đàm. Cảnh đã đẹp mà người lại càng có cốt khí, vài tiếng cười khinh đạm mà hoan hỉ vang lên, càng làm cho cảnh đẹp khôn cùng thêm vài phần sinh động.

Cách đó không xa là một tiểu đình, ở đó có ba vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi thưởng thức khung cảnh hữu tình trước mắt. Hai vị cô nương trong số đó khi nghe được tiếng cười đằng xa truyền đến, hơi ngượng ngùng nhìn về hướng các vị nam tử.

Một vị cô nương khác thì hơi thất vọng, nàng cup đôi mắt to tròn xuống, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Ha ha.” Một tiếng cười ngây ngô hơi ngu ngốc đột nhiên vang lên, như cố tình phá vỡ không khí đang vô cùng tốt đẹp này.

– “Cái thứ ngốc nghếch quái dị đó lại mặt dày mày dạn tìm tới sao?” Bạch Dật Vũ chuyển mắt nhìn về phía người đang ngây ngô cười, – Mạnh Phát Ảnh, không nhìn thì thôi, nhìn lại càng cảm thấy chán ghét nàng hơn.

Nhíu mày, thanh âm tức giận vang lên: “Ta rõ ràng đã phân phó Bạch Phúc không cho nàng ta vào nơi này rồi mà. Tại sao nàng ta lại vào được?”

Người này giờ luôn cup mắt xuống – Mạnh Như Tuyết nhẹ nhàng liếc Mạnh Phát Ảnh một cái, không hề mở miệng ra, nhưng trên mặt cũng hiện lên sự chán ghét, khó chịu.

“Không cần phải nói, chắc chắn là lại chui lỗ chó vào, da mặt thật dày.” – Phong Ngữ Lam trừng Mạnh Phát Ảnh, ngoan tuyệt nói.

“Tỷ tỷ, Bạch tiểu thư.” – Mạnh Phát Ảnh ngây ngốc không để ý đến việc các nàng đang trào phúng mình, thẳng tắp một đường đi tới bên cạnh Mạnh Như Tuyết, nhưng đôi mắt lại bắn về phía Bạch Dật Thần cách đó không xa.

Trong con người Phong Ngữ Lam càng thêm vài phần hận ý, nữ nhân này rõ ràng là người dằn dặt, một câu nói đều không hoàn chỉnh, rõ ràng tâm trí không được đầy đủ. Nhưng tâm đối với Dật Thần lại tựa hồ như không hề ngốc, một mực thăm nghĩ gả cho Bạch Dật Thần, một khi có cơ hội liền mặt dày mày dạn quần quít lấy Bạch Dật Thần.

Đứa ngốc lại quái dị như nàng ta sao có thể xứng với người ưu tú như Bạch Dật Thần. Bạch Dật Thần là của Phong Ngữ Lam này, chỉ có nàng mới xứng làm nương tử của Thần ca ca.

Ấy vậy mà lúc kẻ ngu ngốc này mới tròn năm tuổi, Thái Hậu đã vì nàng ta mà chỉ hôn cho Bạch Dật Thần, người nào cũng biết Thái Hậu hết mực che chở cho nàng ta. Bạch Dật Thần muốn từ hôn chỉ sợ rất khó, dù Bạch gia có cường đại cỡ nào, cũng không thể chống lại Hoàng tộc.

“Người là đứa ngốc, lại quái dị mà muốn gả cho ca ca ta sao ? Thật đúng là si tâm vọng tưởng, chỉ có Ngữ Lam tỷ tỷ mới xứng với ca ca ta, còn không mau rút khỏi Bạch Phủ, bốn tiểu thư cứ nhìn thấy người lại thấy ghê tởm.” Bạch Dật Vũ, không chỉ là xấu tính đơn thuần mà lời nói cũng ngoan độc vô cùng.

Dẫu vậy, cho dù có gan nói thế nhưng Bạch Dật Vũ cũng không dám động thủ đuổi Mạnh Phát Ảnh đi, bởi vì lá gan nàng có lớn hơn nữa cũng không dám chọc tới Thái Hậu.

Mạnh Phát Ảnh tuy có ngốc thật nhưng cũng hiểu được những lời này là đang trách móc nàng, trên mặt có chút ủy khuất, mắt vẫn lưu luyến nhìn Bạch Dật Thần cách đó không xa.

“Được rồi, muội đừng tức giận nữa.” Phong Ngữ Lam chớp chớp mắt nhìn Bạch Dật Vũ, sau đó lại cười xấu xa đi tới bên cạnh Mạnh Phát Ảnh, hơi hơi hạ giọng nói: “Thần ca ca sẽ không lấy người đâu, người hãy chết tâm đi, Thần ca ca nói, hấn chỉ thích ta, hấn chỉ lấy ta.”

Phong Ngữ Lam rất rõ ràng điểm yếu của kẻ ngốc này, mỗi lần có người trách móc Dật Thần, nàng ta sẽ cùng người đó liều mạng, nếu không thể đuổi trực tiếp đi được, vậy thì hãy để cho bản thân nàng ta tự mình rời đi, biện pháp này của nàng làm lần nào cũng hiệu nghiệm.

“Không, không phải.” Quả nhiên ngây ngốc như Mạnh Phát Ảnh vừa nghe thấy lời nói đó đã nóng nảy nhìn về phía Phong Ngữ Lam, vội vàng hô to .

“Đương nhiên chỉ có ta mới là tân nương của Thần ca ca, người nên biết điều rút sang một bên đi.” Phong Ngữ Lam khinh bỉ nhìn nàng, ngoan tuyệt nói, lời này cũng thành công kích động Mạnh Phát Ảnh.

Một người đàn độn vốn không có bao nhiêu năng lực tự chủ, một khi tức giận thì bản năng biểu hiện ra là công kích theo cách nguyên thủy nhất, Mạnh Phát Ảnh tức giận lườm Phong Ngữ Lam, rồi liều mạng xông đến.

“A, người đâu, đồ đàn này lại đánh người này .” Bạch Dật Vũ khóe môi nhếch lên một tia vui sướng khi người gặp họa, cười xấu xa lại cố ý lớn tiếng hô.

Cách đó không xa, mấy nam tử nghe được thanh âm liền cấp tốc chạy tới.

“Tại sao lại là cái đồ đàn này?” Phong Lăng Vân chán ghét nhíu mày, nhìn cảnh Mạnh Phát Ảnh ngu ngốc truy đánh muội muội của mình, nhưng hấn không có ý đi ngăn cản hay bảo hộ muội muội, hai trông mắt có thâm ý khác quét về phía Bạch Dật Thần, liếc mắt một cái.

“Thần ca ca, ta sợ, ta rất sợ.” Phong Ngữ Lam vẻ mặt sợ hãi nhìn Bạch Dật Thần, trong lòng thì mừng thầm. Nàng làm bộ hoảng loạn, sợ hãi nhào vào lòng Bạch Dật Thần.

Bạch Dật Thần đầu lông mày khẽ nhúc nhích, vẻ mặt có vẻ như ần vài phần khác thường, nhanh chóng ôm Phong Ngữ Lam vào lòng, đôi mắt y nhìn thẳng về phía Mạnh Phát Ảnh, vẻ mặt tức giận mang theo chán ghét, cũng có vài phần khinh bỉ cùng trào phúng.

“Mạnh Phát Ảnh, người điên đủ chưa, ta nói cho người biết, ta – Bạch Dật Thần tuyệt đối sẽ không lấy một người điên như người về làm thê tử, người ta muốn lấy chính là Lam Nhi, ta lập tức từ hôn. Hôm nay ta đến là để tiền trăm hậu tấu.” – Bạch Dật Thần nghiêng răng nghiêng lợi quát. “Người đâu, mang giấy bút đến đây .”

Y thật sự đã chịu cái người điên này quá đủ rồi, dù Thái Hậu có che chở nàng ta đi chăng nữa thì lần này y cũng nhất định giải trừ hôn ước, bằng không nếu phải lấy nàng ta về nhất định y sẽ bị ép đến phát điên.

“Muội đi lấy ngay đây .” Bạch Dật Vũ chạy nhanh như bay đi lấy giấy bút, Phong Ngữ Lam dựa vào trong lòng Bạch Dật Thần che giấu đi vẻ mặt vừa lòng cùng nụ cười đắc ý.

Bút đặt xuống trang giấy trắng, y cấp tốc viết xong thư từ hôn rồi hung hăng ném xuống trước mặt Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh thân mình đột nhiên cứng đờ, vẻ mặt ngốc nghếch nhưng lộ rõ sự thương tâm, sau đó nhìn chằm chằm Phong Ngữ Lam đang ở trong lòng Bạch Dật Thần, đột nhiên nàng nổi cơn điên xông đến.

Bạch Dật Thần cả kinh, thấy Mạnh Phát Ảnh bổ nhào đến thì theo bản năng vung cánh tay lên. Bạch Dật Thần vốn là người tập võ, đột nhiên không có lực khống chế vung chưởng ra khiến Mạnh Phát Ảnh bị ném xa vài thước.

Mọi người kinh ngạc, trong lúc nhất thời cũng có chút lo sợ, chẳng phải lo lắng cho Mạnh Phát Ảnh mà là lo lắng nếu thật sự Mạnh Phát Ảnh xảy ra chuyện, bọn họ e rằng...

“Phát nhi, Phát nhi.” Người từ nãy giờ chưa hề lên tiếng, vẫn luôn ngồi trong tiểu đình - Mạnh Như Tuyết lúc này đột nhiên hoảng hốt khản trương chạy về phía trước, vội vàng hô lớn, lay lay cánh tay Mạnh Phát Ảnh.

“Nàng, nàng ta sẽ không chết chứ?” Phong Ngữ Lam cũng bị sợ hãi, vẻ mặt đặc ý vừa nãy nay tràn đầy sợ hãi.

“Chết thì càng tốt.” Bạch Dật Thần quét mắt lạnh lùng, liếc Mạnh Phát Ảnh một cái, nếu nàng ta chết thật thì chẳng phải là y sẽ không cần phải thú cái người điên này nữa sao, mặc dù đúng là y đẩy nàng ngã, nhưng dù sao cũng là việc ngoài ý muốn, Thái Hậu có muốn truy cứu, thì dựa vào thể lực gia tộc của mình, hẳn là sẽ không bắt y phải đền mạng.

Càng nghĩ y càng hi vọng nàng đã chết.

Phong Lăng Vân phân vân định bước về phía trước nhưng cuối cùng lại không di chuyển, hẳn tuy rằng chỉ mới hai mươi ba tuổi nhưng đã là ngự y lợi hại nhất trong Hoàng Cung, bệnh lớn hay nhỏ của Hoàng Thượng cùng Thái Hậu đều là do hắn phụ trách.

Mà giờ khắc này, hắn thấy chết nhưng không cứu, cũng như Bạch Dật Thần nói kẻ ngốc này chết đi là chuyện tốt, chỉ có như vậy thì muối muối của hắn mới có thể danh chính ngôn thuận gả cho Bạch Dật Thần.

Nghe thấy lời nói của Bạch Dật Thần, hai tròng mắt Mạnh Như Tuyết chợt lóe, lập tức thấp giọng nói: “Còn có hơi thở, ta mang nó trở về tìm đại phu khám”

Người nào cũng biết nơi này đã có sẵn ngự y, và ai cũng hiểu giờ phút này không nên di chuyển Mạnh Phát Ảnh, mang Mạnh Phát Ảnh rời đi là tối kỵ, nhưng lại không có ai ngăn cản Mạnh Như Tuyết.

Trong xe ngựa, trên mặt Mạnh Như Tuyết không còn thái độ khản trương khi nãy, tất cả chỉ còn lại sự lạnh băng cùng ngoan tuyệt. Đem Mạnh Phát Ảnh ném qua một bên, tùy ý để thân thể Mạnh Phát Ảnh xóc nảy ở trong xe ngựa.

Tận sâu trong con người hiện lên sự thất vọng, hôm nay nàng không đợi cho đến khi “hắn” xuất hiện, nhiều năm qua nàng vì hắn làm nhiều như vậy, nhưng trong mắt hắn lại không có nàng, càng không chủ động cùng nàng nói câu nào.

Lúc nàng sinh ra, nghe nói toàn bộ phía trên Mạnh phủ đều ngập tràn ánh hào quang cùng bách điều tề minh. Có một vị cao tăng đắc đạo đã tiên đoán là có thiên tinh hạ phàm, tương lai nàng nhất định sẽ là hoàng hậu, có nàng liền có được thiên hạ.

Nàng có dung nhan tuyệt sắc, tài hoa xuất chúng, thông minh hơn người, trên thân thể nàng lại có hào quang của thiên tinh hạ phàm nhưng tại sao vẫn không đổi được một phân nhu tình của nam nhân?

Bất quá nhiều năm trôi qua nhưng cũng không thấy bên người hắn có nữ nhân nào khác, mà ít nhất hắn cũng không cự tuyệt nàng, hoặc là trong lòng hắn chỉ có thiên hạ. Nếu là như vậy, nàng nhất định sẽ là vương phi của hắn, hắn không yêu nữ nhân, nói không chừng sẽ là một loại phúc khí khác, ở trong lòng nàng tự an ủi bản thân mình như thế.

Thế nhưng hôm đó Mạnh phủ sinh ra lại không chỉ có nàng, con người đen cấp tốc nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, nếu để cho hắn biết...

Không, tuyệt đối không thể để cho hắn biết.

Ngón tay Mạnh Như Tuyết hơi đặt lên mũi Mạnh Phát Ảnh, thấy vẫn còn hơi thở, hai tròng mắt nhanh chóng trầm xuống.

Nàng tưởng rằng sau khi lĩnh một chương kia của Bạch Dật Thần, lại trải qua sự vấp vênh trên xe ngựa thì nàng ta sẽ sớm là đời , thật không ngờ vẫn còn có hơi thở.

Về nhà tìm đại phu đến cứu sống nàng ta?

Hai tròng mắt híp lại, ngoan quang phát ra càng mạnh, nàng cầm khăn lụa trong tay, áp lên trên mũi Mạnh Phát Ảnh.

Dù sao lần này nàng ta chết đã có người chống đỡ, chỉ cần đem hết thấy đổ lên người Bạch Dật Thần là được.

Chính là tay Mạnh Như Tuyết còn chưa kịp dùng tới sức, người nguyên bản vẫn không nhúc nhích lại đột nhiên mở mắt, con ngươi thẳng tắp nhìn Mạnh Như Tuyết, ánh nhìn ấy làm cho người ta lạnh thấu xương, làm cho người khác không rét mà run.

2. Chương 2: Mạo Hiểm

Mạnh Như Tuyết theo bản năng giơ tay lên, cực lực bày ra một nụ cười: Phát Ảnh, muội đã tỉnh lại rồi.”

Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng liếc xéo nàng ta một cái, sau đó từ từ nhắm mắt lại che giấu sự kinh ngạc trong đôi mắt, nàng đang ở nơi nào vậy? Nàng nhớ rõ ràng là mình đang vội vã đi đến bệnh viện để làm phẫu thuật ột bệnh nhân, thế rồi trên đường đi đã xảy ra tai nạn xe cộ.

Nhưng chuyện gì đang xảy ra ở nơi này vậy ? Quái lạ thật, nữ nhân kia rõ ràng đang mặc cổ trang, nàng bây giờ đúng là đang ngồi trên xe, nhưng không phải là phương tiện giao thông hiện đại, vừa này... nàng là bị một cỗ sát ý mãnh liệt làm bừng tỉnh, nữ nhân kia kêu nàng là muội muội nhưng lại muốn giết nàng.

Đột nhiên giật mình, vóc người này có cảm giác không quen thuộc như ban đầu, hơn nữa, trong đầu nàng dường như còn có một trí nhớ khác.

Chẳng lẽ...chẳng lẽ nàng bị xuyên qua? Nàng giật mình, bị ý niệm vớ vẩn trong đầu mình làm cho kinh hãi. Thử nhắm mắt lại, nàng đột nhiên lại cảm giác thấy sát ý mãnh liệt ban này.

Mạnh Như Tuyết thấy nàng một lần nữa nhắm mắt lại liền nổi lên sát ý, dù sao cơ hội như vậy thật sự khó cầu.

“Muốn giết ta sao ?” Chính là lần này tay Mạnh Như Tuyết còn chưa đụng tới Mạnh Phát Ảnh thì bên tai đã vang lên một tiếng nói giống như đến từ Địa ngục. Âm thanh lạnh lẽo đột nhiên vang lên khiến Mạnh Như Tuyết bất ngờ rung mình một cái, cảm giác như toàn thân đột nhiên bị đánh rơi xuống hố băng ngàn năm .

Lấy lại bình tĩnh nhìn Mạnh Phát Ảnh vẫn còn nhắm mắt dựa vào màn xe bên cạnh, trong nháy mắt nàng tưởng rằng vừa rồi chỉ là ảo giác của mình.

Tay nắm thật chặt, sự ngoan độc trong mắt lại lóe lên, lúc này đây nàng ta không do dự nghĩ ngợi nữa, nhanh chóng vươn tay bịt miệng Mạnh Phát Ảnh .

“Chỉ bằng ngươi mà muốn giết ta sao ? ” Đôi mắt kia lại mở ra, hàn quang lạnh thấu xương bắn ra tứ phía, ánh mắt sắc bén như muốn trực tiếp xuyên thấu Mạnh Như Tuyết.

Mạnh Như Tuyết hai tay run rẩy, khăn trong tay cũng suýt nữa rơi trên mặt đất.

Ánh mắt lạnh lùng đáng sợ thẳng tắp nhìn nàng từ trên xuống dưới như vậy khiến Mạnh Như Tuyết theo bản năng cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Cho tới nay người làm cho nàng sợ hãi chỉ có một, chính là nam nhân khiến nàng bỏ xuống hết thấy lại chưa từng liếc mắt coi trọng nàng. Nhưng giờ phút này, nàng lại sợ kẻ ngốc này, thật sự là rất nực cười.

Đứa ngốc? Mạnh Như Tuyết kiềm hãm lại, kẻ này không ngốc, nhận thức như vậy làm cho lòng của nàng đột nhiên trầm xuống, làm sao có thể đột nhiên không ngốc? Nàng ta rõ ràng...

Nếu như nàng ta không ngốc vậy thì càng không thể lưu lại nàng ta, nàng ta hiện tại dù sao cũng bị thương nên về căn bản là không có năng lực phản kích. Thế nhưng, lúc này, cái loại khí thế làm cho người ta kinh hãi trên người Mạnh Phát Ảnh lại làm cho nàng có chút do dự, có chút sợ hãi.

Môi đỏ mọng của Mạnh Phát Ảnh lại khẽ mở, khoe môi để lộ một tia cười khê, “Người cứ động thủ thử xem, xem thử ai sẽ chết trước?”

Rõ ràng chỉ là khê cười nhẹ nhưng lại làm người ta cảm nhận được một cảm giác lạnh băng từ đầu đến chân. Thanh âm nhàn nhạt mỉm cười lại giống như tiếng thét đòi mạng đến từ như Địa ngục.

Mạnh Như Tuyết hoàn toàn cứng người, những ngón tay run lên bần bật.

Không gian bao quanh lúc bấy giờ như một sự đối nghịch đầy quỷ dị, có lạnh lùng, có hung ác nhưng lại yên tĩnh lạ thường. Bầu không khí ấy khiến tâm Mạnh Như Tuyết rối loạn không ngừng.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Mạnh Như Tuyết cả kinh thả tay xuống, tất cả cảm xúc trên mặt biến mất, khê cười nói, “Muội muội không có việc gì là ta an tâm rồi, vừa nãy ta chỉ muốn... muốn nhìn một chút ...”

Mặt Mạnh Như Tuyết thay đổi thực mau, nhìn thấy vẻ mặt biến sắc của nàng ta như thế làm cho Mạnh Phát Ảnh hơi hơi nhíu mày, trong lòng cũng âm thầm nhẹ nhõm thở ra một hơi, phản ứng của Mạnh Như Tuyết khiến nàng biết hiện tại nàng đã an toàn, vừa rồi quả thật có chút mạo hiểm.

Nếu như nữ nhân này thật sự động thủ thì nàng căn bản không thể đáp trả, vì giờ phút này toàn thân nàng đau đớn vô cùng, một chút khí lực cũng không có.

Màn xe nhanh chóng bị xốc lên, một nha đầu thanh tú, nhanh nhẹn tiến vào, nhìn thấy bộ dáng Mạnh Phát Ảnh thì kinh sợ hô lên, “Chủ tử, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Thanh âm rất sốt ruột kêu “chủ tử” kia hiển nhiên là kêu nàng, mà thanh âm đột nhiên trở nên lạnh lẽo chất vấn còn lại thì hiển nhiên là đang nhắm đến Mạnh Như Tuyết.

“Lúc nãy ở Bạch phủ, muội ấy có chút xung đột với Phong tiểu thư nên bị Bạch công tử trong lúc vô tình đẩy một chút gây thương tổn.” Mạnh Như Tuyết nhẹ giọng giải thích, gương mặt áy náy, lo lắng, giả bộ như thật nói ra chân tướng.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm cười lạnh, hừ, trong lúc vô tình đẩy một cái, trong lúc vô tình đẩy có thể khiến cho người khác bị thương thành như vậy, hơn nữa còn muốn chủ nhân thật sự của thân thể này chết.

Nữ nhân này thật sự tưởng rằng trước kia ‘Nàng’ ngốc đến cái gì cũng đều không hiểu? Bây giờ trong đầu nàng còn lưu trữ một ít trí nhớ của chủ nhân thân thể này, lúc trước phát sinh chuyện gì trong đầu cũng đều nhớ rõ, hoặc lúc trước ‘Nàng’ phân biệt không rõ sự tình thiệt giả nhưng bây giờ nàng phân tích so với ai khác đều thấu triệt hơn.

“Mau, mau đến chỗ Hoàng Thái Hậu thỉnh ngự y.” Nha đầu kia ôm lấy Mạnh Phát Ảnh, vọt thẳng ra khỏi xe ngựa, vội vàng hô lớn.

“Không cần, ta không có chuyện gì, nghỉ ngơi một chút là được rồi.” Mạnh Phát Ảnh mày nhíu lại, nàng là bác sĩ, tình trạng thân thể này hiện tại nàng rất rõ ràng, cũng không có bị vết thương lớn nào cả, cái cần nhất chỉ là nghỉ ngơi thôi.

Trong trí nhớ, Hoàng Thái Hậu rất thương yêu ‘nàng’. Nếu để cho Người biết thì nàng đừng mong chỉ nghĩ nghỉ ngơi là được rồi, hơn nữa nàng cũng sợ bị Thái y tra ra những điểm khác thường.

“Chủ... chủ tử, người... người có thể nói một câu dài đầy đủ như vậy...?” Thanh Trúc đang ôm nàng chợt cứng người lại, bước chân không khỏi dừng lại, mặt kinh ngạc nhìn nàng, trong con ngươi lại tràn ra kinh hãi.

“Tiểu thư, người không ngốc?” Đông Nhi bên cạnh nhanh mồm nhanh miệng hô, lời vừa ra khỏi miệng liền ý thức được mình nói sai, có chút sợ hãi khi thấy Thanh Trúc lờm một cái, Đông Nhi giật mình, từ từ cúi đầu.

“Không ngốc, vừa mới ngã một cái thôi, có thể bị cụng đầu một chút nhưng không có vấn đề gì đâu.” Mạnh Phát Ảnh không ngần ngại chút nào, nhẹ giọng cười nói.

“Thật sao ? tiểu thư bây giờ thật sự tốt lắm, thật tốt quá, thật tốt quá.” Đông Nhi ngẩng đầu, vui mừng hoan hô, mấy nha đầu đứng cùng nàng gương mặt ai nấy đều hưng phấn.

“Vâng, thật tốt quá.” Trong con ngươi Thanh Trúc ẩn chứa vài phần kích động, tiểu thư như vậy sẽ không bị người khác bắt nạt nữa, tuy rằng Thái Hậu phân phó nàng tới chiếu cố tiểu thư, nhưng tiểu thư vì muốn gặp Bạch công tử nên thường xuyên xuất môn theo nhị tiểu thư, lại không để cho các nàng đi theo mỗi ngày. Kết quả là đều bị khi dễ, khóc trở về.

Lần này càng quá đáng hơn, Mạnh Phát Ảnh thừa dịp các nàng không để ý đã vụng trộm chạy ra ngoài, may mắn là không có chuyện gì.

Bàn tay của Mạnh Như Tuyết ở dưới tay áo không ngừng nắm chặt, nắm đến móng tay đâm vào lòng bàn tay mới nhận ra, sau đó từ từ thả ra, mặt giả bộ cao hứng nói: “Thật sự là chúc mừng muội muội, gặp họa nhưng lại được phúc.”

Thanh Trúc hai mắt chớp lên cũng không để ý tới nàng ta, trực tiếp ôm Mạnh Phát Ảnh đi vào Vương phủ.

“Sao lại thế? Nha đầu kia không còn ngốc nữa sao?” Đại phu nhân vốn chạy đến xem náo nhiệt, nhìn thấy cảnh tượng ấy mặt khó có thể tin được, hô nhỏ.

“Phải, không ngốc.” Mạnh Như Tuyết oán hận cắn răng, trong con ngươi càng hiện lên tia sáng ngoan độc, không biết là đang tính toán chủ ý xấu xa gì.

3. Chương 3: Giải Thích

Đáp ứng yêu cầu của Mạnh Phát Ảnh, thấy nàng xác thực không có chuyện gì, Thanh Trúc mới không làm kinh động đến Hoàng Thái Hậu, nhưng lại càng cẩn thận chiếu cố Mạnh Phát Ảnh hơn.

Tuy rằng Bạch Dật Thần vùng chưởng khá mạnh nhưng may mắn cũng không có gãy xương hay đại thương gì, nghỉ ngơi một đêm thân thể không còn đau đớn, tinh thần Mạnh Phát Ảnh cũng đã khá lên nhiều.

Nàng có thói quen mới sáng sớm đã rời giường, lúc này Thanh Trúc chưa đến, nàng nhanh chóng đi tới trước gương. Ngày hôm qua, Thanh Trúc vẫn luôn ở đây khiến nàng không có cơ hội nhìn xem bộ dáng hiện tại ra sao.

Ngắm bóng người trong gương nàng không khỏi hoảng sợ, dáng người này không phải là xấu xí lắm nhưng da tay so với nam nhân còn ngăm đen hơn vài phần, có câu một trắng che ba xấu, nữ nhân đen dù nhìn thế nào cũng thấy mất đi hảo cảm. Nhìn chằm chằm người trong gương, khóe mắt nhanh chóng lấy lại thần thái lạnh lùng ban đầu. Theo bản năng, nàng đưa tay lên chạm vào khuôn mặt mình. Chính là không chạm vào thì không biết, chạm vào mới thấy da mặt đột nhiên cứng đờ, cảm giác này có điểm không đúng. Tuy rằng da mặt này sờ qua cùng người thường không có quá nhiều khác biệt, nhưng nàng sâu sắc có thể cảm giác được da mặt này tuyệt đối có vấn đề.

Hai tròng mắt chớp chớp, nàng nhanh chóng cầm chậu nước bắt đầu rửa mặt, nhưng tẩy nửa ngày cũng không có tí biến hóa nào. Con ngươi của nàng từ từ nheo lại, khóe môi nở một nụ cười lạnh, có lẽ là dùng

một ít được liệu không thấm nước gì đó thôi. Loại tiểu xảo này sao có thể làm khó được nàng?

Sau một lát, nàng lại đứng trước gương, nhìn khuôn mặt hiện lên trong gương mà cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, từ khi sinh ra đến bây giờ nàng gặp qua không ít mỹ nữ nhưng lại chưa từng nhìn thấy một người đẹp như vậy.

Nếu nói Mạnh Như Tuyết là một mỹ nữ tuyệt sắc tuyệt mỹ thì khi cùng so sánh với khuôn mặt này, Mạnh Như Tuyết chỉ sợ còn chưa bằng một phần mười của nàng.

Giờ phút này, nàng thật sự không thể tìm ra một từ ngữ thích hợp để có thể hình dung gương mặt xinh đẹp này.

Rõ ràng là một khuôn mặt đẹp như vậy, nhưng vì sao lại phải che lại?

Nhớ tới ‘Nàng’ nguyên bản ngây dại, con người Mạnh Phát Ảnh híp lại, lạnh lùng cười nhạt, chỉ sợ là có âm mưu, tuy nhiên hiện tại nàng không thể đánh rắn động rừng.

Hơn nữa, nàng đột nhiên không ngốc lại còn bất ngờ thay đổi bộ dáng thì chỉ sợ không ai tin tưởng. Mạnh Phát Ảnh bất động thanh sắc mất một lúc, sau đó lại khôi phục bộ dáng lúc trước.

“Chủ tử, người đang làm gì vậy?” Thanh Trúc nhìn thấy nàng đã thức giấc khi trời vẫn còn tinh mơ, mà lúc này lại đang làm cái gì đó với những lọ nhỏ trên bàn, Thanh Trúc không biết trong những cái lọ nhỏ đó chứa cái gì, và dùng để làm gì. Chủ tử sau khi hết ngốc thì thay đổi rất kỳ quái.

“Người đi chuẩn bị một bữa thịnh soạn để chào hỏi khách cho ta.” Mạnh Phát Ảnh không trả lời câu hỏi của Thanh Trúc, tùy ý ra lệnh.

Một bữa thịnh soạn? Thanh Trúc vẫn còn đang tò mò nhìn chiếc lọ nhỏ trên bàn, có cảm giác nó chứa một loại phần kỳ quái nên không chú ý lắng đến lời của Mạnh Phát Ảnh. Đến khi sự tỉnh thì cảm thấy khó hiểu, một bữa thịnh soạn sao? Mà sẽ có khách nhân nào đến?

Hầu gia còn chưa trở về, Hoàng Thái Hậu mấy ngày nay nghe nói thân thể có chút không thoải mái nên không thể nào có chuyện người sẽ đến đây.

Mạnh Phát Ảnh lại không để ý đến Thanh Trúc, vẻ mặt cực kỳ tự nhiên, nàng tin tưởng không bao lâu sẽ có ‘Khách nhân’ tới, ‘Khách quý’ đến thăm, nàng đương nhiên muốn hảo hảo chiêu đãi.

Nhìn từng cái lọ một trước mặt, Mạnh Phát Ảnh hơi hơi nhíu mày, a, có phải là còn thiếu cái gì đó không nhỉ?

Mất hơi hơi chuyển, nhìn những con kiến đang đi thành đàn dưới chân, con người nhất thời sáng ngời, đúng, chính là nó, những con kiến này đều không phải toàn màu đen mà trên thân còn mang theo một chút hồng. Đột nhiên trong đầu nàng lóe ra một chủ ý không tồi.

Đây đều là những con kiến độc, thật tốt!

Mạnh Phát Ảnh cầm lấy một cái lọ, thông thả đến bên gốc cây, dùng hai nhánh cây nhặt con kiến, bỏ nhanh vào trong lọ.

“Tiểu thư, người đang làm cái gì vậy?” Mấy nha đầu vẻ mặt nghi hoặc không hiểu hành động kỳ lạ của tiểu thư nhà mình, xúm xít vây lại hỏi.

Thanh Trúc hiển nhiên cũng nghi hoặc nhìn nàng.

“Muội muội, Phong tiểu thư cùng Bạch tiểu thư cố ý đến thăm muội, bọn họ là vì chuyện ngày hôm qua mà đến nhận lỗi với muội đó.” Hoàn toàn vô thanh vô tức xuất hiện, Mạnh Như Tuyết mỉm cười mà thanh âm lại êm ái, nhẹ nhàng.

Cùng lúc đó những người khác cũng đã tiến vào phòng, nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh đang bắt kiến thì bọn họ đều đứng lại.

Trong con người của Mạnh Như Tuyết càng ẩn thêm vài phần nghi hoặc, nàng ta đang làm gì thế này? Buổi sáng hôm nay, nàng cố ý cho người gọi Phong Ngữ Lam cùng Bạch Dật Vũ tới, muốn để cho bọn họ giúp nàng thử xem thực hư như thế nào.

Hai tròng mắt Thanh Trúc híp lại, trên mặt ẩn chứa vài phần bất mãn vì không thể đem những người vừa tới đuổi ra ngoài.

Mạnh Phát Ảnh tựa hồ không nghe thấy lời của Mạnh Như Tuyết, dường như vẫn không ngừng bắt lấy con kiến của nàng.

“Phất Nhi muội muội, chuyện ngày hôm qua là ta không đúng, ta không nên tránh . Nếu ta không tránh né, Thần ca ca cũng không cần bảo hộ ta để không cần thận thương tổn muội muội.” Phong Ngữ Lam trên mặt cực lực bày ra một nụ cười đi đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng nói, thế nhưng ánh mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh lại đầy sự khinh bỉ.

Mạnh Như Tuyết còn nói là nàng không ngốc, chỉ sợ là so với trước kia càng nhìn càng thấy ngốc hơn.

Nghe qua như là đang xin lỗi nhưng cũng đem tất cả sai lầm đều đổ lên trên người Mạnh Phát Ảnh. Mạnh Phát Ảnh vẫn mười phần nghiêm cẩn, mười phần chuyên tâm nhất kiến ,hoàn toàn coi các nàng như không khí.

Thanh Trúc nghe xong cảm thấy tức giận thay cho chủ tử nhưng thấy Mạnh Phát Ảnh vẫn bất động không nói, đành đứng yên ở một bên nhìn nàng nhất kiến.

Phong Ngữ Lam cùng Bạch Dật Vũ dù trong lòng có nhiều bất mãn nhưng có Thanh Trúc đứng ở chỗ này nên các nàng cũng không dám làm gì. Thanh Trúc là người đắc lực nhất bên cạnh Hoàng Thái Hậu, cũng là cung nữ được Hoàng Thái Hậu tín nhiệm nhất, nàng ta được Hoàng Thái Hậu đặc biệt phân phó tới chiếu cố Mạnh Phát Ảnh .

Mặc dù là cung nữ nhưng các vị tiểu thư như bọn họ cũng không có gan chọc nổi.

“Thanh Trúc, những người đến đây đều là khách, sao không đi rót chén trà lên?” Mạnh Như Tuyết trong lòng biết Thanh Trúc có mặt ở đây thì không thể chĩnh đồ ngốc kia được nên nhẹ giọng đuổi khéo.

“Đi đi .” Thanh Trúc vừa muốn phân phó nha đầu bên cạnh đi châm trà, thì Mạnh Phát Ảnh lại đột nhiên mở miệng, thanh âm cực kì bình thản, lại làm cho Thanh Trúc cảm giác được một loại tự tin cường đại, tâm nguyên bản rất lo lắng nhưng nhờ ngữ khí khinh đạm của Mạnh Phát Ảnh mà tiêu tán đi .

Nàng biết chủ tử giờ phút này kêu nàng đi tất nhiên là có nguyên nhân, liền cung kính đáp: “Vâng ạ!”

4. Chương 4: Hai Cái Đầu Heo

Nhìn thấy Thanh Trúc rời đi, Phong Ngữ Lam cùng Bạch Dật Vũ ngay lập tức không cần ngại trang nữa , lập tức lộ nguyên hình, dù sao mấy tiểu nha đầu ở đây đều chỉ là người hầu của Hầu Phủ nên không có gì đáng bận tâm .

“Hừ, Như Tuyết còn nói nàng không ngốc, ta xem là so trước kia còn ngu hơn.” Bạch Dật Vũ lạnh giọng trào phúng.

“Đúng thế, ta xem là ngốc đến hết thuốc chữa rồi, nhìn là thấy ghê tởm.” Phong Ngữ Lam cũng ác thanh mắng.

Mạnh Phát Ảnh không chút nào để ý đến các nàng, nhất thêm mấy con kiến nữa sau đó mới đứng thẳng lên, đi trở về bàn đá trong viện, rồi đem bột phấn trong một cái lọ nhỏ từng chút một rót vào trong lọ chứa kiến trên bàn.

“Này, đồ ngốc, người đang làm cái gì thế hả, bốn tiểu thư đang nói chuyện với người, người có nghe hay không, sẽ không phải lại biến thành kẻ điếc luôn chứ.” Bạch Dật Vũ thấy Mạnh Phát Ảnh không để ý đến mình nên lửa giận bốc lên, tức giận quát.

“Hừ, một đứa đã ngốc lại còn quái dị mà muốn gả cho Thần ca ca ư ? Thật sự là không biết xấu hổ.” Phong Ngữ Lam càng quá đáng hơn, bắt đầu mắng mỗ.

Đây là kỹ xảo bọn họ hay lôi ra sử dụng nhất, cho dù như thế nào thì bọn họ vẫn biết sợ Hoàng Thái Hậu nên không dám trực tiếp khi dễ Mạnh Phát Ảnh, vì thế chỉ có thể chọc giận nàng bằng những câu nói châm chọc khiến nàng không chịu được mà động thủ, và thế là bọn họ có thể hiên ngang thương tổn nàng với lớp vỏ nguy trang chỉ là tự vệ mà thôi.

“Các người cảm thấy hai cái đầu heo có được tính là người quái dị không?” Mạnh Phát Ảnh rất cục cựa cũng ngẩng đầu nhìn về phía các nàng, hơi hơi khẽ cười hỏi.

“Cái gì đầu heo?” Phong Ngữ Lam cùng Bạch Dật Vũ sững sốt, đồng thời hỏi lại.

“Đến đầu heo mà cũng chưa thấy qua sao? Được rồi, không cần phải gấp, lập tức là có thể thấy được.” Mạnh Phát Ảnh khéo môi từ từ nở nụ cười, nụ cười mềm nhẹ khác thường thế nhưng làm cho hai vị đại tiểu thư đứng ở trước mặt nàng trong lòng có chút sợ hãi.

Ngay cả Thanh Trúc bưng trà vào phòng thấy nụ cười trên mặt nàng, trong lòng cũng cảm thấy có chút rét lạnh. Lúc này Mạnh Phát Ảnh đột nhiên giơ tay lên, đem vật cầm trong tay nhẹ nhàng vung lên trước mặt hai vị đại tiểu thư, bột phấn trong lọ theo gió thổi tới bám dính lên mặt hai người.

“Mạnh Phát Ảnh, người.. người đã vấy cái gì ở trên mặt chúng ta?” Phong Ngữ Lam cùng Bạch Dật Vũ hoa dung thất sắc kinh hãi, hoảng loạn hô lớn.

”Thuốc đầu heo cấp tốc.” Mạnh Phát Ảnh khéo môi cười càng nhu hòa, càng nhẹ nhàng, khiến hai vị đại tiểu thư càng sợ hãi hơn.

“Có ý tứ gì?” Hai người sững sốt, lại không hẹn mà cùng hỏi.

“Hai người các người tự nhìn nhau một chút sẽ hiểu thôi.” Lần này không đợi Mạnh Phát Ảnh mở miệng nói, Đông Nhi vẽ mặt kinh ngạc nói ra.

Phong Ngữ Lam cùng Bạch Dật Vũ nhanh chóng cả kinh, hai người cơ hồ là đồng thời nhìn về phía đối phương, cũng đồng thời phát ra tiếng thét thê thảm đến chói tai.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaa, ta không muốn trở thành đầu heo, ta không muốn.” Bạch Dật Vũ nhìn Phong Ngữ Lam mặt nhanh chóng sững đờ lại kêu thảm thiết, nàng biết mặt mình khẳng định cũng giống Phong Ngữ Lam, sững sững giống đầu heo, hơn nữa cả khuôn mặt mọc đầy những vết đỏ như muốn vỡ tung ra, trông vô cùng đáng sợ.

Phong Ngữ Lam toàn thân phát run, không nói nổi một câu nào cả.

“Thật đáng tiếc, đã biến thành như vậy mất rồi.” Mạnh Phát Ảnh ném cho nàng một ánh mắt ngụ ý các người mới là ngu ngốc hết chỗ nói.

Bình thường hai người này hay khi dễ nàng nhất.

Những người gây ra cái chết cho Mạnh Phát Ảnh, trong đó có hai người này, trừng phạt như vậy đã là tiện nghi cho các nàng, với lại loại thuốc này chỉ là thuốc ngắn hạn, mấy ngày nữa sưng đỏ sẽ tiêu tan.

“Mạnh Phát Ảnh, đem giải dược ra đây.” Lấy lại phản ứng, Phong Ngữ Lam gằn từng tiếng quát lớn, Phong gia là y học thế gia, Phong Ngữ Lam đương nhiên sẽ nhận thức về giải dược.

“Ồ, biến thành đầu heo, óc cũng thành óc heo, dễ dàng cho người giải dược thì ta cần gì phải phiền phức hạ độc như vậy.” Mạnh Phát Ảnh không chút nào che dấu ý cười, thản nhiên nói.

“Người...” Phong Ngữ Lam chán nản, nghĩ đến bản thân mình có phụ thân là đại phu, ca ca cũng là ngự y trong Hoàng Cung, không bằng đi thỉnh đại ca hỗ trợ.

“Đi, chúng ta đi tìm đại ca của ta.” Phong Ngữ Lam kéo Bạch Dật Vũ hốt ha hốt hoảng đào tẩu, hiển nhiên là sợ người khác gặp bộ dáng chật vật của các nàng nên đành phải vung tay chạy ra ngoài bằng cửa sau.

Mạnh Như Tuyết kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, trong lòng sợ hãi tới cực điểm, nhưng cũng cảm thấy may mà bản thân mình lúc này không xông lên.

“Tỷ tỷ, đồ tốt như thế này tỷ không thử một chút chẳng phải thật là đáng tiếc sao ?” Mạnh Phát Ảnh liếc nàng một cái, lắc lắc lọ nhỏ trong tay lại ôn nhu nói, giọng nói êm ái , hết sức dịu dàng nhưng vào trong tai Mạnh Như Tuyết lại giống như âm thanh ma quái tới từ Địa ngục.

“Không, không cần... không cần.” Người luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng, giỏi về nói xạo, giỏi về nguy trang thế mà giờ phút này miệng thì phát ra những âm thanh lắp bắp , chân thì hoảng loạn chạy đi, nàng ta chỉ sợ Mạnh Phát Ảnh sẽ đem thứ kia phủ lên mặt nàng.

Mạnh Phát Ảnh cười lạnh, trốn, người cho là người trốn được mãi sao , một cái mạng, chẳng lẽ cứ như vậy không mình bạch chết đi sao . Một khi nàng đã xuyên qua nhập vào thân thể này thì sẽ vì chủ nhân trước kia đòi lại công đạo, toàn bộ hung thủ hại chết nàng một người cũng đừng mơ sẽ chạy trốn được.

“Chủ tử, đây là cái gì vậy? Sao có thể lợi hại như thế ?” Thanh Trúc trong lòng cũng vô cùng sợ hãi, nghĩ đến bản thân mình vừa mới từ phía sau hai vị tiểu thư đi vào, nếu chủ tử sớm vậy một chút nàng chẳng phải cũng biến thành đầu heo rồi còn gì.

Bất quá hai vị tiểu thư kia ngày thường không biết đã khi dễ chủ tử bao nhiêu lần rồi, lần này rốt cục cũng trút được cơn giận.

“Đúng thế, tiểu thư, đây rốt cuộc là cái gì vậy?” Mấy nha đầu cũng tò mò vây quanh hỏi han.

“Tùy tiện phối hợp lại với nhau, hiệu quả cũng không tệ.” Mạnh Phát Ảnh tùy tiện trả lời, nàng cũng thật không ngờ hiệu quả sẽ tốt như vậy.

“Oa, tiểu thư thật là lợi hại nha, tùy tiện phối hợp mà có thể tạo thành loại thuốc lợi hại như vậy .” Ánh mắt mấy nha đầu nhìn Mạnh Phát Ảnh có thêm vài phần sùng bái, trước kia tiểu thư ngày ngày thường xuyên chịu khi dễ, hiện tại thật quá đổi lợi hại, rốt cục cũng được hãnh diện.

“Đại ca, đại ca, cứu ta.” Phong Ngữ Lam cùng Bạch Dật Vũ rốt cuộc cũng tìm thấy Bạch Dật Thần cùng Phong Lăng Vân ở trong hậu viện Bạch phủ . Phong Ngữ Lam vừa nhìn thấy hắc, liền hoảng loạn khóc òa lên, chạy về phía Phong Lăng Vân.

“Người là ai hả?” Phong Lăng Vân nhìn một cái đầu heo kinh khủng chạy về phía hắc , theo bản năng né tránh, giật mình hô lên , “Người xấu xí này không biết từ đâu tới dám kêu ta là đại ca.”

Giờ phút này Phong Ngữ Lam cùng Bạch Dật Vũ cũng hiểu chính bọn họ còn không nhận ra mình , huống chi là người khác.

Bất quá, Bạch Dật Thần nhìn đến người giống nàng ta cũng chạy về phía hắc – Bạch Dật Vũ, bộ dáng tuy rằng thay đổi nhưng giọng nói này là của Vũ Nhi, chỉ là Vũ Nhi như vậy cũng khiến hắc kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

“Đại ca, ta là Lam Nhi mà, ta là Lam Nhi.” Phong Ngữ Lam vội vàng giải thích.

Phong Lăng Vân sững sờ, thế này mới nhận ra được giọng nói này đúng là của Lam Nhi nhật. Nhưng Lam Nhi làm sao có thể biến thành cái dạng này?

“Chuyện này là như thế nào hả ? Các người sao có thể biến thành cái dạng này?” Vẫn là Bạch Dật Thần bình tĩnh, xử sự không sợ hãi, kéo Bạch Dật Vũ qua thấp giọng hỏi.

“Là con cóc Mạnh Phát Ảnh làm, không biết con cóc đó vậy cái gì ở trên mặt bọn muội, kết quả mặt của bọn muội liền biến thành như vậy.” Bạch Dật Vũ vừa khóc vừa nói, khuôn mặt sưng đỏ khó nhìn nhanh chóng đầy nước mắt.

“Cái gì, là cái đồ cóc kia đem hai người các muội biến thành như vậy?” Phong Lăng Vân khó có thể tin kinh hô, đồ cóc đó mệnh quả thật rất lớn, bị đánh văng xa như thế mà còn chưa chết.

“Nàng ta hiện tại đã không còn cóc, ngày hôm qua bị như vậy thế nhưng giờ không bị làm sao hết, bọn muội ban đầu chỉ muốn đi xem bệnh tình của nàng ta, không nghĩ tới nàng ta lại hạ độc bọn muội.” Phong Ngữ Lam khóc như hoa lê dầm mưa , chính là giờ phút này đáng khóc hoa lê của ngày xưa lại vô cùng thâm, chứ đừng nói chi đến cái gọi là điềm đậm đáng yêu .

“Vân, trước tiên hãy xem bệnh giúp các nàng đã . “ Bạch Dật Thần hai tròng mắt hơi trầm xuống, sâu trong con ngươi ẩn chứa vài phần lãnh ý nhưng cũng mang theo sự bất ngờ, sững sốt. Nếu nữ nhân kia không ngốc cũng sẽ không thể nào biết dùng độc được ...

Sao lại thế nhỉ? Nàng ta đến tên mình còn không biết viết cơ mà ?!

5. Chương 5

Phong Lăng Vân hơi giật mình, nhanh chóng xem xét cẩn thận khuôn mặt Phong Ngữ Lam, thể nhưng càng xem sắc mặt hắn càng khó coi.

“Ta cũng chưa từng thấy qua loại độc này, con ngốc kia là từ đâu có được?” Phong Lăng Vân đã không còn giữ được sự bình tĩnh, ánh mắt rét lạnh có vài phần kinh ngạc. Hắn tuy rằng còn trẻ, nhưng lại rất tự tin vào bản thân mình .Xét về phương diện y lý thì cũng không có được mấy người có thể so với hắn , sách vở độc được hắn cũng có không ít, trong thiên hạ này thứ độc mà hắn chưa từng thấy qua cũng không nhiều.

Nhưng loại độc này thể nhưng hắn nhìn không ra...

“Độc này là do chính nàng ta phối ra, muối cùng Lam tỷ tỷ tận mắt thấy nàng ta bắt mấy con kiến bỏ vào mấy cái lọ mà không biết trong đó có bột phấn hay vật gì đó, sau đó đột nhiên vẩy lên mặt bọn muối, bọn muối liền biến thành bộ dạng này.” Bạch Dật Vũ liên tục giải thích, thanh âm nức nở sợ hãi, nhưng cũng tràn ngập hận ý chỉ cầu có thể đem Mạnh Phát Ảnh băm thây vạn đoạn .

Bạch Dật Thần cùng Phong Lăng Vân cùng lúc nhìn nhau, hai đôi mắt không cần nói cũng biết là đang lóe lên sự nghi hoặc.

“Nhất định là đánh bậy đánh bạ ...” Phong Lăng Vân hơi khinh thường nói, kẻ ngốc kia sao có thể chế được độc được ? Đánh chết hắn, hắn cũng không tin.

Nhất định là mèo mù đụng phải chuột chết, chỉ sợ độc được này kẻ ngốc kia cũng không biết là sẽ hiệu quả như vậy.

“Không đúng, Mạnh Phát Ảnh đã sớm biết sẽ có hiệu quả, nàng ta còn nói đó là thuốc cấp tốc biến thành đầu heo, nói muốn đem bọn muối biến thành đầu heo.” Phong Ngữ Lam dù sao cũng xuất thân trong gia đình danh y , tự nhiên có thể hiểu được ý tứ đằng sau câu nói tự tin của Mạnh Phát Ảnh.

Bạch Dật Thần cùng Phong Lăng Vân nhìn nhau, lần này không chỉ là nghi hoặc mà còn có phần hoảng sợ.

“Mạnh Phát Ảnh ngu ngốc kia... Nàng ta lần này dám hạ độc Dật Vũ , hẳn là muốn ép huynh thay đổi quyết định từ hôn.” Phong Lăng Vân hơi nắm tay lại, thanh âm câu giận hờn: “Không nghĩ tới nàng ta không hề ngốc nghếch, mà thậm chí còn vô cùng ngoan độc.”

Sự thật đã rõ ràng nhưng trong lòng hai người vẫn không tin, đồ ngốc kia sao có thể tạo ra loại độc được mạnh như thế này ?

Bạch Dật Thần con ngươi âm lãnh híp lại, nhìn không ra quá nhiều cảm xúc, không biết đang suy nghĩ gì.

“Thần, chúng ta bây giờ phải đi đến vương phủ, ta ngược lại rất muốn nhìn xem nàng ta rốt cuộc có thể đùa giỡn ra cái dạng gì, hơn nữa phải lấy được giải dược về cho Lam Nhi cùng Vũ Nhi .” Phong Lăng Vân đột nhiên tức giận quát to, hắn muốn thử nhìn xem đồ ngốc kia có cái bản lĩnh cao siêu gì.

Bạch Dật Thần không trả lời lại, nhưng cũng không cự tuyệt.

Thư từ hôn kia là nhất thời dưới tình thế cấp bách viết ra, nhưng nếu đã viết, dù hiểu như thế là kháng chỉ nhưng y cũng sẽ không thay đổi quyết định của mình.

Y cảm thấy vô cùng chán ghét khi phải nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh,nhưng cũng không thể không lo cho Vũ Nhi.

“Ca ca, ta không muốn biến thành cái dạng này. Huynh nhất định phải giúp Vũ Nhi lấy giải được về.” Bạch Dật Vũ thấy Bạch Dật Thần không nói gì, liền khóc òa cầu khẩn đại ca mình.

Nàng tin tưởng, chỉ cần ca ca đi, kẻ ngốc kia nhất định sẽ ngoan ngoãn giao giải được ra.

“Hai vị công tử chắc là muốn tìm Nhị tiểu thư, lão nô sẽ đi thông truyền ngay bây giờ.” Quản gia vừa nhìn thấy Phong Lăng Vân cùng Bạch Dật Thần liền tươi cười, nhiệt tình nói.

“Không cần, chúng ta lần này tới là tìm đồ ngốc kia... à Tam tiểu thư nhà người.” Phong Lăng Vân vẫn trưng ra gương mặt tức giận, nhưng chợt nhớ ra dù sao đây cũng là vương phủ của người ta, liền nhanh chóng sửa lại xưng hô.

“Tìm Tam tiểu thư? Hai vị công tử muốn tìm Tam tiểu...” Quản gia sửng sốt, trong ánh mắt có sự ngoài ý muốn, còn có vài phần không xác định, mắt nhìn về Bạch Dật Thần đang đứng một bên, ông càng thấy nghi hoặc hơn, Bạch công tử bình thường trốn Tam tiểu thư còn không kịp mà, hôm nay làm sao có thể đột nhiên đến tìm Tam tiểu thư?

“Vâng, chính là nàng.” Phong Lăng Vân có chút không kiên nhẫn ngắt lời quản gia.

“Vâng, hai vị công tử thỉnh đi bên này.” Quản gia không dám nhiều lời nữa, lần này cũng không đi thông truyền mà trực tiếp dẫn bọn họ đi vào.

“Tiểu thư nhà ta đang bận không tiện tiếp khách, hai vị công tử mời trở về cho.” Nha đầu Thu Nhi ngăn Phong Lăng Vân cùng Bạch Dật Thần ngay ngoài viện, mặc dù có chút khấn trương nhưng ngữ khí cũng hết sức kiên định.

Tiểu thư phân phó, không cho bất luận kẻ nào đi vào quấy rầy, các nàng không thể để bất luận kẻ nào đi vào được, bây giờ tiểu thư không còn khù khờ, dễ tính như trước.

“Hừ, nàng ta bận sao? Loại người dằn dặt như nàng ta thì có thể có việc bận gì chứ, chẳng phải nàng ta luôn mong Thần tới gặp nàng ta sao, bây giờ người đã đến, nàng ta giả bộ làm cái gì chứ, tránh ra.” Phong Lăng Vân căn bản cũng không để ý tới Thu Nhi, trực tiếp xông vào.

“Tiểu, tiểu thư, nô tỳ không thể ngăn cản được bọn họ.” Thu Nhi chỉ có thể đi đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh, cẩn thận nói.

Mạnh Phát Ảnh thân thể một nửa thoải mái dựa vào chiếc ghế tựa tinh xảo, một tay cầm chén trà từ từ thưởng thức, một tay lại nhẹ nhàng vuốt ve chú mèo lông trắng mượt như tuyết. Hai tròng mắt khẽ sụp xuống, lưỡi nhác ngẩng đầu lên.

Bạch Dật Thần quả nhiên đã bị giật mình, từ trên đường tới đây y đã phỏng đoán biểu tình của nàng, nhưng trăm triệu lần cũng không nghĩ là nàng sẽ khiến cho y hoàn toàn bất ngờ.

Tròng mắt của y dừng ở trên khuôn mặt nàng, tuy rằng y cùng với nàng sớm đã có hôn ước, tuy rằng nàng suốt ngày đuổi theo y, quần quýt lấy y nhưng y lại chưa từng liếc mắt xem qua nàng đến một cái.

Mà cho dù có nhìn thêm vài lần thì vẫn thấy đó là một khuôn mặt ngu ngu đần đần, quái dị.

Bất quá, cũng vẫn là khuôn mặt đen thui kia nhưng nhìn khỏe mắt nàng ta, đột nhiên lại không có cảm giác xấu.

Mà khỏe môi nàng phẳng phất cười như không cười có lại mang theo một loại cảm giác yêu dã, giống như yêu lại như ma, có vẻ như có một cỗ khí chất ma huyền làm cho người ta trầm luân. Biết rõ đó là địa ngục kinh khủng, dù muốn tìm lòng nhưng cuối cùng lại trầm luân trong đó.

Nàng hơi lười biếng ngồi ở một chỗ, bất động không nói, lại tựa hồ như tản ra một khí thế vô hình. Bạch Dật Thần cả kinh, đột nhiên cảm giác được có cái gì đó chạm đến đáy lòng y.

Mà càng làm cho y kinh ngạc chính là, con mèo lông trắng toát kia chính là công phẩm Tây Tạng đưa tới, là Hoàng Thượng thưởng cho Hầu gia Mạnh Vân Thiên, con vật đó cực trung thành với chủ nhân, nó cũng

chỉ nhận thức duy nhất một người chủ, bình thường căn bản không có người dám tới gần nó, Mạnh Phát Ảnh lại càng khỏi phải nói, sợ nó vô cùng, nhưng lúc này...

Giờ phút này, hẳn thật sự có chút hoài nghi hai mắt của mình có vấn đề.

Phong Lăng Vân cũng đồng dạng bị sửng sốt, hiển nhiên là đã bị khí thế của nàng chấn trụ.

“Khuê phòng tiểu thư của Hầu Vương phủ là nơi để nam nhân có thể xông vào làm loạn sao?” Môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, thanh âm khinh đạm nhu nhu truyền ra.

Chính là, thanh âm khinh đạm đó lại làm ọi người ở đây kinh sợ, thanh âm của nàng có một cỗ uy nghiêm làm cho người ta không dám kháng cự lại, cũng làm cho người ta kinh hãi vô cùng. Đến ngay cả Thanh Trúc đứng ở bên người nàng cũng không khỏi giật mình.

Nghe thấy Mạnh Phát Ảnh không hề cứ mở miệng ra là gọi tên y giống như trước đây nữa khiến con người của Bạch Dật Thần lóe lên một tia khó hiểu.

6. Chương 6: Thả Chó

“Mạnh Phát Ảnh, ngươi không cần phải giả bộ trước mặt bọn ta, ngươi không phải là...” Phong Lăng Vân khó giữ được vẻ bình tĩnh, tức giận quát, nữ nhân này trước kia mỗi ngày mặt dày mày dạn quần quít lấy Thần, thế mà hiện tại lại còn giả bộ thanh cao.

“Đuổi ra ngoài, không ra thì đánh.” Thanh âm khinh đạm lại truyền ra, khi nói ra từ “Đánh” phá lệ mềm nhẹ, có vẻ như so với lúc “Mời vào” còn khách khí hơn mấy phần.

Mà mắt của nàng từ đầu đến cuối không nhìn lên chút nào.

Nhưng chính thanh âm khinh đạm như vậy lại đem tiếng rống giận dữ của Phong Lăng Vân ép xuống, thậm chí khiến lời nói của Phong Lăng Vân nghẹn lại trong cổ không phát ra được.

Khóe môi Thanh Trúc nhin không được giật giật vài cái, đuổi ra ngoài sao?

Hai vị công tử này không phải là người bình thường nha

~Bạch gia là gia tộc đứng đầu trong Tứ đại gia tộc ở Kinh Thành, Phong gia xếp thứ hai. Phong Lăng Vân lại là ngự y trong cung rất được Hoàng Thượng sủng ái.

Bạch Dật Thần từ năm mười hai tuổi đã là đài chủ tại đại hội Phong Vân, không người nào có thể vượt qua, y lập tức được dân chúng trong thiên hạ gọi là Đệ nhất Công tử. Tổ nghiệp Bạch gia ở trong tay y càng ngày càng thịnh vượng, nghe nói tiền trong Bạch phủ so với Quốc khố còn nhiều hơn. Ngay cả Thái Tử còn cực lực nịnh bợ y, Hoàng Thượng đối với y đúng là cực kì tán thưởng.

Hai vị này chẳng lẽ nàng có thể đuổi ra ngoài sao?

“Tiểu thư là ý nói Bạch Thiếu gia?” Quần gia phục hồi lại tinh thần, liên tục hỏi lại, trong lòng cực kì buồn bực. Vị Tam Tiểu thư này bình thường lúc nào cũng ngây ngốc, hôm nay lại ăn nói rõ ràng như vậy, ngay cả Bạch thiếu gia nàng ta cũng muốn đuổi, không biết lại nổi điên cái gì.

“Quần gia, người ở Hầu phủ đã làm việc được bao nhiêu năm rồi?” Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng vỗ đầu bé mèo trắng muốt, không chút để ý hỏi.

“Nô tài từ lúc mười hai tuổi đã theo hầu hạ bên người Hầu gia, đến bây giờ đã được ba mươi lăm năm.” Quần gia không rõ ý nàng, có chút dắc ý trả lời.

Ở trong phủ đã ba mươi lăm năm? Hừ, thế mà cứ để hai nam nhân tùy tiện bước vào các viện của nàng, cổ đại này cũng quá cởi mở rồi đi.

“À, ra là thế, xem ra là đã lâu rồi đấy.” Mạnh Phát Ảnh vẫn không chút để ý nói nhỏ, chính là lần này lại làm cho quần gia bất ngờ lạnh run một cái.

“Tiểu thư, lão nô biết sai rồi. Thỉnh tiểu thư bỏ qua cho lão nô một lần.” Quần gia quỳ mạnh xuống đất, vội vàng nói.

Hắn biết rõ vị này mặc dù chỉ là Tam Tiểu thư, nhưng sự kiêu ngạo của kẻ nắm quyền thì không phải là không có. Đây là còn chưa kể nàng được Hoàng Thái Hậu hết mực yêu thương, địa vị trong Hầu phủ cũng không có người nào so sánh được, mẫu thân của nàng – Sở Linh Nhi là cháu ruột của Hoàng Thái Hậu, lúc còn sống được Mạnh Vân Thiên vô cùng yêu thương, thật không ngờ bà lại vì khó sanh mà chết.

Sau khi Sở Linh Nhi mất, Mạnh Vân Thiên bởi vì quá mức bi thương, bệnh nặng một trận, sau khi khỏi bệnh liền đưa bà lên làm bình thê, Hoàng Thượng cũng hạ lệnh phong bà làm Nhất phẩm Phu nhân.

Con người Bạch Dật Thần đột nhiên nhú lại, nhìn Mạnh Phát Ảnh có vẻ khinh đạm phong vân nhưng lại khiến người khác không thể chống đỡ được. Chính là một câu nói lập lờ nhưng lại có hai ý, khiến lão quần gia sợ đến như vậy.

Nàng không hề ngạc nhiên thật sao? Nhưng tại sao lại có thể luyện ra bản lãnh như vậy?

Con người thâm thúy của y lập tức ẩn hiện vài phần khác thường.

“Mạnh Phát Ảnh, người rốt cuộc là muốn thế nào?” Phong Lăng Vân chung quy không trầm ổn được như Bạch Dật Thần, nhin không được quát lớn, nhưng lần này đáng vẻ ngạo mạn rõ ràng thấp đi ít nhiều.

“Tiểu Tuyết Nhi.” Mạnh Phát Ảnh căn bản chưa từng để ý tới hắn, vẫn nhẹ nhàng vỗ chú chó trắng đang ngồi ở một góc, vô cùng thân thiết hô lên.

Thanh Trúc khòe môi lại giật một cái, song mắt nhìn về chú chó trắng, dường như là đang xác định chủ tử có phải kêu nó hay không.

Phong Lăng Vân tuy rằng phẫn nộ nhưng khi nghe được tiếng nàng gọi Tiểu Tuyết Nhi cũng rất sửng sốt.

Bạch Dật Thần có vẻ như cũng có chút giật mình. Giờ phút này y ở trong mắt của nàng chẳng lẽ còn so không bằng một con chó, hay là nàng ta muốn muốn chơi trò lật mềm buộc chặt?

Chú chó trắng so với nàng còn lớn hơn, so với nàng còn nặng hơn rất nhiều, thế mà nàng lại kêu nó là Tiểu Tuyết Nhi.

“Tiểu Tuyết Nhi, làm sao bây giờ đây? Thật ồn ào nha, lại không có người giúp chúng ta đuổi người xấu.” Tiếng nói của nàng vô cùng thân thiết mang sự sùng nịch cùng vài phần vô tội, giống như là một đứa bé đang đùa giỡn.

Ngữ khí của nàng như vậy làm cho tất cả mọi người có chút thất thần, không chú ý tới ý tứ trong lời nói của nàng, chỉ cho là nàng đang trêu chọc chú chó.

Lời nói của nàng hơi hơi dừng một chút, lời tiếp theo lại khiến ọi người hoàn toàn kinh sợ.

“Nếu không có ai, vậy thì người đi đi.” Vỗ vỗ đầu chú chó trắng, trong thanh âm của nàng mang theo vài phần thương lượng, cũng có vài phần nhẹ nhàng.

Con chó trắng đó vốn rất có linh tính, nghe nàng nói vậy liền đột nhiên xông tới, cấp tốc muốn bỏ nhào lên trên người Phong Lăng Vân.

Một cái vồ này đủ để làm ột con báo gầm hay ba con sói bại trận. Sắc mặt Phong Lăng Vân nháy mắt thay đổi. Hoảng loạn muốn chạy trốn, nhưng tốc độ của hắn làm sao có thể bằng Tiểu Tuyết Nhi.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm cười lạnh, ngày đó hắn thân là ngự y nhưng lại thấy chết không cứu, hôm nay nàng đương nhiên muốn hảo hảo dọa hắn một trận nhớ đời.

Chú chó trắng cực kỳ nghe lời chủ nhân, chỉ trong nháy mắt nghe thấy nàng hô ngừng liền dừng lại. Nàng chơi thì chơi nhưng cũng có chừng mực.

Chính là chú chó trắng còn chưa kịp làm gì Phong Lăng Vân, Bạch Dật Thần đã đột nhiên vọt đến trước mặt Phong Lăng Vân, bàn tay đột nhiên hướng về chú chó trắng , phát tay một cái .

Mạnh Phát Ảnh mất trầm xuống, giọng nói gấp gáp: “Tiểu Tuyết Nhi, trở về.”

Nàng biết uy lực của một cường gia, nàng không muốn cho Tiểu Tuyết Nhi bị thương, có đôi khi chó so người còn tốt hơn nhiều, chỉ cần đối xử với nó tốt một chút nó sẽ đối với người trung thành hơn gấp vạn lần.

Huống chi còn là Thần cầu, nàng không thể để cho nó chịu một chút thương tổn nào.

Chú chó trắng trong nháy mắt đình chỉ công kích, ngoan ngoãn về lại bên người Mạnh Phát Ảnh.

Phong Lăng Vân thở ra một hơi, có thể thấy được hắn đã bị hoảng sợ không nhẹ.

Bạch Dật Thần hai tròng mắt cũng lóe lên , nhìn lướt qua thấy mặt nàng còn chưa kịp che dấu sự sốt ruột, y ngó người ra, nàng lo lắng ột con chó còn hơn là ...cho y.

Trong lòng y đột nhiên có chút phiền chán...

Y đột nhiên lao nhanh đến trước mặt nàng, Thanh Trúc cùng chú chó trắng đồng thời bảo hộ ở trước mặt Mạnh Phát Ảnh.

Mà Mạnh Phát Ảnh vẫn bất động, tựa nửa người vào ghế ... không mấy may lo sợ.

7. Chương 7: Cát Nhắc

Bạch Dật Thần cả kinh, người có định lực, xử sự không sợ hãi như vậy, y chỉ từng gặp qua một người, đó là Thất Hoàng tử Hiên Viên Diệp, hiện giờ nàng thể nhưng...

Bạch Dật Thần cảm thấy sự phiền chán trong lòng càng lúc càng nhiều, có vẻ như bất thành linh mất đi sự bình tĩnh vốn có, hơi tức giận gầm nhẹ: “Mạnh Phát Ảnh, xem như ngươi lợi hại, ngươi không phải là muốn khiến cho ta chú ý sao? Ngươi không phải là muốn cho ta thay đổi quyết định từ hôn sao? Ta... “

Hơi hơi vẫy vẫy tay, một lần nữa đem bé mèo trắng ôm vào trong lòng, hưởng thụ bộ lông bóng loáng thoải mái, môi đỏ mọng khẽ mở:

“Bạch công tử thật sự là quá đề cao...” Lời nói hơi dừng lại một chút, nhẹ nhàng uống một ngụm trà mới tiếp tục bổ sung thêm, ” ... chính ngươi.”

“Khụ.” Thanh Trúc thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết. Hơi oán trách nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh.

Nói chuyện không kiêng dè như vậy, thiếu chút nữa đã làm nàng mất mạng, lời nói của chủ tử thật nằm ngoài dự đoán của người khác nha

~Sắc mặt Bạch Dật Thần trong nháy mắt thay đổi mấy lần, trên má còn hiện lên một tia ửng đỏ , lời này của nàng thật sự rất đả thương người. Nhưng y không nghĩ tới, Mạnh Phát Ảnh bây giờ cùng những lời nói của nàng khiến y bất ngờ hơn cả trăm lần so với trước kia.

Mạnh Phát Ảnh rút cục cũng nhìn về phía y, khóe mắt bị che dấu sau bộ lông trắng muốt, chỉ lộ ra chút con ngươi nhưng cũng đủ để thấy đôi mắt ấy rét lạnh như thế nào.

Muốn nói.

Nam nhân này thật là một mỹ nam tử không hơn không kém, những từ như ngọc thụ lâm phong, nho nhã chỉ sợ không hình dung được một phần mười khí chất của y.

Con người đen như hắc ngọc, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khêu gợi, mỗi một chỗ đều hoàn mỹ đến nỗi làm cho các tiểu cô nương nhìn không được mà thét chói tai.

Mà trên người y, không chỉ có sự lịch sự ,nho nhã như thư sinh, mà còn lộ ra khí chất của người thương nhân khôn khéo. Nam nhân giống như vậy thật sự là khó gặp.

Cũng khó trách trước kia Mạnh Phát Ảnh si mê y, chỉ tiếc lòng y không ở trên người nàng, lại mọi cách làm nàng nhục nhã, thậm chí còn nhẫn tâm muốn lấy tánh mạng của nàng.

Bạch Dật Thần có chút ngó người ra, ánh mắt nàng tuy rằng thoát nhìn có chút giảo hoạt nhưng lại có một loại sáng rọi khác thường.

“Đúng rồi, người đã đến đây thì thuận tiện nói cho người biết một tiếng, sau khi phụ thân trở về, ta sẽ xin phụ thân đi thỉnh cầu Hoàng Thượng giải trừ hôn ước.” Muốn từ hôn thì cũng là nàng đưa ra trước.

Bạch Dật Thần thân mình đột nhiên cứng đờ, trong lòng có cảm giác rầu rĩ hít thở không thông.

Mắt Phong Lăng Vân cực lực trợn lớn hơn, khó tin nhìn chằm chằm nàng, hẳn không nghe lầm chứ, nữ nhân này nói nàng muốn từ hôn?

Nàng yêu Thần như thế thì làm sao có thể từ hôn? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, nhất định là muốn dùng thủ đoạn lạt mềm buộc chặt. Hai tròng mắt chuyển hướng nhìn Bạch Dật Thần, nhìn thấy vẻ mặt y lúc này rất khác thường nên càng thêm kinh sợ.

Bạch Dật Thần bây giờ đã không còn quan trọng đối với Mạnh Phát Ảnh nữa sao? Vậy thì Lam Nhi làm sao bây giờ?

Phong Lăng Vân rời khỏi Hầu phủ không còn dánh vẽ bệ vệ khi đi nữa, mà vẻ mặt Bạch Dật Thần lúc này càng có chút kỳ quái.

Hai người đi khỏi thậm chí quên cả việc muốn lấy giải được.

“Chủ tử, người vừa rồi là cố ý chọc giận Bạch công tử sao?” Sau khi bọn họ rời đi, Thanh Trúc hơi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh.

“Người cảm thấy ta có nhiều thời gian để làm việc nhàn chán đó sao?” Mạnh Phát Ảnh liếc nàng một cái, dọa Bạch Dật Thần? hừ, nàng không có nhiều thời gian để lãng phí ở trên người y.

“Nhưng chủ tử rõ ràng yêu Bạch công tử như vậy, một lòng chỉ nghĩ đến gả cho Bạch công tử ,làm sao có thể từ hôn?” Thanh Trúc hơi hơi rụt người lại nhưng vẫn chưa từ bỏ sự tò mò.

Mạnh Phát Ảnh ngây người, đúng là tình cảm cá nhân thì cũng không thể nào thay đổi nhanh chóng như vậy được . Thấp giọng giải thích: “Trải qua lần bị thương này, ta đã thông suốt hơn, chuyện tình cảm là không thể cưỡng cầu được, của mình tất sẽ là của mình, không phải của mình có cưỡng cầu cũng không được gì.”

“Chủ tử cuối cùng cũng suy nghĩ minh bạch, thật tốt quá.” Thanh Trúc vui mừng nói, tuy rằng Bạch công tử rất ưu tú, ưu tú đến nỗi toàn bộ nữ nhân trong kinh thành đều tranh, cướp muốn gả cho y, nhưng y lại khi dễ chủ tử, chủ tử gả cho y cũng không thể có hạnh phúc .

“Đúng rồi, nô tỳ...” Thanh Trúc đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lại nói.

“Chớ ở trước mặt ta xưng mình là “nô tỳ”, nghe đã thấy phiền.” Mạnh Phát Ảnh rất nhanh ngắt lời Thanh Trúc, trong quan niệm của nàng tất cả mọi người đều bình đẳng, cái gì mà tiểu nhân này, nô tỳ nọ, nàng nghe đã thấy xoắn hết cả lòng.

Thanh Trúc ngây người, có chút không rõ nhìn nàng, “Chủ tử, xưng hô như thế nào bây giờ ?”

“Về sau ở trước mặt ta, hãy xưng “ta”. Nếu người nào mà nói mình là “nô tỳ”, ta nghe thấy sẽ phạt người đó.” Mạnh Phát Ảnh đảo mắt qua từng người một trong viện, mặt rất nghiêm túc.

“Chủ tử, sao có thể, nô ...” Thanh Trúc kinh sợ, thét lên.

“Hử?” Mạnh Phát Ảnh mắt hơi cảnh cáo nhìn nàng, làm cho lời của nàng nghẹn trong cổ họng.

“Nếu muốn đi theo ta thì phải nghe lời ta.” Mạnh Phát Ảnh mở miệng lần nữa, trong thanh âm rõ ràng có thêm vài phần uy hiếp.

Thanh Trúc giật mình, do dự một lát mới thấp giọng đáp: “Vâng, nô... Thanh Trúc đã biết.”

Cái từ “Ta” nàng quả quyết không dám dùng, xưng hô bằng tên cũng không tính là quá mức vô lễ. Con người nàng cụp xuống nhưng trong đó lại chứa đầy sự cảm động.

Từ khi còn nhỏ nàng đã vào cung, chưa bao giờ được người khác đối đãi ngang bằng, hiện giờ chủ tử đối với nàng như vậy, như thế nào không khiến nàng không cảm động cho được.

Những nha đầu khác trong kinh ngạc cũng có vài phần cảm kích.

“Chủ tử, chuyện này Thanh Trúc đã bẩm báo với Hoàng Thái Hậu, chủ tử nếu không có việc gì không bằng ngày mai tiến cung thỉnh an Hoàng Thái Hậu một lúc ?” Thanh Trúc dừng một chút, mới ôn nhu nói.

“Được.” Mạnh Phát Ảnh sáng khoái đáp lời.

Trong trí nhớ, Hoàng Thái Hậu luôn yêu thương nàng nhất, tính nàng si si ngốc ngốc, thường xuyên chuốc họa, vậy mà Hoàng Thái Hậu vẫn rất thương nàng.

8. Chương 8: Tiến Cung

Ngày hôm sau, mới sáng tinh mơ Thanh Trúc đã dẫn nàng vào cung, trực tiếp đi vào Vĩnh Thọ Cung của Hoàng Thái Hậu.

” Ảnh nha đầu, mau tới cho Hoàng nãi nãi nhìn nào.” Vào phòng, Hoàng Thái Hậu liền kéo nàng vào trong lòng, gương mặt hiện lên sự đau lòng cùng sung ái.

Hoàng Thái Hậu tuy rằng đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng bảo dưỡng vô cùng tốt, thân thể vẫn còn rất khỏe mạnh.

” Hoàng nãi nãi.” Mạnh Phát Ảnh dựa vào lòng bà, mũi đột nhiên có chút nóng, nàng là cô nhi, từ nhỏ đã ở cô nhi viện lớn lên, sự ấm áp giống bây giờ luôn là khát vọng trong lòng nàng.

” Thân thể thật sự tốt sao?” Hoàng Thái Hậu thân mình cứng lại, thanh âm khẽ run chứa vài phần không xác định.

” Thật sự rất tốt.” Mạnh Phát Ảnh nâng mắt lên, nhẹ nhàng cười, trong nụ cười có sự an ủi, cũng có cảm động.

” Thật tốt ... thật tốt, Ảnh nha đầu của ta thật sự rất tốt.” Hoàng Thái Hậu hiển nhiên cũng có chút kích động, liên tục nói, ôm lấy tay nàng càng chặt hơn.

Nhưng hai mắt hơi trầm lại, Ảnh nha đầu nhiều năm chịu khổ, bà há lại không biết, giả bộ như không biết chỉ vì bảo hộ Ảnh nha đầu. Bây giờ chính là thời điểm nên xử lý một chút.

” Vết thương trên người không nghiêm trọng chứ?” Hơi đẩy thân thể của nàng ra, lo lắng hỏi.

” Đã không sao rồi, Hoàng nãi nãi không cần lo lắng.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng an ủi.

” Haha, trưởng thành đã hiểu chuyện hơn rồi.” Trên mặt Hoàng Thái Hậu lộ ra vẻ hài lòng, cười khê, Ảnh nha đầu như lúc này khiến bà yên tâm hơn.

Dừng một chút, lại nói khê: ” Mấy ngày nữa phụ thân ngươi sẽ về đến đây, qua hai mươi ngày nữa là Đại thọ Năm mươi tuổi của phụ thân ngươi, cũng là sinh thần của ngươi, lúc đó đại thần trong triều tất nhiên đều đến chúc mừng, Hoàng Thượng hẳn là cũng sẽ đi. Hoàng nãi nãi đã cho người làm cho ngươi một bộ y phục rồi, xem chừng hai ngày sau sẽ đưa tới, hôm đó nhất định phải trang điểm cho Ảnh nha đầu thật xinh xắn, đẹp đẽ .”

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, nhắc tới người phụ thân uy phong này, thời niên thiếu nhiều lần xuất chinh cùng Hoàng Thượng, ở chiến trường hai lần không để ý đến tánh mạng của mình cứu Hoàng Thượng, mỗi lần chiến loạn đều là ông đi bình ổn, nhiều năm như vậy rất ít khi bại trận.

Bởi vậy, Hoàng Thượng phong ông là Định Quốc Hầu, quả nhiên là dưới một người trên vạn người.

Mạnh Phát Ảnh đang suy tư, quên mất phải nói lời cảm tạ Hoàng Thái Hậu.

Thấy nàng không nói, Hoàng Thái Hậu lại hiểu lầm suy nghĩ của nàng, âm thầm thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Hoàng nãi nãi biết tâm tư của ngươi, Bạch Dật Thần đúng là hảo nam nhi khó gặp trong thiên hạ, đến hôm đó liền mượn thọ yến lần này đem chuyện của các ngươi quyết định luôn.”

Nha đầu này ngay cả trái tim cũng đặt ở trên người Bạch Dật Thần, nhưng Bạch Dật Thần...

Bởi vì Ảnh nha đầu trước kia ngây dại, bà cũng không nỡ mà đi thúc ép, cũng sợ lúc Ảnh nha đầu gả đi lại bị khi dễ, hiện thời Ảnh nha đầu đã trở nên tốt hơn, việc này cũng có thể định đoạt rồi.

Mạnh Phát Ảnh cả kinh, không ngờ Hoàng Thái Hậu đột nhiên đề cập đến việc này, liền đứng thẳng người, cúi đầu hành lễ: “Ảnh nhi khẩn cầu Hoàng Thái Hậu cho Ảnh nhi hủy bỏ hôn ước này.”

Nét mặt nghiêm cẩn, trịnh trọng, ngay cả xưng hô cũng sửa lại.

Hoàng Thái Hậu sững sốt, trong mắt hiện rõ ràng vài phần ngoài ý muốn, “Ngươi không phải từ nhỏ đã thích y sao? Sao đột nhiên lại muốn hủy bỏ hôn sự?”

“Ảnh nhi đã suy nghĩ thông suốt, chuyện tình cảm là không thể cưỡng cầu. Bạch công tử trong lòng không có con, con cần gì phải miễn cưỡng.” Mạnh Phát Ảnh từng chữ, từng chữ rất trịnh trọng nói ra.

Hoàng Thái Hậu mắt hơi hơi lóe lên một cái, trên mặt xuất hiện vài phần khó xử, suy tư một lát sau mới từ từ nói: “Ngươi có thể nghĩ thông suốt, đương nhiên là chuyện tốt, chỉ có điều, chính Hoàng Thượng hạ chỉ ban hôn, chẳng lẽ lại có thể tùy ý sửa đổi?”

Nếu có thể từ hôn Bạch Dật Thần đã sớm làm, Bạch Dật Thần từ hôn không được, phía bên nàng đương nhiên cũng không thể làm được, đó là quan hệ đến uy nghiêm của Hoàng Thượng.

Mạnh Phát Ảnh cảm thấy cả kinh, nhưng cũng minh bạch sự lo lắng của Hoàng Thái Hậu vừa nói là điều gì.

Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng bước chân.

” Thát điện hạ, Bát Vương gia, Thập Vương gia đến.” Thanh âm thái giám có chút cao vút lập tức truyền đến.

Ba thiếu niên trẻ tuổi đi đến, cùng hô lên: ” Thỉnh an Hoàng nãi nãi.”

” Hảo, hảo, không cần hành lễ, ngồi xuống cả đi.” Gương mặt Hoàng Thái Hậu tràn đầy yêu thương.

Mạnh Phát Ảnh khẽ ngược mắt lên nhìn.

Nam tử đứng ở giữa...

Lông mày hơi nhíu lại tinh xảo như ngọc, môi khẽ mím, trong sáng như ngọc châu, như thiên thần có vẻ đẹp tuyệt thế làm cho người ta không khỏi mê say. Tuy tuyệt mỹ nhưng không thấy nửa phần âm nhu, vừa cương nghị lại không hiện lên nửa điểm thô lỗ.

Mà càng làm cho người kinh thán chính là cặp mắt thâm thúy của hắn, đôi mắt ấy tựa như có từ lực trong vũ trụ vô hạn, chỉ liếc mắt một cái sẽ kim lòng không được mà bị hút vào.

Lông mi dài thẳng, đôi mắt tĩnh lặng, sự linh chuyển biến mất sâu không lường được, lạnh lùng như muốn đóng băng, chỉ chừa lại sự mê hoặc kinh diễm cho thế nhân.

Hắn là người mà người người đều biết, người người kính sợ “Thát điện hạ” của Hiến Viên Vương triều – Hiến Viên Diệp.

Cũng là người trong lòng Mạnh Như Tuyết.

Nam tử bên trái phong lưu phóng khoáng lại mang theo sự bất cần đời.

Mà nam tử bên phải, gương mặt anh tuấn mang theo vài phần trẻ con, cũng có vài phần đáng yêu.

“Phất nhi thỉnh an Thát điện hạ, Bát Vương gia, Thập Vương gia.” Mạnh Phát Ảnh hơi hơi hành lễ, thái độ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, ngữ khí không nhanh không chậm.

“Ồ, là ngốc...” Hiên Viên Phàm giật mình nhìn đến Hoàng Thái Hậu, chữ ngốc ghê tởm chưa kịp nói ra miệng liền thay đổi: “Quả thực không ngốc à?”

Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lập tức kinh hô: “Ngày hôm qua việc người cho thả chó đuổi Bạch Dật Thần ra ngoài không phải là thật chứ?”

Sáng sớm hôm nay hắn đã nghe nói đến việc này, nhưng hắn ngàn lần, vạn lần cũng không tin, vốn còn muốn đợi lát nữa đi hỏi Bạch Dật Thần, không nghĩ tới ở chỗ này đụng phải nàng.

“Cái gì? Không thể nào, nàng thả chó đuổi Bạch Dật Thần?” Hiên Viên Trần hai tròng mắt tròn lên, khó có thể tin nhìn về phía nàng, đồng dạng kinh hô.

Trong mắt Hoàng Thái Hậu ẩn chứa vài phần kinh ngạc.

Chỉ có Hiên Viên Diệp dường như không có nghe thấy, ngồi ở đằng xa thưởng thức trà cùng nữ đưa tới.

9. Chương 9: Đón Xe

“Bọn họ xâm nhập các viện của Phát nhi, đuổi nhưng cứ không chịu đi ~.” Môi đỏ mọng khê mở, trong thanh âm khinh đạm có vài phần vô tội, có vài phần bất đắc dĩ, nhưng không mang nửa điểm xin lỗi, chó đờng nói chỉ là có ý nghi hời hợt.

Lời nói không chút nào che dấu, không phải giải thích mà chính là trần thuật, có vẻ như đang nói đến một chuyện không có gì quan trọng.

Hiên Viên Phàm cùng Hiên Viên Trần ngây người, mặt đều kinh ngạc đến bất khả tư nghị [1]

Một lúc sau nàng lại lần nữa bổ sung thêm: “Không phải chó mà là Tuyết Nhi.” Lời nói lần này cũng cực kì cố chấp, nhất quyết sửa lại cho đúng, Tuyết Nhi là Thần cầu Trung Hoa, sao có thể khiến cho nó chịu ủy khuất.

Thanh Trúc đứng ở sau lưng nàng khoe môi lại nhin không được mà giật giật mấy cái, nàng đã lĩnh giáo qua tài nghệ nói chuyện của chủ tử, nhưng lần này vẫn là hoàn toàn hết chỗ nói rồi, chủ tử giải thích như vậy thật là làm cho người ta...

Hoàng Thái Hậu ngẩn người, trong lòng cũng có chút buồn cười, nha đầu này nói chuyện thật thú vị hết sức.

Hiên Viên Diệp con người khê nâng lên, nhìn về phía nàng.

Giờ phút này nàng đứng bên cạnh Hoàng Thái Hậu, đôi mắt cụp xuống trông vừa nhu thuận lại hiền thực.

Nhu thuận? Hiền thực?

Khi nàng cố chấp nói dùng Tuyết Nhi để đuổi người mà không phải chó có thể xem là nhu thuận sao?

Hiên Viên Diệp đầu lông mày hơi nhíu nhẹ.

Hoàng Thái Hậu khi chuyển mắt bắt được vẻ mặt biến hóa trong nháy mắt đó của Hiên Viên Diệp, lập tức trong mắt ẩn chứa một tia hoang mang khác thường.

“Diệp tiểu tử lúc đó lại hơi nhướng mày?” Sau khi Hiên Viên Diệp cùng những người khác rời đi, Hoàng Thái Hậu thấp giọng nói, trong thanh âm có sự ngoài ý muốn, có chút kinh ngạc lại ẩn dấu nhiều hơn sự cao hứng, mãi suy tư về điều đó không biết là mình đang lầm bầm lầu bầu, hay là trò chuyện với Mạnh Phát Ảnh.

Diệp nhi luôn rất bình tĩnh và trầm ổn, mặc kệ gặp phải chuyện gì đều có thể xử sự không sợ hãi, cho dù là trời sập xuống, chỉ sợ sẽ không nhúu mày một cái nào.

Nhưng vừa nãy , khi Diệp nhi nhìn về phía Ảnh nha đầu lại hơi nhú mày. Tuy rằng rất nhanh, thoáng qua thôi nhưng vẫn bị bà nhìn thấy.

Trong mắt Diệp nhi khi nào thì nhìn một nữ nhân như vậy? Hắn luôn không thích nữ nhân tới gần người mình, ngay cả khi Mạnh Như Tuyết làm mọi cách lấy lòng, mọi cách mềm nhẹ, chỉ sợ cũng chưa từng đổi được một cái liếc mắt của hắn.

Lúc vừa rồi, hắn không chỉ nhìn Ảnh nha đầu liếc mắt một cái, mà lại còn hơi nhú mày, ha ha... hắn là có chút ý tứ!

Trong các vương gia, Diệp nhi là người xuất sắc nhất, tương lai nhất định có thể làm cho Vương triều Hiên Viên càng thêm vững mạnh.

Bà từ lúc mười lăm tuổi đã vào cung, trước sau được ưu ái rất nhiều, đáng tiếc vẫn không thực hiện được lời hứa sinh hạ Hoàng nhi cho Tiên Hoàng. Tiên Hoàng liền chọn Hoàng tử của tần phi khác đưa làm con thừa tự cho bà, cũng chính là Hoàng Thượng bây giờ.

Bà đối với Hoàng Thượng vẫn luôn yêu chiều, đối với Hoàng tôn, đặc biệt là Hiên Viên Diệp càng thêm yêu thương.

Diệp nhi là đứa nhỏ bà nhìn hắn lớn lên từng ngày, bà hiểu rõ hắn nhất .

“Dạ?” Hoàng Thái Hậu cứ liên tục lăm bằm, Mạnh Phát Ảnh có chút không hiểu, hơi nghi hoặc nhìn về phía Hoàng Thái Hậu không biết đang suy tư cái gì.

“Không, không có gì.” Hoàng Thái Hậu hoàn hồn, rất nhanh che dấu tất cả cảm xúc, liên tục nói.

Ngừng một chút , bà mới nói tiếp: “Lúc này ngươi cùng Hoàng nãi nãi nói muốn cùng Bạch Dật Thần giải trừ hôn ước, việc này Hoàng nãi nãi sẽ đi thương lượng cùng Hoàng Thượng một chút, Bạch Dật Thần vốn không hài lòng với việc ban hôn này, hắn là không quá khó.”

“Phát nhi đa tạ Hoàng nãi nãi.” Mạnh Phát Ảnh vô cùng mừng rỡ, sau đó liên tục nói lời cảm tạ, tuy Hoàng Thái Hậu thuận theo ý của nàng, nhưng giờ phút này đáy lòng của nàng vì sao có cảm giác sợ hãi, tựa hồ như mình đang bị tính kế?!

Nhất định là nàng đa tâm, Hoàng Thái Hậu yêu thương nàng như thế, làm sao có thể ở trên người nàng tính kế gì đó ?

Từ Vinh Thọ Cung bước ra , Thanh Trúc đỡ nàng lên xe ngựa, xe ngựa này mặc dù có chút xóc nảy, nhưng nàng lại cảm giác thật thoải mái, so với phương tiện giao thông hiện đại thì cái này tốt hơn nhiều.

Bởi vì ở hiện đại, nàng ngồi xe là say xe, ngồi tàu say tàu, ngồi máy bay say máy bay, mỗi lần đi ra ngoài đều khó chịu muốn chết.

Đang lúc hưởng thụ loại thoải mái độc đáo này, xe ngựa bỗng ngừng lại.

Mạnh Phát Ảnh hai tròng mắt hơi mở, sắc mặt khê biến một chút, không biết đã xảy ra chuyện gì? Không phải là đụng vào người nào chứ.

“Sao lại thế này?” Thanh Trúc xóc mạnh lên, tức giận hỏi: “Sao đột nhiên lại dừng ...?” Nói được một nửa lại ngừng, sau đó rất nhanh chuyển hướng vào bên trong, thấp giọng nói: “Chủ tử, là Bạch phu nhân.”

“Bạch phu nhân?” Mạnh Phát Ảnh hơi nhú mày, hiển nhiên là không biết ai là Bạch phu nhân.

“Là mẫu thân Bạch công tử đang quỳ gối trước xe ngựa, ngăn cản xe ngựa.” Thanh Trúc nhìn ra nghi hoặc của nàng liền giải thích.

Mạnh Phát Ảnh cả kinh, Bạch phu nhân quỳ gối trước xe ngựa nàng?

10. Chương 10: Cảm Động

“Mạnh tiểu thư, cầu người buông tha cho Vũ Nhi nhà ta. Vũ Nhi không hiểu chuyện, người làm mẫu thân là ta thay nó bồi tội, chỉ cầu Mạnh tiểu thư có thể bỏ qua cho Vũ Nhi nhà ta.” Ngoài xe ngựa, một tiếng la khóc khiến cho người khác đồng cảm bỗng truyền đến.

Mạnh Phát Ảnh thân mình đột nhiên cứng đờ, vị phu nhân ấy là vì Bạch Dật Vũ mà đến.

Bạch gia là gia tộc đứng đầu Tứ đại gia tộc, thân phận của bà tại kinh thành rất tôn quý, nhưng là vì Bạch Dật Vũ, bà lại liều lĩnh quỳ xuống trước xe ngựa nàng, cầu xin nàng.

Đây quả là một hành động vĩ đại thể hiện tình thương của một người mẹ, nàng là một cô nhi, cho tới bây giờ chưa từng nhận được tình thương của mẹ như thế.

Giờ khắc này Mạnh Phát Ảnh có chút áy náy, đối mặt với bất luận chỉ trích gì, nàng không thẹn, không đau đớn hay day dứt, thậm chí đối mặt với sự công kích của người khác, nàng cũng không cho đó là điều quan trọng, nhưng mà chứng kiến tình thương vĩ đại của người mẹ trước mặt, nàng lại cảm thấy vô cùng áy náy.

Nhanh chóng xốc mình kiêu lên, nàng liền nhảy xuống.

“Mạnh tiểu thư, cầu người, cầu người bỏ qua cho Vũ Nhi.” Bạch phu nhân vừa thấy nàng xuống xe, trong mắt vốn chỉ có sự tuyệt vọng bây giờ lại có thêm vài phần hi vọng.

Bà biết hôm qua Thần Nhi đi Hầu phủ nhưng không mang được giải được về. Ngay cả Thần Nhi đi cũng tay không trở về, thế nên bà không biết phải làm thế nào.

Nhưng nhìn thấy Vũ Nhi khóc chết đi sống lại, lòng của bà như bị ai đó đánh nát, vạn bất đắc dĩ chỉ có thể làm như bây giờ.

“Bạch phu nhân xin đứng lên.” Mạnh Phát Ảnh đi lên phía trước muốn nâng bà dậy, nhưng bà lại cố chấp không đứng lên, chỉ liên tục khấn cầu Mạnh Phát Ảnh buông tha cho Bạch Dật Vũ.

Mạnh Phát Ảnh trong lòng ần ần sự chua xót, nói khẽ: “Hiệu lực của thuốc kia vài ngày sẽ hết, đến lúc đó nàng tự nhiên sẽ khôi phục lại bộ dáng lúc trước, là Phát nhi làm vậy, Bạch phu nhân xin đứng lên đi.”

Bạch phu nhân ngậy người, có vẻ như còn hoài nghi một chút, chính là, nhìn đến Mạnh Phát Ảnh ôn hòa, nhu thuận như vậy, trong lòng liền tin vài phần, vui mừng để Mạnh Phát Ảnh nâng đứng lên.

“Cảm tạ Mạnh tiểu thư.” Bạch phu nhân chân thành nói lời cảm tạ, xem ra nàng chỉ là muốn dọa Vũ Nhi, trước kia Vũ Nhi thường xuyên khi dễ nàng, nàng làm như vậy cũng không tính là quá đáng.

“Phu nhân không trách Phát nhi, chính là phúc khí của Phát nhi.” Mạnh Phát Ảnh khẽ cười nói, từ cái nhìn đầu tiên, nàng đã biết đây là một người mẫu thân tốt, nàng thật sự hâm mộ Bạch Dật Vũ có một người mẫu thân như vậy.

Nhìn thấy bộ dáng Mạnh Phát Ảnh bây giờ, Bạch phu nhân trong lòng vô cùng kinh ngạc, thật không ngờ nàng không ngốc, mà đột nhiên lại trở nên nhu thuận như vậy.

Cử chỉ, ngôn từ của nàng tự nhiên và hết sức khéo léo.

Tuy rằng vẫn có chút xấu, bất quá, cũng xem như không tệ, hôn sự của nàng và Thần Nhi là Hoàng Thượng hạ chỉ, sớm muộn gì cũng phải thành thân, không bằng chọn ngày, đem chuyện của hai đứa giải quyết cho xong.

Nhìn Mạnh Phát Ảnh bây giờ, Bạch phu nhân âm thầm quyết định chủ ý.

Sau khi Bạch phu nhân trở lại Bạch phủ liền cùng Bạch lão gia thương lượng một chút, rồi gọi Bạch Dật Thần tới.

“Thần nhi, chuyện của người cùng Mạnh tiểu thư, ta với phụ thân người đã thương lượng qua, chúng ta muốn chọn ngày cho các người thành thân. Mạnh tiểu thư hiện tại đã hết bệnh, hơn nữa...” Bạch Dật Thần vừa tiến vào, bà liền đi thẳng vào vấn đề, mặc dù biết con mình luôn không thích Mạnh tiểu thư, nhưng

việc này cũng không thể sửa được, bà cũng biết chuyện hôm trước Bạch Dật Thần viết thư từ hôn, làm vậy không tốt, chỉ sợ cả nhà bọn họ đều sẽ mất mạng.

Cũng may vì lúc ấy Mạnh tiểu thư té xỉu, thư từ hôn không có lấy đi.

Hiện tại, Mạnh tiểu thư không ngốc, tuy rằng bộ dáng còn có chút không như ý, nhưng so với lúc trước đúng là tốt hơn nhiều.

“Được.” Trong mắt Bạch Dật Thần lóe lên một điều gì đó, sau đó trầm giọng đáp.

Cái này, cái này đổi thành Bạch phu nhân sống sót, bà đã chuẩn bị rất nhiều lời nói để thuyết phục đứa con này, thật không ngờ bà mới chỉ mở miệng con đã đáp ứng.

Chắc hẳn đứa con này đã nghĩ thông suốt đi, Bạch phu nhân cảm thấy thập phần vui mừng.

“Vậy thì chờ sau ngày mừng Hầu gia năm mươi tuổi, ta với mẫu thân con sẽ đi Hầu phủ cùng Hầu gia thương lượng việc này.” Bạch lão gia hiển nhiên cũng bị bất ngờ, bất quá rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm được rồi.

Năm ngày sau, Mạnh Vân Thiên liền gấp gáp trở về.

Tất cả mọi người trong Hầu phủ đều đứng ở cửa lớn nghênh đón, Đại phu nhân một thân hoa lệ, trang điểm cẩn thận, gương mặt chờ mong.

Mạnh Vân Thiên ngồi trên ngựa tư thế oai hùng, hiên ngang, uy phong凛凛.

Đôi mắt hơi đảo qua mọi người, ánh mắt như điện, lợi hại như chiến thần.

Nhưng khi nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh, ánh mắt kia nháy mắt mềm xuống, thoát một cái đã nhảy xuống ngựa, bước nhanh đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Vân Thiên đối nàng yêu thương như thế nào không cần nói cũng biết.

“Thần thiếp thỉnh an Hầu gia.” Ở trước mặt Mạnh Vân Thiên, Đại phu nhân cúi người hành lễ.

Nhưng bước chân Mạnh Vân Thiên không dừng lại chút nào.

“Phụ thân rốt cục đã trở về.” Mạnh Phát Ảnh cũng có chút cảm động, từ nhỏ không có cha mẹ, hiện tại có được một người phụ thân, hơn nữa còn là một người cha vô cùng thương yêu nàng, làm sao mà nàng không cảm động được?

“Phát nhi thật sự đã hết bệnh rồi sao?!” Mạnh Vân Thiên thân mình cứng đờ, trong đôi mắt tràn đầy thương yêu nhưng cũng có kích động cùng vui mừng.

Ông nhận được thư nhà, nói Phát nhi hết bệnh rồi, ông có chút không tin tưởng, hiện giờ nhìn thấy Phát nhi nhu thuận như vậy, ông cảm thấy vui mừng khôn xiết.

“Đúng thế, Phát nhi thật sự khỏe rồi, về sau sẽ không làm cho phụ thân lo lắng nữa.” Mạnh Phát Ảnh ôn nhu cười nói, niềm vui gia đình thật sự rất ấm áp.

“Hảo, hảo, hảo.” Mạnh Vân Thiên liên tục nói vài chữ hảo, khuôn mặt kích động, “Cảm tạ trời thiêng có mắt, còn ưu ái Vân Thiên, trả lại cho ta một nữ nhi khỏe mạnh.”

Nhìn biểu hiện kích động trên mặt của ông, trong lòng Mạnh Phát Ảnh xẹt qua một tia âm áp.

Còn trong mắt Đại phu nhân lại tràn đầy phần hận, Hầu gia trở về nhưng không liếc nhìn bà ta lấy một cái, hơn nữa bà ta vừa mới hành lễ thể mà Hầu gia một chút cũng không để ý, không phải là càng khiến bà ta khó coi sao?

Trong lòng ông ta lúc nào cũng chỉ có nữ nhân đã chết đi và nha đầu này.

Mạnh Như Tuyết tay ở dưới áo dùng sức nắm chặt, lúc trước Mạnh Phát Ảnh nguyền đại phụ thân cũng chỉ thương yêu đồ ngốc này, hiện tại tốt lắm, càng ...

Không được, nàng không cam lòng, dựa vào cái gì để con ngốc này chiếm tất cả mọi thứ, nàng không cam chịu như thế này đâu...

Sau khi Mạnh Vân Thiên trở về, ngoài lúc vào triều hay tiến cung, thì vẫn luôn ở bên cạnh Mạnh Phát Ảnh, cùng nàng nói một ít chuyện trên sa trường, cũng nghe Mạnh Phát Ảnh kể một số chuyện cười.

Vài ngày ở chung, ông phát hiện Phát nhi của ông không chỉ không ngốc mà còn thay đổi rất nhiều, trở nên vô cùng thông minh sắc sảo, hơn nữa khi xử lý sự tình cũng rất gọn gàng ngăn nắp, khiến ông có chút bội phục.

Trong lòng ông càng thêm cảm động, ông trời đối với ông thật ưu ái, đã trả lại một nữ nhi ưu tú cho ông.

11. Chương 11: Đối Diện

Trong nháy mắt đã đến ngày mừng thọ năm mươi tuổi của Mạnh Vân Thiên.

Năm mươi tuổi cũng đã được xem là Đại thọ, hơn nữa hôm nay cũng là ngày sinh thần của Mạnh Phát Ảnh cùng Mạnh Như Tuyết nên chuẩn bị đặc biệt long trọng.

Sáng tinh mơ, Thanh Trúc đã giúp nàng mặc y phục mà Thái Hậu đặc biệt may cho nàng.

Chính là, không biết vẫn như thông thường, hay là thật sự quên mất, cũng không có trang điểm cho nàng, chỉ giúp nàng chải một kiểu tóc thật đẹp đẽ. Mạnh Phát Ảnh cũng sốt một chút cũng không quá để ý, dù sao trong này tối như vậy, trang điểm đẹp đẽ cũng không để làm gì.

Lúc này vẫn chưa tới thời gian chúc thọ nhưng khách nhân đã tới rất nhiều. Đặc biệt là những đại thần trong triều, từ sáng sớm tinh mơ mỗi người đều mang theo danh mục quà tặng phong phú tới rồi.

Mạnh Phát Ảnh không thích những chỗ quá mức náo nhiệt, một mình ở trong hậu hoa viên ngắm hoa, cũng không cho Thanh Trúc đi theo.

Nha đầu kia hiện tại rất nghe lời nàng, nàng nói cái gì là cái đó, không có nửa điểm cãi lời, có thể là biết được bây giờ nàng sẽ không để người khác khi dễ mình nữa, vả lại nàng không cho đi theo nên cũng không dám làm phật ý nàng.

Trời mới vào đầu xuân, cả vườn hoa đua nhau nở rộ làm cho người ngắm cảm thấy rất thích thú.

Hiện giờ, tất cả mọi người đều tụ tập ở đại sảnh, đương nhiên sẽ không đến chỗ này, vì vậy mà một nơi đẹp như vậy chỉ có một mình nàng độc hưởng.

Nhìn những con bướm và ong mật ở giữa hoa xuyên tới bay lượn xung quanh mình, Mạnh Phát Ảnh càng vui vẻ hơn, nhưng rồi nhớ lại ngày xưa, kim lòng không đành, thấp giọng hừ một tiếng.

Đột nhiên nhìn thấy trên những cánh hoa của một loại hoa có rất nhiều ong mật, không khỏi có chút sửng sốt, xem ra loại hoa này cực kì chiêu ong gọi mật, không biết là hoa gì? Không biết bên trong có cái dạng gì đặc biệt hơn những loài khác đây? Trong lòng tò mò, liền nhẹ nhàng chà xát một chút, rất muốn cảm trở về tí mỉ nghiên cứu thử xem.

“Ha, người quái dị như ngươi thật không biết nhục, lấy chính mình ra so sánh với hoa, thật đúng là vũ nhục những đóa hoa xinh đẹp này mà.” Đột nhiên một tiếng nói chứa sự đầy sự trào phúng từ phía sau nàng truyền đến.

Mạnh Phát Ảnh mắt hơi trầm xuống, sâu trong con ngươi nhanh chóng xoẹt qua một tia lạnh như băng, tuy rằng nàng không muốn gây chuyện nhưng tuyệt đối sẽ không để cho người khác tùy ý khi dễ, làm nhục mình.

Mà nam nhân này lại quá độc miệng.

Chắc, không biết người này rốt cuộc có thân phận như thế nào, hôm nay dù sao cũng là sinh thần của phụ thân, vì phụ thân rất thương yêu nàng nên tất nhiên cũng không thể làm ra chuyện quá quá đáng.

“Bổn vương hỏi ngươi đó, người không những quái dị mà còn bị diếc sao?” Không nghe thấy tiếng nàng trả lời, giọng nói giận dữ của nam nhân lại truyền đến.

Mạnh Phát Ảnh nở một nụ cười lạnh, trong mắt cũng xuất hiện thêm vài phần phẫn nộ, người này một tiếng lại một tiếng bảo nàng là người quái dị, nói ra miệng cũng toàn những lời châm chọc, khiến nàng rất thích thú nha~ nàng quả nhiên là vương gia chó má gì.

Đôi mắt to tròn sụp xuống nhìn phần hoa trong tay, đột nhiên trong mắt tràn qua một tia cười khê, haha, người lấy sự mỉa mai làm điều thích thú ỉn như ngươi, lát nữa thôi ta sẽ khiến cho ngươi còn thích thú hơn, cam đoan cho ngươi thoải mái đủ.

“Phát nhi thỉnh an Cửu Vương gia.” Mạnh Phát Ảnh từ từ xoay người, thấy rõ người tới, thì ra là Cửu Vương gia Hiên Viên Mặc, hơi hơi hành lễ, bộ dáng hắc rất được chỉ tiếc miệng quá ác độc.

Khi hơi xoay người hành lễ, nhìn thấy trên lưng hắn có một cái túi hương, khóe môi cười càng thêm rõ ràng, ngón tay khê nhúc nhích một chút, cái túi hương đã nằm trong tay nàng rồi.

“Hừ, kẻ quái dị như ngươi nhanh nhanh biến đi, đừng có làm bẩn mắt bổn vương nữa, bổn vương mỗi lần nhìn thấy ngươi ba ngày sẽ ăn không ngon.” Lời nói ra của Hiên Viên Mặc càng lúc càng thêm tàn nhẫn.

Cho dù hiện tại nàng không ngốc, cũng là một người quái dị, nhìn thấy liền ghê tởm.

Mạnh Phát Ảnh cong khóe môi lên, nàng muốn nhìn thấy lát nữa hắn còn có thể kiêu ngạo được nữa không.

Nhanh chóng đem phần hoa cầm trong tay bỏ vào trong túi hương của hắn, sau đó lấy tốc độ nhanh hơn đem túi hương treo trở về trên hông của hắn.

Sau đó bước chân bắt đầu đi thẳng về phía trước, khóe môi cười càng thêm vài phần tà ác.

Nhưng khi nàng hơi ngược mắt lên lại đột nhiên đối mặt với một đôi mắt, quá mức bất ngờ, quá mức ngoài ý muốn, khóe môi đang cười cũng chưa kịp che dấu.

Trong nháy mắt chống lại ánh mắt của hắn, Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn cứng người.

Hiên Viên Diệp! Hắn làm sao có thể xuất hiện tại nơi này?

Lần trước ở chỗ Hoàng Thái Hậu chỉ mơ hồ liếc mắt đánh giá hắn một chút, hơn nữa khi đó hắn cũng không có nhìn về phía nàng.

Lần này đối diện, làm cho trong lòng nàng âm thầm kinh thán.

Nàng chưa bao giờ biết, một người nam nhân có thể đẹp đến như vậy, thế nhưng lại không có nửa điểm âm nhu, ngược lại lộ ra một loại khí phách vương giả vô hình khó có người chống đỡ được.

Đôi mắt kia như có một sức hấp dẫn làm cho người khác khó có thể tự kiềm chế mà không bị hút vào, dù ngươi biết rõ đó là vực sâu không đáy cũng sẽ không chút do dự mà nhảy xuống, dù ngươi biết rõ đó là rượu độc trí mạng vẫn sẽ không chút lặn tẩn mà uống vào.

Nàng chưa bao giờ biết chỉ là một lần đối diện sẽ mang lại sự rung động cho nàng đến như thế.

Cơ thể Mạnh Phát Ảnh chỉ hơi cứng lại một chút nhưng trong lòng thì âm thầm kinh hoảng, nam nhân này quá nguy hiểm. Nàng dám đoán chắc chuyện vừa mới xảy ra khẳng định toàn bộ đều rơi vào mắt hắn.

Bởi vì nàng biết thiên hạ này chỉ sợ không có chuyện gì có thể giấu diếm được cặp mắt kia.

Thiên tính vạn tính cũng không nghĩ tới Hiên Viên Diệp sẽ xuất hiện vào lúc này, ở chỗ này.

“Thất ca, ngươi sao cũng tới Hậu hoa viên?” Hiên Viên Mặc nhìn người vừa tới, nhất thời cung kính nói.

Nam tử không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, con ngươi cũng từ từ dời đến túi hương bên hông Hiên Viên Mặc, ánh nhìn ngưng tụ lại.

Mạnh Phát Ảnh cảm thấy thất kinh, khi thấy hắn nhìn về phía túi hương bên hông Hiên Viên Mặc thì tim nàng đã đập thành thịch, hắn quả thật là thấy được, giờ phút này không phải là muốn ..muốn vạch trần nàng, sau đó trừng trị nàng đi?

Nhưng ánh mắt của hắn chỉ ngừng tại túi hương một chút liền dời đi, thủy chung không có mở miệng nói chuyện.

“Thất diện hạ, thì ra ngài ở chỗ này.” Một tiếng nói thanh thúy lại dễ nghe nhẹ bỗng truyền đến, khi Mạnh Như Tuyết từ từ đi đến, thì gương mặt tuyết mỹ vốn rất vui sướng của nàng ta lập tức biến chuyển, vẻ mặt đột nhiên cứng lại một chút.

12. Chương 12: Đồng Lỗ

Nhưng nàng ta lập tức nhẹ giọng cười nói: “Thì ra muội muội cũng ở đây nha, khó trách ta tìm muội nửa ngày cũng không thấy bóng đâu, khách khứa đều đã đến đông đủ, bình thường muội thích nhất là náo nhiệt, sao còn không đi qua đó vậy?”

“Tuyết Nhi, muội có thể kêu cái người quái dị này đi chỗ khác được không, nhìn thấy người quái dị này bốn vương cả cơm cũng không ăn vô.” Không đợi Mạnh Phát Ảnh mở miệng, Hiên Viên Mặc mặt đầy vẻ chán ghét nói.

Mắt Mạnh Phát Ảnh hơi khép lại, đã gặp qua nhiều người mồm miệng ác độc, lại chưa từng thấy ai có thể ác độc hơn hắn.

Nam nhân này siêu cấp quá đáng.

Nàng tuy rằng không thích gây chuyện, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không để người khác tùy ý khi dễ. Khi dễ nàng thì nàng sẽ trả lại gấp bội!

Lại liếc nhìn túi hương treo trên hông hắn một lần nữa, khóe môi nàng cong lên một tia cười lạnh tà ác.

“Cửu Vương gia, ngài đừng nói Ảnh nhi như vậy, muội ấy sẽ rất thương tâm.” Mạnh Như Tuyết hơi cúi đầu, ra vẻ buồn bã nói.

” Muội là người thiện lương nhất mà ta từng gặp, lúc nào cũng che chở cho nàng ta, người như nàng ta thì biết cái gì là thương tâm.” Gương mặt Hiên Viên Mặc lại càng thêm trào phúng.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh âm thầm cười lạnh, Mạnh Như Tuyết thật sự rất biết diễn trò.

“Đi thôi.” Hiên Viên Diệp này giờ vẫn không có mở miệng lại đột nhiên nói, dứt lời đã xoay người cất bước rời đi.

Hiên Viên Mặc cùng Mạnh Như Tuyết sửng sốt một chút, có vẻ như không nghĩ tới Hiên Viên Diệp lại đột nhiên mở miệng nói, lập tức vội vàng đi theo.

Đương nhiên Mạnh Phát Ảnh cũng chậm rãi theo sau.

Hiện tại đã đến thời gian chúc thọ. Hơn nữa sắp tới còn có một màn kịch vui, nàng sao có thể bỏ qua được.

Lúc này mặc dù là mùa xuân nhưng thời tiết có chút oi bức, huống chi tất cả mọi người đều phải mặc y phục trang trọng, Hiên Viên Mặc đi ở phía trước y phục đã thấm một chút mồ hôi, hắn ướm túi hương, hương phấn hoa từ từ tản ra, càng ngày càng đậm.

Nụ cười trên khóe môi Mạnh Phát Ảnh cũng càng ngày càng rõ nét.

Đi đến Tiền viện, các công tử trẻ tuổi cùng các tiểu thư đều ở trong lương đình nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy bọn họ đi tới, mọi người lập tức hướng Thất diện hạ cùng Hiên Viên Mặc hành lễ, chúc phúc Mạnh Như Tuyết, không có một người nào để ý đến Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh mặt bình thản, tự nhiên, trên mặt không tìm không ra chút ảo não hay nửa điểm tức giận, có vẻ như chuyện gì cũng không liên quan đến nàng.

Những người đó tựa hồ cũng hơi sững sốt một chút, giống như thật không ngờ tên ngốc luôn luôn thích gây chuyện này sẽ bình tĩnh như thế, cho dù hiện tại không còn ngốc nữa, nhưng thay đổi cũng không thể nhiều như vậy chứ.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy sự ngoài ý muốn trên mặt mọi người, trong lòng thỏa mãn, tuy rằng nàng không biết Mạnh Phát Ảnh trước kia như thế nào cùng bọn họ chung đụng, nhưng nàng có thể khẳng định rằng bọn họ đều đem Mạnh Phát Ảnh trở thành trò cười.

“Tuyệt Nhi, đây là lễ vật Ngũ Lam đặc biệt chuẩn bị cho ngươi, là Thần ca ca cùng ta cùng nhau chọn đó.” Phong Ngũ Lam vết sưng trên mặt đã tan, chỉ còn có chút vết tích nhỏ, bất quá nhờ son phấn cũng nhìn không ra được gì, tức giận trừng mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái, sau đó đem cái hộp nhỏ cầm trong tay đưa tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh, lời nói hết sức khoe khoang, đặc biệt là lúc nói đến Bạch Dật Thần, ngữ khí kiêu ngạo rõ ràng tăng thêm vài phần.

Lời này rõ ràng là nàng cố ý nói để cho Mạnh Phát Ảnh nghe, cũng cố ý muốn chọc giận Mạnh Phát Ảnh, lúc nói chuyện còn liếc mắt thể hiện tình ý triền miên với Bạch Dật Thần ở phía sau.

Bạch Dật Thần mày nhíu lại, vẻ mặt như có chút giận dữ nhưng không biết là với Mạnh Phát Ảnh hay Phong Ngũ Lam.

Cặp mắt của mọi người đều đồng thời nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, trên mặt lộ không lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa, thì cũng là tâm tình xem náo nhiệt cùng chờ đợi phản ứng của Mạnh Phát Ảnh.

Mỗi lần chỉ cần người khác có ý tứ tranh giành Bạch Dật Thần với nàng, nàng sẽ nổi điên ...

Lần này ... Mạnh Phát Ảnh giống như không có nghe thấy gì, gương mặt vẫn bình tĩnh, thậm chí không thèm nhìn Phong Ngũ Lam, càng không nhìn đến Bạch Dật Thần.

Bạch Dật Thần mắt càng đen lại, sự tức giận trên mặt tựa hồ càng thêm rõ ràng.

Mọi người sững sốt, Mạnh Phát Ảnh nghe Phong Ngũ Lam nói như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh, chẳng lẽ thật sự đổi tính?

Nàng vẫn đậm phong khinh [1] lại rất tự nhiên, chỉ sợ người khác muốn giả bộ cũng không được như vậy, mà càng làm cho y bất ngờ là trong sự tự nhiên như còn có một loại ngạo khí tỏa từ trong ra ngoài.

Mà gương mặt xấu xí kết hợp với sự bình tĩnh của nàng sinh ra một cỗ phong tình khác thường, đặc biệt đôi môi nhỏ nhắn kia giống như đang cười khê, cảm giác có vài phần yêu dã độc đáo.

Nữ nhân này thật sự là Mạnh Phát Ảnh sao?

Lúc Bạch Dật Thần nhìn về phía nàng lại bị giật mình, sâu trong mắt hiện lên một tia khác thường...

Người đứng ở bên cạnh nàng – Hiên Viên Diệp, đầu lông mày có vẻ như mang theo tia lơ đãng, chỉ nhíu mày một chút, ánh mắt dường như hơi lóe lên một cái.

Mọi người đang ở trạng thái kinh ngạc đột nhiên nghe được một trận thanh âm kỳ quái truyền đến, ‘Ông ông ông’, hơn nữa thanh âm như càng lúc càng đến gần, càng lúc càng lớn.

Mọi người nhanh chóng nhìn về phương hướng mà thanh âm truyền đến, chỉ có trong mắt Mạnh Phát Ảnh lại ẩn chứa một tia tà ác, vui sướng, ha ha...

Mạnh Phát Ảnh cẩn thận lui ra sau vài bước.

“A, là ông mật, sao lại có nhiều ông mật như vậy?!” Một tiếng thét chói tai bỗng vang ra, lập tức một đám ông mật từ đâu ào ạt xông đến.

Đương nhiên đại đa số đều nhằm vào Hiên Viên Mặc. Nhưng mọi người vốn đứng chung một chỗ, bọn họ vừa nhìn thấy một đoàn ông mật đã sớm hốt hoảng theo bản năng chạy loạn, đám ông mật kia dĩ nhiên cùng nhau tập kích bọn họ.

Chỉ qua một khoảng thời gian, những công tử anh tuấn cùng với các tiểu thư xinh đẹp, trên mặt ít nhiều đều bị sưng lên vài chỗ.

Hiên Viên Mặc thăm nhất, khuôn mặt trông như cái bánh bao, chỉ sợ ngay cả thân mẫu của hắn cũng sẽ không nhận ra hắn.

Ngay cả trên trán Hiên Viên Diệp cũng bị đám ong mật loạn hôn một cái.

Mạnh Phát Ảnh nhàn tản đi ra khỏi đám hỗn loạn ấy, đi đến lương đình ăn điểm tâm.

‘Vạn tử hoa nhất điểm hồng’, Mạnh Phát Ảnh vừa nhìn vừa đi tới, ngồi đối diện nàng cách đó không xa là Hiên Viên Diệp, trong đầu đột nhiên hiện lên một câu nói như vậy, đương nhiên nàng sẽ không ngốc mà nói ra.

“Haiz, lớn lên thật xấu, ngay cả những con ong mật đều ghét bỏ, chúng nó không thèm hôn ta, thật làm cho người ta thương tâm mà T___T.” Từ từ nuốt xuống điểm tâm trong miệng, hơi hơi nhìn lướt qua các vị công tử, tiểu thư vẫn còn đang hoảng loạn đấu tranh cùng ong mật, nàng cố tình thương tâm nói.

Nhưng trên mặt không thấy nửa điểm thương tâm, trong mắt ngược lại rõ ràng có ý cười khê.

Tay Hiên Viên Diệp vừa muốn cầm chén trà, hơi hơi cứng lại, khoe môi theo bản năng nhếch lên một cái.

Mọi người hoảng loạn lúc này mới phát hiện Mạnh Phát Ảnh đang ở một bên nhân nhả tự tại ăn điểm tâm, một đám người chịu đau đớn, chật vật phần lớn đều phần hận nhìn phía về nàng.

“Con ngốc quái dị kia, nhất định là người ở trên người bổn vương bỏ cái gì đó.” Hiên Viên Mặc cật lực mở to cặp mắt đang sưng đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi quát. Lời nói ngoan độc như muốn xông lên trước mặt Mạnh Phát Ảnh mà trực tiếp bóp chết nàng. Nhưng, những con ong mật lại một mực không chịu buông tha hắn, cứ thỉnh thoảng lại yêu thương thơm hắn vài cái.

“Cửu Vương gia, cơm có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói lung tung nha~~, Vương gia là người có uy danh to lớn cỡ nào chứ, ta chỉ là một tiểu nữ tử làm sao có thể giấu diếm được cặp mắt anh minh của Vương gia mà ở trên người Vương gia bỏ cái gì chứ.” Mạnh Phát Ảnh lại ăn một khối điểm tâm, sau đó nói từng chữ từng chữ phản kích.

Một câu nói nhẹ nhàng băng quơ, rất nhẹ, thật hiền hoà lại làm Hiên Viên Mặc nhất thời á khẩu không trả lời được, tức đến muốn học máu.

“Được rồi, trở về thay phục trang trên người, sửa sang lại một chút đi.” Hiên Viên Diệp mày hơi nhíu một chút, sau đó thấp giọng nói, tiếng nói không lớn lại có một uy lực không người nào có thể kháng cự được.

Mạnh Phát Ảnh ngây người, trên mặt có một tia ngoài ý muốn, thật không ngờ, hắn chẳng những không vạch trần nàng, lại còn giúp đỡ nàng.

Hiên Viên Mặc hoàn toàn kinh sợ, một mặt khó có thể tin nhìn Hiên Viên Diệp, nhưng cũng không dám cãi lại ý tứ của hắn. Hơn nữa mọi người sau khi bình tĩnh lại đều hiểu tất cả ong mật đều vậy ở trên người hắn, chỉ hận không thể chích chết hắn nên cũng không nói thêm gì nữa mà cấp tốc rời đi.

Mạnh Như Tuyết âm thầm kinh hãi, trong đôi mắt một chút âm trầm, Thát điện hạ bình thường hiếm khi chủ động mở miệng, nhưng hôm nay chủ động nói hai lần, hơn nữa hai lần này tựa hồ có liên quan cùng xú nha đầu kia?

Thát điện hạ rốt cuộc là có ý gì?

Chính là, cho dù nàng có thông minh cỡ nào đi nữa nhưng trong lòng lại luôn tự mãn về mình, nên tuyệt đối sẽ không thể hiện thái độ ra. Mọi người tuy rằng không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng Thát điện hạ đã mở miệng, mọi người cũng không dám có thêm ý kiến.

Chẳng qua nhìn đến Mạnh Phát Ảnh trước mắt lại càng thêm vài phần hận ý.

Đặc biệt là Phong Ngữ Lam, đôi mắt kia nhìn Mạnh Phát Ảnh giống như muốn phun ra ngọn lửa, muốn đem nàng đốt thành tro.

Bạch Dật Thần thì hoàn toàn rơi vào trầm tư, Mạnh Phát Ảnh thật sự bất đồng với trước kia, sự việc lần trước ở trong các viện của nàng, y cũng đã được thỉnh giáo.

Câu nói cuối cùng của nàng ngày đó, y thật sự không biết, nàng là thật tâm hay là có ý đồ gì?

Hơn nữa, nàng chắc chắn nghe rõ những điều Phong Ngữ Lam nói , thế nhưng lại không tức giận, chẳng nhẽ nàng thật sự đã chết tâm đối với y ? Hay là dùng thủ đoạn lạt mềm buộc chặt?

Nàng trước kia si mê y như vậy, y không tin nàng có thể thay đổi bất thường như thế, chuyện tình cảm cũng không phải nói thay đổi là có thể thay đổi được.

Nàng làm nhiều điều như vậy có phải vì khiến cho y chú ý ? đúng, nhất định là như vậy, nghĩ đến đây Bạch Dật Thần trong lòng vừa mới tức giận không hiểu sao lại bỗng biến mất.

Bởi vì vừa mới trải qua một trận hỗn loạn, y phục mọi người có chút không chỉnh tề nên ai nấy đều phải sửa sang lại, đặc biệt là các vị tiểu thư yếu điệu đều vội vàng bảo nha hoàn của mình chỉnh trang lại giúp.

Nhưng những vết sừng trên mặt lại không thể nào che giấu được.

Một đám người đối với Mạnh Phát Ảnh càng thêm hận thấu xương, đặc biệt là Phong Ngữ Lam khi nhìn thấy ánh mắt suy tư của Bạch Dật Thần nhìn Mạnh Phát Ảnh thì vô cùng tức tối, trong con ngươi ẩn chứa một ánh nhìn vô cùng ngoan độc .

Tay dấu ở dưới y phục dùng sức nắm thật chặt, Bạch Dật Thần là của nàng, nàng không thể để cho bất luận kẻ nào cướp đi.

Hai tròng mắt lóe sáng, có vẻ như cuối cùng cũng đưa ra được quyết định, ánh mắt lại càng hiện lên ý tứ ngoan tuyệt được ăn cả ngã về không.

Mọi người trang điểm tới trang điểm lui, sửa sang đi sửa sang lại, nhưng cũng không có người nào dám đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh đương nhiên biết, những người đó không tới đều là vì Hiên Viên Diệp, những nữ nhân kia đặc biệt là Mạnh Như Tuyết đương nhiên không dám để bản thân mình chột vật xuất hiện trước mặt hắn.

Mạnh Phát Ảnh vẫn còn nhàn nhã tự thưởng thức trà, ăn điểm tâm.

“Rất đặc ý sao?” Môi mỏng hé mở, tiếng nói trầm thấp có chút từ tính đột ngột truyền đến tai nàng.

Mạnh Phát Ảnh ngẩng người, nhanh chóng ngược mắt nhìn về phía nam nhân cách nàng chỉ có hơn năm thước, hơi có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn nhanh chóng mỉm cười, giảm thấp tiếng nói xuống, “Đa tạ Thất điện hạ vừa rồi che chở.”

Ở trước mặt nam nhân này, nàng biết mình không cần phải che dấu, bởi vì nàng rất rõ ràng, bất luận che dấu cái gì ở trước mặt của hắn cũng như tôm tép nhai nhép, ngược lại càng làm trò cười.

Vân đạm phong khinh một câu nói, lại hết sức xảo diệu làm hắn trở thành đồng lõa của nàng.

Hiên Viên Diệp bị kiềm hãm, trong con ngươi của cặp mắt sâu không thấy đáy kia như phiêu như dật hiện lên vài tia cảm xúc, lại nhìn không ra là tức giận hay là ...

“Về sau tốt nhất đem đuôi hồ li của ngươi giấu kỹ đi .” Lông mi dài khép hờ, vài tia cảm xúc vừa mới lộ ra cũng nhanh chóng bị che dấu đi . Môi mỏng khẽ gợi lại khe động, tiếng nói vẫn trầm thấp khẽ gợi, nhưng lần này tựa hồ như mang theo một ý tứ khác lạ.

“Vừa rồi làm cho Thất điện hạ bị sợ hãi, Tuyết Nhi một lần nữa châm trà thỉnh Thất điện hạ tha thứ.” Sau khi chỉnh trang lại, Mạnh Như Tuyết nhìn thấy Hiên Viên Diệp có vẻ như cùng Mạnh Phát Ảnh nói cái gì đó, âm thầm lo lắng, nhanh chóng bưng trà bánh đi tới.

Hiên Viên Diệp trên mặt khôi phục lại vẻ bình thường, cho dù thiên lôi đánh cũng không thay đổi sự lạnh lùng. Không nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, cũng không thèm liếc mắt nhìn Mạnh Như Tuyết.

Ngón tay thon dài chỉ hơi vươn ra bưng lên một chén trà.

Mạnh Phát Ảnh nhíu mày lườm hắn , cái gì, dám nói nàng là hồ ly, hắn mới là lão hồ ly ý

~Bất quá, nàng vẫn tương đối thức thời, sẽ không ở chỗ này làm bóng đèn, quấy rầy người ta nói chuyện yêu đương.

Vỗ nhẹ tay đem vụn dính trên tay rũ xuống, nàng đứng lên thật tự nhiên rời khỏi lương đình, đem nơi này cấp cho hai người bọn họ.

Hiên Viên Diệp tay cầm cái chén có chút cứng ngắc, trong đôi mắt thâm thúy rất nhanh ẩn chứa một tia khả nghi cùng sự tức giận.

Mới vừa đi được vài bước chân, Phong Ngữ Lam liền chặn ngay ở trước mặt nàng.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy gương mặt phần nộ cùng đố kỵ của nàng ta không khỏi cảm thấy buồn cười, nàng đã nói là muốn giải trừ hôn ước cùng Bạch Dật Thần, tại sao Phong Ngữ Lam vẫn còn quẩn lầy nàng, thực là buồn cười.

Phong Ngữ Lam che dấu sự ghen tị trong lòng, trên mặt cố nặn ra một nụ cười, nói nhỏ: “Thần ca nói trong lòng y chỉ có một mình ta, còn nói mấy ngày nữa sẽ lấy ta.”

Khi nói chuyện ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Mạnh Phát Ảnh như đang đợi nàng phát hỏa.

“Ồ, thế thì xin chúc mừng.” Mạnh Phát Ảnh vẫn thản nhiên, mí mắt đều không buồn nâng lên, chính là miễn cưỡng nói, không có phần nộ như trong dự liệu của Phong Ngữ Lam, thậm chí không có nửa điểm để ý.

Chính là khoe môi khê cong lên, nếu Bạch Dật Thần thật sự nói như vậy với nàng ta thì cũng không cần lạng lẽ nói cho nàng biết đâu, người gì mà ngây thơ quá đi ~ nhảm chán !!!!

13. Chương 13: Âm Mưu

Phong Ngữ Lam hoàn toàn sững sốt, nàng những tưởng lúc trước Mạnh Phát Ảnh không tức giận nhất định là do trước đó có hứa với phụ thân, dù sao hôm nay cũng là sinh thần của Mạnh Lão gia.

Nhưng hiện tại Phong Ngữ Lam nói rõ ràng như vậy mà Mạnh Phát Ảnh vẫn không có chút phản ứng nào, nhớ tới kế hoạch hôm nay trong lòng nàng không khỏi âm thầm sốt ruột.

Hai mắt hơi tối lại, thấp giọng nói: “Thần còn nói, nhất định phải thoát khỏi người quái dị như ngươi, sau đó danh chính ngôn thuận thành thân cùng ta.”

Nàng có ý đồ chọc giận Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh há lại không rõ dụng ý của nàng ta sao, không chỉ muốn chọc giận nàng thôi mà còn muốn nàng phát hỏa càng lớn, khiến nàng xấu mặt ở lễ mừng thọ của phụ thân, ngay trước mặt mọi người.

Hừ, chỉ bằng nàng ta mà có thể chọc giận nàng sao, thật sự là buồn cười.

“Phong tiểu thư tuổi còn trẻ mà sao lại giống lão nhân ngốc nghếch như thế?!” Mạnh Phát Ảnh đôi mắt hơi mở lớn một chút, lời nói nhàn nhạt lại đầy trào phúng.

“Có ý gì?” Phong Ngữ Lam sững sốt, theo bản năng hỏi lại.

“Như lời vừa mới nói, Phong tiểu thư đã nghe được, Phong tiểu thư giống lão nhân ngốc nghếch, không thể cho rằng người nào cũng giống ngươi nha.” Mạnh Phát Ảnh nhàn nhạt cười nói.

Thân mình Phong Ngữ Lam cứng đờ, trong mắt rất nhanh xuất hiện lửa giận, hận không thể xé toang nụ cười trên mặt Mạnh Phát Ảnh, nhưng nàng biết bản thân mình trăm triệu lần không thể tức giận, giờ phút này nàng tới là để chọc giận người quái dị này, không thể bị người quái dị này chọc cho tức giận.

Càng lúc càng cảm thấy ngạc nhiên hơn, nàng thật không ngờ Mạnh Phát Ảnh sẽ phản ứng như vậy, trên mặt cũng hơi lộ ra một tia sốt ruột, tay giấu ở dưới áo lại một trận căng thẳng.

Nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh vẫn bất vi sở động [1], trong đôi mắt Phong Ngữ Lam lại thêm vài phần ngoan tuyệt, nàng ta đột nhiên tiến về phía trước dùng sức kéo Mạnh Phát Ảnh.

Sau đó tay ở dưới áo đột nhiên vươn ra thẳng tắp hướng đến gương mặt của mình khẽ vạch, nhất thời máu tươi chảy ra ròng ròng.

“A, không, không cần, không, ...” Phong Ngữ Lam đem vật đang cầm trên tay, chính là một tiểu đao dị thường tinh xảo nhét vào trong tay Mạnh Phát Ảnh, sau đó ngồi chồm hổm trên mặt đất hoảng sợ thét chói tai.

“Phất nhi, muội làm cái gì vậy? Cho dù muội có thích Bạch công tử như thế nào cũng không thể gây thương tổn cho Phong cô nương như vậy được.” Mạnh Như Tuyết nghe được tiếng thét, vội vàng chạy tới nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của Phong Ngữ Lam cũng theo đó hét ầm lên.

Mạnh Phát Ảnh khéo môi từ từ kéo ra một tia lạnh lẽo, theo thân thủ của nàng, hoàn toàn có thể tránh xa Phong Ngữ Lam, cũng tuyệt đối không để nàng ta có cơ hội nhét hung khí đổ tội vào tay nàng.

Nhưng nàng không có làm như vậy, nếu bọn họ muốn chơi thì nàng sẽ cùng bọn họ chơi một chút, dù sao không sớm thì muộn, nàng rất muốn xem bọn họ có thể giữ được trò gì.

“Đại ca... đại ca... đau quá, đau quá... khuôn mặt... bị hủy, khuôn mặt muội bị hủy.” Phong Ngữ Lam hoảng loạn khóc lên, tay có vẻ như đang che mặt nhưng thủy chung không hề chạm đến vết thương trên mặt.

Máu không ngừng từ miệng vết thương chảy ra, nếu là người bình thường nhất định sẽ theo bản năng đè lại miệng vết thương mà cầm máu trước, nhưng nàng ta không như vậy, tay có vẻ loạn lên nhưng không ảnh hưởng đến miệng vết thương.

Động tác như vậy ở trong mắt người khác dường như là nàng bị sợ hãi, dọa đến chân tay luống cuống.

Nhưng Mạnh Phát Ảnh cũng biết, Phong gia nhiều thế hệ hành nghề y , Phong Ngữ Lam đương nhiên là cũng có ít nhiều hiểu biết.

Nếu lấy tay đụng vào vết thương chỉ sợ sẽ làm nhiễm trùng, dễ dàng lưu lại vết sẹo, một đao kia Phong Ngữ Lam hạ xuống cực kì chuẩn xác, tuy rằng thoát nhìn đặc biệt dọa người nhưng theo y thuật của Phong gia muốn trị liệu hoàn toàn không lưu lại vết sẹo thì không có vấn đề .

Thật hiển nhiên là chuyện ngày hôm nay nàng ta đã sớm dự mưu.

Vì muốn hãm hại nàng cũng vì chiếm lấy Bạch Dật Thần mà bày ra trò này sao ? Việc này chỉ sợ không phải chủ ý của Phong Ngữ Lam.

Nàng ở hiện đại là một bác sĩ có tiếng, diễn trò con nít này mà đã nghĩ sẽ lừa được nàng, buồn cười.

“Ngữ nhi...” Phong Lăng Vân chạy vội tới trước mặt Phong Ngữ Lam, nhìn không được cao giọng kinh hô, nhìn khuôn mặt đầy máu của Phong Ngữ Lam, kinh hãi đến nỗi tay cũng nhìn không được mà phát run.

“Ngữ nhi ... đừng ... sợ, Ngữ nhi đừng sợ, đại ca ở đây, sẽ không để uội có việc gì đâu.” Phong Lăng Vân vừa nói, rất nhanh từ trong lòng lấy ra không biết là thuốc gì, nhanh chóng thoa lên miệng vết thương của Phong Ngữ Lam.

Nhưng khi đem thuốc thoa lên miệng vết thương trên mặt Phong Ngữ Lam, tay lại hơi ngưng một chút, mắt nhìn chằm chằm về phía Phong Ngữ Lam .

Phong Ngữ Lam nhìn như hoảng loạn bắt lấy tay Phong Lăng Vân, sau đó hơi nắm chặt một chút.

Phong Lăng Vân cả kinh, trong lòng đã hiểu rõ, nhìn về phía muội muội có chút đau lòng, hơi nhắm mắt lại một chút.

Muội muội của mình, hẳn có thể không nhìn ra sao?

Sau đó hắn đột nhiên trừng mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh, mặt ngoan tuyệt quát: “Mạnh Phát Ảnh, ngươi thật độc ác, chuyện này Phong gia tuyệt đối sẽ không chịu để yên. Hiên Viên Vương triều vẫn còn Vương pháp.”

Phong Lăng Vân dù sao cũng là ngự y bên người Hoàng Thượng.

Ngay từ đầu hắn cũng đã nảy sinh ác cảm với Mạnh Phát Ảnh, lại thập phần lo lắng uội muội bảo bối của mình, chỉ sợ Phong Ngữ Lam cũng chính là dựa theo điểm này mới dám động thủ với nàng.

Mạnh Phát Ảnh trong lòng càng âm thầm cười lạnh, hắn sẽ không từ bỏ chuyện này ? Hừ, chuyện này nàng cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Hôm nay, nếu là Mạnh Phát Ảnh trước kia gặp chuyện này chỉ sợ tay chân đã sớm luống cuống, khẳng định lại bị bọn họ hãm hại.

Cổ ý đã thương người, nếu đúng như vậy, nhẹ thì da thịt chịu chút khổ sở, nặng thì chỉ sợ ...

Nhưng mà nàng không còn là Mạnh Phát Ảnh trước kia tùy ý để bọn họ lường gạt, muốn tính kế nàng, Phong Ngữ Lam chỉ sợ còn non lắm.

Phong Ngữ Lam bất giác nhìn lên thì thấy trong ánh mắt Mạnh Phát Ảnh ẩn chứa một tia cười lạnh như băng, cả người không khỏi run rẩy, giây phút ấy Phong Ngữ Lam thậm chí có chút sợ hãi.

Bất quá, nàng không tin Mạnh Phát Ảnh có khả năng thoát khỏi chuyện này. Cho dù nàng ta không ngờ cũng sẽ không phải người thông minh, lần trước nàng cùng Vũ Nhi chính là không cẩn thận trúng bẫy của nàng ta, kế hoạch lần này các nàng tỉ mỉ bày ra tuyệt đối sẽ làm con ngốc này không có cơ hội thoát khỏi.

14. Chương 14: Diễn Trò

Phong Ngữ Lam nghĩ đến đây không khỏi âm thầm đắc ý, liền giả làm bộ dạng rất thương tâm nức nở nói: “Người... người...thật quá đáng, ta biết người hủy đi mặt ta đơn giản chính là không muốn để Thần ca ca lấy ta, bây giờ mặt ta bị người hủy cả đời này chỉ sợ không gặp được cho ai.”

Nàng càng nói càng thương tâm, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt không ngừng rơi xuống, thật sự là người gặp người thương nha

~Lời nói này của nàng không chỉ là nói với Mạnh Phát Ảnh, quan trọng hơn là để Bạch Dật Thần nghe.

Bạch Dật Thần luôn đứng ở sau lưng Phong Ngữ Lam, người hơi cứng lại một chút, có vẻ như có chút do dự.

Sau đó chuyển hướng Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng nói: “Người ra tay thật độc ác!”

Xem ra nữ nhân này thật sự còn chưa chết tâm, nhưng y trăm triệu lần thật không ngờ nàng sẽ vì y mà hủy đi dung nhan của Phong Ngữ Lam.

Nàng xuống tay rất nặng sao? So sánh với chuyện lần trước, chuyện nàng thả Tiểu Tuyết Nhi cắn Phong Lăng Vân có vẻ cũng không tính là độc ác mà.

Phong Ngữ Lam nghe được lời Bạch Dật Thần nói , trong mắt nhanh chóng ẩn chứa một tia vui sướng, xem ra một đao của nàng không vô ích , Bạch Dật Thần vẫn hướng về phía nàng. Chỉ đáng tiếc Bạch Dật Thần vẫn không nói là sẽ lấy nàng.

“Phong công tử, Phát nhi không hiểu chuyện, có chuyện gì ta là tỷ tỷ, nguyện ý vì nàng gánh vác, thỉnh Phong công tử bỏ qua cho Phát nhi.” Mạnh Như Tuyết liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái, sau đó thấp giọng hướng Phong Lăng Vân cầu tình.

“Tha cho nàng ta? Trước kia nàng ta đã thương Lam Nhi, khi đó còn niệm tình nàng ta ngây dại, hơn nữa cũng không gây ra tổn thương lớn, nên Phong gia không truy cứu, nhưng hiện tại nàng ta đã không còn ngốc lại ra tay quá tàn ác, làm Lam Nhi bị thương thành cái dạng này, người muốn ta như thế nào tha cho nàng ta ?” Phong Lăng Vân hung hăng trợn mắt liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh, giọng nói lạnh như băng, khi nói chuyện cẩn thận đem Phong Ngữ Lam ôm vào trong ngực.

Vết thương của Phong Ngữ Lam đã không còn chảy máu, xem ra thuốc của Phong Lăng Vân thật đúng là công hiệu vô cùng.

“Tuyệt Nhi, người cũng đừng che chở cho loại người độc ác này nữa, lần này không cần nói là Phong Lăng Vân không tha cho nàng ta, ngay cả chúng ta cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn.” Hiên Viên Mặc đi tới, phần nộ nói.

“Đúng thế, nàng ta bình thường gốc gác làm đủ trò cười còn chưa tính, giờ thật không ngờ nàng ta lại làm ra chuyện đê hèn với Phong tiểu thư như thế, thật sự là không thể tha thứ.” Đến người luôn mang vẻ mặt đáng yêu như Hiên Viên Trần lúc này cũng trưng ra khuôn mặt tức giận, cũng mang theo vài phần kinh ngạc khó có thể tin được.

“Đúng, tuyệt đối không thể tha cho nàng ta, nhất định phải bắt nàng ta giao quan phủ xử trí.” Mọi người cũng nhanh chóng phụ họa nói, đều nhất trí nhằm vào Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh khéo môi cong lên nở một nụ cười lạnh như có như không, từng người từng người một đều muốn nuốt chửng nàng, xem ra ma lực của nàng thật sự là không nhỏ nha, có thể làm cho bọn họ đều hận nàng đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Phát nhi, muội sao lại không hiểu chuyện như vậy n, muội nhanh giải thích cho Phong tiểu thư, cầu Phong tiểu thư tha thứ muội đi, mau lên.” Mạnh Như Tuyết vội vàng lôi kéo Mạnh Phát Ảnh, liên tục thúc giục.

Mạnh Phát Ảnh hất tay nàng ta ra, căn bản cũng không để lời nói của nàng ta vào tai. Nàng mở to đôi mắt nhìn chằm chằm tiểu đạo tinh xảo Phong Ngữ Lam vừa mới đưa cho nàng, từ từ ngấm ngấm.

“Quả thật là một bảo đao khó gặp !” Môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, tiếng nói vân đạm phong khinh, vẻ mặt tự nhiên giống như giờ phút này nàng chỉ là đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Giải thích? Thật là buồn cười ! Đối với những người này, nàng đến mở miệng nói cũng thừa. Nàng hiểu rằng loại chuyện này cho dù có giải thích như thế nào thì cũng đều biến mình thành người nói dối, bởi vì ai cũng sẽ không tin tưởng Phong Ngữ Lam tự nhiên lại dám làm thương tổn khuôn mặt của chính mình.

Thứ hiện tại nàng muốn là chứng cứ, mà thật tốt là chứng cứ lại nằm ở trong tay nàng.

“Phát nhi, muội?” Mạnh Như Tuyết hoàn toàn kinh sợ, không hiểu tại sao Mạnh Phát Ảnh lại có thể bình tĩnh như thế, từ khi nào nàng ta lại có thể hành xử không sợ hãi như vậy?!!

Chỉ sợ chính nàng, nếu gặp loại chuyện này cũng không có được định lực như vậy.

Hiện tại nàng không thể không thừa nhận, Mạnh Phát Ảnh quả thật đã thay đổi không còn là Mạnh Phát Ảnh của trước kia.

Mạnh Như Tuyết cảm giác được chuyện hôm nay chỉ sợ sẽ không phát triển như nàng tính toán, nghĩ đến đây trong lòng không khỏi kinh hoảng lên.

Mọi người cũng bị vẻ mặt thần nhiên của Mạnh Phát Ảnh làm cho kinh sợ, khó có thể tin nhìn nàng.

Phong Lăng Vân nhìn tiểu đạo trong tay nàng, hai mắt hơi trầm xuống, sâu trong đôi mắt nhanh chóng che dấu sự khẩn trương. Mà lời nói của Mạnh Phát Ảnh càng làm cho hắn âm thầm kinh hãi.

Phong Ngữ Lam cũng kinh sợ, đao kia ...

“Thật sự là không còn thuốc nào cứu được, làm bị thương người ta chẳng những không có nửa điểm hối cải lại còn dám kiêu ngạo như thế, người cho là Hiên Viên Vương triều không có Vương pháp sao?” Hiên Viên Phàm tức giận quát.

Mà gương mặt Mạnh Phát Ảnh cực kỳ bình tĩnh, đối mặt với số đông lại có thể thần nhiên như vậy, định lực thật là không đơn giản.

Hiên Viên Diệp vẫn an vị ở chỗ không xa trong lương đình, có vẻ như không nghe, không nhìn thấy chuyện đã xảy ra trước mặt. Thế nhưng khi nghe thấy Mạnh Phát Ảnh nói câu nói kia, hai tròng mắt hơi hơi nâng lên, nhìn phía nàng, trong con ngươi thâm thúy như có đăm chiêu.

“Nay Hoàng Thượng cũng tới, việc này để cho Hoàng Thượng phân xử công bằng đi.” Hai mắt Phong Lăng Vân trầm xuống lại hung hăng trợn mắt liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái, lạnh giọng nói.

15. Chương 15: Sự Thật Dần Sáng Tỏ

Mạnh Phát Ảnh quét mắt nhìn Phong Lăng Vân một cái, khóe môi nhếch lên, nếu tất cả mọi người đã muốn chơi tới cùng thì nàng chỉ còn cách theo bọn họ vậy.

Hoàng Thượng hẳn là đã đến đây, xem ra các nàng tính thời gian thật vừa vặn nha.

Vào đại sảnh, khách khứa đều đã đến đông đủ, đang chuẩn bị khai tiệc, khi tất cả mọi người nhìn thấy bọn họ ào ào xông vào thì không khỏi giật mình.

“Này, có chuyện gì xảy ra vậy?” Đại phu nhân nhìn đến gương mặt Phong Ngữ Lam đầy máu không khỏi kinh hô lên.

Mạnh Vân Thiên hai mắt hơi trầm xuống, hơi bất mãn nhìn lướt qua đại phu nhân, sau đó cặp mắt sắc bén đảo qua Phong Lăng Vân cùng Phong Ngữ Lam. Cuối cùng dừng ở trên người Mạnh Phát Ảnh, gương mặt vẫn luôn bình tĩnh, thản nhiên mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Mạnh Phát Ảnh cố ý gây thương tổn muội muội Phong Ngữ Lam của vi thần, thần cả gan khấn cầu Hoàng Thượng cho vi thần vì muội muội đòi lại công đạo.” Phong Lăng Vân ôm lấy gương mặt đầy nước mắt của Phong Ngữ Lam quỳ ở trước mặt Hoàng Thượng, trầm giọng nói.

Mắt Mạnh Vân Thiên vẫn luôn chăm chú nhìn Mạnh Phát Ảnh, trên mặt cũng không có quá nhiều cảm xúc, đối với lời nói Phong Lăng Vân cũng không cho ý kiến.

Ông trở về đã mấy ngày nay rồi, tuy cùng Phát Nhi ở chung không nhiều nhưng cũng hiểu được, bây giờ Phát Nhi tuyệt đối sẽ không gây ra chuyện như vậy, nó là nữ nhi bảo bối của ông, ông hoàn toàn tin tưởng.

“Có chuyện gì?” Hoàng Thượng hơi hơi nhíu mày, lời vừa ra khỏi miệng liền lộ ra một sự uy nghiêm làm cho người ta sợ hãi, một đôi mắt dường như hiểu rõ hết thấy nhất nhất đảo qua mọi người.

Cuối cùng dừng ở trên người Mạnh Phát Ảnh, nhưng nhìn biểu hiện không liên quan của Mạnh Phát Ảnh thì đầu lông mày cũng hơi nhíu lại một chút, sâu trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, khi này ở Tiễn viện, Mạnh Phát Ảnh dùng dao làm bị thương mặt của tiểu muội, lúc ấy tất cả mọi người ở đây đều tận mắt nhìn thấy, đều có thể làm chứng.” Phong Lăng Vân bắt đầu bẩm báo.

“Quả thực là như thế sao?” Hoàng Thượng hai mắt híp lại, đột nhiên nhìn về phía Phong Ngữ Lam trầm giọng hỏi.

Nha đầu kia bình thường tuy có chút ngốc nghếch, không hiểu chuyện nhưng chưa từng ra tay tàn nhẫn như thế. Hơn nữa không phải đã hết gốc rồi sao?

Mạnh Phát Ảnh hiểu ý mỉm cười, Hoàng Thượng không hổ là Hoàng Thượng.

Phong Ngữ Lam thân mình hơi cứng một chút, sau đó thấp giọng nói: “Vâng!”

“Phụ vương, khi đó chúng con cũng có mặt, chúng con đều tận mắt nhìn thấy, tất cả những điều Phong Lăng Vân nói đều là sự thật.” Hiên Viên Trần ở một bên phụ họa, trong tiếng nói có vài phần tức giận cùng bất bình.

“Đúng vậy thưa phụ vương, khuôn mặt của Phong tiểu thư bị hủy... là do.... Mạnh Phát Ảnh làm thương tổn.” Hiên Viên Phàm cũng nhận không được, trong lòng muốn nói là người quái dị nhưng may đã kịp sửa lại lời.

“Hoàng Thượng, Phát Nhi chỉ là nhất thời xúc động không phải cố ý, kính xin Hoàng Thượng có thể bỏ qua uội ấy.” Mạnh Như Tuyết cũng đi về phía trước, vẻ mặt lo lắng vì Mạnh Phát Ảnh cầu tình, trong mắt tuy ẩn chứa tình quang khác thường nhưng nhanh chóng đã thu giấu lại.

Một câu giải thích của nàng ta cũng chính là nói Mạnh Phát Ảnh có tội.

Nghe thấy lời nói của Mạnh Như Tuyết, Mạnh Vân Thiên mày hơi chau lại, cặp mắt luôn nhìn thấu mọi việc trong thiên hạ hơi tối sầm lại, nhưng vẫn không mở miệng nói gì cả.

Hoàng Thượng sao có thể không rõ tâm tư của ông, mắt lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, đầu lông mày nhíu lại, có chút trầm tư, hôm nay nha đầu này thật đúng là khiến hấn ngoài ý muốn, tuy rằng đã sớm nghe nói nàng không còn gốc từ chỗ Thái Hậu nhưng không nghĩ tới biến hóa sẽ lớn như vậy.

Nếu là người bình thường thay đổi, gặp chuyện như vậy, không khóc hô giải thích, thì chính là sợ đến toàn thân phát run, mà giờ khắc này nàng lại có thể thản nhiên coi hết thảy mọi chuyện đều cùng nàng không có một chút quan hệ.

Đúng là có chút đặc biệt !

“Theo luật pháp của Hiên Viên Vương triều, cố ý dả thương người, nhẹ thì trượng hình cảnh cáo, sau đó sung quân biên cương ít nhất năm năm, nặng thì xử tử. Mạnh Phát Ảnh hủy đi dung nhan của tiểu muội, đối với một nữ nhân mà nói ai cũng biết dung nhan là quan trọng như thế nào, kính xin Hoàng Thượng định đoạt.” Phong Lăng Vân thấy không ai nói gì nữa, liền trầm giọng van xin.

Mạnh Phát Ảnh hai mắt đột nhiên trầm xuống, sung quân ra biên cương năm năm, chỉ sợ so với việc muốn lấy mạng của nàng còn bi thảm hơn, hai huynh muội Phong gia thật độc ác.

Xem ra bọn họ vẫn nghĩ rằng, nàng còn giống như Mạnh Phát Ảnh lúc trước, tùy ý để bọn họ bài bố, hừ... được rồi, nếu người ta diễn phần kịch như vậy, tại sao nàng lại có thể phá đi sự hưng phấn của mọi người ?!!

Hoàng Thượng mắt hơi trầm xuống, vẻ mặt ẩn chứa một tia bất mãn, hiển nhiên cho thấy cách làm của Phong Lăng Vân có chút quá phận .

Mà Mạnh Vân Thiên vẫn bất động không nói, mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh lại thêm vài phần thâm ý.

Ông tin tưởng Phát Nhi của ông có thể tự mình giải quyết chuyện này, giờ phút này nàng bình tĩnh tự nhiên như thế cũng đủ để chứng minh rồi.

Việc này căn bản không cần ông quan tâm.

Nhìn đến vẻ mặt Hoàng Thượng, lại nhìn đến thâm ý trong mắt Mạnh Vân Thiên, Mạnh Phát Ảnh mỉm cười, a, xem ra cha của nàng hết sức tín nhiệm nàng.

Như vậy thì nàng cũng không thể khiến cha thất vọng, không phải sao?

“Không tồi, thật sự không tồi.” Môi đỏ mọng khẽ mở, một tiếng nói bình thản lại làm cho cả đại sảnh nháy mắt yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người đều nhìn nàng, phải, là vô cùng kinh ngạc nhìn nàng.

Mà nàng lại hơi cúi đầu xuống, chơi đùa với tiểu đao trong tay ,có vẻ như vừa mới nói kia hoàn toàn không phải là nàng nói.

Cũng không có người nào biết, nàng nói không sai, ý là đao trong tay nàng rất tốt, không tồi chút nào !

Khóe môi Hiên Viên Diệp cũng ẩn hiện một tia cười khẽ hiem hoi, nhưng rất nhanh liền che dấu đi, tựa như phù dung sớm nở tối tàn.

“Ảnh nha đầu có lời gì muốn nói.”

Hoàng Thượng hai mắt hơi lóe lên một cái, trong sự ngoài ý muốn có vẻ như còn ẩn chứa một chút chờ mong.

Mạnh Phát Ảnh lần này từ từ đi đến trước mặt Hoàng Thượng hành lễ, mười phần khéo léo, cung kính đáp: “Đa tạ Hoàng Thượng.”

Sau đó từ từ chuyển hướng Phong Lăng Vân, nhàn nhạt nở một nụ cười : “Phong công tử là ngự y đúng không?”

Lời nói vẫn cực kì khinh đạm nhưng lại làm cho những người trong đại sảnh ngây người, lời nói dịu nhẹ lại có một sự quyết đoán khiến không người nào có thể kháng cự được.

Mọi người có chút ngạc nhiên không rõ, giờ phút này nàng không đi hỏi Phong Ngữ Lam, mà lại đến hỏi Phong Lăng Vân, hơn nữa còn là hỏi cái vấn đề này?

Phong Lăng Vân thân mình đột nhiên cứng đờ, âm thầm hoảng hốt.

Lời này là có ý gì?

Hắn không tin nàng ta có thể nhìn ra manh mối từ phương diện này, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

16. Chương 16: Hoàn Toàn Phản Kích

“Đúng vậy!” Phong Lăng Vân có chút tức giận trả lời, hắn không tin nữ nhân này có thể nhìn ra được cái gì, hắn chỉ là muốn kiểm soát đi.

“Ồ.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng gật đầu, hết sức khách khí, dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm là nàng đang chột dạ. Môi đỏ mọng cử động lần nữa, tiếng nói càng nhẹ thêm vài phần: “Vừa rồi Phong công tử có nói, mặt của lệnh muội bị hủy đi, chữ “hủy” có phải nói rõ là không có cách nào trị liệu hay không?”

Phong Lăng Vân ngẩn người, lúc này cũng có chút hoảng hốt, thậm chí có chút hiểu rõ dụng ý của Mạnh Phát Ảnh nhưng vẫn thấp giọng đáp: “Đúng.”

Nếu giờ phút này hắn nói mặt Lam Nhi có thể cứu chữa, như vậy lấy thể lực Mạnh gia cùng với sự bảo vệ của Hoàng Thái Hậu căn bản không thể làm gì được nữ nhân này. Như vậy mọi chuyện Lam Nhi làm đều sẽ bị uống phỉ.

Đến nước này Lam Nhi không còn đường lui, hắn cũng không có đường lui.

Mạnh Phát Ảnh vẫn mỉm cười, lúc này mới đưa mắt nhìn về phía Phong Ngữ Lam, ánh mắt dừng lại trên miệng vết thương ở mặt nàng ta, sau đó, môi đỏ mọng từ từ khê mở, từng chữ từng chữ , từ từ nói: ” Vết thương trên mặt Phong Ngữ Lam, dài chín ly, đao rạch là từ góc độ nghiêng tính vào. Nhìn tuy rằng thấy kinh người nhưng ngay cả gân cốt cũng không hề bị thương tổn. Nếu chịu trị liệu sẽ không lưu lại vết sẹo, huống chi Phong công tử còn dùng thuốc tốt nhất.”

Khi nàng ở hiện đại, hàng năm làm phẫu thuật đến đếm không hết, vết thương nhỏ như vậy mà bọn họ ngày thơ nghĩ là có thể che dấu để lừa được nàng sao ?

Lời của nàng vừa nói ra, trong đại sảnh, mọi người đều kinh sợ, đặc biệt có vài vị thái y danh tiếng càng kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ dù cho có kiểm tra tỉ mỉ cũng chưa chắc có thể chuẩn xác nói ra như thế, nàng chỉ quét mắt liếc nhìn một cái thôi mà?!

Không có khả năng, nhất định là nàng ta đoán... nhất định..., kỳ thực đại đa số mọi người ở đây đều phỏng đoán như vậy.

Nhưng ngữ điệu tại sao lại nghe có vẻ rất thông thạo , rất tự tin như thế... ?

Phong Ngữ Lam cùng Phong Lăng Vân hoàn toàn cứng người.

“Phong công tử, ta nói đúng không?” Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh lại nhìn về phía Phong Lăng Vân, vẫn nhỏ giọng hỏi.

Mắt Phong Lăng Vân chớp lên, nắm lấy tay Phong Ngữ Lam, đột nhiên có chút không khống chế nhẹ run một chút, trong lúc nhất thời không còn gì để đáp lại.

Trong lòng hoàn toàn bị rung động, nữ nhân này làm sao có thể biết điều đó?

Sự trầm mặc của trong mắt hấn mọi người thấy liền hiểu được, lời nói của nàng hết sức chính xác, chính xác đến nỗi làm cho Phong Lăng Vân không có nửa phần cơ hội để phản bác.

Hoàng Thượng đầu lông mày hơi nhíu, hấn lúc này không chỉ đơn thuần là chờ mong mà còn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Mạnh Vân Thiên theo bản năng cũng cả kinh, mặc dù ông biết bây giờ Phát Nhi thay đổi, trở nên rất thông minh, nhưng cũng không nghĩ ra nàng lại biết những điều này. Hơn nữa tại sao nàng chưa tra xét cái gì đã nói chính xác như vậy?

Bạch Dật Thần mắt thẳng tắp nhìn nàng, tràn đầy kinh ngạc, tràn đầy rung động, nàng bây giờ thật khiến y ngoài ý muốn, nghĩ đến mấy ngày hôm trước mẫu thân từng nói với y về chuyện thành thân, trong lòng không hiểu sao lại thêm vài phần xúc động.

Hiên Viên Diệp ngón tay thon dài gõ một cái trên mặt bàn, khoe môi lại nở một nụ cười khê như có như không.

Mắt Mạnh Phát Ảnh nhìn thẳng về phía Phong Lăng Vân, lạnh lùng nói: “Phong công tử là Ngự y có tiếng trong hoàng cung, thế mà lại nói với Hoàng Thượng vết thương như thế không thể chữa trị được, không hiểu là có ý gì đây ~”

Giờ phút này trong tiếng nói của nàng rõ ràng có thêm vài phần lãnh ý.

Lần trước, hấn thấy chết không cứu, làm hại Mạnh Phát Ảnh mất đi tánh mạng, lần này, biết rõ là Phong Ngữ Lam giở trò quỷ vẫn giúp đỡ để hại nàng.

Nàng tuy rằng không thích gây chuyện, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho người khác khi dễ. Nàng có ân báo ân, có oán báo oán, lần này nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Phong Lăng Vân như vậy đâu.

Hoàng Thượng mắt đột nhiên trầm xuống, khi nhìn về phía Phong Lăng Vân trong sự âm trầm còn thêm vài phần tức giận, câu nói của Mạnh Phát Ảnh đủ hủy đi tất cả địa vị của Phong Lăng Vân ở trong cảm nhận của Hoàng Thượng.

Thân là Hoàng Thượng cao cao tại thượng há có thể dễ dàng tha thứ cho người đã lừa gạt mình?

Phong Lăng Vân bắt đầu không ngừng lo lắng, gần vua như gần hổ, hấn ở bên cạnh Hoàng Thượng cũng đã mấy năm làm sao có thể không rõ phương diện mạo hiểm này, hấn biết sự nỗ lực cùng huy hoàng có được của bản thân mình nhiều năm qua đã hoàn toàn mất hết.

Nhưng giờ khắc này, hấn cũng tuyệt đối không thể để muội muội của hấn xảy ra cơ sự gì được, không thể để Phong gia bị tội. Dù trong lòng biết rõ là sai còn cứng rắn kiên trì tới cùng, hai mắt trầm xuống ác độc nói: “Người cố ý đả thương người, cho dù vết thương trên mặt Lam Nhi có thể chữa trị thì người cũng khó trốn tránh, hiện giờ hung khí còn ở trong tay người, chúng có vô cùng xác thực, mặt Lam Nhi không thể tự nhiên bị thương.”

Giờ phút này đao còn ở trong tay nàng, hấn chỉ có cần nàng chết mới cứu được Lam Nhi, cứu được Phong gia.

“Ha ha...” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên khinh thường cười ra tiếng, ngón tay thon dài, trắng trẻo hơi vươn ra đem tiểu đao tinh xảo bày trong bàn tay.

Nàng nguyên bản không muốn chinh người ta thừa sống thiếu chết, nhưng người khác lại không chịu dừng tay mà cứ tiếp tục ép nàng, nàng cũng không có biện pháp đành phải phụng bồi đến cùng thôi.

Một kích nữa thôi là chân tướng liền rõ ràng, chỉ sợ có rất nhiều người không có cơ hội quay người. Nàng đã cho bọn hấn cơ hội mà không biết trân trọng, kể tiếp cũng không trách được nàng.

Nghe được tiếng cười khê của Mạnh Phát Ảnh, mọi người giật mình, đối mặt với sự chất vấn của Phong Lăng Vân, vì sao nàng còn có thể cười thoải mái như vậy?

Có vài người nhìn tiểu đao trong tay nàng không khỏi kinh ngạc, đao kia...

“Ta nghĩ ở đây này hẳn là có người biết cây đao này đến từ đâu?” Tiếng nói khinh đạm của nàng lại truyền đến, giờ phút này không còn ai nhìn đến Phong Lăng Vân.

Cây đao này từ giây phút nàng nắm trong tay cũng biết nó đến từ đâu. Mấy ngày trước khi nàng ở trên đường thấy được đao này, đã vô cùng kinh ngạc vì sự sắc bén cùng tinh xảo của nó, có thể so sánh cùng với đao phẫu thuật ở hiện đại nàng từng dùng.

Lúc ấy nàng đã muốn mua nhưng giá thật sự quá kinh người, nàng không có nhiều tiền như vậy.

Hơn nữa lúc ấy lão bản có nói, cây đao này là dùng một khối đá ngàn năm khó có được tạo thành, hết sức trân quý, tổng cộng chỉ có hai thanh.

“Ta biết, là từ thế gia chế tạo binh khí nổi danh nhất kinh thành, Lý gia. Ta cùng với Lý Ngọc có chút giao tình, trước đó vài ngày, hắn có cho ta xem qua, bất quá hắn nói đao này tổng cộng chỉ có hai thanh, hơn nữa hết sức trân quý, người bình thường mua không nổi.” Một vị nam tử cẩn thận nhìn một chút, sau đó hơi kinh ngạc nói.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh lại khê cong lên, nam nhân này trả lời thật đúng lúc.

Mắt hướng Hoàng Thượng, cung kính nói, “Hoàng Thượng, Phát nhi khẩn cầu người cho phép gọi Lý Ngọc đến đây đối chiếu.”

“Hảo.” Hoàng Thượng không hề do dự chút nào, trầm giọng đáp.

“Còn không mau bảo người đi gọi Lý công tử, không thể để cho Phát nhi bị ủy khuất.” Mạnh Như Tuyết nghe vậy, liên tục phân phó người bên cạnh mình. Bộ dáng vì sốt ruột, lo lắng cho Mạnh Phát Ảnh.

“Chờ một chút.” Mạnh Phát Ảnh lại đột nhiên lớn tiếng hô: “Ta cùng với Phong Ngữ Lam đều là đơn sự, người của Mạnh gia cùng Phong gia tốt nhất không nên đi.”

Nàng sao có thể ngốc đến nỗi để cho người của Mạnh Như Tuyết đi, hừ, thực sự coi nàng như đồ ngốc sao?!!

Hai mắt hơi do dự hướng về thị vệ bên người Hoàng Thượng, nếu là người của Hoàng Thượng đi là tốt nhất, chỉ là những người đó đang bảo vệ an toàn cho Hoàng Thượng...

“Tốc Phong.” Vào lúc này, tiếng nói mang theo sự lười biếng đột nhiên vang lên.

“Vâng, điện hạ.” Tốc Phong đi theo chủ tử nhiều năm, tâm tư chủ tử hẳn rất nhanh hiểu được, tuy rằng kinh ngạc điện hạ đột nhiên lại quản loại sự tình này, nhưng không hề do dự chút nào, cung kính đáp lời, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Mắt mọi người nhanh chóng nhìn về phía Hiên Viên Diệp vẫn đang từ từ thưởng thức trà, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Vị Vương gia này tại sao lại ...?!

Theo tính tình của hắn thì dù trời sập xuống cũng sẽ không để ý tới, hôm nay sao tự dưng lại có hứng ra mắt?

Thật sự làm cho người ta kinh ngạc ...

Gương mặt tuyệt mỹ của Mạnh Như Tuyết chỉ trong nháy mắt mà thay đổi đến mấy lần...

17. Chương 17: Hứa Hẹn Như Thế

Mạnh Vân Thiên hiển nhiên cũng vô cùng sửng sốt, Thất điện hạ thế nhưng lại ra mặt vì Phát Nhi? Hắn có ý gì với Phát Nhi?

Hoàng thượng đầu lông mày cũng theo bản năng nhíu lại ,tiểu tử này bình thường đến lời nói của hắn còn lười nghe, những chuyện hắn phân phó cũng không hẳn là sẽ đi làm, hôm nay đột nhiên lại trở nên tích cực như vậy. Thật sự là có điểm ngoài ý muốn...

Mạnh Phát Ảnh cũng vô cùng ngạc nhiên, mặc dù ở trong trí nhớ, đối với vị vương gia này không có quá nhiều hiểu biết .Nhưng khi thấy thái độ của hắn đối với người ngoài hết thảy là lạnh lùng, như muốn cách xa cả dặm đường, thì nàng liền biết rõ ràng hắn không phải là người thích lo chuyện bao đồng .Quả thật không ngờ rằng hắn lại giúp nàng.

Không thể không nói, hắn giờ phút này ra mặt là nan đề đầy khó hiểu dành cho nàng, hắn ra mặt đương nhiên là có quyền uy tuyệt đối, khiến cho không một kẻ nào có nửa điểm hoài nghi.

Hai tròng mắt Mạnh Phát Ảnh hơi hơi nhìn về phía hắn, chính là hắn lại vẫn thản nhiên như đang ở chốn không người, nhàn nhã thưởng thức chén trà của mình , cứ như thể lời vừa mới nói ra kia không phải là của hắn.Hắn cứ thế làm hại nàng muốn tung cái ánh mắt cảm kích ra cũng khó.

Bạch Dật Thần bàn tay ẩn ở dưới tay áo, cũng có chút căng thẳng, đôi mắt y bỗng trầm xuống, có vài phần ngoài ý muốn, cũng có vài phần khẩn trương.

Đôi tay Phong Lăng Vân đang ôm lấy Phong Ngữ Lam cũng nắm chặt hơn, hắn ở trong lòng âm thầm cầu nguyện, cây đao kia ngàn vạn lần không nên là Lam Nhi đi mua, bằng không Lam Nhi hôm nay chỉ sợ...

Hắn cảm giác được thân mình muội muội bảo bối của mình nhanh chóng cứng đờ rồi run rẩy mạnh mẽ, hắn biết, chỉ sợ tia hy vọng cuối cùng của bản thân mình đã rơi vào khoảng không.

Không thể không kinh thán, thủ hạ của Hiên Viên Diệp làm việc hiệu suất thật không tồi.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã đem người mang đến.

Lý Ngọc bước vào đại sảnh, có chút bất ngờ nhìn tình huống nghiêm trọng trước mắt .Nhưng hắn cũng là loại người từng trải qua không ít việc trên đời này rồi, rất nhanh liền lấy lại được bình tĩnh, đi theo Túc Phong đến trước mặt hoàng thượng .

“Thảo dân Lý Ngọc tham kiến Hoàng Thượng.” Cung kính, cẩn thận, nhưng cũng khéo hành lễ.

“Người có nhận ra cây đao này không ?” Hoàng Thượng ra lệnh cho cận vệ đem cây đao tinh xảo kia đến trước mặt hắn.

Lý Ngọc đầu lông mày nhíu lại, thật hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, hai tròng mắt nhìn về phía Phong Ngữ Lam đang được Phong Lăng Vân ôm trong ngực , chuyện này, có vẻ như hắn đã đoán ra được cái gì đó.

“Hỏi Hoàng Thượng, đao này là gia phụ tạo thành, hai mươi năm trước, gia phụ may mắn có được một khối thạch ngàn năm ,trải qua nhiều lần đúc trở thành hai cây đao như thế này.” Lý Ngọc thu hồi con ngươi, từ từ đáp.

“Nói như thế, đao này quả thực là từ chỗ của ngươi,vậy chắc ngươi có thể nhớ ra được đao này bán cho người nào phải không?” Hoàng thượng thanh âm không lớn, nhưng lại mang theo sự uy nghiêm bẩm sinh, không chấp nhận được bất luận kẻ nào ở trước mặt của hắn nói nửa câu gian dối.

“Năm ngày trước, Phong tiểu thư mua đi một cây, còn một cây đao vẫn ở trong điểm của thảo dân.” Lý Ngọc thân mình hơi hơi cúi xuống, sau đó mới thấp giọng trả lời, tuy rằng hắn đã đoán ra Phong tiểu thư có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó với cây đao này, nhưng lúc này hắn đang ở trước mặt hoàng thượng nên tuyệt đối không dám che giấu.

Lời nói của hắn vừa dứt, trong đại sảnh nhất thời có chút xôn xao, mọi con mắt đều ào ào hướng về phía Phong Ngữ Lam.

Như vậy chân tướng sự thật đã được phơi bày ra , nguyên lai là Phong tiểu thư tự mình hủy dung để vu hãm cho Mạnh tiểu thư .

“Hắn... Hắn nói dối. Hắn nói dối.” Phong Ngữ Lam thân mình lại không thể khống chế được, càng lúc càng run rẩy, trong con người cũng tràn đầy sự sợ hãi, nhưng nàng ta vẫn cố giãy giụa lần cuối.

Không phải như thế, không phải là như vậy, không thể.

Chính là, thanh âm của nàng ta cũng đã mang theo vài phần tuyệt vọng.

Lý Ngọc trên mặt hiện rõ sự tức giận ,vị Phong tiểu thư này làm sao có thể vu hãm hắn lừa gạt Hoàng Thượng, đây chính là tử tội đó, liền vội vàng nói, “Những điều thảo dân nói đều là sự thật, thỉnh Hoàng Thượng tra cho rõ.”

Hoàng thượng hờ hững đưa mắt lạnh lùng nhìn về phía Phong Ngữ Lam.

Đến lúc này mà nàng ta còn dám giấu diếm.

Phong Lăng Vân thân mình cũng không nhịn được run rẩy, gắt gao nắm lấy tay Phong Ngữ Lam, ý bảo nàng không cần lại kêu loạn nữa, bởi vì, hắn biết, giờ phút này nói cái gì nữa cũng đều vô ích.

Chỉ sợ nàng càng nháo Hoàng Thượng sẽ càng tức giận, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

“Phong Ngữ Lam chủ mưu hãm hại Mạnh Phát Ảnh, lại cả gan cùng Phong Lăng Vân có ý đồ lừa gạt trẫm, tội không thể tha thứ.” Trong thanh âm của Hoàng Thượng tràn đầy sự giận dữ, hắn là Hoàng Thượng, là người cao cao tại thượng, há có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ dám lừa gạt mình.

“Niêm phong tất cả tài sản của Phong gia ,bãi miễn chức vụ của Phong Lăng Vân , đem Phong Ngữ Lam sung quân đến biên cương, vĩnh viễn không được hồi kinh.” Âm thanh lạnh như băng, làm cho tất cả mọi người trong đại sảnh không khỏi kinh trệ,Phong gia hôm nay rõ ràng đã khiến cho hoàng thượng nổi giận lôi đình.Đây là hoàng quyền, mặc cho Phong gia là một trong tứ đại gia tộc, mặc cho hoàng thượng trước kia đã từng phong quang vô hạn cho Phong gia, một câu nói của hoàng thượng, liền làm cho hết thảy tất cả đều biến mất trong nháy mắt .

Bất quá, Hoàng Thượng dường như thấy vẫn chưa đủ ,còn nói thêm , tội do Phong Lăng Vân cùng Phong Ngữ Lam phạm phải chính là khi quân phạm tội, tịch thu gia sản hay giết kẻ phạm tội đều là không đủ.

Phong Ngữ Lam thân mình nháy mắt xụi lơ,trong đôi mắt hoàn toàn là sự tuyệt vọng, sung quân biên cương, vĩnh viễn không được hồi kinh, kia còn không phải là trực tiếp giết nàng sao.

Mạnh Như Tuyết thân mình cũng không khỏi run rẩy, theo bản năng rụt về phía sau một chút, lòng bàn tay nắm chặt lại, đổ thật nhiều mồ hôi...

“Thần xin lĩnh tội, tạ ơn hoàng thượng.” Phong Lăng Vân cũng biết Hoàng Thượng lần này đã xem như phá lệ khai ân, cũng không dám cưỡng cầu điều gì nữa , nhưng trong lòng vì Lam Nhi mà đau lòng, Lam Nhi nhu nhược như vậy ,bị đẩy ra biên cương liệu còn có thể sống được hay không?

Hai tròng mắt hơi hơi nhìn về phía Mạnh Như Tuyết, lần này nhất định là chủ ý của Mạnh Như Tuyết, nàng ta hại Lam Nhi thật thâm, dựa vào cái gì Lam Nhi phải chịu khổ mà nàng ta lại có thể bình yên vô sự ?

Tay đột nhiên nắm thật chặt, hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho nữ nhân này .

“Ảnh nha đầu, ngươi còn có điều gì muốn dị nghị?” Hoàng thượng con người chuyển hướng Mạnh Phát Ảnh, thu lại lãnh ý, tràn qua một tia ấm áp, nhẹ giọng hỏi.

Mọi người lại kinh sợ, Hoàng Thượng thế nhưng lại hỏi nha đầu kia có gì dị nghị?

Hoàng thượng khi nào thì hỏi qua người khác có hài lòng hay không? Sao hôm nay lại dễ tính như thế .À, dễ tính ở đâu ra, khi xử tội người ta thì nhẫn tâm có thừa.

“Hoàng Thượng phán đoán sáng suốt, Ảnh nhi xin tạ ơn người.” Mạnh Phát Ảnh cúi đầu hành lễ, cung kính trả lời, nàng đương nhiên biết Phong Ngữ Lam hãm hại nàng, tuyệt đối không có khả năng bị trị tội vậy , cái tội danh khi quân phạm thượng kia mới khiến Phong gia bọn họ mất tất cả.

Nàng sao dám có dị nghị gì ?

Thật ra, nếu lúc này nàng mở miệng thì có thể thay đổi được vận mệnh của Phong Ngữ Lam ,nhưng nữ nhân kia một lần lại một lần hại nàng, không đáng để nàng phải thương hại.

Phong Ngữ Lam cùng Phong Lăng Vân lần này thông minh quá lại bị thông minh hại, hại nhân không được ai ngờ lại tự chuốc họa vào thân.

Phong Lăng Vân hai tròng mắt chợt lóe, lập tức âm thầm nhìn về phía Bạch Dật Thần, dùng ánh mắt khẩn cầu hẩn cứu Lam Nhi, nếu Hoàng Thượng giờ phút này trưng cầu ý kiến Mạnh Phát Ảnh , như vậy nếu Mạnh Phát Ảnh mở miệng thì có thể cứu được Lam Nhi, mà người có thể làm cho Mạnh Phát Ảnh thay đổi chủ ý này, cũng chỉ có Bạch Dật Thần .

Bạch Dật Thần sao lại có thể không rõ ý tứ của hẩn, y cũng không nỡ nhìn Phong Ngữ Lam chịu khổ như vậy, huống chi, hai nhà giao hảo đã nhiều thế hệ , y sao có thể thấy chết không cứu.

“Hoàng Thượng, Phong Ngữ Lam làm như vậy vốn là bởi vì Dật Thần, hết thấy đều là do Dật Thần mà nên, Dật Thần khẩn cầu Hoàng Thượng phá lệ khai ân.” Rốt cục vì không đành lòng, y đi lên phía trước, vì Phong Ngữ Lam cầu tình.

Những năm gần đây, phương bắc không ngừng bị giặc ngoại xâm , có hơn một nửa kinh phí là Bạch gia giúp đỡ, tình cảm của Hoàng Thượng dành cho Bạch gia cũng không tồi.

Hoàng thượng lông mày hơi chau nhẹ lại, lại chuyển hướng Mạnh Phát Ảnh, “Ảnh nha đầu, ý của ngươi thế nào?”

Giờ phút này lại đi hỏi Mạnh Phát Ảnh, rõ ràng có dụng ý khác.

“Người ta lấy chung quy cũng sẽ là người, không phải nàng, nàng cũng chỉ là người đáng thương , người hãy tha thứ cho nàng .” Bạch Dật Thần con người chuyển hướng Mạnh Phát Ảnh, nhẹ giọng nói, trong thanh âm mang theo vài phần mềm nhẹ, có vẻ như cũng có một tia chân tình khác thường .

Lời này của y, là thỉnh cầu? Lại càng là hứa hẹn, hứa hẹn sẽ lấy nàng.

Người người đều biết Mạnh Phát Ảnh si mê Bạch Dật Thần thế nhưng Bạch Dật Thần lại cực kì chán ghét nàng, không chịu lấy nàng, lần này chính là cơ hội tốt của Mạnh Phát Ảnh . Rốt cục có thể đúng theo ước nguyện gả cho Bạch Dật Thần .

18. Chương 18: Ôm Ấp

“Được, vậy thì tha cho nàng.” Môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, khóe môi cong lên, thanh âm êm ái có thể chảy ra nước.

Hiên Viên Diệp bàn tay nắm cái chén hơi dừng lại, trong lòng có chút xao động, chén trà trong tay cũng rung nhẹ không ít, những giọt nước khẽ sóng sánh ...

Trong mắt Bạch Dật Thần chứa nhiều tia sáng hơn, nàng làm nhiều điều như vậy đúng là vẫn còn vì y.Vừa lòng, y thở ra một hơi nhẹ nhõm, trong lòng cũng nhảy nhót vì sự sung sướng chưa từng có.

Trả lời như vậy đã sớm nằm trong dự liệu của mọi người, văn võ đại thần đều muốn đứng dậy chúc mừng Mạnh Vân Thiên song hỷ lâm môn, dù sao nam tử ưu tú như Bạch Dật Thần trong thiên hạ cũng không tìm nổi vài người.

Huống chi Mạnh tiểu thư theo đuổi nhiều năm như vậy, rốt cục đã có kết quả , sao có thể không chúc mừng được.

Mắt của Mạnh Phát Ảnh lại đột nhiên chuyển về phía Bạch Dật Thần, sự nhẹ nhàng trên mặt nháy mắt biến mất, môi đỏ mọng từng chữ từng chữ nói: “Nhưng ta muốn giải trừ hôn ước.”

Bây giờ Phong Ngữ Lam đối với nàng đã không còn uy hiếp gì, bị người khác phát hiện ra âm mưu, nàng ta cũng không còn bất kỳ lợi thế nào nữa, về sau loại xiếc này nàng ta cũng sẽ không ngu xuẩn đến nỗi dừng lại, huống chi chủ mưu lần này cũng không phải là nàng ta. Điểm này trong lòng nàng biết rõ, vào lúc Phong Ngữ Lam tuyệt vọng nhất vẫn không có khai ra người nọ, Phong Ngữ Lam tuy không thông minh nhưng cũng coi như là có chút nghĩa khí. Mà người chủ mưu đó nàng tuyệt đối sẽ không buông tha dễ dàng đâu, nhưng không nắm chắc bằng chứng, nàng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Đúng như lời nói của Bạch Dật Thần, Phong Ngữ Lam chẳng qua chỉ là một người đáng thương. Một Phong Ngữ Lam đổi lại sự tự do cho nàng, giá trị, rất giá trị.

Lần trước ở Vĩnh Thọ Cung, nàng đã hiểu được hôn ước này không phải dễ dàng giải trừ, Mạnh gia thế lực rất lớn, nhưng Bạch gia một chút cũng không kém hơn, nếu Bạch Dật Thần không đồng ý, chỉ sợ mãi mãi không giải trừ được.

Hôm nay, nếu Bạch Dật Thần hứa hẹn sẽ lấy nàng để nàng tha cho Phong Ngữ Lam, nàng sao lại không biết thời biết thế lấy lý do này khiến y đồng ý từ hôn ?!

Hiên Viên Diệp tay cầm chén trà đưa lại gần bên môi, từ từ thưởng thức, nhưng không ai biết rằng những giọt nước sóng sánh kia cũng không khác gì lòng hần, cũng đang nhân nhặt gợn sóng.

Mọi người đều kinh sợ, trong đại sảnh hơi xôn xao, tất cả mọi người đều dùng vẻ mặt khó có thể tin nhìn Mạnh Phát Ảnh, trăm triệu lần thật không ngờ nàng sẽ đưa ra ý muốn giải trừ hôn ước.

Bạch Dật Thần thân mình cứng đờ, ánh sáng của sự hài lòng trong đôi mắt nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự tức giận, thẳng tắp nhìn chằm chằm nàng, nữ nhân này thật sự muốn...giải trừ ...hôn ước sao ?

“Khẩn cầu Hoàng Thượng giải trừ hôn ước, thành toàn cho Bạch công tử cùng Phong tiểu thư, cũng thành toàn cho Ảnh nhi...” Trong lúc mọi người còn chưa hết kinh ngạc, Mạnh Phát Ảnh lại cúi người hành lễ với Hoàng Thượng, từng chữ từng chữ nghiêm túc nói.

Dù sao đây cũng là thọ yến của phụ thân, nàng không muốn làm cho sự tình thay đổi càng thêm căng thẳng, coi như là nể mặt phụ thân đại nhân.

“Người... phần thịnh tình này, ta không cần.” Ánh mắt Bạch Dật Thần đột nhiên trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi rống giận.

Y – Bạch Dật Thần, khi nào thì cần người khác thành toàn?

Trực tiếp cự tuyệt đề nghị của nàng, thậm chí y cũng không bận tâm đến tình hình thực tế của mình, y chỉ biết nàng hủy hôn, y không đồng ý.

Bạch Dật Thần là thiên hạ đệ nhất công tử, trước mặt mọi người bị nữ nhân từ hôn, mà y lại quyết đoán nói không cần, liệu lĩnh cự tuyệt, không phải ai cũng có thể làm được.

Mạnh Phát Ảnh ngẩn người, thật không ngờ thái độ của y lại kịch liệt như vậy, không phải y vẫn luôn muốn từ hôn sao? Không phải thư từ hôn đã viết rồi sao? Giờ phút này cần gì phải phản đối mãnh liệt như vậy?

Y không phải muốn cứu Phong Ngữ Lam sao? Y không phải nói muốn thành thân cùng Phong Ngữ Lam sao?

Hai mắt hơi nhìn về phía Phong Ngữ Lam, trong ánh mắt Mạnh Phát Ảnh mang theo sự uy hiếp cùng ám chỉ, chính y cầu nàng bỏ qua cho Phong Ngữ Lam cơ mà ?

Nhưng Bạch Dật Thần lại không nhìn về phía Phong Ngữ Lam, có vẻ như hoàn toàn quên mất bản thân mình là người vừa mới cầu tình.

Nam nhân này, đủ vô tình... đủ tàn nhẫn.

Thân mình Phong Ngữ Lam run rẩy, trên mặt ngập tràn sự tuyệt vọng, vô cùng đau xót, vốn tưởng rằng nàng ở trong lòng y ít nhiều có chút vị trí, hóa ra một đồng cũng không đáng như vậy.

Nàng nhiều năm cứ như vậy tranh, cứ như vậy đấu với Mạnh Phát Ảnh, ai biết kết quả lại đáng buồn như thế này, nàng cười Mạnh Phát Ảnh ngốc, bản thân mình chỉ sợ so với Mạnh Phát Ảnh còn ngu hơn.

“Tốt lắm, hôm nay nháo như vậy đủ rồi, đã đến thời gian chúc thọ bị trì hoãn, đem Phong Lăng Vân cùng Phong Ngữ Lam dẫn đi, mọi người trước mừng thọ Hầu gia đã.” Hoàng Thượng nhìn sự đối nghịch giữa hai người, trầm giọng nói.

Thanh âm không cao lại có uy nghiêm làm cho Phong Ngữ Lam cũng hiểu rõ là không thể cầu tình được .

Bạch Dật Thần cung kính đáp lời, lại nhanh chóng liếc mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái, sau đó lui sang một bên. Mạnh Phát Ảnh tâm trạng xuống, thái độ của Hoàng Thượng khiến nàng hiểu được hôn ước so với trong tưởng tượng của nàng còn phiền toái hơn.

Nếu Bạch Dật Thần không đồng ý chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ không hạ chỉ giải trừ hôn ước.

Trong tứ đại gia tộc , đứng đầu là Bạch gia, những gia tộc khác không thể nào so sánh được, sản nghiệp Bạch gia ở trong tay Bạch Dật Thần đã trải rộng khắp thiên hạ, có thể nói là Thủ phủ của Thiên hạ, tài phú như thế không thể nào không có những thế lực khác, Hoàng Thượng coi trọng Bạch Dật Thần đồng thời cũng có bận tâm.

Dù sao Bạch Dật Thần không muốn làm quan, nên không bị quân lệnh trực tiếp trói buộc, cũng chính là chỗ thông minh của Bạch Dật Thần. So với Mạnh gia, Bạch gia chỉ sợ càng làm cho Hoàng Thượng đau đầu hơn. Dù sao Mạnh Văn Thiên vẫn là thần tử dưới chân thiên tử.

Nhiều năm như vậy, Bạch Dật Thần đều không có lui hôn, nàng hiện tại tính sao đây ?

Nghĩ lại lại thấy thật là đáng tiếc, ngày đó Bạch Dật Thần viết thư từ hôn nàng không lấy về, nếu phong thư từ hôn kia ở trong tay...

Nàng không có khả năng ở trước mặt Hoàng thượng, ở thọ yến của phụ thân nháo chuyện to thêm, như vậy đối với nàng cũng không phải là chuyện tốt, huống chi, nàng sẽ không ngốc mà dám đi phản bác Hoàng Thượng.

Vì vậy lúc này chỉ có thể nhẫn xuống .

Không sao, nàng muốn làm việc gì thì phải làm cho bằng được, không có chuyện là không làm được, nàng sẽ làm cho Bạch Dật Thần đồng ý từ hôn .

Nếu y muốn chơi thì nàng liền phụng bồi đến cùng, dù sao hiện tại thứ nàng có nhiều nhất chính là thời gian, khéo môi nàng kéo ra một tia cười lạnh. Nàng sẽ không vì một người nam nhân không yêu mà chôn vùi hạnh phúc của mình.

Hoàng Thượng đã hạ lệnh như thế thì ai còn dám dị nghị. Mọi người nhanh chóng dâng quà chúc thọ Mạnh Văn Thiên.

Sau khi Mạnh Phát Ảnh chúc thọ xong, liền chọn một góc hẻo lánh không người chú ý, dù sao nàng không phải là nhân vật chính của ngày hôm nay nên sẽ chẳng có ai để ý việc nàng cứ nhìn về phía cửa ra vào.

Chuyện như vậy có vẻ như cũng không xa lạ gì, trước kia khi nàng đi tham gia yến tiệc của bằng hữu cũng đã có thói quen một mình ngồi ở góc, nàng không thích khách sáo, đối trá nhún nhường.

Khách quá nhiều người, người hầu đều bận tối tăm mắt mũi, góc đứng của nàng không ai tới hầu hạ, chính nàng cầm lấy chén rượu trên bàn , tự mình rót đầy, uống một hơi cạn sạch.

Nàng thích loại cảm giác thoải mái này, cứ tùy ý mà tiêu sái.

Cảm giác được một ánh mắt thẳng tắp bắn ở trên thân thể nàng, vẫn mang theo một chút tức giận, không cần nhìn nàng cũng biết đó là Bạch Dật Thần .

Buồn cười quá phải không?

Lúc trước Mạnh Phát Ảnh đeo đuổi y, y cũng chưa từng liếc nhìn một cái, hiện giờ nàng trốn tại xó góc , y lại...

Mà y có tư cách gì để tức giận?

Lại rót đầy chén rượu, vẫn tiêu sái uống một hơi cạn sạch, uống rượu đối nàng mà nói cũng không xa lạ gì, bản thân là cô nhi, trong cuộc sống của nàng có nhiều nhất chính là sự hiu quạnh, uống rượu được xem như một thói quen. Tùy ý lại tự tại như vậy, nàng ẩn trong góc nhưng vẫn tỏa ra sự hấp dẫn khác thường.

Đột nhiên giật mình thấy có một đạo ánh mắt khác dừng ở trên thân thể nàng, Mạnh Phát Ảnh hơi nhú mào, theo bản năng ngược mắt nhìn lại, liền đối mặt với đôi mắt sâu không thấy đáy kia, theo bản năng nàng hơi giật mình một chút.

Nàng muốn tìm tòi nghiên cứu cảm xúc trong đôi mắt đó, nhưng hẩn lại dời đi, có vẻ như cái nhìn vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng.

Mạnh Như Tuyết ngồi ở bên cạnh hẩn một mặt mềm nhẹ thay hẩn rót rượu, không biết ở bên cạnh hẩn nói nhỏ cái gì đó khiến nàng ta cười khẽ.

Yến tiệc kéo dài đến khuya, khi Mạnh Phát Ảnh rời khỏi đại sảnh cảm giác đầu có chút choáng váng, có thể thân thể này từ lượng không bằng nàng trước kia. Bất quá gió đêm thổi qua khiến nàng thư thái hơn rất nhiều, vì thế một mình nàng đi về hướng các viện của mình.

Nhưng vào thời điểm một mình đi qua hậu hoa viên thì tay đột nhiên bị chế trụ, không đợi nàng phản ứng kịp, liền bị kéo vào một lồng ngực rộng lớn.

Lồng ngực cứng rắn, hơi thở nam tính...

19. Chương 19: Kinh Trệ

Mạnh Phát Ảnh hai tròng mắt híp lại, đùi phải cấp tốc nâng lên, hướng về hạ thân của hẩn đá vào, một cước này, vừa nhanh, vừa ngoan độc, nếu là bị đá trúng, chỉ sợ...

Từ nhỏ nàng đã ở cô nhi viện cho đến khi lớn lên, không muốn bị bắt nạt chỉ có thể không ngừng mạnh mẽ hơn vì thế mà nàng rất chăm chỉ luyện tập nhu đạo.

Bạch Dật Thần cả kinh, người theo bản năng chột lui ra sau để tránh khỏi nguy hiểm, bàn tay đang cầm tay nàng cũng thả lỏng rồi buông ra.

“Thật sự nàng hận ta như vậy sao?” Hai mắt híp lại, Bạch Dật Thần có chút tức giận gằm nhẹ, nàng muốn khiến y...tuyệt tử tuyệt tôn 〇_〇

Tuy rằng y vừa mới thoát được nhưng một cái thúc đó mang sức gió mạnh mẽ vẫn khiến cho y có chút run sợ.

Nàng cũng quá độc ác đi

~Khôi phục sự tự do, nàng hơi hơi lui ra sau vài bước, hai mắt nhàn nhạt nhìn về phía y, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, nói khẽ: “Không hận.” Khóe môi hơi nhếch lên thể hiện rõ sự lạnh lẽo cùng trào phúng.

Xem ra nam nhân này vẫn không rõ, còn tưởng rằng nàng làm vậy cũng là vì giận y. Y luôn tưởng rằng tất cả nữ nhân đều phải vây quanh y vì thế y không có cách nào chấp nhận việc nàng từ hôn.

Bạch Dật Thần nghe được lời nói của nàng, sững sốt một chút, tận sâu trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia vui sướng, y biết trước nàng chỉ đang giận dỗi, chỉ vì trong lòng còn giận y mà thôi.

Nàng muốn nháo, vậy y sẽ theo nàng nháo, không hiểu sao trong lòng y lần đầu tiên muốn sủng một nữ nhân.

Chống lại sự vui sướng trong mắt y, Mạnh Phát Ảnh trong lòng âm thầm cười lạnh, môi đỏ mọng khẽ mở lại, từ từ nói: “Bởi vì không yên nên không hận, hiện tại ta đối với ngươi vô tâm, vô tình, càng vô cầu.”

Nếu y không rõ, nàng sẽ không ngại mà nói rõ ràng một chút để khiến y hoàn toàn hết hy vọng.

Bạch Dật Thần đột nhiên cứng người, sự vui sướng trong mắt cũng nhanh chóng bị sự kinh ngạc bao phủ.

Vô tâm, vô tình, càng vô cầu?

Hay ột câu nói “vô tâm, vô tình, càng vô cầu”.

Bạch Dật Thần hai tay theo bản năng nắm thật chặt, mắt nhanh chóng tràn ra lửa giận, cố gắng để thanh âm mang theo sự bình tĩnh: “Không... không có khả năng, trước kia nàng yêu ta như vậy sẽ không thể thay đổi nhanh như thế.”

“Con người luôn thay đổi, huống chi trước kia chính bản thân ta còn quá nhỏ không hiểu chuyện, giờ đã hiểu dĩ nhiên là sẽ không còn dây dưa với người nữa.” Nàng lại từ từ nói, mà lần này nàng thậm chí trực tiếp phủ nhận cảm tình đối với Bạch Dật Thần lúc trước.

Chỉ vì quá nhỏ, không hiểu chuyện?!

Bạch Dật Thần trong lòng lại càng căng thẳng, cúi đầu xuống, nhưng lần này không rống giận mà đột nhiên ôn nhu nói: “Không còn dây dưa? Phất nhi, giữa chúng ta chỉ sợ nhất định là phải dây dưa đến cùng, trước kia nàng bám theo ta, hiện tại đến lượt ta theo đuổi nàng.”

Nàng cả đời này đừng mơ tưởng né tránh y.

“Hả?” Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu mày, ” Ý của Bạch công tử là muốn ta giống Bạch công tử trước kia chán ghét ta đổi thành ta chán ghét Bạch công tử sao?”

Theo đuổi nàng? A, chuyện cười nhạt nhẽo, trong ký ức của y chính là hình ảnh Mạnh Phát Ảnh lúc nào cũng theo đuôi y, làm những trò ngốc nghếch .Mặc dù nói mỗi lần đều là Phong Ngữ Lam cùng Mạnh Như Tuyết giả trò quý, nhưng người khôn khéo như y không có khả năng không biết.

Hiện tại y thật không biết xấu hổ sao, sao thể nói ra những lời như vậy?

Bạch Dật Thần người hơi cứng đờ, trong mắt chứa vài phần áy náy, lại nói: “Ta biết trước kia là ta không tốt, về sau ta sẽ cố gắng bồi thường cho nàng .”

Khi nói chuyện tay y duỗi tới muốn nắm tay nàng.

“Không cần, ta hiện tại không cần gì cả, chỉ cần Bạch công tử đồng ý từ hôn, ta sẽ rất cảm kích.” Mạnh Phát Ảnh mắt hơi lóe, tiếng nói lạnh lùng không có nửa điểm cảm tình.

Trước kia, nếu y nói như thế với Mạnh Phát Ảnh, khi đó nàng ấy nhất định sẽ vô cùng cảm động, hạnh phúc.

Đáng tiếc nàng không như Mạnh Phát Ảnh trước đây, nàng không cần một người nam nhân ưu tú nhưng vô tình.

Bạch Dật Thần nhìn thẳng vào mắt nàng, lửa giận trong nháy mắt bốc lên, y nói lời ngọt ngào không nghĩ tới nàng lại có thái độ như thế, mà câu “không cần” càng đả kích y nặng hơn.

“Mặc kệ nàng oán cũng được, hận cũng thế, lần này ta tuyệt đối sẽ không buông tay.” Thanh âm cực lực đè nén lửa giận , vô cùng quả quyết.

Mạnh Phát Ảnh lông mày nhíu lại, trong mắt cũng thêm vài phần lãnh ý, nam nhân này thật là không thể nói lý.

“Nàng cũng không cần đi cầu xin Thái Hậu, cầu xin cũng vô dụng thôi, phương bắc chiến loạn lại nổi dậy, Hưu gia năm ngày sau xuất chinh, lần này kinh phí có hơn một nửa là của Bạch phủ bỏ ra, nàng cảm thấy không có sự đồng ý của ta, Hoàng Thượng sẽ hạ chỉ giải trừ hôn ước của chúng ta sao? Ta khuyên nàng không cần uống phí tâm cơ làm gì.” Bạch Dật Thần nhìn thấy sự trầm mặc của nàng lại cuồng vọng , đắc ý nói.

Y không nói nàng cũng hiểu được tình huống trước mặt.Mạnh Phát Ảnh hai mắt híp lại. Có tiền là lớn lắm sao? Nàng chán ghét nhất loại người như thế .

Nàng cũng biết phụ thân năm ngày sau phải xuất chinh, nhưng thật sự không ngờ kinh phí là Bạch phủ bỏ ra ...

Hơi giật mình, hai mắt chợt lóe, trong đầu nàng đột nhiên có một kế hoạch thật hoàn mỹ.

“Được, chúng ta hãy chờ xem.” Khóe môi từ từ cong lên một nụ cười yếu ớt, tà ác mà yêu dã.

Nói xong không thèm liếc nhìn y lấy một cái, liền nhanh chóng xoay người rời đi, đối với y nàng không có nửa điểm lưu luyến, không có nửa điểm luyến tiếc.

Ở hiện đại cũng không có ai biết, nàng còn có một tuyệt kỹ, năm đó khi vừa mới rời khỏi cô nhi viện, nàng đã gặp được một kỳ nhân.

Người nọ là có thể nói là thần thủ tái thế, chỉ cần vật hấn muốn thì không có chuyện không lấy được. Thời kỳ chiến tranh kháng Nhật, trong quân đội của Nhật Bản, hấn trộm vật tư, trộm tình báo không ít lần, và đương nhiên chưa từng thất bại.

Lần đầu hấn gặp nàng liền muốn thu nàng làm đồ đệ, nói tay nàng mau, mắt mau, tâm càng nhanh hơn.

Nàng bắt quả thấy chơi cũng vui liền theo học, hấn cũng đem tất cả kỹ thuật truyền lại cho nàng.

Tuy rằng được hấn chân truyền, nhưng lại bị hấn buộc phải thề rằng trộm tiền thì không được chiếm làm của riêng.

Nếu sớm biết như vậy thì nàng đã không học. Vì thế ở hiện đại nàng chưa từng có cơ hội thể hiện tuyệt kỹ này, nhưng hôm nay chung quy lại có chỗ để sử dụng.

Bạch Dật Thần có rất nhiều tiền đúng không?

Rất kiêu ngạo đúng không?

Nếu đến lúc xuất chinh y không giao ra kinh phí, thì ...

Nàng bỗng nở một nụ cười vui sướng, môi càng lúc càng cong lên.

Nếu y không đồng ý từ hôn, không đồng ý giải quyết vấn đề trong hoà khí thì cũng đừng có trách nàng.

Nhưng hiện tại còn thiếu một nam nhân, một người có khí thế, bối cảnh cùng thế lực lớn có thể chống lại được Bạch Dật Thần, nếu có người đó phối hợp diễn cùng thì nàng mới có thể hoàn thành cái kế hoạch này được.

Người nam nhân này...

Mạnh Phát Ảnh mắt lại lóe lên.

Vừa về tới các viện, Thanh Trúc liền vội vàng đón nàng: “Chủ tử, người không sao chứ?!”

Chủ tử cả ngày hôm nay không cho nàng đi theo, khiến nàng sợ hãi lo lắng vô cùng, đặc biệt là sau khi nghe Đông Nhi nói chuyện đã xảy ra hôm nay thì trái tim của nàng càng treo cao hơn.

Bỗng ngửi thấy mùi rượu trên người Mạnh Phát Ảnh, Thanh Trúc hơi nhú mày, hô nhỏ, “Chủ tử, người uống rượu sao!” Nhanh chóng hướng sang Đông Nhi đang đứng bên cạnh, gấp giọng nói: “Mau, mau đi lấy canh giải rượu cho chủ tử.”

“Ta không sao.” Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của Thanh Trúc, có chút buồn cười nhưng cũng cảm thấy ấm lòng, nha đầu này là toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng.

“Người còn nói không có việc gì, chủ tử không cho Thanh Trúc đi theo thiếu chút nữa đã bị Phong Ngữ Lam hãm hại.” Thanh Trúc nghe thấy khẩu khí của nàng thì không cho là đúng, hơi giận dữ nói.

Mạnh Phát Ảnh khóe môi khẽ trào phúng, chỉ bằng Phong Ngữ Lam thì sao có thể hãm hại được nàng.

Hôm nay, nàng không cho Thanh Trúc đi theo, chính là biết các nàng sẽ nháo động, vốn muốn làm cho Mạnh Như Tuyết phải hiện hình, nhưng thật không ngờ Mạnh Như Tuyết so với tưởng tượng của nàng còn giảo hoạt hơn.

Như vậy cũng tốt, như vậy trò chơi sẽ càng kích thích hơn.

“Phong Ngữ Lam chỉ là một con cờ, ta càng có hứng thú hơn với người ở sau lưng bày mưu tính kế.” Đi vào phòng, Mạnh Phát Ảnh giống như tùy ý nói, mắt lại hơi dừng lại ở trên người nha đầu đang đứng bên trong phòng, nhợt nhạt cười.

Nàng biết nơi này có gian tế của Mạnh Như Tuyết, dù sao nàng cũng không để ý gian tế đi giúp truyền lời, nàng muốn buộc Mạnh Như Tuyết phải có hành động, như vậy mới có thể bắt được đuôi hồ li của nàng ta.

Thanh Trúc từng sốt một chút lập tức hiểu được ý của nàng liền phụ họa, nói: “Vâng, nhất định phải tra ra người nọ.”

Nhìn Thu Nhi đứng ở khá xa phía sau hơi run rẩy, trong mắt Mạnh Phát Ảnh ẩn chứa một tia thâm ý khác, cười khê.

Thứ tư, lúc trời tối.

Cải trang thật kĩ, Mạnh Phát Ảnh lặng lẽ không một tiếng động xâm nhập Bạch phủ, dựa vào sự phán đoán cực kì sâu sắc, nàng rất nhanh tìm được bảo khố của Bạch gia. (bảo khố: nơi cất dấu tiền bạc, vật báu)

Nhìn ngân lượng sáng choang, ánh vàng rực rỡ trước mặt, Mạnh Phát Ảnh ngây người, tiền của Bạch phủ bạc thật quá nhiều.

Xem ra lúc trời tối nàng có chút vội.

Khi nàng rút cục đem rương ngân lượng cuối cùng ‘chuyển’ ra thì mới âm thầm thở ra một hơi.

TMD ! Một chết nàng.

Cuối cùng thì ‘chuyển’ xong rồi.

Ngày mai là ngày phụ thân xuất chinh cũng chính là thời điểm Bạch Dật Thần giao ra ngân lượng.

Chỉ có một ngày cho dù Bạch Dật Thần có bản lãnh thông thiên cũng không thể kiếm được nhiều ngân lượng như vậy, vì thế ngày mai nàng sẽ chờ xem màn biểu diễn hay ho của y.

Nàng cố ý chọn ngày cuối cùng ra tay để Bạch Dật Thần không có mấy may cơ hội xoay người.

“Thân thủ không tệ.” Khi nàng đang âm thầm đắc ý, một tiếng nói lười biếng, thong dong đột nhiên từ trong bóng tối truyền đến.

Giọng nói này khiến Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn kinh sợ.

20. Chương 20: Cẩn Một Cái

Tiếng nói này rất quen, chỉ là phần quen thuộc này lại càng làm cho nàng ngoài ý muốn.

Hiên Viên Diệp – người mà giờ phút này không có khả năng xuất hiện, lại xuất hiện ở nơi này?

Tuy rằng trong lòng kinh ngạc tới cực điểm, nhưng nàng vẫn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, trên mặt cũng chưa từng lộ ra chút khẩn trương nào, hơi rời mắt nhìn về phía người nam nhân cách mình không đến ba thước, môi đỏ mọng khẽ mở, hơi mỉm cười nói: “Đa tạ Thất điện hạ khích lệ.”

Thanh âm mềm nhẹ không có nửa điểm khẩn trương hay chột dạ, có vẻ như chỉ là một lời cảm tạ chân thành.

Nhưng nàng vẫn âm thầm cảm thấy kinh ngạc, nam nhân này xuất hiện tại nơi này rốt cuộc là muốn làm gì? Hắn đã ở chỗ này bao lâu rồi? Chẳng lẽ những việc nàng làm tất cả đều bị hắn nhìn thấy sao?

Nhiều suy đoán không ngừng hiện lên trong đầu, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh không lộ ra chút khác thường nào.

Vị Vương gia này thường không thích xen vào việc của người khác đây sao? Cho tới nay không chủ động cùng người khác nói chuyện đây sao? Chuyện quái quỷ gì xảy ra thế này?

Hiên Viên Diệp lông mày giống như lơ đãng nhếch lên một chút, đây là phản ứng của một kẻ trộm bị bắt tại trận sao?

Thản nhiên, bình tĩnh khiến hắn có chút hoài nghi, tất cả những chuyện bản thân mình vừa mới thấy hết thấy đều chỉ là ảo giác, nữ nhân này...

Không thể không nói, phản ứng của nàng giờ phút này thật là có chút khiến hắn...hứng thú.

“Vì sao mỗi lần làm bậy đều bị bốn vương bắt được người?” Đôi mắt của hắn trong bóng đêm vẫn có sự trầm tĩnh làm cho người ta kinh sợ, có chút ngụ ý quét về phía vật trong tay Mạnh Phát Ảnh.

Nữ nhân này không cần đến hai canh giờ đã ‘dọn sạch’ bảo khố của Bạch gia, hơn nữa lại không bị người trong Bạch phủ phát hiện, Bạch phủ canh gác có bao nhiêu nghiêm ngặt hắn rất rõ ràng.

Không tồi, thân thủ thật sự rất tốt.

“Đúng nha, quả thật là rất khéo, ha ha...” Mạnh Phát Ảnh cúi đầu cười khê nhưng trong lòng âm thầm ảo não, ai muốn bị hắn bắt gặp chứ T___T, không phải mỗi ngày hắn đều bề bộn nhiều việc sao? Đêm hôm khuya khoắt như thế này, không yên phận ôm chăn mà ngủ còn đi dạo ở đây làm cái gì

Không phải miệng như vàng, lời quý như ngọc, không bao giờ chủ động cùng người khác nói chuyện sao? Sao lần nào cũng giữ chặt nàng không tha thế?

“Vừa không có đem đuôi hồ li giấu kỹ kia.” Thấy nàng ‘cười’ phức tạp Hiên Viên Diệp mở miệng trêu ghẹo, ý tứ vui đùa trong lời nói càng thêm vài phần đặc biệt.

“Thất diện hạ đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, phí công lớn như vậy tới đây bắt đuôi hồ li của ta, ta thật sự...” Mạnh Phát Ảnh lại mỉm cười lần nữa, môi đỏ mọng khê nhúc nhích, tiếng nói vô cùng mềm nhẹ.

Nói đến chỗ này lại cố ý dừng lại, có vẻ như thở ra một hơi thật dài mới bổ sung thêm: “Rất đặc ý.”

Trình độ nói chuyện của nàng luôn làm cho người ta không nói được lời nào.

“Người thật sự rất đặc ý.” Hiên Viên Diệp đầu lông mày giãn ra, khóe môi hơi nhếch lên, có vẻ như nở một nụ cười nhàn nhạt. Mạnh Phát Ảnh giật mình, không biết những lời này là nghĩa tốt? Hay là nghĩa xấu?

Nàng mở to đôi mắt trong suốt nhìn hắn, lại hơi giật mình.

Khi nàng vừa mới đi vào Bạch phủ, trời vẫn là một mảnh tối đen không có một chút ánh trăng nào, nàng còn âm thầm vui sướng lão thiên gia giúp đỡ nàng.

Lúc này trăng tròn xuyên thấu lộ ra qua tầng mây, có thể thấy được dung mạo tuyệt thế của nam nhân này dù hoặc đến cỡ nào.

Nhờ ánh trăng sáng mà khoảng cách lại gần như vậy, sớm đã quen ở trong bóng tối, lúc này đương nhiên Mạnh Phát Ảnh có thể rõ ràng thấy được dung mạo của hắn.

Hắn giờ phút này, thiếu sự lạnh lùng khiến cho người ta cách xa ngàn dặm của ban ngày, lại thêm vài phần tùy ý.

Nhưng trong sự thông dong là một khí thế bức người, bất quá không có vẻ quá cường thế lạnh lùng, có thể là bởi ánh trăng bao phủ nên thêm vài phần nhu hòa.

Như vậy càng khiến vẻ đẹp của hắn trở nên dụ hoặc, khuôn mặt của hắn dưới ánh trăng mờ lung càng đẹp để làm cho người ta quên mất hô hấp.

Tuyệt diệu lại dụ hoặc như vậy chỉ sợ không có ai ngăn cản được.

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên có ý muốn xúc động tiến lên, ở trên khuôn mặt kia hung hăng cắn một cái.

Tay có vẻ như cũng theo bản năng muốn vươn ra, hung hăng chà đạp khuôn mặt khiến quỷ thần phần nộ một chút , nhưng ‘vật’ quan trọng trong tay cũng đột ngột khiến nàng hoàn hồn.

Cảm thấy không khỏi thất kinh, trời ơi, nàng điên rồi, nàng trúng tà hay sao lại muốn đi cắn nam nhân!

Cũng may Hiên Viên Diệp không biết ý nghĩ vừa rồi trong đầu nàng , bằng không...

Mà nhìn đến khoe môi hân có thâm ý khác, trong lòng nàng không khỏi thêm vài phần buồn bực.

Yêu nghiệt khiến người lẫn thần phần nộ. Không có chuyện gì làm sao mà lại đi ra câu dẫn người!

“Nếu khéo gặp điện hạ như thế này , không bằng thỉnh điện hạ giúp đỡ một chút , giúp ta chuyển một chút bạc ra ngoài.” Thu hồi xúc động, Mạnh Phát Ảnh lại mỉm cười mười phần thân thiết mà thương lượng, không chút che giấu nào.

Trong mắt lại ẩn dấu vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Nam nhân này ở chỗ này bắt được nàng, nàng lại nhìn không ra hân đang suy nghĩ gì? Không biết hân rốt cuộc muốn xử trí nàng như thế nào?

Khoe môi Hiên Viên Diệp hơi nhếch lên vì giật mình, nữ nhân này quả thật không có gì không dám nói.

Bất quá hân cũng không khó đoán ra tâm tư của nàng.

“Bổn vương thật ra đang nghĩ nên bắt người đi quan phủ, đi gặp Hoàng Thượng, hay là đi gặp Bạch gia, chính người chọn một đi .” Tiếng nói trầm thấp nghe không ra cảm xúc gì, hơi thở nhàn nhạt như ảnh hưởng bởi hơi gió lạnh đêm khuya, thổi tới trên mặt Mạnh Phát Ảnh.

Gió lạnh làm nàng không khỏi có cảm giác lo lắng.

Hân giờ phút này cách nàng càng thêm gần, hơi thở bức người làm cho thân thể của nàng hơi cứng lại.

Trong lòng âm thầm cả kinh, trong lúc nhất thời đoán không ra nam nhân này có phải nói thật hay không, vì tâm tư của nam nhân này che giấu quá sâu.

Nhưng nàng tuyệt đối không thể cùng hân đi gặp bất kì ai trong số họ, đi là nàng có thể thấy được mình hoàn toàn xong rồi.

“Ta về ngủ đây.” Mạnh Phát Ảnh trong lòng kinh hoảng, cười ha ha, nhanh chóng quét mắt nhìn hân một cái, sau đó xoay người đi thẳng về phía trước.

Ba mươi sáu kế ‘tẩu’ là thượng sách.

Hân quá nguy hiểm, nàng tự biết không phải là đối thủ của hân, vẫn là mau chóng nghĩ biện pháp an toàn rời khỏi đi.

Hi vọng nam nhân này sẽ không ác độc muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Nàng rời đi bước chân cũng không mau, tận lực bảo trì bình tĩnh, bộ pháp cũng không kém nhiều lắm vì nàng biết nếu người này muốn ngăn cản nàng thì dù nàng có dùng tốc độ nhanh hơn nữa đều trốn không thoát.

Ở trong lòng , nàng âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần hân đừng ra tay ngăn cản nàng, hay là nhìn thì nhìn thấy rồi, nhưng cứ coi như là không thấy đi 〇___〇

Nàng hiện tại thật sự hi vọng bản thân mình biết thuật thôi miên, có thể thôi miên được hân.

Chỉ là...

t j k P ; w: Thanh Trúc đi theo thiếu chút nữa đã bị Phong Ngữ Lam hãm hại.” Thanh Trúc nghe thấy khẩu khí của nàng thì không cho là đúng, hơi giận dữ nói.

Mạnh Phát Ảnh khoe môi khê trào phúng, chỉ bằng Phong Ngữ Lam thì sao có thể hãm hại được nàng.

Hôm nay, nàng không cho Thanh Trúc đi theo, chính là biết các nàng sẽ nháo động, vốn muốn làm cho Mạnh Như Tuyết phải hiện hình, nhưng thật không ngờ Mạnh Như Tuyết so với tưởng tượng của nàng còn giảo hoạt hơn.

Như vậy cũng tốt, như vậy trò chơi sẽ càng kích thích hơn.

“Phong Ngữ Lam chỉ là một con cờ, ta càng có hứng thú hơn với người ở sau lưng bày mưu tính kế.” Đi vào phòng, Mạnh Phát Ảnh giống như tùy ý nói, mắt lại hơi dừng lại ở trên người nha đầu đang đứng bên trong phòng, nhợt nhạt cười.

Nàng biết nơi này có gian tế của Mạnh Như Tuyết, dù sao nàng cũng không để ý gian tế đi giúp truyền lời, nàng muốn buộc Mạnh Như Tuyết phải có hành động, như vậy mới có thể bắt được đuôi hồ li của nàng ta.

Thanh Trúc sững sốt một chút lập tức hiểu được ý của nàng liền phụ họa, nói: “Vâng, nhất định phải tra ra người nọ.”

Nhìn Thu Nhi đứng ở khá xa phía sau hơi run rẩy, trong mắt Mạnh Phát Ảnh ẩn chứa một tia thâm ý khác, cười khê.

Thứ tư, lúc trời tối.

Cải trang thật kĩ, Mạnh Phát Ảnh lặng lẽ không một tiếng động xâm nhập Bạch phủ, dựa vào sự phán đoán cực kì sâu sắc, nàng rất nhanh tìm được bảo khố của Bạch gia. (bảo khố: nơi cất dấu tiền bạc, vật báu)

Nhìn ngân lượng sáng choang, ánh vàng rực rỡ trước mặt, Mạnh Phát Ảnh ngây người, tiền của Bạch phủ bạc thật quá nhiều.

Xem ra lúc trời tối nàng có chút vội.

Khi nàng rút cục đem rương ngân lượng cuối cùng ‘chuyển’ ra thì mới âm thầm thở ra một hơi.

TMD ! Một chết nàng.

Cuối cùng thì ‘chuyển’ xong rồi.

Ngày mai là ngày phụ thân xuất chinh cũng chính là thời điểm Bạch Dật Thần giao ra ngân lượng.

Chỉ có một ngày cho dù Bạch Dật Thần có bản lãnh thông thiên cũng không thể kiếm được nhiều ngân lượng như vậy, vì thế ngày mai nàng sẽ chờ xem màn biểu diễn hay ho của y.

Nàng cố ý chọn ngày cuối cùng ra tay để Bạch Dật Thần không có mấy may cơ hội xoay người.

“Thân thủ không tệ.” Khi nàng đang âm thầm đắc ý, một tiếng nói lười biếng, thong dong đột nhiên từ trong bóng tối truyền đến.

Giọng nói này khiến Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn kinh sợ.

21. Chương 21: Uy Hiếp

Thế nhưng...

Kỳ quái ghê, nàng không ngờ rằng, bỗng phía sau một chút động tĩnh cũng không còn nữa, không nghe thấy âm thanh hần lên tiếng ngăn cản, dường như cả tiếng hít thở cũng không có.

Đi thêm vài bước, nàng lặng lẽ ngoái đầu nhìn lại mới phát hiện chỗ lúc này đã không còn một bóng người nào cả.

Không biết hần sớm đã đi khỏi từ lúc nào rồi ?

Nam nhân này thất quá đỗi quái đản, đi đứng không tiếng động, võ công cao sâu không lường được. Nam nhân đáng giận này tự dưng xuất hiện, rồi cũng đột ngột biến mất khiến nàng sợ bóng sợ gió một hồi.

Nhưng hần hần cũng biết rằng có một phần ngân lượng ở đây sẽ là kinh phí ngày mai Bạch Dật Thần phải cấp cho Hoàng Thượng. Nàng hiểu hần vì sao cứ như vậy rời đi, có lẽ cũng vì biết ngân lượng sẽ được nàng giấu ở nơi nào.

Xem ra trong kế hoạch của nàng đã xảy ra chút ngoài ý muốn rồi ~. Chỉ không biết ngày mai hần sẽ sắm vai loại nhân vật nào đây ?

Trong cơn trầm ngâm suy tư, Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu mày.

Ngày hôm sau,

Sáng sớm, từ chỗ Mạnh Như Tuyết nàng biết được rằng Bạch Dật Thần hẹn Hiên Viên Diệp ở Nguyệt Hồ.

Bạch Dật Thần hẹn Hiên Viên Diệp ở Nguyệt Hồ làm gì vậy ?

Về Bạch Dật Thần, nàng một chút cũng không lo lắng, nhưng Hiên Viên Diệp thì nàng có thể không lo lắng sao, tên nam nhân này thật sự là quá nguy hiểm. Nghĩ đến tối hôm qua, thái độ lập lờ nước đôi của hần, khoe môi Mạnh Phát Ảnh theo bản năng khẽ mím lại.

Hôm nay, nàng mới biết được kinh phí lần này là do Hiên Viên Diệp phụ trách kiểm kê, nên giờ nàng không khó đoán ra được mục đích mà Bạch Dật Thần tìm Hiên Viên Diệp. Nhưng sao lại phải hẹn ở Nguyệt Hồ? Hơn nữa mới sáng sớm mà sao Mạnh Như Tuyết đã biết được tin tức rồi?

Việc này có vẻ như không phải là phong cách của Hiên Viên Diệp? Chẳng lẽ là muốn thông báo cho nàng biết?

“Thanh Trúc, đi, chúng ta đi du ngoạn Nguyệt Hồ.” Nếu hần cố ý an bài, nàng đương nhiên phải nhanh chân đến xem để khỏi phụ tấm lòng hần.

“ A? Vâng, thưa chủ tử.” Thanh Trúc sững sốt, có chút ù ù cạc cạc nhìn nàng một lúc, sau đó mới liên tục đáp lời.

Hai người đi đến Nguyệt Hồ, Mạnh Phát Ảnh nhìn như đang thưởng thức cảnh sắc trong hồ, nhưng mắt vẫn đang tìm bóng dáng người kia.

Đột nhiên, nhìn thấy xa xa có một chiếc du thuyền mà người trên đó thì..., khoe nàng môi hơi nhếch lên một tia cười khê, sau đó bước nhanh hơn đi qua đó.

Trên du thuyền, gương mặt Bạch Dật Thần âm trầm, trong mắt cũng là nặng nề âm lãnh, buổi sáng hôm nay, khi sáng sớm đi bảo khổ lấy bạc hần mới phát hiện ra tất cả bạc tự nhiên không cánh mà bay, lúc ấy hần liền đổ một thân mồ hôi lạnh, chẳng phải đau lòng ngân lượng, mà là một đại bộ phận số ngân lượng là kinh phí hôm nay phải giao cho Hoàng Thượng.

Giờ phút này đột nhiên bị trộm, hần làm sao giao cho Hoàng Thượng đây? Bạch gia dù có sản nghiệp lớn hơn nữa, muốn hần trong một ngày phải kiếm đủ một số ngân lượng lớn như thế cũng là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Mà càng làm cho hần kinh sợ chính là trong Bạch phủ có nhiều hộ vệ đề phòng nghiêm ngặt như vậy, vậy mà...

Người kia rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Nhưng hiện tại chuyện quan trọng nhất...

“Thất điện hạ, ngày hôm qua Bạch phủ có trộm, tất cả ngân lượng đều bị trộm, hi vọng Thất điện hạ có thể lượng thứ cho tại hạ, tạm thời không cần nói chuyện này ra ngoài, Dật Thần trong vòng năm ngày sẽ gom đủ ngân lượng, đặc biệt phái người đưa đi quân doanh.” Bạch Dật Thần nhìn đến Hiên Viên Diệp đang ngồi im lặng ở trên du thuyền, không biết đang suy tư cái gì liền thấp giọng thương lượng.

Phải nói rằng yêu cầu này cũng không quá đáng, dù sao số tiền đó là Bạch phủ bỏ ra, hơn nữa bị trộm là sự thật. Chỉ cần hấn gom đủ cho người cấp tốc đưa đi, không trì hoãn việc quân đội sử dụng, cũng chẳng phải chuyện nghiêm trọng mười phần gì.

Chỉ cần việc này không kinh động Hoàng Thượng.

Vì thế mới sáng tinh mơ hấn liền mời Hiên Viên Diệp đến đây.

Vốn là hấn sợ thỉnh vị Vương gia này không được nên cố ý nhờ Hiên Viên Phàm đi mời, còn kêu người thông tri cho Mạnh Như Tuyết là muốn để không khí dung hợp chút.

Trong mắt người khác, Hiên Viên Diệp là người không cho phép bất kỳ nữ nhân nào tới gần hấn, chỉ có Mạnh Như Tuyết được xem như là một ngoại lệ, tuy rằng mỗi lần gương mặt hấn thấy nàng ta cũng lạnh như băng, nhưng người ở bên ngoài đều nghĩ rằng hấn đối với Mạnh Như Tuyết có điều gì đó đặc biệt.

“Ý của ngươi là muốn bốn vương lừa gạt Hoàng Thượng sao ?” Hiên Viên Diệp nhíu nhíu hàng lông mày, môi chỉ nhẹ nhàng mở, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, càng không nghe ra bất kỳ cảm xúc gì.

Bạch Dật Thần kinh sợ, tuy rằng Thất điện hạ bình thường lãnh khốc nhưng cũng không đến nỗi khó nói chuyện như vậy, hôm nay...

Chuyện vốn cũng không phải nghiêm trọng gì lại bị hấn nói thêm thành tội lớn như vậy. Rõ ràng việc này không phải việc nhỏ nhưng cũng chẳng phải việc lớn ngoài phạm vi của Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Mặc cùng Hiên Viên Phàm ngồi ở một bên đều hơi kinh sợ, Mạnh Như Tuyết vừa chạy tới cũng đột nhiên cả kinh. Nàng ta có chút kỳ quái nhìn về phía hấn, nhưng từ trên mặt hấn vẫn không nhìn ra bất luận cảm xúc nào.

“Dật Thần không phải có ý tứ này, Dật Thần chỉ muốn...” Bạch Dật Thần nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, giờ phút này cũng không khỏi có chút khẩn trương, liên tục giải thích.

Phát hiện ra ánh mắt Hiên Viên Diệp hơi nhìn về phía trước, trong mắt giống như đột ngột có chút cảm xúc, không khỏi âm thầm cả kinh, cũng quên mất cả nói chuyện, theo ánh mắt của hấn nhìn lại cho đến khi nhìn thấy bóng người đứng trên bờ thì ngó ra, nàng làm sao có thể xuất hiện tại nơi này?

“Phất nhi tham kiến Thất điện hạ, Bát Vương gia, Cửu vương gia, Bạch công tử.” Mạnh Phất Ảnh không né tránh mà cố ý đi tới, người nam nhân kia vốn là cố ý muốn dụ nàng tới, nàng sao lại dám làm trái ý của hấn.

Rõ ràng nàng đang cung kính hành lễ, nhưng thật ra câu cuối cũng chỉ là nhân tiện điểm mặt cho có, Bạch Dật Thần biết điều đó nên mặt lúc đầu đã âm trầm lại càng trầm xuống.

“Đứng lên đi.” Cánh môi khêu gợi của Hiên Viên Trần khẽ động, tiếng nói vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong đó có vẻ như có vài tia pháp phồng.

Tất cả mọi người trên du thuyền ai cũng kinh sợ, cơ hồ là đồng thời đều khó có thể tin nhìn về phía hấn. Không thể tin được hấn sẽ chủ động mở miệng bảo nữ nhân kia lên thuyền.

Khi mắt Hiên Viên Mặc hơi chuyển hướng nhìn Mạnh Phất Ảnh thì chứa thêm vài phần phẫn nộ, lại thêm vài phần ngoan tuyệt, chuyện lần trước xảy ra ở Hầu phủ nhất định là nữ nhân này giở trò quỷ, hấn hiện tại hận không được đem nữ nhân này ném vào trong nước cho cá ăn.

Bất quá, bây giờ Hiên Viên Diệp ở chỗ này, hấn cũng không dám làm càn, bình thường mấy người bọn hấn ở trước mặt Hiên Viên Diệp so với ở trước mặt Hoàng Thượng càng quy củ hơn. Cho nên hấn chỉ dám thấp giọng nói: “Thất ca sao lại bảo nàng ta đi lên, chỉ sợ là không ổn.”

Tuy rằng hiện tại, nàng coi như là vợ chưa cưới của Bạch Dật Thần nhưng mọi người đều biết việc ngày hôm trước nàng ở trước mặt Hoàng Thượng yêu cầu từ hôn, nếu việc này để nàng biết chỉ sợ...

Nhưng Hiên Viên Diệp tựa hồ cũng không có nghe thấy lời nói của Hiên Viên Mặc, mắt hấn vẫn nhàn nhạt nhìn Mạnh Phất Ảnh.

Bạch Dật Thần mắt chợt lóe, ẩn quá vài phần mờ mịt không xác định.

Mạnh Như Tuyết thân người đột nhiên cứng đờ, song mắt vẫn nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, trong lòng nhanh chóng ẩn dấu thêm vài phần ngoan tuyệt, cùng đổ kỵ.

Qua nhiều năm như vậy, tình cảm của nàng đối với hắn như thế, hắn lại chưa từng liếc mắt nhìn nàng một cái, nhưng giờ phút này sao hắn lại nhìn thẳng vào nữ nhân kia như vậy ? Hơn thế nữa hắn còn chủ động mở miệng muốn nữ nhân kia lên thuyền, làm sao có thể thế này?

Mạnh Phát Ảnh nhìn chiếc thuyền đang lay động phía trước có chút do dự.

Không phải là nàng không muốn đi lên, nàng thật sự sợ say tàu đến choáng váng. Mỗi lần ngồi thuyền nàng đều sẽ phun đến u mê hồ đồ. Hơn nữa trước kia còn có thể uống thuốc phòng ngừa, lần này đi lên chỉ sợ...

Chính là Hiên Viên Diệp vẫn thản nhiên nói tiếp chuyện vừa rồi, đầu lông mày hơi nhíu, môi khẽ gợi lại động; " Lúc tối ngày hôm qua, Bạch phủ rốt cuộc đã bị mất bao nhiêu ngân lượng?"

Vẫn là tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng lần này lại thêm vài phần ý tứ hàm xúc làm cho người ta nghi hoặc không hiểu.

Bạch Dật Thần hơi giật mình, tuy rằng ngoài ý muốn nhưng vẫn nói ra : "Toàn bộ đều mất hết, bao gồm tất cả kinh phí gom góp được."

Nhưng lại âm thầm nghi hoặc, không rõ tại sao Hiên Viên Diệp hỏi như thế?

Mạnh Phát Ảnh cũng hiểu được nam nhân này bây giờ nói những lời này rõ ràng là đang uy hiếp nàng.

Quả thật là một tên nam nhân phúc hắc. Âm thầm thở dài một hơi, Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng bước chân lên, thuyền thoáng rung động.

Kế tiếp...

22. Chương 22: Ói Ra Người Hắn

Mới vừa lên thuyền, chiếc thuyền liền đáng chết lay động mạnh khiến Mạnh Phát Ảnh cảm thấy một trận ghê tởm dâng lên , trong lòng có cái gì đó như muốn bốc lên tận cổ họng.

Xem ra, vóc dáng người này so với thân thể trước kia của nàng còn say sóng choáng váng lợi hại hơn nhiều. Lông mày nàng khẽ nhíu lại, cố cưỡng chế sự ghê tởm trong lòng , dần dần ổn định thân mình, thế nhưng trong lòng nàng vẫn có chút sợ hãi.

Quả thật nàng đang rất sợ hãi, kế tiếp, nếu bản thân mình cứ cất bước thì kiểu gì cũng sẽ gục. Bàn bạc đại sự thì có biết bao nhiêu nơi tốt chứ, có sao lại cứ nhất quyết ở trên thuyền ? Mấy người này thật đúng là làm nàng một muốn chết mà .

"Phất nhi, cẩn thận một chút." Vẫn luôn dõi theo nàng, Bạch Dật Thần cấp tốc đã đi tới, cẩn thận đỡ nàng, gương mặt mềm nhẹ, chứa đầy sự quan tâm, lo lắng. Trên gương mặt tuấn mỹ kia còn mang theo vài phần nhàn nhạt cười khê, đáng vẻ ôn nhu , nụ cười ấm áp , nhẹ nhàng nhiều thêm vài phần say lòng người, thật không biết đã bắt được bao nhiêu tâm của nữ tử làm tù binh rồi.

Mạnh Phát Ảnh vốn định đẩy hắn ra khỏi người nàng, nhưng lại cảm giác được thuyền kia đang lắc lư dữ dội hơn , thiên toàn địa chuyển này khiến nàng cảm giác mình giống như là đang phiêu phiêu trên tầng mây, căn bản tìm không thấy trọng tâm ,nếu lúc này nàng đẩy hắn ra , bản thân mình nhất định là muốn té cái rầm trên đất đi.

Chỉ có thể nhịn , tùy ý hắn, mặc hắn đỡ nàng đến vị trí gần sát chỗ hắn ngồi ban đầu .

Hiên Viên Diệp con người có vẻ như tối sầm một chút, con người nguyên bản luôn nhìn về phía của nàng cũng hơi hơi dời đi chỗ khác , khôi phục lại vẻ bình thường lạnh lùng .

Tuy rằng Hiên Viên Diệp biểu tình biến hóa không lớn, nhưng vẫn lọt vào tầm mắt của Mạnh Như Tuyết. Mạnh Như Tuyết trong lòng âm thầm kinh trệ, nhưng lập tức nhìn về phía Bạch Dật Thần, khẽ cười nói, “Bạch công tử đối muội muội thật sự là ôn nhu săn sóc, khiến người khác cực kì ao ước nha, tâm nguyện nhiều năm của muội muội rốt cục đã được đền đáp, rốt cục muội muội cũng đạt được ước muốn. Về sau, cũng đừng gây chuyện hờn dỗi nữa, để cho phụ thân đem việc này nhanh nhanh tiến hành đi.”

Mạnh Phát Ảnh đầu lông mày nhíu lại, nàng vừa muốn nói điều gì thì lại phát giác sự ghê tởm trong cơ thể càng ngày càng rõ ràng, có vẻ chỉ cần mở miệng thì sẽ phun ra, nên chỉ có thể đè nén chịu đựng. Vả lại, nàng cũng lười cùng Mạnh Như Tuyết so đo.

Hiên Viên Diệp cầm chén trà trên tay, tay giật giật mấy cái, thế nhưng trên mặt vẫn là một vẻ lạnh lùng làm cho người ta nhìn không ra bất luận điều gì khác thường.

Sau khi Mạnh Phát Ảnh đi lên thuyền, Bạch Dật Thần liền âm thầm phân phó người mạnh tay thúc đẩy thuyền như sợ có thể lại gặp thêm người nào.

Giờ phút này, khi thuyền bỗng chốc lao đi nhanh hơn thì cảm giác khó chịu trong nàng lại càng mạnh mẽ hơn.

“Thất ca, Việc của Thần lần này, huynh dàn xếp một chút, trước không cần báo cho phụ hoàng biết, hần cũng đã nói, trong năm ngày tới sẽ lo liệu một lần đủ số ngân lượng, cũng cấp tốc sai người đem ngân lượng đến quân doanh, tuyệt đối sẽ không trì hoãn đến việc binh tình.” Hiên Viên Phàm quét mắt liếc Mạnh Phát Ảnh một cái, sau đó cẩn thận vì Bạch Dật Thần cầu tình, hần cùng với Bạch Dật Thần là đồng học võ thuật, thế nên cảm tình cũng đặc biệt tốt.

“Vâng, Dật Thần nhất định sẽ thu xếp trong vòng năm ngày giao nộp đủ tất cả kinh phí để đưa đi quân doanh, kính mong Thất điện hạ dàn xếp một chút.” Bạch Dật Thần cũng quả quyết cam đoan.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, nếu là Hiên Viên Diệp thật sự dàn xếp cho Bạch Dật Thần, không đem việc này báo cho Hoàng Thượng, vậy kế hoạch kia của nàng không phải sẽ uổng phí rồi còn gì?

Trong lòng không khỏi âm thầm lo lắng, hai tròng mắt cũng theo bản năng nhìn về phía hần, thế nhưng những gì nàng thấy chỉ là gương mặt lạnh như băng, không có nửa điểm khác thường cảm xúc, căn bản là nhìn không ra hần đang suy nghĩ gì.

Thấy Hiên Viên Diệp giữ im lặng, mọi người cũng không dám nhắc lại. Hiên Viên Diệp vẫn cứ từ từ thưởng thức trà lại càng khiến mọi người không biết rốt cuộc trong lòng vị điện hạ này đang nghĩ điều gì.

Giờ phút này, người khấn trương, sốt ruột không chỉ có một mình Bạch Dật Thần, Mạnh Phát Ảnh so với hần chỉ sợ còn lo lắng hơn vài phần.

“Không bằng đi thỉnh tổ chức Báo Săn tra thử xem một chút, nói không chừng có thể đem kia kinh phí hôm đó bị mất tìm về.” Hiên Viên Diệp rốt cục đặt chén trà xuống, lời này vừa nói ra lại làm cho Mạnh Phát Ảnh âm thầm cắn răng.

Nam nhân này có ý gì? Quả thực đủ phúc hắc nha.

“Tổ chức Báo Săn!”

Hiên Viên Mặc vừa nghe thấy tên tổ chức Báo Săn thì trên mặt liền không khỏi trỗi lên một tia kích động, lời nói hơi hơi dừng một chút, rồi mới ngập ngừng nói tiếp, “Nghe nói tổ chức Báo Săn cực kì thần bí, mình chủ của bọn họ càng là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, tốc độ truy tra vô cùng thần tốc, nếu có thể mời được bọn họ thì tên tặc kia có mà trốn ở chân trời cũng không thoát, phỏng chừng không quá mấy ngày nhất định có thể truy ra được.”

“Đúng thế, nghe nói là cái gì cũng đều có thể tra ra được.” Hiên Viên Diệp môi hơi hơi kéo nhẹ một chút, sau đó nhả từng chữ từng chữ, chậm rãi nói. Những lời này rõ ràng là đang hướng “ai đó” nói.

“Kể cả những người đi ngang qua mà cũng tra ra được sao?” Mạnh Phát Ảnh có chút cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ, không biết có phải là do đang choáng váng hay không nhưng trong lòng nàng thậm chí có một cổ buồn bực không khống chế nổi, cũng may bởi vì một chút lực chú ý đã bị dời đi, lần này mở miệng còn không đến mức phun ra.

Khi nàng nói đến hai chữ “ ngang qua ” thì tận lực tăng thêm ngữ khí, hiển nhiên là có thâm ý khác.

“Có thể, nghe nói cái gì cũng đều có thể tra ra.” Hiên Viên Diệp cũng không cho là đúng, may mắn điều không để ý đến uy hiếp của nàng.

Mạnh Phát Ảnh chán nản, trong lòng buồn bực cũng càng thêm rõ ràng. Âm thầm có chút phẫn nộ, nam nhân này, thật là độc ác, hóa ra thực sự muốn Báo Săn đến tra nàng.

Nếu quả thực điều tra ra, nàng chẳng phải sẽ?

Mọi người thấy bọn họ người một lời ta một câu, nghe có vẻ bình thường nhưng tựa hồ là...

Tất cả những người trên thuyền không khỏi ào ào trợn to con ngươi, đặc biệt là Mạnh Như Tuyết, trong con ngươi của nàng ta là rốt cuộc che giấu không được ngoan tuyệt, chiếc khăn trong tay bị nàng ta liều mạng níu chặt như muốn đứt ra làm mấy mảnh.

Chính là, ai cũng không hiểu được ý tứ của bọn họ , dù sao ai cũng đều sẽ không hoài nghi chuyện đó là do Mạnh Phát Ảnh làm, chỉ sợ giờ phút này, chính nàng thừa nhận đó là do nàng làm thì người khác cũng đều sẽ không tin tưởng.

“Thất ca, tổ chức Báo Săn không phải dễ thỉnh , hơn nữa, bây giờ căn bản không còn kịp rồi, hay là giải quyết nan đề trước mắt thì hơn .” Hiên Viên Phàm hơi suy tư nói. Nhưng đó đúng là những câu thực tình.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình.

Tổ chức Báo Săn nàng cũng đã nghe nói qua, lai lịch thật không nhỏ, tuy rằng không biết chân chính mình chủ là ai, nhưng nghe nói người trong thiên hạ cũng không ai dám đắc tội với người của tổ chức Báo Săn .

Muốn thỉnh người của tổ chức Báo Săn cũng không phải dễ dàng như vậy, bởi vì, điều kiện của hắn rất hà khắc, nghe nói, có mấy vị hoàng tử của quốc gia khác thậm chí là Hoàng Thượng đều bí mật đi thỉnh hắn, nhưng đều không thỉnh được.

Khả năng Bạch Dật Thần đi thỉnh, mời được thật quá nhỏ, hơn nữa, Bạch Dật Thần luôn luôn tự cao tự đại, chuyện Bạch phủ bị cướp mất trắng bạc , hắn sẽ không thể nào phô trương ra ngoài, muốn tra cũng chính hắn đi thăm dò, căn bản sẽ không thể nào đi thỉnh người khác.

Hiên Viên Diệp lời này hiển nhiên là có thâm ý khác!

Là đang nhắc nhở nàng!

Trong lòng đột nhiên kinh trệ, nam nhân này, không phải là nhìn thấu toàn bộ kế hoạch của nàng đi?

Trời cao a ? Hắn đến cùng có phải là người không đây ?

Bất quá, giờ phút này trong lòng đối với hắn nhưng thật ra có hơn vài phần cảm kích, thật hiển nhiên, hắn là đang giúp đỡ nàng.

Vốn, nàng cũng biết, trong kế hoạch của chính mình cũng có một chút khiếm khuyết, hiện tại, hắn là không vấn đề gì.

Chính là, đột nhiên vào lúc này, thuyền tự nhiên lay động.

Mạnh Phát Ảnh trong lòng đột nhiên sôi trào cảm giác ghê tởm, khó chịu.Đôi tay nàng nắm thật chặt góc bàn, liều mạng khống chế bản thân mình.

“Chủ tử làm sao thế ?”

Đứng ở sau lưng nàng, Thanh Trúc cuối cùng cũng phát hiện ra sự khác thường của nàng, lo lắng hỏi.

“Choáng váng.” Mạnh Phát Ảnh chỉ đơn giản lẩm nhẩm nói ra hai chữ mà liền cảm giác trong lồng ngực có cái gì hướng về phía trước , càng thêm khó chịu.

Trên mặt vì thoa này nọ nên nhìn không ra khác thường, nhưng đôi môi biến trắng bệch có chút dọa người,mà đôi tay càng là không có chút huyết sắc nào.

“Phất nhi.” Bạch Dật Thần vừa muốn vươn tay ra nắm lấy tay nàng, nhưng lúc này, một thân ảnh nhanh hơn đã đến trước mặt nàng.

Cánh tay duỗi ra, liền ôm nàng đứng dậy.

Hành động mạnh như thế, làm cho Mạnh Phát Ảnh cũng nhìn không được nữa, sự ghê tởm càng phóng đại hơn, cho dù nàng muốn không chế nhưng thực sự không chế không nổi nữa rồi, khi nàng vừa mở miệng, trong bụng có cái gì đó vọt lên, lập tức dâng lên.

“Mạnh Phát Ảnh, ngươi dám?”

Hiên Viên Diệp đang ôm lấy vai nàng, nhìn thấy động tác của nàng thì ngoan thanh uy hiếp nói.

Chính là, lời nói ngoan độc còn chưa thoát khỏi miệng, tất cả những gì vọt lên từ dạ dày của Mạnh Phát Ảnh đã đều phun ở tại trang phục hoa lệ của hắn.

Tất cả mọi người trên thuyền cũng nhanh chóng thay đổi sắc mặt.

23. Chương 23: Kinh Phí Để Ta Lo Liệu

Trong nháy mắt, sắc mặt Hiên Viên Diệp thay đổi đến mấy lần liền, từ trước tới nay khuôn mặt của hắn lúc nào cũng lạnh như băng, biểu tình phong phú như thế, chỉ sợ chưa có ai từng được thấy qua.

Chính là cảm giác được bàn tay nhỏ bé của nàng cứ gắt gao cầm lấy góc áo của hắn, hành động tựa như bản năng này, không mang chút tâm cơ nào, chỉ có ý lại khiến hắn hơi hơi ngẩn ra, tất cả cảm xúc lúc này thật lạ lùng, thể nhưng ngay sau đó hắn liền thu hồi lại hết thảy, khiến cho tất cả những biểu tình kì quái trên mặt vừa nảy biến mất tầm mắt tích.

Hắn chưa bao giờ biết, cảm xúc của hắn có thể biến hóa nhanh như vậy.

Ngước mắt nhìn một cái phía bờ bên kia, lông mày nhăn lại một chút, sau đó đột nhiên hắn ôm lấy nàng, bay nhanh về phía đó, dù thuyền cách bờ bên đó một đoạn tương đối nhưng với năng lực của hắn, chân chỉ khẽ lướt như chạm nhẹ vài cái trên mặt nước.

“...” Mạnh Phát Ảnh cái miệng nhỏ nhắn mở to thành hình chữ O, động tác như vậy, nàng trước kia ở trong TV đã xem qua rất nhiều, bất quá, nàng biết diễn viên đều có sử dụng dây thép nha, mà lần này, của hắn.... là.. là kinh công chân chân thực thực sao?

Oa Oa, quả thực là được mở rộng tầm mắt mà. Cái này có phải hay không chính là Thủy Thượng Phiêu trong truyền thuyết?

Cũng may, sự kinh ngạc của nàng, cũng chỉ biểu hiện ở trên mặt, chưa hề kinh hô ra thành tiếng.

Rơi xuống đất, Mạnh Phát Ảnh rốt cục lấy lại được cảm xúc, cái cảm giác khó chịu đã không còn nữa rồi, chính là nhìn đến những vết bẩn như nhuộm trên người hắn thì nàng mới giật mình nhớ lại “hảo sự” mà mình vừa mới gây ra.

Mình đã phá hỏng mất hình tượng của hắn rồi sao? Khóe môi nàng hơi hơi run rẩy một cái, thân mình cấp tốc đứng thẳng, rời đi khỏi cái ôm ấp của hắn, thấp giọng nói, “Đa tạ điện hạ.”

Lúc này trong lòng nàng đang có chút suy tư, bối rối. Nàng... nàng có nên nói lời xin lỗi hay không đây... Nhưng mà, nàng biết nam nhân này là người sạch sẽ siêu cấp nha, bình thường hắn đều không cho phép người khác tới gần, giờ phút này, nàng lại làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ chỉ một câu xin lỗi liền có thể giải quyết được sao?

Yên lặng chờ hắn trừng phạt, chỉ cần không dừng quá phận, nàng coi như có thể chấp nhận đi, dù sao cũng là nàng ới ra cả người người ta, hơn nữa người ta còn hảo tâm đem nàng từ trên thuyền cứu xuống nữa.

Hiên Viên Diệp cảm giác được nàng cấp tốc né tránh cái ôm của mình, hai tròng mắt híp lại một chút, nhìn xem đi , giờ nàng đang bày ra một bộ dáng nhu thuận giống như lần hần nhìn thấy ở chỗ hoàng thái hậu .

Nàng có vẻ như thật thích dùng bề ngoài nhu thuận như thế này để mê hoặc nhân!

Khóe môi hần ẩn ẩn kéo ra một tia cười khê như có như không , sau đó nhanh chóng cởi bỏ y phục của mình, đưa về phía nàng, “Việc mình làm, mình phải chịu, mang về giặt đi”

Trong thanh âm, có vẻ như thiếu đi một ít lạnh như băng của ngày thường, lại như có vẻ ẩn dấu một chút khác thường.

Bây giờ còn là mùa xuân,y phục tương đối nhiều, rút đi nhất kiện áo ngoài, cũng không có ảnh hưởng gì.

Nhìn thấy Hiên Viên Diệp cởi y phục của mình, Tốc Phong đang muốn tới nhận lấy, nghe thấy thanh âm của hần thì vô cùng sững sốt, trong con ngươi lạnh như băng ẩn quá vài phần kinh ngạc.

” A?” Mạnh Phát Ảnh sững sốt, đây chính là phản ứng của hần? ‘Trừng phạt’ của hần?

“Thế nào? Nghe không hiểu lời bốn vương nói sao ?” Thấy bộ dáng nàng ngu ngơ, Hiên Viên Diệp tâm tình không hiểu sao lại tốt lên một chút, “Không muốn lãnh trách nhiệm sao?”

“Ta giặt , ta sẽ giặt.” Mạnh Phát Ảnh hoảng hốt, phản ứng cực nhanh nhận lấy y phục trên tay hần, không hề nghĩ ngợi liền đi tới bên hồ, ở trong nước dùng sức chà xát y phục.

Những vết bẩn nhớp nháp do nàng phun lên gì đó, theo dòng nước chảy đều được xối rửa hết.

Tốc Phong hai tròng mắt hơi mở, một mặt khó có thể tin nhìn về phía nữ nhân đang giặt giũ y phục cho vương gia kia, khóe môi không khỏi hung hăng giặt giặt một cái, nàng chính là cứ như vậy mà giặt y phục cho Vương gia ?

Y phục của Vương gia , bình thường căn bản cũng không để cho người ngoài chạm vào .

Hiên Viên Diệp mặt cứng ngắc, nháy mắt có chút âm trầm, một đôi tay có vẻ như cũng theo bản năng buộc chặt, không biết có phải hay không là muốn hướng cổ người nào đó hung hăng bóp vài cái.

Mà Mạnh Phát Ảnh lại hồn nhiên không hay, nhìn đến những vết bẩn này nọ đều đã được cọ sạch, liền đem quần áo từ trong nước lên, dùng sức vắt khô, sau đó sẽ run lấy bầy vì lạnh, cuối cùng hướng về phía Hiên Viên Diệp đi đến.

Thấy động tác giặt giũ của nàng , Tốc Phong khóe môi lại được dịp run rẩy thêm cái nữa.

“Điện hạ.” Vốn là muốn đem y phục đưa cho hần, chính là,khi nhìn lên thấy gương mặt lạnh như băng của hần thì nàng hơi giặt mình, mới vừa rồi còn không có lạnh như vậy nha, thậm chí bộ dáng của hần giờ phút này có vẻ như so với bình thường còn lạnh hơn mấy phân, quái dị thật, chả nhẽ cái mặt tốt đẹp vừa nãy chỉ là ảo giác ? Sao có thể lập tức liền thay đổi như thế chứ.

“Người cứ tính toán như vậy đem y phục hoàn cấp bốn vương sao?” Hiên Viên Diệp âm trong thanh lạnh như băng còn ẩn ẩn hương vị như đang cắn răng nghiêng lợi , hần chưa bao giờ biết cảm xúc của mình sẽ có một ngày không thể khống chế được như thế này.

Mạnh Phát Ảnh là loại người thông minh như thế nào, nhất thời hiểu rõ ra, cuối cùng nàng cũng đã hiểu ra , gương mặt lạnh như băng kia là từ đâu mà đến.

Thời điểm nàng vẫn còn ở hiện đại trước kia chính là vẫn giặt quần áo như vậy , nhưng nàng lại quên mất, ở cổ đại này , thân phận cao quý như hần, y phục đều phải dùng cỏ cây hoa lệ , đặc biệt biệt nhất để tẩy trừ .

“Đương nhiên không phải, ta nghĩ đến hỏi điện hạ một chút, có thể hay không để ta đem y phục mang về phủ , cọ cọ sạch sẽ , là lượt cẩn thận , sau đó sẽ hoàn cấp điện hạ.” Lấy lại tinh thần, Mạnh Phát Ảnh liên tục giải thích. Thanh âm trầm thấp thể hiện vài phần ý tứ cẩn thận xin lỗi.

Tốc Phong hơi hơi liếc nàng một cái, hần dám lấy tim gan ra cá cược, nữ nhân kia vừa rồi tuyệt đối không phải muốn như vậy, giờ phút này thế nhưng muốn lừa điện hạ, điện hạ dễ lừa như vậy à?

Điện hạ là người thế nào chứ ? Người luôn luôn thống hận nhất người khác dám lừa gạt nha, nữ nhân này, chỉ sợ...

“Ân.” Hiên Viên Diệp rầu rĩ lên tiếng, thanh âm trầm thấp nghe không ra quá nhiều cảm xúc.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tốc Phong cũng là kinh hãi thiếu chút nữa té nhào, hôm nay điện hạ sao vậy?

“Điện hạ có biết làm như thế nào để tìm được người của tổ chức báo sẵn không ?” Suy tư một lát, Mạnh Phát Ảnh lại thấp giọng hỏi, nếu mới vừa rồi hắn ở trên thuyền cố ý nhắc nhở nàng, như vậy, hắn nhất định biết đi.

Tốc Phong hai tròng mắt đột nhiên chợt lóe, cấp tốc nhìn về phía Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp con người hơi hơi chợt lóe, nữ nhân này, quả nhiên thông minh, bất quá, cũng chứng minh được suy đoán ban đầu của hắn là đúng, khéo môi hơi hơi nhếch, đồng dạng thấp giọng nói, “Nghe nói, hàng tháng mười lăm có thể ở khách điểm Phong Nguyệt tìm được hắn.”

Tốc Phong khéo môi lần này hung hăng rút hai cái, sự tình hôm nay khiến hắn quá choáng váng...

Ngày mười lăm hàng tháng? Hôm nay không phải là mười lăm sao? Khéo như vậy?

Trong lòng mặc dù có vài phần nghi hoặc nhưng Mạnh Phát Ảnh vẫn thấp giọng nói: “Đa tạ điện hạ đã cho biết.”

Hiên Viên Diệp nhìn nàng một cái, không nói cái gì nữa, sau đó xoay người rời đi, không chờ thuyền nhân phía sau .

“Chủ tử, không sao chứ, vừa mới điện hạ không làm khó người chứ?” Thuyền của Bạch Dật Thần lúc này đã lại gần bờ, Thanh Trúc vội vàng chạy tới, tâm trạng vô cùng lo lắng nên ào ào hỏi, khi này nàng ở trên thuyền nhìn thấy cảnh tượng điện hạ ôm lấy chủ tử thì sợ muốn chết.

“Không có, điện hạ bảo ta đem y phục của hắn giặt cho sạch thôi.” Mạnh Phát Ảnh không chút để ý trả lời, nghĩ rằng, Hiên Viên Diệp có vẻ như chẳng phải kiểu người khó khăn khi ở chung.

Chính là, câu nói vô tâm này của nàng, lại làm ọi người ào ào thay đổi sắc mặt.

Đặc biệt là Mạnh Như Tuyết, gương mặt tuyệt mỹ vô song, nháy mắt trở nên trắng bệch.

Người nào cũng biết, y phục của Hiên Viên Diệp từ trước đến nay đều không cho phép người khác chạm vào, lần trước, nàng chỉ đem khăn trên bàn dâng lên cho hắn, hắn chẳng những không tiếp, ngược lại còn để cho Tốc Phong ném bay.

Thế mà .. bây giờ, hắn lại cho phép Mạnh Phát Ảnh giặt sạch y phục cho hắn, hắn rốt cuộc là có ý gì?

Hắn cùng với Mạnh Phát Ảnh rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bạch Dật Thần con người cũng đột nhiên âm trầm, khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh thì hai con người tìm tòi nghiên cứu, nàng cùng Hiên Viên Diệp?

“Phát nhi...” Ân hạ sự kinh ngạc trong lòng, Bạch Dật Thần vừa định đi về phía nàng.

“Thanh Trúc, chúng ta trở về đi.” Không đợi lời nói của hắn nói xong, Mạnh Phát ảnh liền xoay người, rời đi.

Bạch Dật Thần sắc mặt càng thêm âm trầm vài phần.

Mạnh Như Tuyết nhìn thấy phản ứng của Bạch Dật Thần, cặp mắt ngoan độc che giấu vài phần tính kế, với năng lực của mình, nàng ta không thể ngăn cản chuyện này, nhưng nếu là cùng hợp tác với Bạch Dật Thần ..

Nghĩ đến một cái kế hoạch hoàn mỹ, Mạnh Như Tuyết khéo môi nhếch lên đầy đắc ý.

Hiên Viên Diệp là của nàng, nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào đoạt đi.

Quân đội ở giờ Mùi sẽ xuất phát, lúc xuất phát Hoàng Thượng mới biết được kinh phí vẫn chưa vào cửa.

“Hoàng Thượng, tối hôm qua Bạch phủ có trộm, tất cả ngân lượng đều bị trộm, thỉnh Hoàng Thượng có thể thông dung một chút, Dật Thần nhất định trong vòng năm ngày gom đủ ngân lượng, đặc biệt phái người đưa tới quân doanh, tuyệt đối sẽ không trì hoãn thời gian quân đội sử dụng.” Bạch Dật Thần chỉ có thể nói lại câu nói kia, chính là giờ phút này trong sự cung kính càng nhiều thêm vài phần cẩn thận, sợ hãi.

Hoàng Thượng gương mặt âm trầm, lãnh ý phảng phất, không trả lời Bạch Dật Thần, mà là chuyển hướng Mạnh Vân Thiên, trầm giọng nói, “Vân Thiên, ý của người thế nào?”

“Thần chỉ thủ hộ an bình quốc gia, bảo hộ sinh mệnh tướng sĩ.” Mạnh Vân Thiên hai tròng mắt vi liễm, thấp giọng nói, trong thanh âm, cũng không có quá nhiều cảm xúc, nhưng khí thế nghiêm nghị kia cũng đủ để bức nhân.

Hắn là một cái hảo nguyên soái, hắn thủ nước, hộ binh, nhưng nếu kinh phí thiếu thốn...

Bạch Dật Thần thân mình cứng đờ, hoàng thượng sắc mặt cũng càng thêm âm lãnh vài phần.

“Kinh phí sao có thể chậm trễ, nếu Bạch công tử nhất thời có khó khăn, không bằng lần này kinh phí liền để ta lo liệu đi.” Một thanh âm đột nhiên vang lên, làm cho ba người cả kinh, tầm mắt chuyển về phía nơi phát ra thanh âm, khi nhìn thấy người vừa tới thì càng là kinh hãi trợn mắt, há hốc mồm.

24. Chương 24: Nữ Nhân Của Hắn

Giờ phút này tuy rằng không phải ở trong hoàng cung, nhưng đây cũng là nơi có vô số quan binh canh gác, vậy mà nam nhân này có thể dễ dàng tiến vào tự nhiên như vậy, vô công quả nhiên là sâu không lường được.

“Báo sẵn!” Liền ngay người xử sự từ trước nay không sợ hãi như Mạnh Vân Thiên giờ phút này trên mặt cũng nhiều hơn vài phần kinh ngạc, khi ông nhìn thấy tấm mặt nạ trên mặt người này thì trong con người càng lộ ra vẻ âm trầm, người này từ trước tới nay làm việc cực kì quỷ dị, tại sao lúc này lại xuất hiện tại nơi đây?

“Bộ Kinh Vũ?” Bạch Dật Thần cũng kinh hô lên cùng lúc với Mạnh Vân Thiên, cho tới bây giờ vẫn không có người thấy được bộ mặt thực của mình chủ tổ chức báo sẵn bởi vì, hắn vẫn luôn che giấu khuôn mặt bằng một chiếc mặt nạ, mà chiếc mặt nạ này chính là vật tượng trưng cho hắn.

Mạnh Vân Thiên cùng Bạch Dật Thần đều từng có duyên gặp qua người này. Mặt nạ màu bạc che toàn bộ dung mạo của hắn nên không người nào có thể tìm tòi, nghiên cứu được chút biểu tình trên mặt hắn.

Hắn ở trước mặt hoàng thượng thế nhưng vẫn mang theo mặt nạ, không thể không nói, hắn thật là đủ cuồng vọng, nhưng không thể không thừa nhận, sự cuồng vọng của hắn là hoàn toàn có nguyên do.

Hoàng Thượng cũng âm thầm kinh ngạc, tận sâu trong con người có nhiều thêm vài phần cẩn thận, người này, quả thật không phải dễ chọc.

Nghe nói lần trước Hoàng đế của Đạp Hề vương triều không biết thế nào chọc phải hắn, sau chuyện đó Đạp Hề vương triều thiếu chút nữa biến mất trong một đêm.

Người này mặc dù ở giang hồ nhưng lại có tài năng làm cho các vị quân chủ phải e ngại.

“Bộ Kinh Vũ tham kiến Hoàng Thượng.” Điều không ngờ tới là hắn lại cực kì lễ phép đi về phía trước thi lễ, tuy rằng thanh âm có chút lạnh lẽo, tay chân cũng khẽ động nhưng được thế này đã là lễ tiết trong giới giang hồ rồi.

“Bộ thiếu hiệp không cần đa lễ, không biết Bộ thiếu hiệp hôm nay đột nhiên tới đây...” Hoàng thượng con người chớp lên, quả thực hắn có chút không hiểu đầu đuôi, theo lý thuyết, Hiên Viên vương triều của hắn

cùng Bộ Kinh Vũ cũng không có quá nhiều giao tình, mà lúc này ,Bộ Kinh Vũ lại dâng kinh phí lên, thật sự là...

“Vừa mới ta đã nói rõ ràng, là tới đưa kinh phí .” Bộ Kinh Vũ đi thẳng vào vấn đề, thanh âm trầm thấp nhưng vẫn lộ rõ một loại khí phách không run sợ trước quyền thế, ở trước mặt hoàng thượng mà dám trực tiếp xưng “ta”.

Hoàng Thượng khẽ giật mình, đầu lông mày cũng không nhú lại một chút, “Ta Hiên Viên vương triều cùng Bộ thiếu hiệp cũng không có giao tình bao giờ, hành động của Bộ thiếu hiệp lần này quả thật làm cho trẫm khó hiểu.”

Hoàng Thượng cũng không quanh co hỏi chút nào, dù sao người trong thiên hạ đều hiểu không làm không được ăn đại tiệc, hẳn không có khả năng không duyên không cớ thu một số bạc lớn như vậy, hơn nữa còn là từ người này.

“Ha ha...” Bộ Kinh Vũ đột nhiên cười nhẹ ra tiếng, tuy rằng hắn mang theo mặt nạ nên không nhìn thấy được biểu tình trên mặt hắn nhưng thanh âm kia rõ ràng là tiếng cười.

Mạnh Vân Thiên hơi giật mình, theo bản năng liền cảm giác được nụ cười kia có vẻ như quá mức đột ngột, có vẻ như cùng hắn cực kì không xứng. Ẩn ẩn có vẻ như có vài phần...

“Đúng thật là không có giao tình .” Tiếng cười ngừng lại, hắn có vẻ như có chút bất đắc dĩ , nói nhỏ, “Haiz, còn không phải là vì nữ nhân của ta sao?”

Hắn lời này, thật là làm cho ba người ở đây sửng sốt, sao đột nhiên lại xuất hiện một nữ nhân trong câu chuyện này?

Đóng góp kinh phí cùng nữ nhân có quan hệ gì?

“Bộ thiếu hiệp, nếu là không có chuyện gì,thỉnh người rời khỏi đây .” Mạnh Vân Thiên con người trầm xuống, sau đó dùng thanh âm lạnh lùng đề nghị , thanh âm không cao nhưng lại mang theo một cỗ uy nghiêm làm cho không người nào có thể kháng cự, đây là bản lãnh của người được tôi luyện trên chiến trường.

Hắn biết nam nhân này không thể trêu vào, nhưng Hiên Viên vương triều cũng không phải là nơi hắn có thể tùy ý vui đùa .

Hoàng Thượng nhíu mày, có vẻ như thật không ngờ Mạnh Vân Thiên giờ phút này sẽ biểu hiện ra vẻ cường thế như thế , hai tròng mắt lóe lên một cái, nhưng cũng không nói gì thêm.

“Tướng quân Mạnh Vân Thiên uy phong, hôm nay vừa thấy, quả thực danh bất hư truyền.” Bộ Kinh Vũ nhìn về phía Mạnh Vân Thiên, chẳng những không có chút nào tức giận ngược lại còn không tiếc lời tán dương.

“Quá khen.” Mạnh Vân Thiên thanh âm vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng nghe không ra chút nào cảm xúc, chính là, trong con người trung lại lóe lên tia cảnh giác, “Bộ thiếu hiệp có chuyện gì thỉnh nói thẳng ra.”

“Ha ha ha...” Bộ Kinh Vũ lại cười ra tiếng, nhưng lần này lại thay đổi thành cười to, nụ cười này so với lúc nãy thì chân thành hơn rất nhiều, “Hậu gia quả thực sáng khoái, hảo, vậy thì ta đây liền nói rõ, kỳ thực thì chính nữ nhân của ta muốn ta tới đây để quyên kinh phí .”

“Nữ nhân?” Hoàng Thượng lại sửng sốt, không khỏi thấp hô ra tiếng, tại cổ đại này, nữ nhân địa vị thấp, mặc kệ là chuyện gì, đều là nam nhân định đoạt, sự tình lớn như vậy, hẳn thế nhưng lại nghe lời một nữ nhân ?

Bạch Dật Thần con người cũng hơi hơi trầm xuống, ẩn quá vài phần khinh thường.

Mạnh Vân Thiên trong con người cũng đột nhiên xẹt qua nhất đạo thương đau, cũng không có tí ti kinh ngạc, nếu là nàng khiến ông đi làm, mặc kệ là chuyện gì, ông đều làm được, chỉ tiếc, nàng lại rời bỏ ông quá sớm.

“Đúng nha, nữ nhân của ta nói để cho ta tới đây quyên kinh phí, sau đó thỉnh Hoàng Thượng trả tự do lại cho nàng.” Bộ Kinh Vũ lại thấp giọng nói, thế nhưng hắn lời nói này của hắn lại càng làm cho người ta có chút không rõ ràng.

Nữ nhân của hần? Muốn hoàng đế trả tự do?

Đây là cái đạo lí gì chứ.

“Là như thế này, ta gần đây có coi trọng một nữ nhân, đáng tiếc, nàng trước kia đã bị hoàng thượng hạ chỉ thành hôn với người khác, ta cùng với nàng nhất kiến chung tình, hai bên đều tình nguyện muốn được chung thân trọn đời, vì vậy nữ nhân của ta nói, ta nên tới đây hối lộ Hoàng Thượng trước, sau đó thỉnh Hoàng Thượng trả tự do cho nàng.” Thấy mọi người không hiểu, Bộ Kinh Vũ thật hảo tâm giải thích.

Lời này vừa nói ra, làm ọi người lại càng thêm sửng sốt, đến cả thị vệ đứng phía sau Hoàng Thượng khóe môi cũng run rẩy liên hồi.

Mạnh Vân Thiên có vẻ như đã hoàn hồn lại được, đầu lông mày hơi nhíu một chút nhưng lại cũng không có quá nhiều phản ứng.

Bạch Dật Thần con người cũng trầm xuống, nam nhân này, có vẻ như không có lợi hại như trong truyền thuyết, ngược lại lại có chút cảm giác càn quấy.

Hoàng thượng sắc mặt cũng thay đổi mấy lần, lời nói nịnh hót hần nghe nhiều lắm rồi, nhưng vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người bày ngay không sợ chết đứng dám nói là tới để hối lộ hần.

Tuy rằng lời nói của hần, nghe qua, có vẻ như là đang đùa, nhưng Hoàng Thượng vẫn trầm giọng hỏi, “Như vậy không biết nữ nhân mà Bộ thiếu hiệp nói tới là ai?”

25. Chương 25: Đòi Hối Quá Đáng

“Nàng chính là ái nữ của Hầu gia, Mạnh Phát Ảnh. “ Bộ Kinh Vũ con người nhìn phía Mạnh Vân Thiên, trong thanh âm có vẻ như cũng nhiều hơn vài phần trịnh trọng.

“Cái gì? Phát nhi?” Mạnh Vân Thiên lần này là hoàn toàn kinh hãi, ông vạn lần không ngờ người mà Bộ Kinh Vũ nói thế nhưng sẽ là Phát nhi nhà mình, Phát nhi làm sao có thể cùng hần quen biết, sự tình là thế nào?

“Người, người nói cái gì?” Bạch Dật Thần như bị ai đó đánh úp, có chút khó tin gằm nhẹ, hiện thời y nhìn lại Bộ Kinh Vũ nhưng không tìm thấy chút mây may bộ dáng cười nói, huyền não vừa rồi. Về mặt đột nhiên trở nên trịnh trọng, nghiêm cẩn này của Bộ Kinh Vũ làm cho người ta không nhìn rõ tâm tư của hần.

“Việc này... ?” Hoàng Thượng gương mặt cũng đầy vẻ kinh ngạc, khi hai mắt nhìn về phía Mạnh Vân Thiên cùng Bạch Dật Thần thì lộ ra chút khó xử.

“Hầu gia, chuyện của ta cùng với Phát nhi, thỉnh xin người thành toàn.” Bộ Kinh Vũ căn bản không thêm để ý tới Bạch Dật Thần, lại trịnh trọng mở lời với Mạnh Vân Thiên.

Bạch Dật Thần đã khi nào chịu qua sự vắng vẻ như vậy đâu, sắc mặt trầm xuống, nhưng cũng cấp tốc áp chế cơn giận của mình, thấp giọng nói, “Người đừng nói vậy, Phát nhi làm sao có thể sẽ cùng người quen biết?”

Bạch Dật Thần lời này cũng là có chút đạo lý, nữ nhân cổ đại, phạm vi hoạt động là rất có hạn, mà Bộ Kinh Vũ này lại là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, hai người làm sao có thể gặp nhau mà nảy sinh tình cảm được chứ.

Mạnh Vân Thiên con người hơi trầm xuống, vẻ mặt càng lúc càng ngưng trọng, suy tư một lát rồi mới nói, “Bộ thiếu hiệp cùng Phát nhi, chỉ sợ không có khả năng đi.”

“Ha ha...” Bộ Kinh Vũ cũng không bực mình, ngược lại còn cười nhẹ ra tiếng, “Xem ra lời nói của ta không đủ để làm cho người khác tin tưởng rồi, vậy thì không bằng mời Phát nhi tới để cho nàng tự mình nói ra đi.”

Nếu tất cả mọi người đều không tin vậy chỉ có cách mời nữ nhân vật chính ra đối chiếu, chính là, con người ẩn ở dưới mặt nạ của Bộ Kinh Vũ có vẻ như lộ ra một tia sáng rọi khác thường.

“Ân, như vậy cũng tốt.” Hoàng Thượng nhìn thấy Mạnh Vân Thiên cùng Bạch Dật Thần không có ý phản đối, liền phân phó thái giám đi truyền Mạnh Phát Ảnh đến đây.

Thời điểm Mạnh Phát Ảnh tiến vào thì hình ảnh đập vào mắt chính là Hoàng Thượng đang tọa ở trên ghế, mà ba nam nhân kia lại giống như thế chân vạc đứng sừng sững ở giữa phòng khiến nàng không khỏi sửng sốt một chút.

Vốn nàng tưởng rằng, tên nam nhân kia nhất định có thể đem chút chuyện nhỏ này giải quyết ổn thỏa, thật không ngờ cuối cùng nàng lại bị truyền đến.

Ban đầu kế hoạch của nàng, là ‘Chuyển’ đồng bạc của Bạch Dật Thần đi chỗ khác, làm cho Bạch Dật Thần không thể đúng thời hạn giao bạc ra, đến lúc đó, nàng liền thay nam trang đến hiến bạc, mượn cơ hội này làm cho hoàng thượng hạ chỉ giải trừ hôn ước của nàng. Bất quá, nàng cũng hiểu được, bạc có, khí thế cũng có thể có, nàng cũng có thể giả vờ hào phóng xuất ra vì nước vì dân, chính là hạng người vô danh đến hiến bạc, tỷ lệ thành công khả năng cũng chỉ có sáu phần.

Mà trong lời nói của Hiên Viên Diệp, cũng là nhắc nhở nàng, Bộ Kinh Vũ mặc kệ là khí thế, tài lực, hay thân phận đều là tuyệt đối cường thế, như vậy nếu thỉnh hấn ra mặt, nhất định sẽ là trăm phần trăm thành công, cho dù không tính đến số kinh phí kia thì Hoàng Thượng cũng nhất định sẽ đáp ứng hấn, bởi vì không dám đắc tội.

Đương nhiên nàng sẽ không thể nào làm cho cha nàng không có kinh phí lên chiến trường được. Mà trọng yếu hơn, hấn là người làm ăn, giữa nàng và hấn, chỉ là giao dịch công bình, không cần phải lo lắng có bất kỳ phiền toái gì.

Dựa theo lời Hiên Viên Diệp nói, nàng đã đi đến khách điểm kia, thật không ngờ, thế nhưng cực kì thuận lợi tìm được Bộ Kinh Vũ, cũng mười phần thuận lợi thảo luận điều kiện với hấn.

“Phát nhi, đến đây.” Thấy nàng đi vào, Bộ Kinh Vũ liền vọt đến bên người nàng, một bàn tay vô cùng tự nhiên nắm lấy vai nàng, động tác thân mật như thế cũng đủ để nói rõ hết thảy.

Mạnh Phát Ảnh thân mình khẽ chấn động một chút, nghĩ đến việc phải đạt được mục đích bằng mọi giá nên cực kì phối hợp, không hề nhúc nhích.

Như vậy, vào trong mắt của những người ngồi đây thì đều hiểu là nàng đang ngầm đồng ý.

Bạch Dật Thần sắc mặt giờ phút này đã âm trầm đến mức độ có thể đóng băng được không khí, đặc biệt khi nhìn thấy tay Bộ Kinh Vũ ôm lấy vai nàng thì càng tức tối, y thực muốn đem cái tay kia chém đứt.

Mạnh Vân Thiên mày nhíu lại, trong con ngươi vẫn có vài phần hoài nghi, bởi vì ông thật sự không nghĩ ra, hai người bọn họ làm sao có thể đi cùng với nhau được.

“Phát nhi cùng Bộ thiếu hiệp nhận thức đã bao lâu?” Khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, trong con ngươi Mạnh Vân Thiên là tràn đầy yêu thương, thanh âm cũng nhu hòa vài phần, chính là, lời nói chất vấn vẫn có một cỗ uy nghiêm không thể cự tuyệt. Dù sao việc này không thể hỏi qua loa được.

“Vài ngày rồi ạ.” Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, lập lời nước đôi trả lời, dù sao đúng là cũng mới giao dịch cùng Bộ Kinh Vũ thật.

Bất quá, câu trả lời của nàng cũng là xác nhận cho nhữn gì Bộ Kinh Vũ đã nói, bọn họ đúng là có quen biết.

Mạnh Vân Thiên con ngươi chớp lên, không tiếp tục hỏi tiếp nữa.

Ông trở về mấy ngày nay, luôn luôn cùng Phát nhi cùng một chỗ thế nên ông rõ ràng biết Phát nhi là người luôn có chủ ý rõ ràng, nếu Phát nhi giờ phút này không phủ nhận, như vậy, việc này nhất định là chủ ý của nàng, giờ phút này ông không muốn đi can thiệp.

Hơn nữa, ông thậm chí có chút ích kỷ muốn Hoàng Thượng cứ như vậy giải trừ hôn ước của Phát nhi cùng Bạch Dật Thần.

Bạch Dật Thần tuy rằng ưu tú, nhưng nếu cùng với Bộ Kinh Vũ so sánh với thì khí thể vẫn còn kém một đoạn. Huống chi trước kia Bạch Dật Thần còn đối xử không ra gì với Phát nhi.

Mà Bộ Kinh Vũ này , tuy rằng vừa xuất hiện liền lộ ra bộ dáng cột nhả nhưng ông quét mắt một cái liền nhận ra nam nhân này chỉ sợ so trong truyền thuyết càng...

Hoàng Thượng thấy Mạnh Vân Thiên không lên tiếng nữa, trong lòng liền hiểu rõ , dù sao ông cùng với hần tâm tư cũng là nhiều năm ăn ý không người theo kịp , một khi đã như vậy, hần làm sao lại không thuận nước giong thuyền để toại nguyện Mạnh Phát Ảnh,thế nên hoàng thượng thấp giọng nói, “Nếu Phát nhi cùng Bộ thiếu hiệp yêu nhau... Vậy trăm...”

Mạnh Phát Ảnh khước môi theo bản năng run run một cái, yêu nhau, lúc trước tên nam nhân kia rốt cuộc theo chân bọn họ nói cái quái gì vậy,sao câu yêu nhau mà cũng nói ra được thể không biết.

Bất quá, nghe ý tứ của hoàng thượng , hiển nhiên là đồng ý nên giờ phút này nàng đại độ gì mà nói ra điều gì chứ. Huống chi cũng không có ai dám ngắt lời khi hoàng thượng đang nói nha

~Xem ra kế hoạch coi như thuận lợi.

“Chờ một chút.” Chính là giờ phút này, hóa ra vẫn có kẻ ngu dốt liều mạng, Bạch Dật Thần giờ phút này thể nhưng dám ngắt lời hoàng thượng .

Sau đó y cấp tốc đi tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh , hai tròng mắt thẳng tắp nhìn nàng, trầm giọng nói, “Phát nhi, ta biết nàng hận ta, trách ta, nhưng nàng cũng không cần dùng phương thức như thế để trả thù ta, nàng như vậy...”

“Bạch công tử đa tâm quá rồi, ta không hề có tâm tư trả thù Bạch công tử.” Mạnh Phát Ảnh ngắt lời hần, nhẹ giọng nói, nàng muốn chính là giải trừ hôn ước nha.

Nàng tuyệt đối không chấp nhận việc bị gã ột nam nhân đã hại chết chủ nhân nguyên bản của thân thể này .

“Không, ta biết nàng là yêu ta, nhiều năm như vậy, trong lòng nàng vẫn luôn yêu ta, bằng không trước kia nàng sẽ không đi theo ta như vậy, hiện tại, ta tuyệt đối sẽ không buông tay, tuyệt đối sẽ không...” Bạch Dật Thần cảm xúc đột nhiên có chút kích động, thanh âm cũng không khỏi cao lên mấy phần.

Mạnh Phát Ảnh hai tròng mắt híp lại, hần biết ‘Nàng’ thương hần? Nếu biết, tại sao trước kia vẫn còn đối xử với ‘Nàng’ như thế ? Hừ, quả thật là loại nam nhân vô tình .

Hiện tại lại quần quít làm phiền không tha. Giờ phút này Bạch Dật Thần càng khiến cho Mạnh Phát Ảnh khinh bỉ cùng phần nộ hơn trước.

Môi đỏ mọng lại khê mở, khước môi có vẻ như hơi hơi kéo ra một tia cười khê, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Jesus Christ nói, người không chiếm được, là bởi vì người không cầu, mà người cầu nhưng vẫn không chiếm được, đó là do người đòi hỏi quá đáng.”

Vân đạm phong khinh buông ra một câu, lại làm cho bốn nam tử ào ào kinh sợ, tuy rằng không biết Jesus Christ trong miệng nàng là ai, nhưng là, giờ phút này, từ trong miệng nàng phun ra những lời này tuyệt đối làm cho bọn họ rung động.

Mà nam nhân đang ôm vai nàng, thân mình đột nhiên cứng ngắc hơn một chút...

26. Chương 26: Tuyển Chọn Phi

Bạch Dật Thần lúc này hoàn toàn kinh sợ, Mạnh Phát Ảnh nói đòi hỏi quá đáng, nàng nói y là đòi hỏi quá đáng, cho tới nay, y luôn tưởng rằng trong lòng nàng vẫn luôn có y , y vẫn cho là nàng làm hết thấy mọi

việc cũng là vì giận y mà thôi. Thế nhưng giờ phút này chỉ mấy chữ “ đòi hỏi quá đáng ” trong nháy mắt khiến lòng y lạnh như băng.

“Trăm hôm nay sẽ hạ chỉ giải trừ hôn ước của Bạch Dật Thần cùng Mạnh Phát Ảnh .” Hoàng Thượng lại trầm giọng nói, giờ phút này trong thanh âm tràn ngập sự nghiêm nghị, không cho phép ai nói lời cự tuyệt. Khi song mắt nhìn về phía Bạch Dật Thần , sắc mặt khẽ trầm xuống, có một chút bất mãn.

Bạch Dật Thần thân mình cứng đờ, lúc này y có một ngàn không cam lòng, một vạn không muốn nhưng cũng không dám lại có bất kỳ dị nghị gì .

“Đa tạ Hoàng Thượng thành toàn.” Mạnh Phát Ảnh rất cục nhẹ nhõm thở ra một hơi, nhẹ giọng tạ ơn . Nàng rất cục được tự do rồi .

“Tạ Hoàng Thượng.” Bộ Kinh Vũ cũng nhẹ giọng cảm tạ thánh ân, trong thanh âm có vẻ như mang theo vài phần hài lòng cười khê.

Hoàng thượng con người nhất nhất đảo qua Mạnh Phát Ảnh cùng Bộ Kinh Vũ, đầu lông mày giãn ra ,cười khê, mở miệng nói lần nữa, “Muốn hay không trăm tứ hôn cho các người .”

“Hảo.” Bộ Kinh Vũ sững sốt một chút, lập tức mở miệng đáp lại, tia cười khê trong thanh âm cũng càng thêm rõ ràng.

Mạnh Phát Ảnh khẽ chuyển mắt nhìn hần, cái nhìn bình thản nhưng ẩn chứa một cỗ sát khí lạnh như băng khiến người khác kinh trệ .

“Tốt thì tốt, bắt quá, ta vẫn tương đối thích nước chảy đá mòn, vẫn là bản thân mình từ từ theo đuổi sẽ thú vị hơn .” Bộ Kinh Vũ thân mình có vẻ như hơi hơi run lên một cái, sau đó liên tục sửa miệng.

“Ha ha ha... Hảo, hảo theo ý người .” Hoàng Thượng đột nhiên cất tiếng cười to, thật hiển nhiên cũng chú ý tới hành động “ liếc mắt đưa tình ” của hai người, ý vị thâm trường nhìn Mạnh Vân Thiên liếc mắt một cái.

Mạnh Vân thiên sững sốt một chút, trong con người trung cũng ẩn chứa tia vui mừng, điều ông hy vọng chính là Phát nhi có thể tìm được một nam nhân bảo hộ nàng, yêu thương nàng thật lòng.

Chỉ có Bạch Dật Thần sắc mặt càng ngày càng khó coi, y cực lực đè nén tức giận, trong con người còn mang theo vài phần ngoan tuyệt.

Kế tiếp, chính là việc kiểm lại kinh phí, so với kinh phí ban đầu thậm chí còn nhiều hơn gấp đôi, bởi vì Mạnh Phát Ảnh đã đem tất cả bạc trộm được từ trong Bạch phủ ra quyên góp. Nhiều bạc như thế này cũng có thể làm cho cha của nàng ở trên chiến trường không phải lo lắng.

Trước khi đi, Mạnh Vân Thiên đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sau đó đi tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh, thấp giọng nói, “Phát nhi, năm ngày sau là đại điển tuyển chọn phi của Thất điện hạ, lúc trước con cùng Bạch Dật Thần có hôn ước nên không thể tham gia, nhưng hiện tại Hoàng Thượng đã hạ chỉ giải trừ hôn ước của con thì thịnh yến năm ngày sau , con nhất định phải tham gia.”

Ông thân là Hậu gia của Hiên Viên vương triều,loại yến hội như thế này Phát nhi đương nhiên tránh không được .

Mạnh Phát Ảnh đầu lông mày khẽ nhíu, Hiên Viên Diệp tuyển chọn phi sao?

Thấy nàng hơi nhíu mày, Mạnh Vân Thiên lại thấp giọng an ủi, “Người Thất điện hạ tuyển chọn sẽ là Tuyệt Nhi, thế nên con cũng không cần phải lo lắng. Đến lúc đó, con đến cũng chỉ là để góp mặt thôi.”

Mặc dù là đại điển tuyển chọn phi, nhưng trong lòng mọi người đã sớm nhận định được đáp án, tất cả mọi người đều đoán rằng Hiên Viên Diệp nhất định sẽ tuyển chọn Mạnh Như Tuyết, sở dĩ yến hội lần này, đi chẳng qua là hình thức.

“Vâng, con đã biết.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng đáp lời, ý tứ của cha chính là khiến nàng đi cho vui thôi.

Trong lòng âm thầm có chút buồn cười, nàng phát giác, cha của nàng có đôi khi thật sự rất đáng yêu, thân là Hậu gia, lại có thể nói ra lời như vậy.

Chính như phụ thân nói, người Hiên Viên Diệp tuyển chọn nhất định sẽ là Mạnh Như Tuyết, dù sao Mạnh Như Tuyết không chỉ có tài mạo song toàn, mà còn có lời tiên đoán ai có được nàng ta liền được cả thiên hạ .

Một nam nhân sinh ra trong hoàng gia thì điều hấn ta xem trọng nhất chính là giang sơn, chính là thiên hạ, chuyện này là điều quá hiển nhiên.

Trên đường đi tiễn phụ thân trở về, khi nàng hơi hơi ngược mắt thì phát hiện ra Hiên Viên Diệp đang lù lù đi tới.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng coi như đã mắc nợ hấn một đại ân, thế nên đợi đến khi hấn đi gần đến , nàng cúi đầu hành lễ, “Lần này quả thực Mạnh Phát Ảnh phải tạ ơn điện hạ .”

“Hài lòng chứ ?” Hấn dừng bước chân , con người nhàn nhạt nhìn về phía nàng, môi khẽ nhúc nhích, trong thanh âm trầm thấp có thêm vài phần cảm xúc.

“A?” Mạnh Phát Ảnh nhú mày, thật không ngờ, hấn lại đột nhiên nói một câu như vậy, liền nhanh chóng trả lời, “Vâng, hết sức hài lòng.”

Ở trước mặt hấn, nàng biết mình không cần che dấu , bởi vì, nàng biết, chỉ sợ không có chuyện gì có thể giấu diếm được hấn.

Thật ra , hấn sáng sớm đã thấy rõ toàn bộ kế hoạch của nàng.

Hiên Viên Diệp đôi mắt có vẻ như ẩn ẩn hiện lên cái gì đó, chính là lại cấp tốc ẩn xuống, nhếch môi nói , “Y phục của bốn vương quần áo xử lý mau một chút, bốn vương đang chờ mặc.”

“Vâng” Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, hấn chuyển đề tài cũng quá nhanh đi, còn có, hấn đường đường là Thất điện hạ mà lại thiếu một bộ y phục sao?

Nhìn bóng lưng hấn đi xa ,Mạnh Phát Ảnh khóe môi nhin không được khe cong lên, nam nhân này rõ là...

Thời điểm Bạch Dật Thần trở lại Bạch phủ thì nhìn thấy Mạnh Như Tuyết một người đang tọa ở trong lương đình, nghĩ đến nàng ta có thể là đến tìm Tiểu Vũ, y giờ phút này tâm tình không tốt, không muốn để ý tới bất luận kẻ nào nên y làm như không nhìn thấy, trực tiếp đi về hướng phòng mình.

“Bạch công tử.” Mạnh Như Tuyết đột nhiên cất lời gọi y.

“Chuyện gì?” Bạch Dật Thần mày nhú lại, lạnh giọng hỏi, y giờ phút này tâm tình bực bội tới cực điểm, căn bản không có tâm tình để ý tới Mạnh Như Tuyết.

Mạnh Như Tuyết nhìn thấy vẻ không kiên nhẫn của Bạch Dật Thần, cũng hiểu được lúc này y tâm tình không tốt, thế nên cũng không quanh co, hai tròng mắt hơi hơi nhìn về bốn phía, thấy không có bóng dáng của những người khác thì mới thấp giọng nói, “Bạch công tử muốn thú được Mạnh Phát Ảnh sao?”

Bạch Dật Thần con người chớp lên, muốn thú sao? Y dĩ nhiên muốn, theo lần đó ở Mạnh phủ nhìn thấy nàng thì y liền biết, y muốn thú nàng.

Chính là, hiện tại...

“Ta có biện pháp, có thể cho Bạch công tử có được muội ấy.” Nhìn thấy y trầm mặc, Mạnh Như Tuyết khóe môi lộ ra vẻ đắc ý , cười khê, nếu nàng lựa chọn cùng Bạch Dật Thần hợp tác, dĩ nhiên là không cần phải che dấu điều gì.

“Bạch Dật Thần ta muốn thứ gì , nhất định có thể dựa vào năng lực của mình đạt được, không cần bất luận ai trợ giúp.” Bạch Dật Thần lạnh lùng nhìn nàng một cái, hơi trào phúng nói, y há có thể không biết nữ nhân này muốn giở thủ đoạn gì.

“Phải không? Một Bộ Kinh Vũ, hơn nữa còn có Thất điện hạ, Bạch công tử còn có thể nắm chắc như thế không?” Mạnh Như Tuyết cũng không tức giận, lại từng chữ , từng chữ từ từ nói.

Bạch Dật Thần thân mình rõ ràng cứng đờ, không phải không thừa nhận Mạnh Như Tuyết nói rất đúng, y muốn cùng Bộ Kinh Vũ, cùng Hiên Viên Diệp tranh, chỉ sợ...

Hai tròng mắt y đột nhiên trầm xuống, sau đó cất giọng lạnh lùng :“Nói đi.”

“Ha ha...” Mạnh Như Tuyết hài lòng cười khê, sau đó từ từ tới gần bên người y, thấp giọng nói, “Chúng ta có thể ở yến tiệc tuyển chọn phi năm ngày sau ...”

Nghe kế hoạch của Mạnh Như Tuyết xong , Bạch Dật Thần vẻ mặt càng toát lên vẻ ngoan tuyệt ...

Năm ngày sau, chính là buổi thịnh yến chọn phi của Thất điện hạ.

27. Chương 27: Không Tước Xòe Đuôi

Mạnh Phát Ảnh vào ngày tuyển phi của Hiên Viên Diệp chỉ mặc một bộ váy màu tím vô cùng giản dị, tương xứng với nó là kiểu tóc không thể đơn giản hơn .

Chính như lời phụ thân nói, nàng hôm nay chỉ cần đi đi lại lại,sự kiện lần này không liên quan gì tới nàng, nàng chỉ cần xuất hiện ở trong yến hội này là được rồi.Nàng vô cùng tôn trọng vị phụ thân bây giờ của mình,nàng càng quý trọng tình cảm phụ tử mà ông dành ình ,chính vì thế lời phụ thân nói, nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe theo.

Thế nhưng vừa mới vào cung, Mạnh Phát Ảnh liền bị hoàng thái hậu truyền đến Vĩnh Thọ Cung.

“Ảnh nha đầu, người rốt cuộc đã tới.” Chưa bước vào đến cửa ,nàng liền bị hoàng thái hậu giữ chặt, hai tròng mắt hoàng thái hậu quan sát nàng một chút, hơi bất mãn nói nhỏ, “Nha đầu này, sao lại có thể ăn mặc tùy tiện như vậy, may mắn hoàng nãi nãi đã sớm có chuẩn bị .Người đâu, đem y phục ai gia cố ý vì Ảnh nha đầu chuẩn bị mang tới đây .”

“Hoàng nãi nãi, con không cần đâu , hôm nay con cũng không phải nhân vật chính, mặc hoa lệ giọng khách át giọng chủ sẽ không tốt.” Mạnh Phát Ảnh hơi hơi giật nhẹ khoe môi, vội vàng mở lời ngăn cản, nàng không muốn bị người ta đem ra trang điểm , phục sức lõe loét đâu .

Nàng biết rõ vào ngày này, hoàng thượng cùng các vị tần phi nương nương đều sẽ đến,thế nên nàng đã cố ý chọn trang phục giản dị nhất, tránh cho việc bị các nàng kia so sánh, rước lấy phiền toái không cần thiết.

Hơn nữa, người nào cũng biết, Mạnh Như Tuyết mới là nhân vật chính của ngày hôm nay.

Hoàng thái hậu sững sốt một chút, nụ cười trên mặt khê trầm xuống , sau đó hơi thương tâm nói, “Nhưng là, hoàng nãi nãi cũng đã chuẩn bị xong, hoàng nãi nãi đã khổ tâm vì người , chẳng lẽ người lại...”

“Được rồi, được rồi. Phát nhi mặc là được chứ gì.” Mạnh Phát Ảnh ở trong lòng âm thầm thở dài, khoe môi cũng không nhìn được run rẩy một cái, không nghĩ tới hoàng thái hậu thế nhưng lại dùng đến chiêu này, bất quá, không thể không nói, hoàng thái hậu một chiêu này quả thật lợi hại, bởi vì, nàng đối với người để ý đến mình thì vĩnh viễn đều không biết phải làm sao cả.

“Tốt, thế mới là nha đầu ngoan của hoàng nãi nãi .” Hoàng thái hậu trên mặt ánh lên sự hài lòng, phất tay sai người lấy y phục ra để cho Mạnh Phát Ảnh mặc thử.

Nhìn đến gương mặt tràn ngập nụ cười của hoàng thái hậu , Mạnh Phát Ảnh đột nhiên lại có cảm giác giống như lần trước , phải chăng nàng lại bị hoàng thái hậu tính kế ?

“Nha đầu, lần trước ngươi cùng Bộ thiếu hiệp xuất hiện cùng nhau,là giao dịch , phải không ?” Khi Mạnh Phát Ảnh còn đang thất thần, hoàng thái hậu đột nhiên tùy ý nói một câu cũng khiến nàng giật mình cả kinh, hai tròng mắt vô ý thức tròn tròn.

“Quả thực bị hoàng nãi nãi nói trúng rồi.” Không đợi Mạnh Phát Ảnh trả lời, hoàng thái hậu đã cười khê bất lộn.

Thời điểm khi nàng hơi hơi thất thần thì đột nhiên bị hỏi,mà phản ứng ngạc nhiên của nàng càng làm cho hoàng thái hậu chắc chắn.

Hoàng thái hậu ở trong thâm cung này cò xát nhiều năm quả thật là trở thành tinh , Mạnh Phát Ảnh trong lòng cảm thán mình không thể hiểu rõ lòng người như hoàng thái hậu được.

Hiện tại có giải thích đi giải thích lại cũng không ổn, Mạnh Phát Ảnh chỉ có thể giữ im lặng, nàng biết hoàng thái hậu sẽ không hại nàng, mà để cho hoàng thái hậu biết việc này cũng không sao cả.

Thay đổi y phục, Mạnh Phát Ảnh chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, y phục này không hổ là cố ý thiết kế vì nàng , khiến dáng người lung linh của nàng càng thêm yếu diệu , dịu dàng. Mà kiểu tóc đơn giản nhưng thanh nhã lại càng làm cho khuôn mặt của nàng đáng yêu hơn.

Xứng với khí chất bẩm sinh lạnh ngạo, chỉ có thể là bộ y phục này, mà bộ y phục này chỉ có thể sinh ra là để dành ột mình Mạnh Phát Ảnh. Giờ phút này, dáng người Mạnh Phát Ảnh thùy mị thướt tha, có vẻ như lộ ra thêm sự dịu hoặc vô hình , làm cho người ta liếc mắt nhìn một cái liền không dời mắt đi được.

“Lúa tốt vì phân , người đẹp vì lụa” lời nói này thật sự không sai chút nào. Mà trọng yếu hơn , y phục này cũng không quá phô trương, cũng đúng là màu tím nhạt nàng thích nhất, sẽ không tương xung với y phục của hoàng hậu cùng các vị phi tử .

Xem ra, hoàng thái hậu đã cẩn thận suy xét từng chi tiết một.

Mà khuôn mặt đen thui, cùng với đôi mắt to tròn có vẻ như cũng được bộ y phục làm sáng rọi thêm vài phần.

“Đến đây , tô điểm thêm chút phấn đi.” Hoàng thái hậu nhìn khuôn mặt nàng, con ngươi hơi hơi lóe lên một cái, trong thanh âm trầm thấp có vẻ như mang theo vài phần khác thường.

“Không cần, hoàng nãi nãi, người có thể tưởng tượng ra, đem đấy nỗi phủ đầy phấn sẽ thành bộ dáng gì không ?” Lần này, Mạnh Phát Ảnh quyết đoán cự tuyệt, nàng cảm thấy lớp ngụy trang bây giờ rất tốt.

Tại thời cổ đại này , nữ nhân càng xinh đẹp thì vận mệnh sẽ càng càng bi ai.

“Phốc...” Thanh Trúc là người đầu tiên nhin không được cười ra tiếng, ngay sau đó, những cung nữ khác cũng cũng thi nhau cười rũ rượi.

“Nha đầu ngốc này.” Hoàng thái hậu hơi hơi liếc nàng một cái, trên mặt cũng không nhin được cười khê, “Làm gì có người nào lại nói về bản thân mình như thế chứ.”

Hai tròng mắt lại nhìn lên trên mặt Mạnh Phát Ảnh, con ngươi lóe lên một điều gì đó “Thôi được rồi, cứ như vậy đi, chỉ có người nông cạn mới chỉ biết nhìn vẻ bề ngoài mà đánh giá. Ta không phải là người nông cạn .”

Không có ai biết, người nông cạn với “ta” kia trong lời nói của hoàng thái hậu là chỉ ai với ai?

Chính là, khi quay mặt đi, trong con ngươi bà lại ẩn quá một tia trầm ngâm, ảnh nha đầu ủy khuất đã nhiều năm như vậy, cũng phải có lúc để nàng lộ ra khuôn mặt thật , mà thời điểm để lộ ra phải để cho tất cả mọi người ngạc nhiên . Đại diện chọn phi hôm nay sẽ là một cơ hội tốt.

Nếu tiểu tử kia nhìn thấy bộ mặt thực của Ảnh nha đầu , không biết sẽ có phản ứng như thế nào đây ? Hoàng thái hậu khóe môi hơi hơi kéo ra một tia cười khê.

Mà Mạnh Phát Ảnh giờ phút này lại không hề phát hiện ra sự khác thường của hoàng thái hậu , lại càng không thể biết được tính toán trong lòng hoàng thái hậu .

Sau khi Mạnh Phát Ảnh rời khỏi Vĩnh Thọ Cung, thời gian yến hội diễn ra cũng đã gần kề , nàng cùng Thanh Trúc liền hướng về phía đại điện.

“Ồ, đó là tiểu thư nhà ai ?” Một thanh âm rõ ràng cùng kinh diễm đột nhiên truyền đến.

“Khẳng định chưa từng gặp qua, phong tư như thế nếu đã gặp qua thì làm sao mà quên được .” Một thanh âm khác cũng nhanh chóng truyền đến.

Mạnh Phát Ảnh thính lực vốn vô cùng tốt nên có thể dễ dàng nghe được những lời này, khóe môi không khỏi kéo ra vài tia trào phúng.

Mà nàng cũng nhận ra những người nói hai câu đó, một người trong đó là Hiên Viên Mặc, chính là nam nhân luôn trách móc nàng là người quái dị .

Mà một người khác chính là Hiên Viên Phàm.

Khi nói chuyện, hai người cũng giả bộ giống như tùy ý đi đến trước mặt nàng, Mạnh Phát Ảnh vẫn hơi hơi cúi thấp đầu nên bọn họ không nhìn rõ mặt, chính là, khi bọn họ thấy được Thanh Trúc đi phía sau nàng liền ào ào kinh sợ.

“Thanh Trúc?” Hiên Viên Phàm thấp giọng , thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó một mặt khó có thể tin nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, “Nàng, nàng là Mạnh Phát Ảnh?”

Khẩu khí của hắn thể hiện sự bất ngờ, con ngốc kia, cái đồ quái dị kia , tại sao có thể có được phong tư như thế chứ.

“Phát nhi xin thỉnh an Bát Vương gia, Cửu vương gia.” Mạnh Phát Ảnh không kiêu ngạo ,không siểm nịnh hành lễ, gương mặt bình thản càng khiến phong tư phiêu nhiên thêm vài phần.

Hiên Viên Phàm con người đột nhiên trợn lên, thật sự là nàng ta ? Hai tròng mắt hơi hơi lóe lên một cái, xem ra, ta cũng hoàn toàn không biết gì về nàng ta.

Hiên Viên Mặc môi hung hăng quát một cái, nhớ tới sự việc lần trước ở Hậu Vương phủ ,lại dùng âm thanh lạnh lùng đáp lễ, “Hừ, người cho là mặc vào trang phục xinh đẹp liền biến thành Phượng Hoàng sao , người quái dị vĩnh viễn chỉ là người quái dị.”

Mạnh Phát Ảnh hơi hơi ngược mắt, nhìn thấy hắn hôm nay thế nhưng mặc y phục lực sắc, hơn nữa trên y phục còn thêu đồ hình cực kì phô trương , trong lòng nàng không khỏi âm thầm buồn cười, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, chậm rãi nói, “Đương nhiên là so không được với Cửu vương gia ...” Lời nói tận lực dừng lại, có vẻ như lấy một hơi thật dài, lại nói tiếp, “Khổng tước xòe đuôi.”

Hiên Viên Mặc cùng Hiên Viên Phàm đều ào ào sững sốt, Thanh Trúc mấy ngày nay đã quen được với phương thức nói chuyện thế nên nhanh chóng hiểu ra, khoe môi hung hăng giật giật vài cái, thế nhưng không dám bật cười, chỉ có thể cực lực chịu đựng.

“Cửu đệ, nàng dường như là đang mắng người.” Hiên Viên Phàm phản ứng kịp sau, cúi đầu cười nói.

“Người, người đúng là cái đồ quái dị, người... người dám trách móc bốn vương là Khổng Tước.” Hiên Viên Mặc sau khi lấy lại tinh thần, không khỏi tức giận mắng, chính là, giờ phút này Mạnh Phát Ảnh đã đi xa được vài thước .

28. Chương 28

Khi Mạnh Phát Ảnh vừa đi vào đại điện, mọi người nhìn thấy nàng liền ào ào sững sốt, trong mắt của nam nhân đều hiện lên vài phần kinh diễm ngoài ý muốn , mà trong mắt nữ nhân hoàn toàn là đổ kỵ.

Y phục trên người nàng là do vị sư phụ nổi tiếng nhất vương triều Hiên Viên làm, vị sư phụ kia đã hơn sáu mươi tuổi, tính tình cấu kỉnh kì quái , nghe nói đã sớm không nhận làm y phục nữa , hiện thời cũng chỉ có hoàng thái hậu mới thỉnh được ông, y phục may cho những người khác ông đều kiên quyết không nhận .

Cho nên nói, y phục trên người nàng , chỉ sợ là người có tiền cũng mua không được .

“Hừ, không phải chỉ là một bộ y phục thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người, y phục kia mặc trên thân ta nhất định sẽ đẹp mắt hơn gấp cả trăm lần .” Thanh âm của một cô nương nào đó từ xa truyền đến, rõ ràng mang theo sự đổ kỵ.

Mạnh Phát Ảnh trong lòng âm thầm cười lạnh, không chút nào để ý đến những nghị luận đổ kỵ như thế này, từ từ đi thẳng về phía trước.

Như vậy lãnh đạm, như vậy tùy ý, làm cho hai mắt của những nữ nhân kia càng nhiều thêm vài phần phần hận cùng đố kỵ.

Khi Mạnh Như Tuyết nhìn về phía nàng , trong mắt cũng ẩn quá vài phần đố kỵ, nhưng lại cấp tốc che dấu xuống, sau đó cười khê đi lên phía trước, “Muội muội rốt cuộc đã tới, mau lại đây ngồi đi.”

Khi nói chuyện, tay nàng ta đã muốn chạm lên người Mạnh Phát Ảnh.

Không có việc gì mà ân cần, kiểu gì cũng có biến, mà Mạnh Như Tuyết này mấy ngày nay đối xử với nàng quả thật có chút nhiệt tình thái quá .

Mạnh Phát Ảnh hai tròng mắt híp lại, lùi người lại tránh đi, sau đó tự mình đi tới vị trí nàng đã được an bài. Mạnh Như Tuyết mặt có chút biến sắc , nhưng lại lập tức giả bộ như không có chuyện gì, khê cười một cái rồi ngồi trở lại vị trí của mình.

Nàng cùng Mạnh Phát Ảnh là tỷ muội, đương nhiên là ngồi cùng một chỗ .

Vừa mới ngồi xuống, Mạnh Phát Ảnh liền cảm giác được một đạo ánh mắt rét lạnh , sắc bén bắn về phía nàng, xác thực mà nói, không phải bắn về phía nàng, mà là bắn về phía Mạnh Như Tuyết, nàng chẳng qua là bất hạnh bị quét qua mà thôi.

Chính là chỉ vô ý quét qua, vậy mà còn cảm nhận được lực sát thương ấy có bao nhiêu cường hãn !

Mạnh Phát Ảnh hơi hơi ngước mắt, khi chống lại tia nhìn kia, trong lòng cũng nhin không được khê rùng mình, ánh mắt kia sắc lẹm giống như chim ưng , lạnh như băng lại mang theo cả sự ngoan tuyệt thị huyết ,ánh mắt ấy nhìn Mạnh Như Tuyết như muốn đem nàng ta ra thiên đao vạn quả.

Người này ở trong trí nhớ của nàng thật xa lạ, nhưng nhìn chỗ hấn ngồi cũng như y phục trên người hấn, Mạnh Phát Ảnh không khó đoán ra thân phận của hấn.

Hấn chính là thái tử gia của Hiên Viên vương triều , Hiên Viên Liệt.

Chỉ là nhìn qua thôi nhưng tia mắt kia liền làm cho Mạnh Phát Ảnh hiểu được, người này tuyệt đối đóng vai ác, sinh ra ở hoàng gia tuyệt đối sẽ là loại người vì ngôi vị hoàng đế mà giết phụ hại huynh.

Nghe nói Thái tử gia nhiều năm ở ngoài, rất ít khi hồi kinh, lần này không hiểu nguyên do vì sao lại cố ý trở về?

Mạnh Như Tuyết khi bị hấn nhìn soi mói như vậy cũng rất khó bảo trì vẻ ngụy trang, thân mình có vẻ như không nhận được hơi run rẩy.

Mạnh Phát Ảnh con người lóe ra một tia hứng thú, vị thái tử gia này cùng Mạnh Như Tuyết không phải là có cái gì gì đi?

Bất quá, nếu lời thiên hạ đồn thổi trên người Mạnh Như Tuyết có quang ảnh phúc tinh bảo hộ, kẻ lấy được nàng thì cũng đồng thời có được thiên hạ thật thì phản ứng của thái tử gia giờ phút này cũng coi như là bình thường đi.

Bất quá thái tử gia phải chịu cái số sinh ra đã không hợp thời, hấn bây giờ đã ba mươi sáu tuổi, thời điểm tuyển chọn phi năm đó, Mạnh Như Tuyết mới chỉ có hai , ba tuổi . Thế nên chỉ có thể hậm hực trong lòng , tức giận cũng không làm gì được .

A...

Trong lòng nam nhân thì có cái gì...

Nữ nhân? Thiên hạ? Chung quy chỉ có thiên hạ.

Nữ nhân, ở trong xã hội này, cuối cùng chỉ nhận lấy bi ai mà thôi.

Thế nên nàng thật may mắn vì khuôn mặt đã được ngụy trang của mình. Nếu không phải trên mặt có lớp ngụy trang, nếu không phải nhiều năm ngày đại, sự bi ai của Mạnh Như Tuyết hôm nay có thể sẽ ứng ở trên người nàng không biết chừng.

Mà nàng bây giờ hoàn toàn tự do, có thể tự mình lựa chọn hạnh phúc của mình.

Ha, tự do, thật tốt.

Chính là, khi nhìn thấy Hiên Viên Phàm cùng Bạch Dật Thần đang cùng nhau đi tới thì nàng không khỏi sửng sốt. Hả? Bạch Dật Thần làm sao có thể xuất hiện tại đây?

Nhưng ngẫm nghĩ lại một chút thì cũng thấy bình thường, đại diện tuyển chọn phi lần này Bạch Dật Vũ cũng tới, hẳn hẳn là bởi Bạch Dật Vũ tới đi.

Minh bạch trong lòng rồi, nàng cũng lười nhìn xem bọn họ.

Thời gian cử hành đại điển đã cận kề, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu đều đã tới, thế nhưng nhân vật chính ngày hôm nay lại chưa xuất hiện.

Tên này không phải gan to bình thường nha

~Đang mải miết suy nghĩ, nàng liền bị giật mình bởi tiếng hô của vị thái giám già, “Thất diện hạ đến.”

Đại diện ồn ào, huyền não nháy mắt trở nên yên tĩnh, con người của tất cả mọi người đều ào ào ngóng về phía ngoài cửa lớn, Mạnh Phát Ảnh cũng từ từ nhìn lại.

Khi nhìn thấy một thân bạch y phiêu dật xuất hiện tại ngoài cửa, tất cả mọi người đều xem đến ngây người.

Dáng người cao ngất kia tỏa sáng ở dưới ánh chiều tà, ánh nắng nhân nhật chiếu một bên gương mặt hẳn trông không khác gì thiên thần hạ phàm, dường như ngay cả ánh mặt trời kia tựa hồ cũng cam chịu bị hắn đoạt đi tất cả sự sáng rực.

Nam nhân này, là yêu nghiệt, hay là thần tiên?

Hắn không chút nào để ý đến ánh mắt của mọi người, con người lạnh lùng nhìn thẳng phía trước, vẻ mặt bình tĩnh đi về phía chỗ ngồi của mình.

Đôi mắt cay độc của Thái tử gia cuối cùng cũng chịu dời khỏi người Mạnh Như Tuyết mà di chuyển sang người Hiên Viên Diệp, đôi mắt hắn lại càng nhiều thêm vài phần ngoan tuyệt, tia nhìn lạnh như băng. Hơn nữa còn không chút nào che dấu sát ý nồng đậm trong đó.

Lạnh lùng, ngoan tuyệt, thái tử gia tuyệt đối là loại nam nhân cuồng vọng. Thế nhưng dù bị ánh mắt như dao của thái tử gia đặt tại người mình, Hiên Viên Diệp vẫn tỏ ra không chút gợn sóng.

“Tốt lắm, Diệp nhi nếu đã đến đây rồi thì đại diện liền bắt đầu đi.” Ngồi ở ngay phía trên cao, hoàng hậu khẽ cười nói, một thân trang phục đỏ thắm, bà đột ngột tỏ rõ thân phận của mình, tuy rằng đã hơn bốn mươi tuổi nhưng do bảo dưỡng vô cùng tốt nên phong thái vẫn uy nghiêm, quyến rũ vô cùng.

“Được.” Hoàng Thượng chỉ là hơi hơi gật đầu, thanh âm trầm thấp, nghe không ra quá nhiều cảm xúc.

Ngồi ở bên cạnh Hoàng thượng còn có vài vị phi tử được sủng ái, thế nhưng Mạnh Phát Ảnh nhưng không hề nhìn quá, những người này nàng một chút hứng thú đều không có.

Đề thứ nhất, dĩ nhiên là làm thơ.

Trước mặt mỗi người đều được phát một tờ giấy, yêu cầu cũng đơn giản, đó là mỗi nữ tử trong thời gian một tiếng viết ra một bài thơ.

Mạnh Phát Ảnh chính là hơi hơi nhìn lướt qua, nhưng cũng không có ý tứ động bút, vốn chuyện này không mắc mớ gì tới nàng, hơn nữa kết quả hôm nay mọi người trong lòng đã sớm hiểu được, giờ phút này đều là hình thức, nàng viết hay không viết, căn bản cũng không quan hệ, huống chi, trước kia Mạnh Phát Ảnh này lúc nào cũng ngây ngốc, không viết cũng sẽ không bị người ta nói cái gì đâu.

Chính là, nàng lại ngoài ý muốn phát hiện Mạnh Như Tuyết có vẻ như cũng không có ý muốn viết, hơn nữa con người còn liên tục nhìn về phía nàng.

Mạnh Như Tuyết có tiếng là tài nữ của vương triều Hiên Viên, giờ phút này hẳn là phải cấp tốc đặt bút chứ?

Nàng ta có suy tính gì?

Mạnh Phát Ảnh mày nhú lại, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm , chẳng lẽ nàng ta?

Mạnh Như Tuyết đang đề phòng nàng.

Mạnh Như Tuyết rất rõ ràng nàng bây giờ đã không phải là “nàng” trước kia.

Đương nhiên, nếu như Mạnh Như Tuyết biết nàng bây giờ đã bất đồng với trước kia đi chẳng đi nữa thì lấy sự tự tin của Mạnh Như Tuyết mà nói cũng sẽ không muốn thua trước mặt nàng.

Như vậy Mạnh Như Tuyết không đặt bút làm thơ chỉ sợ là có mục đích khác.

Khóe môi khẽ nhếch, Mạnh Phát Ảnh đột nhiên giả vờ như đang hưng trí, cầm lấy bút lông trên bàn, cấp tốc viết xuống một bài thơ.

Con người khẽ lướt, quả nhiên cũng thấy bút lông trong tay Mạnh Như Tuyết bắt đầu chuyển động.

Tuy rằng Mạnh Như Tuyết lấy khăn tay chặn chữ do nàng ta viết, nhưng khi ngòi bút khẽ nhúc nhích thì Mạnh Phát Ảnh liền biết rằng nội dung bài thơ do Mạnh Như Tuyết viết chính là giống nàng như đúc .

Tại đại điển tuyển phi này, nếu không viết ra được thì nhiều nhất chỉ bị người ta nhạo báng, nhưng nếu là sao chép người khác, vậy thì...

Hừ, Mạnh Như Tuyết muốn dùng phương thức như thế khiến nàng xấu mặt ư ? Muốn hãm hại nàng sao?

Thật quá buồn cười rồi.

Nếu nàng ta muốn chơi, vậy thì nàng sẵn sàng phụng bồi, dù sao nàng cũng đang rảnh rỗi không có việc làm.

29. Chương 29

Mạnh Phát Ảnh luôn luôn cụp con ngươi xuống, thế nên nàng không hề phát hiện ra khi Hiên Viên Diệp đang ngồi phía đối diện nhìn nàng thì lông mày khẽ nhú lại một chút.

Những người tham gia yến hội lần này đều là những tiểu thư có thân phận không tầm thường ,vì vậy việc viết thơ văn đương nhiên không phải việc khó .Sau một tiếng đồng hồ, các tiểu cung nữ đã thuận lợi thu được tất cả các bài thơ sau đó dâng lên cho hoàng hậu ngự lãm .

Nhìn thấy hoàng hậu làm bộ nghiêm túc , tỉ mỉ nhìn từng bài thơ một , Mạnh Phát Ảnh khóe môi hơi hơi nhếch lên một tia trào phúng.

Mẫu thân của Mạnh Như Tuyết cùng hoàng hậu là đường tỷ muội, tuy rằng quan hệ có chút xa, nhưng ít nhiều vẫn có chút liên hệ máu mủ đi.

Hơn nữa nhi tử thân sinh của hoàng hậu khi còn nhỏ đã chết vì bệnh sởi, chính vì thế lúc này hoàng hậu đem hết thủy hi vọng đều ký thác vào Mạnh Như Tuyết .

Hoàng Thượng thiên vị Thất điện hạ là điều mọi người đều biết, mà lời tiên đoán trên người Mạnh Như Tuyết có linh quang , người nào có được nàng thì sẽ có được cả thiên hạ, Mạnh Như Tuyết trong tương lai nhất định sẽ trở thành hoàng hậu cũng là chuyện mà ai cũng đã từng nghe.

Lượn theo việc công hay việc tư thì hoàng hậu cũng sẽ ủng hộ Mạnh Như Tuyết. Kể cả lúc này bài thơ của Mạnh Như Tuyết không đủ điểm đặc sắc thì kết cục cũng sẽ không thay đổi.

Thế nhưng, giờ phút này, nàng đã “thử” tạo ra một tình tiết ngoài ý muốn, nàng quả thực có chút chờ mong, chút ngoài ý muốn ấy sẽ khiến mọi chuyện như thế nào...

“Ồ, chuyện gì thế này?” Quả nhiên, hoàng hậu hơi hơi nhú mày, thấp giọng kinh hô, cũng đồng thời liếc ánh mắt mang theo tia trào phúng nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh.

“Sao thế?” Hoàng Thượng có chút kỳ quái nhìn phía hoàng hậu, trong thanh âm lại lộ ra vài phần nghiêm khắc, trong bài thơ này có cái gì có thể làm cho hoàng hậu chuyện bé xé to như thế .

“Hồi Hoàng Thượng, Mạnh Phát Ảnh đã sao chép thơ của Tuyết Nhi .” Hoàng hậu đương nhiên cũng nghe ra trong thanh âm hoàng thượng mang tia bất mãn, liền đem hai tờ giấy chưa hai bài thơ giống nhau đưa tới trước mặt hoàng thượng.

Đã xảy ra chuyện như vậy, hoàng hậu muốn giấu giếm cũng giấu diếm không xong, huống chi, bà ta cũng không muốn giấu giếm. Hồi cũng không hồi, một câu nói, liền chủ quan nhận định tội danh của Mạnh Phát Ảnh .

Lời này vừa nói ra, đại diện vốn đang an tĩnh nhất thời nổi lên sôi trào.

“Nàng ta nguyên bản chính là đứa ngốc, chỉ sợ không biết nhìn ai, nay có cơ hội nhìn được liền tranh thủ nắm bắt , không tệ chút nào nha~” Một người cúi đầu cười, nói mỉa mai.

“Bản thân mình không viết ra được liền sao chép của người khác, thật sự là không biết xấu hổ.” Lại một thanh âm nhục mạ vang lên.

“Hừ, đúng là kẻ đần độn, vừa xấu vừa đần, thì có thể làm ra chuyện tốt gì chứ.” Những tiếng mắng ác độc khác cũng thừa thắng xông lên.

Mạnh Như Tuyết trong con người lóe lên tia đắc ý, cười khê. Kết cục này vốn nằm trong dự liệu của nàng. Đây không phải là điều quá dễ hiểu sao, nàng là đệ nhất tài nữ của vương triều Hiên Viên, mà Mạnh Phát Ảnh trong trí nhớ của mọi người vẫn luôn là kẻ ngây ngốc , đần độn. Dưới tình huống như thế này , mọi người đương nhiên sẽ chỉ tin tưởng nàng.

Thế nhưng, Mạnh Phát Ảnh giờ phút này vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, có vẻ như mọi chuyện đang diễn ra đều không có bất kì quan hệ nào với nàng , thậm chí nàng còn tùy ý cầm lấy khối điểm tâm trên bàn , từ từ thưởng thức.

Mạnh Như Tuyết con người chớp lên, có chút bất khả tư nghị nhìn Mạnh Phát Ảnh, tại sao Mạnh Phát Ảnh lại có thái độ như không có chuyện gì thế này ? Mạnh Như Tuyết khẽ cười lạnh, hừ, nàng thực sự muốn nhìn xem Mạnh Phát Ảnh có thể giả vờ tới khi nào.

Hiên Viên Diệp ngón tay thon dài, gõ nhẹ xuống mặt bàn, đôi mắt hơi hơi che dấu tia ngạc nhiên, nhưng cũng không lộ quá nhiều cảm xúc.

Khi Bạch Dật Thần nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh , y hơi hơi chau mày, tận sâu trong con người ẩn hiện một tia vui sướng.

Ngay tại đại điển tuyển chọn phi quan trọng như thế này mà lại đi sao chép thơ của người khác thì chắc chắn sẽ bị hủy tư cách tham dự. Nếu vậy, Mạnh Phát Ảnh sẽ không bị chọn trúng.

“Mạnh Phát Ảnh, người nói thử xem, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Hoàng Thượng nhìn lướt qua bài thơ, sau đó nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, thấp giọng hỏi, trong con người cũng không có quá nhiều nghiêm khắc, ngược lại lại có một phần thưởng thức khác thường , nha đầu kia, chữ viết thật đẹp, chữ viết rõ ràng lại có thêm vài phần khí phách nam tử .

Hắn tin tưởng, nha đầu này chưa đến mức phải đi sao chép người khác.

“Hồi Hoàng Thượng, bài thơ ấy quả thật không phải do ta viết.” Nghe được câu hỏi của hoàng thượng , Mạnh Phát Ảnh mới hơi hơi đứng lên, vẻ mặt bình tĩnh mười phần , tự nhiên trả lời.

Toàn bộ đại diện lại xôn xao , ồn ào.

“Hừ, nói còn không biết tự xấu hổ . Thật đúng là loại hết thuốc chữa.”

...

Tiếng mắng mở lại vang lên khắp bốn phía.

“Ta đã từng gặp qua nhiều loại người có da mặt dày ,nhưng chưa thấy có ai lại mặt dày như thế này, sao chép của người khác còn có thể trưng ra bộ dáng đương nhiên , làm như hợp tình hợp lý lắm đấy.” Hiền Viên Mặc cũng vừa đưa ánh nhìn khinh bỉ về phía nàng, vừa mắng nhiếc.

“Nàng ấy thế nhưng dám làm dám chịu.” Hiền Viên Phàm khoe môi, tràn ra một tia cười khê, trong đôi mắt không thấy nửa điểm trào phúng, chỉ là có vài phần khác thường.

Hiền Viên Diệp tay khê giật mấy cái, thế nhưng đôi tròng mắt vẫn cụp xuống , không có chút động tĩnh nào.

“Hoàng Thượng, ần theo quy củ của vương triều chúng ta,tại buổi đại điển tuyển phi mà có hành vi sao chép người khác thì sẽ bị hủy tư cách và bị trừng phạt “ Hoàng hậu sau khi nghe rõ lời thừa nhận của Mạnh Phát Ảnh thì thấp giọng xuống để che đi sự hả hê trong lòng, đi lên phía trước bẩm báo với hoàng thượng. .

Hình phạt cho việc sao chép chính là bị kẹp đầu ngón tay, đây là một loại khổ hình dùng dây thừng quấn quanh miếng gỗ ôm lấy ngón tay, dùng sức buộc chặt.

Mạnh Phát Ảnh khoe môi lại nhếch lên một tia cười lạnh, xem ra hoàng hậu có chút gấp gáp không thể chờ được rồi nha

~“Hoàng hậu, Phát nhi chỉ là có chút vô tâm , khẩn cầu hoàng hậu bỏ qua cho Phát nhi .” Mạnh Như Tuyết lập tức đứng lên, giả vờ vội vàng vì Mạnh Phát Ảnh mà cầu tình.

Không thể không thừa nhận, Mạnh Như Tuyết quả thật rất biết diễn trò, bất quá, Mạnh Phát Ảnh cũng muốn nhìn thử nàng ta còn có thể diễn tới khi nào?

“Nàng ta sao chép bài của người, người còn che chở nàng ta , người đứa nhỏ này, thật là quá thiện lương.” Khi hoàng hậu nhìn phía Mạnh Như Tuyết thì vẻ mặt hài lòng, cười khê. Thế nhưng khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh thì nét tươi cười trên mặt liền biến mất trong nháy mắt , thay vào đó là gương mặt nghiêm khắc, thanh âm vô cùng lạnh lùng , “Thế nhưng quy củ này không thể bỏ được, Mạnh Phát Ảnh, ngươi có biết tội của ngươi không?”

“ Hoa Vân Lục Chương thứ 11 , trang 132, dòng thứ 8 .” Mạnh Phát Ảnh con người hơi trầm xuống, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, từng chữ từng chữ từ từ nói, lời này rõ ràng không phải là câu trả lời cho câu hỏi của hoàng hậu.

Tất cả mọi người sững sốt, không rõ nàng rốt cuộc đang nói tới cái gì?

“Bản cung hỏi gì thì người trả lời đấy, người ăn nói lộn xộn gì thế hả .” Hoàng hậu mắt trợn ngược, giận dữ gầm nhẹ.

Hiền Viên Diệp đầu lông mày hơi hơi nhăn lại một chút, tay đột nhiên nâng lên nhẹ nhàng ra hiệu cho Tốc Phong.

May mắn là Tốc Phong phản ứng cực nhanh, nhất thời hiểu được ý tứ của Hiền Viên Diệp, liền bước chân đi ra ngoài, chính là, lại đột nhiên nhớ tới, nơi này là hoàng cung, không phải là Vương phủ, chẳng lẽ khiến muốn hấn đi ngự thư phòng tìm sao?

Còn nếu hồi Vương phủ thì lại quá bất tiện, không đủ thời gian .

Vì thế hấn khó xử khê hô, “Điện hạ...”

“Trong thư phòng của trẫm có có quyển sách kia, người đi tìm rồi mang đến đây đi.” Lúc này Hoàng Thượng đột nhiên có phản ứng, quay đầu lại phân phó tên thị vệ đứng sau. Chính là khi con người nhìn về phía Hiền Viên Diệp đột nhiên hiện lên một tia khác thường.

Diệp nhi có phải là đang giúp đỡ nha đầu kia? Ngẫm nghĩ lại lần trước, quả thật nhi tử của mình đã giúp đỡ Mạnh Phát Ảnh một lần, vậy đây là lần thứ hai rồi. Mà nha đầu kia, không ngờ lại xem cái loại sách này, hơn nữa lại còn nhớ được ở dòng nào , trang nào sao ?

Mọi người giờ mới hiểu được chuyện gì đang diễn ra, ánh mắt khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh đã có chút đổi khác .Đặc biệt là Hiền Viên Phàm, trong ánh mắt ánh lên rất nhiều cảm xúc, kinh ngạc có, tán thưởng cũng có , hiện tại, ai còn dám nói nàng ấy là kẻ ngốc?

Mạnh Như Tuyết sắc mặt đột nhiên cứng đờ, ẩn sâu trong con ngươi hiện lên vài phần kích động, đặc biệt là khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp muốn giúp đỡ Mạnh Phát Ảnh, trong lòng nàng ta tức giận tới cực điểm, cũng sợ tới cực điểm.

Hiên Viên Diệp nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh lùng vốn có khiến tất cả mọi người thầm nghĩ có phải động tác vừa rồi của hắn chỉ là ảo giác mà thôi. Ai da, bệnh về mắt dạo này có xu hướng lây lan nha

~Một lát sau đó, tên thị vệ kia đã tìm được cuốn sách Hoa Vân Lục, lập tức lật đến trang 132, trình diện trước mặt hoàng thượng.

Chương 11, trang 132, dòng thứ 8 ... Hả? Quả đúng là hai câu thơ kia.

Hoàng hậu nhìn hai câu thơ trong cuốn sách kia, sắc mặt khê thay đổi, nhưng sau đó phản ứng vô cùng nhanh nhạy, vẻ mặt cười nói, “Tỷ muội các người tình cảm thật tốt, sách mà cũng xem cùng nhau, hơn nữa dưới tình huống này lại nghĩ đến mà viết ra giống nhau.”

Nữ nhân trong chốn thâm cung này mỗi người đều là tinh, trong tình huống bất ngờ như thế này mà chỉ cần một câu nói đã có thể che dấu cho Mạnh Như Tuyết, hoàn toàn không còn vẻ nghiêm khắc như khi mắng Mạnh Phát Ảnh.

“Đúng vậy, ta cùng với muội muội quả thật là có thần giao cách cảm.” Mạnh Như Tuyết hiển nhiên là minh bạch ý tứ của hoàng hậu nên hơi hơi mỉm cười tiếp lời, rõ ràng là nói xạo mà mặt không đỏ, thở cũng không gấp.

Hoàng thượng con người hơi trầm xuống, vẻ mặt xẹt qua tia bất mãn, thế nhưng trong tình huống này, hắn cũng không thể trực tiếp chỉ trích hoàng hậu.

Hắn lại há có thể không rõ tâm tư của hoàng hậu, hơn nữa nhiều năm như vậy, nữ nhân duy nhất mà Diệp nhi có vẻ như không bài xích chính là Mạnh Như Tuyết, người mà hôm nay Diệp nhi tuyển chọn rất có khả năng sẽ là Mạnh Như Tuyết.

Quan trọng nhất đó là giờ phút này không có chứng cứ chứng minh Mạnh Như Tuyết sao chép Ảnh nha đầu.

Bất quá, việc này cũng đã rửa sạch hiềm nghi Ảnh nha đầu sao chép Mạnh Như Tuyết. Việc này chỉ có thể giải quyết đến mức này thôi.

Hừ, Mạnh Phát Ảnh âm thầm hừ lạnh, thần giao cách cảm? Nàng cùng nàng ta?

Thật sự là quá buồn cười.

Dùng một câu ‘có thần giao cách cảm’ mà đã nghĩ có thể đem chuyện này lừa gạt qua một bên sao, hừ, nào có dễ dàng như vậy?

Kẹp đầu ngón tay nha, sao chép bài của người khác sẽ bị kẹp đầu ngón tay nha ~ Như vậy, nếu nàng không sớm phát hiện ra âm mưu của Mạnh Như Tuyết thì chẳng phải giờ phút này đầu ngón tay bé nhỏ trắng trẻo của nàng sẽ bị chịu tội còn gì. Thế nên, nàng hôm nay sẽ không dễ dàng buông tha cho Mạnh Như Tuyết như vậy đâu

~Mạnh Phát Ảnh nàng là người từ trước tới nay có ân báo ân, có cừu báo cừu, mà Mạnh Như Tuyết hết lần này đến lần khác tính kế nàng, lần này mà tha cho nàng ta thì nàng ta sẽ còn vênh mặt lên tận trời.

Khóe môi lại khê nhếch lên, Mạnh Phát Ảnh lại từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía Mạnh Như Tuyết, sau đó từng chữ, từng chữ chậm rãi nói...

30. Chương 30

” ‘Hoa sen ôm trong lồng ngực này, làn nước mùa thu Tây Hồ, trời đêm lấp lánh ,quả thật là kỳ cảnh.’ Tỷ tỷ có biết ý nghĩa thực sự của mấy câu thơ này không ?” Thanh âm nhàn nhạt như tùy ý nói ra miệng, khóe môi còn mang theo một nụ cười khẽ.

Mỗi khi Mạnh Phát Ảnh có biểu hiện như thế đều sẽ khiến cho người khác có một loại ảo giác, sẽ khiến cho người ta không tự chủ mà thả lỏng tất cả cảnh giác.

Mạnh Phát Ảnh nâng ở hiện đại lẫn lộn ít nhiều cũng đã 30 năm, thế nên nàng hoàn toàn thấu triệt việc phân tích lòng người .

Mạnh Như Tuyết khẽ sửng sốt, nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh thản nhiên như thế , trong lúc nhất thời cảm thấy vô cùng mờ mịt, không thể đoán được ý tứ của Mạnh Phát Ảnh .

Mà giờ khắc này , ánh mắt mọi người đều nhìn về phía nàng , nàng nếu không trả lời được...

Hơi suy tư một lát, Mạnh Như Tuyết mới từ từ nói, “Hoa sen, Tây Hồ, bầu trời đêm...”

Trong bài thơ ấy rõ ràng là miêu tả cảnh sắc của những thứ đó nha...

“Ha ha...” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cười nhẹ ra tiếng, khóe môi tuy cười nhưng xen lẫn ý trào phúng, “Hóa ra tỷ tỷ cùng của ta đúng là có thần giao cách cảm thật nha?”

Thanh âm vẫn nhàn nhạt như thế,nhưng không hiểu sao lại toát ra thêm vài phần lãnh ý .

Mạnh Như Tuyết sắc mặt khẽ biến đổi, cuối cùng nàng ta cũng ý thức được mình bị Mạnh Phát Ảnh đưa vào bẫy .

“Câu thơ đằng sau những câu thơ này có lộ ra đáp án nha, thực ra là ám chỉ bốn loại dược liệu , đó là ám chỉ tới Xuyên Tâm Liên, Hàng Bạch Cúc , Mãn Thiên Tinh, Sinh Địa , tỷ tỷ sao lại không nhớ kỹ cả tứ thơ ,mà cuốn sách này viết về y dược cơ mà, tỷ sao không nhìn lại một cái đi ? Vậy mà muội nghĩ bằng sự thông minh của tỷ tỷ , chỉ cần tùy ý liếc mắt một cái, sẽ không thể nào nói ra đáp án như vừa rồi nha.” Sự phào phúng càng lộ ra rõ ràng hơn nơi khóe môi Mạnh Phát Ảnh .

Mạnh Như Tuyết mặc dù thông minh, nhưng đối với dược liệu hoàn toàn không biết gì cả, đương nhiên sẽ không đoán ra được ý tứ này trong đó, bất quá, nếu đã thật sự xem qua, sẽ không thể nào đưa ra câu trả lời nực cười như vậy.

Mạnh Phát Ảnh thản nhiên liếc Mạnh Như Tuyết một cái, mãi một lúc sau mới lại lên tiếng , phá vỡ không khí xấu hổ lúc này “Hơn nữa bài thơ này nguyên bản có bốn câu, Phát nhi chỉ viết câu đầu tiên cùng câu cuối cùng, tỷ tỷ vì sao cũng chỉ viết câu đầu tiên và câu cuối giống như muội thế?”

Mạnh Phát Ảnh phong đạm vân khinh như vô tình thắc mắc, thế nhưng lại đánh mạnh vào điểm yếu trong lòng Mạnh Như Tuyết chỗ yếu . Cho dù là có thần giao cách cảm thì cũng không khéo đến mức này đi?

Giờ phút này, chân tướng của sự việc cũng đã được xác thực rõ ràng trước mắt mọi người.

Nàng thực muốn nhìn xem hoàng hậu còn có thể làm như thế nào để che giấu cho Mạnh Như Tuyết ? Nàng thực muốn biết Mạnh Như Tuyết còn có thể giải thích như thế nào để chối tội?

Mạnh Như Tuyết sắc mặt chớp mắt một cái mà đã thay đổi tới mấy lần, sắc mặt hoàng hậu cũng âm trầm , có chút khó coi, hoàng hậu quả thật không ngờ được rằng Mạnh Như Tuyết lại không giải thích ra được ý tứ của những câu thơ kia . Giờ phút này, kể cả người đã sớm thành tinh như hoàng hậu cũng không biết phải nói như thế nào ... Khi nhìn về phía Mạnh Như Tuyết , trong con ngươi không che giấu nổi sự thất vọng cùng trách cứ .

Hiền Viên Diệp ngón tay thon dài nâng chén trà trước mặt lên, từ từ thưởng thức.

Hoàng Thượng lại nhìn thoáng qua nội dung trong cuốn sách, con ngươi hơi trầm xuống, nhìn thoáng qua Mạnh Như Tuyết, lời nói mang theo vài phần nghiêm khắc, “Mạnh Như Tuyết, việc này ngươi giải thích như thế nào?”

“Hoàng Thượng, nha đầu Tuyết nhi thông minh lanh lợi là việc mọi người đều biết , viết một bài thơ đối với Tuyết nhi mà nói đó là chuyện dễ dàng, nàng có cần thiết phải sao chép lại của người khác không? Chẳng phải trước kia mỗi lần có yến hội, Tuyết nhi đều có thể ứng đối, xuất khẩu làm thơ vô cùng suất sắc đấy thôi ?” Không đợi Mạnh Như Tuyết mở miệng, nữ tử ngồi ở bên trái Hoàng Thượng đột nhiên mở miệng nói, thanh âm của nàng ta rất nhẹ, nhu thuận, nghe qua hết sức thoải mái. Nàng ta hơi dừng lại một chút, sau đó mới khẽ nói, “Lần tuyển chọn phi này , Diệp nhi trong lòng hần là đã sớm chọn được người, tâm ý của Diệp nhi sẽ không thể nào bị thay đổi vì bất cứ chuyện gì cả.”

Câu nói cuối cùng của nàng, thật hiển nhiên là đang nhằm vào Mạnh Phát Ảnh .Là ý nói, Mạnh Phát Ảnh vì muốn được làm vương phi của Hiên Viên Diệp nên đã gỡ thủ đoạn, mà Mạnh Như Tuyết thật ra tự đứng trở thành người bị hại.

Mạnh Phát Ảnh con người hơi nâng lên, nhìn về phía nữ tử đang nói, nữ tử ấy rất đẹp, thật sự rất đẹp, xinh đẹp đến độ làm cho người ta hoảng hốt, làm cho người ta không thể không say mê. Lại liếc nhìn thêm lần nữa, Mạnh Phát Ảnh thậm chí có chút đoán không ra tuổi của nàng ta, nhưng nhớ lại nàng ta vừa mới gọi Hiên Viên Diệp là Diệp nhi, hơn nữa, dung mạo nàng ta cũng có vài phần giống Hiên Viên Diệp, liền có thể đoán ra nàng ta chính là thân sinh mẫu thân của Hiên Viên Diệp – Nhu phi.

Người cũng như tên, quả nhiên là nhu hòa như nước , nhẹ nhàng , yêu kiều như nguyệt.

Mạnh Phát Ảnh ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào mắt Nhu phi, thế nhưng nàng không phát hiện ra được bất luận điều gì , ác ý ư? Không, chỉ là trong mắt Nhu phi có một chút bất mãn vì muốn bảo vệ cho Mạnh Như Tuyết thôi , hơn nữa, trong đôi mắt xinh đẹp ấy có một cổ linh khí tinh thuần.Thế nhưng nữ nhân sống trong chốn thâm cung này còn có khả năng đơn thuần sao?

Nữ nhân có thể sống ở trong chốn thâm cung bình yên , không ai dám đụng vào cho đến tận bây giờ như vậy, chỉ có hai khả năng : hoặc là che dấu quá sâu, hoặc là được hưởng quá nhiều ân sủng từ hoàng thượng .

Quả nhiên, sau khi Hoàng Thượng nghe thấy lời nói của Nhu phi , sự nghiêm khắc trên mặt biến mất trong nháy mắt, đôi mắt khi nhìn về phía Nhu phi cũng mang theo tình cảm ấm áp .

Nếu nói hoàng thượng là thép, thì Nhu phi chính là dòng nước bao lấy thép. Có thể ở nơi này, quyền lực của Hoàng Thượng là lớn nhất, nhưng lời nói của Nhu phi hoàn toàn có thể làm ảnh hưởng đến Hoàng Thượng.

Mà thật hiển nhiên, Nhu phi ngày thường đã bị bề ngoài của Mạnh Như Tuyết mê hoặc, về mặt tình cảm, rõ ràng là đã có ý muốn chọn Mạnh Như Tuyết làm con dâu.

“Được rồi, việc này coi như giải quyết xong, tuyển chọn phi là chuyện trọng yếu, đừng trì hoãn thời gian nữa .” Hoàng Thượng khẽ nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh , trong con người thấp thoáng hiện lên một tia xin lỗi, nhưng giọng nói lại vô cùng uy nghiêm, tuyệt đối không tha bất kì ai nhiều lời thêm nữa.

“Tuyết nhi cảm tạ Nhu phi nương nương.” Mạnh Như Tuyết cảm kích hành lễ, giờ phút này nàng ta hần là nên hảo hảo cảm tạ Nhu phi.

Nhu phi nhìn phía nàng, vẻ mặt dịu dàng, thân thiết , mang theo một tia cười khẽ.

“Muội muội, đừng tức giận , coi như là tỷ tỷ không đúng, uống chén trà đi, coi như tỷ tỷ nhận lỗi với người .” Mạnh Như Tuyết đưa mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh , vẻ mặt thân thiết nói.

Mà hai chữ ‘coi như’, kia cũng xảo diệu che dấu cho chính mình, không những thế hai tiếng ‘coi như ‘ở trước mặt Nhu phi lại biến nàng ta thành vị tỷ tỷ rộng lượng , không so đo cùng muội muội của mình.

Vừa nói chuyện, Mạnh Như Tuyết vừa cầm một chén trà ở trên bàn lên, , từ từ rót đầy trà, chính là thời điểm khi châm trà , mảnh giấy nho nhỏ chứa chất bột gì đó ẩn ở trong ống tay áo cũng cấp tốc trượt vào trong chén trà.

Chất bột ấy trong chớp mắt lập tức hòa tan ở trong nước trà .

Vô sắc, vô vị, vô than

Ống tay áo ở trong thời cổ đại này vốn rất rộng , thế nên khi Mạnh Như Tuyết hạ ống tay áo để che giấu động tác kia thì cũng rất khó bị người khác phát hiện ra .

Bất quá, Mạnh Phát Ảnh nàng không phải là siêu trộm ? Tay nàng đã nhanh, mắt nàng còn nhanh hơn, kỉ xảo nhỏ bé của Mạnh Như Tuyết há có thể giấu giếm được hỏa nhãn kim tinh của nàng?

Mạnh Phát Ảnh hai tròng mắt híp lại, hừ lạnh một tiếng, Mạnh Như Tuyết cũng dám kê đơn hạ độc nàng ?

Trong trường hợp mà vẫn còn gan để kê đơn?

Thế nhưng trong tình huống như thế này , Mạnh Phát Ảnh nàng căn bản không có cách nào cự tuyệt lời giảng hòa của Mạnh Như Tuyết, nếu không đồng ý thì tức là không nể mặt Nhu phi, mà không nể mặt Nhu phi tức là không coi hoàng thượng ra gì.

Mạnh Như Tuyết này, quả thực đủ ngoan độc.

Hừ, Mạnh Phát Ảnh âm thầm cười lạnh, nàng vốn vẫn nghĩ buông tha cho Mạnh Như Tuyết như vậy thì có chút hơi đáng tiếc, không nghĩ tới, Mạnh Như Tuyết lại lần nữa đưa mình tới cửa.

Hảo, hôm nay nàng sẽ khiến cho Mạnh Như Tuyết gieo gió gặt bão, bản thân mình ném thử độc được do chính mình hạ được.

Mạnh Phát Ảnh khéo môi trần ra một tia cười khê nhàn nhạt , làm bộ giống như hồn nhiên không biết chuyện gì , tiếp nhận chén trà trong tay Mạnh Như Tuyết , nhẹ giọng cười nói, “Phát nhi kính tỷ tỷ.”

Gương mặt cười khê, thân thiết nhìn Mạnh Như Tuyết, hừ, muốn diễn trò đến vậy ư, nàng là người đến từ hiện đại mà lại thua bởi một cổ nhân sao?

Mạnh Như Tuyết sửng sốt một chút, lập tức cấp tốc cầm một cái chén khác lên , rót đầy trà, con người âm thầm ẩn dấu vài phần đắc ý.

“Muội muội thỉnh.” Khê nâng chén trà lên , nụ cười trên mặt Mạnh Như Tuyết càng thêm xán lạn.

“Tỷ tỷ thỉnh.” Mạnh Phát Ảnh cũng khê cười , nâng chén, cái chén trong tay hơi hơi nghiêng một chút, trong nháy mắt khi cái chén đụng nhau , ngón tay khê nhúc nhích, hai cái chén đã nhanh chóng thay đổi vị trí. Cảnh giới cao nhất của thần châu, mặt đối mặt lấy đi đồ vật ở trong tay người khác cũng không bị đối phương phát giác.

Mạnh Phát Ảnh vui vẻ một ngụm lại một ngụm nuốt xuống chén trà vừa mới đổi được từ trong tay Mạnh Như Tuyết.

Mà Mạnh Như Tuyết đang âm thầm đắc ý trong lòng hồn nhiên không biết mình đang uống phải chén trà do chính mình hạ được.

31. Chương 31

Mạnh Như Tuyết trong lòng âm thầm đắc ý, hồn nhiên không biết mình đang uống phải chén trà do chính tay mình hạ được.

Mạnh phát ảnh khéo môi khê nhếch lên một tia trào phúng, Mạnh Như Tuyết rốt cuộc hạ loại độc gì đây ? Có lẽ chỉ ít phút nữa thôi là có thể ở trên người Mạnh Như Tuyết tìm ra được đáp án đi .

” Hảo, hảo, tỷ muội tình thâm như thế, thật khiến cho người khác hâm mộ nha.” Thanh âm say lòng người của Nhu phi lại vang lên.

Khi hai mắt nhìn về phía Mạnh Như Tuyết lại càng lộ ra vài phần vừa lòng cùng cưng chiều. .

Diệp nhi của nàng nhiều năm qua chỉ cho phép Tuyết Nhi ở bên người nó, chính vì vậy trong lòng nàng đã sớm nhận định Mạnh Như Tuyết sẽ là con dâu của nàng .

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cảm giác có ánh mắt bắn thẳng đến thân thể nàng, hơi hơi ngược mắt lên nhìn liền đối diện với ánh nhìn lạnh băng khiến huyết không thể lưu thông của Hiên Viên Diệp. Trong lòng Mạnh Phát Ảnh không khỏi rơi vào kinh hãi, chẳng lẽ, động tác vừa rồi của nàng lại bị hắn phát hiện?

Hừ, phát hiện thì đã làm sao, nàng cần gì phải sợ hắn?

Nếu hắn có thể phát hiện ra động tác của nàng, hắn là cũng có thể phát hiện ra hành động không đẹp của của Mạnh Như Tuyết đi. Cho dù hắn muốn che chở cho người trong lòng hắn thì cũng không thể nói ra để vu hãm nàng đâu nha.

Kế tiếp là màn tỷ thí tài nghệ, không có ai kêu Mạnh Phát Ảnh lên đài biểu diễn thế nên Mạnh Phát Ảnh cũng lơ đã, dù sao chuyện tuyển phi khi gió này cũng không mắc mớ tới nàng.

Cuối cùng, là màn biểu diễn múa đơn của Mạnh Như Tuyết.

Mạnh Như Tuyết một thân nhẹ nhàng tiêu sái lên đài, âm nhạc vang lên, nàng ta cũng nhẹ nhàng nhảy múa, không thể phủ nhận rằng Mạnh Như Tuyết múa rất hoàn hảo, toàn bộ đại diện tĩnh lặng như tờ, tất cả con người đều thẳng tắp nhìn theo từng động tác nhảy múa của Mạnh Như Tuyết.

Có kinh diễm, có hâm mộ, cũng có đổ kỵ.

Thế nhưng khi bài múa vẫn còn một nửa nữa thì vũ bộ của Mạnh Như Tuyết đột nhiên bị rối loạn, hơi thở rõ ràng cũng trở nên dồn dập, không còn trong sự khống chế.

Chỉ có nhắc bước chân lên thôi mà thiếu chút nữa còn bị ngã sắp xuống.

Mọi người ào ào sửng sốt, kỳ quái nhìn Mạnh Như Tuyết, không hiểu tại sao một người luôn luôn thiện múa như nàng ta đột nhiên lại như thế?

Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng hiểu ra, nhất định là do dược kia đã phát tác, chắc là bởi vì khi Mạnh Như Tuyết múa thì phải vận động nhiều hơn, thế nên đã độc tính phát tác càng nhanh hơn.

Mạnh Phát Ảnh đưa mắt mắt lạnh lùng quan sát bộ dáng Mạnh Như Tuyết sau khi độc tính phát tác, chất độc này vốn là do Mạnh Như Tuyết tự tay rắc vào hại nàng. Cần phải quan sát kỹ lưỡng nha

~Khi thấy ánh nhìn của mọi người lộ vẻ kỳ quái, soi mói, bước chân của Mạnh Như Tuyết càng ngày càng nhón nháo lộn xộn hơn, căn bản không thể gọi đây là vũ bộ được, mà phải gọi là nhảy loạn.

Thế nhưng điều khiến ọi người càng kinh ngạc hơn chính là, nàng ta đột nhiên xé bỏ y phục của mình, hung hăng dùng sức xé tan ra.

Một nút thắt trên y phục bỗng nhiên bị kéo, cổ áo mở ra, tuy rằng vẫn còn chưa lộ ra da thịt, nhưng ở trong trường hợp như thế này thì động tác này rõ ràng có chút khó coi. Mà Mạnh Như Tuyết lại tựa hồ vẫn hồn nhiên không phát hiện ra điều bất thường, nàng ta vẫn dùng sức xé y phục, ngay sau đó mấy nút thắt liền bị kéo ra để lộ cả mảng da thịt lỏa lồ sau gáy trước mặt mọi người.

Mạnh Phát Ảnh con người đột nhiên lạnh thêm vài phần, hóa ra loại dược do Mạnh Như Tuyết hạ có tác dụng khiến cho người uống rơi vào vòng mê loạn.

Mạnh Như Tuyết muốn nàng phải chịu xấu mặt ở nơi này sao? Mà Mạnh Phát Ảnh nàng trước kia luôn bị coi như con ngọc, nếu ở nơi đây đột nhiên làm ra một vài hành động khác người thì mọi người cũng sẽ cho rằng, nàng chỉ là đang bệnh cũ tái phát, sẽ không có ai hoài nghi hết.

Mạnh Như Tuyết này, thật sự là quá độc ác. Cho dù có như thế nào thì thân thể này chính là muội muội của nàng ta, vậy mà nàng ta cũng hãm hại được. Hừ, chỉ sợ Mạnh Như Tuyết trăm nghĩ ngàn tính cũng đều không thể ngờ được, độc kia lại do chính nàng ta uống. Thế nên người bị xấu mặt không phải là Mạnh Phát Ảnh mà chính là Mạnh Như Tuyết. Thật không biết sau khi thanh tỉnh, biết mình làm ra chuyện cười hay ho như thế này thì Mạnh Như Tuyết sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Trời xanh gây nghiệt, con người xoay xở vẫn còn thoát được, nhân gây họa cho người khác, kiểu gì cũng bị báo ứng không thể sống nổi. Đây là ví dụ sống sờ sờ nha

~Trên đài cao, Mạnh Như Tuyết vẫn hồn nhiên kéo xé y phục của mình, những nút thắt ở áo ngoài đều đã bị kéo ra , nàng ta bắt đầu muốn cởi bỏ hoàn toàn áo ngoài.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này ? Thái y, đến xem xem nàng ta đang gặp phải chuyện gì , nhanh lên “ Hoàng thượng sắc mặt đột nhiên âm trầm, lớn tiếng hô.

Thái y nghe vậy liền vội vàng chạy lên đài , muốn giúp Mạnh Như Tuyết kiểm tra thân thể, nhưng Mạnh Như Tuyết lại đột nhiên vươn cánh tay, muốn ôm lấy thái y kia , vị thái y kia lập tức hoảng sợ, ngã ngồi ở trên đài, thiếu chút nữa là lăn xuống dưới.

Mà Mạnh Như Tuyết vẫn đang ngồi xổm xuống , một đôi tay vươn về phía vị thái y kia , miệng mở rộng, còn cười hì hì.

Thái y theo bản năng lui về sau vài bước, cuối cùng cũng an toàn nhảy xuống dưới đài .

Trong khi đó, các vị tiểu thư quyền quý nào đã thấy qua cảnh tượng xấu hổ như thế này bao giờ đâu nên đều xấu hổ đỏ mặt, ào ào che mặt, ngượng ngùng nhìn, nhưng rồi nhịn không được lại vụng trộm xem từ giữa kẽ tay .

Bạch Dật Thần trong con ngươi hiện lên vài tia do dự, có vẻ như muốn tiến lên, nhưng cuối cùng lại ngồi im, không đứng dậy.

Hoàng hậu cũng kinh ngạc trở mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, gương mặt hiện lên tia khó hiểu , không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra .

Nhu phi cũng kinh sợ không kém hoàng hậu, thân mình cũng nhịn không được khẽ run.

Hiên Viên Diệp thủy chung vẫn không lên tiếng, chỉ là sắc mặt của hắn cũng càng ngày càng âm lãnh.

“Thị vệ, bắt nàng ta ngừng lại.” Hoàng Thượng cũng nhìn không được nữa , quay mặt lại nhìn thị vệ phía sau, trầm giọng quát.

Thị vệ cấp tốc bay lên trên đài, trực tiếp đánh ngất xỉu Mạnh Như Tuyết, sau đó để cho người ta dẫn Mạnh Như Tuyết đi xuống.

Bạch Dật Thần đưa mắt nhìn phương hướng Mạnh Như Tuyết bị đưa đi , trong con ngươi sâu thẳm ẩn hiện sự tức giận, cũng ẩn chứa vài phần thất vọng, không cam lòng.

Mạnh Như Tuyết khi liếc mắt qua liền thu được hết cảm xúc trong con ngươi của Bạch Dật Thần khiến nàng ta âm thầm giật mình. Hắn ta phẫn nộ? Thất vọng? Không cam lòng?

Bạch Dật Thần thất vọng cùng không cam lòng?

Mạnh Phát Ảnh hiển nhiên cũng nhìn thấu màn trao đổi ánh mắt của hai kẻ kia, hàng lông mày nàng khẽ nhíu lại, nàng lâm vào trầm tư.

Chuyện này, Bạch Dật Thần cũng liên quan vào việc này sao ?

Mạnh Phát Ảnh giờ phút này đột nhiên hiểu được kế hoạch của bọn họ, Mạnh Như tuyết muốn ngấm ngầm hạ độc nàng để khiến cho nàng loạn tính, sau đó vào thời điểm đó, Bạch Dật Thần sẽ tới gần nàng, mất đi bản tính nàng sẽ hành động giống như Mạnh Như Tuyết vừa làm với vị thái y kia ...

Mạnh Như Tuyết nếu như không phải lên đài biểu diễn vũ nghệ thì chẳng phải độc tính sẽ phát tác sau buổi yến hội ? Khi đó mọi người hẳn là đã ra khỏi đại điện, còn nàng ta vì trúng độc thì sẽ vẫn phải ở lại trong hoàng cung.

Mà Bạch Dật Thần hẳn là sẽ ‘biết thời biết thế’ ở trong hoàng cung hủy đi tất cả sự trong sạch của nàng ta.

Độc, thật sự là đủ độc. Một đôi ác nam ngoan độc nữ.

Chỉ tiếc, nàng đã khám phá ra kế hoạch của bọn họ.

Mạnh Như Tuyết đã gieo gió gặt bão, mà Bạch Dật Thần, nàng cũng tuyệt đối sẽ không khinh địch ,buông tha cho hắn như vậy.

“Hoang đường, thật sự là quá hoang đường.” Sau khi Mạnh Như Tuyết rời đi, hoàng thượng lại giận dữ, gầm nhẹ, sau đó đem những bài thơ của các vị tiểu thư quyền quý ném xuống mặt bàn, đưa mắt nhìn Hiên Viên Diệp :“Diệp nhi, chính người tự chọn một người đi?”

Trong thanh âm của hoàng thượng rõ ràng hàm chứa lửa giận ngùn ngụt.

Thái giám đem những trang giấy trên bàn sửa sang lại một chút, sau đó trình lên trước mặt Hiên Viên Diệp .

Hiên Viên Diệp xem cũng không thèm xem một cái, chỉ đưa một bàn tay ra tùy ý lật chuyển sau đó tùy tiện từ bên trong rút một bài thơ, môi khẽ nhúc nhích, “Là người này đi.”

Mà từ đầu đến cuối, Hiên Viên Diệp đều không có nhìn trang giấy, càng không nói đến việc tên người viết bài thơ.Mà trong thanh âm nhàn nhạt của hần không có nửa điểm cảm xúc.

Điều này khiến các vị tiểu thư ở đây vô cùng hưng phấn ,chờ mong, dù sao Mạnh Như Tuyết vì chuyện vừa nãy nên đã bị dẫn đi , mà Thất điện hạ lại nhìn một cái cũng không nhìn, cứ như vậy rút bừa một tờ giấy, nói không chừng bản thân mình có vận khí tốt, rút ngẫu nhiên như thế lại chọn đúng bài thơ của mình thì sao.

Mạnh Phát Ảnh giật giạt khoe môi mấy cái, Hiên Viên Diệp sao có thể dùng phương pháp như thế để chọn lựa một người sẽ chung sống với hần cả đời như thế chứ. Không phải là đã quá tùy tiện, không có chút trách nhiệm nào sao?

Không biết là cái người nào xui xui xẻo xẻo bị hần ngẫu nhiên bốc chúng đây.

Bất quá, nàng sao phải quản việc người hần lấy à ai? Dù sao cũng chả liên quan đến nàng . Như lời phụ thân nói qua rồi đấy, nàng chỉ là đến góp mặt cho vui thôi .

Mạnh Phát Ảnh cầm lấy một khối điểm tâm trước mặt , từ từ thưởng thức, trong bụng vẫn còn nghĩ thầm điểm tâm trong hoàng cung quả thật rất ngon nha.

32. Chương 32: Hậu Quả Của Việc Tức Giận

Thái giám cung kính trình tờ giấy kia lên trước mặt Hoàng Thượng cùng hoàng hậu, Hoàng Thượng mang vẻ mặt hờn hờ nhìn tên trên tờ giấy, nhưng khi nhìn thấy rõ thì biểu cảm chợt biến đổi , lông mày khẽ nhíu lại.

Những dòng chữ của các vị tiểu thư quan lại đều vô cùng gọn gàng, thanh tú , mỗi bài thơ đều chiếm chưa đến nửa trang giấy , chỉ có bài thơ của nha đầu này , của cái người đang thông dong ngồi kia là khác hẳn . Đập vào mắt là những chữ viết rất to, chiếm hết cả cả trang giấy, còn tên thì lại nhỏ tí xíu ở góc trên.

Nàng vừa mới nói chỉ viết một phần của bài thơ thôi, nguyên nhân lớn nhất chỉ sợ là hết giấy để viết rồi đi.

Nhưng đây không phải là mấu chốt, mấu chốt chính là những dòng chữ này của nàng rất đẹp, rất dễ phân biệt với những tờ giấy khác.

Diệp nhi vừa rồi tuy rằng không có nhìn những tờ giấy này , rất tùy ý rút ra một tờ, nhưng , tờ giấy kia khác biệt hẳn so với những tờ giấy khác, chỉ cần dùng đuôi mắt để nhìn, cũng đủ để nhận ra.

Nếu là như vậy, diệp nhi có thật là tùy ý chọn không đây ?

Cái sự “ tùy ý ” của Diệp nhi chỉ sợ là...

Hoàng thượng con người hơi hí híp lại .

“Mạnh Phát Ảnh, hả? Sao lại là nàng ta ?” hoàng hậu đưa mắt liếc qua tờ giấy, không nhìn thì thôi, nhìn một cái liền nhin không được kinh hô ra tiếng, gương mặt kinh ngạc, trong thanh âm không chỉ lộ ra sự kinh ngạc, còn mang theo vài phần phẫn nộ.

Mà Mạnh Phát Ảnh đang vui vẻ ăn điểm tâm thì nghe thấy hoàng hậu kêu tên của nàng, theo bản năng ngẩng đầu, khi nhìn thấy tờ giấy trong tay Hoàng Thượng thì hoàn toàn kinh sợ.

Miếng điểm tâm vừa mới bỏ vào trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống, cứ như vậy bị nghẹn cứng ở cổ họng, lên không nổi, xuống không xong.

Vì cổ họng bị nghẹn cứng như vậy, nên khuôn mặt nhỏ nhắn bị đỏ bừng lên, không đúng, do trên mặt vẫn còn lớp nguy trang màu đen, nên không thể nhìn rõ được sự thay đổi, chỉ thấy lớp da nơi cổ đỏ bừng lên.

Mạnh Phát Ảnh khẩn trương cầm chén trà trên bàn lên rót xuống cổ họng, mặc dù cực nghẹn nơi cổ họng đã được xử lý xong nhưng lại để lại hậu quả khác, bởi vì uống quá mau nên đã bị sắc nước dẫn đến ho khò khè.

Trời cao đất dày ơi hỡi, nàng ở hiện đại vốn là bác sĩ nha, thể nhưng giờ phút này hết bị điểm tâm làm cho nghẹn chết, rồi lại đến sắc nước.

Mà cái người đầu sỏ gây nên tai hại này, lại đang chậm chậm thưởng thức trà của hần, rõ ràng là đôi mắt cụp xuống nhưng vẫn che không nổi một tia cười khê vô cùng khả nghi.

Đương nhiên, cảm xúc khác thường vừa rồi hần tuyệt đối sẽ không để cho người khác bắt gặp được, đặc biệt là nha đầu đang ngây ngốc, sưng sờ kia.

Những vị tiểu thư đang ngồi ở đây đều cảm thấy vô cùng tức giận, vừa đổ kị nhìn nàng, chỉ hận không thể trực tiếp chém chết nàng mà thôi.

“Người kích động đến như vậy sao?” Hoàng hậu đưa mắt liếc nàng một cái, giọng nói đầy tia trào phúng, trách mắng, “Một chút quy củ cũng không hiểu, người nhìn lại bản thân mình đi.”

Kích động? Hoàng hậu con mắt nào thấy nàng đang kích động vậy trời, biểu hiện vừa rồi của nàng gọi là như bị đòi mạng, có được hay không?

“Diệp nhi, tại sao có thể là nàng ta chứ, người nhìn nàng ta xem...” Hoàng hậu bất mãn lườm Mạnh Phát Ảnh một cái, sau đó lại chuyển hướng về Hiên Viên Diệp, thanh âm cẩn thận thương lượng.

Sao lại có thể như thế chứ, không thể là cái nha đầu kia.

Nhìn dáng vẻ cẩn thận theo bản năng của hoàng hậu, có thể thấy được, hoàng hậu vẫn có vài phần sợ Hiên Viên Diệp.

“Có gì khác biệt sao?” Hiên Viên Diệp hai tròng mắt trầm xuống, lạnh lùng ngắt lời của hoàng hậu, thanh âm lạnh như băng đá làm cho độ ấm của cả đại điện như muốn giảm xuống mấy độ.

Mà trong giọng nói lạnh lẽo kia có vẻ như còn mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Có gì khác biệt sao?

Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hơi hơi trợn lên, hần nói có gì khác biệt sao?

Có gì khác biệt sao? Không có gì khác biệt sao?

Đây chính là hôn nhân đại sự nha, hần cứ làm như chỉ là mua mớ rau ngoài chợ không bằng ấy, không có gì quan trọng sao?

Trong con người của Mạnh Phát Ảnh không nhịn nổi mà lóe lên tia tức giận.

Nữ nhân, ở trong mắt hần, rốt cuộc là cái gì?

Là thứ có thể có, mà không có cũng chẳng sao, kể cả là ai thì cũng vẫn thế mà thôi, cũng chỉ là vật bị phụ thuộc ư?

Hần có thể không khác biệt, nhưng cũng không cần kéo nàng vào, chỉ cần không liên quan đến nàng, hần tùy tiện thế nào cũng được.

Khi đôi con người sắc bén giống như chim ưng của thái tử nhìn về phía Hiên Viên Diệp thì chợt lóe lên một cái.

“Đương nhiên là có khác biệt, người chính là hoàng tử ưu tú nhất của vương triều Hiên Viên của chúng ta ...” Hoàng hậu sững sốt một chút, liên tục nói, nhưng rồi cũng đột nhiên ý thức được thái tử cũng có mặt ở nơi này, nên đành bổ sung thêm, “Một trong số những hoàng tử ưu tú nhất, thế nên , vương phi của người không thể quá kém, mà Mạnh Phát Ảnh quả thật ... có chút ngậy đại, tuy rằng hiện tại đã khá hơn, nhưng xét cho cùng thì vẫn không xứng với người .”

Lần này, Hiên Viên Diệp không mở miệng nữa, thế nhưng nét mặt tựa hồ lạnh thêm vài phần, nắm cái chén trong tay, cũng hơi hơi dùng sức một chút.

Hoàng hậu không dám nhìn thẳng vào gương mặt lạnh như băng của hắn, cũng không dám phát ngôn mạo muội gì nữa, bất quá, dù sao, khi hoàng hậu nói Mạnh Phát Ảnh không xứng với hắn thì không thấy hắn nói gì thêm, nên trong lòng hoàng hậu cũng mừng thầm, sau đó đưa mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh , trong con người thể hiện rõ sự trào phúng cùng khinh thường .

“Mạnh Phát Ảnh, điện hạ là nam tử ưu tú như thế , nữ tử có thể xứng đôi với hắn thì phải là người thông minh cơ trí , tài mạo song toàn, nhất định phải cầm, cờ, thư, họa, tinh thông mọi thứ, còn người, người biết cái gì? Người biết đàn hát sao?” Hoàng hậu đương nhiên không dám chống đối Hiên Viên Diệp , vì thế chỉ có thể nhân cơ hội làm mất mặt Mạnh Phát Ảnh.

“Không biết.” Mạnh Phát Ảnh vô cùng thản nhiên trả lời, nàng đương nhiên minh bạch ý tứ của hoàng hậu , giờ phút này nàng cực kì vui vẻ phối hợp.

Mà quả thật, từ nhỏ đến giờ, nàng là cô nhi , đến cây cầm mà nàng cũng còn chưa sờ qua, thì làm sao mà học nổi cái thứ kia chứ.

“Cờ thì sao ? Biết chứ ?” Hoàng hậu khoe môi nhếch lên , vẻ mặt đắc ý, lại tiếp tục hỏi.

“Không.” Mạnh Phát Ảnh lại càng thêm thản nhiên, hơn nữa không mang theo chút do dự nào, hoàng hậu còn chưa nói hết câu , nàng đã nhanh nhẹn tiếp lời.

Cờ ư ? thật ra đấy chính là thứ nàng cực kì tinh thông , bởi vì nàng là người ưa thích sự tĩnh lặng, vì thế đặc biệt thích chơi cờ, bất kì loại cờ nào, nàng cũng đều thông thạo, bất quá, giờ phút này, nàng đành nói xạo.

Trên đại điện lại truyền đến những tràng cười giễu cợt.

“Vậy họa thì sao ?” Hoàng hậu khoe môi nhếch càng lúc càng cao, trong thanh âm cũng không giấu nổi sự vui sướng.

“Lại càng không thể .” Giọng nói thản nhiên lại có chút vô tội trả lời, nhưng tuyệt đối không mang chút ảo não cùng thất vọng nào ...

Hiên Viên Diệp mày nhíu lại, trong con người ẩn chứa một tia giận dữ.

“Vậy người cảm thấy người xứng đôi với Thất điện hạ sao?” Hoàng hậu cuối cùng cũng chán hỏi han dông dài , trực tiếp đưa ra câu tổng kết , trên mặt hoàng hậu ngập tràn sự hả hê , vừa lòng vì Mạnh Phát Ảnh cũng tự hiểu được giá trị bản thân mình.

Trước kia là con ngốc , hiện tại cho dù có thông minh hơn nhưng vẫn thật dễ đối phó.

“Đương nhiên không xứng rồi .” Lần này, Mạnh Phát Ảnh trả lời đồng dạng, thanh âm kia cơ hồ có thể truyền ra cả ngoài đại điện.

Cực kì rõ ràng, cực kì kiên định.

Mà khoe môi nàng lại nhếch lên, khẽ nở nụ cười lạnh . Nụ cười đẹp đẽ ẩn chứa một chút giận, một chút trào phúng.

Điều nàng mong muốn trong cuộc đời này không nhiều lắm , chỉ cần có một nam nhân biết yêu thương nàng, có thể che chở cho nàng , biết tôn trọng nàng. Còn loại nam nhân chỉ biết lấy hôn nhân ra làm trò đùa như hắn, thì dù có anh tuấn, có ưu tú đến đâu cũng không phải là của nàng .

Hơn nữa, Hiên Viên Diệp về sau có thể kế thừa ngôi báu , trở thành Hoàng Thượng của vương triều Hiên Viên, đến lúc đó, hậu cung ba ngàn, nàng quả thật không muốn cùng những nữ nhân khác chia xẻ một người nam nhân.

Một nam nhân trong lòng không có nàng, vĩnh viễn không xứng với nàng. Thế nên không phải nàng không xứng với hắn...

Hoàng Thượng từ nãy đến giờ không hề mở miệng, không biết đang suy tư điều gì ? Hoàng hậu thấy không ai có ý kiến gì , cười đến vô cùng đắc ý.

Mà những vị tiểu thư ngồi ở đây, ánh mắt khinh bỉ nàng càng lúc càng sâu , nhưng trong lòng cũng cảm thấy mừng thầm, dù sao, nói không chừng kế tiếp, các nàng ai cũng sẽ có cơ hội.

Bàn tay Hiên Viên Diệp nắm chặt lấy cái chén, đôi mắt âm trầm, có vẻ như đang suy tính điều gì đó...

“Diệp nhi, người xem Mạnh tiểu thư cũng tự cảm thấy không xứng với người, vậy thì người nên chọn lại một lần nữa đi, dù sao đây cũng không phải là chuyện nhỏ.” Hoàng hậu lại quay đầu về phía Hiên Viên Diệp, thấp giọng nói, “Mạnh tiểu thư có lẽ sẽ hiểu chút chuyện này thôi, sẽ không quá đa tâm .”

“Đúng, Thất điện hạ không cần để ý đến ta, ta sẽ không để tâm đâu .” Hoàng hậu đã mở miệng, đương nhiên Mạnh Phát Ảnh phải phối hợp, câu nói kia của hoàng hậu rõ ràng là đang nhắc nhở nàng, dù sao vẫn bà ta vẫn e ngại thế lực của cha nàng, được rồi, nàng sẽ thành toàn cho bà ta được mở mày mở mặt.

Dù sao đối với hắn mà nói, nữ nhân nào cũng thế , không có gì khác biệt, bất kể hắn lấy ai thì người đó cũng chẳng khiến hắn bận lòng. Nữ nhân ở cổ đại này công dụng nhiều nhất chính là thỏa mãn được dục vọng, cũng như hư vinh của nam nhân.

Chính vì nghĩ như thế cho nên nàng tin chắc rằng hắn cũng không đồng ý cưới nàng đâu. Trong mắt của hắn, hình dung về nàng có lẽ chỉ là ‘Không vừa ý ‘ hơn nữa ‘Xấu xí không chịu nổi’ đi? Nói không chừng sau khi rút trúng nàng, chính hắn cũng cảm thấy hối hận không thôi đi .

Dù sao, hắn cũng là nam nhân cao cao tại thượng , là Thất điện hạ được người người ngưỡng mộ nha.

Được rồi, Được rồi . Hành động vừa rồi của nàng không những thành toàn mong muốn của hoàng hậu, cho hắn mà còn cho vô số những tiểu thư quyền quý đang ngồi ở đây . Chọn lại thêm một lần nữa, kể cả là trúng ai thì cũng là người ưu tú hơn nàng ...

Thân mình Hiên Viên Diệp sau khi nghe thấy lời nói của nàng thì hơi cứng một chút, trong lòng có cảm giác khó chịu vụt qua.

Đứng ở phía sau hắn , Tốc Phong âm thầm cả kinh, hắn biết, điện hạ lần này tức giận, đã bao lâu rồi hắn mới lại thấy điện hạ tức giận? Trời ơi, giờ phút này, điện hạ lại tức giận thật rồi ...

Hãy quả của việc điện hạ tức giận...

Tốc Phong không khỏi cảm thấy cả người lạnh lẽo, khê run một cái.

33. Chương 33: Tâm Tư Của Hắn

“ Bỏ vương làm việc, há lại để cho kẻ khác can thiệp vào hay sao?” Thanh âm lạnh đến thấu xương đột nhiên vang lên. Thanh âm kia không lớn nhưng lại khiến ọi người có mặt trong đại điện phải ngừng thở, nó so với bùa chú đòi mạng từ địa ngục còn khủng khiếp hơn mấy phần. Mỗi người đều cảm giác như bị đóng băng từ đầu đến chân, máu toàn thân đông lại. Tất cả đều cứng đờ.

Mạnh Phát Ảnh cũng cảm thấy kinh hãi. Nàng sớm đã biết nam nhân này là người rất nguy hiểm, rất đáng sợ. Bởi vậy, nàng luôn tránh hắn, nhưng có một số việc, thật không ngờ, có tránh cũng không được.

Hiện tại, biểu tình trong giờ phút này của hắn khiến toàn thân Mạnh Phát Ảnh hơi cứng lại. Nam nhân này, lúc tức giận, so với ma quỷ còn đáng sợ hơn.

Hoặc là, hắn, nguyên bản chính là ma.

Cả thân mình hoàng hậu nhịn không được mà càng lúc càng run rẩy, dù sao vừa mới...

“Giả sử can thiệp vào quyết định của bốn vương...” Môi hắn lại lần nữa cử động, thanh âm càng lúc càng lạnh như băng truyền ra từng chữ cực kì kinh khủng. Chính là, nói được một nửa, hắn lại đột nhiên dừng lại.

Nắm chặt cái chén trong tay, nháy mắt bóp nát.

“Nhẹ thì đánh năm mươi trượng, nặng thì giết!” Túc Phong hiểu rõ chủ tử của mình, cấp tốc nói tiếp. Nhưng thân thể của hắn bất giác cũng run lên một chút.

“Bản thân mình tự vả, hay để bốn vương sai người động thủ?” Hiên Viên Diệp vươn tay ra, những mảnh vỡ của chiếc chén kia sột soạt rơi xuống ào ào khiến mọi người ở đây tâm lại càng rét run. Mà lời hắn nói ra, càng lúc càng lạnh băng vô tình.

Hắn luôn luôn cup mặt, không nhìn vào bất kì ai. Vì vậy, mọi người không biết những lời này, rốt cuộc là đối với người nào?

Hoàng hậu? Hay là Mạnh Phát Ảnh?

Hoàng Hậu dù sao cũng là hoàng hậu, Hiên Viên Diệp cho dù cuồng vọng đến đâu cũng không thể sai người đánh hoàng hậu được. Vậy nên, mọi người ở đây đều tự động cho rằng người kia chính là Mạnh Phát Ảnh. Toàn bộ con mắt ở đây, trừ Hiên Viên Diệp cùng Túc Phong ra, đều đồng loạt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh.

Cả người Mạnh Phát Ảnh cứng đờ lại, trong mắt đầy lãnh ý. Hắn muốn nàng ở trước mặt mọi người mà tự bạt tai đánh mình ư?

Nàng có can thiệp vào quyết định của hắn sao? Nàng chẳng qua là khố léo cự tuyệt hắn, chẳng lẽ nàng ngay cả quyền cự tuyệt cũng không có hay sao?

Hừ! Lạnh lùng cười, đây chính là hoàng quyền cổ đại, nàng còn có thể hy vọng xa vời điều gì?

“Hảo! Dùng năm mươi cái bạt tai đổi lấy tự do của ta, đáng giá!” Tâm đã quyết liền thực hiện ngay, nàng giơ cao tay lên, không một chút do dự hướng thẳng đến gò má của mình.

Dùng năm mươi cái bạt tai đổi lấy tự do ỳnh, thật là quá lời cho nàng rồi.

“Tội của ngươi, chẳng lẽ chỉ đơn giản là năm mươi cái bạt tai như vậy thôi sao?!”

Nhưng, đúng lúc bàn tay của nàng sắp rơi xuống gò má của mình, thanh âm lạnh lùng như băng của hắn lại một lần nữa truyền đến. Lần này, lời nói càng thêm vô tình, càng thêm ngoan tuyệt.

Bàn tay Mạnh Phát Ảnh cứng đờ, hai mắt hơi nghi hoặc nhìn về phía hắn. Nhưng hắn vẫn nhắm mắt, nàng thật sự không nhìn ra cảm xúc của hắn.

Nàng phát hiện, nàng thật sự không nhìn thấu hắn, vĩnh viễn cũng không nhìn thấu.

Hắn nói, năm mươi bạt tai là không đủ, chẳng nhẽ muốn giết nàng?

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh chợt kéo dài một tia cười lạnh. Được rồi! Để nàng nhìn xem, hắn rốt cuộc muốn nàng như thế nào?

Nhưng trong thanh âm vô tình lạnh như băng kia có vẻ như thật sự mang theo âm hàn sát ý làm cho Mạnh Phát Ảnh nhịn không được mà cả thân mình lạnh run lên một cái.

Nhóm tiểu thư thế gia nhìn Mạnh Phát Ảnh có vài phần thương cảm. Kế tiếp, không biết Thát điện hạ sẽ xử phạt nàng như thế nào?

Đôi mắt thái tử hơi híp lại một chút, ở đáy mắt cũng lộ ra một tia nghi hoặc.

Gương mặt Hiên Viên Diệp vẫn lạnh lùng như băng, làm cho người xem không nhận ra được điều gì bất thường.

Chỉ có Tắc Phong đứng đằng sau lưng hắn mới cảm nhận được bàn tay đặt dưới lớp y phục kia đang siết chặt lại.

Mọi người kinh sợ, nói như thế... Người mà Hiên Viên Diệp muốn đánh nếu không phải là Mạnh Phát Ảnh, thì chính là hoàng hậu?

Hắn... hiện tại đang ở trên đại diện, thế nhưng lại thật muốn đánh hoàng hậu sao?

Này, chuyện này cũng quá...

“ Muốn bốn vương cho người động thủ sao?” Thanh âm lạnh như băng như búa đòi mạng vang lên. Lần này, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía hoàng hậu.

“ Hoàng thượng, thần thiếp...” Sắc mặt hoàng hậu trắng bệch, toàn thân run lẩy bẩy, cầu xin hoàng thượng ngồi bên cạnh.

“ Nữ nhân trong hậu cung không được phép can thiệp vào chuyện của nam nhân. Thân là hoàng hậu nhưng lại can thiệp vào quyết định của vương gia thì nên bị trừng phạt như thế nào, điều này hoàng hậu hẳn phải rõ ràng!” Sắc mặt hoàng thượng đột nhiên trầm xuống, thanh âm lạnh như băng, so với Hiên Viên Diệp còn vô tình hơn.

Đây là một nỗi bi ai của nữ nhân, nơi đây là cổ đại, cho dù là một hoàng hậu cao cao tại thượng thì thế nào? Cũng chỉ có như vậy thôi.

Nhớ năm đó khi hoàng hậu mới vào cung, thế lực nhà ngoại vô cùng cường đại, khi đó được hoàng thượng sủng ái, đương nhiên được hưởng vinh quang vô hạn. Nhưng hiện tại, thế lực đẳng ngoại đã không còn, mà hoàng thượng lại độc sủng Nhu phi, ngôi vị hoàng hậu này được bảo toàn đến bây giờ cùng đã là tốt lắm rồi.

Kỳ thật, hoàng thượng cũng có ý muốn lập Nhu phi làm hậu, chẳng qua là do Nhu phi cự tuyệt.

Toàn thân hoàng hậu cứng đờ, trong con người tràn đầy thất vọng. Nhưng, chính trong tình cảnh này, nàng...

Nàng về sau còn mặt mũi nào nữa!

“ Muội muội...” Bất đắc dĩ, hoàng hậu hướng Nhu Phi cầu cứu, trong lòng thì càng thêm hận Nhu phi. Nhưng hiện tại không thể không cúi đầu bởi vì cả hai nam nhân kia đều nghe theo lời Nhu phi.

Nhu phi giật mình, môi đỏ mọng khẽ giật. Thanh âm say đắm lòng người lại được phát ra, bầu không khí bây giờ có phần nhu hòa hơn: “ Nguyên bản vốn là chuyện vui, vì sao lại thành như thế này? Hoàng hậu cũng chỉ muốn tốt cho con, sợ con ủy khuất, con hà tất phải làm cho người khó xử!”

Lời vừa xuất ra, đôi mắt của Nhu phi từ từ chuyển về phía Mạnh Phát Ảnh. Nhìn Mạnh Phát Ảnh ở đằng kia, đầu cũng đang cúi thấp, không dám nhúc nhích.

Lại nói tiếp, “ Con xem, Mạnh tiểu thư bị dọa thành như thế nào rồi kìa!?”

Tuy trong lòng nàng cũng thấy Mạnh Phát Ảnh kia căn bản không xứng với nhi tử của mình, nhưng nhìn bộ dáng bây giờ của Mạnh Phát Ảnh thì lại không đành lòng.

Mạnh Phát Ảnh không phản ứng, bất quá nàng cũng không ngờ Nhu phi lại cầu tình giúp mình. Nàng cảm giác, Nhu phi này chẳng phải vì thích mình, nhưng làm thế này đủ thấy Nhu phi này quả có tấm lòng bồ tát.

Dọa? Hiên Viên Diệp mở mắt, nàng bị dọa đến sợ hãi sao?

Không ai phát hiện ra, lúc Nhu Phi mở miệng cầu tình, Hiên Viên Diệp hẳn như âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“ Phải nói, tâm địa của Mạnh tiểu thư này thật sự rất chân thật, dám nói ra những lời thật lòng, nữ hài tử nhất gan, con xem con làm người ta sợ hãi đến mức nào, lại còn ở đó nói muốn trừng phạt người ta sao?” Nhu phi hơi liếc mắt quét qua Hiên Viên Diệp một cái, rồi lại ôn nhu nói.

Mạnh Phát Ảnh vẫn chỉ hướng Nhu phi cúi đầu. Quả thật là Bồ Tát , chính là một bồ tát sống.

Khóe môi Hiên Viên Diệp hơi nhếch chéo lên, tựa hồ như vừa bị ai quất ột cái. Nàng chân thật? Nói đều là sự thật? Nhất gan?

Nàng nhất gan thế mà dám đêm hôm khuya khoắt đến Bạch phủ ‘chuyển bạc’ sao? Nàng nhất gan mà lại có thể chinh người, từng người từng người một sao?

Nếu nàng nhất gan thì chắc chắn người trong thiên hạ này đều sớm bị hù cho đến chết rồi!

“ Diệp Nhi xin theo lời của mẫu phi!” Trong thanh âm của Hiên Viên Diệp có vài phần cung kính, chẳng hề có vẻ lạnh như băng như lúc vừa rồi, ngược lại có vài phần nhu hòa.

Người nào cũng biết, vị vương gia này tuy cuồng vọng nhưng lại rất vâng lời mẫu thân.

“ Vậy ý của con là thế nào?” Nhu phi khẽ gật đầu, lại ôn nhu hỏi, trong ý tứ rõ ràng là ám chỉ không bằng lòng với Mạnh Phát Ảnh.

“ Lần tuyển chọn phi này, hủy bỏ đi!” Hiên Viên Diệp há lại không hiểu lời của mẫu thân, không kiên nhẫn nói nhanh.

Đôi mắt của Mạnh Phát Ảnh hơi mở ra, theo bản năng hấp tấp nhìn về phía hấn. Trong mắt nàng hiện lên sự vui sướng không kìm được.

Tốt! Tốt! Hủy bỏ là chuyện rất tốt! Dù sao chỉ cần không phải là nàng thì tốt rồi. Nàng đã biết, Hiên Viên Diệp thật sự không có ý muốn nạp thê.

Hiên Viên Diệp hơi ngược mắt lại, nhìn thẳng vào đôi mắt không kìm được sự vui sướng kia của nàng.

Con người trầm xuống, nhưng khóe môi tựa hồ lại cười khê như có như không. Nữ nhân kia, người không cảm thấy bản thân cao hứng quá sớm hay sao?

34. Chương 34: Âm Mưu Của Hoàng Hậu

Nhu Phi sửng sốt. Hủy bỏ? Nàng phải vất vả lắm mới khiến nhi tử đáp ứng tuyển chọn phi, cuối cùng lại hủy bỏ như vậy hay sao?

Không được! Tuyệt đối không thể cứ như vậy mà hủy bỏ.

“ Người vừa mới ngẫu nhiên chọn được Mạnh tiểu thư, có thể việc này là trên trời an bày. Nếu là thiên ý, há có thể làm trái. Hoàng Thượng, ý của người như thế nào?” Nhu Phi một mặt sửa lại đề tài, một mặt mềm mỏng hướng về phía Hoàng Thượng.

Mạnh Phát Ảnh lại ngó ra. Đùng đùng! Vừa rồi, trong lòng nàng còn cảm kích vị Bồ Tát sống kia, nhưng lúc này....

“ Nếu đã là thiên ý, cứ quyết định như vậy đi, chọn một ngày lành cho hai người bọn họ thành thân.” Hoàng Thượng hơi suy tư một chút, sau đó lại nghiêm túc nói ra một lời. Kỳ thật, trong lòng Hoàng Thượng, đối với Mạnh Phát Ảnh cũng hết sức hài lòng.

Vốn là, hấn có chút kiêng kỵ Bộ Kinh Vũ, nhưng lúc trước, Hoàng thái Hậu có nói qua, Ảnh nha đầu kia và Bộ Kinh Vũ căn bản không có gì, chẳng qua là cùng nhau diễn tuồng để kiếm cớ từ hôn.

Xem ra, Thái Hậu đang cực lực tác thành cho Diệp Nhi với Ảnh nha đầu. Nếu đã là như vậy, hấn sẽ liền theo ý của bậc bề trên.

Hiên Viên Diệp nhăn mày, có chút bất mãn, nhưng cũng không nói gì thêm.

Lúc này, Mạnh Phát Ảnh mới ngăn người ra. Nguyên lai, hắn cũng đâu có muốn tuyển chọn phi, chẳng qua là vì Nhu Phi nên không thể không chọn, mà nàng lại là người xui xẻo bị hắn chọn trúng, là tấm bình phong hắn dựng lên để đối phó với mọi người.

Vì sao người xui xẻo luôn là nàng?

Mà lần này, Hoàng Thượng cũng không hỏi qua ý của nàng một chút, đã trực tiếp hạ chỉ. Nếu bây giờ, ngay trước mặt mọi người nàng lại cự tuyệt, như vậy là kháng chỉ, và cái mạng nhỏ này của nàng căn bản sẽ không thể giữ được.

Ở Cổ đại này, hoàng quyền hạ xuống không phải là chuyện dân thường có thể dị nghị. Cha của nàng, Hầu gia của Hiên Viên vương triều cũng không thể quản nói chi đến một nữ tử như nàng, cho dù nàng có được Hoàng Thái Hậu cưng chiều đi chăng nữa.

Suy tư một chút, Mạnh Phát Ảnh bây giờ chính là phải nhịn xuống, nhưng trong mắt nàng lại lạnh băng đi vài phần.

Bất quá, khỏe miệng nàng khê nhếch tạo nên một nụ cười lạnh. Hừ! Nàng là ai? Là một cô gái đến từ hiện đại, y thuật cao thâm, thần châu siêu quần.

Vận mệnh của nàng sao có thể để cho kẻ khác tùy ý bài bố. Thế nên, thánh chỉ kia hạ xuống, nàng không đồng ý gả nhưng cũng chưa dám ngay trước thiên nhan mà nói lời cự tuyệt được.

Không thể lấy trứng gà đi chơi với đá tảng, cho nên, nàng phải nghĩ ra biện pháp khác.

Đứng đằng sau Hiên Viên Diệp, khỏe môi Tốc Phong khê nhếch lên một cách cứng nhắc. Điện hạ không hổ là điện hạ!

Hắn hiểu rất rõ điện hạ. Từng động tác của điện hạ, mỗi một ánh mắt, hắn đều có thể nhanh chóng đoán ra ý tứ điện hạ.

Lúc trước, điện hạ đối với Mạnh tiểu thư vô tình và ngoan tuyệt, tất cả chuyện kia chỉ là diễn trò cho thái tử xem. Điện hạ của hắn vốn đã có tính toán cẩn trọng. Chiếu theo sự hiền lành của Nhu Phi nương nương, nương nương tuyệt đối sẽ không để cho điện hạ trừng phạt Mạnh tiểu thư.

Mà điện hạ cũng sớm biết Nhu Phi nương nương sẽ không thể nào hủy bỏ việc tuyển chọn phi lần này, cho nên mới cố ý nói như vậy. Làm cho Thái Tử hiểu lầm rằng điện hạ cũng không muốn cưới Mạnh tiểu thư, nhưng cuối cùng vì Nhu Phi nương nương mà không thể không lấy.

Điện hạ làm như vậy, có phải là bảo hộ cho Mạnh tiểu thư không?

Vài năm nay, thế lực bên ngoài kinh thành của Thái Tử ngày càng lớn mạnh. Nhiều lần, dù trong sáng lẫn ngoài tối cũng đã phái người đến ám sát điện hạ, có mấy lần, điện hạ bị thương tổn đến suýt mất mạng.

Cho nên, giờ phút này, chỉ có hắn mới là người minh bạch nhất điện hạ suy nghĩ cẩn thận đến mức nào.

Thật vất vả, lựa chọn được một người lại lo nàng bị xúc phạm. Không chọn, chỉ e sau này không có cơ hội.

Tốc Phong âm thầm thở dài trong lòng. Trong lòng điện hạ lúc này đây, chắc hắn đang suy nghĩ rất khó khăn.

Cũng may, Nhu Phi và Hoàng Thượng lại cực kỳ phối hợp, không để suy nghĩ khổ tâm của điện hạ bỏ ra bị uống phí.

Việc này, cứ quyết định như vậy. Hiên Viên Diệp vẫn giữ thái độ như trước, gương mặt lạnh lùng đi ra ngoài. Hắn không hề để ý đến bất cứ người nào, bao gồm cả người xui xẻo nhất lúc này- Mạnh Phát Ảnh.

Khi Mạnh Phát Ảnh đi đến ngự hoa viên, đột nhiên có người ngăn lại.

“Hoàng hậu, thái y nói Tuyết Nhi là do có kẻ hạ dược mới bị như vậy, nhất định là nàng, là tiện nha đầu này giở trò quỷ quái!” Thanh âm kia của đại phu nhân bén ngọt. Đột nhiên bừng tỉnh, nàng nhú mày, mắt hơi trầm xuống. Hiện tại, tâm tình của nàng không tốt, vậy mà vẫn có kẻ dám đến chọc nàng?

“Cơm có thể ăn quàng, nhưng nói thì không thể nói lung tung, nói chuyện phải có bằng chứng! Không bằng không chứng, người tốt nhất im miệng cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí!” Mạnh Phát Ảnh từ từ giương mắt lên, thẳng tắp nhìn vào đại phu nhân, lạnh lùng nói từng chữ.

Nàng hiện tại tâm tình không được tốt, chọc phải nàng, cũng đừng trách nàng không khách khí.

“Người.... Nói như thế nào thì ta cũng là trưởng bối, người lại ăn nói với ta như vậy hay sao? Thật là một con nha đầu không biết quy củ. Giống hệt như người mẹ hồ ly tinh của người....” Dáng vẻ bệ vệ của đại phu nhân vừa rồi nhất thời bị chìm xuống, thân mình hơi run rẩy. Nghĩ rằng nơi này còn có Hoàng hậu, nhất định nha đầu Mạnh Phát Ảnh kia không dám làm gì, thật không ngờ nó lại cãi lại bằng những từ ngữ ngoan độc.

“Bốp” Một thanh âm thanh thúy đột nhiên vang lên, lập tức trên gò má của đại phu nhân bị sưng phồng.

Trách móc nàng, nàng còn chưa tính, thậm chí ngay cả mẩu thân của nàng cũng lòi ra trách móc, nên đánh. Một tát vẫn là còn nhẹ.

“Người.... Đây... Người dám đánh ta... người rõ ràng không để trưởng bối ở trong mắt, đã....” Đại phu nhân bùm miệng lại, gương mặt khó có thể tin, phần nộ dâng lên trong mắt, chính là, cũng không thể tùy tiện chửi loạn.

Hoàng hậu cũng hơi kinh hãi, sắc mặt trong nháy trở nên thâm trầm. Nàng nguyên bản còn tưởng nha đầu này dễ đối phó, thật không ngờ...

Nhưng, nàng sẽ không ngu xuẩn cùng Mạnh Phát Ảnh này xung đột trực diện. Cho nên, cứ mắt lạnh mà ở bên cạnh quan sát.

“Trưởng bối? Hừ, người ta tôn trọng chỉ có người tôn trọng ta, còn người...” Mạnh Phát Ảnh liếc nhìn đại phu nhân một cái, khóe môi nở ra vài tia cười trào phúng, sau đó thì nói tiếp, “Không xứng!”

“Người ...Người...” Sắc mặt đại phu nhân trắng bệch, toàn thân phát run. “Người đừng tưởng rằng được Thái Hậu sủng ái thì liền vô pháp vô thiên. Người dám đánh ta, người dựa vào cái gì? Người bắt quả cũng chỉ là tiện nha đầu sinh ra từ một tiện nữ nhân.”

Đại phu nhân hiển nhiên có chút khó thở, nói chuyện không quan tâm xem bản thân nói cái gì, nói cho lòng thoải mái.

Hai mắt của Mạnh Phát Ảnh nhìn chằm chằm vào bà ta, lạnh lẽo như đóng băng, trong mắt có sát ý, khát máu: “Người còn dám nói! Có tin hay không ta xé rách miệng người ra?”

Dựa vào cái gì? Hừ, nàng muốn đánh mà còn cần dựa vào cái gì hay sao? Hoàng Hậu lúc này không biết nghĩ như thế nào?

Đại phu nhân đột nhiên kinh sợ, thân mình theo bản năng mà run rẩy, miệng há hết cỡ, nhưng cũng không dám nói ra tiếng nào. Bà ta nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, trong còn người lộ rõ sự sợ hãi.

Ánh mắt như vậy. ..Ánh mắt giết người như vậy..., liệu có mấy người chịu được ánh mắt đó?

Ngay cả Hoàng hậu cũng không khỏi rùng mình, sắc mặt thay đổi trông cực kỳ khó coi, khóe môi khẽ động vài cái, nhưng căn bản cũng không nói được gì.

Nhìn vẻ mặt đại phu nhân, Mạnh Phát Ảnh lại càng kéo dài thêm nụ cười lãnh huyết. Mỗi một con người, bình sinh là thích bắt nạt kẻ yếu.

Nhìn đại phu nhân cùng hoàng hậu, tâm tình của nàng cũng tốt hơn một chút.

Không để ý đến bọn họ nữa, nàng xoay người, một mình rời đi.

Chính là, nàng không có phát hiện, cách đó không xa có một đôi mắt dõi theo bóng lưng nàng rời đi. Đôi mắt ẩn chứa sự lo lắng, lại có vài phần sùng nịnh giống như là dung túng.

“ Không phải là hạ được hay sao? Tại sao đột nhiên nàng ta biến lại trở nên thông minh như thế này?” Nhìn Mạnh Phát Ảnh rời đi, Hoàng Hậu đột nhiên ngoan độc nói.

Đại phu nhân ngẩn ra, lập tức trả lời ngay: “ Nghe nói ở Bạch phủ bị đụng đầu một chút, sau đó thì đột nhiên trở nên thông minh, cũng không biết là xảy ra chuyện gì!”

Con người Hoàng Hậu đột nhiên trầm xuống, nơi đáy mắt có thể nhận ra vài phần ngoan tuyệt. Mối nàng khề nhúc nhích, lạnh lùng nói ra từng chữ: “ Nếu ả cứ ù ù cạc cạc như trước thì tốt, lại đột nhiên thay đổi choáng váng thế này, tin rằng sau này sẽ còn có nhiều người nghi ngờ. Lại tiếp tục hạ được, để ả trở lại là con nóc như trước!”

Nàng tuyệt đối không thể để cho nha đầu kia thành thân với Hiên Viên Diệp, trở thành Nghê vương phi.

“ Nhưng, hiện tại Thanh Trúc lúc nào cũng đi theo bên người ả, chúng ta căn bản không có cách nào xuống tay!” Con mắt đại phu nhân cũng hiện lên vài phần ngoan tuyệt, nhưng có chút khó xử nói.

“ Thật là vô dụng, chuyện nhỏ như vậy mà cũng làm không xong!” Hoàng hậu hung hăng trợn mắt nhìn bà ta một cái, tức giận quát, suy tư một lát mới trầm giọng nói: “ Người đem thuốc đó cho bản cung! Bản cung không tin không trị nổi nha đầu kia!”

Trong chỗ tối, đôi mắt đen kia lạnh lùng như băng, tràn đầy thị huyết và sát ý khiến cho Hoàng Hậu đứng dưới ánh nắng mặt trời âm thầm lạnh run một cái. Theo bản năng, Hoàng hậu quét mắt nhìn bốn phía xung quanh, thấy không có ai, mới vội vã rời đi.

Ngày hôm sau, sáng sớm, trong cung liền cho người đến truyền, nói rằng hoàng hậu thỉnh Mạnh Phát Ảnh vào cung.

Mạnh Phát Ảnh nhíu mày lại. Hoàng hậu mời nàng vào cung, đằng sau việc này nhất định là chuyện không tốt.

Nàng há lại không hiểu tâm tư của Hoàng hậu.

Nếu Hoàng hậu đã cho người đến thỉnh, nàng không thể không đi. Nàng cũng muốn nhìn xem, nữ nhân kia muốn giở trò gì.

Mặc kệ hoàng hậu giở trò gì, nàng cũng phụng bồi đến cùng.

35. Chương 35: Dung Túng

Ngày hôm qua, sau khi Mạnh Như Tuyết tỉnh lại thì liền giam mình trong phòng, không ăn không uống, không gặp bất cứ người nào. Nghe nói, từ bên trong gian phòng còn truyền đến những thanh âm rất kì quái.

Giấc mộng của Mạnh Như Tuyết đã bị hủy đi. Sự tỉnh phát sinh trong ngày hôm qua, đừng nói đến chuyện gả cho Hiên Viên Diệp, mà bây giờ dù chỉ là gả cho công tử đại gia, thì chỉ sợ cũng không có ai nguyện ý cưới nàng.

Rốt cuộc cũng là tự tạo ác quả, tự tạo nghiệt, không thể sống.

Mạnh Phát Ảnh theo chân một tiểu thái giám đi đến Phượng Tê Cung, Thanh Trúc đương nhiên cũng đi theo bên người nàng.

Vừa bước vào Phượng Tê Cung, Mạnh Phát Ảnh còn chưa kịp hành lễ, Hoàng hậu đã tươi cười, nhẹ nhàng bước tới, thân thiết lôi kéo nàng, ôn nhu nói: “ Người đã đến rồi, đến đây, mau ngồi xuống!”

Gương mặt thân thiết kia, gương mặt yêu thương kia làm cho Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình. Theo bản năng, khóe môi nàng nhếch lên, nữ nhân này, diễn kịch cũng không tồi!

Vì chuyện của ngày hôm qua, Hoàng hậu bây giờ chắc chắn đang hận nàng đến thấu xương, vậy mà vẫn có thể trưng ra bộ dạng tươi cười làm thân. Hoàng hậu này thật sự không đơn giản.

Nàng cảm thấy thật đáng ghê tởm thay cho nàng ta.

Thanh Trúc đứng bên, cũng nhin không được mà cánh môi cũng khê giật giật.

“Hoàng hậu truyền ta đến, không biết có chuyện gì không?” Mạnh Phát Ảnh cực lực xem nhẹ gương mặt ghê tởm đang cười kia, trầm giọng hỏi.

Nàng thật sự một chút nghĩ cũng không thông, Hoàng hậu hôm nay triệu nàng đến, rốt cuộc là có chuyện gì?

Lấy lòng nàng? Làm cho nàng từ nay về sau ngoan ngoãn nghe lời, trở thành một quân cờ trong tay nàng ta?

“Hoàng Thượng đã hạ chỉ tứ hôn cho người cùng với Thất điện hạ, bản cung đã phân phó người đi chọn ngày tốt, nay mai, chúng ta chính là người một nhà. Ở chỗ của bản cung, không cần phải quá ngưng ngùng, người muốn thứ gì, cứ nói với bản cung. Chỉ cần chỗ bản cung có, bản cung cũng sẽ không tiếc mà cho người!” Về mặt Hoàng hậu càng lúc càng tươi cười thêm vài phần, thanh âm cũng càng lúc càng thân thiết hơn.

Hai mắt Hoàng hậu nhìn bao quát những vật quý báu bên trong phòng của mình, con người càng thêm phần đắc ý.

Này, nàng còn chưa chắc đã gả, nhanh như vậy mà đã biến thành người một nhà rồi sao? Hừ, dùng vật chất hối lộ nàng ư? Thật quá buồn cười.

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh quét qua toàn bộ căn phòng. Bên trong căn phòng này, cả gian trong lẫn gian ngoài đều bày biện những vật phẩm trân quý, chỉ liếc nhìn một cái thôi cũng đủ làm người ta hoa cả mắt.

Hư vinh. Trong hoàng cung này, nếu không chiếm được sự sủng ái của Hoàng thượng thì cũng chỉ có thể dùng những vật ngoài thân để thỏa mãn một chút hư vinh trong lòng mình.

Hoàng hậu ở trong cung nhiều năm như vậy, đến bây giờ chắc cũng chỉ còn lại mấy thứ này, một mình ngồi trông.

Nàng thật sự cảm thấy buồn thay cho nữ nhân này!

Lông mày Thanh Trúc hơi chau lại. Hoàng hậu là người rất khó lường, gió thổi chiều nào thì nghiêng theo chiều đó, nhanh như vậy mà đã nghĩ đến việc mua chuộc chủ tử.

Nhưng, chủ tử há lại là người dễ dàng để cho người khác mua chuộc.

“Đa tạ Hoàng hậu.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười, trả lời khá lịch sự. Đôi mắt Hoàng hậu lại càng thêm phần đắc ý, nhưng câu nói tiếp theo của Mạnh Phát Ảnh thì làm vẻ mặt tươi cười của nàng hơi hơi cứng đờ lại.

“Bất quá, ta không cần những thứ này!” Mạnh Phát Ảnh khép hờ mi, căn bản cũng chẳng có ý đi xem vài thứ kia.

Trên gương mặt Hoàng hậu lộ ra vài phần xấu hổ, trong lòng thì lại càng thêm hận. Nhưng nàng vẫn cố cười khê, ôn nhu nói: “Ha ha, nha đầu người... .. không cần khách sáo như vậy.”

Rõ ràng trong lòng đã bức đến cực điểm, nhưng mặt thì vẫn cực lực cười khen ngợi.

“Nếu Hoàng hậu không có điều gì muốn nói nữa, ta đi thỉnh an Thái Hậu.” Mạnh Phát Ảnh thật không muốn nhìn Hoàng hậu trưng ra bộ mặt tươi cười giả dối kia thêm nữa, và nàng cũng không muốn lãng phí thời gian để ngồi ở chỗ này.

“Người... đứa nhỏ này, thế nào lại nóng vội như vậy? Bản cung còn có một số việc muốn nói với người.” Hoàng hậu lại một lần nữa kéo tay Mạnh Phát Ảnh lại, gương mặt vẫn cười khê như cũ, nhưng chính là, trong con người có thêm vài phần khẩn trương.

Sau đó lại chuyển hướng, nói với Thanh Trúc: “Vừa rồi bản cung đã cho người xem ngày sinh tháng đẻ của Phát Nhi và Diệp Nhi, hai người quả nhiên là thiên địa hợp. Người lấy đem cho Hoàng Thái Hậu xem, nhất định sẽ làm cho Hoàng Thái Hậu cao hứng, thuận tiện nói với người một tiếng bản cung lưu Phát Nhi lại nơi này, dạy nàng một ít chuyện trong nhà của nữ nhi.”

Nói vòng một lượt mới đi vào điểm chính, lý do hợp tình hợp lý, Thanh Trúc mặc dù không muốn đi, nhưng đây lại là mệnh lệnh của Hoàng hậu, nàng không dám cãi lại.

Hơn nữa, nếu chủ tử ở chỗ này mà xảy ra chuyện, Hoàng hậu dù có trăm miệng cũng không thể nào không bị truy cứu trách nhiệm, cho nên, dù có thế nào thì nàng ta cũng tuyệt đối không dám gây khó dễ, làm hại đến chủ tử.

Đôi mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, thấy Mạnh Phát Ảnh khẽ gật đầu, nàng mới cảm lá sớ chi mệnh theo cung nữ rời đi.

“ Đến đây, bản cung cố ý làm cho người ta nấu chén canh, ngươi tới nếm thử đi!” Sau khi Thanh Trúc rời đi, Hoàng hậu sai cung nữ múc chén canh đến, tự mình tiếp nhận, đưa tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh.

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh hơi trầm xuống. Bát canh này mang theo một mùi vị lạ, màu sắc lại hơi đậm. Thoạt nhìn thì không nhận ra điểm gì khác lạ, nhưng dựa vào khứu giác nhạy bén của mình, nàng khẳng định bát canh ở trong tay Hoàng hậu có bỏ thêm thuốc.

Khóe môi lạnh lùng kéo dài một đường, xem ra, đây mới chính là mục đích hôm nay Hoàng Hậu truyền nàng đến.

Nhưng chính là, nàng một chút cũng không nghĩ ra, chiếu theo sự khôn khéo của Hoàng Hậu, tại sao lại hạ độc nàng ngay trong tầm cung của mình?

Đôi mắt lạnh lùng híp lại, được, nàng cũng muốn nhìn xem, Hoàng hậu rốt cuộc muốn giở trò gì?

Lúc trước thì lạnh đậm, bây giờ Mạnh Phát Ảnh lại bình tĩnh nhìn chén canh kia, cũng không có ý tiếp nhận.

“ Thế nào? Ngay cả chút thể diện này cũng không cho bản cung sao?” Hoàng hậu cố ý nói, tỏ vẻ bất mãn.

Thấy thế, Mạnh Phát Ảnh cố ý do dự một chút, sau đó mới tiếp nhận, đưa đến khóe môi mình. Người nhìn vào tưởng nàng đang uống chén canh đó, nhưng thực chất toàn bộ canh đều bị bọt biển giấu trong ống tay áo của nàng hút hết.

Trải qua sự việc Mạnh Như Tuyết hạ được nàng ngày hôm qua, nàng đã nghĩ bây giờ người muốn hại nàng nhất định là không ít. Hạ độc ở thời cổ đại này không phải chỉ có một phương thức, cho nên phòng còn hơn chữa, nàng đã cẩn thận để ở trong ống tay áo một khối bọt biển do nàng tự chế.

Thật không ngờ, nhanh như vậy, nàng đã phải dùng đến nó.

“ Ta muốn đi thỉnh an Hoàng Thái Hậu.”

Bởi vì không xác định được Hoàng hậu hạ thuốc gì, cho nên ngay sau khi uống xong chén canh đó, Mạnh Phát Ảnh đứng dậy chuẩn bị rời đi. Nhưng là, thân hình hơi lung lay một chút: “ Đầu óc ta thật choáng váng!”

Sau đó liền loạn choạng ngã gục lên bàn.

Chỉ có như vậy, nàng mới có thể tra ra xem rốt cuộc Hoàng hậu đã hạ thuốc gì với nàng.

“ Phát Nhi! Phát Nhi! Ngươi làm sao vậy?” Hoàng hậu khẽ đẩy nàng. Đẩy vài cái không có động tĩnh gì, nàng liền đẩy mạnh thêm vài cái nữa, nhưng Mạnh Phát Ảnh vẫn không nhúc nhích, nằm sấp trên mặt bàn.

“ Sao lại thế này? Tại sao lại hôn mê?” Hoàng hậu chuyển hướng, nhìn cung nữ duy nhất đứng trong phòng, trầm giọng hỏi.

“ Nô tỳ không biết! Lần trước hạ được nàng, rõ ràng không có choáng váng, mọi thứ vẫn tốt đẹp như cũ, sau hai ngày mới bắt đầu có biểu hiện choáng váng rồi diên ngốc. Liệu lần này có phải là do hạ được quá nặng cho nên mới sinh ra choáng váng?” Cung nữ kia nhỏ giọng trả lời, hơi dừng lại một chút rồi mới tiếp tục nói: “ Bằng không nô tỳ cứu tỉnh nàng lại bây giờ!”

Mạnh Phát Ảnh âm thầm cười lạnh trong lòng. Nguyên lại, ‘ nàng ‘ ngốc hóa ra lại là do Hoàng hậu làm, mà Hoàng hậu này lại vẫn muốn hạ ngốc nàng.

Và bởi vì thuốc kia hai ngày sau mới phát tác, cho nên Hoàng hậu mới quang minh chính đại ngay tại tấm cung của mình hạ độc nàng.

Hừ! Muốn làm nàng ngốc phải không? Nàng sẽ hảo hảo chơi đùa đáp lại Hoàng hậu mới được, cam đoan làm cho Hoàng hậu cả đời nhớ mãi không quên.

Lúc cung nữ kia chuẩn bị bấm lên huyệt nhân trung của nàng, Mạnh Phát Ảnh đột nhiên bật dậy...

Mạnh Phát Ảnh không biết, trong chỗ khuất, có một đôi mắt vẫn chăm chú dõi theo nhất cử nhất động của nàng. Khi thấy nàng đột nhiên hành động, trong con ngươi thâm thúy kia lộ ra ý cười, nhưng vẫn dung túng như cũ.

Nếu nàng đã muốn chơi, vậy thì, hãy theo hần. Lần đầu tiên, hần muốn dung túng một người, cũng muốn phóng túng bản thân mình.

“ Đến bên ngoài trông chừng, không cho phép bất cứ kẻ nào ra vào Phượng Tê Cung” Thanh âm lạnh như băng, nhưng giờ phút này lại chứa thêm sự dung túng .

36. Chương 36

“Ra bên ngoài coi chừng, không cho phép bất luận kẻ nào được bước vào Phượng Tê Cung.” Giọng nói vẫn lạnh như băng nhưng lúc này lại ẩn chứa một chút dung túng.

Tốc Phong sửng sốt, phải, lần này Tốc Phong hoàn toàn bị sửng sốt rồi , hần luôn luôn nghĩ rằng mình là người hiểu thất điện hạ nhất, chỉ cần điện hạ nhăn mày nhíu mi hay khoát tay là hần đã có thể minh bạch ý tứ của điện hạ.

Thế nhưng lời điện hạ vừa phân phó ra , hần lại có chút không dám tin tưởng lỗ tai của chính mình .

Đưa mắt nhìn vào bên trong gian phòng, theo dõi động tác của Mạnh Phát Ảnh , hai tròng mắt của hần đột nhiên trợn lên, Tốc Phong dám cam đoan mình theo hầu điện hạ nhiều năm như thế nhưng đây là lần đầu tiên Tốc Phong hần kinh ngạc như vậy.

Điện hạ muốn hần đi ra bên ngoài coi chừng, không cho bất luận kẻ nào tiến vào sao ?

Hần thuyết phục bản thân mình, điện hạ chỉ là không muốn để cho người ngoài thấy bộ dáng thất thổ của Mạnh tiểu thư .Dù dặn lòng mình phải nghĩ thế nhưng chung quy vẫn không thuyết phục được bản thân mình.

Bởi vì, nếu điện hạ thật sự không muốn để cho người ta nhìn thấy bộ dáng thất thổ của Mạnh tiểu thư thì người hoàn toàn có thể mang Mạnh tiểu thư đi khỏi đây .Điện hạ làm như vậy, rõ ràng là đang dung túng Mạnh tiểu thư , đúng , dung túng cho hành vi ‘hành hung’ đối với Hoàng Hậu !

Hần chưa bao giờ biết được điện hạ lại có thể tà ác, phúc hắc đến như thế....

Được rồi, nếu chủ tử đã có mệnh lệnh ,thì thân phận nô bộc như hần đương nhiên phải tuân theo vô điều kiện.

Mặc dù giờ phút này , hần kỳ thực rất rất muốn ở lại, hần tò mò muốn biết vị Mạnh tiểu thư kia sẽ lại làm ra hành động kinh hãi thế tục nào nữa Thế nhưng, là người thông minh , hần hiểu được rằng điện hạ tuyệt đối sẽ không muốn nam nhân nào khác ngoài điện hạ thấy được hành động dị thường của Mạnh tiểu thư ,mệnh lệnh của điện hạ thực chất chỉ là cái cớ khiến hần rời khỏi gian phòng kia.

Lúc này, bên trong gian phòng.

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên nhảy dựng lên khiến cho Hoàng Hậu cùng ả cung nữ hoảng sợ, ả cung nữ đang dùng sức giữ lấy nàng bị nàng dọa cho kinh hãi nên liên tục lui về phía sau, thiếu chút nữa là té lăn trên đất.

“Phát nhi, người không sao chứ?” Hoàng Hậu không hổ là con cáo già đã thành tinh, sau vài giây kinh hách đã có thể bình tĩnh trở lại, trên mặt lại khẽ nở một nụ cười, ra sức quan tâm hỏi han .Trong lòng bà ta lại nghĩ, may mà Mạnh Phát Ảnh đã tỉnh lại, hẳn là sẽ không có chuyện gì nữa rồi. Vả lại lúc khai thuốc, thái y cũng đã nói, được này phải hai ngày sau mới phát tác.

Vậy thì, đến lúc đó chắc chắn sẽ không ai hoài nghi đến Hoàng Hậu.

“Ồ, người là ai?” Mạnh Phát Ảnh ngơ ngác nhìn Hoàng Hậu, vẻ mặt nghi hoặc, giọng nói có vẻ ngu dần, bộ dáng cũng thập phần si ngốc .

Nói về diễn trò, so với đám cổ nhân này nàng sao có thể thua kém.

Hoàng Hậu sững sốt, trong bụng phát hoảng,tại sao lại ngu dần nhanh như thế này? Thế này .. thế này sẽ khiến cho Hoàng Thái Hậu hoài nghi mất thôi.

“Ta là Hoàng Hậu mà? Phát nhi sao lại không nhận ra ta ?” Hoàng Hậu lại thấp giọng hỏi thử.

“Hoàng Hậu là vật gì vậy, ăn có ngon không?” Mạnh Phát Ảnh chu cái miệng nhỏ nhắn lên, ánh mắt ngu dần hỏi lại.

Hoàng Hậu sắc mặt khẽ biến,con người đen trầm xuống, thế nhưng vẫn dùng giọng nói nhỏ nhẹ , “Phát nhi sao lại thành ra như vậy ...”

“Phát nhi? Phát nhi là cái gì ?” Mạnh Phát Ảnh lại chớp chớp mắt, ngây ngốc hỏi tiếp.

Hoàng Hậu lại ngớ ra.

Khi thấy Mạnh Phát Ảnh thậm chí ngay cả mình cũng không nhớ rõ, Hoàng Hậu liền cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, âm thầm thở ra một hơi, dù sao Mạnh Phát Ảnh không nhớ rõ một cái gì cả , đến lúc gặp Hoàng Thái Hậu ,Hoàng Hậu chỉ việc nói là Mạnh Phát Ảnh đột nhiên biến thành như vậy, cho dù Hoàng Thái Hậu có hoài nghi nhưng không có chứng cứ thì cũng không thể làm gì Hoàng Hậu.

“Phát nhi, nào, bản cung đưa người đến chỗ của Hoàng Thái Hậu nhé .” Sau khi hạ quyết tâm , Hoàng Hậu liền đưa tay kéo Mạnh Phát Ảnh, bà ta muốn chủ động đem Mạnh Phát Ảnh qua chỗ Hoàng Thái Hậu, như vậy, Hoàng Thái Hậu sẽ không còn gì để nói.

Mạnh Phát Ảnh trong lòng âm thầm cười lạnh, chưa gì mà đã muốn đưa nàng đi sao ? Hừ, trò chơi hay ho còn chưa bắt đầu đâu.

Nhìn thấy Hoàng Hậu đuổi ra bàn tay, Mạnh Phát Ảnh hung hăng đánh sang , tiếng động vang dội chứng tỏ nàng đã dùng sức lớn như thế nào.

“Ta không muốn, ta đói bụng, ta muốn ăn cơm.” Mạnh Phát Ảnh càn quấy hô to, sau đó chạy tới cái bàn, cầm lấy bình hoa sứ đất tiền trên bàn , hưng phấn hô, “Oaaaa , chân gà đây rồi .”

Nói xong, liền làm bộ sung sướng cắn vào bình hoa sứ, gặm chán chê rồi Mạnh Phát Ảnh tùy tay đem bình sứ kia ném xuống đất.

Người đang nấp trong bóng tối, khóe môi nhin không được nhếch lên cao, chân gà sao ? Hẳn lớn như vậy thế mà còn chưa từng nhìn thấy chân gà lớn như vậy đâu.

“Aaaaa!” Hoàng hậu đau lòng gào lên, đây chính là chiếc bình hoa sứ mấy năm trước phụ thân bà ta mang về từ Nam Dương ,là đồ độc nhất vô nhị , vô cùng , vô cùng quý báu .

Cũng may, ả cung nữ kia kịp thời nhìn thấy, nhanh chóng lao đến đỡ lấy bình hoa sứ.

“Hoàng Hậu, nô tì đỡ được rồi.” ả cung nữ xoay người,chân còn chưa đứng vững đã vội vã hướng Hoàng Hậu kể công.

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên giơ chân lên, đá thẳng lên đùi ả cung nữ, trong miệng còn bắt mồm la hét, “Không được đoạt đồ của ta, không cho phép đoạt đồ của ta.”

ả cung nữ vốn đứng chưa vững, mà một đạp của Mạnh Phát Ảnh lại vừa nhanh vừa mạnh, khiến cho ả ta hoảng sợ, nhào đầu thẳng tấp về phía trước.

“Xoảng “ Bình hoa sứ đất tiền ở trong tay ả ta nhanh chóng vỡ tan.

“Người...” Hoàng hậu hung hăng lườm ả cung nữ một cái, đau lòng muốn chết , vừa định rống lên thì lại nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh thoăn thoắt đi đến trước bàn trang điểm, cầm lấy trâm ngọc mà bà ta yêu thích nhất lên . Trên chiếc trâm ngọc ấy còn được gắn một con bướm bướm rất tinh xảo.

“Oa, là bướm bướm , bay nàooooooooo .” Mạnh Phát Ảnh giơ ngọc trâm trong tay lên, phóng vèo ra xa , đương nhiên “ bướm bướm giả ” ngã trên mặt đất, chịu chung số phận với chiếc bình sứ vô tội kia , trở thành những mảnh nhỏ.

Mạnh Phát Ảnh ha ha cười lớn, chuyển mục tiêu , tấn công hết thứ này đến thứ nọ.

“Người, người còn không mau ngăn cản nàng ta lại à, người đâu, nhanh lên vào đây cho ta.” Hoàng hậu đau lòng gào lên, những thứ kia đều là của cải tích góp từng tí một trong nhiều năm của bà ta.

Phần lớn là những cổ vật quý giá mà phụ thân bà ta đem đến tặng, cũng có một vài thứ do Hoàng Thượng ban thưởng khi bà ta còn được sủng ái, gần đây Hoàng Thượng không còn ban thưởng cho bà ta nữa rồi.

“ Dạ ” Đám cung nữ ở bên ngoài nháo nhào chạy vào, xông lên ngăn cản Mạnh Phát Ảnh.

“Không được tới đây , không được tới đây .” Mạnh Phát Ảnh quơ tay túm lấy những cổ vật ở gần chỗ nàng giơ lên , không ngừng ném loạn xạ về phía các cung nữ.

Những đồ vật quý báu xẹt qua không trung theo hình vòng cung xinh đẹp , rơi trên mặt đất, biến thành những mảnh nhỏ.

Chỉ trong một thời gian ngắn, những cổ vật, trang sức đẹp đẽ trong gian phòng của Hoàng Hậu một khi qua tay Mạnh Phát Ảnh thì đều bị hư hỏng không còn nhìn ra hình thù ban đầu.

Hoàng Hậu nhìn một đồng hồ hỗn độn trước mắt, đau lòng đến ngất người...

“Bắt con nha đầu kia lại, bắt nó lại cho bản cung .” Hoàng Hậu giờ phút này không còn có đầu óc để nghĩ đến vẻ đoan trang giả tạo ngày thường nữa, giận dữ hét lên , giờ phút này bà ta chỉ hận không thể đem Mạnh Phát Ảnh ra băm thây thành vạn đoạn.

Có hai cung nữ biết chút ít võ công, muốn tiến về phía trước chế trụ Mạnh Phát Ảnh , nhưng khi sắp bắt được Mạnh Phát Ảnh thì đột nhiên bị một vật gì đó đánh trúng khiến bọn họ ngã nhào xuống đất. Xem ra cú ngã này không nhẹ ,bọn họ không thể lê lét đứng dậy được.

Mạnh Phát Ảnh khề nhiu mày, có người núp trong bóng tối giúp nàng sao ?

Tuy rằng nàng không biết người đó là ai, nhưng nếu người đó đã giúp nàng thì nàng cũng không cần phải quá lo lắng .

Khóe môi khề nhếch lên, đã có người giúp nàng, hà cớ gì nàng không chơi lớn thêm chút nữa , ha ha.

37. Chương 37

Nhìn Hoàng Hậu đang điên cuồng la hét ở phía đối diện, Mạnh Phát Ảnh cầm một chiếc trâm cài ở trên bàn lên ngắm nghía, chiếc trâm này làm bằng kim loại, có nạm cũng chẳng sướng tay nên nàng để lại, không ngờ giờ phút này lại thành ra hữu dụng.

“Bắt lấy nha đầu kia, nhất định phải bắt được, bản cung muốn giết người...” Hoàng Hậu tức giận đến toàn thân phát run, mà chính xác là bà ta đang rất đau lòng, thương xót trước sự ra đi tang thương của các báu vật. Lúc này, gương mặt bà ta vô cùng dữ tợn , có lẽ nếu bà ta bắt được Mạnh Phát Ảnh thì bà ta thực sự sẽ giết nàng.

Hình ảnh Hoàng Hậu đang ra sức gào thét muốn lấy mạng người như thế thật hủy hết hình tượng quốc mẫu đẹp đẽ ,lúc này bà ta trông chẳng khác gì một người đàn bà chanh chua trên đường cái.

Con người của Mạnh Phát Ảnh lại trầm xuống, muốn giết nàng sao ? Hừ, để xem bà ta có cái bản lĩnh đó hay không đã

~Hôm nay, nàng sẽ báo thù cho “Mạnh Phát Ảnh chân chính ” đã chết , năm đó Hoàng Hậu hạ được khiến cho Mạnh Phát Ảnh trở nên ngốc nghếch ngu dần, tội này không nhẹ đâu nha ~ .

Mạnh Phát Ảnh cầm chắc trâm cài trong tay, xông đến chỗ Hoàng Hậu. Nàng dùng một tay giữ chặt người Hoàng Hậu lại , không để cho bà ta lộn xộn, mà tay kia thì vẫn cầm trâm cài, dùng sức đâm thẳng vào lưng Hoàng Hậu.Hoàng Hậu hôm nay mặc y phục vô cùng tôn quý , trên mặt y phục đều đều thêu những loài hoa đẹp đẽ.

“Một con ong mật bé nhỏ, bay bay lượn lượn giữa rừng hoa, bay nào, bay nàooooo.” Mạnh Phát Ảnh vừa dùng sức đâm mạnh vào lưng Hoàng Hậu, vừa chu miệng lên hát .

“Aaaa! Đau quá, đau quá, giết người,có ai không,mau mau kéo con nha đầu chết tiệt này ra cho ta.” Hoàng Hậu lúc này giống như một con heo trong lò mổ đang gào lên trong đau đớn,âm thanh khủng bố ấy vang vọng khắp cả gian phòng.

Các cung nữ cũng sợ hãi , choáng váng thất thần một hồi lâu, các nàng có nghĩ thế nào cũng không ngờ được rằng Mạnh Phát Ảnh lại dám đánh Hoàng Hậu.

Nghe thấy tiếng quát tháo của Hoàng Hậu , các nàng mới giật mình tỉnh lại, đang muốn tiến lên giúp đỡ Hoàng Hậu , còn chưa tới gần chỗ Hoàng Hậu đã bị một vật gì đó đánh trúng, lần lượt người thì ngã nhào , kẻ thì ôm đầu, ngồi chồm hổm trên nền nhà.

Tiếng la kinh hãi của Hoàng Hậu vô cùng lớn nên đã gây kinh động đến những thị vệ ở bên ngoài, mấy tên thị vệ nhanh chóng lao tới nhưng khi nhìn thấy Tốc Phong đứng bên ngoài canh chừng thì đều dừng lại.

Tốc Phong là thị vệ bên người của Hiên Viên Diệp, Hiên Viên Diệp xuất hiện ở chỗ nào thì Tốc Phong cũng phải xuất hiện ở chỗ đó.

Thất điện hạ đang ở Phượng Tê Cung sao ?

Đám thị vệ biết rõ Tốc Phong là người bên cạnh Hiên Viên Diệp nên cũng không dám xông lên đắc tội hắn.

“Nơi này không có chuyện của các người, đều lui ra cả đi .” Tốc Phong hơi hơi liếc nhìn bọn họ, sau đó không nhanh không chậm nói.Đương nhiên là khi nghe đến tiếng la quá đổi thảm thiết kia thì chính hắn cũng không tin là không có việc gì .

“Nhưng trong Phượng Tê Cung có tiếng động như đang đánh nhau , nội , hình như có ai đó đang kêu cứu mạng .” Một tên thị vệ trong số đó đánh bạo nói ra , dù sao tiếng kêu gào trong đó quá lớn, bọn họ nghe như có ai đó đang hô cứu mạng . Hơn nữa, nghĩa vụ của bọn họ là phải đảm bảo an toàn cho hậu cung, ngộ nhỡ Hoàng Hậu xảy ra chuyện gì thì bọn họ không thể đảm đương được trách nhiệm .

“Không có chuyện gì đâu , Hoàng Hậu và Nghệ vương phi tương lai của chúng ta đang chơi đùa thôi .” Tốc Phong rõ ràng là đang nói xạo, thế nhưng mặt không đỏ, hơi thở cũng không gấp gáp .

Khi nghĩ đến việc Hoàng Hậu vừa mới định hạ được vương phi tương lai, bà ta lại muốn làm cho vương phi trở nên ngốc nghếch thì con người đầy hàn quang của Tốc Phong lại sáng lên, Hoàng Hậu kia nhất định phải chịu giáo huấn thật nặng thì mới chữa được.

“À, hóa ra Nghệ vương phi cũng ở đây sao, vậy thì chắc là không có chuyện gì rồi .” Người thị vệ kia âm thầm thở một hơi nhẹ nhõm, điều này cũng thuận tiện giải thích nguyên nhân Tốc Phong có mặt ở nơi này, hóa ra là đến để bảo hộ cho vương phi.

Nếu có Nghệ Vương phủ ở cùng với Hoàng Hậu, lại có Tốc Phong coi chừng thì đám thị vệ bọn họ cần gì phải lo nghĩ nhiều .

“Đúng thế, Nghệ vương phi đến từ sáng sớm, cũng không biết bọn họ đang làm cái gì nữa ?” Tốc Phong khóe môi hơi nhếch lên, lại diễn trò mặt không đỏ, khí không gấp nói ra.

Mà sự việc ở bên trong gian phòng thì càng lúc càng thêm kịch liệt.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy những phiến lá nhỏ vụn trên mặt đất, miệng lại khê nở nụ cười, xem ra, người nọ quả thật là muốn giúp đỡ của nàng, hơn nữa dù biết nàng cố ý đánh Hoàng Hậu nhưng vẫn cố tình giúp.

A, không biết rốt cuộc là loại người nào nhỉ ? Mà thôi, mặc kệ là loại người nào, trong lòng nàng hết sức cảm kích hắn, đồng cũng cũng vô cùng nể phục hắn . Chủ bằng mấy phiến lá mà có thể khiến người ta ngã nhào không dậy nổi, xem ra võ công không phải hạng xoàng.

Chờ việc này kết thúc nếu nàng có cơ hội được gặp hắn, nhất định phải nắn nỉ hắn dạy cho nàng chiêu này mới được.

Chà chà , chỉ cần dùng lá cây thôi mà đánh ngã được người khác, chỉ nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.

“Nào, ong mật bé nhỏ của ta, bay nào , bay nhanh nào.” Mạnh Phát Ảnh lại tăng thêm sức ở tay , giọng hát cũng khoan khoái hơn cả hồi nãy .

Trên lưng của bà Hoàng Hậu ác độc đã có mấy vết thương, y phục thủng lỗ chỗ, máu cũng thấm vào y phục, chảy dọc xuống.

Hoàng Hậu vẫn la hét điên cuồng, âm thanh cũng ngày càng khủng bố.

“Bay tiếp đi, bay tiếp đi, Ồ, vì sao lại không bay nữa.” Trâm cài trên tay Mạnh Phát Ảnh đang đâm trên lưng Hoàng Hậu thì đột nhiên ngừng lại, nàng đột nhiên ồ lên một tiếng, tràn đầy nghi ngờ hỏi. Nhìn thấy trâm cài không làm rách được bông hoa to trên y phục của Hoàng Hậu , nàng bất mãn , chu môi lên.

Hoàng hậu đang đau đến đờ người, không rõ ý của Mạnh Phát Ảnh, thế nhưng cảm giác được Mạnh Phát Ảnh đột nhiên ngừng lại, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Không ngờ lại nghe thấy lời nói của Mạnh Phát Ảnh vang lên phía sau , “Không sao, không sao hết, không bay được thì ta dùng thêm chút sức .”

Mạnh Phát Ảnh hạ thêm chút lực đạo , nghĩ tới Hoàng Hậu bình thường lắm không biết bao nhiêu chuyện xấu, không biết đã hại bao nhiêu người, hôm nay, nàng nhất định sẽ đòi lại công đạo cho bọn họ .

Tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho bà ta.

Người đang nấp trong bóng tối cũng không khỏi sửng sốt , khoe môi nhếch càng lúc càng cao, chuyện như vậy, chỉ sợ có một mình nàng mới dám làm.

Vì sao lại không bay? Ha ha... Hù dọa nhau thật có cao trào mà .

“A! Cứu ta, mau tới cứu taaaa.” Hoàng Hậu lúc này đã đau đớn lắm rồi, quên hết cái gì mà bản cung, Hoàng Hậu , trực tiếp dùng danh xưng “ta”.

Đám cung nữ cố gắng lê lét thân thể từ trên mặt đất bò lên, muốn xông lên cứu chủ tử của mình, nhưng vừa nghĩ đến chuyện bị đánh bất ngờ, lại có chút sợ hãi, mãi mới dám tiến về phía trước.

Nhìn thấy đám cung nữ vây xung quanh Mạnh Phát Ảnh, hai tròng mắt của người đang nấp hơi trầm xuống, ngón tay vừa khê động một chút, đám cung nữ đều bị té ngã hết lượt .

Nữ nhân của hắn đang bận việc hắn sao có thể để người khác quấy rầy nàng, hắn cũng chẳng thêm bận tâm kể cả người đang bị nàng xử lý là bậc quốc mẫu của thiên hạ.

38. Chương 38

Hoàng hậu nhìn thấy đám cung nữ đều bị té ngã trên mặt đất thì càng thêm sợ hãi, “Người đâu, người đâu, cứu mạng.”

Bà ta lúc này kinh hoảng đến cực điểm rồi, chỉ có thể liều mạng lớn tiếng hô gọi thị vệ phía bên ngoài tới. Hoàng hậu vừa hô vừa giãy giụa, trong khi đó Mạnh Phát Ảnh cũng không vừa, nàng đã túm được tóc của bà ta, tay cầm trái cài vẫn dùng không ít sức.

“Ong mật bé nhỏ bay nhanh nào, đừng ngừng lại.” Cứ nghĩ tới việc người đàn bà độc ác này muốn hạ độc nàng thêm lần nữa là lửa giận trong lòng nàng lại càng bốc lên cao hơn. Hoàng hậu này thật sự là quá ghê tởm, nếu không phải do nàng cơ trí phát hiện ra âm mưu của bà ta thì nói không chừng sau lần uống được này nàng sẽ bị dần dần đến hết đời.

Trên lưng Hoàng Hậu, máu chảy đỏ rực cả mảng lớn, tóc trên đầu cũng bị Mạnh Phát Ảnh giật mạnh đến rơm rớm máu, tiếng kêu la càng lúc càng thảm thiết, càng lúc càng chói tai.

“A! Đừng mà, ong mật đừng bay tới đây nữa.” Hoàng Hậu giờ phút này có lẽ là đau đến hồ đồ rồi, bà ta lại nghe theo những lời Mạnh Phát Ảnh nói mà hòa theo, đừng bay tới đây nữa? Haha.

“Sao lại không cho nó bay nữa? Nó bay còn chưa đủ mà, cho nó bay thêm một lát nữa nhé, nhé.” Mạnh Phát Ảnh trong lòng muốn cười vang lên thành tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ ngây ngốc.

Trong đầu nàng đột nhiên nhớ lại một bộ phim từng xem ở thời hiện đại, không ngờ vai kẻ ngốc này nàng diễn cũng không tệ chút nào.

Trái cài trong tay vẫn hạ xuống từng nhát một, đâm thẳng vào nhị hoa trên y phục. Lần này, nàng quyết phải làm cho Hoàng Hậu tỉnh ngộ, để cho bà ta biết rằng gieo nhân nào gặt quả ấy, để xem về sau bà ta có gan làm hại người khác nữa không.

Người trong bóng tối âm thầm cười lạnh, hẳn thực phần khích trước màn biểu diễn này của nàng. Nàng đánh người như vậy là đúng, thế nhưng dám đánh người trắng trợn như thế này thì chỉ sợ trong thiên hạ chỉ có một mình nàng. Nếu không phải hẳn đã nhìn thấy động tác đổ thuốc của nàng thì chỉ sợ giờ phút này sẽ bị nàng hù dọa.

Nghĩ đến hành động lúc đó của nàng, hẳn hơi nhúu mày, rõ ràng là hẳn vừa mới tận mắt nhìn thấy nàng đem được kia rót vào trong ống tay áo, nhưng vì sao, được lại không chảy ra từ trong ống tay áo? Một giọt cũng không thấy chảy ra...

“Đau, đau, đau quá, thị vệ, mau kêu thị vệ đem con diên này kéo ra cho ta, nhanh đi kêu thị vệ.” Hoàng Hậu cũng thật giỏi, bị đau như thế nhưng vẫn có sức hét lớn, mắng chửi người khác.

Một tiểu cung nữ nghe thấy vậy liền chống tay bò ra cửa, nhưng chỉ mới bò được đến thành cửa lại bị đánh cho đập mặt xuống, thân mình khẽ run rẩy vài cái rồi bất động luôn.

Những cung nữ khác nhìn thấy cảnh tượng trước mặt nên cũng không dám lộn xộn nữa, mặc dù việc bảo hộ chủ tử là vô cùng quan trọng nhưng nếu không biết giữ gìn tính mạng của mình thì bảo hộ kiểu gì chứ. Kể cả là sau này có bị Hoàng Hậu truy cứu, trách phạt thì hiện tại cũng không thể liều mạng được, hãy giữ lấy thân để lúc đó chịu phạt đi. Đám cung nữ âm thầm rơi lệ trong lòng.

Cách đó không xa, đám thị vệ nghe được thấy âm thanh kia thì đều không khỏi lạnh run cả người, nhưng khi nhìn thấy vẻ bình tĩnh, thản nhiên trên mặt Túc Phong thì đành án binh bất động.

Vương phi của nhà người ta cũng ở trong đó, người ta còn chưa lo lắng, bọn họ lo lắng thì có ích gì chứ.

Thế nhưng không ai biết được rằng, dù ngoài mặt Túc Phong giữ được vẻ lạnh lùng bình thản nhưng trong lòng hẳn thì đang lo lắng vô cùng. Hẳn ở cách gian phòng đó không xa, mà thánh lực của hẳn lại rất tốt nên có thể nghe được tiếng nói chuyện trong đó.

Lại nói đến Thanh Trúc, khi từ xa nghe được âm thanh kia thì không khỏi ngẩn người ra, theo bản năng cố gắng bước nhanh hơn, càng tới tim nàng càng đập dữ dội hơn... Âm thanh khủng bố ấy khiến nàng choáng váng đầu óc, không phải là chủ tử xảy ra chuyện gì đi?

Khi nàng bước vào Phượng Tê Cung, nhìn thấy Túc Phong thì trong lòng càng thêm kinh sợ. Nàng không hỏi hẳn tại sao lại ở nơi này, chỉ vội vàng hô lên, “Chủ tử ta ở bên trong.” Vừa nói vừa sốt ruột nhanh chân đi vào bên trong.

“Yên tâm đi, không có việc gì.” Tộc Phong đưa tay ra ngăn cản nàng.

“Sao lại thế này?” Thanh Trúc bối rối, nghi hoặc nhìn về phía hắn, Tộc Phong này vô cùng giống chủ tử Hiên Viên Diệp của hắn, hai người này thường không hay quan tâm đến chuyện của người khác, hôm nay đến đây có chuyện gì sao?

Tộc Phong hơi suy tư một chút, sau đó trầm giọng nói, “Người đi thỉnh Thái Hậu cùng Hoàng Thượng tới đây đi.”

Ý tứ của Điện hạ nhất định là muốn làm to chuyện này, dù sao sự tình càng lớn thì lại càng có lợi cho Mạnh tiểu thư.

Thanh Trúc nhíu mày lại, trong lòng vẫn lo lắng cho Mạnh Phát Ảnh thế nên có chút do dự, âm thanh ở nơi đó đáng sợ như vậy không khiến người khác lo lắng sao được.

“Đây là ý tứ của Điện hạ, Điện hạ cũng ở bên trong, thế nên chắc chắn chủ tử của người không có việc gì đâu.” Tộc Phong đương nhiên hiểu được tâm trạng lúc này của nàng nên thấp giọng giải thích.

Thanh Trúc hai mắt mở to, có chút khó tin nhìn về phía Tộc Phong, hắn nói Điện hạ của hắn đang nơi này? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thế này? Tuy nhiên giờ phút này nhìn thấy gương mặt trịnh trọng của Tộc Phong, nàng liền lựa chọn giải pháp tin hắn, không còn dây dưa hỏi thêm nữa, nhanh chóng xoay người, hướng về phía cung Thái Hậu.

Chỉ trong chớp lát đã thấy Thái Hậu vội vàng vàng đi đến.

“Được rồi, đến lúc rồi đây, Hoàng Thái Hậu đang đến đây,” Hắn nghe thấy những tiếng bước chân láo nháo lộn xộn ngoài kia, khoe môi khẽ giật giật, sau đó dùng thiên lý truyền âm cho người đang chiến đấu vô cùng hăng say kia.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, nhất thời hiểu ra người giấu mặt kia đang âm thầm nhắc nhở nàng, nhưng giọng nói kia quá nhỏ khiến nàng không phân biệt được phương hướng phát ra, giọng nói rất trầm này hình như nàng chưa từng nghe thấy bao giờ.

Người này, rốt cuộc là ai?

Sự tình ngày hôm nay đã tới lúc hái quả rồi ~, nếu Hoàng Thái Hậu đang đến đây thì nàng cũng nên dừng tay thôi.

Nàng nhanh chóng buông Hoàng Hậu ra, còn chính mình thì chạy tới góc tường, vừa khua khoắng tay chân, vừa hô loạn lên, “Đừng đánh ta, đừng đánh ta, các người đều là người xấu.”

Người nọ đứng ở trong góc tối lại bị giật mình, nữ nhân này, thay đổi thái độ không phải là quá nhanh sao, bất quá, khoe môi lại ẩn hiện nụ cười dung túng, yêu chiều.

Hắn cũng nên ra sân thôi, ha ha...

Nếu để cho nữ nhân kia biết là hắn luôn luôn từ trong chỗ tối quan sát tất cả hành động của nàng thì không biết nàng sẽ có phản ứng như nào đây.

39. Chương 39

Hoàng Hậu cũng không biết tại sao Mạnh Phát Ảnh đột nhiên lại ngừng lại, bà ta lo lắng nàng lại nghĩ ra chiêu khùng bố tinh thần gì mới liền hét lên với những cung nữ đang nằm la liệt trên mặt đất, “Mau, bắt nha đầu điên kia lại, nhanh lên.”

Hoàng Hậu quả thật đã bị Mạnh Phát Ảnh dọa đến phát điên rồi, bà ta sợ nếu không mau lên thì Mạnh Phát Ảnh lại lao đến đánh bà ta.

Những cung nữ ở đây cũng thật đáng thương, dầm lần bảy lượt xông lên vì chủ tử đều bị đánh cho ngã sấp ngã ngửa, nổi đau vẫn còn đó chưa nguôi nên ai nấy đều dè dặt, thận trọng tiến về phía Mạnh Phát Ảnh. Hai chân run lẩy bẩy, các nàng chỉ sợ lại bị vật quái quỷ nào đó đánh ngất tiếp

“Đừng đánh ta mà , đừng mà không được tới đây.” Mạnh Phát Ảnh cầm chặt trái kim loại trong tay, cố ý lớn tiếng hô, nỗ lực của nàng cũng không phải loại tầm thường, đã mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân tới gần .

Xem ra, Hoàng Thái Hậu thật sự đã đến đây.

“Bắt lấy nó, đừng để nó lại phát điên nữa.” Giờ phút này Hoàng Hậu vẫn đang chìm trong cơn nóng giận nên không chú ý được nhiều, chỉ thăm nghĩ nhất định phải bắt được Mạnh Phát Ảnh.

Mà đám cung nữ kia không thấy có vật nào bay tới nữa nên cũng bạo gan hơn hẳn, đồng loạt lao đến tóm Mạnh Phát Ảnh.

Chính vì vậy, khi Hoàng Thái Hậu bước vào thì liền nhìn thấy vài cung nữ đang vây quanh Mạnh Phát Ảnh, muốn dẫn nàng lại.

“Các người đang làm gì thế này?” Hoàng Thái Hậu ngày thường cư xử rất nhẹ nhàng, vậy mà giờ đây trong giọng nói lại tràn ngập hàn băng cùng sự nghiêm khắc, hiển nhiên là Hoàng Thái Hậu đang rất tức giận .

Đám cung nữ nhất thời bị giật mình, hơi hơi quay đầu lại,khi thấy Hoàng Thái Hậu thì cả đám sợ đến trắng bệch cả mặt , người nào cũng biết rằng Hoàng Thái Hậu vô cùng thương yêu Tam tiểu thư của Mạnh gia , để Hoàng Thái Hậu nhìn thấy tình huống lúc này , nhất định sẽ hiểu lầm.

Nếu Hoàng Thái Hậu tức giận, các nàng chỉ sợ có mười cái đầu cũng không đủ để đền tội .

Hoàng Hậu thân mình cũng đột nhiên cứng đờ, bà ta trăm triệu lần cũng không ngờ Hoàng Thái Hậu lại đang ở sau lưng mình , sớm không tới, muộn không tới, lại tới vào lúc này...

“Mẫu hậu, bệnh điên của Phát Nhi đột nhiên phát tác, nàng ấy nổi cơn điên đánh...” Hoàng hậu quyết định phải cáo trạng trước, dù sao trên người bà ta cũng đều những vết thương do Mạnh Phát Ảnh gây ra, đây chính là chứng cứ chứng tỏ nha đầu kia sau khi phát điên liền đánh người.

Mạnh Phát Ảnh hai tròng mắt trầm xuống, Hoàng Hậu này giỏi lắm, còn dám nói ra à,được lắm! Nàng âm thầm nghĩ rằng, giả bộ đang vô cùng sợ hãi, toàn thân phát run nói, “Đều là người xấu, đều là người xấu, đừng đánh ta mà.”

“Ảnh nha đầu, người làm sao vậy?” Hoàng Thái Hậu vừa nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của Mạnh Phát Ảnh, không thèm nghe lời phân bua của Hoàng Hậu , vội vàng đi tới bên người Mạnh Phát Ảnh, ôm thật chặt nàng, đau lòng hỏi.

“Các nàng, các nàng đánh con.” Mạnh Phát Ảnh rúc sâu vào trong lòng Hoàng Thái Hậu , hơi run rẩy nói, sau đó khi nhìn về phía Hoàng Hậu thì càng sợ hãi hơn, đột nhiên vươn ngón tay nhỏ bé, chỉ về phía Hoàng Hậu, la lớn, “Cả người ấy nữa, nàng là người xấu, vừa mới dùng sức đánh con.”

Cái thiên hạ gọi là nói dối không chớp mắt , đại khái là như vậy đi.

“Mẫu hậu, không, không có, nô tì không hề đánh nàng ấy , là nàng ấy đánh nô tì. Người xem, cả người nô tì đều bị thương, cung nữ của nô tì cũng bị đánh không ít.” Hoàng Hậu liên tục giải thích, sắc mặt càng lúc càng trắng xanh.

“Người nói lại cho ai gia nghe , Ảnh nha đầu đánh những người trong phòng này sao?” Hoàng Thái Hậu ôm lấy Mạnh Phát Ảnh từ từ đứng lên, dùng đôi mắt thẫn nhiên nhìn chằm chằm về phía Hoàng Hậu, từng chữ từng chữ lạnh lùng nói.

Hoàng Hậu sợ hãi, run rẩy một chút, sau đó thấp giọng nói “ Vâng ‘. Nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Hoàng Hậu thấy Hoàng Thái Hậu nổi giận như vậy .Nhưng đúng là cung nữ trong gian phòng này đều bị đánh ngã, chỉ có thể là nha đầu chết tiệt kia ra tay .

Đây là sự thật.

“Ta sợ rằng chỉ đợi lát nữa, khi Hoàng Thượng đến đây ngươi sẽ nói với người là lão thái bà này đánh cung nữ của ngươi “ Hoàng Thái Hậu nghe thấy câu trả lời của nàng thì lạnh lùng cười, quát lớn.

“Nô tì không dám.” Hoàng Hậu nghe vậy, càng thêm hoảng hốt, liên tục thấp giọng trả lời.

“Ngươi không dám, ngươi còn có cái gì không dám, chính ai gia tận mắt nhìn thấy mà ngươi cũng dám lừa gạt, ngươi cho là ai gia bị mờ mắt sao.” Hoàng Thái Hậu nhìn chăm chăm Hoàng Hậu, trong giọng nói nghi ngút lửa giận.

Khi nói chuyện, Hoàng Thái Hậu vẫn ôm lấy Mạnh Phát Ảnh, hơi hơi thả lỏng như sợ sẽ làm nàng sợ hãi.

Mạnh Phát Ảnh trong lòng vô cùng cảm động, Hoàng Thái Hậu quả rất thương yêu nàng, người bảo vệ nàng như thế khiến ừi nàng có chút lên men.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người nào che chở cho nàng như vậy.

Kỳ thực với sự khôn khéo của Hoàng Thái Hậu , cũng không khó nhìn ra được những sơ hở trong chuyện này, dù sao trên người nàng đều không có một chút thương tổn nào, mà trên người Hoàng Hậu cùng đám cung nữ lại có không ít vết thương. Thế nhưng Hoàng Thái Hậu lại cứ như thế tin tưởng nàng, cứ như thế bảo vệ cho nàng.

“Mẫu hậu, người nghe nô tì giải thích... Không phải như vậy ...” Hoàng Hậu sợ hãi run rẩy nhưng vẫn vội vàng giải thích.

“Hoàng Thượng giá lâm.” Đúng vào lúc này, thanh âm của thái giám đột nhiên truyền đến.

“Tốt lắm, ngươi để lại mà giải thích cho Hoàng Thượng đi “Hoàng thái hậu lạnh lùng hừ khê , không thèm nhìn lại Hoàng Hậu , chỉ ôm lấy Mạnh Phát Ảnh đi về phía trước vài bước.

Hoàng Thượng vội vàng đi đến, phía sau còn có Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp thấy nàng gắt gao dựa vào người Hoàng Thái Hậu, khóe môi lại khê nhếch, nàng thật đúng là...

Vừa vào cửa, đập vào mắt là gian phòng lộn xộn , bừa bãi , Hoàng Thượng nhíu mày lại, lại nhìn thấy khuôn mặt buồn bực của Hoàng Thái Hậu , cảm thấy khó hiểu, liên tục khấn trương hỏi, “Mẫu hậu, đây là thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão bà bà ta đánh người của Hoàng Hậu, ngươi có tin hay không.” Hoàng Thái Hậu lúc này đang vô cùng tức giận nên không dùng lễ nghi nói chuyện với Hoàng Thượng , hơn nữa giọng điệu còn mang theo chút càn quấy.

Mạnh Phát Ảnh hơi sững sờ, khóe môi khê giật, lời nói của Hoàng Thái Hậu khiến nàng nhớ đến cách giải thích của một người nào đó, mặc kệ ngươi tin hay không, dù sao ta tin là được .

Thật không ngờ, Hoàng Thái Hậu vẫn còn có một mặt đáng yêu như thế này.

Hoàng Thượng hơi giật mình, khi nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh bị Hoàng Thái Hậu gắt gao ôm vào trong ngực thì cũng lơ mơ đoán ra được đại khái sự việc.

“Trẫm trước đưa mẫu hậu trở về đã .” Hoàng Thượng lạnh lùng nhìn lướt qua Hoàng Hậu, sau đó chuyển hướng Thái Hậu, cung kính nói.

“Không cần.” Hoàng Thái Hậu thanh âm hơi hơi nhu hòa đi một chút, khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp thì hơi sững sờ, nhưng sau đó lập tức hô, “Diệp nhi, đến ôm lấy thê tử của ngươi đi, chúng ta trở về. Xem thê tử của ngươi bị dọa kinh hãi thế nào kìa.”

“Vâng.” Hiên Viên Diệp cực kì hiếu thuận đi tới, ôm lấy Mạnh Phát Ảnh ở trong lòng Thái Hậu .

Mạnh Phát Ảnh thân mình cứng đờ, thật không ngờ Thái Hậu sẽ để cho Hiên Viên Diệp đến ôm nàng, càng không nghĩ đến Hiên Viên Diệp thế nhưng lại đáp ứng, bị hấn ôm như vậy , có chút không được tự nhiên.

Mà hấn lại đột nhiên hơi hơi cúi đầu, ở bên tai của nàng nói nhỏ, “Đừng sợ, không sao rồi.”

Nếu không phải nàng đủ cơ trí, nếu như nàng không phát hiện ra âm mưu của Hoàng Hậu, chỉ sợ nàng hiện tại...

Mạnh Phát Ảnh thân mình hoàn toàn cứng đờ, có chút không tin, lời này là từ miệng Hiên Viên Diệp nói ra sao?

Chính là không hiểu vì sao nàng ần ần cảm giác được, trong lời nói của hắn có vẻ như hàm chứa thâm ý khác.

Hoặc là, hắn đến đây chỉ vì hắn nghĩ rằng nàng thật sự bị điên rồi nên thương cảm cho nàng.

40. Chương 40

“Cung tiền mẫu hậu.” Hoàng Thượng cung kính hô, khi nhìn về phía Hiên Viên Diệp đang ôm Mạnh Phát Ảnh thì đầu lông mày khẽ nhíu một chút.

Sau khi đoàn người Hoàng Thái Hậu rời đi, Hoàng Thượng đưa mắt nhìn về phía Hoàng Hậu, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, thanh âm lạnh lùng vang lên, “Nói đi, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?”

“Hoàng Thượng, nô tì quả thật không hề đánh nàng ta, chính nàng ta đánh nô tì, xin người hãy nhìn những vết thương trên người nô tì.” Hoàng Hậu ủy khuất vịn phần, vừa khóc vừa nói, “Ban đầu Nô tì sai người gọi nàng ta đến đây ngồi hàn huyên một chút, thật không ngờ, nàng ta đột nhiên lại phát điên, sau đó liền đánh...”

Hoàng Thượng căn bản cũng không nhìn những vết thương trên người Hoàng Hậu, hai tròng mắt híp lại, lạnh giọng thả ra từng chữ, từng chữ một, “Trầm hồi người, người đã làm gì Mạnh Phát Ảnh?”

Hoàng Hậu thân mình khẽ run, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đang toát ra lửa giận của Hoàng Thượng, chỉ thấy trên đỉnh đầu vang lên tiếng quát giận “Người thật sự là quá to gan, trẫm sẽ xem xem lần này Hoàng Thái Hậu xử trí người như thế nào.”

Lời vừa nói xong, hắn cũng không thèm liếc mắt nhìn Hoàng Hậu, lạnh lùng phất tay áo, xoay người rời đi.

“Hoàng Thượng, nô tì...” Hoàng hậu còn muốn nói điều gì đó nhưng lại bị thị vệ bên người Hoàng Thượng ngăn lại.

Sau khi Hiên Viên Diệp ôm Mạnh Phát Ảnh về tới Vĩnh Thọ Cung, Thái Hậu liền vội vàng cho người đi truyền thái y.

Mạnh Phát Ảnh vẫn đang suy tư không biết nên giải thích như thế nào với Thái Hậu, nếu chỉ có một mình Thái Hậu ở đây thì còn dễ nói, nhưng hiện tại Hiên Viên Diệp cũng ở nơi này...

Mà giờ khắc này, bản thân mình còn bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực, thân thể của nàng, cứ như vậy dán ngay tại trước ngực hắn, có thể cảm nhận được rõ ràng độ ấm của hắn, ần ần còn có thể cảm giác được tiếng tim đập của hắn, thân thể của nàng, không khỏi càng thêm căng thẳng.

“Còn muốn giả bộ tới khi nào? Hay là do người luyến tiếc, muốn được dựa vào người bổn vương thêm chút nữa?” “Hiên Viên Diệp nhìn chằm chằm vào người trong lòng đang cứng đờ thân mình, thấp giọng nói, trong thanh âm có vẻ như có chút chế nhạo, nhưng cũng thấp thoáng ý cười vui vẻ.”

Lúc này ở trong Vĩnh Thọ Cung chỉ có hai người bọn họ cùng Thái Hậu, thế nên không cần phải lo lắng gì cả.

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên mở to mắt, hơi kinh ngạc nhìn về phía hắn, thì ra, hắn đã sớm biết nàng giả bộ, thế thì hắn còn nói những lời an ủi vừa rồi làm cái gì?

Dù vẫn còn đang kinh ngạc, nhưng nàng cũng nhanh chóng rời khỏi người Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp cảm nhận được độ ấm trong lồng ngực rồi đi, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác mất mát khó hiểu....

“Ảnh nha đầu, hóa ra người giả bộ sao ?” Hoàng Thái Hậu hoàn toàn sững sốt, vẻ mặt khó có thể tin nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, tuy nhiên trên mặt cũng nhanh chóng lộ vẻ vui sướng, chỉ cần Ảnh nha đầu của bà không có việc gì là tốt rồi.

“Hoàng nãi nãi, thực xin lỗi, con vừa mới...” Mạnh Phát Ảnh ủ rột nhìn về phía bà , nói ra lời xin lỗi, nhớ tới sự lo lắng, sốt ruột cùng quan tâm của bà khi nãy nên Mạnh Phát Ảnh cảm thấy có chút áy náy.

“Được rồi, được rồi . Chỉ cần Ảnh nha đầu không có việc gì là tốt rồi.” Hoàng Thái Hậu trên mặt tràn ngập nụ cười yêu thương . Khi hai tròng mắt Hoàng Thái Hậu hơi đảo qua Hiên Viên Diệp thì chợt lóe lên một tia khác thường sáng rọi, lại nói, “Vậy thì ai gia phải đi theo chân bọn họ nói một tiếng, không cần truyền thái y nữa .”

Lời còn chưa nói hết, đã đưa chân bước đi .

Hoàng Thái Hậu cũng không hỏi Mạnh Phát Ảnh về chuyện vừa trải qua, cứ thế ra khỏi căn phòng.

Đôi mắt trong suốt của Mạnh Phát Ảnh phản phát sự lo lắng, tình cảm Thái Hậu dành cho nàng đã vượt quá mức tưởng tượng của nàng, bà cưng chiều nàng, cho dù biết nàng làm sai nhưng vẫn không chút để ý che chở cho nàng, phần ân tình này, làm sao có thể không khiến cho nàng không cảm động được .

Hiên Viên Diệp đưa mắt đánh giá nàng, hai tròng mắt chớp lên, lại thấp giọng nói, “Diễn không tồi~”

Mạnh Phát Ảnh giật mình, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, không khỏi thét lên đầy kinh hãi, “Chẳng lẽ là người?”

Chẳng lẽ người vừa nãy giúp đỡ nàng đánh ngã các cung nữ chính là Hiên Viên Diệp?

Tại sao, sao có thể là hần được ? Tại sao hần lại giúp đỡ nàng đánh Hoàng Hậu?

Vì nguyên nhân gì ?

Kinh ngạc, khó có thể tin được điều này, nàng thế nào cũng không tin, người kia sẽ là Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp khóe môi hơi hơi nhếch lên ột chút, không trả lời lại nàng.

Không trả lời, đương nhiên cũng là không phủ nhận lại , đối với hần mà nói, hành động này chính là chấp nhận.

Mạnh Phát Ảnh khóe môi run run, trời cao đất dày ơi, việc này có chút đáng sợ nha ~~ Nàng đánh Hoàng Hậu, vậy mà Hiên Viên Diệp lại ở bên ngoài giúp đỡ, rõ là...

Thôi được rồi, chuyện không thể tin nổi đấy có nói như nào thì cũng thành sự thật rồi ...

Mặc kệ như thế nào, hần đúng là đã ra tay giúp nàng, Mạnh Phát Ảnh đang định nói lời cảm ơn với Hiên Viên Diệp thì đột nhiên thấy hần cúi người xuống tỉ mỉ đánh giá nàng, nàng theo bản năng, nghi ngờ hỏi, “Người nhìn cái gì?”

Hiên Viên Diệp khóe môi lại nhếch càng lúc càng cao, đầu lông mày cũng nhíu lại, đôi môi khẽ nhúc nhích, từng chữ, từng chữ từ từ nói, “Vừa rồi bộ dáng của người, rất là...”

Lời nói ngừng giữa chừng, dường như là đang tìm một tính từ thích hợp .

Mạnh Phát Ảnh bối rối, đột nhiên nhớ lại bộ dáng nổi điên vừa nãy của bản thân mình . Chắc chắn là trông rất rất khó coi đi . Nàng nhìn hành động muốn nói lại thôi , có chút chần chừ, lại mang theo ít nhiều trêu ngươi của hần, trong lòng không khỏi có chút buồn bực, tức giận nói, “Rất xấu, rất rất khủng bố, đúng không?”

Hiên Viên Diệp nhếch mép, có vẻ như thật không ngờ nàng lại đột nhiên nói ra những lời này, con người hơi hơi lóe lên, không nói gì, tuy nhiên đầu lông mày khẽ nhíu lại đôi chút.

“Hừ, thấy rõ ràng rồi chứ, sợ rồi sao? Nếu sợ, thì không cần cưới ta, bằng không ta sẽ mỗi ngày làm cho Vương phủ của người gà chó không yên.” Mạnh Phát Ảnh mượn cơ hội uy hiếp nói.

Nàng biết, bộ dáng nổi điên của bản thân mình vừa này thực sự vô cùng kinh khủng.

Nếu bộ dáng đó khiến hấn sợ hãi, không cưới nàng thì không còn gì tốt bằng.

Dù sao, nam nhân giống như hấn nhất định là muốn cưới một nữ nhân ôn nhu hiền lành, không những xinh đẹp lại biết chu toàn gia sự, bộ dáng của nàng, có vẻ như rất không thích hợp, à không, chắc chắn là không thích hợp.

“Trong vương phủ của bốn vương không có mấy người.” Bạc môi khêu gợi của Hiên Viên Diệp khẽ động, trong thanh âm trầm thấp lộ ra một tia cười yếu ớt.

Mạnh Phát Ảnh lại sững sốt, trong vương phủ của hấn không có mấy người? Cái quái gì thế này

Không có mấy người, thế nên không sợ nàng làm ầm ĩ?

Vẫn là...

“Đúng rồi, tuy rằng bộ dáng vừa rồi của ngươi quả thật...” Nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc, hấn lại dùng cách nói nửa vờ, cho đến khi thấy nàng lại nhìn về phía hấn, hấn mới tiếp tục nói, “nhưng còn không đến mức dọa được bốn vương.”

Mạnh Phát Ảnh nhìn chằm chằm hấn từ trên xuống dưới, hơi giật mình, hấn giờ phút này, có vẻ như thiếu đi sự lạnh lùng của ngày thường, lại nhiều hơn những lời nói khác thường.

“Ảnh nha đầu, nhìn lại mặt ngươi đi, mặt mũi bẩn hết rồi.” Trong lúc Mạnh Phát Ảnh vẫn còn ngơ ngác nhìn Hiên Viên Diệp, Hoàng Thái Hậu lại đột nhiên từ đâu đi tới, bà nở nụ cười khẽ nhìn nàng, nụ cười ấy tràn ngập thâm ý.

“Lại đây, Hoàng nữ nãi nãi lau mặt cho ngươi.” Không đợi Mạnh Phát Ảnh phản ứng lại, chiếc khăn trong tay Hoàng Thái Hậu đã hướng về phía mặt nàng.

Mạnh Phát Ảnh theo bản năng nhíu mày, mặt nàng làm sao có thể bẩn được? Vừa này Hoàng Hậu cùng những cung nữ kia căn bản không hề động được đến nàng mà?

Khi chiếc khăn kia tới gần hơn, hai tròng mắt của Mạnh Phát Ảnh đột nhiên trợn lên, trên chiếc khăn này có mùi thuốc nước nàng vô cùng quen thuộc, chính là thuốc nước có thể trừ bỏ lớp ngứa trên mặt nàng....

Chẳng lẽ Hoàng Thái Hậu... ?

41. Chương 41

Mạnh Phát Ảnh âm thầm cả kinh, chẳng lẽ Hoàng Thái Hậu biết dung mạo của nàng bây giờ là ngứa trang? Sao lại có thể như thế?

Mà giờ khắc này, Hoàng Thái Hậu muốn cho Hiên Viên Diệp thấy gương mặt thật của nàng ư? Mạnh Phát Ảnh thân mình hơi cứng lại.

Nàng đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Hoàng Thái Hậu, nhưng suy nghĩ của nàng hoàn toàn trái ngược với Hoàng Thái Hậu, nàng không muốn cho Hiên Viên Diệp thấy gương mặt thật, đặc biệt là hiện tại.

“Thái Hậu.” Mạnh Phát Ảnh cầm lấy tay Thái Hậu, đột nhiên thay đổi xưng hô tỏ rõ bản thân mình kiên định cự tuyệt.

Thái Hậu hơi giật mình, hai mắt hơi trợn lên, che dấu sự kinh ngạc ngoài ý muốn, trong lòng càng kinh ngạc tới cực điểm, nha đầu này... thế nhưng đã biết...

Hiên Viên Diệp là người rất sâu sắc, mặc dù cách xa vẫn ngửi thấy vị thuốc nhàn nhạt , mà động tác rất nhỏ lúc này của Hoàng Thái Hậu và Mạnh Phát Ảnh cũng hiện rõ trong mắt hắn.

Hai mắt của hắn chợt lóe, khi ánh mắt dời về phía mặt nàng, đầu lông mày khẽ nhú một chút ,ẩn dấu một chút khác thường.

“Hoàng Thái Hậu, nô tì thật sự oan uổng, nô tì không đánh nàng ta, là nàng ta đột nhiên phát điên...” Vào lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng la khóc của Hoàng Hậu .

“Hoàng Hậu, Thái Hậu phân phó không cho người đến quấy rầy.” Thị vệ canh giữ phía ngoài thấp giọng nói, trong tiếng nói có sự cung kính nhưng không có nửa điểm thương lượng .

Hoàng Thái Hậu hơi hơi nhú mày, nhìn Hiên Viên Diệp một cái, khi nhìn đến trong mắt hắn hơi khác thường, khóe môi cong lên thành một nụ cười khẽ.

Thông minh như Diệp nhi chỉ sợ đã hiểu, bà cũng không cần tiếp tục giả bộ nữa.

Mà nghe thấy tiếng Hoàng Hậu la khóc, hai mắt Hoàng Thái Hậu đột nhiên trầm xuống, lạnh lùng nói: “Để cho Hoàng Hậu vào đi.”

Bà thật muốn nhìn Hoàng Hậu còn muốn nói đối ra sao.

Ban đầu bà thật sự tưởng rằng Ảnh nha đầu lại phát điên, nhưng có một số việc cũng chỉ có thể nghe Hoàng Hậu nói, rất khó tra rõ ràng.

Nhưng nếu hiện tại đã biết Ảnh nha đầu chỉ giả bộ, như vậy...

“Hoàng Thái Hậu, nô tì...” Hoàng Hậu vừa nghe được lời nói của Hoàng Thái Hậu liền vội vàng chạy vào, y phục trên người chật vật chứng tỏ ả ta chưa kịp thay hoặc cố ý làm cho Thái Hậu thấy thảm trạng của ả ta.

Đang muốn tiếp tục la khóc, đột nhiên Hoàng Hậu nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh cũng ở đó, Mạnh Phát Ảnh đang bình tĩnh đứng bên cạnh Thái Hậu nhìn Hoàng Hậu, thế nên ả ta đột nhiên ngừng lại.

Ả ta nghĩ rằng Mạnh Phát Ảnh uống được vào nên đã hóa điên, thật không ngờ, Mạnh Phát Ảnh giờ phút này lại thản nhiên đứng ở chỗ này, không hề có biểu hiện của người điên .

Trong đôi mắt Hoàng Hậu có chút chật vật, lại thêm vài phần hoảng loạn cùng khẩn trương.

“Người còn có lời gì muốn nói?” Thái Hậu nhìn thấy biểu tình của Hoàng Hậu, trên mặt càng lúc càng lạnh lùng , nữ nhân này cho tới bây giờ vẫn còn muốn gạt bà!

“Nô tì...” Hoàng Hậu nhìn vẻ mặt bình tĩnh vẫn đứng ở một bên, không nhúc nhích của Mạnh Phát Ảnh, trong lòng càng rối rắm, trong lúc nhất thời không biết phải mở miệng như thế nào.

Nghĩ lại, lúc này trong tấm cung của ả ta, tất cả mọi thứ đều bị đập nát, bát thuốc kia có lẽ cũng đã bị đập bể, hiện tại mọi thứ đã được cung nữ dọn dẹp sạch sẽ.

Nếu Mạnh Phát Ảnh hiện tại không có chuyện gì, mà lại tìm không thấy chứng cứ. ả ta còn có cái gì phải sợ ?

Bình ổn lại tinh thần , Hoàng Hậu lại nói: “Nô tì gọi Ảnh nhi đến là để cùng nàng ấy tâm sự về chuyện thành thân, đang trò chuyện vui vẻ, không ngờ về sau nàng ấy đột nhiên phát điên , đem đồ đạc ở chỗ nô tì đập loạn, khiến tất cả mọi thứ đều bị vỡ vụn , còn đánh nô tì, Thái Hậu, người hãy xem vết thương trên người nô tì.”

Hai mắt Thái Hậu híp lại, bà tin tưởng Ảnh nha đầu sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy, hơn nữa bà cũng không tin Hoàng Hậu cố ý mời Ảnh nha đầu đến để tùy tiện tâm sự.

“Ảnh nha đầu, người nói cho ai gia nghe, rốt cục là đã có chuyện gì xảy ra?” Hoàng Thái Hậu không muốn nghe Hoàng Hậu nói nữa, ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, trong mắt còn đang có lãnh ý lập tức hóa thành nồng đậm yêu thương, tiếng nói cũng nhu hòa hẳn.

Mạnh Phát Ảnh cụp mắt xuống, bộ dáng cực kì dịu ngoan, khoe môi khê nhúc nhích, chậm rãi nói: “Bẩm Hoàng nữ nãi, thật đúng như lời nói của Hoàng Hậu, Hoàng Hậu bảo người mời Ảnh nhi đến cung Hoàng Hậu tán gẫu một chút về chuyện thành thân.”

Tiếng nói khinh đạm không có quá nhiều cảm xúc, không có người nào có thể đoán được ý nghĩ chân chính trong đáy lòng của nàng.

Hoàng Hậu hơi giật mình, hai mắt nhanh chóng nâng lên nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, thấy nàng bộ dáng mềm mại, trong lòng mừng thầm xem ra thuốc kia cũng còn có tác dụng, hẳn là khiến Mạnh Phát Ảnh mất đi trí nhớ.

Hiên Viên Diệp ánh mắt hơi chuyển, thấy bộ dáng dịu ngoan của Mạnh Phát Ảnh, khoe môi cong lên, hẳn biết dưới tình huống như vậy, những lời nàng muốn nói còn chưa nói hết...

Quả nhiên, lúc ánh mắt Hoàng Hậu hơi lóe lên sự vui sướng, Mạnh Phát Ảnh mở miệng lần nữa: “Một lúc sau, Hoàng Hậu cho Ảnh nhi uống một chén canh, chuyện sau đó...” Mạnh Phát Ảnh có chút ngập ngừng, sau đó làm ra vẻ kinh ngạc: “Hoàng Hậu nói Ảnh nhi đập loạn đồ của Hoàng Hậu, còn đánh Hoàng Hậu? Tại sao lại có chuyện như thế xảy ra?”

Nàng vốn muốn đem chén canh kia đến, nhưng khi nàng làm bộ té xỉu thì không thấy chén canh đó đâu, lúc đầu nàng còn nghĩ là Hoàng Hậu giấu đi, hiện tại xem ra có vẻ như không phải, như vậy chỉ có một khả năng...

Hoàng Thái Hậu sắc mặt lại trầm xuống, hai mắt thẳng tắp nhìn về phía Hoàng Hậu, lạnh lùng nói: “Hoàng Hậu cho Ảnh nha đầu uống canh?”

Trong lòng Hoàng Hậu âm thầm cả kinh, nhưng nghĩ đến Mạnh Phát Ảnh cũng không đem chén canh kia lấy ra, bây giờ căn bản không có chứng cứ, lại nói: “Vâng, lúc ấy canh vừa khéo được hầm xong, liền mời Ảnh nhi cùng uống một chén, lúc ấy nô tì cũng uống...”

Trong mắt Hiên Viên Diệp khê hiện lên ý cười, nhưng trên mặt lại tràn ngập lãnh ý, hẳn nâng tay lên, từ trong ống tay áo lấy ra một cái bát, miêng khê mở, từng chữ, từng chữ chậm rãi nói: “Vừa nãy lúc bốn vương đến Phượng Tê Cung, tùy tiện cầm một chiếc bát, nhìn xem có phải cái này hay không?”

Hiên Viên Diệp lạnh lùng ngắt lời Hoàng Hậu, nhưng hẳn cũng không hề liếc mắt nhìn Hoàng Hậu lấy một cái, đem cái chén đó đưa tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh, thấp giọng hỏi.

Mạnh Phát Ảnh cảm thấy buồn cười, chén này rõ ràng là lúc nàng té xỉu hẳn trộm đi, thật không ngờ hẳn nói xạo mà mặt không đỏ, thở không gấp.

Thật không tin được, hẳn lại tiếp tục giúp nàng.

Rất phối hợp với hẳn, mặt nàng chứa đầy sự kinh ngạc, hô lên: “Đúng nha, đúng là bát canh này, không nghĩ tới Thật điện hạ đang giữ nó.”

Khoe môi Hiên Viên Diệp giật giật mấy cái, nữ nhân này thực có tài diễn xuất, lại rất biết nỗ lực.

“Vậy thì đưa đến Thái Y Viện, tra một chút đi.” Hiên Viên Diệp thần nhiên nói.

Hoàng Hậu nháy mắt đã trắng bệch, thân mình khê run lên, mắt khó có thể tin nhìn về phía Hiên Viên Diệp, ả ta thế nào cũng không thể tin được, chén thuốc kia sẽ rơi vào tay Hiên Viên Diệp.

Chén thuốc này mà đưa đến Thái Y Viện điều tra rõ mọi chuyện, chân tướng rõ ràng, ả ta sẽ...

Nghĩ đến đây thân mình Hoàng Hậu mềm nhũn, choáng váng ngã trên mặt đất.

Bởi vì Mạnh Phát Ảnh vừa mới bị ‘kinh hách’ nên Thái Hậu cố ý phân phó Hiên Viên Diệp đưa Mạnh Phát Ảnh về phủ.

Ngoài hoàng cung, Hoàng Thái Hậu sớm an bài xe ngựa.

Khi nàng đi đến trước xe ngựa, Hiên Viên Diệp lại vươn tay, ngỏ ý muốn đỡ nàng lên xe ngựa.

Mạnh Phát Ảnh ngậy người, có chút kinh ngạc nhìn hấn.

Lên xe ngựa cần gì hấn đỡ, theo bản năng nàng muốn tránh đi tay hấn, bản thân tự mình đi lên.

Nhưng hấn lại nhanh hơn một bước, cầm tay nàng, ôm lấy nàng cùng nhau chui vào trong xe ngựa rộng lớn.

Trog con người lạnh lùng của Hiên Viên Diệp, có vẻ như chứa đựng một chút tức giận.

Mạnh Phát Ảnh sửng sốt, khi lấy lại được phản ứng thì mới phát hiện ra rằng mình bị hấn ôm vào trong ngực, đã ngồi vào trong xe ngựa mất rồi.

Cánh tay hấn gắt gao ôm lấy nàng, nàng có thể cảm giác được độ ấm trên người hấn. Trong lúc nhất thời, Mạnh Phát Ảnh trong lòng đột nhiên có chút khẩn trương.

Mà lúc này, ánh mắt hấn lại nhìn thẳng về phía nàng: “Bản Vương giúp người như vậy, người cảm tạ bốn vương ra sao?”

Mắt của hấn đảo qua mặt nàng, sau đó dừng trên môi nàng, trong đôi mắt thâm thúy có chút âm u...

42. Chương 42

Xe ngựa rất rộng lớn đột ngột có người chen vào nên có chút chật chội, toàn bộ trong xe tựa hồ cũng bị hơi thở của một mình hấn lấp đầy, khiến nàng có cảm giác rầu rĩ hít thở không thông.

Mắt của hấn nhìn chằm chằm vào môi nàng, nàng không ngừng mím môi mang theo một loại dự hoặc, giờ phút này ánh mắt hấn không còn lạnh như băng, mà nhiều hơn một phần tình cảm.

Đôi mắt hấn sâu không thấy đáy của hấn có thể khiến cho vạn vật thế gian đắm đuối thất sắc, dường như muốn đem nàng hút vào.

Tim Mạnh Phát Ảnh đập nhanh, thay đổi liên tục như không có quy luật, không biết tại sao lại lúc thì đập nhanh, lúc lại như muốn ngừng đập.

Trong lúc nhất thời, nàng quên mất cả phản ứng.

Nàng chưa từng yêu đương nên nàng không biết...

Thấy nàng khó có được lúc thuận theo như thế này, khóe môi hấn khẽ nhếch lên, hài lòng cười khế, bạc môi kêu gọi có ý muốn áp lên...

“Thất ca.”

Ở phía sau, không biết có chuyện gì, một tiếng nói đột nhiên vang lên cắt đứt tất cả mọi ái muội.

Hiên Viên Diệp thân mình hơi cứng một chút, hai mắt nhanh chóng trầm xuống, có thể thấy hấn đang vô cùng tức giận.

Mạnh Phát Ảnh lập tức bình tĩnh, theo bản năng lui về phía sau, tựa quây thoát khỏi sự ôm ấp của hấn, thở ra một hơi. Không biết là nhẹ nhàng thở ra, hay ...

Sắc mặt Hiên Viên Diệp không tốt chút nào, sự tức giận trong mắt càng thêm rõ ràng. Nàng trốn nhanh như vậy sao? Chẳng lẽ hấn là độc xà hay mãnh thú sao?

Màn xe ngựa bị xóc lên, đầu Hiên Viên Mặc dò xét tiến vào, khi nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh thì trong mắt hiện rõ sự trào phúng: “Thất ca, huynh muốn đưa người quái dị trở về nhà sao, Hoàng nữ chỉ bảo huynh tiễn nàng, cũng chưa nói nhất định phải đưa về nhà. Đưa xuất cung là được rồi, còn lại bảo bọn nô tài đưa nàng ta trở về phủ.”

Hai mắt Hiên Viên Diệp híp lại, ánh mắt lạnh như băng thẳng tắp bắn về phía Hiên Viên Mặc.

Hiên Viên Mặc khẽ run, lại không rõ bản thân mình làm sai ở chỗ nào, mặc dù có chút e ngại ánh mắt kinh khủng của Hiên Viên Diệp nhưng nghĩ đến mục đích hần tới đây liền lên xe ngựa, tới gần bên tai Hiên Viên Diệp nói nhỏ vài câu.

Hiên Viên Diệp sắc mặt khẽ biến, tay ở dưới ống tay áo có vẻ như hơi nắm chặt lại một chút, liếc mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái , theo sau Hiên Viên Mặc xuống xe ngựa.

Xuống xe ngựa, sau khi hần cẩn thận phân phó hạ nhân đưa nàng trở về liền cùng Hiên Viên Mặc nhanh chóng rời đi.

Mạnh Phát Ảnh khẽ môi hơi nhếch lên, nở một nụ cười khẽ, nhàn nhạt không có quá nhiều cảm xúc, nàng vừa mới khấn trương cái gì nha?

Lo lắng hần sẽ hôn nàng sao? Đúng như lời Hiên Viên Mặc nói, gương mặt nàng ‘quái dị’ như thế , hần có thể hôn xuống sao?

Hần nghe theo Thái Hậu phân phó mới có thể đưa nàng về.

Mà nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Buồn cười, không phải sao?

“Chủ tử, bây giờ chúng ta trở về sao ?” Thanh Trúc lên xe ngựa cẩn thận hỏi.

“Trở về.” Đôi môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, tiếng nói phong đạm phong kinh, không có nửa điểm khác thường. [văn đạm phong kinh: nhẹ nhàng thanh thản]

Nhưng khi ra đến đường lớn, Mạnh Phát Ảnh đột nhiên hưng trí, nàng tới cổ đại lâu như vậy còn không có đi dạo phố nha , hôm nay khí trời tốt không bằng dạo một chút.

Cho xe ngựa trở về, cùng Thanh Trúc đi dạo, Thanh Trúc từ lúc mới đầu kinh ngạc cùng lo lắng, cuối cùng là từ từ thả lỏng, hai người dạo đến mặt trời xuống núi, sau khi mọi cửa hàng đều đóng cửa mới trở về Hầu phủ.

“Hôm nay thu hoạch thật sự không ít nha.” Mạnh Phát Ảnh ôm những thứ mình mua về, gương mặt hưng phấn, mấy thứ này ở hiện đại tuyệt đối không thấy được .

“Chủ tử đưa cho nô tì cầm giúp người .” Thanh Trúc theo ở phía sau muốn tiếp nhận những thứ trong tay Mạnh Phát Ảnh, nhưng trong tay nàng còn cầm rất nhiều thứ không thể lấy được.

Nhìn những thứ trong lòng mình, Thanh Trúc âm thầm thở dài, nô tì nhà khác đi theo chủ tử xuất môn , lúc về đều là vật trân quý, thế nào tới phiên nàng, chủ tử toàn mua những thứ tầm thường , thế mà chủ tử còn làm như đó là vật quý hiếm lắm .

“Được rồi, tự ta cầm được mà .” Mạnh Phát Ảnh thấy ánh mắt nghi ngờ của nàng không khỏi cười ra tiếng.

“Thế nào, sớm như vậy đã chuẩn bị đồ cưới, người không thấy quá gấp sao? Một đại tiểu thư, bản thân lại đi ra ngoài đặt mua đồ cưới. Người không sợ dọa người khác sao?” Một tiếng nói châm chọc cùng khiêu khích đột nhiên truyền đến, Mạnh Phát Ảnh cùng Thanh Trúc dừng bước.

Hai mắt lạnh lùng nhìn lướt qua mặt nam tử ngăn trước mặt mình, sắc mặt Mạnh Phát Ảnh nháy mắt trầm xuống, nam nhân này lại dám xông vào tiểu viện của nàng.

Gương mặt y phần nộ, đôi mắt có vẻ như muốn phun ra lửa, giống như vừa bắt được chứng cứ thê tử mình hồng hạnh vượt tường.

Nàng cùng y còn có quan hệ sao?

Y không thấy biểu tình của y bây giờ rất dư thừa sao?

Trong lòng âm thầm cười lạnh, không thèm để ý đến y, vòng qua người y, lập tức đi thẳng về phía trước, hoàn toàn coi y như không khí.

Từ ngày ở trong hoàng cung phát hiện âm mưu của y và Mạnh Như Tuyết , đối với y , nàng cảm thấy mình cư xử đã rất khách sáo.

Đối với y, nàng ngay cả nói cũng lười, không muốn hạ thấp thân phận của mình, không phải sao?

“Mạnh Phát Ảnh...”

Phản ứng của nàng càng chọc giận y thêm, Bạch Dật Thần tức giận gầm nhẹ, một bàn tay nhanh chóng chụp lấy cổ tay Mạnh Phát Ảnh.

Nhưng Mạnh Phát Ảnh cũng di chuyển rất nhanh, hoàn toàn tránh được.

Thanh Trúc cũng đã đứng chặn trước mặt Bạch Dật Thần: “Bạch công tử, thỉnh quay về.”

Lửa giận trong mắt Bạch Dật Thần càng bốc lên, bàn tay vừa thất bại càng dùng sức nắm chặt, nếu cổ tay của Mạnh Phát Ảnh giờ phút này bị y bắt lấy, chỉ sợ sẽ bị bóp nát.

“Thanh Trúc, đối với người này, để lại cho Tiểu Tuyết nhi đuổi đi.” Mạnh Phát Ảnh không thèm liếc nhìn y, nhấc chân từ từ đi tới phòng mình, chỉ còn thanh âm lạnh đậm trầm bổng truyền vào tai Bạch Dật Thần khiến cho sắc mặt Bạch Dật Thần thêm khó coi.

“Mạnh Phát Ảnh, người cho là hần thật sự muốn thành hôn với người sao? Hần chẳng qua đang lợi dụng người thôi.” Bạch Dật Thần nhìn bóng lưng của nàng, cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ.

“Hần” trong miệng y đương nhiên là chỉ Hiên Viên Diệp.

Chân Mạnh Phát Ảnh vẫn chậm chậm đi về phía trước, trên mặt vẫn là biểu tình bình tĩnh, nàng cho tới bây giờ không hề tự đa tình nghĩ rằng Hiên Viên Diệp là thật tâm muốn lấy nàng.

“Hần chỉ muốn bảo vệ Mạnh Như Tuyết, nếu ngày đó hần chọn Mạnh Như Tuyết thì Thái tử nhất định sẽ không bỏ qua cho Mạnh Như Tuyết. Cho nên hần mới có thể chọn người, người chẳng qua là kẻ chết thay cho Mạnh Như Tuyết, người còn muốn lừa mình dối người sao?” Bạch Dật Thần thấy nàng bất vi sở động (không có phản ứng) lại trầm giọng quát.

“Tốt lắm

.” Mạnh phát Ảnh môi hồng khê nhúc nhích, thanh âm lạnh nhạt mà tùy ý từ từ tản ra, Hiên Viên Diệp vì cái gì mà cười nàng, đối nàng mà nói vốn không có gì khác biệt, bất quá biết được mục đích của hần cũng là một chuyện tốt.

Bạch Dật Thần hoàn toàn sững sốt, trăm triệu lần không ngờ tới, nàng nghe y nói như vậy mà lại có phản ứng hài lòng.

Mà phản ứng của nàng như thế khiến Bạch Dật Thần nghĩ làm nàng cam tâm tình nguyện bị Hiên Viên Diệp lợi dụng. Lửa giận trong mắt càng bốc lên thêm, thẳng tắp nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng, chỉ hận không đem nàng đốt cháy thành tro.

“Hần làm như vậy, người chỉ có hai hậu quả, thứ nhất, làm người chết thay cho Mạnh Như Tuyết bị Thái Tử giết chết, thứ hai nếu Thái Tử không có hành động gì, hần sẽ lấy Mạnh Như Tuyết, đến lúc đó đem người đuổi ra khỏi phủ. Mặc kệ là kết cục nào, hần cũng muốn đẩy người xuống mười tám tầng địa ngục.” Trong tiếng nói của Bạch Dật Thần có vẻ như có thêm vài phần trầm trọng, hoặc đứng ở góc độ của y thật sự nghĩ như vậy.

Hơi ngừng lại một chút, trên mặt ẩn hiện sự nhu hòa, “Mà ta có thể...”

“Ta tình nguyện bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, cũng không quay đầu lại nhìn loại người tráo trở như người, nói thật bảo bối Tiểu Tuyết nhi của ta còn giống người hơn người.”

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh khê nhúc nhích, cười nhẹ, thanh âm trầm thấp, cứng rắn ngắt lời Bạch Dật Thần khiến gương mặt anh tuấn của Bạch Dật Thần trong một nháy mắt thay đổi liên tục, từ trắng đến xanh, lại từ xanh đến trắng, trông cực kì khó coi.

Khóe môi Thanh Trúc giật giật, lời nói của chủ tử cũng quá độc đi, mà nhìn đến sắc mặt Bạch Dật Thần, nàng thật sự muốn cười, nhưng vẫn còn nhịn được, dù sao cũng phải giữ lại chút thể diện ít ỏi cho Bạch Dật Thần.

“Ha ha ha...” Thế nhưng trên đầu tường lại truyền đến tiếng cười to không kiêng kỵ: ” Hảo, không then là nữ nhân của ta, rất có cá tính.”

43. Chương 43

Bạch Dật Thần ngậy người, hai mắt nhanh chóng hướng về phía bức tường, sắc mặt càng lúc càng khó coi hơn, vốn bị Mạnh Phát Ảnh làm nhục đã khiến y thẹn quá hóa giận, mà hiện tại lại bị người khác trào phúng, nỗi nhục này y làm sao có thể chịu được.

Đồng thời, y cũng rất kinh ngạc, không biết Bộ Kinh Vũ xuất hiện ở trên tường tự lúc nào mà y lại không hề hay biết !

“Hừ, đường đường là Bộ đại hiệp mà lại đi nghe lén chuyện của người khác ?” Tiếng nói của y lạnh như băng, rõ ràng là mang theo tia trào phúng từ từ vang lên trong bóng đêm khiến người ta kinh hãi.

Nếu y không biết rõ mình không phải là đối thủ của Bộ Kinh Vũ, chỉ sợ giờ phút này đã sớm tiến lên đem Bộ Kinh Vũ băm thây vạn đoạn .

“Nghe lén? Ta không được nhiều người hâm mộ như Bạch công tử nhưng ta rất quang minh chính đại ngồi ở đây nghe đây chứ.” Tiếng nói của Bộ Kinh Vũ lại truyền đến, nhàn nhạt không có chút tức giận nào, dường như có thêm vài phần cười nhạo.

Giờ này sắc trời đã tối, khoảng cách lại có chút xa, hướng chi hắc vẫn luôn mang mặt nạ nên nhìn không được sắc mặt của hắn.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh giật nhẹ, quang minh chính đại nghe sao?

Đúng, hắn đúng là quang minh chính đại ngồi hóng chuyện thật , hắn – Bộ Kinh Vũ cần phải nghe lén sao?

Bạch Dật Thần cũng tự đánh giá mình quá cao rồi đó.

Mắt Bạch Dật Thần toát lên sự âm lãnh, sát khí từ từ bốc lên, hai tay cũng không ngừng nắm chặt. Cả khuôn mặt bỗng chốc chuyển sang màu xanh mét.

“Huống chi, có người muốn giở trò với nữ nhân của ta, ta có thể không quản sao?” Ánh mắt Bộ Kinh Vũ chuyển hướng về phía Mạnh Phát Ảnh, ý cười trong lời nói càng thêm rõ ràng.

Tuyết Ngao (Tiểu Tuyết Nhi) vốn đang đứng gần ở trước mặt Bạch Dật Thần giờ đã lên đến dưới chân tường, nhìn chăm chăm vào Bộ Kinh Vũ, dù sao người đột ngột trèo tường vào với nó mà nói độ nguy hiểm cao hơn .

Thế nên Bộ Kinh Vũ vẫn ngồi ở trên đầu tường, không dám xuống.

“Nữ nhân của ngươi, hừ, nàng là nữ nhân của ngươi sao?” Bạch Dật Thần nghe thấy lời nói của hắn, lạnh lùng hừ một cái.

“Đó là đương nhiên, ta đã đưa sính lễ rồi, hơn nữa còn là tự mình đưa cho Mạnh Hầu gia.” Hắn thần nhiên ngồi ở trên tường, giọng nói nhàn nhạt mang theo sự đắc ý, giờ phút này nói cho Bạch Dật Thần nghe, nhưng tựa hồ là nói cho Mạnh Phát Ảnh nghe .

Lông mày của Mạnh Phát Ảnh hơi chau nhẹ một chút, giữa nàng và hắn chỉ đơn giản là giao dịch, hắn đang nói cái quái gì thế ?

Bạch Dật Thần chán nản, dù sao chuyện ngày đó, y biết rõ ràng nhất, cũng bởi vì chuyện ngày đó mà hận Bộ Kinh Vũ, lúc này nghe hắn thần nhiên nhắc tới như vậy, trong lòng càng hận tới cực điểm.

Vẫn luôn nghe nói võ công của Bộ Kinh Vũ rất cao, thế nên y mới chậm chạp không dám động thủ.

“Hiện tại hết thấy những người không liên quan nhanh chóng rời khỏi đi, nếu không muốn đi bản đại hiệp cũng không để ý tự mình đuổi đi đâu. Lâu lắm không hoạt động, tay chân ngứa ngáy, hơn nữa Kỳ Lân kiếm của ta dường như cũng có chút muốn ra ngoài.” Tiếng nói của Bộ Kinh Vũ đột nhiên lạnh thêm vài phần, sự lạnh lẽo ấy rõ ràng mang theo tính uy hiếp.

Khi nói chuyện kiếm trong tay hắn hơi run run có vẻ như muốn rút kiếm ra.

Bạch Dật Thần sắc mặt nháy mắt trắng bệch, Kỳ Lân kiếm vừa xuất tất phải thấy máu, một kiếm hạ xuống không ai có thể sống sót. Trong chốn giang hồ người người đều biết điều này.

Bạch Dật Thần cho dù bản tính cuồng vọng, nhưng bây giờ y cũng không dám đi thử độ sắc của Kỳ Lân kiếm.

Tay ở dưới ống tay áo nhanh chóng buông ra, cố gắng thả lỏng toàn thân, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn là xoay người bỏ đi.

Nhưng lúc rời đi vẫn không quên hung hăng trợn mắt liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái.

Trong đôi mắt đó có sự không cam lòng, cũng có vài phần ác độc.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh lại cong lên nở một nụ cười, hừ, cứ thế mà đi? Thật là cho người khinh bỉ, nếu giờ phút này Bộ Kinh Vũ là cướp, vậy y coi như là đã ném nạng vào địa ngục.

Nam nhân như vậy, nàng cảm thấy thật buồn cười.

“Người có thể kêu nó đi ra chỗ khác được hay không? Để cho ta còn đi xuống ~ “ Đợi đến lúc Bạch Dật Thần rời khỏi, Bộ Kinh Vũ nhìn Tuyết Ngao đang ngồi chồm hổm trên mặt đất cùng hắn đối nghịch, hơi bất mãn kháng nghị.

Khẽ nhíu hàng lông mày lá liễu, Mạnh Phát Ảnh nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, môi đỏ mọng khẽ mở, từng chữ từng chữ chậm rãi nói: “Ngồi yên trên đó đi, trên đó mát mẻ, hơn nữa tầm nhìn rất tốt.”

Nếu hắn muốn xuống dưới, một Tuyết Ngao há có thể cản được hắn sao.

Bộ Kinh Vũ hơi giật mình, bất quá nhờ tấm mặt nạ nên dấu được tất cả cảm xúc của hắn.

“Ta ngồi ở trên đầu tường như thế này, nếu bị người khác thấy, hiểu lầm ta tới yêu đương vụng trộm, vậy...” Thanh âm mang theo ý cười lại truyền đến, cực kỳ có ý trêu đùa.

“Người xuống đây thì không bị người ta hiểu lầm là yêu đương vụng trộm chắc? ” Khóe môi Mạnh Phát Ảnh hơi nhếch lên, kỳ thực bỏ qua thân phận kì bí của hắn, cùng hắn nói chuyện phiếm vẫn tương đối thoải mái.

Đi dạo một ngày cũng hơi mệt một chút, nàng đi tới bàn đá giữa sân ngồi xuống, Đông Nhi nhanh chóng bưng trà tới.

“Tiểu thư, trà của người đây.”

“Ừm.” Mạnh Phát Ảnh nhận chén trà, từ từ thưởng thức, không chút mảy may để ý đến người trên đầu tường. Đôi mắt của vị nam nhân đau khổ nào đó đang muốn bốc hỏa, trong mắt hiện rõ chữ ‘nữ nhân này thật là cái đồ vô tình.’

“Ta nói này, người đừng quá vô tình như thế chứ, nói gì thì nói ta cũng vừa mới giúp người đuổi cái tên tiện kia đi, người lại đối với ta như thế này à? “ Nam nhân đau khổ rốt cục không nhịn nổi nữa, bắt đầu bất mãn lên án.

“Ti tiện, bản chất của y nói thế mà được à, còn quá nhẹ, phải nói là bỉ ổi, biến thái, vô liêm sỉ mới được.” Mạnh Phát Ảnh cực kỳ nghiêm túc đính chính, chỉ dùng từ ti tiện để nói về Bạch Dật Thần là chưa đủ, mà thôi khách khí với y một tí, cho y còn có đường chạy về với mẹ

~Khóe môi Thanh Trúc lại không yên phận mà giật nhẹ, lời nói của chủ tử càng ngày càng bá đạo.

“Người... người... nữ nhân này.” Bộ Kinh Vũ giật mình, ấp úng nói, nhưng trong lời nói dường như có thêm vài phần bất đắc dĩ, cười khê.

Mạnh Phát Ảnh tiếp tục thưởng thức trà của nàng, nàng đang mãi suy đoán nguyên nhân hôm nay Bộ Kinh Vũ tới chỗ này.

Trong lúc nhất thời, hai người đều không nói gì thêm.

Trầm mặc, lại trầm mặc, ngồi ở trên tường Bộ Kinh Vũ dường như hơi chuyển thân mình, ánh mắt lại nhìn về phía nàng, suy tư một chút mới từ từ nói: “Người thật sự muốn gả cho Hiên Viên Diệp sao?”

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, thật không ngờ hắn lại đột nhiên hỏi vấn đề này, nhớ đến hắn cùng với Hiên Viên Diệp có chút quen biết nhau, lòng mày khẽ nhăn lại một chút: “Chuyện này không liên quan đến người.”

Gả hay không gả không phải chuyện nàng có thể quyết định được, bởi vì mọi người cho tới bây giờ cũng không hỏi qua ý của nàng, ai sẽ quản nàng có nguyện ý hay không gả chứ?

Người là do hắn chọn, trên lại có thánh chỉ ban xuống, nàng nhất định phải gả, nếu không gả vậy là kháng chỉ, phạm phải tử tội, nàng muốn hay không muốn thì có gì khác biệt?

“Ha ha...” Bộ Kinh Vũ đột nhiên cười ra tiếng, hơi dừng lại một chút, sau đó nói tiếp: “Nếu người không muốn gả, ta sẽ mang người đi bỏ trốn.”

Trong lời nói dường như có ẩn dấu ít nhiều ý cười, nhưng tựa hồ có vài phần khác thường.

Mạnh Phát Ảnh thiếu chút nữa bị sắc trà vừa mới uống xong, may mắn nàng cố gắng nuốt xuống, từ từ nâng mắt lên nhìn về phía hắn: “Đối với một người không thể lấy khuôn mặt thật của mình để gặp người khác như người, ta thật sự không có hứng thú.”

Bỏ trốn, đúng là chỉ có hắn mới ngây thơ như thế.

Nàng cho dù không muốn gả, cũng sẽ không ngốc đến mức cùng hắn bỏ trốn.

Nhưng lời nói của nàng vừa dứt đã cảm thấy có tiếng động nhẹ vang lên, chớp mắt một cái, người đang ngồi ở trên tường – Bộ Kinh Vũ đã ngồi ở trước mặt nàng, mà Tuyết Ngao vẫn không nhúc nhích, nằm ở góc tường, hiển nhiên là bị hắn điểm huyệt.

“Nếu để cho người thấy được khuôn mặt thật của ta, người sẽ cho ta cái gì?” Cùng ngồi đối diện với nàng, hai mắt của hắn nhìn thẳng vào nàng, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, giờ phút này trong tiếng nói của hắn không còn cười đùa, vô cùng trịnh trọng.

44. Chương 44

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, lòng hiếu kỳ thì ai mà chẳng có, nàng cũng từng âm thầm đoán một nam tử phong vân kinh thế như hắn rốt cuộc có khuôn mặt như thế nào?

Đôi mắt to tròn ngược lên nhìn, đập vào mắt chỉ là cái mặt nạ lạnh lùng khiến cho người khác không thể nhìn thấy khuôn mặt thật của hắn.

Nghe nói cả thiên hạ không có ai biết khuôn mặt thật của hắn.

Có thể chưa từng có người thấy qua thật, hoặc cũng có thể có người đã thấy nhưng không thể mở miệng nói chuyện nữa.

Mạnh Phát Ảnh biết tò mò phải trả giá rất lớn, đặc biệt ở chốn giang hồ gió tanh mưa máu.

“Miễn, ta còn muốn sống thêm vài chục năm nữa.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười, nhẹ giọng nói, hắn nhất thời nổi hứng để nàng xem khuôn mặt thật của hắn, nói không chừng ngay ngày hôm sau đã hối hận liền đến giết người diệt khẩu.

Thân thể của Bộ Kinh Vũ hơi cứng lại, đôi mắt dẫu dưới mặt nạ nhìn thẳng vào Mạnh Phát Ảnh, tuy rằng cách một lớp mặt nạ nhưng vẫn khiến cho nàng cảm giác được sự sắc lạnh như băng.

“Chẳng lẽ ta khiến cho nàng cảm thấy thiếu an toàn như vậy?” Tiếng nói của hắn khàn khàn âm trầm, lại có chút hàn ý khiến cho người ta kinh hãi.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, người này thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh đi, xem ra nàng đã chọc giận hắn, cười nhẹ từ từ nói: “Ta không có ham mê nhìn trộm sự riêng tư của người khác, hơn nữa chúng ta cũng không thân thiết đến tình trạng này, không phải sao?”

Nàng cùng hắn chẳng qua từng có một cuộc giao dịch, nói cho cùng thì cũng chỉ coi như người xa lạ.

” Nữ nhân như nàng quả nhiên là vô tình, sông còn chưa đi qua mà đã bắt đầu chặt cầu, nàng không sợ té sông chết đuối sao?” Ánh mắt của hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm nàng, trong lời nói rõ ràng ẩn chứa vài phần phẫn nộ.

“Không sao, ta biết bơi mà .” Mạnh Phát Ảnh hơi quét mắt nhìn hắn một cái, hắn có cần thiết rửa nàng như thế không? Hơn nữa những lời nàng nói đều là sự thật mà, thật không hiểu hắn rốt cuộc tức giận cái gì.

“Nữ nhân quá cứng rắn một chút cũng không đáng yêu.”

Hắn hơi giật mình nhìn về phía ánh mắt của nàng , dường như phát hiện ra điều gì đó, giọng nói lúc đầu hơi lạnh lùng cũng đột nhiên nhu hòa xuống ít nhiều.

Mạnh Phát Ảnh hơi sững sốt, có chút bối rối nói: “Nói chung là người có thể vì tức giận mà gây cho ta chút chuyện phiền chán, ta không để ý.”

Nam nhân cổ đại người nào cũng muốn bành trướng chủ nghĩa nam tử.

Cũng có thể nói thời đại này nữ nhân vì lấy lòng bọn họ mà phải nhịn nhục để sống, nhưng thật đáng tiếc nàng không giống thế...

Theo suy nghĩ của hắn, nàng có thể yêu hay không cũng không có quan hệ gì.

“Nàng...” Hắn chán nản, có chút giận tái mặt, nàng có cần thiết cự tuyệt hắn ra xa ngàn dặm như thế không?

“Haiz, đi dạo một ngày mệt mỏi quá~, Thanh Trúc giúp ta tiễn khách.” Mạnh Phát Ảnh chậm rãi đứng lên, trầm giọng phân phó Thanh Trúc, sau đó một mình đi về phòng mà không hề liếc nhìn hắn.

“Bộ đại hiệp , thỉnh.” Thanh Trúc sững sốt một chút sau đó kiên trì nói, nói thật nàng cũng không dám đắc tội vị đại hiệp thần bí này, nhưng mệnh lệnh của chủ tử nàng phải nghe theo.

Bộ Kinh Vũ không di chuyển cũng không có tức giận, tự mình rót một chén trà, từ từ uống, mắt nhìn bóng lưng của Mạnh Phát Ảnh, mặt nạ trên mặt vẫn che dấu tất cả cảm xúc của hắn.

Không ai biết hắn đang suy nghĩ gì.

Đến khi Mạnh Phát Ảnh vào phòng, chén trà trong tay cũng uống xong, hắn mới đứng dậy rời khỏi.

Khóe môi Thanh Trúc hào phóng giật giật mấy cái, những người này thật đúng là một người so với một người càng khó hiểu hơn.

Rạng sáng ngày hôm sau thánh chỉ liền truyền đến.

Dĩ nhiên đã định ngày thành thân, mà càng khiến Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc – ngày thành thân lại định là mười lăm ngày sau.

Chuyện này cũng quá nhanh đi?

Nàng vốn là nghĩ rằng như thế nào cũng phải chờ sau khi phụ thân trở về, mới có thể thương lượng chuyện này, thật không ngờ mọi việc đã được định rồi.

Quá vội vàng khiến nàng trở tay không kịp, lúc đầu nàng nghĩ...

Còn chưa phục hồi lại tinh thần thì Hoàng Thái Hậu đã truyền nàng vào cung.

“Hoàng nãi nãi đã cho người ta tính qua, hôm ấy là ngày lành trăm năm khó gặp cho nên liền chọn ngày đó luôn, Hoàng Thượng cũng đã cho người ra roi thúc ngựa báo tin cho cha con.” Vừa vào Vĩnh Thọ Cung, Hoàng Thái Hậu đã hưng phấn nói.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh có chút buồn bực, trên mặt cũng không nở nụ cười như mọi lần, sau khi nghe thấy lời nói của Thái Hậu thì giận dữ nói: “Thời gian nhanh như vậy chỉ sợ phụ thân không kịp quay về.”

“Không sao, cho dù phụ thân con không kịp về, không phải còn có Hoàng nãi nãi sao, Hoàng nãi nãi cam đoan sẽ khiến con vui vẻ gả đi.” Hoàng Thái Hậu vẫn còn đang cao hứng nên không chú ý tới sự khác thường của Mạnh Phát Ảnh, khuôn mặt rạng rỡ, tràn đầy niềm vui.

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, việc này nếu đã quyết định như vậy thì cho dù cha nàng trở lại cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Người phải thành thân là nàng cơ mà, sao cho tới bây giờ không ai để ý đến suy nghĩ của nàng?

Hoàng Thái Hậu thương yêu nàng, nhưng chung quy vẫn không hiểu rõ tâm tư của nàng, người nàng muốn không phải là vinh hoa phú quý, cũng không cần thân phận hiển hách, cái nàng muốn chính là một cuộc sống bình dị, có được một tình yêu chân thực.

“Đúng rồi, Hoàng nãi nãi biết người không giỏi nữ công, nên đã phân phó Tinh nha đầu giúp người làm giá y, Tinh nha đầu tay nghề khéo léo, tài năng thừa của nó trong trăm dặm khó có ai so được, không có ai thích hợp hơn nó.” Hoàng Thái Hậu nhận thấy Mạnh Phát Ảnh có chút không yên lòng, lời nói hơi dừng một chút, sau đó thử nói: “Nếu không để Thanh Trúc dẫn người đi qua chỗ Tinh nha đầu xem, hồi trước người cùng Tinh nha đầu thật ra rất hợp nhau, bây giờ sao lại có vẻ xa lạ như vậy.”

Mạnh Phát Ảnh giờ phút này trong lòng có chút loạn, cũng muốn đi ra ngoài cho thoáng, nhân cơ hội Thái Hậu cho phép liền cùng Thanh Trúc rời khỏi Vĩnh Thọ Cung.

Dọc đường đi, Mạnh Phát Ảnh luôn cụp mắt xuống suy nghĩ kế tiếp phải làm gì.

Hiên Viên Diệp trong tương lai rất có khả năng sẽ trở thành Hoàng Thượng của Hiên Viên Vương triều, đến lúc đó nữ nhân trong hậu cung không biết sẽ có bao nhiêu, chẳng lẽ một người đến từ hiện đại như nàng lại chấp nhận tình cảnh cùng người khác hầu chung một chồng?

Nàng làm không được.

Huống chi nàng cùng Hiên Viên Diệp căn bản không có tình cảm.

Vì thế nàng sẽ không gả cho hắn.

Nhưng thánh chỉ đã hạ, không phải nàng nói không gả là sẽ không gả, cho nên nàng phải nghĩ biện pháp khác.

Trong lúc đang âm thầm suy nghĩ đột nhiên nghe được một tiếng nói quen thuộc cách đó không xa truyền đến.

“Thất ca, người thật sự muốn thành thân với người quái dị kia sao?” Tiếng nói chứa đầy sự trào phúng ngoài Hiên Viên Mặc ra còn ai vào đây nữa?

“Đương nhiên là thành hôn, ngày cũng đã định rồi.” Hiên Viên Trần trong thanh âm có chút vui sướng, mặc kệ như thế nào Thất ca thành hôn chính là việc vui lớn, quản chi tân nương là ai.

“Hừ, người quái dị đó sao xứng với Thất ca.” Trong lời nói của Hiên Viên Mặc lại có sự khinh bỉ cùng tức giận.

“Thất ca, tại sao lại là nàng ấy? Người tại sao lại chọn nàng ấy?” Hiên Viên Phàm biểu tình hết sức trịnh trọng, mà trong lời nói của hắn có vài phần khác thường.

Mạnh Phát Ảnh thân người cũng theo bản năng cứng lại, nàng vẫn luôn ngạc nhiên Hiên Viên Diệp tại sao lại chọn nàng?

Thật sự là tùy ý chọn? Hay là...

Giờ khắc này, nàng cũng muốn nghe xem Hiên Viên Diệp sẽ trả lời thế nào.

45. Chương 45

Nhìn xuyên qua những nhánh liễu rũ trước mặt, Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn có thể nhìn thấy nửa bên mặt hoàn mĩ không chê vào đâu được của Hiên Viên Diệp, môi khẽ mím càng tăng thêm vài phần khô gợt dù hoặc, mà sống mũi cao ngất lại khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi sự lạnh lùng như băng của hắn.

Thanh Trúc đứng ở sau lưng nàng, trên mặt có chút khấn trương, nghe lén các Vương gia nói chuyện nếu bị phát hiện, chỉ sợ...

Vì vậy mà ngàn vạn lần Thanh Trúc không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào, sợ kinh động đến những vị Vương gia kia.

Hiên Viên Diệp từ từ thưởng thức trà, khóe môi nhẹ nhàng nhấp một chút nhưng lại không hề mở miệng trả lời.

Hiên Viên Phàm dường như có chút nóng nảy, không đợi câu trả lời của hắn, tiếp tục trầm giọng chất vấn: “Người thật sự đang lợi dụng nàng là vì bảo hộ Mạnh Như Tuyết sao?”

Khi Hiên Viên Phàm chất vấn, trong lời nói thể hiện sự tức giận mà ngay cả chính hắn cũng không phát giác ra. Hơn nữa lần này xưng hô cũng không có sự khiêm nhường, dường như...

Tay Hiên Viên Diệp cầm chén trà dừng lại một chút, khuôn mặt rét lạnh càng thêm trầm xuống, hai mắt hơi nheo lại, ẩn chứa sự nguy hiểm khác thường.

Mạnh Phát Ảnh thân mình cứng đờ, đôi mắt nhìn thẳng một bên má của Hiên Viên Diệp, mắt cũng không nháy đợi câu trả lời của hắn.

“Thật quá phận.” Hiên Viên Diệp môi hơi động, lời nói lạnh như băng, đối với chuyện này hắn sẽ không giải thích với bất kỳ ai, không phải không muốn mà là không thể.

“Ta quá phận?” Hiên Viên Phàm đột nhiên đứng lên, rõ ràng có chút kích động, sự tức giận trong giọng nói càng thêm rõ ràng: “Người làm như vậy, nếu Thái tử thật sự động thủ, chỉ sợ tánh mạng nàng cũng rất khó bảo vệ, nàng vô tội, người sao có thể lợi dụng nàng như vậy?”

Đôi mắt Hiên Viên Diệp bỗng nâng lên nhìn thẳng về phía Hiên Viên Phàm, chống lại khuôn mặt phần nổi kịch liệt của Hiên Viên Phàm, trong ánh mắt chứa đầy hàn ý, cũng âm thầm ẩn dấu sự khác thường.

Phàm đối với nàng...?

“Ồ, người làm gì thế kích động như vậy, nàng có thể bị Thất ca lợi dụng chính là vinh hạnh của nàng, phản ứng của người cũng quá kì quái đi, chẳng qua là một người quái dị đáng cho người làm như vậy sao?” Hiên Viên Mặc hơi lườm một chút, gương mặt tràn đầy khó hiểu.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh hơi nhếch lên kéo ra một nụ cười lạnh, a, có thể bị hắn lợi dụng cũng là vinh hạnh của nàng?

Phải không? Bị người lợi dụng mà còn là vinh hạnh của nàng, bởi vì điều đó chứng tỏ nàng giá trị lợi dụng?

Nhưng nàng thật không ngờ Hiên Viên Phàm lại bất bình thay nàng, mặc kệ là vì cái gì trong lòng nàng vẫn cảm kích hắn.

Không muốn nghe tiếp, Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng buông nhánh liễu rũ trong tay ra, tùy ý để nó xẹt qua mặt mình lưu lại một vết hơi đỏ, cứng rắn chịu đau đớn, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười lạnh.

Từ từ xoay người tiếp tục đi thẳng về phía trước, giờ phút này trên mặt không có suy tư giống như lúc nãy, chỉ có sự bình thản cùng lạnh lùng như bình thường.

Thanh Trúc đi theo phía sau nàng, trong mắt chứa đầy sự lo lắng nhưng không dám nói thêm điều gì.

Nhưng Thái Hậu đã dặn dò là đi đến chỗ Công chúa, nên Thanh Trúc liền dẫn nàng đến tẩm cung của Công chúa.

Hiên Viên Tinh – Cửu công chúa của Vương triều Hiên Viên, tuổi tròn hai mươi nhưng vẫn chưa xuất giá.

Năm đó Thái tử Bắc Nguyên quốc – Đông Phương Sóc tới cầu hôn nhưng nàng thà chết không gả, nghe nói năm đó từng thất cổ tự sát may mắn sớm phát hiện nên vẫn cứu được.

Ở trong trí nhớ của ‘Nàng’, Hiên Viên Tinh quả thật rất quan tâm đến ‘Nàng’, chưa bao giờ khi dễ nàng giống những người khác.

Vào Ngưng Hương Các, Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc một chút, thân là công chúa mà bố trí gian phòng thật đơn giản, tuy nhiên trong sự đơn giản cũng không mất đi sự thanh lịch, hơn nữa cả gian phòng tràn ngập sự ấm áp đặc biệt, vừa đi vào tâm tình của Mạnh Phát Ảnh cũng dễ chịu hơn rất nhiều, nàng thích nơi này.

“Người đã đến rồi.” Hiên Viên Tinh chỉ nhìn nàng một cái, thản nhiên nói, cũng không có nhiệt tình tiếp đón, thậm chí vẫn cứ tiếp tục công việc trong tay mình – tiếp tục làm giá y.

“Ừm.” Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, trong mắt hiện lên ý cười, nàng thích sự hiền hoà như lúc này.

Bản thân tùy ý ngồi trước mặt Hiên Viên Tinh, cung nữ nhanh chóng dọn trà và điểm tâm lên.

“Thế nào? Có vẻ không giống như tân nương sắp gả mà vui sướng.” Hiên Viên Tinh ngược mắt, nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Mạnh Phát Ảnh, hơi nhướn mày, rốt cục cũng buông công việc nữ công trong tay xuống.

“Người cảm thấy, ta hẳn là nên có biểu hiện vô cùng vui sướng?” Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh cũng thẳng tắp nhìn về phía Hiên Viên Tinh, mang theo ý thử.

Hiên Viên Tinh sững sốt một chút: “Thất ca ưu tú như vậy, hẳn là mặt người phải đầy cảnh xuân mới đúng nha~”

Trong giọng nói trầm thấp chứa thêm ý cười, nhưng hết sức khẳng định, Thất ca của nàng là nam tử ưu tú nhất thiên hạ.

“Đông Phương Sóc không ưu tú sao?” Đầu lông mày Mạnh Phát Ảnh khẽ nhướn lên, thấp giọng hỏi ngược lại, tuy rằng nàng tới chỗ này không bao lâu nhưng cũng nghe rất nhiều về chuyện của Đông Phương Sóc, thực lực của hắn cùng với Hiên Viên Diệp hẳn là ngang bằng nhau.

Sắc mặt Hiên Viên Tinh trầm xuống, khóe môi kéo ra một tia chua xót nhưng rất nhanh che dấu đi, nhìn cung nữ bên cạnh một cái, thấp giọng nói: “Các người đều lui xuống đi.”

“Vâng ạ!” Các cung nữ cung kính đáp lời, sau đó từ từ lui xuống, Thanh Trúc do dự một chút cũng đi theo ra ngoài.

Khi Hiên Viên Tinh nâng mắt nhìn về hướng Mạnh Phát Ảnh lại có thêm chút tìm tòi nghiên cứu: “Người không muốn gả cho Thất ca à?”

Kỳ thực vấn đề này hỏi có chút dư thừa, dù sao từ lúc Mạnh Phát Ảnh vừa vào cửa, nàng liền cảm thấy được.

“Ta muốn tự mình lựa chọn hạnh phúc.” Mạnh Phát Ảnh dừng một chút, sau đó vẻ mặt thành thật nói, không biết vì sao khi đối mặt với Hiên Viên Tinh, nàng thậm chí có loại cảm giác hoàn toàn tín nhiệm.

Vì thế nàng cũng không có bất kỳ che dấu gì, quả nhiên Hiên Viên Tinh là muội muội ruột của Hiên Viên Diệp.

Nàng biết sở dĩ năm đó Hiên Viên Tinh thà chết cũng không gả hẳn là muốn tự mình lựa chọn hạnh phúc.

“Người không phải muốn kháng chỉ đấy chứ?” Hiên Viên Tinh hai mắt trừng lớn, trong mắt hiện rõ sự kinh ngạc, dù sao đoán ra là một chuyện, nghe được Mạnh Phát Ảnh chính miệng thừa nhận lại là chuyện khác, nàng vẫn không nhịn được sự kinh ngạc, tuy rằng năm đó nàng cũng từng tùy hứng như vậy.

“Kháng chỉ sẽ mất mạng.” Mạnh Phát Ảnh khước môi giật mạnh một cái, rất bất mãn nói, nàng thật muốn kháng chỉ nhưng nàng nếu thật sự nói ra lời thì chỉ sợ đầu sẽ bị chém ngay lập tức .

Khước môi Hiên Viên Tinh cũng giật vài cái, thân mình hơi hướng sang gần bên người Mạnh Phát Ảnh một chút, hạ thấp giọng hỏi: “Vậy người có tính toán gì không?”

Mạnh phát ảnh hơi hơi nhíu mày, giờ phút này nàng vẫn còn chưa nghĩ ra biện pháp .Haizzz ,làm sao bây giờ?

“Năm đó ta lấy cái chết uy hiếp, Phụ Vương yêu thương ta nên liền thành toàn cho ta.” Hiên Viên Tinh không thấy nàng trả lời, hai mắt hơi nhìn về phía trước , từ từ nhớ lại nói.

“Ta cũng không muốn lấy tánh mạng của mình ra đùa.” Mạnh Phát Ảnh rất không đồng ý lườm một cái, nàng đã chết qua một lần cho nên đối với sinh mệnh đặc biệt coi trọng, không dễ gì lấy tánh mạng ra để đùa.

Hiên Viên Tinh tuy rằng thành công nhưng đúng là cực kì nguy hiểm, nếu lúc ấy không được phát hiện sớm chỉ sợ...

Vì thế biện pháp của Hiên Viên Tinh không thể thực hiện.

Có vẻ như nhìn thấu tâm tư của Mạnh Phát Ảnh, khước môi Hiên Viên Tinh hơi cười khẽ, sau đó từ từ nói: “ Chuyện năm đó kỳ thực ta đã đem dây thừng cắt trước rồi, cho dù không bị phát hiện dây thừng cũng sẽ tự đứt .”

Ách! Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, hai mắt trợn lên nhìn thẳng về phía Hiên Viên Tinh, thấy nàng mặt cười khẽ cũng không khỏi cười ra tiếng: “Ha ha...”

Vị Công chúa này nàng thật lòng rất thích.

Hai người nhìn nhau mà cười, trong lúc đó hai trái tim cũng nháy mắt tới gần nhau.

Tình bạn chính là đơn giản như vậy.

Mạnh Phát Ảnh ở cổ đại đã tìm được một người bạn tri âm.

Nhưng cho dù như thế, biện pháp của Hiên Viên Tinh dùng vào bản thân nàng vẫn không thể thực hiện được vì phụ thân không ở đây, tuy rằng Thái hậu thương yêu nàng, nhưng mà hôn nhân này Thái hậu rất tích cực, vì thế cũng chưa chắc sẽ ủng hộ nàng.

Mà một khi dùng biện pháp kia không thành công, về sau sẽ không còn bất cứ cơ hội nào .

“Người người đều hâm mộ được gả cho Hoàng thất thì sẽ có vinh hoa phú quý, nhưng ta thật sự muốn trốn đi...” Hiên Viên Tinh đột nhiên nhẹ nhàng thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói nhỏ.

Trốn! Trong đầu Mạnh Phát Ảnh chợt lóe lên.

Nàng có thể đào hôn...

Thân thủ của nàng cùng với bản sự học được từ chỗ của Hiệp đạo sư phụ nếu đào hôn, khả năng thành công sẽ rất lớn.

46. Chương 46

Mười lăm ngày sau là ngày đại hôn.

Bởi vì biên cương còn loạn nên Mạnh Vân Thiên không thể nhanh chóng trở về kịp.

Nhưng mà, Hoàng thái hậu cũng không nói dối, hôn sự này được tổ chức vô cùng long trọng, ngay cả Thái tử đương triều khi cưới Thái tử phi chỉ sợ cũng không được như vậy.

Sáng sớm, Thái hậu đã cho người đến đặc biệt giúp nàng trang điểm và thay y phục.

Mạnh Phát Ảnh còn chưa mở mắt, đã bị Thanh Trúc dựng dậy, trước mặt là cả một hàng cung nữ đang xếp hàng, Mạnh Phát Ảnh khước miệng hơi co rút.

Hoàng thái hậu cũng quá khoa trương rồi.

Nhưng lúc này, nàng biết mình không có quyền nói gì, hơn nữa càng phải cực lực phối hợp, không để người khác hoài nghi.

Ngày đó sau khi từ hoàng cung trở về, Thanh Trúc gần như một tắc cũng không rời nàng, bất kể nàng dùng bất cứ lý do gì, đều không thể sai khiến được Thanh Trúc.

Nàng biết, nhất định là do Hoàng Thái Hậu đặc biệt phân phó.

Ngày đó, Hoàng Thái Hậu chắc hẳn đã nhìn ra sự khác thường của nàng, vì thế sợ nàng xảy ra chuyện không may nên mới cẩn thận, dè dặt như vậy.

Hơn nữa, nàng còn phát giác, có người bí mật “giám sát nhất cử

nhất động”* của nàng.(TTVT: Nguyên văn là “nhìn chằm chằm” nhưng thấy dở quá nên mình chém tí.)

Không biết là người nào? Song, khẳng định là vì giám thị nàng.

Vì thế, mười lăm ngày qua, nàng không thể manh động làm gì, dù muốn chạy trốn càng nhanh càng tốt để tránh ngày đó làm Hiên Viên Diệp mất mặt, thế nhưng, căn bản ngay cả một cơ hội nhỏ cũng không có.

Tính đi tính lại chỉ có ngày thành thân.

Ngày hôm nay, trên đường dân chúng nhất định sẽ vô cùng đông đảo, nhất định sẽ hơi rối loạn, ầm ĩ, đây đều là những điểm có thể lợi dụng.

Địa điểm, nàng cũng đã chọn xong.

Thành hay bại quyết định bởi hành động lần này.

Ngồi ngay ngắn ở trước bàn trang điểm, mặc cho các nàng trang điểm, thay y phục, đến giữa trưa thì tất cả rốt cuộc cũng thỏa đáng.

Mạnh Phát Ảnh nhìn mình trong gương, khước môi kéo ra một tia cười khê như có như không, trên đầu là mũ phượng châu ngọc tương xứng, đẹp đẽ hoa lệ đến hoa cả mắt, chỉ là giờ phút này nàng lại cảm thấy trong lòng nặng trĩu, không cảm thấy nửa điểm tôn quý.

Trên người mặc giá y* đồ thẫm, càng tôn lên dáng người của nàng, phượng hoàng tung cánh được thêu bằng chỉ vàng vừa sinh động vừa đẹp đẽ, cao quý.(TTVT: “giá y” là y phục mặc khi thành thân.)

Nữ công* của Hiên Viên Tình thật là không ai có thể so sánh. Chỉ đáng tiếc là...

(TTVT: Nguyên văn là “nữ hồng” nghĩa là công việc thêu thùa, may vá, nấu ăn,...)

“Giờ lành đã đến, thỉnh tân nương lên kiệu”. Bên ngoài đột nhiên truyền tới âm thanh khiến Mạnh Phát Ảnh có chút kinh hãi, thừa dịp mọi người không chú ý, ngón tay nhẹ nhàng duỗi ra, đem một thanh tiểu đao giấu ở mép gương từ trước thu vào ống tay áo.

“Chủ tử, đi thôi, kiệu hoa đã tới.” Thanh Trúc dìu nàng đứng dậy, nhẹ giọng nói, trong thanh âm mang theo vài phần kích động cùng mừng rỡ.

“Ừm”. Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng đáp lời, để Thanh Trúc dìu nàng đi ra ngoài.

“Ầm ầm, xôn xao...”

Chính lúc đi ngang qua viện của Mạnh Như Tuyết, bên trong lại truyền đến vài tiếng vang kịch liệt, lập tức nghe được vài tiếng cắn răng nghiến lợi gầm nhỏ truyền đến, “Cút, đều cút ra ngoài cho ta, cút ngay.”

Lúc này tiểu nha đầu đứng ngoài cửa cũng không nhịn được run rẩy, không một người nào dám lên tiếng hỏi.

“Bắt đầu từ đêm qua, Nhị tiểu thư ở trong phòng đập phá đồ đạc, không cho bất cứ ai đi vào, xem ra hiện tại trong phòng không còn gì để đập phá nữa rồi ” Đông Nhi theo sau Mạnh Phát Ảnh nhỏ giọng nói.

Mạnh Phát Ảnh con người khê trầm xuống, hừ, Mạnh Như Tuyết cũng là người biết tính toán vô cùng hoàn hảo, nhưng đúng là trời cao phụ lòng người rồi.

Đối với Mạnh Như Tuyết, nàng một chút cũng không đồng tình.

Đi đến đại sảnh, Đại phu nhân đã ngồi ngay ngắn ở chính giữa, mặc kệ thế nào, bà ta cũng là phu nhân của Hầu vương phủ , vì thế, hôm nay bà ta nhất định phải đưa Mạnh Phát Ảnh xuất giá.

Chính là, giờ phút này, gương mặt bà hốc hác, cho dù ăn mặc hoa lệ, son phấn dày đặc, cũng không trả lại vẻ bình thường như mọi ngày.

Khi bà ta nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh thì hung hăng trợn mắt liếc một cái, nhưng cũng không dám nói gì.

Trước đây, nàng được Hoàng Thái Hậu che chở, từ hôm nay trở đi, nàng lại trở thành Nghê vương phi, Đại phu nhân dù cho lá gan có lớn hơn nữa cũng không dám trêu chọc Mạnh Phát Ảnh nữa, huống chi bà ta cũng đã biết Mạnh Phát Ảnh lợi hại như thế nào rồi.

Vì thế, cho dù bà ta không cam tâm, cũng chỉ có thể chịu đựng, đợi Mạnh Phát Ảnh hành lễ xong , bà ta không thể không đứng lên, gắng gượng nở nụ cười, rồi đưa Mạnh Phát Ảnh xuất môn, đưa lên kiệu hoa.

Hiên Viên vương triều, nam nhân của Hoàng thất sẽ không tự mình đi rước dâu, vì thế Hiên Viên Diệp không tới, tuy nhiên không phải là không có đội đón dâu.

Mạnh Phát Ảnh nhìn xuyên qua cửa sổ của kiệu, phát hiện thấy Tốc Phong trong đội ngũ đón dâu.

Mạnh Phát Ảnh tay hơi xiết lại, Tốc phong bình thường nửa bước không rời Hiên Viên Diệp.

Thế nhưng lúc này, sao Hiên Viên Diệp lại phái Tốc Phong đến?

Hắn...

“Khởi kiệu” .Tùy tùng hô to một tiếng, tám người nâng kiệu lên, tiến về phía trước.

Trên đường khắp nơi dân chúng tập nập đứng xem , nhưng không ai dám chặn đường, vì thế kiệu hoa thuận lợi đi thông suốt.

Thanh Trúc vẫn theo sát ở bên trái kiệu hoa,thỉnh thoảng còn hỏi Mạnh Phát Ảnh.Mỗi lần nghe Mạnh Phát Ảnh trả lời, nàng ấy mới có thể âm thầm thở phào một cái.

Con người Tốc Phong cũng thỉnh thoảng chuyển hướng sang bên này, tùy thời quan sát tất cả.

Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu lông mày, những người này phòng bị cũng thật lợi hại nha, trong lòng cũng hơi thấp thỏm.

Đi khoảng chừng nửa canh giờ(khoảng một tiếng), Thanh Trúc nhìn Nghê vương phủ trước mặt, trong mắt sự lo lắng cũng chậm rãi tan biến đi, còn sinh ra vài phần mừng rỡ, đi tới gần trước kiệu, thấp giọng hỏi “Chủ tử, phía trước là Nghê vương phủ.”

Tuy bấm báo , nhưng thật ra là dò xét.

“Ừm” Mạnh Phát Ảnh tùy ý lên tiếng, làm cho Thanh Trúc rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Qua chiếc cầu phía trước là Nghê vương phủ.

Lúc này ở đầu cầu có một ít dân chúng đứng xem náo nhiệt, thấy kiệu hoa đến liền nháo nhào lùi sang hai bên.

Kiệu tám người khiêng* hướng lên phía cầu đi tới. Bình thường đã chật chội, huống chi lúc này còn có dân chúng vây xem, vì thế kiệu hoa hơi chậm lại.

(TTVT: kiệu tám người khiêng dành cho nhất phẩm phu nhân, là vương phi hay chánh thê của quan nhất phẩm... trong ngày cưới , người bình thường là kiệu bốn người khiêng thôi.)

Thế nhưng Thanh Trúc vẫn theo sát một bên, khi đi đến chỗ cao nhất của cầu thì liếc nhìn xuống dưới một cái, mặc dù bây giờ là đầu hạ thế nhưng nước sông lại tăng không ít, hơn nữa nước chảy rất nhanh.

Kiệu hoa tiếp tục đi về phía trước, vì phải đi xuống cầu nên kiệu hơi nghiêng, tốc độ càng chậm lại.

Ngay lúc kiệu hoa muốn xuống cầu thì tựa hồ hơi nặng một chút, nhưng lại hồi phục ngay lập tức. Sự khác thường kia tựa hồ diễn ra rất nhanh.

Ngay cả Thanh Trúc đi theo một bên cũng không để ý tới.

Ngay khi xuống cầu là đến Nghệ vương phủ.

Hiên Viên Diệp đã đứng ngoài vương phủ, đồng dạng một thân giá y đỏ thắm nhưng không thấy nữa điểm khoa trương lẫn tục khí, trái lại càng làm hấn nổi bật, mê người hơn.

Thanh Trúc giờ phút này không có thời gian, cũng không có khả năng đi hỏi Mạnh Phát Ảnh cái gì nữa, lúc này, làm sao có thể tùy ý nàng nói nhỏ hỏi to được nữa.

Kiệu hoa rốt cục dừng lại ở trước đại môn của Nghệ vương phủ.

Mắt Hiên Viên Diệp tựa hồ hơi lóe lên một cái, rồi từ từ đi đến, cước bộ có chút thông thả, tựa hồ có chút tùy ý, có chút thờ ơ, thế nhưng không ai để ý, ẩn dưới ống tay áo, bàn tay hấn khê xiết chặt lại.

Đi tới trước kiệu hoa. Hấn dừng bước lại, từ từ vươn tay, nhẹ nhàng xốc màn kiệu lên . . .

47. Chương 47

Màn kiệu bị xốc lên, hai mắt hấn nhìn chăm chăm vào bên trong, tay bỗng nhiên cứng đờ, sự lạnh đậm hàng ngày chợt nứt vỡ, kinh ngạc, quá sức kinh ngạc. Hấn lớn như vậy, cũng chưa từng kinh ngạc như vậy.

Bên trong kiệu hoa không hề có người.

Giá y đỏ thắm rơi tứ tung khắp nơi trong kiệu, đập vào mắt là một mảnh đỏ tươi, càng thêm vào không khí sự khoa trương vui mừng, nhưng lại không thấy tân nương đâu cả.

Hai mắt hấn híp lại, vén màn kiệu, nhanh tay tốc giá y đỏ thắm lên, giá y đẹp đẽ, đỏ tươi như máu nhẹ nhàng rơi xuống mặt mọi người.

Mọi người ai cũng hít vào một hơi, chỉ thấy giá y không thấy người, tại sao lại có tình huống này?

Những người đứng ở đối diện kiệu hoa mơ hồ thấy được chuyện gì đã xảy ra, người nào cũng trợn mắt mở há hốc, còn những người khác đứng ở bên cạnh cũng như phía sau tuy không nhìn thấy chuyện gì nhưng cũng đã đoán ra được ít nhiều.

Chính là đoán được lại càng thêm kinh ngạc, không thấy tân nương, ngày đại hôn của Nghệ vương nhưng không thấy tân nương...

Thanh Trúc cả người bỗng nhiên cứng đờ, sao lại thế này? Trước khi qua cầu khi nàng hỏi thì chủ tử có đáp lời mà, lúc đó chắc chắn là chủ tử còn ở trong kiệu.

Tại sao lúc này lại không có ai?

Cùng lắm chỉ đi qua một cái cầu, sao có thể xảy ra việc này được?

Cầu? Trong đầu nàng chợt lóe lên, chẳng lẽ là khi đi qua cầu đã có chuyện xảy ra, thế nhưng trên cây cầu kia làm gì có chỗ ẩn nấp? Chủ tử không lẽ lại lợi hại đến vậy sao?

Thanh Trúc từ nhỏ đã học võ, hơn nữa hầu hạ bên cạnh Hoàng Thái Hậu nhiều năm như vậy, nàng luôn cảm thấy bản thân đủ tinh táo, thế nhưng lúc này người nàng không nhìn được mà run lên, vốn là muốn tiến lên xác nhận lại một chút, rõ ràng chỉ cách mấy bước thế nhưng chân mãi cũng không bước được.

Hai mắt hơi giương lên, trước mắt là một gương mặt băng lãnh đến đông cả máu, Thanh Trúc liền cảm thấy hít thở không thông, vẻ mặt của điện hạ như vậy thật quá kinh khủng.

Mặc dù biết Thất điện hạ bình thường đều lạnh lùng như băng nhân nhưng cũng không thể nào kinh khủng như lúc này được.

Nếu mà lúc này chủ tử bị điện hạ bắt trở về chỉ sợ...

Tuy lúc đầu trong lòng của nàng tràn ngập sự lo sợ sẽ phải chịu tội vì sự bỏ trốn của chủ tử nhưng lúc này đã bình tĩnh lại, vì nàng biết với tính cách của Thất điện hạ sẽ không giận cá chém thớt, Thất điện hạ không giống với Thái tử, hẳn làm việc từ trước đến nay đều rất phân minh.

Chỉ sợ chủ tử đã sớm nhìn ra điểm này ở Thất điện hạ nên mới dám làm ra chuyện như vậy.

Sắc mặt của Tốc Phong lập tức thay đổi, điện hạ đã đặc biệt phân phó hẳn đi đón dâu, thế mà kết quả lại là như thế này

Nhìn về phía Hiên Viên Diệp chỉ thấy sườn mặt lạnh tới cực điểm, Tốc Phong không nhịn được khẽ run lên.

Con mắt Hiên Viên Diệp gắt gao nhìn chăm chăm bên trong kiệu hoa, khi cầm giá y lên, thấy một mảnh giấy đang bị tảng đá chặn lên lộ ra một góc. Dưới đáy của kiệu bị cắt thành một lỗ lớn, hóa ra Mạnh Phát Anh đào tẩu bằng cách này.

Âm thầm hít một hơi, tay hắn cầm tờ giấy lên, tuy chỉ là mở tờ giấy ra nhưng hắn lại cảm giác tay mình nặng trĩu.

Tờ giấy bằng phẳng to lớn chỉ cần đưa tới trước mặt sẽ thấy rõ ràng những dòng chữ.

Trên đó chỉ có vài câu thơ đơn giản, con mắt lạnh lẽo của Hiên Viên Diệp bỗng lóe lên một cái.

"Sinh mệnh thành khả quý,

Ái tình giới canh cao

Nhược vi tự do cố

Lưỡng giả đô khả phao." *

"Sinh mạng rất đáng quý

Tình yêu còn cao hơn

Nếu mà mất tự do

Cả hai đều thể bỏ."

Chỉ có bốn câu nói giản đơn mà làm sáng tỏ mọi việc.

Lý giải của nàng về tình yêu hoàn mỹ thật đơn thuần, thuần túy mà yêu nhau bất kể giàu sang hay nghèo hèn. Để truy cầu tình yêu và tự do nàng tình nguyện vứt bỏ sinh mệnh. Vì vậy, nàng sẽ không xuất giá một cách không minh bạch, nàng muốn tự mình theo đuổi hạnh phúc một cách chân chính.

Nàng tin tưởng rằng thông minh như Hiên Viên Diệp nhất định sẽ hiểu, nếu hắn ngay lúc đó mà buông tay thì tốt nhất.

Chỉ cần vài câu nói đơn giản nàng đã sạch sẽ cắt đứt mọi mối quan hệ giữa hai người một cách vô cùng nhẹ nhàng.

Mắt Hiên Viên Diệp híp lại, trong mắt nhanh chóng lóe lên, tuy hàn ý đã hạ xuống nhưng sự tức giận đang từ từ dâng lên. Nàng trốn đi ngay trong ngày đại hôn lại vẫn còn mong dùng mấy câu nói để hắn buông tay sao?

Nếu vậy hẳn không phải là Hiên Viên Diệp, trong cuộc đời Hiên Viên Diệp hẳn không có hai chữ buông tay.

Chẳng qua là hắn đã đánh giá thấp nàng, rõ ràng kiệu hoa có nghiêng một chút nhưng lúc đó Thanh Trúc vẫn ở sát bên, mà hắn còn phải Tốc Phong giám thị nàng chặt chẽ, vậy mà vẫn để nàng trốn thoát.

Tốt, rất tốt, nàng đã muốn chơi vậy hẳn cũng sẽ phụng bồi đến cùng.

Hai mắt liếc nhìn tảng đá trong kiệu hoa lần nữa, đó là một tảng đá nặng bốn mươi cân, nữ nhân này quả thật thông minh, biết nếu cỗ kiệu nhẹ bằng sẽ làm người khác nghi ngờ nên dùng tảng đá để thay thế.

Chỉ là nàng đã mang tảng đá này lên kiệu hoa lúc nào?

Con mắt híp lại bỗng lóe lên, tảng đá kia?

Hai mắt nhanh chóng nhìn về phía cách cây cầu cách đó không xa lắm, thì ra là tảng đá chất ở hai bên cầu, lông mày chợt nhíu lại, như vậy nàng nhất định đã chạy trốn khi đang đi trên cầu.

Quả thật là rất inh.

Thì ra lúc đó kiệu phu cảm giác kiệu hoa nhẹ đi một chút nhưng vẫn có trọng lượng, hơn nữa cũng đã đến Nghệ vương phủ, vì thế sẽ không suy nghĩ nhiều, hướng chỉ từ trên cầu đi xuống nhất thời độ mạnh yếu cũng có chút nắm bắt không chính xác lắm, tính toán của nàng thật là thiên y vô phòng*.(TTVT: “thiên y vô phòng” nghĩ là không có chút sơ hở nào, rất hoàn mỹ.)

“Phân phó xuống, bắt đầu từ phía nam của cầu trở sang bên kia toàn bộ lực soát” Hẳn hơi ngừng lại, đột nhiên ngửi thấy mùi thuốc đông y phảng phất từ trong kiệu hoa, tuy rằng mùi rất nhạt hơn nữa lại bị một mùi hoa nồng che giấu đi, thế nhưng hẳn vẫn nhận thấy.

Hai tròng mắt hơi trầm xuống, lạnh giọng sửa lời nói “Cấm không cho bất cứ kẻ nào rời đi.”

Loại thuốc kia chắc là dùng để dịch dung*, nữ nhân này quả thật là rất lợi hại.(TTVT “dịch dung” là hóa trang để thay đổi khuôn mặt đi)

Tuy nhiên, nếu lúc này nàng chạy trốn khi ở trên cầu thì cũng chỉ có thể ở bên này cầu. Bởi lúc kiệu đi xuống dốc cầu nhất định sẽ bị nghiêng đi, không gian phía dưới sẽ lớn hơn một chút rất thuận lợi giúp nàng thoát ra, hơn nữa còn rời đi từ phía trước kiệu tránh khỏi Thanh Trúc đang ở phía bên kiệu.

Vì thế, hẳn suy đoán, nàng hẳn là còn chưa ly khai.

Tốc Phong đứng bên sững sờ một lúc rồi mới thấp giọng đáp lời, sau đó phân phó người bao vây lại. Lúc này dân chúng có chút bối rối nhưng không ai dám lộn xộn.

Mạnh Phát Ảnh chính xác là vẫn chưa rời khỏi đây, còn ẩn nấp trong đám người, tuy nhiên thời khắc này nàng đã dịch dung, mặc trang phục nam giới, lớp dịch dung đen kịt xấu xí trước kia đã được thanh trừ hết, thay vào đó là một làn da hết sức bình thường, dịch dung như thế nàng có tự tin là hẳn nhất định không thể tìm ra.

Mũ phượng cùng đồ trang sức trên đầu tất cả đều đã được bỏ đi, thay vào đó là một cái lược thưa mà nam tử bình thường nào cũng có.

So với đám nữ nhân, nàng cũng được coi là khá cao, lúc này đứng trong đám nam tử, với cách ăn mặc như vậy, hóa trang như vậy nên rất khó bị phát giác nha

~Xa xa, nhìn xuyên qua đám người thấy đám đông thị vệ nhanh chóng bao vây phía nam của cầu, cũng bao vây luôn những người ở giữa sông và cả Nghệ vương phủ. Bởi vì con sông kia có một mặt bằng qua Nghệ vương phủ, khắp gần cây cầu đều có thị vệ đứng canh gác.

Vì thế lúc này, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ có thể rời đi.

Mạnh Phát Ảnh khước môi hơi nhếch lên một tia cười khế, không hổ là Hiên Viên Diệp, phản ứng rất nhanh đã vậy còn nhanh chóng đoán được nàng chạy trốn khi đi qua cầu.

Chỉ có điều nàng thật ra cũng không muốn rời khỏi nhanh như thế, bởi vì chỗ nguy hiểm nhất thường sẽ là chỗ an toàn nhất, vì thế theo nàng, trong Nghệ vương phủ là chỗ an toàn nhất.

Buổi tối mấy hôm trước nàng nhân lúc Thanh trúc ngủ say đã lén chạy đi quan sát Nghệ vương phủ. Thật không ngờ đúng như Hiên Viên Diệp nói Nghệ vương phủ quả thật rất rộng lớn nhưng lại không có nhiều người, vì thế có nhiều viện bỏ không. Đối với nàng, đây đúng là chuyện tốt, nàng đã chọn được một căn

phòng không quá bí mật , trông vô cùng tầm thường. Nàng tin tưởng Hiên Viên Diệp nhất thời sẽ không nghĩ đến nàng sẽ ẩn nấp ở trong phủ của hắn.

Đợi hắn nghĩ tới nàng cũng đã rời đi rồi.

Đợi đến trời tối, nàng sẽ nghĩ biện pháp rời khỏi kinh thành , chỉ cần ra khỏi kinh thành, thiên hạ to lớn, Hiên Viên Diệp có muốn bắt được nàng cũng sẽ không phải chuyện dễ dàng gì.

Trong lòng lóe lên chủ ý như vậy , khóe môi cũng từ từ nhếch lên lần thứ hai, thấy những thị vệ kia bao vây ngoài Nghệ vương phủ sát sao đến một con kiến cũng không lọt. Mạnh Phát Ảnh vẫn không có nửa điểm khẩn trương mà lặng lẽ hướng về phía Nghệ vương phủ đi tới.

“Tốc Phong cầm lấy lệnh bài của bản vương điều động ngự lâm quân, cứ cách năm bước lại bố trí một người đem bên ngoài kinh thành bao vây lại”.Mắt Hiên Viên Diệp híp lại lộ ra ánh hàn quang băng lãnh lại lạnh giọng từng chữ từng chữ phân phó xuống.

Giọng hắn trầm xuống, khóe môi từ từ kéo ra một tia cười nhạt, lạnh lùng nói, “Phong tỏa cửa thành, không cho bất cứ kẻ nào ra khỏi thành.”

Hắn muốn nhìn xem nữ nhân kia làm cách nào rời đi được ,mà hắn lúc này cũng cao giọng lên không biết có phải hay không là cố ý nói cho Mạnh Phát Ảnh nghe.

Ẩn ở trong đám người Mạnh Phát Ảnh thân thể đột nhiên cứng đờ, khóe môi cũng hung hăng giật giật vài cái, điều động ngự lâm quân, đem kinh thành toàn bộ bao vây lại! Phong tỏa cửa thành, không cho bất cứ kẻ nào rời đi?

Hắn quả thật lần này này rất quyết tâm .Xem ra Hiên Viên Diệp thề nếu không bắt được nàng thì không chịu từ bỏ.

Haiz...Nhưng không sao tính cách nàng từ trước tới nay luôn là ngoan cường không chịu khuất phục, vì thế trận chiến này mới chỉ bắt đầu thôi.

Ai thắng ai thua đây

~Vậy phải mỗi mắt chờ thôi

~“Điện hạ.” Tốc Phong nghe thấy lời Hiên Viên Diệp phân phó, vô cùng kinh sợ, điều động ngự lâm quân ư? Lúc này Tốc Phong thực sự hoài nghi mình có nghe lầm hay không, ngự lâm quân dùng để bảo hộ Hoàng Thượng, mặc dù là do điện hạ quản lý, do điện hạ điều động, nhưng bởi vì chuyện như vậy mà điều động ngự lâm quân, như vậy có hơi thái quá. . .

Hơn nữa điện hạ còn hạ lệnh phong tỏa cửa thành, không cho bất cứ kẻ nào đi ra ngoài,cái này sợ cũng không thể thực hiện được.

“Thế nào? Không nghe rõ mệnh lệnh của bản vương sao?” Mắt Hiên Viên Diệp chuyển hướng nhìn Tốc Phong, lúc này trong phần băng lãnh còn có thêm vài phần tức giận, mà trong giọng nói càng làm cho người ta kinh sợ bởi hàn ý trong đó.

Tốc Phong đi bên cạnh Hiên Viên Diệp nhiều năm , tự cho là mình sớm đã quen với sự băng lãnh của vương gia nhưng lúc này thân thể bất giác run rẩy.

Mà Hoàng Thượng, Nhu phi ,Thái tử cùng mấy vị Vương gia vẫn chờ ở Nghệ vương phủ khi nghe được tin tức cũng đều rối rít chạy ra.

Khi Hoàng Thượng đi tới, vừa vặn nghe được Hiên Viên Diệp nói như vậy, mắt cũng không khỏi trầm xuống, thế nhưng không nói gì thêm, đi tới gần đó, ra lệnh cho Tốc Phong “Đi đi”.

Lúc này, trong thanh âm của Hoàng thượng, vẫn không thấy nhiều tâm tình, ai cũng không thể đoán được thời khắc này Hoàng Thượng đang suy nghĩ gì.

Tốc Phong thấy Hoàng Thượng đồng ý, âm thầm thở dài một hơi, lúc này mới nhanh chóng rời đi điều động quân đội.

Thái tử đi theo bên người Hoàng Thượng hai mắt bỗng trầm xuống, trong sâu thẳm con ngươi nhanh chóng ẩn chứa vài phần độc ác, lão già cổ hủ này thiên vị cũng quá rõ ràng đi, y còn chưa có chết đâu.

Đối với loại sự tình này vậy mà phụ hoàng có thể dung túng, trong khi năm đó, y chỉ phạm vào một lỗi nhỏ thế mà phụ hoàng đã đem y đuổi khỏi kinh thành.

“A, hôn lễ của thất đệ thật là thú vị, hơn nữa chỉ vì một nữ nhân mà hạ lệnh như vậy thì không phải là có chút thái quá sao?”. Cặp mắt sắc bén của Thái tử chăm chú nhìn chằm chằm Hiên Viên Diệp, tự tiểu phi tiểu* nói, chỉ là trong thanh âm kia lại có chút ẩn ý tìm tòi. (TTVT: như cười như không)

“Thái quá ư?” Mắt Hiên Viên Diệp cũng từ từ chuyển hướng nhìn Thái tử, hàn khí trong mắt không chút nào che giấu bắn về phía y, “Nếu là ngày hôm nay đổi lại là Thái tử, giờ phút này chỉ sợ đã máu chảy đầy đất. Động tác của bản vương làm sao có thể so với Thái tử, không dám mua rìu qua mắt thợ lại cũng không đáng giá nhắc tới.”

Hiên Viên Diệp làm sao không rõ tâm tư của Thái tử, y hôm nay đến tham dự hôn lễ chẳng phải vì hảo tâm gì đâu.

Mắt Thái tử híp lại một chút, nhưng cũng không bộc lộ chút cấu giận nào, khóe môi bên trái lại từ từ nở một nụ cười khê nhàn nhạt, “Nói vậy cũng đúng, nếu là việc này xảy ra đối với người của bổn cung, bổn cung sẽ dùng máu để rửa nỗi nhục này.”

Y đối với sự tàn nhẫn của mình cũng không chút nào che giấu, từ lúc Hoàng Thượng hạ lệnh đem y trục xuất khỏi kinh thành thì y đã không cần che giấu cái gì nữa, việc y phải làm là làm sao để mình mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ để tất cả mọi người phải sợ y, kinh hãi y, đem tất cả mọi người dẫm nát dưới chân.

Tám năm, y đã từng bước có được thế lực như hiện nay, không cần như trước kia mong lấy lòng Hoàng Thượng, khẩn cầu Hoàng Thượng đem ngôi vị hoàng đế truyền cho y.

Y sẽ tự dựa vào năng lực của mình để ngồi lên ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó, y sẽ làm mọi người phục tùng y. Bao gồm lão già kia cũng như Hiên Viên Diệp.

Nghe được lời Thái tử nói, trong mắt Hoàng Thượng hàn quang lóe lên, Thái tử mấy năm này càng lúc càng thêm tàn bạo, nếu như một ngày kia, để y leo lên ngôi vị hoàng đế, thì dân chúng Hiên Viên vương triều liền rơi vào thảm cảnh.

Vì thế, Hoàng Thượng đích xác là có chút thiên vị, không chỉ là vì mình, mà càng là vì dân chúng Hiên Viên vương triều, chỉ có Diệp lên ngôi Hoàng Thượng, Hiên Viên vương triều mới có thể chân chính hùng mạnh lên.

Nếu là Thái tử thì Hiên Viên vương triều sẽ bị hủy trong tay y.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh vẫn như cũ ẩn nấp ở trong đám người, vì thế cũng nghe được rõ ràng cuộc đối thoại của Thái tử cùng Hiên Viên Diệp, hai mắt hơi lóe lên, đây là sự bất đồng giữa Hiên Viên Diệp với Thái tử, hẳn tuyệt đối sẽ không lạm sát kẻ vô tội, cũng tuyệt đối sẽ không vì việc của nàng mà giận chó đánh mèo người khác.

Nàng thừa nhận đúng là nàng đánh vào điểm này của Hiên Viên Diệp nên mới có thể quyết định đào hôn.

Mà hôm nay, cho dù hấn tức giận hạ lệnh phong tỏa, nhưng lại không có trừng trị bất cứ kẻ nào, bao gồm người vẫn đi theo bên nàng là Thanh Trúc.

Đối với điểm này, Mạnh Phát Ảnh rất thương thức cùng tán thưởng hành động của hấn.

Nàng biết cho dù nếu nàng chạy không thoát, bị Hiên Viên Diệp bắt trở về, xui xẻo như vậy mình nàng sẽ lãnh tội, không liên lụy đến người khác.

Dù cho Hoàng Thượng muốn giận cá chém thớt, nàng cũng không lo lắng lắm.

Dù sao cha nàng cũng là Hầu gia của Hiên Viên vương triều, Hoàng Thượng cực kì coi trọng cha nàng, không thể nào xử tội cha nàng được, huống chi hiện tại cha nàng đang ở biên cương.

Hoàng Thượng tuyệt đối không có khả năng bởi vì ... sự kiện này mà gọi cha nàng trở về.

Vì thế Hoàng Thượng nếu thật sự muốn giặc chó đánh mèo, như vậy người đầu tiên xui xẻo phải là Đại phu nhân cùng Mạnh Như Tuyết.

Chỉ có điều, nàng thật không chưa từng nghĩ rằng Hiên Viên Diệp lại hạ lệnh quá mức thái quá như thế này, hành động của hắn này đối với nàng mà nói đích thật là vô cùng ác liệt . Gần như chặn tất cả đường lui của nàng.

Xem ra, nàng muốn ra khỏi thành trong khoảng thời gian ngắn , chỉ sợ là không thể nào.

Mà nàng trốn ở Nghệ vương phủ không biết được bao lâu, dù sao nàng có thể nghĩ tới, Hiên Viên Diệp cũng nhất định có thể nghĩ đến, tìm mãi không thấy được nàng, hắn nhất định sẽ hoài nghi đến điểm này.

Bất quá, nàng hiện tại cũng không quản được nhiều như thế, thấy thị vệ đem đoàn người vây quanh, Mạnh Phát Ảnh âm thầm hít một hơi, sau đó lặng lẽ đi đến vị trí tốt mà ban đầu đã chuẩn bị.

Ở đây bởi vì có sông đi qua, vì thế không có thị vệ giữ ở chỗ này, dù sao Hiên Viên Diệp cũng không ngờ rằng sẽ có sự kiện như vậy đột phát, vì thế nhân lực có chút thiếu.

Hơn nữa, thị vệ mục đích là ngăn cản nàng rời đi, căn bản sẽ không nghĩ đến nàng sẽ tiến vào Nghệ vương phủ.

Lực chú ý của mọi người đều tập trung ở cửa chính Nghệ vương phủ , vì thế không ai chú ý tới bên này, Mạnh Phát Ảnh lấy ra cái gì đó đã giấu ở góc tường từ trước, nhanh chóng tiến vào Nghệ vương phủ.

Sau đó không chút do dự đem vật cầm trong tay ném vào trong nước, nước sông cũng không chảy quá nhanh, vì thế, vật đó hơi nặng từ từ chìm xuống đáy nước, tuy nhiên con sông này hơi sâu, từ phía trên nhìn xuống một điểm đều nhìn không thấy.

Ngoài Vương phủ, người ngã ngựa đổ, mà trong vương phủ lại vô cùng tĩnh lặng, bởi vì giờ khắc này tất cả tân khách đều nghe được tin tân nương mất tích nên chạy hết ra bên ngoài, tất cả thị vệ trong phủ cũng đều bị điều động ra ngoài.

Ngay cả này bọn nha đầu cũng đều lặng lẽ đi ra ngoài xem náo nhiệt .

Vì thế, thời khắc này bên trong Nghệ vương phủ hầu như trống không, đưa mắt nhìn xem căn bản là nhìn không thấy một người, huống chi, Mạnh Phát Ảnh lúc này chỗ ở hậu viện.

Mắt Mạnh Phát Ảnh lóe lên, trong lòng âm thầm cười khê, lúc này toàn bộ vương phủ tìm không ra vài người, vì thế, nàng cũng không cần phải lo lắng bị người khác thấy được.

Đi vòng qua một con đường nhỏ uốn lượn, Mạnh Phát Ảnh đã tìm được một gian phòng tốt, sau đó nhẹ nhàng mở cửa sổ nhảy vào.

Nàng tự nhiên sẽ không ngu đi vào bằng cửa chính, bởi vì ... gian phòng này lâu rồi không ai ở qua, trước cửa có rất nhiều mạng nhện. Nếu động tới rất dễ bị phát hiện.

Dưới sàn gian phòng có đồ ăn chuẩn bị sẵn trước, tuy nhiên chỉ đủ ột ngày, bởi vì nàng thật không ngờ Hiên Viên Diệp lại phong tỏa cả kinh thành.

Tuy nói chỗ nguy hiểm nhất cũng sẽ là an toàn nhất, thế nhưng không thể không cảnh giác, nếu là thời gian dài cũng sẽ bị Hiên Viên Diệp phát giác, lúc đó nàng khó mà chạy thoát được.

Bên trong gian phòng khắp nơi đều là bụi, khắp nơi đều là mạng nhện, thế nhưng Mạnh Phát Ảnh cũng không dám lộn xộn, loạn động, thậm chí luôn khom lưng tránh khỏi mạng nhện đi tới bên trong.

Bên trong gian phòng bài biện cực kỳ giản đơn, chỉ có hai cái ghế, một cái bàn, một cái giường nhỏ, không khó nhìn ra gian phòng này trước đây là chỗ ở của bọn nha hoàn.

Rất có thể là hiện tại trong Nghệ vương phủ nha đầu ít đi, cho nên không ai ở đây.

Mạnh Phát Ảnh đi tới trước giường, trên giường cũng phủ một lớp bụi , cho nên nàng cũng không dám ngồi xuống, chỉ đứng ở một bên góc tường gần đó, tuy rằng nơi này ít khả năng sẽ có người đến, thế nhưng nàng vẫn rất cẩn thận, đặc biệt nghĩ đến gương mặt âm lãnh cùng hung ác thể bất cho được nàng vừa rồi của Hiên Viên Diệp .

Nàng biết lúc này không thể có chút sơ suất bởi vì đối thủ của nàng quá nguy hiểm.

Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu mày, suy tư về việc nàng phải làm gì kế tiếp đây ?

Mà giờ khắc này ở ngoài vương phủ, Hiên Viên Diệp đang đứng ở trên cầu, nhìn trùng trùng dân chúng, ai cũng phải để hần tự mình kiểm tra rồi mới được rời đi.

Hoàng Thượng cùng Nhu phi cũng không có rời đi, những đại thần kia cũng đều đứng ở phía sau Hoàng Thượng .

Hoàng hậu bởi vì sự kiện bỏ thuốc độc hại Mạnh Phát Ảnh nên bị đưa vào lãnh cung, vì thế không được tới.

Mà Thái Hậu cũng không có đến.

Nhu phi sắc mặt có chút khó coi, đôi mắt tuyệt đẹp ẩn chứa tức giận, thân thể tựa hồ cũng vì phần nộ mà hơi cứng đờ, chỉ có điều khi liếc qua chỗ Thái tử cùng Hiên Viên Diệp thì tựa hồ thoáng qua chút đăm chiêu.

Lúc này, tất cả mọi người đều không mở miệng nói chuyện , dù sao, chuyện đã như vậy, lúc này nói điều gì cũng sẽ không thích hợp.

Mọi người đều nhìn phía Hiên Viên Diệp lúc này vẫn đang đứng ở trên cầu.

Từng người dân thận trọng đi qua trước mặt hần, không người nào dám nhìn hần, mặc dù là không nhìn nhưng lúc đi ngang qua bên người Hiên Viên Diệp vẫn không nhịn được run rẩy, có người nhát gan thậm chí sợ đến quỵ ở trên mặt đất.

Mắt Hiên Viên Diệp chăm chú nhìn chằm chằm đám người đi qua, thấy người càng ngày càng ít, sắc mặt hần cũng càng ngày càng lạnh lẽo hơn.

Lúc người cuối cùng đi qua cầu thì tay của Hiên Viên Diệp ẩn trong ống tay áo khẽ xiết lại, hai mắt đảo qua bên người Hoàng Thượng cùng những đại thần nhưng đều thấy những khuôn mặt quen thuộc không có dị dạng gì cả, hướng chỉ các đại thần tới đây ngày hôm nay cũng không quá nhiều và đều là người trong triều rất có uy vọng mới có tư cách tới nơi này.

Xem ra, đã để cho nàng chạy thoát rồi, mắt Hiên Viên Diệp lần nữa híp lại.

Vượt qua cây cầu đến Nghệ vương phủ, chỉ cách vài bước , lại trong thời gian ngắn như vậy, nàng có thể chạy trốn tới chỗ nào chứ?

Trừ phi nàng ngay khi đi qua cầu liền rời đi, thế nhưng nếu trốn vào lúc đó , nhất định sẽ có chút đột ngột, bởi vì, tất cả mọi người lúc đó đang xô đẩy để đến phía trước xem kiệu hoa, nếu nàng đi hướng ngược vào lúc đó, nhất định sẽ khiến người khác chú ý.

Hơn nữa lúc đó Thanh Trúc vẫn theo sát ở bên kiệu, Túc Phong cũng vẫn chú ý bên này, hướng chỉ, hần lúc đó cũng nhìn về phía này, vì thế nên không thể không biết nàng rời đi lúc nào.

Hần nhận định nàng nhất định sẽ ở trong đám người đó, thế nhưng, hết lần này tới lần khác đều không tìm thấy.

Hai mắt lóe lên, khóe môi hơi kéo lên, đột nhiên quay về phía thị vệ bên người hô “Lục soát vương phủ.”

Tuy nàng rất khôn khéo, nhưng thật ra cũng vô cùng có khả năng bí quá hoá liều đi nước cờ này.

“Lục soát vương phủ? Thất ca, nàng ta gốc đến nổi nấp ở trong vương phủ sao ? hơn nữa, chúng ta vẫn luôn đứng ở chỗ này, nàng căn bản cũng không có cơ hội tiến vào vương phủ .” Hiên Viên Mặc rất cục nộ nói .

Những thị vệ kia cũng có chút kinh ngạc, nghe được Hiên Viên Mặc nói, cũng có chút do dự nên không lập tức hành động .

“Lục soát.” Hiên Viên Diệp môi khẽ nhúc nhích, đơn giản không nhiều lời, lại mang theo một sự uy nghiêm làm cho không người nào có thể kháng cự được, những thị vệ kia cũng không dám bất động nữa, vội vàng chạy vào vương phủ.

Hiên Viên Diệp cũng nhanh chóng đi vào vương phủ , Hoàng thượng cùng Nhu phi và đám người hầu đều theo ở phía sau.

Còn những vị đại thần kia đương nhiên không dám ở lại , dù sao đây cũng không phải chuyện quang vinh gì, nếu tiếp tục lưu lại nơi này không chừng sẽ rước họa vào thân , vì thế liền rút rút xin phép rời đi.

Lông mày Hoàng thượng cau lại,có chút phiền não xua tay, ý bảo bọn họ đều có thể rời đi , những đại thần kia nhận được mệnh lệnh liền rút rút nối đuôi nhau rời đi.

Chỉ có Thái tử cùng với mấy vị Vương gia, đi theo Hoàng thượng cùng Nhu phi tiếp tục đi vào Nghê vương phủ.

“Nghe lệnh của bản vương , bất kỳ nơi nào đều không thể bỏ qua, lục soát toàn bộ .” Mắt Hiên Viên Diệp hơi nhìn lướt qua, sau đó lạnh giọng ra lệnh.

Trong Nghê vương phủ tuy rằng không có mấy người, nhưng lại quá lớn, nếu mà lục soát hết cũng không thể nhanh chóng được.

Những thị vệ kia nghe được mệnh lệnh của Hiên Viên Diệp liền khẩn trương tản ra lục soát.

“Nàng ta như vậy mà dám đào hôn, thực sự là quá hoang đường.” Lúc này đã không có người ngoài, Nhu phi mới tức giận nói ra, bình thường thanh âm êm ái nhưng vì tức giận nên mang theo chút cực đoan.

Bởi vì nhi tử bị sỉ nhục mà phẫn nộ, đây là chuyện rất bình thường. Vì thế lúc này, Nhu phi nói cái gì, làm cái gì, đều không quá phận. Huống chi Nhu phi bình thời tính tình cực kỳ đơn thuần, đối với tâm tình của mình sẽ không che giấu.

“Được rồi, nàng hãy bớt giận đi, yên tĩnh một chút, chuyện cũng đã xảy ra rồi.” Hoàng Thượng thở dài một hơi về âm trầm trên mặt hơi giảm đi, mềm nhẹ an ủi Nhu phi, chỉ là, ở chỗ sâu trong mắt lại ẩn quá vài phần khác thường.

Nhu phi phát cáu tưởng chừng sẽ là mối châm ngòi để mọi người đều căm phẫn, đặc biệt là Hoàng Thượng, nói cho cùng Mạnh Phát Ảnh làm như vậy quả thật đã làm cho hoàng thất hổ thẹn.

Thế nhưng, ai cũng không nghĩ tới, Hoàng Thượng sẽ có thái độ như vậy, lại còn khuyên Nhu phi bình tĩnh một chút.

Về mặt của mọi người đều tràn ngập sự kinh ngạc, nhìn về phía Hoàng Thượng, đặc biệt là Thái tử, con người thâm sâu của y nhanh chóng ẩn hiện vài phần độc ác.

Chỉ có Hiên Viên Diệp là gương mặt lạnh lùng như cũ ,dường như không có nửa điểm ngoài ý muốn.

“Hoàng Thượng, sự tức giận này làm sao tiêu nổi đây? Diệp nhi là con trai duy nhất của thần thiếp, Mạnh Phát Ảnh ngày đại hôn lại dám bỏ trốn, để Diệp nhi nhận lấy hết sự sỉ nhục này, thần thiếp lúc này làm có thể bình tĩnh nổi?” Hoàng Thượng đã an ủi nhưng dường như Nhu phi lại càng thêm kích động, thanh âm của Nhu phi càng lúc càng cao thêm , trong thanh âm sự tức giận cũng càng thêm rõ ràng.

Hoàng Thượng ngăn người không nói thêm gì nữa .Hoàng Thượng cũng thật không ngờ, Mạnh Phát Ảnh vậy mà lại bỏ trốn ngay ngày đại hôn, đối với Diệp nhi mà nói đây đích thật là chuyện vô cùng khó chịu, nhưng nhà đầu kia lại có thể tại nơi Diệp nhi bố trí tử mĩ mà còn có thể trốn thì lại khiến cho Hoàng Thượng có chút rung động.

Nha đầu kia, bản lãnh thật là không nhỏ. Bộ mặt của Hoàng thất đích xác là rất quan trọng, thế nhưng có một số việc, so với bộ mặt còn quan trọng hơn.

Vì thế ở một phương diện nào đó Hoàng Thượng cũng không cảm thấy đây là một chuyện quá xấu, có lẽ việc nhà đầu kia bỏ trốn thật ra là đã giúp cho Hoàng Thượng một việc lớn.

Mà nếu Diệp nhi thật sự muốn lấy với Mạnh Phát Ảnh, nàng ta sớm muộn gì cũng trở thành Vương phi của Diệp nhi, Hoàng Thượng tin tưởng Diệp nhi có năng lực đó.

Huống chi, Hoàng Thượng biết Mạnh Vân Thiên thương yêu nữ nhi này đến tận xương tủy, không nói đến Mạnh Vân Thiên đối với Hoàng Thượng có ân cứu mạng vài lần, chỉ riêng sự trung thành của Mạnh Vân Thiên đối với Hiên Viên vương triều cũng đủ để cho Hoàng Thượng bao dung cho nha đầu kia.

Năm đó hôn sự của Tình nhi có liên quan đến quan hệ của hai nước, Hoàng Thượng sao lại có thể không biết mánh khéo của Tình nhi, chuyện như vậy mà Hoàng Thượng còn có thể dung túng, huống gì sự tình hôm nay, dù sao chỉ là chuyện tình trong Hiên Viên vương triều, bao dung cho lần này, đối với Hoàng Thượng mà nói, cũng không khó, kỳ thực, Hoàng Thượng biết, Ảnh nha đầu mấy ngày nay đặc biệt chuyên cần chạy đến chỗ Tình nhi, chỉ sợ là đã thăm dò được tâm tư của Hoàng Thượng ở điểm này.

Nha đầu kia thật là một tiểu hồ ly tinh ranh, tương lai nhất định có thể giúp đỡ cho Diệp nhi. Nếu Diệp nhi thích nàng, cũng không phải ngoài ý muốn của Hoàng Thượng.

Tính tình của Hoàng Thượng căn bản là rất thoải mái.

Chỉ là đối với tình huống hiện tại mà không truy cứu thì...

“Người quái dị kia thật là quá đáng, vậy mà dám bỏ trốn, Thất huynh muốn cưới nàng, nàng nên cảm tạ trời đất mới phải, vậy mà dám trốn đi, đã quái dị lại còn bị ngờ ngẩn nữa.” Hiên Viên Mặc nổi tiếng độc miệng, lúc này cũng không tiếc lời mắng nhiếc.

Mắt Hiên Viên Phàm hơi lóe lên một cái, nhanh chóng che dấu sự bất mãn cùng vài phần lo lắng.

“Ha ha. . . Nàng khẳng định là không ngu ngốc, nếu ngu ngốc nàng làm sao có thể chạy trốn chứ?” Suy nghĩ của Hiên Viên Trần tương đối đơn thuần, nghe được Hiên Viên Mặc nói thế, liền phản bác, mà giờ khắc này, cũng chỉ có hấn khi nói vẫn mang theo vài phần ý cười.

Hấn vốn là người ham chơi, vì thế việc này đối với hấn mà nói, không quá phức tạp, chỉ có trong lòng bởi vì ham chơi mà hưng phấn.

“Diệp nhi, người tìm được nàng ta rồi định sẽ xử lý như thế nào?” Nhu phi đột nhiên mở miệng hỏi lần nữa, với cách tra xét của Hiên Viên Diệp như vậy, tin tưởng không bao lâu nhất định có thể tìm được Mạnh Phát Ảnh, nhưng Nhu phi hiện tại muốn biết Diệp nhi tìm được Mạnh Phát Ảnh rồi tiếp theo sẽ làm gì nữa.

Bình thường Nhu phi rất ôn nhu, không biết có phải vì quá phần nộ hay không mà tựa hồ như có thêm vài phần ác độc.

Kỳ thực, Nhu phi vào lúc này hỏi vấn đề này là có chút không sáng suốt, thế nhưng mọi người đều biết của tính Nhu phi vốn đơn thuần, cũng hiểu rõ tâm tình của Nhu phi giờ khắc này nên đều không nói gì thêm.

Khóe mắt của Thái tử nhẹ nhàng liếc qua Nhu phi, ở sâu trong mắt tựa hồ lướt qua cái gì đó, khóe môi hơi kéo ra một tia cười khê, “Đúng thế, Bốn cung cũng có chút ngạc nhiên, Thất đệ tìm được nữ nhân kia về thì tiếp theo phải xử trí như thế nào? Thiên đạo vạn quả*?”

(TTVT “thiên đạo vạn quả” là chém ra muôn ngàn mảnh, gần giống với lăng trì)

Thái tử vừa cười khê vừa nói ra, việc tàn nhẫn đến cực điểm như vậy mà y nói cứ như chỉ đang bàn chuyện gió mây vu vơ mà thôi.

Y hơi dừng một chút, khóe môi hơi nhếch lên, “Tuy nhiên, thiên đạo vạn quả tựa hồ cũng quá tiện nghi cho nàng, nàng như vậy mà dám để cho Thất đệ mất mặt, chỉ thiên đạo vạn quả sao có thể hết giận được, không bằng đến lúc đó lột sạch đồ đem bêu quanh phố, như vậy mới có thể giải được hận, ngoài ra người của Hậu vương phủ toàn bộ đem ra chém hết, Thất đệ cảm thấy kiến nghị của Bốn cung thế nào?”

Gương mặt của Thái tử vẫn bình thản như cũ, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Hiên Viên Diệp, lộ ra sự sắc bén cũng ẩn chứa vài phần nghiền ngẫm, y muốn biết, Hiên Viên Diệp hao phí tâm tư như vậy, rốt cuộc là bởi vì nữ nhân kia bỏ trốn chọc giận hấn, hay là bởi vì. . .

Lông mày Hoàng Thượng nhăn lại, trong mắt cũng ẩn rõ ràng sự bất mãn, lời nói như vậy mà Thái tử cũng nói ra. Thân là Thái tử mà nói ra những lời như vậy sao?

“Người thân là Thái tử của một nước, mà lại nói ra những lời thấp kém như vậy sao, người cho là tất cả mọi người đều tầm thường như người sao?” Hiên Viên Phàm đột nhiên tức giận quát, điều này quả thật là

ngoài dự liệu của mọi người, hơn nữa lời nói cũng vô cùng sắc bén, cực kỳ quá phận, căn bản cũng không có lưu nửa điểm tình cảm với Thái tử .

Tuy rằng Hiên Viên Phàm vẫn luôn phò trợ Hiên Viên Diệp , luôn ở vị thế đối lập với Thái tử , nhưng cũng chỉ là âm thầm, không có công khai. Ngoài mặt vẫn phải ít nhiều lấy lệ một chút, thế nhưng lúc này, Hiên Viên Phàm lại. . .

“A, Bất đệ tại sao lại kích động như vậy ? Không lẽ ngươi cũng có phần trong việc này? Chẳng lẽ là người giúp đỡ nữ nhân kia chạy trốn, bằng không chỉ một mình nàng làm sao có bản lĩnh như vậy .” Thái tử cười nhạt, mắt hướng về phía Hiên Viên Phàm , không hề che dấu sự hung ác.

“Ngươi đứng ở chỗ này mà châm ngòi ly gián, quan hệ giữa chúng ta và Thất ca không phải chỉ bằng một hai lời nói của ngươi là có thể bị ly gián.” Trong mắt Hiên Viên Phàm lửa giận không ngừng bốc lên, tức giận phản bác.

“Ha ha, việc này còn cần Bổn cung đến châm ngòi ly gián sao, thái độ của ngươi thật sự là quá khả nghi.” Thái tử cũng không cho là đúng cười khê, trông mắt chuyển hướng về phía Hiên Viên Diệp, có thâm ý khác mà hỏi, “Thất đệ, ngươi nói đi?”

Hiên Viên Diệp khẽ môi hơi hé ra, trên mặt lạnh lùng, cũng không hề lộ ra chút khác thường nào , nhìn về phía thái tử, từng chữ từng chữ chậm rãi nói “Ngươi bất quá chỉ là muốn biết, bản vương bắt được nàng, sẽ xử trí như thế nào, phải không ? Bản vương có thể nói cho ngươi biết biện pháp này của ngươi không những bạo lực đâm máu mà còn thấp kém, bản vương đích xác là không thèm dùng, bản vương làm việc, từ trước đến nay chỉ nhằm vào người có tội, nàng phạm lỗi, bản vương sẽ không đến mức vô tri giận cá chém thớt đến Hầu vương phủ, Mạnh tướng quân đối với Hiên Viên vương triều trung thành người người đều biết, chém người của Hầu vương phủ, Thái tử là muốn khiến cho thiên hạ đại loạn sao? Bản vương hôm nay mất mặt nhưng xét về của Hiên Viên vương triều thì ta vẫn hoàn toàn biết rõ.”

(TTVT nguyên văn là “thực khinh thực trọng” nghĩa là bên nhẹ bên nặng, chỉ sự so sánh)

Những câu Hiên Viên Diệp nói đều có lý, làm cho y không có chút cơ hội phản bác.

Mạnh Vân Thiên trung thành thiên hạ đều biết, hơn nữa, nhiều năm như vậy, mỗi một lần có loạn lạc , cũng đều do Mạnh Vân Thiên đi dẹp loạn, nếu chỉ bởi vì việc này mà chém người của Hầu vương phủ, vậy nhất định sẽ gây ra sự thất vọng trong lòng dân chúng ,sự tin tưởng của dân chúng Hiên viên vương triều sẽ dần nguội lạnh.

Đến lúc đó, tất nhiên sẽ khiến cho thiên hạ đại loạn.

Hắn đương nhiên sẽ không làm như vậy, phụ vương cũng tuyệt đối sẽ không làm như vậy, chỉ là, nói ra những lời này thì, trong lòng hắn lại mọc lên vài tia căm tức, nữ nhân kia chỉ sợ cũng vì nhận ra điểm này nên mới dám ... cuồng vọng như vậy.

“Ha ha. . .” Thái tử lạnh lùng âm hiểm , cất tiếng cười, “Thất đệ quả thật là đủ thâm minh đại nghĩa , chỉ xử người đáng tội, như vậy Bổn cung thật muốn nhìn xem Thất đệ bắt được nữ nhân kia về rồi sẽ xử trí như thế nào?”

“Đó là chuyện của mình bản vương, nếu phụ vương hạ chỉ ban hôn, nàng chính là nữ nhân của bản vương, đã là nữ nhân của bản vương thì đó chính là chuyện nhà của bản vương , mà chuyện nhà của bản vương, chỉ sợ còn chưa tới phiên thái tử can thiệp .” Hiên Viên Diệp cũng lạnh lùng cười, không nhanh không chậm phản bác.

Chỉ với một câu nói đã đem chuyện Mạnh Phát Ảnh bỏ trốn thành chuyện trong nhà, ý tứ chỉ rõ tất cả chuyện này đều là chuyện của mình Hiên Viên Diệp hắn, cùng với hoàng thất không có liên hệ, lại càng không liên quan đến những người khác .

Ngay cả bị mất danh dự, hắn thật ra cảm thấy không sao cả, bởi vì, hắn từ trước tới bây giờ đều không để ý tới cái nhìn của người khác.

Hắn chỉ giận là nữ nhân kia cứ ngang nhiên bỏ đi như thế, hắn chỉ hận nàng vậy mà quá tuyệt tình.

Vì thế, mặc kệ thế nào, hắn nhất định đem nàng bắt trở lại, dám ở ngày đại hôn mà bỏ trốn, hắn sẽ cho nàng biết hậu quả như thế nào.

Hoàng Thượng hơi sững sốt một chút, trong mắt hiện lên vài phần tán thành, Diệp nhi làm việc, lúc nào cũng hợp với tâm ý của Hoàng Thượng, cứ như vậy ông sẽ không làm khó hắn.

Nụ cười trên mặt của Thái tử đột nhiên cứng đờ, y thật không ngờ Hiên Viên Diệp sẽ trả lời như vậy, y cho rằng Hiên Viên Diệp ít nhiều sẽ che giấu một chút, thật không ngờ, hắn cứ vậy mà nói thẳng thừng.

Sắc mặt của Nhu phi cũng hơi biến đổi, sự tức giận trong mắt như cũ vẫn chưa tiêu tán hết, tràn ngập hận ý với Mạnh Phát Ảnh, vì thế sẽ không hài lòng lắm với những điều Hiên Viên Diệp vừa nói.

Thế nhưng Hiên Viên Diệp cũng không có nói là không trừng trị Mạnh Phát Ảnh, vì thế, lúc này Nhu phi cũng không tiện nói cái gì nữa, chỉ có thể đem sự bất mãn của mình nhịn xuống.

“Đã để mẫu phi tức giận, nhi thần thật có lỗi, cung thỉnh mẫu phi hồi cung nghỉ ngơi.” Hiên Viên Diệp chuyển hướng Nhu phi, vẻ băng lãnh trên mặt hoàn toàn biến mất, giọng nói cũng nhu hòa hơn rất nhiều, trong thanh âm tràn đầy cung kính.

Chỉ là, khi lông mi thật dài của hắn che khuất mắt thì trong mắt tựa hồ nhanh chóng lóe lên một cái.

Nhu phi hơi giật mình, thấy Hiên Viên Diệp hiếu thuận, khéo môi hài lòng cười khẽ, trong mắt lửa giận cũng từ từ ẩn xuống, lại khôi phục vẻ ôn nhu mọi ngày, môi đỏ mọng khê mở, thanh âm mềm nhẹ làm say lòng người lại vang lên, “Tốt, mẫu phi đi về trước, việc này, liền do chính người xử trí đi.”

Vừa rồi Hiên Viên Diệp đã nói rất rõ ràng, đó là chuyện của hắn, vì thế, Nhu phi sẽ không quản nữa, mà quả thật cũng không thể quản nhiều hơn nữa.

Gương mặt từ ái, dịu dàng, nhìn Hiên Viên Diệp tràn đầy yêu thương.

Thời khắc này Nhu phi tựa hồ đã quên mất sự không hài lòng Mạnh Phát Ảnh mang đến ỉn, trong mắt, chỉ còn có tình cảm yêu thương dạt dào.

Gương mặt tuyệt mỹ kia, cặp mắt tinh thuần kia, tựa hồ như không nhuốm máu lửa nhân gian.

Ở trong hoàng cung hai mươi mấy năm mà vẫn có thể duy trì sự tinh thuần như vậy, chẳng nhẽ thế gian này thật sự có kỳ tích?

Nhu phi đơn thuần nhưng lại hiểu rõ tiến lùi.

“Dạ, hài nhi đã rõ.” Mắt Hiên Viên Diệp hơi rũ xuống cúi đầu đáp lời, trong thanh âm vẫn cung kính như cũ.

“Đi thôi, trẫm cũng trở về, việc này, để cho Diệp nhi tự mình xử lý đi.” Hoàng Thượng nhẹ giọng nói, một tay ôm lấy Nhu phi, hơi xoa người, đi ra ngoài.

Ôm Nhu phi trong tay, Hoàng Thượng rất mềm nhẹ, tựa hồ sợ làm đau Nhu phi, thế nhưng trong sự mềm nhẹ, lại tựa hồ thiếu vài phần chân tình nồng cháy nam nữ, có lẽ những người đã lên bậc phụ mẫu đều như vậy cả. Dù sao thời gian lâu dài, ai cũng già đi cả. . .

“Cung tiễn phụ vương, cung tiễn Nhu phi nương nương.” Mấy vị Vương gia rồi rít hành lễ, cung tiễn Hoàng thượng cùng Nhu phi rời đi.

“Thất ca, người nói cái người quái dị kia, nàng ta thực sự ở trong Nghê vương phủ sao?” Hiên Viên Mặc thấy Hoàng thượng đã rời đi rồi, liền bắt đi vài phần kiêng kỵ, hắn không quá tin tưởng, nữ nhân kia sẽ trốn vào Nghê vương phủ.

” Nói vậy cũng không chính xác, nếu mọi người đều ở đây, hãy giúp một tay đi, nói không chừng có thể tìm được.” Hai mắt Thái tử hơi híp một chút, có thâm ý khác mà nói ra.

Y quá rõ năng lực của Hiên Viên Diệp, nếu Hiên Viên Diệp hoài nghi, nhất định có đạo lý của hắn, y rất chờ mong Hiên Viên Diệp sớm tìm được nữ nhân kia. Bởi vì, y thực sự rất muốn biết, Hiên Viên Diệp sẽ xử trí nữ nhân như kia thế nào, điểm này, đối với y mà nói mới là trọng yếu.

“Tốt bản vương cũng đi tìm, nếu để cho bản vương tìm được , bản vương tuyệt đối không tha cho nàng ta .” Hiên Viên Mặc hừ lạnh một tiếng, tức giận nói, từ lần bị Mạnh Phát Ảnh dùng ong mật chích hấn đến giờ hấn vẫn đều ghi hận trong lòng.

“Được rồi, đều đi tìm đi.” Hiên Viên Trần trong mắt không hề che giấu sự hưng phấn , nghe được lời Hiên Viên Mặc nói, liền phụ họa nói.

Chỉ có Hiên Viên Phàm trên mặt có vài phần trầm trọng, trong mắt lo lắng nhiều hơn vài phần.

Lông mày Hiên Viên Diệp cau lại, trong mắt hiện lên sự bất mãn. Thấy Hiên Viên Mặc đang muốn cất bước, liền lạnh giọng nói, “Đứng lại.”

Hiên Viên Mặc dừng bước lại, có chút khó hiểu nhìn hấn, “Thất ca, làm sao vậy?”

“Nếu phụ vương đều cũng đã rời đi, mọi người cũng nên giải tán đi, chuyện của bản vương, bản vương muốn tự mình xử lý.”

Hấn không thích người khác can thiệp vào chuyện của hấn, huống chi là chuyện này.

Đương nhiên, hấn càng không hi vọng Thái tử lưu lại nơi này mà.

“Người đâu, tiễn Thái tử cùng mấy vị Vương gia rời phủ.” Không đợi Hiên Viên Mặc phản bác, Hiên Viên Diệp đã lạnh lùng ra lệnh.

Thái tử hai mắt đột nhiên trầm xuống, bàn tay ẩn trong áo hơi nắm chặt lại, hừ, nhanh như vậy đã muốn đuổi y đi?

“Tuân lệnh.” Thị vệ đang ở phụ cận lục soát vội vàng chạy tới, cung kính đáp lời, sau đó chuyển hướng sang phía Thái tử cùng mấy vị Vương gia, thấp giọng nói, ” Thái tử thỉnh ,các vị Vương gia thỉnh.”

“Thất ca, người thật quá đáng, chúng ta chỉ là muốn giúp người tìm người thôi, người. . .” Hiên Viên Mặc bất mãn kháng nghị, Hiên Viên Trần cũng hiện lên vẻ mặt bất mãn, chỉ là hấn không có đem sự bất mãn của mình nói ra mà thôi.

“Đi thôi, chẳng lẽ người còn muốn cãi lại mệnh lệnh của Thất ca.” Hiên Viên Phàm lời kéo Hiên Viên Mặc đi ra ngoài, sự lo lắng trong mắt cũng bớt đi một chút. Hấn biết, Thất ca làm như vậy, mục đích trọng yếu là muốn Thái tử rời đi.

Mắt Thái tử lạnh lùng liếc nhìn Hiên Viên Diệp một cái, nở một nụ cười nhạt có thâm ý khác, môi khẽ nhúc nhích, lạnh lùng nói “Được rồi, nếu Thất đệ không chào đón Bồn cung, vậy thì, Bồn cung sẽ không lưu lại nơi này mà tự chúc lấy phiền não.”

Dù sao, hấn bây giờ còn chưa có năng lực để dám cùng Hiên Viên Diệp trực tiếp đối kháng, vì thế, vào lúc này hấn không có khả năng đụng chạm Hiên Viên Diệp.

Sau khi mọi người rời đi, đôi mắt thâm trầm của Hiên Viên Diệp hơi đảo qua sân trong các viện, trong mắt lửa giận cũng không che giấu nữa.

Hấn cũng không biết mình đã bao lâu không trải qua sự tức giận , thế nhưng ngày hôm nay, nàng lại thật sự chọc giận hấn.

Hấn không tin, nữ nhân kia có khả năng trốn ra ngoài. . .

Tất cả thị vệ, đều tìm cẩn thận ở đây, không hề buông tha bất kỳ chỗ nào, kể cả những gian phòng đã lâu chưa có ai ở qua, cũng đều được lục soát cẩn thận.

Từng gian từng gian đang được lục soát, Hiên Viên Diệp đi từ từ trong Nghê vương phủ, đôi mắt cũng từ từ quét qua mọi chỗ không bỏ sót bất kỳ góc nào.

Sau cùng, đi vào hậu viện.

“Điện hạ, thuộc hạ dẫn người lục soát khắp đông viện, không phát hiện được gì.” Một thị vệ dẫn đầu từ đông viện tới thấp giọng bẩm báo.

“Điện hạ, thuộc hạ dẫn người lục soát khắp tây viện, cũng không phát hiện ra điều gì.” Một tổ thị vệ khác cũng bẩm báo.

“Điện hạ, nam viện cũng không phát hiện ra.”

“Điện hạ, chính viện cũng không tìm được gì. . .”

Lần lượt bẩm báo, nhưng đều là kết quả thất bại.

Chỉ còn lại hậu viện này, mấy người thị vệ còn đang mải miết tìm kiếm, mắt Hiên Viên Diệp hơi trầm xuống.

“Điện hạ, hậu viện này cũng không có ai.”

Toàn bộ hậu viện này, bình thường cũng chưa có ai ở qua.

“Tất cả các nơi đều đã tìm sao?” Lòng mày của Hiên Viên Diệp cau lại, lại lạnh giọng hỏi, chẳng lẽ là hần phán đoán sai?

“Dạ đúng vậy, đều đã tìm.” Mấy người thị vệ đồng thanh trả lời, điện hạ ra lệnh, bọn họ làm sao dám chậm trễ chút nào. Chỉ cần là nơi có thể tìm, bọn họ đều nhất nhất đi tìm, cho dù là thấy hang chuột cũng đều đào ra.

Hiên Viên Diệp rất rõ ràng năng lực làm việc của thủ hạ mình. Tìm kiếm lâu như vậy rồi, nữ nhân kia không biết nấp ở đâu?

Lẽ nào, nàng không hề vào Nghê vương phủ?

Hơn nữa Mạnh Phát Ảnh, sau khi vào phòng, càng nghĩ càng nguy hiểm, Hiên Viên Diệp có thể liếc mắt đã đoán được, nàng là từ đâu mà đào tẩu.

Hần nếu đoán được nàng là ở phía bên cầu này trốn đi, như vậy nếu ở bên ngoài tìm không được nàng, nhất định sẽ vào phủ lục soát.

Nghĩ đến đây, Mạnh Phát Ảnh cầm lấy lương khô dưới sàng giấu lúc trước, từ cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Cũng may, nàng lúc trước đi lại trong căn phòng đầy bụi vẫn cẩn thận không có làm rách cái mạng nhện nào.

Mà nền căn phòng này là đất, dù có quan sát kĩ đến đâu căn bản vẫn không thể nào thấy được vết chân nàng lưu lại.

Vì thế, trong phòng căn bản nhìn không ra quá nhiều điểm khác thường, mà những thị vệ kia khi lục soát càng không thể nào sẽ phát hiện dấu vết nàng lưu lại.

Cách phòng này không xa, vừa vặn có một cái cầu nhỏ bằng gỗ.

Hai mắt lóe lên, Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng đi tới bên mép cầu, tỉ mỉ nhìn xuống dưới cầu, khóe môi hơi kéo ra một tia cười khê, dưới cầu đích thị là một chỗ rất tốt để ẩn thân.

Dưới cầu, vừa lúc có một đòn gỗ lớn, để chống đỡ thân cầu, thân cầu kia trông hơi cong lên.

Mạnh Phát Ảnh chui xuống dưới cầu, sau đó bò lên cây đòn gỗ đó. Hơi cong người, áp sát mặt cầu.

Mặc kệ nhìn từ bất cứ hướng nào đều rất khó phát hiện ra nàng, trừ phi nhảy xuống sông.

Vừa có thể ẩn nấp vừa nghe được tiếng bước chân, có thị vệ lớn tiếng hô, “Lục soát, cẩn thận lục soát, bất luận nơi nào cũng đều không thể bỏ qua.”

Nấp ở dưới cầu Mạnh Phát Ảnh âm thầm hít một hơi, Hiên Viên Diệp này đích thật là quá thông minh, thật không ngờ, nhanh như vậy đã cho người lục soát trong vương phủ, may mà, nàng sớm có chuẩn bị.

Nếu là nàng lúc này còn đang trong gian phòng kia, nhất định là đã bị bắt được.

Sớm biết sự nguy hiểm của Hiên Viên Diệp, thời khắc này Mạnh Phát Ảnh vẫn có chút kinh hãi.

Những thị vệ kia đều sẽ không nghĩ tới nàng nấp ở dưới cầu, có lẽ, căn bản là không nghĩ ra là cầu này có chỗ để ẩn nấp, vì thế, đương nhiên không có khả năng phát hiện ra nàng.

Khi nàng đang âm thầm vui mừng thì lại nghe được thanh âm của Hiên Viên Diệp, đột nhiên cả kinh, tay hơi run lên, Hiên Viên Diệp làm sao lại đến hậu viện này?

Lúc này, tất cả gian phòng của hậu viện đều mở ra, bàn giường trong phòng đều khiêng ra , có thể thấy được rằng những thị vệ kia tìm kiếm rất kỹ lưỡng.

Mắt Hiên Viên Diệp nhất nhất đảo qua các gian phòng, lục soát như vậy, đừng nói là một người, chỉ sợ một con kiến đều có thể tìm ra.

Đôi mắt hần hơi tối sầm lại. Không có sao?

Không biết có phải bởi vì không cam lòng hay không , hần cũng không rời đi, trái lại lại hướng hậu viện đi đến.

Hậu viện nguyên là chỗ ở của nữ nhân của Vương gia, thế nhưng, qua nhiều năm như vậy, hậu viện của hần vẫn luôn trống không .Cảnh sắc hậu viện này, cũng đặc biệt đẹp , sơn thủy tôn nhau lên, bụi hoa ôm nhau, rừng cây tạo thành bóng râm lớn.

Thị vệ thấy Vương gia hướng bên trong đi đến, hơi sửng sốt một chút lại cung kính bẩm báo, “Điện hạ, phía bên trong thuộc hạ cũng đều đã tìm kiếm hết.”

Hiên Viên Diệp không dừng lại, tiếp tục đi về phía trước, vòng qua trước mặt mấy gian phòng, hai mắt nhìn phương hướng cây cầu kia, mắt hơi híp một cái.

Người thị vệ kia mặc dù có chút không giải thích được, nhưng

lại không dám mở miệng nói gì nữa.

Nấp ở dưới cầu , trái tim của Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cảm thấy bất an, lỗ tai của nàng lúc này dán tại trên cầu, vì thế tiếng bước chân kia, nàng nghe thấy cực kì rõ ràng.

Nàng nghe ra, Hiên Viên Diệp đang từ từ đi tới bên này.

Không phải là bị hần phát hiện ra rồi chứ?

Mạnh Phát Ảnh ôm lấy cây đòn , tay bắt giác nắm chặt hơn.

Trong lòng, có chút khấn trương, thế nhưng, lại cực lực nín thở, sợ mình phát sinh bất kỳ thanh âm nào thì sẽ bị Hiên Viên Diệp phát giác.

Hiên Viên Diệp tiếp tục đi về phía trước, đôi mắt cũng hơi lóe lên một cái.

Cước bộ của hần rất chậm, bất quá cách có vài bước, hần lại đi tựa hồ thật lâu, thật lâu.

Nấp ở dưới cầu Mạnh Phát Ảnh chỉ cảm thấy tim của mình, như sắp nhảy ra ngoài. Nam nhân này thật biết dẫn dắt người khác.

Hiên Viên Diệp rốt cục đi tới trên cầu, sau đó ngừng lại, Mạnh Phát Ảnh cảm giác được huyết dịch cả người tựa hồ đông cứng lại rồi, hần dừng lại rồi!

Hần dĩ nhiên dừng ở trên cầu, là điều này không phải biểu thị hần đã phát hiện ra nàng chứ?

Ông trời ơi , Hiên Viên Diệp rốt cuộc có phải là người hay không ? Nấp như vậy mà vẫn bị hần phát hiện ư ?

Thế nhưng, hần chỉ đứng ở trên cầu, cũng không có tiến thêm một bước nào, vì thế, Mạnh Phát Ảnh vẫn không nhúc nhích như cũ , âm thầm tự nhủ, hần không có phát hiện ra nàng, không có phát hiện ra nàng.

Chỉ là, trên cầu đột nhiên truyền tới thanh âm ,hoàn toàn phá vỡ tất cả huyền tường của nàng.

“Người còn định nấp tới khi nào?” Hiên Viên Diệp khẽ môi nhếch lên , thanh âm trầm thấp từ từ truyền ra từng chữ từng chữ , lúc này thiếu chút băng lãnh, thế nhưng lại chứa thêm không ít sự tức giận .

48. Chương 48

Thị vệ đứng phía sau hắt ngó nhìn nhau, bọn họ hoàn toàn không hề thấy ai mà ? Đặc biệt những thị vệ vừa mới tìm kiếm khắp hậu viện, vừa kinh ngạc , vừa khấn trương, nếu như Điện hạ tìm được người trong hậu viện này thì chắc chắn bọn họ sẽ bị mất chức.

Làm sao có thể? Như vậy mà cũng bị hắt phát hiện?

Mạnh Phát Ảnh thật sự có chút không thể tin được.

Thân thể nàng lúc này dán thật chặt ở dưới mặt cầu, thân hình của nàng vốn gầy ốm hơn nữa trên người chỉ mặc thường phục đơn giản nhất, ngay cả góc áo bị cụp xuống nàng cũng cẩn thận nhét vào trong quần, giờ phút này nàng gần như cùng cầu dung hợp thành một.

Góc độ duy nhất có thể phát hiện ra nàng chính là nhảy xuống dưới cầu. Những phương hướng khác tuyệt đối không nhìn thấy nàng .

Huống chi Hiên Viên Diệp từ đối diện cầu đi tới, theo góc độ của hắt trừ phi mắt hắt có thể nhìn xuyên qua, bằng không tuyệt đối không có khả năng thấy được nàng.

Nếu nói hắt từ bên cạnh đi tới, nàng còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Cho nên lúc này nghe thấy lời Hiên Viên Diệp nói, nàng vẫn không tin Hiên Viên Diệp thật sự phát hiện ra nàng.

Thân thể của nàng vẫn bám vào khúc gỗ dưới cầu như cũ, không hề dám cử động, gần như nhịn thở, không phải nàng thấy mình may mắn mà nàng thật sự không biết mình lộ ra sơ hở chỗ nào để bị hắt phát hiện.

Đôi mắt trong trẻo lại nhìn xuống nước sông đang chảy phía dưới .

Lúc này trời đã vào đầu hạ, mấy ngày trước mưa liên tục, nước sông tăng lên rất nhiều, tuy rằng dòng nước không phải mạnh nhưng cũng vẫn chảy không ngừng, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Thanh âm đó đủ để che giấu tiếng hít thở của nàng, huống chi bây giờ hơi thở nàng còn rất nhỏ, mà ở trên có nhiều thị vệ như vậy , cho dù thính lực Hiên Viên Diệp có cao đến mấy cũng không thể nào nghe được tiếng hít thở của nàng.

Nàng chọn trốn ở nơi này cũng vì suy xét đến điểm này.

Bởi vì nước sông chảy không ngừng, nước sông cũng không trong lắm, mà chảy liên tục như vậy làm sóng gợn lên nên sẽ không thể nào chiếu ra bóng của nàng trên mặt nước, tuyệt đối không phát hiện ra nàng.

Chẳng lẽ là do mùi cơ thể?

Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu mày, lập tức bác bỏ suy đoán trong lòng.

Buổi sáng hôm nay nàng cố ý ngâm mình tắm nửa canh giờ, dùng khăn mặt gần như cọ ra mấy lớp da, càng không dùng bất luận hương liệu gì.

Buổi sáng lúc hoá trang nàng đã cự tuyệt bọn họ ở trên mặt của nàng tô tô điểm điểm gì đó, tuy rằng lúc ấy Thanh Trúc có chút không đồng ý nhưng lại không dám ép nàng, cho nên trên thân thể nàng cũng không có dính bất kỳ mùi hương gì.

Vì thế lúc này mùi hương trên thân thể nàng không có khả năng bị Hiên Viên Diệp phát hiện.

Không sai, ở trên kiệu hoa nàng đã sử dụng nước thuốc thanh trừ sạch sẽ vết đen sẫm trên mặt, hơn nữa nước thuốc nàng dùng cũng là loại có tính bốc hơi rất mạnh, khi kiệu hoa đến Nghệ Vương phủ kỳ thực đã không còn mùi hương nào nữa, hơn nữa, sau khi nàng hạ kiệu còn ném vào cổ kiệu một túi hương đặc chế để tạo mùi hương khiến không ai phát hiện rằng hóa ra người ngồi trong kiệu không có mùi hương nào cả.

Vốn cho là sẽ không có người nào phát giác ra, nhưng chẳng lẽ Hiên Viên Diệp lại biết ?

Bằng không hắt sẽ không thể đột nhiên thay đổi mệnh lệnh như thế. Không thể không nói cái mũi của Hiên Viên Diệp đặc biệt linh mãnh, sức quan sát cũng rất cao.

Trời ơi là trời, giờ này mùi nước thuốc tuyệt đối một chút cũng không còn cơ mà, hơn nữa giờ phút này mùi hương trong lành của thiên nhiên cũng đủ át đi những mùi khác.

Hoa ở hậu viện này cũng đang nở rất kiều diễm, hương thơm xông vào mũi, có hương vị của cỏ xanh, mùi của nước sông, tất cả hỗn tạp cùng một chỗ như thế này nên cho dù mũi Hiên Viên Diệp linh mẫn cũng không thể nào phát hiện ra năng mới phải chứ ?

Tính toán đến thế này rồi mà còn bị hấn phát hiện thì chỉ có thể nói Hiên Viên Diệp không phải là người.

Lúc này trong đầu Mạnh Phát Ảnh trăm đảo ngàn xoay, lời hỏa vang lên.

Vừa mới ra quân còn chưa chắc thắng trận mà đã chết rồi sao , ô ô, cái chết đến cũng quá sớm đi, hơn nữa chẳng đúng lúc chút nào.

Từ lúc đào hôn đến bây giờ vẫn chưa tới hai canh giờ mà .

Khi Hiên Viên Diệp phát hiện năng đào hôn, lúc ấy nhất định lửa giận đã bốc lên, mà hai canh giờ này ra sức lùng bắt năng càng khiến cho sự tức giận tăng nhiệt độ, chắc hẳn bây giờ đã sôi trào đến cùng cực rồi.

Giờ phút này Hiên Viên Diệp tựa như một trái bom, bị năng liều mạng châm ngòi, trong hai canh giờ vẫn bén cháy , hiện tại đã sắp cháy hết rồi .

Hoàn toàn đến đỉnh cao của cực hạn.

Hiện tại chỉ cần hấn phát hiện ra năng, thì trái bom ấy sẽ phát nổ thực sự , khoảnh khắc năng xuất hiện thì hấn sẽ bùng nổ kịch liệt.Nổ một cái tan là tan xương nát thịt, nổ một cái thiên hôn địa ám.

Ông trời, người không cần tàn nhẫn như vậy ! Để cho Hiên Viên Diệp phát hiện ra năng không phải là muốn năng chết không toàn thân , huyết nhục mơ hồ sao ? Quả này năng có chín cái mạng cũng không đủ.

Năng đang suy tư không biết có nên nhảy sông để chết cho toàn thân không đây ~ Tuy nhiên, điều đó là không có khả năng, bởi vì năng hiện tại đối với cái mạng nhỏ này hết sức quý trọng, sẽ không thể nào dễ dàng buông tha cho sinh mạng nên không được làm liều.Đại não đấu tranh kịch liệt vì thế Mạnh Phát Ảnh cũng không có hành động gì.

“Đi ra.” Hiên Viên Diệp hiển nhiên không chờ đợi được, lại lạnh giọng quát, lần này trong lời nói sự tức giận cũng càng rõ ràng hơn: “Người tốt nhất không cần đợi cho đến khi bốn vương tự mình đến bắt người.”

Lời nói hơi dừng một chút, ngữ khí trong câu nói bổ sung vô cùng nguy hiểm, khiến cho Mạnh Phát Ảnh dưới cầu không nhịn được run rẩy.

NND, chết thì chết, chui đầu ra là một đao, rứt đầu lại cũng là một đao, năng cũng không muốn làm con rùa đen rút đầu, cùng lắm là chết, mười tám năm sau lại là một trang hảo hán, không đúng, mười tám năm sau lại là một gã thư sinh.

Nhưng năng chết thế này thật không giống anh hùng T__T

Lời Hiên Viên Diệp đã quá rõ ràng rồi, năng biết nếu tiếp tục trốn ở đây, đợi cho đến khi hấn đến bắt năng chỉ làm hấn tức giận hơn mà thôi, cân nhắc nhiều lần năng vẫn quyết định tự mình đi ra.

Mạnh Phát Ảnh trốn ở dưới cầu nên không cách nào nhìn thấy được Hiên Viên Diệp, vì vậy mà không có phát hiện ánh mắt Hiên Viên Diệp này giờ chăm chú nhìn chăm chăm bụi hoa phía trước.

Năng vừa muốn động thân thì cách đó không xa đột nhiên có một người từ từ đứng lên.

“Thất ca.” Tiếng cười ha ha lộ rõ bản chất ham chơi, nhưng cũng chứa chút ảo não, cả thân thể hấn đều giấu trong bụi hoa mà cũng bị Thất ca phát hiện, không thể không nói Thất ca thật lợi hại.

Mạnh Phát Ảnh vừa mới định di chuyển tay thì đột ngột dừng lại, vốn đi ra nhưng giờ đây lại dán thật chặt vào cầu, đột nhiên cảm giác được lòng bàn tay của mình rịn ra một ít mồ hôi. Kinh ngạc, hoàn toàn kinh ngạc.

Mắt Hiên Viên Diệp đột nhiên nheo lại, lửa giận rất nhanh tràn ra, nhưng trong nháy mắt liền bị hấn ép xuống, đổi lại là ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chăm Hiên Viên Trần.

Sâu trong mắt hần có một chút cảm giác gọi là thất vọng mà hần chưa từng có qua bao giờ.

Thất vọng sao?!! Đúng vậy, thật sự rất thất vọng, khi hần vừa nghĩ đến là nàng, nhưng đột nhiên đổi thành Hiên Viên Trần thì rất thất vọng.

Thị vệ đứng phía sau âm thầm nhẹ nhõm thở dài một hơi, cũng may không phải là tân nương cùng Vương gia thành thân hôm nay, Tiểu Vương gia là khách quen trong Nghệ Vương phủ, đối với góc ngách trong Nghệ Vương phủ rất quen thuộc, vì thế mà tiểu vương gia trốn vào đó cũng là điều bình thường.

Khóe môi Hiên Viên Diệp mím chặt lại, mắt nhìn chăm chăm Hiên Viên Trần như muốn ở trên người hần nhìn ra điều gì.

Đôi mắt so với bình thường lạnh hơn gấp mười, thậm chí gấp trăm lần, khiến cho Hiên Viên Trần đang chậm rãi đi tới lạnh đến thấu xương, cảm giác mình có thể sẽ bị đóng băng ngay tại bãi cỏ kia.

“Thất ca, ta... ta chỉ muốn đến xem... xem... xem người có thể tìm được nữ nhân đó hay không.” Hiên Viên Trần vẫn luôn nhanh nhẹn miệng mà bây giờ lại lắp bắp không nên lời, cũng khó trách, ai bảo ánh mắt của Hiên Viên Diệp đáng sợ như thế chứ.

Hiên Viên Trần với Hiên Viên Diệp huynh đệ cùng một mẫu thân cho nên Hiên Viên Diệp bình thường cực kì sủng ái Hiên Viên Trần, tuy rằng luôn dùng bộ mặt lạnh như băng đối với Hiên Viên Trần nhưng trong mọi chuyện thì luôn bảo vệ hần, cho dù hần làm sai, Hiên Viên Diệp cũng chịu trách nhiệm thay hần.

Vì vậy hần mới dám ở lại sau khi Hiên Viên Diệp ra lệnh tiễn khách, dám ở lại mà ngay cả Thái tử cũng không dám đứng là chỉ có mình Hiên Viên Trần.

Vì hần biết Thất ca tuyệt đối sẽ không tổn thương hần.

Nhưng bây giờ khi chống lại ánh mắt lạnh như băng đủ để giết người của Hiên Viên Diệp, Hiên Viên Trần có chút không dám xác định.

Ở dưới cầu, Mạnh Phát Ảnh rất ngạc nhiên, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì ra người mà Hiên Viên Diệp phát hiện không phải là nàng, nàng đã tính toán tương tận, mặc dù không dám nói thiên y vô phùng nhưng cũng khó có sơ hở để bị người ta dễ dàng tóm được, Hiên Viên Diệp đâu phải là thần, dù sao cũng chỉ là người mà, ha ha.

Tuy nhiên, lúc này nàng lại cảm giác được trong không khí đột nhiên có thêm một dòng khí lạnh chảy xiết, mạnh mẽ tàn phá không khí đầu hạ ẩm áp khiến khí trời trực tiếp biến thành ngày đông giá rét.

Không cần đoán cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Haiz, Hiên Viên Trần, hài tử đáng thương, ở phía sau lén lút trèo vào lại đụng phải Hiên Viên Diệp, không bị lửa giận đốt cháy, cũng sẽ bị hàn khí của Hiên Viên Diệp đóng băng đến chết.

Bất quá nàng biết Hiên Viên Trần hần vừa mới vào, vì những thị vệ kia vừa mới lục soát lại không phát hiện ra hần, lúc thấy Hiên Viên Diệp ra lệnh cho đám thị vệ thì mới trốn vào trong bụi hoa.

Khi đó tất cả lực chú ý của nàng đều nghĩ về Hiên Viên Diệp, nên không để ý đến ai khác.

“Người tại sao ở nơi này?” Khóe môi Hiên Viên Diệp mím lại, nói từng chữ một, giống như những tảng băng khắc chữ bắn ra, đánh mạnh về phía Hiên Viên Trần.

Lạnh, chỉ sợ lúc này không thể dùng từ “lạnh” để hình dung.

Ở phía sau Hiên Viên Diệp, tất cả thị vệ đều run rẩy, nhiều năm như vậy bọn họ chưa từng thấy Vương gia lạnh lùng đến mức này, hóa ra Vương gia lúc trước thật sự rất ôn hòa.

Dưới cầu, trái tim Mạnh Phát Ảnh cũng run rẩy mấy cái, chỉ cảm thấy những từ ngữ kia cũng là để nói nàng, thân thể đột nhiên cảm thấy lạnh thấu xương, máu tưởng chừng đóng thành băng.

Luôn biết sự nguy hiểm của hần, nhưng bây giờ rốt cục cũng thấy được cái gì gọi là nguy hiểm chân chính, nàng cảm thấy bản thân mình thật may mắn khi không bị phát hiện, Hiên Viên Trần thật tội nghiệp.

Bất quá, nàng cũng có thể đoán được nếu lúc này nàng đi ra ngoài thì khẳng định sẽ bị đông thành khối băng, sau đó sẽ tan thành bụi phấn, trực tiếp hồn phi phách tán.

Hiên Viên Trần thân mình hoàn toàn cứng đờ, âm thầm nuốt nước miếng một cái, cảm giác được cái cổ đáng thương của mình bị cứng lại rồi.

Khóe môi khẽ nhúc nhích, kiên trì nói, “Đệ...đệ chỉ nghĩ đến.. xem...một chút”

Mục đích của Hiên Viên Trần rất đơn giản, chính là muốn xem nao nhiệt. Nhưng hẳn thật không ngờ xem nao lại trả giá lớn như vậy.

“Bổn vương hỏi ngươi, tại sao lại ở nơi này?” Hiên Viên Diệp không biết có phải giận đến hồ đồ hay không, liên tục hỏi lại, đôi mắt cũng từ từ nheo lại, ánh mắt lạnh như băng lóe lên sự nguy hiểm, càng làm cho Hiên Viên Trần kinh hãi.

Cũng may trong nháy mắt Hiên Viên Trần hiểu được ý của Hiên Viên Diệp, cực lực nặn ra một nụ cười, có chút lấy lòng, ngại ngùng nói: ” Vừa vặn từ sau tường nhảy qua .”

Khi nói chuyện, hắn di chuyển bước chân, đi tới trước cầu, sau đó đột ngột nhảy lên trên cầu, bởi tính tình của hắn vốn là tiểu hài tử, thật sự là chịu không nổi Hiên Viên Diệp chăm chú nhìn gât gao.

Huống chi hắn vẫn luôn nhận định, Thất ca thân ái của hắn sẽ không thật sự trị tội hắn, nhiều nhất chỉ dọa唬, cho nên hắn nhu thuận một chút đến lấy lòng Thất ca.

Hắn đột nhiên nhảy dựng lên thân cầu khiến tro bụi rơi xuống.

Mạnh Phát Ảnh hiện tại đang bám chặt vào thân cầu, vì thế tro bụi liền rơi lên đầu nàng, trên mặt nàng, thậm chí còn có một ít chui vào trong mũi nàng.

Trên mặt có chút không thoải mái nhưng không dám phỉ đi, chỉ có thể nhịn.

Mẫu chốt nhất chính là trong lỗ mũi bị ngứa rất khó chịu, đặc biệt muốn hắt xì nhưng nàng không có gan hắt xì cho thỏa thích được.

Một cái hắt hơi nho nhỏ nhưng phải trả giá bằng sinh mạng. Đáng không ?

Vì vậy nàng chỉ có thể cực lực chịu đựng, nhắm đến cái mũi lên men, nhắm đến ánh mắt mờ đi, nhắm đến nước mắt chảy ròng, cũng may nước mắt đều rơi trên y phục, không có rơi xuống sông, bằng không xác định chắc chắn sẽ bị Hiên Viên Diệp phát hiện.

“Trèo tường?” Hiên Viên Diệp mắt híp lại rồi trợn lên, nguy hiểm trong mắt lại càng rõ ràng hơn, “Mang Thập Vương gia đi trèo tường, phải nhìn hắn trèo đủ một nghìn lần, thiếu một lần cũng không được cho đi.”

Ách! ! Ách!

Ách!

Tất cả mọi người sững sốt, một đám người kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

Mang Thập Vương gia đi trèo tường, lại đến một nghìn lần, nếu không đủ thì không được đi?

Bọn họ không nghe lầm chứ?

Vương gia thật là quá...

Phía dưới cầu – Mạnh Phát Ảnh hai mắt trợn lên, gương mặt khó có thể tin, đây thật sự là Hiên Viên Diệp bình thường lạnh như băng nói ra sao?

Phúc hắc nha, thật sự là rất phúc hắc, lại có thể nghĩ ra chiêu hại người như vậy.

Bất Hiên Viên Trần trèo tường một nghìn lần, Hiên Viên Trần cũng không phải là người luyện võ công, theo tốc độ của hắn, một nghìn lần thì phải trèo đến năm nào mới hết đây ~ Hơn nữa thiếu một lần cũng không thể thì đúng là muốn hành hạ Hiên Viên Trần đến chết.

Ác, thật sự là rất ác , bắt người ta trèo qua tường thôi cũng có thể lấy mạng của người ta, giết người không cần đao à

~Nàng bây giờ cực kì cảm thương cho số phận Hiên Viên Trần, cũng vô cùng cảm thấy may mắn người bị phát hiện không phải nàng.

“Thất... Thất...” Biểu tình của Hiên Viên Trần giờ phút này đã không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung, môi không ngừng ngọ nguậy nhưng động nửa ngày lại chỉ hô lên một từ, không biết từ ‘ca’ là không tình nguyện hay là mắc kẹt mà không thể nói ra.

” Lời nói của Bồn vương, không có nghe thấy sao?” Hiên Viên Diệp không có để ý đến Hiên Viên Trần, mà gằm nhẹ nói với thị vệ bên cạnh.

Vừa này từ xa Hiên Viên Diệp khi phát hiện ra có người trong bụi hoa đã hơi giật mình, giây phút ấy tâm tình của hắn không nói ra được có bao nhiêu phức tạp , mang theo tâm tình cực kì phức tạp ấy, hắn từ từ đi tới, bước lên cầu nhìn chằm chằm bụi hoa ấy.

Giây phút ấy, hắn chỉ nghĩ đó là nàng, chưa từng nghĩ đến những khả năng khác, hắn dường như cảm giác được lòng mình mất đi quy luật.

Kỳ thực, khi hắn nói ra câu đầu tiên, hắn đã nghĩ muốn đi đến đó bắt lấy người nọ, nhưng lúc ấy hắn lại nhịn được.

Hắn muốn tự nàng đi ra.

Nhưng thế nào hắn cũng không nghĩ tới người đi ra là Hiên Viên Trần.

Giây phút ấy, hắn đột nhiên cảm giác được tâm tình của mình mất đi khống chế, cho nên mới trừng phạt Hiên Viên Trần thật nặng.

“Tuân lệnh!” Thị vệ vừa mới lục soát hậu viện liên tục đáp lời, sau đó đi đến trước mặt Hiên Viên Trần cẩn thận nói: “Thập Vương gia, thỉnh.”

“Vì sao người xui xẻo lại là ta ?!” Hiên Viên Trần đã phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy Hiên Viên Diệp không hề để ý tới hắn, biết mình làm gì thì Hiên Viên Diệp cũng không thay đổi chủ ý này, phong cách làm việc của Thất ca, hắn biết rất rõ, chuyện gì một khi đã quyết định thì không ai có thể thay đổi.

Nhưng hắn vì sao xui xẻo như vậy chứ???

Mạnh Phát Ảnh thấy có chút buồn cười, ai bảo người phía sau xuất hiện, xui xẻo không phải người, còn có thể là ai vậy?

Đã bảo người rời đi rồi thì nhanh nhanh mà lướt đi, thế mà còn tình dâm vụng trộm ở lại, Hiên Viên Trần không phải là tự tìm xui xẻo thì là cái gì?

Hiên Viên Diệp lạnh lùng quét mắt nhìn Hiên Viên Trần một cái, sau đó từ từ xoay người, đi đến cây cầu.

“Người không phải là vì không tìm thấy nữ nhân kia nên trút giận lên đầu ta đấy chứ ? ” Nhìn thấy Hiên Viên Diệp rời khỏi, Hiên Viên Trần lại bất mãn kháng nghị, bình thường bất kể phát sinh chuyện gì Thất ca đều sẽ che chở cho hắn, lần này tàn ác như vậy, chỉ có một nguyên nhân, chính là vì nữ nhân kia.

Hiên Viên Diệp đang rời đi , nghe vậy thì bước chân hơi dừng lại một chút, con người lạnh như băng đột nhiên trầm xuống nhưng cũng không dừng lại hắn mà tiếp tục đi về phía trước.

“Ta cùng nữ nhân kia đúng là có cừu oán mà .” Hiên Viên Trần thấy Hiên Viên Diệp không có phản ứng, liền tức giận nhảy loạn trên cầu.

Sự tức giận này Mạnh Phát Ảnh lĩnh đủ thay Hiên Viên Diệp, theo từng động tác nhảy lên nhảy xuống của hắn, không cần nói đến tro bụi, cả đồng vụn gỗ cũng rơi xuống, tản ra khắp nơi.

Giờ thì hay rồi, trên mặt lại tăng thêm một tầng bụi, cũng may biết Hiên Viên Diệp đã rời đi, Hiên Viên Trần động tác cũng gây ra tiếng động lớn , nên nàng có cử động một chút cũng sẽ không bị phát hiện. Mạnh Phát Ảnh gắt gao bưng kín cái mũi, nhưng từ lúc này mũi đã phải chứa quá nhiều tro nên giờ càng lúc càng ngứa, vô cùng khó chịu .

Nhưng cho dù có khó chịu hơn nữa thì cũng không dám phát ra bất kỳ thanh âm nào.

‘Giữa chúng ta đúng là có thù thật.’ Mạnh Phát Ảnh ở trong lòng âm thầm quyết định, không có việc gì người nhảy loạn làm gì hử, người nhảy vãi cái thì Hiên Viên Diệp sẽ tha cho người sao, tuyệt đối không thể nào nha ~ Nói không chừng còn có thể...

“Hai ngàn lần.” Mạnh Phát Ảnh đang âm thầm suy tính, đột nhiên tiếng nói lạnh như băng của Hiên Viên Diệp lại truyền đến, làm Hiên Viên Trần dừng lại động tác.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh giật mạnh vài cái, sao mình lại trở thành con giun trong bụng Hiên Viên Diệp thể này, nàng vừa mới nghĩ tới, hần liền...

Hiên Viên Trần sao còn dám có kháng nghị gì nữa, ủ rũ cúi đầu, trên mặt đầy hắc tuyết, hần biết, hôm nay thất ca đã hạ quyết tâm trừng trị hần.

Hiên Viên Diệp không ở lại thêm nữa, nhanh chóng rời khỏi hậu viện, còn Hiên Viên Trần thì bị thị vệ mang đi trèo tường.

Đợi cho đến khi toàn bộ người đều đi hết, Mạnh Phát Ảnh mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nguy hiểm quá, thật sự là quá nguy hiểm.

~Kém một chút, chỉ kém một chút nữa, kết cục của Hiên Viên Trần sẽ là ở trên thân thể nàng. Lúc đó suýt nữa nàng đã định ra đầu thú.

Không, nếu đổi lại là nàng, Hiên Viên Diệp nhất định sẽ tàn nhẫn gấp bội, gấp trăm lần, đến lúc đó không chỉ là trèo tường đơn giản như vậy.

Bất quá, nói đi thì nói lại, nàng hình như cũng trèo tường vào.

Cho dù hiện tại mọi người đã đi, Mạnh Phát Ảnh cũng không dám đi ra ngoài, cứ như vậy nằm im ở đó, cũng không quá mệt mỏi, có thể coi là còn có chỗ ở, nàng phải chờ tới trời tối mới có thể đi ra ngoài.

Hành hạ cả một ngày, hơn nửa trời còn chưa sáng đã bị bắt dậy nên căn bản không có thời gian ăn.

Hiện tại nguy hiểm qua đi, cảm giác bụng khó chịu, từ trên eo lấy ra gói đồ nhỏ đã chuẩn bị tốt, bên trong chỉ có hai khối lương khô, miễn cưỡng đủ cho nàng ăn một ngày, mà tình hình bây giờ trong thời gian ngắn là tuyệt đối không thể ra khỏi nơi này, cho nên nàng chỉ bẻ xuống một nửa, đem nửa còn lại bọc lại lần nữa.

“Vương gia, toàn bộ đã theo phân phó của ngài sắp xếp xong xuôi.” Gấp gấp trở về, Túc Phong liền cung kính bẩm báo.

“Lại phái người trong Kinh thành tìm, đào ba thước đất, cũng phải bắt sống nàng cho Bồn vương.” Đôi mắt Hiên Viên Diệp nhũn lại, cực kỳ nguy hiểm nói.

Túc Phong kinh ngạc, vẫn như cũ cung kính đáp: “Vâng.”

“Để cho Lưu Nguyệt đến Cửa thành phía Bắc thiết lập một trạm kiểm soát, từ hôm nay trở đi hễ có việc gấp cũng không thể ra khỏi thành, ai cũng phải để cho Lưu Nguyệt nhìn chứng minh thân phận, sau đó cho binh lính đứng canh cửa thành, bất luận kẻ nào cũng không bỏ qua, không có ngoại lệ, các cửa thành khác cũng toàn bộ phong tỏa.” Hiên Viên Diệp suy tư một chút, sau đó lạnh giọng nói.

Lưu Nguyệt am hiểu thuật dịch dung, người dịch dung đều khó có khả năng tránh được ánh mắt của nàng.

Hần không có khả năng hoàn toàn phong tỏa Kinh thành không cho ai ra khỏi thành, dù sao cũng có vài người nhất định phải ra khỏi thành, cho nên mới nghĩ ra kế này.

Khóe môi Túc Phong run mạnh một cái, chiêu này của Vương gia thật sự rất tuyệt, hần còn lo lắng phong tỏa Cửa thành, không cho bất luận kẻ nào ra khỏi thành, có thể sẽ dẫn đến náo động không cần thiết, không nghĩ tới Vương gia đã sớm có biện pháp hay.

Vương gia chỉ nói từ hôm nay trở đi, để Lưu Nguyệt canh chừng, nhưng không nói chừng nào chấm dứt, vậy thì nhất định phải bắt được Mạnh Phát Ảnh mới có thể chấm dứt.

Hiện tại cho dù Mạnh Phát Ảnh có cánh cũng không thể bay ra khỏi kinh thành, hần hiện tại có chút thương cảm với nàng, đặc biệt với Vương gia đáng sợ thì sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Chiêu này của Vương gia đã đem hi vọng cuối cùng của Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn giết chết.

“Truyền lệnh xuống , Ngự Lâm Quân thủ thành cách năm canh giờ thay phiên một lần, không được có chút lơ lửng.” Đồi mắt híp híp lại, thanh âm lạnh lùng vô cùng khí phách.

“Tuyên bố thông cáo, không ai được thu lưu người xa lạ, kẻ nào vi phạm đều bị nghiêm trị.” Túc Phong còn chưa trả lời, hắt lại lạnh lùng nói.

Hắn sẽ không cho nàng chút cơ hội nào , hắn muốn nhìn xem nàng có thể kiên trì bao lâu?

“Vâng.” Túc Phong trong lòng âm thầm kinh ngạc, Vương gia làm việc quả nhiên một giọt nước cũng không rỉ, người không biết nội tình còn tưởng rằng hắn đang đánh quân địch.

Bất quá hắn đi theo Vương gia nhiều năm như vậy chưa từng thấy qua đối thủ chân chính có thể cùng vương gia đối đầu, bất được nàng đó là chuyện sớm hay muộn thôi.

Vương gia đã bày thiên la địa võng ngay cả con muỗi cũng đừng nghĩ chạy thoát, huống chi là một nữ nhân.

Giờ phút này, vẫn ẩn thân ở dưới chân cầu – Mạnh Phát Ảnh không khỏi lạnh run một cái.

Cách đó không xa, Hiên Viên Trần đang trèo tường qua lại, nàng có thể nghe rõ ràng tiếng động hắn chuyển qua lại, bất quá không được vài cái liền kêu khổ thấu trời, khẩn cầu thị vệ tha cho hắn.

Nhưng thị vệ cũng chỉ nói một câu: “Mệnh lệnh của Vương gia, tiểu nhân không dám cãi.” Cung kính mà kiên định trả lời.

Sau đó lại nghe thấy tiếng động Hiên Viên Trần di chuyển, thời gian từ từ trôi qua, sắc trời cũng từ từ đen lại, vẫn như cũ thường thường nghe được tiếng động nhảy loạn.

Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu mày, Hiên Viên Trần ở đằng kia trèo tường, nàng cũng không dám đi ra ngoài. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, ngộ nhỡ nếu Hiên Viên Diệp tới xem Hiên Viên Trần, nàng cũng không dám cam đoan còn có thể tránh được một lần.

Dù sao hắn thật sự rất thông minh, cùng hắn so chiêu nàng không thể có nửa điểm sơ suất, không thể có nửa điểm tâm lý may mắn, nhất định lúc nào cũng phải cảnh giác cao độ.

Cũng may phía dưới cầu kia xem như an toàn .

Vĩnh Thọ Cung.

Thanh Trúc quỳ gối trước mặt Thái Hậu, vẻ mặt vô cùng áy náy: “Thanh Trúc thất trách, thỉnh Thái hậu trị tội.”

Hoàng Thái Hậu khẽ thở dài , nhìn nàng một cái sau đó thấp giọng nói: “Không thể trách người được.”

Để đề phòng Ảnh nha đầu gặp chuyện không may, không chỉ có Thanh Trúc có nhiệm vụ trông coi Mạnh Phát Ảnh, Diệp nhi cũng bố trí rất nhiều người .Như vậy mà nha đầu kia còn có thể trốn đi thì làm sao có thể trách Thanh Trúc được.

Có lẽ bà đã quá ép Mạnh Phát Ảnh, kỳ thực ngày hôm đó khi gọi nha đầu kia tiến cung , Hoàng Thái Hậu đã nhìn ra được nàng không muốn bị gả đi.

Nhưng thánh chỉ đã hạ, ngày thành hôn cũng đã định thì sao có thể tùy ý thay đổi?

Đương nhiên trọng yếu nhất là bà tin tưởng Diệp nhi sẽ chiếu cố tốt Ảnh nhi . Bà cũng biết Ảnh nhi thông minh, tương lai nhất định có thể giúp được Diệp nhi.Bà càng tin tưởng chỉ cần hai người bọn họ ở chung một chỗ thì nhất định sẽ thích đối phương, nên bà mới xem nhẹ sự bất mãn của Ảnh nha đầu mà kiên trì hoàn thành hôn sự này.

Nhưng không nghĩ đến Ảnh nha đầu lại có thể làm ra chuyện kịch liệt như vậy, hơn nữa bà càng không ngờ là dù có Thanh Trúc giám thị, Diệp nhi trùng trùng bố trí, Phát Ảnh vẫn có thể bỏ trốn.

Phải chăng bà đã quá vội vàng khi ép buộc nàng, thánh chỉ hạ xuống quá nhanh, mà ngay cả ngày cũng định quá sớm khiến Ảnh nha đầu không có nhiều thời gian thích ứng.Có lẽ bà đã đánh giá thấp tính kiên trì , quật cường cũng như năng lực của nha đầu kia.

“Điện hạ có thái độ gì không ?” Hơi suy tư một chút, Thái hậu mới thấp giọng hỏi, sau khi Hoàng Thượng hỏi cung cũng không đề cập đến vấn đề này với Thái hậu, có lẽ là sợ bà lo lắng.

Những tin tức này bà có thể biết là do nghe được từ miệng đám cung nữ.

Thanh Trúc sững sốt một chút, thật không ngờ Hoàng Thái Hậu không tức giận, thậm chí không có nửa điểm lo lắng, lại hỏi Điện hạ có thái độ gì?

“Điện hạ đã ra lệnh phong tỏa cửa thành, cũng hạ lệnh cho Ngự Lâm Quân vây quanh Kinh thành, hiển nhiên là không bắt được chủ tử sẽ không bỏ qua.” Thanh Trúc hơi dừng một chút, sau đó mới thấp giọng nói, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Ta biết rồi.” Hoàng Thái Hậu nhẹ nhàng nói, tuy bà có chút giật mình, kinh ngạc nhưng cảm giác vui sướng khác thường còn nhiều hơn .

Bà vốn tính toán để hai người ở cùng một chỗ, sau đó cho bọn họ từ từ bồi dưỡng tình cảm , thật không ngờ sự việc lại diễn biến như thế này, bất quá phương thức như thế cũng không sai.

Ảnh nha đầu tính tình rất quyết liệt, có người đến mài dũa một chút cũng không sao, mà Diệp nhi tuyệt đối là người thích hợp nhất, tiếp xúc một thời gian hai đứa sẽ phát hiện ra ưu điểm ,chỗ hơn người của nhau.

Đúng là gừng càng già thì càng cay...

Thanh Trúc sững sốt, thái độ của Thái hậu khiến nàng có chút không hiểu được.

“Người đứng lên đi , cứ quay về Hầu phủ chờ tin tức đi.” Hoàng Thái hậu ngược nhìn khuôn mặt hiện rõ vẻ không hiểu được của Thanh Trúc, cũng không giải thích nhiều mà từ từ phân phó .

“Vâng.” Thanh Trúc lúc này mặc dù có quá nhiều điều không hiểu, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, đứng lên, từ từ lui ra trở về Hầu phủ.

Hầu Phủ.

“Thế nào rồi, Điện hạ tìm được nữ nhân kia rồi sao?” Mạnh Như Tuyết nhìn nam tử trước mặt một cái, thấp giọng hỏi. Trên mặt hiện rõ sự gấp gáp cùng ác độc .

Từ khi đi đưa mẫu thân trở về, chỉ nghe tin nữ nhân kia đào hôn, còn lại Mạnh Như Tuyết không biết thêm gì nữa nên liên tục phân phó người đi tìm hiểu tin tức.

Nữ nhân kia dám chạy trốn trong ngày đại hôn , lần này Điện hạ nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

“Chưa tìm được, nhưng Điện hạ đã phân phó xét thành, người ra khỏi thành đều bị kiểm tra kỹ càng.” Nam tử kia cúi đầu trả lời, lời nói hơi dừng một chút, lại bổ sung thêm, “Chẳng qua, Điện hạ ra lệnh nhất định phải bắt sống.”

Mắt Mạnh Như Tuyết đột nhiên trầm xuống, bắt sống? Mạnh Phát Ảnh làm ra chuyện như vậy, hần vẫn ra lệnh bắt sống, đáng nhẽ phải giết mà không cần hỏi mới phải chứ ?

Hai mắt híp lại, trong mắt nhanh chóng xuất hiện tia máu cùng sự ngoan tuyệt, không được, nàng tuyệt đối không thể cho nha đầu chết tiệt kia còn sống trở về, tuyệt đối không thể.

“Người triệu tập thuộc hạ đi tìm nha đầu kia ngay cho ta... Tìm được giết không cần hỏi.” khóe môi Mạnh Như Tuyết hơi hơi kéo ra một tia cười lạnh, âm lãnh mà ngoan độc, nếu Hiên Viên Diệp luyện tiếu ra tay , vậy thì Mạnh Như Tuyết nàng sẽ không để ý thay hần xuống tay.

Nam tử đứng ở đối diện nàng hơi run rẩy nhưng vẫn cúi đầu, thủy chung không liếc mắt nhìn Mạnh Như Tuyết ,có lẽ là sợ không hãi nên không dám nhìn.

Hai mắt Mạnh Như Tuyết chớp lên, có vẻ như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sau đó xoay người, từ một cái hộp ở dưới gầm giường lấy ra một cuộn giấy, đó chính là một bức họa chân dung.

“Dùng bức họa này đi tìm, chỉ cần nhìn thấy có người tương tự liền giết cho ta, thù giết lắm chứ tuyệt đối không tha một người nào.” Vẻ mặt Mạnh Như Tuyết lúc này vô cùng độc ác, gương mặt tuyệt mỹ của nàng ta có chút móp méo, thoạt nhìn dưới ánh nền thậm chí còn có chút khủng bố.

“Tuân lệnh !” Nam tử giật mình một chút, sau đó nhận lấy bức họa trong tay Mạnh Như Tuyết, không vội vã mở ra mà gắt gao nắm trong tay thật chặt.

“Này, người cầm lấy.” Mạnh Như Tuyết cầm lấy một cái bao nặng trĩu trên bàn ném tới trước mặt nam tử kia, bên trong là bạc.

Nam tử kia hơi hơi xoay người, sau khi nhặt túi bạc kia lên mới từ cửa sổ vọt ra khỏi phòng, nháy mắt liền biến mất trong bóng đêm.

“Mạnh Phát Ảnh, ta tuyệt đối sẽ không để cho người còn sống mà xuất hiện trước mặt Hiên Viên Diệp.”

Đôi mắt Mạnh Như Tuyết híp lại, nhìn thẳng vào bóng đêm vô tận, sự ngoan tuyệt trong mắt hiện ra không chút nào che giấu, tay cũng nắm thật chặt, đầu ngón tay khảm vào trong da thịt, rịn ra một vệt máu mà cũng không hay biết.

Nhưng Mạnh Như Tuyết chưa từng nghĩ tới, với thực lực của Hiên Viên Diệp mà còn chưa tìm được Mạnh Phát Ảnh, chỉ bằng mấy người dưới tay nàng ta thì sao tìm nổi, huống chi mấy người kia cũng chưa chắc đã trung thành với nàng ta .

Tuy nhiên bức họa vẽ Mạnh Phát Ảnh...

Phủ Thái tử.

Từ tám năm trước, khi Thái tử bị trục xuất khỏi Kinh thành, Phủ Thái tử gần như hoang phế .Hai năm gần đây, trong triều xảy ra đại sự, Thái tử cũng được hồi Kinh, vẫn ở tại Phủ Thái tử này nhưng không có nhiều tùy tùng hầu hạ. Có thể làm vừa lòng Thái tử ngoan độc như thế, có mấy ai ?

Lúc này, Thái tử ngồi ở trong nội thất, tay siết chặt chén trà, đôi mắt sắc bén nhìn bình phong trước mặt.

Bên ngoài bình phong, một người áo đen quỳ trên mặt đất, không nhìn rõ khuôn mặt nhưng từ thân hình mà phán đoán thì dường như là một nữ nhân.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Không phải nàng ta vẫn luôn là đứa ngốc sao?” Môi Thái tử khẽ nhúc nhích, giọng nói lạnh đến thấu xương, ngập tràn sát ý.

Kỳ thực y đã sớm nghe nói nữ nhân kia không ngốc, vào ngày tuyển chọn phi cho Hiên Viên Diệp, y cũng cảm thấy Mạnh Phát Ảnh có chút khác thường so với trước kia, mấy ngày nay y vẫn luôn cho người đi thăm dò chuyện này nhưng người của Hiên Viên Diệp vẫn luôn âm thầm nhìn theo sát Mạnh Phát Ảnh, cho nên y cái gì cũng không tra được.

“Chuyện này thuộc hạ cũng không rõ lắm.”

Hắc y nhân bên ngoài bình phong run rẩy, sau đó nhỏ giọng trả lời.

“Không biết? Bản cung nuôi không các người à?” Trong đôi mắt của Thái tử tỏa ra hàn quang, sát ý cũng càng thêm rõ ràng, chén trà trong tay đột nhiên ném ra xuyên qua bình phong đánh trúng lưng hắc y nhân kia.

Hắc y nhân không trốn tránh, thậm chí đầu cũng không dám nâng lên dù chỉ một chút, cố gắng chịu đựng đau đớn.

“Nếu người không còn một chút giá trị lợi dụng nào thì lúc này trúng chén trà này không chỉ có lưng của người mà còn cả cổ họng người.” Đôi mắt Thái tử híp lại nói, giọng nói lạnh lùng, thị huyết cùng ác độc.

Từ trước tới nay y giết người không chớp mắt, mặc kệ là loại người nào. Giờ phút này, nếu có cơ hội thì y ngay cả Hoàng Thượng cũng sẽ giết.

“Thuộc hạ tạ chủ tử ban ân.”

Hắc y nhân quỳ trên mặt đất thân mình run rẩy, nàng tuyệt đối tin tưởng lời nói của Thái tử, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, bản thân mình phần nào cũng còn tác dụng không ai có khả năng thay thế này, nếu không Thái tử đã sớm giết nàng như những người khác.

“Người biết điều ta muốn là gì, người nên mau chóng hoàn thành nhiệm vụ mà ta đã giao phó, bằng không lần sau bản Thái tử tuyệt không hạ thủ lưu tình.” Khóe môi Thái tử hơi nhếch lên kéo ra một tai cười lạnh băng, gần giọng nói từng chữ từng chữ.

“Vâng!” Hắc y nhân liên tục trầm giọng đáp lời.

“Cút ngay, nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, người chờ nhật xác cả nhà người đi.” Mắt Thái tử nhìn xuyên qua bình phong, nhìn chăm chăm người vẫn còn đang quỳ trên mặt đất, đôi môi bất giác nở nụ cười lạnh, sát khí nồng đậm trong từng câu chữ.

“Tuân lệnh!” Thân thể hắc y nhân cứng ngắc, liên tục đáp lời, sau đó nhanh chóng đứng lên đi ra ngoài, tốc độ rất nhanh khó có thể tin được thân thủ ấy là của một nữ nhân.

Nghệ Vương phủ, nửa đêm.

Tốc Phong vội vàng trở về, khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp vẫn còn ngồi ở đại sảnh, giật mình một chút sau đó tiến lên phía trước bẩm báo: “Điện hạ, vẫn chưa tìm được Mạnh tiểu thư.”

Hiên Viên Diệp tay hơi run một chút, vẫn chưa tìm được, từ giữa trưa đến bây giờ đã qua sáu canh giờ, hắc đã bày ra thiên la địa võng mà vẫn không tìm được nàng.

A, xem ra nữ nhân kia lại một lần nữa vượt qua sự dự liệu của hắc.

Được, được lắm.

“Đổi nhóm người khác tiếp tục đi tìm.” Khóe môi hơi nhếch lên lạnh giọng phân phó, những binh lính kia đã tìm năm, sáu canh giờ khẳng định đã mệt mỏi, hắc làm việc luôn chú ý đến hiệu suất.

Người mệt mỏi dễ dàng xuất hiện sơ suất nhất.

Hắc tuyệt đối không cho phép trong kế hoạch của hắc xuất hiện chút sơ suất nào.

“Vâng!” Tốc Phong trầm giọng đáp lời, vừa định xoay người đi thì vào lúc này, một thị vệ vội vàng chạy vào, gương mặt khẩn trương không đợi Hiên Viên Diệp mở miệng hỏi liền vội vàng nói: “Điện hạ, Thập Vương gia không chịu nổi đã ngất xỉu.”

Tốc Phong cả kinh, chuyện của Thập Vương gia, hắc trước đó cũng có nghe nói, nhưng vì vội vàng tìm Mạnh Phát Ảnh nên không cố tìm hiểu chuyện này. Hiện tại nghe Hiên Viên Trần ngất xỉu liền muốn cầu xin thay cho Hiên Viên Trần. Nhưng Tốc Phong còn chưa kịp mở miệng.

Hiên Viên Diệp lại từ từ nói từng chữ từng chữ: “Ngất xỉu? Cứu tỉnh hắc để hắc tiếp tục, thiếu một lần cũng không thể dừng lại.”

Trong lời nói lạnh lùng mang thêm vài phần vô tình, có chút tàn nhẫn. Tốc Phong vốn muốn cầu tình nay lại đem lời của mình mạnh mẽ nén trở về.

Không sai, Điện hạ vì tức giận Mạnh tiểu thư đào hôn mới có thể trừng phạt Thập Vương gia như vậy, nhưng Điện hạ làm như vậy cũng không hoàn toàn là vì quá giận dữ mà xúc động. Người có lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo, nhưng lòng hiếu kỳ của Thập Vương gia có thể giết chết một con bò. Vì chơi đùa mà Thập vương gia cái gì cũng có thể làm, trước kia lần nào Điện hạ cũng che chở hắc. Nhưng Điện hạ có thể bảo hộ hắc một lần, hai lần,... cũng không dám cam đoan mỗi lần đều may mắn như vậy, như ngày hôm nay nếu hắc trộm vào không phải là Nghệ Vương phủ, mà là Phủ Thái tử, chỉ sợ tánh mạng đã không còn.

Cho nên Điện hạ làm như vậy là muốn để Thập Vương gia khắc sâu vào lòng, về sau cũng có thể thu liễm một chút.

Thị vệ đến bẩm báo nghe thấy lời Hiên Viên Diệp nói không dám nói thêm gì nữa, liền lui ra ngoài. Trở lại chỗ Hiên Viên Trần, thị vệ đánh thức Hiên Viên Trần đang giả bộ ngủ, thấp giọng nói: “Điện hạ nói thiếu một lần cũng không được, nếu hôn mê thì nghĩ biện pháp cứu tỉnh rồi tiếp tục. Tóm lại không thể ngừng.”

Ban đầu tên thị vệ thấy Thập vương gia thật đáng thương, hơn nữa cũng thật sự chịu không nổi những lời hết không nhéo lại cứng rắn của Hiên Viên Trần, mới có thể vì hắn nói dối với Thất điện hạ, thật không nghĩ rằng, điện hạ sẽ có thái độ cường ngạnh như vậy.

“Mạnh Phát Ảnh, Bổng vương bị người hại thật thảm.” Hiên Viên Trần ngửa đầu hô to, trong thanh âm có sự ủy khuất, cũng có vài phần mỗi mệ.

Mạnh Phát Ảnh vẫn đang trốn ở dưới cầu, khoe môi co quắp một cái, hắn bị nàng hại thảm sao, hừ, nàng mới chính là người bị hắn hại thảm thì có.

Hắn cứ ở ngoài kia khiến cho nàng cũng không dám đi ra ngoài, cứ thế nằm bám dưới cầu mấy canh giờ liền, đêm hôm khuya khoắt cũng không thể nghỉ ngơi được.

Nhưng, Hiên Viên Diệp lúc này cũng chưa ngủ.

Người nam nhân kia tinh lực thật quá kinh người, giằng co cả một ngày vậy mà vẫn còn chưa ngủ.

“Vương gia, người nói Mạnh Tiểu thư có thể trở về Hầu phủ hay không?” Trong đại sảnh, Túc Phong hai mắt chớp lên, đột nhiên nghĩ đến cái gì sau đó thấp giọng nói.

Hiên Viên Diệp hơi ngẫm nghĩ một chút rồi phủ nhận: “Không có khả năng, trong Hầu phủ bí mật khó giữ. Ở đó không có mấy người là người của nàng, huống chi cho dù có người của nàng, bao gồm cả Thanh Trúc thì đều khó có khả năng giúp nàng ẩn dấu, nàng sẽ không chọn nơi quá mạo hiểm”

Nữ nhân kia giống như hồ ly, từng bước, từng bước đều tính toán kỹ lưỡng, chuyện không nắm chắc nàng tuyệt đối sẽ không làm.

Khi Hiên Viên Diệp nói hết lời, mắt đột nhiên lóe lên một cái, sau đó nhanh chóng đứng lên đi ra ngoài.

“Vương gia, đã trễ thế này người muốn đi đâu?” Túc Phong ngó ra, liên tục hỏi.

“Hầu phủ.” Hiên Viên Diệp chậm rãi nói, nhưng bước chân không hề dừng lại một chút nào.

Túc Phong ừ ừ cạc cạc, rõ ràng Điện hạ vừa mới nói, Mạnh tiểu thư sẽ không hồi hầu Vương phủ mà? Sao lúc này lại vội vã muốn đi hầu Vương phủ như thế ?

Mặc dù Túc Phong có quá nhiều điều không hiểu nhưng vẫn đi theo sát, , bỗng nghe thấy điện hạ phân phó, “Mang theo giá y của Mạnh Phát Ảnh.”

“Vâng.” Túc Phong lại ngăn người, nhẹ giọng đáp, hắn vẫn cho là bản thân mình hết sức hiểu rõ Điện hạ, bất kỳ động tác của Điện hạ, hắn đều có thể rất nhanh đoán ra ý của Điện hạ, nhưng nói thật là bây giờ hắn lại không rõ Điện hạ muốn làm gì .

Nhìn thấy Hiên Viên Diệp đã đi xa, Túc Phong vội vàng cầm lấy giá y đuổi theo.

Đến Hầu phủ, Hiên Viên Diệp cũng không đi vào cửa chính, mà nhảy tường qua, trực tiếp đi đến viện của Mạnh Phát Ảnh. Hắn không muốn để người khác thấy.

“Là ai?” Thanh Trúc dù sao cũng có tập võ nên thính lực đặc biệt tốt, vừa nghe được tiếng động đã vội vọt ra, khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp thì hoàn toàn bị kinh sợ, sau khi lấy lại tinh thần mới liên tục hành lễ: “Tham kiến Điện hạ.”

Thanh Trúc âm thầm suy đoán trong lòng, đã trễ thế này, điện hạ tới nơi này làm gì? Hai tròng mắt lên lút nhìn Hiên Viên Diệp, nhìn thấy phía sau điện hạ chỉ có Túc Phong, nhất định là vẫn chưa tìm được chủ tử.

“Tuyệt Ngao đâu?” Hiên Viên Diệp mắt chuyển hướng nhìn Thanh Trúc, trực tiếp hỏi.

“Tuyệt Ngao?” Thanh Trúc giật mình, trong mắt hiện lên vài phần không hiểu, Điện hạ muốn Tuyệt Ngao làm cái gì? Nhìn thấy trong lòng Túc Phong ôm giá y liền ngó người ra. Điện hạ muốn...

Mà Túc Phong đi theo phía sau cũng đã hiểu rõ ý của Điện hạ.

“Bẩm Điện hạ, Tuyết Ngao không nghe lời của nô tì.” Thanh Trúc hít một hơi, sau đó thấp giọng nói, trong giọng nói có chút sợ hãi, trong mắt cũng thêm vài phần lo lắng, mãi mới dám nói tiếp: “Nó chỉ nghe lời chủ tử nói.”

Lời này cũng không phải sai, Tuyết Ngao chỉ nhận thức một người chủ nên chỉ nghe lời một mình chủ tử, cần bản không nghe lời của Thanh Trúc, bình thường ngay cả đồ ăn Thanh Trúc cho nó cũng không ăn. Chỉ ăn đồ của chủ tử.

“Bổn vương chỉ hỏi ngươi, nó ở đâu?” Hiên Viên Diệp đầu lông mày nhíu lại, lạnh lùng nói, hắn cũng biết Tuyết Ngao chỉ nghe lời Mạnh Phát Ảnh, nhưng bây giờ cách nhanh nhất tìm ra nàng chỉ có thể nhờ nó.

“Ở đây, trong phòng của chủ tử.” Thanh Trúc thân người cứng lại một chút, sau đó thấp giọng trả lời.

Không chờ lời của nàng nói xong, Hiên Viên Diệp đã đi vào, trực tiếp đi đến phòng của Mạnh Phát Ảnh. Thanh Trúc cùng Tốc Phong cũng nhanh chóng đuổi theo.

Tuyết Ngao đang ngồi ngoài cửa, khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp thì lập tức đứng dậy, lông trên thân dựng thẳng lên để phòng nhìn Hiên Viên Diệp.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp chăm chú nhìn chăm chăm nó, có vẻ như nó cũng bị khí lạnh trong mắt hắn làm kinh sợ, thân mình hơi rụt lại một chút.

Thanh Trúc đứng ở phía sau kinh ngạc, Điện hạ quả thực rất mạnh, ngay cả Tuyết Ngao cũng sợ hắn.

“Mang bổn vương đi tìm chủ tử của ngươi.” Hiên Viên Diệp nhìn thấy nó hơi lui ra sau mới chậm rãi nói.

Hắn biết Tuyết Ngao rất có linh tính, có thể nghe hiểu lời nói của hắn.

Nhưng thật không ngờ, Tuyết Ngao vốn có chút rụt về phía sau lại đột nhiên đứng thẳng thân mình, lông trên người đột nhiên dựng thẳng lên. Nó biểu hiện sự trung thành vô cùng nhuần nhuyễn.

Lông mày Hiên Viên Diệp nhẹ chau lại một chút, đã sớm biết Tuyết Ngao cực kỳ trung thành, hơn nữa cực kỳ sâu sắc. Xem ra một chút cũng không phải giả, Hiên Viên Diệp đột nhiên ý thức được bản thân mình đã phạm lỗi. Cả người hắn toát ra khí lạnh như thế này sẽ khiến cho nó đề phòng, nhất định sẽ không dẫn hắn đi tìm nàng.

Cực lực làm cho khuôn mặt lạnh như băng biến mất, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, nhìn thẳng Tuyết Ngao, nhẹ giọng nói: “Chủ tử của ngươi hiện tại đang gặp nguy hiểm, mang Bổn vương đi cứu nàng.” Tiếng nói lúc này cũng hoàn toàn không lạnh như băng giống như bình thường, dường như có thêm vài phần mềm nhẹ, vài phần lo lắng.

Thanh Trúc đứng ở phía sau hai mắt đột nhiên trợn lên, không phải à? Điện hạ... Điện hạ lại dám gạt người, không, không, phải nói, lại đi gạt chó! Trời ạ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết nàng, nàng cũng không tin tưởng.

Mà Tốc Phong cũng kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, trời ạ, đó là Điện hạ của hắn sao? Tuy rằng hắn thật sự không tin tưởng, nhưng cũng không cách nào phủ nhận được điều mà bản thân mình tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được, Điện hạ của hắn chính xác là đang lừa gạt một con chó.

Tuyết Ngao dù thông minh nhưng dù sao vẫn chỉ là động vật cấp thấp, suy nghĩ của nó rất đơn giản, sao có khả năng đấu với người, huống chi ở trước mặt người này.

Tuyết Ngao nghe thấy lời nói của Hiên Viên Diệp, dừng lại một lát, lông toàn thân dựng đứng từ từ mềm lại nằm xuống, hơn nữa còn hơi vẫy vẫy cái đuôi, đại biểu là nó đã đồng ý.

Khóe môi Thanh Trúc giật mạnh một cái, Điện hạ đã lừa chó thành công.

“Tốc Phong lấy giá y cầm qua đây để cho nó ngửi một chút.” Khóe môi Hiên Viên Diệp hơi nhếch lên hài lòng cười khế, hắn muốn nhìn xem nữ nhân kia còn có thể trốn ở đâu?

Thanh Trúc hoàn toàn bị kinh sợ, Điện hạ thật không hổ là Điện hạ.

Giá y là đồ hôm nay chủ tử mặc, trên đó khẳng định để lại mùi hương trên người của chủ tử hôm nay.

Cho dù chủ tử buổi sáng ngâm mình nửa canh giờ nhưng cái mũi của Tuyết Ngao rất thính, chỉ cần có một chút thì nhất định có thể tìm được nơi chủ tử bây giờ đang trốn.

Điện hạ hết thấy đã tính đến, ngay cả chi tiết nhỏ nhất đều thiết kế đến thiên y vô phòng, lần này chủ tử nhất định là trốn không được.

Tốc Phong nhanh chóng cầm giá y đưa tới trước mặt Tuyết Ngao.

Khuôn mặt Thanh Trúc hơi trắng bệch, hiện tại nàng chỉ hi vọng Điện hạ sau khi tìm được chủ tử, sẽ không xử lý chủ tử quá tàn nhẫn.

49. Chương 49

Thanh Trúc biết mình không làm gì được chỉ có thể âm thầm thay chủ tử cầu nguyện trong lòng. Khi nhìn thấy mũi của Tuyết Ngao đang đến gần giá y đồ tắm, trong lòng lại âm thầm than nhẹ, chủ tử thật đáng thương, nếu bị Điện hạ bắt được không biết sẽ bị xử lý như thế nào đây ?

Nhưng mũi của Tuyết Ngao ở trên giá y ngừng một hồi lại đột nhiên xúc động hướng về giá y chộp tới. Tốc Phong thật không ngờ nó sẽ có hành động này, nhất thời chưa chuẩn bị gì thì giá y đã bị nó ném trên mặt đất.

Hiên Viên Diệp hí hai mắt lại, sâu trong đôi mắt nhanh chóng hiện lên một chút ngoài ý muốn, tại sao lại thế ? Theo lý thì Tuyết Ngao biết đó là đồ của nàng hẳn phải thập phần yêu quý, tuyệt đối sẽ không làm tổn hại.

Khuôn mặt Thanh Trúc lộ rõ sự kinh ngạc, Tuyết Ngao hôm nay có chút kì lạ.

Sau khi đem giá y vứt xuống mặt đất, Tuyết Ngao lại tiếp tục ngồi, lần này so với vừa rồi càng nghiêm túc hơn. Lòng trên người nó dường như hơi dưng đứng lên một chút. Không khó để nhìn ra lúc này nó thực sự có chút nôn nóng. Đôi mắt Hiên Viên Diệp chăm chú nhìn nó, không phát giác được bản thân mình có chút khẩn trương cùng chờ mong.

Chính là sau khi ngồi, nó lại đột nhiên nằm trên mặt đất. Giờ phút này nó không chỉ nôn nóng mà còn thêm vài phần thất bại. Nó thậm chí còn đem giá y kia vứt sang một bên, trong miệng ô ô không biết đang tỏ vẻ gì.

“Có chuyện gì xảy ra?” Tốc Phong hai mắt trợn lên không hiểu hỏi. Tuyết Ngao rõ ràng vừa mới bị Điện hạ thuần phục, đã “đáp ứng” đi tìm Mạnh tiểu thư. Theo lý sẽ phải phối hợp cơ mà? Nhưng thái độ hiện tại của nó một chút cũng không phối hợp theo.

“Không phải nó ngồi không thấy mùi của chủ tử chứ?” Thanh Trúc nhìn một hồi đột nhiên nói. Tuy nàng cũng biết khứu giác của Tuyết Ngao cực kì linh mãnh nhưng bộ dáng nó lúc này thật sự khiến nàng có cảm giác không tin tưởng.

“Làm sao có thể? Y phục này chắc chắn chủ tử người hôm nay đã mặc qua, dựa vào khứu giác nhạy bén của nó làm sao có thể không ngồi thấy. Trừ phi hôm nay chủ tử người không mặc qua bộ giá y này.” Tốc Phong hơi liếc nhìn nàng một cái, không đồng tình nói.

“Không có khả năng, giá y này nó tự mình mặc vào cho chủ tử.” Thanh Trúc bị hấn phủ nhận nên trong lòng có chút khó chịu.

“Đi lấy một khối thịt tươi tới, không cần mang vào phòng nhưng không để cho nó nhìn thấy.” Mắt Hiên Viên Diệp hí lại, đột nhiên lạnh giọng ra lệnh.

“Vâng.” Tốc Phong nhanh chóng đi ra ngoài. Một lát sau không biết lấy từ đâu ra một khối thịt tươi, trên đó vẫn còn đang nhỏ máu. Hắn không để Tuyết Ngao nhìn thấy khối thịt, mà đem khối thịt đặt ở ngoài cửa phòng.

Lúc này Tuyết Ngao ngồi ngay cạnh cửa, chỉ cách miếng thịt có vài bước. Thanh Trúc đứng trong phòng còn ngửi thấy mùi máu nồng nặc, cảm giác có chút ghê tởm. Nhưng Tuyết Ngao vẫn như cũ nằm rạp trên mặt đất không động đậy, không nhúc nhích, không có chút phản ứng nào.

Tuyết Ngao vẫn rất thích loại thịt tươi này. Nếu là lúc bình thường nó sẽ không ăn đồ của người lạ nhưng chỉ cần ngửi thấy mùi nhất định sẽ có phản ứng.

Nhưng hiện tại....

Tốc Phong ngăn người, không chấp nhận cũng không được, khả năng mà Thanh Trúc vừa nói dường như đã đúng.

“Đi gọi Thái y đến.” Khuôn mặt Hiên Viên Diệp vốn lạnh lùng nay lại càng thêm âm trầm. Khuôn mặt như biến thành màu đen. Tốc Phong hơi giật mình, đi gọi Thái y đến xem bệnh cho chó? Không phải chứ?

Tuy rằng kinh ngạc nhưng Tốc Phong không dám có bất cứ ý kiến gì, ngay lập tức rời khỏi đi gọi Thái y đến xem bệnh cho chó.

Không thể không nói tốc độ làm việc của Tốc Phong rất đáng kinh ngạc, không đến một khắc liền “tha về” một vị Thái y. Nói là “tha về” một chút cũng không quá đáng, hắn đã đem Thái y vứt vào một chỗ. Ánh mắt Thái y dường như không có mở ra, mà trên người vẫn còn mặc áo lót. Không khó nhìn ra là bị Tốc Phong kéo từ trong chăn ra. Tốc Phong thật đúng là chuyện gì cũng có thể làm được. Quả thật có chủ tử như thế nào sẽ có thuộc hạ như vậy. Thanh Trúc nhìn thấy Thái y quần áo không chỉnh tề, lông mày nhíu lại liền dời ánh mắt đi, trên mặt có chút âm trầm. Nhưng bây giờ cũng không thể so đo...

Thái y bị mang vào trong phòng, khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp đột nhiên kinh sợ. Trong lúc nhất thời có chút thần thờ không đi qua hành lễ. Có lẽ vị thái y đáng thương này tưởng lúc này mình vẫn đang nằm mơ. Vốn hắn đang ngủ rất say đột nhiên bị Tốc Phong thúc dậy, không nói hai lời trực tiếp dẫn đến nơi này, đối lại là người khác cũng không phản ứng kịp.

“Kiểm tra cái mũi của nó một chút xem có chuyện gì xảy ra.” Hiên Viên Diệp mặc kệ hắn có hoàn hồn hay không lạnh giọng nói.

Thân người Thái y run rẩy, đôi mắt trợn lên nhìn thẳng vào Hiên Viên Diệp, tay bấm mạnh vào đùi mình một cái, đau đớn làm hắn ý thức được bản thân mình không phải đang mơ liền kinh hoảng hành lễ: “Ty chúc tham kiến Điện hạ.”

Lông mày Hiên Viên Diệp nhíu lại, lộ ra vài phần bất mãn, lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, sau đó hướng về phía Tuyết Ngao nói: “Kiểm tra cái mũi của nó một chút xem có chuyện gì xảy ra.” Hiên Viên Diệp lặp lại lời vừa nói, hắn luôn tiếc chữ như vàng nhưng hôm nay tựa hồ đã nói hơi nhiều. Không chỉ một lần lặp lại ý của mình. Không sai, nữ nhân kia thật sự đã khiến hắn phá lệ, trước kia hắn chưa từng lặp lại lời nói, mệnh lệnh chỉ nói một lần, có đôi khi chỉ dùng ánh mắt.

Đôi mắt Thái y xoay chuyển nhìn đến Tuyết Ngao liền kinh ngạc, Điện hạ bảo hắn xem bệnh cho chó? Hắn không phải là người chữa bệnh cho động vật, mà quan trọng nhất con chó đó trông rất lớn, hắn vừa nhìn đã thấy sợ hãi, sao dám tiến lên phía trước kiểm tra?

“Nhanh lên.” Tốc Phong thấy hắn đứng yên nên thấp giọng thúc giục. Lúc này Điện hạ giống như một ngọn núi lửa có thể bộc phát bất cứ lúc nào, không thể chọc giận được. Vừa nói, Tốc Phong vừa đem Thái y đẩy về phía Tuyết Ngao.

Thái y chỉ có thể kiên trì lại gần nhưng chân không ngừng run lẩy bẩy. Tuyết Ngao nghe rõ lời nói của mọi người nên cực kì phối hợp. Thái y lúc này mới thở nhẹ một hơi, tỉ mỉ kiểm tra cho nó.

Y thuật của vị Thái y này cũng không tồi. Tốc Phong đã ra tay thì đương nhiên sẽ không phải kiểm người có trình độ thấp kém. Sau khi kiểm tra xong, Thái y lập tức bấm báo cho Hiên Viên Diệp: “Điện hạ, mũi của nó không thể ngửi thấy mùi.”

Mắt Hiên Viên Diệp lại trầm xuống, khóe môi khẽ nhúc nhích, lạnh lùng nói: “Lí do?”. Xem ra kết quả của thí nghiệm vừa rồi cũng không sai. Tuyết Ngao Không thể ngửi được mùi?

“Ty chúc xin cam đoan lời nói của mình, khứ giác của nó tạm thời không nhạy.” Chống lại ánh mắt băng huyết của Hiên Viên Diệp, run rẩy cẩn thận trả lời.

“Khứ giác tạm thời không nhạy?” Hiên Viên Diệp gần từng tiếng lặp lại lời nói của Thái y, giọng nói lạnh như băng, dường như đã nghiền răng nghiền lợi mà nói ra. Đôi tay buông xuống cũng đột nhiên nắm chặt lại. Lúc này khứ giác lại không nhạy. Quý mới tin đó là ngẫu nhiên ngoài ý muốn.

Trong mắt Túc Phong hiện lên vài phần kinh ngạc, việc này hẳn cũng có thể đoán được một khả năng. Khi nhìn đến biểu tình của Điện hạ, trong lòng không khỏi âm thầm thay người nào đó toát mồ hôi đầm đề.

“Vâng” Thái y không biết chuyện gì chỉ có thể thấp giọng trả lời.

“Nguyên nhân?” Khóe môi Hiên Viên Diệp vừa động, giọng nói lại lạnh thêm vài phần, tựa như tảng băng trong ngày đông giá rét. Mặc dù hẳn đang hỏi Thái y nguyên nhân nhưng trong lòng hẳn há lại không biết đáp án.

“Chắc do một loại dược nào đó...” Thái y sợ hãi lui về phía sau một chút, dừng lại một chút sau đó mới lại nói tiếp: “Dường như có người cố ý, ty chúc tra ra loại dược này không hề đơn giản.”

Khóe môi Hiên Viên Diệp nhếch lên một tia cười lạnh. Đúng vậy, hẳn đang cười nhưng kiểu cười này lại khiến người khác không cảm nhận được chút ý cười nào. Ngược lại khiến người khác có cảm thấy rất áp lực, mọi người ở đây bao gồm cả Túc Phong đều rung mình.

Thái y đang quỳ rạp trên mặt đất, cả người giống như lá rụng mùa thu. Hẳn tưởng rằng bản thân đã làm sai điều gì chọc giận đến Điện hạ. Nhưng hẳn đã bẩm báo chi tiết những gì mình biết với Điện hạ, không dám giấu diếm điều gì mà.

Mắt Thanh Trúc hơi giao động, hung hăng trợn mắt liếc hẳn một cái, câu cuối kia có thể hại chết chủ tử.

“Chữa trị cho nó.” Bàn tay đang nắm chặt của hẳn có chút buông lỏng rồi thả ra. Sau khi âm thầm thở ra, giọng nói lạnh lùng chứa đầy sự nguy hiểm lại vang lên.

Cả người Thái y bỗng càng run hơn, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, rõ ràng cảm giác lạnh đến thấu xương nhưng mồ hôi lại không thể khống chế mà chảy ra không ngừng. Thái y đột nhiên quỳ trên mặt đất run run trả lời: “Bẩm Điện hạ, ty chúc không biết đó là loại dược gì, không thể đứng bệnh mà bốc thuốc chỉ sợ sẽ biến khéo thành vụng.”

Khó được khi dưới tình huống như vậy mà Thái y vẫn có thể nói ra lời một cách hoàn chỉnh. Đôi mắt Hiên Viên Diệp lạnh lùng nhanh chóng chuyển về phía Thanh Trúc. Thanh Trúc vẫn luôn theo bên nàng hẳn phải biết được chút chuyện.

Thanh Trúc âm thầm kinh hãi, hiện tại đối mặt với Điện hạ nàng tuyệt đối không dám có chút giấu diếm. Vì nàng biết không có chuyện gì có thể giấu được Điện hạ. Âm thầm thở ra một hơi, sau đó nàng mới thấp giọng nói: “Mấy ngày nay chủ tử vẫn luôn cho nó ngủ một số thảo dược có chút kì quái...”

Thanh Trúc lời nói hơi dừng lại, nàng vốn cho rằng chủ tử cảm thấy nhàm chán muốn giết thời gian, lại không ngờ là để dùng vào lúc này.

“Nô tì có nhìn thấy nhưng cũng không quá để ý, những chuyện này nô tì thật sự không biết.” Nàng căn bản không thể hiểu hết được mọi hành động của Mạnh Phát Ánh. Nói cách khác rốt cuộc là loại dược gì thì nàng hoàn toàn không biết. Lời này của Thanh Trúc còn không bằng không nói, cuối cùng vẫn không ai biết thứ gì đã làm cho Tuyệt Ngao mất đi khứ giác.

“Có thể Mạnh tiểu thư chỉ vô tình tạo thành. Nhưng nếu Mạnh tiểu thư cho nó ngủ nhiều như vậy, chỉ sợ chính Mạnh tiểu thư cũng không biết do loại dược nào tạo thành. Vậy nên ty chúc không dám kê đơn.” Nghe Thanh Trúc nói xong, Thái y lại tiếp lời, hiển nhiên đến bây giờ hẳn vẫn không biết rõ tình huống.

Lời nói lúc này của hẳn có cảm giác như đổ thêm dầu vào lửa. Thanh Trúc hung hăng trợn mắt nhìn hẳn, Thái y này thật sự đáng giận, cái gì không thể nói thì hẳn lại hết lần này tới lần khác nói ra.

Chỉ vô tình? Quý mới tin nàng vô tình làm ra, đây rõ ràng là có ý đồ từ trước. Sắc mặt Hiên Viên Diệp từ từ biến thành màu đen, dường như cả khuôn mặt không tìm thấy một chút huyết sắc, vẻ mặt thay đổi

như sắp có giông bão, áp lực tạo ra rất khủng bố. Bây giờ chỉ sợ Diêm Vương gặp hẳn đều bị run sợ. Nữ nhân kia mấy ngày nay vẫn luôn dự tính chuyện này, vẫn luôn dự tính đào hôn. Nghĩ đến đây Hiên Viên Diệp quả thực giống như một ngọn núi lửa đã đến lúc phun trào. Một chút khắc chế cuối cùng chỉ vì điều này mà bùng nổ.

Tay hắn đột nhiên giơ ra , áp mạnh lên cánh cửa. Cửa gỗ cứng rắn, chắc chắn nhanh chóng biến thành vụn gỗ. Một khối còn sót lại trong tay bị hắn nhẹ nhàng nắm lại trở thành tro tàn.

Thanh Trúc không nhịn được lùi về phía sau một chút nhưng cũng không dám trốn, để mặc vô số vụn gỗ bắn vào nàng.

Bộ dáng Hiên Viên Diệp bây giờ khiến nàng không nhịn được sự sợ hãi đang trào lên từ tận đáy lòng . Nếu có thể nàng thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào, trong lòng không khỏi lo lắng thay chủ tử. Nếu chủ tử bị Điện hạ bắt được có phải cũng giống như số phận với cánh cửa bị đập nát kia không? Theo như bộ dáng lúc này của Điện hạ thì hoàn toàn có khả năng đó.

Nàng trong lòng âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng để Điện hạ bắt được chủ tử. Tốc Phong thân mình cứng đờ, hẳn biết lần này Điện hạ đã thật sự tức giận . Hắn theo Điện hạ nhiều năm như vậy nhưng chưa từng gặp qua Điện hạ tức giận lần nào mà không thể khống chế được như vậy.

Đứng bên cạnh Điện hạ, rõ ràng có thể cảm nhận được sự tức giận của Người. Điện hạ luôn có thể khống chế tâm tình của mình , hầu như không để hỉ nộ hiện ra ngoài. Nhưng giờ phút này chẳng những không thể khống chế mà còn trực tiếp bộc lộ ra ngoài. Phải chăng lần này chính Điện hạ cũng không kiểm soát nổi chính mình. Vì Mạnh Phát Ảnh mà không kiểm soát được sao? Nữ nhân kia có bản lĩnh thật lớn. Thật không ngờ trước đó nàng đã tính toán xử lý cả Tuyết Ngao vì biết Điện hạ sẽ lợi dụng Tuyết Ngao. Lợi hại, quả thật lợi hại.

Còn vị Thái y đáng thương kia giờ phút này hẳn không biết đã bay tới nơi nào rồi, xụi lơ trên mặt đất, nhất thời không thể động dậy được.

Tốc Phong có chút bận tâm, không hiểu giờ phút này Điện hạ có trực tiếp giết chết vị Thái y kia không ? “Điện hạ, hay để thuộc hạ đi mời Thái y khác đến xem.” Tốc Phong thử mở lời hỏi, lúc này không khí rất khủng bố khiến hắn có chút không nổi.

Hiên Viên Diệp sững sốt một chút, đôi mắt nhìn về phía Tuyết Ngao lạnh giọng nói: “Không cần”. Nàng đã bày mưu tính kế như vậy thì có mời thêm nhiều Thái y nữa cũng không hữu dụng. Nàng thật sự đã hao tổn tâm cơ , điểm này cũng tính toán không để cho hắn một cơ hội nào.

Tốt, thật tốt! Mạnh Phát Ảnh, Bồn vương thật sự quá xem thường nàng, lá gan không hề nhỏ chút nào. Thật không ngờ nàng lại có ý này, bày mưu tính kế quyết thắng Bồn vương cho bằng được.

Tính toán rất tinh vi, Bồn vương thật muốn nhìn xem nàng còn bản lĩnh gì.

Hiệp đầu tiên này, hẳn dường như đã thua....

Hắn không thể không thừa nhận nàng là một đối thủ rất mạnh, nếu lúc này hai người cùng đối địch nhau trên chiến trường...

Hiên Viên Diệp từ từ nở một nụ cười lạnh, tuy rằng vẫn lạnh lùng như cũ nhưng lại ẩn chứa chút cảm xúc phức tạp. Sự tức giận trên mặt từ từ áp chế xuống. Ban đầu chỉ là tâm lý muốn đuổi bắt , giờ phút này có một chút biến hóa, giống như hai người cùng nhau so tài. Hiên Viên Diệp không nói gì nữa, đột nhiên xoay người rời khỏi.

Gương mặt Thanh Trúc cùng Tốc Phong đều hiện lên vẻ không thể nào hiểu được. Nhưng Tốc Phong vẫn phản ứng kịp thời, nhanh chóng theo ra ngoài. Mà trái tim Thanh Trúc vẫn còn treo lên cao, vì Mạnh Phát Ảnh mà lo lắng.

Tìm kiếm, tiếp tục tìm kiếm cả một đêm không hề dừng lại. Hiên Viên Diệp cả một đêm không ngủ ý phục cũng chưa từng thay đổi, ngay cả khi buổi lâm triều sáng hôm sau cũng vẫn mặc như thế.

Số phận của Hiên Viên Trần cũng chẳng khá hơn, phải trôi nổi suốt một đêm, dẫn đến Mạnh Phát Ảnh cũng phải chịu khổ dưới cầu cả đêm.

Hiên Viên Diệp đã từng lục soát Vương phủ, chắc chắn sẽ không lục soát lần nữa nên căn phòng mà nàng chọn chắc chắn an toàn, nhưng thật sự không ngờ lại bị Hiên Viên Trần làm hỏng kế hoạch.

Hiên Viên Trần, mối thù lần này giữa chúng ta nhất định có ngày Mạnh Phát Ảnh ta sẽ trả đủ cả vốn lẫn lời.

Nhu Tâm Cung.

Nhu phi ngồi ngay ngắn ở trong phòng, hai mắt trừng lớn nhìn về phía cửa không biết đang suy nghĩ gì.

Các cung nữ đều đứng ở một bên, không ai dám quấy rầy Nhu phi. Nhu phi thường xuyên ngồi ngẩn người, đó đã trở thành một thói quen không có gì lạ. Nhu phi rất tốt chưa bao giờ nổi giận với các nàng, cũng chưa bao giờ trừng phạt các nàng. Nhu phi lại được Hoàng thượng cực kì sủng ái. Được đi theo một chủ tử như vậy chính là phúc khí của các nàng.

“Hoàng Thượng giá lâm.” Thanh âm rất lớn đột nhiên truyền đến phá vỡ không gian tĩnh lặng.

Nhu phi thu hồi ánh mắt, nhanh chóng đứng lên hành lễ. Khi nhìn thấy Hoàng thượng, trên khuôn mặt hiện lên vài phần mềm nhẹ làm say lòng người, hơi cúi đầu thỉnh an: “Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng.” Giọng nói ôn nhu giống như làn gió xuân làm say lòng người, nhẹ nhàng lướt qua tâm mọi người. Đừng nói là nam nhân ngay cả nữ nhân cũng không kìm lòng nổi mà say mê.

“Ái phi không cần đa lễ.” Khẽ mỉm cười, đôi mắt lạnh lùng thường ngày của Hoàng Thượng nay có thêm vài phần ôn nhu, cũng đưa tay đỡ Nhu phi dậy.

“Hoàng thượng chắc vừa mới hạ triều, thần thiếp đã cho người đi hâm canh bổ.” Trên khuôn mặt Nhu phi lại nở nụ cười làm say lòng người. Được sự giúp đỡ của Hoàng Thượng mà từ từ đứng lên. Sau đó nhẹ giọng phân phó cung nữ: “Đi lấy canh Thang Thịnh của Hoàng thượng lên đây.” Đối với cung nữ cũng đều nhỏ nhẹ như vậy.

“Vâng.” Nhẹ giọng trả lời, cung nữ nhanh chóng rời đi lấy canh cho Hoàng Thượng.

“Vẫn là ái phi quan tâm Trẫm nhất.” Hoàng Thượng nhẹ giọng cười ra tiếng, bàn tay từ từ hướng ra, nhẹ nhàng đặt tay ở lưng Nhu phi.

Thân mình Nhu phi cứng lại, khuôn mặt tươi cười có chút ngưng ngừng. Nhưng cũng rất nhanh thay đổi, nhanh đến nỗi không ai phát hiện.

“Hoàng Thượng lại giấu cợt thần thiếp.” Khuôn mặt tươi cười lập tức tràn ra, hơi làm nũng, cười nói giống như tiểu cô nương đang ngưng ngừng.

Nụ cười trên khuôn mặt Hoàng Thượng dường như nhiều hơn, ôm lấy Nhu phi, từ từ đi về phía về chiếc ghế Nhu phi vừa ngồi. Ngồi xuống, rất tự nhiên để Nhu phi ngồi kế bên. Khi cung nữ bưng canh thuốc đưa lên, Hoàng Thượng liền bưng lên muốn uống. Nhưng Nhu phi lại nhẹ nhàng đoạt lấy: “Hoàng Thượng luôn như vậy, hay để thần thiếp thay Hoàng Thượng thử một chút đi.” Thanh âm êm ái mang theo chút hờn dỗi, cầm lấy thìa nhỏ từ từ múc một muỗng đưa vào trong miệng.

“Nàng vẫn luôn để ý, cẩn thận quá như vậy.” Hoàng Thượng nhẹ thở dài một hơi, ở sâu trong mắt có vài phần mềm nhẹ: “Ở nơi này của nàng, Trẫm cần gì phải lo lắng chứ.” Trong giọng nói lộ rõ sự tín nhiệm, thêm nhàn nhạt sủng ái. Nhưng bàn tay nắm chén canh kia dường như run run một cái.

“Hoàng Thượng, thần thiếp không muốn Hoàng Thượng có bất kì sơ suất nào.” Nhu phi ôn nhu nói: “Đối với thần thiếp, Hoàng Thượng so với tính mạng của thần thiếp còn quan trọng hơn.” Khi nói ra lời này, gương mặt càng thêm tươi cười động lòng người, không hề che giấu sự ôn nhu cùng tình ý.

Canh đã uống thử nhưng cũng không thấy có chuyện gì. Lúc này Nhu phi mới đem canh từ từ đưa đến bên miệng Hoàng Thượng, khẽ nói: “Tốt lắm, hiện tại Hoàng Thượng có thể uống.” Hoàng Thượng lại nhẹ nhàng cười, nhanh chóng đem chén canh uống không để lại chút nào.

“Ái phi nấu canh lúc nào cũng có vị ngon như vậy.” Đặt chén canh xuống, Hoàng Thượng không chút che giấu mà tán dương, lời nói cũng cực kì chân thành, có vài phần nhu tình còn mang theo vài phần cảm động.

Nhưng không biết có phải ảo giác hay không, trên khuôn mặt tươi cười của Hoàng thượng có vẻ hơi ngưng lại chút.

“Hoàng Thượng lại giấu cợt thần thiếp” Nhu phi trợn mắt nhìn hắn, giả bộ bất mãn nói. Đối lấy lại là tiếng cười nhẹ nhàng của hắn.

“Hoàng Thượng, chuyện của Diệp nhi sao rồi?” Nhu phi do dự một chút, sau đó thấp giọng hỏi. Trong đôi mắt tuyệt mỹ có chứa vài phần lo lắng.

“Còn chưa tìm được nha đầu kia.” Hoàng Thượng cũng không kiêng dè trực tiếp trả lời: “Thật không biết nha đầu kia trốn như thế nào, ngay cả Diệp nhi cũng không có tìm thấy.”

“Đúng thế, nha đầu đó trốn rất giỏi.” Đôi mày Nhu phi nhíu lại, trên mặt lại thêm phần ảo não: “Diệp nhi sao phải hao tổn tâm trí đi tìm làm gì chứ, đáng sao?”

“Ha ha...” Hoàng Thượng lại đột nhiên cười ra tiếng: “Diệp nhi làm việc khi nào thì để ý tới có đáng hay không.”

Chỉ cần là chuyện Diệp nhi muốn làm, cho tới bây giờ cũng không quản nhiều như vậy.

Nhu phi sững sốt một chút, sau đó cười nói: “Đó là vì Hoàng Thượng cưng chiều Diệp nhi”. Nhàn nhạt cười có vài phần thỏa mãn. Lời nói hơi dừng một chút lại nói: “Nhưng Mạnh tiểu thư làm như thế, thần thiếp có chút không thích.”

Tính cách của Nhu phi đơn thuần, nghĩ gì sẽ nói thế, lời như thế căn bản cũng không kì quái.

Hoàng Thượng cũng không quá ngạc nhiên, hơi nhìn Nhu phi một chút, sau đó mới từ từ nói: “Đó là chuyện của Diệp nhi, nếu Trẫm nói để nó tự xử lý, vậy thì để nó tự làm chủ đi”. Thanh âm vẫn mềm nhẹ nhưng ở sâu trong đôi mắt chứa vài phần thâm ý khác.

Một ngày nữa lại trôi qua.

Đêm khuya ở trong Hậu phủ, Mạnh Như Tuyết không ngủ, nàng đang chờ, chờ người đến thông báo tin tức Mạnh Phát Ảnh bị giết.

Bên trong gian phòng, cửa đột nhiên bị đẩy ra, nàng nhanh chóng xoay người nhìn lại, đôi mắt cũng mang theo vài tia vội vàng. Nhưng khi nhìn thấy người đến lại đột nhiên kinh ngạc, khuôn mặt trong nháy mắt đã thành trắng bệch.

“Thế nào? Nhìn thấy ta kích động như vậy sao? Đang đợi ta đến à?” Thái tử hơi cười lạnh, lời nói đầy sự thâm ý. Khi nói xong câu cũng đã đi đến trước mặt nàng.

Cả người Mạnh Như Tuyết hơi run rẩy, cũng không hành lễ mà bất mãn nói: “Hiện tại đã là nửa đêm, Thái tử vào phòng của Tuyết nhi hình như không ổn.”

“Không ổn?” Thái tử khéo môi lại cười lạnh: “Không ổn có rất nhiều chuyện, Bản cung đưa lễ vật cho người nhưng lần nào người cũng tùy tiện đem tặng cho người khác, đây có phải không ổn hay không?” Y đột nhiên đi đến trước mặt nàng, khéo môi đang cười bỗng trở nên tàn nhẫn.

Trước kia y đưa lễ vật, cưng chiều nàng đó là vì nàng có giá trị. Nhưng hiện tại y không còn đủ kiên nhẫn để nàng tùy ý càn rỡ.

Cả người Mạnh Như Tuyết đột nhiên cứng đờ, cảm giác được y dựa càng lúc càng gần. Theo bản năng muốn lui về phía sau nhưng đột nhiên tay bị y nắm lại.

“Thế nào, muốn né tránh Bản cung?” Tiếng nói của y đột nhiên lạnh đến cực điểm, mắt híp lại trông vô cùng nguy hiểm.

“Người, người rốt cuộc muốn cái gì?” Mạnh Như Tuyết hiểu rõ Thái tử là người rất tàn nhẫn nên nàng không dám chọc y, sợ hãi hỏi.

“Người nói Bản cung muốn làm gì?” Thái tử khéo môi nhúc nhích. Bởi vì môi y lúc này đang dán tại cổ nàng nên khi nói chuyện hơi thở nhẹ nhàng phả vào cổ Mạnh Như Tuyết.

Mạnh Như Tuyết cả người cứng đờ, nghĩ đến Thái tử trước kia đều tặng lễ vật cho nàng, hẳn là y thích nàng đi, vậy chẳng lẽ y muốn....

Nghĩ đến đây lòng nàng lại càng thêm sợ hãi. Người nàng muốn gả chỉ có Hiên Viên Diệp, không phải là Thái tử. Cho nên nàng cùng Thái tử không có khả năng.

“Thái tử chắc sẽ không ép buộc Tuyết nhi , phải không ?” Nàng cố gắng để mình tỉnh táo sau đó từ từ nói, hi vọng có thể ngăn cản hành động của y.

Đôi mắt Thái tử đột nhiên trầm xuống, vốn chỉ muốn tựa vào gần giờ đây lại dán hẳn lên.

Mạnh Như Tuyết cả kinh, theo bản năng muốn né tránh nhưng tay y lại đột nhiên bóp cổ nàng.

“Tính nhẫn nại của Bản cung cũng có giới hạn, nếu không tin người có thể tiếp tục khiêu khích.” Giọng nói lãnh huyết từ từ truyền vào tai Mạnh Như Tuyết khiến nàng không dám lộn xộn. Bởi vì nàng biết Thái tử có thể giết người mà không chớp mắt.

Cảm giác được nàng căng thẳng, y lại cười lạnh lùng. Nhưng cũng không vì thế mà buông tha nàng. Môi từ từ mở ra, hung hăng cắn vào cổ của nàng.

“A” Đột nhiên bị đau đớn, Mạnh Như Tuyết không khỏi thở nhẹ ra tiếng. Nhưng lời của nàng vẫn chưa hoàn toàn hô lên, tay của Thái tử đang bóp cổ nàng đột nhiên tăng thêm sức, tiếng kêu kể tiếp bị ép trở về.

Gương mặt tuyệt mỹ của nàng cũng vì vậy mà đỏ lên. Tay của y không dùng sức quá mạnh , vẫn không chịu buông. Nhưng răng nanh của y lại tiếp tục gặm cổ nàng, chỉ chốc lát sau đã rỉ ra máu tươi. Tuy rất đau đớn nhưng Mạnh Như Tuyết lại không dám kêu lên tiếng. Bởi vì nàng biết nếu nàng còn dám kêu, chỉ sợ y thật sự sẽ bóp chết nàng.

“A, mùi vị cũng không tệ”. Thái tử day day chỗ cắn , tại chỗ cắn cố ý để lại một dấu răng. Lúc này mới ngẩng đầu lên hơi cười khê , có vẻ như là tìm ra được cái gì đó mới mẻ.

Trong lòng Mạnh Như Tuyết không ngừng bốc lên lửa giận nhưng cũng không dám biểu lộ ra bên ngoài, mà cố gắng nhẫn nhịn. Thái tử là người như thế nào, làm sao có thể không nhìn ra suy nghĩ của nàng, ở sâu trong đôi mắt lại càng thêm vài phần lạnh lẽo.

Trước kia y dùng trăm phương ngàn kế để có được nàng, thậm chí không tiếc tự mình mềm giọng dụ dỗ, nguyên nhân chủ yếu cũng là vì lời đồn đại kia.

Nhưng hiện tại y đối với gương mặt tuyệt mỹ của nàng ta lại chẳng hề có một chút hứng thú nào, chẳng trách Hiên Viên Diệp không chịu cưới nàng. Hiện tại y lại có chút hoài nghi với lời đồn đại kia, hoặc là nói hoài nghi nữ nhân trong lời đồn vốn dĩ không phải là nàng. Giờ đây đối với nàng chỉ còn sự vô tình cùng tàn nhẫn.

“Nói đi, vì sao lại phái người giết Mạnh Phát Ảnh?” Khuôn mặt y từ từ đến trước mặt nàng, đôi mắt ác độc nhìn thẳng vào nàng , đột nhiên hỏi. Mặc kệ thế nào thì cũng là tỷ muội ruột thịt, có thể khiến nàng ta hạ độc thủ như vậy ắt hẳn phải có nguyên nhân khác, y thực sự muốn biết nguyên nhân kia là gì.

Mạnh Như Tuyết hoàn toàn ngây người, trong đôi mắt chứa đầy sự hoảng loạn. Y làm sao có thể biết nàng phái người giết Mạnh Phát Ảnh. Cố gắng khống chế sự hoảng loạn trong lòng, nàng cố làm như vô tội nói: “Ta thật không rõ ý tứ Thái tử là gì.”

“Không rõ?” Lòng mày y hơi nhíu, bàn tay dùng trên cổ nàng dùng thêm sức làm Mạnh Như Tuyết gần như ngạt thở.

Mà một tay khác đột nhiên vạch quần áo Mạnh Như Tuyết tìm tòi. Khuôn mặt thị huyết nói: “Không can hệ, Bản cung sẽ làm cho ngươi hiểu.” Hơi dừng lại, bàn tay lại hung hăng bóp chặt ngực của nàng lại nói: “Bản cung cũng không ngại nếu trực tiếp đi xuống...”

Nhưng ở sâu trong đôi mắt kia lại không hề có một chút tình dục nào, mà chỉ chứa sự lạnh như băng cùng tàn nhẫn.

Khuôn mặt của Mạnh Như Tuyết nháy mắt đã đỏ bừng, ánh mắt hơi chuyển. Khi nhìn đến y phục của mình bị Thái tử xé rách lại nhìn không được run rẩy một trận. Cho đến bây giờ nàng luôn muốn gả cho Hiên Viên Diệp, nên nàng không thể để ý tùy ý hủy đi sự trong sạch của nàng.

“Được, được, ta nói.” Dùng toàn bộ khí lực, nàng vội vàng nói.

Nghệ Vương phủ.

“Vương gia, Mạnh tiểu thư có phải đã ra khỏi thành rồi không?” Đã tìm suốt hai ngày hai đêm nhưng một chút tin tức cũng không có. Tuy rằng Túc Phong không quá tin tưởng dưới tình huống này mà Mạnh Phát Ảnh có thể trốn ra khỏi thành nhưng lục tung mọi nơi mà vẫn không thể tìm thấy, thật quý dị.

“Không có khả năng.” Hiên Viên Diệp gần từng chữ một. Hắn tin tưởng nàng tuyệt đối còn ở trong thành. Giờ phút này trên khuôn mặt hắn đã khôi phục vẻ bình tĩnh lúc thường ngày. Tuy rằng vẫn âm trầm và rét lạnh như cũ nhưng đã không còn sự kinh khủng như hôm trước.

Hai ngày cũng đủ làm cho hắn hiểu được rằng có tỉnh táo thì mới có thể dấu lại nàng. Đối với tin tức không tìm thấy nàng, hắn dường như cũng không cảm thấy kì lạ. Có vẻ như tất cả đều nằm trong dự tính của hắn.

Nữ nhân kia có năng lực bày mưu tính kế tới mức này thì trong một khoảng thời gian ngắn không tìm được nàng cũng là chuyện hết sức bình thường.

Trùng phạt Hiên Viên Trần cuối cùng cũng kết thúc, hắn đã được thả về Vương phủ của hắn.

Đợi đến khi Hiên Viên Trần rời khỏi, toàn bộ hậu viện của Vương phủ mới trở nên yên lặng. Lúc này Mạnh Phát Ảnh mới từ từ khởi động lại cơ thể rồi bò ra. Gần hai ngày hai đêm rồi, cả người của nàng như hoàn toàn bị cứng đờ vậy, máu toàn thân như đã ngừng chảy. Sau khi bò ra cảm thấy thân mình như bị cong lên. Cố gắng từ từ thích ứng, phải mất một lúc sau nàng mới tìm lại được chút ít cảm giác. Nàng lặng lẽ đi đến gian phòng đã chọn từ trước. Lần này nàng cũng không cần cẩn trọng giống như trước. Vì ngày hôm qua, nơi đây tro bụi bám đầy màng nhện này đã được bọn thị vệ lục soát qua.

Nàng trực tiếp nằm lên giường. Trời ơi~ hai ngày hai đêm không hề chớp mắt, nàng thật sự mệt chết đi được và cũng sắp chết đói rồi.

Trước tiên nên ngủ một giấc rồi nói sau, lúc ngủ cũng không còn đói bụng. Nhưng nàng vừa mới nhắm mắt lại đột nhiên ngồi bật dậy. Không được, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, ngộ nhỡ như bị phát hiện thì thảm. Suy nghĩ một chút Mạnh Phát Ảnh xuống giường và chui xuống phía dưới.

May mà ở phía dưới có ít cỏ khô, mặt trên lại có một lớp chiếu, chắc hẳn trước đó thường xuyên có người đem đồ đặt ở đây nên mới trải lên.

Ở dưới này so với dưới cầu thoải mái hơn nhiều. Nghĩ đến bên ngoài, Hiên Viên Diệp chắc chắn bị hành hạ không ít, khóe môi nàng khẽ cong lên. Nếu Hiên Viên Diệp đã tìm khắp Vương phủ chắc sẽ không tìm thêm lần nữa. Vì nàng biết hắn rất tin tưởng năng lực của thuộc hạ của mình, lần lục soát vừa rồi nếu nàng còn trong phủ thì không thể nào tìm không ra. Nàng có thể lợi dụng sự tự tin của hắn.

Thật sự quá mệt mỏi nên Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Không biết đã qua bao lâu, cánh cửa nhẹ nhàng mở ra làm nàng đột nhiên bừng tỉnh. Đôi mắt mở lớn, lúc trước còn đang trong mộng thì bây giờ nàng thật sự tỉnh hẳn. Ánh mắt nhìn về phía cánh cửa đang từ từ mở ra mà trái tim như treo lên vậy. Cánh cửa sao có thể tự nhiên mở ra được? Chẳng lẽ là do gió, nếu vậy thì phải cần một lượng gió rất lớn nha, nên đây không thể là do gió được. Trước đây cửa phòng được khóa rất cẩn thận nhưng do lần lục soát vừa rồi mới tháo khóa xuống.

Cánh cửa vẫn từ từ mở ra mà Mạnh Phát Ảnh lại không hề nhìn thấy người. Không phải là quỷ chứ? Trong đầu Mạnh Phát Ảnh đột nhiên hiện lên một ý niệm như vậy. Nếu là trước đây nàng tuyệt đối sẽ không tin có ma quỷ nhưng linh hồn của nàng lại có thể xuyên về cổ đại. Nên giờ phút này có người nói với nàng có ma quỷ nàng sẽ tuyệt đối tin tưởng.

Tuy rằng lá gan vô cùng lớn nhưng đối với nơi có quỷ thần nàng có chút sợ hãi. Ngay lúc đó nàng bỗng nghe được tiếng hít thở rất nhỏ. Sự sợ hãi trong lòng cũng giảm xuống, có hô hấp? Vậy không phải là quỷ

mà chắc chắn là người.

Nhưng giờ này ai sẽ tới chỗ này chứ? Chẳng lẽ người ở đây lúc trước đã quay trở lại?

Đang suy nghĩ nàng liền nhìn thấy có tiếng bước chân tiến vào. Sau đó lại có thêm một đôi chân khác tiến vào.

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, vậy là không chỉ có một người. Dựa vào bóng dáng mà phán đoán thì nàng thấy đôi chân ở phía trước khá tinh tế nên hẳn là chân của nữ nhân. Đôi chân phía sau lại có chút thô kệch hẳn là chân của nam nhân. Khóe môi Mạnh Phát Ảnh giật giật, nàng không phải xui xẻo đến nỗi đang trốn mà gặp phải một đôi uyên ương chứ?

Chỉ thấy hai người kia từ từ đi vào, sau đó lại nhẹ nhàng đóng cửa phòng, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh giường.

“Hồ tử ca, ta có chút sợ!” Tiếng nói nữ nhân chứa sự sợ hãi, nhỏ giọng nói.

“Không phải sợ, sẽ không ai phát hiện ra được đâu. Có ai lại đến nơi hoang vắng như hậu viện này chứ!” Nam nhân nhẹ giọng an ủi.

Giờ phút này, Mạnh Phát Ảnh thật sự muốn lấy miếng đậu hũ đập chết bản thân. NND, vận khí của nàng thật tốt.

.

Trong hậu viện có nhiều phòng như vậy sao nhất thiết phải chọn phòng này. Nàng là người vì đào hôn mà phải trốn ở gầm giường thì sao nàng lại được xem người ta “động phòng” chứ?

Ông trời, các vị thần tiên ơi, các người phải giúp ta qua khỏi thời gian này. Chờ sau khi ra khỏi đây, mỗi ngày ta sẽ dâng hương, đốt tiền vàng cho các người... nhất định thần điện của các người lúc nào cũng nghi ngút khói hương.

Tình huống lúc này cũng không có gì kì quái, loại người này ở trong phủ có rất nhiều. Nhưng nha đầu này cũng thật ngây thơ, không vượt qua được sự câu dẫn. Nhớ Tào Tuyết Cần khi viết Hồng Lâu Mộng từng nói: ngay cả con sư tử bằng đá cũng không hẳn là sạch sẽ. Nên có thể thấy được người trong viện cũng có những loại dâm ô như vậy.

Tuy sự nghiêm khắc của Hiên Viên Diệp là thật, nhưng không phải chuyện nào hẳn cũng quản được, đặc biệt có những chuyện nhỏ nhặt như thế này. Loại chuyện này vĩnh viễn không thể tránh khỏi. Bởi vì chuyện này ngay cả tính mạng họ cũng không để ý. Nam nhân vốn là loại người suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Bất quá, hai người này gan cũng rất lớn. Chẳng sợ hiện tại khắp Vương phủ đang gà bay chó sủa, vậy mà họ...

Nhưng nghĩ lại thì đây cũng là một cơ hội tốt. Bình thường thị vệ canh gác nghiêm ngặt, họ còn có thể vượt qua để làm chuyện đó thì nàng tin rằng mình sẽ không bị phát hiện. Xem ra mấy người này cũng không phải ngu ngốc, hơn nữa là gan cũng thật lớn.

Kì thật Mạnh Phát Ảnh không biết nha đầu này là người chuyên phụ trách quét dọn Hậu viện này, gã sai vặt có lúc sẽ đến đây chuyển vài thứ nên hai người mới gặp mặt nhau.

Người nam nhân đưa tay cởi nút thắt trên áo nữ nhân, mà nữ nhân lại có chút do dự hơi run rẩy.

“Ta đã nói với mẫu thân nhất định sẽ cưới nàng.” Tay của nam nhân hơi dừng một chút, sau đó lại thấp giọng nói. Giờ phút này trong lời nói có thêm sự dụ dỗ rất rõ ràng.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh liền nhếch lên nở nụ cười trào phúng, nếu thật sự muốn cưới nàng thì hẳn cũng nên tôn trọng nàng, không nên ở nơi này làm việc cẩu thả. Nữ nhân ở cổ đại thật ngây thơ hết chỗ nói. Lời nói của nam nhân không biết tin được bao nhiêu phần. Thế mà nữ nhân kia liền tin tưởng ngay, cũng cảm thấy rất vui sướng. Đôi mắt khép hờ, gương mặt có chút ngượng ngùng nhưng không ngăn cản hành động cởi cúc áo của nam nhân.

Nữ nhân này thật ngốc nghếch. Tự trọng cũng không có, thật đáng thương nhưng cũng thật bi thương.

Không thể vì chuyện này mà bị bại lộ nên Mạnh Phát Ảnh cũng không dám động đây.

Loại chuyện như thế này người khác cũng không cần phải can dự vào. Nếu nữ nhân kia đã theo nam nhân tới đây, hẳn là can tâm tình nguyện.

Tiếng cởi y phục lác đác lưa thưa, y phục của nha đầu từng cái từng cái bị nam nhân ném xuống đất, trên người chỉ còn chiếc yếm.

Sau đó nam nhân kia bắt đầu cởi y phục của mình, Mạnh Phát Ảnh nghe được hô hấp của hắn đã bắt đầu thay đổi dồn dập hơn, không biết nữ nhân bởi vì sợ hay vì thẹn thùng mà cả người hơi lùi về phía sau một chút, ngay sau đó bỗng bị nam nhân kéo qua, nhất định phải kéo vào trong lòng, sau đó liền nghe được âm thanh nam nhân kia hôn môi của nàng ta.

Nữ tử nhất định chưa từng trải qua loại chuyện như thế này, nên vẫn theo bản năng muốn tránh ra, tuy nhiên nam nhân vẫn gắt gao ôm lấy, căn bản không cho nàng có chút cơ hội né ra.

Hắn hôn nàng, một bàn tay bắt đầu lấy cởi lớp quần áo cuối cùng trên người nàng xuống, một tay khác ôm tay nàng, bàn tay mang hạnh kiểm xấu ở trên thân thể nàng lộn xộn.

Nữ nhân chân hơi run, cả người cũng từ từ mềm nhũn ra, nam nhân vội vàng đè nàng lên trên giường.

Hô hấp của hắn càng lúc càng dồn dập. Mạnh Phát Ảnh nghe được tiếng y phục bị xé rách, sau đó liền nhìn thấy cái yếm của nàng rơi xuống mặt đất.

Haiz, ở trong lòng Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở dài một hơi, xem ra Xuân Cung sống nàng không muốn nhìn cũng phải nhìn.

Nam nhân chỉ cởi áo dài bên ngoài, áo bên trong không có cởi ra. Lại nằm xuống giường, Mạnh Phát Ảnh chỉ cảm thấy giường đột nhiên bị lún xuống.

Dự sự chuyển động của chiếc giường có chút kịch liệt nên bụi ở dưới gầm giường thi nhau xả xuống mặt nàng.

Nàng đúng là quá đổi xui xẻo, trốn ở chỗ nào cũng phải hít bụi.

Nhưng cũng may hai người kia giờ phút này nhất định là thập phần chuyên tâm nên sẽ không thể phát hiện ra nàng, Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng che kín mặt.

“Hổ tử ca, huynh phải nhẹ chút...” Nữ nhân nhất định là lần đầu tiên, cúi đầu, trong lời nói có chút khẩn cầu cùng sợ hãi run rẩy.

“Ta biết.” Nam tử hơi thở dồn dập đáp lời, trong lời nói dường như có vài phần bình tĩnh. Nhưng nghe giọng nói lại không có chút trúc trắc, rõ ràng chẳng phải lần đầu tiên.

Sau đó giường liền kéo cọt kêu vài tiếng, hẳn là nam nhân kia muốn đi vào vấn đề chính.

Nhưng ngay lúc đó, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, chính xác hơn là bị đá ra. Hai người ở trên giường hoàn toàn kinh ngạc. Động tác của nam nhân kia cũng dừng lại, nhanh chóng nhìn về phía cửa. Nhờ ánh trăng nên có thể thấy rõ người đứng ngoài cửa, lập tức cả người hoàn toàn run rẩy, trong đôi mắt không dấu được sự sợ hãi. Nam nhân lao xuống giường, quỳ trên mặt đất van cầu: “Vương gia xin tha mạng!”

Hiển nhiên nữ nhân kia cũng bị dọa đến choáng váng, vẫn nằm trên giường, không dám động dậy.

Mạnh Phát Ảnh lại âm thầm đổ mồ hôi hột. Ông trời, ông có thấy mình hơi tàn nhẫn với ta không? Ta tại sao lại xui xẻo như vậy. Nàng không thể tưởng tượng được lúc này Hiên Viên Diệp lại xuất hiện ở đây. Hiện tại đã muộn lắm rồi, chẳng lẽ hắn không ngủ?

Nam nhân kia quỳ trước giường, hoàn toàn đưa lưng về phía nàng nên che mất tầm nhìn của nàng.

Nhìn xuyên qua nam nhân kia thấy Hiên Viên Diệp, tay nàng có chút run rẩy, nàng cảm giác được mồ hôi đang chảy ra từ lòng bàn tay từng chút một.

Hiên Viên Diệp nhìn thấy nam nhân đang quỳ trên mặt đất y phục không chỉnh tề cũng đã hiểu có chuyện gì xảy ra. Gương mặt nhanh chóng trở nên âm trầm.

Hai ngày hai đêm một chút tin tức cũng không có. Dù hẩn bình tĩnh nhưng trong lòng cũng có chút buồn chán. Hẩn vốn muốn tới thư phòng nhưng khi đi ngang Hậu viện này lại không hiểu sao lại từ từ đi vào. Ban đầu chỉ muốn tâm trạng thả lỏng một chút, thật không ngờ lại nghe được âm thanh lạ. Sau khi xác định nơi phát ra âm thanh, hẩn nhanh chóng tới đây, mà tình cảnh trước mắt lại khiến ánh mắt hẩn trở nên lạnh lẽo.

“Người thật to gan!” Tâm tình Hiên Viên Diệp mấy ngày nay vốn không tốt lại gặp phải sự tình thế này. Giọng nói lạnh như băng lộ ra vài phần nguy hiểm.

Tốc Phong đi theo phía sau cũng hoàn toàn kinh sợ, không thể ngờ được ở đây có thể bắt gặp tình trạng này. Nhìn thấy nam nhân y phục không chỉnh tề, mà nữ nhân trên giường lại càng...

Không khỏi âm thầm hút một ngụm khí, mọi khi Điện hạ nhân từ còn có thể mà giờ đây chỉ sợ ..sẽ xảy ra án mạng.

“Bẩm... bẩm... Điện hạ, tiểu nhân... tiểu nhân,...” Nam nhân mấy phút trước còn có dũng khí mà lúc này lại xụi lơ trên mặt đất lấp bắp nửa ngày không nói được một câu hoàn chỉnh.

Dường như lúc này nữ nhân kia mới hồi phục tinh thần, nhanh chóng xuống giường. Nhưng nhận ra rằng mình không có mặc đồ đành lấy tạm mảnh áo che trước rồi quỳ trên mặt đất: “Điện... Điện hạ...”

Thân thể nàng không ngừng run, mà trong giọng nói cũng có vài phần như muốn khóc. Nàng cũng ngồi trước giường quay lưng về phía Mạnh Phát Ảnh, tấm lưng của nàng hoàn toàn lộ trước mắt Mạnh Phát Ảnh. Cũng may quần lót của nàng cũng chưa bị nam nhân kia cởi ra ...

“Các người thật to gan, còn không nhanh chóng mặc y phục vào.” Nhìn thấy bộ dạng như vậy, Tốc Phong liền nhíu mày, nhanh chóng thúc giục.

Giờ phút này, đôi mắt Hiên Viên Diệp lại càng thêm băng huyết, nhưng cũng không có nhìn thẳng bọn họ. Bình thường đối với loại chuyện như vậy hẩn cũng không rãnh để đi quản. Đối với những thứ không quan trọng, hẩn cho tới bây giờ cũng không lãng phí thời gian của mình. Nhưng hai ngày nay là khoảng thời gian đặc biệt nên cách làm của hẩn cũng có chút bất đồng với trước kia.

Bởi vì hẩn không có nhìn tới bên này, mà dưới gầm giường cũng rất tối, nên hẩn khó mà nhận thấy Mạnh Phát Ảnh đang nằm dưới gầm giường.

Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh nhìn xuyên qua hai người trước mắt, nhờ ánh trăng nhàn nhạt có thể nhìn thấy Hiên Viên Diệp. Dáng người vẫn như cũ, một thân toàn hàn khí, cuồng vọng cùng cao ngạo.

Nữ nhân kia bắt đầu lục tìm quần áo. Bởi căn phòng quá tối nên tìm từng cái một có chút khó khăn. Mà không nói đến lúc trước nam nhân kia đã tùy ý vứt trên mặt đất nên giờ lại càng chật vật hơn.

“Dẫn đi, nữ đánh ba mươi trượng. Nam đánh tám mươi trượng. Sau đó đuổi ra khỏi Vương phủ.” Hiên Viên Diệp gần từng chữ một, giọng nói vô cùng lạnh lùng. Trừng phạt như vậy đối với một nữ nhân yếu đuối, cùng một gã sai vặt không cường tráng gì thì đúng là hình phạt không nhẹ.

Đánh ba mươi trượng đối với nữ nhân kia chẳng khác gì muốn mạng của nàng ta. Tám mươi trượng đối với nam nhân kia cũng có chút chịu không nổi.

Nhưng ai bảo bọn họ khi không lại động vào hợng súng. Tốc Phong không thể thay bọn họ cầu xin. Mà hẩn cũng không muốn vì loại người như vậy cầu xin.

Nữ nhân kia đang sờ soạn để tìm lại từng món quần áo của mình. Mặc vào áo lót trước đó đã bị nam nhân kia xé rách.

Nàng tiếp tục tìm kiếm áo ngoài. Lúc trước nam nhân kia đứng dưới giường cởi quần áo của nàng, chắc có một cái đã rơi xuống gầm giường. Bởi vì lúc trước Mạnh Phát Ảnh muốn chờ lúc hai người lửa nóng kết thúc mà tìm cách trốn đi. Nhưng thật không ngờ Hiên Viên Diệp lại xuất hiện. Mà tay nữ nhân kia lại tiếp tục hướng bên trong sờ tìm y phục. Hô hấp Mạnh Phát Ảnh như muốn ngừng lại, cố gắng lùi về phía sau.

Nàng ta không tìm thấy liền cúi đầu nhìn xuống phía dưới giường. Khoảng cách gần như vậy, tuy có chút tối nhưng từ khi theo nam nhân kia vào đây, nàng ta đã quen khi nhìn trong bóng tối, nên không lý gì không

thấy được Mạnh Phát Ảnh.

“A!” Nàng ta đột nhiên bị chấn động, đôi mắt mở lớn trực tiếp nhìn Mạnh Phát Ảnh mà kinh hô ra tiếng.

50. Chương 50

Mạnh Phát Ảnh bởi vì tiếng hét của nữ nhân kia mà thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Thật sự muốn ngay lập tức trực tiếp che miệng nàng ta lại. Cũng may, khi nàng ta vừa la ra tiếng “A” cũng là lúc Hiên Viên Diệp vừa một hơi ra lệnh xong, mà lúc này trong phòng rất tối, nam nhân kia lại đang che phía trước Mạnh Phát Ảnh. Từ bên ngoài nhìn vào căn bản là không nhìn rõ nét mặt của nàng mà căn bản là nhìn không thấy, khi nữ nhân kia nhìn về phía gầm giường thỉnh linh hét lên thì ai cũng tưởng nàng ta bị ba mươi đại bản kia dọa.

Hướng chi, cặp mắt Hiên Viên Diệp căn bản cũng không nhìn về phía bên này, hắn vẫn đang nhìn thẳng về phía trước, không biết đang suy nghĩ gì mà trên mặt có vài phần ngẩn ngơ.

Ngay cả người đứng bên ngoài và luôn nhìn về phía bên này như Tốc Phong cũng không phát hiện ra sự khác thường của nha đầu kia, cũng tưởng rằng nàng ta bị hoảng sợ, trong lòng thầm nghĩ nàng ta có kêu khóc ở trước mặt Điện hạ như thế cũng vô dụng thôi. Điện hạ cho tới bây giờ không phải là người thương hoa tiếc ngọc, cho dù đẹp như mỹ nữ mê người cũng không lọt vào mắt điện hạ, hướng chi nàng ta chỉ là một nha đầu bình thường.

Hắn còn nhớ rõ, mấy năm trước, ở vương triều Đạt Hề, công chúa của vương triều Đạt Hề kia đáng người yêu mị, thân mặc vũ trang trong suốt vì Điện hạ mà nhảy múa, tuy nói là hiến vũ nhưng thực ra là muốn câu dẫn Điện hạ, có một khúc múa cúi người xuống khiến tất cả nam nhân đều phấn khởi, có mấy người thiếu ý chí còn chảy cả máu mũi, đương nhiên khi đó không có người ngoài chỉ có Thái Tử, Điện hạ, các thị vệ cùng vương gia của vương triều Đạt Hề.

Hắn nhớ được, lúc ấy, ngay cả chính hắn đều cảm giác được trong lỗ mũi có vẻ như có cái gì vọt ra một chút. Nhưng điện hạ ngay cả đầu lông mày cũng không nhíu lại dù chỉ một chút, vẫn là gương mặt lạnh như băng như cũ, một thân đầy hàn khí, từ từ đóng băng tất cả mọi hương diễm đang tràn từ vị công chúa kia.

Thế nhưng vị công chúa kia vẫn không cam lòng, nửa đêm cởi hết y trang nằm trên giường của Điện hạ. Điện hạ thấy vậy không nói hai lời phân phó Tốc Phong đem cả người lẫn chăn ném ra ngoài.

Một mỹ nữ như thế mà bị ném ra mặt đất lạnh như băng trong đêm lạnh giá, từ giây phút đó trở đi hắn đã minh bạch trong lòng điện hạ không có cái gọi là thương hoa tiếc ngọc.

Sau đó công chúa kia không còn suy nghĩ không an phận đối với điện hạ nữa.

Đương nhiên sự kiện đó có rất ít người biết hơn nữa lại xảy ra ở vương triều Đạt Hề nên không được truyền ra.

Hắn tưởng Điện hạ đoạn tụ nhưng nhiều năm như vậy hắn cũng không thấy Điện hạ đặc biệt tiếp xúc thân cận với nam nhân nào. Cuối cùng hắn đưa ra kết luận Điện hạ là người quá mức lãnh đạm, nam nữ đều không thích. Hắn càng biết rõ Điện hạ để Mạnh Như Tuyết tới gần bên người điện hạ là làm trò ọi người xem. Cho nên nha đầu kia dù có kêu khóc thế nào đi nữa cũng không hữu dụng bởi vì điện hạ ở phương diện này hoàn toàn không có nửa điểm thương hại.

Hai mắt hơi chuyển hướng nhìn sang phía Hiên Viên Diệp quả nhiên thấy Hiên Viên Diệp căn bản không có nhìn qua phía này mà nhìn ra phía trước tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì. Hắn đoán chắc Điện hạ đang suy tư để làm sao bắt được Mạnh Phát Ảnh kia. Dựa theo thái độ sắt đá của Điện hạ đối với nữ nhân, đợi khi nào bắt được Mạnh tiểu thư đào hôn kia không biết hậu quả sẽ thảm khốc đến mức nào. Trong phút chốc mà trong lòng Tốc Phong ngàn xoay trăm đảo bao ý nghĩ.

Hiên Viên Diệp thu hồi tầm mắt, hơi xoay người định rời khỏi, tựa hồ hắn không nghe được thanh âm kinh hô của nha đầu kia. Mà dù cho có nghe được thì sự tình như vậy cũng không liên quan đến hắn, hắn không muốn lãng phí nửa điểm tâm tình, thế nên trong đôi mắt thâm trầm ấy cũng không dậy nổi nửa điểm phẫn phùng.

Lúc này tại gầm giường , Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi .Thật may , thật may hẳn không chú ý tới tiếng kinh hô kia ,sự may mắn này ít nhiều cũng nhờ cái tính lạnh lùng vốn có của Hiên Viên Diệp.

Đi đi , đi đi, nhanh chóng đi đi .Trong lòng Mạnh Phát Ảnh âm thầm cầu nguyện.

Chỉ là gã sai vặt kia nghe tiếng kinh hô của nha đầu đó liền hồi phục lại tinh thần, thân thể đột nhiên quỳ phục trên mặt đất , vừa dập đầu vừa cầu xin tha thứ “Điện hạ tha mạng , điện hạ tha mạng, tiểu nhân bị nàng ta dụ dỗ, là nàng ta dụ dỗ tiểu nhân đến hậu viện này...”

Dưới giường Mạnh Phát Ảnh hai mắt tròn tròn, trong mắt hiện lên vài phần lãnh ý, nàng lúc này thật muốn một đạp đạp chết tên nam nhân kia.

Những lời như vậy mà hẳn có thể nói ra, thật không đáng mặt nam nhân , quả thực là đồ súc sinh.

Tám mươi đại bản thật là quá lợi cho hẳn,Hiên Viên Diệp hẳn là nên trực tiếp đem hẳn đi thiến để hẳn trở thành thái giám, xem hẳn sau này làm sao có thể dụ dỗ con gái nhà lành nữa.

Kỳ thực kể từ lúc nha đầu kia kinh hô đến khi Hiên Viên Diệp xoay người rồi đến gã sai vặt cầu xin chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt , tất cả mọi chuyện đều cực kỳ ăn khớp nhau không có lấy nửa điểm khoảng cách.Cũng vừa lúc nha đầu kia kinh hô xong ngón tay vừa định chỉ vào gầm giường thì liền nghe được những lời buồn nôn của tên kia.Nha đầu thoáng cái ngậy người nhanh chóng xoay người , về mặt kinh ngạc nhìn về phía gã sai vặt, mắt hơi rưng rưng mang theo vài phần phẫn nộ và đau xót , môi hơi động vài cái nhưng một chữ cũng không nói ra được.

Tình huống này nha đầu này còn nói gì được, chỉ sợ nha đầu ấy ngược lại còn muốn ba mươi đại bản kia trực tiếp lấy đi tính mạng của mình.

Hiên Viên Diệp vừa định cất bước đi liền ngừng lại , tuy nhiên Hiên Viên Diệp không xoay người nhìn lại tên sai vặt kia, chỉ hơi híp mắt lại một chút.Hiên Viên Diệp hẳn ghét nhất là loại nam nhân vô trách nhiệm như thế này, nếu như lúc này nam nhân này vì nha đầu kia cầu tình thì hẳn còn có thể tha cho bọn họ , thành toàn cho bọn họ, nhưng gã nam nhân này lại nói ra những lời đáng khinh như thế.Trong góc khuất,khóe môi hẳn kéo lên càng nhiều phần lãnh ý và còn mang theo vài phần khinh bỉ.

“Tốc Phong đem hẳn đi phòng tịnh thân*, hoàn toàn giải quyết phiền não cho hẳn, tránh cho hẳn sau này bị câu dẫn”. Đúng là cực kỳ hiếm có, Hiên Viên Diệp đối với sự tình như vậy mà nói ra một câu dài như vậy.(TTVT :“tịnh thân” là thiến đó)

Khóe miệng Tốc Phong cũng không thể nén được , nhếch lên một cái, hẳn phát hiện Điện hạ nhà mình ngày càng phúc hắc.Nghiêm phạt tàn nhẫn như vậy nhưng Điện hạ lại nói như là vô tội, ban ân huệ giúp nam nhân kia giải quyết phiền não thế nhưng ai mà chẳng biết vật kia đối với nam nhân trọng yếu đường nào.Không có vật kia, không thể xem là một nam nhân chân chính càng không thể nối dõi tông đường.Bất quá gã sai vặt này cũng thật sự ghê tởm, hẳn bị nghiêm phạt như vậy là đáng đời.

Gã sai vặt liền chết cứng như tượng ngay tại chỗ, trong lúc nhất thời quên mất tất cả phản ứng.

Nha đầu kia tựa hồ hơi sững sốt một chút, nước mắt liền ào ào rơi xuống, không biết là khóc vì hẳn hay là vì chính mình.

Dưới giường Mạnh Phát Ảnh hơi ngẩn ra, ha hả , thật không ngờ Hiên Viên Diệp nghiêm phạt lại hợp với tâm tư của nàng xem ra hai người bọn họ có tâm hữu linh tê* nha.(TTVT: Tâm hữu linh tê: Truyền thuyết ngày xưa ghi lại rằng, trên sừng con tê giác có một lần trắng xuyên từ đầu đến đuôi, cảm ứng của nó rất nhạy bén, cho nên gọi sừng tê giác là “linh tê”. Sau này chúng ta thấy câu thơ có tích này nằm trong bài thơ “Vô đề” của nhà thơ Lý Thương Ẩn (812-khoảng 858), đời Đường, trong đó có hai câu như sau: Thân vô thái phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông- Chúng ta không có đôi cánh phượng hoàng, không thể cùng nhau sải cánh bay xa; chúng ta chỉ có trái tim như sừng tê giác, thông qua lần trắng nhỏ nhoi ấy, hai ta có thể tương thông. Copy từ blog docke.wordpress)

Ách,trong đầu Mạnh Phát Ảnh đột nhiên lóe lên bốn chữ kia, thật vô cùng nhạy cảm nha, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình hẳn với nàng tuyệt đối không thể tâm hữu linh tê được, bằng không nàng làm sao trốn thoát được.

Hiên Viên Diệp vừa nói xong liền nhẹ cất bước đi về phía trước những gì vừa xảy ra hết thảy đối với hắn chỉ như một hạt bụi nhỏ vừa vụn lướt qua trước mắt rồi rất nhanh rơi xuống mặt đất không còn bất kỳ vết tích.

Có mấy thị vệ vừa vội chạy đến, bọn họ vì nghe thấy có tiếng động nên chạy tới, vừa vội nghe thấy lời phân phó của Hiên Viên Diệp, liền đi về phía trước nâng tên sai vặt đi “giải quyết phiền não”, nha đầu kia quần áo xốc xếch nên thị vệ không muốn nhìn vì thế khi giải gã sai vặt đi cũng không hề quay đầu nhìn lại.

Nha đầu kia tựa như phục hồi lại tinh thần, không kịp mặc y phục liền chạy một mạch ra ngoài, không biết lấy dũng khí từ đâu chạy tới trước mặt của Hiên Viên Diệp quỳ xuống khẩn cầu: “Cầu xin điện hạ tha cho hần tất cả đều là lỗi của nô tỳ, đều là do nô tỳ”

Lúc này Hiên Viên Diệp cùng Tốc Phong đã đi được một đoạn khá xa, nha đầu vừa chạy vừa thở hổn hển.

Dưới gầm giường Mạnh Phát Ảnh sưng sốt thật lâu, không ngờ nha đầu ấy lại làm như vậy, vì tên nam nhân không bằng súc sinh kia mà cầu tình thật là quá đần độn, quá ngu ngốc.

Tuy nhiên chuyện tình cảm có ai nói rõ ràng được, tên nam nhân kia đúng là đã khiến cho nha đầu này lần đầu tiên biết thế nào là tình yêu, đúng là tình đầu vô cùng tinh khiết, vô cùng chân thật. Nhưng lúc này không phải là lúc dành cho tình cảm, phải biết là tình cảnh của nàng ta hiện tại vô cùng nguy hiểm. Lòng này Hiên Viên Diệp hơi nhíu lại, nếu là trước đây, với tính khí sắt đá của mình, hẳn nhất định sẽ không để ý tới nàng ta. Thế nhưng hiện tại hắn phát hiện tâm tư của hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện sự biến hóa. Phải chăng là từ khi phát hiện Mạnh Phát Ảnh trốn đi khiến ý chí sắt đá của hắn bị một đường thẳng rạch lên?

“Thả nàng ta đi”. Trên mặt hắn vẽ bằng lãnh ít đi vài phần, trong thanh âm tựa hồ sinh ra vài phần nhẹ nhàng từ tốn. Hắn nghĩ nếu giờ phút này nếu Mạnh Phát Ảnh ở đây, với tính cách nàng ấy như vậy thì đã đem gã kia bằm thây vụn đoạn và đối với nha đầu kia vô cùng mềm mỏng. Nàng ấy làm việc từ trước đến giờ lúc cần hung ác thì hung ác lúc cần mềm mỏng thì mềm mỏng, yêu ghét phân minh.

Hiên Viên Diệp hơi lắc đầu hắn từ trước nay làm việc có để ý tới ý kiến của người khác đâu. Hắn hoài nghi nữ nhân kia đã cho hắn uống loại thuốc độc gì đó, hơn nữa loại độc này còn từ từ không ngừng xâm nhập.

“Điện hạ thế nhưng hần..”Nha đầu kia giật hơi mở miệng thỉnh cầu lần nữa, tuy nhiên trên mặt vẫn còn vẻ kinh ngạc rõ ràng nàng trăm triệu không ngờ là điện hạ lại bỏ qua cho nàng.

“Được rồi, ngươi lui xuống ngay đi tên nam nhân kia không đáng giá để người làm như thế”. Tốc Phong không biết có phải đã bị Hiên Viên Diệp cảm hóa hay không, thấp giọng an ủi nha đầu kia, thấy nha đầu kia lại muốn mở miệng, hắn liền lạnh giọng nói “Điện hạ ra lệnh từ trước tới giờ đều không thay đổi”.

Nha đầu kia bị Tốc Phong dọa sưng sốt một chút, nhưng nghĩ lại điện hạ từ trước tới nay ra lệnh đều không thay đổi, hơn nữa sợ là lúc này đã quá muộn. Trong lúc nhất thời, nàng ta mất hết sức lực ngồi sụp xuống đất. Thế nhưng kinh hồn qua đi đột nhiên nhớ lại Mạnh Phát Ảnh dưới giường, hai mắt giương lên lại nhìn gian phòng kia lần nữa.

Tốc Phong âm thầm cười, nàng còn luyến tiếc gì căn phòng đó? Bất quá đối với tiểu nha đầu này có loại tâm tư này cũng bình thường chỉ là ánh mắt có chút kỳ quái.

Mắt Hiên Viên Diệp vừa vội lúc này cũng liếc qua nha đầu kia thấy nàng nhìn về phía gian phòng kia. Mắt mở lớn đột nhiên xoay người hướng gian phòng kia vào phòng liền vọt đến chỗ giường cúi người xuống, nhìn xuống gầm.

Dưới giường vẫn như cũ rất tối, Hiên Viên Diệp nhanh chóng lấy ra một ngọn nến quan sát, hắn thấy dưới gầm giường có những vết lõm, một gói đồ nhỏ bên trong có bánh bao, tuy nhiên vẫn không tìm thấy người hắn cần. Hiên Viên Diệp tay nắm chặt lại, trong đôi mắt nguyên bản lạnh như băng nay đột nhiên ẩn hiện các sắc thái phức tạp khác. Hóa ra lúc này nàng nấp dưới giường mà hắn lại không nhận ra.

Nữ nhân kia có thể ngay dưới con mắt hắn mà trốn thoát, nói ra chỉ sợ chính hắn cũng không tin được.

Tốc Phong cùng nha đầu kia chạy vào, nha đầu kia thấy Hiên Viên Diệp ngồi xổm trước giường thấp giọng nói “Lúc này dưới giường có người”

“Tại sao ngươi không nói sớm?” Tộc Phong giật mình về mặt thất vọng gầm nhẹ, không cần nói cũng biết là ai.

“Vừa rồi nô tỳ chưa kịp nói”.Nha đầu kia bị Tộc Phong trách nứa thân dưới hơi rụt lại, nức nở nói, nàng vốn muốn nói ngay nhưng bỗng nghe thấy những lời nói của Hồ Tử ca nên nàng thoáng cái quên hết mọi chuyện.

“Truyền lệnh xuống phái hai tốp thị vệ tản ra mọi hướng tìm kiếm, những người còn lại tiếp tục lục soát”Hiên Viên Diệp đột nhiên đứng dậy, lạnh giọng phân phó.Lúc này trong giọng của hắn có vài phần cứng rắn nghiêm nghị.Tốt, tốt, nữ nhân kia lá gan càng ngày càng lớn, hắn đứng cách chỗ này không xa mà nàng cũng dám trốn đi.

Bất quá trong thời gian ngắn như vậy nàng cũng không thể đi xa được, thuộc hạ của hắn người nào cũng võ công cao cường ,tốc độ so với nàng đảm bảo nhanh hơn nhiều nên nhất định có thể bắt nàng được.

“Đạ”Tộc Phong lên tiếng sau đó nhanh chóng đi ra ngoài, Hiên Viên Diệp cũng nhanh chóng rời phòng, chẳng mấy chốc mất dạng trong bóng tối.

Nha đầu kia ngơ ngẩn nửa ngày mới tỉnh hồn lại, dưới giường kia là ai mà có thể khiến điện hạ khẩn trương như thế?

May là có một đội thị vệ khoảng hai mươi mấy người vừa mới thay ca trở về, Hiên Viên Diệp liền phân phó người ra tám hướng mỗi hướng hai người, mỗi người trong số họ đều có võ công cao cường.Hắn không tin làm như vậy mà nàng còn có thể trốn thoát được.

Còn lại sáu bảy người vẫn tiếp tục ở lại vương phủ lục soát, Hiên Viên Diệp cũng tự mình tìm kiếm ở các viện.Cẩn thận an bài, thiên la địa võng khắp nơi, đích thật là có chạy lên đằng trời.

Nhưng không hiểu sao , thời gian thì cứ trôi qua mà không thấy ai trở về báo cáo,trong vương phủ cũng không phát hiện được gì.

Hiên Viên Diệp đứng ở hậu viện, hai mắt hơi nheo lại, nữ nhân kia thân thủ tuy không tệ nhưng vì không biết khinh công nên sẽ không thể chạy xa được, theo phán đoán của hắn thì với tốc độ của những tên thị vệ kia tuyệt đối có thể bắt được nàng , vậy mà saotới lúc này vẫn không có tin tức gì, chứng tỏ nàng vẫn còn ở trong vương phủ.

Thế nhưng hắn vừa dùng khinh công dạo một vòng kiểm tra tất cả ngõ ngách trong vương phủ nhưng cũng không hề phát hiện ra nàng.

Hắn đột nhiên nhìn về phía con sông trước mặt, đúng rồi, nàng ta ở dưới nước.Tìm không ra chỉ có khả năng là nàng trốn dưới nước, tuy dưới nước có chút lạnh nhưng nữ nhân kia vì trốn hắn nên thiết nghĩ sẽ không bỏ qua bất cứ thủ đoạn nào.

“Thông báo ọi người, tìm kiếm dưới nước” Hiên Viên Diệp cười nhạt một tiếng, đột nhiên phân phó cho Tộc Phong đang đứng sau lưng. Hắn quyết tâm cho dù nữ nhân kia chạy đến cùng trời cuối đất cũng phải bắt được nàng về.Chỉ là khi nghĩ nhìn dòng nước lạnh lẽo trước mắt thì sâu thẳm trong đôi mắt hắn hiện lên sự khẩn trương cùng lo lắng.

“Nước, dưới nước” Về mặt Tộc Phong tràn đầy sự kinh sợ cùng khó tin, hai ngày nay hắn càng lúc càng không thể đoán được tâm tư của điện hạ, hiện tại tuy đã là đầu hạ nhưng đang giữa đêm khuya nên vẫn có chút lạnh , con sông kia rất rộng, hơn nữa nước luôn chảy xiết nên nhất định rất lạnh.Mạnh Phát Ảnh ở dưới nước sao? Nàng ta không phải muốn chết rét chứ?

Bất quá điện hạ đã ra lệnh cũng không ai dám cãi lại, Tộc Phong vội triệu tập thị vệ phân phó tìm kiếm dưới nước.Đương nhiên , cũng chính là sáu bảy thị vệ dư lại đó.

Hiên Viên Diệp đoán không lầm, Mạnh Phát Ảnh đúng thật là đang ở dưới sông.

Khi nha đầu kia xông ra nàng biết rất nhanh mình sẽ bị bại lộ vì vậy nhân lúc sự chú ý của Hiên Viên Diệp và Tộc Phong còn ở trên người nha đầu kia, nàng liền nhảy qua cửa sổ sau trốn thoát,cũng may cửa sổ không có có đóng.Bởi vì lúc lục soát xong thị vệ không có đóng cửa lại.

Chạy được ra sau căn phòng, nàng biết không bao lâu nữa Hiên Viên Diệp nhất định sẽ phái người tới bắt nàng, nàng biết rõ tốc độ của mình tuyệt đối sẽ không bằng được những thị vệ kia. Mà lúc này nàng càng không nên chạy vì giữa đêm hôm khuya khoắt trên đường nhất định không có một bóng người, nàng đơn thương độc mã chạy thì rất dễ bại lộ.

Nàng vốn nghĩ đến việc trốn lại dưới cầu thế nhưng Hiên Viên Diệp lúc này đứng rất gần đó, nếu nàng chạy qua đó có khả năng rất lớn sẽ bị phát hiện, huống chi với sự khôn khéo của Hiên Viên Diệp, nếu tìm không được nàng sẽ xuống sông tìm.

Nàng nấp ở trên cầu nhất định sẽ bị phát hiện chẳng bằng nấp dưới nước. Dù sao con sông này rất dài, diện tích lớn lại vừa lúc đêm tối nên nàng nấp dưới nước cũng khó lòng bị phát hiện. Trọng yếu hơn hết là tiếng nước sông chảy có thể che dấu được hành động của nàng.

Nàng lặng lẽ đi xuống nước, từ từ đi về phía ngoài vương phủ, vì sợ bị Hiên Viên Diệp phát hiện nên động tác của nàng rất chậm. Từ chỗ nàng xuống nước tính đến ngoài vương phủ khoảng cách cũng khoảng mười mấy thước, mà lúc này nàng đứng cách tường chỉ còn có hai thước.

Nguyên bản Mạnh Phát Ảnh đang âm thầm mừng rỡ, tưởng kia ngằm ở trong nước vốn có một hàng rào sắt để phòng có người lẻn vào vương phủ nhưng mấy hôm trước vào buổi tối nàng đã phá hủy nó, cũng chính vì thế lần trước nàng có thể từ sông lẻn vào vương phủ cho nên Hiên Viên Diệp không thể nào ngờ được nàng trốn thoát bằng đường này. Chỉ là vừa vặn ở phía sau liền nghe được Hiên Viên Diệp ra lệnh xuống nước tìm kiếm. Hung hăng hít một hơi, người đàn ông này làm sao có thể phản ứng nhanh như vậy.

Tuy rằng đã sớm đoán được, hẳn sẽ hoài nghi nàng trốn dưới nước, thế nhưng cũng nhanh quá đi, nàng chỉ mới đi có vài bước mà. Nàng không phải không thừa nhận Hiên Viên Diệp thông minh, nhưng càng lúc càng thấy hắn là một người đáng sợ. Nhưng cũng may thị vệ trong vương phủ lúc này không nhiều lắm, hơn nữa khi xuống nước, được không thể không tắt.

Mạnh Phát Ảnh trong lòng thầm hoảng sợ thế nhưng lại cực lực làm mình thanh tĩnh lại, lại tiếp tục hướng về phía bờ tường, chỉ còn cách hai bước, rất gần, rất gần hiện tại khi những thị vệ kia hạ thủy, hành động của nàng cũng không cần phải quá chặt chẽ nữa. Mạnh Phát Ảnh thành công chui ra khỏi vương phủ.

Chỉ là vào lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng nhảy xuống nước của ai đó. Ngay sau đó liền nghe tiếng kinh hô của Túc Phong “Điện hạ, dưới nước quá lạnh, thân thể của người...”.

Mạnh Phát Ảnh hơi chấn động, Hiên Viên Diệp vậy mà cũng xuống nước, sông này nước thật sự rất lạnh đến nỗi nàng lúc này có chút chịu không nổi.

Để bắt được nàng, hẳn quả thật...

Hiên Viên Diệp dĩ nhiên không biết Mạnh Phát Ảnh sớm đã phá hủy hàng rào dưới đáy sông, bởi vì hàng rào sắt là hắn tự mình cho lắp đặt chủ yếu là để phòng người của Thái tử lẻn vào, cực kỳ kiên cố, người thường khó lòng phá hủy được. Vì thế hắn cho rằng Mạnh Phát Ảnh nếu còn trốn dưới nước thì nhất định vẫn còn đang ở trong vương phủ.

Những thị vệ ở đây sau một hồi tìm kiếm cũng đã nhiễm lạnh, có mấy người đang thở ra tiếng run khe khẽ. Giờ khắc này hắn không thể chờ đợi được nữa cũng nhảy xuống nước chọn đại một phương hướng mà tìm kiếm. Hắn lặn thẳng xuống lòng sông đến khi hết hơi thì mới ngoi lên thở.

Túc Phong cảm thấy kinh sợ vô cùng, hắn không ngờ điện hạ lại nhảy xuống nước, hắn thân làm thuộc hạ làm sao dám đứng trên bờ, vì thế cũng nhảy xuống nước ngược hướng Hiên Viên Diệp mà tìm kiếm.

Thật ra tất cả thị vệ đều cho rằng Mạnh Phát Ảnh nếu thật là ở dưới sông thì nhất định còn ở trong vương phủ bởi vì họ đều biết cả hai chân tường đều có hàng rào sắt, cho dù là bọn họ lặn xuống nước cũng khó có thể mở ra. Vì thế mọi người đều tìm kiếm trong vương phủ không ai chú ý nhiều tới bên ngoài, có một người tìm đến bờ tường không nhìn thấy người liền quay trở về.

Túc Phong khi xuống nước cũng như Hiên Viên Diệp tìm từng đoạn một thẳng đến bên bờ tường cũng không tìm thấy, hắn vừa muốn quay đi thì hai mắt vô tình nhìn vào trong nước, nhất thời kinh sợ.

Hàng rào sắt!

Trong lúc kinh ngạc hần nhanh chóng bơi xuống đó kiểm tra liền phát hiện trên hàng rào có một lỗ vừa vặn một người có thể chui ra.

Quá kinh ngạc, chuyện này không thể tin được, nghĩ đến lúc này diện hạ theo hướng ngược lại tìm kiếm chỉ sợ lúc này đã đến một nơi nào khác hần muốn gọi cũng không còn kịp. Vì thế hần một mình bơi ra ngoài.

Chui ra ngoài vường phủ xong, hần liền nhanh chóng bơi về phía trước, hần vốn là người tập võ, hơn thế nữa võ công lại cao cường, Mạnh Phát Ảnh vài ngày nay ngủ không được ngon giấc, ăn cũng không no, thể lực chống đỡ đã đến cực hạn, vì thế chẳng mấy chốc liền bị Tộc Phong đuổi kịp.

Nghe thanh âm từ phía sau, Mạnh Phát Ảnh biết mình đã bị phát hiện liền lặng lẽ nhìn về phía sau chỉ thấy một bóng người liền thở phào. Nàng lúc này cũng không tiếp tục bơi về phía trước mà lại ngừng lại hướng về Tộc Phong mà bơi tới.

Tộc Phong từ xa đã phát hiện ra bóng người, đoán rằng đó là Mạnh Phát Ảnh trong lòng có chút mừng rỡ, động tác cũng không dám chậm trễ.

Muốn nhanh chóng bắt được nàng.

Thế nhưng vừa lúc đó lại phát hiện bóng người kia bơi về phía hần. Tộc Phong sửng sốt trong lúc nhất thời không biết phản ứng ra sao, nếu thật là nàng sẽ không hướng về phía hần mà bơi tới.

Chẳng lẽ là thị vệ đang tìm kiếm.

Trong lúc Tộc Phong đang âm thầm nghi hoặc thì Mạnh Phát Ảnh đã bơi đến trước mặt hần, đột nhiên nổi lên có chút hỗn hển nói “Tìm được chưa?”. Thanh âm của nàng có ý đè nén mang theo vài phần khàn khàn, vốn là từ dưới sông ngoi lên nên có chút nghe không rõ lắm.

Cho nên trong lúc nhất thời Tộc Phong không phản ứng kịp, theo phản xạ trả lời “Chưa tìm ra”

“Vây cứ tiếp tục tìm đi”, Mạnh Phát Ảnh phụ họa thêm vài tiếng rồi sau đó lại lặn xuống nước giả bộ đang tìm kiếm.

“Ừ” Tộc Phong vô ý thức lên tiếng, rồi sau đó cũng lặn xuống nước tiếp tục tìm kiếm, nhưng đột nhiên ý thức được có điểm không ổn lại trôi lên hỏi “Người tên là gì?”

Dù sao đi theo Hiên Viên Diệp bao năm qua, hần cũng không đến nỗi quá ngu dốt. Chỉ là thời khắc này Mạnh Phát Ảnh đã vòng ra phía sau người hần nhanh chóng điểm hai cái, thân thể của Tộc Phong trong nháy mắt cứng đờ, lời vừa định nói cũng ở lại trong cổ họng. Mấy ngày nay, nàng nhờ Thanh Trúc dạy nàng võ công, nhưng nàng cảm thấy hữu dụng nhất là hai môn, thứ nhất là khinh công là phương tiện chạy trốn tốt nhất, thứ hai là điểm huyết có thể làm cho địch nhân trong phút chốc cứng đờ.

Thanh Trúc nói khinh công cần phải có nội lực, muốn luyện cũng phải mất vài năm nên nàng bỏ qua. Thế nhưng điểm huyết lại cực kỳ dễ, nàng chỉ cần vài ngày là có thể dùng thuần thục rồi.

Lúc trước khi lên ra ngoài buổi tối, nàng thường điểm huyết ngủ của Thanh Trúc. Nha đầu kia nếu biết Mạnh Phát Ảnh sử dụng chính điểm huyết pháp mà chính mình dạy cho nàng để đối phó với nàng ấy thì có khi tức đến thổ huyết mất.

Thật không ngờ hôm nay đến cả Tộc Phong cũng bị nàng điểm huyết, dù thật ra chủ yếu là nhờ may mắn thôi.

Mạnh Phát Ảnh lúc này mới đi đến trước mặt của Tộc Phong, miệng hơi cười khê. Tộc Phong hung hăng trừng mắt nhìn nàng mặc dù trong đêm tối nhưng nàng vẫn cảm nhận được sát khí của hần.

“Ha ha, nếu người muốn giết ta phải xem bản thân có năng lực không đã, hiện tại thân người cũng khó giữ được, người còn giả bộ hung hăng gì nữa chỉ cần ta khẽ chạm tay là người sẽ vĩnh viễn nằm dưới nước”

Mạnh Phát Ảnh hơi phủi tay, vẻ mặt vô cùng bình thản nói.

Tộc Phong hơi sửng sốt một chút, sát ý trong mắt càng thêm rõ ràng, thế nhưng trong lòng lại vô cùng rõ ràng nữ nhân kia nói không sai hiện tại muốn giết hần thật vô cùng dễ dàng. Tuy nhiên làm hần bất ngờ là

Mạnh Phát Ảnh chẳng những không làm như lời đã nói ẩn hẳn vào trong nước mà trái lại , lại lòi hẳn vào bờ.

Tốc Phong nóng lòng nhìn về phía vương phủ ,chỉ tiếc hẳn bị điểm huyết cam nên muốn hét lên cũng không được.

“Giúp ta chuyển lời cho chủ tử của ngươi là không dễ dàng bắt được bản tiểu thư đâu.” Mạnh Phát Ảnh làm sao có thể không nhìn ra tâm tư của hẳn, lại mỉm cười vô cùng ngông cuồng nói.

Bất quá nàng cũng không dám đình trệ quá lâu, nếu Tốc Phong có thể phát hiện ra được như vậy thì Hiên Viên Diệp nhất định cũng sẽ tìm ra được, nếu bị hẳn tìm thấy thì nàng nhất định sẽ chết không toàn thây .

Dưới cái nhìn chăm chăm của Tốc Phong, nàng lại lặn xuống nước bơi ra xa.

Hiện tại người nàng tín nhiệm nhất và có khả năng che giấu cho nàng chỉ có một chính là Hiên Viên Tình.

Sau khi Mạnh Phát Ảnh bơi về phía trước một lúc ,nàng nổi lên rồi leo lên bờ, mặc dù trong nước có chút lạnh nhưng dù sao dưới nước nhiệt độ ổn định nàng còn có thể chịu được, thế nhưng vừa lên bờ gió lạnh thổi qua liền cảm giác lạnh đến xương.

Mạnh Phát Ảnh lúc này cũng không chần chừ nữa, tìm một nơi để ẩn nấp, sau đó nhanh chóng rời khỏi bờ sông.

Mặc dù là đêm hôm khuya khoắt nhưng vẫn có thị vệ thỉnh thoảng đến lục soát, Mạnh Phát Ảnh hơi ngạc nhiên.

Lần này hành động của Hiên Viên Diệp có chút mạnh tay không, đúng là ngoài dự liệu của nàng.

...

Tốc Phong chỉ có thể trở mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh ly khai, muốn báo cho điện hạ nhưng thân thể không nhúc nhích được ,nói cũng không được, lúc này hẳn hận không giết được Mạnh Phát Ảnh, nữ nhân kia thật quá giáo hoạt , âm hiểm.

Hắn từ trước đến nay chưa từng chật vật như vậy, lại càng chưa từng bị một nữ nhân khống chế như thế này.

Hắn âm thầm vận công để giải khai huyết đạo trên người.

Mà giờ khắc này khi Hiên Viên Diệp bơi tới bên kia vương phủ không phát hiện ra Mạnh Phát Ảnh liền bơi trở về ,phát hiện ra lỗ hổng kia, hai tròng mắt hơi trầm xuống, liền bơi đi được một đoạn thì thấy Tốc Phong nằm nghiêng trên bờ.

Hiên Viên Diệp hơi kinh ngạc nhanh chóng trồi lên bờ giải khai huyết đạo cho Tốc Phong, lạnh lùng nói “Có chuyện gì xảy ra?”

Nữ nhân kia không biết võ công nhất định sẽ không biết điểm huyết.

“Điện...điện hạ là...là nữ nhân kia” Tốc Phong nói có chút lắp bắp trong thanh âm mang theo nỗi hận không thể đem Mạnh Phát Ảnh bầm thây vạn đoạn, “Là nàng...”

Tốc Phong đem chuyện vừa xảy ra nói lại một lần cho Hiên viên Diệp nghe.

“Tốc Phong, người đánh giá nàng quá thấp” Hiên Viên Diệp nghe Tốc Phong nói , khẽ run lên sau đó thấp giọng nói.Tốc Phong căn bản không rõ năng lực của nàng nên khó trách bị nàng lừa.

Hiên Viên Diệp hơi ngừng lại một chút, sau đó đưa mắt hỏi “Đã đi bao lâu rồi?”

“Khoảng chừng một khắc đồng hồ” Mắt Tốc Phong hơi lóe lên sự phẫn nộ, điện hạ nói đúng ,hắn quả thật là đã đánh giá thấp nữ nhân kia, có thể cùng điện hạ giằng co lâu như vậy đâu chỉ nhờ may mắn đâu.

“Nàng có nhờ thuộc hạ chuyển lời cho chủ tử là không dễ bắt được nàng đâu”Tốc Phong nhỏ giọng nói.

“Tốt”Hiên Viên Diệp hoàn toàn không giận mà cười khê, “Bản vương sẽ phụng bồi tới cùng”.

Tốc Phong hơi giật mình tuy trời có tối nhưng hẳn vẫn thấy điện hạ cười khê.

“Truyền mệnh lệnh của bản vương xuống, tiếp tục phái một nhóm ngự lâm quân, bắt đầu tìm kiếm trái thảm từ thành đông đến thành tây. Không buông tha bất kỳ địa phương nào.” Hiên Viên Diệp tiếp tục giữ vẻ cười khê, thể nhưng lại trầm giọng ra lệnh làm cho Tốc Phong kinh rợn.

Tìm kiếm trái thảm rất tiêu hao nhân lực, điện hạ có vẻ sẽ tìm kiếm như vậy khắp cả kinh thành, không thể không thừa nhận như vậy sẽ tuyệt đối sẽ không có nửa điểm sơ hở.

Hiên Viên Diệp để tìm được Mạnh tiểu thư quả thật là bất chấp mọi thủ đoạn.

Lúc này ngay đến cả hần cũng cảm thấy e sợ.

Cùng lúc đó, Mạnh Phát Ảnh đang trên đường trốn chạy, không biết có phải vì quần áo ướt sũng hay không mà tự nhiên cảm thấy run rẩy một chút.

Nàng cẩn thận tránh khỏi đám binh lính kia, bản lĩnh lớn nhất của nàng trốn đông chạy tây, am hiểu nhất của nàng là tránh né. Huống chi bây giờ đã là canh ba, lúc này trời vô cùng tối, ánh trăng cũng không còn sáng, mà đây cũng là lúc mọi người mệt mỏi nhất, đối với nàng là điều vô cùng thuận lợi.

Nghệ vương phủ cách Hoàng Cung một khoảng, Mạnh Phát Ảnh phải mất nửa canh giờ mới đi tới được.

Chọn được một nơi ẩn nấp tương đối tốt, Mạnh Phát Ảnh liền nhanh chóng trèo qua tường, sau đó từ chỗ đó quan sát mọi thứ.

Tiếp tục suy nghĩ cách nhanh và an toàn nhất để chạy đến chỗ Hiên Viên Tinh.

Từ từ xem xét một chút, Mạnh Phát Ảnh định đứng lên đột nhiên có bóng người từ đâu bay vào Hoàng Cung rồi nhanh chóng mất hút.

Mạnh Phát Ảnh kinh sợ, không chỉ bị kinh ngạc về tốc độ mà còn kinh ngạc về mục đích người đó xông vào Hoàng Cung. Thân ảnh kia biến mất rất nhanh nhưng nàng mơ hồ cảm giác được sự quen thuộc của tấm lưng ấy.

Nhưng bây giờ là lúc vô cùng khẩn cấp nên nàng không có tâm tư lo nghĩ về nó nhiều mà lặng lẽ đứng dậy hướng về phòng của Hiên Viên Tinh mà đi.

Lúc này Hiên Viên Tinh còn chưa tỉnh giấc, Mạnh Phát Ảnh dù không muốn hù dọa Hiên Viên Tinh nhưng bất đắc dĩ đành phải mở cửa sổ nhảy vào.

Chỉ là khi vừa vào lại nhìn thấy Hiên Viên Tinh đang ngồi trên giường nhìn nàng như không có điểm ngoài ý muốn.

Không có bất kỳ kinh hô nào cũng như không đốt đèn nên Hiên Viên Tinh tuy không nhìn thấy mặt Mạnh Phát Ảnh nhưng nhờ vào thanh âm và bóng dáng quen thuộc nên vẫn nhận ra nàng.

Lần này đến Mạnh Phát Ảnh kinh sợ.

“Cuối cùng cũng không còn nơi nào để trốn”

Hiên Viên Tinh vẫn ngồi trên giường, thanh âm nhỏ nhẹ tựa hồ có vài phần ý cười.

“Ha ha...” Mạnh Phát Ảnh không khỏi cười ra tiếng tiếp tục nói “Đúng là rất lưu luyến nơi nữ nhi hương liễu này. (TTVT: ám chỉ nơi khuê phòng)”

Nàng biết Hiên Viên Tinh sẽ không khiến cho nàng thất vọng.

Trong lúc nói chuyện, nàng có chút không đứng đắn hướng tới giường của Hiên Viên Tinh, ra vẻ muốn nằm lên.

“Trước tiên đem y phục của ngươi cởi ra”. Hiên Viên Tinh cảm nhận được thân thể nàng ướt đẫm, thấp giọng nói.

“Tất nhiên, muốn nằm lên giường tất nhiên phải cởi y phục” Mạnh Phát Ảnh biết là nàng quan tâm tới mình nhưng vẫn như cũ không đứng đắn trên ghẹo nàng.

Trong lúc nói chuyện cũng nhanh chóng cởi bỏ y phục cho đến lúc không còn mặc gì mới bò lên giường Hiên Viên Tinh chui vào trong chăn, không kiềm lòng phát ra một tiếng rên hài lòng khe khẽ.

“Còn có tâm tình trêu ghẹo ta, xem ra còn chưa bị Thất ca ép đến điên” Hiên Viên Tinh tiếp tục cho nàng đắp chung chăn, hơi sẵn giọng nói.

“Hừ, ta là ai chứ, há có thể để người khác ép đến điên, nhưng mà Hiên Viên Diệp đúng là không phải là người mà,, nếu đùa thêm một thời gian nữa thì không khéo cũng có khả năng đó thật”.

Mạnh Phát Ảnh ở trong chăn lý luận vòng vo, cố gắng tìm tư thế nằm thoải mái nhất.

“Hắn là thất ca của ta, người trước mặt ta mà lại nói hắn không phải người” Hiên Viên Tinh đối với Hiên Viên Diệp cực kỳ tôn trọng nên khi nghe Mạnh Phát Ảnh nói như vậy liền bắt mồm kháng nghị.

“Ta là bảo hấn quá thông minh, quá lợi hại, quá cường đại hoàn toàn không giống người, lời nói của ta không có ý xấu” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng giải thích, hai ngày nay giằng co, nàng mới từ từ cảm nhận được sự cường đại của Hiên Viên Diệp.

“Hiện tại đã biết được sự lợi hại của thất ca ta, ta nói, người đào hôn làm gì để hiện tại người không giống người, quỷ không giống quỷ” Hiên Viên Tinh để nàng cuộn lại trong chăn, hơi bực mình nói rằng.

Nàng cảm giác thân thể Mạnh Phát Ảnh hơi run lên, tuy không nằm sát nhưng vẫn cảm giác được cái lạnh trên người nàng, đoán rằng nàng lúc này rất lạnh.

Mạnh Phát Ảnh làm sao không cảm nhận được sự lo lắng của nàng, sục sục mũi nói “Tinh nhi nếu người là đàn ông thì ta sẽ gả cho người”.

Hiên Viên Tinh hơi sững người sau đó hung hăng liếc nàng “Người muốn gả nhưng ta không muốn cưới, cưới người như người còn có thể có ngày yên bình sao, không biết thất ca bị quỷ mê hoặc tâm hồn đến thế nào lại muốn lấy người”

Hiên Viên Tinh lúc này dù lo lắng cho Mạnh Phát Ảnh, nhưng vẫn cảm thấy vừa có chút buồn cười vừa có chút tức giận.

“Người nói vậy mà được à, ta chỉ đào hôn thôi mà hắn lại đem cả kinh thành vây lại, rồi cho ngự lâm quân tìm kiếm khắp nơi”

Edit : Tiểu Mễ

Nghe Hiên Viên Tinh nói, Mạnh Phát Ảnh có chút run thầm trong lòng, nhưng sau đó lại bắt mồm, tuy rằng nàng đào hôn quả thật có hơi quá đáng.

Nhưng Hiên Viên Diệp cũng không cần ác đến mức như vậy mới phải.

“Ồ, người còn biết điều này sao?” Hiên Viên Tinh lại liếc nàng một cái, khẽ cười một tiếng, hơi dừng lại một chút, sau đó mới mở miệng : “Vậy người có biết không, Thất ca làm cho Lưu Nguyệt ở cửa thành phía Bắc phải kiểm soát toàn bộ các trạm, muốn qua các thành phải qua Lưu Nguyệt kiểm tra, nghiêm chứng thân phận, có Linh Bài Tử, muốn ra khỏi thành rất khó khăn, còn nữa, Thất ca hạ lệnh, trong giai đoạn này, bất cứ ai thu lưu người xa lạ đều bị nghiêm trị như nhau”

Mạnh Phát Ảnh càng nghe, mắt càng mở to, con người cũng thêm phần kinh ngạc, tuy nhiên lại thêm vài phần quật cường : “Ma quỷ, hắn đây không phải là muốn đuổi tận giết tuyệt sao?”

Hiên Viên Diệp người không thể bỏ qua cho ta hay sao? Huhu.

“Ừm, cũng không khác biệt lắm, tuy nhiên ta một chút cũng không đồng tình với người” Khóe miệng Hiên Viên Tinh khẽ nhếch, lườm Mạnh Phát Ảnh, lại có chút vui sướng khi người ta gặp họa, nói.

“Đông Phương Sóc năm đó sẽ không ác giống hắn bây giờ, người không đồng ý gả, người ta liền không miễn cưỡng, đó mới là người phong độ, ai sống thối phỉ như ca ca người~~” Mạnh Phát Ảnh tức giận, lại có chút bất bình, nàng không phục nói : “ Hừ, bất được bốn tiểu thư đây, e là cũng không dễ dàng như vậy đâu

Nếu Hiên Viên Diệp biết nàng đem hắn so sánh với thối phỉ, chắc là sẽ tức đến nổi hộc máu~.

“Được, bản công chúa mỗi mắt mong chờ” Hiên Viên Tinh hơi dừng tay, giọng giống như là đang mỉa mai Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh trợn mắt liếc nàng một cái, có chút hung hãn nói : “ Hiên Viên Tinh, rốt cuộc là người giúp ai?”

Người bây giờ đã ở trên giường bản công chúa, người nói bản công chúa giúp ai?” Con người linh động của Hiên Viên Tinh tròng lên, tỏ vẻ hung tợn nói, nhưng ẩn sâu trong con người kia lại ẩn chứa một tia hưng phấn khác thường.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh tinh hết mức, tia hưng phấn kia tuy không rõ ràng nhưng vẫn bị nàng phát giác, mỉm cười hỏi: “ Người nha, còn không phải rất hưng phấn hay sao”

Hiên Viên Tinh sững sốt một chút, cũng không che giấu, ngược lại còn nhẹ giọng cười khê: “ Vì cuộc sống rất nhàm chán mà”

Nói thật ở hoàng cung này, nàng cũng sắp điên rồi.

“Nghiêm túc đi, ta ở nơi này cũng chưa chắc đã an toàn, tính tình hắc ám hiểm như vậy, nói không chừng khi nào sẽ cho người đến lục soát Hoàng Cung cũng nên” Mạnh Phát Ảnh trên mặt liền khôi phục một chút nghiêm túc, hơi ngưng trọng nói.

“Được, xem ra là người vẫn rất sợ Thất ca” Hiên Viên Tinh hất nhẹ một bên tóc, nửa thật nửa giả nói đùa.

Mạnh Phát Ảnh nhìn bộ dáng của nàng, trong lòng lo lắng liền tan biến đi, Hiên Viên Tinh khẳng định là đã có biện pháp, nàng không khỏi thúc giục: “ Nói nhanh chút đi, có địa phương nào ẩn thân tốt hay không”

Hiên Viên Tinh hơi lườm nàng một cái, không nhanh không chậm, hơi nghiêng người, đột nhiên xốc lên mặt sau của màn che, nhẹ nhàng nhấn trên tường, tường kia bắt đầu từ từ di động.

“A, lối đi bí mật!” Mạnh Phát Ảnh thấy bức tường trước mặt đột nhiên xuất hiện thông đạo, thét lên một tiếng kinh hãi, nhất là trong mắt nàng, sự kinh ngạc kia quả thật là gần tràn ra ngoài: “Người dùng cái này để giấu nam nhân phải không~~”

Hiên Viên Tinh hung hăng vỗ lên gáy nàng một cái, trợn mắt nói: “Miệng toàn nói vậy”.

“Ha ha...” Mạnh Phát Ảnh lúng túng cười, đều là vì trước kia xem tivi đã thấy nhiều, lúc nàng nhìn thấy lối đi kia, cảm giác đầu tiên chính là giấu nam nhân, huống chi là ở phía sau giường.

Chính vì nàng tin tưởng Hiên Viên Tinh, cho nên nói chuyện cũng chưa có bận tâm, mới thuận miệng nói ra như vậy.

“Ta thừa nhận lỗi của ta có hơi bỉ ổi , Tinh nhi của chúng ta xinh đẹp, đáng yêu, ngại thơ làm sao có thể giấu giếm nam nhân cơ chứ, mà này, ta đây có thể giả làm nam nhân đó~~” Mạnh Phát Ảnh chuyển hướng nhìn sang Hiên Viên Tinh, cười lấy lòng.

“Người im lặng bớt đi, chộc giận ta, ta đem người trực tiếp giao cho thất ca, người với hắc ở đó mà chộc nhau” Giọng nói Hiên Viên Tinh có chút bất đắc dĩ, lại thêm vài phần buồn cười, nói.

“ Không nói nữa, đối với một tên ma quỷ, một cái không hiểu hài hước thô phỉ, ta sẽ không lãng phí tình cảm đâu” Mạnh Phát Ảnh miệng hơi lườm, thấp giọng lầu bầu, Tên nam nhân kia lạnh lùng giống cục nước đá, vừa nhìn thấy là đã không vui rồi.

Con người Hiên Viên Tinh chợt lóe, bật cười, Thất ca đúng là người như vậy, bình thường sẽ không cười chứ đừng nói chỉ là giận.

“ Ta nói này Tinh nhi, lối đi này thông hướng chỗ nào hả? Người phát hiện ra chỗ này khi nào, không phải là vì ta mới làm chứ?” Mạnh Phát Ảnh đang suy nghĩ lối đi kia, hơi nghi ngờ hỏi.

“Người đúng là tự mình đa tình, lối đi này lúc ta chuyển tới được một thời gian thì phát hiện ra, nhưng ta cũng không biết nó thông hướng với chỗ nào, ta cho người biết, người không nên đi quá xa, lỡ như có người

nhìn thấy, đến lúc đó còn nguy hiểm hơn” Hiên Viên Tinh nhú mày, sau đó từ từ giải thích, cuối cùng vẫn không quên cao giọng uy hiếp nàng.

“Được mà” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng đáp lời, nhưng đôi mắt không ngừng đảo ngang liếc dọc vào bên trong, căn bản là không nghe lời chủ nhân lời này.

“Nơi này trước kia là ai ở?” Mạnh Phát Ảnh không chút để ý lời Hiên Viên Tinh, trong đầu lại đột nhiên hiện lên bóng dáng quen thuộc tiến vào hoàng cung.

“Là Bình phi, nghe nói Bình phi cùng Nhu phi cùng nhau tiến cung, lúc ấy cả hai người đều rất được phụ vương sủng ái, cảm tình của hai người này đối với nhau cũng rất tốt, sau này Bình phi sinh bệnh qua đời, Nhu phi nương nường còn thường xuyên đến nơi này thương tiếc nàng, về sau ta lớn lên, phụ vương cho ta chuyển tới đây ở” Hiên Viên Tinh không để ý đến sự khác thường của nàng, thân nhiên nói.

“Nhu phi?” Mạnh Phát Ảnh chau đầu lông mày theo bản năng, thấp giọng nói : “ Cảm tình tốt lắm? Thường xuyên đến thương tiếc? Trong Hoàng Cung này còn thật sự có chân tình sao?”

“Đúng thế, Nhu phi quả thật là người thiện lương, năm đó chính là nàng thay phụ vương cầu tình giúp ta” Nói đến Nhu phi, gương mặt Hiên Viên Tinh tỏa ra vài phần cảm kích.

Nhìn đến Hiên Viên Tinh trên mặt đầy vẻ cảm kích, Mạnh Phát Ảnh không nói thêm điều gì nữa.

Trời sắp đến mùa hạ, Mạnh Phát Ảnh cảm thấy bản thân mình cũng từ từ ấm áp hẳn lên, Hiên Viên Tinh đưa một bộ y phục sạch sẽ cho nàng, “Người trước hết mặc quần áo của ta đi, bây giờ trời sáng mau quá, sợ sẽ có người đến, người vào trong đó trốn đi”

“ Được rồi, ta biết mà” Mạnh Phát Ảnh cầm bộ y phục trong tay, cấp tốc mặc vào, đúng lúc này cái bụng không tốt của nàng lại kêu to ầm ĩ lên.

“Ta đói bụng quá.” Mạnh Phát Ảnh nhìn Hiên Viên Tinh đầy đáng thương đau khổ nói ra, nàng 2 ngày nay chỉ ăn một cái bánh bao, thật là đói muốn chết.

“Tự chuốc phiền, chết đói là xứng đáng.” Hiên Viên Tinh hung hăng liếc nàng một cái, nhưng nhìn đến bộ dáng đáng thương này, lại có chút không đành lòng, giọng nói thêm vài phần ôn nhu, “ Người vào trước đi, ta sẽ đưa chút điểm tâm cho người. Nhưng cũng không dám bảo đảm là nhiều lắm đâu, sợ có người hoài nghi”

“Ha ha, ta hiểu mà, đúng là chỉ có Tinh nhi thương yêu ta nhất” Mạnh Phát Ảnh cười thật tươi, mặc y phục tử tế rồi từ từ bò vào lối đi kia.

Lối đi này thật không biết dài bao nhiêu, nhìn thì không tới tận cùng, hơn nữa cũng không cao, núp ở bên trong, không thể không có cảm giác khó chịu.

Trong vòng bốn ngày liên tục, Ngự Lâm Quân đốc toàn binh lực kiểm soát kinh thành mấy lần, nhưng vẫn không cách nào tìm ra Mạnh Phát Ảnh.

Cuối cùng, Hiên Viên Diệp cũng hạ lệnh truy tìm trong Hoàng Cung, bao gồm cả phòng của Hiên Viên Tinh. Tuy là như vậy nhưng Mạnh Phát Ảnh nấp rất kỹ, đương nhiên là không thể bị phát hiện.

Đã là ngày thứ bảy, kết quả vẫn trắng tay, không tìm ra được Mạnh Phát Ảnh.

“Vương gia, đã lục soát toàn bộ các địa phương trong kinh thành, phủ vương gia, các phủ đại thần và Hoàng Cung, thậm chí cả phủ Thái Tử cũng cho người đi lục soát, nhưng vẫn không phát hiện tung tích Mạnh tiểu thư” Túc Phong cẩn thận bẩm báo, hần hiện tại cũng không khỏi không bội phục Mạnh Phát Ảnh, điện hạ truy tìm khắp nơi như vậy mà còn có chỗ có thể nấp, nữ nhân kia quả thật là nhân tài.

Hiên Viên Diệp vẫn nghi ngờ, đã bảy tám ngày như vậy, một chút tin tức cũng không có, giờ phút này thật có chút rung động, nữ nhân kia rốt cuộc đã ẩn nấp ở chỗ nào?

Hai tròng mắt hơi nheo lại, chiếc chén trong tay bị hần bóp thành từng mảnh, sau đó mới trầm giọng nói: “Truyền lệnh xuống, toàn bộ Ngự Lâm quân bên ngoài rút về, trong thành cũng không cần phải truy tìm nữa, Lưu Nguyệt tại trạm kiểm soát cũng rút lui đi”

Nếu như đã không tìm thấy thì không cần lãng phí nhân lực thêm nữa, hắn bây giờ mà bắt được nàng, nhất định sẽ bắt nàng bồi thường thật lớn.

“Vương gia, không tìm nữa sao?” Tốc Phong ngó ra, có chút khó tin hỏi, vương gia bị tác động lớn như vậy, hiển nhiên là không bắt được Mạnh tiểu thư, thế sẽ không bỏ qua chuyện này, làm sao có thể đột nhiên rút lui?

“Hạ lệnh cho tổ chức Săn Bảo được phân bố ở trong thành nhất cử nhất động đều điều tra, Lưu Nguyệt ở cửa thành phía Bắc cũng chú ý từng động tĩnh nhỏ cho ta” Hiên Viên Diệp khước môi hơi se lại, chậm rãi phân phó.

Hiện tại nàng dù trốn ở đâu, việc nàng muốn làm nhất bây giờ là trốn khỏi kinh thành. Vì thế giờ hắn phải hành động trong bí mật, không thể công khai rùm beng.

Tốc Phong hoàn toàn kinh sợ, xuất động người của tổ chức Săn Bảo! Tổ chức Săn Bảo từ trước tới nay đều hành động bí mật, thế nên cho tới bây giờ vẫn không có ai biết điện hạ là săn bảo minh chủ.

Lần này, điện hạ lại vì tóm Mạnh tiểu thư, xuất động người của Săn Bảo? Điện hạ không sợ bị thái tử phát hiện sao?

“Cẩn thận một chút là được.” Hiên Viên Diệp tự nhiên hiểu được Tốc Phong lo lắng chuyện gì, thấp giọng phân phó.

“Vâng” Tốc Phong lúc này cung kính đáp lời, đi từ từ đi ra ngoài, tuy nhiên lúc ra khỏi phòng, khước môi hắn thoáng giật giật.

Khoảng nửa đêm, Mạnh Phát Ảnh chậm rãi bò từ lối đi bí mật ra, nàng thở dài một hơi, sau đó ăn hết thức ăn Hiên Viên Tinh mang đến cho nàng.

Nàng mỗi ngày đều ở trong Bạch Thiên Tàng trong thông đạo, nửa đêm người khác nằm ngủ mới trở về, mà Hiên Viên Tinh sợ bị người ta phát hiện, cũng không thấp đèn, đến bóng Hiên Viên Tinh còn không thấy, nàng làm sao bị phát hiện.

“Người chậm một chút, không có ai giành đồ ăn với người đâu.” Hiên Viên Tinh hơi nhú mày, nhẹ giọng nói.

“Ta đói mà.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng lầu bầu.

“Đúng rồi, hôm nay thất ca lệnh cho tất cả Ngự Lâm quân rút lui.” Hiên Viên Tinh đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hơi nhích tới gần nàng, thấp giọng nói, trong thanh âm mang theo một chút nghi hoặc.

“Rút lui?” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên ngừng một chút, đôi mắt tức tốc nhìn phía Hiên Viên Tinh, có chút không tin tưởng hỏi.

“Đúng thế, toàn bộ đều rút lui, người tìm kiếm ngoài thành, kẻ truy tìm trong thành, thậm chí trạm kiểm soát bên ngoài cửa thành cũng đều rút lui.” Hiên Viên Tinh khẳng định nói, lại suy tư một chút, nói, “Có phải là Thất ca bỏ qua hay không, dù sao việc tìm người này cũng tổn hao quá nhiều nhân lực mà”

“Bỏ qua đi!” Mạnh Phát Ảnh chau mày, thì thào nói nhỏ.

51. Chương 51

“Bỏ cuộc à?” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng tự nhảm. Cái từ « Bỏ cuộc » lúc hiện lên trong não bộ của nàng, ánh mắt nàng thoáng qua một vẻ lơ đãng bất định.

“Đương nhiên điều này cũng chỉ là suy đoán của ta, từ trước đến nay thất ca là người rất có mưu lược, lần này hành xử không giống với tác phong bình tĩnh thường ngày của huynh ấy. Ta đoán là sự tức giận lúc

trước bị người kích động đã nguôi ngoai ,đến khi tỉnh táo lại huynh ấy mới ý thức được bản thân mình khác thường, liền đình chỉ hết thấy hành động.” Hiên Viên Tinh suy tư một chốc chậm rãi nói.

Điều nàng nói không hẳn vô lý. Dù sao chỉ vì truy đuổi một nữ nhân mà lại phí nhiều sức như vậy, thậm chí còn điều động đến cả Ngự Lâm Quân, đúng là có chút khoa trương.Hơn nữa, dù nói thế nào, Ngự Lâm Quân là lực lượng bảo vệ an nguy của Hoàng Thượng, tuy hiện nay trong kinh thành vẫn yên bình, trong lúc nhất thời Hoàng Thượng cũng không cần phải dùng tới , nhưng cũng không nên huy động đội quân tinh nhuệ này ngày ngày truy lùng một nữ nhân. Hiên Viên Diệp có lẽ đã ý thức được điều ấy nên đã thu hồi mệnh lệnh.

” Thật thế sao?? ” Con người Mạnh Phát Ảnh hơi lóe lên, lại thấp giọng tự nhảm, nàng không thể không thừa nhận phân tích của Hiên Viên Tinh, vả lại, Hiên Viên Diệp vì nàng mà lao sư động chúng (thành ngữ có nghĩa gần giống với chuyện bé xé ra to) nên việc hấn ta ngừng lại cũng là chuyện thường.

Cuộc truy tìm phô trương kéo dài đến bảy ngày bảy đêm, đám Ngự Lâm Quân kia chỉ sợ đã bị dày vò rồi, huống hồ hấn lại còn ra lệnh lục soát phủ viện của chúng đại thần, bọn họ nhất định sẽ không dễ yên, dẫu sao con người ai lại không có bí mật, bị lục soát như vậy, những việc xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên ít nhiều gì ắt cũng bị phanh phui.

Dù Hoàng thượng có sủng hấn đến đâu, cũng không thể bằng quan sự tức giận của chúng quan, mặc phép hấn làm càn mãi.Vì vậy, bất luận trên phương diện nào, kế tấn binh của Hiên Viên Diệp cũng là hợp tình hợp lý.

Tuy vậy nàng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, sự việc dường như xảy ra quá đột ngột, vả lại sau những cuộc chạm trán mấy ngày này, nàng cảm nhận được sự cường đại và sự âm hiểm của hấn, thế nên nói không chừng sự việc lần này cũng nằm trong tính toán của hấn.

Nói không chừng hấn đang tương kế tựu kế chờ nàng tự chui đầu vào lưới.

Bỗng đôi mắt Mạnh Phát Ảnh mở to ra . Phải chăng là hấn đang đợi nàng tự sa đầu vào lưới ! Ngay lúc này nàng lại đột nhiên nghĩ tới một khả năng —— Không thành kế !

Gã nam nhân ấy, không biết có phải đang bày không thành kế dụ nàng cắn câu ?

Dựa trên sự âm hiểm của hấn, tuyệt đối có khả năng.

Ha ha. Khóe môi của Mạnh Phát Ảnh hơi nhếch lên, lộ ra một tia cười khê, muốn lừa nàng, không dễ dàng như vậy đâu.

Suy nghĩ thông suốt rồi, bụng cũng bắt đầu thấy đói, nàng liền tức tốc ăn nhanh.

Hiên Viên Tinh hơi sững sốt, lại hỏi : ”Người có tính toán gì không ? Phải rời thành à ? ”

Trong lòng của Hiên Viên Tinh thì Hiên Viên Diệp là người ưu tú nhất nên hai chữ ”âm hiểm” và hấn chưa bao giờ được nghĩ tới cùng lúc.Đối với Hiên Viên Tinh, Thất ca là người xưa nay hành xử quang minh lỗi lạc.

”Không.” Mạnh Phát Ảnh vừa ăn vừa đáp, chỉ có những kẻ ngốc mới rời thành vào lúc này.

”Vì sao ? Người đã tấn hết rồi mà ” Hiên Viên Tinh hơi ngạc nhiên, nơi này tuy an toàn, tạm thời có lẽ sẽ không bị phát hiện, nhưng Mạnh Phát Ảnh dường như ngày nào cũng trốn trong mật đạo , chỉ có tối đến mới ra ngoài hít thở không khí. Căn bản là hoàn toàn sống trong bóng tối. Như vậy xét về mặt lâu dài có chút bất lợi cho thân thể.

Hơn nữa nàng biết rằng Mạnh Phát Ảnh lâu nay muốn rời thành để đi khắp mọi nơi. Kì thực bản thân nàng cũng khao khát được ra khỏi kinh thành, hưởng thủ bầu không khí tự do tự tại.

Nàng còn nghĩ rằng Mạnh Phát Ảnh sẽ cùng đưa nàng ra ngoài thành nên khi nghe Mạnh Phát Ảnh đáp như vậy, thâm tâm nàng cảm thấy có chút thất vọng.

” Ta nói này tiểu Tinh khả ái, người đem Thất ca nhà người tưởng tượng thành một con người quá hoàn mỹ, trong khi thực tế hấn ta là người so với ai cũng thâm hiểm hơn cả. ” Nàng hiểu tâm tư của Hiên Viên Tinh nên hơi bất mãn mà nói thẳng ra.

” Ý của ngươi là, Thất ca cố ý bày cái bẫy này à ? ” Hiên Viên Tinh kinh ngạc hỏi.

” Chỉ ít cũng có tám phần khả năng đó. ” Mạnh Phát Ảnh nuốt một miếng cơm, lúng búng mơ hồ nói ra, nàng cũng không dám khẳng định hoàn toàn, tuy vậy khả năng đó cũng phải chiếm đến 80%.

Hiên Viên Tinh không nói nữa, dường như đang từ từ suy ngẫm về vấn đề này. Còn Mạnh Phát Ảnh thì vẫn tiếp tục nhai nuốt đều đều , nhưng trong lòng cũng đang suy tính bước tiếp theo.

Dù rằng nơi này an toàn, nhưng không thể xem là kẻ lâu dài, vả lại hai ngày nay nàng cảm thấy mình sắp mốc đến nơi rồi.Nàng chỉ mong Hiên Viên Diệp bày không thành kế được vài ngày vẫn không thấy nàng nó mặt ra sẽ bỏ cuộc, đến lúc đó nàng mới rời khỏi đây.

“Vậy làm sao bây giờ? Tiếp tục chờ à?” Hiên Viên Tinh cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, cũng thấy việc Thất ca nàng bày không thành kế có thể là sự thật. Lại nhìn phía Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng hỏi, trong bóng đêm, nhìn không rõ mặt Mạnh Phát Ảnh, chỉ thấy nàng ấy vẫn đang ăn rất nhanh.

“Ừm, chờ vài ngày trước rồi hẵng tính, dù sao ta cũng không nóng lòng.” Mạnh Phát Ảnh hơi hơi cười, muốn nói sốt ruột, hiện tại Hiên Viên Diệp tuyệt đối so với nàng càng sốt ruột hơn.

“Ừm, vậy cũng được, nhưng mà lúc ngươi ra khỏi thành nhất định phải mang theo ta.” Hiên Viên Tinh gật đầu nhẹ, nhưng bỗng đưa ra một yêu cầu hết sức kinh người.

Mọi động tác của Mạnh Phát Ảnh đột nhiên dừng lại, vừa khéo một miếng thịt gà đang ngậm trong miệng bị nghẹn nơi cổ họng, nuốt không được mà nhổ ra cũng không xong, trong lúc nhất thời, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ lên, trời ạ, không cần dọa người như vậy chứ.

Quả thật là huynh muội, lần trước Hiên Viên Diệp thiếu chút nữa dọa nàng chết, lần này lại là Hiên Viên Tinh.

Nàng nhanh chóng cầm lấy chén trà trên bàn, uống một ngụm trà, thể này mới có thể nuốt miếng thịt gà xuống.

Sau đó từ từ hít thở từng ngụm từng ngụm không khí , “Cô nãi nãi của ta, ngươi muốn giết người à? Mang người ra khỏi thành? Ta hiện tại bản thân mình còn khó bảo toàn, lại phải mang theo ngươi, ngươi sợ Thất ca của ngươi không phát hiện được chúng ta à?”

“Chúng ta cẩn thận một chút là được, hơn nữa chờ thêm vài ngày, Thất ca sẽ không giám sát chặt nữa, đến lúc đó chúng ta cùng rời khỏi đây.” Hiên Viên Tinh thần nhiên lên kế hoạch.

“Không được.” Mạnh Phát Ảnh không cần suy nghĩ, kiên quyết từ chối, tình cảnh của nàng bây giờ là công mông trốn chạy, không phải là nhân nhả dạo chơi.Đào hôn đã là tội danh quá lớn rồi, còn đeo thêm tội dụ dỗ một vị công chúa bỏ trốn cùng, đến lúc đó, dù nàng có mười cái đầu cũng không đủ để đền tội .

“Nếu ngươi không đáp ứng, ta sẽ lập tức báo cho Thất ca.” Hiên Viên Tinh chớp chớp mắt, xấu xa nói.

“Hiên Viên Tinh.” Mạnh Phát Ảnh nhíu mày thở gấp, giọng điệu khi la lên mang theo sự uy hiếp rõ ràng.

“Được rồi, lần này ngươi có thể không mang theo ta, nhưng sau khi ngươi đã an toàn rời khỏi đây rồi thì nhất định phải cho ta biết, sau đó giúp ta chuồn êm khỏi Hoàng Cung gò bó này, như vậy thì không quá đáng chứ?” Nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh có chút tức giận, Hiên Viên Tinh cười nhẹ ra tiếng, lúc này mới từng tiếng từng tiếng nói ra kế hoạch của chính mình.

Mạnh Phát Ảnh sững sờ một chút,đôi mắt to tròn trắng tắp nhìn về phía Hiên Viên Tinh, nhỏ giọng nói thầm, “NND, quả thật là huynh muội, âm hiểm như nhau.”

Mặc dầu vậy, nghĩ đến Hiên Viên Tinh mỗi ngày ở trong Hoàng Cung này quả thật sắp bị bức đến điên rồi, sau khi nàng an toàn rời khỏi đây, đến lúc Hiên Viên Diệp không truy đuổi nàng nữa, nàng có thể suy xét đem nha đầu kia ra ngoài dạo chơi.

“Ừm, việc này có thể xem xét.”Mạnh Phát Ảnh gật đầu, nhẹ giọng đáp.

“Thật à, ngươi đáp ứng rồi đó, nếu sau này nuốt lời sẽ đã bị ông trời trừng phạt .” Hiên Viên Tinh sau khi nghe thấy Mạnh Phát Ảnh đáp ứng yêu cầu của mình, trên mặt tràn đầy sự hưng phấn, vội vàng nói.

Bị trừng phạt? Khóe môi của Mạnh Phát Ánh hung hăng giật giật mấy cái, nha đầu này quả thực phúc hắc y như ca ca của nàng ta.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Mạnh Phát Ánh vẫn như cũ lúc trời sáng ở trong mật đạo, lúc tối mới ra ngoài ăn cái gì đó, thuận tiện hít thở không khí.

Cứ như vậy bảy ngày trôi qua, bên ngoài một chút động tĩnh cũng đều không có.

“Thất ca mấy ngày nay một chút động tĩnh đều không có, giống như là quên mất người rồi, ta thấy huynh ấy đã thật sự bỏ cuộc, không phải mưu mô gì đâu, hơn nữa cho dù là cạm bẫy đi chăng nữa, đã kéo dài lâu vậy, chỉ sợ cũng đã rút lui rồi.” Hiên Viên Tinh thấp giọng cùng Mạnh Phát Ánh thương lượng vào buổi tối sau khi nàng rời khỏi mật đạo.

Mấy ngày nay Hiên Viên Tinh vẫn luôn lưu ý tình hình bên ngoài, nhưng cũng không dám quang minh chính đại hỏi thăm, chỉ có thể lẩn trong đám người, nghe ngóng những lời đồn đãi của dân chúng, cũng có thể nắm bắt rõ tình hình chung hiện nay.

Mạnh Phát Ánh từ từ gặm bánh bao trong tay, đôi mắt hiện lên sự trầm tư suy nghĩ.

Bảy ngày rồi, quãng thời gian bảy ngày này đủ để bào mòn sự nhẫn nại của một người, khoảng thời gian này đủ để ưu kế của hắc lộ ra sơ hở, tuy nhiên bảy ngày qua vẫn không có gì khác thường.

Chẳng lẽ Hiên Viên Diệp đã thực sự bỏ cuộc rồi?

Từ này lại một lần nữa lóe lên trong tâm trí của nàng, động tác nuốt vào của nàng cũng chậm lại, không rõ đang suy nghĩ về điều gì.

“Này, ta đang hỏi người, sao người lại ngắt người ra thế?” Hiên Viên Tinh thấy nàng không lên tiếng, vẫn đang ngắt ngợ suy nghĩ nên hơi chạm vào nàng một chút.

“Hử?” Mạnh Phát Ánh có vẻ như vừa mới hoàn hồn, lơ đãng nhìn về phía Hiên Viên Tinh, theo bản năng hỏi lại, “Cái gì?”

“Ta nói này, người không phải bởi vì Thất ca bỏ cuộc không tìm người nữa nên có chút thất vọng đấy chứ?” Hiên Viên Tinh hai tròng mắt hơi hơi nheo lại, nửa thật nửa giả cười nói.

“Xi, đồ thần kinh.” Mạnh Phát Ánh hung hăng liếc nàng một cái, “Ta không phải là loại thích bị ngược đãi, chẳng qua ta đang nghĩ hiện tại có phải là đã thực sự an toàn rồi hay không.”

Nàng cũng không phải bị điên, Hiên Viên Diệp không tìm nàng nữa, nàng cầu còn không được, thất vọng gì chứ, thất vọng cái đầu á!

“Ồ.” Hiên Viên Tinh đáp một tiếng thật dài, như vừa bừng tỉnh, giác ngộ được điều gì hay ho lắm, lời nói hơi khựng một chút rồi nói tiếp, “Vậy người cảm thấy hiện tại, có phải là đã an toàn hay không?”

“Có lẽ cũng sắp rồi.” Mạnh Phát Ánh nghe thấy giọng điệu lên xuống thất thường của Hiên Viên Tinh liền hung hăng trợn mắt liếc nàng ta một cái rồi thấp giọng nói, “Tuy nhiên để vì lý do an toàn, vẫn nên chờ thêm vài ngày nữa.”

Tuy rằng theo lẽ thường suy đoán, bây giờ hẳn là đã an toàn, nhưng nói gì thì nói đối thủ của nàng không phải người bình thường, mà là Hiên Viên Diệp siêu cấp âm hiểm, cho nên vẫn cần phải hết sức dè dặt, cẩn thận mới được.

“Ừm, cũng được, nhưng ta sợ rằng nếu người tiếp tục ẩn nấp thì sẽ biến thành bạch mao yêu quái mất.” Hiên Viên Tinh lời nói có chút trầm thấp, Mạnh Phát Ánh mỗi ngày đến buổi tối mới có thể lộ mặt ra, nàng không thấy rõ được bộ dạng của Mạnh Phát Ánh, đã nửa tháng Mạnh Phát Ánh không nhìn thấy ánh mặt trời rồi. Nghe nói, thời gian dài không thấy ánh mặt trời, tóc sẽ hóa trắng, đến lông trên cơ thể cũng hóa trắng nốt, không rõ thực hư như thế nào.

“Vậy càng tốt, đỡ cho ta phí sức cải trang.” Mạnh Phát Ánh bất bình lên tiếng, nàng hiểu nỗi lo âu của Hiên Viên Tinh, nhưng chỉ vờ vện mười ngày thì sao mà có thể hóa thành bạch mao yêu quái cơ chứ.

Nhưng nếu cứ kéo dài như vậy thì nàng cũng không chắc à nha.

“Mấy ngày nay, người đi giúp ta chuẩn bị vài thứ, tìm một bộ y phục người già khoảng sáu bảy mươi tuổi đến, thêm bộ râu trắng, à kiếm thêm thuốc nhuộm trắng nữa.” Mạnh Phát Ảnh hai tròng mắt chớp lên, thấp giọng nói, nhờ một câu nói của Hiên Viên Tinh mà nàng lại sinh ra một chủ ý không tồi.

Lần trước nàng tuy cải nam trang, nhưng tuổi tác không chênh lệch mấy nên cũng tương đối dễ dàng khiến cho Hiên Viên Diệp hoài nghi, lần này, nàng sẽ hóa thành một lão nhân.

“Hả!” Đôi mắt cùng cái miệng của Hiên Viên Tinh đồng thời mở to ra vô cùng hưng phấn mà nói, “Người biết cải trang à? Có phải người tính cải trang thành bộ dáng của một lão nhân không?”

“Ừm, người đi tìm mấy món đồ này nhớ phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để bị bắt gặp.” Mạnh Phát Ảnh có chút không yên lòng dặn dò, trong Hoàng Cung này, tai mắt khắp nơi, thật quá nguy hiểm.

“Rồi, chuyện này giao cho ta, người cứ yên tâm đi.” Hiên Viên Tinh đáp lại đầy tự tin.

Ngày hôm sau, Hiên Viên Tinh liền làm theo lời căn dặn của Mạnh Phát Ảnh, vì sợ bị người phát hiện, cho nên nàng không dám sai người khác đi mà tự mình chuẩn bị những món đồ đó.

Một bộ y phục của nam nhân thì tương đối dễ dàng có được, nhưng bộ râu trắng rồi thuốc nhuộm trắng muốn kiếm trong Hoàng Cung quả không phải chuyện đơn giản.

Vì trong Hoàng Cung này, ngoài Phụ hoàng ra thì đâu còn ai có râu. Mà chẳng lẽ nàng lại chạy đến bên Phụ hoàng xin bộ râu của Người à? Huống hồ râu của Phụ hoàng cũng không phải màu trắng.

Hiên Viên Tinh nhất thời không nghĩ ra biện pháp, chỉ có thể đi dạo trong Hoàng Cung, hi vọng tìm được mấy thứ ấy, lúc nàng hướng đến bức bình phong trên vách, nhìn thấy đồ án vạn mã bồn đăng, một ý niệm chợt lóe lên.

Có rồi, không tìm được râu, ta cũng có thể dùng đuôi ngựa thay thế, đuôi của một con ngựa trắng, há chẳng phải tương tự như bộ râu trắng sao?

Hiên Viên Tinh càng nghĩ càng hưng phấn, nàng thật sự là quá thông minh. Nàng tức tốc chạy đến chuồng ngựa, nơi tập trung vô số những con ngựa của Phụ hoàng, vừa hay chúng toàn là bạch mã.

Tuy nhiên dù gan nàng có to đến đâu thì cũng không dám bứt lông ở đuôi của mấy con ngựa này...

“Tham kiến công chúa.” Thị vệ chuyên phụ trách trông coi ngựa nhìn thấy Hiên Viên Tinh đến hơi kinh ngạc, sau đó liên tục hành lễ, “Không biết công chúa đột nhiên giá lâm là có chỉ thị gì?”

“Là vậy, bản công chúa nghe nói, đuôi của con ngựa kia rất dai và bền, lại còn nhẹ và mềm mại, bản công chúa gần đây đang thêu một vài món đồ nên muốn lấy mấy cọng lông ngựa làm chỉ thêu.” Hiên Viên Tinh con người lóe lóe, nói liền một mạch mà sắc mặt vẫn không ửng đỏ.

“Công chúa cần đuôi ngựa à?” Thị vệ sửng sốt, khóe môi có vẻ như hơi giật vài cái, dùng đuôi ngựa làm chỉ thêu, thật đúng là xưa nay chưa hề nghe qua.

Nhưng đây là lệnh của công chúa, hần cũng không có gan đi phản bác.

“Đúng vậy, người giúp ta cắt mấy cọng đi.” Hiên Viên Tinh nói như chuyện đương nhiên.

“Tuân lệnh.” Trong chuồng ngựa này có tổng cộng 6 con, tất cả đều là ngựa tốt, tuy rằng số ngựa này thuộc về các vị Vương gia, nhưng cắt mấy cọng lông đuôi cũng chẳng phải là chuyện gì to tát. Hần vốn nghĩ cứ chọn đại một con để lấy.

”Thôi con này đi, màu trắng tinh khiết, lại dễ phối màu.” Hiên Viên Tinh đột nhiên đi tới phía trước một con ngựa có màu trắng vô cùng đẹp đẽ, chỉ tay thản nhiên nói.

Thị vệ kia nghe vậy thì hoảng hốt thấp giọng nói, “Công chúa, đây chính là con ngựa của Hoàng Thượng, e là...”

“Này, người dài dòng cái gì, chẳng qua chỉ là mấy cái lông thôi mà? Phụ vương cũng sẽ không đi đếm số lông đuôi của nó, sao mà phát hiện được, người sợ cái gì, mau nhanh tay nhanh chân đi, bằng không bản công

chúa sẽ đích thân ra tay.” Hiên Viên Tinh nhú mày lại, bày ra bộ dạng của một vị công chúa, rất không kiên nhẫn mà nói.

“Vâng vâng, xin công chúa cứ để tiểu nhân làm.” Thị vệ kia nghe Hiên Viên Tinh nói xong vội đáp, để công chúa tự cắt, ngộ nhờ nàng bị thương thì thực phiền toái, cho nên vẫn là hấn làm thì tốt hơn.

Mặc dù có chút lo lắng, người thị vệ kia vẫn giúp Hiên Viên Tinh cắt mấy cọng lông đuôi ngựa.

Hiên Viên Tinh “Ừm” một tiếng thật hài lòng, sau đó vui vẻ đi về phủ viện của nàng.

Có lẽ vì quá đặc ý nên nàng không hề biết rằng Nhu phi đang đi về phía nàng. Đến lúc tới gần nàng mới phát hiện, hơi hoảng hốt sau đó định thần lại, nhanh chóng hành lễ: “Tinh nhi thỉnh an Nhu phi nương nương.”

Lúc này nàng bèn đem số đuôi ngựa ấy giấu sau lưng mình, đây có lẽ là phản ứng mang tính bản năng nhất của con người.

“Tinh nhi đang làm gì vậy? Nhìn con có vẻ rất vui vẻ?” Nhu phi trên mặt tràn đầy từ ái, nhẹ cất tiếng hỏi, đôi mắt đang nhìn về phía Hiên Viên Tinh cũng ngập đầy ý cười.

“Không...Không có gì ạ. Chẳng qua con chỉ tùy tiện dạo chơi một chút thôi.” Hiên Viên tinh hơi khấn trương bèn trả lời, bàn tay giấu sau lưng hơi siết chặt một chút, nếu bị Nhu phi phát hiện, không biết có bị hoài nghi không?

Nếu người hoài nghi, không biết có nói cho Thất ca nghe không? Tuy rằng bây giờ Thất ca dường như đã hết giận, nhưng nếu bắt được Mạnh Phát Ảnh ắt cũng sẽ không dễ dàng buông tha nàng ấy, vậy nên nàng không thể để Mạnh Phát Ảnh bị bại lộ được.

“Ha ha...” Nhu phi không kìm được cười nhẹ ra tiếng, “Đứa nhỏ này sao vậy, nhìn thấy bản cung sao lại khấn trương thế? Trong tay người giấu vật gì? Còn sợ bị bản cung thấy à?”

Hiên Viên Tinh hơi kinh động, nghe xong lời của Nhu phi, từ từ áp chế sự sốt sắng của nàng, cố gắng tỏ vẻ tự nhiên như thường ngày.

Nàng lúc này càng tỏ vẻ khấn trương không phải là giấu đầu lòi đuôi hay sao? Nàng càng mất bình tĩnh há chẳng phải càng khiến người ta sinh nghi à?

Nhu Phi vốn là người đơn thuần, hẳn sẽ không suy nghĩ quá nhiều, thôi thì cứ đường đường chính chính cho người xem, tin rằng người sẽ không liên tưởng đến chuyện khác.

Nghĩ đến đây, Hiên Viên Tinh mỉm cười, sau đó đi tới trước mặt Nhu phi, đem đuôi ngựa cầm trong tay đưa ra nói, “Tinh nhi chỉ là đi tìm mấy cọng lông ngựa, nghe nói đuôi ngựa dùng làm chỉ đặc biệt tốt, nên Tinh nhi muốn thử một chút.” Lời nói hơi hơi dừng lại một chút, hai tròng mắt quan sát bốn phía, sau đó tỏ vẻ thần bí nói, “Tuy nhiên số lông này là lấy từ con ngựa của Phụ vương, thế nên vừa rồi con không dám cho người xem, nhưng Tinh nhi biết Nhu Phi là người thương con nhất, người tuyệt đối sẽ không nói cho Phụ vương đâu ,đúng không ạ?”

Hiên Viên Tinh khôn khéo biến sự khấn trương ban nãy thành một lời nói dối.

Nhu phi ngẩn người, cặp mắt nhìn về phía đuôi ngựa trong tay Hiên Viên Tinh, khuôn mặt cười lúc này hơi ngừng một chút, nhưng lại lập tức cười nói, “Nha đầu này chỉ biết chơi bời, lớn như vậy còn không đứng đắn chút nào.”

“Ha ha...” Hiên Viên Tinh tuy hơi bất đồng với câu nói của Nhu Phi nhưng vẫn không quên dặn dò, “Nhu phi nương nương nhất định phải giúp Tinh nhi giữ bí mật nha, không được nói cho phụ vương biết nha.”

“Được rồi, bản cung biết rồi.” Nhu phi hơi hơi lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

“Tinh nhi biết chắc Nhu phi là người thiện lương nhất mà.” Hiên Viên Tinh nhẹ thở dài một hơi, hơi cảm động nói, “ Tinh nhi xin cáo lui.”

“Ừm, người đi đi” Nhu phi khẽ gật đầu, lại khẽ cười, nhìn Hiên Viên Tinh từ từ đi xa, nụ cười trên mặt Nhu phi cũng từ từ tan đi.

“Nương nương, người nói xem công chúa này cũng thật là nghịch ngợm, cư nhiên lại dám làm ra chuyện thế này.” Nhìn Hiên Viên Tinh rời khỏi, một cung nữ bên Nhu Phi thấp giọng nói.

“Nàng ấy là công chúa, từ lúc nào mà đến lượt các người lên tiếng?” Nhu phi lông mày nhíu lại, có chút bất mãn nhìn phía cung nữ bên cạnh, trong giọng nói mang theo vài phần trách cứ nhưng vẫn mềm nhẹ như cũ.

“Nô tì biết sai rồi.” Cung nữ kia cúi thấp đầu xuống, trong bụng thầm nghĩ chủ tử của mình xưa nay hiền lành hảo tâm, trước giờ đều không nói chuyện thị phi, thành tâm đối tốt với mọi người.

“Đi thôi, quay về thôi.” Thanh âm nhẹ nhàng của Nhu phi trở lại bình thường, sau đó tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Về tới Nhu Tâm cung lại không ngờ đến Hiên Viên Diệp đang ngồi ở trong đại sảnh.

“Diệp nhi, sao con lại tới đây? Sao không cho người thông báo mẫu phi, lại còn ngồi ở đây đợi ta?” Vừa nhìn thấy Hiên Viên Diệp, Nhu phi nhanh chóng đi vào, nở nụ cười chào đón.

“Nhi thần chỉ là tới thăm mẫu phi một chút, không có chuyện quan trọng gì đâu.” Hiên Viên Diệp nhẹ giọng đáp, giờ phút này trên mặt hắn, bộ dáng lạnh như băng thường ngày tan biến đi rất nhiều, trong thanh âm lại ẩn lên sự êm dịu hiếm thấy.

“Mẫu phi nghe nói con đã ngưng cho người truy tìm tung tích của Mạnh tiểu thư, chuyện này có thực không?” Nhu phi nghe được lời nói của hắn, trên mặt càng thêm vẻ ôn nhu, nhẹ giọng hỏi han.

” Vâng, không còn truy tìm nữa.” Hiên Viên Diệp sững sốt một chút, sau đó mới từ từ trả lời.

“Nàng ta đã không muốn gả cho con, miễn cưỡng cũng không nên, thôi thì con hãy trả lại tự do cho vị cô nương đó đi, bản thân cũng không nên vì chuyện này mà phiền lòng.” Nhu phi nghe Hiên Viên Diệp khẳng định, con người như lóe lên một cái, sau đó lại nhẹ nhàng nói.

Ý của Nhu phi chính là muốn Hiên Viên Diệp buông tha Mạnh Phát Ảnh, không truy cứu sự việc ấy nữa, cũng xem như là nói đỡ lời cho Mạnh Phát Ảnh.

“Mẫu phi nói đúng lắm, nhi thần xin ghi nhớ.” Bàn tay dưới gấu áo dường như hơi siết chặt lại, nhưng hắn vẫn giữ bộ dáng nghiêm cẩn đáp lại.

Đối với Nhu Phi, hắn quả thật là quá nghe lời, đến mức gần như không có chút chủ kiến, thực không giống với cá tính của hắn, trong khi bình thường ngay cả lời của Hoàng Thượng hắn cũng còn dám cãi lại.

Hiên Viên Tinh sau khi quay về tấm cung của mình, liền đuổi khéo tất cả cung nữ, bộ dạng mệt mỏi nói, “Bổn công chúa hơi mệt chút, muốn nghỉ ngơi, các người đều đi ra ngoài đi.”

“Dạ.” Đám cung nữ thấp giọng đáp, sau đó tuân tự lui ra ngoài.

Đợi đến khi các cung nữ rời đi hết, Hiên Viên Tinh mới đóng cửa, nhanh chóng lên giường, buông tấm màn che bên ngoài giường xuống, sau đó vén tấm màn che bên trong giường lên, mở cơ quan kia ra, thấp giọng hô, “Ảnh nhi, người xem ta tìm được râu rồi này.”

Trong lúc nói, nàng đem đuôi con ngựa kia quăng vào, cũng bởi mấy ngày nay phía Hiên Viên Diệp không có động tĩnh gì nên Hiên Viên Tinh cũng có chút lớn mật, ban ngày cũng dám mở cơ quan mật này.

Mạnh Phát Ảnh từ từ tiến tới phía ngoài, sau đó vươn tay, nhận lấy “bộ râu” kia, nhưng cơ thể nàng không tiến quá gần đến phía trước nên Hiên Viên Tinh cũng không nhìn thấy được gương mặt của nàng.

“Đây mà là râu à?” Mạnh Phát Ảnh vừa nhận vật đó, liền thấp giọng chất vấn, nha đầu này, xem nàng như con nít ba tuổi à, ngang nhiên dám lừa nàng, “Nói, đây rốt cuộc là gì?”

“Ha ha...Không ngờ người mới đó đã biết, thực ra đó là đuôi ngựa, nhưng so với râu cũng không khác gì mấy. Trong một lúc, quả thực không biết đi đâu để kiếm được bộ râu, vả lại như vậy cũng quá lộ liễu chỉ sợ khiến kẻ khác hoài nghi.” Hiên Viên Tinh hơi lúng túng cười, liền tục giải thích.

Mạnh Phát Ảnh cũng hiểu điều đó, Hiên Viên Tinh nói không sai, hơn nữa khi vuốt đuôi ngựa này, quả thật không khác râu gì mấy, phần trên mặc dù hơi cứng, phần đuôi phía dưới khá là giống râu, vậy nên chỉ cần cắt bỏ phía trên là có thể sử dụng được.

“Ừm, vậy người đem chúng đi rửa sạch trước đi.” Mạnh Phát Ảnh có chút buồn bực nói, nàng phải đem thứ này dán trên mặt, vừa nghĩ thứ gắn trên móng ngựa này, liền cảm thấy có chút buồn nôn.

“Rồi rồi ta một lát sẽ cho người rửa sạch, ta nói người trốn bên trong lâu như vậy không thấy ánh mặt trời rồi, ra đây hứng chút ánh sáng đi.” Hiên Viên Tinh nhỏ giọng đề nghị, nàng thực sự lo rằng Mạnh Phát Ảnh lâu ngày như vậy sẽ trở thành bạch mao yêu quái mất.

Mạnh Phát Ảnh ngáp ngừng đôi chút, nghĩ tới bộ dạng lúc này có nên cho Hiên Viên Tinh xem hay không, đột nhiên nghe tiếng bước chân hơi nhón nháo từ bên ngoài truyền vào, lại nghe thấy tiếng nói hơi kinh hoàng của cung nữ, “Nô tì thỉnh an Nhu phi nương nương.”

Cả Hiên Viên Tinh lẫn Mạnh Phát Ảnh đều hốt hoảng, tại sao Nhu phi lại đột nhiên đến nơi này?

“Công chúa đâu?” Ngừ điệu của Nhu Phi vẫn nhẹ nhàng như vậy, nhưng giờ phút này đây Mạnh Phát Ảnh lại cảm thấy giọng nói ấy trở lên vô cùng lạnh lẽo, xa lạ.

“Công chúa bảo hơi mệt nên đã đi nghỉ ngơi rồi ạ.” Một cung nữ đáp, sau đó lại nói thêm: “Để nô tì bẩm báo công chúa.”

“Không cần, bốn cung sẽ tự vào thăm công chúa” Nhu Phi tiến về phía phòng của Hiên Viên Tinh, giọng nói êm nhẹ hiện rõ sự quan tâm.

Hiên Viên Tinh liền nhấn nút cơ quan, đem lối vào đóng lại, sau đó hạ màn che xuống, vẫn chưa kịp xuống giường thì cánh cửa đã được đẩy ra, tiếp đó Nhu Phi đã vào đến bên trong.

“Tinh nhi con sao vậy? Không được khỏe à?” Nhu Phi đến bên nhè nhẹ dịu dàng dậy, vẻ mặt lo lắng hỏi han.

“Không có gì ạ, chẳng qua đi dạo vài vòng có chút mệt nên con mới nằm trên giường nghỉ ngơi một chút.” Nàng được Nhu Phi dịu dàng chăm sóc đứng dậy, cười cười nói.

Nhu Phi nhẹ thở phào: “Không sao thì tốt rồi.” Đến khi nhìn thấy bộ y phục sạch sẽ trên người Hiên Viên Tinh thì lại sắc giọng nói: “Nha đầu này, đi nghỉ mà không thay y phục, lát sau người thức dậy thực không biết y phục này còn ra thể thống gì nữa.”

“Ha ha, ở trong tấm cung của mình nên con không nghĩ nhiều vậy, hơn nữa Tinh nhi xưa nay tính hơi tùy tiện vậy rồi ạ.” Hiên Viên Tinh hơi sững người, sau lại cười cười giải thích.

Mạnh Phát Ảnh lúc này đang trốn trong mật đạo nghe được lời nói của Nhu Phi liền cảm thấy ngạc nhiên, lời này của Nhu phi thật sự không có ý gì khác chứ?

“Nha đầu này thật là chênh mảng mà, ngay cả lúc nằm nghỉ mà chăn của không đắp à?” Nhìn đến phía giường, Nhu Phi hơi nhíu mày lo lắng nói: “Lỡ như cảm lạnh thì sao?”

Ánh mắt nhìn về phía giường của Hiên Viên Tinh khựng lại phút chốc, sau đó mới quay về phía nàng nói.

“Làm sao có thể chứ? Hiện tại cũng đã là mùa hè, sao lại cảm lạnh được.” Hiên Viên Tinh lúc này mới ý thức được do nàng bàn này vội quá, ngay cả chăn cũng quên giăng ra, nhưng nàng cũng lạnh lẽo đối đáp.

Mạnh Phát Ảnh lúc này kinh ngạc thêm lần nữa, không phải bảo Nhu Phi tính tình đơn thuần hay sao? Sao lại quan sát tỉ mỉ thế kia?

Hay do Nhu phi thực sự lo lắng cho Tinh Nhi?

“Haiz~” Nhu Phi nhẹ thở dài, trong giọng đầy đau lòng nói: “Nha đầu này thật khiến cho người khác không yên tâm mà.”

“Tinh Nhi sau này nhất định sẽ chú ý, không để nương nương lo lắng nữa.” Hiên Viên Tinh giọng nói có chút cảm động, sau đó dịu Nhu Phi đến bên ghế.

Nghe Hiên Viên Tinh nói vậy, đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hơi híp lại, Hiên Viên Tinh đối với Nhu Phi nặng tình thật. Nghe nói mẫu thân thân sinh của Hiên Viên Tinh mất sớm, từ nhỏ Hiên Viên Tinh đều do Nhu Phi một tay chăm sóc, quả thật Nhu Phi cũng đối xử rất tốt với Hiên Viên Tinh.

“Nhu Phi nương nường có việc gì cho người báo Tinh Nhi được rồi, sao lại phải đích thân đến đây?” Hiên Viên Tinh cũng cảm thấy hiếu kỳ đối với chuyện Nhu Phi đột ngột đến.

“Không phải con nói muốn chinh chỉ thêu à? Bỗng lúc thêu đồ cũng dùng nó để chinh nên ta đem đến cho con này.” Nhu Phi cho cung nữ đứng sau lưng mang vật kia tới, ngừng một chút lại hỏi: “Đúng rồi, Tinh nhi con đang thêu món gì vậy?”

Hiên Viên tinh giật mình, cái chuyện thêu thùa chẳng qua là nhất thời bịa ra thôi, trước đó vài ngày vì lo chuẩn bị y phục cưới cho Mạnh Phát Ảnh nên nàng vẫn còn mệt, , lại thêm lúc này Mạnh Phát Ảnh đang trốn ở chỗ nàng nên nàng luôn phải lo lắng đề phòng, không có dịp nghỉ ngơi thì làm sao còn có tâm tư thêu thùa chứ?

Bị Nhu phi hỏi vậy, nhất thời có chút không đối đáp được, chỉ có thể thuận miệng nói, ” Con đang nghĩ tới thêu một ít đồ, còn chưa bắt đầu thêu!”

“Ha, đồ do Tinh Nhi thêu nhất định sẽ đẹp vô cùng, khi nào xong con cho ta xem xem.” Nhu phi có vẻ như cũng không có chú ý tới ngữ điệu khác thường của Hiên Viên Tinh, hơi hơi khẽ cười.

“Vâng, chỉ cần Người không chê cười con là tốt rồi.” Hiên Viên Tinh âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hơi ngượng ngùng nói nhỏ.

“Thôi, bỗng cũng không quá rầy người nghỉ ngơi.” Nhu phi ngồi một hồi, liền từ từ đứng lên.

“Tinh nhi kính tiễn Nhu phi nương nường.” Hiên Viên Tinh cũng vội vàng đứng dậy, cung kính hành lễ.

Nhìn Nhu Phi rời đi, nàng rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mạnh Phát Ảnh lúc này trốn trong mật đạo lại đang rơi vào trầm tư, Nhu Phi đường đột đến đây, thật sự chỉ để đưa đồ chinh chỉ thêu đến thôi sao?

Kĩ nghệ thêu thùa của Hiên Viên Tinh khá nổi tiếng, chẳng nhẽ ở chỗ nàng lại không có dụng cụ đó?

Nhu phi tính có đơn thuần đến đâu, cũng sẽ không thể nào không suy xét đến điểm này, hơn nữa vì chuyện con con như vậy mà đích thân đưa tới, chẳng phải là hơi khoa trương hay sao?

Tuy rằng lời nói của Nhu phi có vẻ như chỉ là thuận miệng nói mà không có ẩn ý gì khác, mỗi một câu tựa hồ như đều quan tâm đến Hiên Viên Tinh, nhưng nàng vẫn khó dứt khỏi cảm giác nghi hoặc, kì lạ.

Bình thường, mỗi lần nhìn thấy Nhu phi, khuôn mặt từ ái, đơn thuần sẽ đập vào ánh mắt đầu tiên, mọi người đều không khỏi bị khí chất của Nhu phi mê hoặc.

Tuy nhiên lúc này nàng núp trong bóng tối, nhìn không thấy nét mặt của nàng, cũng nhìn không được sự dịu dàng hay đơn thuần, ngược lại qua giọng nói Mạnh Phát Ảnh lại cảm thấy trong lời nói có vài phần sắc bén.

Sau khi xác thực Nhu phi đã rời đi, Hiên Viên Tinh liền mở cơ quan mật nhưng chỉ để hở một khe nhỏ chứ không hoàn toàn mở hết, đủ để Mạnh Phát Ảnh nghe được.

Lần này, nàng cũng cởi bỏ áo ngoài, nằm ở trên giường, đắp chăn xong.

“Người có cảm thấy Nhu Phi đã hoài nghi điều gì không?” Mạnh Phát Ảnh dò hỏi, Hiên Viên Tinh thường ngày rất thông minh, nhưng hành sự lại có vài phần cảm tính, cũng như đối với nàng, nếu không phải Hiên Viên Tinh dùng tình cảm xử việc thì tuyệt đối sẽ không mạo hiểm che giấu nàng.

“Có lẽ là không đâu, Nhu Phi nương nường thực ra rất đơn giản, bình thường có thể nào nói thế đó, trước giờ không có giấu diếm điều gì, nếu như Người phát hiện nhất định sẽ truy hỏi.” Hiên Viên Tinh nằm trên giường, nghiêng người hướng về phía màn che.

Lại đơn thuần nữa! Góc mày của Mạnh Phát Ảnh hơi nhếch lên, nhưng nghe Hiên Viên Tinh nói vậy, nàng cũng không nói nhiều thêm, dựa trên tình cảm Hiên Viên Tinh đối với Nhu Phi, nếu nàng nói xấu Nhu Phi ắt hẳn sẽ xảy ra mâu thuẫn.

Tuy nhiên nàng vẫn cảm thấy Nhu Phi đã bắt đầu hoài nghi rồi, nên vì lý do an toàn, nàng vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây, tuyệt đối không thể để Nhu Phi phát hiện ra.

“Người chuẩn bị đồ cho ta đi, tối nay ta sẽ rời Cung.” Gương mặt Mạnh Phát Ảnh thoáng trầm tư, ngữ điệu lạnh lùng nói, vốn nàng còn hơi lo lắng phía Hiên Viên Diệp, nhưng hành động hôm nay của Nhu Phi khiến nàng không thể lo nghĩ nhiều như vậy.

“Sao? Hôm nay rời Cung à? Không phải đã nói thêm vài ngày sao?” Hiên Viên Tinh ngạc nhiên, nhanh chóng ngồi dậy thấp giọng hỏi.

“Lúc này hoặc hai ngày sau cũng không khác là bao.” Mạnh Phát Ảnh không giải thích nhiều, giả như Hiên Viên Diệp đã bỏ cuộc thì đã qua nhiều ngày như vậy, nếu hắn không muốn buông tha thì cho dù có đợi bao lâu cũng vậy.

Đương nhiên, quan trọng là nàng không thể chờ thêm được nữa.

“Ừm, ta biết rồi.” Hiên Viên Tinh nhỏ giọng đáp lại, giọng điệu có vài phần lo lắng, cơ hồ có chút không nỡ. Trong Phủ Vương gia.

“Vương gia, tản binh đã 8 ngày rồi mà vẫn chưa có tin tức gì, ta có nên tiếp tục trấn giữ cổng thành không?” Túc Phong thấp giọng hỏi Hiên Viên Diệp đang ngồi tại đại sảnh.

Người của Săn Bảo cũng không thể ngày ngày trấn giữ cổng thành chứ! vẫn còn rất nhiều việc đợi họ xử lý!

“Giữ.” Hiên Viên Diệp trực tiếp nói, hoàn toàn không có chút do dự, chưa đợi tới lúc nữ nhân đó xuất hiện, sao lại có chuyện hồi binh.

“Nhưng mà, có thể Mạnh tiểu thư cảm thấy trong kinh thành an toàn nên không muốn rời đi nữa, thế há chẳng phải chúng ta đang lãng phí nhân lực sao?” Túc Phong có chút ngừng ngập, thấp giọng nói.

Túc Phong bình thường đối với mệnh lệnh của Hiên Viên Diệp tuyệt không có phản bác, chỉ là lần này, Điện hạ làm vậy thực sự là...

“Sẽ có một ngày nàng ta xuất thành.” Lòng mảy Hiên Viên Diệp hơi nhúu lại, khóe môi khẽ động, từng chữ từng chữ chậm chậm nói.

Hắn biết nữ nhân kia cho đến nay vẫn chưa có biểu hiện gì, nhất định là vẫn chưa yên tâm, muốn tiếp tục quan sát thêm một quãng thời gian, vì thế nên trong quãng thời gian này hắn dặn dò tất cả thuộc hạ không thể có bất kỳ hành động thất thường nào, tránh dả thảo kinh xà.

Nữ nhân ấy nhất định vẫn đang đợi, tới lúc nàng đã cảm thấy an toàn nhất định sẽ lòi đầu ra.

Không sao, hắn có rất nhiều thời gian cùng nàng vờn.

Sẽ có một ngày? Túc Phong giật mình, sẽ có một ngày rốt cục là phải đợi đến khi nào, 1 ngày, 10 ngày, 1 tháng, hay là 1 năm, nếu như nàng ta trong vòng 1 năm vẫn chưa xuất hiện, không lẽ người của tổ chức phải ẩn thân tại ngoại thành suốt 1 năm?

“Điện hạ, vậy phải đợi đến lúc nào?” Túc Phong ngẫm một lát lại thấp giọng hỏi, “Hay là ta hãy thu hồi người bên ngoại thành, chỉ giữ lại Lưu Nguyệt trấn giữ cổng thành?”

Hiên Viên Diệp con người hơi lóe lên, khóe môi lại khẽ giật, một lần nữa chậm rãi từng chữ một nói, “Tất cả vẫn giữ nguyên cho ta, nàng ta khi nào xuất hiện thì đợi tới khi đó.”

Thanh âm của hắn khá thấp nhưng giọng vẫn rất quả quyết, không cho phép ai hoài nghi.

Túc Phong tuy vẫn còn hơi lo lắng nhưng đã không dám tiếp tục phản bác nữa, chỉ là đột nhiên lại nhớ ra điều gì đó tiếp tục nói, “Điện hạ có phát hiện, dạo gần đây phía Thái tử có chút bất thường, tựa như đang tìm kiếm người? Thậm chí còn điều động người bên ngoại thành đến kinh thành.”

Đôi người của Hiên Viên Diệp hơi híp lại, đôi mắt sâu thẳm nhanh chóng lóe qua một tia lạnh băng, “Phái người đi điều tra rõ ràng cho ta.”

Thái tử không thể vô duyên vô cớ điều người vào thành, nếu để bị phát hiện, tội danh không phải là nhẹ nên nhất định chuyện này phải rất đặc biệt

Tìm người? Hắn ta muốn tìm người nào? Không lẽ là nàng ấy ?

Không lẽ Thái tử...

Thân thể của Hiên Viên Diệp đột nhiên kinh sợ bởi ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu, liền lạnh lùng dặn dò, “Ra lệnh cho Vũ và Lôi ngăn chặn người của Thái tử”

“Tuân lệnh” Túc Phong lần này trả lời rất sảng khoái, vừa dứt lời liền nhanh chóng rời đi.

Trong đại sảnh, đôi mắt của Hiên Viên Diệp ẩn qua vài phần lo lắng, chút khấn trương, hi vọng sự phán đoán của bản thân là sai lầm.

Trong Hoàng Cung.

Vẫn là vào lúc nửa đêm đợi tới lúc mọi người đã ngủ, Mạnh Phát Ảnh mới bò ra ngoài.

“Ta hôm nay đã cho người ra ngoài điều tra, vẫn không phát hiện có điều gì bất thường, tin rằng Thất ca thật sự đã cho thu hồi binh rồi, dù sao Thất ca vẫn còn nhiều chuyện phải xử lý” Hiên Viên Tinh nhỏ giọng nói, sau đó đem đồ đã chuẩn bị đưa cho nàng.

“Ừm, ta biết rồi, cảm ơn người, Tinh nhi.” Mạnh Phát Ảnh tiếp lấy đồ đạc trong tay Hiên Viên Tinh, khẽ cười, giọng nói chân thành pha lẫn vài phần tiếu nuối, tuy nhiên hiện nay thực sự phải rời khỏi đây rồi.

Nhanh chóng thay bộ y phục Hiên Viên Tinh chuẩn bị cho, xem ra Hiên Viên Tinh thực sự rất bỏ tâm vào chuyện này, bộ y phục này khá vừa người, cứ như đặc biệt làm cho nàng vậy.

Còn những thứ nguy trang khác, lúc này không thể thấp đèn tại đây nên nhìn không được tốt nên nàng đem đuôi ngựa và thuốc nhuộm cất đi, đợi sau khi ra Cung mới từ từ cải trang.

“Đối với ta còn cần phải khách khí vậy à?” Hiên Viên Tinh vểnh vểnh môi, lẩm nhẩm nói, chỉ là nhìn vào con người nàng lúc này lại thấy rõ sự lo lắng, nàng không kiềm được nhẹ giọng nhắc nhở, “Người sau khi rời khỏi nhất định phải cẩn thận đó”

“Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng vỗ vai Hiên Viên Tinh, thấp giọng an ủi.

“Thôi, ta phải đi đây” Không biết vì sao, Mạnh Phát Ảnh trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng, nàng luôn cảm thấy xung quanh có chút hơi hướm hiểm nguy, vì vậy nàng không muốn kéo dài thời gian nữa, đem theo lương thực do Hiên Viên Tinh chuẩn bị, nhanh chóng rời khỏi.

“Gấp vậy à?” Lần này đến lượt Hiên Viên Tinh ngăn người, ngấm ngấm cảm thấy có chút kì quái, không kiềm được hỏi.

“Ha ha... Ta chỉ sợ nếu tiếp tục lời thôi, người không nỡ ta rời khỏi mà khóc thì thật không hay.” Mạnh Phát Ảnh không nói rõ mà còn cố tình trêu ghẹo Hiên Viên Tinh.

“Người... Không chút đứng đắn gì cả” Hiên Viên Tinh trừng mắt liếc nàng sau đó khẽ cười.

Đột nhiên nàng vươn tay ra, nhanh chóng ôm lấy Hiên Viên Tinh thật chặt rồi mau chóng nhảy ra ngoài.

Vẫn đi theo lối vào lần trước, Mạnh Phát Ảnh tránh đi những thị vệ đang tuần tra, lặng lẽ đến bên góc tường, lại nhớ đến người áo đen kia, lòng thoáng qua chút lo âu, chỉ sợ hôm nay lại gặp hắn nên lúc vượt qua bên kia tường, nàng lặng lẽ quan sát trước, không phát hiện điểm dị thường nào mới nhanh chóng nhảy qua.

Hiên Viên Tinh đợi Mạnh Phát Ảnh rời đi, đứng trước cửa sổ nhìn một hồi, nghĩ tới nàng ta có lẽ đã ra khỏi cung mới quay lại giường, nhưng vì không an tâm nên làm sao cũng không ngủ được, đôi mắt mở to nhìn về phía màn che, trái tim như bị gắt gao treo lên.

Đột nhiên nàng nghe thấy một âm thanh nhỏ truyền tới, Hiên Viên Tinh kinh ngạc một chút, trong lòng nghĩ chẳng lẽ Ảnh nhi không trốn ra ngoài mà lại quay lại rồi?

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng lại có chút hoan hỉ, định rời giường lại đột nhiên nghĩ tới lúc trước Ảnh nhi vào đây qua cửa sổ, sao lần này lại đi vào từ cửa chính?

Cảm thấy nghi hoặc nên nàng không dám hành động bừa bãi mà chỉ yên lặng nằm trên giường, đôi mắt dán thẳng vào cánh cửa.

Cửa phòng từng chút một hé mở, tim của Hiên Viên Tinh cũng theo vậy mà thấp thỏm.

Tới khi cửa đã mở tới một độ rộng nhất định, một kẻ vận y phục đen bỗng nhiên xông vào.

Tuy rằng lúc này trong phòng hơi tối nhưng vẫn nhìn thấy dáng người của kẻ ấy không phải là Mạnh Phát Ảnh, Hiên Viên Tinh hoảng hốt kêu lên.

Nhưng nàng vẫn chưa kịp lên tiếng thì kẻ đó đã nhanh chóng đến trước giường điểm huyệt ngủ khiến nàng thiếp đi. Thực ra kẻ áo đen ấy cũng không biết Hiên Viên Tinh đã ngủ hay chưa, nhưng chỉ sợ vạn nhất nên mới điểm huyệt ngủ của nàng.

Người đó đem Hiên Viên Tinh dời xích ra bên ngoài một chút, sau đó lên giường, tại vách tường ấn nhẹ, thông đạo dần dần mở ra.

Sau đó hắn nhanh chóng đi vào bên trong, vài khắc sau đã thấy đi ra, mắt nhìn Hiên Viên Tinh đang nằm trên giường hiển nhiên có chút không cam tâm, tiếp đó lục soát mọi góc ngách trong phòng nhưng rốt cục vẫn không có bất cứ phát hiện nào.

Lúc này hắn mới nhanh chóng rời khỏi.

Mạnh Phát Ảnh sau khi rời cung vẫn có chút lo lắng nên nàng thăm dò tình hình một chút nhưng vẫn không thấy có gì thị vệ nào, cũng không có điều gì bất thường.

Tuy vậy nàng vẫn cảm thấy không nên khinh suất, lúc này đã là nửa đêm, tuy bề mặt không có gì nhưng không có nghĩa là trong nơi tối không có.

Dựa vào thân thủ của nàng, nhảy qua tường thành không phải là vấn đề to tát gì, chỉ e bên ngoài thành có mai phục há chẳng phải là nàng chui đầu vào lưới à ?

Vì thế nên suy đi nghĩ lại, nàng vẫn chọn đi từ cửa thành ra.

Chỉ là lúc này đêm khuya, cửa thành đã đóng nên chỉ có thể đợi tới lúc trời sáng.

Tới lúc trời đã hơi sáng, Mạnh Phát Ảnh kiểm một tấm gương, sau đó từ từ cải trang.

Nàng thời thời khắc khắc tự nhắc bản thân đối thủ là Hiên Viên Diệp, không thể khinh địch, nàng đem thuốc phẩm nhuộm nhẹ nhẹ quét lên tóc, kì thực loại thuốc nhuộm này cũng giống như sơn thời hiện đại vậy, trét lên lập tức hóa trắng.

Nhưng nó không giống như thuốc nhuộm tóc có thể làm tóc đổi sang màu trắng thật.

Vừa hay loại sơn này có màu hơi xám xám, không phải là trắng tinh, sau khi quét lên nhìn rất tự nhiên.

Ở thời cổ đại này, lão nhân chừng sáu bảy chục tuổi đã nhìn khá già rồi, vậy nên tóc và râu cũng gần như bạc phơ, tóc và râu lúc này hoàn toàn phù hợp.

Kể đó nàng bôi chút thuốc lên mặt, một lúc sau gương mặt bóng loáng của nàng hiện lên một lớp nếp nhăn. Cũng như vậy, nàng tiếp tục bôi lên tay và cả những phần lộ ra ngoài trên cánh tay, tạo nên những tầng nếp nhăn.

Thậm chí ngay cả trên cổ nàng cũng làm tương tự, một lúc sau những đường nhăn nhanh chóng xuất hiện trên cổ nàng.

Nhìn qua trông nàng như một lão nhân thực thụ.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh chậm chậm nhếch lên lộ một tia cười hài lòng, chỉ là lúc nàng cười không còn hiện lên gương mặt tuyệt thế mỹ lệ nữa mà là những nếp nhăn chẳng chịt.

Nàng chợt kinh hoảng, không biết đến khi nàng sáu bảy chục tuổi có biến thành cái dạng này không ?

Nhưng phải thừa nhận rằng biện pháp hóa trang này hiệu quả không thể nào tốt hơn được nữa, ngay cả nàng cũng không nhận ra bản thân nữa là.

Mạnh Phát Ảnh lại tìm lấy một cây trượng sau đó cúi lưng , chống xuống đất từ từ đi trên đường lớn. Nàng chậm chậm đi từng bước một. Cước bộ của nàng vô cùng thông thả bởi vì nếu đã lớn tuổi rồi mà còn đi như bay thì nhất định sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Bây giờ nàng cũng không gấp, bộ dạng này của nàng ngay cả bản thân cũng không nhận ra, nàng không tin Hiên Viên Diệp lại có thể nhận ra, huống hồ tư thế đi bộ của nàng quá chân thật ,quá giống một lão nhân.

Nhiều người đi đường nhìn thấy nàng cũng tự giác nhường đường, một số người nhiệt tình còn cẩn thận dìu nàng, dặn dò nàng phải chú ý một chút.

Như thế có thể thấy được lớp cải trang lúc này quá ư là thực.

Mặt trời từ từ lên, con đường lớn càng ngày càng náo nhiệt, Mạnh Phát Ảnh chậm chậm đi nhưng đôi người vẫn từng chút một quan sát xung quanh.

Tuy vậy cũng không phát hiện được có gì lạ thường.

Chỗ nàng trú lúc đầu vốn cách cửa thành khá gần nên đi không bao lâu đã thấy được cửa thành rồi, nàng nắm chặt trượng trong tay, cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại. Theo dòng người từ từ đi về phía cổng thành.

Vào lúc này người ra thành là đông nhất, một gã thanh niên trẻ tuổi trên lưng đeo một bao nải cũng đang gấp gáp đi về phía ấy, nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh đang di chuyển một cách gian nan thì có chút không đành lòng mà đi tới phía trước, nhẹ nhàng dìu nàng , rất nhiệt tình mở miệng : “ Ông lão à, ông cẩn thận chút, để con dìu ông ”

“ Được, cảm ơn người, tiểu tử người thật tốt ! ” Mạnh Phát Ảnh chậm chậm ngẩng đầu, nhìn về hướng tiểu tử đó, đề giọng nói.

Gương mặt thanh niên ấy rất phấn chấn, mang theo nét thư sinh nho nhã, tướng mạo cũng khá là xuất chúng.

Tướng mạo khá lại có tấm lòng tốt như vậy, quả là hiếm thấy.

Mạnh Phát Ảnh lúc này thực sự từ trong thâm tâm cảm thấy mến người này, bởi vì việc hần lại dìu nàng bây giờ quả là giúp nàng, đây cũng là một cách ẩn thân hay.

Hai người họ nhìn vào như ông cháu vậy, càng khó khiến người ta hoài nghi.

“ Người thanh niên này thật là hiếu thuận.” Những người đi đường khác nhìn thấy người thanh niên dìu Mạnh Phát Ảnh đi, không kiềm lòng được mà khen.

“ Đúng vậy, thật đúng là khó có được người hiếu thảo như vậy.” Có người thấp giọng phụ họa theo.

“ Hiên Viên Vương triều chúng ta thực tốt, đặc biệt là dưới sự trị vì của Thất điện hạ, kinh thành càng ngày càng phồn hoa, cuộc sống của bá tánh cũng càng ngày càng tốt ” Một gã nam nhân trung niên đột nhiên nói, thanh âm ấy cực kỳ chân thành, không giống như là đang nịnh nọt.

“Đúng vậy đúng vậy, Thất điện hạ thật sự nghĩ cho lão bá tánh chúng ta.” Một người khác cũng nhanh nhẩu phụ họa, gương mặt cũng tràn đầy sự chân thành.

“Thất điện hạ thường ngày lạnh lùng vậy chứ nhưng tâm lại là cực tốt, đối xử với dân chúng rất tốt ” Cả người thanh niên đang dìu Mạnh Phát Ảnh cũng nhẹ nhàng cười nói.

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, không phải chứ, gã nam nhân ấy được lòng dân như vậy à ?

Gã nam nhân bình thường như cục đá đó có thực hảo tâm như bọn họ nói ? Mà người bọn họ đang nói tới có phải là hần ta không ?

Vừa suy ngẫm thì nàng đã đi tới trước cổng thành rồi.

Ngoài cổng thành lúc này chỉ có những thị vệ thường ngày ở đây đứng canh, cũng không có ai khác trông coi.

Bọn thị vệ đó cũng không có từng người từng người một kiểm tra người ra thành, càng không dò hỏi thân phận , những người đi phía trước đều ra khỏi thành thuận lợi, rất nhanh cũng đến lượt Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh vẫn để thanh niên đó dìu, từ từ đi đến gần cổng, một bước, một bước, sắp rồi, sắp rồi.

Ta sắp ra khỏi kinh thành rồi.

Trong lòng không kiềm được cảm giác vui sướng, tốt quá ,tốt quá rồi, cuối cùng có thể ra khỏi thành rồi.

“Đứng lại.” Chỉ là ngay lúc nàng sắp bước qua khỏi cửa thành thì một giọng nói băng lãnh đột nhiên truyền tới như nện vào tai nàng.

Mạnh Phát Ảnh cả người cứng đờ, cứ như rơi xuống lòng tảng băng vạn năm, phút chốc cả người như đông cứng lại.

Không phải chứ.....

Tại sao hắn lại xuất hiện ở nơi này chứ ?.....

52. Chương 52

Lời nói vang lên bên tai không những lạnh như băng mà còn có thêm sự sắc bén và nguy hiểm, Mạnh Phát Ảnh không cần quay đầu lại đã biết người nọ là Thái tử.

Nhưng tại sao Thái tử lại ở đây, hơn nữa y hô “Đứng lại!” quá bất ngờ, có phải ám chỉ nàng hay không?

Đối với những lời đồn đại về Thái tử, nàng hầu như đều nghe rằng y là loại người cực kì âm hiểm và tàn nhẫn.

Tuy rằng nàng luôn nói Hiên Viên Diệp âm hiểm, nhưng sự ‘âm hiểm’ của Hiên Viên Diệp theo phương diện người không động đến hắn, hắn cũng không động đến người, còn Thái tử lại là người nổi tiếng thị huyết âm ngoan không từ thủ đoạn.Nếu so sánh với Thái tử thì Hiên Viên Diệp hoàn toàn xứng đáng là chính nhân quân tử.

Lúc này bỗng nghe thấy giọng nói của Thái tử, trong lòng Mạnh Phát Ảnh rất kinh ngạc, không kìm được cảm giác lạnh cả người.

Với tính tình tàn nhẫn của Thái tử không biết lại muốn làm chuyện gì nữa đây?!!

Giờ phút này, nàng tình nguyện người xuất hiện là Hiên Viên Diệp mà không phải Thái tử.

Đang suy nghĩ hai mắt hơi nghiêng sang hướng khác, dư quang trong đáy mắt nhìn thấy Hiên Viên Diệp đang cười ngửa đi đến.

Hiên Viên Diệp thản nhiên ngồi trên lưng ngựa, toàn thân áo trắng, tuy rằng vẫn lạnh lùng như cũ nhưng tựa hồ lại tỏa ra khí chất mê hoặc người khác.

Hắn giục ngựa đến như vậy rất giống như Bạch Mã Hoàng Tử trong truyền thuyết, vẻ mặt các cô nương trên đường đều ngưng ngừng ngắm hắn, toàn thân bọn họ toát ra sự ái mộ rõ ràng lại nồng nhiệt như muốn nhấn chìm hắn.

Đôi mắt trong trẻo của Mạnh Phát Ảnh hơi lóe lên một cái, khóe môi cũng khẽ cong lên thành một nụ cười.

Giờ khắc này, nàng đột nhiên quên mất phải tránh né, không biết vì sao khi Hiên Viên Diệp xuất hiện hàn ý tận đáy lòng dành cho Hiên Viên Diệp bởi chuyện Thái tử xuất hiện mà phai nhạt đi nhiều.Nếu muốn nàng lựa chọn, nàng tình nguyện chọn cùng Hiên Viên Diệp trở về, tùy ý Hiên Viên Diệp xử trí mà không phải bị Thái tử tóm về.

Bởi vì ở trong tay Hiên Viên Diệp, ít nhất nàng có thể chết toàn thân, nhưng khi rơi vào tay Thái tử, chiếu theo tính tình tàn nhẫn của Thái tử, bất kể là chuyện gì cũng có thể làm ra .Bất quá nàng vẫn không hiểu, nàng cải trang thành bộ dạng như vậy thì sao Thái tử có thể nhận ra được, huống chi lúc này Thái tử còn cách nàng một đoạn.

“Chuyện gì thế này, Thái tử cũng tới giữ cửa thành sao?” Hiên Viên Diệp đến gần, hơi nhìn lướt qua Thái tử, không nhanh không chậm nói, giọng nói lạnh như băng khiến cho người chung quanh không khỏi lạnh run một cái, mà những cô nương lúc đầu ái mộ nhìn hắn cũng đều sợ hãi khép hờ mắt không dám nhìn lung tung nữa.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh hơi giật giật một cái, Hiên Viên Diệp này không mở miệng thì khiến người khác mê mẩn, mở miệng liền mang theo ngữ khí muốn đông chết người ta, bảo sao cô nương nhà người ta không sợ hãi chứ.

“Ha ha...” Thái tử nhìn thấy hắn, cũng không kỳ quái, trong mắt lại có thêm vài phần hưng phấn khác thường, mặt lại hướng về phía Mạnh Phát Ảnh, nửa thật nửa giả cười nói: “Thế nào? Thất đệ hay canh ở nơi này nên Bản Thái tử cũng muốn thử canh ở đây xem sao”

“Nếu Bồn vương nhớ không lầm, chuyện trong Kinh thành sớm không thuộc sự quản lý của Thái tử, Thái tử không sợ phạm tội vượt quyền sao?” Khóe môi Hiên Viên Diệp hơi nhếch lên một chút, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, trong lời nói lộ rõ sự uy hiếp.

Sắc mặt Thái tử cứng đờ, sự kiện đó vẫn luôn là nỗi thống hận nhất của y, mà lúc này Hiên Viên Diệp lại ở trước mặt mọi người chế ngạo y, trong mắt Thái tử phủ đầy sự tức giận nhưng vẫn cực lực nhẫn xuống, lại cười khê nói: “Bản cung giữ tại cửa thành là để tìm người, như vậy có thể chứ?”

Hiện giờ y không còn che dấu mục đích của y, bởi vì y biết Hiên Viên Diệp sớm đã phát hiện ra mục đích của y, cho nên y có thể thoải mái nói ra mục đích của mình. Hơn nữa, y cũng muốn thử xem thái độ của Hiên Viên Diệp như thế nào.

“Có thể.” Đầu lông mày Hiên Viên Diệp hơi nhíu lại, trả lời theo ý của Thái tử nhưng sắc mặt đột nhiên trầm xuống, lạnh lùng nói: “Bất quá, Bồn vương cũng có thể lấy việc trái luật trị an thành tội để bắt bớ.”

Hai mắt Thái tử híp lại, lạnh lùng liếc nhìn Hiên Viên Diệp một cái, trong mắt không chút nào che dấu sự ngoan tuyệt, cũng không cùng Hiên Viên Diệp diễn trò nữa mà lạnh lùng nói: “Bản cung mà đã muốn bắt người thì ai cũng không ngăn cản được, ta tin rằng Thất đệ đã hiểu tính tình của Bản cung, nếu người Bản cung không chiếm được, thì Bản cung sẽ phá hủy người đó.”

Lần này, trong lời nói của Thái tử không chút nào che dấu sự uy hiếp, tràn ngập sát khí. Nếu y không bắt được nữ nhân kia thì cũng tuyệt đối không để nữ nhân kia rơi vào tay Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp đột nhiên cả kinh nhưng mặt vẫn bất động thanh sắc, gương mặt vẫn lạnh như băng như cũ, khóe môi nở nụ cười lạnh, khê hừ lạnh: “Hừ, tính tình Thái tử ra sao Bồn vương hiểu rất rõ mà chỉ sợ người trong thiên hạ cũng đều rất rõ ràng.”

Khóe môi cười lạnh lộ rõ sự trào phúng, ánh mắt cũng không che dấu nhìn về phía cửa thành. Đường như lơ đãng dạo qua một vòng, sau đó mới nói: “Ồ chỗ này có người mà Thái tử muốn tìm sao?”

“Có hay không người so với Bản cung càng hiểu rõ hơn.” Thái tử nhếch môi lên nở nụ cười chứa đầy thâm ý, ánh mắt cũng chuyển hướng về phía Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh bởi vì lúc này đang giả dạng thành lão nhân, nên vẫn khom người, mắt cụp xuống, mái tóc màu trắng buông xuống hoàn toàn che đi ánh mắt của nàng, lúc này nàng chỉ có thể quan sát được một chút tình huống ở phía bên đó.

Nàng âm thầm đưa mắt nhìn về phía Thái tử, giờ phút này mặc dù Thái tử nhìn phía nàng, nhưng nàng lại cảm giác được, tiêu điểm của ánh mắt Thái tử tựa hồ như không phải đối diện với nàng mà hướng về phía bên cạnh nàng – vị nam tử trẻ tuổi.

Mạnh Phát Ảnh lại âm thầm đánh giá người này, ngũ quan cực kỳ thanh tú, toàn thân toát ra vẻ thư sinh ôn nhu, vóc dáng của hắn cũng không cao, so với nàng lúc bình thường thì không cao hơn bao nhiêu.

Mà hiện tại khuôn mặt của hắn cũng không có sự sợ hãi, trong đôi mắt ngược lại lại có vài phần tức giận, lưng thẳng tắp ẩn chứa sự kiên trì không chịu khuất phục. Hắn lúc này đứng lẫn trong đám người đang sợ phát run nên có chút không giống người thường.

Bất quá theo phương hướng mà Thái tử nhìn, lúc này hơn phân nửa người nàng bị nam tử trẻ tuổi che đi cho nên nàng cũng không dám khẳng định người mà Thái tử nhìn rốt cuộc là ai.

Mà ánh mắt Hiên Viên Diệp vừa mới nhẹ nhàng đảo qua mặc dù không để lại dấu vết, nhưng khi ánh mắt Hiên Viên Diệp lướt qua, nàng lại cảm giác được chỉ một lần đảo mắt qua rất nhanh cũng đã bắt được nàng, nhưng lại rất nhanh dời đi khiến nàng có chút nghi hoặc.

“Phải không?” Hiên Viên Diệp bực môi khêu gợi lại mở ra, đôi mắt lại nhìn về phía cửa thành, không chút để ý chuyển động qua lại, nhưng bây giờ mắt của Mạnh Phát Ảnh cũng hoàn toàn nhìn về phía bên này, trong nháy mắt mắt hai người liền lơ đãng đối nhau.

Giây phút chống lại ánh mắt của hắn, trong lòng Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cả kinh, vẫn như cũ là cặp mắt lạnh đến thấu xương nhưng lúc này nàng lại phát hiện trong đôi mắt kia quá phức tạp, có rất nhiều điều nàng xem không hiểu, phức tạp đến nỗi đoán không ra.

Nhưng có một loại cảm xúc, nàng cũng hiểu chính là sự kiên trì của hắn, dường như chưa bao giờ muốn bỏ cuộc.

Tuy rằng mắt Hiên Viên Diệp rất nhanh dời khỏi thân thể nàng, thậm chí không có lưu lại chút nào nhưng Mạnh Phát Ảnh trăm phần trăm có thể khẳng định hiện tại Hiên Viên Diệp đã nhận ra nàng.

Nhận ra nàng lại làm bộ không quen biết thì cũng chỉ có một nguyên nhân là vì sự hiện diện của Thái tử.

Đầu lông mày Mạnh Phát Ảnh nhíu lại, mắt cũng từ từ nheo lại, Thái tử sao lại đột nhiên đi tìm nàng? Nàng và Thái tử không có bất kỳ tiếp xúc gì, nàng cũng chưa từng đắc tội hắn cơ mà?

Mà câu nói kia của Thái tử, không chiếm được liền hủy diệt, ý y nói là nàng sao?

Hay là có người nói với Thái tử điều gì đó khiến Thái tử...

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Mạnh Phát Ảnh thấy lạnh, cảm giác bây giờ không giống khi đối diện với Hiên Viên Diệp, đột nhiên đáy lòng nàng dâng lên một loại sợ hãi.

Nàng bị Thái tử chú ý.

“Bốn vương thật sự nhìn không ra.” Mắt Hiên Viên Diệp đảo qua mọi người mới từ từ nói, giọng nói lạnh như băng mang theo chút thờ ơ. Nhưng đáy lòng lại không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, bởi vì khi mắt nhìn về phía nàng lần đầu tiên, hắn đã nhận ra nàng, tuy rằng tài cải trang của nàng rất cao siêu nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, hắn liền nhận ra, không phải bởi bề ngoài mà vì một loại cảm giác khi đối diện với ánh mắt nàng nhìn sang hắn, chỉ cần ánh mắt ấy thôi hắn đã trăm phần trăm khẳng định được.

Mà lúc này từ một nơi bí mật gần đó Lưu Nguyệt cũng đã đi lên phía trước, âm thầm làm một cái động tác với Hiên Viên Diệp mà chỉ có hắn mới hiểu. Hiên Viên Diệp hiểu Lưu Nguyệt muốn nói cho hắn biết người kia thật sự là nàng.

Nhưng hiện tại hắn lại không thể vạch trần nàng, theo lời Thái tử đã nói không chiếm được thì y sẽ giết nàng, hắn tin tưởng Thái tử tuyệt đối sẽ làm ra chuyện này, hơn nữa người của Thái tử đều ở cửa thành, người của hắn lại phân tán ở khắp nơi ngoài cửa thành, nếu Thái tử thật sự muốn động thủ, hắn không nắm chắc một trăm phần trăm sẽ bảo vệ chu toàn được cho nàng.

Cho nên ở tình huống này hắn không thể ra mặt bắt nàng.

Đương nhiên có một chuyện quan trọng hơn, tuy rằng hắn phát hiện ánh mắt của Thái tử nhìn về phía chỗ nàng đang đứng, nhưng người mà hắn tập trung nhìn dường như không phải là nàng hoặc nói người mà Thái tử lúc này hoài nghi lại là một người khác – người nam tử trẻ tuổi kia!

Nếu nói vậy, trước hết hắn sẽ cho nàng ra khỏi thành, tuy rằng để nàng ra khỏi thành rồi thì việc tìm kiếm nàng sẽ khó khăn hơn, nhưng hắn tìm đã khó khăn thì Thái tử muốn tìm được sẽ càng khó khăn hơn, coi như Thái tử thông minh, cơ trí nhưng khi đã ra khỏi Kinh thành, Thái tử vẫn rất khó bắt được nàng. Xét theo tình thế lúc này, nàng còn ở trong Kinh thành thì sẽ phải đối mặt với nhiều nguy hiểm, dù sao Kinh thành cũng không đủ lớn cho nàng trốn.

Hắn tin tưởng dựa vào sự thông minh của nàng, lúc này cũng đã nhận ra được người mà Thái tử nói chính là nàng, tin tưởng sau khi ra khỏi thành nàng sẽ thập phần cẩn thận hơn, sẽ đề phòng Thái tử hơn nữa .

“Ha ha...” Thái tử lại cười ra tiếng, trong đôi mắt cũng có thêm vài phần thâm ý khác thường, y nhìn thẳng vào chỗ Mạnh Phát Ảnh đang đứng, khóe môi cong lên từng chữ từng chữ chậm rãi nói: “Nếu Thất đệ nhìn không ra, như vậy Bản cung cũng không ngại cho người biết.”

Tay Hiên Viên Diệp dưới y phục đột nhiên căng thẳng, tuy rằng hắn hoài nghi người mà Thái tử nhìn không phải nàng, nhưng tận đáy lòng vẫn còn có chút lo lắng, nhưng lúc này tuyệt đối không thể để lộ ra chút khác thường nào, vì thế chỉ trầm giọng nói: “Được.”

Nhưng cũng âm thầm chuẩn bị kỹ càng, nếu một khi nhìn thấy người Thái tử bắt là nàng, hắn sẽ động thủ trước, dù biết rõ như vậy thì bản thân mình sẽ hoàn toàn bại trong vòng vây của Thái tử.

Mạnh Phát Ảnh hơi sững sốt một chút, nhưng dưới đáy lòng lại âm thầm cảm thán, xem ra Hiên Viên Diệp cũng nhìn ra người mà Thái tử tập trung nhìn không phải nàng.

Quả thật là người phúc hắc, chỉ đáng thương cho người trẻ tuổi vô tội này. Xem ra nàng phải làm phiền hắn rồi.

Bất quá, nàng tin tưởng Hiên Viên Diệp sẽ không để hắn bị thương, Hiên Viên Diệp cũng không phải người vì mục đích của chính mình mà hy sinh tánh mạng người vô tội.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, khi nào thì trong lòng nàng lại nghĩ về Hiên Viên Diệp như thế ? Mà còn đánh giá cao về nhân cách làm người của hắn nữa.

“Được, tốt lắm!” Thái tử hí hóp mắt lại, tinh quang chớp lóe, sau đó đột nhiên giục ngựa đi lên phía trước, nhanh chóng đến cửa thành, trong tay đột nhiên ném ra một cây trường tiên, nhắm thẳng đánh về phía Mạnh Phát Ảnh.

Giờ khắc này, đột nhiên Hiên Viên Diệp cảm giác được lòng mình treo lên. Đôi mắt hắn nhìn thẳng về phía trường tiên Thái tử vừa đánh ra.

Cả người Mạnh Phát Ảnh hơi cứng đờ , dù sao vẫn không thể loại trừ khả năng Thái tử đã nhận ra nàng.

Nhưng trường tiên của Thái tử lại quán lấy người trẻ tuổi, sau đó dụng lực lập tức đem người trẻ tuổi kéo lại phía mình, trực tiếp ôm vào trong ngực. Cánh tay còn gắt gao ôm lấy lưng của người trẻ tuổi kia.

Trái tim Hiên Viên Diệp nhanh chóng trở lại vị trí, rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi. Xem ra lần cá cược này hắn đã thắng.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh cũng âm thầm cong lên, ban ngày ban mặt mà Thái tử lại ôm một đại nam nhân thật đúng là...

Nam tử kia rất gầy, lúc ôm lấy thắt lưng cảm giác cũng không tệ. Hơn nữa da tay của hắn cũng vô cùng tốt, cực kì trắng nõn cho nên khi Thái tử nhìn mặt hắn trong mắt càng thêm vài phần đặc ý.

Lúc này nàng càng thêm khẳng định, người mà Thái tử muốn tìm nhất định là nữ nhân, tám mươi phần trăm là nàng, xem ra về sau nàng càng phải thêm cẩn thận mới được .

“A, thì ra người Thái tử muốn tìm là hắn.” Nhìn Thái tử giục ngựa trở về, Hiên Viên Diệp có chút bực tình đại ngộ nói, nhưng khi nhìn đến tay Thái tử gắt gao ôm lấy lưng của nam tử trẻ tuổi, hai mắt hơi lóe lên một cái.

Nghe thấy lời nói hơi tùy ý của Hiên Viên Diệp, Thái tử sững sốt một chút, nhưng giờ phút này, y lại cho rằng Hiên Viên Diệp đang giả bộ nên lạnh lùng nói: “Không sai, chính là nàng.”

“A, khó có khi Thái tử lại muốn học tập hiếu đạo như thế .” Ánh mắt của Hiên Viên Diệp nhìn về phía nam tử trẻ tuổi kia lại chột lóe lên, sau đó nhếch môi nói. Kỳ thật hắn vừa mới nhận ra nam tử này.

“Có ý gì?” Thái tử hơi giật mình, trầm giọng chất vấn nhưng lập tức hung tợn nói: “Hiên Viên Diệp, người không cần ở trước mặt Bản cung giả bộ, nàng là ai, người hắn biết rất rõ ràng.”

Ngày đó, Mạnh Như Tuyết nói cho y biết vết đen sẫm gì đó trên mặt Mạnh Phát Ảnh là giả, là Hoàng Hậu sai người bôi lên, hơn nữa Mạnh Phát Ảnh ngọc cũng là do Hoàng Hậu làm. Mặc dù không tiếp tục nói rõ nhưng sự thật cũng đã gần được phanh phui, Mạnh Phát Ảnh rất có thể là tiên nữ hạ phàm.

Cho nên mấy ngày nay, y không tiếc mạo hiểm để thủ hạ vào Kinh thành, vì có thể mau chóng tìm được nàng trước Hiên Viên Diệp.

Nhưng dù sao y cũng chưa từng thấy qua khuôn mặt thật của Mạnh Phát Ảnh, vừa lúc này ở cửa thành đột nhiên phát hiện Lưu Nguyệt đứng trong đám người, trong ánh mắt hiện lên sự khác thường, y liền đoán rằng, vô cùng có khả năng là nữ nhân kia xuất hiện.

Mà khi hai mắt nhìn lại thì chỉ có người thiếu niên này là đặc biệt nhất, hơn nữa cũng có khí chất khác thường, quan trọng nhất là có vài phần âm nhu. Cho nên liền cho rằng hẳn là Mạnh Phát Ảnh.

“Người này, bốn vương biết, đây là hiếu tử có tiếng ở Kinh thành, từng báo danh tham gia kì thi Hương năm nay, về sau bởi vì chăm sóc phụ thân sinh bệnh, không thể tham gia khảo thí, sự hiếu thuận này thật sự đáng để học tập.” Khóe môi Hiên Viên Diệp hơi hơi cong lên, rất nhẫn nại giải thích. Trong giọng nói không có sự lạnh như băng mà trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Khi nói chuyện cũng cố ý bảo thị vệ giữ cửa Thành thả những người khác đi. Hẳn phải thừa dịp bây giờ lực chú ý của Thái tử còn ở trên người thiếu niên để cho nàng mau chóng rời khỏi.

Sắc mặt Thái tử đột nhiên trầm xuống, vẫn không tin tưởng lời nói của Hiên Viên Diệp, ngoan thanh nói: “Không có khả năng.”

Nhưng một tay của y cũng nhanh chóng chụp vào trước ngực nam tử trẻ tuổi, hoàn toàn bằng phẳng không hề mềm mại như sự tưởng tượng của Thái tử, thậm chí không có nửa điểm khác thường.

“Thái tử đang làm cái gì vậy, trước mặt mọi người mà người lại phi lễ ta sao? Tuy rằng thảo dân là nam nhân nhưng hành vi này của Thái tử thật sự là quá bất nhã.” Nam tử trẻ tuổi cho tới bây giờ vẫn không hề bị sợ hãi nhưng lại lạnh giọng chất vấn Thái tử.

Khi Hiên Viên Diệp nhìn về phía hắn, trong mắt có thêm vài phần tán thưởng, khó có khi lại mở miệng trêu đùa: “Bốn vương cũng không biết Thái tử còn có sở thích này.”

Đã sắp ra khỏi cửa thành khóe môi Mạnh Phát Ảnh lại giật mạnh một cái, Hiên Viên Diệp quả thật không phải phúc hắc bình thường mà.

Nhưng nàng cảm giác được Hiên Viên Diệp cố ý thả nàng ra khỏi Thành, hơn nữa nàng cũng có thể cảm nhận được nhiều nguy hiểm ngầm xung quanh, ở cửa Thành này có rất nhiều cao thủ mà Thái tử mang đến cho nên nàng phải nhanh chóng rời khỏi.

Ra khỏi cửa Thành đi cách xa một khoảng, nàng chọn một con đường cực kì hẻo lánh, cởi ngựa trang trên mặt ra, thay đổi một bộ y phục khác rồi nhanh chóng đi thẳng về phía trước.

Hiên Viên Diệp vì không để Thái tử bắt được nàng mà tình nguyện thả nàng ra khỏi Thành? Cách làm của hắn thật sự khiến Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc, một khi đã như vậy hiện tại nàng cũng không thể uống phí khổ tâm của hắn, tuyệt đối không thể để cho Thái tử phát hiện.

Mặt Thái tử trong nháy mắt thay đổi mấy lần, đột nhiên ý thức được điều gì đó nhanh chóng nhìn về phía cửa Thành, nhìn thấy nhóm người vừa mới đứng đó cũng đã đi mất.

Đôi mắt híp lại, hàn quang sâu trong mắt bắn mạnh ra, cánh tay vung lên đã đem nam tử kia ném xuống ngựa, sau đó giục ngựa ra khỏi cửa Thành, ngoài cửa Thành đã không thấy bóng dáng của ‘Lão nhân’ cô đơn kia.

Thái tử lần này giật mình, bản thân mình đã trúng bẫy của Hiên Viên Diệp.

Tốc Phong nhanh chóng tiếp được nam tử trẻ tuổi bị Thái tử ném, ánh mắt Hiên Viên Diệp lại nhìn về phía hắn, thấp giọng nói: “Từ nay về sau hãy đi theo Bốn vương.”

Nam nhân này có thể ở tình huống này không sợ hãi không hoảng hốt, thật sự khiến hắn có vài phần kính trọng, hơn nữa hôm nay nếu không phải có hắn thì nàng cũng đã bị bại lộ rồi.

“Đa tạ Điện hạ, chờ thảo dân xử lý tốt chuyện của phụ thân sẽ tới chỗ của Điện hạ.” Nam tử trẻ tuổi kia ngẩn người, biểu tình kích động, nhưng vẫn trước sau như một, là một người con vô cùng hiếu thảo.

Hiên Viên Diệp khẽ gật đầu, không nói thêm điều gì nữa, thấy vậy nam tử trẻ tuổi kia mới từ biệt hần ra khỏi Thành.

” Mọi người rút lui, phái một nhóm đi tìm nàng, nếu tìm được nàng thì dừng để nàng phát hiện ra , chỉ cần âm thầm bảo vệ nàng là được rồi.” Hiên Viên Diệp xuống ngựa, thấp giọng phân phó Tốc Phong.

Lúc này, Lưu Nguyệt cũng từng bước đi đến.

“Lưu Nguyệt, người xác định thật sự là nàng sao?” Tốc Phong có chút không tin tưởng hỏi, kỳ thực lúc trước hần cũng như Thái tử nghi ngờ nam tử trẻ tuổi kia, mãi về sau mới hiểu ra người mà Điện hạ hoài nghi chính là ‘Lão nhân’ kia.

Nhưng ‘Lão nhân’ đó hần cũng không có phát hiện bất luận khác thường gì, bởi vì thật sự quá giống.

“Ít nhất ta có thể xác định nàng xác thực đã dịch dung.” Đôi mắt Lưu Nguyệt hơi lóe lên một cái, dừng một chút lại nói: “Nhưng Dịch Dung Thuật của nàng quả thật cực kì inh, trên mặt, trên cổ cùng với nếp nhăn trên tay thật sự quá giống, ta thiếu chút nữa cũng bị lừa gạt. Ta rất hiếu kỳ nếp nhăn của nàng làm thế nào, về sau có cơ hội nhất định phải lĩnh giáo mới được.”

“Người...” Tốc Phong tròn mắt nhìn hần: “Người chỉ cần nói tới dịch dung liền quên đi chuyện chính.”

Đây chính là Vương phi tương lai, há có thể để cho hần tùy ý lĩnh giáo.

Mấy ngày nay, Tốc Phong đã dần dần hiểu được tâm ý của Điện hạ, Điện hạ tốn nhiều công sức , dù trắc trở khó khăn đến mấy cũng phải tìm Mạnh Phát Ảnh, không chỉ vì việc nàng đào hôn khiến Điện hạ mất mặt, cũng không phải vì phần nộ trong lòng mà vì một nguyên nhân nào đó. Cho nên hần cảm thấy Điện hạ dường như đã từ từ thích Mạnh Phát Ảnh, cho nên mới liều lĩnh đi tìm nàng như vậy.

Hần biết một khi Điện hạ động tình yêu một người, chỉ sợ cả đời sẽ không thể thay đổi, cho nên nàng nhất định sẽ là Vương phi tương lai.

“Vậy người làm thế nào xác định được đó là nàng ấy ?” Hiên Viên Diệp cũng khó hiểu hỏi, kỳ thực hoàn toàn không thấy thân thể nàng có gì khác thường , hần nhận ra nàng dựa vào cảm giác của chính mình. Đương nhiên quan trọng hơn là khi ánh mắt của nàng nhìn về phía hần.

“Râu của nàng.” Lưu Nguyệt đột nhiên nở nụ cười quái dị: ” Tuy rằng râu của nàng rất giống, nhưng ta có thể nhìn ra râu đó không phải là râu thật mà là đuôi ngựa.”

Đối với ngoại hình bên ngoài hần hết sức hiểu rõ.

Nếu Mạnh Phát Ảnh mà biết do đuôi con ngựa kia lộ ra sơ hở thì chỉ sợ sẽ hận không thể bóp chết Hiên Viên Tinh.

“Khụ.” Tốc Phong thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết, khóe môi thoáng giật giật vài cái, vẻ mặt khó có thể tin nói: “Đuôi ngựa sao? !”

Trong đôi mắt Hiên Viên Diệp cũng khó có khi hiện lên ý cười như thế này, nữ nhân này thật đúng là chuyện gì cũng có thể làm ra. Dùng đuôi ngựa giả làm râu mà nàng cũng nghĩ ra.

Bất quá, hiện tại hần càng thêm tin tưởng nàng, ngay cả Lưu Nguyệt thiếu chút nữa cũng không nhận ra nàng, Thái tử muốn phải bắt được nàng thì đúng là chuyện quá khó khăn.

Đương nhiên, hần cũng muốn tìm được nàng trước Thái tử, chỉ có đem nàng giữ ở bên người hần mới hoàn toàn yên tâm.

Thái tử muốn hạ lệnh đuổi theo, nhưng người của Thái Tử vừa mới đi ra liền bị người của tổ chức Săn Bảo nhanh chóng vây quanh, giờ phút này thế lực của Hiên Viên Diệp và Thái tử đã ngang nhau.

“Thái tử mang nhiều cao thủ vào Kinh thành như thế là có ý gì vậy?” Hiên Viên Diệp đưa mắt nhìn những tên thủ vệ đi theo sau Thái tử, biểu tình âm lãnh .Hiên Viên Diệp cảm thấy thật may mắn vì sự lựa chọn

vừa nãy của bản thân , nếu lúc ấy Mạnh Phát Ảnh bị bại lộ thì sợ rằng chỉ có hai kết cục, thứ nhất là chết trong tay Thái tử, thứ hai thì cũng là bị người của Thái tử giết chết.

Mạnh Phát Ảnh có gan cùng Hiên Viên Diệp đấu trí thì ra khỏi Thành rồi cũng có gan trốn thoát sự truy lùng của Thái tử.

“Hiên Viên Diệp, người của Bản Cung chỉ canh giữ ở cửa Thành, chưa hề làm gì hết .” Thái tử không cho là đúng, hừ lạnh, y đã sớm bày mưu tính kế đầu vào đây, người của y chỉ canh ở cửa Thành, hoàn toàn chưa vào Thành, Hiên Viên Diệp có khả năng bắt y vì tội gì?

Khóe môi Hiên Viên Diệp hơi nhếch lên thành nụ cười lạnh ,cũng không nói gì nữa, bởi vì hiện tại việc hấn phải làm là tận lực kéo dài thời gian của Thái tử mà thôi, quả thật không thể làm gì y.

Hấn ngăn cản người của Thái tử, bản thân cũng không thể đuổi theo, hiện tại chỉ có thể dựa vào chính năng lượng nhưng hấn tin tưởng năng lực của nàng.Dựa vào lời nói của Thái tử, người của y chỉ tới gần cửa Thành, muốn nói mưu phản quả thật còn quá xa, hơn nữa hiện tại Hiên Viên Diệp cũng không muốn cùng Thái tử chính thức trở mặt.

Hai đội nhân mã ngang nhau giằng co tại cửa Thành, người của Hiên Viên Diệp đứng yên, người của Thái tử cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao thế lực của Thái tử vẫn chưa đủ mạnh cùng Hiên Viên Diệp đối đầu, đặc biệt là trong Kinh thành.

Thời gian từng chút một trôi qua, Hiên Viên Diệp có cảm giác thời gian kim chân đã đủ mới ra ám hiệu cho thủ hạ lui đi.

“Hiên Viên Diệp, chúng ta hãy cùng chờ coi, coi ai có thể bắt được nàng trước.” Thái tử lạnh lùng nhìn về phía hấn, ác độc nói, đôi mắt đột nhiên nhú lại, trên mặt xuất hiện sát ý muốn phanh thây người khác ra làm trăm mảnh: “Nếu Bản cung không bắt được nàng thì Bản cung sẽ giết nàng, không tiếc bất luận cái gì, không cần biết dùng phương pháp gì.”

Lời nói của hấn tuyệt đối không phải uy hiếp, bởi vì y chính là loại người cực kỳ tàn nhẫn.

Lúc này cũng cố ý nói cho Hiên Viên Diệp nghe .

Tay của Hiên Viên Diệp dưới áo đột nhiên nắm chặt, trong lòng cũng không khỏi thêm vài phần lo lắng, hi vọng nữ nhân kia không gặp phải chuyện không may.

Sau khi cuộc đối đầu này lửa kết thúc, người của Thái tử nhanh chóng ra khỏi thành.

“Truy bắt cho Bản cung, nhất định phải bắt được nàng, nếu để cho Hiên Viên Diệp tìm được nàng trước, không tiếc bất cứ giá nào giết nàng cho Bản cung.” Vừa ra khỏi Thành, Thái tử liền lạnh giọng ta lệnh, thanh âm lạnh như băng , vô cùng tàn nhẫn, ngoan tuyệt.

Nếu nàng thật sự là thiên tình hạ phạm trong truyền thuyết, y tuyệt đối không thể để nàng gả cho Hiên Viên Diệp. Không chiếm được, chẳng thà giết nàng đi cho xong.

“Tuân lệnh.” Đám thuộc hạ của y cung kính đáp lời, sau đó từng người , từng người tách ra đuổi theo.

Hiên Viên Diệp tìm vài người có võ công cao cùng năng lực làm việc mạnh nhất ra khỏi Thành đi tìm, đương nhiên Lưu Nguyệt nhất định phải đi bởi vì chỉ có Lưu Nguyệt mới có thể nhìn thấu nguy trạng của nàng.Ai cũng không biết, Mạnh Phát Ảnh đi về phương hướng nào, ai cũng không biết lần sau khi gặp lại nàng, nàng sẽ có dung mạo như thế nào.

“Điện hạ, Mạnh tiểu thư rất thông minh, chắc chắn không có việc gì.” Tộc Phong nhìn thấy biểu tình trầm trọng trên mặt Hiên Viên Diệp, thấp giọng nói, hấn hiểu được lúc này trong lòng Điện hạ đang lo lắng.

Điện hạ không phải sợ đuổi theo nhầm đường, mà là sợ có người tìm được Mạnh tiểu thư.Nếu không thể nhận được tin tức kịp thời, chỉ sợ sẽ sớm tự mình ra ngoài đi tìm.

Sau khi Mạnh Phát Ảnh ra khỏi thành, không dám lưu lại dù chỉ một khắc, nàng hiểu rằng Hiên Viên Diệp không thể kim chân Thái tử được lâu, thế nên nàng muốn tận dụng hết thời gian để rời xa Kinh thành.

Lúc này Thái tử đã thấy được bộ dáng nàng phần thành lão nhân nên e rằng nàng không còn sử dụng được bộ dáng này nữa, bởi vì chắc chắn Thái tử nhất định sẽ đặc biệt lưu ý truy tìm “lão nhân”.

Thái tử thật hiển nhiên cũng không biết rõ dung mạo chân chính của nàng, nếu không cũng không có khả năng nhận nhầm người trẻ tuổi kia thành nàng.

Nàng hiện tại có thể dùng diện mạo thật sự của mình.

Cuối cùng cũng đi đến một trấn nhỏ, Mạnh Phát Ảnh mua một bộ nam trang tương đối dài rộng, sau đó lót thêm một chút vải ở ngang hông và bả vai, đồng thời cũng lót thêm một lớp đệm lót thật dày trong giày.

Nàng sợ rằng nếu như mình dịch dung quá nhiều thì đến khi gặp được cao thủ dịch dung chân chính nhất định sẽ bị nhìn ra sơ hở. Nàng không dám bảo đảm người của Thái tử không có người nào biết thuật dịch dung.

Như vậy chỉ sửa chút dáng người thêm ‘Phì’ ra một vòng, không ngờ trông lại khôi ngô hơn rất nhiều.

Hầu kết ở cổ họng cũng được làm giả vô cùng xảo diệu, trước ngực quần thêm chút vải nên không thể nhìn ra bộ phận nữ tính gồ lên. Sau khi chỉnh trang xong, toàn thân nàng toát ra khí phách cuồng vọng của bậc nam nhân.

Hiện tại nàng có đi ở trên đường lớn thì cũng sẽ không có ai nghi ngờ nàng là nữ nhân.

Sau khi ngựa trang ổn thỏa, Mạnh Phát Ảnh mới nghênh ngang đi trên đường lớn, trong tay còn cầm một cây quạt vừa phẩy ra vừa gấp lại, nghiêm nhiên giống hệt một vị Hoa Hoa Công Tử phong lưu lố lác.

Bây giờ nàng không nên che giấu thân phận mà ngược lại phải tận lực phô trương thân thế.

Trong tình huống này, phô trương một chút mới không dễ khiến cho đám người của Thái tử hoài nghi, ai sẽ nghĩ tới một người đang chạy trốn chết còn có thể phô trương như thế.

Các cô nương trên đường cả đám đều ngơ ngác nhìn nàng, khuôn mặt hồng phấn đỏ lên, tâm hồn thiếu nữ của mỗi người đều xao động, nhộn nhạo, hơi ngượng ngùng lại không nhìn được nhìn về phía nàng.

Mạnh Phát Ảnh liếc mắt đưa tình, hôn gió một cái càng làm những cô nương kia đầu óc mê muội đến choáng váng.

Mà các nam nhân đi trên đường nhìn về phía nàng lại hận không thể giết chết ánh mắt của nàng, xem ra đồ kỹ không chỉ nữ nhân mới có mà nam nhân cũng có.

Bất quá, phản ứng này của mọi người càng chứng minh rằng lớp ngựa trang của nàng vô cùng hoàn hảo.

Sau khi nháy ánh mắt đào hoa với những cô nương kia, Mạnh Phát Ảnh nghênh ngang đi vào một gian tửu lâu, ăn tối no mới chịu buông đũa nghỉ ngơi một chút sau đó mới tiếp tục chạy đi.

Trên dọc đường, nàng không đi quá nhanh, bộ dáng nhàn tản như đang du sơn ngoạn thủy. Nàng thậm chí còn mượn một chiếc xe ngựa, từ ngõ hẻm liễu hoa thuê một cô nương để che dấu thân phận của mình. Cảnh đẹp để xem, còn có mỹ nhân trong lòng cực kì tiêu sái, cực kì đặc ý.

Nàng biết thế lực của Thái tử ở ngoài Kinh thành nhưng vẫn còn thuộc phạm vi của Hiên Viên Vương triều, cho nên trước tiên nàng phải rời khỏi Hiên Viên Vương triều.

Cách gần đây nhất chính là Đạp Hề Vương triều và Bắc Nguyên Quốc, nàng chọn đi Bắc Nguyên Quốc xem thử, bởi vì năm đó người mà Hiên Viên Tinh cự tuyệt là Thái tử của Bắc Nguyên Quốc.

Tiếp tục chạy vài ngày đường, rốt cục cũng đi vào Bắc Nguyên Quốc, trên đường hết sức thuận lợi không gặp phải nguy hiểm nào cả.

Thái tử cùng Hiên Viên Diệp sẽ không thể nào đuổi tới đây, một phần cũng vì không có người nhận được ra nàng, về điểm này chính nàng cũng có chút bội phục thuật ngựa trang của mình!

Phía trước chính là Kinh thành của Bắc Nguyên Quốc, chỉ cần vào Kinh thành Bắc Nguyên, nàng sẽ an toàn hơn, bởi vì dù tính tình của Thái tử cuồng vọng cỡ nào cũng không dám mang binh vào Kinh thành Quốc gia khác.

Nhưng khi nàng còn đang suy nghĩ , xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Mạnh Phát Ảnh âm thầm cả kinh, chẳng lẽ bị phát hiện?

Mành xe ngựa đột nhiên bị mở ra, một nam tử vẻ mặt hung ác thò đầu vào, nhìn một cái rồi đi thẳng vào, khi nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh thì hơi giật mình, hai mắt chớp lên, khóe môi cười lạnh có vài phần đắc ý.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm kinh ngạc biết sẽ có chuyện xấu, nam nhân này nhất định đã nhận ra nàng, xem ra hẳn biết khuôn mặt thật của nàng.

“Ta xem ngươi còn chạy chỗ nào?” Vẻ mặt hung ác, nam nhân kia quát, sau đó nhanh chóng vươn tay bắt được Mạnh Phát Ảnh, “Chủ tử ra lệnh tìm được người giết không cần hỏi.”

Cô nương được thuê sợ tới mức thét chói tai, Mạnh Phát Ảnh cũng không giãy giụa , theo hắn xuống xe ngựa, sau đó nàng ở trên lưng ngựa hung hăng kéo, lạnh lùng nói, “Đi.”

Nàng không nghĩ sẽ liên lụy tới những người khác, con ngựa đột nhiên bị giật mình, mang theo phu xe cùng cô nương kia nhanh chóng chạy về phía trước.

Câu ‘giết không cần hỏi’ cũng khiến nàng đoán được chủ tử trong miệng hẳn là ai, tuyệt đối không phải là Hiên Viên Diệp cũng không thể nào là Thái tử, bởi vì ý Thái tử cũng muốn bắt nàng mà không phải giết nàng. Trừ khi Hiên Viên Diệp tìm ra nàng trước thì y mới cho phép thủ hạ giết nàng.

Chỉ có một người hận không thể khiến nàng nhanh chết đi, lại biết khuôn mặt thật của nàng thì chắc chắn là Mạnh Như Tuyết.

Mạnh Như Tuyết, người quả thực rất độc ác, lại dám phái người tới giết ta.

Sau khi Mạnh Phát Ảnh xuống xe ngựa, cụp mắt xuống, trong mắt chứa hàn quang, thân thủ của nam nhân này khẳng định không tệ, nếu cứng rắn đối chọi lại, chắc chắn nàng không phải đối thủ của hắn, cho nên chỉ có thể tìm cơ hội xuất kỳ bất ý, một chiêu trí mạng.

Tiểu đao mỏng manh từ từ trượt xuống tay, đây là tiểu đao lần trước Phong Ngữ Lam dùng để hãm hại nàng, lúc ấy nàng lấy đi bởi vì nàng cảm thấy thích hợp làm dao phẫu thuật.

“Hừ, lần này ta có thể lấy đầu ngươi đi lĩnh thưởng.” Nam nhân kia nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh sợ đến phát run liền buông lỏng cảnh giác, có chút đắc ý nói.

Dao trong tay cũng nhanh chóng giơ lên, chém tới cổ của Mạnh Phát Ảnh.

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh híp lại, bước chân di chuyển tránh đòn công kích của hắn, sau đó nâng tay lên, dao trong tay trực tiếp xẹt qua cổ họng của hắn.

Động tác của nam nhân kia nháy mắt cứng đờ, đôi mắt hung ác đột nhiên trợn lên , cả thân người hắn từ từ ngã xuống, chỉ sợ đến chết hắn cũng không hiểu được chuyện gì đã xảy ra?

Nhưng dao của hắn vẫn quét qua sau lưng của nàng, đau đớn từ sau lưng nhắc nhở nàng đã bị thương, hơn nữa dường như thương tổn cũng không nhẹ.

Chịu đựng đau đớn, Mạnh Phát Ảnh ngồi xổm người xuống, lục soát người hắn , quả thực tìm được một bức họa, bức họa vẽ khuôn mặt thật của nàng, mà bức họa này trông rất cũ cho nên nàng kết luận bức họa này nhất định là Mạnh Như Tuyết đưa cho hắn, hẳn là chỉ có một bức.

Nàng nhanh chóng xé bức họa thành từng mảnh nhỏ, sau đó giơ tay lên để cho những mảnh nhỏ bay theo gió, nhìn thì thể trên đất, thấp giọng nói: “Huynh đệ, không thể trách ta được, ta mà không giết ngươi thì lúc này người nằm trên mặt đất chính là ta.”

Vừa định rời khỏi nơi này , mới xoay người lại nàng đã nhìn thấy một lão nhân chừng bốn mươi, năm mươi tuổi, biểu tình kinh hoảng nhìn nàng, vội vàng vàng thốt ra : “Ta không nhìn thấy gì cả, không nhìn thấy gì cả.” Xem ra là sợ nàng giết người diệt khẩu.

Mạnh Phát Ảnh quét mắt nhìn ông lão một cái, đau đớn sau lưng khiến nàng âm thầm xuýt xoa, vết thương ở phía sau lưng khiến bản thân nàng không thể tự băng bó, nàng phải nhanh chóng vào thành mới được.

“Công tử, người bị thương.” Lão nhân nhìn thấy vết thương sau lưng nàng, trong lúc nhất thời quên mất sợ hãi, cũng có thể vì lão nhân nhận thấy Mạnh Phát Ảnh không giống người xấu nên mở miệng nói : “Ta là đại phu, nếu công tử không chê không bằng để cho ta băng bó miệng vết thương cho công tử, nhưng trong tay ta không có sẵn thuốc, nếu công tử yên tâm hãy cùng ta đi vào Kinh thành.”

Mạnh Phát Ảnh có chút nao nao trong lòng, nhìn lão nhân có gương mặt chân thành, trong con ngươi mang theo sự quan tâm rất tự nhiên , mà trên lưng lão nhân ấy còn đeo một giỏ trúc nhỏ, bên trong có chứa một chút dược liệu, xem ra đúng là đại phu thật.

Vì vậy Mạnh Phát Ảnh khẽ gật đầu, “Được, vậy thì xin nhờ lão nhân gia.”

Kỳ thực, nàng cũng lo lắng, tự mình đến Kinh thành trong khi đang bị thương như thế này thì cũng rất khó khăn, nguy hiểm.

Lão nhân kia nhanh chóng mang nàng vào Kinh thành, sau đó đi tới một hiệu thuốc nhỏ mà ông mở, băng bó miệng vết thương cho nàng, cũng may vết thương ở trên bắp vai, khi lão nhân thay nàng băng bó chỉ cởi áo đến bắp vai, cũng không phát hiện nàng là nữ giả nam trang .

Mấy ngày kế tiếp, Mạnh Phát Ảnh vẫn ở lại đây dưỡng thương, lão nhân gia họ Trần, năm nay năm mươi tuổi nhưng không có đứa con nào, chỉ cùng bạn già sống nương tựa lẫn nhau, vợ chồng hai người đối xử rất tử tế với Mạnh Phát Ảnh, tựa như là đối với nhi tử của chính mình.

Cho nên khi vết thương vừa Mạnh Phát Ảnh lành lại thì nàng lại luyến tiếc rời khỏi đây, hơn nữa ở chỗ này cực kỳ an toàn , nàng sẽ được coi như con dân của Bắc Nguyên Quốc, ai cũng không thể hoài nghi nàng.

Khi nghe tin nàng quyết định ở lại đây, vợ chồng hai ông lão tỏ ra vô cùng vui vẻ .Đối với người ngoài, nàng là cháu trai của bọn họ, ở lại đây để giúp đỡ lão nhân gia xem bệnh cho người ta.

Nhoáng cái nửa tháng đã trôi qua một cách gió êm sóng lặng, không hề xảy ra bất cứ chuyện gì, Mạnh Phát Ảnh thật thích cuộc sống yên tĩnh như thế này. Hôm nay, trong Hoàng Cung đột nhiên dán Hoàng băng bố cáo thiên hạ rằng Hoàng Hậu bệnh nặng, Thái y trong triều không ai chữa được, nếu người nào có thể chữa trị cho Hoàng hậu nhất định sẽ có thưởng.

Thái y mà còn thúc thủ vô sách thì những đại phu khác nào dám thể hiện, huống chi cũng biết chữa tốt sẽ có trọng thưởng nhưng chữa không được thì chỉ sợ cũng không giữ nổi cái mạng nhỏ.

Mạnh Phát Ảnh cũng không để ý tới bởi vì nàng không muốn chọc phải phiền toái, nàng không muốn phá vỡ cuộc sống yên tĩnh này.

Nhưng ở đời, có được mấy chuyện theo ý người đâu , bởi vì không có ai chủ động tiến cung nên dám quan sai đã dùng sức mạnh bắt người tiến cung.

Nghe nói có mấy người không chịu đi thì bị nhận lấy một trận đòn roi hiểm ác ngay tại chỗ, còn những người không có cách nào khác phải vào cung thì cũng không thấy đi ra, chưa biết sinh tử thế nào!

“Người là đại phu đúng không, đi, theo ta tiến cung chữa bệnh cho Hoàng Hậu.” Tuy rằng y quán của Trần lão cha rất nhỏ, y thuật cũng bình thường, nhưng vẫn có quan binh tìm tới cửa.

“Cầu xin quan gia bỏ qua cho tiểu nhân, tiểu nhân chỉ là một đại phu tầm thường, chỉ có thể chữa các bệnh vặt cho dân chúng xung quanh để nuôi gia đình, làm sao có thể chữa bệnh cho Hoàng Hậu.” Trần lão cha liên tục khẩn cầu .

“Thế nào, ý ngươi là muốn kháng chỉ?” Tên quan binh kia không phải là người thích nói đạo lý, nghe thấy lời nói của ông lão liền ác độc uy hiếp.

“Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám, tiểu nhân thật sự không có năng lực, kính xin quan gia bỏ qua cho tiểu nhân.” Trần lão cha cả kinh, liên tục khẩn cầu, khi nói chuyện cũng từ trong ống tay áo lấy ra một ít bạc nhét vào trong tay quan binh.”Một chút thành ý nhỏ cho quan gia uống trà.”

Tên quan binh nhìn thoáng qua , dường như không hề để vào trong mắt, hừ lạnh nói: “Ngươi làm cái gì vậy, dám hối lộ quan sai sao?”

“Tiểu nhân không dám, tiểu nhân chỉ muốn mời quan gia uống chén trà.” Cả người Trần lão cha run lấy bầy, nghe hần nói như vậy, trên mặt càng thêm sợ hãi. Sau đó từ trong ngăn tủ lấy một ít bạc ra nã.

Chút bạc ít ỏi này là tiền sinh hoạt cả tháng của Trần lão cha, đám hỗn đản này đúng là ăn thịt người không nhả xương.

Chẳng qua muốn mượn chuyện này đến bắt chẹt tiền tài.

Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hơi nhú lại, sâu trong mắt che dấu một tia hàn ý, tay cũng theo bản năng nắm lại một chút, có một cỗ xúc động muốn đập tên quan binh khốn kiếp kia ra ngoài, nhưng chung quy vẫn còn nhịn được, có thể không cần gây chuyện thì sẽ không gây chuyện, phiền toái của nàng đã nhiều rồi.

Chỉ cần có thể đuổi tên quan binh kia đi là được. Bạc không có còn kiếm lại được.

Tên quan binh kia đếm ngân lượng trong tay, sắc mặt lần này hơi buông lỏng một chút, nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh đang giả vờ run sợ ngồi ở một góc trong quầy mài thuốc, sau đó chất vấn: “Hắn là gì của ngươi?”

“Hắn là cháu của tiểu nhân, mới vừa tới Kinh thành này, chưa từng trải việc đời, quan gia không cần để ý đến hắn.” Trần lão cha liên tục thay Mạnh Phát Ảnh giải thích, sợ quan sai tìm Mạnh Phát Ảnh.

“Ừ, hắn cũng biết y thuật sao?” Hai mắt gã quan binh kia híp lại, đột nhiên hỏi.

“Không biết, hắn không biết, hắn chỉ giúp tiểu nhân vài việc vặt thôi.” Trần lão cha đương nhiên hiểu được ý của tên quan binh, vội vàng nói.

“Không biết, không biết mà còn mài thuốc, người thật to gan, dám lừa quan sai sao, không muốn sống à?” Tên quan binh quả nhiên trở mặt không nhận người, vừa thu bạc chưa ấm tay đã trở lại bộ dáng hung thần ác sát.

Nàng biết nhất định là hắn thấy Trần lão cha lấy tiền ra không chút ngần ngại nên lại muốn bắt chẹt một chút.

Trần lão cha dĩ nhiên hiểu được ý của hắn, chỉ tiếc là tất cả bạc vừa nãy đều đã cho hắn hết, hiện tại không đào đâu ra được nữa, chỉ có thể thấp giọng khẩn cầu: “Quan gia, hắn thật sự không biết, hắn cũng chỉ giúp đỡ để tìm cái ăn, không biết y thuật đâu.”

“Bớt lời thôi dài dòng đi, bắt hắn tiến cung chữa bệnh cho Hoàng Hậu, ai dám ngăn cản liền đánh cho bản quan gia.” Tên quan sai kia quả nhiên lòng tham không đáy, đã cầm bạc lại muốn lấy người đi lĩnh thưởng.

Mấy tên quan binh muốn đi tới trước bắt lấy Mạnh Phát Ảnh, Trần lão cha muốn ngăn cản kết quả bị một tên sĩ binh bắt lấy, còn hung hăng đá ông một cái.

Mạnh Phát Ảnh thật sự không thể nhịn được nữa, hai mắt đột nhiên nâng lên nhìn phía về tên quan binh kia, lạnh lùng nói: “Buông ông ấy ra.” Trần lão cha là ân nhân cứu mạng của nàng, nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn ông ấy bị người ta đánh.

“A, bản lĩnh thật không nhỏ, dám cãi lời bản quan gia. Người cho người là ai?” Tên quan sai bị chọc tức hung hăng nói, sau đó đưa mắt nhìn đám binh lính bên cạnh, hô lên: “Đánh lão đầu kia thật mạnh cho bản quan gia.”

“Ta muốn nhìn xem ai dám động thủ?” Đầu lông mày Mạnh Phát Ảnh hơi nhú, trong thanh âm mang theo một cỗ sát khí lạnh như băng, làm cho đám người kia hơi ngần người ra.

“Ha ha, bản quan gia muốn động thủ, người có thể làm gì bản quan gia?” Tên quan sai đắc ý cười nói.

” Ngay bây giờ ta sẽ đi gỡ Hoàng băng, tiến cung chữa bệnh cho Hoàng Hậu, nếu ta chữa được bệnh cho Hoàng Hậu thì thứ ta xin Hoàng thượng ban thưởng cho ta chính là đầu của ngươi, được rồi, người có thể động thủ rồi đây.” Nàng xem thường nhất chính là loại người ỷ thế hiếp người.

Nhưng chuyện đến nước này, nàng cũng chỉ có thể tiến cung, bất quá nàng tuyệt đối sẽ không đi theo mấy người này tiến cung, nàng sẽ đi gỡ Hoàng băng, sau đó tiến cung.

Nàng không muốn nổi danh, bởi vì có tiếng dĩ nhiên sẽ khiến người khác chú ý, đến lúc đó Hiên Viên Diệp cùng Thái tử sẽ có cơ hội tìm được nàng, nhưng nàng bây giờ không còn lựa chọn nào khác.

Tên quan sai đột nhiên sững sốt, khó có thể tin nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh: “Người nói, người muốn đi gỡ Hoàng băng, chữa bệnh cho Hoàng Hậu?”

Mạnh Phát Ảnh chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn hẩn một cái, không nói gì thêm, nhưng loại khí thể bẩm sinh này lại làm cho tên quan sai kia sững sờ.

“Lâm nhi, người chớ nói lung tung, người sao có thể tiến cung, người nhanh nói cho quan gia, người chỉ đùa một chút thôi.” Trần lão cha vô cùng hoảng hốt, liên tục nói với Mạnh Phát Ảnh, ông lo lắng Mạnh Phát Ảnh vào Hoàng Cung mà không thể chữa khỏi bệnh cho Hoàng Hậu thì sẽ bị giết.

Mạnh Phát Ảnh vì tránh để người khác nghi ngờ nên đã sửa lại tên thành Trần Lâm, theo họ của Trần lão cha.

“Bá phụ yên tâm đi, ta sẽ không có việc gì.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng an ủi ông, nàng ở hiện đại là bác sĩ có tiếng, bệnh của Hoàng Hậu tuy nàng còn chưa rõ nhưng nàng rất tự tin vào năng lực của mình, hơn nữa nàng tin tưởng khi vào Hoàng Cung, đối mặt Hoàng Thượng còn hơn đối mặt với đám quan sai không phân rõ phải trái. Nàng không tin Hoàng Thượng là người tàn ác, chỉ vì nàng không có khả năng chữa cho Hoàng hậu mà giết nàng, nếu ông ấy là người như vậy thì Bắc Nguyên Quốc chỉ sợ sớm đã bị diệt vong, không thể có cảnh tượng phồn hoa như bây giờ.

“Người thật sự có thể chữa bệnh cho Hoàng hậu?” Tên quan sai hỏi lại lần nữa.

“Ta không có nghĩa vụ trả lời cho người.” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng quét mắt nhìn hẩn một cái, sau đó đi thẳng ra cửa trực tiếp đi gỡ Hoàng băng.

Tên quan sai kia kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, nhưng lại cực kì nịnh nọt chạy đi báo cáo cấp trên, cho nên Mạnh Phát Ảnh còn chưa tới Hoàng Cung đã có một cỗ kiệu cực kì hoa lệ tới đón nàng.

Tên quan sai đó vẫn luôn đi theo nàng, tựa hồ sợ nàng giữa đường trốn mất, mãi cho đến khi nhìn thấy cỗ kiệu tới đón, hẩn mới nhanh chóng đi qua tranh công nói: “Vương đại nhân, chính là hẩn, hẩn nói hẩn có thể chữa khỏi bệnh cho Hoàng Hậu.”

“Được lắm, biểu hiện không tệ.” Vương đại nhân khen ngợi hẩn, sau đó chuyển hướng nhìn Mạnh Phát Ảnh, thấy cả người nàng cực kì bình thường thì hơi chau mày nhưng cũng khá lịch sự mời nàng lên kiệu.

Mạnh Phát Ảnh cũng không từ chối, nhanh chóng lên kiệu, không bao lâu đã tới Hoàng Cung.

Vương đại nhân trực tiếp dẫn nàng vào Hoàng Cung, sau đó có thái giám dẫn nàng vào cung của Hoàng Hậu.

Trong đại sảnh của tấm cung lúc này có vài vị nam tử đang ngồi, vừa nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh đi vào thì đều rất sững sốt, mấy đôi mắt đều cùng nhau nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh.

Thấy bộ dáng của nàng đều lộ ra vài phần hoài nghi.

“Người thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho Mẫu hậu ta sao?” Một vị nam tử trong đó nhin không được lên tiếng hỏi, đôi mắt hẩn không ngừng ở trên người Mạnh Phát Ảnh đánh giá.

“Thảo dân mới vừa vào Cung, còn chưa bắt mạch cho Hoàng Hậu, ngài hỏi thảo dân như thế, là muốn thảo dân trả lời như thế nào, ăn nói hàm hồ sao?” Mạnh Phát Ảnh cụp mắt xuống, cực kì cung kính trả lời, chỉ là trong lời nói lại có chút chất vấn.

Nàng khám cũng chưa khám, hẩn liền hỏi nàng như thế không phải cố ý làm khó dễ sao?

Nam tử kia sững sốt, bị nàng đáp lại như vậy có chút tức giận, hừ một tiếng: “Hừ, thật là to gan, nếu người không chữa khỏi bệnh cho Mẫu hậu Bốn vương sẽ chém đầu của người.”

“Nếu là như vậy, thảo dân xin cáo từ, thảo dân đến là để khám bệnh, không phải đến để đưa đầu cho người chém. Thảo dân cho rằng Hoàng Thượng dán Hoàng băng là vì muốn tìm nhiều cơ hội hơn cho Hoàng Hậu, nhưng nếu người tới chữa không được liền chém đầu, vậy Hoàng băng dán hay không dán có vẻ như cũng không có khác biệt gì.” Mạnh Phát Ảnh hơi cười, lạnh lùng nói xong, liền từ từ xoay người muốn rời khỏi.

“Hừ, cũng có chút bản lĩnh, cho hắn đi vào đi.” Tiếng nói của nam nhân từ bên trong đột nhiên truyền đến, trong lời nói như có chút cười nhạt cũng có chút lạnh lùng.

Đôi mắt của Mạnh Phát Ảnh cũng hơi trợn lên, giọng nói này! Giọng nói này! Rất quen thuộc, tuy rằng có chút không giống, nhưng chắc chắn nàng đã từng được nghe thấy giọng nói này.

Là hắn! Sao hắn lại ở nơi này?

53. Chương 53

Tuy rằng thanh âm lúc này mang theo một chút trầm trọng, nhưng giọng điệu hừ lạnh kia lộ ra ngữ khí lưu manh quen thuộc, so sánh với Bộ Kinh Vũ cũng không khác nhau là mấy.

Tuy nhiên Mạnh Phát Ảnh lại âm thầm lắc đầu, Bộ Kinh Vũ không phải là Minh chủ của tổ chức Săn Bảo sao? Làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này. Hơn nữa người có thể ở trong phòng ngủ của Hoàng Hậu lúc này, nhất định phải là người có thân phận cực kì đặc biệt trong Cung. Hay là Hoàng Thượng? Nhưng Hoàng Thượng cũng đã 40, 50 tuổi rồi. Thanh âm kia cũng không giống một ông lão, nên chắc chắn không phải Hoàng Thượng.

Chỉ còn một khả năng duy nhất, chính là Thái tử, Thái tử do chính Hoàng Hậu thân sinh. Người xuất hiện trước giường Hoàng Hậu lúc này rất có khả năng là Thái tử.

Mà nếu đã là Thái tử của Bắc Nguyên triều, thì sẽ không thể là Bộ Kinh Vũ. Bất qua, khi đoán được hắn là Thái tử Bắc Nguyên triều, con người Mạnh Phát Ảnh chợt lóe. Thái tử Bắc Nguyên triều – Đông Phương Sóc, là người nắm đố hươu Hiên Viên Tinh cầu hôn, lại bị Hiên Viên Tinh lấy cái chết để cự tuyệt. Trong lòng nàng lúc này có thêm vài phần tò mò, không biết Đông Phương Sóc là một người như thế nào lại khiến cho Hiên Viên Tinh thà chết cũng không gả.

“Sao còn chưa tiến vào? Bản Cung không phải là loại người có ham mê giết người lung tung”. Người bên trong không nghe thấy động tĩnh phản hồi của Mạnh Phát Ảnh, tưởng Mạnh Phát Ảnh sợ hãi, lại mở miệng nói. Trong thanh âm mang theo sự trào phúng cùng không kiên nhẫn.

Ý tứ lưu manh kia cũng càng thêm rõ ràng.

Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng hoàn hồn, không để ý đến sự trào phúng của hắn. Hơi cất bước, từ từ đi vào, bước chân có chút tùy ý nhưng cũng không hề do dự cùng sợ hãi, lại càng không có chút hèn mọn. Vô cùng tự nhiên, hào phóng, không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

“Thảo dân thỉnh an Thái tử” Sau khi đi vào Mạnh Phát Ảnh cúi người hành lễ, thanh âm trầm thấp, không siểm nịnh như cũ. Vì nàng vừa ăn xong một loại dược có thể thay đổi thanh âm, nên thanh âm lúc này hơi khàn khàn, hoàn toàn giống như thanh âm của một nam tử.

Đông Phương Sóc hơi nhướn mày, sâu trong con ngươi ẩn qua chút ngoài ý muốn, hơi khoát tay nói “Đứng lên đi”.

Mạnh Phát Ảnh từ từ ngược lên, khi nhìn thấy Đông Phương Sóc thì lập tức ngẩn người. Nàng tưởng rằng ngoài Hiên Viên Diệp sẽ không có một nam nhân nào khác khiến nàng phải giật mình. Nhưng lúc này khi nhìn thấy Đông Phương Sóc, nàng thật sự không khỏi sửng sốt.

Dung mạo của nam nhân này so với Hiên Viên Diệp không kém hơn bao nhiêu. Gặp được hắn, nàng hoàn toàn có thể đem câu nói trước đây hình dung Hiên Viên Diệp mà hình dung hắn.

Yêu nghiệt... nàng không thể tìm được một từ nào phù hợp hơn.

Tuy Hiên Viên Diệp cũng mang vẻ đẹp tuyệt mỹ, nhưng khuôn mặt hắn lúc nào cũng toát lên vẻ băng lãnh, cộng thêm hàn khí quanh thân, nên từ “yêu nghiệt” không thích hợp dùng cho hắn. Trái lại, nam nhân đứng trước mặt nàng này lại có ba phần phong lưu, bảy phần tà khí. Chỉ cần liếc nhìn đã có thể khẳng

định hẳn chính là yêu nghiệt. Hơn thế nữa, tuy vẻ ngoài của hắn mang theo sự lưu manh tà khí nhưng vẫn không dấu được vẻ cuồng vọng cùng khí phách làm cho người khác không thể xem nhẹ. Điểm này làm cho nàng có cảm giác giống với Bộ Kinh Vũ.

Nam nhân như vậy lại bị Hiên Viên Tinh cự tuyệt? Hiên Viên Tinh dù sao cũng là một nữ nhân cổ đại, nam nhân như vậy hẳn là sẽ rất vui vẻ chấp nhận gả ới phải chứ, sao có thể cự tuyệt? Mạnh Phát Ảnh thật có chút không hiểu được.

“Nhìn đủ chưa? Người đến để xem bệnh hay để động dục? Người là nam nhân hay là nữ nhân” Đột nhiên Đông Phương Sóc đứng lên, bước đến gần nàng một chút, dùng ánh mắt phong lưu tỉ mỉ đánh giá nàng, bỗng sâu trong ngươi hắn hiện lên tia quang mang khác thường.

Hắn vừa nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng liền kinh ngạc. Đúng, là kinh ngạc! Qua nhiều năm như vậy, hắn đã quen với ánh mắt của người khác khi nhìn thấy hắn. Bởi vì dung mạo của hắn, bất kể là nam nhân hay nữ nhân khi nhìn thấy cũng đều ngây người. Nhưng khi nhìn đến tận sâu trong đôi mắt của nàng chỉ thấy trong đôi mắt ấy hiện lên sự nghi hoặc thì không khỏi sửng sốt. Dung mạo của hắn lại có thể làm cho nàng thấy khó hiểu ư ?

Mạnh Phát Ảnh cả kinh, âm thầm mắng mình quá mức thất thố, liền thấp giọng nói “Thảo dân đương nhiên là đến để xem bệnh cho Hoàng Hậu”

Đôi mắt Đông Phương Sóc vẫn thẳng tắp nhìn nàng, không nói gì, chỉ chăm chú nhìn nàng khiến tim Mạnh Phát Ảnh đập liên hồi, chẳng nhẽ nam nhân này đã biết là nàng nữ phần nam trang? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy bản thân nguy trang vô cùng hoàn mỹ, hẳn là sẽ không bị nhìn thấu dễ dàng như vậy.

“Bản cung đã từng gặp người” Sau một lúc, Đông Phương Sóc đột nhiên nói, thanh âm trầm thấp, không nhìn ra được cảm xúc, cũng không phải là ngữ khí nghi vấn, mà là ngữ khí khẳng định.

Mạnh Phát Ảnh cả kinh, lời nói của hắn khiến nàng liên tưởng đến một khả năng, chẳng lẽ Đông Phương Sóc chính là Bộ Kinh Vũ?

Nghĩ đến mấy năm trước Đông Phương Sóc đi Hiên Viên vương triều cầu thân, tuy không thành nhưng hẳn vốn là loại người hào sảng , không dễ bụng. Có lẽ trong thời gian ấy , hắn cũng từng giao thiệp với Hiên Viên Diệp. Nhớ lại lần đó chính Hiên Viên Diệp tận lực chỉ nàng kiếm Bộ Kinh Vũ hỗ trợ. Đúng rồi, khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra.

Nhưng giờ phút này, Mạnh Phát Ảnh không thể để hắn phát hiện ra điều gì khác thường, liền thấp giọng đáp “Thảo dân chỉ là bậc hèn mọn, lời nói của Thái tử làm thảo dân không dám nhận

Hơi dừng một chút, sau đó lại nói “Thảo dân có thể bắt mạch cho Hoàng Hậu được chưa ạ?”

Nàng biết hắn vẫn còn hoài nghi. Nam nhân này cùng Hiên Viên Diệp nguy hiểm như nhau.

“Được” Đông Phương Sóc sửng sốt một chút, thấp giọng đáp lời. Lúc này thân thể Mẫu hậu là quan trọng nhất. Hắn bị sao thế này ? Khi nhìn thấy nam nhân này hắn đột nhiên có cảm giác rất kì quái.

Nơi này phong tục tập quán rất cởi mở, kể cả là nữ nhân chưa xuất giá cũng có thể tự do đi lại trên đường cái , thế nên Thái y khi chẩn đoán thì có thể trực tiếp bắt mạch.

Huống chi, lúc này bệnh của Hoàng Hậu rất đặc thù, cho nên không cần phải kiêng kị. Mạnh Phát Ảnh trực tiếp đi đến trước giường của Hoàng Hậu.

Cung nữ bên cạnh nhẹ nhàng vén màn che lên, khi Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy gương mặt của Hoàng Hậu, liền âm thầm cả kinh.

Trên mặt Hoàng Hậu không có chút huyết sắc nào, làn da vàng vọt sắp biến thành màu đen. Rõ ràng là khí huyết không đủ, vốn đã gầy nay lại càng thêm phần tiêu tụy. Hiện tại, Hoàng Hậu chỉ khoảng 40 tuổi, nhưng quá mức gầy yếu, tiêu tụy giống một bà lão.

Không kiểm tra, nhưng Mạnh Phát Ảnh đã có thể đoán ra một khả năng. Tuy nàng không am hiểu về phương pháp bắt mạch nhưng nàng lại có kinh nghiệm khám lâm sàng*.

*Khám lâm sàng là khám trực tiếp tại giường bệnh nhân chứ không nghiên cứu hồ sơ bệnh án, sau đó rồi về phòng hội chẩn.

Nhìn thấy bộ dáng của Hoàng Hậu lúc này, trong lòng nàng đã có dự tính.

“Hoàng Hậu nương nương, trước hết hãy cho toàn bộ người trong phòng lui xuống, thảo dân sẽ xem bệnh cho Người” Nếu nàng không nhầm, loại bệnh này không thích hợp để người khác nghe được, đặc biệt là nam nhân kia.

Đôi mắt vô thần của Hoàng Hậu từ từ nhìn Mạnh Phát Ảnh. Sững sốt một chút, có vẻ như nghĩ về điều gì đó, sâu trong đôi mắt hiện lên tia khác thường, thấp giọng nói “ Sốc nhi, người cho bọn chúng lui ra hết đi” Thanh âm tức giận vô lực, làm người nghe có chút khó chịu.

“Nhưng.... Mẫu hậu” Đông Phương Sóc có chút do dự cùng lo lắng, dù sao lai lịch của tên đại phu này vẫn chưa rõ ràng.

“Được rồi, thể trạng của Mẫu hậu lúc này còn cần phải lo lắng cái gì nữa sao?” Hoàng Hậu tất nhiên hiểu được ý tứ của Đông Phương Sóc, khéo môi hơi nhếch, có chút tự giễu nói. Bộ dáng của bà lúc này, chỉ sợ không sống nổi mấy ngày, căn bản đã không còn chút hi vọng nào. Còn cần phải e ngại người khác gây bất lợi với bà sao?

“Vâng” Đôi mắt Đông Phương Sóc hơi trầm xuống, nhẹ giọng đáp ứng, sau đó phất tay ra lệnh cho tất cả mọi người lui xuống.

Sau khi mọi người dời đi, Mạnh Phát Ảnh mới nhẹ giọng hỏi “ Có phải gần đây Hoàng hậu bị sinh non ?”

Hoàng Hậu sững sốt một chút “Phải, vào mùa đông năm trước, cách đây khoảng chín tháng rồi”

Bà cũng thật không ngờ mình đã bốn mươi, còn mang thai hoàng nhi, vốn rất vui vẻ, nhưng không ngờ lại sinh non ngoài ý muốn.

“Có phải từ lúc đó, thân thể không còn cảm thấy sạch sẽ?” Mạnh Phát Ảnh hỏi lại lần nữa, trong lòng đã xác định được chuyện gì xảy ra.

Dù sao đó cũng là việc riêng của nữ nhân. Khi Thái y đến kiểm tra, cũng sẽ không tiện hỏi, hơn nữa tuyệt đối Thái y sẽ không hỏi vấn đề này. Không nghĩ tới, người thiếu niên này lại không hề kiêng dè mà hỏi vấn đề này. Nhất thời Hoàng Hậu sững sốt, không trả lời.

“Hoàng Hậu không phải thẹn thùng, ta là đại phu, trong mắt ta bệnh nhân là quan trọng nhất. Hơn nữa ta phải rõ ràng tình huống của bệnh nhân thì mới có thể tiến hành trị liệu” Mạnh Phát Ảnh có thể hiểu được tâm tư của bà, liền thấp giọng khuyên nhủ.

“Được” Lúc này Hoàng Hậu mới gật gật đầu.

Giờ phút này, Mạnh Phát Ảnh đã hoàn toàn hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Nhất định là vào thời điểm Hoàng Hậu sinh non, máu không ngừng chảy, mà lúc Thái y kê đơn thuốc cũng không có làm máu mà phôi thai lưu lại ngừng chảy, nên nguyệt sự cũng không ngừng, cứ thế chảy suốt gần một năm.

Mà Thái y cũng chỉ kê cho bà thang thuốc bổ huyết, cũng không có cách nào trị khỏi hoàn toàn. Bởi vì muốn trị thì phải loại bỏ hết phôi thai ra ngoài.

Nhưng đây là cổ đại, sẽ không có nghĩ ra được chuyện này, mà căn bản cũng không có công cụ để sử dụng.

Hiện tại may mắn Hoàng Hậu gặp được nàng, nếu không thì chỉ có thể chờ chết.

Nhưng muốn để Hoàng Hậu chịu cho nàng chữa bệnh, thì nhất định bại lộ thân phận. Bởi nếu không biết nàng là nữ nhân nhất định Hoàng Hậu sẽ không theo phương pháp trị liệu của nàng.

Nàng là một bác sĩ, luôn lấy sinh mệnh làm trọng. Vì cứu người nàng cũng không quan tâm nhiều như vậy. Hơn nữa nàng muốn chữa khỏi cho Hoàng Hậu rồi mới rời đi.

Dù sao, sau khi chữa khỏi Hiên Viên Diệp nhất định sẽ tìm được nàng. Huống chi, nàng còn đang hoài nghi Đông Phương Sóc chính là Bộ Kinh Vũ.

“Bệnh của Hoàng Hậu,ta nhất định có thể trị khỏi, nhưng phương pháp của ta có chút đặc biệt” Suy tư một chút, Mạnh Phát Ảnh đến gần Hoàng Hậu, nhẹ giọng nói.

Đôi mắt Hoàng Hậu đột nhiên trợn lên, đôi mắt vốn vô thần, lúc này lại không khỏi có chút kinh ngạc “Điều này sao có thể? Hơn thế nữa, người còn là một nam nhân”

Mạnh Phát Ảnh đem tấm vải trước ngực nói lỏng một chút, sau đó nắm lấy tay Hoàng Hậu nhẹ ấn vào ngực nàng một cái.

“ Người, Người là....” Lần này Hoàng Hậu càng thêm kinh ngạc, kinh hô.

Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng ngăn bà lại, đem ngực bằng bỏ lại. Rồi chậm rãi nói “Ta vốn học y thuật từ nhỏ , nhưng thân là nữ nhi nên có nhiều điều bất lợi, chỉ có thể nữ giả nam trang. Hiện tại vì cứu Hoàng Hậu không thể không bại lộ thân phận. Nhưng dân nữ khẩn cầu Hoàng Hậu nương nương giữ bí mật giúp dân nữ. Nếu để Hoàng Thượng biết thì đây chính là tội khi quân mất đầu”

Nàng nhìn ra Hoàng Hậu là người lương thiện. Nàng nói đến tội khi quân, thì Hoàng Hậu nương chắc chắn sẽ không làm lộ thân phận của nàng. Ít nhất lúc này sẽ không, còn tương lai, khi chữa khỏi bệnh cho Hoàng Hậu nàng nhất định sẽ rời đi, chuyện sau này không còn trọng yếu nữa.

“Được, Bản cung hiểu được điều này” Quả nhiên Hoàng Hậu liên tục gật đầu, biểu tình vô cùng cảm kích. Dù sao người ta cũng vì cứu bà mà không màng đến tính mạng nguy hiểm.

Nhưng bà lại có chút không tinh Mạnh Phát Ảnh có thể trị khỏi bệnh của mình, nên hỏi lại lần nữa “Người nói là người có phương pháp có thể chữa khỏi bệnh cho ta sao?”

“Vâng, có thể”Mạnh Phát Ảnh vô cùng khẳng định, loại bệnh này ở hiện tại kì thực rất đơn giản, chỉ cần thực hiện một ca tiểu phẫu. Bất quá đây là Cổ đại lạc hậu,không có những thiết bị tiên tiến. Nên nàng cần chuẩn bị một chút mới được.

Thấy bộ dáng nàng tự tin mười phần, trong đôi mắt Hoàng Hậu hiện lên tia hi vọng. bản năng muốn được sống ai cũng có, huống chi bà mới bốn mươi tuổi,lại là một Hoàng Hậu cao cao tại thượng, đương nhiên sẽ không muốn mình cứ như thế chết đi.

“Nhưng dân nữ cần hai ngày để chuẩn bị. Hai ngày sau sẽ đến trị liệu cho Hoàng Hậu nương nương” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng nói.

“Được, bản cung tin tưởng người” Khóe môi Hoàng Hậu từ từ nở một nụ cười khẽ, bởi vì có hi vọng mà khuôn mặt cũng có thêm vài phần sức sống,sinh động.

“Trẫm nghe nói đã có người bóc Hoàng băng, là thật sao? Thật sự có người có thể trị khỏi bệnh cho Hoàng Hậu sao?” Vào lúc này đột nhiên có thanh âm vội vàng truyền tới.Lập tức Hoàng đế Bắc Nguyên triệu vội vàng xông vào.

“Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng”Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng hành lễ, ở trong hoàng cung này, lễ tiết không thể bỏ qua được.

“Người thật sự có thể chữa bệnh cho Hoàng Hậu chứ?”Gương mặt Hoàng Thượng khẩn trương,đôi mắt thẳng tắp nhìn Mạnh Phát Ảnh, vội vàng hỏi.

Giờ phút này Đông Phương Sóc cùng mấy nam tử lúc trước đứng trong đại sảnh cũng đều tiến vào.

“Vâng” Mạnh Phát Ảnh không nói thêm gì,chỉ nhẹ gật đầu.

“Thật sao?” Hoàng Thượng vừa nghe được câu trả lời của Mạnh Phát Ảnh, đôi mắt nhất thời sáng rọi bốn phía, tràn đầy kích động cùng hưng phấn.

Đôi mắt Đông Phương Sóc cũng trợn lên,có chút kinh ngạc, nhưng đồng thời trong đó chứa vài phần kích động.

“Hoàng Thượng , hần nói có thể chữa được bệnh này của thần thiếp, người không cần ép hỏi hần như vậy, sẽ dọa hần sợ ”Hoàng Hậu biết mạnh Phát Ảnh là nữ nhi, nên trong lòng có phần thương tiếc, nhìn thấy

bộ dáng kích động của Hoàng Thượng sợ là sẽ dọa đến Mạnh Phát Ảnh, nên liên tục giải thích, trên khoe môi không ngừng nở nụ cười khê.

“Haha” Hoàng Thượng giật mình, bởi vô cùng yêu thương Hoàng Hậu nên ngữ khí có chút nóng vội. Nhưng khi nhìn đến đôi môi Hoàng Hậu hiện lên tia cười khê cùng gương mặt tràn trề sức sống, liền kích động nói “Khí sắc Hoàng Hậu đã khá hơn trước nhiều. Xem ra người trẻ tuổi này thật sự có tài năng”

“Đúng thế, không nghĩ hẳn còn nhỏ tuổi mà y thuật đã cao siêu như vậy” Tận sâu trong đáy lòng Hoàng Hậu hiện lên tia tán dương. Vì hi vọng mà không ngừng cao hứng.

Haizz, Mạnh Phát Ảnh âm thầm ngạc nhiên, nàng còn chưa trị liệu mà bọn họ đã nói vậy, có phải là quá khoa trương không? Khí sắc Hoàng Hậu tốt như vậy là bởi bà có hi vọng vào bản thân, nên tâm tình cũng sẽ tốt hơn trước.

“Đơn thuốc đâu? Mau cho Mẫu hậu dùng thuốc đi.” Vừa lúc này một thanh âm mang theo sự chất vấn của một nam tử đột nhiên vang lên, eever mặt tràn đầy sự sốt ruột.

Hắn chắc là đứa con trai khác của Hoàng Hậu –Đông Phương Sóc, chỉ qua thanh âm cũng biết được tính tình dễ kích động của hắn.

“Đúng rồi, phương thuốc đâu?” Hoàng Thượng cũng đưa mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh ,đặt câu hỏi.

“Hiện tại thảo dân có thể xem qua phương thuốc mà Hoàng Hậu trước đây dùng được không ạ”Mạnh Phát Ảnh cũng không sốt ruột mà chỉ nhẹ giọng yêu cầu.

Một tiểu cung nữ nhanh chóng đem phương thuốc đưa cho nàng. Mạnh Phát Ảnh nhìn một chút hơi gật đầu “Ừm, phương thuốc mà Thái y kê đều đúng bệnh, đều hoàn hảo. Chỉ cần thêm một loại thuốc tránh nhiễm trùng là được.”

Tay Mạnh Phát Ảnh cầm bút khê động đang định viết, lại nhìn thấy Đông phương Sóc đang chăm chú nhìn nàng.

Nếu Đông Phương Sóc là Bộ Kinh Vũ, vậy hẳn có thể nhận ra được chữ của nàng.

Khoe môi cười nhẹ, bút vẫn hạ xuống nhưng lực đạo trên tay có sự thay đổi. Không hề giống chữ nàng trước đây, mà khí phách mười phần, lại thêm sự kiên cường.

“Không nghĩ người trông hào hoa phong nhã, mà chữ viết lại mạnh mẽ như vậy” Đông Phương Sóc thấy nét chữ của nàng, trên mặt nhanh chóng hiện lên tia thất vọng, nhưng cũng không keo kiệt mà tán dương nàng.

“Thái tử quá khen” Mạnh Phát Ảnh cười cười, khuôn mặt bình thản, tự nhiên trước lời khen của Đông Phương Sóc.Nhưng có trời mới biết, trong lòng nàng đang âm thầm thở ra một hơi.

“Dùng phương thuốc này sắc cho Hoàng Hậu uống, hai ngày sau thảo dân sẽ tiến cung để tiếp tục trị bệnh cho nương nương”Mạnh Phát Ảnh bình tĩnh nói, phương thức chữa bệnh kia không thể để những nam nhân này biết.

Kì thực nàng đánh giá rất cao vị Hoàng Hậu này, khi bà nghe qua phương thức chữa bệnh của nàng thì cũng có chút kinh ngạc nhưng lại rất tin tưởng nàng.Nếu là những người khác chỉ sợ sẽ không dám thử.

“Cái gì, hai ngày? Tại sao còn phải đợi hai ngày nữa?” Đông Phương Sóc lại không nhịn được kinh hô :”Người không phải vì không thể chữa được bệnh của Mẫu hậu, nên muốn kéo dài thời gian để chạy trốn đó chứ?”

Những người khác cũng đều nhìn về phía nàng, biểu tình mặt mờ, khó hiểu.

Mạnh Phát Ảnh chán nản, đầu óc tên Đông Phương Sóc này không phải là có vấn đề đấy chứ. Nàng cũng không phải người ngu, thời điểm lúc này còn có thể trốn được sao.

“Được rồi, các người làm cái trò gì vậy? Hẳn vào cung là để xem bệnh cho bản cung, cũng không phải phạm nhân. Các người từng người một hết hỏi lại tra, muốn đuổi hẳn về sao. Ta tin tưởng hẳn là được” Hoàng Hậu nằm trên giường lại mở miệng nói, thanh âm trầm thấp, không giấu nổi sự bất mãn. Khi đưa mắt

nhìn qua Mạnh Phát Ảnh thì sâu trong con ngươi lại hiện lên tia mềm nhẹ “Người đi làm việc của người đi , không cần để ý đến bọn họ”

Bây giờ càng nhìn Mạnh Phát Ảnh bà lại càng thấy hài lòng, khuôn mặt này khi phần nam trang đã xuất chúng như vậy, nếu đổi lại là trang phục nữ nhân nhất định cũng là một tuyệt thế giai nhân. Quan trọng là, khi đối mặt với tình hình như vậy mà Mạnh Phát Ảnh cũng không hề hoảng hốt.

Hoàng Hậu đã đáp ứng Mạnh Phát Ảnh, hiện tại sẽ không làm lộ thân phận nữ nhi của nàng. Nhưng, về sau bà có thể để Hoàng Thượng từ từ biết việc này, tin chắc Hoàng Thượng sẽ không trừng phạt nàng.

Đến lúc đó chỉ hôn cho nàng và Sóc nhi, nhất định sẽ vô cùng hoàn mỹ. Ba năm trước đây Sóc nhi từng tới Hiên Viên triều cầu hôn, nhưng lại bị công chúa nhà người ta cự tuyệt. Lúc trở về cũng không lập phi, đây cũng chính là tâm bệnh của bà. Bà vừa mới phát giác khi Sóc nhi nhìn nha đầu kia, ánh mắt có chút không giống như bình thường. Bà tin tưởng một cô nương tài giỏi như thế, Sóc nhi sẽ rất thích.

Trong phòng, mọi người thật sự kinh hãi, sao Hoàng Hậu có thể bảo vệ người xa lạ như vậy. Dù cho hẳn có thể chữa khỏi bệnh cho Hoàng Hậu nhưng bảo vệ như vậy thì không phải là có chút hơi quá sao?

Nhưng Hoàng Hậu thường ngày là người rất có quyền uy, nên giờ phút này không ai dám phản bác, đành để Mạnh Phát Ảnh tùy ý đi ra ngoài.

Đôi mắt Đông Phương Sóc vẫn nhìn theo bóng lưng của nàng, cho đến khi thân ảnh hoàn toàn biến mất, vẫn duy trì trạng thái như vậy suốt. Thật không biết trong lòng hẳn đang suy nghĩ điều gì.

Đôi mắt Hoàng Hậu hàm chứa ý cười. phải chăng Sóc nhi đã phát hiện ra điều gì đó rồi ?

Như vậy cũng tốt, đến lúc đó cũng sẽ có người bảo vệ cho nha đầu này, bà cũng không muốn nha đầu kia chịu phải bất kì thương tổn nào.

“Người đã trở lại rồi ” Trần lão cha vừa nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh trở về, khuôn mặt kích động liên tục nói “Không có việc gì là tốt rồi , không có việc gì là tốt rồi”

Nhưng khi nhìn thấy cổ kiệu vừa đưa Mạnh Phát Ảnh trở về, đột nhiên sững sốt, có chút không xác định hỏi “Người đã chữa khỏi bệnh cho Hoàng Hậu rồi ư ”

Nếu không trong Hoàng cung cũng sẽ không phải cổ kiệu đưa hẳn về như thế này.

“Không, hai ngày sau ta sẽ tiến cung, lúc đó sẽ chữa bệnh cho Hoàng Hậu. Trần bá bá, hai ngày tới ta muốn chuẩn bị vài thứ, có khả năng sẽ cần đến sự giúp đỡ của bá bá” Nói đến chỗ này, đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hơi trầm xuống, nghĩ đến việc không bao lâu nữa sẽ rời khỏi nơi này, đúng là có chút không ổn.

“Được” Trần lão cha kinh ngạc, vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần. Nửa ngày sau mới hiểu được ý tứ của Mạnh Phát Ảnh. Tuy rằng có chút không tin tưởng, cũng nhanh chóng đáp lời “Được, ta hiểu rồi”

Ông sớm đã nhìn ra, thiếu niên này không phải người bình thường.

Hai ngày nay, Đông phương Sóc luôn tới y quán, nhưng vì Mạnh Phát Ảnh bận phối dược nên cũng không gặp hẳn. Công việc của nàng rất nhiều, dù sao nơi này cũng là cổ đại, thiết bị còn lạc hậu, nàng phải chuẩn bị rất nhiều thứ.

Sau khi Đông Phương Sóc nghe được câu chuyển lời từ Trần lão cha thì có chút kinh ngạc nhưng lại không hề tức giận. Hẳn ngồi trong y quán một lúc rồi mới rời đi.

Ngày thứ ba, sáng sớm đã có người trong Cung đến đón nàng.

Mạnh Phát Ảnh mang theo những thứ mà nàng đã chuẩn bị, nhanh chóng vào Cung.

Lần phẫu thuật này chính là dùng một cái cán dài đưa sâu vào nội tử cung lấy vật còn bên trong ra. Hai ngày nay, nàng chính là làm vật này, cũng chuẩn bị thêm một số thuốc tiêu độc.

Trước khi phẫu thuật cần phải làm qua xét nghiệm, chụp phim, đáng tiếc đây là cổ đại, không có máy móc để chụp chiếu. Nhưng may mắn Mạnh Phát Ảnh làm nghề y nhiều năm, thông qua bàn tay cũng có thể xác định được vị trí của tử cung. Nhưng việc này cũng phải được tiến hành một cách cẩn thận .

Khi nhìn thấy Mạnh Phát Ánh, trên khuôn mặt Hoàng Hậu lộ ra nụ cười khê, mềm nhẹ nói “Người đã đến rồi”

“Vâng. Trong hai ngày vừa rồi, nương nương có cảm giác không khỏe hay không?” Nhẹ giọng đáp lời, sau đó Mạnh Phát Ánh cẩn thận hỏi.

“Không có, vẫn như cũ, cũng không có gì khác thường.” Sững sốt một chút, sau đó Hoàng Hậu mới từ từ nói.

Mạnh Phát Ánh hơi gật đầu, đôi mắt nhìn về những người trong phòng, đầu lông mày hơi nhíu.

Đông Phương Sóc vẫn đứng ở một bên như cũ, còn Hoàng Thượng thì đang ngồi trước giường.

“Được rồi, các người đều đi ra ngoài hết đi” Lần này không chờ Mạnh Phát Ánh mở miệng nói, Hoàng Hậu đã nói trước. Khi nhìn đến Hoàng thượng thì sâu trong đôi mắt bà hiện lên vài phần ôn nhu “Hoàng thượng không cần lo lắng cho thần thiếp, người đi ra ngoài trước đi, thiếp tin tưởng Trần đại phu nhất định có khả năng chữa khỏi bệnh cho thần thiếp”

Tuy vẫn cảm thấy rất lo lắng nhưng nghe Hoàng Hậu nói vậy nên ông cũng không nói thêm điều gì nữa, nhanh chóng cùng Đông Phương Sóc rời đi.

“Hoàng Hậu , sẽ có chút đau, xin người kiên nhẫn một chút” Đây là cách nguyên thủy nhất, nhất định sẽ rất đau. Hi vọng Hoàng hậu có thể nhịn được, không nên kêu quá lớn làm kinh động đến những nam nhân ngoài kia, lúc đó e rằng sự việc sẽ rất phiền toái.

“Được, bản cung hiểu rồi .Bản cung sẽ cố gắng chịu đựng, sẽ không kinh động đến bọn họ”Hoàng hậu hiểu được sự lo lắng của Mạnh Phát Ánh, vô cùng tin tưởng nàng.

Khóe môi Mạnh Phát Ánh khê nhếch lên thành một nụ cười khê, vị Hoàng Hậu này thật hòa ái,thiện lương . Có lẽ ông trời không muốn cuộc đời này mất đi một người thiện lương như vậy, cho nên mới an bày cho nàng tới đây cứu bà.

Tuy nhiên, nàng cũng biết loại đau đớn kia không phải muốn nhịn là nhịn được, chỉ cần không cần kêu quá lớn , quá khùng bố là được rồi.

Để bảo hộ, trước tiên nàng cần đem cửa phòng đóng lại.

Dù hiện tại không có những thiết bị tiên tiến, nhưng kinh nghiệm Mạnh Phát Ánh rất phong phú, khẳng định sẽ gây ra những cơn đau quá nặng nề cho Hoàng hậu.

Bản thân Hoàng hậu cũng rất cố gắng, kiên trì không kêu ra tiếng, thậm chí còn cầm khăn tay ngậm chặt ở trong miệng.

Ước chừng hai khắc sau, Mạnh Phát Ánh mới làm xong phẫu thuật.Giờ phút này,toàn thân Hoàng Hậu đều đã ướt đầm, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hề phát ra tiếng động.

Mạnh Phát Ánh lại càng thêm khâm phục bà . Thân là Hoàng hậu đã quá quen với cuộc sống an nhàn sung sướng,có bao giờ phải chịu qua loại đau đớn như thế này đâu .Ấy thế mà bà lại có thể chịu được, ý trí quả nhiên là hơn người thường.

“Hoàng hậu nương nương,người làm rất tốt” .Sau khi thu gọn mọi thứ. Mạnh Phát Ánh mới từ từ đến gần bà,nhẹ giọng nói, thanh âm vô cùng nhẹ, tựa như sợ sẽ làm kinh động đến bà vậy.

“Như vậy, về sau Bản cung có thể trở lại như bình thường sao?” Giờ phút này tuy đã mệt lả nhưng Hoàng hậu vẫn cố chống đỡ mà gượng hỏi.

“Đúng,vô cùng thuận lợi. Hoàng hậu nương nương, người sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi” Khóe môi Mạnh Phát Ánh nở rộ một nụ cười, nhờ sự phối hợp của Hoàng hậu mà ca phẫu thuật đã diễn ra vô cùng thuận lợi.

“Người đừng vội đi ra ngoài, để bọn họ thấy Bản cung với bộ dạng như vậy sẽ chất vấn người.” Hoàng Hậu vươn tay, giữ chặt Mạnh Phát Ánh, nhẹ giọng nói.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, sâu trong con ngươi hiện lên tia cảm động, Hoàng hậu vẫn như vậy, giờ phút này vẫn luôn nghĩ cho nàng. Một nữ nhân thiện lương như vậy, chắc chắn sẽ có được hạnh phúc.

Mà từ người Hoàng hậu, nàng nhận ra được một tấm lòng ấm áp của mẫu thân, thân thiết vô cùng. Loại cảm giác như vậy nàng vốn chưa cảm thấy bao giờ, nó đã chạm phải mảnh yếu đuối thầm kín nhất trong lòng của nàng. Nàng cảm thấy thật sự may mắn khi mình có thể chữa bệnh cho Hoàng hậu. Nàng không sợ bị bại lộ thân phận, không sợ bị bắt lại, có bị bắt thì nàng vẫn không hề hối hận.

Một lát sau, thấy Hoàng hậu đã dần dần khôi phục được khí lực, trên khuôn mặt cũng có chút huyết sắc, Mạnh Phát Ảnh mới đi ra mở cửa.

“Sao rồi? Hoàng hậu hiện giờ như thế nào?” Hoàng Thượng tiến đến, vội vàng hỏi.

Thân mình Đông Phương Sóc cũng trở nên khẩn trương hơn, so với sự gấp gáp của Hoàng Thượng cũng không kém hơn là mấy.

“Hoàng hậu nương nương hiện giờ đã tốt lên nhiều rồi” Tâm tình Mạnh Phát Ảnh lúc này vô cùng tốt, trong giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự vui mừng, ấm áp.

Đông Phương Sóc cúi xuống nhìn thẳng vào mắt nàng, khi nhìn thấy sự ấm áp trong đôi mắt nàng thì sâu trong con ngươi hiện lên vài phần khác thường. Nhưng vì lo bệnh cho Mẫu hậu nên cũng không nói gì mà nhanh chóng bước vào trong phòng.

Mạnh Phát Ảnh lại tiếp tục kê một đơn thuốc cho Hoàng hậu, chủ yếu là để tiêu viêm sau khi phẫu thuật, nàng cũng đặc biệt căn dặn Hoàng hậu phải uống thêm một chút thuốc bổ.

Ngày hôm sau, sau khi kiểm tra tổng thể cho Hoàng hậu, Hoàng hậu vô cùng vui sướng báo cho nàng biết nguyệt sự đã dừng lại.

Giờ phút ấy trong thanh âm của Hoàng hậu ngập tràn vui sướng cùng kích động, trong đó sự cảm kích. Bà chỉ sợ nếu không gặp được nàng thì bệnh tình của mình mãi mãi cũng không thể tốt lên được.

Đến ngày thứ tư, khí sắc của Hoàng hậu đã chuyển biến rất nhiều, khuôn mặt cũng trở nên hồng nhuận, có sức sống, thậm chí là có thể xuống giường đi lại.

Hoàng thượng thấy vậy thì vô cùng vui mừng.

“Trẫm đã nói, ai có thể chữa khỏi bệnh của Hoàng hậu, trẫm sẽ trọng thưởng. Nói đi, người thích thứ gì? Chỉ cần là người mở miệng, trẫm nhất định sẽ đáp ứng. Cho dù đó là bảo bối của trẫm, cũng sẽ thưởng cho người.” Hoàng thượng cảm thấy vô cùng vui vẻ. Bởi ông yêu Hoàng hậu bằng cả tấm lòng. Hậu cung của Bắc Nguyên triều trừ bỏ Hoàng hậu cũng không có thêm nữ nhân thứ hai.

Điều này làm cho Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc không thôi, nhưng đồng thời cũng cảm thấy hâm mộ không dứt. Thân là Vua một nước, mà có thể si tình đến mức này, thật sự khó có người nào không cảm động.

Lời nói của Hoàng thượng lúc này là thật tâm, bởi nàng đã chữa khỏi bệnh cho người vô cùng quan trọng trong lòng của ông.

“Hoàng thượng, thứ quý giá nhất trong lời nói của người không phải là Sóc nhi sao? Vậy người hãy đem Sóc nhi thưởng cho hần đi!” Con ngươi Hoàng hậu chợt lóe, nửa đùa nửa thật nói, bà càng ngày càng thích nha đầu kia, hận không thể nhanh chóng cưới nàng vào cửa.

Bởi Hoàng hậu được Hoàng thượng vô cùng sủng ái, nên khi nói chuyện cũng vô cùng tùy ý. Có nói giỡn chút cũng là chuyện bình thường.

Mạnh Phát Ảnh thất kinh, lời nói này của Hoàng hậu cũng quá...

Đầu lông mày Hoàng thượng hơi nhướn lên một chút, sau đó nhìn qua Mạnh Phát Ảnh, hơi thất vọng nói “Đáng tiếc, hần không phải nữ tử, nếu không trẫm cũng đồng ý mà thưởng Sóc nhi cho hần.” Lời nói này có thể cho thấy rằng, ông vô cùng vừa ý với Mạnh Phát Ảnh.

Đông Phương Sóc là người thông minh, trong lòng vốn có chút hoài nghi, nên vẫn luôn chú ý đến Mạnh Phát Ảnh. Khi nghe Hoàng hậu nói như vậy trong lòng hơi động liền nửa giả , nửa thật hùa theo “Không sao, bản cung cũng không để ý nhiều như vậy” Hẳn biết, Mẫu hậu sẽ không tự nhiên mà nói như vậy.

“Hoàng thượng, thảo dân chỉ là một người dân bình thường, phải lo làm ăn kiếm tiền sinh hoạt mỗi ngày, Hoàng thượng ban thưởng cho thảo dân chút bạc là được rồi ạ” Mạnh Phát Ảnh càng nghe càng thấy kính hãi, liền vội vàng nói.

Sao Hoàng hậu có thể không hiểu tâm tư của nàng, chỉ âm thầm lắc đầu. Nha đầu kia cố ý đưa ra yêu cầu như vậy chỉ là để cố ý che dấu thân phận của nàng.

Mà thôi, bà cũng không nên ép người quá. Dần dần về sau rồi sẽ có cơ hội. Bây giờ ép quá cũng không tốt .

“Ồ” khi nghe được yêu cầu của nàng, Hoàng thượng cũng sững sờ một chút. “Được. Trẫm liền thưởng cho người một vạn lượng hoàng kim” Hoàng thượng quả thực hào phóng. Lúc này trong thanh âm, ngoài hưng phấn, còn có chút suy tư, bổ sung thêm “Trẫm sẽ phong người làm Ngự y, được chứ?”

Thân mình Mạnh Phát Ảnh cứng lại, luôn miệng nói “Thảo dân chỉ là một dân chúng bình thường, thực khó có thể gánh nổi trọng trách như vậy, thỉnh Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra”

Hoàng thượng hơi chau mày, nhưng thấy nàng không đồng ý cũng không miễn cưỡng thêm. Hoàng hậu như muốn nói điều gì đó, nhưng khi nhìn đến gương mặt tràn đầy vẻ kiên trì của Mạnh Phát Ảnh lại thôi.

Khóe môi Đông Phương Sóc hơi giật giật một chút, sâu trong đôi mắt xẹt qua tia cười khê đầy thâm ý, nhưng cũng không nói thêm điều gì nữa.

Thân thể Hoàng hậu hồi phục rất nhanh, trong mấy ngày, cơ thể đã hoàn toàn hồi phục. Cả Bắc Nguyên triều hoàn toàn rung động. Thật không ngờ bao nhiêu Thái y đều thúc thủ vô sách* vậy mà một thiếu niên mới chỉ hơn hai mươi lại có thể chữa khỏi bệnh,

*Thúc thủ vô sách [] : “Thúc thủ” [] : Bó tay. “Vô sách” [] : Không có cách nào. Cả thành ngữ có thể hiểu là “Bó tay không có cách nào”.

Danh Thần y tái thế của Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng truyền khắp mọi nơi, không bao lâu đã lan sang cả quốc gia khác.

Tại Hiên Viên vương triều,

“Điện hạ, nghe nói vài ngày trước, Hoàng hậu của Bắc Nguyên triều bệnh nặng không dậy nổi nhưng lại được một thiếu niên chưa đến hai mươi chữa cho khỏi bệnh” Túc Phong đem mấy tin tức gần đây báo cáo với Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp nhướn mày, tin tức này, hẳn cũng đã sớm nghe qua. Mặc dù đối với người thiếu niên này có chút tò mò, cũng từng nghĩ có thể đó là nàng. Nhưng nàng là tiểu thư của Hầu vương phủ, trước kia có chút ngậy đại, nhưng giờ cũng không còn ngốc, mà thông minh hơn rất nhiều. Nhưng cũng không hẳn là biết y thuật lợi hại như vậy.

“Cho Lưu Nguyệt đi thăm dò thử xem” Tuy không quá tin tưởng nhưng hẳn cũng phái Lưu Nguyệt đi qua Bắc Nhạc Quốc điều tra một chút.

“Điện hạ...Điện hạ..không xong rồi, Thái hậu té xỉu. Giờ Thái y đều đang tập trung ở Vĩnh Thọ cung” Một thị vệ khẩn trương chạy vào, thở hổn hển bẩm báo.

Hiên Viên Diệp cả kinh, nhanh chóng đứng lên, không một chút suy nghĩ liền đi thẳng ra ngoài. Đối với Thái hậu, hẳn vẫn luôn kính trọng vô cùng. Hơn nữa hẳn biết, tình cảm của nàng đối với Thái hậu cũng rất sâu đậm.

Khi đến nơi, thì bên ngoài Vĩnh Thọ cung đã tập trung rất nhiều người, có Thái y, có Công chúa, có Vương gia, cũng có cả nhóm tần phi của Hoàng Thượng đang đứng . Hoàng thượng cùng Nhu phi đang ở bên trong nội thất.

Hiên Viên Diệp đến Vĩnh Thọ Cung liền bước luôn vào trong nội thất. Giờ phút này, Thái hậu vẫn không chưa tỉnh lại, các Thái y vẫn còn đang kiểm tra.

Hiên Viên Tinh quỳ trên mặt đất, trên mặt còn mang theo lệ, gương mặt nhỏ nhắn toát đầy sự lo lắng. Thái hậu vừa mới cùng nàng nói chuyện, không hiểu sao đột nhiên lại ngất đi.

Sau khi Thái y cho Thái hậu nuốt một viên thuốc, lúc này Thái hậu mới từ từ tỉnh lại.

Nhìn thấy Hiên Viên Tinh đang nỉ non bên cạnh, bà khẽ cười nói “Nha đầu ngốc, khóc cái gì . Hoàng nãi nãi không phải vẫn khỏe sao? Lúc này, Hoàng nãi nãi có chút mệt mỏi, chỉ là muốn nghỉ ngơi một chút. Hiện tại không sao rồi, đừng khóc nữa . Các Thái y cũng lui xuống đi” Thái hậu không cho việc mình đột nhiên ngất đi là quan trọng, ngay cả Thái y cũng đuổi xuống.

Kì thật, thân thể của chính mình bà hiểu rất rõ. Dù sao cũng đã già, thân thể không còn như trước. Đặc biệt gần đây, lại có cảm giác như không còn khí lực.

Thân thể của con người cùng vật cũng giống nhau. Qua một thời gian dài cơ thể cũng đến ngày cực hạn, bà rõ điều đó. Hiện tại uống thêm nhiều loại thuốc, chỉ sợ cũng vô ích. Hơn nữa thuốc vô cùng đắng, bà không muốn uống.

“Hoàng nãi nãi, cuối cùng người cũng tỉnh” Khi thấy Thái hậu tỉnh lại, Hiên Viên Tinh nhẹ giọng nói. Nhưng trong lòng không khỏi lo lắng, nếu không có chuyện gì thì tại sao đột nhiên té xỉu.

“Không sao, không sao” Thái hậu mỉm cười, không chút để ý nói.

Lúc này Thái y đã kiểm tra xong , cũng không thấy có dấu hiệu nguy hiểm liền lui ra ngoài.

Thái hậu đưa mắt nhìn Hiên Viên Diệp đang đứng bên giường, nụ cười trên mặt hơi cứng lại, khẽ thở dài “Haizz, Ai gia rất lo lắng cho Ảnh nha đầu, không biết hiện tại nó thế nào rồi? Trong một thời gian dài như vậy, một chút tin tức cũng không có, có phải đã...”

“Hoàng nãi nãi , nàng ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu ” Hiên Viên Tinh nhanh chóng trả lời.

“Chắc chắn nàng ấy sẽ không sao” Hiên Viên Diệp theo bản năng đáp lời.

Hai thanh âm dường như là nói cùng một lúc.

Đôi mắt Thái Hậu lướt qua Hiên Viên Tinh. Sâu trong đôi mắt mang theo tia nghi hoặc “Tĩnh nhi, sao người có thể chắc chắn là Ảnh nhi sẽ không xảy ra chuyện gì, người từng gặp qua Ảnh nhi sao?”

Sau khi nghe được lời nói của Hiên Viên Tinh, đôi mắt Hiên Viên Diệp cũng thẳng tắp nhìn nàng. Trong đôi mắt lạnh như băng, mang theo tia tìm tòi nghiên cứu, nhưng cũng tựa hồ như đã đoán được đáp án.

Hiên Viên Tinh thấy mình lỡ miệng, âm thầm ảo não, chống lại đôi mắt Hiên Viên Diệp , âm thầm nuốt nước miếng, mới cẩn thận nói “Tiền mà nàng ra khỏi thành còn dấu ở chỗ Tĩnh nhi”

“Hazz. Nha đầu kia” Thái hậu nhỏ giọng nói nhưng ngữ khí không hề giống chỉ trích.

“Tĩnh nhi biết tội, thỉnh Hoàng nãi nãi trừng phạt” Tự mình thỉnh tội, nàng biết Hoàng nãi nãi rất thương yêu Mạnh Phát Ảnh. Tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn vô cùng để ý.

“Được rồi, việc này cũng không thể trách người được” Tay Thái hậu chậm rãi đưa về phía nàng, ý muốn nàng đỡ bà đứng dậy. Sau đó nhìn qua Hiên Viên Diệp. trầm giọng nói “Diệp nhi, tại sao người chắc chắn nàng không có chuyện gì, không phải người đã ngừng tìm kiếm nàng rồi sao”

Hiên Viên Diệp đã hạ lệnh dừng việc tìm kiếm Ảnh nha đầu. Lần trước, Nhu phi đã nhắc đến chuyện này. Còn nói Diệp nhi chính miệng nói sẽ không tìm Ảnh nha đầu, và cũng không so đo đến việc đào hôn.

Hiên Viên Diệp sững sờ một chút, hai tròng mắt sụp xuống, không nói gì.

Thái hậu nhìn thấy bộ dáng của Hiên Viên Diệp, đôi mắt lóe lên một cái, như nghĩ đến việc gì đó, bèn thở dài , thương tâm nói : “Diệp nhi, Hoàng nãi nãi muốn gặp nha đầu kia, người có thể đi tìm nha đầu kia không?”

“Vâng, hiện tại Diệp nhi sẽ cho người đi tìm” Lần này Hiên Viên Diệp đáp ứng một cách vui vẻ.

Lúc này Nhu phi mới nhìn hấn, khuôn mặt mềm nhẹ nói “Nếu Thái hậu đã muốn gặp . Diệp nhi hãy phái người đi tìm đi” Thanh âm vẫn như vậy, ôn nhu như cũ, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười khẽ đầy yêu thương.

“Vâng, Diệp nhi biết” Hiên Viên Diệp nhìn Nhu phi, vô cùng cung kính nói, sau đó nhanh chóng xoay người đi ra ngoài.

Ra đến đại sảnh, nhìn thấy đám Thái y đang chờ ở bên ngoài. Đôi mắt Hiên Viên Diệp trầm xuống ,lạnh giọng hỏi “Thân thể Thái hậu có vấn đề gì?”

Mấy Thái y nghe được câu hỏi của Hiên Viên Diệp, sắc mặt đều ảo não. Một Thái y hơi lớn tuổi tiến về phía trước nói “Hồi bẩm Điện hạ, tuổi tác Thái hậu đã cao, cơ thể dần yếu đi, chỉ sợ...”

Sắc mặt Hiên Viên Diệp càng lúc càng thêm âm trầm, trong con ngươi tràn qua tia lo lắng. Đột nhiên nhớ đến sự kiện mà Túc Phong đã nói qua, nếu người kia có thể chữa khỏi bệnh cho Hoàng hậu của Bắc Nguyên triều, không chừng có thể chữa khỏi bệnh của Thái hậu.

Hơn nữa đối với thân phận người này hấn có chút hoài nghi. Vốn là muốn Lưu Nguyệt đi một chuyến, nhưng hiện tại hấn sẽ tự mình đi thăm dò.

Nếu là nàng, thì thật tốt.

Nếu không phải thì có thể mời người đó đến chữa bệnh cho Thái hậu.

....

Bắc Nguyên triều,

Từ sau khi Mạnh Phát Ảnh vì Hoàng hậu mà chữa bệnh, y quán của Trần lão cha đều trật kín người. Mỗi ngày người đến khám bệnh ra vào muốn sập cửa .Mạnh Phát Ảnh cũng cực kì nhẫn nại, khám bệnh cho từng người một. Trần lão cha ở một bên bốc thuốc.

Nàng vốn nghĩ sau khi chữa khỏi bệnh hoàn toàn cho Hoàng hậu sẽ rời đi. Nhưng nàng phát hiện Đông Phương Sóc đã sớm phái người để mắt tới nàng, nên mấy ngày nay nàng có chút do dự.

Bầu không khí đang hỗn loạn , ồn ào đột nhiên im bật, dân chúng thi nhau hành lễ với người nam tử vừa tới “Tham kiến Thái tử”

Mấy ngày nay hấn đều đến đây nên dân chúng cũng đều nhận thức hấn.

“Thái tử thật rảnh rồi” Mạnh Phát Ảnh quét mắt nhìn hấn một cái có chút tức giận nói. Nàng không biết, mấy ngày nay Đông Phương Sóc bị làm sao nữa.

“Bản cung đến khám bệnh” Đông Phương Sóc rõ ràng nói dối mà mặt không đỏ , cứ xem như hấn là người có bệnh thật vậy. Nếu là có bệnh chắc là bệnh tinh thần.

Mạnh Phát Ảnh không hề để ý đến hấn, định quay đi khám cho người bệnh kế tiếp. Nhưng Đông Phương Sóc lại nhanh hơn, ngồi xuống ngay phía đối diện nàng.

“Bản cung phát hiện, mình bị bệnh tương tư” Đông Phương Sóc chau mày, khuôn mặt u buồn nói.

“Hử, bệnh này không có thuốc chữa.” Mạnh Phát Ảnh trắng mắt liếc hấn, người này có vấn đề à, bệnh tương tư cũng có thể nói ra.

“Không hấn, bản cung phát hiện khi đến nơi này, tinh thần liền tỏa sáng,tất cả đều trở nên tốt hơn, Thần y đúng là Thần y” Khuôn mặt lưu manh cười cợt, Đông Phương Sóc còn cố ý hướng về phía trước, liếc mắt nhìn nàng. Lời này của hấn đã đủ ý nghĩa đi.

Mạnh Phát Ảnh chán nản, người này đúng là hồ ly giả hoạt, cố gắng áp chế lửa giận, mỉm cười nhẹ giọng nói “Nếu bệnh Thái tử đã tốt hơn, vậy thỉnh người rời đi, không cần làm trễ nại việc khám bệnh của những người khác”

“Nhưng bản cung li khai đây thì bệnh liền tái phát .” Một mặt thương tâm , Đông Phương Sóc vô tội nói.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra một hơi. Giờ phút này, nàng thật sự muốn đạp hấn ra ngoài.

Nàng nhẫn, cố gắng nhịn cơn tức giận xuống.

“Thái tử, ta còn có rất nhiều người bệnh đang xếp hàng” Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía hàng dài đang xếp phía sau hắn, muốn nói rõ cho hắn biết.

Hắn đưa mắt nhìn tên thị vệ bên cạnh, hơi khoát tay. Thị vệ kia lập tức nói với dân chúng xung quanh “Hôm nay Thần y sẽ nghỉ ngơi một ngày, các người về đi, ngày mai lại đến”

Trong đôi mắt Mạnh Phát Ảnh lan tràn lửa giận, Người này cũng quá bá đạo đi, dựa vào cái gì mà đuổi hết người bệnh của nàng đi.

“Ha ha...” Chống lại đôi mắt đang tràn đầy lửa giận của nàng, Đông Phương Sóc vô cùng đắc ý cười ra tiếng. Nhanh chóng đứng lên đến bên cạnh nàng, vô cùng tự nhiên mà nắm lấy bả vai nàng “Bản cung thấy người quá mệt mỏi, muốn người nghỉ ngơi một ngày, cùng bản cung uống rượu.”

Mạnh Phát Ảnh thật sự muốn đem cái tay kia của hắn chặt đi, nhưng lại không dám dây dưa; hơn nữa nàng cũng biết với khí lực của nàng căn bản là đấu không lại hắn. Cho nên chỉ có thể nhịn. Và nàng không nghĩ sẽ trả lời câu hỏi của hắn.

“Thế nào? Sợ rồi à? Không dám uống, hay chưa uống bao giờ” Thấy nàng không trả lời, khoe môi Đông Phương Sóc nhếch lên tạo thành một cười khê đầy thâm ý.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, đột nhiên hiểu được ý tứ của Đông Phương Sóc, hắn cố ý lấy rượu thử nàng, nguyên bản là nữ nhân thì không thể uống rượu. Dù có uống thì cũng không thể uống nhiều.

Đông Phương Sóc muốn dùng phương pháp này để chứng minh nàng là nữ tử.

Được, vậy thì nàng sẽ theo ý của hắn.

“Nếu đã là tâm ý của Thái tử, thảo dân làm sao có thể từ chối.” Mạnh Phát Ảnh đáp ứng vô cùng sẵn khoái.

Đông Phương Sóc thật không ngờ nàng có thể đáp ứng một cách thoải mái như vậy, trong lòng vui sướng, ở sâu trong con người thoáng xẹt qua tia sáng khác thường.

Thái tử mang nàng đến một tửu lâu đệ nhất Kinh thành.

Vừa vào tửu lâu, chương quầy đã giơ ra một bộ mặt tươi cười đón tiếp, trực tiếp dẫn bọn họ vào một gian phòng trên lầu hai.

Xem ra Đông Phương Sóc đã sớm chuẩn bị kế hoạch, ngay cả phòng cũng đã chuẩn bị.

“Người thích ăn cái gì thì cứ tùy ý chọn ”Thật không ngờ Đông Phương Sóc ngoài bộ mặt lưu manh còn có thêm một bộ mặt nhã sĩ như vậy.

Mạnh Phát Ảnh cũng không khách khí, tự mình chọn vài món. Đông Phương Sóc lại gọi thêm một bình Nữ Nhi Hồng thượng đẳng.

Tốc độ mang thức ăn nhanh một cách đặc biệt, nguyên nhân chắc là do thân phận của hắn quá đặc biệt.Đương nhiên bình Nữ Nhi Hồng cũng được mang lên nhanh chóng.

“Như thế nào? Dám uống không?” Đông Phương Sóc cầm bình Nữ Nhi Hồng hơi phe phẩy trước mặt nàng. Nhìn về phía nàng một chút, thấp giọng nói “Kì thực, nếu người không muốn uống Bản cung cũng sẽ không miễn cưỡng, chỉ cần...”

“Uống, tất nhiên sẽ uống, sao có thể không uống”Mạnh Phát Ảnh hảo sảng ngắt lời hắn., đôi mắt hướng đến cái chén nhỏ, lông mày khẽ nhíu lại, biểu tình bất mãn nói “Cái chén này quá nhỏ, chương quầy đổi một cái chén lớn đến đây, nếu không trực tiếp dùng bát cũng được”

Đông Phương Sóc giật mình, khoe môi hào phóng giật mấy cái, nhưng vẫn phát tay phân phó chương quầy đổi sang một cái chén khác to hơn. Hắn không đổi thành một cái bát, mà chỉ đổi thành một chiếc chén bình thường.So với chén trà cũng không khác biệt mấy, cũng có thể dùng để uống rượu.

Mạnh Phát Ảnh liếc nhìn chiếc chén kia một cách thỏa mãn, rót một chén đưa tới trước mặt Đông Phương Sóc, cũng tự mình rót lấy một chén, ngẩng đầu nhìn hần “Đa tạ lời mời của Thái tử, ta kính Thái tử một chén” Nói xong bưng chén kia uống một hơi cạn sạch.

Đông Phương Sóc muốn dùng biện pháp này đến dò xét nàng sao? Đúng là thất sách !

Đông Phương Sóc sững sốt, hần cũng không kịp phản ứng lại , tròn xoe mắt nhìn chén rượu này, cũng thấy quá...

Hần đột nhiên ý thức được, lựa chọn hôm nay của hần thật không sáng suốt.

Bất qua, từ lượng hần ở Bắc Nguyên triều này, khó có ai có thể theo kịp, nên căn bản cũng không sợ hãi mà hào sảng nói “Tốt, đủ sảng khoái”Nói xong cũng cầm chén rượu trong tay uống sạch.

Uống xong lại nhanh chóng rót đầy hai chén khác.

Hai người không phải chỉ là uống rượu, mà là cố ý tranh đấu, đồ ăn cũng chưa từng gấp qua. Chỉ qua một lát sau, bình Nữ Nhi Hồng đã thấy đáy.

Đông Phương Sóc kêu chương quây lấy thêm một bình nữa. Chương quây kinh hãi, trợn mắt, hần chưa từng thấy qua ai lại uống rượu như vậy.

Từ lượng Đông Phương Sóc cũng thật lợi hại. Mạnh Phát Ảnh âm thầm nuốt mấy viên thuốc mới có thể chuốc say được Đông Phương Sóc.

“Kì thực bản cung biết ngươi là nữ nhân, hơn nữa Bản cung cũng đã từng gặp qua ngươi. Ha...ha, bản cung biết,cái gì bản cung cũng biết, ngươi đừng nghĩ có thể gạt Bản cung” Lời nói khi uống say của Đông Phương Sóc làm Mạnh Phát Ảnh âm thầm kinh hãi.

Có câu khi say rượu sẽ nói lời thật lòng.

Hần biết, cái gì hần cũng biết?

Chẳng lẽ nàng là người nào hần cũng biết?

Nàng biết, hần cùng Hiên Viên Diệp có quen biết, hơn nữa quan hệ không hề tệ. Nếu hần biết nàng là ai, vậy có phải Hiên Viên Diệp cũng biết?

Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hơi nheo lại, nhìn chằm chằm Đông Phương Sóc đang nằm trên bàn, trong lòng nàng càng lúc càng cảm thấy nặng nề.

Thị vệ của Đông Phương Sóc tiến vào. Nhìn thấy Đông Phương Sóc say gục trên bàn, mà Mạnh Phát Ảnh ngồi một bên lại vô cùng thanh tỉnh, nhất thời kinh sợ, chủ tử nhà hần sao lại có thể quá chén như vậy ?

“Thái tử nhà ngươi uống say, ngươi mau đưa hần trở về đi.”Thấy tên thị vệ tiến vào, Mạnh Phát Ảnh thấp giọng nói. Sau đó bản thân đứng dậy rời đi.

Trên đường trở về, nàng đang suy nghĩ có nên dời đi ngay bây giờ hay không. Nhưng người của Đông Phương Sóc vẫn luôn đi theo nàng.

Muốn rời khỏi nơi này,xem ra phải nghĩ được biện pháp tránh khỏi những người này.

Sau khi trở lại y quán, trời cũng đã tối. Trần lão cha cùng một người bạn già của hần đang đứng ngoài cửa, khi nhìn thấy nàng trở về thì trên khuôn mặt lại tràn đầy ý cười.

“Ngươi rốt cục cũng về, cơm đã chuẩn bị xong, nhanh đi ăn đi” Về mặt Trần lão cha đầy yêu thương nhìn nàng, làm cho nàng vô cùng cảm động. Sở dĩ còn do dự rời khỏi nơi này, cũng là vì bọn họ. Nàng sợ sau khi nàng rời đi Đông Phương Sóc sẽ gây khó xử với bọn họ.

Nàng không hề muốn làm phiền tới bọn họ.

Do uống quá nhiều rượu nên Mạnh Phát Ảnh có chút khó chịu nên không có ăn cơm mà trở về phòng luôn.

Sáng sớm ngày hôm sau, có vô vàn người lại đến y quán để khám bệnh.

Mạnh Phát Ảnh nhẹ xoa huyệt thái dương, bởi hôm qua uống nhiều rượu nên giờ có chút đau đầu.

Nhưng bên ngoài nhiều bệnh nhân như vậy nàng không thể mặc kệ, vì vậy vẫn cố gắng tiếp tục xem bệnh giúp bọn họ.

Cho đến trưa bệnh nhân mới rời đi, cuối cùng chỉ còn lại một đại nương.

“Đại nương đơn thuốc của người đây” Mạnh Phát Ảnh đem phương thuốc đến trước mặt vị đại nương, vô cùng khách khí nói.

“Đa tạ thần y” Đại nương liên tục nói câu cảm tạ.

“Tiểu Lâm Tử bản cung lại đến thăm người đây~” Thanh âm nàng không bao giờ muốn nghe đột nhiên truyền vào.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh hung hăng giật một cái. Người này đúng là âm hồn bất tán. Nàng thật sự muốn đá hắn luôn ra ngoài cửa.

Hai tròng mắt khê nâng, đang định mở miệng, nhưng khi nhìn thấy người đi phía sau hắn, nàng đột nhiên kinh sợ, bàn tay cầm phương thuốc cũng run nhè nhẹ.

Hiên Viên Diệp! Hắn tìm đến nhanh như vậy.

Hiên Viên bước vào, đôi mắt sâu thăm thẳm của hắn cũng nhanh chóng đặt trên người Mạnh Phát Ảnh.

54. Chương 54

Cuối cùng hắn cũng tìm tới. Hay là, Đông Phương Sóc báo cho hắn?

Nếu là chính hắn tìm tới thì có lẽ là do hắn nghe thấy tin tức về nàng nên tò mò tìm đến. Còn nếu Đông Phương Sóc báo cho hắn tới, vậy thì...

Khi Hiên Viên Diệp nhìn thấy nàng, sâu trong đôi mắt hiện lên một tia sáng rọi khác thường. Con người vốn lạnh như băng, giờ phút này có chút phức tạp.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm kinh động.

Nàng tự nói với bản thân không cần hoảng, bất kể là tình huống gì mình cũng không thể hoảng. Dù sao Đông Phương Sóc vẫn chưa hoàn toàn nhận thức được thân phận của nàng. Nàng tin tưởng, với sự nguy trang của mình không phải dễ nhìn thấu như vậy. Đặc biệt cổ họng của nàng cũng được làm giả, không phải chỉ bên ngoài mà ngay cả bên trong cũng được nàng nguy trang cẩn thận. Tuy có chút khó chịu nhưng vô cùng thật, nên càng không thể bị kẻ nào vạch trần.

Phương pháp nàng sử dụng chính là một kỹ thuật tân tiến của hiện đại, nàng tin tưởng cho dù là người có thuật dịch dung cao siêu đến đâu cũng không thể làm được điều này.

Nghĩ đến đây, Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở nhẹ một hơi; bỏ qua ánh mắt Hiên Viên Diệp đang chăm chú nhìn nàng, đôi mắt ấy chỉ hận không thể xuyên thấu nàng.

“Đại nương, đây là phương thuốc của người.” Nàng đưa phương thuốc đến tận tay của vị Đại nương kia, gương mặt tự nhiên mà thân thiết, không nhìn ra bất luận điểm khác thường nào.

Nhưng con người vẫn quét đến người đang đứng ở cửa lúc này là Hiên Viên Diệp. Khi vừa nghe thấy thanh âm của nàng, thân mình Hiên Viên Diệp hơi cứng một chút.

Thanh âm của nàng bây giờ cũng là do đã sử dụng một loại thuốc nước được đặc chế, thanh âm tạm thời sẽ hoàn toàn thay đổi. Thanh âm nàng lúc này hùng hậu từ tính, trầm thấp mang theo chút khôu gợi nam tính.

Thanh âm này là một thanh âm tiêu chuẩn của một nam nhân, hơn nữa còn có thể làm cho nữ nhân động tâm, cái này thì không phải ai cũng bắt chước được. Khi Hiên Viên Diệp nghe được thanh âm của nàng, liền ngây ngẩn cả người. Nhìn về phía con người của nàng cũng hơi lóe lên một chút.

Thấy nàng đưa cho vị Đại nương kia phương thuốc; đầu lông mày hơi nhíu, nhanh chóng đi lên “Nghe nói Thần y có y thuật inh, tin rằng phương thuốc này cũng không giống với người thường đi”

Trong khi mở miệng ra nói chuyện cũng nhanh chóng lấy đi phương thuốc trên tay vị Đại nương kia.

Nhưng khi nhìn thấy dòng chữ trên phương thuốc, sắc mặt hắn đột ngột biến đổi, bàn tay nắm phương thuốc có hơi dùng sức một chút. Đôi mắt hắn vẫn nhìn nhìn chăm chú phương thuốc trong tay, dường như muốn nhìn xuyên thấu phương thuốc. Có thể nói rằng bộ dáng của hắn lúc này trông rất ...ngu ngốc.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm bật cười, không ngờ người khôn khéo như hắn cũng có thời điểm thất sách như vậy. Bởi vì sau khi nàng ở Hoàng cung thì cũng đã tự hiểu rằng, thay đổi về ngoài thôi chưa đủ. Phải thay đổi cả chữ viết !

Nàng đoán rằng, trong lòng hắn bây giờ chắc đang buồn bực đến cực điểm. Nghĩ đến sự buồn bực của hắn thì tâm tình của nàng dường như khá lên rất nhiều, hóa ra nàng cũng phúc hắc chả kém gì ai.

“Cũng chỉ là một phương thuốc bình thường mà thôi, đã làm công tử chê cười rồi” Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hơi khép hờ, cố gắng che dấu ý cười đang tràn trên môi mà nói từng chữ, từng chữ một cách rõ ràng.

Thanh âm trầm thấp, ngữ khí bình thản, xưng hô xa lạ. Nhưng lời nói kia lại cực kỳ hợp quy củ lễ nghĩa, những cũng vô cùng xa cách.

Con người Hiên Viên Diệp đột nhiên trầm xuống, gương mặt hắn lại khôi phục vẻ lạnh như băng như thể tia nhìn phức tạp vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Chữ viết của Thần y thật là mạnh mẽ, hữu lực.” Đôi mắt Hiên Viên Diệp cuối cùng cũng dời khỏi thang thuốc mà nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, lạnh lùng nói.

Mạnh Phát Ảnh có cảm giác như hắn đang cố nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Trước kia trong thanh âm của hắn luôn toát lên sự lãnh đạm, ngang ngạnh. Nàng vẫn nghĩ rằng trong thanh âm của hắn sẽ không bao giờ có thêm những thứ cảm xúc khác.

Thế nhưng, giờ phút này...

“Đa tạ lời khích lệ của công tử.” Mạnh Phát Ảnh vẫn cúi đầu như trước, vô cùng cung kính thi lễ.

Nhìn hành động của Hiên Viên Diệp cùng với lời nói của hắn. Mạnh Phát Ảnh có thể kết luận hắn không nhìn ra được thân phận của nàng.

Đôi mắt Hiên Viên Diệp vẫn nhìn nàng chằm chằm như trước, sâu trong đôi mắt hiện lên sự sắc bén, tìm tòi.

Nếu ánh mắt có thể nhìn thấu lòng người hay sắc bén như dao thì Mạnh Phát Ảnh nàng có thể khẳng định trên thân thể nàng lúc này nhất định đã bị mổ xẻ thành nhiều nhất.

“Công tử, phương thuốc này là Thần y đã kê giúp ta, hiện giờ ta rất muốn đi bốc thuốc để chữa bệnh cho phu quân của ta”.

Vị Đại nương kia nhìn thấy Hiên Viên Diệp vẫn còn nắm chặt phương thuốc của bà, nhin không được liền mở miệng nói.

Vị đại nương này không chút e dè kiêng kỵ hắn, bởi vì bà không nhìn ra được thân phận của hắn. Tuy trong lòng cũng có chút sợ hãi khí thế của Hiên Viên Diệp, nhưng trong lòng bà đang lo lắng cho người nhà đang bệnh của mình nên không hề tỏ ra khách khí với hắn. Trực tiếp đòi lại phương thuốc.

Hiên Viên Diệp sững sốt một chút, lúc này mới nhớ ra phương thuốc vẫn đang nằm trong tay mình, liền vội vàng đưa phương thuốc đến trước mặt vị đại nương kia, trên gương mặt lộ ra sự bối rối, mất tự nhiên.

Bối rối ? Mất tự nhiên ? Đây là lần đầu hắn có cái cảm giác này !

Đại nương kia nhận được phương thuốc liền nhanh chóng rời đi bốc thuốc.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh nhếch lên thật cao, khẽ cúi thấp mắt xuống để che giấu ý cười đang lan tràn trong mắt. Không cần ngăn dấu lên nhưng nàng vẫn có thể tưởng tượng ra biểu tình lúc này của Hiên Viên Diệp. Khẳng định là đang rất buồn bực.

“Diệp huynh, hành động này của ngươi là có ý gì vậy?” Vẫn luôn đứng một bên quan sát, lúc này Đông Phương Sóc mới đi lên, khuôn mặt tràn đầy ý cười. Hơi dừng một chút sau đó mới nói một câu đầy thâm ý “Hành động này hoàn toàn không giống với tính cách của ngươi.”

Vừa mở miệng vừa đi nhanh đến, quần lấy Hiên Viên Diệp, vô cùng lưu manh nói “Tuy Thần y tuần tú tuyệt luân, phong hoa tuyệt đại nhưng dù sao vẫn là một nam nhân, người nhìn người ta chằm chằm như vậy sẽ khiến hắc sắc hổ đó, hơn nữa những người không biết chuyện này cũng sẽ hiểu lầm.”

Phối hợp với ngữ khí lưu manh là hành động càn quấy trên đầu Hiên Viên Diệp, mà trong lời nói của Đông Phương Sóc cũng thập phần ái muội.

Thân mình Hiên Viên Diệp hơi cứng một chút, sắc mặt lại càng âm trầm, giống như sắp có giông bão tới vậy.

Thế nhưng Đông Phương Sóc lại không để ý đến hắc sắc, vèo một cái đã bay đến bên cạnh Mạnh Phát Ảnh, nhẹ giọng nói “Tiểu Lâm Tử, người thấy ta nói có đúng không?” Giờ phút này, cách xưng hô của hắc sắc đối với Mạnh Phát Ảnh lộ rõ sự thân thiết. Đường như hắc sắc thấy hành động như vậy còn không đủ, còn đưa tay đặt lên vai nàng, mềm nhẹ nói “Nhưng ngươi không cần phải sợ, có bản cung ở đây rồi”

Thanh âm kia mang theo chút khác thường, là ôn nhu hay vui đùa? Trong đôi mắt tràn đầy ý cười, nhưng sâu trong đôi mắt lại ẩn qua sự khinh thường.

Mạnh Phát Ảnh vô cùn chán nản, nam nhân này, đùa mãi rồi mà còn chưa chán sao. Hắc sắc rõ ràng biết Hiên Viên Diệp hoài nghi nàng, lại cố làm ra hành động như thế này, đây chẳng phải là cố ý chọc giận Hiên Viên Diệp sao?

Giờ phút này Mạnh Phát Ảnh thật sự muốn chém rớt luôn cái tay đang trên vai nàng. Nhưng nàng lại không có cái lá gan lớn có thể chém rớt tay Thái tử Điện hạ, khó khăn hơn là không nghĩ ra biện pháp nào có thể thoát khỏi song chưởng của hắc sắc.

Đang nghĩ, chợt nhiên thấy trên vai mình nhẹ đi chút ít, hơi nghi hoặc, ngược mắt nhìn, lại ngoài ý muốn mà chứng kiến Hiên Viên Diệp chế trụ cánh tay của Đông Phương Sóc, ném hắc sắc ra ngoài.

“Thật là có tâm, nhưng bốn vương nhìn không nổi.” Hiên Viên Diệp bình tĩnh giải thích. Gương mặt vẫn luôn lạnh tanh giờ lại có thêm vài phần trào phúng. Nhưng lời nói kia cũng mang theo chút ừ ừ, khó chịu. Ngay sau đó liền đem Mạnh Phát Ảnh tránh xa khỏi ma chưởng của Đông Phương Sóc.

Nhìn Mạnh Phát Ảnh lúc này đúng là có khác biệt rất lớn. Hắc sắc cũng đã để ý kỹ cổ họng của nàng, tuy thanh âm có chút khác biệt nhưng hắc sắc tin tưởng phán đoán cùng cảm giác của mình. Người này chính là nàng.

Nàng không thừa nhận cũng không sao, hắc sắc sẽ có biện pháp làm nàng phải thừa nhận.

Nếu đã là nàng, là nữ nhân của hắc sắc thì há có thể để cho kẻ khác chạm vào.

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, trời cao đất dày ơi, đây là Hiên Viên Diệp sao?

Hắc sắc không phải cái hắc băng, lạnh lùng đến nỗi không bao giờ nói hoàn thiện một lời sao? Hắc sắc không phải tiếu cử như vàng sao? Nhưng mà, lời nói vừa nãy của hắc sắc, thật sự....

Thật là có tâm nhưng hắc sắc nhìn không nổi! Hơn nữa khiến người ta không biết nói sao nữa.

Hiên Viên Diệp, người lợi hại, vô cùng lợi hại. Mạnh Phát Ảnh âm thầm thì thầm trong lòng.

Cầu trời lần sau hắc sắc sẽ tìm ra được một cái lý do khác nghe hợp lý hơn cái lý do bá đạo này.

Nhưng nói thật, nàng vẫn có chút cảm tạ Hiên Viên Diệp. May là có hắc sắc mới kéo tên Đông Phương Sóc kia ra được.

Đông Phương Sóc cũng giật mình không kém, không ngờ Hiên Viên Diệp lại có hành động như vậy. Tại hắc sắc nghĩ mình hiểu rõ Hiên Viên Diệp nên nhất thời không có chuẩn bị, ai ngờ lại bị Hiên Viên Diệp ném ra cửa cái vèo như thế, trên khuôn mặt nhanh chóng xuất hiện biểu tình bất mãn. Mà khi nghe lý do của Hiên Viên Diệp thì mặt hắc sắc lại càng dài thườn thượt ra.

Trần lão cha cũng không tránh khỏi sự tò mò nhìn về phía bên này,thắc mắc là đang có chuyện gì xảy ra.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh đứng cách Hiên Viên Diệp không quá xa, chỉ cần hấn duỗi tay là có thể đem nàng ôm vào lòng, nhưng hấn cố gắng khống chế cảm xúc của mình. Bởi vì hấn biết nàng hiện giờ chỉ muốn trốn khỏi hấn. Hấn không nên ép nàng quá, nếu không nàng sẽ càng cố tránh hấn hơn.

Hấn là người có thể đoán được lòng người nên giờ phút này hấn không muốn vạch trần nàng.

Đương nhiên lần này, hấn cũng không để nàng chạy ra khỏi phạm vi của hấn. Cũng giống như chơi điều, có thể để nó tùy ý bay lượn trên bầu trời bao la nhưng sợi dây trong tay thì tuyệt đối không thể buông.

Nếu Mạnh Phát Ảnh có thể thấy được suy nghĩ này trong lòng Hiên Viên Diệp, không biết còn muốn cảm kích hấn không hay là sẽ tức đến hộc máu.

“Hiên Viên Diệp, ngươi làm cái gì vậy, dù sao đây cũng là địa bàn của Bản cung, chẳng lẽ ngươi muốn tại Địa bàn này của Bản cung mà cướp người?” Đông Phương Sóc nhìn Hiên Viên Diệp đang đứng bên cạnh Mạnh Phát Ảnh, biểu tình vô cùng khấn trương. Thanh âm lúc này bớt đi vài phần cợt nhả, mà có chút ngưng trọng.

“Bổn vương lần này tới đây là thỉnh hấn đi xem bệnh , chẳng nhẽ Thái tử đã quên?” Hiên Viên Diệp từng chữ ,từng chữ chậm rãi nói. Khi nói chuyện trong mắt hơi liếc về phía Mạnh Phát Ảnh, khóe môi nhếch lên tia cười khê “ Người bổn vương muốn mời về, chính là vị Thần y này.”

Hấn có đầy đủ lý do để mang nàng trở về, hơn nữa nếu nàng biết Thái hậu lâm trọng bệnh không cần nói nàng cũng sẽ vội vàng mà về thôi. Nên về phía Đông Phương Sóc, hấn không hề cảm thấy lo lắng

“Hấn là người Bắc Nguyên Triều, ở Hiên Viên vương triều nhân tài xuất hiện như mây, tầng tầng lớp lớp, việc gì phải đến đây cướp người. Tiểu Lâm Tử nhất định sẽ không đi cùng ngươi.”Đông Phương Sóc sững sốt một chút, sau đó lại khôi phục bộ dạng lưu manh, nở nụ cười đắc ý nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh , sau đó nhẹ giọng nói “ Đúng không Tiểu Lâm Tử?”

Kì thực hấn cũng đoán được thân phận của Mạnh Phát Ảnh, nam nhân này không giống phàm nhân, hấn so với Hồ ly còn giao hoạt hơn, Mạnh Phát Ảnh giấu diếm như vậy nhưng hấn vẫn có thể tìm ra dấu vết.

Hấn khẳng định Mạnh Phát Ảnh nhất định sẽ không theo Hiên Viên Diệp trở về.

Mạnh Phát Ảnh ngẩn người, đang định mở miệng nói thì Hiên Viên Diệp bỗng mở miệng trước “ Hấn là người Bắc Nguyên triều nhưng lại không phải là người của phủ Thái tử, thế nào? Thái tử sẽ không hạn chế tự do của người dân Bắc Nguyên triều chứ?”

Hiên Viên Diệp là người khôn khéo cỡ nào chứ, nhìn qua biểu hiện của Đông Phương Sóc liền đoán ra tâm tư của hấn, cảm thấy có chút buồn bực. Đông Phương Sóc này có chủ ý gì đối với nữ nhân của hấn đây ?

“Ai nói Tiểu Lâm Tử không phải là người của phủ Thái tử? Hấn vốn dĩ đã trở thành người của bản cung” Đông Phương Sóc liếc mắt lườm Hiên Viên Diệp, lại đảo qua trên dưới Mạnh Phát Ảnh, lời nói ái muội mà cũng có thể nói ra tự nhiên đến vậy.

“Sao Bổn vương không biết, ngươi lại có cái loại ham mê này?” Hiên Viên Diệp làm sao có thể trúng kế của hấn, rõ ràng Đông Phương Sóc chưa biết rõ thân phận của nàng.

Hơn nữa hấn cũng rất hiểu nữ nhân của chính mình, nàng không phải là người tùy tiện. Tuy Đông Phương Sóc ưu tú nhưng chưa chắc đã lọt vào mắt của nàng.Nếu nói ưu tú, hấn tự tin mình so với Đông Phương Sóc còn ưu tú hơn nhiều, vậy mà nữ nhân này lại đào hôn ở ngay buổi hôn lễ của hai người.

Nàng vốn dĩ không phải loại nữ nhân dễ bị dụ hoặc, mà lấy luôn thái độ vừa rồi của nàng cũng đủ để chứng minh .

“Bản cung trước nay đều thích nam nhân, thế thì sao?”

Đông Phương Sóc hung hăng trợn mắt nhìn Hiên Viên Diệp. Hừ ...Hiên Viên Diệp chết tiệt, muốn lừa gạt ,dẫn hấn đi sai đường sao, không có dễ dàng như vậy đâu !

Hiên Viên Diệp hơi nhếch môi, nhàn nhạt cười “Rất tốt”

Lời này nói cho Đông Phương Sóc nghe, nhưng lại giống như là đang nói cho Mạnh Phát Ảnh nghe.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm ngạc nhiên. Hiên Viên Diệp, người thật sự siêu ,siêu phúc hắc, nói vài ba câu đã dẫn Đông Phương Sóc đi lòng vòng. Đông Phương Sóc cũng là một loại Hồ ly nhưng lại quá mức khinh địch, nên dễ dàng đi vào bẫy.

Trọng yếu nhất là Đông Phương Sóc luôn nghĩ rằng Hiên Viên Diệp là người lạnh lùng, tiếc chữ như tiếc vàng nên không nghĩ rằng cũng có lúc hắn lại phúc hắc như vậy.

Lúc này Đông Phương Sóc vừa tức giận , trong lòng lại có chút buồn bực, hắn đã đánh giá quá thấp Hiên Viên Diệp. Hiên Viên Diệp, người che dấu thật sâu !

“Lần này Bồn vương tới đây là muốn mời Thần y chữa bệnh ột người, mong Thần y chịu một nhọc đi một chuyến .”Hiên Viên Diệp không để ý đến đôi mắt đang căm tức nhìn mình của Đông Phương Sóc, đôi mắt hắn vẫn thẳng tắp nhìn Mạnh Phát Ảnh, vẻ mặt vô cùng, nghiêm túc , chân thành.

Hắn cũng không nói rõ bệnh nhân kia là ai, nhưng khi nói câu ‘ chữa bệnh ột người ‘ đôi mắt ấy lại chăm chú nhìn Mạnh Phát Ảnh như muốn quan sát cẩn thận phản ứng của nàng. Trên môi hắn cũng tràn ra một nụ cười đầy thâm ý.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, trong lòng không ngừng suy nghĩ, chẳng biết lời nói này của Hiên Viên Diệp là thật hay là giả. Muốn nàng trở về nên tìm cái cớ như vậy, hay là có người bệnh thật?

Nếu có người bệnh thật, mà để Hiên Viên Diệp tự mình đi cầu danh y thì người này chắc chắn có thân phận không nhỏ, trong đầu nàng liền xuất hiện tên một người, Nhu Phi?

Nhưng trước đây nàng còn ở trong Hoàng cung thì thấy thân thể Nhu Phi vốn rất tốt, làm sao có thể sinh bệnh , nên nàng loại bỏ trường hợp này.

Đây chắc chắn là cái cớ mà Hiên Viên Diệp bày ra để lừa nàng trở về.

Nàng thấp giọng nói “Thảo dân không phải Thần y, chẳng qua là mọi người bên ngoài thổi phồng lên mà thôi. Chữa khỏi bệnh cho Hoàng Hậu chỉ là cái duyên mà thôi, không phải giống như lời đồn đại của mọi người là ta có thể chữa trị được bách bệnh trong thiên hạ. Giống như lời Thái tử đã nói, ở Hiên Viên vương triều nhân tài tầng tầng lớp lớp, không thiếu gì danh y có thể chữa bệnh cho người đó.”

Nếu nàng trở về cùng Hiên Viên Diệp, sau này muốn chạy cũng không có khả năng, nên nàng không thể dễ dàng bị hắn lừa trở về.

Nghe được lời cự tuyệt của Mạnh Phát Ảnh, Hiên Viên Diệp không hề tỏ ra giận dữ , sâu trong đôi mắt hắn hiện lên tia cười khế,suy tư một chút sau đó mới trầm giọng nói “Bởi vì Thái y trong triều đều thúc thủ vô sách, nên Bồn vương mới tự mình đến mời Thần y về chữa trị cho Thái hậu.”

Trong thanh âm mang theo vài phần thương tâm cùng khẩn trương. Nhưng khóe môi kia lại tràn ra một nụ cười khế, nhìn thẳng vào đôi mắt Mạnh Phát Ảnh .Đường như mọi phản ứng của Mạnh Phát Ảnh đều được hắn thu hết vào đáy mắt sâu thẳm kia, không bỏ qua một chút nào.

Mạnh Phát Ảnh thất kinh, trên khuôn mặt thiếu chút nữa là lộ ra biểu tình lo lắng ,bất an , nhưng trông mắt vừa chuyển động một chút lại bắt gặp được tia cười khế của Hiên Viên Diệp.

Trong nhất thời có chút chán nản. Hiên Viên Diệp, người thật đủ ngoan độc, lại bày ra cạm bẫy để ta từng bước tự mình nhảy xuống dưới.

Lúc trước không nói là Thái Hậu sinh bệnh là để đợi nàng cự tuyệt.

Mà sau khi nàng cự tuyệt hắn mới rõ là Thái Hậu. Hắn biết nàng đối với Thái Hậu có cảm tình như thế nào, khó khăn mà từ chối, mà tự nguyện sẽ cùng hắn trở về.Hắn chính là lợi dụng điểm này để khiến nàng lộ nguyên hình.Hừ, hắn đang từng bước, từng bước tính kế nàng.

Nếu giờ phút này nàng khẩn trương cùng lo lắng thì nhất định hắn sẽ biết thân phận của nàng.Mà nếu bây giờ nàng đáp ứng hắn , thì hắn lại càng thêm khẳng định.

NND, điều này thật sự là quá âm hiểm , hắn đúng là loại ăn thịt người mà không chịu nhả xương.

Nếu vừa rồi nàng không phát hiện được tia cười đắc ý của hắn thì nhất định lúc này đang rất khẩn trương cùng lo lắng.

Nhưng Hiên Viên Diệp, người dường như đã đắc ý quá sớm rồi, thật không ngờ một người luôn trầm ổn như Hiên Viên Diệp cũng có lúc thiếu kiên nhẫn.

Hắn lúc này tuy cúi đầu, cố gắng che dấu tâm tình của mình, nhưng đôi mắt Mạnh Phát Ảnh rất tinh tường, sao có thể bỏ qua tia khác thường của hắn chứ.

Hiên Viên Diệp thật sự đã quên mất điểm này.

“Nếu tất cả Thái y đều thúc thủ vô sách, vậy thảo dân lại càng không dám thể hiện, Vương gia vẫn nên đi tìm danh y khác thì hơn.” Hơi nhăn nhô mày, Mạnh Phát Ảnh có chút khó xử nói.

Nàng biết, nếu Thái hậu thật sự sinh bệnh như trong lời nói của hắn, thì dù Hiên Viên Diệp không buông tha cho nàng thì nàng cũng trở về. Thái hậu sinh bệnh, dù phía trước có là núi đao biển lửa thì nàng cũng trở về.

Nhưng giờ phút này nàng thật không muốn để Hiên Viên Diệp đắc ý quá sớm.

Khi nghe được lời nói của nàng, Hiên Viên Diệp sững sốt một chút, hắn biết rõ tình cảm của nàng giành cho Thái Hậu, nên trăm triệu lần không ngờ nàng lại có thể cự tuyệt.

Mà giờ phút này trên khuôn mặt nàng ngoài khó xử ra thì không còn chút cảm xúc nào hết.

Chẳng lẽ không phải là nàng sao? Nhưng hắn tuyệt đối tin tưởng vào cảm giác của mình.

“Thần y, Thần y cầu người cứu cháu của ta đi, van cầu người.” Hiên Viên Diệp đang định nói điều gì đó thì bỗng dưng có một ông lão khoảng hơn sáu mươi tuổi, tay đang ôm một đứa bé vội vàng chạy vào.

Trên gương mặt ông lão tràn đầy sự lo lắng, ông đã hơn sáu mươi, lại đang chạy vội vàng, nên khi tiến vào y quán thiếu chút nữa thì ngã.

Ông đang ôm một nam hài ước chừng sáu, bảy tuổi trong lòng. Đứa nhỏ kia giờ phút này đang ôm bụng kêu đau.

“Sao lại thế này, mau mau mang bé tiến vào đây.” Mạnh Phát Ảnh cả kinh, liên tục nói, lão nhân kia cũng vội vàng, ba bước thành hai bước mà bế tiểu nam hài vào.

“Ta cũng không biết tại sao lại như thế này, lúc sáng vẫn còn bình thường nhưng đến trưa thì nó kêu đau bụng. Lúc đó ta vốn không để ý, nhưng không được bao lâu nó liền ngã lăn trên mặt đất mà kêu đau. Ta phát hiện có chút không đúng nên mới ôm nó đến nhà Lưu đại phu, nhưng Lưu đại phu tra không ra, nên đã ôm nó đến đây, cầu Thần y cứu nó đi. Đứa nhỏ này rất đáng thương, cha mẹ mất sớm nên chỉ có hai ông cháu nương tựa lẫn nhau.” Lão nhân kia nhìn Mạnh Phát Ảnh đang kiểm tra cho cháu của mình, vừa khóc vừa nói.

“Viêm ruột thừa cấp tính” * Biểu tình trên mặt Mạnh Phát Ảnh lúc này vô cùng trầm trọng. Đứa bé này lúc này đã phát sốt, tuy nàng không biết rõ nhiệt độ cơ thể của bé nhưng nhiệt độ rất có thể đã đạt đến giới hạn.

* Viêm ruột thừa cấp tính là đặc trưng bởi hiện tượng viêm của ruột thừa. Mặc dù có nhiều ca nhẹ tự khỏi không cần phải điều trị, nhưng phần lớn viêm ruột thừa cấp tính cần mổ bụng để lấy ruột thừa bị viêm. Tử vong cao nếu không điều trị, chủ yếu do viêm phúc mạc và ruột thừa viêm bị vỡ.

Bệnh tình của cậu bé này lúc này trở nên rất nghiêm trọng. Vì ông lão kia không để ý đến, không mang bé đến xem bệnh đúng lúc, mà lúc ở trên đường đi tìm vị Lưu đại phu nhất định đã mất không ít thời gian, nên giờ căn bệnh đã có chuyển biến vô cùng xấu.

Nếu sử dụng phương pháp trị liệu cổ thì không thể nào chữa khỏi được. Chỉ có một biện pháp duy nhất, chính là tiến hành phẫu thuật.

Sau khi chữa khỏi bệnh cho Hoàng hậu, nàng dùng số Hoàng kim mà Hoàng thượng trọng thưởng để chuẩn bị một chút đồ đặc biệt, bởi nàng sợ sẽ có những trường hợp nguy cấp sẽ cần dùng đến.

Nhưng khi chữa bệnh cho Hoàng hậu vốn không cần sử dụng đến dao. Hơn nữa Hoàng hậu lại vô cùng phối hợp, cố gắng chịu đau đớn nên ca phẫu thuật đó mới thành công như vậy. Nhưng bây giờ, bệnh nhân chỉ là một cậu bé, mà lần này nhất định phải sử dụng tới dao mổ, chỉ sợ ông lão kia sẽ không cho phép.

“Có thể trị được không? Thần y, người nhất định phải cứu cháu trai của ta.” Nhìn thấy biểu tình trầm trọng trên gương mặt Mạnh Phát Ảnh, ông lão kia lại càng sốt ruột hơn.

“Có một biện pháp có thể chữa khỏi nhưng có một chút mạo hiểm.” Mạnh Phát Ảnh thở nhẹ một hơi, lúc này mới chậm rãi nói. Đây là một ca phẫu thuật nhỏ nhưng giờ bệnh đã chuyển biến xấu thế này rồi, mà ở đây lại là thời cổ đại nên nàng nhất định phải nói rõ.

“Biện...biện pháp gì?” Ông lão kia nghe được có biện pháp nên trên khuôn mặt hiện lên ánh sáng hi vọng, nhưng khi nghe Mạnh Phát Ảnh nói có chút nguy hiểm thì cẩn thận, dè dặt hỏi lại.

“Hiện tại đứa nhỏ này đang trong tình trạng vô cùng nguy hiểm, nếu không chữa nhanh chóng thì nhất định sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Bây giờ chỉ có một biện pháp duy nhất có thể chữa khỏi đó là dùng dao trên cơ thể nó.” Mạnh Phát Ảnh nói từng chữ một, trên gương mặt cũng có một chút ngưng trọng.

“Dùng...dùng dao?” Ông lão kia thực sự bị kinh sợ, đôi mắt trợn lên, đầy khó tin mà nhìn Mạnh Phát Ảnh.

Bây giờ không chỉ có ông lão, mà ngay cả Đông Phương Sóc cùng Hiên Viên Diệp cũng bị lời nói của nàng làm cho kinh ngạc. Dùng dao trên để chữa bệnh, nghe qua thực sự...

Trần lão cũng vô cùng kinh hãi, toàn bộ thuốc trên tay đều rơi trên mặt đất.

“Đúng vậy, chính là sử dụng dao.” Mạnh Phát gật đầu nói, ngữ khí rất kiên định.

“Ông nội, cháu đau quá, đau quá.” Đứa bé trai kia thống khổ, vô lực kêu lên.

“Bệnh này trước kia ta cũng đã thấy qua, cũng không có cách nào trị liệu, cậu bé đó đã...” Trần lão cha đột nhiên nói, trong giọng nói mang theo sự bất lực. Quả thật khi nghe Mạnh Phát Ảnh nói có thể chữa khỏi bệnh này, ông có chút không tin tưởng.

Ông lão kia có chút do dự, dù sao đối với chuyện như thế này ông cũng chưa từng gặp qua. Nhưng khi nhìn đứa cháu trai duy nhất đang thống khổ, lại nghe thấy lời nói của Trần lão cha, nếu không cứu kịp thời chỉ sợ... Tâm ông lão thoáng trầm xuống “Được, vậy ta tin tưởng Thần y, toàn bộ đều nghe theo người.” Các vị đại phu khác đều nói không thể cứu nhưng Thần y lại nói có thể cứu, vì đứa cháu trai duy nhất nhà ông nhất định sẽ tin tưởng vị Thần Y này.

“Được.” Mạnh Phát Ảnh gật đầu “ Ông hãy yên tâm, ta nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho đứa bé này.”

Dù ở hiện đại đây chỉ là một ca phẫu thuật nhỏ nhưng vì ở đây là cổ đại nên có chút mạo hiểm.

“Giúp ta ôm đứa bé vào đây.” Không hề nghĩ ngợi gì, Mạnh Phát Ảnh bắt ngờ quay sang nói với Hiên Viên Diệp đang đứng ngay bên trái nàng.

Tuy Hiên Viên Diệp vẫn còn đang kinh ngạc bởi lời nói lúc trước của nàng, nhưng nghe thấy lời phân phó của nàng cũng không hề do dự mà nhanh chóng ôm lấy đứa nhỏ.

Hiên Viên Diệp thân là vương gia của Hiên Viên vương triều, có lẽ đây là lần đầu tiên có người dám phân phó hần như vậy. Nhưng hần lại không hề nảy sinh cảm giác khó chịu nào cả, cực kỳ nguyện ý làm theo.

Tuy vẫn còn lo lắng, nhưng đã lựa chọn tin tưởng Mạnh Phát Ảnh nên ông lão kia cũng tùy ý để Hiên Viên Diệp ôm lấy đứa nhỏ.

Đông Phương Sóc cũng sốt ruột vô cùng, khe nhú lông mày, có chút phẫn nộ. Hừ, vì sao Mạnh Phát Ảnh để Hiên Viên Diệp ôm đứa nhỏ mà không nhờ đến hần?

Hiên Viên Diệp ôm đứa bé vào phòng đặt đứa bé vào nơi mà Mạnh Phát Ảnh đã chỉ dẫn.

“Mặc nó vào, rồi giúp ta...” Mạnh Phát Ảnh đưa ra một bộ y phục đặc biệt, đây là y phục nàng đã đặc biệt chuẩn bị cho những trường hợp nguy cấp, nó đã được nàng khử trùng sạch sẽ. Nguyên bản nàng muốn để cho Hiên Viên Diệp giúp nàng, nhưng tay nàng vừa vươn ra, bộ y phục đã bị ai đó cướp mất.

“Bản cung giúp người.” Đông Phương Sóc cười ha ha nói, khuôn mặt còn mang theo một chút đắc ý, cũng không đợi Mạnh Phát Ảnh nói, hắn đã nhanh chóng mặc bộ y phục kia vào người.

Khi Hiên Viên Diệp buông đứa bé kia xuống, thì Đông Phương Sóc cũng đã mặc xong xuôi y phục.

Dù có chút sững sốt nhưng Mạnh Phát Ảnh cũng không nói thêm gì nữa. Tình huống hiện giờ, trì hoãn thêm một khắc thì đồng nghĩa với việc tính mạng của cậu bé sẽ càng nguy hiểm hơn.

Y phục chỉ có hai bộ, bộ còn lại là để nàng mặc. Không còn cách nào khác, chỉ có thể nói với Hiên Viên Diệp “Người đi ra ngoài đi.”

Thiết bị ở cổ đại lạc hậu vô cùng, nếu để Hiên Viên Diệp ở lại sẽ không ổn chút nào. Đông Phương Sóc vô cùng đắc ý, liếc đều Hiên Viên Diệp một cái, vô cùng lưu manh “Diệp huynh nên đi ra ngoài đi.”

Gương mặt Hiên Viên Diệp lúc này vô cùng khó coi, chỉ hận không thể biến luôn thành màu đen, đặc biệt khi nhìn đến gương mặt đắc ý của Đông Phương Sóc thì sâu trong đôi mắt lóe lên lửa giận kinh người. Nhưng nhìn thấy gương mặt khấn trương, sốt ruột của Mạnh Phát Ảnh nhìn đứa bé đang hôn mê kia thì hắn cũng không nói thêm gì nữa mà nhanh chóng đi ra ngoài.

Vị thái tử gian xảo kia cũng vậy, vừa nãy gương mặt vẫn còn cười ha ha, nhưng lúc này lại rất nghiêm túc nhìn nàng “Ta có thể làm gì?”

Không biết là do hắn quá sợ hãi hay khấn trương mà quên dùng “bản cung”, trực tiếp dùng danh xưng ‘ta’.

“Trước tiên hãy rửa tay thật sạch.” Mạnh Phát Ảnh vừa nói vừa kì cọ đôi tay thật sạch, khử trùng là việc đặc biệt quan trọng.

Giờ phút này Đông Phương Sóc vô cùng cẩn thận làm theo lời nói của Mạnh Phát Ảnh. Vô cùng nghe lời, không một chút kiến nghị, Mạnh Phát Ảnh nói gì thì hắn làm theo đó.

Trước khi mổ thì phải dùng thuốc gây mê, ở thời Đông Hán, bậc Thần y kiệt xuất Hoa Đà đã phát minh ra thuốc gây mê. Mấy ngày nay, Mạnh Phát Ảnh cũng đã nghiên cứu một chút, cũng đã tìm ra một loại dược hòa với rượu nhẹ có thể gây mê được, đương nhiên loại dược gây mê này không thể bằng thuốc gây mê tiêm vào người như hiện đại. Nhưng lúc này có vãn còn hơn không, cũng may là loại dược này có thể gây mê toàn thân. Ca phẫu thuật này tuy đơn giản nhưng nhất định phải gây mê toàn thân.

Mạnh Phát Ảnh để Đông Phương Sóc giúp nàng cho cậu bé kia uống chút dược gây mê. Một lát sau đứa bé kia bỗng không kêu đau nữa, nhìn như đang ngủ thiếp đi vậy.

Đông Phương Sóc kinh ngạc, tay hơi run run “Đây là thuốc gì mà lợi hại vậy?”

Đứa bé trai kia ban đầu đau đớn vô cùng, bây giờ lại không kêu đau mà an tĩnh ngủ như thế, cho dù là say rượu cũng không thể làm được như vậy. Thuốc này, thật sự rất lợi hại.

Mạnh Phát Ảnh không có thời gian giải thích cho hắn, nhanh tay cầm lấy lưỡi dao tinh xảo kia, lưỡi dao này chính là lưỡi dao mà Phong Ngữ Lam đã dùng để hãm hại nàng trước đây. Hiện giờ nàng không quản xem Đông Phương Sóc đã nhìn qua lưỡi dao này hay không.

Đông Phương Sóc không hề có phản ứng gì, hiển nhiên là hắn không nhận ra, hay là do hắn không để ý đến nên mới không có phản ứng.

Bởi vì đôi mắt hắn lúc này đang chú ý đến đôi tay Mạnh Phát Ảnh đang mổ bụng đứa nhỏ kia ra, cắt một vật gì đó sau đó vứt đi.

Hắn từng trải qua chiến trường, giết người cũng không ít, nhưng đối mặt với loại sự tình này vẫn có chút kinh sợ, thiếu chút nữa thì nôn mửa.

Sau đó hắn lại nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh dùng kim khâu lại miệng vết thương, hắn thực sự kinh hãi, trong bụng thầm lẩm bẩm: “Tiểu Lâm Tử đang làm cái gì vậy, khâu y phục sao?”

Hơn nữa điều làm cho hắn kinh ngạc là động tác của Mạnh Phát Ảnh vô cùng thuần thục, giống như đã làm việc này rất nhiều lần vậy.

Trong khi hắn còn đang kinh ngạc, thì Mạnh Phát Ảnh cũng đã hoàn thành xong ca tiểu phẫu này, đây là ca tiểu phẫu đầu tiên nàng làm ở cổ đại mà cần sử dụng dao, may mà thuốc gây mê có hiệu quả nên ca tiểu phẫu này đã thành công.

Sự kinh ngạc của Đông Phương Sóc rốt cục cũng trở lại bình thường, hắn rất ít khi bội phục một người, hôm nay hắn thật sự bội phục “Tiểu Lâm Tử”, hắn có chút không dám tin “Tiểu Lâm Tử” có thể là một nữ nhân.

Trước kia Mạnh Phát Ảnh có không ít ca phẫu thuật, nếu là ở Hiện đại cũng không tính là điều gì đặc biệt, nhưng đây là Cổ đại, đây là lần đầu tiên nàng phẫu thuật ở Cổ đại. So với lúc tiến hành phẫu thuật ở bệnh viện Hiện đại thì tâm tình của nàng lúc này vô cùng kích động. Dù sao ở Hiện đại cái gì cũng có, nhưng tại nơi này lại không có sẵn cái gì cả, đây đều là sự cố gắng của nàng.

“Thành công rồi” Nàng đưa mắt nhìn Đông Phương Sóc, gương mặt lấp lánh sự kích động hô lên. Lúc này đây, nàng thực sự muốn tìm một người có thể chia sẻ sự vui sướng này cùng nàng.

Khi nói chuyện, đôi tay còn dính máu do kim lòng không được mà nắm lấy tay Đông Phương Sóc. Nếu là ở Hiện đại thì đây chỉ là một chuyện vô cùng bình thường, một bác sĩ sau khi phẫu thuật thành công thì vẫn luôn có những hành động như vậy với đồng nghiệp của mình, nhưng nàng lại quên mất đây là thời Cổ đại.

Thân mình Đông Phương Sóc cứng đờ, hai mắt chớp chớp, có cảm giác khuôn mặt mình bỗng nóng bừng bừng.

Tuy nàng đã nguy trang rất cẩn thận, đôi tay có chút thô ráp nhưng Đông Phương Sóc được nàng nắm lấy lại có một cảm giác khác thường chạy toàn thân, có chút tê tê, lại có chút say mê, cảm giác giống như khó chịu nhưng cũng không phải hoàn toàn như thế.

Hắn lớn như vậy nhưng chưa hề trải qua cảm giác đó bao giờ cả, giờ phút này sắc đỏ trên khuôn mặt lại càng lan tràn hơn.

Nhưng, Mạnh Phát Ảnh cũng không có chú ý đến hắn, bởi tâm tư nàng lúc này hầu như vẫn nghĩ đến ca tiểu phẫu vừa rồi.

Nghe thấy Mạnh Phát Ảnh hô lên ba tiếng “Thành công rồi”, Hiên Viên Diệp mới đẩy cửa đi vào, cũng vừa đúng lúc chứng kiến một màn Mạnh Phát Ảnh đang cười khê nhìn Đông Phương Sóc, gương mặt vô cùng sáng lạn mà đôi tay kia lại đang nắm lấy tay của Đông Phương Sóc. Giống như là “tình ý triền miên” nhìn Đông Phương Sóc. Mà gương mặt Đông Phương Sóc hoàn toàn ngơ ngẩn, si ngốc nhìn nàng.

Vào mắt Hiên Viên Diệp trông giống như một đôi đang thể hiện tình cảm thân thiết. Hình ảnh như vậy thật sự kích thích Hiên Viên Diệp, làm cho sự bình tĩnh bao nhiêu năm qua của hắn vụt lên chín tầng mây, cho nên chính hắn cũng không biết hành động tiếp theo của mình là gì.

Khuôn mặt Hiên Viên Diệp đen lại, so với đáy nồi cũng không khác là mấy, cơn tức giận trong lòng hắn lại càng không thể khống chế nổi. Hắn mất bình tĩnh! Đúng thế, hoàn toàn mất bình tĩnh. Lúc này đây, hắn hận không thể chém rớt cái tay đang nắm tay nàng của Đông Phương Sóc.

Không chút suy nghĩ, hắn đi nhanh đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh, hung hăng đem tay Mạnh Phát Ảnh kéo ra khỏi tay của Đông Phương Sóc.

Lần này không muốn giả bộ nữa, cũng không muốn tính kế nữa mà hắn trực tiếp nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, bao chặt bàn tay ấy trong đôi tay to lớn của mình. Bàn tay nay vẫn nhỏ bé, đẹp dễ nhưng so với trước đây thì mất đi sự mềm mại. Hắn biết, nữ nhân này làm việc vô cùng cẩn thận, một giọt nước cũng không thể chảy ra ngoài, dù là bàn tay cũng tìm cách biến đổi, nhưng hắn vô cùng tin tưởng phán đoán của mình. Người này chính là nàng!

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, gương mặt của Hiên Viên Diệp lúc này so với Bao công còn đen hơn vài phần. Nàng có cảm giác hắn đang tức giận. Nhìn khi nhìn thấy tay mình còn dính máu, nên giặt mạnh tay mình về, hô lên “Máu”

Hiên Viên Diệp trừng mắt nhìn nàng, có chút nghiêng răng nghiêng lợi, găm nhẹ “Hắn có thể dính, Bồn vương thì không thể sao?”

Thời điểm nàng nắm tay Đông Phương Sóc, sao không nghĩ đến máu, mà khi hắn nắm tay nàng lại lấy cái đó làm cơ.

Mạnh Phát Ảnh ngơ ngác nhìn hắn, người này thật kì lạ , chẳng lẽ muốn dính đầy máu lên người sao?

Nếu hắn muốn, không chê bẩn, nàng cũng để hắn tùy ý thôi. Trong đầu đột nhiên tà ác muốn hắn cũng dính máu giống như mình nên khi hắn nắm lại thì cũng không giật ra nữa.

“Thần y, cháu trai của lão thế nào rồi?” Khi ông lão kia nhìn thấy cháu trai mình đang nằm trên giường mà bụng vẫn còn quấn một miếng vải trắng thì có chút lo lắng hỏi.

“Đừng lo lắng, hiện giờ đã qua cơn nguy hiểm, lát nữa cậu bé sẽ tỉnh lại. Nhưng nhất định không được để nó di chuyển quá nhiều, cứ để cho cậu bé nghỉ ngơi ở đây hai ngày đi.” Lúc này Mạnh Phát Ảnh mới tránh khỏi bàn tay của Hiên Viên Diệp, đến trước mặt ông lão kia nhẹ giọng nói.

Lần này Hiên Viên Diệp cũng không nắm chặt lấy tay nàng không chịu buông nữa. Chỉ khi nhìn đến bàn tay dính đầy máu của mình hắn mới ngăn người, mới ý thức được hành động bấy giờ của mình.

Hắn vừa làm gì vậy? Ghen tị ? Không ngờ hắn cũng có ngày phải ghen tị. Thế nhưng hắn lại không cảm thấy ảo não, khoe môi bỗng nhếch lên cao, nở một nụ cười khê.

Đông Phương Sóc hoàn toàn kinh ngạc trước hành động của Hiên Viên Diệp, hắn thậm chí hoài nghi mắt mình đã xảy ra vấn đề, người này thực sự là Hiên Viên Diệp mà hắn đã quen biết sao. Mà sau khi lấy lại tinh thần , nhớ đến việc Mạnh Phát Ảnh để Hiên Viên Diệp nắm lấy tay thì đôi mắt hắn hơi trầm xuống.

Hắn biết có một số việc không thể ngăn cản, khó có thể cưỡng cầu. Nếu hôm nay nàng lựa chọn rời đi cùng Hiên Viên Diệp, hắn cũng không thể ngăn cản.

“Cảm tạ Thần y, tạ ơn cứu mạng của người.” Ông lão sau khi nghe được lời nói của nàng thì kích động muôn phần, dường như muốn quỳ xuống trước mặt Mạnh Phát Ảnh.

“Lão nhân gia, đừng làm thế , lão mau đứng dậy đi.” Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng giúp ông lão kia đứng dậy, nàng sao có thể để một ông lão quỳ trước mặt nàng chứ. Hơn nữa nàng là một Bác sĩ, đây là chức trách của nàng.

“Ta phải cảm tạ Thần Y như thế nào đây, xin người cứ nói ra, lão nhất định sẽ cố gắng hết sức” Lão nhân kia có chút xúc động, dường như nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói “ Ta bây giờ sẽ đi lấy tiền thuốc, bao nhiêu bạc mới đủ trả cho người?”

Mạnh Phát Ảnh sửng sốt một chút, không nghĩ rằng ông lão lại nghĩ đến vấn đề này. Nhìn bộ y phục trên người của ông ,đầy những mảnh chấp vá, y phục trên người cậu bé kia cũng không mấy lành lặn, cuộc sống nhất định là rất khó khăn. Nghĩ đến lúc trước ông lão có nói cậu bé này không còn cha mẹ, chỉ có hai ông cháu nương tựa vào nhau .

Nàng nhớ lại lúc còn nhỏ, nàng cũng ở với bà ngoại, sau khi bà ngoại mất nàng mới vào cô nhi viện. Cuộc sống của nàng cùng bà ngoại lúc đó thật sự rất gian nan. Bà ngoại lúc đó phải đi lượm vỏ chai để nuôi nàng lớn lên.

Nghĩ đến đây nàng lại càng cảm thấy đồng cảm với hai ông cháu , nói khê “Lão nhân gia, không cần phải như thế. Sau khi đứa nhỏ này tỉnh lại nhất định cần phải bồi bổ, ông nên giữ lại bạc để mua thức ăn bồi bổ cho cậu bé.”

Ông lão kia hoàn toàn sửng sốt, ngơ ngác một hồi mới vội vàng nói “Làm sao có thể như thế, trăm triệu lần không được”

“Lão nhân gia, lúc ta còn nhỏ cũng từng cùng Bà ngoại nương tựa vào nhau mà sống, cuộc sống lúc đó cũng rất gian nan. Đã có nhiều người giúp đỡ ta, ta cũng có tâm nguyện muốn hồi báo họ. Coi như ông hãy để ta thỏa ước nguyện này đi.”Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hơi trầm xuống khi nhớ về khoảng thời gian lúc đó, khi ấy cũng có rất nhiều bà con hàng xóm giúp đỡ nàng.

Hiên Viên Diệp nhíu mày suy nghĩ , nàng dù sao cũng là thiên kim của Hầu vương phủ. Mặc dù Đại phu nhân đối với nàng không tốt, nhưng có Hầu gia yêu thương lại được Thái hậu vô cùng sủng ái, có mấy ai

dám làm cho nàng phải chịu ủy khuất chứ ? Lời nói này của nàng không hợp lý.

Nhưng khi hắn nhìn đến bộ dáng của nàng, khuôn mặt không giống như là đang giả bộ thì đôi mắt hơi trầm xuống, sâu trong đôi mắt xẹt qua một tia nghi hoặc khó hiểu. Suy nghĩ của Đông Phương Sóc so với Hiên Viên Diệp không khác nhau là mấy, hắn cũng cảm thấy khó hiểu.

Ông lão kia dường như muốn nói thêm điều gì đó nhưng Trần lão cha đột nhiên đi đến giữ chặt ông lão lại “Được rồi, nếu hắn đã có ý như vậy thì ông hãy làm theo lời hắn nói đi.”

“Nhưng...” Ông lão có chút bần khoăn, định mở miệng phản đối lần nữa.

“Không có nhưng gì hết, cứ làm theo như vậy đi” Trần lão cha nhanh chóng cắt ngang lời nói của ông lão.

Ông lão kia vô cùng cảm động, không ngừng nói cảm tạ với Mạnh Phát Ảnh, thực ra ông cũng không có nhiều bạc để đưa cho Thần y.

“Cảm ơn Thần y, người chính là Bồ Tát sống” Ông lão kia lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh cảm ơn thêm một lần nữa.

Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc. Bồ Tát sống? Nàng trở thành Bồ Tát sống sao?

Nàng cũng hiểu được lời cảm ơn này của ông lão là vô cùng thật lòng, nên trong thâm tâm cảm thấy rất vui vẻ.

“Y thuật của Thần y thật sự cao siêu, làm cho Bốn vương rung động. Lúc này Bốn vương trịnh trọng khấn cầu Thần y chữa bệnh cho Thái hậu. Thịnh Thần y lần này không mượn cơ khát từ thêm nữa” Hiên Viên Diệp từ từ đi đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh, nhẹ giọng nói, ngữ khí chân thành, mà thái độ cũng vô cùng trịnh trọng.

Lời khấn cầu của hắn thực sự đúng lúc.

“Ta có thể từ chối được không?” Mạnh Phát Ảnh hơi do dự một chút, hơi ngược mắt nhìn Hiên Viên Diệp, có chút khó xử nói. Nàng biết Hiên Viên Diệp nhất định sẽ không buông tha cho nàng dễ dàng như vậy.

Khi nàng nghe được tin Thái Hậu đang bệnh nặng thì nàng đã định sẽ trở về, lời kia là nàng cố tình nói mà thôi.

“Không thể.” Hiên Viên Diệp hơi giật mình, đôi mày nhướn lên, môi mấp máy nhẹ phun ra hai chữ.

Không hề có muốn thương lượng.

“Hiên Viên Diệp, đây mà là thỉnh cầu ư ? So với cướp người có khác biệt là bao chứ” Đông Phương Sóc bất mãn nói, đôi mắt khi nhìn Mạnh Phát Ảnh mang theo sự khấn trương không hề che giấu.

Hắn hi vọng “Tiểu Lâm Tử” sẽ không đáp ứng yêu cầu của Hiên Viên Diệp.

“Được thôi, dù sao ta cũng là Đại phu, đối với ta người bệnh là quan trọng nhất, không thể thấy chết mà không cứu” Suy tư một chút Mạnh Phát Ảnh mới trầm giọng đáp ứng.

Đáp ứng thì đáp ứng, nhưng lúc này đây nàng đã chuyển từ thể bị động sang thể chủ động.

Thân mình Đông Phương Sóc khẽ run, sâu trong đôi mắt nhanh chóng hiện lên tia thất vọng, đang định nói cái gì thì Hiên Viên Diệp đã nhanh hơn một bước.

“Được, vậy bây giờ chúng ta khởi hành ngay” So với vẻ ảo não cùng thất vọng của Đông Phương Sóc thì gương mặt Hiên Viên Diệp lại vô cùng vui vẻ, sâu trong đôi mắt khi nhìn Mạnh Phát Ảnh hiện lên những tia khác thường.

“Được. Vậy nơi mà Vương gia nói đến không biết là nơi nào?” Mạnh Phát Ảnh chống lại đôi mắt đang nhìn mình, sưng sốt hỏi.

Hiên Viên Diệp giật mình, khuôn mặt đang vui sướng có chút cứng đờ, dường như là cắn răng mà nói ra “Hiên Viên vương triều, hắn là Thần y đã nghe, có lẽ còn rất quen thuộc nữa.”

“Ồ, nghe thì có nghe qua, nhưng chưa từng đi đến bao giờ, nên không thể nói là quen thuộc được.” Mạnh Phát Ánh cố nín cười đặc biệt là khi nghe thấy giọng nói của Hiên Viên Diệp.

“Không sao Bồn vương sẽ dẫn đường cho ngươi. Tuyệt đối sẽ không để ngươi đi nhầm” Đôi mắt Hiên Viên Diệp lóe lên, sau đó mới từng từ từng chữ nói. Trong thanh âm lúc này dường như mang theo lời tuyên thệ vậy.

“Vậy thì làm phiền Vương gia rồi.” Mạnh Phát Ánh giật mình thấp giọng nói, nàng có cảm giác giống như bị Hiên Viên Diệp cho đi vào tròng.

Được rồi, nàng thừa nhận Hiên Viên Diệp không phải người, nàng căn bản không thể đấu lại hắn.

“Ngươi thật sự muốn đi sao?” Đông Phương Sóc rốt cục cũng chen vào, giọng nói có chút gấp gáp.

“Đúng vậy. Ta đi lúc này so với lúc cứu Hoàng hậu cũng giống nhau mà thôi, biết đâu có thể phát sinh kì tích như vậy.” Mạnh Phát Ánh mỉm cười, nhanh chóng nói. Nếu Thái hậu thật sự bị bệnh như lời nói của hắn, thì nàng nhất định phải làm cho kì tích phát sinh.

“Được, vậy ngươi đi nhưng khi ngươi chữa khỏi bệnh cho Thái hậu thì nhất định phải nhanh chóng trở về, bản cung đợi ngươi” Trên mặt Đông Phương Sóc lúc này lại khôi phục vẻ lưu manh như lúc trước, mà lời nói của hắn lại làm cho người ta cảm thấy có chút mập mờ không rõ.

Khuôn mặt Hiên Viên Diệp đen lại nhưng khi nghĩ rằng nếu hắn đã mang nàng đi nhất định sẽ không để nàng trở lại, thế nên Đông Phương Sóc có đợi mãi mãi cũng sẽ không đợi được nàng. Mỗi mông khê nhếch, nở nụ cười mang theo sự tự tin cùng đắc ý.

Mạnh Phát Ánh sắp xếp xong chuyện của cậu bé khi nãy, dặn dò Trần lão cha phải đổi thuốc cùng dùng thuốc cho như thế nào, cũng dặn ông lão sau năm ngày nhất định phải tháo chỉ trên người cậu bé đó ra.

Sau khi Trần lão cha đã ghi nhớ, Mạnh Phát Ánh bắt đầu thu thập hành lý đi theo Hiên Viên Diệp rời khỏi y quán.

Tốc Phong đã chuẩn bị sẵn xe ngựa ở trước cửa y quán. Khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp bước ra khỏi y quán liền cung kính bẩm báo Hiên Viên Diệp “Điện hạ, tất cả đều đã chuẩn bị xong.”

“Tiểu Lâm Tử đi sớm về sớm nhé, bản cung sẽ chờ ngươi” Đông Phương Sóc chạy đến trước mặt Mạnh Phát Ánh mà dặn dò, còn có chút lưu luyến muốn nắm lấy tay Mạnh Phát Ánh.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta lên đường thôi.” Nhưng Hiên Viên Diệp lại nhanh chóng cầm lấy tay của Mạnh Phát Ánh, cũng không thèm liếc mắt nhìn Đông Phương Sóc, vội vàng dẫn Mạnh Phát Ánh đến trước xe ngựa.

Haizzz, nam nhân này vẫn luôn bá đạo như vậy, nàng còn chưa kịp nói lời chào tạm biệt với Trần lão cha.

“Tiểu Lâm Tử, nhớ phải về sớm nhé, bản cung chờ ngươi, nếu bản cung chờ quá lâu nhất định sẽ đến đó bắt ngươi về.” Đông Phương Sóc không đuổi theo nhưng thâm tình gào lên.

Khóe môi Mạnh Phát Ánh giật mạnh một cái, nam nhân này cũng thật là...

Dân chúng đứng xem xung quanh đều trợn mắt kinh hãi không thôi, Thái tử biểu lộ tình cảm vô cùng rõ ràng, nhưng dù sao Thần y cũng là một nam nhân, chẳng nhẽ Thái tử thích nam nhân?

Khó trách nhiều năm như vậy cũng tuyển chọn phi tần, nguyên lai là Thái tử thích nam nhân. “Bí mật” này của Đông Phương Sóc sau khoảnh khắc này đã nhanh chóng được truyền ra ngoài.

Hiên Viên Diệp dẫn Mạnh Phát Ánh đến trước xe ngựa sau đó giúp nàng đi lên. Lúc này mới quay lại nhìn Đông Phương Sóc, ý tứ trong đôi mắt chắc chỉ có hai người mới hiểu.

“Đi dọc theo cánh rừng, trên đường đi nhớ cẩn thận một chút.” Đứng ở trước cửa y quán Trần lão cha quan tâm nói.

“Được, ta biết rồi.” Mạnh Phát Ánh gật đầu, từ trước đến nay, đối với Trần lão cha, trong lòng nàng vẫn luôn có sự biết ơn, kính trọng.

“ Tiểu Lâm Tử, đi đường cẩn thận, bản cung sẽ chờ người.” Đông Phương Sóc lại nhắc lại lời nói của hắn thêm một lần nữa. Thật không hiểu nổi hắn muốn nhắc lại bao nhiêu lần nữa mới thỏa mãn đây ?

Mạnh Phát Ảnh đang định trả lời....

Khuôn mặt Hiên Viên Diệp trầm xuống, sau đó trực tiếp đẩy Mạnh Phát Ảnh vào xe ngựa, rồi cũng theo vào sau .

Nhanh chóng buông rèm cửa xe xuống, giọng nói buồn bực “Không cho xem...”

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, ngay cả nam nhân này cũng khác thường luôn. Trông mắt đảo quanh xe ngựa, đúng là mọi thứ đều chuẩn bị rồi.

Vốn dĩ Hiên Viên Diệp cưỡi ngựa đi tới, xe ngựa này là chuẩn bị cho Mạnh Phát Ảnh. Nhưng Hiên Viên Diệp lại cố ý cùng ngồi xe ngựa với nàng, mặc dù xe ngựa khá rộng rãi nhưng dù sao vẫn có giới hạn của nó. Nếu hai người ngồi như vậy trong một thời gian dài nhất định sẽ thấy không được tự nhiên.

Cũng may là nàng mang theo một quyển y thư để lôi ra xem, như vậy sẽ không còn cảm thấy mất tự nhiên nữa.

Hiên Viên Diệp thấy nàng lấy y thư ra xem, sâu trong đôi mắt lóe lên một tia giận dữ, chẳng lẽ mị lực của Hiên Viên Diệp hắn lại không bằng một quyển y thư cũ kĩ ?

Như để trả lời cho câu hỏi mị lực của Hiên Viên Diệp quả thật không bằng một quyển y thư , từ khi lấy y thư ra, Mạnh Phát Ảnh cũng không thèm nhìn Hiên Viên Diệp lấy một cái.

Hiên Viên Diệp cảm thấy mình thật thất bại, hắn xác định được rằng nữ nhân này chính là khắc tinh của hắn, được ông trời phái xuống tra tấn hắn.

Xe ngựa nhanh chóng rời khỏi Kinh Thành , tiến về phía trước. Mạnh Phát Ảnh vẫn rất chăm chú xem cuốn sách trong tay; Hiên Viên Diệp ngồi bên cạnh nàng nhìn những dòng chữ trong cuốn y thư nàng đang đọc thì cảm thấy rất bất ngờ. Cuốn y thư này rất thâm thúy,ảo diệu. Nếu không tận mắt chứng kiến hắn cũng không thể tin được Mạnh Phát Ảnh có thể xem hiểu cuốn sách này. Nàng biết được những kiến thức về y lý này từ khi nào ?

Hiên Viên Diệp đang chìm trong cơn suy tư thì xe ngựa đột nhiên dừng lại, giống như là bị phanh gấp lại vậy.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp thoáng trầm xuống, đôi mắt lạnh lùng lóe lên sự nguy hiểm.Mà người đang hăng say đọc sách như Mạnh Phát Ảnh lại không hề có một chút phòng bị nào ,cả thân mình lao thẳng về phía trước. Hiên Viên Diệp vô cùng nhanh tay bắt được nàng. Bàn tay hắn nắm ngang eo của nàng, cảm giác này...

Mà Mạnh Phát Ảnh không thể không chế được lực của chính mình mà lao luôn vào ngực của hắn, mà quan trọng hơn là môi nàng lại....

55. Chương 55: Có Tin Vui

Lúc này môi của Mạnh Phát Ảnh đang... chạm vào cổ của Hiên Viên Diệp .Xảy ra tình trạng này là do lực đẩy khiến thân mình Hiên Viên Diệp hơi nghiêng về phía trước, mà hắn lại đang ôm lấy nàng nên dù mắt muốn đối diện với nàng thì đầu vẫn chéch một hướng nghiêng.Mạnh Phát Ảnh vốn không cao hơn hắn nên khi ngã vào lòng hắn mới xảy ra tình huống ấm muội như vậy.

Về phần Mạnh Phát Ảnh, do không khống chế được thân mình , nàng nghĩ nếu để ngã như thế thì cái mũi đáng thương của mình nhất định sẽ chịu va chạm không nhẹ nên mới cố gắng điều chỉnh hướng ngã , thật không ngờ hành động này của mình lại làm ôi của nàng chạm vào cổ của hắn.

Môi nàng thực sự đã chạm đến cổ của Hiên Viên Diệp, hơn nữa lực đạo còn có chút mạnh. Nói hôn thì quá ôn nhu mà nói cắn thì có chút ác liệt nhưng đúng là khoảnh khắc này răng của nàng đã chạm vào cổ của hắn.

Tư thế này càng nhìn lại càng thấy mờ ám, vì nghiêng đầu qua nên tay nàng cũng theo bản năng mà ôm lấy thắt lưng của hắn.

Cổ họng là một nơi vô cùng mẫn cảm.

Giờ phút này không biết là vô ý hay là cố ý mà Hiên Viên Diệp còn phát ra tiếng nuốt nước bọt. Âm thanh này hiên ngang vang bên tai Mạnh Phát Ảnh làm cho thân mình nàng cứng đờ.

Thân mình Hiên Viên Diệp hơi cứng lại, đôi mắt tối sầm lại. Có lẽ chưa lúc nào hắn lại cảm thấy mình thất thố như thế này, quả thật có cảm giác hít thở không thông.

Nhưng Hiên Viên Diệp cảm giác được sự mềm mại của đôi môi kia, đôi môi ấy làm cho thân thể của hắn trong nháy mắt trở nên cứng đờ. Một loại cảm giác khác thường bỗng truyền khắp toàn thân hắn.

Theo bản năng bàn tay đang ở trên hông của nàng hơi thít chặt lại. Hắn cảm nhận được hông nàng so với trước kia lớn hơn rất nhiều.

Hắn còn nhớ, lần mà hắn ôm eo của nàng ở trên thuyền trước đây, eo nàng bé hơn nhiều, chỉ bằng một phần ba thể này.

Cảm giác trên thắt lưng có chút không rõ ràng nhưng cảm giác đôi môi kia lại vô cùng chân thực. Chắc chắn vì nàng muốn che dấu nên mới dùng chút thủ đoạn với hông của chính mình. Đối với tính hướng của chính mình, hắn có thể khẳng định là không có vấn đề gì. Người hắn thích tuyệt đối là nữ nhân. Mà nữ nhân làm cho hắn có cảm giác này chỉ có một người. Giờ phút này hắn có thể khẳng định nàng chính là nữ nhân mà hắn đang tìm kiếm.

Tuy đã biết như thế, nhưng hắn chắc rằng nữ nhân này sẽ không dễ dàng thừa nhận. Nếu hắn ép nàng chấp nhận chỉ sợ cũng không có tác dụng gì.

Thôi vậy, dù sao bây giờ nàng cũng đã ở bên cạnh hắn, còn rất nhiều thời gian để hắn có thể thay đổi suy nghĩ của nàng. Nếu giờ nàng muốn chơi trò chơi này, hắn cũng không ngại chơi cùng nàng.

Khóe môi Hiên Viên Diệp như có như không lộ ra một nụ cười khế, môi khế mấp máy, từng chữ, từng chữ nói “Thần y thật nhiệt tình.”

Thanh âm trầm thấp, mang theo sự ái muội khó che dấu nổi.

Môi Mạnh Phát Ảnh vừa rời khỏi cổ hắn, khi nghe được lời này khuôn mặt nàng không khống chế được đỏ lên. Nàng tràn đầy ảo não nhìn chằm chằm cổ của hắn. Lúc này nàng thật sự muốn cắn đứt cổ của hắn.

“Sao thế, thần y luyện tiếc ư? Không lẽ ngươi muốn thử thêm một lần nữa” Thấy được ánh mắt tức giận đang nhìn chằm chằm cổ mình của Mạnh Phát Ảnh, Hiên Viên Diệp khẽ cười, nửa đùa nửa thật nói.

Hắn không hề ngại mà còn vô cùng mong chờ nếu được nàng thử lại thêm lần nữa.

“Vô lại” Nhanh chóng ngồi lại ngay ngắn, Mạnh Phát Ảnh tránh ra khỏi cái ôm của hắn, tức giận gầm nhẹ.

Trong lòng tràn ngập sự bối rối nên Mạnh Phát Ảnh không nhận ra rằng giọng nói của Hiên Viên Diệp, so với ngữ khí vô lại của Đông Phương Sóc chỉ có hơn chứ không có kém.

“Nụ hôn này của Thần y thật nóng bỏng. Nhưng ta không ngờ trông thân thể của Thần y yếu ớt là thế mà hông lại quá thô.” Hiên Viên Diệp xấu xa trêu chọc nàng. Từ trước đến nay, đứng trước mặt hắn, nàng luôn dùng bộ mặt lạnh lùng xa cách mà đối đãi, hắn chưa bao giờ thấy được bộ dáng ngược ngàng cùng biểu tình ảo não như lúc này của nàng. Mà bộ dáng này của nàng lại khiến cho tim hắn rung động không nhỏ.

Hắn không muốn nhìn thấy bộ dáng lạnh lùng của nàng như trước. Hắn cố ý nhìn chằm chằm vào hông của nàng, đôi mắt mang theo suy tư cùng khó hiểu.

Mạnh Phát Ảnh ngẩn người, hông của nàng thô là đương nhiên bởi tự tay nàng đã quần thêm vải vào đó. Lúc này Hiên Viên Diệp ôm nàng nên nhất định cảm nhận được điều đó. Trong lòng nàng âm thầm cảm thấy may mắn. Lần trước đã khiến cho Hiên Viên Diệp nghi ngờ, nên bây giờ nàng càng cẩn thận. Trong lòng Mạnh Phát Ảnh tự nhiên có chút đắc ý muốn xem xem hắn làm thế nào để lật tẩy nàng.

Nhưng trăm triệu lần nàng cũng không ngờ rằng Hiên Viên Diệp sau khi nhìn chăm chăm vào hông của nàng mới hé miệng, chậm rãi nói “Chẳng lẽ là có...” Hắn hơi dừng lại, sau đó thở ra một hơi mới nói tiếp “Tin vui..”

Ngữ khí của hắn lúc này so với ngữ khí chính người của Mạnh Phát Ảnh không khác nhau là bao nhiêu.

Có, có....tin vui. Lời như vậy mà hắn cũng có thể nói.

Thân mình Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn cứng đờ, thiếu chút nữa nàng đã tự cắn đứt đầu lưỡi chính mình. Đưa mắt nhìn bộ dáng Hiên Viên Diệp lúc này, nàng tức tối nhìn bộ dáng đang giả bộ vô cùng trầm tư của hắn.

Cố gắng kiềm chế tức giận, Mạnh Phát Ảnh nhếch môi nói “Ta là nam nhân”

Nàng có thể khẳng định nam nhân này nhất định là cố ý, lại còn giả bộ trầm tư nữa mới đáng ghét chứ.

“Ồ, thì ra ngươi là nam nhân.” Đôi mắt Hiên Viên Diệp dời khỏi hông của nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng rồi làm bộ giống như đã ngộ ra điều gì mà nói.

Giọng nói kia vô cùng quái dị, làm cho Mạnh Phát Ảnh thật sự có ý nghĩ muốn đánh người. Mạnh Phát Ảnh cảm thấy có một cổ tức giận đang lan tỏa khắp người.

Mạnh Phát Ảnh tưởng mình đã bình tĩnh lại sau nụ hôn vô tình vừa rồi thì nay lại bị lời nói kia của Hiên Viên Diệp đánh tan toàn bộ.

Giờ phút này nhìn đến đôi mắt đang chứa ý cười của Hiên Viên Diệp nàng mới phát hiện mình đang bị hắn đùa giỡn.

Hiên Viên Diệp quả thực đủ phúc hắc, đủ âm hiểm. Được, Mạnh Phát Ảnh nàng thừa nhận mình thua, về sau nhất định nàng sẽ cẩn thận hơn, nhất định sẽ không dám khinh thường bản lĩnh của hắn nữa. Bởi vì khi đầu cùng nam nhân này, không cẩn thận là nàng sẽ thua một cách thảm hại.

Nhẫn, nàng nhất định phải nhẫn, phải cố gắng nhịn xuống lửa giận đang dâng lên.

“Điện hạ, có chuyện không ổn.” Thanh âm cung kính của Tốc Phong từ bên ngoài truyền vào, mang theo sự trầm trọng cùng lo lắng. Có thể làm cho Tốc Phong lo lắng thế này chứng tỏ chuyện không ổn này không hề nhỏ.

Thực ra khi xe ngựa dừng lại đột ngột như vậy Hiên Viên Diệp cũng đã cảm nhận được có điều bất ổn.

Thính lực của hắn vô cùng nhạy bén, hắn cảm nhận được hơi thở mai phục xung quanh, có không ít cao thủ đang ở ngoài kia. Mà quả thật sát ý như vậy thì làm sao có thể không cảm nhận được.

Lúc này hắn trên đầu Mạnh Phát Ảnh là muốn dời đi sự chú ý của nàng, không muốn làm cho nàng sợ hãi. Hi vọng Tốc Phong có thể giải quyết vấn đề trước mắt. Nhưng xem ra sự tình trước mắt này so với trong tưởng tượng của hắn còn nghiêm trọng hơn, đến nỗi Tốc Phong cũng không thể giải quyết được.

Lúc này thấy Hiên Viên Diệp rơi vào trầm tư, Mạnh Phát Ảnh cũng dần dần cảm nhận được sát ý xung quanh, con người khê trầm xuống.

Trận thế lớn như vậy nhất định do Thái tử đứng đằng sau.

Vừa nghĩ đến Thái tử tàn bạo vô tình, trong lòng Mạnh Phát Ảnh lại phát lạnh. Hiện tại bọn họ chỉ có ba người, mà nàng lại không biết võ công, nhất định sẽ liên lụy đến Hiên Viên Diệp. Làm thế nào để chống lại sự dàn binh bố trận tỉ mỉ của Thái tử đây?

Có nhiều mặt yếu thế như thế này, bọn họ phải làm sao đây?

“Sợ sao?” Đôi mắt Hiên Viên Diệp nhìn nàng, nhẹ giọng nói. Trong thanh âm lúc này không mang theo ngữ khí lạnh như băng làm cho người khác phải kinh sợ như mọi khi mà lại mang theo sự mềm nhẹ, đầy quan tâm.

Không hiểu sao khi nghe được thanh âm của hắn, Mạnh Phát Ảnh cảm thấy vô cùng an tâm.

“Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.” Đôi mắt lóe lên sự kiên định, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy, giọng nói trầm thấp bình thản.

Cá tính của nàng vốn như thế, mặc kệ trước mặt có nguy hiểm như thế nào nhất định sẽ không khuất phục dễ dàng như vậy. Nếu muốn sinh tồn thì chỉ có thể dựa vào chính mình.

Hiên Viên Diệp có chút kinh ngạc, hắn không ngờ nàng sẽ trả lời hắn như thế, hắn tưởng rằng nàng sẽ cố gắng kiên trì mà nói không sợ. Câu nói bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn của nàng thực sự làm cho hắn rung động. Một nữ tử sao có thể có dũng khí như thế, trước hoàn cảnh này mà nàng vẫn có thể bình tĩnh được.

Một người như vậy nhất định sẽ không bao giờ thua mà sẽ luôn là người thắng sau cùng.

Giờ khắc này hắn thực sự muốn ôm nàng vào lòng. Cả đời sẽ không bao giờ buông tay. Cả cuộc đời nếu có thể cùng một nữ tử như vậy tiêu dao thì thật mỹ mãn.

Nhưng lúc này không phải thời điểm để nói đến chuyện tình cảm. Lấy lại tinh thần, hắn trầm giọng “Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Rất tốt! Khí phách như vậy không ai có thể ngăn cản.”

Lúc này đây nàng không cần lời an ủi của hắn, bởi hắn và nàng vốn dĩ đều cùng một thuyền, sóng vai chiến đấu.

Thanh âm của bọn họ không lớn, nhưng ở bên ngoài Tốc Phong lại nghe được rõ ràng. Trong lòng đột nhiên chấn động, có cảm giác mình tự tin hơn thế nên đối với sát thủ đang ẩn nấp, hắn không hề có cảm giác sợ hãi.

Nếu lúc này quay trở lại, nhất định không thể được, bởi xe ngựa đã cách kinh thành của Bắc Nguyên triều một đoạn khá xa.

Lúc Hiên Viên Diệp và Tốc Phong cưỡi ngựa đến Bắc Nguyên triều đều không nghĩ rằng Thần y chính là Mạnh Phát Ảnh nên không có điều động nhiều nhân mã. Lúc vào Kinh thành, nghe được những lời nói của Đông Phương Sóc mới có chút khẳng định.

Khi đó hắn đã cho Tốc Phong truyền tin điều binh đến, hắn là rất nhanh sẽ đến chỗ của hắn tập hợp.

Nhưng hắn không ngờ thông tin của Thái tử lại nhanh nhạy như vậy, có thể mai phục bọn sát thủ ở chỗ này để đợi hắn.

Thái tử làm sao có thể lấy được thông tin nhanh như vậy? Trừ khi có nội gián.

Hắn đến Bắc Nguyên triều không có mấy người biết được chuyện này. Ngay cả Thái hậu hắn cũng không nói, cho nên người biết không hề nhiều.

Đôi mắt Hiên Viên Diệp trầm xuống, trong đôi mắt hiện lên sát ý. Bàn tay cũng tự giác nắm chặt lại.

Khi nhìn thấy bộ dáng của Hiên Viên Diệp như vậy, Mạnh Phát Ảnh không khỏi kinh sợ, tuy rằng hắn vẫn luôn dùng bộ mặt lạnh băng để dọa chết người đối diện nhưng nàng vẫn chưa từng thấy bộ mặt tràn đầy sát ý như thế này. Thật đen đủi cho người đã chọc giận hắn.

“Tốc Phong, đi tiếp.” Đôi mắt lóe lên sự nguy hiểm Hiên Viên Diệp vẫn nhìn về phía trước xe ngựa, lạnh lùng nói. Nếu Thái tử đã nắm rõ tin tức của hắn như vậy thì dù hắn có trốn tránh cũng không thoát được mà chỉ làm mình trở nên bị động mà thôi. Nếu vậy hắn không ngại biến bị động thành chủ động.

Dẫn dụ lũ sát thủ ra ngoài sáng đồng nghĩa với việc dẫn Thái tử ra ngoài, tránh cho việc Thái tử ở đằng sau giật dây.

Nếu chỉ có mai phục, thì hắn tin tưởng với khả năng của Tốc Phong có thể đánh lạc hướng của bọn chúng. Đến lúc đó phần thắng tất nhiên sẽ lớn hơn.

Trong đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hiện lên tia đồng ý. Xem ra suy nghĩ của hắn so với nàng không khác biệt là mấy. Nếu lúc này mà trốn tránh thì không phải là một biện pháp hữu dụng.

“Vâng” Tốc Phong nhanh chóng trả lời. Tay cầm roi ngựa quất mạnh vào bốn con ngựa. Bởi vì đột nhiên bị đau đớn nên bốn con ngựa chạy về phía trước với một tốc độ kinh người.

Do lần này đã chuẩn bị sẵn tinh thần nên Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng ổn định thân thể. Hiên Viên Diệp vốn thương hương tiếc ngọc, định giúp nàng không ngờ nữ nhân này không để cho hắn có cơ hội để giúp.

Nhưng nghĩ đến trận chiến trước mắt, hắn không thể luôn ở bên cạnh để chiếu cố nàng. Nếu nàng kiên cường như vậy thì hắn yên tâm hơn.

Những người đang mai phục phía trước có nghĩ cũng không nghĩ rằng xe ngựa dám tiến về phía trước. Nhất thời hoảng hốt khiến trận pháp bày bố công phu bị hỗn loạn, các sát thủ nhanh chóng bay lên, trong tay cầm kiếm sắc bén đâm thẳng về phía xe ngựa.

Nhưng khi kiếm gần đến xe ngựa thì đều bị bẻ gãy, không chạm được dù chỉ một chút vào xe ngựa.

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, khoe miệng không kiềm chế được mà thấp thoáng hiện lên tia cười khê. Nàng biết Hiên Viên Diệp nhất định đã có phòng bị, xem ra chiếc xe ngựa này là vì hắn mà chế tạo ra. Bên ngoài nhất định không phải loại gỗ bình thường, phải chăng là sắt ?

Bởi vậy nên mới cần dùng đến bốn con ngựa, nếu là xe ngựa bình thường thì chỉ cần hai con là đủ rồi.

Được, nàng thừa nhận Hiên Viên Diệp là người có đầu óc.

“Cẩn thận. Xe ngựa kia không phải loại bình thường, không thể dùng kiếm đâm qua” Bên ngoài dường như có người phát hiện ra điểm lạ của xe ngựa nên đột nhiên hét lên. Chỉ đáng tiếc là khi hắn nói những lời nói đó ra thì đã có rất nhiều kiếm của hắc y nhân đã bị gãy làm đôi.

“Xe ngựa này dùng đá ngàn năm và sắt mà tạo thành, mấy loại đao kiếm bình thường không thể đâm qua được.” Hiên Viên Diệp cười nhẹ, kiên nhẫn giải thích, tất nhiên người hắn muốn giải thích là Phát Ảnh đang ngồi bên trong xe với hắn.

“Tiến công vào cửa xe ngựa.” Gã sát thủ vừa nhắc nhở mọi người lại hét lên thêm lần nữa, xem ra người này cũng khá thông minh.

Nhưng Hiên Viên Diệp làm sao có thể để bọn chúng dễ dàng làm như vậy.

Tay Hiên Viên Diệp đặt tại cửa ra vào nhấn một cái, cửa của xe ngựa lập tức đóng lại. Hiện tại trừ hai cửa sổ của xe ngựa ra, còn lại cả xe ngựa đều được bao bọc lại, không dễ gì mà kiếm có thể nói đâm qua là đâm được.

Cho nên lại xuất hiện thêm vài tiếng động kiếm bị bẻ gãy.

Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc, Hiên Viên Diệp thật sự không phải là người thường.

Tốc Phong ở bên ngoài xe ngựa, vừa đánh xe vừa ứng phó với lũ người thích khách kia.

Mục tiêu của lũ người này chính là Mạnh Phát Ảnh, nên đều hướng xe ngựa mà tiến công. Không có mấy tên ra tay với Tốc Phong nên Tốc Phong vẫn có thể ứng đối mà không có vấn đề gì xảy ra.

Hiên Viên Diệp lấy từ trong xe ngựa ra một túi nhỏ, hắn đến gần chỗ cửa sổ xe, tung ra bên ngoài. Ngay sau đó, những tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang lên không ngớt.

Mạnh Phát Ảnh chuyển mắt nhìn đến cái túi mà Hiên Viên Diệp đang cầm trong tay. Những thứ trong túi mà hắn đang cầm hóa ra là những viên sắt nhỏ như những viên ngọc.

Ở trong Hoàng cung lần trước, nàng vốn biết Hiên Viên Diệp dùng ám khí vô cùng lợi hại, thế nên hắn mới có thể làm cho những cung nữ kia chưa đến gần nàng mà ngã xuống. Mà lúc đó ám khí hắn dùng cũng chỉ là những chiếc lá nhỏ mà thôi.

Còn bây giờ là những viên bi sắt, nếu vậy còn có thể đảm bảo được tính mạng sao? Đáp án chỉ có một, tuyệt đối là không thể rồi.

Theo sau những lần hấn ném đều là những tiếng kêu thảm thiết vang lên, nàng chắc hẳn đâm sát thủ kia đều đã bị hấn tiêu diệt sạch sẽ .

Giờ đây nàng đã được chiêm ngưỡng thêm một mặt khác của hấn. Người vừa có dũng vừa có mưu như hấn thì trên đời này có được mấy người chứ.

“Sao? Bỏn vương làm không tồi chứ?” Hiên Viên Diệp ngồi ngay ngắn lại, vỗ tay một cái, giống như tranh công mà nói.

“Ừm, Vương gia quả nhiên lợi hại.” Hiên tại Mạnh Phát Ảnh cũng không quá keo kiệt lời khen tặng, lời nhận xét của nàng là thật lòng.

“Khó có khi được người khen như thế.” Sâu trong đôi mắt của hấn hiện lên tia cười khê, giọng nói vô cùng thản nhiên. Thân mình hơi hướng về phía Mạnh Phát Ảnh nói nhỏ một câu “Có nên thưởng cho ta không?”

Nụ cười của hấn không chỉ mang theo tà khí, mà còn mang thêm vài phần ái muội. Không biết vô tình hay cố ý mà tay của hấn còn đặt lên cổ của hấn.

Hả ? Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc, người này thực sự là Hiên Viên Diệp mà nàng từng biết sao? Từ lúc nào mà bộ dáng của hấn lại trở nên lưu manh như vậy. Bộ dáng của hấn lúc này so với trước đây hoàn toàn bất đồng, so sánh với thời điểm mà hấn giết địch nhân cũng hoàn toàn khác.

Bây giờ nàng mới phát hiện thật ra nam nhân này không phải chỉ có vẻ bề ngoài lạnh như băng , mà hấn cũng có biểu tình khá phong phú. Hay là hấn vốn thế nhưng thường ngày đã che dấu quá sâu?

Mà khi nhìn đến bàn tay đang để trên cổ mình của hấn, trong lòng nàng lại dâng lên một cỗ buồn bực, trợn mắt liếc hấn một cái, sau đó nói lảng sang chuyện khác “Chúng ta bây giờ đã xem như an toàn rồi phải không ?”

Theo tính cách của Thái tử, nếu đã lên kế hoạch mai phục sớm như vậy thì nhất định sẽ không để bọn họ phá dễ dàng như thế, có lẽ ở phía sau còn có một trận mai phục khác.

“Người nói thử xem?” Hiên Viên Diệp không đáp lại lời nàng mà chậm rãi nói “Theo ý kiến của Thần y thì chúng ta bây giờ đã an toàn ư ?”

Sao hấn có thể không nhìn ra được suy nghĩ của nàng, thanh âm trầm thấp giống như mang theo ngụ ý mà hỏi.

“Làm sao ta biết được? Cùng lắm ta chỉ là một đại phu, đi theo người xem bệnh, làm sao có thể biết nhiều như vậy?” Nghe được giọng nói của hấn, Mạnh Phát Ảnh chán nản, thở nhẹ một hơi sau đó mới lạnh giọng nói.

Nam nhân này thật sự ngày càng....

“Phía trước chắc chắn còn một trận mai phục nữa. Cẩn thận một chút” Hiên Viên Diệp không thể chọc nàng thêm nữa, khuôn mặt khôi phục lại như lúc trước, trong giọng nói mang theo sự nghiêm túc khó nói lên lời.

Hấn hiểu rất rõ Thái tử. Từ trước đến nay Thái tử hành xử rất ngoan tuyệt, tuyệt đối sẽ không lưu lại đường sống cho kẻ thù, nên hấn khẳng định rằng chuyện lần này Thái tử nhất định sẽ không bỏ qua.

Giờ phút này có lẽ y đang ở một nơi nào đó gần đây thôi. Có câu Minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng*, lúc này hấn phải đem Thái tử đang núp trong bóng tối kia lôi ra ngoài. Bây giờ không thể quay lại Bắc Nguyên triều, nhất định phải đi về phía trước, vì thế nhất định phải bức được Thái tử ra ngoài, nếu không để đến trời tối rồi sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn. Túc Phong biết được tâm tư của hấn nên giờ này mới cố gắng thúc ngựa chạy về phía trước.

* minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng: nguyên văn minh thương dị đoá ám tiễn nan phòng: ngọn thương ngoài ánh sáng dễ tránh, mũi tên trong bóng tối lại khó phòng.

Chỉ cần trước khi trời tối bọn họ có thể thoát khỏi vòng vây lần thứ hai này của Thái tử thì Thái tử sẽ không dám làm gì nữa mà khi ấy con đường trở về Hiên Viên Triều cũng không còn xa nữa.

Sau khi chạy được hai khắc, Hiên Viên Diệp cảm nhận được có sát khí mà lần này so với lần trước nhiều hơn rất nhiều, thế lực cường đại như vậy hẳn tin tưởng Thái tử nhất định cũng đang ở đây.

“Tốc độ của Thất đệ quả nhiên rất nhanh, thật sự không làm bổn cung thất vọng.” Lần này Thái tử không trốn tránh mà trực tiếp đối mặt với Hiên Viên Diệp, ngồi trên lưng ngựa ngăn cản đường đi của Hiên Viên Diệp.

Thái tử biết Hiên Viên Diệp muốn bức y đi ra ngoài. Lần này y đi ra là vì không muốn trận pháp của mình lại bị phá trong tay Hiên Viên Diệp thêm lần nữa.

“Thái tử bỏ tâm tư ra để đợi Bổn vương ở chỗ này thật sự làm cho Bổn vương vô cùng cảm động.” Không ngoài suy nghĩ của y, y nghe thấy lời nói lạnh lùng của Hiên Viên Diệp thốt lên.

“Vậy nên Thất đệ đi ra ngoài đi, để huynh đệ ta cùng nhau nói chuyện.” Thái tử mỉm cười nói, giọng nói vô cùng thản nhiên nhưng lại không dấu được lãnh ý ở trong lời nói.

“Hay là để khi khác đi. Hiện nay Bổn vương đã mời được Thần y từ Bắc Nguyên triều về để chữa trị cho Thái hậu. Thái tử không phải là muôn tri hoãn thời gian chữa khỏi bệnh cho Thái hậu đấy chứ?” Hiên Viên Diệp chậm rãi nói, đôi mắt nhìn qua cửa sổ nhìn thấy mọi thứ bên ngoài.

“Người đã già, rồi sẽ phải chết, Thất đệ quan tâm làm gì. Lúc này vẫn nên cùng Bản cung bồi dưỡng tình cảm huynh đệ đi.” Giọng nói trả lời lạnh băng của Thái tử vang lên.

“Súc sinh.” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng mắng. Mặc kệ là chuyện gì Thái hậu vẫn là Hoàng nãi nãi của nàng, nam nhân này lại dám nói ra những lời như vậy.

“Lời nói của Thái tử lúc này thật sự không bằng một con súc sinh, nói gì đến chuyện cùng nhau bồi dưỡng tình cảm huynh đệ.” Sắc mặt Hiên Viên Diệp trầm xuống, nghe được lời mắng thăm của nàng liền theo ý nàng mà nói.

Sau đó trầm giọng phân phó “Tốc Phong, đi”

Hiện tại hẳn biết hai bên đường đều có mai phục, tất cả đều là sát thủ nhưng hẳn chưa thể đoán ra chính xác có bao nhiêu người. Chỉ biết số lượng rất nhiều.

“Ha ha” Bên ngoài truyền đến tiếng cười của Thái tử. “Bản cung muốn nhìn xem hôm nay ngươi thoát khỏi đây như thế nào, nếu không đem người kia giao ra đừng trách Bản cung vô tình.”

Thái tử không chút che dấu động cơ, so với lần trước, lần này y đã cẩn thận hơn nhiều. Hơn nữa y lúc trước đã nhìn thấy sự chống trả của Hiên Viên Diệp nên lạnh giọng nói “Không phải cố gắng chống cự, lần này Bản cung dùng hỏa lực, ta muốn xem xem các ngươi né tránh kiểu gì.”

Mạnh Phát Ảnh cả kinh, dùng hỏa công? Chiếc xe ngựa này vốn làm từ sắt nên khả năng truyền nhiệt là rất cao. Nếu như vậy, bọn họ nhất định sẽ bị nướng chín.

Hiên Viên Diệp không ngờ là có nội gián báo cho Thái tử biết tin tức, nên sự chuẩn bị của hắn có chút không được toàn vẹn.

Đôi mắt Hiên Viên Diệp hơi trầm xuống, dĩ nhiên hẳn có chút bận tâm. Tuy rằng xe ngựa này không chỉ làm từ sắt mà cũng được làm từ đá ngàn năm nữa nên cũng có thể chịu được lửa, nhưng nếu Thái tử dùng lửa như đã nói thì khói sẽ lan vào trong xe ngựa bức tử hai người, nên xe ngựa lúc này không thể ngồi được nữa rồi.

Mà giờ khắc này hai bên đều có mai phục, trong tay nhất định đều đang cầm hỏa tiễn, hướng về phía xe ngựa. Cho dù xe ngựa có thể tránh nhưng nếu cùng lúc bị bắn nhiều hỏa tiễn như vậy nhất định sẽ xảy ra sơ sót. Cuối cùng vẫn là không còn cách nào né tránh được.

Hiên Viên Diệp nhanh chóng kéo Mạnh Phát Ảnh “Xuống xe.” Sau đó liền ôm lấy nàng nhanh chóng nhảy ra bên ngoài xe ngựa.

Nắm trong tay thiết châu nhanh chóng ném, hơn chục tên hắc y nhân ngã xuống kêu thảm thiết.

Vẫn ôm Mạnh Phát Ảnh như cũ, tay Hiên Viên Diệp không ngừng ném ra những viên thiết châu, mỗi lần hất ném ra là một loạt hắc y nhân ào ào ngã xuống kêu thảm thiết.

Tốc Phong biết Hiên Viên Diệp đã xuống xe ngựa nên cũng nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, đối phó với hắc y nhân rồi cùng chạy về phía trước.

Bọn sát thủ vẫn luôn chăm chú nhìn về phía trước xe ngựa, không biết rằng Hiên Viên Diệp đã xuống xe ngựa từ phía sau nên liên tiếp bắn hỏa tiễn về phía xe ngựa. Một lúc sau, cả xe ngựa đã bùng cháy.

Mạnh Phát Ảnh thở nhẹ một hơi, cũng may bọn họ đã xuống xe ngựa, nếu vẫn còn ở lại trên xe ngựa thì không biết bây giờ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Hiên Viên Diệp cùng Tốc Phong dùng xe ngựa che chắn giải quyết từng tên hắc y nhân.

Nhưng người của Thái tử không phải là ít, bọn chúng đã phát hiện ra có điều không đúng, liền chạy tới phía sau, nhanh chóng bao vây ba người lại.

Thái tử nhìn thấy Hiên Viên Diệp ôm Mạnh Phát Ảnh trong lòng không buông ra, không khỏi có chút ngần ngại.

Tuy lúc này Mạnh Phát Ảnh giả nam trang, nhưng dung nhan tuyệt mỹ kia lại không có nửa điểm che dấu, đây hoàn toàn là bộ mặt thật của nàng. Dung nhan tuyệt mỹ này cũng làm cho chính nàng phải kinh ngạc không dứt..

Sâu trong đôi mắt Thái tử lúc này hiện lên vài phần kinh diễm. Đôi mắt vốn lạnh như băng, nhưng lúc này lại mang theo sự khác thường, thấp giọng: “Ha ha, thật tốt, quả nhiên là một mỹ nhân tuyệt sắc.”

Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh trầm xuống, sâu trong đôi mắt ẩn chứa lửa giận chống lại đôi mắt đầy ái muội cùng kinh diễm của Thái tử. Nàng hận không thể móc mắt tên Thái tử kia ra.

Lúc này nàng mới nhớ ra, khi Hiên Viên Diệp nhìn thấy nàng lại không có sự kinh diễm mà ngay cả một cảm xúc khác thường cũng không có. Lúc đó nàng chỉ nhìn thấy trong mắt hắn có sự vui mừng mà thôi.

Đôi mắt Hiên Viên Diệp lúc này như tỏa ra hàn băng, đôi tay ôm Mạnh Phát Ảnh có chút căng thẳng, lạnh lùng nói “Hắn là Thần y mà Bồn vương mời từ Bắc Nguyên triều, lời nói này của Thái tử thật sự rất khó nghe.”

Trong lúc nói chuyện, hắn cùng với Tốc Phong đều quan sát kỹ tình huống hiện tại để tìm đường thoát.

“Hiên Viên Diệp, ngươi nghĩ bản cung tin ngươi sao? Ban đầu bản cung muốn tất cả các ngươi đều phải xuống địa ngục nhưng bây giờ bản cung thay đổi chủ ý rồi. Người này sẽ thuộc về bản cung, ngươi nên đi xuống địa ngục đi” Thái tử vốn không tin tưởng vào lời nói của Hiên Viên Diệp, thanh âm lạnh lùng, ẩn chứa sát ý. Mà khi y liếc mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh thì lại càng trở nên ngoan tuyệt.

“Lên hết cho bản cung, bắt sống người trong lòng Nghệ Vương, còn lại giết sạch.” Thái tử hơi nhấc tay ra hiệu, những tên hắc y nhân liền ào ào xông đến chỗ Hiên Viên Diệp đang đứng.

Mạnh Phát Ảnh nhìn hắc y nhân đang tiến dần về phía mình thì biết ngay đây đều là những người đã qua huấn luyện, chắc chắn tất cả đều là cao thủ.

Chỉ dựa vào hai người Hiên Viên Diệp cùng Tốc Phong khẳng định sẽ không phải là đối thủ của bọn chúng, huống chi nàng còn không biết võ công.

Nghĩ đến mục đích của Thái tử là mình, nếu Hiên Viên Diệp làm theo lời nói của Thái tử nhất định có thể dời khỏi đây mà không xảy ra chuyện gì. Suy tư một chút, liền khẽ nói bên tai Hiên Viên Diệp “Trước tiên hãy người giao ta cho Thái tử, sau đó...”

“Câm miệng.” Đôi mắt Hiên Viên Diệp trừng Mạnh Phát Ảnh, gầm nhẹ, sâu trong đôi mắt không che dấu được sự giận dữ.

Mạnh Phát Ảnh hơi lườm hắn, không thêm nói tiếp. Nàng vốn là muốn nói: trước tiên giao nàng cho Thái tử, bởi vì chưa chắc y sẽ giết nàng. Trong lúc đó hắn tìm thêm người đến cứu nàng là được.

Không ngờ, lời còn chưa nói hết đã bị hắn nói như vậy. Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy sự tức giận trong mắt của hắn, sâu trong đáy lòng nàng dường như có một điều gì đó xẹt qua.

Hiên Viên Diệp thông minh như vậy nhất định có thể hiểu được những gì nàng nói. Đề nghị của nàng rất có lợi, nhưng hắn lại từ chối đề nghị này của nàng. Như vậy là ý của hắn là dù có phải mạo hiểm cũng quyết không giao nàng cho Thái tử.

Được rồi, nếu người đã không sợ vậy sao ta phải sợ chứ. Dù sao tên Thái tử kia chỉ muốn bắt nàng, y không hề ra lệnh muốn giết nàng nhưng lại ra lệnh cho thủ hạ phải giết chết Hiên Viên Diệp cùng Tốc Phong.

Hiên Viên Diệp thấy nàng im lặng, bộ dáng nhu thuận không nói thêm gì nữa, sự tức giận của hắn mới giảm bớt. Hắn nhẹ nhàng kéo Mạnh Phát Ảnh ra phía sau, nhẹ giọng nói “Hãy tự chiều cổ bản thân!”

“Được, yên tâm đi, ta sẽ không để bản thân mình bị thương.” Mạnh Phát Ảnh gật đầu vô cùng tự tin nói với hắn. Lời nói này là muốn Hiên Viên Diệp không phải bận tâm vì nàng nữa, nàng không muốn hắn khi giao đấu lại còn phải chiều cổ cho nàng.

Hiện tại, nàng được Hiên Viên Diệp cùng Tốc Phong bảo vệ ở phía trong.

Những tên sát thủ này không chút lưu tình, dùng những thủ đoạn tàn ác đánh về phía Hiên Viên Diệp. Tuy rằng Hiên Viên Diệp phải đối phó với những tên sát thủ đang không ngừng tấn công nhưng hắn vẫn không quên bảo vệ Mạnh Phát Ảnh ở phía sau, không cho bọn sát thủ có cơ hội ra tay với Mạnh Phát Ảnh.

Hết đám sát thủ này lại đến đám sát thủ khác xông đến, không ai biết vì chuyện này Thái tử đã phái bao nhiêu nhân lực. Dù có mình đồng da sắt thì trải qua một thời gian dài như thế bọn hắn cũng khó mà chống đỡ được.

Thái tử cười lạnh. Nhân lúc Hiên Viên Diệp đâm một kiếm với một tên áo đen, Thái tử khẽ lắc mình, hướng về phía Mạnh Phát Ảnh mà đâm.

Hiên Viên Diệp cả kinh, nhanh chóng xoay người muốn kéo Mạnh Phát Ảnh lại nhưng Thái tử vốn đã sớm dự liệu trước hành động của Hiên Viên Diệp nên kiếm của y vội chuyển hướng về phía bả vai của Hiên Viên Diệp.

Nếu lúc này Hiên Viên Diệp kéo Mạnh Phát Ảnh nhất định sẽ bị kiếm của Thái tử đâm vào bả vai nhưng nếu Hiên Viên Diệp không kéo Mạnh Phát Ảnh thì người bị bắt đi nhất định là Mạnh Phát Ảnh.

Hiên Viên Diệp dường như không có một chút do dự, vội vàng kéo lấy Mạnh Phát Ảnh. Ngay tại lúc đó, kiếm của Thái tử liền hạ xuống bả vai của Hiên Viên Diệp.

“Điện hạ.” Tốc Phong kinh hô, muốn lao đến giúp Điện hạ nhưng quả thực lúc này hắn không thể phân thân ra được.

Mạnh Phát Ảnh vô cùng kinh sợ nhìn máu tươi đang nhiễm đỏ áo Hiên Viên Diệp, lòng nàng trở nên căng thẳng, thâm tâm có chút sợ hãi, sâu trong đó ẩn chứa một tia đau lòng.

“Hiên Viên Diệp, hiện tại ngươi vẫn muốn phủ nhận thân phận của nàng sao?” Dường như Thái tử cũng bị Hiên Viên Diệp làm cho kinh sợ, ngay sau đó lại đắc ý nói.

“Bổn vương đã nói, hắn là Thần y mà Bổn vương mời về để trị bệnh cho Thái hậu, lúc này Bổn vương che chở cho hắn là vì Thái hậu.” Hiên Viên Diệp nhìn chằm chằm Thái tử, lạnh giọng nói.

Dù sao bây giờ Thái tử chỉ là đang hoài nghi, hắn nhất định phải tìm mọi cách làm cho suy nghĩ của Thái tử bị nhiễu loạn.

“Ngươi nghĩ Bản cung sẽ tin lời ngươi nói?” Khóe môi Thái tử hiện lên tia cười lạnh, ngữ khí vô cùng trào phúng.

“Nếu Thái tử không tin có thể đi đến kinh thành của Bắc Nguyên triều để hỏi. Tất cả người trong thành không ai là không biết hắn.” Hiên Viên Diệp rút cây kiếm của Thái tử đang cắm ở trên bả vai, thân thể hơi cứng lại. Sau khi rút kiếm máu tươi tràn ra ngoài, dường như có một chút dính lên mặt Mạnh Phát Ảnh.

Từ đầu đến cuối Mạnh Phát Ảnh không nói một tiếng, nhanh chóng lấy được trị thương luôn mang bên người giúp Hiên Viên Diệp cầm máu, động tác vô cùng thuần thục.

Nàng không quan tâm vì sao hấn lại cứu nàng nhưng đây là do nàng nên hấn mới bị thương.

Thái tử sững sốt, đôi mắt khi nhìn Mạnh Phát Ảnh có chút hoài nghi.

“Trên kiếm có độc.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng nói với Hiên Viên Diệp. Khi nhìn đến miệng vết thương đang ngày càng biến sắc, khuôn mặt nàng hơi trầm xuống.

“Ừ.” Hiên Viên Diệp thấp giọng trả lời nàng. Hấn vô cùng hiểu Thái tử, hấn cũng sớm đoán trên kiếm có độc.

“Từ trước đến nay Bản cung thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, Bản cung không quan tâm nàng có phải là người đó không nhưng nhất định sẽ không bỏ qua.” Thái tử nhíu mày, lạnh giọng nói.

Thái tử không tin Mạnh Phát Ảnh biết y thuật bởi vì nàng sinh ra ở Hầu Vương phủ thì làm sao có cơ hội tiếp xúc với y thuật chứ. Mà hiện tại hành động của Mạnh Phát Ảnh lại vô cùng thuần thục. Lúc này y cũng nghe được lời nói của Mạnh Phát Ảnh với Hiên Viên Diệp nên lúc này đây y có chút không chắc chắn.

Khi nói chuyện Thái tử lại hướng Mạnh Phát Ảnh mà xuống tay. Cùng lúc đó những tên áo đen cũng hướng tới phía Hiên Viên Diệp mà đâm tới.

Mạnh Phát Ảnh nắm chặt tay, toàn thân căng thẳng đối phó với hành động bất ngờ này của Thái tử và đám sát thủ. Nhưng những tên sát thủ xông lên chưa đụng tới hai người bọn họ thì đã ngã hết trên mặt đất. Thái tử ở xa hơn bọn chúng mà dù sao võ công của Thái tử cũng cao hơn nhiều nên không có ngã xuống, nhưng đôi mắt khi nhìn Mạnh Phát Ảnh lại lộ ra một tia thị huyết.

“Đi” Hiên Viên Diệp có chút run sợ, sau đó ôm lấy Mạnh Phát Ảnh chạy đi, Tốc Phong cũng theo phía sau.

“Bắt lại cho Bản cung. Nhất định phải giết chết hết bọn chúng, một người cũng không được nương tay.” Thái tử bị trúng thuốc của Mạnh Phát Ảnh, tuy không ngã xuống nhưng lại không thể cử động được, liền tức giận quát.

Những tên hắc y nhân ở gần đó sau khi nhận được mệnh lệnh liền nhanh chóng đuổi theo.

“Điện hạ, mau đi trước, thuộc hạ sẽ ngăn cản bọn chúng.” Tốc Phong nhìn những tên hắc y nhân đang theo phía sau liền gấp giọng thúc giục.

Hiên Viên Diệp biết lúc này nếu ở lại cũng không giúp được gì cho Tốc Phong, sau khi bọn họ dời đi Tốc Phong có thể thoát thân dễ dàng hơn. Nghĩ như vậy hấn liền ôm Mạnh Phát Ảnh chạy nhanh về phía trước.

Bởi vì Hiên Viên Diệp bị thương mà vết thương kia lại có độc nên tốc độ của hấn có chút chậm. Tuy nhiên chạy một đoạn cũng không thấy có người đuổi theo.

Nhìn thấy phía trước có một ngôi nhà tranh nhỏ, Mạnh Phát Ảnh liền dìu hấn đi vào, nàng nghĩ trước tiên phải xử lý vết thương của hấn.

Tuy giờ phút này Hiên Viên Diệp đã cật lực chịu đựng, nhưng sắc mặt hấn lại có chút xanh xao, ánh mắt dường như có chút không ổn.

Mạnh Phát Ảnh trong lòng âm thầm kinh sợ, nàng biết độc kia nhất định không phải loại độc bình thường. Nhưng trên mặt cũng không lộ ra một tia sợ hãi, khi nàng đang định cởi bỏ y phục trên người của hấn để xử lý miệng vết thương thì bỗng nghe được những tiếng động nhỏ.

Mạnh Phát Ảnh cả kinh tạm dừng lại hành động của chính mình, mà Hiên Viên Diệp cũng ngồi thẳng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra bên ngoài.

Quả thật những người áo đen kia đã đuổi tới, nhưng cũng không có quá nhiều người, chỉ khoảng tám người mà thôi.

Cầm thật chặt kiếm trong tay. Hiên Viên Diệp sẵn sàng đợi bọn chúng tới gần.

Đôi mắt Mạnh Phát Ánh lóe sáng, nàng biết nếu lúc này Hiên Viên Diệp vận công dùng nội lực thì vết thương kia nhất định sẽ càng nghiêm trọng hơn. Dựa vào hiểu biết của nàng đối với Thái tử thì độc mà y dùng nhất định không đơn giản chỉ sợ Hiên Viên Diệp...

Đợi ấy tên hắc y nhân kia lén lút đến bên ngoài ngôi nhà tranh. Mạnh Phát Ánh liền cầm lấy kiếm trong tay Hiên Viên Diệp rồi xông ra ngoài.

Nàng khua kiếm chém loạn lên, liên tục phát ra những tiếng hét ầm chứa sự tức giận “Muốn giết ta? Đến đây, có bản lĩnh thì giết đi.”

Kiếm trong tay nàng khi vung loạn vừa nhanh vừa mạnh, cả khuôn mặt lại toàn máu làm cho bọn hắc y nhân kinh sợ, trở nên rối loạn.

Khóe môi Hiên Viên Diệp hiện lên tia cười khê, nữ nhân của hắn thật đáng yêu, mỗi hành động của nàng đều làm cho hắn thực sự kinh ngạc. Tuy biết nàng hoàn toàn không giống như những nữ tử khác nhưng trước những hành động của nàng, hắn vẫn thấy kinh ngạc không dứt. Thật không ngờ nàng lại không hề sợ hãi mà dũng cảm cầm kiếm xông về phía những tên cao thủ kia.

Hiên Viên Diệp nhặt vài hòn đá trên mặt đất, ném về phía hắc y nhân. Cũng bởi vì Mạnh Phát Ánh làm bọn chúng rối loạn mà Hiên Viên lại càng ném chuẩn hơn. Tất cả bọn hắc y nhân đều té ngã trên mặt đất.

Lúc này Mạnh Phát Ánh mới trở về, đem kiếm trả lại cho Hiên Viên Diệp, liếc mắt liền thấy Hiên Viên Diệp đang cười, mà nụ cười kia lại chứa đầy thâm ý. Lúc này nàng mới ý thức được bản thân mình quá xúc động.

“Trên núi có mấy ngôi nhà, chúng ta phải dời đi ngay bây giờ.” Hiên Viên Diệp biết chỗ này rất dễ bị phát hiện mà tình huống hiện tại không thể cùng Thái tử đối kháng. Vậy nên trước tiên cần phải tìm một nơi có thể tránh né, cũng may Thái tử cũng đã bị dính phải được của nàng.

“Được.” Mạnh Phát Ánh đáp lại lời của hắn, sau đó nâng hắn dậy, dìu hắn đi về phía ngọn núi kia.

“Người vừa hạ thuốc gì lên người Thái tử vậy?” Hiên Viên Diệp vẫn không nhận được suy nghĩ trong lòng mình, hắn nhìn thấy mấy tên kia bị ngã xuống chắc là mấy loại mê dược gì đó nhưng nếu là mê dược thì sao hắn và nàng lại không xảy ra vấn đề gì. Vị trí của bọn họ lúc đó cũng rất gần.

“Thuốc gây mê.” Mạnh Phát Ánh mỉm cười có chút tức giận mà nói “Với một lượng gây mê như vậy sẽ làm cho tên Thái tử đó phải hôn mê đến ngày mai.” Ít nhất hiện tại bọn họ có thể an toàn.

Đôi mắt Hiên Viên Diệp hiện lên tia nghi hoặc, thuốc gây mê? Loại thuốc này hắn chưa bao giờ nghe thấy.

Bởi vì sợ độc sẽ lan tràn trong cơ thể nên Hiên Viên Diệp mới phong bế toàn bộ huyết đạo. Chính vì không thể sử dụng nội lực nên hai người bọn họ đi rất chậm, lên đến núi thì trời cũng trở tối.

Mạnh Phát Ánh tiến lên phía trước gõ cửa một ngôi nhà, ở đây đều là những người nông dân thuần phác tuy rằng có chút sợ hãi đối với vết thương trên người Hiên Viên Diệp nhưng vẫn đối đãi nhiệt tình với bọn họ.

Mặc dù Hiên Viên Diệp đã phong bế toàn bộ huyết đạo trên người nhưng vẫn có chút độc lan vào trong cơ thể.

Mạnh Phát Ánh nhìn miệng vết thương ngày càng thâm đen..., trong mắt lóe lên sự lo lắng. Nàng không biết đây là độc gì nên trong một thời gian ngắn nàng chưa thể tìm ra cách giải.

Hiên Viên Diệp vốn lạnh tựa băng mà giờ phút này dường như có chút hoảng hốt. Chắc hẳn độc đã ảnh hưởng đến hắn không ít, đặc biệt là thần kinh của hắn.

Khi áp tay lên miệng vết thương của hắn, Mạnh Phát Ánh hoàn toàn kinh sợ, vết thương nóng vô cùng, nhiệt độ phải nói là rất đáng sợ.

Mạnh Phát Ánh nhanh chóng đặt tay lên trán hắn. Hiên Viên Diệp sốt, mà nhiệt độ không phải cao bình thường.

Dưới tình huống như vậy mà Hiên Viên Diệp vẫn có thể thanh tĩnh, nàng thực sự bội phục hắn.

Hiện tại việc quan trọng nhất là loại bỏ độc được trong cơ thể hắn. Nếu không bức toàn bộ độc ra ngoài, tính mạng của hắn chỉ sợ...

Nhưng rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể bức toàn bộ độc ra?

Nếu nàng biết võ công thì nàng có thể giúp hắn bức độc ra ngoài nhưng nàng lại không biết võ công. Khi nhìn lại vết thương của hắn, nàng bỗng thấy ở đó chảy ra một chút máu tươi. Lúc trước vô cùng đen nhưng càng về sau lại nhạt hơn trước rất nhiều.

Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh lóe sáng, không một chút suy nghĩ liền cúi người đem chất độc ở miệng vết thương hút ra ngoài, nhả vào cái chậu đang ở bên cạnh.

“Người làm cái gì vậy?” Vốn có chút hoảng hốt Hiên Viên Diệp lại càng cả kinh nhìn Mạnh Phát Ảnh đang giúp hắn hút chất độc, lạnh lùng nói “Người điên rồi hả?”

Nữ nhân này điên rồi sao? Nàng làm như vậy không sợ chính bản thân mình trúng độc sao?

“Độc này chỉ xâm nhập qua máu nên ta sẽ không có việc gì đâu.” Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng giải thích.

Kì thực nàng cũng không biết là độc kia có phải chỉ xâm nhập qua máu hay không. Nàng chỉ đoán rằng độc kia từ thanh kiếm kia mà đi vào trong máu. Hơn nữa Hiên Viên Diệp vì nàng mà bị thương, tuy hắn nói là vì Thái hậu mới cứu nàng nhưng bất kể là vì gì thì nàng nhất định cũng phải cứu hắn. Dù có nguy hiểm nàng cũng nhất định phải thử.

“Tránh ra.” Hiên Viên Diệp đột nhiên đẩy nàng ra, dù cho có thật là như nàng nói thì hắn cũng không muốn nàng phải mạo hiểm.

“Người muốn ta dùng thuốc gây mê trên người người ư?” Mạnh Phát Ảnh nhìn hắn từng chữ, từng chữ chậm rãi nói. Vừa nói vừa đưa tay vào túi áo dường như là muốn lấy ra thật vậy.

Kì thực tất cả thuốc gây mê đều bị nàng sử dụng hết rồi, lúc này một chút cũng không còn.

Hiên Viên Diệp chau mày, nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh với đôi mắt phòng bị, nếu hắn không bị trúng độc toàn thân trở nên vô lực thì hắn nhất định sẽ đem nàng trói lại.

“Ta là đại phu nên có nguy hiểm hay không ta là người rõ nhất, vả lại ta cũng không nhất thiết phải mạo hiểm chính tính mạng của mình để đi cứu người khác. Nếu vậy cái mạng này còn có thể bảo toàn đến giờ sao?” Mạnh Phát Ảnh vô cùng thành thật nói, cố gắng thuyết phục Hiên Viên Diệp.

Đôi mắt Hiên Viên Diệp hơi lóe lên một cái, sâu trong đôi mắt xẹt qua một tia thất vọng khó phát hiện.

Hắn nghĩ đến đại hôn ngày ấy, nàng đã tìm mọi cách để tránh hắn giống như hắn là ma quỷ vậy, nên nàng sao có thể vì hắn mà... Với lại hắn còn tận mắt chứng kiến hành động của nàng ở Bắc Nguyên triều.

Nhưng trọng yếu nhất là hơi thở của nàng cũng không có gì khác thường nên Hiên Viên Diệp mới tin nàng.

Mạnh Phát Ảnh lại cúi người, dùng sức hút toàn bộ chất độc trên miệng vết thương của hắn. Bởi vì trong một thời gian dài không hút chất độc kia ra ngoài nên vết thương của hắn tương đối nhiều độc. Mất một thời gian huyết sắc trên vết thương của hắn mới trở lại bình thường.

Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng đem miệng vết thương băng bó lại, cũng may do hắn lúc đó tránh né được chiêu thức của Thái tử nên miệng vết thương mới không quá sâu.

Trên môi của nàng có chút đen, nhưng trừ đôi môi ra thì không có điểm gì khá thường. Lúc này Mạnh Phát Ảnh mới thở ra một hơi, cuối cùng thì cũng qua thời kì nguy hiểm.

Nhìn Mạnh Phát Ảnh không xảy ra chuyện gì Hiên Viên Diệp mới thở nhẹ một hơi. Tia chống cự kia cuối cùng cũng buông xuống hoàn toàn, ý chí dần trở nên mơ hồ.

Độc trên người hắn tuy đã được Mạnh Phát Ảnh hút ra hết nhưng cơ thể hắn vẫn sốt cao. Khi biết cả hai người đều đã an toàn, hắn mới từ từ dựa vào bên thành giường.

Mạnh Phát Ảnh cởi giày giúp hắn, sau đó đưa hắn lên trên giường, nàng giúp hắn đắp chăn thật cẩn thận, định thu dọn một số thứ trong phòng.

Nhưng khi nàng đứng lên thì cánh tay hắn lại đưa ra giữ chặt lấy tay nàng không buông. Mạnh Phát Ảnh cả kinh, không phải hắn đang ngủ sao? Sao có thể?

Đang âm thầm suy nghĩ làm sao mới có thể tránh khỏi tay của hắn thì nàng lại ghe được giọng nói trầm khàn của hắn. “Người còn muốn trốn sao?Hiện tại người nghĩ người có thể trốn được sao?”Vì nàng cúi đầu nên môi của hắn lại nói ngay bên tai của nàng nên từng chữ trong miệng hắn nàng đều nghe rất rõ ràng. Giờ phút này nàng bị Hiên Viên Diệp ôm ở trước ngực.

Thân mình Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cứng đờ, không lẽ ngay từ đầu hắn đã đoán được thân phận của nàng, nếu không tại sao hắn lại nói những lời này.

Mãi suy nghĩ nên Mạnh Phát Ảnh đã quên mất phải rời khỏi vòng ôm của hắn.

“Bổn vương muốn nói với người, nếu để Bổn vương bắt được người nhất định sẽ không buông tay người ra.” Hiên Viên Diệp nhẹ giọng nói, âm thanh khàn khàn lại làm cho Mạnh Phát Ảnh thấy sợ hãi.

Muốn bắt nàng như thế nào? Hắn có năng lực như vậy thì sẽ định làm gì nàng đây ? Không buông tha nàng? Chẳng lẽ không giết nàng không được ư?

Nghĩ đến đây Mạnh Phát Ảnh không ngừng được lửa giận đang dâng lên trong lòng, đôi mắt có chút ảo não nhìn lại hắn. Nàng muốn nhìn xem với tình trạng như thế này hắn lấy năng lực gì mà bắt nàng.

Khi ngược mắt, nàng dãy nhẹ , muốn thoát khỏi cái ôm của hắn. Nhưng cùng lúc đó , cánh tay Hiên Viên Diệp cũng dùng sức hơn ,khuôn mặt vừa mới ngược lên nhanh chóng bị hắn khống chế.Nên khuôn mặt của trở thành đối diện với khuôn mặt của hắn, môi nàng dán trên môi của hắn.

“A” Theo bản năng nàng liền hô nhỏ một tiếng. Đối với cảnh tượng chém giết nhau nàng cũng không kinh sợ dù chỉ một chút, ngay cả khi Hiên Viên Diệp bị thương nàng vẫn bình tĩnh đối mặt nhưng lúc này lại không kìm chế được mà kinh hô ra tiếng.

Mà khi nàng kinh hô như thế lưỡi Hiên Viên Diệp nhanh chóng đi vào trong miệng của nàng.Không những thế,bàn tay của hắn để ngay sau gáy của nàng nhất quyết không để nàng tránh thoát khỏi hắn.

Mạnh Phát Ảnh sợ hãi thực sự, thân mình cứng đờ, theo bản năng muốn đứng dậy thoát khỏi hắn nhưng khi vừa định chống tay đứng lên lại nghe được tiếng kêu nhẹ của hắn, lúc này nàng mới nhớ đã động đến vết thương của hắn.

Nhanh chóng đem bàn tay rời khỏi vết thương của hắn.Cướp lấy thời cơ lúc nàng đang hoảng loạn, Hiên Viên Diệp đem nàng ôm chặt vào trong lòng.

Nụ hôn của hắn lại càng thêm bá đạo, trần trọc, triền miên.

Mà tay của hắn ở sau lưng nàng cũng bắt đầu du động...

56. Chương 56: Cùng Nhau Tắm Bồn Uyên Ương

Mạnh Phát Ảnh cảm thấy cứng đờ,bỗng thấy bàn tay hắn cứ thế vén quần áo của nàng tà ác vươn vào, ngón tay hắn thon dài nhẹ nhàng chạm vào nàng, từ từ vuốt ve thân thể nàng, Mạnh Phát Ảnh không nhịn được, thân mình run lên từng đợt.

Muốn tránh nhưng lại không dám dùng sức, sợ chạm đến vết thương của hắn, dù sao vai hắn cũng đang bị thương, lúc này hắn đang ôm nàng thật chặt, nếu nàng khẽ động, nhất định là sẽ động đến vết thương của hắn .

Trong lúc đang do dự, nàng cảm thấy tay hắn siết chặt tay nàng, lại hơi dùng sức, làm cho giữa nàng và hắn càng thêm thân thiết.

Khuôn mặt hai người gần trong gang tấc, vì thế Mạnh Phát Ảnh nhìn không ra cảm xúc thực trong mắt hần mà chỉ thấy trên mặt mình có một cảm giác nóng bỏng và ẩm ướt.

Người này, tạo cho nàng một cảm giác thật kỳ lạ...

Hần hung hăng bá đạo hôn nàng, sau đó nàng cảm thấy nụ hôn ấy càng lúc càng nhẹ nhàng, ôn nhu nhưng vẫn không ngừng xâm nhập. Nụ hôn nóng bỏng đó làm cho cả thân mình Mạnh Phát Ảnh dần nóng lên.

Mạnh Phát Ảnh cả kinh, nàng, sao nàng lại có cảm giác này ? Nàng rốt cuộc đang làm gì thế này?

Tại sao nàng lại không đẩy hần ra ? Nàng ngơ ngác nhìn hần, cảm thấy kinh ngạc với chính bản thân mình . Thế nhưng sau đó, Mạnh Phát Ảnh lại bất chấp thương tổn trên người hần, dùng sức đẩy hần , tránh thoát khỏi vòng tay hần, đôi mắt nhìn thẳng về phía Hiên Viên Diệp, có chút tức giận, nhưng dường như phần ảo não lại nhiều hơn.

Đây chính là nụ hôn đầu tiên của nàng, nụ hôn đầu tiên cứ như vậy bị nam nhân này không minh bạch cướp đi. Hơn nữa, nụ hôn này bị cướp đi khi nàng đang giả dạng nam nhân.

Nàng thật sự rất muốn trách móc Hiên Viên Diệp nhưng đột nhiên nhận ra bản thân mình không hề cảm thấy tức giận.

Khi nhìn sang Hiên Viên Diệp, nàng bỗng thấy sững sờ.

Lúc này trong đôi mắt của Hiên Viên Diệp có vài phần mờ lung, vài phần hoảng hốt khi nhìn nàng.

Đáng chết nhất chính là vẻ mặt tràn đầy ủy khuất của hần khi nhìn nàng.

Về mặt ấy như đang lên án , như muốn nói rằng nàng quá thô lỗ.

Ủy khuất ư? Nàng không hề ủy khuất hần, hần ủy khuất cái gì chứ?

Không phải đều là nữ nhân chịu thiệt, nữ nhân ủy khuất trong những lúc như thế này sao?

Nàng có chút hoài nghi , không biết có phải mình đang nhìn lầm rồi không.

Nhưng, Mạnh Phát Ảnh cũng hết sức khẳng định, bản thân mình không nhìn lầm, trong đôi mắt của Hiên Viên Diệp lúc này đang tràn đầy ủy khuất, còn có chút vô tội, nhiều nhiều đáng thương.

Trời ơi! giết nàng đi, đường đường một đại nam nhân như vậy sao lại có biểu tình ủy khuất như thế chứ, nhưng kỳ lạ là không làm cho người ta cảm thấy kỳ quái, ngược lại làm cho lòng nàng dâng lên cảm giác tội lỗi.

“Đau.” Hiên Viên Diệp hơi nhíu mày, khóe môi mím lại, giọng nói tràn đầy đáng thương lại một lần nữa nhấn mạnh, lên án Mạnh Phát Ảnh. Thành thật mà nói, biểu tình hần lúc này như thể tiểu hài tử đáng thương cần được người lớn che chở, nhưng người “lớn” này lại tàn nhẫn đẩy hần ra.

Ủy khuất, đáng thương, thương tâm , siêu cấp vô tội.

Đôi mắt kia, còn hào phóng nháy nháy thêm vài cái, càng đem cái phần vô tội cùng ủy khuất biểu hiện một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, không nhúc nhích, nháy mắt thân người như cứng lại, chỉ có khóe môi hơi nhếch lên.

Đây, thật sự là Hiên Viên Diệp sao? Nếu không phải nàng tận mắt thấy, nàng thật không thể tin được.

Hiên Viên Diệp sẽ nói đau sao? Vừa xong khi nàng băng bó vết thương cho hần nhất định là đau hơn hiện tại gấp mấy lần, thế mà cũng không nghe hần hừ lấy một tiếng, lúc này chẳng qua bị nàng giật một chút, thế mà lại kêu đau?

Hơn nữa biểu tình của hần lúc này làm cho nàng thật sự không thể tin được, nàng thật nghi ngờ, Hiên Viên Diệp có phải bị hồ đồ rồi không?

Hần cố tình, nhất định là như vậy rồi. Khi nhìn hần như vậy Mạnh Phát Ảnh cả người càng không được tự nhiên, như thể nàng là một người tàn nhẫn xấu xa, không để ý đến sự sống chết tiểu hài tử.

“Đau quá.” Thật đáng chết, Hiên Viên Diệp lại tiếp tục nhẹ giọng kêu lên, thanh âm yếu ớt , vô lực, lại có chút đè nén, vừa nghe đã khiến người khác đau lòng. Cặp mắt vô tội mà ủy khuất kia vẫn như cũ quật cường nhìn Mạnh Phát Ảnh.

Được rồi nàng nhận thua, nam nhân này là vô địch trong khoản này, nếu lại bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, nàng sẽ thật sự tưởng mình là người không chuyên ác nào không làm.

“Để ta xem.” Âm thầm thở ra một hơi, Mạnh Phát Ảnh từ từ đi tới trước giường, người hơi cúi, muốn xem xét vết thương của hắn.

Miệng vết thương hết thấy đều hoàn hảo, không có gì khác thường, xem ra vừa rồi không bị chạm đến.

“Không sao cả.” Mạnh Phát Ảnh trong lòng lại tràn lửa giận, rõ ràng không sao. Hắn đang đùa nàng ư?

Mạnh Phát Ảnh hung hăng trợn mắt nhìn hắn, ngữ khí cũng có chút bức bối, rõ ràng không có việc gì, lại giả vờ đang rất đau lửa gắt nàng, làm hại nàng tưởng rằng mình đã thương tổn hắn, thật sự là đáng giận.

Hiên Viên Diệp nhìn bộ dáng hung ác của nàng, thân mình lại hơi rút lại, khoe môi mấp máy , sau đó gật gật, cực kì vô tội, cực kì ủy khuất nói, “Nơi này đau.”

Biểu tình giờ phút này, tựa như tiểu hài tử bị bệnh, bị bộ dáng dữ tợn của đại nhân dọa sợ, tràn đầy vẻ đáng thương.

Á... Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, lại bởi vì vẻ ủy khuất vô tội của hắn, cảm thấy chính mình đã trở thành ác nhân.

Bất quá, nóng như vậy, nhất định sẽ đau đầu, Mạnh Phát Ảnh thu hồi biểu hiện tà ác, thay vào đó là biểu tình hiền hòa, tay nhỏ bé nhẹ nhàng để lên trán hắn, trán hắn vẫn như cũ, nóng phồng tay.

Nàng khẳng định hắn sốt hơn 39 độ, trên 39 độ chắc sẽ không chịu nổi. Khi đó toàn thân vô lực, đau đớn, không điều khiển được ý nghĩ, không thể suy nghĩ bình thường.

Mạnh Phát Ảnh ngẩn người, cuối cùng cho kết luận: lúc này Hiên Viên Diệp nhất định bị nóng đến bị hồ đồ rồi . Do đó mới có thể khác thường như thế, mới có biểu tình khiến nàng ghen hờn trên trời như lúc này.

Có lẽ do chất độc vừa được bức ra nên sốt cao, về sau sẽ từ từ giảm. Hơn nữa, vừa rồi nàng cũng đã cho hắn uống được để hạ sốt, dược liệu ở thời đại này dù sao cũng không có hiệu quả nhanh như các loại thuốc tây hiện đại, nhất định không hạ sốt nhanh như vậy.

Nhưng nàng tin tưởng nhất định ngày mai hắn sẽ giảm sốt.

Sốt cao như vậy, nhất định rất thống khổ, nghĩ đến đây, tâm Mạnh Phát Ảnh cũng mềm nhũn ra, bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng lau trán hắn, thấp giọng hỏi, “Như vậy, sẽ thoải mái hơn.”

“Ừ” Hiên Viên Diệp liên tục gật đầu, nhu thuận nghe lời như một đứa nhỏ.

Mạnh Phát Ảnh hơi run sợ một chút, con người tràn qua một tia cười khê, xem ra hắn đúng là đã bị thiêu đến hồ đồ rồi , hắn hiện tại rất giống một đứa bé, đột nhiên cảm giác hắn như vậy kỳ thực rất đáng yêu .

“Ngoan, ngủ đi, ngủ một giấc sẽ không đau nữa.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng dỗ hắn giống như đang dỗ tiểu hài tử, trước kia khi có bệnh nhân quá xúc động nàng cũng sẽ đi khuyên một chút, dỗ dành một chút.

“Đau.” Hiên Viên Diệp lại như cũ nhất quyết không ngừng nói, hơn nữa vẫn chỉ nói một chữ đơn giản như vậy, giọng nói kia như một đứa nhỏ đang làm nũng.

Mạnh Phát Ảnh lại ngẩn người ra, đầu óc hắn không phải bị cháy hổng rồi chứ, bằng không vì sao chỉ nói mỗi chữ này. Hơn nữa, phản ứng này, thực sự rất giống phản ứng của một đứa bé.

Trong lòng đột nhiên kinh hãi, nàng cấp tốc cúi người dùng ngón trỏ của nàng để lên trán của hắn, dùng ngón trỏ kiểm tra chính xác hơn dùng tay nhiều.

Trán nàng vừa chạm vào trán hắn, thân mình Mạnh Phát Ảnh trở nên cứng đờ, nóng quá. Có thể nào vì nóng quá mà thật sự làm đầu óc của hắn hổng rồi không.

Trong lòng cũng không khỏi càng thêm lo lắng.

Mà nàng vừa định đứng dậy thì lại lần nữa bị Hiên Viên Diệp kéo vào trong ngực. Lúc này, còn chặt hơn lần trước.

Không đợi nàng phản ứng kịp, lại nghe hần nhỏ giọng nói, “Như vậy thoải mái hơn.”

Trong thanh âm kia, mang theo vài phần thỏa mãn, như một tiểu hài tử đã được thỏa mãn, hơn nữa còn mang theo một chút làm nũng.

Mạnh Phát Ảnh ngẩn người, cuối cùng cũng nhận được ý muốn đẩy hần ra.

Nghĩ đến hần bị nóng thành như vậy nên mới hồ đồ, nàng cần gì phải so đo với hần, mà nàng cũng biết, bản thân mình lúc này đang dán thật chặt vào hần, tuy rằng cả hai người đều mặc y phục, nhưng vẫn có thể giúp hần giảm nhiệt.

Vốn đây cũng là một cách hạ sốt.

Lúc này hần cảm thấy thoải mái như vậy cũng không có gì kỳ quái. Nếu hần sốt cao hơn nữa chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.

Mạnh Phát Ảnh nghĩ như vậy thì mềm lòng, thân mình cũng theo ý nghĩ mà mềm nhũn ra, cũng không suy nghĩ gì nữa mà tùy ý để hần ôm thật chặt.

Giằng co một ngày nàng cũng cảm thấy thật mệt mỏi, liền nhẹ nhàng điều chỉnh thân mình, từ từ nằm xuống cạnh Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp không tiếp tục kháng nghị mà phối hợp với động tác của nàng, giống như theo bản năng quay người ôm lấy nàng, nhất quyết không buông ra.

Hai người như vậy thoát nhìn vô cùng thâm tình, Mạnh Phát Ảnh thấy mình có chút thất thố nhưng lại nhủ với bản thân là Hiên Viên Diệp đang bị sốt nên không biết gì, nếu không một người vừa cuồng vọng vừa cường đại như hần sao có thể ỷ lại nàng như vậy.

Nghĩ đến đây, tâm Mạnh Phát Ảnh cũng bình thản trở lại, ôm thì ôm, dù sao vẫn còn đang mặc y phục, hơn nữa, hiện tại hần đang vô ý thức.

Nhưng do nàng nằm ngửa, mắt hơi nhắm lại nên không nhìn thấy, trên khóe môi Hiên Viên Diệp đang từ từ xuất hiện một nụ cười đắc ý.

Ý cười kia, không hề lạnh như băng, ngược lại mang theo vài phần mềm nhẹ khác thường, như đang hạnh phúc thỏa mãn, nữ nhân này tuy rằng cường ngạnh nhưng là lại dễ mềm lòng. Ha ha...

Lúc này đầu hần rất đau, cảm thấy hơi mơ hồ nhưng cũng vẫn nhận biết được tất cả, hần là người tập võ, sao có thể để mình dễ dàng đánh mất ý thức.

Thật ra lúc Hiên Viên Diệp hôn nàng cũng đã có chút mơ hồ, lúc ấy dựa vào xúc động nguyên thủy nhất, cảm thấy môi của nàng ở gần, dựa vào một loại bản năng mà hôn nàng, hôn rồi muốn ngừng mà không được, đến khi nàng đột nhiên đẩy hần ra, làm vết thương của hần đột nhiên đau đớn, mới khiến hần thanh tỉnh lại.

Nhưng sau đó hần thừa nhận hần đã giả bộ, bản thân mình cũng có chút ý đồ, nghĩ rằng nàng là người dễ mềm lòng nên mới cố ý giả bộ...

Mạnh Phát Ảnh trong lòng hần từ từ đi vào giấc ngủ, còn hần lại cố gắng giữ mình tỉnh táo, sợ ngộ nhỡ có chuyện gì ngoài ý muốn thì vẫn có thể bảo vệ nàng, cũng may cơn sốt cũng dần dần giảm đi.

Tuy mồ hôi toát đầy người, quần áo dính vào cơ thể, làm cho hần không thoải mái, nhưng hần lại không buông nàng ra, vẫn ôm nàng thật chặt, thậm chí luyến tiếc không muốn đứng dậy, sợ đánh thức nàng, sợ phá hủy sự ấm áp khó có được này.

Trời dần tối, Mạnh Phát Ảnh từ từ tỉnh lại, còn chưa mở to mắt, liền cảm thấy một bàn tay, từ từ lướt qua gương mặt nàng, sau đó dời đến yết hầu của nàng.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm cả kinh, nhưng lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, nhất định là Hiên Viên Diệp muốn kiểm tra thân phận của nàng.

Cũng không vội vã mở mắt, tiếp tục giả bộ ngủ. Bởi vì, đối với việc nguy trang của mình, nàng rất tin tưởng hẳn sẽ không phát hiện ra .

Bàn tay Hiên Viên Diệp nhẹ nhàng lướt qua cổ của nàng, từ từ chuyển đến yết hầu, tay hơi áp chế, thử thăm dò, lục lọi, sau đó động tác đột nhiên cứng đờ.

Đôi mắt Hiên Viên Dạ hơi trầm ngâm, vì sao? Sao lại không có chút khác thường, tay kia của hẳn theo bản năng hướng về yết hầu của bản thân mình, thật sự giống nhau, không có nửa điểm bất đồng.

Sao có thể như vậy, hẳn chưa bao giờ nhìn lầm, chẳng lẽ là nguy trang, nhưng vật này cũng có thể làm giả sao? Nếu là giả, nhất định có thể nhìn ra được nhưng đây dường như là yết hầu thật, không thấy giống giả chút nào.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Hắn luôn luôn tin tưởng cảm giác của mình, tin tưởng nàng chính là người hẳn muốn tìm, nhưng yết hầu của nàng, phải giải thích như thế nào đây?

Ánh mắt hẳn, lại nhìn vành tai nàng, nữ hài tử đều có lỗ tai, nhưng nàng thì lại không có, không hề có chút dấu vết nào.

Mẫu thân của Mạnh Phát Ảnh sinh nàng ra không bao lâu thì qua đời, mà nàng lúc còn rất nhỏ lại bị hạ được, vẫn luôn si si ngốc ngốc, ai còn đi chọc lỗ tai cho nàng. Thậm chí đến y phục bình thường nàng cũng không được chăm chút.

Tay Hiên Viên Diệp cứng đờ, hơi do dự, sau đó tiếp tục chuyển xuống dưới, từ từ dời về phía trước ngực của Mạnh Phát Ảnh.

Trước ngực một mảnh bằng phẳng, không nhô lên chút nào, còn bằng phẳng hơn mấy phân so với hẳn, căn bản là nhìn không ra bất cứ dấu vết gì đây là một nữ nhân.

Nhưng tay hẳn vẫn từ từ đề lên, toàn thân lập tức cứng đờ, ngực nàng không hề mềm mại, hơn nữa còn cứng hơn ngực hẳn.

Hiên Viên Dạ lập tức nghĩ có thể nàng dùng băng vải che ngực lại, nhưng cũng phải cảm giác được sự mềm mại chứ, vì sao không cảm giác được sự mềm mại của nữ nhi chút nào?

Hiên Viên Diệp lại chìm vào trầm ngâm, thậm chí có chút hoảng hốt.

Hắn không biết, Mạnh Phát Ảnh không chỉ quần ngực thật chặt, mà còn bỏ thêm vài thứ vào băng vải, nếu sờ qua thì tương đối cứng rắn.

Do vậy làm sao hẳn cảm thấy mềm mại được .

Hiên Viên Diệp chăm chú nhìn quần áo nàng, sâu trong mắt, mang theo vài phần trầm tư, đang suy nghĩ có nên trực tiếp cởi quần áo của nàng để kiểm tra lại không.

Mạnh Phát Ảnh cảm giác được thời cơ đã đến, đột nhiên mở mắt ra, mỉm cười, sau đó nửa thật nửa giả nói, “Vương gia, không cần tiếp tục kiểm tra nữa.”

Lời nói đó có chút thô tục, nhưng lại thành công làm cho Hiên Viên Diệp ngẩn ra, đôi mắt hơi nheo lại, nhìn vào nàng, trầm giọng nói, “Tĩnh.”

Xem ra, nàng đã sớm tỉnh, chỉ là đang giả bộ ngủ.

“Bị vương gia sờ tới sờ lui như vậy, ta có thể không tỉnh sao?” Mạnh Phát Ảnh hơi hơi liếc mắt, có chút ảo não nói, giống như đang lên án hẳn làm nàng tỉnh dậy vậy, nhưng lại như không quá để ý chuyện hẳn sờ loạn trên thân thể nàng, chỉ tùy ý nhắc nhở hẳn một câu.

Nghĩ đến lời nói lúc trời tối hôm qua của hẳn, có lẽ đó chỉ là nói mơ, nhưng vẫn vô cùng ngoan tuyệt, nói bất được nàng thì tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng.

Mà khi hần thanh tỉnh, khẳng định sẽ càng thêm ngoan tuyệt, càng thêm vô tình hơn khi mơ hồ.

Bởi vậy, nàng không thể để cho hần nhìn ra thân phận của nàng, hơn nữa, hiện tại nàng cũng không muốn làm cho Hiên Viên Diệp thấy được bộ dáng thật sự của mình. Không muốn làm cho những người trong Hiên Viên vương triều thấy bộ dáng chân chính của nàng, bởi vì nàng luôn cảm giác được trong Hoàng Cung đang tồn tại một âm mưu nào đó.

Cứ như vậy đi, nàng trở lại kinh thành đã, nếu Thái hậu thật sự ngã bệnh thì nàng sẽ lưu lại chữa cho Thái hậu, nếu thái hậu không có chuyện gì, nàng sẽ nghĩ cách rời đi, do vậy hiện tại nàng không thể để Hiên Viên Diệp nhìn ra được thân phận của nàng.

Nàng biết Hiên Viên Diệp vẫn luôn hoài nghi nàng, nhưng nàng cũng tin tưởng, sau khi Hiên Viên Diệp kiểm tra yết hầu của nàng, kiểm nghiệm ngực của nàng, phần hoài nghi kia nhất định sẽ bị đánh bay. Hần lúc trước 10 phần khẳng định thân phận của nàng, giờ phút này chỉ sợ không dám khẳng định nữa.

Đôi mắt Hiên Viên Diệp lóe lên kinh ngạc, không lên tiếng nữa, không biết đang suy nghĩ gì.

Hần nhớ hôm qua hần hình như đã hôn nàng, hơn nữa hình như hôn rất say đắm, nhưng giờ nàng là nam nhân, hần thực sự nghi hần có vấn đề.

Nhưng đây chẳng qua là ảo giác nhất thời của hần, hần vẫn luôn nhớ rất rõ ràng chuyện hôm qua, nhưng lúc này lại có chút mơ hồ, không biết thật sự đã xảy ra hay chỉ là mộng.

Mạnh Phát Ảnh không để ý đến hần nữa mà đứng lên sửa sang lại y phục của mình.

”Hôm qua Bốn vương có làm chuyện gì khác thường với Thần y không?” Đôi mắt Hiên Viên Diệp gắt gao nhìn theo nàng, tỉ mỉ quan sát động tác của nàng. Môi khẽ nhích, đột nhiên hỏi.

Mạnh Phát Ảnh trì hoãn chưa trả lời, chỉ sửa sang lại y phục, hơi dừng lại, cũng may lúc này nàng đang đưa lưng về phía Hiên Viên Diệp nên hần không nhìn thấy biểu tình của nàng, âm thầm thở ra một hơi, sau đó không chút để ý nói, “Có đấy, lúc trời tối hôm qua Vương gia cứ ôm ta không chịu buông, nói như vậy sẽ thoải mái hơn, có thể là do sốt quá cao.”

Mạnh Phát Ảnh tránh nặng tìm nhẹ, hai tròng mắt hơi lóe lên, xem ra hôm qua Hiên Viên Diệp bị thiêu đến hồ đồ, không nhớ rõ mình làm gì, nếu Hiên Viên Diệp thanh tỉnh thì làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, sao có thể hôn nàng.

Không khỏi âm thầm thở ra một hơi, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng tựa hồ có một chút nặng nề, rầu rĩ, hít thở không thông.

Đầu lông mày Hiên Viên Diệp nhíu lại, chăm chú nhìn bóng lưng nàng, nhưng không tiếp tục hỏi nữa.

Mạnh Phát Ảnh cũng không nói gì nữa, nhất thời, cả hai đều trầm mặc.

Bởi vì lo lắng đến bệnh tình của Thái hậu, hơn nữa cũng sợ Thái tử đuổi tới nên bọn họ vội vã quay về Hiên Viên vương triều, sau khi nhanh chóng thu thập một chút, dùng xong điểm tâm thì lập tức lên đường.

Hiên Viên Diệp không biết tìm từ đâu tới một con ngựa, sau khi hần nhảy lên lưng ngựa thì đưa một tay về phía Mạnh Phát Ảnh, đôi mắt như cười như không nhìn nàng, hoàn toàn quên mất chuyện sáng nay.

Mạnh Phát Ảnh ngẩn ra, hơi do dự, cùng hần cưỡi một con ngựa ư, hai thân thể sẽ có rất nhiều tiếp xúc, bỏ qua quan niệm nam nữ khác biệt, trong khi tiếp xúc như vậy, khó đảm bảo hần sẽ không phát hiện sơ hở của nàng, nên Mạnh Phát Ảnh lo lắng mà không nghĩ đến việc phải lên ngựa.

Bản thân mình chưa hề nói không thể cưỡi ngựa nhưng Hiên Viên Diệp chỉ tìm một con. Trong lòng âm thầm ảo não, Hiên Viên Diệp không hề hỏi nàng có biết cưỡi ngựa không, hần rõ ràng là cố ý mà.

Vì đang lo lắng cho Thái hậu, cũng sợ người của Thái tử đuổi theo, nên Mạnh Phát Ảnh cắn chặt răng, áp chế buồn bực trong lòng, từ từ đưa tay mình ra.

Mây Hiên Viên Diệp nhàn lại trước vẻ bất mãn của nàng, nắm tay nàng, dùng sức kéo nàng lên lưng ngựa, để nàng ngồi ở trước mặt mình, thật tự nhiên ôm nàng vào trong lòng.

Hiên Viên Diệp khẽ cười, hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, hẳn luôn luôn tin tưởng vững chắc vào cảm giác của mình.

Dù cho nàng nguy trang thế nào, inh thế nào, hẳn đều phải từ từ lột những lớp nguy trang đó ra.

Mấy ngày tiếp theo đều hết sức thuận lợi, người của Thái tử cũng không đuổi theo, có lẽ người của tổ chức Săn Bảo đã chặn bọn họ lại.

Nhưng không hiểu sao cũng không thấy Tốc Phong đuổi kịp. Đáng nhẽ Tốc Phong phải rất nhanh đuổi kịp bọn họ, huống chi, Hiên Viên Diệp có lưu lại ám hiệu cho Tốc Phong dọc theo đường đi, chỉ có hai người bọn họ mới có thể hiểu, ngay cả Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy ám hiệu này cũng như lọt vào trong sương mù không biết là có ý gì.

Hiên Viên Diệp rõ ràng cũng hơi lo lắng cho Tốc Phong, nhưng lại không thể dừng lại, cũng không thể trở lại tìm hắn, chỉ hi vọng mình hắn có thể thoát hiểm.

Đến ngày thứ sáu, cuối cùng cũng đã tới kinh thành của Hiên Viên vương triều. Người của Thái tử đúng là đã gặp người của tổ chức Săn Bảo, hơn nữa lúc ấy Đông Phương Sóc không biết từ đâu có được tin tức, dẫn người ra khỏi thành, muốn cứu Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh, đúng lúc gặp được người của Thái tử.

Vốn là muốn bắt sống Thái tử, chỉ là không nghĩ đến, thủ hạ của Thái tử lại cực kì trung thành, liều mạng bảo hộ Thái tử rời đi. Đây là lý do vì sao Thái tử không đuổi theo Hiên Viên Diệp nữa.

Khi đến trước Kinh thành, con mắt Mạnh Phát Ảnh hơi lóe lên, nơi này, dù sao cũng là chỗ ở đầu tiên sau khi nàng đến Cổ đại, hơn nữa, nơi này có người quan tâm nàng, tự nhiên là có rất nhiều lưu luyến, đặc biệt là đối với Thái hậu.

Nghĩ đến Thái hậu, con người nàng không khỏi trầm xuống, trên đường trở về, Hiên Viên Diệp đi rất nhanh, có đôi khi trên mặt hiện lên sự sốt ruột, nàng lập tức hiểu được rằng Thái hậu bị bệnh thật, vì vậy nàng không để ý đến mệt nhọc, vẫn luôn gấp gáp, thậm chí không có được một giấc ngủ ngon.

Giờ đến được Kinh thành rồi, nàng lại hận không thể bay ngay vào Hoàng Cung, nhìn Thái hậu rốt cuộc như thế nào rồi!

Hiển nhiên Hiên Viên Diệp cũng rất vội, trực tiếp giục ngựa vào thành, thủ vệ cửa thành tất nhiên nhận ra hắn, không dám cản trở. Dọc theo đường đi, người đi đường cũng ồ ào tránh đường, nhường ra một lối đi cho hắn.

Trước kia Hiên Viên Diệp rất ít khi giục ngựa như bay trong kinh thành, hôm nay là ngoại lệ.

Vừa về đến Hoàng Cung, Hiên Viên Diệp trực tiếp mang Mạnh Phát Ảnh vào Vĩnh Thọ Cung của Thái hậu.

Người khác không biết Mạnh Phát Ảnh, nhưng lại nhận ra Hiên Viên Diệp nên không người nào dám ngăn cản.

Lúc này, Hoàng Thượng cùng Nhu phi cũng đang cùng ở Vĩnh Thọ Cung. Hiên Viên Diệp cứ như vậy lôi kéo Mạnh Phát Ảnh đi vào làm ọi người trong phòng đều ngây ngốc nhìn hai người.

Hoàng Thượng cùng Nhu phi cũng nhìn về phía Hiên Viên Diệp, sau đó chuyển đến Mạnh Phát Ảnh đang bị Hiên Viên Diệp lôi kéo.

“Diệp Nhi, ai vậy, sao ngươi lại mang hắn đến Vĩnh Thọ Cung.” Nhu phi sửng sốt một chút, sau đó nhẹ giọng nói, thanh âm trầm thấp mềm nhẹ, lại mang theo vài phần không đồng ý, Vĩnh Thọ Cung là nơi nào, sao có thể tùy tiện để cho người ngoài tiến vào.

“Hiện tại thân mình Hoàng nãi nãi rất suy yếu, ngươi như vậy không sợ ảnh hưởng đến lão nhân gia sao?” Nhu phi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh đang bị Hiên Viên Diệp lôi kéo, cả người hơi run lên một chút, sau đó bất mãn nói.

“Đây là Thần y nhi thần đặc biệt mời tới từ Bắc Nguyên, là để chữa bệnh cho Thái hậu.” Con người Hiên Viên Diệp hơi lóe lên, nhưng rất nhanh buông thông xuống, cực kì cung kính trả lời.

Mạnh Phát Ảnh cũng hơi ngẩn ra ,đối với lời nói của Nhu phi, Hiên Viên Diệp thật đúng là nói gì nghe nấy, ở trước mặt Nhu phi hẳn luôn thuận theo như vậy, nếu không phải tận mắt thấy thì nàng thật không thể tin nổi.

“A, vị này chính là Thần y của Bắc Nguyên sao? Thật không ngờ lại trẻ tuổi như vậy, tốt, tốt, thật sự là hậu sinh khả ứ.” Nhu phi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, ôn nhu cười khẽ. Trong giọng nói không chút nào che dấu sự tán thưởng.

“Nhanh nhanh vào đây xem bệnh cho Thái hậu đi.” Sau khi khen ngợi, Nhu phi mới vội vàng nói, ý bảo hạ nhân mang Mạnh Phát Ảnh vào.

“Ồ, hẳn chính là Thần y trong truyền thuyết sao, quả thực chữa bệnh như thần sao?” Đầu lông mày Hoàng thượng hơi nhăn lại, hiển nhiên không tin tưởng cho lắm.

“Thỉnh phụ hoàng để Nhi thần mang Thần y vào.” Hiên Viên Diệp không buông tay, trực tiếp kéo Mạnh Phát Ảnh đi vào nội đường.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm cả kinh,Thái hậu là người biết rõ bộ dáng này của nàng, nếu nàng đi vào, Thái hậu thấy nàng nhất định sẽ vui vẻ, kích động, Hiên Viên Diệp giảo hoạt này nhất định sẽ xác định được thân phận của nàng . Nhưng lúc này không cách nào tránh hẳn được, chỉ có thể kiên trì, cùng hẳn đi vào, hướng chi, trong lòng nàng cũng đang lo lắng cho Thái hậu.

Nhu phi không hiểu sao cả người khẽ run lên một chút, môi hơi hơi giật, nhưng cũng không nói thêm gì nữa mà để Hiên Viên Diệp vào phòng ngủ của Thái hậu.

Khi vào phòng, Hiên Viên Diệp ôn nhu nói, “Thái hậu, Diệp Nhi mang theo Thần y Bắc Nguyên tới xem bệnh cho người đây.”

Thái hậu đã sớm nghe được thanh âm bên ngoài, nhưng sau khi nghe được lời của hẳn, lại sững sờ một chút, theo bản năng đầu lông mày nhướn nhẹ, chuyển mắt nhìn về phía Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh.

Khi nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh, Thái hậu đột nhiên kinh ngạc, đây không phải là Ảnh nha đầu sao? Khuôn mặt thật của Ảnh nha đầu bà tuy rằng chưa hoàn toàn nhìn thấy nhưng tuyệt đối sẽ không nhận sai.

Ảnh nha đầu trở thành Thần y khi nào vậy ? Nhưng dù không phải Thần y, chỉ cần Ảnh nha đầu của bà trở về thì tốt rồi. Tuy trong lòng Thái hậu đang tràn đầy kích động vui sướng, nhưng lại đem sự kích động cùng vui sướng đó cực lực che dấu đi, chỉ vô lực nói, ” Bệnh này của Ai gia chỉ sợ thần tiên cũng không cứu được...”

Mạnh Phát Ảnh nhìn Thái hậu suy yếu nằm trên giường, mũi liền có chút khó chịu, mà nghe được lời này của Thái hậu, càng thêm đau lòng, càng thêm thương tâm.

Mạnh Phát Ảnh trog lòng dâng lên cảm giác mất mát, Thái hậu chẳng phải đã nhìn thấy khuôn mặt thật này của nàng rồi mà, tại sao lại không nhận ra nàng?

Hay do người cố ý để cho những người khác xem ?

Khi Hiên Viên Diệp nhìn thấy trong mắt của Thái hậu chỉ có sự bình tĩnh cùng bất đắc dĩ, trong lòng cũng có chút sững sờ, ẩn sâu vài phần nghi hoặc và ngoài ý muốn.

Bỗng khước môi Nhu phi khẽ nhếch lên một chút, tuy nhiên lại lập tức nhẹ giọng nói, “Thần y, nhanh xem bệnh cho Thái hậu đi.”

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh kìm nén cảm giác muốn khóc, đi tới trước giường Thái hậu, thực tế nàng cũng không biết bắt mạch nên căn bản không nhìn ra Thái hậu rốt cuộc bị bệnh gì, hơn nữa vì tâm tình quá xúc động , nàng cũng không dám mở miệng hỏi một số chuyện, sợ mình chỉ cần mở miệng thôi sẽ bật khóc.

Khi tay nàng đưa về phía Thái hậu, Thái hậu lại lập tức cầm lấy tay nàng, khẽ run lên.Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, nhưng lập tức hiểu rõ, Thái hậu đã nhận ra nàng, có thể vì tránh những người khác, nên cố ý làm như không biết.

Nhưng rốt cuộc Thái hậu tránh ai? Trong phòng lúc này cũng chỉ có Nhu phi cùng Hiên Viên Diệp? Là tránh Nhu phi, hay Hiên Viên Diệp?

Thái hậu nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó vô lực nói “Haiz, các người đều đi ra ngoài trước đi, để cho Thần y tỉ mỉ xem xét cho ai gia.”

Nhu phi sửng sốt, đầu lông mày thoáng nhăn lại, nhưng cực kì thuận theo, từ từ lui ra ngoài, khi đi đến trước cửa, nói với Hiên Viên Diệp, “Diệp Nhi, lui ra thôi, không cần quá lo lắng.”

Hiên Viên Diệp cũng theo sau Nhu phi đi ra ngoài.

Đợi khi bọn họ đều rời khỏi, Thái hậu mới hạ giọng nói “Ảnh nha đầu, con rốt cục đã trở lại.” Lúc này trông tinh thần của Thái hậu đã khá hơn nhiều.

“Hoàng nãi nãi.” Mạnh Phát Ảnh cũng nhin không được nữa, mũi ần ần đau xót, nước mắt ào ào chảy xuống.

“Nha đầu ngốc, Hoàng nãi nãi không phải không có chuyện gì sao, lúc con đến bệnh của Hoàng nãi nãi cũng tốt hơn rồi.” Thái hậu nhẹ nhàng vỗ tay của nàng, thấp giọng an ủi, trong thanh âm biểu lộ sự vui sướng, nhìn thấy Ảnh nha đầu trở về, tâm tình của bà tốt hơn nhiều rồi.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, trong lòng không khỏi có vài phần áy náy, nói vậy Thái hậu mấy ngày nay nhất định rất lo lắng cho nàng, lần này sinh bệnh nàng chỉ sợ cũng không thoát khỏi liên quan, lại thấp giọng nói, “Hoàng nãi nãi, thực xin lỗi, là Ảnh nhi không tốt, đều do Ảnh nhi...”

“Được rồi, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, nếu đã trở lại thì không được rời đi nữa, ở lại cùng Hoàng nãi nãi đi. Ảnh nha đầu mỗi ngày ở bên ngoài, Hoàng nãi nãi lo lắng đến ăn cơm cũng không vô, ngủ cũng không được.” Thái hậu mượn cơ hội này nói, thật không hổ là Thái hậu, rất biết điều khiển người khác, bà đưa ra yêu cầu như thế lại lấy ngữ khí như vậy, làm cho Mạnh Phát Ảnh không thể cự tuyệt.

Mạnh Phát Ảnh hơi suy nghĩ, sau đó gật đầu khẳng định, “Vâng, Ảnh nhi sẽ không đi nữa, Ảnh nhi ở lại cùng Hoàng nãi nãi.”

Chẳng sợ bị Hiên Viên Diệp sẽ nhận ra, cho dù bảo nàng thừa nhận thân phận, cho dù Hiên Viên Diệp có tức giận như thế nào nữa thì nàng cũng sẽ không rời đi.

“Ừm, thế mới ngoan, về phía Diệp Nhi thì con cứ yên tâm, Hoàng nãi nãi sẽ nói với nó, nó chỉ tức giận chút thôi, sẽ không thật sự gây khó dễ cho con đâu.” Thái hậu cũng hiểu được lo lắng trong lòng Mạnh Phát Ảnh, lại nói, “Hoàng nãi nãi cam đoan sẽ không để cho nó xúc phạm con.”

Đầu lông mày Mạnh Phát Ảnh nhíu lại, ý này của Thái hậu là bảo nàng gặp mặt Hiên Viên Diệp sao? Như vậy Thái hậu đang tránh Nhu phi à?

Nhưng bây giờ nàng vẫn chưa muốn đối mặt với Hiên Viên Diệp, mặc dù biết, hấn sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra, nhưng có thể kéo dài đến lúc nào hay lúc ấy, hưởng chi, nàng nghĩ, nếu thật sự phải gặp mặt Hiên Viên Diệp thì cũng phải theo bộ dáng cũ của Mạnh Phát Ảnh, chứ không phải bộ dáng bây giờ.

Lúc trước nàng không thừa nhận mà giờ lại thừa nhận, thì có khác gì là kẻ lừa gạt, hưởng chi, nàng cũng không muốn để cho những người khác biết bộ dáng chân chính của nàng.

Nàng càng ngày càng cảm giác được, Hoàng Cung này, có quá nhiều nguy hiểm, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Ngay cả Thái hậu mà cũng phải khôn khéo, cũng phải hành hành xử cẩn thận, hưởng chi là nàng.

Mạnh Phát Ảnh suy tư một chút, sau đó thấp giọng nói, “Thái hậu, con không muốn gặp hấn nhanh như vậy, hơn nữa con muốn khôi phục bộ dáng trước kia mới xuất hiện trước mặt mọi người.”

“Ừm, như vậy cũng tốt.” Lần này, Thái hậu đáp ứng ngay, không hề do dự chút nào, kỳ thực bà cũng không muốn để cho Ảnh nha đầu để lộ khuôn mặt thật ra, trong lòng bà cũng có rất nhiều lo lắng tuy rằng bây giờ những lo lắng ấy vẫn còn chưa có chứng cứ xác thực, vẫn chưa quá chắc chắn.

“Nhưng Diệp Nhi thông minh như vậy chỉ sợ con sẽ không giấu nó được bao lâu.” Khi Thái hậu nhắc tới Hiên Viên Diệp, trong đôi mắt ần ần ý cười, đối với Diệp Nhi, bà tuyệt đối tin tưởng năng lực của hấn. Thật ra bà hy vọng cho 2 người bọn họ sẽ “chân chính” gặp nhau, như vậy bà cũng yên tâm hơn.

Mạnh Phát Ảnh hiểu ý Thái hậu, cảm thấy lời nói của Thái hậu rất đúng, trước tình hình này nàng rất khó có cơ hội rời đi. Thái hậu nói không sai, tuy rằng sáng hôm đó sau khi Hiên Viên Diệp phát hiện vết hầu nàng không giống như được làm giả nên không khẳng định thân phận của nàng giống như trước, nhưng nàng tin tưởng, theo như năng lực Hiên Viên Diệp, chắc chắn sẽ sớm phát hiện ra thân phận của nàng.

Nàng không muốn hấn phát hiện ra thân phận của nàng, nàng cũng chưa muốn bại lộ bộ dáng chân chính xuất hiện trước mặt hấn, xuất hiện trước mặt mọi người.

Nàng cảm thấy Thái hậu cũng có ý nghĩ giống nàng, cũng thêm khẳng định Thái hậu biết chuyện gì đó, mà chuyện đó nhất định liên quan đến nàng, nhất định bất lợi cho hấn.

Hiện tại, quan trọng nhất là bệnh của Thái hậu, do vậy nàng muốn dùng thân phận bây giờ để có thể chữa bệnh cho Thái hậu.

Sau đó, Mạnh Phát Ảnh cùng các Thái y lúc trước đã kiểm tra cho Thái hậu cùng bàn bạc, dù sao, nàng cũng không hiểu về bất mạch, mà bây giờ không có phương tiện kỹ thuật hiện đại, không thể kiểm tra được, nhưng những vị Thái y cổ đại này lại rất tinh thông bất mạch linh tinh, do vậy Mạnh Phát Ảnh thập phần khiêm tốn thỉnh giáo bọn họ.

Trải qua một ngày thương thảo, Mạnh Phát Ảnh cuối cùng cũng kê thuốc dựa trên các chứng bệnh của Thái hậu, phải từ từ điều dưỡng, tuy rằng không thể hoàn toàn trừ tận gốc bệnh căn, nhưng sống thêm vài năm cũng không thành vấn đề, dù sao, Thái hậu cũng đã lớn tuổi rồi.

Sau khi Thái hậu uống xong thuốc, khí sắc rõ ràng khá hơn nhiều, đương nhiên cũng có hơn một nửa nguyên nhân bởi vì Mạnh Phát Ảnh trở về, tâm tình buông lỏng, vui vẻ nên tinh thần cũng tự nhiên tốt hơn.

Mạnh Phát Ảnh ban ngày sẽ ở Vĩnh Thọ Cung, buổi tối sẽ ở phòng mà Thái y viện chuẩn bị cho.

Vì bệnh của Thái hậu đã chuyển biến tốt đẹp nên các vị Thái y ở đây hết sức bội phục nàng, hết sức tôn trọng và nghe theo lời của nàng.

Nhưng không hiểu sao Mạnh Phát Ảnh luôn cảm thấy có một đôi mắt từ một nơi bí ẩn gần đó giám sát nàng, là một loại giám thị cực nguy hiểm, không biết rốt cuộc là loại người nào đang “để ý” nàng?

Hiên Viên Diệp từ khi về tới Hoàng cung thì lại khôi phục bộ dáng lạnh băng như trước, không còn nói chuyện với bộ dáng lưu manh vui đùa như trước nữa.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Hiên Viên Diệp đều đến Vĩnh Thọ Cung, cũng không nói chuyện nhiều, chỉ nhìn Mạnh Phát Ảnh vội vàng vàng, trong đôi mắt cũng nhàn nhạt ẩn chứa sự trầm tư, không biết đang suy nghĩ gì.

Dù sao sau buổi sáng phát hiện vết hầu của Mạnh Phát Ảnh, trong lòng hấn vẫn không thể lý giải được vấn đề này, Tốc Phong đã trở lại, nhưng Lưu Nguyệt không trở về, vì trong khi nàng cùng người của Thái tử đánh nhau, hấn đã bị thương nên đã quay về tổ chức Săn Bão dưỡng thương.

Hấn đặc biệt cho Tốc Phong đi hỏi Lưu Nguyệt, có thể làm giả vết hầu giống thật như đúc không.

Lưu Nguyệt trả lời là không có khả năng. Kỹ thuật dịch dung của Lưu Nguyệt, hấn tuyệt đối tin tưởng, trong giang hồ, tuyệt đối không có ai hơn, ngay cả Lưu Nguyệt cũng nói không thể, như vậy...

Mà khi trở về, biểu tình của Thái hậu cũng làm cho hấn cực kỳ thất vọng, hấn vốn cho rằng Thái hậu biết bộ dáng thực này của nàng, khi nhìn thấy nàng, nhất định sẽ vui sướng, nhưng một điểm phản ứng khác thường cũng không có, ngay cả mấy ngày nay, nàng ở cùng Thái hậu cũng không tìm thấy điều gì khác thường.

“Mẫu hậu, khí sắc của người thật sự tốt hơn nhiều, thật không hổ là Thần y, quả thực có tài Diệu Thủ Hồi Xuân.” Hôm nay Nhu phi lại tới thỉnh an Thái hậu, vui vẻ nói, hào phóng khen ngợi Mạnh Phát Ảnh.

Hoàng Thượng cũng cực kỳ vui vẻ nhìn Mạnh Phát Ảnh, tràn đầy tán thưởng, “Đúng vậy, đúng là là Thần y thật sự, trăm nhất định phải ban thưởng cho Thần y mới được.”

Hiên Viên Diệp ngồi ở một bên vẫn không lên tiếng, đang từng chút từng chút thưởng thức trà trong tay mình, giống như lần đầu tiên Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy.

“Hoàng Thượng, người muốn thưởng cho Thần y như thế nào?” Nhu phi cười khê với Hoàng thượng, tùy ý hỏi.

Hoàng Thượng hơi giật mình, nhất thời ngây ngẩn cả người, lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh hỏi, “Thần y, người muốn gì?”

Hoàng Thượng tôn trọng nàng nên hỏi nàng muốn cái gì ư?

“Theo ý kiến nô tì, tốt nhất là để Thần y ở lại Hiên Viên vương triều, phong cho Thần y một phong hào.” khoe mắt Nhu phi hơi cong lên, nụ cười càng thêm ôn nhu, nhưng lời của Nhu phi lại làm ọi người ở đây sững sốt.

Ngay cả tay cầm chén của Hiên Viên Diệp cũng dùng nhiều sức hơn.

Mây của Mạnh Phát Ảnh hơi nhăn lại, không rõ Nhu phi rốt cuộc thật sự rất đơn thuần hay che dấu quá sâu, phong hào đâu có thể tùy tiện nói phong là phong? Ngay cả phụ thân của nàng, cũng phải trải qua nhiều năm nỗ lực, nhiều lần huyết chiến, vào mấy năm trước mới được phong Hầu vương .

“Phong hào sao có thể tùy tiện phong?” Sắc mặt Thái hậu cũng hơi trầm xuống, thanh âm yêu thương bình thường giờ cũng có chút tức giận. Nếu để cho Ảnh nha đầu được phong hào, lại cùng Diệp Nhi trở Vương phủ thì thật phiền toái. Hơn nữa Ảnh nha đầu bây giờ là nữ giả nam trang, làm không tốt chính là tội khi quân, Nhu phi là đơn thuần hay là gốc, hoặc là...

Nhu phi ngẩn người, thân mình hơi rụt về phía sau một chút, hơi sợ hãi, cẩn thận nói, “Là nô tì suy xét không chu toàn, Thái hậu không nên tức giận, sẽ ảnh hưởng đến thân thể.”

Trong thanh âm mang theo sự ảo não cùng áy náy.

“Mẫu hậu, nàng là loại người nói nhiều chứ không có ác ý, người cũng đừng so đo cùng nàng.” Trên mặt Hoàng thượng tuy rằng cũng có vài phần bất mãn, nhưng vẫn mở miệng cầu tình cho Nhu phi.

“Được rồi, ai gia mệt mỏi, các người đều lui xuống đi, để cho ai gia nghỉ ngơi.” Thái hậu hơi khoát tay bảo bọn họ rời đi.

Hoàng Thượng nâng Nhu phi dậy, ôm Nhu phi ra ngoài, nhưng Hiên Viên Diệp vẫn chưa đi, vẫn ngồi ở đó nhìn bóng lưng Nhu phi rời đi, xem ra tốc độ của hắc cần phải nhanh hơn mới được, cứ tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ sẽ sinh chuyện.

Đến khi thân ảnh Nhu phi cùng Hoàng thượng hoàn toàn biến mất, hắc mới từ từ quay lại, nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, khoe môi khê cong, đột nhiên từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Vừa rồi phụ vương nói đến ban thưởng, thật sự là sơ sót của bốn vương, Thần y là do bốn vương mời tới, muốn thưởng cũng nên do bốn vương thưởng, Ngạo Lâm Sơn Trang có một suối nước nóng thiên nhiên, nghe nói, suối nước nóng kia đặc biệt có tác dụng, bốn vương mời Thần y cùng bốn vương đến đó một chuyến, cảm tạ thần y chữa bệnh cho Thái hậu, Thần y cũng có thể thuận tiện nghiên cứu công hiệu nước nóng ở đó.”

Biểu tình trên mặt hắc vẫn lạnh như băng, thanh âm cũng lạnh lùng giống như bình thường, không có quá nhiều tình cảm, nhưng tay cầm chén của hắc lại hơi cứng lại. Đây là cách thử trực tiếp nhất, hắc tin tưởng, dùng biện pháp này nhất định có thể kiểm tra có phải là nàng hay không .

Nhưng lúc này trong lòng hắc lại có chút khấn trương, có chút sợ hãi đó không phải là nàng, dù sao lúc trước cũng có nhiều chuyện đều phủ nhận nhận định trong lòng hắc.

Mặc dù luôn luôn tin tưởng cảm giác của mình, nhưng lại không cách nào xem nhẹ những chứng cứ trước mắt.

Mạnh Phát Ảnh ngớ ra, những thứ trong tay thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Mời nàng đi tắm suối nước nóng ? Muốn cảm tạ nàng thì sao lại mời nàng đi tắm, hơn nữa lại là tắm cùng hắc ?

Hắc đây là đang cảm tạ nàng sao? Rõ ràng đang thử dò xét, đang chính nàng.

Nàng biết, không đáp ứng là không có khả năng, không đáp ứng chứng minh người chột dạ. Nhưng nếu thật sự tấm cùng hần, tất cả nguy trang của nàng không phải đều bị lộ hết sao?

Được, Hiên Viên Diệp, xem như người lợi hại.

Khóe môi Thái hậu cũng khẽ nhếch lên, xem ra Diệp Nhi rốt cục không đợi được, bà thật không ngờ Diệp Nhi sẽ nghĩ ra chủ ý như vậy.

Lần này, xem Ảnh nha đầu còn có thể dấu diếm như thế nào.

Hai mắt bà từ từ nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, đã thấy Mạnh Phát Ảnh hơi hơi gật gật đầu, thấp giọng nói, “Vây thì đa tạ nhĩ ý của Vương gia.”

Hiên Viên Diệp không ngờ nàng sẽ sảng khoái đáp ứng như vậy, sâu trong mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn, phần khấn trương trong lòng cũng càng thêm rõ ràng, nhưng lại như cũ trầm giọng nói, “Được, bốn vương ngày mai sẽ đến đón người.”

Mặc kệ như thế nào, hần đều khó có khả năng lùi bước, mặc kệ phải hay không phải, hần đều muốn đích thân chứng minh.

“Nha đầu, người thật sự muốn cùng nó tắm suối nước nóng sao?” Sau khi Hiên Viên Diệp khi rời đi, Thái hậu nhin không được thấp giọng hỏi, khóe môi còn mang theo tia cười khẽ khác thường.

“Vâng ‘Mạnh Phát Ảnh có chút áo não trường mắt nhìn Thái hậu, nàng sao có thể không hiểu tâm tư của người. Lớn tuổi như vậy rồi, thế nhưng...”

“Ha ha...” Thái hậu không cho là đúng, khẽ cười, “Chỉ cần Ảnh nha đầu không sợ, ai gia thật sự rất mong đợi.”

Haizzz, Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, nhìn nụ cười ái muội của Thái hậu, trong lòng càng thêm buồn bực, Thái hậu đương nhiên mong đợi bởi bà hận không thể đem Mạnh Phát Ảnh cùng Hiên Viên Diệp trói thành một khối.

Mạnh Phát Ảnh tất nhiên không có khả năng thực sự cùng Hiên Viên Diệp tắm suối, trừ phi nàng điên.

Mấy ngày nay nàng đều tính toán khôi phục bộ dáng trước kia xuất hiện trước mặt mọi người. Lúc trước nàng uống thuốc thay đổi giọng nói, mấy ngày nay không uống âm thanh cũng từ từ biến trở lại, do vậy hai ngày nay nàng rất ít nói chuyện, muốn nói chuyện cũng cố ý đè nén, khi trả lời Hiên Viên Diệp, nàng thực sự sợ hần sẽ nghe ra. Cũng may Hiên Viên Diệp dường như có việc không yên lòng nên không hề phát giác ra.

Nàng biết, nếu nàng muốn dùng bộ dáng lúc trước xuất hiện trước mặt mọi người thì thân phận Thần y này ném cho ai bây giờ? Thân phận này cũng không thể đột nhiên biến mất, vì bệnh của thái hậu vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, mọi người, bao gồm cả Hoàng Thượng, đều khó có khả năng để cho ‘Thần y’ rời đi.

Hơn nữa, nếu Thần y đột ngột rời đi, mà nàng lại xuất hiện vào đúng lúc này, khẳng định cũng sẽ khiến cho người khác hoài nghi, đặc biệt kẻ nào đó có tâm.

Hai ngày nay, nàng cảm thấy, người âm thầm giám thị nàng càng ngày càng chặt chẽ.

Do vậy, nàng đã sai Thanh Trúc đi tìm một người biết dịch dung, làm ra một mặt nạ giống nàng y hệt, khi nàng lấy thân phận thật thì Thanh Trúc dịch dung thành nàng bây giờ.

Thanh Trúc là người của Thái hậu bên cạnh mình, do vậy mấy ngày nay, Thái hậu gọi nàng ấy tiến cung cũng không có ai hoài nghi gì.

Thanh Trúc từ trước tới nay luôn bình tĩnh, lại biết võ công, rất quen thuộc nàng, mấy ngày nay cũng cực kì bất chước bộ dáng khi là Thần y của nàng, do vậy sẽ ko lộ ra sơ hở gì, hơn nữa, với võ công của Thanh Trúc, nói không chừng có thể bắt được người luôn âm thầm giám thị nàng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mạnh Phát Ảnh đã sắp xếp xong xuôi hết thảy, nàng khôi phục bộ dáng Mạnh Phát Ảnh trước kia, thoa mặt đen sẫm, đổi lại nữ trang, lẳng lặng đứng ở một bên Thái hậu.

Mà Thanh Trúc đã dịch dung thành bộ dáng Thần y, đang kiểm tra cho Thái hậu, không thể không nói, Thanh Trúc bắt chước rất giống, hơn nữa vóc dáng Thanh Trúc cũng khá giống nàng, nàng cũng không nhìn ra được sơ hở gì.

“Nghệ Vương Gia đến.” Đúng vào lúc này, tiếng Thái giám đột nhiên truyền đến. Hiên Viên Diệp nói lời giữ lời, thật sự tới đón nàng cùng đi tắm suối.

Tuy hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng, tuy đã sớm có sự chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe tiếng Thái giám truyền đến, thân mình Mạnh Phát Ảnh vẫn hơi cứng lại, mà khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp đứng ở cửa, tay nắm chặt, lòng bàn tay nàng rịn ra một chút mồ hôi.

Nàng không biết, kế tiếp Hiên Viên Diệp sẽ đối đãi với nàng thế nào? Nghĩ đến lần đó trong lúc hấn mớ hồ nói câu kia, trong lòng lại càng thêm khẩn trương. Mà lần đó, Hiên Viên Diệp chỉ đang hoài nghi nàng.

Hiện thời, dung mạo cũ của nàng đã trở lại, vậy chỉ sợ hấn...

Nhưng Thái hậu đã nói, người tuyệt đối sẽ không cho phép Hiên Viên Diệp làm càn, nếu Hiên Viên Diệp làm chuyện gì quá phận, Thái hậu sẽ ngăn cản, tuy nhiên Mạnh Phát Ảnh lại cảm thấy lời của Thái hậu không có nhiều sức thuyết phục.

Việc Hiên Viên Diệp muốn làm, người khác có thể ngăn cản sao?

Nhưng chuyện nên tới vẫn sẽ tới, nàng dù muốn tránh cũng không thoát.

Khi Hiên Viên Diệp thấy nàng, thân mình đột nhiên cứng đờ, bước chân cũng đột nhiên ngừng lại, đứng ở ngoài cửa, chỉ có đôi mắt chăm chú nhìn nàng.

Cũng chỉ chăm chú nhìn nàng như vậy, không nói gì, cũng không có bất cứ động tĩnh gì, nhất thời làm cho cả đại sảnh nháy mắt trở nên yên tĩnh, yên tĩnh làm cho người ta thở không nổi.

Trầm mặc thật lâu, thật lâu.

“Diệp Nhi, con tới thật đúng lúc, Ảnh nha đầu đã trở lại.” Thái hậu rốt cục nhịn không được, mở miệng nói, nhưng nhìn bộ dáng Hiên Viên Diệp, trong lòng cũng có chút bồn chồn, kế tiếp Diệp Nhi không biết sẽ làm như thế nào đây? Dù sao mọi chuyện là do Ảnh nha đầu đào hôn, dù là ai cũng không thể bình tĩnh mà chống đỡ.

Rốt cuộc Hiên Viên Diệp cũng bước vào cửa, từ từ đi vào bên trong, từng bước một hướng về Mạnh Phát Ảnh, đôi mắt vẫn gắt gao khóa chặt Mạnh Phát Ảnh.

57. Chương 57

Mạnh Phát Ảnh vốn không sợ trời cũng chẳng sợ đất nhưng khi thấy hấn nhìn mình soi mói như vậy thì có chút bối rối, cũng bối vì chính nàng trước đây đã sai nên có chút chột dạ.

Mạnh Phát Ảnh hơi khép hờ mắt lại, không nhìn thấy mặt của hấn mà chỉ thấy chân của hấn từng bước, từng bước đi về phía nàng, rõ ràng khoảng cách chỉ có vài bước, nhưng lại có cảm giác như đã đi thật lâu mà vẫn chưa đến chỗ nàng.

Mà giờ phút này, toàn thân Hiên Viên Diệp tản ra một loại áp lực vô hình, lấn áp khiến Mạnh Phát Ảnh hô hấp cũng có chút khó khăn.

Quả thật không có ai có thể đoán được, sau khi đến trước mặt nàng, hấn sẽ làm gì?

Ánh mắt Thái hậu cũng dừng lại trên khuôn mặt Hiên Viên Diệp, biểu tình của bà cũng vô cùng khẩn trương.

“Thỉnh an Vương gia.” Khi Hiên Viên Diệp cách nàng chỉ có hai bước, Mạnh Phát Ảnh đột nhiên hơi khom người hành lễ, giọng nói trầm thấp, bình thản như không có chuyện gì xảy ra .

Nhưng chỉ có bản thân mình mới biết rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, nàng sợ bản thân mình sẽ chết trong lo sợ, cho nên nàng biến mình từ thế bị động sang chủ động. Dù sao ở đây cũng là Vĩnh Thọ Cung, Thái hậu vẫn đang ở đây nên Hiên Viên Diệp dù thế nào cũng sẽ không dám trực tiếp đánh nàng.

Và lại lúc này Mạnh Phát Ảnh đang hành lễ với hần, nàng tỏ ra mình là người rất hiểu lễ nghĩa ,nếu Hiên Viên Diệp mà có những hành động lỗ mãng thì chính hần mới là người vô lý.

Kỳ thực, nàng rất hi vọng giờ phút này Hiên Viên Diệp sẽ nổi giận với nàng, nàng muốn hần nói sẽ trừng phạt nàng, như vậy nàng mới có thể đối phó hần. Hơn nữa, khi đó Thái hậu nhất định sẽ có cơ giúp đỡ nàng.

Hiên Viên Diệp dừng bước, đôi mắt lạnh lẽo của hần như cũ thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, chính xác mà nói, giờ phút này hần đang nhìn chăm chăm vào cái đầu của nàng. Bởi vì Mạnh Phát Ảnh vẫn một mực cúi thấp đầu, bày ra bộ dáng cực kì nhu thuận, và đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy nàng như vậy.

Hần không để cho nàng đứng dậy, mà nàng đang ở trong tư thế nửa ngồi nửa quỳ , có vẻ như hần không mở miệng, nàng tuyệt đối sẽ không đứng dậy.

Khóe môi Hiên Viên Diệp hơi lộ ra một tia cười khế, hần sao có thể không đoán ra được tâm tư của nàng.Nàng tỏ ra nhu thuận,cung kính,biết lễ tiết chẳng qua là vì...

Hiên Viên Diệp bỗng tiếp tục bước đi, vòng qua Mạnh Phát Ảnh, trực tiếp đi đến trước mặt Thái hậu, cung kính hành lễ, “Diệp nhi thỉnh an Hoàng nãi nãi.”

Giọng nói vẫn giống như bình thường, trong trẻo nhưng lạnh lùng, bình tĩnh không để lộ ra một tia cảm xúc ,cũng không thấy nửa điểm khác thường.

Mạnh Phát Ảnh giật mình kinh ngạc, ngàn vạn lần không ngờ hần lại đi vòng qua nàng để đến thỉnh an Thái hậu.Hần hành xử cứ như là chuyện đào hôn kia không hề tồn tại, hần rốt cuộc là có ý gì đây?

“Tốt lắm,tốt lắm,ta miễn lễ.” Khôn khéo như Thái hậu giờ phút này cũng hoàn toàn sững sốt, kinh ngạc ,trong lời nói cũng giấu được sự bất ngờ .

Hai tròng mắt hơi nhìn phía Mạnh Phát Ảnh, Mạnh Phát Ảnh vẫn như cũ đứng yên tại chỗ, không chút cử động, thân mình hướng về cửa, đưa lưng về phía bên này.

“Hoàng nãi nãi hôm nay khí sắc đã khá hơn nhiều rồi.” Hiên Viên Diệp hơi

đứng thẳng người , đôi mắt vẫn chăm chú nhìn về phía Thái hậu, chậm chạp nói. Hôm nay, có vẻ như hần nói nhiều hơn mọi lần, bình thường hần cũng chỉ đến thỉnh an, sau đó ngồi ở một bên uống trà, không nói nửa câu dư thừa, uống trà xong sẽ lập tức rời đi .Vậy mà hôm nay lại chủ động đến hỏi khí sắc của Thái hậu.

Thái hậu ngẩn người, cảm thấy kinh ngạc hơn là cảm động.giờ phút này bà cũng thật đoán không ra suy nghĩ trong lòng của Diệp nhi .Hần đang có suy nghĩ gì ?

“Đúng vậy,sức khỏe của ta đã tốt hơn nhiều, hôm nay Ảnh nha đầu đã trở

lại, Hoàng nãi nãi trong lòng thật sự rất vui,con người ta vui vẻ khí sắc dĩ nhiên cũng sẽ tốt .” Thái hậu chủ động dẫn chủ đề cuộc nói chuyện về phía Mạnh Phát Ảnh,thử thăm dò Hiên Viên Diệp.

Bà biết, Diệp nhi của bà giờ phút này tuy rằng biểu hiện bên ngoài thật bình tĩnh, nhưng đã có kinh nghiệm đối đầu với Mạnh Phát Ảnh nên tuyệt đối hần sẽ không khinh địch như trước đây.

“Vâng.” Hiên Viên Diệp tiếp tục xem nhẹ Mạnh Phát Ảnh, hai tròng mắt hơi lướt qua Thanh Trúc đang giả dạng thành Thân y, như cười như không nói, “Vâng cũng ít nhiều nhờ vào vị Thân y này rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Thái hậu cười nhưng nét mặt hơi cứng đờ lại, cũng không thể không lơ đi ý tứ của hần nên đành phụ họa nói.

Mạnh Phát Ảnh con người cũng hơi lóe lên, thật sự không đoán được Hiên Viên Diệp đang suy nghĩ cái gì nữa, vì đang ở trong tư thế nửa ngồi nửa quỳ nên thật sự có hơi mệt chút, nàng tự ý chậm rãi đứng thẳng người, nếu người ta không nói gì thì nàng sẽ tự mình quyết định, cũng không thể vì hấn không cho đứng lên mà nàng vĩnh viễn không dậy nổi.

“Diệp nhi, Ảnh nha đầu rốt cục đã trở lại, con bé...” Ngược lại với thái độ bình thản của Hiên Viên Diệp, Thái hậu lại có chút gấp gáp, vì thế mở miệng nói trước.

“Hoàng nữ nãi, vài ngày trước Diệp nhi nhận được cống phẩm cực kì hiếm thấy, là da Bạch Hổ, qua vài ngày xử lý sẽ dâng Hoàng nữ nãi dùng trong mùa đông tới.” Hiên Viên Diệp đột nhiên ngắt lời Thái hậu. Nhưng lời này của hấn cũng làm cho khoe môi Mạnh Phát Ảnh hơi giật giật, bây giờ là mùa hè, thời tiết càng ngày càng nóng, thế nhưng hấn lại nói chuyện da hổ giữ ấm, thật sự là không thích hợp. Hấn muốn đổi chủ đề, cũng không cần rõ ràng như vậy chứ.

Đúng vậy, hấn là cố ý làm như vậy, lấy cớ thật là thô ráp.

“Được, được, Diệp nhi thật là có lòng.” Thái hậu giật mình, sau đó hơi gật đầu, đối với da Bạch Hổ thật không có hứng thú, nhưng bà cũng hiểu giờ phút này Diệp nhi là đang cố ý muốn tránh đề tài về Ảnh nha đầu, như vậy dù bà nói thêm cái gì cũng vô ích mà thôi.

“Ảnh nha đầu, đến đây ngồi đi, đừng đứng mãi ở đây, sẽ rất mệt.” Thái hậu lại nhìn Mạnh Phát Ảnh ôn nhu nói, Hiên Viên Diệp rõ ràng là không có động tĩnh gì, vậy chỉ có thể bắt đầu từ Ảnh nha đầu.

Hai người tính tình đều ngang ngược, nha đầu kia vẫn đứng yên một chỗ,

lưng cũng không chuyển động một chút, haiz.

“Vâng” Mạnh Phát Ảnh giật mình, từ từ đi đến bên người Thái hậu. Thái hậu kéo nàng ngồi vào ghế trên đầu giường, Mạnh Phát Ảnh chỉ có thể ngồi xuống.

Chỗ ngồi của nàng vừa vặn đối mặt với Hiên Viên Diệp, vừa ngẩng đầu lên đã thấy hấn đang nhìn mình. Sau đó Mạnh Phát Ảnh không dám ngẩng đầu lên nữa.

Hiên Viên Diệp cũng không để ý tới nàng nữa, vẫn một mình chậm rãi thưởng trà giống như bình thường.

Bên trong gian phòng lúc này nhất thời rơi vào trầm mặc, một mảnh tĩnh lặng. Giờ phút này, Thái hậu cũng không biết phải nói gì.

Rốt cục Hiên Viên Diệp cũng uống xong chén trà của mình, sau đó hấn đứng dậy cung kính nói với thái hậu “Hoàng nữ nãi, Diệp nhi có chút việc nên xin cáo lui trước.”

“Được.” Thái hậu sững sốt nên trả lời theo bản năng, trên mặt Thái hậu lúc này không hề che giấu sự thất vọng, Diệp nhi cứ thế mà đi sao? Hấn đã hoàn toàn quên mất chuyện của Ảnh nha đầu sao? Chẳng lẽ Diệp nhi đã bỏ qua chuyện này, với tính cách của Diệp nhi, nếu bỏ qua thì hấn là cảm thấy việc này không còn quan trọng, như vậy tuyệt đối sẽ không lãng phí tâm sức, chẳng lẽ chỉ mới vài ngày mà Diệp nhi đã không còn chút tình cảm nào với Ảnh nha đầu sao?

Mạnh Phát Ảnh nghe thấy hấn nói phải rồi đi cũng cảm thấy hơi sững sốt, thật sự ngoài ý muốn, nàng thế nào cũng không nghĩ tới Hiên Viên Diệp sẽ có thái độ như vậy, nhưng nghĩ đến sự lạnh lùng của Hiên Viên Diệp trước kia, hấn cũng từng nói việc này đã không còn chút ảnh hưởng gì tới hấn. Hấn sẽ không lại đi phí tâm tư đi tìm nàng nữa.

Nghĩ đến đây, Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra mình đã

lo xa quá rồi, người ta căn bản không coi việc này là quan trọng, có lẽ hấn đã sớm quên rồi.

Hiên Viên Diệp hơi xoay người, sau đó bước chân mạnh mẽ, thẳng tắp đi ra ngoài.

Mạnh Phát Ảnh lúc này mới hơi ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng hấn rời đi, lại trách bản thân mình đã quá khẩn trương.

Thái hậu mấp máy môi, có vẻ như muốn nói điều gì, nhưng lại không thể nói ra, tính cách của Diệp nhi bà rất hiểu, không ai có thể thay đổi quyết định của hấn.

Chính là Hiên Viên Diệp đi được vài bước, sắp đến cửa phòng lại đột nhiên ngừng lại, sau đó xoay người nhìn phía Mạnh Phát Ánh. Đầu lông mày khẽ nhíu, từ từ nói, “Nàng còn ngồi ở đó làm gì?”

“A!” Mạnh Phát Ánh đang trong lúc âm thầm vui sướng vì hắn không hề để ý tới chuyện này, thật không ngờ hắn lại đột nhiên xoay người, càng không nghĩ đến, từ lúc vào gian phòng này Hiên Viên Diệp vẫn xem nhẹ sự hiện diện của nàng, vậy mà lại đột nhiên nói chuyện với nàng, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

“Còn không quay về sao?” Hiên Viên Diệp nhìn thấy biểu tình trên mặt của nàng từ âm thầm vui sướng chuyển sang kinh ngạc, trong lòng không

khỏi thăm buồn cười, nữ nhân này, không phát hiện bản thân mình vui mừng quá sớm sao?

“Cái gì?” Mạnh Phát Ánh luôn nghĩ mình là người thông minh, nhưng giờ phút này, lại đột nhiên cảm giác được bản thân mình đầu óc còn quá hạn hẹp, không theo kịp ý nghĩ của Hiên Viên Diệp.

“Là muốn để bốn vương ôm nàng về sao?” Hiên Viên Diệp đầu lông mày hơi nhíu lên nhìn về phía Mạnh Phát Ánh, trong mắt ẩn chứa ý cười, có vẻ như hắn thật sự muốn ôm nàng.

Mạnh Phát Ánh thân mình hoàn toàn cứng đờ, cố gắng kiềm chế sự xúc động, đôi mắt nhìn chằm chằm Hiên Viên Diệp, vẫn không biết hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Hiên Viên Diệp tiến về chỗ Mạnh Phát Ánh, còn hai bước thì đột nhiên dừng lại, nhìn Thái hậu và nói “Hoàng nữ nãi, trước tiên Diệp nhi xin đưa Ánh nhi trở về, ngày mai lại đưa nàng đến thỉnh an người.”

Thanh âm rất nhẹ, có vẻ như còn mang theo vài tia ôn nhu, khẩu khí thương lượng, càng làm cho âm thanh của hắn có vài phần khác thường.

“A!” Thái hậu có vẻ như đột nhiên từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, sau đó liên tục gật đầu nói, “Được, được, con hãy đem con bé trở về, không cần lo lắng cho Hoàng nữ nãi, Hoàng nữ nãi bên này sẽ có người chiếu cố.”

Giọng nói kia giống như hận không thể khiến Hiên Viên Diệp mau chóng đem Mạnh Phát Ánh về. Thái hậu, nhanh như vậy liền bán đứng Mạnh Phát Ánh.

Kỳ thực, nếu lúc Hiên Viên Diệp vừa đến, tức giận nói muốn đem Mạnh Phát Ánh đi, Thái hậu khẳng định sẽ rất lo lắng, chắc chắn sẽ không để hắn mang nàng rời đi, nhưng chứng kiến chuyện vừa xảy ra Thái hậu lại sợ Hiên Viên Diệp không thèm để ý đến chuyện của Mạnh Phát Ánh nữa, há có thể không đáp ứng, hơn nữa Hiên Viên Diệp có thái độ tốt như vậy, bà cũng thật yên tâm.

Mạnh Phát Ánh bình tĩnh lại, trong lòng tràn đầy lửa giận, Được, Hiên Viên Diệp, người quả thực thâm hiểm, đem phá hỏng tất cả đường lui của ta.

Nếu là ở hiện đại nàng còn có thể cự tuyệt, nhưng nàng là người hiểu chuyện, dù sao nơi này là Hiên Viên vương triều, thân phận của nàng bây giờ là thiên kim hầu vương phủ, nàng không thể hành xử bừa bãi, không có kị gì.

Hiên Viên Diệp dùng cách ‘rộng lượng’ để ép buộc nàng, nàng không thể không thuận theo.

Hắn không đơn giản như mọi người tưởng tượng, không tức giận, không thô

bạo, mà là dùng lời nói ôn nhu để đánh nàng, khiến nàng không có tí tí đường để đánh trả.

Giờ phút này nàng còn có sự lựa chọn nào khác sao?

“Đi thôi.” Hiên Viên Diệp lúc này mới đưa mắt nhìn Mạnh Phát Ánh, giọng nói có vẻ như càng thêm nhẹ nhàng, giọng nói ấy đúng là cực kì nhẹ nhàng chậm chạp, không hề có sự tức giận, thậm chí cũng không lạnh lùng như thường ngày.

Giờ phút này, giọng nói của hắn giống như đang khuyên một đứa trẻ không nghe lời, bỏ nhà ra đi nay đã tự dẫn xác về.

Hắn càng làm như thế càng khiến cho Mạnh Phát Ảnh không thể lấy cớ nào để cự tuyệt được, ngay cả quyền phát biểu cảm xúc cũng không cho Mạnh Phát Ảnh thể hiện.

Mạnh Phát Ảnh thân mình lại cứng thêm một chút, cũng có chút do dự, thật sự phải trở về cùng hắn sao? Sau này mình sẽ đi đâu về đâu đây ?

“Thế nào, thật sự muốn để bốn vương đến ôm sao?” Thấy nàng không có

động tĩnh gì, hai mắt của hắn khẽ chớp, hành động nửa thật nửa giả dang rộng đôi tay làm ra bộ muốn ôm lấy Mạnh Phát Ảnh .

“Để ta tự đi.” Mạnh Phát Ảnh âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, sau đó đột nhiên đứng lên, phát ra giọng nói lạnh lùng, hắn đã dồn nàng đến chỗ chết, lại còn muốn ép nàng từng bước một.

Ma quỷ, hắn chính là ma quỷ.

Nàng khẳng định nếu không phải nàng chịu đứng lên thì hắn cũng dám ôm

nàng đi ra ngoài, bởi vì hắn làm việc từ trước tới nay không hề để ý tới ánh mắt người khác.

Hiên Viên Diệp khoe môi hơi kéo ra một tia cười như có như không,

nhưng lại thật nhanh che dấu đi, sau đó quay sang Thái hậu nói, “Hoàng nữ nãi, Diệp nhi đem Ảnh nhi trở về phủ trước, ngày mai sẽ cùng nàng tới thỉnh an người.”

Lời nói của hắn ám chỉ Thái hậu không cần phải lo lắng, ngày mai Thái hậu vẫn sẽ nhìn thấy một Mạnh Phát Ảnh hoàn chỉnh.

“Được, được, tốt lắm, tốt lắm.” Thái hậu sao có thể không rõ ý tứ trong đó, gánh nặng trong lòng đã được tháo xuống, liên tục đáp lời.

Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh một trước một sau đi khỏi Vĩnh Thọ Cung.

“Thái hậu, điện hạ sẽ không làm khó chủ nhân chứ ạ?” Sau khi bọn họ rời đi Thanh Trúc mới nhin không được hỏi lại , tuy rằng biểu hiện lúc này của điện hạ hết sức dịu dàng nhưng ai biết được về tới Vương phủ sẽ có bộ dáng gì.

“Yên tâm không có việc gì xảy ra đâu, đôi phu thê son này cần phải từ từ vun đắp, chính là càng vun đắp sẽ càng hạnh phúc.” Giờ phút này, trên mặt Thái hậu không hề có chút nào lo lắng, lại tràn đầy ý cười, bà tin tưởng, hai đứa cháu của mình nhất định sẽ hạnh phúc .

Ra khỏi Cung, xe ngựa đã chờ sẵn ở bên ngoài, vốn Hiên Viên Diệp đã chuẩn bị để hai người cùng đi tắm nước nóng,nhưng giờ hiển nhiên không có khả năng đi được .

Tốc Phong nhìn người đi theo sau Hiên Viên Diệp là Mạnh Phát Ảnh, nhất thời hóa đá, thân mình hoàn toàn cứng đờ,về mặt khó có thể tin nhìn nàng.

Điện hạ đã nói hôm nay muốn mời Thần y đi tắm suối nước nóng, nhưng thế nào lại thành đem Vương phi trở về?

Nhưng cũng không hổ là cánh tay đắc lực của Hiên Viên Diệp, Tốc Phong rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần , không lồi thối dài dòng, sau khi Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh lên xe ngựa liền trực tiếp đánh xe chạy về hướng Nghệ Vương phủ, hiện tại nhất định là sẽ không đi tắm suối nước nóng

~Trên xe ngựa, Hiên Viên Diệp ngồi lẳng lặng, không để ý Mạnh Phát Ảnh .Đi trên đường lớn, đôi mắt của hắn thế nhưng xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, khoe môi lại hiện ra một tia cười khế, chuyện mà có thể làm cho vị Vương gia này cười,thật không biết là chuyện như thế nào đây

~Mạnh Phát Ảnh cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, dù nàng biết lúc này cấu kính cũng không giải quyết được gì,nhưng cũng có chút không nhin được, hai tròng mắt khẽ nâng lên, thẳng tắp nhìn phía hắn, trầm giọng nói:

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?”

Nàng không nghĩ sẽ cùng hắn chơi trò mèo vờn chuột, có chuyện thì cứ nói

thắng, muốn giải quyết như thế nào thì sẽ giải quyết như thế , không cần phải im lặng như vậy, nàng thừa nhận sự im lặng này khiến nàng thấy sợ hãi.

Hiên Viên Diệp có vẻ như lúc này mới nhớ tới nàng, ánh mắt di chuyển nhìn về phía nàng, khóe môi giật một chút, sau đó từng chữ từng chữ chậm rãi nói ra, “Nàng nghĩ bốn vương muốn như thế nào?”

Một câu nói hoàn toàn ngăn chặn hết những suy nghĩ trong đầu nàng. Trời ạ, hắn nói thế cứ làm như nếu nàng bảo nhớ hắn nhiều như thế nào thì nàng nhớ hắn như thế nào, hắn liền sẽ nhớ nàng như vậy ấy ?

Nàng muốn hắn thả tự do cho nàng? Liệu hắn có đáp ứng không? Không cần

suy nghĩ, cũng biết đáp án nhất định là không có khả năng, hắn hao hết tâm tư, không phải là muốn đem nàng trở về sao?

“Thế nào? Sợ à?” Hiên Viên Diệp thân mình hơi lại gần nàng một chút, như cười như không hỏi.

“Sợ cái gì, muốn giết, muốn lột thịt là tùy người, nhưng mà nhanh nhanh một chút.” Mạnh Phát Ảnh quét mắt nhìn hắn một cái, thân mình theo bản năng lui về phía sau, hơi buồn bực nói.

Hiên Viên Diệp tiến đến gần khiến nàng cảm giác được một loại nguy hiểm đang bị đè nén sắp đến giờ bùng phát.

“Ha ha...” Hiên Viên Diệp đột nhiên cười ra tiếng, giờ phút này là nụ cười

cười thật lòng, không lạnh băng như bình thường, nhưng cũng có vài phần thâm ý khác thường. Mạnh Phát Ảnh thấy vậy thì kiên cường lườm hắn , chợt nghe hắn chế giễu mình : “Người mà đến bị giết, lột thịt còn không sợ, thì sợ cái gì nhỉ?”

Giờ phút này trong nội tâm Mạnh Phát Ảnh có chút giật mình, nàng sợ sao? Sợ sao? Đúng vậy, nàng quả thật có chút sợ , bởi vì hành động của nam nhân này khiến nàng không thể dự tính được sự việc sẽ diễn ra như thế nào, cũng không cách nào đoán trước chuyện tình, nên cũng có chút sợ hãi .

“Yên tâm, bốn vương không tàn nhẫn như vậy đâu.” Hiên Viên Diệp cũng

không chờ Mạnh Phát Ảnh trả lời, phải nói hôm nay hắn nói hơi nhiều. Mạnh Phát Ảnh khóe môi mang theo một tia cười lạnh, con người của hắn âm hiểm, khiến nàng có chút không tin hắn sẽ nhân từ.

“Bốn vương biết, Vương phi không thích nghi lễ bái đường rườm rà , thật lòng bốn vương cũng không thích nên làm như vậy cũng không sai.”

Hiên Viên Diệp nhìn môi nàng cười lạnh, hai tròng mắt lóe lên một cái, sau đó từng chữ từng chữ chậm rãi nói.

Nói thật, hắn cũng không muốn làm cho nàng sợ hãi, hắn biết rõ nếu hôm

nay mình không đủ bình tĩnh, tuyệt đối sẽ không đưa nàng trở về được. Nên khi ở Hoàng cung , hắn cực lực đè nén sự kinh ngạc cùng kích động ở trong lòng , ngực tràn bản thân ‘Không chút để ý’, tỏ ra ‘Rộng lượng’, cắt đứt tất cả đường lui của nàng, ép nàng không thể không cùng hắn trở về.

Thế nên, mặc kệ như thế nào, hắn cũng không thể kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Lần này, Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn kinh ngạc, hắn thế nhưng đem chuyện

nàng đào hôn nghiêm trọng như vậy trở thành do không thích quy củ rườm rà? Hơn nữa câu Vương phi kia cũng đã hoàn toàn biểu lộ thân phận của nàng.

Ý tứ của hắn là hiện tại sẽ đưa nàng trở về, sẽ không truy cứu việc nàng đào hôn, hơn nữa, nàng vẫn như cũ là Vương phi của hắn?

Hắn... Hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Chuyện nàng đào hôn, dù sao cũng

khiến hắn mất mặt, nhưng hắn lại có thể không truy cứu còn như cũ mang nàng trở về, vẫn để nàng làm Vương phi?

Đây rốt cuộc là vì cái gì? Nàng cũng sẽ không tự mình đa tình lắm tưởng rằng khối băng lạnh chết người như Hiên Viên Diệp sẽ thật sự thích nàng...

Đột nhiên nhớ tới ngày ấy khi đang tuyển chọn Vương phi, hắn vốn cũng

không muốn có cuộc tuyển chọn này, chỉ là vì Nhu phi mới không thể không tuyển chọn, thế nên hắn chỉ tìm một Vương phi để hoàn thành trách nhiệm với Nhu phi mà thôi. Từ trước tới nay Nhu phi nói gì hắn đều nghe, cuộc tuyển chọn phi cho bản thân cũng không phải là ngoại lệ. Chính vì vậy hắn không truy cứu chuyện đào hôn của nàng, chính là cần có một Vương phi.

Nghĩ đến đây, sự khấn trương cùng lo lắng vừa rồi của Mạnh Phát Ảnh đều tiêu tan hết, nói như vậy nàng cũng không cần phải lo lắng nữa.

“Người chính là cần một Vương phi, đúng không?” Mạnh Phát Ảnh lần này

nhìn thẳng về phía hắn, trong con mắt chỉ có bình tĩnh cùng lạnh nhạt, giọng nói cũng khôi phục như bình thường.

Hiên Viên Diệp cũng ngẩn ra, trong lúc nhất thời không rõ ý tứ trong lời nói của nàng, cái gì gọi là chỉ cần một Vương phi?

“Thì sao?” Đầu lông mày của hắn khẽ nhếch lên ý bảo nàng tiếp tục nói hết.

“Ta biết, người lấy ta chỉ vì không muốn làm trái lời của Nhu phi, ta bất hạnh bị người chọn trúng mà lại trốn không thoát nên ta sẽ phối hợp cùng người, được chưa?” Mạnh Phát Ảnh lại tiếp tục nói, thanh âm vẫn cực kỳ bình thản.

“Tiếp?” Hiên Viên Diệp đầu lông mày lại nhếch lên ý bảo nàng tiếp tục nói, hắn muốn nghe xem nàng nói phối hợp là như thế nào. Nghe qua thì thấy giọng nói của hắn cực kỳ thoải mái nhưng chỉ có hắn mới biết bàn tay đang ẩn dưới tay áo đang dùng sức nắm thành nắm đấm.

Nữ nhân đáng chết, như thế nào lại muốn chọc giận hắn.

“Ta sẽ làm tốt việc của một Vương phi nên làm, sẽ làm hoàn mỹ không để

cho bất luận kẻ nào có thể chê cười, không hài lòng. Bao gồm cả Nhu phi

nương nường.” Chỉ cần nàng muốn làm, tuyệt đối có thể làm được, điểm này nàng tự tin làm được.

Suy nghĩ một hồi Mạnh Phát Ảnh đột nhiên thấy lo lắng, nói chuyện cũng thêm vài phần ương ngạnh, nếu hắn chỉ lợi dụng nàng, nàng cũng sẽ không cảm thấy có lỗi về chuyện đào hôn, và cũng có thể nói với hắn một vài điều kiện nhỏ.

“Đúng, nghe qua thì không sai.” Hiên Viên Diệp khẽ gật đầu, khóe môi

lại mỉm cười, chính là lần này trong ý cười lại khôi phục vẻ lạnh lùng trước kia, còn ẩn một tia giận tái đi.

Hắn hiểu rất rõ nàng muốn ra điều kiện, làm tốt việc của một Vương phi nên làm, làm ọi người vừa lòng, nhưng lại khiến hắn không hài lòng.

Nàng thật đáng chết, rõ ràng có ý khiến hắn muốn cười cũng không cười nổi. Giờ phút này hắn muốn bình tĩnh nhưng vẫn bị nàng làm cho lửa giận trong lòng tràn lên.

“Đúng, vương gia yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm cho Vương gia mất

mặt đâu, khi nào cần ta hiền lành, ta sẽ hiền lành, cần phải ngoan ngoãn, ta có thể ngoan, cam đoan thay Vương gia giải quyết tất cả phiền toái không cần thiết, đương nhiên, ta lại càng không trói buộc tự do của Vương gia, nếu ngày nào đó vương gia có người trong lòng, ta sẽ nhường lại vị trí Vương phi này.” Mạnh Phát Ảnh suy tư một chút, mọi chuyện đều vì hắn suy nghĩ, xuất phát từ lợi ích của hắn mà nói.

“A, nghe qua thật đúng là mê người, không nghĩ tới Vương phi là người

suy nghĩ vẹn toàn như vậy đâu.” Hiên Viên Diệp khóe môi lại nhếch lên, lần này giọng nói càng trầm thấp xuống, càng thêm vài phần lãnh ý, hừ, thật đáng ghét còn chưa trở về Vương phủ mà đã nghĩ đường lui cho bản thân.

Nàng nói nhiều như vậy, mục đích liền chỉ có một, chính là lại chuẩn bị kế hoạch thoát thân.

“Nhưng ta có hai điều kiện.” Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra một hơi, đôi mắt lại thẳng tắp nhìn hần.

Cuối cùng đã tới vấn đề chính? Hừ, thật tốt, nếu như là đã nói đến nước này, nghe đến cuối cùng cũng không sao, khỏe môi hơi giật mấy cái, thản nhiên nói, “Nói đi, nếu vương phi đã suy nghĩ vì bổn vương như thế, bổn vương cũng không có lý do gì không đáp ứng điều kiện của Vương phi.”

“Chúng ta trên danh nghĩa là phu thê, nhưng không thể là phu thê thực được.” Tuy rằng Hiên Viên Diệp cũng chỉ muốn lợi dụng nàng, căn bản không muốn động đến nàng, nhưng vì bảo vệ bản thân nàng vẫn nên nói rõ ra trước.

“Sao? Người nghĩ Bổn vương là loại người dối bụng ăn quàng sao?” Hiên Viên Diệp hai mắt đột nhiên nhú lại, nhưng khỏe môi lại đột nhiên hiện

ra một tia cười khê, rất nhẹ nhưng đúng là đang cười, mà khi nói ra câu đó cũng rất nhẹ, rất nhẹ, có vẻ nhẹ nhàng, ôn nhu như gió thổi mùa xuân, nhưng thổi ra sau lại thành khối băng kết một mảnh.

Trên mặt hần cũng không lộ ra bất kỳ điểm khác thường nào, đôi mắt

cũng là một mảnh lạnh như băng, bình tĩnh, nhưng ở dưới ống tay áo tay

áo lại đang hung hăng nắm chặt, thậm chí móng tay còn đâm vào da thịt tiết lộ cảm xúc của hần lúc này.

Sau khi nghe được lời nói của hần, Mạnh Phát Ảnh sững sốt một chút, lại lập tức thở dài nhẹ nhõm nói, “Đợi đến khi Vương gia lên ngôi Hoàng đế, thì hãy thả ta đi.”

Nàng biết ngôi vị hoàng đế Hiên Viên vương triều này chung quy sẽ thuộc về hần, bởi vì Thái tử tuyệt đối không phải là đối thủ của hần, hiện tại chỉ có nàng và hần nên nàng cũng không cần kiêng dè gì cả.

Đến khi hần làm Hoàng đế sẽ không cần nàng nữa vì hằng năm sẽ có vô số

mỹ nhân từ các nơi trong cả nước được tuyển vào Cung, những chuyện trong cung sẽ do Nhu phi quán xuyến, Vậy nên hần cũng không cần phải giữ nàng ở lại để cho Nhu phi nhìn nữa.

Mà nàng không muốn mình từ vị trí Vương phi lại được lên vị trí Hoàng hậu. Thật ra nàng có thể lực rất lớn sau lưng là cha của nàng, nếu được lên vị trí Hoàng hậu cũng là điều tự nhiên. Đó là giấc mơ của toàn bộ nữ nhân trong thiên hạ, nhưng không phải là của nàng.

“Vương phi suy nghĩ thật là chu đáo.” Hiên Viên Diệp khỏe môi lại hơi nhếch lên, từng chữ từng chữ nói ra lời khen ngợi nhưng giọng nói lại nghe không ra nửa điểm khen ngợi, ngược lại còn mang theo vài phần trào phúng.

Giờ phút này hần đang cực lực đè nén lửa giận của bản thân mới có thể

khống chế được tay không hung hăng bóp cổ nàng, đem nữ nhân này trực

tiếp bóp chết.

Không trở thành phu thê thực sự, sau khi lên ngôi Hoàng đế, thả tự do cho nàng, nữ nhân này suy nghĩ thật là chu đáo, chủ ý này thật là thông minh, vậy hần còn lấy nàng làm cái gì?

“Thật ra điều kiện này rất có lợi đối với Vương gia, hơn nữa ta cũng cam đoan sẽ dốc toàn lực trợ giúp Vương gia.” Mạnh Phát Ảnh cũng nhìn thấy sự tức giận trong mắt hần, nàng nghĩ thầm hần là một nam nhân cuồng vọng, tất nhiên là không thích người khác cùng hần ra điều kiện, nhưng những điều kiện của nàng đều rất có lợi đối với hần.

“Vương phi quả nhiên là chu đáo, đều suy nghĩ vì bổn vương.” Hiên Viên

Diệp chỉ cảm thấy cổ lửa giận bị khống chế trong lồng ngực bốc lên, bốc lên, có vẻ như sắp phát nổ.

Nhưng hần vẫn cố gắng khống chế bản thân mình, không thể phát hỏa,

giờ phút này không thể phát hỏa, nữ nhân này chính là muốn chọc giận hần.

“Vương gia đáp ứng rồi.” Hai mắt Mạnh Phát Ảnh chớp lên, giọng nói mang đầy vẻ mong chờ, Hiên Viên Diệp thật sự đáp ứng rồi, nàng đã có thể yên tâm được rồi.

“Tốc Phong ! Dừng xe, đưa Vương phi hồi phủ trước, bốn vương còn có chuyện quan trọng phải xử lý.” Hiên Viên Diệp đột nhiên gọi Tốc Phong, hẳn biết nếu tiếp tục ở lại, nhất định sẽ trực tiếp bóp chết nữ nhân này.

Tốc Phong nhanh chóng dừng xe lại, nhưng Hiên Viên Diệp còn không đợi xe hoàn toàn ngừng lại liền vén rèm lên, vội vàng xuống xe.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, không nghĩ tới hẳn lại đột nhiên xuống xe, vậy thỏa thuận mà bọn họ vừa nói sẽ như thế nào?

Hắn là đã đáp ứng rồi ?

Mặc kệ, hẳn đi rồi cũng tốt, nàng trở về sẽ đem thỏa thuận kia viết tỉ mỉ, đến lúc đó lại đi tìm hắn ký tên là xong.

Tốc Phong không hiểu chuyện gì xảy ra, hẳn còn chưa kịp hỏi đã không nhìn thấy bóng dáng Vương gia đâu, xem ra Vương gia thật sự có việc gấp, hẳn chưa từng thấy Vương gia gấp gáp như vậy bao giờ.

Đến nơi, Tốc Phong dẫn Mạnh Phát Ảnh tiến vào Vương phủ, con mắt của gia nhân nhìn Mạnh Phát Ảnh có vài phần khác thường, họ biết Mạnh Phát Ảnh đã đào hôn, vậy tại sao bây giờ lại vào Vương phủ làm gì?

Mạnh Phát Ảnh không để ý đến bọn họ, từ từ đi theo sau Tốc Phong, trên mặt không có chút mất tự nhiên nào cả.

“Vương phi, bên kia là phòng của Vương gia, Vương phi...” Tốc Phong

hơi dừng lại, hẳn vốn là muốn nói, muốn để Mạnh Phát Ảnh mang đồ vào, nhưng giờ phút này hai tay Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn trống trơn, không có đồ gì để chuyển cả.

“Dem phòng bên kia sửa sang lại một chút, ta sẽ ở bên đó!” Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu mày một cái, sau đó chỉ tay sang một gian phòng bên trái cách đó không xa, thấp giọng phân phó.

Nàng vừa nói chuyện cùng Hiên Viên Diệp, bọn họ chỉ là phu thê hữu danh vô thực, về điểm này Hiên Viên Diệp cũng đáp ứng, cho nên nàng đương nhiên là sẽ không cùng Hiên Viên Diệp ở chung một phòng.

Thật ra nàng muốn ở hậu viện, cách Hiên Viên Diệp càng xa càng tốt, nhưng dù sao nàng cũng là Vương phi của hắn nên không thể ở hậu viện được.

“Vương, vương phi?” Tốc Phong sững sốt, hẳn ngàn vạn lần không ngờ Mạnh Phát Ảnh lại đưa ra yêu cầu như thế, nhưng nghĩ đến Vương gia chỉ nói đưa Vương phi trở lại Vương phủ chứ cũng không nói phải đưa vào phòng Vương gia, cho nên việc này vẫn là chờ Vương gia trở về rồi hỏi lại rõ ràng.

Tốc Phong mặt tái mét, có chút bối rối, “Vương phi vừa mới vào Vương phủ, không bằng trước hết để cho Thanh Hà đưa người đi dạo, làm quen một chút.”

“Được, cũng tốt.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng đáp lại, khóe môi hơi giật một cái, vừa mới tiến Vương phủ sao? Đây không phải lần đầu tiên nàng vào đây, đối với cái Vương phủ này nàng cũng đã sớm rất quen thuộc.

Tốc Phong nhìn nét mặt của nàng, đột nhiên nhớ lại chuyện đã xảy ra

cách đây vài ngày, âm thầm có chút ảo não, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình. Cũng may, trông Vương phi có vẻ như cũng không phải là người thù vặt.

Tốc Phong nhanh chóng gọi Thanh Hà tới, phân phó nàng đưa Mạnh Phát Ảnh đi dạo.

Thanh Hà trả lời Tốc Phong bằng giọng cực kì cung kính, nhưng khi nhìn

Mạnh Phát Ảnh lại có chút khinh miệt, nàng là nha đầu do Nhu phi đưa tới, bình thường hành xử cực kì bừa bãi.

Trước đây Nhu phi đưa nàng ta tới đây vì muốn nàng ta trở thành Vương phi

của Hiên Viên Diệp, nhưng Hiên Viên Diệp căn bản chưa liếc nhìn nàng ta một cái, chứ đừng nói là chạm vào nàng ta.

Hiện tại mọi người trong phủ nhìn Mạnh Phát Ảnh như nhìn người quái dị, lúc trước thì gan to đào hôn, hiện tại lại trở về, cho nên Thanh Hà càng thêm phần bất mãn với Mạnh Phát Ảnh nên không chừa lại chút thể diện nào Mạnh Phát Ảnh.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh nở ra một tia cười lạnh, một tiểu nha đầu thể nhưng dám tỏ thái độ trước mặt nàng. Ha ha, thật đúng là có bản lĩnh, gia nhân Nghệ Vương phủ này quả thật là không giống người thường.

Xem nha đầu kia da thịt mềm mại, nhất định là chưa từng làm việc nặng, mà nhìn đến dáng đi của nàng, đôi giày hẳn là có đệm lót giày. Lót giày này có tác dụng như giày cao gót ở hiện đại, nhưng đệm lót không thể so sánh với giày cao gót ở hiện đại về mọi góc độ, hướng chi loại giày này là do các tiểu thư tự mình làm giấu, và cũng không dùng nó để đi bộ lâu được.

Đi giày kia vào sẽ khiến dáng người cao hơn, nhưng lại cực kỳ bất tiện, không nghĩ tới nha đầu kia thể nhưng cũng đi giày như vậy, xem ra bình thường không phải làm việc.

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh chợt lóe lên, nhẹ giọng cười nói, “Được rồi, bản cung cũng đang có nhã hứng đi dạo, người ở phía sau đi theo ta, tránh cho bản cung lạc đường, không quay trở lại.”

Nha đầu kia sửng sốt một chút, sau đó không tình nguyện đáp vâng một tiếng.

Sự bất mãn của Thanh Hà đối với Mạnh Phát Ảnh càng tăng thêm, nhưng

cũng không dám cãi lại mệnh lệnh của nàng, Túc Phong gọi Mạnh Phát Ảnh là Vương phi, có vẻ như còn muốn mời nàng vào ở phòng Vương gia, vậy khẳng định là Vương gia đồng ý để nàng trở về.

Mạnh Phát Ảnh đối với Nghệ Vương phủ thật ra rất quen thuộc, cho nên đi ở phía trước rất nhanh, đi liền mấy vòng mà không hề lạc đường.

Vừa mới bắt đầu, Thanh Hà còn có thể miễn cưỡng chạy kịp, nhưng đi một hồi, liền đi không thể kịp, bởi vì giày kia vốn không thoải mái, đi ở trên đường rất khó, có mấy lần thiếu chút nữa ngã sắp xuống. Chân cũng càng lúc càng đau nhức.

Mạnh Phát Ảnh càng chạy càng nhanh, Thanh Hà dùng hết sức lực đều theo không kịp, đi đến một cái ghế đá bên cạnh, đặt mông ngồi xuống,

tức giận nói, “Không được, đi không được nữa rồi.”

Mạnh Phát Ảnh cách Thanh Hà ước chừng năm thước, quay lại nhìn nàng

ta, con người lại hiện lên tia cười lạnh, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Bản cung chưa ngồi, nó thì như người lại ngồi trước, Nghệ Vương phủ này quy củ bị đảo lộn hết rồi có phải không? Nếu bản cung đã vào Vương phủ, thì cũng nên thay Vương gia quản giáo các người.”

Giọng nói trầm thấp cũng tràn đầy lãnh ý làm cho Thanh Hà không khỏi khẽ run.

Nàng sẽ làm nha đầu kia biết, về sau những chuyện trong Nghệ vương phủ

sẽ do nàng định đoạt, đương nhiên chuyện của Hiên Viên Diệp là ngoại lệ.

“Vương phi, nó thì thật sự là đi không được nữa rồi.” Thanh Hà trong lòng kinh ngạc, đem sự bực bải ỉn giấu đi, thay vào đó là thể hiện sự đáng thương hướng Mạnh Phát Ảnh cầu tình.

“Nếu người không muốn dẫn bốn cung đi thì cứ việc nói thẳng, bản cung

sẽ tìm người khác, những người vô dụng bản cung sẽ xin chỉ thị của Vương gia, đuổi đi hoặc là trực tiếp bán đi.” Mạnh Phát Ảnh lại há có thể nhìn không ra tâm tư của nàng, trong lòng âm thầm cười lạnh, không nghĩ tới, nha đầu kia hóa ra cũng có tâm kế.

Muốn tính kế nàng ư? Chỉ sợ nàng ta còn không có bản lĩnh ấy. Hôm nay, nàng muốn cho nha đầu này một bài học, nếu tất cả gia nhân đều như nàng ta thì Nghệ Vương phủ không phải rối loạn hay sao.

Thanh Hà nghe được lời của nàng thì cả kinh, đôi mắt sụp xuống xuất hiện

một tầng nước mắt, nhanh chóng đứng lên, nhỏ giọng nói, “Nô tì biết sai rồi, nô tì sẽ theo Vương phi.”

Thanh Hà thật vất vả để vào Vương phủ này, làm sao có thể như vậy mà đi ra ngoài được.

Tuy rằng chân đang rất đau, cả người không còn chút sức lực nào nhưng lại không thể không đuổi theo Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh đi ở phía trước, trên mặt lộ ra một tia hài lòng cười khế, bước chân cũng đi nhanh hơn khiến Thanh Hà đằng sau một lúc không kịp thở.

Vòng vo hơn một canh giờ, Mạnh Phát Ảnh cảm thấy hài lòng mới quay trở

về, mà giờ khắc này Thanh Hà, chỉ có thở ra hơi, không thể đi đứng bình thường được, bước đến là khễ vấp.

Hiên Viên Diệp vẫn chưa về, Tốc Phong cũng đi ra ngoài, có vẻ như không có người đi sửa sang lại gian phòng mà Mạnh Phát Ảnh đã nói.

Nàng liền vào đại sảnh, Thanh Hà dù mệt chết khiếp nhưng vẫn đi theo sau.

“Đi lấy cho bản cung giấy cùng bút đến đây.” Mạnh Phát Ảnh nhìn bộ dáng của nàng cũng thật sự đáng thương, cũng không muốn trị nàng nữa nên chỉ phân phó nàng đi mang giấy bút tới.

Thanh Hà tuy rằng không biết Mạnh Phát Ảnh muốn lấy giấy bút làm gì, nhưng lần này cũng không dám có nửa điểm bất mãn, nhanh chóng đáp ứng.

“Tốt lắm, người trước tiên đi xuống nghỉ ngơi đi!” Mạnh Phát Ảnh nhìn

Thanh Hà hơi hơi phát tay, ý bảo nàng ta đi xuống, nội dung nàng viết sắp tới không thể bị người khác thấy được.

“Vâng, nô tì xin lui xuống trước, Vương phi nếu có việc gì cần thì cứ gọi nô tì.” Thanh Hà đang cầu mà không được, hai mắt sụp xuống, cung kính nói. Lời nói cũng hết sức khéo léo, không giống vẻ khinh thường cùng bất mãn ban đầu.

” Được.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng lên tiếng, sau khi nhìn thấy Thanh Hà ra ngoài, hai tròng mắt cũng hơi trầm xuống.

Nha đầu này không hề đơn giản, tuy rằng cũng có bất nạt kẻ yếu bừa bãi, nhưng lại biết tạo vỏ bọc nguy trang cho bản thân mình. Bị mình vừa mới trừng phạt, nàng ta nhất định là ghi hận trong lòng, nhưng lại không hề biểu lộ ra, mà vẫn cực kì cung kính, cực kì thuận theo.

Nếu lúc này nàng ta biểu hiện ra sự tức giận, Mạnh Phát Ảnh vẫn còn cân nhắc để nàng ta lại, nhưng nàng ta ...

Đem nha đầu như vậy giữ ở bên người, có chút nguy hiểm...

Nha đầu Nghệ Vương phủ này cũng không nhiều, tổng cộng có vẻ như vẫn

chưa tới mười người, hơn nữa hơn phân nửa đều làm tạp vụ. Nàng ngồi ở đại sảnh lâu như vậy, thế nhưng vẫn không thấy có ai dâng trà lên.

Đương nhiên, nàng cũng biết, nguyên nhân cũng có thể bởi vì Thanh Hà, những người khác có vẻ đều nghe lời nàng ta. Như thế xem ra, nha đầu kia càng không đơn giản.

Thanh Hà sau khi rời khỏi đây, cũng không có những nha đầu khác tiến vào, không biết có phải bị Thanh Hà đe dọa hay không. Nhưng như vậy cũng tốt, nàng vừa vặn có thể cẩn thận viết ra một hiệp nghị hoàn hảo.

Nàng đã cùng Hiên Viên Diệp nói về vấn đề này, nhưng nói miệng không bằng chứng, hẳn có thể nuốt lời, nên bản thỏa thuận này nhất định không thể thiếu.

Suy tư một chút, Mạnh Phát Ảnh đặt bút xuống, sau đó viết nhanh như bay.

Không bao lâu, một bản hiệp nghị đã viết xong, đặt tên là quân tử hiệp nghị.

Nàng tin tưởng, Hiên Viên Diệp dù thế nào cũng được coi là chính nhân quân tử.

Chờ hẳn trở về, sẽ để hẳn ký, về sau cứ dựa theo quân tử hiệp nghị này mà làm. Nàng cũng không cần quá lo lắng.

Đến buổi trưa, Hiên Viên Diệp vẫn chưa về, Mạnh Phát Ảnh có chút khó

hiểu, theo lý thuyết Hiên Viên Diệp sau khi bãi triều mới đến Vĩnh Thọ Cung thỉnh an, nếu là có chuyện, hẳn là đã sớm xử lý?

Mà từ khi nàng quay lại, sau khi Thanh Hà rời đi cũng không có ai tiến vào trong đại sảnh, có vẻ tất cả đều coi nàng như không khí. Đến trưa, thậm chí ngay cả người truyền cơm cũng đều không có.

Tốt, thật sự là quá tốt.

Các nàng không phải là muốn xem nàng xấu mặt sao? Thiên hạ này người

có thể ép nàng phát hỏa cũng không nhiều, sau khi đi tới nơi này trừ bỏ Hiên Viên Diệp còn chưa có người thứ hai. Chỉ bằng một nha đầu nhỏ nhỏ cũng đáng để nàng tức giận sao? Thật buồn cười.

Bất kể là có phải Thanh Hà giả trò hay không, nàng đều chờ, nàng muốn nhìn xem các nàng có thể giả những trò gì.

Trong Hoàng thất, thời gian cho bữa ăn chính rất nghiêm, cho tới bây giờ đều sẽ không có trì hoãn chút nào, thời gian ăn trưa đã đến mà chưa có đồ ăn dâng lên, trừ phi có chủ nhân khác phân phó.

Hôm nay Hiên Viên Diệp không ở nhà, Mạnh Phát Ảnh là Vương phi, chính

là chủ tử nơi này, nhưng thời gian trôi qua, lại không ai đến hỏi thăm một chút.

Tốt, không ai đưa cơm cho nàng đúng không, không thành vấn đề, nàng còn sợ chết đói sao?

Thời gian bữa chính đã qua ước chừng mười phút, vẫn không có ai xuất hiện, Mạnh Phát Ảnh đứng lên, đi từ từ ra bên ngoài.

Một nha đầu ở trong phòng cách đó không xa, dường như là muốn xem xét

bên trong gian phòng, lại đột nhiên nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh đi ra, mắt đảo liên tục nhìn hướng này hướng khác, thậm chí ngay cả hành lễ cũng không có.

“Bản cung sẽ đi tâu lâu dùng bữa, khi nào Vương gia trở về nói Vương gia đi tính tiền.” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng cười, hơi lên cao giọng, nàng biết tuyệt đối có người đang nghe lời của nàng.

Tốt lắm, không mang đồ ăn lên, nàng đi tâu lâu ăn, một ai nghĩ ra biện pháp khiến nàng khó xử, đúng là ngu dốt.

Thanh Hà vội vàng từ trong phòng chạy ra, tóc có chút loạn, y phục trên người cũng có chút nhăn, thẳng tắp chạy đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh, âm thanh ảo não nói, “Vương phi thứ tội, nô tì đáng chết, nô tì vừa nãy thật sự là quá mệt mỏi, sau khi trở lại phòng lại ngủ thiếp đi, quên mất việc truyền cơm cho Vương phi.”

“Không có việc gì, người cứ tiếp tục ngủ đi, bản cung sẽ ra ngoài dùng cơm. Bên ngoài tâu lâu còn nhiều mà, nhớ báo cho Vương gia đi tính tiền là được, nếu không bản cung nhờ danh nghĩa của vương gia để đi ăn một bữa cũng có thể. Tuy rằng thời gian bữa chính đã qua, nhưng tâu lâu cũng không đóng cửa.” Mạnh Phát Ảnh đối với nàng ôn nhu cười, cực kì ôn hòa nói.

Thực coi nàng như tên đàn sao?

Ngủ? Lừa quỷ sao,sau chuyện đó mà nàng ta có thể ngủ ? Xem bộ dạng nàng ta hơi chật vật , trong lòng càng là âm thầm cười lạnh, giả bộ thật giống.

“Vương phi, nô tì sẽ đi phân phó người truyền cơm.” Thanh Hà nghe vậy

sắc mặt liền thay đổi vội vàng nói, sau đó quay ra vài nha đầu còn lại hô “Các người vừa làm cái gì, sao không nhắc nhở ta truyền cơm cho Vương phi, còn đứng đây làm gì, còn không mau đi.”

Giọng nói kia còn có trọng lượng hơn Mạnh Phát Ảnh .

“Vâng, vâng.” Nhóm nha đầu kia cũng liền đáp lời, muốn đi dọn đồ ăn .

“Không cần.” Mạnh Phát Ảnh sắc mặt khế biến ,lạnh giọng nói, “Không cần phiền toái như vậy.”

Nói vừa xong, liền tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Thế nhưng Thanh Hà liên tục quần đến trước mặt nàng, vội vàng khẩn cầu, “Vương phi, Vương phi, nô tì sẽ đi truyền đồ ăn ngay, thỉnh Vương phi chờ một chút.”

“Nếu hôm nay là Vương gia, người cũng nói với hắn phải chờ sao? Lời này, người đi nói cùng Vương gia nhà người đi.” Mạnh Phát Ảnh con người híp lại, lạnh lùng nhìn nàng, từng chữ từng chữ chậm rãi nói.

Hừ, trì hoãn thời gian, lại muốn chủ tử phải chờ, có đạo lý như vậy sao?

Thanh Hà thân mình cứng đờ,trong con mắt hiện lên một chút sợ hãi. Nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh vẫn muốn đi ra ngoài, đột nhiên quỳ trước mặt Mạnh Phát Ảnh , vội vàng nói, “Đều là lỗi của nô tì, thỉnh Vương phi trừng phạt nô tì.”

Mạnh Phát Ảnh cũng không thèm nhìn nàng một cái, sau đó liền trực tiếp đi ra ngoài. Trừng phạt, hừ, không cần nàng ra tay trừng phạt, nàng tin tưởng sẽ có người tới trừng phạt nàng ta.

Ra khỏi Vương phủ, Mạnh Phát Ảnh tìm một tửu lâu lớn nhất, gọi tràn đầy một bàn đồ cao lương mỹ vị,sau khi ăn no mới dừng lại, nàng cho tới bây giờ chưa từng bạc đãi thân thể mình.

Khi ra thanh toán , trước con mắt kinh ngạc đầy soi mói của chưởng quầy,nàng đem tất cả chi phí ghi tên Hiên Viên Diệp.Về mặt như muốn nói ta đây cây ngay không sợ chết , nói cho người hay , ngày mai đi Nghê Vương phủ mà nhận tiền.

Hiên Viên Diệp rất ít khi đi tửu lâu,nếu có đi cũng không có khả năng nợ tiền.Chưởng quầy khước môi hơi hơi giật giật vài cái, đi Nghê Vương phủ đòi nợ, hắn có gan đó sao? Nhưng số tiền trong hóa đơn rất lớn, không thể cứ như vậy cho qua được .

Mạnh Phát Ảnh gọi tất cả những món ăn quý nhất,đắt nhất nơi này, lại còn gọi một bàn thức ăn, hết mấy trăm lượng bạc.

Nàng biết Hiên Viên Diệp dùng người luôn luôn cực kì cẩn thận, cho nên thủ hạ của hắn chắc hẳn đều là những người cực kì trung thành, hơn nữa

sẽ nghe lời hắn trong mọi chuyện,quan trọng nhất là có chừng mực,nha đầu Thanh Hà kia rõ ràng không đủ tiêu chuẩn của Hiên Viên Diệp.

Huống chi Hiên Viên Diệp lại để nàng ta ở trong phủ này, bên người mình .

Cho nên nàng có chút hoài nghi, Thanh Hà không phải đích thân Hiên

Viên Diệp tuyển chọn , có lẽ là vì nguyên nhân nào đó, không thể không lưu lại .

Nếu nàng nói phải giúp hắn, thì sẽ cố gắng thực hiện điều đó. Trước tiên giúp hắn xử lý sạch sẽ những người không vừa mắt, đương nhiên nàng làm như vậy cũng là vì suy nghĩ ình, sao nàng lại lưu cái đầu đất ở bên mình được?

Khi Hiên Viên Diệp trở lại Vương phủ, Mạnh Phát Ảnh còn chưa trở về.

“Vương phi đâu?” Không thấy bóng dáng của nàng Hiên Viên Diệp sắc mặt

trầm xuống, lạnh giọng hỏi.

“Vương gia, vương phi nói muốn đi ra ngoài ăn cơm, nô tì ngăn không được.” Thanh Hà một mặt ủy khuất nói, nhưng cũng cật lực che giấu chân tướng sự việc, liếc mắt liến thấy vẻ mặt Hiên Viên Diệp lạnh như băng, cũng không nhin được lo lắng.

Hiên Viên Diệp lạnh lùng liếc nàng một cái, đột nhiên chuyển hướng sang phía Tốc Phong, trầm giọng nói, “Đi tra một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sau đó lại đảo qua Thanh Hà , trong mắt lại càng thêm vài phần lãnh ý,

Mạnh Phát Ảnh đã nói sẽ làm tốt việc của một Vương phi nên làm, nàng đã nói thì nhất định sẽ làm được, cho nên không có khả năng vô duyên vô cớ lại

chạy ra bên ngoài ăn cơm.

Hắn cũng không còn lo lắng nàng sẽ chạy trốn nữa, dù sao hiện tại thân thể Thái hậu không tốt, nàng muốn chăm sóc Thái hậu, hơn nữa nàng và hắn đã thương lượng nên nàng cũng không cần thiết phải trốn nữa.

Một lát sau Tốc Phong vào thư phòng, khước môi lại hơi giật một cái, ”Sáng hôm nay, vương phi đem Thanh Hà trị ột trận.” Giọng nói Tốc Phong có vẻ như vui sướng khi người gặp họa, như hả được cơn giận trong lòng.

“Vậy sao?” Hiên Viên Diệp đầu lông mày cũng không khỏi nhăn lại, Thanh

Hà là người do Nhu phi đưa tới, cho nên có một số việc hắn đều là nhắm mắt cho qua .

“Sau đó Thanh Hà dám không để cho hạ nhân mang đồ ăn tới, cố ý trì

hoãn thời gian, kết quả Vương phi phải đi tửu lâu ăn .” Tốc Phong

ngừng lại một chút, sau đó nói tiếp, lần này trong thanh âm có vài phần cẩn thận “Vương phi còn nói, muốn Vương gia đi trả tiền, bằng không liền nhờ vào danh tiếng của vương gia mà ăn thôi ạ.”

Hiên Viên Diệp sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nô tài to gan, quả nhiên

là muốn làm phản , hừ.Nhưng nghe được câu sau của Tốc Phong khước

môi cũng hơi kéo ra mỉm cười, muốn hắn đi tính tiền, ha ha...

Quả thật là nữ nhân thông minh, nàng ta nhìn thấu Thanh Hà không phải

người của hắn, cho nên nghĩ biện pháp muốn đuổi Thanh Hà đi.

“Được, người đi ra ngoài trước,khi nào Vương phi trở về mang nàng tới

gặp bốn vương.” Hiên Viên Diệp thấp giọng nói, thật ra hắn cực kì chờ mong nhanh chóng nhìn thấy nàng.

Mạnh Phát Ảnh vừa trở lại Vương phủ, đã thấy Tốc Phong đi về phía mình, cung kính nói, “Vương phi, Vương gia đã trở về,người đang đợi Vương phi ở thư phòng.”

“Được,tốt lắm”. Mạnh Phát Ảnh sáng khoái đáp lời, sau đó liền đi về thư phòng ,trong tay nàng đang cầm một tờ hiệp nghị.

Đến thư phòng, Mạnh Phát Ảnh lễ phép gõ cửa. Sau đó liền nghe được giọng nói nam nhân vô cùng dễ nghe truyền đến, “Tiến vào.”

Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Hiên Viên Diệp đang chăm chú nhìn sách, không thèm liếc nhìn nàng, cũng không để ý đến nàng.

Nàng một mình tự đi vào, nhưng Hiên Viên Diệp lại như cũ nhìn quyển

sách trong tay hoàn toàn coi nàng như không khí. Nàng đoán hẳn đã biết chuyện xảy ra hôm nay rồi, nhưng vì sao một chút phản ứng cũng không có?

Nhưng đó không phải là vấn đề quan trọng nhất, quan trọng nhất vẫn là

tờ hiệp nghị này, chỉ khi hẳn ký hiệp nghị này nàng mới có thể hoàn toàn yên lòng.

Suy nghĩ một chút, âm thầm thở ra một hơi, sau đó lấy hiệp nghị từ trong ống tay áo ra đưa đến trước mặt Hiên Viên Diệp, thấp giọng nói, “Vương gia, ta đã viết xong hiệp nghị, Vương gia xem qua một chút, nếu không ý kiến gì thì thỉnh ký tên.”

Lúc này hai mắt Hiên Viên Diệp mới rời khỏi quyển sách, chuyển hướng về phía hiệp nghị của nàng, từng chữ từng chữ nhìn nội dung hiệp nghị kia, ánh mắt càng ngày càng phức tạp, càng ngày càng có chút quỷ dị...

58. Chương 58: Hẳn Là Xử Nam

Hẳn sớm đã biết nữ nhân này sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, thật không ngờ nàng cây ngay không sợ chết đứng vẫn cầm thư hiệp nghị đến đưa hẳn ký, còn gọi nó là Hiệp nghị Quân tử gì đó nữa!

Hẳn nghĩ rằng chỉ cần một ngày cũng đủ để hẳn có thể hoàn toàn bình tĩnh lại, nhưng giờ phút này, sự tức giận trong lòng của hẳn dường như lại không thể khống chế được mà bốc lên.

Nữ nhân này, thật sự rất biết cách để chọc giận hẳn.

Chẳng lẽ nàng hận không thể cách hẳn thật xa sao?

Hừ, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng như vậy, nếu đã nhận định thì cả đời này hẳn sẽ không buông tay.

Hơi đẩy phần thư hiệp nghị kia ra, hẳn chậm rãi ngồi thẳng người, tựa vào trên ghế, đôi mắt chăm chăm nhìn nàng, nhưng cũng không mở miệng nói gì.

Bị hẳn nhìn chăm chăm như thế, Mạnh Phát Ảnh lại có chút khản trương, nàng cũng không biết vì sao, mỗi lần bị hẳn nhìn chăm chăm liền có một loại cảm giác bị đè nén, dường như không khí sắp bị hút hết.

Âm thầm thở ra một hơi, nàng mới mở miệng nói: “Đây là những điều lúc trước chúng ta đã từng thương lượng với nhau, đối với Vương gia trăm lợi mà không có một hại.”

“Ừm.” Lòng mày Hiên Viên Diệp hơi nhíu lại, nhưng không lên tiếng cho ý kiến, tiếng nói trầm thấp, thậm chí nghe không ra là ý phủ định hay khẳng định.

“Vậy ý của Vương gia là gì?” Mạnh Phát Ảnh thật sự không muốn dây dưa cùng hẳn như vậy, bởi vì nàng biết cho dù khôn khéo thế nào cũng đều đầu không lại sự âm hiểm của Hiên Viên Diệp.

Chẳng thà cứ mở miệng ra nói thẳng.

“Muốn ta nói sao đây, hiệp nghị này đối với Bản vương mà nói cũng rất tốt.” Lần này Hiên Viên Diệp rốt cục mở miệng nói, lời nói khẳng định khiến Mạnh Phát Ảnh thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra hẳn đã đáp ứng rồi.

Nhưng tâm của nàng vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng lại nghe thấy Hiên Viên Diệp nói: “Chẳng qua, Bản vương cảm giác Vương phi không có thành ý lắm.”

“Cái gì? Ta không có thành ý?” Lần này, Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn sửng sốt, hơn nữa còn có chút không rõ chân tướng, nàng viết xong bản hiệp nghị này liền đem đến cho hẳn ký, giấy trắng mực đen rõ ràng lại nói nàng không có thành ý? Vậy như thế nào mới tính là có thành ý chứ?

Hiên Viên Diệp dường như thấy rõ tâm tư của nàng, khóe môi cười khê như có như không, từng chữ từng chữ chậm rãi nói: “Nghe Tộc Phong nói, nàng bảo Tộc Phong dọn dẹp phòng phía Đông cho nàng ở?”

“Đúng vậy.” Mạnh Phát Ảnh không nghĩ tới hắn lại đột nhiên chuyển tới chuyện này, nhưng khẽ gật đầu như cũ, khẳng định trả lời.

” Vương phi của Bổng vương không ở chung phòng cùng Bổng vương sao?” lòng mày Hiên Viên Diệp lại nhếch lên, khoe môi có thêm vài phần trào phúng.

“Việc này cũng thật bình thường mà, có Vương phi nào ở tại phòng ngủ chính cùng Vương gia sao?” Mắt Mạnh Phát Ảnh hơi trợn lên, có chút kinh ngạc nói, vốn là khi Vương phi vào phủ đều sẽ được an bài tân phòng, tân phòng sẽ trở thành nơi ở của Vương phi.

Cực ít Vương gia để Vương phi trực tiếp vào ở chủ ốc, bởi vì nữ nhân của Vương gia không chỉ có một người, tuyệt đối sẽ không thể nào để ột người nữ nhân ở lâu trong chủ ốc của hắn, ngay cả khi nữ nhân này là Vương phi.

Một chuyện khác, các Vương gia đều thích đi vào phòng nữ nhân, thích phòng người nào thì đi phòng người đó, là lúc tối trời rảnh rỗi muốn ở một mình thanh thản một chút sẽ ở phòng của mình.

Tuy rằng trong Vương phủ của hắn bây giờ còn chưa có nữ nhân khác nhưng nàng cũng rất tự giác không chiếm chủ ốc hắn, đương nhiên quan trọng nhất là nàng cũng không thể nào ở cùng một phòng với hắn.

” Vương phi của Bổng vương nhất định phải ở cùng một phòng với Bổng vương.” Hiên Viên Diệp người hơi nghiêng tới trước một chút, giọng nói có chút nhỏ nhưng lại vô cùng trịnh trọng, cũng có thêm vài phần khác thường.

Người khác như thế nào thì hắn mặc kệ, nhưng mà hắn nhất định phải ... nhất định phải...

Mạnh Phát Ảnh giật mình, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt, không biết là bởi vì biểu tình lúc này của hắn, hay bởi vì lời nói của hắn, bởi thời khắc khi hắn tới gần, nàng đột nhiên cảm giác được cổ họng hơi khô khan.

Hắn nói, Vương phi của hắn, nhất định phải ở cùng một phòng với hắn, nếu thật sự ở cùng một phòng sẽ thiếu tự do, hơn nữa người giống như hắn nhất định sẽ có rất nhiều bí mật, nếu ở cùng một chỗ khó bảo đảm hắn sẽ không bị lộ bí mật, hắn tin nàng như thế sao?

Không biết vì sao, tim của nàng đột nhiên lỡ một nhịp đập, trong lúc nhất thời chỉ nhìn hắn, không nói gì.

“Nếu Vương phi ngay cả điểm này cũng làm không được, như vậy Bổng vương thật sự thật hoài nghi thành ý của Vương phi, cho nên bản hiệp nghị này, Bổng vương không có khả năng ký vào.” Hiên Viên Diệp lại đột nhiên ngồi thẳng người, mặt cũng khôi phục lại vẻ lạnh lùng như lúc bình thường, trầm giọng nói.

Khi hắn hơi lui người ra phía sau, Mạnh Phát Ảnh dường như mới lấy lại chút tinh thần, hai mắt nhìn thẳng vào hắn, thử ước hỏi: “Ý của Vương gia là...?”

Nàng thật sự đoán không ra tâm tư của nam nhân này, bởi vì cách làm hắn, vượt ra ngoài dự đoán của nàng.

“Ừm.” Lòng mày Hiên Viên Diệp hơi nhăn lại, suy tư một lát sau đó nói: “Như vậy đi, Bổng vương cho nàng mười ngày, trong vòng mười ngày này sẽ xem biểu hiện của nàng ra sao, nếu để cho Bổng vương vừa lòng thì Bổng vương lập tức ký tên, nếu không vừa lòng vậy thì không có biện pháp.”

Sắc mặt của Hiên Viên Diệp hết sức nghiêm cẩn, hết sức trịnh trọng, nhưng đáy lòng nhưng cũng không giống như ở mặt ngoài biểu hiện bình tĩnh như vậy, mười ngày... mười ngày, hắn sẽ làm cho nàng trở thành nữ nhân chân chính, khi đó bản hiệp nghị này cũng sẽ không cần phải ký nữa.

Hắn sẽ không cho nàng bất luận lý do cùng cơ hội nào khiến nàng rời khỏi hắn. Vì thế bản hiệp nghị này, hắn tuyệt đối không có khả năng ký vào.

Nói hắn âm hiểm cũng được, nói hắn hèn hạ cũng thế, vì nàng, lúc này đây hắn sẽ âm hiểm, hèn hạ thì làm sao nào?

Mạnh Phát Ảnh trầm mặc, mười ngày xem xét biểu hiện của nàng ư?

Yêu cầu của hần cũng không quá đáng, nhưng mười ngày này có một số việc chỉ sợ chưa chắc là hần hay là nàng có thể không chế nổi, hơn nữa còn phải cùng hần ở chung một phòng!

Nhưng không đáp ứng thì một chút cơ hội cũng không có, mặc kệ như thế nào, nàng không thể nào trở thành Hoàng hậu của hần, tuy rằng nàng phát hiện ở trong Vương phủ không có những nữ nhân khác, nhưng trong Hậu cung lại không giống, cho dù hần không tình nguyện cũng nhất định phải không ngừng bổ sung Hậu cung.

Hoàng Thượng sủng ái Nhu phi như vậy, nhưng ở giữa không phải còn vô số nữ nhân trong Hậu cung đầy sao.

Đến lúc đó thậm chí Nhu phi có thể trực tiếp an bài nữ nhân khác cho hần, cũng không để ý đến hần có tình nguyện hay không .

“Được, ta đáp ứng người.” Suy nghĩ một lát, Mạnh Phát Ảnh mới trầm giọng đáp ứng.

“Được rồi, Bẩm vương đã cho Tốc Phong sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, Vương phi đi xem có vừa lòng không?” Hiền Viên Diệp lần này trả lời cực kì nhanh, tựa hồ như sợ nàng sẽ đổi ý vậy.

Mạnh Phát Ảnh lại ngẩn ra, thì ra hần đã sớm đoán được nàng nhất định sẽ đáp ứng, đã để cho Tốc Phong đi sắp xếp xong tất cả.

Nàng dường như cảm thấy mình giống như đang bị hần tính kế vậy. Nhưng nghĩ lại, , nàng chỉ cần trong vòng mười ngày cố gắng hết sức để mọi chuyện đều tốt đẹp khiến hần hài lòng, hần sẽ ký bản hiệp nghị này, vì thế âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng lúc nàng vừa rời khỏi thư phòng, khoe môi Hiền Viên Diệp cũng từ từ nhếch lên, trông vô cùng đắc ý.

Ra khỏi thư phòng, Tốc Phong trực tiếp đưa Mạnh Phát Ảnh tới phòng của Hiền Viên Diệp, vốn nghĩ rằng sẽ thấy một căn phòng thập phần cương tính của nam nhân, nhưng lại kinh ngạc phát hiện bố trí bên trong gian phòng rất ấm áp, tuy nhiên không khó để nhìn ra là có rất nhiều chỗ vừa mới được thay đổi.

“Phòng Vương gia lúc trước được bố trí thành tân phòng, nhưng về sau thì cho người gỡ ra hết.” Tốc Phong nhìn thấy ánh mắt của Mạnh Phát Ảnh quét qua bài trí trong phòng liền tận tình giải thích.

Mạnh Phát Ảnh ngẩn ra, ý của Tốc Phong là ngay từ lúc đầu Hiền Viên Diệp đã đem nơi này bố trí thành tân phòng, nói cách khác, hần ngay từ đầu đã muốn để nàng vào ở phòng của hần, không phải bây giờ mới nghĩ đến?

Hần thành thân không phải là vì giải thích với Nhu phi sao? Nếu chỉ là giải thích với Nhu phi có cần thiết đem tân phòng bố trí tại phòng của mình không?

Đột nhiên nghĩ đến, tại sao bản hiệp nghị kia của nàng mỗi một điều đều hết sức có lợi đối với hần, sẽ không để cho Nhu phi nhìn ra sơ hở gì nhưng hần lại không ký?

Hần thật sự hoài nghi thành ý của nàng sao? Tại sao lại muốn xem xét biểu hiện của nàng trong mười ngày? Nàng cảm thấy việc này tựa hồ có chút vẽ vời thêm chuyện, nếu như chỉ là vì ứng phó với Nhu phi, hần hần sẽ không chút do dự ký hiệp nghị mới phải chứ.

Hơn nữa, đối với việc nàng đào hôn, Nhu phi nhất định đã rất bất mãn, nàng nhớ khi ấy Hiền Viên Tĩnh đã nói với nàng rằng Nhu phi không cho Hiền Viên Diệp đi tìm nàng, còn nói nàng đã không muốn gả thì thả tự do cho nàng.Có thể thấy được Nhu phi đã hết sức bất mãn đối với người con dâu là nàng.

Nếu Hiền Viên Diệp chỉ đối phó với Nhu phi, vậy hần căn bản không cần sốt ruột bắt nàng trở về, thậm chí, cũng không nên để cho Nhu phi biết.

Toàn thân của Mạnh Phát Ảnh cứng đờ, đột nhiên cảm thấy mọi chuyện có vẻ không như tưởng tượng của nàng, chẳng lẽ ngay từ đầu nàng đã nghĩ sai rồi?

Đối với chuyện này ngay từ đầu đã thấy hết sức mâu thuẫn nhưlucstuwf trước đến giờ nàng vẫn chưa nghĩ kỹ về nó,lúc này tỉ mỉ nghĩ lại thì càng ngày càng kinh ngạc.

“Vương phi, Vương phi?” Tắc Phong liên tục gọi nàng hai tiếng, Mạnh Phát Ảnh mới hoàn hồn.

“Hả!” Mạnh Phát Ảnh theo bản năng đáp lời, nhưng bản thân vẫn còn đang chìm trong kinh ngạc nên chưa phản ứng kịp, về mặt trần đầy nghi hoặc nhìn Tắc Phong.

“Vương gia còn hạ lệnh, nếu Vương phi thích thì giữ lại, nếu không thích thì bỏ đi.” Tắc Phong chỉ chỉ vào những vật dụng được bài trí trên bàn rồi nói.

Mạnh Phát Ảnh lúc này mới nhìn theo hướng tay hắn chỉ, những thứ kia cũng không phải quá mức hoa lệ gì, nhưng lại hết sức tinh xảo, rất đặc biệt, nàng vừa liếc nhìn đã thấy thích rồi.

“Rất đẹp, cứ để như thế này đi.” Mạnh Phát Ảnh hơi hơi gật đầu, nhẹ giọng nói.

“Vâng, đây là những thứ Vương gia hôm nay cố ý đi mua, nếu Vương phi để cho người mang đi thì thuộc hạ cũng không biết phải làm sao.” Tắc Phong ngày hôm nay dường như nói nhiều hơn, sau khi nghe thấy lời Mạnh Phát Ảnh nói thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngữ khí nói chuyện hết sức tự nhiên, không biết có phải là nói cho Mạnh Phát Ảnh nghe hay không.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh cả kinh, sáng hôm nay hắn đột nhiên xuống xe, nói có việc gấp thì ra là đi đặt mua mấy thứ này sao?

Dựa vào tính tình của Hiên Viên Diệp, nàng khó có thể tưởng tượng ra, bộ dáng của hắn khi đặt mua mấy thứ này, nhưng nhìn bộ dạng của Tắc Phong cũng không giống như đang nói dối.

Bây giờ, Mạnh Phát Ảnh cảm thấy tâm tình của mình càng lúc càng thêm phức tạp.

Tắc Phong nhìn thấy bộ dáng của Mạnh Phát Ảnh có chút không yên lòng liền không nói gì nữa mà lặng lẽ lui ra ngoài.

Còn Thanh Hà giờ phút này lại tỏ ra rất chịu khó, nhiệt tình, Tắc Phong mới đi ra chưa được bao lâu đã thấy nàng ta đi đến, về mặt vô cùng ảo não “Vương phi, chuyện xảy ra lúc trưa là lỗi của nô tì, xin hãy tha thứ cho nô tì.”

Mạnh Phát Ảnh nhíu mày lại, chuyện ngày hôm nay Thanh Hà cố ý làm to ra, theo lý thuyết, dựa vào năng lực của Hiên Viên Diệp khẳng định đã thừa biết có chuyện gì xảy ra, vậy mà nha đầu này vẫn còn ở trong Vương phủ, còn có cơ hội đến nhận lỗi với nàng, thật sự khiến nàng có chút ngoài ý muốn.

Tuy rằng giọng nói của nàng ta nghe vô cùng ảo não nhưng lại khiến người khác không cảm giác được một chút thành ý nào cả, xem ra nàng ta cảm thấy Hiên Viên Diệp sẽ không làm gì nàng ta cho nên lá gan cũng lớn hơn.

Là Hiên Viên Diệp không muốn xử lý Thanh Hà hay là không thể xử nàng ta đây?

Nhìn khuôn mặt giả dối của Thanh Hà, Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cảm thấy có chút chói mắt, thấp giọng nói: “Được rồi, người lui xuống trước đi, bản cung mệt mỏi rồi, phải nghỉ ngơi một chút.”

Thanh Hà sững sốt một chút, dường như không nghĩ rằng Mạnh Phát Ảnh sẽ có thái độ bình thản như thế, chỉ có thể cúi đầu lên tiếng sau đó từ từ lui ra ngoài.

Đối với chuyện của Thanh Hà, nàng muốn suy tính một chút, nếu Hiên Viên Diệp e ngại người nào đó nên không thể xử trí nàng ta, như vậy nàng có thể giúp hắn xử trí Thanh Hà, nhưng nếu Hiên Viên Diệp không muốn xử trí Thanh Hà thì nàng biết làm sao đây

~Bên cạnh góc tường trong phòng có một giường nhỏ, trong phòng chủ tử nào cũng có một cái giường nhỏ, thấp như vậy để tiện cho việc chăm sóc và làm việc khi chủ tử ra lệnh vào buổi chiều tối, phòng nàng cũng có, trước kia Thanh Trúc luôn ngủ ở chỗ đó để chăm sóc nàng, chẳng qua vì nàng không quen, nên để Thanh Trúc trở về phòng của mình ngủ, nhưng mấy ngày trước khi nàng thành thân, Thanh Trúc mỗi ngày đều kiên trì ngủ trên chiếc sạp kia.

Trong phòng Thái hậu cũng có, cho nên nàng nghĩ có lẽ ở bên trong phòng Hiên Viên Diệp cũng có một chiếc như vậy, vì thế nàng mới đáp ứng vào phòng của hắn ở, buổi tối nàng có thể ngủ ở chỗ này. Dù trên chiếc sạp bên trong phòng của Hiên Viên Diệp lại không có đệm nhưng cũng may bây giờ là mùa hè nên sẽ không bị lạnh.

Mấy ngày nay nàng cảm thấy rất mệt mỏi ,lúc ở trong Hoàng cung nàng luôn cảm thấy như có người giám thị mình nên ngủ không được ngon, giờ phút này Mạnh Phát Ảnh cứ thế tựa vào trên giường nhỏ mà ngủ.

Đến lúc dùng bữa tối, Thanh Hà lại cực kì đúng giờ đi gọi Mạnh Phát Ảnh, “Vương phi, đã đến thời gian dùng bữa tối, Vương phi đã nghỉ ngơi đủ chưa ạ?”

Lần này lời nói của nàng ta rất dè dặt, cẩn trọng, tựa hồ sợ kinh động đến Mạnh Phát Ảnh, ban ngày Mạnh Phát Ảnh vốn không ngủ sâu lắm, khi nghe được tiếng bước chân nàng ta đi vào cũng đã tỉnh, vừa muốn lên tiếng lại đột nhiên nghe thấy lời nói của Hiên Viên Diệp từ bên ngoài truyền đến.

“Bổn vương sẽ tự mình gọi.” Thanh âm nghe lạnh lung như băng, dường như còn mang theo vài phần nghiêm khắc.

Lập tức liền nghe thấy tiếng hần nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh nghiêng người dựa vào giường thấp, hai mắt hơi trầm xuống, có chút giận dữ, nhanh chóng tiêu sái đến trước mặt nàng, một phen ầm nàng lên, “Thế nào? Nơi này có thể nằm thoải mái hơn trên giường lớn ư?”

Nữ nhân này sao lại ngủ ở chỗ này? Tuy bây giờ là mùa hè nhưng trời vẫn có chút lạnh, nàng ấy không sợ sẽ ngã bệnh sao?

Hiên Viên Diệp bỗng nghĩ đến việc lúc trước Mạnh Phát Ảnh đáp ứng sáng khoái như vậy, thì ra sớm đã nghĩ đến điểm này, thế nhưng hần lại quên mất , thật ra cũng bởi vì chưa từng dùng qua giường nhỏ này bao giờ.

Mạnh Phát Ảnh bị hần kéo đi như vậy thì không kịp phản ứng, không phải hần rất ít khi tức giận sao? Chút chuyện nhỏ này có cần thiết phải tức giận không?

“Đi dùng bữa tối trước.” Phải chăng Hiên Viên Diệp hần rất sủng nàng nên khiến nàng càng ngày càng tùy ý, thích gì làm nấy như thế này?

Hiên Viên Diệp vừa nói vừa lôi kéo nàng đi ra ngoài, nói với Tốc Phong đang đứng ở một bên: “Đem bỏ chiếc giường nhỏ kia đi.”

“Vâng.” Tốc Phong sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng đáp lời.

” Nhưng ...” Mạnh Phát Ảnh vừa nghe thấy hần sai Tốc Phong đem bỏ giường nhỏ thì lập tức kháng nghị.

“Không có nhưng nhị gì cả.” Hiên Viên Diệp tức giận ngắt lời của nàng, hai mắt chớp lên nhìn phía nàng, ngụ ý nói: “Trừ phi...”

Câu nói hơi dừng lại ,không có ý định nói rõ ràng, nhưng Mạnh Phát Ảnh lại rất rõ ràng hần có ý gì.

Hơi cắn môi một chút, lần này nàng không lên tiếng kháng nghị nữa, nhưng bỗng nhớ lại câu nói đầu tiên khi Hiên Viên Diệp khi vào gian phòng: ‘ Chỗ này có thể thoải mái hơn nằm trên giường lớn sao?’ Tuy rằng giọng nói có chút phẫn nộ, nhưng dường như cũng ẩn chứa sự quan tâm.

Hần đang quan tâm đến nàng ư?

Nàng đột nhiên cảm thấy ngày hôm nay Hiên Viên Diệp cho nàng rất nhiều cảm giác không giống như lúc đầu, khiến cho suy nghĩ của nàng về Hiên Viên Diệp thay đổi không ít.

Hiên Viên Diệp thấy nàng hiếm khi dịu dàng như thế này, khóe môi nở nụ cười khẽ, xem ra mình không nên quá sủng nữ nhân này, ha ha.

Thanh Hà nhìn thấy Hiên Viên Diệp lôi kéo Mạnh Phát Ảnh rời khỏi phòng, kinh ngạc đứng tại chỗ, nửa ngày cũng chưa lấy lại tinh thần, nàng ta chưa từng thấy Điện hạ chủ động chạm vào nữ nhân nào cả.

Điện hạ lúc nào cũng tránh xa nữ nhân, Thanh Hà đã tưởng là do dung mạo của mình chưa đủ xinh đẹp, lúc trước khi Nhu phi nương nương đưa nàng đến, nàng thập phần tin tưởng rằng dù không thể ngồi lên vị trí Vương phi, nhưng để làm một tiểu thiếp thì tuyệt đối không có vấn đề gì, nhưng thật không ngờ, Hiên Viên Diệp căn bản không thèm liếc nhìn nàng dù chỉ một cái.

Vậy mà hiện tại, Điện hạ lại đích thân đi gọi nữ nhân kia đi dùng bữa, lại còn lôi kéo nàng ta đi tới Đại sảnh?

Nhìn theo bóng lưng bọn họ đi xa, trong đôi mắt của Thanh Hà xuất hiện tia hận ý.

“Người còn đứng ở chỗ này làm gì, còn không mau đi tới đại sảnh hầu hạ Vương gia cùng Vương phi dùng bữa.” Đột nhiên Tốc Phong xuất hiện ngay bên người nàng, lạnh giọng nói, trong giọng nói lạnh như băng không mang theo một chút cảm tình nào, nếu nha đầu này không thể nhận rõ thân phận của mình thì kết cục của nàng ta tuyệt đối sẽ vô cùng thảm. Nàng ta tốt nhất không nên gây sự với Vương phi, bằng không Vương gia tuyệt đối sẽ không tha nàng ta.

“Vâng, nô tì lập tức đi ngay.” Thanh Hà nhanh chóng hoàn hồn, liên tục đáp lời, vội vàng chạy tới đại sảnh.

Hiên Viên Diệp nhìn thấy Thanh Hà đến thì hai mắt phát lạnh, nếu không phải nàng ta còn có một tác dụng đặc thù, hẳn đã sớm xử lý nàng ta, còn để nàng ta ở trước mặt hắn diễn trò, nói dối sao?

Sau khi dùng xong bữa tối, trở lại phòng, giường nhỏ cũng đã bị đem đi, không thể không bội phục hiệu suất làm việc của Tốc Phong.

Dù chiếc giường đó đã bị đem đi thì nhưng Mạnh Phát Ảnh cũng không muốn cùng Hiên Viên Diệp ngủ chung trên một giường.

“Vương phi còn thất thân cái gì thế?” Trong khi Mạnh Phát Ảnh đang âm thầm suy nghĩ thì giọng nói của Hiên Viên Diệp đột nhiên truyền vào tai nàng.

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh hơi nghiêng sang, đối diện với đôi mắt hơi bất mãn của Hiên Viên Diệp .

“Cái gì? Mạnh Phát Ảnh có chút giật mình, nàng lại làm sai ở chỗ nào chọc giận hắn à?”

“Vương phi không hầu hạ Bổn vương thay y phục...” Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, hơi che dấu ý cười như có như không ,từ từ mở miệng nói. Nói đến hai chữ y phục lại cố ý ngừng lại .

“Chính ngươi cũng có tay, có chân, không tự mình làm được sao? Nếu không thì bảo nha hoàn vào làm.” Mạnh Phát Ảnh quét mắt nhìn hắn một cái, cao giọng nói, hầu hạ hắn thay y phục? Hắn đang nằm mơ à ?

Hiên Viên Diệp khi nghe đến câu bảo nha hoàn vào làm, sắc mặt không khỏi trầm xuống, nữ nhân này thật sự hận không thể đẩy hắn đến bên nữ nhân khác sao. Hắn cực lực đè xuống sự bất mãn trong lòng, khóe môi mở ra, lại từng chữ từng chữ nói: “Đây không phải là việc một Vương phi phải làm sao? Hóa ra lời mà Vương phi nói, sẽ làm tốt hết thảy mọi thứ là thế này sao? Chẳng lẽ, Vương phi thật sự chỉ muốn lừa Bổn vương ký hiệp nghị kia thôi sao?”

Ngữ khí của hắn khi nói đến chữ ‘lừa’, tận lực nhấn mạnh.

Mạnh Phát Ảnh ngẩn ra, thật không ngờ bản hiệp nghị kia lại bị hắn lợi dụng hoàn toàn như vậy, NND Hiên Viên Diệp, người quả thực rất âm hiểm.

Nghĩ đến mục đích cuối cùng của bản thân mình, nàng áp chế tức giận trong lòng, âm thầm hít một hơi sau đó từ từ đi qua.

Không phải chỉ là thay y phục thôi sao? Không thành vấn đề, coi như nàng được xem lửa nam miễn phí, chắc hẳn vóc người của trông cũng được, nhưng chắc trông không thể men lì hơn những người mẫu nam trên tivi được.

Dù đã nghĩ như vậy nhưng khi thực hành thì vẫn có chút khó khăn, đặc biệt nút thắt quần áo ở cổ đại lại quá dỗi rườm rà, phiền toái.

Mạnh Phát Ảnh cùng Hiên Viên Diệp đứng mặt đối mặt, bởi vì muốn mở nút thắt cho hắn , cho nên không thể cách quá xa, giữa hai người cách nhau không đến một mét.

Mạnh Phát Ảnh khẽ cúi đầu, ra sức đấu tranh cùng cúc áo của hắn, có chút khấn trương nên nửa ngày vẫn như cũ không cởi ra được, lòng bàn tay nàng thậm chí hơi rịn ra một chút mồ hôi lạnh. Trong lòng không khỏi có chút nóng nảy, hận không thể trực tiếp vạch y phục ra mà tìm hiểu.

Hiên Viên Diệp nhếch môi cười, thấy nàng càng sốt ruột thì càng không mở ra được, trong mắt cũng xuất hiện ý cười. Hắn nhìn ra được sự khấn trương của nàng, mà khoảng cách lại gần như vậy nên hắn có thể ngửi rõ ràng hương thơm nhàn nhạt trên người nàng, thật đặc biệt, thật tươi mát khiến hắn có chút say mê.

Hắn thật sự rất hưởng thụ khi được Mạnh Phát Ảnh hầu hạ, mặc dù động tác của nàng chậm chậm một cách đáng thương, nhưng hắn lại không hề gấp gáp.

Mạnh Phát Ảnh lúc này không ngại đầu cho nên không nhìn thấy biểu tình của Hiên Viên Diệp.

Trải qua quá trình nỗ lực, mãi mới mở được nút thắt.

Hiên Viên Diệp tự giác vươn cánh tay ra, nàng lại âm thầm thở ra một hơi, sau đó cởi áo ngoài của hắn, y phục bên trong không có nhiều nút thắt như vậy, cởi ra đơn giản hơn nhiều.

Nhưng bây giờ là ngày hè, nếu phải cởi quần áo bên trong của hắn ra, vậy thì ...

Nàng cảm giác được tay của mình dường như hơi run lên một cái, tuy rằng đến cùng nàng cũng là người hiện đại, nhưng nàng chưa từng yêu đương, chớ nói chi đến cởi quần áo của nam nhân. Vì thế không khỏi bị khấn trương.

Nhưng giờ phút này nàng không có đường lui, chỉ có thể kiên trì, cởi áo trong của hắn ra.

Khi ngược mắt nhìn lên thì không khỏi ngây người, nàng từng nghĩ vóc người của hắn chắc rất đẹp, nhưng lại không ngờ sẽ hoàn mỹ như vậy, người mẫu trên tivi, tạp chí nếu bị so sánh với hắn thì chỉ có thể khóc huhu, về nhà luyện tập, bồi bổ thêm.

Nàng tuyệt đối không phải người háo sắc, nhưng lúc này..

“Thế nào? Đối với dáng người của phu quân nàng có hài lòng không?” Hiên Viên Diệp thấy nàng ngơ ngác, cúi đầu cười nói.

Mạnh Phát Ảnh chỉ cảm thấy mặt mình đột nhiên nóng ran, mãi mới hoàn hồn, hung hăng trợn mắt liếc nhìn hắn một cái, kết quả là khiến Hiên Viên Diệp được thể cười càn thả phanh hơn.

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, thì ra nam nhân này cũng biết cười to, hơn nữa hắn cười sảng khoái thế này khiến thần thái trên mặt của hắn càng thêm dụ hoặc.

Bỗng nghĩ đến câu ‘phu quân’ của hắn vừa rồi, trong lòng Mạnh Phát Ảnh đột nhiên mềm nhũn, không phải ‘Bổn vương’ mà là ‘Phu quân’, giống như nàng và hắn thật sự chỉ là một đôi vợ chồng bình thường, có thể cùng chia sẻ niềm hạnh phúc giản đơn với nhau.

Hắn và nàng thật sự có thể chứ?

Đang xuất thần lại nghe thấy tiếng Hiên Viên Diệp vang lên: “Tắm rửa.”

“Không cần, lúc xế chiều ta đã tắm rồi.” Bởi vì vẫn còn đang xuất thần nên trong lúc nhất thời Mạnh Phát Ảnh không hiểu được ý của hắn, thuận miệng trả lời.

“Ha ha, Bổn vương muốn nói Vương phi hầu hạ Bổn vương tắm rửa, đương nhiên nếu Vương phi cần Bổn vương phục vụ, Bổn vương cũng rất vui mừng.” Hiên Viên Diệp cực lực nén cười nhìn nàng, vẻ mặt siêu ái muội.

Nữ nhân này, vừa nãy thần trí rốt cuộc đã bay đến chỗ nào rồi?

“Ta hầu hạ người tắm rửa?” Mạnh Phát Ảnh mặt khó có thể tin nhìn hắn, thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi của mình, nam nhân này thật quá đáng, hắn muốn nàng hầu hạ hắn tắm rửa ư?

“Thành ý của Vương phi là thế sao?” Hiên Viên Diệp lông mày hơi nhíu lại, cực kì tà ác, vô liêm sỉ uy hiếp: “Hay để Bổn vương trực tiếp xé bản hiệp nghị kia đi nhé?”

“Người...” Mạnh Phát Ảnh chán nản, nàng viết ra bản hiệp nghị kia chẳng lẽ là dùng để hại bản thân mình sao, sao lại hết lần này đến lần khác bị nam nhân đáng giận này lợi dụng nó để uy hiếp.

Không biết có tính là tự mình lấy cục đá đập xuống chân mình hay không?

Nhưng vì tương lai được tự do của mình, nàng không thể không chịu đựng.

“Được, ta hầu hạ người.” Mạnh Phát Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi nói, hôm nay nàng mà không cạo ra một lớp da của hắn thì không mang họ Mạnh nữa.

Nhưng khi vào phòng tắm, Mạnh Phát Ảnh lại rất sửng sốt, ao lớn như vậy, nàng mà hầu hạ hần tắm rửa thì bản thân chẳng phải cũng xuống nước sao?

Hiên Viên Diệp thấy nàng kinh ngạc, ý cười trong mắt càng nhiều hơn, tự mình xuống nước, cởi y phục ra, nước thấm vào người khiến dáng người hần trông thêm hoàn mỹ, kêu gọi.

“Đừng đứng ngây ngốc ở đó nữa, nhanh tới đây kì lưng cho Bồn vương.” Hiên Viên Diệp ép buộc nàng, hần không muốn làm cho nàng trở về vẻ lạnh lùng như trước kia, ở trước mặt hần nàng luôn lạnh lùng như băng nhưng không hiểu sao trong lòng hần thì hoàn toàn không muốn chứng kiến vẻ lạnh lùng, cách xa người ngoài cả vạn dặm như thế này.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm hít một hơi, tâm không cam lòng không nguyện đi đến đó.

Cũng may Hiên Viên Diệp giờ phút này ở ngay bờ ao, nàng cầm lấy viên đá kỳ gì, dùng hết sức lực, hung hăng xoa xoa, trong lòng thầm mắng tổ tiên ba đời của nam nhân này, sao lại có người đáng giận như thế này chứ.

Hiên Viên Diệp há có thể không rõ tâm tư của nàng, tuy rằng nàng hạ thủ độc ác, nhưng hần vẫn còn chịu được: “Vương phi kỳ nhẹ quá, dùng lực mạnh hơn nữa đi.”

Hơi chuyển mắt, cười khê nhìn nàng, lời nói cực kì êm ái, tựa hồ đang rất sung sướng.

Tay Mạnh Phát Ảnh hơi dừng lại, thân mình cũng cứng ngắc, thiếu chút nữa là té vào trong ao.

“Cô nãi nãi ta không muốn làm, người thích thì tự mình làm đi.” Mạnh Phát Ảnh đem vật đang cầm trong tay hung hăng ném vào trong nước, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Nếu bởi vì bản hiệp nghị kia mà nàng lúc nào cũng phải chịu đựng sự uy hiếp khi dễ của hần thì nàng tình nguyện không cần.

“Ha ha ha!” Trong phòng tắm, Hiên Viên Diệp chẳng những không tức giận mà còn cười ra tiếng.

Hần rốt cục đã chọc giận được nữ nhân này, khiến nàng tức giận mà nói ra những lời nóng nảy như thế

“Nàng hình như chưa từng tức giận như thế này.” Hần vừa nói vừa ha hả cười, vẻ mặt cực kì thỏa mãn với thành quả của mình.

Mạnh Phát Ảnh biết Hiên Viên Diệp cố ý chinh nàng, nhưng nàng không ngờ, bản thân mình lại thật sự phát hỏa, từ trước đến nay nàng đều có thể khống chế tâm tình của mình, nhưng lần này, vì sao nàng lại phát hỏa?

Hiên Viên Diệp thực sự ảnh hưởng đến tâm tình của nàng, thậm chí khiến nàng tức giận?

Điều này .. điều này nói lên điều gì?

Không hề để ý tới tiếng cười chói tai của hần, Mạnh Phát Ảnh hậm hực trở về phòng ngủ.

Hiên Viên Diệp lúc đi ra may mà vẫn mặc bộ đồ lót bên trong, Mạnh Phát Ảnh không khỏi âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng khi đưa mắt nhìn về phía chiếc giường thì vẫn còn có chút khấn trương.

Tuy rằng giường khá lớn, nhưng...

“Thế nào? Nàng muốn đứng ở đó nhìn Bồn vương ngủ sao?” Hiên Viên Diệp hơi liếc nàng một cái, cười như không cười, không chờ nàng trả lời lại mà đột nhiên thấp giọng nói ở bên tai nàng: “Thanh Hà là người của Mấu phi cho nên chúng ta phải diễn trò, dù sao vẫn cần làm cho xong không phải sao?”

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, kỳ thực nàng đã sớm đoán được Thanh Hà là người của Nhu phi, nếu vậy nhất định sẽ đem chuyện tối nay nói cho Nhu phi, như vậy là Hiên Viên Diệp làm để cho Thanh Hà nhìn sao?

Nhu phi đưa nha đầu này đến phủ của Hiên Viên Diệp rõ ràng là muốn nàng ta hầu hạ Hiên Viên Diệp, nói cách khác là trở thành nữ nhân của Hiên Viên Diệp, khó trách nàng ta bừa bãi như vậy.

Không biết vì sao khi nghĩ đến đây, trong lòng nàng cảm thấy buồn bực.

“Hiểu rồi, nhưng nàng ta là nữ nhân của người, người không sợ nàng ta ghen à?” Mạnh Phát Ảnh phần nộ nói rồi lập tức lại cảm thấy lời nói này của nàng thật sự là quá buồn cười, nam nhân ở cổ đại ai cũng tam thê tứ thiếp, có bao giờ để ý đến cảm thụ của nữ nhân đâu.

“Không. Bổng vương chưa hề động vào nàng ta.” Thật không ngờ sắc mặt Hiên Viên Diệp đột nhiên trầm xuống, tức giận nói.

Chẳng lẽ ở trong mắt của nàng, hắn chính là loại người bụng đói ăn quàng sao?

“Chưa á?” Hai mắt Mạnh Phát Ảnh hơi trợn lên, có chút ngoài ý muốn nhưng nghĩ lại thì dù nha đầu kia có xinh đẹp nhưng vẫn chưa đến mức lọt vào được mắt của Hiên Viên Diệp, không hề động vào nàng ta cũng đúng thôi.

Hiên Viên Diệp dường như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, đưa mắt đến gần nàng, môi khẽ nhúc nhích, từng chữ, từng chữ chậm rãi nói: “Bổng vương chưa từng chạm qua bất kì nữ nhân nào cả.”

Đây là sự thật mà hắn muốn nàng biết, đối với những nữ nhân khác, hắn vẫn luôn cảm thấy phản cảm, chỉ có đối với nàng mới có cảm giác không kìm lòng được, hắn hi vọng có thể khiến nàng hiểu được tâm ý này của mình.

Vì thế hắn không để ý nói cho nàng biết chuyện này.

“Hả!” Mạnh Phát Ảnh lần này hoàn toàn kinh sợ, không khỏi kinh hô ra tiếng, tràn đầy kinh ngạc nhìn hắn, nam nhân ở cổ đại sống đến hai mươi sáu tuổi mà chưa từng chạm vào nữ nhân?

Còn là xử nam?

Hắn còn là xử nam? Thật sự à ? Là giả phải không?

“Người nói, người còn là xử nam?” Mạnh Phát Ảnh âm thầm nuốt nước miếng một cái, cực kì kinh ngạc hỏi lại, không thể trách nàng sao lại quá kinh ngạc như thế được, nam nhân như thế này, muốn thân phận có thân phận, muốn địa vị có địa vị, muốn thế lực có thế lực, muốn đáng người có đáng người, mà dung mạo thì càng không phải bàn, rất tuần mỹ. Có nữ nhân nào thấy được mà không muốn nhào lên.

Vậy mà hắn lại nói hắn chưa từng chạm vào nữ nhân, điều này quá huyền diệu, cho dù ở hiện đại thì e là xử nam hai mươi sáu tuổi cũng còn hiếm có khó tìm nữa là, mà người có điều kiện như hắn thì càng tuyệt đối không thể nào.

Nàng biết với nữ nhân nào hắn cũng đều rất lạnh lùng, kể cả với người đẹp như Mạnh Như Tuyết. Nhưng thật không ngờ, hắn vẫn còn..... trong sáng.

Nghe được lời nói của nàng, khóe môi Hiên Viên Diệp hung hăng giật một cái, xử nam? Cái từ này hắn lần đầu tiên nghe thấy, chỉ biết nữ tử chưa phá thân là xử nữ, lại không biết cũng có thể hình dung nam nhân như thế.

Mặc dù hắn không mở miệng thừa nhận nhưng cũng không có phủ nhận, vậy coi như là đã chấp nhận nhận định của nàng.

Lần này, đổi lại khóe môi của Mạnh Phát Ảnh hung hăng hào phóng giật giật vài cái, môi đỏ mọng hé mở: “Lão xử nam hai mươi sáu tuổi sao?”

Bởi vì giờ phút này quá mức kinh ngạc, trong lúc nhất thời Mạnh Phát Ảnh không nghĩ nhiều lắm, vô tư thốt ra.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp đột nhiên đen lại, cái gì gọi là lão xử nam hai mươi sáu? Hắn rất già sao? Hơn nữa ngữ khí của nàng như vậy là sao? Nữ nhân này thật sự có bản lĩnh làm tức chết người mà không cần đến mạng.

“Cái kia người không phải là có vấn đề gì đó chứ?” Thật sự rất kinh ngạc, Mạnh Phát Ảnh trong lúc nhất thời đầu óc thậm chí có chút không biết biến chuyển, trong lòng nghĩ cái gì liền nói ra toàn bộ. Lúc nói chuyện, hai mắt còn theo bản năng hướng xuống thân thể của hắn, nhìn xem có phải .. hắn.....bất lực hay không... Nếu là sự thật, nàng tuyệt đối sẽ thay hắn giữ bí mật.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp hoàn toàn đen lại, lửa giận trong đôi mắt cũng không ngừng bốc lên, hận không thể trực tiếp bóp chết nàng.

Nhưng khoe môi lại lập tức hơi mỉm cười, tức giận trong mắt cũng nhanh chóng nhịn xuống, một bàn tay đột nhiên nắm lấy tay nàng, môi hơi tới gần bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Không biết nữa~ nếu không thì Vương phi cùng Bốn vương thử một chút sẽ biết thôi.” Vừa thổi gió bên tai, vừa dùng lực hung hăng áp nàng xuống giường, nữ nhân này dám hoài nghi hắn có vấn đề, hắn sẽ cho nàng xem xem, hắn có vấn đề hay không?

Lúc này là nàng tự chuốc phiền toái, không thể trách hắn được.

59. Chương 59: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

“Hả! Vì sao ta lại phải thử với người? Người muốn thử ắt hẳn sẽ có rất nhiều nữ nhân xếp hàng chờ đợi” Mạnh Phát Ảnh bị hắn hung hăng chặn lại, không khỏi kinh sợ, theo bản năng vội vàng hô to.

Cái gì mà cùng hắn chứ, hắn có vấn đề hay không thì liên quan gì đến nàng? Nàng chẳng muốn thử với hắn chút nào. Hơn nữa, với điều kiện của hắn, đừng nói là một, mà chỉ cần hắn vậy tay thì sẽ có hàng tá nữ nhân tình nguyện sống chết vì hắn.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp trùng xuống, tiếp tục đè lên thân thể nàng, hắn cố tình dùng chút sức lực, mang theo sự trừng phạt, thiếu chút nữa làm nàng nghẹt thở.

“Bốn vương rất muốn trực tiếp bóp chết ngươi”. Chẳng lẽ nữ nhân này muốn hắn làm chuyện đó với nữ nhân khác sao??

Nàng có thể có suy nghĩ muốn tùy ý chiếm lấy hắn dù chỉ một chút được không? Đối với hắn dù chỉ một chút thôi cũng đủ khiến hắn vui mừng không thôi rồi.

“Ta sắp thở không nổi nữa rồi!” Mạnh Phát Ảnh khê cất lời, gương mặt trầm xuống, hơi thở đứt quãng. Giờ phút này bị hắn hung hăng đè xuống, một chút không khí của nàng cũng bị hắn đoạt sạch, thật sự nàng nghĩ mình sẽ chết mất.

Không cần hắn làm gì thêm nữa mà cứ duy trì tư thế này cũng đủ để nàng chết rồi.

Trong người Hiên Viên Diệp bùng lên một luồng khí nóng như lửa khiến hạ thân hắn nổi lên một chút, cọ sát vào người Mạnh Phát Ảnh khiến nàng không khỏi đỏ mặt. Nhìn thấy nàng như vậy Hiên Viên Diệp vừa tức giận lại vừa buồn cười.

“Nữ nhân của bốn vương chỉ có một. Người nói bốn vương phải tìm ai để thử đây?” Hắn đột nhiên hơi cúi người xuống ghé sát vào tai nàng, từng chữ từng chữ một chậm rãi nói.

Hơi thở nhàn nhạt của hắn mang theo hơi ẩm phả vào tai nàng, cảm giác hơi ngứa ngứa, tê tê cực kì khó chịu nhưng tựa hồ cũng khiến nàng cảm thấy nóng ran cả người.

Mà lời hắn nói khiến nàng đột nhiên cứng đờ. Hắn nói nữ nhân của hắn chỉ có một. Chỉ có một sao??? Không phải là Vương phi, quả thật Vương phi chỉ có một, nữ nhân lại khác, có thể có nhiều, nhưng hắn vừa mới nói nữ nhân của hắn....chỉ có một?

Nàng nghe được sự dịu dàng trong giọng nói của hắn nhưng vẫn có chút uy nghiêm, trịnh trọng, không giống những lời tâm tình nhất thời mà lại giống như hứa hẹn.

Mà hắn có vẻ như đối với nàng không phải hư tình giả ý, cho nên hắn nói ra những lời này là hắn hoàn toàn nghiêm túc đi. >

Cái mà nàng muốn không hẳn là nhiều, chẳng qua là muốn cùng sống cùng chết với hắn mà thôi, cứ như vậy mà quần quýt không rời. Mà lời nam nhân này vừa nói khiến đáy lòng nàng hiện lên một tia nhu tình. Hắn thực sự nói chỉ có một nữ nhân là nàng sao???

Thấy bộ dáng kinh ngạc không thốt lên lời của nàng, khoé môi Hiên Viên Diệp khẽ nhếch lên một tia hài lòng, tuy rằng hần cười rất nhẹ nhưng lại mang theo sự ấm áp cùng thoả mãn.

Xem ra nữ nhân này cũng có cảm giác. Bộ dạng của nàng giờ này hoàn toàn ngơ ngác, không có sự cường ngạnh thường ngày, mà có vài phần mơ hồ và đáng yêu.

Đôi con ngươi của hần sâu thăm u ám, cổ họng khô khốc, khoé môi khẽ nhếch thành một đường cong rồi nhanh chóng cúi đầu xuống hôn nàng, nụ hôn của hần mang theo phần bá đạo lại thêm chút ôn nhu.

Mạnh Phát Ảnh còn ngơ ngác chưa kịp lấy lại tinh thần. Bởi vì lời nói của hần làm cho nàng kinh ngạc, lại có chút vui mừng... Đột nhiên bị hần hôn, nàng cả kinh, hai tròng mắt tròn tròn đến cực đại, khuôn mặt hần lúc này kề sát mặt nàng, khoảng cách bị rút ngắn khiến ngũ quan của hần được phóng đại trong tầm mắt của nàng.

Trong lúc đó nàng nhất thời quên phản ứng. Hiên Viên Diệp thấy nàng cực lực trừng mắt, khoé môi lại khẽ cong lên nhưng không hành động gì thêm. Thật ra hần chỉ hy vọng nàng có thể thấy hần rõ một chút, thấy rõ khuôn mặt của hần, để nàng thấy rõ nam nhân của nàng chỉ có thể là hần. Hần để nàng tùy ý nhìn, đôi con ngươi được mở cực lớn, hần mặc kệ cứ như vậy mà hôn nàng, tuy rằng thoát nhìn có chút quái dị.

Nụ hôn của hần nhẹ nhàng, nhưng càng lúc càng triền miên không dứt, một tay giữ lấy ót nàng một tay lại đưa tới đôi gò bồng đảo kia, nhẹ nhàng đi tới vạt áo của nàng.

Nhưng hiển nhiên, sự nhẫn nại của hần có vẻ không đủ, hần đưa mắt quét qua y phục của nàng, không có ý cởi ra, mà dùng lực xé rách, y phục của nàng cũng theo lực đạo của hần mà tan thành từng mảnh nhỏ.

Mạnh Phát Ảnh nghe được âm thanh thanh thúy ấy, chợt cảm giác trước ngực mình có hơi lạnh, liền khôi phục tinh thần trở lại. Nhìn môi hần từ từ hướng đến bộ ngực nàng, hai tròng mắt chợt loé lên một cái.

“Hiên Viên Diệp” Nàng không ngăn cản nụ hôn của hần, ngược lại còn nhẹ nhàng gọi tên hần.

Hiên Viên Diệp ngẩn ra, ngay lập tức dừng động tác, nhìn thẳng vào mắt nàng, biểu tình hần vô cùng kinh ngạc, ngoài ra còn mang theo chút vui sướng, nữ nhân này, trước kia chưa từng dịu dàng gọi tên hần như thế.

Một tiếng gọi này như hòa cùng một cơn gió nhẹ thổi vào lòng hần, thổi tan tất cả lạnh băng cùng lãnh khốc trong hần. Lúc này ánh mắt nàng thâm trầm nhìn hần, lại có thêm phần si mê hướng tới hần mà nhìn.

Nàng như vậy lại càng làm hần say mê.

“Như thế nào?” Hần chính là muốn biết giờ phút này nàng muốn nói gì, ắt hần nàng có chút căng thẳng, bởi vì hần vừa hôn đã có chút bó buộc nàng.

“Có thể cho ta một chút thời gian hay không?” Mạnh Phát Ảnh hít một hơi, sau đó từ từ nói, nàng muốn thử cảm nhận hần.

Chính như Thái hậu đã từng nói, hần chọn nàng trong ngàn vạn nữ nhân khác nhưng nàng không thể cam đoan một trăm phần trăm rằng hần sau này chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng. Nhưng dù sao nàng sẽ thử chấp nhận hần, nếu nàng cứ mãi ngụy trang bản thân thì sẽ luôn cảm thấy mâu thuẫn, vĩnh viễn sẽ không nắm bắt được hạnh phúc của mình.

Lúc ấy, khi Thái hậu nói lời này nàng chỉ đơn thuần nghĩ rằng Thái hậu muốn nàng gả cho Hiên Viên Diệp.

Đúng vậy, khi đó cảm xúc của nàng bị mâu thuẫn quá lớn, Thái hậu có thể sớm nhìn ra hoặc là hần cũng đã sớm nhìn ra, nên mới đề phòng nàng trước ngày thành thân. Trước kia cảm xúc của nàng còn mâu thuẫn nên nàng không nhìn ra những điểm tốt của Hiên Viên Diệp, khiến nàng nghĩ rằng hần lấy nàng chính là có mục đích khác, nhưng mà nàng có cái gì để hần lợi dụng? Nếu nói là lợi dụng thì Mạnh Như Tuyết tuyệt đối có giá trị lợi dụng hơn nàng, không phải thế sao??

Hơn nữa, rõ ràng nàng biết rằng hần là loại người không cần lợi dụng bất luận kẻ nào.

Hần giờ phút này có thể thốt ra lời hứa hẹn, vậy nàng sao lại không thể vứt bỏ mọi thứ xuống để tiếp nhận hần, không dám ném thử thì vĩnh viễn không biết thế nào là hạnh phúc. Sở dĩ lúc này nàng lựa chọn tin

tưởng hấn cũng bởi nàng tin tưởng cảm nhận của mình. Nhưng nàng hy vọng mình và hấn sẽ không phát sinh quan hệ trước khi thực sự yêu hấn.

Nếu hấn thực để ý đến nàng, sẽ nhất mực tôn trọng yêu cầu của nàng. Tuy rằng nàng đưa ra loại yêu cầu này đối với hấn dường như có chút quá phận.

“ Có thể chứ?” Giờ phút này Mạnh Phát Ảnh có chút khấn trương, nàng sợ Hiên Viên Diệp sẽ cự tuyệt, dù sao thì nàng cũng cảm giác được rất rõ ràng là thân thể hấn có chút biến đổi.

“ Được, bổn vương cho ngươi thời gian.” Hiên Viên Diệp âm thầm nuốt nước bọt, từng chữ chậm rãi nói, âm thanh hấn phát ra không có nửa điểm ảo não, cũng không thấy nửa điểm khó chịu. Ngược lại có vẻ như mang theo ý vui sướng, hấn cho rằng điều này chứng minh trong lòng nàng không còn mâu thuẫn với hấn nữa, nàng có ý muốn chấp nhận hấn ,sao hấn có thể từ chối được cơ chứ.

Nhưng hấn không khỏi có chút buồn bực. Dẫu sao hôm nay cũng là đêm tân hôn của nàng và hấn, mà hấn thì cái gì cũng không thể làm được, trong khi cơ thể hấn đang rất khó chịu.

“ Nhưng bổn vương không muốn đợi quá lâu.” Hấn khẽ sát môi vào tai nàng nói thật nhỏ, hấn sợ không khống chế nổi bản thân mình.

“ Được” Khoé môi Mạnh Phát Ảnh hé một tia cười khê, nhẹ giọng đáp ứng, nàng sẽ không để hấn đợi quá lâu, bởi vì nàng biết chỉ cần tháo bỏ mâu thuẫn trong lòng, thì ...yêu hấn là chuyện rất dễ dàng, dù sao nam nhân này là người rất ưu tú, đáng để bất kỳ nữ nhân nào trao thân gửi phận.

Nhìn đôi môi nàng hé nở nụ cười, Hiên Viên Diệp giật mình, nàng cười lộ lên thật sự rất xinh đẹp. Tuy rằng trên mặt nàng thoa một lớp đen sẫm giấu đi đôi lông mày, nhưng cũng không làm tổn hại đến một phân nhan sắc của nàng, nhìn nàng rạng rỡ nghịch ngợm cười, hấn lại cảm thấy hạ thân căng lên....

Hấn luôn biết kiềm chế bản thân rất tốt, đặc biệt là đối với nữ nhân, nhưng sao mỗi lần đối mặt với nàng hấn lại dễ xúc động đến vậy.

“ Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, nhưng cái gì cũng không thể làm” Hấn gục đầu vào vai nàng, giọng buồn buồn, có chút bất mãn không giải toả được, hấn giống như trẻ con đang giận dỗi ,làm nũng nàng vậy.

Hử, Mạnh Phát Ảnh hơi ngạc nhiên, lần trước hấn mang giọng điệu làm nũng là khi hấn bị thương dẫn đến thần trí mơ mơ màng màng, nhưng hiện tại hấn đang tỉnh táo thế này...

Tuy nhiên khi nghe thấy lời nói của hấn, nàng chợt nở nụ cười, hai tròng mắt mở to tìm kiếm xung quanh một chút, cố ý nói : “ Không có hoa chúc ~, ta không nhìn thấy hoa chúc~.” Thanh âm nhẹ nhàng tràn ngập ý cười.

Hiên Viên Diệp nghe vậy bỗng nhiên ngẩng đầu, khoé môi khê nhếch lên, thấp giọng nói: “ Bổn vương sẽ đi tìm ngay bây giờ, đến lúc đó nàng đừng hối hận”. Giọng điệu của hấn khi nói y hệt như muốn xuống giường kiểm tra hoa chúc thật vậy.

Đêm động phòng hoa chúc, hấn nói muốn tìm hoa chúc, chẳng phải bây giờ hấn liền muốn một đêm động phòng hay sao.

“ Không cần, không cần” Mạnh Phát Ảnh liền giữ chặt lấy hấn, chưa bao giờ nghĩ hấn lại nói những điều gió mưa thất thường này, đây là nam nhân trước kia lạnh lùng giống tảng đá sao??

Hiên Viên Diệp cũng không phải muốn đi kiểm tra hoa chúc thật. Mà chỉ muốn trêu chọc nàng thôi, nàng tưởng thật liền kéo hấn lại, thấy vậy hấn nhân cơ hội áp chặt thân hấn vào nàng, hai cơ thể dính sát vào nhau.

Rốt cục hai mắt nhìn lướt qua cửa sổ, ánh mắt liền trùng xuống, Mạnh Phát Ảnh cũng phát hiện ra bên ngoài cửa sổ có động tĩnh ,không khó đoán ra đó nhất định là Thanh Hà.

Nếu là Thanh Hà thì chắc chắn được Nhu phi phái đến để xem xem là bọn họ có thực sự động phòng hay không? Ngày mai, sẽ bẩm báo cho Nhu phi biết. Chết tiệt, nha đầu kia quả thực to gan, dám trốn ngoài kia để nghe trộm.

Nha đầu này bị Nhu phi phái đến, dù sao nàng cũng không thể thoát khỏi hôn sự này, mà hần trước kia cũng chưa từng chạm qua nữ nhân. Nhu phi hẳn là lo lắng cho nên mới cử Thanh Hà đến giám sát.

Nghĩ đến đây, Mạnh Phát Ảnh hai mắt liền chớp, giảm âm thanh xuống nói với Hiên Viên Diệp “ Chúng ta có muốn diễn thử cho nàng ta xem không.”

Nàng không muốn làm cho hần khó xử, cũng không muốn cho Nhu phi lấy cớ đến lúc đó lại chèn ép nàng.

Dù sao, mỗi người mẹ đều mong con mình có thể hạnh phúc sau khi thành thân, lại mong chóng có tôn tử để bồng bế, mà Nhu phi chỉ có mình hần là con trai. Hơn nữa, hần cũng đã hai mươi sáu tuổi, thời đại này nam nhân vào tuổi hần hẳn là đã có con tám chín tuổi rồi, như vậy Nhu phi lại càng thêm sốt ruột. Nhưng nàng không muốn làm việc đó trước khi hai người thật lòng yêu thương nhau, thế nên chỉ có thể...

Hiên Viên Diệp vốn cũng không để ý tới, nhưng nghe được đề nghị của nàng, sâu thẳm đáy mắt hần lộ một tia cười khế, hần cũng thực muốn biết nữ nhân này muốn làm như thế nào?

Ánh mắt hạ xuống, vẽ mặt hần thành thật nói: “ Được như vậy cũng tốt, tránh cho Mẫu phi khỏi sốt ruột.” Kì thực hần không phải sợ Nhu phi sốt ruột mà là sợ Nhu phi phản đối. Vốn dĩ hôm nay hần dẫn nàng về Vương phủ là muốn đem gạo nấu thành cơm, khiến cho Mẫu phi của hần không có cách nào để phản đối nữa.

Tất nhiên là đề nghị của nàng cũng rất vừa ý của hần.

“ Vương phi có cao kiến gì hay không, đối với chuyện này bản vương không được tình thông cho lắm” Hiên Viên Diệp con người loé sáng, vẽ mặt vô số tội, bắt đầu dĩ nói.

Mạnh Phát Ảnh ngăn người ra, tuy lời hần nói nàng không biết bao nhiêu phần là thật bao nhiêu phần là giả, nhưng đối mặt với bộ dáng vô tội của hần thì cứ ngăn ra.

Như vậy nếu đối với bộ dáng vô tội của hần mà nàng vẫn hoài nghi thì có vẻ như nàng trở thành người xấu, lòng dạ hẹp hòi chẳng?

“ Cái kia, .. cái kia, người, làm giường đông đưa một chút, ta lại thêm vào đó chút âm thanh,.. như vậy là được” Loại sự tình này, đương nhiên khi nói ra miệng không tránh được có chút ngượng ngùng, Mạnh Phát Ảnh nói dứt quãng, mặc dù nàng không có kinh nghiệm lắm, nhưng trên TV hay trên mạng cũng đã từng xem qua rất nhiều. Cho nên rơi vào hoàn cảnh này cũng coi như bình thường đi.

Đôi mắt của Hiên Viên Diệp ánh lên một tia狡 hoạt, bắt giắc cười, rất chi là phối hợp nói: “ Được, bản vương sẽ đông đưa, đến lúc đó Vương phi sẽ kêu lên.”

Hần rất ngạc nhiên, không biết nữ nhân này kêu thì thành cái dạng gì nữa, dù sao thì nàng cũng là thiên kim tiểu thư, mẫu thân lại qua đời sớm, bản thân nàng trước kia lại si si ngốc ngốc, với loại sự tình này căn bản là cũng không thể biết rõ ràng đi.

“ Hiểu rồi” Mạnh Phát Ảnh khẽ gật đầu, nghe được tiếng hô hấp rất nhỏ ngoài kia, đôi mắt ánh lên tia cười, Ai da, chỉ là diễn trò thôi mà có gì phải khẩn trương vậy.

“ A... Ừm.” Mạnh Phát Ảnh phát ra tiếng kêu nhẹ, phát huy tối đa những gì đã xem, đủ để nữ nhân ngoài kia nghe được.

Thanh âm nàng phát ra kia giống như thật vậy, dù sao đi nữa chuyện này cũng không khó khăn gì mà bây giờ nàng mới có cơ hội bắt chước.

Khuôn mặt Hiên Viên Diệp bỗng nhiên đen lại, tâm tình chờ xem được trò vui cũng bay đến chín tầng mây rồi, đôi mắt hần dần trở nên mơ hồ, âm thanh này quá.... giống nữ nhân này... nàng làm sao có thể???

Mà Hiên Viên Diệp có chút không kìm lòng được, thân thể hần bỗng chốc căng lên, hai con ngươi cũng tối sầm lại, trong lòng lại dâng lên một cổ xúc động mãnh liệt, nghe được âm thanh kiều mị nàng phát ra dường như tinh thần không còn thanh tỉnh nữa, quên mất nhiệm vụ ...rung giường của mình.

Mạnh Phát Ảnh có chút không hiểu nhìn hần, tại sao hần lại bất động mà nhìn chăm chăm vào nàng kia chứ??

“Đừng kêu nữa, bốn vương hiện tại lại muốn ngươi” Hiên Viên Diệp thân mình gắt gao chèn ép lên thân thể nàng, nói thật nhỏ, thanh âm trầm đục, khàn khàn mang theo tia nguy hiểm làm cho Mạnh Phát Ảnh bị chặn lại, nàng lập tức ngậm miệng, cắn răng, không inh phát ra nửa điểm âm thanh nào nữa.

Hắn tùy ý nhặt một vật lên trên giường, không rõ là vật gì, đột nhiên hướng về phía cửa sổ rồi ném, ngay sau đó nghe được tiếng rên khe khẽ, bước chân lặng lẽ rời đi, xem ra Thanh Hà đã rời đi.

Hừ, sớm biết hắn sẽ dùng biện pháp như vậy, nàng cũng không cần phải phí sức như thế, sao hắn không nói sớm chứ???

Hiên Viên Diệp hơi nghiêng người nằm bên cạnh nàng, giọng buồn buồn nói: “Ngủ”. Hắn sợ ở trên thân thể nàng, kim lòng không được mà muốn nàng. Rõ ràng là muốn xem kịch vui, kết quả lại khiến chính mình buồn bực như vậy, tiếng kêu của nữ nhân này thực sự đã gọi lên khát vọng trong hắn.

“Được” Mạnh Phát Ảnh không hiểu rõ tâm tình của hắn giờ phút này, chỉ cho là Thanh Hà đi rồi thì không cần đóng kịch nữa, nhẹ nhàng lên tiếng đáp lời, tưởng rằng nhắm mắt là có thể ngủ, ai dè giằng co lúc nửa đêm đúng là mệt chết mà. Lại cảm giác được bàn tay của hắn di chuyển đến phía hông của nàng, nhưng cũng chỉ là ôm nàng thôi, ngoài ra không có thêm động tác nào nữa.

Mạnh Phát Ảnh khoé môi lộ ra một tia cười khẽ, nam nhân này thực để ý đến cảm nhận của nàng, chính bởi hắn tôn trọng nàng cho nên mới để ý. Nàng còn có gì phải lo lắng nữa, sau đó buông lỏng bản thân, tình cảm đến thì tùy ý mà tiếp nhận nó vậy.

Buổi sáng khi tỉnh lại, thấy hắn hai tay ôm nàng mà chăm chú quan sát nàng, thấy nàng mở mắt, khoé môi hơi cười nói: “Tỉnh?” Từ hôm nay trở đi hắn càng phải nỗ lực khiến cho nàng sớm yêu hắn.

“Ngươi sao không lâm triều?” Mạnh Phát Ảnh thấy bên ngoài trời đã sáng rõ bất giác cả kinh, hô lên.

“Hôn nay là ngày hậu tân hôn đầu tiên, bốn vương sao có thể vào triều sớm được chứ?” Mi tâm nhíu lại, thẳng thừng đáp, khoé môi lập tức cong lên rầu rĩ bồi thêm “Tuy rằng đêm qua động phòng hoa chúc không được viên mãn cho lắm!” Giọng nói kia có chút là giống một đứa trẻ đang bắt nạt.

Hả, Mạnh Phát Ảnh khoé môi hung hăng run rẩy, nam nhân này, cứ tiếp tục giả bộ đi, nàng giờ phút này có chút hoài nghi, hôm qua hắn có đúng là đang giả bộ không. Có phải trước mặt nàng hắn mới có bộ dáng như vậy? Nàng nhớ trước mặt người khác hắn đều trưng ra bộ mặt lạnh lùng như đá tảng.

“Tối qua Vương phi đã hầu hạ bốn vương, vậy thì sáng nay bốn vương sẽ hầu hạ lại Vương phi, thấy thế nào?” Hai mắt hắn loé sáng, nhìn Mạnh Phát Ảnh, bộ mặt ám muội cười nói, trong lúc nói chuyện tay hắn liền không an phận mà kéo áo nàng.

“Không cần, ta tự mình làm” Mạnh Phát Ảnh kinh hô, nhanh chóng gạt tay hắn ra, hắn khoái chí cười to, và tất nhiên hắn biết là nàng đang thẹn thùng nên sẽ cự tuyệt hắn, chẳng qua cũng chỉ là trêu chọc nàng mà thôi. Sau đó bản thân hắn đứng dậy xuống giường, tự nhiên ở trước mặt nàng mà thay y phục, một chút cũng không dừng, vừa thay vừa nhìn nàng đang ngồi chờ đợi ở trên giường.

Mạnh Phát Ảnh hung hăng trợn mắt lườm hắn, sau đó mới vội vàng cầm lấy y phục của mình, thừa dịp hắn quay lưng về phía nàng mà cấp tốc thay. Mạnh Phát Ảnh thay y phục xong cũng xuống giường, lại thấy hắn tiến đến bên giường cắt đầu ngón tay nhỏ vài giọt máu vào tấm trải giường. Nàng tự nhiên hiểu được ý tứ của hắn, chắc chắn lát nữa Thanh Hà sẽ đem qua cho Nhu phi xem, khiến Nhu phi tin tưởng.

Nàng cũng bị sự cẩn thận của hắn mà cảm động.

“Đi thôi, đi thỉnh an Thái hậu” Nhìn thấy trạng thái ngu ngơ của nàng, Hiên Viên Diệp cầm lấy tay nàng, kéo nàng đi ra ngoài.

Hắn hôm nay so với ngày thường quả thực không giống nhau, khi ra khỏi phòng trên gương mặt hắn còn mang theo nụ cười nhân hậu làm cho Túc Phong không khỏi ngáy người, xem ra Điện hạ hôm nay tâm tình không tệ.

Đến Vĩnh Thọ Cung, Thái hậu đã ở trong đại sảnh, trên gương mặt bà hiện ra sự lo lắng. Nhưng khi chính mắt trông thấy Hiên Viên Diệp ôm Mạnh Phát Ảnh đi vào thì mi tâm cũng dịu đi, lộ ra ý cười. “Hoàng

nãi nãi, Diệp nhi mang Phát nhi đến thỉnh an người” Không đợi nàng mở miệng hẳn đã vội vàng lên tiếng, giọng điệu mang chút vui vẻ mà nói.

Mạnh Phát Ảnh thầm cười, khẽ liếc nhìn hẳn rồi cúi đầu thỉnh an Thái hậu “ Phát nhi thỉnh an Hoàng nữ nãi” Biểu hiện của nàng vô cùng thân thiết, lại hiền hoà không khỏi làm cho người ta yêu thích.

“ Tốt, tốt lắm, đứng lên đi, đứng lên hết đi” Thái hậu đang vô cùng phấn khích, thực sự mà nói, ngày hôm qua bà trông thấy Hiên Viên Diệp mang Mạnh Phát Ảnh đi thì cũng có vài phần lo lắng, hai hài tử này trời sinh vốn tính tình đều ngang ngược , chỉ sợ rằng bọn họ phát sinh chuyện cãi cọ không hay. Thật không ngờ sự tình lại không phải như bà tưởng tượng, trông hai người bọn họ thật tốt, rốt cục cũng khiến bà bớt lo.

Thanh Trúc đứng một bên, thấy chủ tử cao hứng thì cũng âm thầm mà cao hứng theo. Nếu không phải hiện tại nàng đang giả làm Thần y thì nhất định cũng sẽ bật cười... Hoàng thượng vẫn còn chưa bãi triều, nếu nếu bây giờ hẳn lâm triều cũng không muộn. Nhưng Hiên Viên Diệp vẫn ngồi im mà không hề động đậy, chỉ hướng về phía nàng nháy mắt ra hiệu.

Mạnh Phát Ảnh dĩ nhiên hiểu được ý tứ của hẳn, hẳn là hẳn muốn đợi Thanh Hà đem tấm trải giường cho Nhu phi nhìn, sau đó bọn họ mới qua chỗ Nhu phi, vì thiết nghĩ Thanh Hà rất chậm chạp. “ Hoàng nữ nãi, chúng con vừa mới tới, ghế ngồi cũng chưa kịp ấm vậy mà người đã vội đuổi chúng con đi, tốt xấu gì thì người cũng để chúng con ở thêm chút nữa chứ.” Khoé môi nàng hơi cong lên ra vẻ nũng nịu nói.

Hiên Viên Diệp khẽ nhếch môi cười, xem ra nữ nhân này diễn trò như thực , không tồi.

Thái hậu hơi bất ngờ lại khẽ cười ,lập tức sảng giọng “ Nha đầu này, rất mồm mép, được rồi người muốn ngồi thì cứ ngồi đi, bây giờ vẫn còn sớm, dù sao Nhu phi bên kia cũng không vội” Thái hậu há lại không nhìn ra hành động này của bọn họ, nhưng thực không biết bọn họ làm thế này có mục đích gì. Nhưng nếu hai người họ không vội thì cứ theo ý họ đi.

Nghĩ đến ngày hôm qua, khi Nhu phi nghe nói Ảnh nha đầu đã trở lại, hơn nữa còn là do Diệp nhi đưa về thì sắc mặt có chút khó coi. Thanh Hà thấy Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh rời khỏi Vương phủ cũng tức tốc đi ra ngoài còn cầm theo tấm trải giường dính chút máu tươi vội đi đến Nhu Tâm Cung bẩm báo. Nhu phi thấy nàng ta chạy tới, mi tâm hơi nhíu, sắc mặt cũng có chút khó coi, ngày hôm qua cũng không có ai nói cho Nhu phi biết Mạnh Phát Ảnh đã hồi phủ, mà mãi đến tối mới biết tin nên không thể lập tức tới Vương phủ được. Hiện tại Thanh Hà lại chạy tới đây làm gì???

“ Người không ở trong Vương phủ mà hầu hạ, mới sáng sớm lại tức tốc chạy tới đây làm gì?” Thanh âm của Nhu phi giờ này có chút lạnh đậm.

“ Nhu phi nương nương, hôm qua Điện hạ đã dẫn Vương phi trở về, hơn nữa, hơn nữa tối qua bọn họ đã động phòng” Thanh Hà cũng nhìn thấu tâm tư bất mãn của Nhu phi nhưng vẫn kiên trì nói, thanh âm trầm xuống lại mang theo chút đồ kị, nàng ta so với nữ nhân kia xinh đẹp hơn lại tiền cung đã hơn hai năm mà Điện hạ lại không coi trọng, nữ nhân kia dựa vào cái gì mà có thể như thế? Nói thật thì nàng ta cũng không định bẩm báo chuyện này cho Nhu phi. Nhưng việc này dù nàng ta có mười lá gan cũng không dám giấu giếm đi, nên sáng sớm mới đi nói cho Nhu phi biết, dù sao thì Nhu phi vẫn luôn hy vọng Điện hạ sớm thành gia thất để có thể nhanh chóng được bồi dưỡng Hoàng tôn.

“ Người nói cái gì?” Nhu phi cả kinh thiếu chút nữa mà đứng dậy khỏi ghế. Con người có chút kinh ngạc nhưng rõ ràng là không vui. Theo lý mà nói, Hiên Viên Diệp năm nay đã hai mươi sáu tuổi, vẫn không có một nữ nhân bên cạnh, bây giờ rốt cục đã động phòng, nhưng nữ nhân lại là Mạnh Phát Ảnh tạm nhất thời không được cao hứng. Chính là phản ứng này có vẻ như hơi khác thường.

Nhu phi thật không ngờ bọn họ nhanh như vậy đã động phòng, có thể nhìn ra Mạnh Phát Ảnh tính tình rất ương ngạnh, đã đào hôn, bị đưa trở về mà liền động phòng ngay được, nếu Mạnh Phát Ảnh không tình nguyện Diệp nhi cũng không thể nào mà cưỡng bức Mạnh Phát Ảnh được.

Thanh Hà có chút nghi hoặc trước biểu tình của Nhu phi nhưng vẫn kính cẩn lấy tấm trải giường ra đưa tới trước mặt Nhu phi, nhẹ giọng nói: “ Buổi sáng nay khi nô tì thu dọn phòng của Điện hạ thấy được” Đây là chứng cứ chứng minh cho điều tối qua nàng ta rình mò lấy được, rốt cục là muốn Nhu phi nương nương có chút vui vẻ, nhưng sao giờ này nương nương lại không có lấy nửa điểm vui vẻ vậy. Ngay lập tức nghĩ đến Nhu phi vì chuyện đào hôn mà không thích Vương phi, nghĩ đến đây nàng ta liền khấp khởi mừng thầm.

Nhu phi cầm lấy tấm trải giường, khuôn mặt âm trầm, nhưng khi nhìn thấy vết máu trên bề mặt, đáy mắt cũng loé lên một cái. Máu này có vẻ như tập trung tại một điểm, Nhu phi nhớ khi xưa vào thời điểm không còn là xử nữ thì máu phân tán ở nhiều chỗ, dù sao vận động kịch liệt như vậy vết máu này không có cơ hội tập trung ở một chỗ mới đúng, phải chăng đây là giả??? Càng nghĩ, càng thấy khả năng này là có thể, dù sao đối với tính tình Diệp nhi và Mạnh Phát Ảnh, Nhu phi cũng quá hiểu rõ. Nhanh như vậy làm sao có thể động phòng được, thật là kì quái.

“Bọn họ tới qua thực sự ở cùng phòng?” Nhu phi hướng mắt về phía Thanh Hà hỏi, dù sao thì đối với sự việc này Nhu phi luôn có cảm giác gì đó không đúng. Thanh Hà sắc mặt khê biến đổi, sự do dự ẩn sâu ở đáy mắt, lại nói “Vâng.. đêm qua nó ở bên ngoài nghe được âm thanh mà Vương phi phát ra, thật là..” Thanh Hà dù sao cũng là nữ tử chưa lập gia thất, đối với loại chuyện này mà nói thì quả thực có chút ngại ngùng, chẳng qua là trước kia nàng có hầu hạ Nhu phi nương nương, mỗi lần Hoàng thượng qua đêm tại Nhu Tâm Cung thì Nhu phi đều phát ra loại thanh âm nhẹ nhàng này, có chút khó chịu nhưng cũng có chút hưng phấn, đêm qua Vương phi cũng phát ra loại âm thanh này. Ánh mắt Nhu phi có chút loé sáng, nhưng vẫn ẩn sâu một tia nghi hoặc, quay đầu lại với Thanh Hà xua tay: “Được rồi, người về trước đi, lo mà hầu hạ chủ tử cho tốt, chớ gây thêm nhiều loạn gì”

Thanh Hà cẩn thận đáp lời, sau đó từ từ lui ra. Thanh Hà rời đi không bao lâu, thì Hiên Viên Diệp liền dẫn Mạnh Phát Ảnh tới thỉnh an.

“Mẫu phi, Diệp nhi cùng Phát nhi tới thỉnh an người.” Hiên Viên Diệp thanh âm trước sau nhất mực cung kính, ánh mắt cũng tỉ mỉ mà quan sát Nhu phi, thấy biểu hiện của Nhu phi có chút khác thường thì biết chắc rằng Thanh Hà đã tới.

“Phát nhi thỉnh an Mẫu phi” Mạnh Phát Ảnh cũng cung kính hành lễ theo.

“Diệp nhi đứng lên đi” Nhu phi đứng dậy tới hắt, đỡ hắt dậy mà không ngó ngang gì tới nàng. Điều này khiến nàng hơi giật mình, xem ra Nhu phi đối với nàng có quá nhiều bất mãn. Hiên Viên Diệp thấy vậy đầu lông mày hơi nhíu lại, sau đó đứng dậy luôn đỡ Mạnh Phát Ảnh cùng đứng lên, nhưng nàng kiên quyết không đứng. Ban đầu là do nàng đau hôn nên Nhu phi bất mãn cũng là điều hợp lý, hôm nay nàng đến thỉnh an nhưng cũng là đến để giải thích chuyện kia. Mà bây giờ Nhu phi không cho nàng đứng lên, nếu nàng theo Hiên Viên Diệp đứng dậy khẳng định là Nhu phi càng tức giận hơn. Nàng biết hắt luôn nhất mực nghe lời Mẫu phi của hắt, cho nên nàng không muốn cho hắt rơi vào thế khó xử.

Hiên Viên Diệp cũng đã rõ tâm tư của nàng, khê thở dài, cũng không kéo nàng đứng dậy nữa.

“Lễ của người, bản cung không dám nhận” Nhu phi từ từ đứng dậy, nói có chút vòng vo, sau mới tức giận nói thẳng: “Người trong ngày đại hỷ lại đau hôn khiến cho Diệp nhi bị thiên hạ chê cười, hiện giờ lại quay trở lại, bản cung không thể nào tiếp nhận đứa con dâu là người” Lời nói của Nhu phi lần này đặc biệt ngoan cố, không che giấu một chút tức giận nào, chuyển sang nhìn Hiên Viên Diệp cũng tức giận không kém: “Diệp nhi, người không phải nói với Mẫu phi là không tìm nàng ta sao? Vì sao lại dẫn nàng về Vương phủ, nàng đối với người như vậy, người vẫn mang nàng ta trở về, người có biết người đang làm cái gì hay không?”

Theo lý mà nói, thân làm mẹ phải lo lắng chu toàn cho con, mong con không chịu bất cứ tổn hại nào, hiện giờ Nhu phi phản nộ như vậy là điều hoàn toàn có thể lý giải được. Cho nên, thấy Nhu phi tức giận như vậy thì cũng không nằm ngoài dự đoán của Mạnh Phát Ảnh.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp trùng xuống, mi tâm khê nhăn lại, sau đó trầm giọng nói: “Nhi thần cùng Phát nhi đã động phòng, gạo sống cũng đã nấu thành cơm, bây giờ Mẫu phi không tiếp nhận cũng không được” Thanh âm của hắt rất nhẹ nhưng vẫn mang theo điệu bộ cung kính, những lời hắt nói ra không khỏi khiến cho Nhu phi khiếp sợ.

Tất cả những điều này đều nằm trong dự kiến của hắt, hắt đã có kế hoạch chu toàn là vì hắt sợ Nhu phi phản đối, ngăn cản hắt mang Mạnh Phát Ảnh trở về. Cho nên hôm qua mới vội vã mang nàng trở về. Nghe thấy vậy Mạnh Phát Ảnh cũng có chút run sợ, nàng thật không ngờ, Hiên Viên Diệp có thể trực tiếp đối đầu với Nhu phi như thế, đặc biệt là câu cái gì mà không tiếp nhận cũng không được, thật là quá hung hãn.

“Người..” Nhu phi chán nản, tay run run, bộ dáng tựa hồ như muốn ngắt đi, tiểu cung nữ ở bên cạnh vội

vàng dờ. “ Người là muốn bức chết Mẫu phi có phải không? Mẫu phi mọi chuyện đều suy nghĩ cho người, người lại vì nữ nhân kia mà dám cãi lời Mẫu phi, chống đối Mẫu phi” Nhu phi càng nói càng giận, càng lúc càng kích động, rồi vươn tay về phía cửa tức giận mà quát: “ Đi ra ngoài, tất cả đều ra ngoài hết cho bản cung.”

Đầu lông mày của Mạnh Phát Ảnh theo bản năng mà nhăn lại, nàng thật không ngờ thái độ của Nhu phi lại kịch liệt như thế, nàng vốn là muốn cho Hiên Viên Diệp nói ra như thế, dù Nhu phi chưa khẳng định thì theo lời hần nói gao đã thành cơm rồi còn có thể thế nào nữa??? Như vậy hần là Nhu phi không thể nói được gì nữa, nếu còn nói gì nữa chắc chắn sẽ làm ảnh hưởng đến tình mẫu tử. Còn về lời nói bá đạo của Hiên Viên Diệp, hần đã muốn vậy thì nàng tôn trọng ý kiến của hần.

Nhưng không ngờ Nhu phi vẫn cứ nhất quyết đuổi hần ra ngoài. Suy nghĩ của Nhu phi hần là quá đơn thuần cho nên không nghĩ sâu xa , dù Nhu phi biết như thế sẽ khiến tình cảm mẫu tử sẽ bị sứt mẻ mà vẫn cố làm.

Con người của Mạnh Phát Ảnh loé lên, Nhu phi này cũng quá đơn thuần đi, nên mới có thể trước mặt nàng mà không hề che giấu sự tức giận chứng tỏ Nhu phi đã thống hận nàng tới cực điểm.

“ Vậy thì nhi thần và Phát nhi trước xin cáo lui, đợi Mẫu phi bớt giận, chúng con sẽ lại đến” Hiên Viên Diệp kéo Mạnh Phát Ảnh, ôm nàng vào lòng, giọng nói trầm ổn, mang theo chút lãnh khí.

Vốn là đang tức đến mức dồn máu, sắc mặt Nhu phi lại nhanh chóng chuyển sang trắng bệch, lập tức té xỉu. Thế nhưng Hiên Viên Diệp lại không hề có ý muốn an ủi Nhu Phi, vẫn ôm lấy Mạnh Phát Ảnh đi ra ngoài, đi được vài bước lại nói vọng vào “ Thanh Hà dám khi dễ chủ nhân, ngày hôm qua còn cố ý cản người đi truyền lệnh cho Vương phi, khiến Vương phi phải dùng bữa ở bên ngoài, vậy mà trước mặt Bối vương còn dám đối gạt, tối qua lại còn dám ở bên ngoài cửa sổ nghe lén Bối vương, vì thế hôm nay con đã dặn dò Túc Phong tìm chỗ tốt bán nàng ta rồi” Hần hôm qua không xử trí Thanh Hà mà đợi đến hôm nay là vì biết Thanh Hà sẽ đem tấm chăn có “Máu xử nữ” kia đến cho Nhu phi xem qua, dù sao nàng ta cũng là người của Nhu phi nên để nàng ta làm việc này là thích hợp nhất.

Mà hôm nay, nha đầu này đã không còn một chút giá trị lợi dụng nào nên hần tuyệt đối sẽ không lưu lại nàng ta. Hần cũng không nói cho Nhu phi biết trước, cái này gọi là tiền trạm hậu tấu. Mạnh Phát Ảnh thật không ngờ hành động của hần lại nhanh như vậy. Hơn nữa không may mắn để tâm đến Nhu phi .Nàng biết hần làm như vậy cũng là vì nàng.

“ Người, người thực sự bị nữ nhân này làm ê hoặc, không biết nàng ta học được thuật dụ dỗ mê hoặc người ở đâu, người biết mà không tỉnh ngộ” Nhu phi càng nói càng khó nghe, tay chân khuỵa loạn xạ lên, dù tức giận đến gần như không thở nổi nhưng Nhu phi vẫn không chịu ngừng, chỉ thẳng vào Mạnh Phát Ảnh mà nhiếc móc. Có thể thấy được Nhu phi giận đến mức hồ đồ, theo Mạnh Phát Ảnh đây là do Nhu phi tính tình đơn thuần lại dễ nổi nóng, không che giấu nửa điểm tức giận cứ như vậy mà nhục mạ nàng, điều này nàng có thể hiểu.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp bỗng trở nên lạnh lùng, tay ôm lấy Mạnh Phát Ảnh, không nói thêm câu nào nữa, lập tức đem nàng ra ngoài. Hiện tại tâm tình Mạnh Phát Ảnh không tốt nên nàng cũng không nói thêm gì nữa. Vốn lỗi là do nàng đào hôn, hiện tại nàng đến đây để xin lỗi, không ngờ Nhu phi lại tức giận đến mức đó, đến lời xin lỗi cũng không thể nào mà nói ra được. Hơn nữa nàng cũng biết Nhu phi không thích nàng, không chỉ là không thích thôi mà còn là cực ghét nữa, cực lực phản đối chuyện Hiên Viên Diệp mang nàng hồi Vương phủ.

Cho nên, Hiên Viên Diệp mang nàng trở về lần này, khẳng định không phải do chủ ý của Nhu phi, theo tính tình Hiên Viên Diệp thì hần nhất định là đã để ý nàng rồi. Nghĩ đến đây trong lòng ngực nàng tràn đầy vui sướng, cũng không vì bị Nhu phi nhục mạ mà tức giận, ngược lại khoé môi lại tràn đầy ý cười.

Nhưng Hiên Viên Diệp thì hiển nhiên là để ý đến những lời mà Nhu phi vừa mới trách móc nàng, vòng tay qua hông nàng ôm càng lúc càng chặt, đi thẳng về phía trước. Khi đến hậu viện mới ngừng lại, bình thường nơi này rất ít người qua lại.Đến lúc này hần mới đưa mắt nhìn nàng, lại thấy nàng đang cười thì trở nên sững sờ.

Nàng bị mắng mà vẫn cười ra tiếng, không phải bị chửi đến mức ngu ngốc rồi đấy chứ???

“ Sao thế? Bị mắng mà còn cười được, thật là..” Hiền Viên Diệp nhìn thấy nàng như vậy thấy có điểm không đúng, không khỏi chế giễu nàng . Mạnh Phát Ảnh cũng chỉ nhìn hẩn một cái, ngoài ra cũng không nói thêm lời nào, nàng thật không ngờ hẩn trước mặt Nhu phi còn bảo vệ nàng như vậy. Nàng biết, hẩn trước giờ cực nghe lời Nhu phi, Nhu phi nói cái gì thì chính là cái đó, chưa bao giờ cãi lời nhu Phi dù chỉ là nửa câu, nhưng mà hẩn vừa mới vì nàng mà chống đối lại Nhu phi. Mặc dù nàng biết, vì nàng mà hai mẫu tử hẩn xung đột, việc này dù thế nào đi nữa thì cũng có chút không tốt.

Nhưng mà bây giờ trong lòng nàng thực sự cảm động, âm thầm vui sướng. Kì thực, nếu Nhu phi nhường bước thì mọi chuyện sẽ không thành ra thế này, dù gì thì nàng đến đây cũng là để nói lời xin lỗi, nàng cũng sẽ cố gắng để trở thành con dâu tốt, thế nhưng Nhu phi căn bản là ngay từ đầu đã không muốn cho nàng và Hiền Viên Diệp cơ hội nào rồi.

“ Nàng tức giận à?” Hiền Viên Diệp sắc mặt trùng xuống, nhẹ giọng hỏi mang theo tia lo lắng, mấy lời Mẫu phi vừa nói hẩn nghe còn thấy tức giận huống chi là nàng. Hẩn cũng thật không ngờ Nhu phi lại thốt ra những lời khó nghe như vậy. Mạnh Phát Ảnh quét mắt nhìn hẩn một cái, con mắt nào của hẩn thấy nàng tức giận vậy??? Rõ ràng nàng đang cười mà, kì thực hẩn sẽ không cho rằng nàng giận quá hóa cười chứ? Nhưng lời quan tâm của hẩn khiến nàng thấy cực kì vui vẻ.

Nhìn thấy nàng vẫn không nói gì như cũ, trong lòng hẩn có chút nóng nảy, đột nhiên duỗi thẳng tay về trước mặt nàng, thấp giọng nói: “ Nếu không, nàng liền đánh Bồn vương cho hả giận, được không?” Mặc kệ như thế nào, cũng không thể quay trở về kiếm Nhu phi khiến cho nàng bớt giận được. Vừa mới lúc này, hẩn đã xem nhẹ phản ứng của Nhu phi, hẩn vốn tưởng rằng khi Nhu phi biết hẩn đã cùng Mạnh Phát Ảnh động phòng rồi thì sẽ không so đo chuyện trước đây, không phải Nhu phi vẫn luôn thúc giục hẩn chuyển sinh con để cái hay sao, sao lại phản ứng quyết liệt vậy?

Nghĩ đến đây, đáy mắt sâu tím tấp của hẩn bỗng chợt hiện lên một tia lãnh ý. Mạnh Phát Ảnh thấy cánh tay hẩn hơi duỗi ra, có chút sưng sốt, nam nhân này thật là, tự lấy thân mình để đỡ dành nàng ư??? Hẩn muốn nàng đánh hẩn để làm cho nàng hết giận. Mạnh Phát Ảnh chớp chớp mắt, dù sao chính hẩn muốn nàng đánh hẩn mà, nếu nàng không đánh thì quả thực rất phí công hẩn rồi

~Vì thế Mạnh Phát Ảnh bỗng nhiên há miệng nhe răng, hung hăng mà cắn Hiền Viên Diệp một cái. Trên cánh tay hoàn mỹ thon dài của hẩn in trọn vẹn một hàm răng của nàng ở đó.

Độ cong hết sức hoàn mỹ, nàng nhìn qua kiệt tác của mình một lần, rất đẹp mắt, đối với tác phẩm này mà nói nàng tương đối vừa lòng. Khoé môi khẽ nhếch lên khiến ý cười lan ra, nụ cười sáng lạn mang theo vài phần nghịch ngợm đáng yêu.

“ Nàng, nàng quả thật độc ác” Hiền Viên Diệp khoé môi hơi nhếch nhẹ một chút, vẻ mặt sủng nịnh .Thấy bộ dáng nghịch ngợm của nàng, khoé môi hẩn cũng bất giác nở nụ cười. Biểu tình đáng yêu của nàng lúc này so với bộ dáng cường ngạnh lúc trước càng thêm mê người.

“ Đánh dấu bản quyền, cái này sau này sẽ thuộc quyền của bốn cô nương” Mạnh Phát Ảnh mang theo nụ cười bá đạo tuyên bố. Hiền Viên Diệp không ngừng cười lớn, đối với lời tuyên bố bá đạo của nàng kia, hẩn còn cảm thấy rất vừa lòng , cũng phối hợp với lời nói của nàng : “ Vậy sau này Bồn vương sẽ là người của nàng, sau này Bồn vương sẽ do nàng phụ trách ~” Âm thanh nửa thật nửa giả, mang theo ý cười.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, người này người này ... ngoan quá !Chính nàng cũng không thể tưởng tượng được, hẩn lại có thể nói ra những lời này, hơn nữa biểu tình rất nghiêm túc.Khoé môi Mạnh Phát Ảnh không nhin được mà khẽ giật giật mấy cái.

Hiền Viên Diệp, cho dù người có lợi hại, thì ta cũng sẽ ăn người.

Thấy nàng buồn bực của nàng, hẩn không khỏi bật cười ra tiếng: “Ha ha, đi thôi” Sau đó Hiền Viên Diệp ôm lấy nàng, đi về hướng Vĩnh Thọ Cung, Thái hậu nhìn thấy trên mặt hai người bọn họ đều mang theo ý cười liền âm thầm thở dài nhẹ nhõm, bà còn sợ Nhu phi sẽ làm khó Mạnh Phát Ảnh, xem ra chỉ là do bà suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

“ Có chuyện gì mà vui vẻ như vậy, nói cho Hoàng nãi nãi nghe xem” Thái hậu nhìn thấy bọn họ tiến vào, liền đứng lên đi tới trước mặt bọn họ, vẻ mặt tràn ngập tình yêu thương .Nhìn thấy dáng vẻ hai người hạnh phúc như thế này, bà cảm thấy rất vui vẻ.

“Hoàng nãi nãi, người xem người kia, sao lại cười gian như vậy chứ?” Mạnh Phát Ảnh tới bên Thái hậu, khẽ làm nũng rồi nói. Nàng biết Thái hậu thật lòng muốn tốt cho nàng, hơn nữa chính Thái hậu cũng muốn nhìn thấy nàng cùng Hiên Viên Diệp ở chung một chỗ. Hiện giờ mới trông thấy hai người họ vui vẻ như vậy trong lòng Thái hậu chỉ sợ đã sớm nở hoa rồi.

“Người, nha đầu này lại dám trêu chọc Hoàng nãi nãi” Thái hậu cũng không giận mà chỉ cố ý hắng giọng một chút.

“Ai nói không phải, hôm qua Thái hậu mất ngủ cả đêm, nói không biết hai tiểu oan gia kia thế nào, hôm nay nhìn thấy Vương gia cùng Vương phi hoà thuận như thế sao có thể không cao hứng? Hôm qua lo lắng cả đêm không ngủ được, chỉ e hôm nay lại vui vẻ cả đêm không ngủ được” Lan Mai luôn bên cạnh hầu hạ Thái hậu, cũng không nhịn được cười nói. Đã lâu lắm rồi nàng cũng không nhìn thấy Thái hậu vui vẻ như vậy. Thái hậu tuy không nói ra miệng, khuôn mặt lúc nào cũng giữ nụ cười nhưng thực ra trong lòng còn ngổn ngang rất nhiều chuyện.

“Ngay cả nha đầu người cũng có ngày tạo phản, dám tập trung lại khi dễ ai gia phải không?” Thái hậu khẽ liếc nàng ta, ngữ khí câu gắt nhưng trên khuôn mặt vẫn lộ ra tia cười. Chỉ có Thanh Trúc khó chịu, trong lòng rõ ràng vui vẻ mà muốn cười lại không dám cười, chứ đừng nghĩ đến nói chuyện, tuy là lúc trước nàng ta có uống thuốc thay đổi giọng nói nhưng cũng không giống hoàn toàn chủ tử lúc trước, lẽ gạ người khác còn có thể, nhưng Hiên Viên Diệp đang ở tại chỗ này, Thanh Trúc chỉ sợ sẽ lộ ra sơ hở.

“Thái hậu cao hứng, nô tì cũng cao hứng theo, hôm nay khí sắc của Thái hậu cực kì tốt, hồng hào này như trẻ ra cả chục tuổi vậy. Có câu, người làm xong một việc tinh thần liền phần chấn quả thực không sai” Lan Mai biết Thái hậu không bức bối liền nhẹ giọng nói thêm, nhìn sang phía Thái hậu nét mặt rạng rỡ, trong lòng cũng vui sướng thêm vài phần.

“Ha ha nha đầu kia, người cũng biết là ai gia đang vui vẻ sao” Thái hậu thật là vui vẻ cười ra thành tiếng, hôm nay bà rất cao hứng, tâm tình tốt lắm, tinh thần phần chấn lên hẳn.

“Trở về chưa, thực sự trở về chưa?” Ngay lúc này, một giọng nói cực kì thanh thúy, vội vã bên ngoài vào dội từ, ngay sau đó nghe thấy tiếng bước chân chạy bộ đến. “Xem, xem, vừa mới về tới mà nó đã chạy tới đây rồi” Thái hậu nghe được âm thanh kia, cười nói.

Mạnh Phát Ảnh nghe được âm thanh kia, khoé môi bất chợt cũng cong lên một đường. Hiên Viên Tinh, rốt cục cũng gặp lại. Nàng vì xem bệnh cho Thái hậu nên có gặp qua vài lần, nhưng mấy lần đó nàng cùng Hiên Viên Tinh cũng chưa hề để ý nhau. Ai bảo lúc ý nàng còn đang bận là Thần y, sao dám lộ thân phận thật ra.

“Người trở về thật sao?” Hiên Viên Tinh bước vào gian phòng nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh nhất thời vui mừng mà hô lớn, sau khi hô xong mới nhìn đến Hiên Viên Diệp ngồi bên cạnh, đôi lông mày khẽ cau lại. Rồi đi từng bước đến hành lễ “Thất ca” Trong thanh âm kia rõ ràng nghe ra vài phần buồn bực, dù sao Hiên Viên Diệp ở đây nàng không thể tùy hứng, muốn làm gì cũng được. Bây giờ không phải thời gian lâm triều sao, thất ca sao lại ở chỗ này???

“Ta thấy người nhìn thấy ta có vẻ như không tình nguyện cho lắm” Hiên Viên Diệp hơi nhướn lông mày, nhìn về phía nàng, thấp giọng nói, giọng điệu mang theo chút chế nhạo “Bổn vương còn chưa tìm người tính sổ đâu, người bây giờ sao có thể bất mãn với Bổn vương như vậy”

Hiên Viên Tinh sững sốt, ánh mắt trầm xuống rõ ràng mang theo chút ngoài ý muốn, bình thường nàng tới chỗ thất ca thỉnh an, nhiều lắm thất ca chỉ đáp lại một tiếng có đôi khi chỉ gật đầu không nói gì, hôm nay sao tự dưng nói nhiều vậy!?! Mà giờ khắc này khuôn mặt hắn cũng không có vẻ lạnh băng như thường mà trông còn rất vui vẻ, thông minh như nàng chắc chắn hiểu chuyện gì sắp xảy ra, liền nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh “Thất tẩu, người phải bảo vệ cho ta” Một tiếng thất tẩu làm cho Hiên Viên Diệp sững sốt, trên mặt nhanh chóng lộ ra ý cười. Mà Mạnh Phát Ảnh nàng cũng bị cách xưng hô này làm cho đỏ mặt, trong hoàng thất có cách xưng hô theo tôn hiệu, không ngờ hôm nay nghe lại thấy thân thiết như vậy.

Hiên Viên Tinh nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Hiên Viên Diệp, biết hai người bọn họ không xảy ra xung đột, mà hiện tại đối với đối phương hình như cũng có chút tình cảm nên nàng cũng vì bọn họ mà cao hứng. Nhưng lúc trước Mạnh Phát Ảnh đã áp ứng, sẽ đưa nàng ra ngoài cùng, ai ngờ nhanh như vậy Mạnh

Phát Ảnh đã bị tóm trở lại, hy vọng của Hiên Viên Tinh lại rơi vào khoảng không, quay lại kéo lấy tay Mạnh Phát Ảnh khẩn cầu: “Thất tẩu, tối nay người tới chỗ ta đi, chúng ta sẽ nói chuyện cả đêm, chuyện người ra khỏi thành thế nào đều kể ta nghe đi”

Hiên Viên Tinh không thể đi ra ngoài, không tận mắt nhìn mọi thứ, muốn nghe kể một chút cũng không phải là yêu cầu quá đáng gì. Chính là lời chưa kịp nói hết lời đã cảm thấy có ánh mắt hung hăng, thẳng tắp rơi trên người nàng, hận không thể trực tiếp giết chết nàng, không khỏi khiến cho Hiên Viên Tinh run rẩy.

Mà ánh mắt kia cũng nhanh chóng hướng về phía Mạnh Phát Ảnh, mang theo sự uy hiếp cùng cảnh cáo, nếu nàng dám đáp ứng, hẳn sẽ...Mạnh Phát Ảnh bỗng dưng lạnh người, nam nhân này, vĩnh viễn đều bá đạo như vậy.

“Cái này cũng không cấp bách lắm, thất tẩu khi nào có thời gian thì qua chỗ ta kể cho ta nghe cũng được” May là Hiên Viên Tinh còn biết thức thời, vội vàng sửa lời, nàng không muốn bị thất ca nhìn như vậy cho đến chết. Thái hậu thấy bọn họ đấu vô mồm, nét cười trên mặt càng đậm. Buổi sáng nay, trong Vinh Thọ Cung không ngừng truyền ra tiếng cười, hơn nữa lại có thêm tăng băng là Hiên Viên Diệp ở đây.

Buổi trưa, Hoàng thượng lại dẫn theo Nhu phi tới. Lúc này Thái hậu lại cố ý sắp đặt để bọn họ cùng dùng bữa với nhau. Giờ phút này trên mặt Nhu phi không còn sự tức giận như ban sáng nữa mà đã khôi phục vẻ ôn nhu như thường ngày. Thấy Hoàng thượng cùng Nhu phi tiến vào, mọi người trừ Thái hậu ra đều đứng lên hành lễ: “Thỉnh an Hoàng thượng, thỉnh an Nhu phi”

Nghĩ đến chuyện sáng nay, trong lòng Mạnh Phát Ảnh không khỏi có chút lo lắng.

“Tất cả bình thân” Hoàng thượng vẫy tay cho tất cả ngồi. Nhu phi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, trên mặt vẫn còn chút khó coi, nhưng lại chủ động tiến tới chỗ nàng. Mạnh Phát Ảnh, lông mày hơi nhíu lại, thân người cứng đờ, không biết Nhu phi lại định làm gì???

“Bản cung hồi sáng có chút kích động nói ra những lời khó nghe, hy vọng người đừng để trong lòng” Thật không ngờ Nhu phi lại đi đến nói với nàng như vậy, giọng điệu còn có chút áy náy.

“Phát nhi không dám” Mạnh Phát Ảnh cả kinh, vội vàng đáp lời, nhất thời không kịp phản ứng, dù có thế nào thì nàng cũng không thể tưởng tượng rằng Nhu phi lại có thể nhận lỗi với nàng. Dù sao Nhu phi cũng là bậc trưởng bối, làm việc sai trái mà không nhận lỗi nàng cũng không dám oán thán nửa lời kia mà. Nhưng mà Nhu phi lại không e dè, trước mặt Thái hậu cùng Hoàng thượng nhận lỗi như vậy, tính tình của Nhu phi đúng như lời đồn, nghĩ cái gì thì làm cái đó, thật sự rất thẳng thắn, có chút giống như một đứa trẻ vậy, buổi sáng khó chịu, đến trưa lại vui vẻ được. Tính tình như vậy mà vẫn có thể sống yên ổn trong cung, thật đúng là kỳ diệu.

Thái hậu con người chột loé lên một chút, bà tưởng buổi sáng nay Mạnh Phát Ảnh và Nhu phi không phát sinh chuyện bất thường nào cả. Hóa ra Nhu phi lại làm khó Ảnh nha đầu nên bây giờ lại tới đây để giải thích.

“Nếu người đã vào Vương phủ, về sau nhớ chiếu cố đến Diệp nhi giúp ta” Nhu phi ngăn người, lại nhẹ giọng nói. Ánh mắt từ từ hướng về phía Hiên Viên Diệp, đương nhiên Nhu phi nói ra những lời này hoàn toàn là vì Hiên Viên Diệp.

“Mẫu phi không cần lo lắng, Phát nhi làm tất tốt việc này” con người Hiên Viên Diệp khê buông xuống, cung kính đáp lời, rồi lại vội cụp mắt xuống như ẩn giấu điều gì đó.

“Được, như vậy là tốt rồi, Mẫu phi cũng an tâm” Trên khuôn mặt Nhu phi lộ ra một tia cười nhạt.

“Được rồi, tất cả dùng bữa đi” Hoàng thượng nhẹ kéo Nhu phi qua ngồi bên cạnh mình, thấp giọng nói. Mọi người cũng theo đó mà ngồi cùng xuống. Mạnh Phát Ảnh cũng tự nhiên ngồi bên cạnh Hiên Viên Diệp. Trong lòng nàng luôn suy nghĩ tại sao Nhu phi lại hành động như vậy, hồi sáng còn tức giận nhiều như thế, thậm chí còn trách móc nàng, giữa trưa lại nói lời áy náy. Nếu cùng một thân phận thì không nói làm gì, đằng này Nhu phi lại cao cao tại thượng thế kia, haiz chẳng lẽ ý tứ của Nhu phi lại đơn giản như vậy, nghĩ cái gì thì làm cái đó thật?

“Ăn nhiều một chút, nhìn nàng rất gầy” Hiên Viên Diệp thấy bộ dạng thất thần của nàng thì đầu lông mày nhíu lại, gấp một chút đồ ăn vào chén của nàng, thấp giọng nói.

“ Đúng đó, Ảnh nha đầu ăn nhiều một chút, nhìn thân thể người gầy ốm như thế, chừng nào Hoàng nãi nãi mới được ôm chắt trai đây?” Thái hậu thấy Hiền Viên Diệp nói vậy, cũng phụ họa theo. Mạnh Phát Ảnh vừa đưa đồ ăn lên, hơi ngưng lại một chút. Cái gì mà chắt trai chứ, Thái hậu gấp quá đi. Mạnh Phát Ảnh mới khoảng mười sáu, mười bảy, còn chưa thấy nguyệt sự đâu. Tại thời cổ đại này, mười bốn, mười lăm tuổi đã thành hôn, sau đó liền có hài tử. Đông Nhi theo hầu nàng chưa tới mười lăm tuổi đã có. Nàng xuyên tới cổ đại này cũng đã được ba tháng, vốn còn tưởng nguyệt sự không bình thường, chậm trễ một chút, nhưng mà đã ba tháng rồi vẫn chưa thấy, nhất định là không bình thường. Đối với việc bắt mạch nàng chung quy không hiểu lắm, mà nguyên nhân không có nguyệt sự cũng nhiều lắm, đại loại bây giờ không có công nghệ hiện đại kiểm tra, nàng cũng không biết nguyên nhân nào cả.

Nhưng rõ ràng là nếu không gặp nguyệt sự thì không có khả năng mang thai. Suy nghĩ nhập tâm, Mạnh Phát Ảnh thậm chí còn quên ăn cơm, trong lòng có chút nặng nề. Nhu phi hướng ánh mắt về phía nàng, có chút dò xét. Ý là, toàn bộ nữ tử vừa xuất giá, khi nhắc đến vấn đề này đều che mặt xấu hổ, huống chi hôm qua nàng đã cùng Hiền Viên Diệp động phòng.Sao bây giờ lại ngẩn người ra, có chút gì đó... Thái hậu cũng có chút nghi hoặc nhìn vào mắt nàng, không biết nha đầu kia đang nghĩ gì nhỉ?

“ Ngẩn người cái gì đó, cơm không ngon sao?” Hiền Viên Diệp giơ tay lên dùng sức gõ nhẹ vào trán nàng, không biết nàng đang nghĩ cái gì nữa, cũng không thấy Nhu phi cùng Thái hậu đang xem xét thái độ của nàng à? Vì sao nàng lại thất thần ?

“ A, à vâng ” Lúc này Mạnh Phát Ảnh mới hoàn hồn, bắt đầu ăn cơm, nhưng trong lòng vẫn vô cùng rối rĩ, nặng nề như trước. Sau khi trở về, lại tự mình sắc mấy thang thuốc uống xem có tốt hơn chút nào hay không. Trước kia nàng cũng không lưu tâm chuyện này này, nhưng vừa nghe Thái hậu nói thì có chút bận tâm.

Hiền Viên Diệp cũng không biết nàng đang nghĩ gì, nhưng nhìn bộ dáng của nàng, mi tâm hơi nhíu lại, không khỏi lo lắng. Lúc xế, chiều hẳn cùng Hoàng thượng đi xử lý một số việc, còn nàng thì cùng Tinh Nhi đi thăm thú mọi nơi. Về sau cung nữ bên Nhu phi truyền lời, nói là có chuyện cần nói với nàng. Mạnh Phát Ảnh nhất thời cũng không rõ, Nhu phi muốn nói chuyện gì với nàng đây. Dù sao trưa nay Nhu phi xin lỗi nàng chẳng qua cũng vì Hiền Viên Diệp chứ chưa thực sự là thích nàng.

Thái hậu cũng nhăn mày lên có chút bận tâm, nhưng Nhu phi đã sai người truyền đến, không thể không để Ảnh nha đầu đi được, cho dù thế nào thì đó vẫn là mẫu thân của Diệp nhi.

Mạnh Phát Ảnh đi theo sau cung nữ kia, vào đến Nhu Tâm cung thì không khỏi sửng sốt, làm sao mà cả bốn vị quý phi đều có mặt ở đây thế này???

“ Phát nhi, người đã đến rồi, ngồi đi” Lần này Nhu phi thấy nàng đến, thái độ rất thân thiết, nhẹ nhàng hô.

“ Phát nhi thỉnh an các vị nương nương” Mạnh Phát Ảnh cúi đầu hành lễ, sau đó yên vị lên vị trí mà Nhu phi chỉ định, trong lòng không khỏi suy tư, Nhu phi muốn giở trò gì nữa đây, vì sao còn mời ba vị quý phi kia tới nữa.

“ Người cùng Diệp nhi thành hôn, chúng ta đều đã chuẩn bị lễ vật, nhưng lại không nghĩ rằng...” Minh phi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh cười nói, thế nhưng lại bỏ câu nói giữa chừng, ngụ ý là gì thì cũng đã quá rõ ràng.

“ Minh phi nương nương có tâm, Phát Nhi không dám làm cho nương nương phải tổn hao tâm trí” Mạnh Phát Ảnh trong lòng không khỏi cười lạnh, đúng là thấy ấm nước nào sôi thì nhắc ấm nước đó, dám ở trước mặt Nhu phi khơi ra chuyện này.

Quả nhiên, mặt Nhu phi cũng sa sầm lại, nụ cười trên gương mặt cũng từ từ biến mất.

“ Ha ha nhưng lễ vật của chúng ta cũng không có gì đáng nói, mấy tỷ muối chúng ta thấy Nghê Vương phủ quá mức lạnh lẽo, cho nên mới cố ý đưa vài tiểu nha đầu tới Nghê Vương phủ để Nghê vương phủ thêm náo nhiệt, một phần cũng là có thể hỗ trợ cho người” Minh phi khinh thường cười nói.

Mạnh Phát Ảnh sắc mặt cũng có chút trùng xuống, nàng mới bước vào Vương phủ ngày đầu tiên đã vội vàng muốn đưa nữ nhân tới, cái gì mà thêm náo nhiệt chứ, không phải là có ý muốn chính nàng hay sao? Con người lạnh lẽo, Mạnh Phát Ảnh vừa định mở miệng thì Nhu phi đã nhanh miệng nói trước: “ Muội

muội tuy là có lòng tốt, nhưng Phất nhi vừa mới hồi phủ, đang trong thời gian tân hôn, hay là trước hết đừng tặng, các người hẳn cũng biết tính tình Diệp nhi thế nào, chắc hẳn nó cũng không đồng ý đâu” Mạnh Phất Ảnh ngăn người không ngờ Nhu phi lại vì nàng mà ra mặt như thế, đương nhiên cũng hiểu được Nhu phi quan trọng là sợ Hiên Viên Diệp không đồng ý.

“ Ai nha, tỷ tỷ, muội muội là cảm thấy tân hôn bọn họ không có chút náo nhiệt, cho nên mới đem người qua, không phải sao? Mà chuyện này chỉ cần nữ nhân đồng ý, chẳng phải là nam nhân cũng theo đó mà thấy hợp lý sao”

“ Ta không đồng ý” Mạnh Phất Ảnh con người lạnh lùng quét về phía Minh phi, từng chữ một rành mạch mà nói ra, thanh âm tựa như không cho đối phương nửa con đường sống, mà cũng không chừa cho Minh phi một chút tình cảm nào. Minh phi đã làm ra sự việc này thì nàng cũng không sợ đắc tội với bà ta ta. Nếu nàng đã muốn tiếp nhận Hiên Viên Diệp thì không có khả năng để nữ nhân khác nhìn trộm hắt hủi một cái. Cũng đừng tưởng sẽ bắt nạt được nàng, nàng cũng không phải giống nữ tử cổ đại mà vâng vâng dạ dạ suốt ngày.

Nếu nàng yêu Hiên Viên Diệp, thì cho dù Hoàng thượng có nhúng tay vào thì nàng cũng quyết không cho nữ nhân khác tới gần hắt hủi được. Nhu phi đối với nàng mà nói hẳn có chút bận tâm, nhưng dù gì thì Nhu phi vẫn là thân mẫu của Hiên Viên Diệp, nếu Nhu phi đã vì nàng mà mở miệng thì nàng còn gì phải lo lắng nữa.

“ Người...!” Minh phi thực chán nản, khuôn mặt đỏ ửng lên vì tức giận, trăm vạn lần không thể ngờ Mạnh Phất Ảnh lại không nể mặt mình, cứ như vậy mà từ chối thẳng. Liễu phi cùng Mị phi sắc mặt cũng có chút khó coi, dù sao trong đám nữ nhân kia cũng có người của mấy nàng.

“ Minh phi muội muội, chuyện này nếu Phất nhi đã không đồng ý thì coi như thôi đi” Nhu phi sắc mặt trầm xuống, nhưng lại nhanh chóng nhẹ giọng mà an ủi Minh phi.

“ Tỷ tỷ, người thật thiện lương khiến ai cũng có thể khi dễ, a hoàn của người cũng bị nữ nhân này đuổi đi, người con che chở cho nàng ta nữa. Hơn nữa, Diệp nhi là loại người nào, há để cho nàng ta độc chiếm. Người xem, những Vương gia khác không phải nữ nhân xếp hàng dài, mà con cái đều rất nhiều rồi sao, nhưng trong phủ của Diệp nhi đến nay vẫn trống không, người không thấy nóng lòng sao?” Minh phi tức giận nói, khi nhìn về phía Mạnh Phất Ảnh, gương mặt lại bừng bừng lửa giận.

“ Đúng thế, Diệp nhi tương lai cũng sẽ làm Hoàng đế, nàng ta không thể nào độc chiếm hậu cung ” Mị phi khoé môi cong cong, giọng điệu trào phúng, cười nói “ Con người dù sao cũng phải biết tự lượng sức mình, người thật can đảm đó ~ sao không soi gương nhìn lại bản thân mình đi ” Lời nói của Mị phi so với Minh phi càng thêm ngoan độc.

“ Độc chiếm là thế nào, nếu thật là như vậy thì cả triều đình đều loạn lên , kể cả Nhu phi thực sự đồng ý chỉ e sau này các đại thần cũng sẽ không đồng ý” Liễu phi cũng phụ họa nói thêm.

“ Hơn nữa Nhu phi tỷ tỷ còn muốn nhanh chóng ôm Hoàng tôn, nhưng trông bộ dáng nàng ta gầy gò thế này, liệu có sinh con được không?” Mị phi ánh mắt tràn đầy giễu cợt nhìn Mạnh Phất Ảnh không kiêng dè, mở mồm ra toàn lời độc địa.

Mạnh Phất Ảnh nghe được lời đó, trong lòng cũng có chút lo lắng, nhưng sự lo lắng mới vừa thoáng qua đã bị nàng nhanh chóng che giấu đi.

“ Việc này..” Nhu phi có chút khó xử, lại nhìn qua cơ thể mình hạc xương mai của Mạnh Phất Ảnh mà không khỏi có chút lo lắng.

“ Được rồi, ngày mai đưa mấy nha đầu kia qua, để cho Diệp nhi sớm có hài tử” Minh phi lần này cũng không hỏi qua ý của Mạnh Phất Ảnh, tự mình nói ra. Cả bốn vị quý phi đều nhìn thẳng về phía Mạnh Phất Ảnh.

“ Hừ” Mạnh Phất Ảnh khề hừ một tiếng, nâng mắt lên nhìn qua Minh phi, Liễu phi, Mị phi rồi nhếch môi lên nói từng chữ một: “ Ta nói, ta không đồng ý, ta thật muốn nhìn xem các nàng ấy có vào nổi Vương phủ hay không, nếu các vị nương nương muốn ta sẽ thử cho các vị xem. Nói thật, ta không sợ mình không chinh được người khác” Thực coi nàng như quả hồng mềm, nàng cùng Nhu phi đều phản đối, nàng sẽ làm ọi người chặt đứt cái ý nghĩ kì quái này.

“ Người!” Minh phi tức đến sắp hộc máu “ Người cho là người tính cái gì, hỏi qua người cũng chỉ là tôn trọng, người thật quá coi trọng chính mình rồi. Chuyện của nam nhân, giờ cần đến phiên người đồng ý sao?” Giờ phút này Minh phi đúng là bị Mạnh Phát Ảnh làm cho khó thở, đến nói chuyện cũng không có giới hạn.

“ Chuyện này ta hoàn toàn có thể làm chủ, nếu Minh phi không tin có thể truyền Điện hạ đến giáp mặt mà hỏi hần” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười từ từ nói, nàng tin tưởng Hiên Viên Diệp sẽ không để cho nữ nhân nào vào phủ. Hần đã nói nữ nhân của hần chỉ có một, đó là nàng. Nàng làm như vậy có lẽ hần sẽ vui vẻ mà không tức giận.

“..” Minh phi hoàn toàn chán nản, nhưng rõ ràng đối với Hiên Viên Diệp cũng có chút sợ hãi, hơn nữa trong phủ hần trước kia cũng không có ai cả, hiện tại chắc cũng không đồng ý cho người khác vào phủ, cho nên thực sự cũng sẽ không cho người gọi hần đến.

Mạnh Phát Ảnh không muốn lời thôi dài dòng với những người này nữa, liền đứng lên chuẩn bị cáo từ, lại thấy nha đầu phía sau đang châm trà cho Nhu phi, không ngờ trà lại bị hắt vào người Nhu phi.

“ Ai nha!” Nhu phi sợ hãi hô to.

“ Nô tì đáng chết” Nha đầu kia cả kinh, vội vàng quỳ xuống nhận tội.

“ Thật là, không biết nha đầu này ở đâu ra, không biết làm việc gì hết” Minh phi vốn đang nổi nóng, thấy nha đầu kia làm đổ hết nước trà vào người Nhu phi không khỏi nổi giận mà mắng.

“ Thôi , ai cũng có lúc làm sai” Nhu phi lúc này khẽ mỉm cười nói lại với Minh phi.

“ Đa tạ nương nương, đa tạ nương nương” Nha đầu kia thái độ cảm kích, dập đầu lia lịa xuống đất mà nói.

“ Tỷ tỷ đúng là rất thiện lương, còn dung túng cho nha đầu này” Liễu phi nhìn Nhu phi, mượn cơ hội tán dương. Các vị nương nương ở đây ai cũng biết tương lai Hiên Viên Diệp sẽ là Hoàng đế. Cho nên, đều muốn kết thân với Nhu phi.

“ Các nàng cũng rất đáng thương, đều vì cha, mẹ mà tiến vào Hoàng cung này, cần gì phải quá khắt khe với các nàng” Nhu phi nói chuyện càng thêm mềm nhẹ, đứng lên “ Các người cứ ngồi đây, bản cung vào thay bộ quần áo. Phát nhi, người cũng nán lại đây chút nữa”

Mạnh Phát Ảnh vốn muốn rời khỏi chỗ này, nhưng nghe Nhu phi nói vậy cũng đành phải ngồi lại chờ thêm chút nữa, cũng may chỉ là đổi y phục không mất nhiều thời gian lắm, hần là sẽ rất nhanh thôi. Hơn nữa vừa mới nhìn thấy thái độ khoan dung của Nhu phi đối với nô tì kia cũng không khỏi xúc động. Có thể đối với hạ nhân như vậy, trong Hoàng cung này e là không có nhiều.

Nhưng mà Nhu phi đi vào đến nửa ngày mà không thấy trở ra, Minh phi, Liễu phi cùng Mị phi thì trò chuyện với nhau, không để tâm đến nàng. Nàng cũng không thể nhân lúc Nhu phi không có mặt mà rời đi, đành phải ngồi im chờ đợi. Thời gian trôi qua lâu như vậy cũng không thấy Nhu phi xuất hiện, Mạnh Phát Ảnh có hơi cau mày lại.

“ Vương phi, Thái hậu nói thân thể không thoải mái, truyền người qua đó một chút” Vào lúc này cung nữ của Vĩnh Thọ Cung đi tới nói. Mạnh Phát Ảnh cả kinh, nhanh chóng đứng lên, hướng về phía trong trầm giọng nói “ Mẫu phi, bên kia Thái hậu có chút không thoải mái, Phát nhi xin phép cáo lui”

“ Được người đi đi, tóc của bản cung lại bị nha đầu kia làm rối, muốn chải chuốt lại một chút” Âm thanh của Nhu phi từ phòng bên trong truyền đến, cố ý muốn giải thích cho nàng nghe.

Mạnh Phát Ảnh cũng không nghe lời Nhu phi giải thích, vì lo cho sức khỏe của Thái hậu liền vội vàng lui ra ngoài. Đến Vĩnh Thọ Cung mới biết Thái hậu không có việc gì, chỉ vì lo lắng cho nàng, sợ Nhu phi khiến nàng khó xử nên mới cho người truyền nàng đến. Mạnh Phát Ảnh không khỏi thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“ Nhu phi kêu người tới là muốn nói chuyện gì” Thái hậu thấy sắc mặt nàng có chút không tốt, lo lắng hỏi.

“ Không có chuyện gì đâu ạ, chỉ là tùy tiện tâm sự” Mạnh Phát Ảnh không muốn Thái hậu lo lắng nên cũng không nói ra chuyện Minh phi, Liễu phi cùng Mị phi vừa rồi.

“ Vậy sao” Bà thấy nàng không muốn nói cũng không có ý hỏi thêm, chỉ tùy tiện đáp lại.

Sau khi Mạnh Phát Ánh rời đi, Nhu phi một lúc lâu sau mới xuất hiện.

“ Haiz, bản cung đã biết nàng ta không chấp nhận chuyện này, chuyện này cứ như vậy đi, đừng nhắc lại” Nhu phi nhẹ nhàng thở dài một hơi, bắt đầu dĩ nhiên nói.

“ Tỷ tỷ, nha đầu kia vừa đồng ý rồi” Mị phi ánh mắt cũng loé sáng, con người như đảo liên hồi ,lời nói mang theo mưu kế gì đó.

“ Thật vậy chăng?” Nhu phi ánh mắt có chút chớp chớp nghi hoặc hỏi “ Lúc trước Phát nhi không phải luôn khẳng định từ chối mà ?”

Minh phi thoáng sửng sốt nhưng nhanh chóng hiểu được ý của Mị phi, “ Đúng thế, tỷ tỷ vừa mới vào thay y phục, mấy người chúng ta đã thuyết phục nàng, nàng cũng đã đồng ý, nếu nàng cũng đã đồng ý rồi không bằng chúng ta thuyết phục Hoàng thượng ban khẩu dụ, đến lúc đó Nghệ Vương phủ tha hồ mà náo nhiệt”

“ Nếu như vậy, đó cũng là chuyện tốt” Nhu phi ánh mắt lấp lánh ý cười sau đó cố ý thỉnh Hoàng thượng tới.

“ Hoàng thượng, Minh phi mấy người bọn họ vì Diệp nhi nên đã tuyển mấy nha đầu, muốn đưa qua Nghệ Vương phủ, Phát nhi thực hiểu chuyện cũng đã đồng ý, thần thiếp thấy hôn sự lần trước cũng có chút xui xẻo, cho nên lần này cố ý muốn nhờ Hoàng thượng ban khẩu dụ cho Nghệ Vương phủ thêm chút náo nhiệt.” Nhu phi vừa rót trà vừa ôn nhu dịu dàng nói, khiến cho người ta không khỏi say mê chứ đừng nói là cự tuyệt.

“ Phát nhi đã đáp ứng rồi sao?” Hoàng thượng khẽ chau mày lại đột nhiên hỏi. Hôm nay thấy nha đầu kia và Diệp nhi rất hoà hợp,theo như tính tình của nha đầu đó thì chưa chắc đồng ý.

“ Đúng thế, Phát nhi đã đồng ý, ba vị muội muội nghe thấy rõ ràng mà” Nhu phi khẽ liếc qua ba vị phi tần kia rồi nhẹ nhàng nói.

“ Đúng thế, Phát nhi đã đáp ứng rồi” Minh phi cũng cười cười nói nói, đi về phía Hoàng thượng.

Con người của Hoàng thượng chợt loé, nở một nụ cười lạnh, lập tức sáng khoái nói: “ Được, nếu như vậy Trẫm sẽ hạ khẩu dụ ” Hoàng thượng biết rất rõ năng lực của Mạnh Phát Ánh, nếu như Mạnh Phát Ánh đã đáp ứng thì cứ chờ xem náo nhiệt thôi. Hoàng thượng truyền nữ nhân vào phủ Vương gia cũng là chuyện hết sức bình thường, nhưng lần này có chút...

Hiên Viên Diệp xử lý xong việc, liền dẫn Mạnh Phát Ánh trở về Vương phủ, buổi tối lúc đi ngủ hẳn cực kỳ tự giác không đưa ra bất cứ yêu cầu nào quá đáng, chỉ hung hăng hôn nàng sau đó ôm nàng đi ngủ.

Buổi sáng khi nàng tỉnh dậy, hẳn đã đi vào triều, cũng không thể ngày nào cũng không lâm triều được .Hiên Viên Diệp rất cẩn thận, không hề làm nàng tỉnh giấc. Nhưng nàng luôn nằm cạnh hẳn chỉ cần động một cái liền tỉnh. Mạnh Phát Ánh rời khỏi giường, sửa soạn một chút, nàng nghĩ hẳn hạ triều chắc cũng sẽ mang nàng qua chỗ Thái hậu. Quả thật sau khi hẳn hạ triều đã định tới đón nàng đến cung Thái hậu, nhưng vừa vào đến cổng đã đụng phải Nhu phi cùng mấy nha đầu đứng cạnh Nhu phi đang định tiến vào phủ.

“ Mẫu phi người tới làm cái vậy?” Hiên Viên Diệp khuôn mặt sa sầm, lạnh giọng hỏi nhưng trong lời nói vẫn còn chút cung kính.

“ Tốt quá, Diệp nhi người tới thật đúng lúc, ngày hôm qua Phát nhi ở bên chỗ Mẫu phi đã thay người đáp ứng Minh phi rồi ,các nàng đưa cho người mấy nha đầu, hơn nữa Hoàng thượng cũng hạ khẩu dụ. Cho nên Mẫu phi mới đưa người tới” Nhu phi mỉm cười nhẹ nhàng nói.

Hiên Viên Diệp sắc mặt trở nên đen sì, đôi mắt bùng bùng lửa giận, quay lại hướng về phía Vương phủ, thậm chí không cho Nhu phi bước vào chứ đừng nói đến mấy nha đầu kia.

Nữ nhân này đúng là điên rồi, không đứng lại đồng ý sự tình kia.

Nàng rõ ràng nói hẳn cho nàng thời gian, sao lại đáp ứng sự tình này. Lại còn Hoàng thượng hạ khẩu dụ nữa...

“Diệp nhi, con vội vàng thế làm gì.” Nhu phi ở phía sau vội vàng kêu lên. “Việc này cho dù Phát nhi không đồng ý thì cũng là do Minh phi đưa các nàng tới, Phát nhi cũng không thể không tuân theo, con không nên trách Phát nhi, hơn nữa Phát nhi làm vậy cũng là vì ...”

Lời nói của nàng ta làm bước chân Hiên Viên Diệp đột nhiên dừng lại. “Tất cả các người rút hết ra ngoài cho Bản vương.”, giọng nói lạnh như băng, tràn đầy tức giận không hề che dấu đột nhiên bắn ra.

Lúc này hắn đang quay lưng lại phía đám người Nhu phi, vì vậy lời nói của hắn vừa rồi có lẽ là nhằm vào đám nữ nhân đi cùng Nhu phi, nhưng dường như lại bao gồm cả Nhu phi trong đó.

Hắn chưa từng quát to như vậy trước mặt Nhu phi, nhưng vào giờ phút này hắn cũng không còn chú ý nhiều như vậy nữa.

Vừa dứt lời, Hiên Viên Diệp lại lập tức đi nhanh hơn. Chẳng mấy chốc hắn đã rời xa, lời nói của Nhu phi hắn cũng không nghe thấy được nữa.

“Haiz, đứa nhỏ này.” Nhu phi nhìn theo hướng Hiên Viên Diệp vừa rời đi, không khỏi thấp giọng than nhẹ, có vẻ như không ý thức được lời nói vừa rồi của hắn là bao gồm cả mình.

“Nhu phi nương nương, chúng thần thiếp ...” Mấy nữ nhân nhìn thấy Hiên Viên Diệp tức giận đáng sợ như vậy thì cẩn thận nhìn Nhu phi ngập ngừng hỏi.

“Haiz, dù sao thì cũng do Hoàng thượng hạ khẩu dụ, nếu cứ vậy mà trở về thì chẳng phải là kháng chỉ hay sao?” Nhu phi lại bất đắc dĩ than nhẹ, dừng một chút rồi thấp giọng nói tiếp, “Các người cứ chờ ở đây đi.”

Lúc này Mạnh Phát Ảnh đang ở trong hoa viên, đây là thời cổ đại nên có một ưu điểm rất lớn là không khí cực kỳ tươi mát, đặc biệt là vào buổi sáng. Nàng lặng lẽ ngồi trong hoa viên, chìm đắm trong cảnh thiên nhiên, thích thú hưởng thụ.

Hiên Viên Diệp vào phòng chính không thấy nàng, vào đại sảnh cũng không tìm được nàng thì sắc mặt càng thêm âm trầm, “Vương phi đâu?”

Đôi mắt hắn lạnh lùng quét về phía một nha hoàn đang đứng gần hắn nhất.

Nha hoàn kia sợ hãi cúi đầu.

“Vương phi đang ở trong hoa viên.” Nàng ta kinh hãi trả lời.

Hiên Viên Diệp lập tức vội vàng tiến đến hoa viên, vừa đi vừa suy nghĩ, tuy rằng trong lòng đã tràn ngập lửa giận nhưng hắn vẫn cảm thấy việc này có chút không đúng, theo tính tình của Mạnh Phát Ảnh mà nói thì nàng không thể nào vì hắn mà dễ dàng đồng ý việc này được.

Nàng biết rõ trong phủ của hắn luôn luôn không có nữ nhân, biết rõ hắn vẫn luôn bài xích những nữ nhân khác, không cho các nàng tới gần, nàng vốn là người thông minh, vì vậy tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Huống chi, nàng còn muốn hắn cho nàng thời gian để có thể tiếp nhận hắn. Nếu nàng đã muốn tiếp nhận hắn thì càng không thể đồng ý cho các nữ nhân khác vào Vương phủ.

Nghĩ đến đây, tức giận trong lòng hắn cũng từ từ biến mất.

Hắn vào trong hoa viên thì đã nhìn thấy nàng từ xa. Nàng đang ngồi lặng lẽ, gương mặt điềm tĩnh, đôi mắt khép hờ. Hắn không khỏi ngẩn ra, rồi từ từ tiến về phía nàng.

Tiếng bước chân của Hiên Viên Diệp rất nhẹ nên khi hắn đến gần nàng mới cảm nhận được. Nàng mở mắt nhìn hắn, nhẹ giọng cười nói, “Chàng đã trở lại rồi.” Cử chỉ dịu dàng của nàng làm Hiên Viên Diệp động lòng. Giờ phút này, giọng điệu êm ái của nàng khiến hắn cảm thấy cực kỳ bình thản, cực kỳ ấm áp hạnh phúc.

Chỉ có điều lúc này chuyện kia đang bày ra trước mắt, lại là do Phụ vương hạ chỉ nên không thể cho qua được, hắn bèn thấp giọng hỏi, “Hôm qua, nàng đến chỗ Mẫu phi, có ...” Lời nói trầm thấp cũng không có nửa điểm chất vấn, kỳ thực trong lòng hắn đã có câu trả lời rồi.

“Diệp nhi, thì ra các con đang ở đây.” Đúng vào lúc này Nhu phi thở hắt hắt chạy tới, trên mặt vẫn nhàn nhạt nụ cười, mà khi nhìn Mạnh Phát Ảnh thì lại cười khê với nàng.

Mạnh Phát Ảnh nhíu mày, vừa rồi Hiên Viên Diệp muốn nói chuyện gì? Mà sao Nhu phi lại tới đúng lúc này?

Nhìn gương mặt tươi cười của Nhu phi, Mạnh Phát Ảnh chợt cảm thấy có chút kỳ quái.

Chuyện ngày hôm qua, mặc dù là do Minh phi đưa các nàng kia tới nhưng nhất định là Nhu phi cũng biết, nàng không đồng ý nên chắc hẳn trong lòng Nhu phi cũng có chút bất mãn, vì sao giờ phút này khi nhìn nàng mà Nhu phi lại vẫn tươi cười thế kia.

Con người Hiên Viên Diệp cũng trầm xuống, vẻ mặt rõ ràng có vài phần bất mãn.

Nhu phi nhìn thấy vẻ bất mãn trên mặt Hiên Viên Diệp thì hơi xấu hổ nói, “Xem ra Mẫu phi đã quấy rầy hai con rồi, vậy Mẫu phi chờ hai con ở đại sảnh vậy.” Giọng nói của Nhu phi mang theo vài phần áy náy, dừng lời một chút rồi lại quay sang Hiên Viên Diệp, tỏ vẻ không yên tâm mà dặn dò, “Diệp nhi, việc đó con cứ từ từ nói với Phất nhi, Phất nhi là người nhu thuận, hiểu chuyện, cũng là người thấu tình đạt lý ...”

Gương mặt Nhu phi trông có vẻ lo lắng khẩn trương, còn cẩn thận liếc Mạnh Phát Ảnh một cái, trong giọng nói rõ ràng cũng chứa đầy sự lo lắng, chỉ có điều dường như Nhu phi đang cố tình kéo dài câu chuyện.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp lại trầm xuống. Lúc này Nhu phi mới dừng lại, rồi lại cẩn thận nói, “Được rồi, hai con cứ từ từ nói chuyện, Mẫu phi chờ ở đại sảnh.”

Nhu phi nói xong thì xoay người rời đi, bước chân không chậm cũng không nhanh.

Mạnh Phát Ảnh tỏ vẻ khó hiểu, không biết là có chuyện gì? Hiên Viên Diệp định nói với nàng chuyện gì?

Hiên Viên Diệp nhìn theo bóng lưng của Nhu phi, trong con người lập tức ẩn hiện vài phần lãnh ý, bàn tay nắm chặt trong ống tay áo hung hăng siết mạnh một cái.

Đến khi Nhu phi đã rời đi một đoạn khá xa thì Hiên Viên Diệp mới mở miệng nói tiếp. Có điều, đúng vào lúc này Tốc Phong lại vội vàng chạy tới, trên gương mặt lộ rõ vẻ khẩn trương và hoảng loạn không thể khống chế, khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp liền trầm giọng kêu lên, “Điện hạ, đã xảy ra chuyện rồi.” Trong giọng nói của Tốc Phong lộ rõ vẻ sốt ruột.

Tốc Phong đi theo Hiên Viên Diệp đã nhiều năm, là trợ thủ đắc lực nhất của Hiên Viên Diệp, hẳn chưa bao giờ hoảng loạn thế này. Thế nhưng lúc này hẳn thậm chí còn không để ý đến Mạnh Phát Ảnh mà vội vàng bấm báo luôn.

Hiên Viên Diệp nhíu mày, thái độ hiển nhiên có chút bất mãn, nhưng khi nhìn đến dáng vẻ của Tốc Phong thì hẳn liền hiểu được nhất định là có chuyện trọng đại xảy ra.

Tốc Phong nói xong mới nhìn Mạnh Phát Ảnh, trong con người lộ rõ vẻ ảo não, rồi không đợi được nữa, hẳn tiến sát tới bên Hiên Viên Diệp, khẽ giọng nói nhỏ vào tai Hiên Viên Diệp.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp đột nhiên biến đổi, hàn quang trong mắt lóe lên, hẳn đoán được có chuyện lớn xảy ra, nhưng không ngờ sự tình lại nghiêm trọng như vậy.

“Phất nhi, Bản vương đi trước để xử lý một số chuyện.” Hiên Viên Diệp nhìn Mạnh Phát Ảnh thấp giọng nói, trong giọng điệu cũng mang theo vài phần sốt ruột.

Tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng nhìn thần thái bọn họ thì Mạnh Phát Ảnh cũng biết được là có chuyện nghiêm trọng, nàng gật gật đầu đáp, “Được rồi, chàng đi đi.”

Hiên Viên Diệp lúc này mới nhanh chóng xoay người cùng Tốc Phong rời đi, khi đến đại sảnh thì chợt nhớ ra là có Nhu phi đang chờ, hẳn liền lập tức đi vào. Chỉ có điều Nhu phi lại không có ở đại sảnh, không còn cách nào khác, mà chuyện này cũng không thể trì hoãn được, hẳn liền cùng Tốc Phong đi trước.

Từ Vương phủ đi ra hẳn cũng không nhìn thấy bóng dáng mấy nữ nhân kia đâu, có lẽ Nhu phi đã đưa các nàng trở về, dù sao vừa nãy hẳn cũng đã hạ lệnh đuổi các nàng đi.

Nếu đúng vậy thì tốt, giờ phút này, bởi vì có chuyện quá mức nghiêm trọng phát sinh, hẳn phải lập tức xử lý ngay không thể trì hoãn được, hẳn cũng không có thời gian để xử lý chuyện này.

Mạnh Phát Ảnh nhìn bóng dáng Hiên Viên Diệp đang nhanh chóng rời đi thì trong lòng không khỏi có chút bận tâm, nhớ đến lúc này Nhu phi có lẽ đang chờ ở đại sảnh, nàng liền đứng dậy đi về phía đó.

Nghĩ đến những lời Nhu phi vừa nói, trong lòng nàng càng thêm vài phần nghi hoặc, Hiên Viên Diệp rốt cuộc muốn nói chuyện gì với nàng?

Nghe ý tứ trong lời nói của Nhu phi thì dường như sợ nàng nghe xong việc này sẽ tức giận, Hiền Viên Diệp đã làm gì khiến nàng tức giận sao?

Có đúng vậy không?

Dù sao thì trong lời nói của Nhu phi đúng là có ý đó.

Nếu Hiền Viên Diệp không thể nói nốt thì nàng qua chỗ Nhu phi hỏi thăm một chút vậy.

Có điều khi nàng còn chưa đến đại sảnh thì một tiểu thái giám đã vội vàng chạy tới, hoang mang rối loạn nói, “Vương phi, không xong, không xong rồi, Hoàng thái hậu đột nhiên té xỉu, mời Vương phi mau mau tiến cung.”

Tiểu thái giám này đúng là người của Vĩnh Thọ Cung, bình thường dù có chuyện gì cũng không có kiểu truyền tin thế này, có thể là lúc này Thái hậu đột nhiên té xỉu làm Vĩnh Thọ Cung nhất thời rối loạn nên mới cho hắn đến đây.

Thân mình Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cứng lại, khi nghe tin Hoàng thái hậu té xỉu, trong đầu nàng chợt oang lên một tiếng, cảm giác như vừa có cái gì đó nổ tung.

Tuy nàng đã kê thuốc để tạm thời ổn định bệnh tình của Hoàng thái hậu nhưng cũng không thể hoàn toàn trị được tận gốc, hơn nữa, chỉ cần không chú ý một chút thôi là có thể kéo theo các chứng bệnh khác.

Nếu đúng là đột nhiên té xỉu thì sự việc đã có chút nghiêm trọng rồi, dù sao Thái hậu cũng đã lớn tuổi, ngộ nhỡ ...

Mạnh Phát Ảnh không dám nghĩ tiếp nữa, lúc này nàng chỉ mong nhanh nhanh vào Hoàng cung xem Thái hậu rốt cuộc là bị làm sao.

Nhớ đến Nhu phi vẫn đang còn ở trong đại sảnh, giờ phút này Mạnh Phát Ảnh cũng không thể lo đến nữa, nàng vội vàng kéo một nha đầu vừa khéo đi qua rồi vội vàng nói, “Người đi nói với Nhu phi một tiếng ...”

“Có chuyện gì vậy?” Đúng lúc này Nhu phi đi tới, nàng ta nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột của Mạnh Phát Ảnh thì vội vàng hỏi.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy nàng ta thì cũng không còn để ý gì đến chuyện khác nữa, cũng không hành lễ, chỉ vội vàng nói, “Hoàng thái hậu té xỉu, con đang muốn vào cung.”

“Cái gì? Hoàng thái hậu té xỉu ư?” Nhu phi lớn tiếng kêu lên, giọng điệu kinh ngạc lộ rõ vẻ khẩn trương, “Buổi sáng nay lúc Bản cung đi thỉnh an Người thì Người vẫn khỏe mà, sao lại đột nhiên té xỉu vậy?”

“Mẫu phi, hay là chúng ta vào cung trước đi, việc này quan trọng hơn.” Mạnh Phát Ảnh vội vàng ngắt lời nàng ta.

“Đúng đúng, lập tức hồi cung, xe ngựa của Bản cung đang chờ ở bên ngoài, chúng ta đi bằng xe của Bản cung.” Nhu phi có vẻ như đột nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng kêu lên rồi kéo Mạnh Phát Ảnh đi ra ngoài phủ, trông dáng vẻ nàng ta sốt ruột cũng không kém Mạnh Phát Ảnh là mấy.

Mạnh Phát Ảnh cũng sốt một chút rồi cũng vội vàng chạy theo nàng ta, chẳng mấy chốc đã ra khỏi phủ. Xe ngựa của Nhu phi đúng là đang đỗ ở bên ngoài. Nhu phi vội vàng kéo Mạnh Phát Ảnh lên xe ngựa rồi vội vàng phân phó, “Mau, mau tiến cung.”

Thái giám đánh xe nhìn dáng vẻ gấp gáp của Nhu phi thì không dám trì hoãn, vội vàng đánh xe ngựa nhanh chóng tiến về phía Hoàng cung. Vì tốc độ quá nhanh mà trên đường đi mấy lần Nhu phi thiếu chút nữa ngã, may mà có Mạnh Phát Ảnh lập tức đỡ lấy.

“Mẫu phi đã già rồi, thân thể không còn chịu được xóc nảy nữa, không so được với các con. Đúng là năm tháng không buông tha cho ai.” Khi được nàng đỡ, Nhu phi gượng cười, giọng điệu trầm thấp có vài phần cảm thán, cũng có vài phần ngưỡng mộ.

“Mẫu phi nhìn không già chút nào, trông vẫn còn trẻ lắm ạ.” Tuy rằng lúc này trong lòng Mạnh Phát Ảnh chỉ một mực lo lắng cho Thái hậu nhưng nàng vẫn trả lời lấy lệ.

“Nha đầu này miệng lưỡi đúng là rất ngọt, khó trách Thái hậu sao lại thích con như vậy.” Nhu phi lại cười, trong giọng điệu mềm dịu đã thêm vài phần thân thiết.

Mạnh Phát Ảnh cũng người, Hoàng thái hậu thích nàng đương nhiên không phải do miệng lưỡi nàng ngọt ngào, nhớ ngày đó nàng vẫn còn si si ngốc ngốc, chỉ sợ ngay cả nói năng cũng không ra hồn, vậy mà Hoàng Thái hậu vẫn yêu thương nàng đến vậy.

Có điều nàng cũng không muốn nói chuyện này với Nhu phi.

Nhu phi hơi dừng lời một chút, trên mặt xuất hiện vài phần hối lỗi, rồi lại tiếp tục lên tiếng, “Phát nhi, chuyện sáng sớm hôm qua con không nên trách Mẫu phi, Mẫu phi cũng chỉ là nhất thời xúc động, giờ đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ cần Diệp nhi thích là được, chỉ cần Diệp nhi vui là được, Mẫu phi sao lại đi gây khó khăn cho các con.”

Hóa ra Nhu phi đến để giải thích chuyện sáng hôm qua với Mạnh Phát Ảnh, có điều lần này có vẻ như Nhu phi đã thực sự nghĩ thông suốt, lời nói kia nghe qua cũng hợp tình hợp lý.

“Đa tạ Mẫu phi.” Mạnh Phát Ảnh lại hơi sưng người rồi nhẹ giọng nói. Nếu Nhu phi thật sự có thể nghĩ được như vậy thì tốt rồi, nàng cũng không muốn vì nàng mà Nhu phi và Hiền Viên Diệp phát sinh mâu thuẫn.

Từ xưa đến nay, mẹ chồng nàng dâu luôn khó chung sống được với nhau, huống chi đây lại là trong Hoàng thất vốn càng lắm âm mưu quỷ kế.

Vì vậy, nàng cũng không hy vọng có thể thân mật được với Nhu phi, chỉ mong ít nhất được chung sống hòa bình, không đến mức làm cho Hiền Viên Diệp khó xử.

“Ha ha.” Nhu phi không khỏi cất tiếng cười nhẹ, “Hài tử ngốc, chúng ta cùng là người một nhà, con còn khách khí với Mẫu phi sao, giờ Mẫu phi chỉ chờ được ôm Hoàng tôn thôi.”

Nhu phi lại cười, gương mặt trở lên xán lạn thỏa mãn. Nhưng khi nhìn lại thân thể gầy gò của Mạnh Phát Ảnh thì có chút lo lắng nói, “Có điều, thân thể con hơi gầy yếu một chút, cần phải cố gắng tắm bổ vào, bằng không lúc sinh con sẽ rất vất vả, con nói xem, con là thiên kim của Hạo Vương phủ mà sao thân thể lại gầy yếu như vậy, hay là thân thể có vấn đề gì, hôm khác Mẫu phi sẽ cho Thái y đến xem và kê thuốc cho con.”

Nhu phi thuận miệng mà nói nhưng trên gương mặt cũng hiện ra vài phần lo lắng, là một người mẹ thì có tâm tư như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Chỉ có điều Mạnh Phát Ảnh nghe xong lời nói của Nhu phi thì âm thầm cả kinh, thân thể nàng thế nào tự nàng là người rõ nhất, nếu để cho Thái y khám cho thì ngộ nhờ phát hiện ra cái gì, rồi không biết còn kéo theo chuyện gì nữa.

Tuy vậy lúc này nếu nàng vội vã từ chối thì nhất định sẽ làm cho Nhu phi sinh nghi, vì vậy chỉ có thể giả vờ chiều theo ý Nhu phi, “Vâng, ngày khác Phát nhi sẽ tìm Thái y xem thử xem.”

Dù sao thì lúc này Nhu phi cũng không thể tự tìm Thái y đến xem cho nàng, nàng nói sẽ tự tìm Thái y, cũng có ý là không cần làm phiền đến Nhu phi.

“Được, vậy là tốt rồi, nhất định phải đi nhé., Mẫu phi đang chờ được ôm tử tôn đây.” Nhu phi ôn nhu nói, nhưng trên gương mặt đang cười bỗng ẩn hiện một tia hung ác.

Trong lúc nói chuyện thì xe ngựa đã đến Hoàng cung, Nhu phi và Mạnh Phát Ảnh vội vàng xuống xe rồi tiến về phía Vĩnh Thọ Cung.

Mạnh Phát Ảnh đi rất nhanh, Nhu phi vội vàng đi theo nhưng vẫn không thể nào đuổi kịp. Thấy nàng ta thở hổn hển, xem ra thực sự rất vất vả, mà trong lòng Mạnh Phát Ảnh thì đang như có lửa đốt, quả thực không thể dừng lại chờ nàng ta được, nàng liền nói với Nhu phi, “Mẫu phi, Người cứ từ từ nghỉ ngơi một chút, Phát nhi đi trước xem Thái hậu thế nào.”

“À, được, vậy con đi trước đi, Mẫu phi thật sự là đuổi không kịp.” Nhu phi vừa nói vừa thở hổn hển, sau đó liền đứng lại.

Thực ra mọi người vẫn thường dùng kiệu khi đi lại trong Hoàng cung, nhưng vì quá sốt ruột nên các nàng không gọi.

Nhìn Nhu phi đã dừng lại, Mạnh Phát Ảnh lại nhanh chóng tiến về phía trước.

Khi nàng đến Vinh Thọ Cung thì thấy Thái hậu đang nằm trên giường chưa tỉnh lại, Thái y vẫn đang kiểm tra cho Thái hậu, còn Hoàng thượng thì lúc này đang chờ ở bên cạnh, khuôn mặt đầy vẻ sốt ruột lo lắng.

Có điều Thanh Trúc không biết là đang ở đâu, lúc này sao nàng ta lại không ở bên Hoàng Thái hậu, hiện tại nàng ta đang mang thân phận là Thần y cơ mà.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh càng thêm kinh hãi, trên mặt hiện thêm vài phần lo lắng. Nàng từ từ tiến đến trước giường, khi nhìn thấy sắc mặt Hoàng Thái hậu vẫn bình thường thì mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thái y đang xem bệnh cho Thái hậu bỗng nhíu mày lại, gương mặt có chút nghi hoặc, có chút kỳ quái.

“Thái y, thế nào? Thái hậu thế nào?” Hoàng thượng thấy thái y đứng lên thì lập tức sốt ruột hỏi.

Mạnh Phát Ảnh cũng vội vàng nhìn về phía Thái y.

“Bẩm Hoàng thượng, thân thể Thái hậu không có gì khác thường, mọi thứ đều bình thường, thần cũng không rõ vì sao Thái hậu lại té xỉu.” Thái y nhỏ giọng trả lời, trong giọng điệu cũng tỏ ra nghi hoặc. Lão hơi dừng một chút rồi lại tiếp tục nói, “Có thể là do ở bên ngoài quá lâu.”

“Không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt.” Hoàng thượng liên tục nói.

Mạnh Phát Ảnh cũng không khỏi thở ra một hơi, có điều nàng vẫn cảm thấy nghi hoặc, nếu không có việc gì mà chỉ phơi nắng ngoài trời thì làm sao té xỉu được?

“Thần y đâu? Sao không thấy Thần y, lúc Thái hậu xảy ra chuyện thì rốt cuộc thần y đang ở chỗ nào?” Lúc này Hoàng thượng mới phát hiện không có Thần y ở đây liền tức giận hỏi, sắc mặt trầm xuống.

“Bẩm Hoàng thượng, sáng nay lúc ra khỏi cửa Thần y không cẩn thận bị trượt chân, không cử động được, giờ Thần y đang nghỉ ngơi trong phòng.” Lan Mai nghe vậy liền vội vàng giải thích, trong con người đang cụp xuống của nàng ta lại ẩn hiện vẻ khẩn trương.

Mạnh Phát Ảnh cả kinh, nàng biết rõ thân thủ của Thanh Trúc, nàng ấy khó có thể bị trượt chân, mà lại còn bị thương đến không cử động được.

Chuyện này nhất định là có ẩn tình.

“Thần y này ngay cả bản thân cũng không chăm sóc được.” Tâm tình Hoàng thượng lúc này đương nhiên không tốt, trong giọng nói cũng mang theo chút tức giận.

“Bẩm Hoàng thượng, Thần y cũng là người, cũng có lúc không cẩn thận, vừa rồi vì thần có xem cho Thần y thì quả thật là ngã không nhẹ, đúng là phải nằm trên giường, không thể động dậy được.” Thái y cũng nhanh chóng tiếp lời.

“Được rồi được rồi, người lui xuống đi.” Hoàng thượng khoát tay áo tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, chỉ cần Thái hậu không sao thì tốt rồi.

Hoàng thượng xoay người lại nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh thì hơi sững sốt một chút, vẻ mặt lập tức có chút khác thường, thấp giọng hỏi, “Người đã đến rồi à.” Trong giọng nói trầm thấp có vẻ như cũng mang theo vài phần khác lạ.

“Phất nhi thỉnh an Hoàng thượng.” Mạnh Phát Ảnh lúc này mới nhớ ra mình chưa hành lễ thì nhất thời kinh sợ, liền lập tức vừa hành lễ vừa nói, cũng không chú ý nhiều đến ngữ khí của Hoàng thượng.

“Đứng lên đi.” Hoàng thượng thần nhiên nói, sắc mặt chuyển sang hòa hoãn hơn một chút, con người khi nhìn Mạnh Phát Ảnh thì hơi lóe lên một cái, lời nói hơi dừng lại rồi tiếp tục vang lên, “Người vừa từ Vương phủ đến đây sao?”

Xem dáng vẻ của nha đầu này cực kỳ bình tĩnh, theo lý thuyết thì mấy nữ nhân kia giờ này đã vào Nghệ Vương phủ rồi, nàng bình tĩnh như vậy phải chăng là đã đồng ý?

“Vâng, Phát nhi vừa từ Vương phủ chạy tới đây.” Mạnh Phát Ảnh hơi sững sốt một chút rồi vội vàng trả lời, trong lòng có phần kinh ngạc, Hoàng thượng hỏi vậy không biết là ý gì, nàng không từ Vương phủ tới thì từ đâu?

“Thái hậu thế nào rồi?” Hoàng thượng vừa định nói tiếp thì thanh âm sốt ruột của Nhu phi đột nhiên từ bên ngoài truyền vào.

“Bẩm Nhu phi nương nương, Thái hậu vẫn chưa tỉnh lại ạ.” Cung nữ đang ở phía ngoài cẩn thận trả lời.

Nhu phi nhanh chóng bước vào. Nàng ta vừa nhìn thấy Hoàng thượng thì lập tức đi đến trước mặt hành lễ rồi mới sốt ruột hỏi, “Hoàng thượng, Thái hậu thế nào rồi ạ?”

“Thái hậu không có gì đáng ngại, ái phi không cần lo lắng.” Hoàng thượng nhìn nàng ta, trên mặt hiện ra ý cười, trong giọng điệu cũng thêm vài phần dịu dàng.

“Vậy thiếp an tâm rồi, thiếp và Phát nhi vừa nghe tin Thái hậu bị té xỉu thì vội vàng từ Nghệ Vương phủ chạy vào Hoàng cung, có điều thiếp không theo nổi Phát nhi nên đến chậm.” Nhu phi thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi từ từ giải thích.

“Ái phi và Phát nhi từ Nghệ Vương phủ cùng nhau tới đây à?” Hoàng thượng lại nhíu mày hỏi, đôi mắt hơi quét qua Mạnh Phát Ảnh một cái.

“Đúng vậy, lúc ấy thiếp vừa khéo cũng đang ở trong Vương phủ, khi nghe được tin về Thái hậu thì liền cùng Phát nhi vội đến đây.” Nhu phi dịu dàng giải thích, gương mặt ôn nhu không có điều gì khác thường.

Mạnh Phát Ảnh nghe xong câu hỏi của Hoàng thượng thì trong lòng dấy lên chút nghi hoặc, ý tứ trong câu trả lời đầu tiên của Nhu phi đã đủ rõ ràng rồi, vì sao Hoàng thượng còn muốn hỏi lại lần nữa, dường như Hoàng thượng đang muốn xác nhận cái gì?

Có điều, không rõ là có chuyện gì cần phải xác nhận đây?

Hoàng thượng nghe Nhu phi nói vậy thì không nói gì nữa. Hôm nay Nhu phi đi tới Nghệ Vương phủ nhất định là có dẫn mấy nữ nhân kia theo, nếu Phát nhi đi cùng Nhu phi từ Nghệ Vương phủ tới đây thì chắc chắn hai bên đã gặp mặt rồi.

Lúc này trông nha đầu kia không có nửa điểm khác thường, có lẽ nàng đã đồng ý rồi.

Hoàng thượng cũng không định hỏi tiếp, hắn đã hạ khẩu dụ ban nữ nhân cho con trai, chẳng nhẽ giờ còn muốn đi hỏi ý con dâu.

“Tốt lắm, có một số việc cần xử lý, trầm đi về trước.” Hoàng thượng nhìn dáng vẻ Thái hậu như đang nằm ngủ, xem ra cũng không thể tỉnh lại ngay được, hơn nữa trong triều còn có nhiều việc đang chờ được xử lý, liền mở miệng nói.

“Vậy Hoàng thượng về trước đi, thiếp sẽ ở đây chăm sóc cho Thái hậu.” Nhu phi mười phần thiện chí nói, giọng điệu êm ái đầy vẻ an ủi.

Sau khi Hoàng thượng rời đi, Thái hậu thì vẫn như cũ chưa tỉnh lại, Mạnh Phát Ảnh liền đi tới trước giường tỉ mỉ xem xét. Sắc mặt, hơi thở, nhịp tim của Thái hậu đều không thấy có gì khác thường, mà lúc này trông Thái hậu như đang ngủ vậy.

Vì Nhu phi đang ở đây nên nàng không thể xem xét cẩn thận được, sợ rằng Nhu phi sẽ nhìn ra điểm khác thường. Tuy rằng Nhu phi hết lần này đến lần khác nhận lỗi với nàng, đối xử thân ái với nàng, hơn nữa cũng cực kỳ ôn nhu, cực kỳ thân thiết, nhưng không biết vì sao nàng không thể thích Nhu phi được.

Ngay cả chuyện của Thanh Trúc nàng cũng không dám hỏi, có điều khi thấy sắc mặt Lan Mai có vẻ trầm trọng, nàng liền đoán rằng chỉ sợ Thanh Trúc thật sự bị thương không nhẹ.

Đột nhiên nghĩ đến lúc ở thái y quán đã có người âm thầm giám thị nàng, trong lòng Mạnh Phát Ảnh lại dấy lên nỗi kinh hãi, chẳng lẽ là người kia ra tay?

Gần đến buổi trưa Thái hậu mới từ từ tỉnh lại, bà nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh thì hơi sững sốt một chút rồi nhẹ giọng cười nói, “Ảnh nha đầu, con đến rồi à. Ai gia đang ngủ, sao không kêu ai gia một tiếng.”

Khi nhìn thấy sắc trời bên ngoài thì Thái hậu chợt sững người, cảm thấy có chút kỳ quái liền nói, “Ồ, ai gia có cảm giác vừa ngủ được một giấc thật dài, thì ra cũng đã trưa rồi.”

Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh thẳng tắp nhìn Thái hậu rồi lại nhìn dáng vẻ của Thái hậu, lòng nàng càng thêm nghi hoặc, Thái hậu nghĩ bà vừa ngủ dậy sao?

Nàng cũng nhận thấy Thái hậu không có chỗ nào không thoải mái cả.

“Sao vậy? Ảnh nha đầu sao cứ nhìn Hoàng nãi nãi thế, có gì không đúng sao?” Thái hậu nhìn Mạnh Phát Ảnh nghi ngờ hỏi.

“Không, không có gì.” Mạnh Phát Ảnh cười nhẹ, vội vàng che dấu vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt, sau đó lại cất tiếng tỏ vẻ lơ đãng hỏi, “Thế nào mà sáng sớm tinh mơ Hoàng nãi nãi lại ngủ mất vậy?” Việc này nàng cứ có cảm giác có chút kỳ quái.

“Hoàng nãi nãi cũng không biết, buổi sáng nay ta ra ngoài phơi nắng một chút, sau một hồi thì tự nhiên ngủ mất, có thể là do tối qua ta ngủ không được ngon giấc.” Hoàng thái hậu chau mày từ từ nói.

Mạnh Phát Ảnh chuyển ánh mắt nhìn sang Lan Mai.

Lan Mai hiểu được ý tứ của Mạnh Phát Ảnh liền vội vàng nói, “Buổi sáng nô tì đi cùng Thái hậu ra phơi nắng ở ngoài sân, lúc sau Thái hậu bỗng nhiên ...” Lan Mai hơi dừng lại rồi tiếp tục nói, “Thái hậu bỗng nhiên ngủ mất, nô tì gọi mấy tiếng mà không thấy Thái hậu phản ứng gì, nô tì tưởng Thái hậu bị té xỉu nên cho gọi Thái y tới.”

“Nha đầu nhà ngươi làm việc thật lỗ mãng, có vậy mà cũng không phân biệt được.” Nhu phi đột nhiên lên tiếng tức giận mắng Lan Mai.

“Nô tì đáng chết.” Lan Mai quỳ sụp xuống đất, dập đầu lia lịa nói.

“Được rồi, ngươi cũng đừng mắng nó nữa, nó cũng chỉ vì lo lắng cho ai gia thôi.” Thái hậu nhẹ giọng nói, ánh mắt của bà tức khắc lóe lên một cái.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh lại càng thêm nghi hoặc.

Nói là ngủ nhưng tuyệt đối không thể là ngủ được, gọi cũng không gọi được, mà Thái y tới kiểm tra cũng không tỉnh lại.

Việc này khẳng định không đơn giản như vậy.

“Vừa rồi đã làm Hoàng thượng sợ bóng sợ gió một hồi, thần thiếp xin đi trước để bẩm báo lên Hoàng thượng một tiếng, nói lại cho Người biết là Thái hậu đã vô sự rồi, vừa rồi chỉ là đang ngủ thôi.” Nhu phi chau mày suy tư một chút rồi từ từ nói, lời nói của nàng ta cũng rất hợp tình hợp lý.

Mọi chuyện đều đã ổn, nhưng dù sao vừa rồi Hoàng thượng cũng đã lo lắng thực sự.

Nếu Thái hậu đã không có việc gì thì việc này cũng nên lắng xuống.

“Được, ai gia không sao, ngươi cũng về nghỉ ngơi đi, có Ảnh nha đầu ở đây là được rồi.” Thái hậu nhìn Nhu phi nói.

“Vâng, thần thiếp xin đi trước.” Nhu phi từ từ đứng lên, cung kính nói rồi quay sang Mạnh Phát Ảnh dặn dò, “Con ở đây chú ý chăm sóc cho Thái hậu nhé.”

“Vâng, Phát nhi biết rồi.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng đáp, nàng đương nhiên sẽ chăm sóc tốt cho Thái hậu, cần gì người khác phân phó.

“Lan Mai, Thanh Trúc rốt cuộc bị làm sao rồi?” Sau khi Nhu phi rời đi, Mạnh Phát Ảnh lập tức quay sang hỏi Lan Mai. Lan Mai biết rõ thân phận của Thanh Trúc, thực ra Thanh Trúc cũng không định nói cho Lan Mai biết, nhưng trước đây lúc Thanh Trúc còn ở trong Hoàng cung hầu hạ cho Thái hậu thì mỗi ngày đều làm việc cùng nàng ta, Lan Mai lại cơ trí nên phát hiện ra sơ hở, vì vậy Thanh Trúc không lừa gạt nàng ta nữa, cũng may nàng ta cũng là người được Thái hậu tin tưởng.

“Bẩm Vương phi, tối qua Thanh Trúc bị người ta đánh trộm, bị trọng thương.” Không có người ngoài, Lan Mai không che giấu nữa, gương mặt nàng ta lộ vẻ trầm trọng.

Thái hậu đương nhiên không biết chuyện này, khi nghe Lan Mai nói xong thì kinh ngạc lên tiếng, trong giọng nói cũng ẩn chứa vài phần lo lắng, “Bảo sao không nhìn thấy nó, hóa ra là đang bị thương.” Rồi bà lập tức trầm sắc mặt xuống, âm thanh lạnh lùng vang lên, “Ồ trong Hoàng cung này mà cũng dám đánh thương người ta, quả thật quá to gan. Có điều việc này không thể tra rõ, dù sao nha đầu Thanh Trúc kia ...”

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh chùng xuống, hiện giờ Thanh Trúc đang đóng giả làm thần y, nếu để cho người ta đi điều tra, ngộ nhỡ tra ra cái gì, có một số việc không thể phơi bày được, cũng khó trách Lan Mai vừa nãy đã nói Thanh Trúc tự mình bị té.

Chỉ có điều sự việc hôm nay thật trùng hợp. Tối qua Thanh Trúc bị người ta đánh cho trọng thương, mà sáng nay Thái hậu đang phơi nắng thì lại “ngủ” mất.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh càng thêm hoài nghi, Thái hậu nhất định không phải đang ngủ, chuyện này khẳng định là có vấn đề.

“Hoàng nãi nãi, Người kể tỉ mỉ lại cho con nghe một chút đi, lúc sáng Người ở ngoài sân có cảm thấy có gì không thoải mái hay không, cho dù chỉ là một chút thôi?” Mạnh Phát Ảnh thẳng tắp nhìn Thái hậu nghiêm túc hỏi.

Thái hậu nhíu nhíu mày, có vẻ như đang nhớ lại, sau một lát mới hơi hơi lắc đầu khẽ nói, “Không có, một chút không thoải mái cũng không có, ngược lại ta cảm thấy rất ấm áp, thoải mái, rồi chậm chậm ngủ mất.”

“Buổi sáng lúc Thái hậu ở trong sân thì có ai ở quanh đó không, có bất kỳ chuyện gì xảy ra không?” Mạnh Phát Ảnh suy tư một lát rồi quay sang Lan Mai hỏi, gương mặt hiển hiện vài phần chăm chú.

Càng như vậy trong lòng nàng càng thêm lo lắng.

“Không có ạ. Buổi sáng có vài vị nương nương đến thỉnh an Thái hậu, sau đó Thái hậu nói muốn đi phơi nắng một chút, nô tì liền dìu Thái hậu đi ra Tiễn viện, nô tì luôn ở bên cạnh Thái hậu, không có ai tới và cũng không có chuyện gì xảy ra cả.” Lan Mai cẩn thận trả lời, trên mi mắt cũng ẩn hiện vài phần lo lắng.

“Người đưa ta ra viện nhìn thử xem.” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên đứng lên đi ra ngoài. Lan Mai liền vội vàng đi theo.

Đi đến Tiễn viện, ở chính giữa có bày một chiếc ghế quý phi, đúng là cái ghế buổi sáng Thái hậu nằm nghỉ ngơi, lúc đó tưởng Thái hậu bị té xỉu nên bọn họ chưa kịp cất vào.

Mạnh Phát Ảnh lập tức đi ra phía trước, tỉ mỉ quan sát mọi thứ xung quanh nhưng cũng không phát hiện ra điểm gì bất thường, lông mày không khỏi gắt gao nhếch lên.

“Lúc các vị nương nương đến thỉnh an Thái hậu có điều gì khác thường không?” Mạnh Phát Ảnh nghĩ đến những lời nói vừa nãy của Lan Mai, sau khi có vài vị nương nương đến thỉnh an rồi Thái hậu mới ra Tiễn viện, bọn họ có liên quan gì đến việc này không?

“Cũng không ạ. Nhu phi nương nương hôm nay tới hơi sớm một chút, nói là vì có việc muốn xuất cung, a, đúng rồi, nói là muốn tới Nghệ Vương phủ một chuyến, nên Nhu phi thỉnh an xong rồi đi luôn, sau đó thì có mấy vị nương nương tới, Minh phi nương nương và Liễu phi nương nương đi cùng nhau, cuối cùng là Mị phi nương nương.” Lan Mai vừa nhớ lại vừa từ từ trả lời. Nàng ta dừng lại một chút rồi lại bổ sung thêm, “Cũng không khác bình thường là mấy, đúng là không có gì khác thường đâu ạ.”

Đôi lông mày của Mạnh Phát Ảnh càng chau lại, dù sao đây cũng là Vĩnh Thọ Cung, mấy vị phi tử kia chắc chắn không dám động tay động chân, hơn nữa, các nàng cũng không có động cơ để làm vậy.

Bình thường Thái hậu đối xử với bọn họ đều bình đẳng không có tí ti thiên vị, hơn nữa lại cực kỳ hiền lành, không có khả năng kết thù kết oán với bọn họ.

“Đúng rồi, Nhu phi nương nương có nói tới Nghệ Vương phủ làm gì không?” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên hỏi tiếp.

Sớm như vậy Nhu phi đã tới Nghệ Vương phủ làm gì? Lại nhớ tới câu nói của Hiên Viên Diệp với nàng, rốt cuộc là định nói gì?

Hiên Viên Diệp đột nhiên có việc gấp nên đi ra ngoài, nàng vốn định đến hỏi Nhu phi, kết quả là thái giám kia đột nhiên truyền tin đến nói là Thái hậu gặp chuyện, nàng liền cùng Nhu phi hồi cung, mà trên đường đi Nhu phi cũng không nói gì với nàng.

“Bẩm Vương phi, Nhu phi nương nương cũng không nói là có chuyện gì.” Lan Mai lại suy tư một chút rồi thấp giọng trả lời.

Mạnh Phát Ảnh hơi sững sốt một chút, chuyện đó cũng không nói với Thái hậu? Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Đành chờ Hiên Viên Diệp trở về để hỏi hẩn vậy, vừa nãy đi cùng Nhu phi tới đây, lại cùng nàng ta chờ một lúc lâu ở Thọ cung mà nàng quên không hỏi, hiện giờ nàng không thể đi hỏi lại Nhu phi được, hơn nữa lúc này nàng cũng đang lo lắng cho Thái hậu.

Không tìm được manh mối gì, Mạnh Phát Ảnh đành trở về phòng, Lan Mai cũng từ từ theo sau nàng.

Lúc này đã là giữa trưa, ánh mặt trời càng thêm bỏng rẫy, trên người rịn ra một chút mồ hôi, Mạnh Phát Ảnh theo bản năng quệt tay lau trán.

Lúc này nàng đang quay lưng lại phía mặt trời, mặc dù đang là giữa trưa nhưng ở trước mặt vẫn có một cái bóng rất ngắn in trên mặt đất, nàng vì lau mồ hôi nên đứng lại.

Sau lưng nàng, Lan Mai vẫn luôn cụp mắt xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

Dường như nàng ta không nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh ngừng lại, khi sắp va vào người nàng, Lan Mai lập tức dừng chân, thân mình vội vàng co rút lại phía sau.

Theo lý thì chuyện này vốn không có gì kỳ quái, Lan Mai là người tập võ, phản ứng vốn nhanh nhạy, khi phát hiện sắp va vào Mạnh Phát Ảnh thì làm vậy cũng là bình thường.

Thật ra Mạnh Phát Ảnh lúc đó cũng không xoay người lại, vừa rồi là nàng nhìn thấy bóng phản chiếu của Lan Mai in trên mặt đất, bóng dáng kia vừa chớp động một cái, ánh mắt của nàng bỗng trầm xuống.

Theo lý thuyết, chuyện của Thái hậu Lan Mai là người biết rõ nhất, kết quả là Lan Mai hỏi gì cũng không biết, thoạt nhìn thì thấy nàng ta trả lời hết sức đầy đủ rõ ràng, nhưng thực tế trong câu trả lời thì chẳng rõ chuyện gì.

Lan Mai đã ở trong cung nhiều năm, lại là người tập võ, phản ứng nhất định là nhanh hơn người bình thường, khả năng quan sát đương nhiên cũng hơn họ.

Nếu quả thực Thái hậu xảy ra chuyện gì thì Lan Mai không thể không phát hiện ra.

Chẳng lẽ Thái hậu thực sự chỉ là đang ngủ thôi sao?

Nhưng nếu đúng là Thái hậu đang ngủ, Lan Mai với nhiều năm kinh nghiệm theo hầu Thái hậu sao có thể tưởng lầm là Thái hậu té xỉu, còn kinh động tới Hoàng thượng, lại gọi thái y tới?

Lan Mai là người thân cận Thái hậu nhất, có thể nào ...?

Có điều, Lan Mai đã theo Thái hậu nhiều năm, nàng ta vẫn luôn trung thành và tận tâm với Thái hậu, lại được Thái hậu vô cùng yêu thích. Thái hậu đã ở trong Hoàng cung nhiều năm như vậy, sớm đã lão luyện nên không thể nào nhìn lầm người, dùng sai người được, mà Thái hậu đã tin dùng nàng ta nhiều năm rồi.

Hoặc là do nàng đã nghĩ quá nhiều.

“Thế nào? Con có phát hiện ra điều gì không?” Thái hậu nhìn Mạnh Phát Ảnh đang tiến vào với dáng vẻ nặng nề tâm sự thì lo lắng hỏi.

“Không có ạ.” Mạnh Phát Ảnh từ từ lắc đầu.

“Tốt, vốn là không có chuyện gì mà, có thể vừa rồi ai gia ngủ quá say nên nha đầu Lan Mai gọi mà ta không tỉnh, nó lại sốt ruột mà gây ra trận não loạn vừa rồi, con cũng chớ để trong lòng.” Thái hậu không muốn Mạnh Phát Ảnh lo lắng bèn vừa cười khẽ vừa nói.

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh khẽ gật đầu trả lời, nhưng trong lòng thì vẫn không thể bỏ qua chuyện này được. Nếu đúng thật là Người chỉ ngủ thôi, thì chuyện Thanh Trúc là thế nào, việc Thanh Trúc bị thương tối qua quả thật là không giải thích được. Nếu hôm nay Thanh Trúc không bị thương thì khi đó hẳn là nàng ta đang ở bên cạnh Thái hậu rồi.

“Hoàng nữ nãi, con đi xem Thanh Trúc thế nào.” Không biết Thanh Trúc rốt cuộc bị thương thế nào, nàng thật sự không yên lòng, mà Thanh Trúc bị thương cũng nhất định không dám mời Thái y xem kỹ, nghĩ đến đây, nàng càng vội vàng muốn đến xem nàng ấy ra sao.

“Được, con đi đi.” Thái hậu khẽ gật đầu. Vì không muốn gây thêm phiền toái, bà lại dặn dò thêm, “Cứ nói là do ý của ai gia.”

Lan Mai vốn đang cụp mắt đứng bên cạnh Thái hậu, sau khi nghe Mạnh Phát Ảnh nói xong thì lập tức ngẩng đầu lên, vội vàng nói, “Nô tì đưa Vương phi tới đó.”

“Không cần, để Hồng Nhi đưa ta đi là được rồi, người ở lại chăm sóc Thái hậu.” Mạnh Phát Ảnh khẽ chau mày rồi trầm giọng nói.

Hồng Nhi cũng là người luôn hầu hạ Thái hậu, có điều nàng ta không biết võ công.

“Vâng ạ.” Lan Mai thấp giọng đáp lời rồi cũng không nói gì nữa.

Mạnh Phát Ảnh đi ra khỏi phòng, gọi Hồng Nhi đang đứng ở bên ngoài cùng đi tới Thái y quán.

“Tham kiến Vương phi.” Mạnh Phát Ảnh là thiên kim của Hầu Vương phủ, lại được Thái hậu một mực yêu quý nên cũng thường xuyên ra vào Hoàng cung, các Thái y đương nhiên đều nhận ra nàng.

Mà chuyện hôm qua Hiên Viên Diệp đưa nàng trở lại Nghệ Vương phủ cũng đã truyền ra, vì vậy mấy Thái y thấy nàng từ phía sau liền vội vàng đi ra đằng trước hành lễ.

“Tất cả đứng lên đi, không cần đa lễ, Thái hậu nghe nói Thần y té bị thương nên có chút lo lắng, Người sai Bản cung đến xem thế nào.” Mạnh Phát Ảnh trầm giọng nói, gương mặt bình tĩnh không lộ ra nửa điểm khác thường.

Thanh Trúc bị thương ở Thái y quán, không biết là ai đã hạ thủ, cũng không rõ người đó đang ẩn trốn ở đâu.

“Bẩm Vương phi, lần này thần y bị té thật không nhẹ, hiện đang nằm trên giường không nhúc nhích được, có mấy Thái y đến xem cho hẳn nhưng hẳn lại sống chết không chịu, chỉ nói là hai ba hôm nữa sẽ khỏi.” Một thái y nghe Mạnh Phát Ảnh nói xong thì hơi nín nọt nói.

“Được, nếu hẳn không chịu thì cũng không nên ép, dù sao hẳn cũng là Thái y, nhất định hiểu rõ thương tổn của bản thân. Các người đều lui đi, Bản cung vào xem thế nào.” Mạnh Phát Ảnh chậm chậm nói, nàng hiểu rõ tâm tư của Thanh Trúc lúc này, nhất định nàng ta đang sợ thân phận bị bại lộ rồi lại gây thêm phiền toái.

“Vâng ạ.” Bọn Thái y nhất loạt đáp lời rồi vội vàng lui xuống.

“Hồng Nhi, người theo thái y đi lấy mấy loại thuốc trị thương mang tới đây.” Khi đến phòng Thanh Trúc, Mạnh Phát Ảnh đột nhiên quay sang nói với Hồng Nhi. Nàng mang Hồng Nhi theo chỉ để che mắt mọi người, không thể cho Hồng Nhi biết thân phận của Thanh Trúc được, hiện tại đối với các chuyện xảy ra trong Hoàng cung này nàng càng ngày càng lo lắng, có vẻ như khắp nơi đều ẩn giấu âm mưu, nàng cũng không dám tin tưởng bất cứ ai.

“Vâng.” Hồng Nhi nhẹ giọng đáp lời rồi đi lấy thuốc.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh mới vào phòng Thanh Trúc, nàng lập tức đóng cửa lại rồi đi tới trước giường. Thanh Trúc thấy nàng thì hơi kinh hãi, nàng ấy thấp giọng kêu lên, “Chủ tử, sao Người lại tới đây?”

“Ta đến xem người bị thương thế nào. Chỗ bị thương thế nào rồi?” Mạnh Phát Ảnh thấy gương mặt trắng bệch của nàng ấy thì trong lòng càng thêm lo lắng, bèn vội vàng hỏi.

“Chủ tử, Thanh Trúc không có việc gì.” Thanh Trúc cố nhoẻn miệng cười, từ từ nói, có điều trong giọng nói của nàng ấy lại lộ rõ vẻ suy yếu.

Mạnh Phát Ảnh thẳng tay xốc chăn của nàng lên, thấy quần áo ở chỗ bụng thấm đầu máu thì càng thêm sợ hãi, bèn vội vàng xé bỏ quần áo ở chỗ đó ra, khi nhìn thấy miệng vết thương thì nàng không khỏi nổi giận.

Nha đầu này quả thật không muốn sống nữa, bị thương như vậy mà còn nói không việc gì. Vết thương của nàng ấy vừa dài vừa sâu, nếu không kịp thời chữa trị thì có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Vậy mà nàng ấy chỉ bằng bó sơ sài, máu ở chỗ vết thương vẫn không ngừng chảy ra, trên miếng vải băng bó đã dính đầy máu tươi.

May là Mạnh Phát Ảnh sớm biết Thanh Trúc bị người ta đả thương nên có mang theo thuốc đặc trị. Nàng nhanh chóng xử lý miệng vết thương, cầm máu rồi băng bó lại, sau đó mới thấp giọng dặn dò, “Không được lộn xộn, ngày mai ta sẽ tới thay băng cho ngươi.”

“Cảm ơn chủ tử.” Thanh Trúc cảm kích nói.

“Nếu không phải vì ta thì ngươi đã không bị thương.” Nhìn dáng vẻ cảm kích của Thanh Trúc, Mạnh Phát Ảnh càng thêm áy náy, nàng vốn muốn dùng Thanh Trúc để lần ra người kia, thật không ngờ người đó lại lợi hại vậy, làm cho Thanh Trúc thành ra bị thương thế này.

“Chủ tử muốn Thanh Trúc giảm thọ sao? Việc này sao có thể trách chủ tử được. Hôm qua lúc trời tối, Thanh Trúc phát giác trong phòng có người lạ, có điều hấn thật sự lợi hại, mọi chiêu hấn đều tránh được, mà Thanh Trúc lại sợ làm kinh động đến người khác nên cũng không dám lên tiếng.” Thanh Trúc liền kể lại sự việc tối qua, trên mặt hiện vẻ sợ hãi.

“Người kia nếu muốn giết Thanh Trúc thì dễ như trở bàn tay, nhưng hấn chỉ đâm Thanh Trúc một kiếm rồi đi luôn.” Thanh Trúc vừa nhíu mày tỏ vẻ không hiểu vừa nói.

Mạnh Phát Ảnh cũng không khỏi sửng sốt, nếu người kia đã mạo hiểm động thủ thì vì sao chỉ đâm Thanh Trúc bị thương? Hấn rốt cuộc là có mục đích gì?

Là vì không muốn giết Thanh Trúc, hay là vì còn có mục đích khác?

“Người có phát hiện ra điều gì ở người đó không?” Mạnh Phát Ảnh suy tư một lát rồi trầm giọng hỏi.

“Người đó toàn thân mặc màu đen, che mặt, nhìn dáng vẻ thì không đoán được là ai.” Thanh Trúc suy tư nói, rồi đột nhiên như nhớ ra cái gì, hai tròng mắt chợt lóe lên, gấp giọng nói, “Thân mình người đó có vẻ mềm mại, dường như là nữ nhân.”

“Nữ nhân?” Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh trầm xuống, nữ nhân sao? Không biết vì sao trong đầu nàng đột nhiên hiện ra hình ảnh Lan Mai.

“Người có làm nàng ta bị thương không?” Mạnh Phát Ảnh thẳng tắp nhìn Thanh Trúc, trên mặt lộ rõ vẻ chăm chú.

“Kiếm của Thanh Trúc lúc ấy có suột qua vai nàng ta, có điều Thanh Trúc còn chưa kịp dùng sức thì đã bị nàng ta đâm trúng, vì đang trong bóng tối nên Thanh Trúc cũng không rõ rốt cuộc có làm nàng ta bị thương không?” Thanh Trúc lại suy tư nói.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh lại lóe lên, vừa nãy lúc Lan Mai đi phía sau nàng, khi Lan Mai lùi lại phía sau thì nàng nhìn thấy bóng của nàng ta, bả vai nàng ta có vẻ hơi cứng lại một chút.

“Lan Mai có tới tìm ngươi không?” Mạnh Phát Ảnh giả bộ không chú ý hỏi.

“Ban đầu chỉ có một tiểu cung nữ đến nói là Thái hậu bị té xỉu, muốn Thanh Trúc qua đó, Thanh Trúc có nói là đang bị thương không qua được, lúc sau Lan Mai mới tới đây, biết Thanh Trúc bị trọng thương mới thỉnh Thái y qua xem cho Thái hậu.” Thanh Trúc không biết dụng ý của Mạnh Phát Ảnh, chỉ đem chuyện hồi sáng kể hết cho nàng.

Mạnh Phát Ảnh nghĩ ngợi, cảm thấy không có chỗ nào khả nghi, Lan Mai cũng đã tới đây, đương nhiên là biết chuyện của Thanh Trúc.

“Được, ta biết rồi, người trước hết cứ nghỉ ngơi, lát nữa ta sẽ cho người đem đồ ăn đến.” Mạnh Phát Ảnh nén sự nghi ngờ trong lòng lại, thản nhiên nói.

Lúc này Hồng Nhi mới cầm thuốc trị thương tới, nàng ta nhỏ giọng nói, gương mặt hơi ửng đỏ, “Nô tì giúp Thần y bôi thuốc nhé.”

Khi nói chuyện, ánh mắt nàng ta hơi nhìn Thanh Trúc, gương mặt càng đỏ hơn, dáng vẻ rõ ràng là đang ngượng ngùng.

Mạnh Phát Ảnh ngẩn người, khóe môi hơi nhếch lên một cái, nha đầu này không phải có ý gì với Thanh Trúc đâu chứ. Nàng bèn trầm giọng nói, “Không cần nữa, vết thương của Thần y đã tương đối ổn rồi, có thể tự bôi thuốc, người cùng Bản cung trở về thôi.”

“Vâng.” Hồng Nhi nhẹ giọng trả lời, có vẻ như vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong giọng nói cũng ẩn chứa vài phần thất vọng.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm lắc đầu, nha đầu này thật là ...

Khi trở lại Vĩnh Thọ Cung thì đã đến giờ dùng bữa, Thái hậu thấy nàng trở về mới sai người chuẩn bị bữa trưa.

Thái hậu ăn uống bình thường, không có điểm nào khác thường cả.

Dùng xong bữa trưa, Lan Mai bưng thuốc lên cho Thái hậu, Mạnh Phát Ảnh nhận lấy, đang định mang cho Thái hậu thì ánh mắt đột nhiên trầm xuống.

Thuốc này có vấn đề.

Thoạt nhìn thì màu sắc, mùi vị không có gì bất thường, người bình thường chắc chắn không phát hiện ra bất cứ điều gì.

Nhưng Mạnh Phát Ảnh lại là người cự kỳ tinh thông các loại thuốc, nàng lập tức phát hiện ra điểm kỳ quái.

Thuốc này đã bị thay đổi, vốn là thuốc bổ mà giờ lại đổi thành thuốc trị cảm lạnh, thuốc này không những không giúp ích thì cho thân thể của Thái hậu mà ngược lại còn gây hại cho Người, nếu dùng lâu dài chỉ sợ là ...

Bàn tay bưng thuốc của Mạnh Phát Ảnh nắm lại thật chặt, trong lòng nàng càng thêm âm thầm kinh hãi.

Là ai? Ai đã lớn mật dám thay đổi thuốc của Thái hậu?

Thuốc này vốn vẫn do Thanh Trúc phụ trách, từ bốc thuốc đến sắc thuốc toàn bộ đều do Thanh Trúc tự tay làm, nhưng hôm nay Thanh Trúc bị thương, thuốc này nhất định không phải do nàng ấy sắc.

“Thuốc này là do Thái y xem cho Thái hậu hồi sáng làm à?” Mạnh Phát Ảnh vừa nhẹ nhàng quạt thuốc cho người vừa giả bộ thuận miệng hỏi Lan Mai.

“Không ạ, đây là thuốc Thanh Trúc đã bốc ngày hôm qua. Mỗi lần bốc thuốc Thanh Trúc đều bốc đủ để uống ba ngày, hôm nay Thanh Trúc bị thương, thuốc này do nô tì sắc.” Lan Mai cụp mắt xuống, nhỏ giọng trả lời.

Là do Thanh Trúc bốc!

Hôm qua nàng có xem qua thuốc của Thái hậu thì thấy không vấn đề gì, cũng chứng minh Thanh Trúc không bốc nhầm thuốc.

Thuốc này là do Lan Mai nấu, có phải nàng ta đã tráo thuốc? Hay là trước đó đã có người tráo thuốc rồi?

“Được rồi.” Mạnh Phát Ảnh khẽ lên tiếng, rồi đột nhiên như nhớ ra cái gì, nàng lại nói tiếp, “Đúng rồi, Thanh Trúc còn chưa dùng bữa, người đi mang đồ ăn đến cho nàng ấy đi.”

“Vâng.” Lan Mai hướng mắt nhìn lên, vội vàng trả lời.

Đợi đến khi Lan Mai rời khỏi, Mạnh Phát Ảnh mới lặng lẽ đem bát thuốc đổ vào bụi hoa ngoài cửa sổ, trong bát vốn còn vương lại ít thuốc, khi đổ vào bụi hoa sẽ không bị người khác phát hiện ra.

“Phất nhi, con làm gì thế?” Thái hậu nhìn động tác của nàng thì kinh ngạc hỏi.

“Thuốc này có vấn đề.” Mạnh Phát Ảnh xoay người nhìn Thái hậu, gương mặt có chút cứng lại.

Thái hậu càng thêm kinh ngạc, gương mặt cũng từ từ chùng xuống, trong ánh mắt ẩn hiện vài phần trầm tư nhưng bà cũng không nói gì nữa.

“Thuốc của Hoàng nãi nãi Ảnh nhi sẽ cho người nấu bát khác, có điều chuyện này không cần phải làm to lên, kéo dãn thảo kinh xà.” Mạnh Phát Ảnh lại hạ giọng nói nhỏ, thuốc xảy ra vấn đề, đương nhiên người sắc thuốc là người đáng nghi nhất.

Nàng tin Thái hậu nhất định cũng nghĩ vậy.

Vì vậy khi Lan Mai trở về, Thái hậu cũng không nói gì.

Mạnh Phát Ảnh sợ bát thuốc buổi tối của Thái hậu cũng có vấn đề nên không dám trở về mà chờ dùng xong bữa tối để xem thuốc có sao không.

Kỳ quái là bát thuốc buổi tối lại không sao cả, không biết có phải người kia đã phát hiện ra cái gì hay không.

Thuốc không có vấn đề gì, Mạnh Phát Ảnh vừa định chuẩn bị trở về thì đúng lúc đó có một tiểu cung nữ vào truyền lời, nói là Điện hạ cho người đến báo với Vương phi tối nay hẳn không trở về Vương phủ, Vương phi có thể nghỉ tạm ở Vinh Thọ Cung này.

“Được rồi.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng trả lời, khoe môi nhè nhẹ nở nụ cười, đột nhiên nàng hiểu ra câu nói tối qua Hiên Viên Diệp đã nói với nàng ...

Hiểu được câu nói của hắn, lại nghĩ đến sự việc hôm nay, trong lòng Mạnh Phát Ảnh đột nhiên có câu trả lời ...

60. Chương 61: Đúng Là Nàng

“Thật sao?” Nhu phi ngẩn người, lăm bầm hỏi. Dường như có chút kinh ngạc cũng có chút hoài nghi tuy nhiên lại không hề cảm thấy vui vẻ chút nào.

“Đương nhiên là sự thật, nha đầu kia không có lá gan dám nói dối, hơn nữa đây chính là minh chứng lớn nhất.” Minh phi thấy Nhu phi không tin thì có chút khó chịu, hơi nhăn mày lại, sau đó mới chậm rãi nói.

Lúc nói chuyện lại cố tình đưa sàng đan dính máu lại gần, đắc ý hếch mặt lên nhìn Mạnh Phát Ảnh.

“Tỷ tỷ, đây là máu xử nữ, không thể nào làm giả được. Ta và người đều là những người từng trải hẳn là rất rõ ràng chứ.” Trong thanh âm Minh phi nói dường như là cố ý khoe ra điều gì đấy.

Đôi mắt Minh phi hơi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, chỉ thấy Mạnh Phát Ảnh không lên tiếng mà giống như đang suy nghĩ.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, đột nhiên nàng nhớ đến ngày đó Hiên Viên Diệp làm giả máu của xử nữ, Nhu phi hẳn là nghi ngờ nó ?

“Bản cung nghĩ, nha đầu này là một mỹ nhân, không có nam nhân nào khi nhìn đến mà không động tâm.” Trong đôi mắt Minh phi dường như có thâm ý khác mà liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh, sau đó mới nhìn về phía Linh Nhi ở phía sau mà tán dương. “Tỉ tỉ nhìn xem, khuôn mặt thanh tú, vóc người không tệ, nhu mì như vậy thật khó kiếm. Tuy không phải là tiểu thư khuê các nhưng phong thái như vậy so với tiểu thư khuê các cũng không hề thua kém.”

Nhu phi lại nhìn về phía Linh Nhi, trong đôi mắt hiện lên tia đồng ý, khẽ gật đầu nói nhỏ “Đúng là một mỹ nhân.”

“Điều đó là tất nhiên, một nữ tử như vậy hỏi nam nhân nào nhìn được~” Minh phi nghe thấy lời nói của Nhu phi, vẻ mặt lại càng thêm đắc ý, tùy ý nói ra.

Nhu phi hơi chau mày không biết có phải khi nghe thấy lời nói của Minh phi mà bất mãn hay không. Mà Linh Nhi khi nghe vậy cũng không khỏi xấu hổ đỏ mặt, có chút ngượng ngùng, cúi mặt xuống.

Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hơi lóe lên một cái, nha đầu này trông không tệ. Nàng nhớ lúc trời vừa tối Hiên Viên Diệp nói cho nàng biết nha đầu này có ý muốn câu dẫn hắn. Hắn còn có ý định để nàng đối phó, nên chỉ đuổi nàng ta đi, nàng tin tưởng lời nói của hắn. Nhưng máu xử nữ này là thế nào thì nàng không rõ, không biết đã có chuyện gì xảy ra?

Giống như lời nói của Minh phi, máu xử nữ này không thể là giả, hơn nữa nha đầu này cũng không có gan dám nói dối.

“Phát nhi, người xem chuyện này phải xử lý như thế nào?” Mạnh Phát Ảnh đang suy nghĩ đột nhiên Nhu phi lại nhìn về phía nàng, trong giọng nói có ý thương lượng hỏi.

Mạnh Phát Ảnh giật mình sau đó mới nói nhỏ “Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng Điện hạ sủng hạnh nàng ấy.” Mạnh Phát Ảnh lắc đầu, trong thanh âm cũng không kiềm chế nổi sự kích động.

Hôm qua lúc trời tối, đã cùng Hiên Viên Diệp nói qua nhất định phải diễn thật tốt vở kịch này, tất nhiên nàng không thể để hắn phải thất vọng rồi.

Cũng phải khen ngợi người ở phía sau lưng nàng thật lợi hại, một chút sơ hở cũng không lộ ra.

“Không có khả năng? Người nói gì thế?” Đôi mắt Minh phi thẳng tắp nhìn nàng, trong đôi mắt không giấu được sự khinh bỉ. “Sự thật ở trước mắt, người còn muốn lừa mình dối người sao? Chuyện của nam nhân chẳng nhẽ một nữ nhân như người có thể làm chủ được sao? Cho dù người là Vương phi cũng không thể ngăn cản Điện hạ thu những nữ nhân khác vào cửa. Hơn nữa người cũng không nhìn xem bộ dáng của mình như thế nào mà có ý muốn độc chiếm Điện hạ, đúng là không biết lượng sức mình.”

Lời nói của Minh phi từng câu từng chữ như có gai, vô cùng ác độc.

“Không. Ta không tin, chắc chắn nàng ấy đang nói dối” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên tức giận quát, đôi mắt ánh lên lửa giận khi nhìn về phía nha đầu ở phía sau.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh vẫn đang suy nghĩ về chuyện máu xử nữ, không biết nha đầu kia nói thật hay nói dối. Nếu nàng ta dám lừa Hiên Viên Diệp nói với hắn nàng phản phó nàng ta đến gian phòng của hắn thì chuyện máu xử nữ này cũng có thể là nói dối.

“Không, không có, nô tì không nói dối.” Linh Nhi nghe được lời nói của Mạnh Phát Ảnh liền lắc đầu, vội vàng thanh minh.

Đôi mắt trong veo lúc này đang đầy nước mắt, từ từ lăn dài trên má phấn hồng làm người khác phải động tâm.

“Nô tì thật sự không nói dối. Tối hôm qua Điện hạ thật sự đến phòng của nô tì còn muốn nô tì...” Linh Nhi hiện giờ mới chỉ có mười lăm mười sáu tuổi nên khi nói đến vấn đề này cũng có chút ngượng ngùng, thanh âm ngày càng trở nên nhỏ dần cuối cùng là vô cùng điềm đạm mà nhìn Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh cả kinh, nàng ta nói Hiên Viên Diệp đi đến phòng của nàng ta?

Mạnh Phát Ảnh vốn nghĩ nàng ta sẽ nói nàng ta đến phòng của Hiên Viên Diệp, không nghĩ tới nàng ta lại nói như vậy.

“Người nói Điện hạ đến phòng của người?” Bởi vì quá mức kinh ngạc không khỏi theo bản năng hỏi Linh Nhi, nhưng vì muốn che dấu cảm xúc trước mặt người khác mà nàng cố ý để thanh âm mang theo sự tức giận, thêm vài phần kích động.

“Vâng, hôm qua lúc Vương phi chưa trở về, nô tì đến phòng của Điện hạ để giúp việc vặt cho Điện hạ. Một lúc sau Điện hạ trở về liền cho nô tì trở về phòng. Nô tì vốn nghĩ Điện hạ chán ghét nô tì, nhưng khi nô tì đang ngủ đột nhiên Điện hạ đến, sau đó... sau đó...” Linh Nhi thấp giọng giải thích, nhìn bộ dáng nàng ngượng ngùng như thế thì cũng có thể đoán ra về sau đã xảy ra chuyện gì.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh càng thêm kinh ngạc, tuy nàng ta không có nói rõ nhưng không phải cố tình che dấu toàn bộ câu chuyện.

Nàng ta nói sau khi nàng ta trở về hậu viện thì Hiên Viên Diệp có đến, vậy người đến kia là người nào? Chắc hẳn không phải là Hiên Viên Diệp, bởi lúc đó Hiên Viên Diệp đang ở trên giường nàng trừ khi Hiên Viên Diệp có thuật phân thân.

“Phất nhi, không phải người nói Diệp nhi ngày hôm qua không trở về Vương phủ mà?” Nhu phi chợt nhớ ra lời nói của Mạnh Phát Ảnh, đôi mắt nghi hoặc nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh. “Nếu Diệp nhi không trở về Vương phủ vậy lời nói của nha đầu kia chính là nói dối.”

Mạnh Phát Ảnh ngẩn người, thời điểm nàng vừa tới đúng là có nói qua điều đó với Nhu phi mà lời Nhu phi lúc này thật sự rất hoàn hảo hơn nữa là đang hoài nghi lời nói của Minh phi.

“Đúng a, ngày hôm qua Điện hạ sai người vào Cung truyền lời, nói sẽ không trở về Vương phủ, nên con mới ở lại chỗ Thái hậu nghỉ tạm, như vậy Điện hạ làm sao có thể chạm vào người của nha đầu này?”

“Hừ.” Không đợi Linh Nhi mở miệng, Minh phi đã cướp lời, lạnh lùng nói “ Người cũng quá ngây thơ rồi, không phải mọi việc đã quá rõ ràng rồi sao, bởi vì sợ người làm hỏng chuyện nên mới không muốn người trở về” Khóe môi Minh phi mang theo nụ cười trào phúng, hơi dừng lại sau đó mới nói “Hơn nữa điều này cũng chứng minh rằng Điện hạ rất chán ghét người, nói không chừng Điện hạ để người hồi Vương phủ là để trả thù lẫn người dám đào hôn.”

Lời này của Minh cũng đủ thâm độc, chuyện đả kích người khác như vậy mà cũng không kiêng dè gì ai nói ra, nữ nhân ở trong Hoàng cung thật quá độc ác.

“Minh phi, không được nói lung tung” Sắc mặt Nhu phi đột nhiên trầm xuống, biểu tình tức giận nói.

“Diệp nhi không phải là người như vậy. Nếu Diệp nhi đã dẫn Phất nhi trở về thì nhất định sẽ đối xử tốt, dù sao Phất nhi cũng là Vương phi danh chính ngôn thuận của Điện nhi.” Lời nói của Nhu phi rõ ràng là đang nghi ngờ về phía Mạnh Phát Ảnh, hơn nữa cũng là vì Hiên Viên Diệp mà biện giải.

“Tỷ tỷ, người cũng thật đơn thuần, sao người lại không hiểu tâm tư của nam nhân.” Mà vào lúc này, Mị phi cùng Liễu phi vừa đúng lúc đi vào, lại nghe được lời nói của Minh phi nên nhanh chóng góp lời. Nàng ta ve vẩy vòng eo từ từ đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh, khinh thường liếc Mạnh Phát Ảnh một cái, sau đó mới nói “Nam nhân nếu không chiếm được nhất định sẽ muốn có bằng được nhưng nếu khi chiếm được rồi sẽ không ngần ngại mà bỏ đi...”

Lại đưa mắt liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái, khóe môi hiện lên tia cười trào phúng “Nếu có chút tư sắc còn có thể kéo dài được một chút thời gian nhưng mà nguyên bản đã chẳng giống người... lại còn không biết lượng sức mình”

Lời nói này của Mị phi quả thật rất đúng, Mạnh Phát Ảnh công nhận nam nhân có thói hư đó. Nhưng không phải nam nhân nào cũng như vậy. Vẫn còn có những nam nhân rất si tình, chung thủy nữa.

Nàng tin Hiên Viên Diệp là một người chung tình.

Nàng cảm thấy cục diện lúc này dường như có chút hỗn loạn. Lúc đầu nàng nghĩ là do Nhu phi thiết kế, nhưng xem ra vở kịch này là do Minh phi thiết kế.

Nha đầu kia là người của Minh phi hơn nữa Nhu phi đối với chuyện này dường như không biết gì hết. Nếu là biết mà giả bộ không biết, thì sự nguy trang này cũng quá tuyệt vời rồi.

Sự tình phát triển như bây giờ xem như đã tương đối thành công châm ngòi ly gián mối quan hệ giữa nàng cùng Hiên Viên Diệp. Nhưng không hiểu nàng vẫn cảm thấy chuyện này có liên quan đến Nhu phi.

“Phất nhi người đừng nghe các nàng nói lung tung, đợi một chút nữa ta kêu người gọi Diệp nhi, đợi đó đến ta sẽ hỏi rõ ràng.” Nhu phi nhìn Mạnh Phát Ảnh, vẻ mặt vô cùng quan tâm an ủi.

“Tỷ tỷ, người còn muốn hỏi điều gì nữa, chẳng nhẽ hỏi hần xem hần có chạm vào Linh Nhi hay không sao? Hay là hỏi hần hiện tại hần còn muốn nhị tiểu thư của Hầu gia nữa không sao?” Minh phi lại nhếch môi cười trào phúng nói.

Sau đó nàng ta kéo Linh Nhi khuôn mặt đang hồng rực đến trước mặt mọi người. “Bây giờ Bản cung sẽ để ọi người thấy Linh Nhi không nói dối. Nếu máu xử nữ không đủ chứng minh thì Bản cung sẽ ọi người xem

điều này.”

Lúc nói chuyện Minh phi đột nhiên xé đi áo của Linh Nhi, trước ngực Linh Nhi rõ ràng có dấu vết của việc hoan ái, hình ảnh ấy đột nhiên hiện lên trước mắt mọi người.

Linh Nhi có chút thẹn thùng theo bản năng muốn lấy y phục che đi.

“Lúc này người có gì mà phải xấu hổ ! Tất cả đều là nữ nhân người sợ điều gì chứ? Hiện tại Bản cung muốn giúp người làm sáng tỏ vụ này.” Minh phi trợn mắt nhìn Linh Nhi, cả giận nói.

“Như thế nào? Lúc này mọi người tin rồi chứ?” Minh phi lại liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh, càng lúc càng khoa trương nói “Bây giờ người không thể nói những dấu vết này cũng là giả chứ?”

Những dấu vết như vậy quả thật không thể là giả được. Mặc dù đối với chuyện này không có kinh nghiệm nhưng nàng cũng đã từng thấy qua dấu vết như vậy. Ngày trước lúc còn đi học, ở kí túc xá nữ sinh đều có bạn trai. Những dấu vết như vậy lúc bọn nàng tắm chung nhất định sẽ thấy. Nên đối với những dấu vết như vậy nàng cũng không cảm thấy xa lạ.

“Nàng tin hay không thì làm được gì chứ?” Mị phi cong môi lạnh lùng cười nói. “Sự thật không phải bày ra trước mắt hết hay sao?”

Lời nói của Mị phi cũng ngoan tuyệt không kém Minh phi, nữ nhân này như sợ lời nói ác độc bình thường thì sẽ không dă kích được Mạnh Phát Ảnh vậy.

“Đúng vậy, nàngta dù không tin tưởng thì cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi. Vị trí Vương phi này của nàng ta còn có thể giữ được hay không còn phải xem tâm của Vương gia như thế nào...” Nghe được lời Mị phi nói Minh phi lại càng đắc ý cười nói, đôi mắt tràn đầy sự khinh thường nhìn Mạnh Phát Ảnh.

Con người Mạnh Phát Ảnh hơi trầm xuống, cảm xúc trong lòng lạnh dần. Thật đủ ngoan đủ độc, không những cho nàng nhìn thấy những chứng cứ đó mà còn từng người một đến dă kích nàng.

Nếu ngày hôm qua nàng không nhìn, không nghe thấy Hiền Viên Diệp nói thì e rằng không biết bây giờ nàng sẽ kích động như thế nào rồi.

Nhưng hiện tại nàng muốn phối hợp diễn với các nàng ta, chỉ có như vậy mới có thể bắt được người đứng sau giật dây mọi chuyện.

“Không thể nào, không thể nào.” Mạnh Phát Ảnh kích động lắc đầu liên tục, thân mình hơi run rẩy, còn cổ làm bộ đáng như bị kích thích đến cực điểm vậy. Trên khuôn mặt tràn đầy đau khổ, vô cùng thương tâm “Ta không tin, không tin. Đây nhất định không phải là sự thật.”

“Hừ. Đến giờ người vẫn không tin sao?” Mị phi lạnh giọng cười “Bản cung vốn có hảo tâm nên khuyên người một câu, điều tốt nhất bây giờ là người nên ngoan ngoãn một chút, nhắm một mắt mở một mắt mà bỏ qua chuyện này. Nếu người làm chuyện lớn hơn thì người tổn hại nhất chính là người.”

Lời nói này của Mị phi quả thật đúng trọng tâm, đúng thời điểm. Ở xã hội Cổ đại, nữ nhân mà muốn làm lớn chuyện này thì không có gì tốt đẹp hết.

“Đúng vậy. Nếu người muốn làm lớn chuyện này thì ngay cả cái ghế Vương phi người cũng không thể giữ được.” Minh phi nói mát, trên khuôn mặt mang theo sự vui sướng khi người khác gặp họa.

“Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường huống chi đây lại là Điện hạ. Người nên chấp nhận đi, bây giờ người muốn làm lớn chuyện thì cũng không được gì hết.” Bên trong lời nói của Liễu phi vẫn mang theo tính ôn hòa vốn có, ẩn sâu trong đó là sự đồng tình.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, trong lòng âm thầm cười lạnh. Với tính tình của nàng làm sao có thể chấp nhận để điều này xảy ra, nếu không nàng sao có dũng cảm đào hôn. Chỉ sợ các nàng đều đoán được cá tính này của nàng mà từng người đến dă kích nàng mà thôi. Lúc này đây mà khuyên những lời như thế chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

“Nếu đây là sự thật thì vị trí Vương phi này ta chấp nhận nhường lại.” Mạnh Phát Ảnh thở dài, khuôn mặt kiên định nói.

“Phất nhi, người...” Khuôn mặt Nhu phi lúc này cực kì không tốt, khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh mang theo tia lo lắng.

“Tỷ tỷ, nếu Nha đầu này thực sự muốn rời đi thì tỷ tỷ sao phải cố gắng khuyên nhủ làm gì chứ!”

“Nhưng chính các người đã nói, Phất nhi...” Nhu phi quýnh lên nhanh chóng nhìn về phía Minh phi, trong thanh âm rõ ràng mang theo sự sốt ruột.

“Tỷ tỷ nên hiểu chúng ta làm điều này cũng vì muốn tốt cho Diệp nhi, muốn cho Diệp nhi có thể khai chi tán diệp.” Minh phi nhanh chóng ngắt lời, khẽ cười nói.

“Nhưng...” Nhu phi vẫn còn muốn nói thêm vài điều.

“Được rồi tỷ tỷ, người đừng nhưng nhĩ gì nữa, người thấy đó Nha đầu kia thân mình gầy yếu như vậy đến khi nào mới có thể mang thai chứ. Nhưng Linh Nhi lại không giống như vậy, người nhìn kĩ đi, thân mình Linh Nhi đầy đặn như vậy không chừng vài ngày sẽ truyền ra tin vui.”

Minh phi cắt lời Nhu phi đang định nói, nhẹ nhàng nói tiếp. Linh Nhi lại càng cúi thấp đầu, lộ ra cái cổ đã đỏ ửng. Khi nhìn về phía Linh Nhi Nhu phi có vài phần do dự, theo bản năng nhìn về phía bụng của nàng ta, thở dài một hơi.

Mạnh Phát Ảnh nhìn tình huống bấy giờ, trong lòng nàng lại càng thêm nghi hoặc phải chăng những việc này là do Minh phi thiết kế.

Nha đầu này là người của Minh phi, mà lúc này nghe khẩu khí của Nhu phi giống như là Minh phi đã lừa Nhu phi đáp ứng chuyện này.

Nhớ lại hôm trước khi nàng rời đi lúc Nhu phi đi đổi y phục, bọn họ đã lừa Nhu phi rằng nàng đã đáp ứng. Nên ngay sau đó Nhu phi mới đến chỗ Hoàng thượng xin khẩu dụ.

Giống như lúc này Minh phi đã đánh gãy lời nói của Nhu phi, dựa vào điều này nàng có thể đoán được một khả năng....

Chỉ dựa vào lời nói một phía từ các nàng ta mà Nhu phi liền tin tưởng thậm chí cũng không hỏi nàng lại một chút nào. Ngay ngày hôm sau đã đưa mấy người đi Vương phủ. Cứ như hiển nhiên việc này là do Minh phi lợi dụng Nhu phi đơn thuần, lừa Nhu phi để mượn tay Nhu phi đưa mấy nữ nhân này đến Nghê Vương phủ.

Nhưng Nhu phi có thể đơn thuần như thế sao?

Nhu phi thật sự chấp nhận để bọn họ lợi dụng?

Chuyện này dường như ngày càng phức tạp, đối với Nhu phi nàng càng lúc càng hoài nghi.

Thanh Trúc ngày hôm qua có nói rằng người ám sát nàng vào buổi tối có khả năng là một nữ nhân. Hơn nữa khi nàng đến chỗ của Thanh Trúc, Thanh Trúc có nói lúc trời tối đã gây thương tổn cho đối phương, bởi vì khi quay trở lại Thanh Trúc phát hiện có giọt máu ở trên sàn.

Lúc đầu nàng có hoài nghi đến Lan Mai nhưng hai hôm nay Lan Mai cũng không có động tĩnh gì khác thường.

Suy nghĩ đột nhiên lóe lên, nữ nhân kia phải chăng là Nhu phi?

Nghĩ đến đây đôi mắt Mạnh Phát Ảnh trầm xuống, sau đó đột nhiên kéo tay trái của Nhu phi, trong giọng nói mang theo tia tức giận “Mẫu phi, mấy nữ nhân kia là do người đưa đến sao?” Trong thanh âm có chút lên án.

Nhu phi sửng sốt không nghĩ rằng nàng đột nhiên nắm chặt lấy tay mình. Mà câu hỏi của Mạnh Phát Ảnh làm Nhu phi nhất thời kinh ngạc mà không biết trả lời như thế nào.

Mà khi Mạnh Phát Ảnh kéo người còn dùng chút lực ngã về phía trước, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống, may mà bên cạnh Nhu phi có cung nữ nên kịp thời đỡ lại.

Một cú va chạm như thế mà cánh tay của Nhu phi không có dấu hiệu đau đớn, ngay cả trên khuôn mặt cũng không xuất hiện một chút khác thường nào.

Thanh Trúc có nói, người kia bị thương ở trên vai trái. Nếu người đó là Nhu phi thì khi bị nàng lôi kéo như vậy nhất định sẽ rất đau, vết thương lại sâu như vậy không chừng còn chảy máu. Nhưng Nhu phi lại không có điều gì bất thường, vả lại khi bị nàng kéo về phía trước như vậy đối với những người đã tập võ nhất định sẽ có phản ứng. Theo động tác của nàng, bản năng đầu tiên của Nhu phi hẳn là phòng bị mới đứng nhưng Nhu phi...

Nhu phi giống như là không biết võ công.

Như vậy, người ám sát Thanh Trúc ngày hôm trước không phải là Nhu phi.

“Người thật to gan, dám lôi kéo Nhu phi nường nường, nếu không may nường nường bị thương tổn thì người có thể chịu trách nhiệm được sao?” Tiểu cung nữ kia mặt kinh hoảng nhưng lại tức giận quát Mạnh Phát Ảnh.

“Phát nhi, mẫu phi cũng chỉ muốn sớm được ôm Hoàng tôn hơn nữa Mẫu phi nghĩ rằng người sẽ đáp ứng...” Nghe được lời nói của nha hoàn Nhu phi mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng nói.

“Tỷ tỷ, người thật sự quá thiện lương rồi, nàng đối với người như vậy người còn xin lỗi nàng ta hướng chi việc này cũng không phải lỗi của người.” Minh phi lại ngắt lời Nhu phi.

Mặc dù bên ngoài thì là đang khuyên nhủ nhưng vẻ mặt lại mâu thuẫn, sâu trong đôi mắt rõ ràng hiện lên tia đắc ý.

“Được rồi, nếu như vậy vị trí Vương phi kia ta cũng không cần nữa.” Mạnh Phát Ảnh đứng thẳng người, phũ phàng nói. Sau đó nhanh chóng quay người đi ra ngoài, nàng nghĩ thời điểm này rời đi có lẽ không sai biệt mấy.

Từ bây giờ nàng muốn xem mục đích đến cùng của người đó. Nàng biết tiết mục này dựng lên là muốn ly gián mối quan hệ giữa nàng cùng Hiền Viên Diệp, nhưng càng về sau nàng có cảm giác sự việc không hề đơn giản như vậy.

Nàng tin tưởng chuyện này nhất định chưa chấm dứt, mà đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Hiện tại nhìn thì thấy Minh phi biểu hiện cực kỳ tích cực, giống như mọi chuyện đều có liên quan đến nàng ta. Nhưng nhìn Minh phi tích cực nói nhiều như vậy, khẳng định cũng không phải kẻ đứng sau mọi chuyện, có lẽ cũng là bị lợi dụng.

“Phát nhi...” Nhu phi thấy nàng xoay người đi liền vội vàng gọi lại thanh âm tràn đầy sốt ruột cùng lo lắng.

“Tỷ tỷ, nếu nàng thật sự muốn vậy thì nên theo ý của nàng đi. Với khả năng của nàng ta, Bản cung muốn xem nàng ta có thể thay đổi được gì.” Minh phi nhanh chóng kéo Nhu phi lại, ngăn cản suy nghĩ muốn giữ Mạnh Phát Ảnh của Nhu phi.

“Nhã Văn, người nhanh đi theo Vương phi không được để Vương phi xảy ra chuyện gì.” Nhu phi bị Minh phi giữ lại nên chỉ có thể nhanh chóng nói với cung nữ ở gần nhất, phân phó nàng ta đi theo Mạnh Phát Ảnh.

“Vâng ạ” Tiểu cung nữ cung kính nói, ngay sau đó liền vội chạy theo Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh đi ở phía trước cảm thấy có chút khó chịu. Nhu phi thật sự quan tâm đến nàng nên mới để tiểu cung nữ đi theo nàng, hay là chỉ muốn theo dõi những hành động tiếp theo của nàng.

Bất kể Nhu phi có mục đích gì nàng cũng không quan tâm, hiện tại nàng không thể làm theo ý mình. Lúc này nàng cố ý giả bộ hoảng, khuôn mặt mang theo sự thương tâm kịch liệt như sắp ngã xuống, từng bước đi lung lay bất ổn.

Dọc trên đường đi các tiểu cung nữ cùng thái giám đều kinh hãi khi nhìn thấy bộ dáng như vậy của nàng. Một số cung nữ muốn chạy lên đỡ lấy nàng nhưng ngại thân phận không thích hợp nên không dám tiến về phía trước.

Nhã Văn nhìn thấy bộ dáng của Mạnh Phát Ảnh như thế, không đành lòng liền tiến nhanh về phía trước đỡ lấy nàng. “Vương phi, người cẩn thận một chút, hay là để cho nô tì dìu người đi.”

“Cút ngay. Người cút ngay cho ta.” Mạnh Phát Ảnh hung bạo đẩy nàng ta ra. Vì không có chuẩn bị trước nên Mạnh Phát Ảnh ngã lùi về phía sau, phải mất mấy bước mới có thể đứng lại được.

Mạnh Phát Ảnh muốn đi tiếp nhưng cánh tay liền bị giữ lại, lực đạo không hề nhỏ.

Mạnh Phát Ảnh không khỏi ngẩng đầu lên nhìn. Thật ngạc nhiên, Hiên Viên Phàm! Lúc này sao Hiên Viên Phàm lại xuất hiện ở chỗ này?

Trùng hợp sao? Nếu là trùng hợp thì không có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu đây là nằm trong kế hoạch của người kia thì rất phiền toái.

Nàng thật sự không thể không bội phục tâm kế của người kia. Ngay cả Hiên Viên Phàm cũng có thể kéo theo vào.

“Làm sao vậy?” Hiên Viên Phàm vẫn giữ chặt cánh tay của Mạnh Phát Ảnh, dường như không nghĩ rằng mình đang thất thố, trong giọng nói lộ rõ sự quan tâm.

Lời nói quan tâm cùng khuôn mặt lo lắng của Hiên Viên Phàm làm nàng bất ngờ. Nàng vẫn nhớ Hiên Viên Phàm đã từng có lần bảo vệ nàng, điều này thực làm nàng cảm thấy khó hiểu. Mà hiện tại sự lo lắng của Hiên Viên Phàm chân thật như thế, ngay cả trong lòng bàn tay hần cũng rịn ra một lớp mồ hôi.

Hiện tại nàng không nghĩ rằng Hiên Viên Phàm xuất hiện ở chỗ này là sự trùng hợp bởi vì sự lo lắng trên khuôn mặt hần lộ ra vô cùng xác thực.

Rốt cuộc người kia là ai? Mà ngay cả tâm tư của Hiên Viên Phàm đối với nàng cũng biết để lợi dụng. Nàng rất tin tưởng Hiên Viên Phàm không phải là một người nông nổi và quá lỗ mãng. Dù hần có quan tâm đến nàng thì cũng không biểu lộ rõ như vậy. Vì dấu sao nàng cũng là Vương phi của Hiên Viên Diệp.

Mà người đứng đằng sau mọi chuyện này cũng lấy luôn cả điểm này để lợi dụng. Lúc này Hiên Viên Phàm có mặt ở đây vậy Hiên Viên Diệp cũng sẽ tới để thỉnh an Nhu phi. Mà đây lại là con đường duy nhất để đến Nhu Tâm Cung.

An bài chuyện này thật tuyệt, từng chuyện một tưởng như không có gì khác lạ nhưng đều đánh vào đường sống của người khác.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Tại sao sắc mặt lại khó coi như vậy?” Hiên Viên Phàm thấy nàng không nói gì lại càng thêm sốt ruột, bàn tay nắm lấy tay nàng càng thêm chặt hơn. Trong đôi mắt ẩn chứa sự quan tâm thật lòng.

“Ta không sao cả, Vương gia nên bỏ tay ra.” Mạnh Phát Ảnh thở nhẹ một hơi xem ra là do nàng diễn quá thật. Thế nên Hiên Viên Phàm nhìn thấy bộ dáng thất hồn lạc phách này của nàng nên mới có biểu hiện như vậy.

“Không có việc gì? Nhưng tại sao sắc mặt lại tệ như vậy?” Thấy nàng nói như vậy Hiên Viên Phàm lại càng thêm lo lắng, gấp giọng hỏi.

Vừa thấy bộ dáng của nàng hốt hoảng như vậy, gương mặt tràn đầy thương tâm nên nhất thời không kiềm chế được cảm xúc mà chạy tới nắm lấy tay nàng. Mà lúc này thấy nàng trốn tránh lại càng thêm lo lắng. Chẳng lẽ Thất ca đối với nàng không tốt sao?

“Các người đang làm gì vậy?” Vào lúc này một thanh âm tức giận đột nhiên vang lên. Hiên Viên Diệp nhanh chóng đi tới, cả người tỏa ra hơi thở lạnh băng.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm cười lạnh, thật sự là như vậy. Sự thiết kế của người này thật sự không tệ.

Trước tiên là làm cho nàng hiểu lầm Hiên Viên Diệp, sau đó lại để Hiên Viên Diệp bắt được nàng cùng Hiên Viên Phàm đứng cùng nhau sẽ làm cho Hiên Viên Diệp hiểu lầm nàng. Nếu cứ như vậy, mối quan hệ giữa hai người sẽ ngày càng khùc mắc.

Không thể phủ nhận, liên hoàn kế của người kia rất tốt.

Chỉ sợ liên hoàn kế này chưa chấm dứt được mà hơn nữa nàng không nghĩ mới có thể đã kết thúc. Nếu nàng cùng Hiên Viên Diệp muốn tìm ra người đứng đằng sau mọi chuyện nhất định phải tương kế tự kế.

Hiện tại trên gương mặt Hiên Viên Diệp lúc này mang theo sự ghen tuông thật sự, đặc biệt là lúc nhìn đến bàn tay Mạnh Phát Ảnh đang bị Hiên Viên Phàm nắm trong tay, sâu trong đôi mắt hiện lên sự rét lạnh.

Hiên Viên Diệp đang định kéo Mạnh Phát Ảnh ra khỏi tay của Hiên Viên Phàm thì Mạnh Phát Ảnh lại đột nhiên rút tay ra khỏi bàn tay của Hiên Viên Phàm sau đó bước đến trước mặt Hiên Viên Diệp tức giận nói “Điện hạ hỏi chúng ta đang làm gì sao? Vậy trước đó Điện hạ nên nghĩ mình đã làm chuyện gì?”

Mạnh Phát Ảnh làm như rất tức giận mà nói với Hiên Viên Diệp, nhưng bên cạnh đó lại nháy mắt ý bảo Hiên Viên Diệp phối hợp cùng với mình.

Hiên Viên Diệp hơi giật mình nhưng ngay sau đó liền hiểu ý của nàng.

“Bốn vương đã làm...” Hiên Viên Diệp muốn phối hợp cùng nàng, đang định hỏi tiếp, nhưng ngay vào lúc này tiểu Thái giám bên người Hoàng thượng lại chạy đến, khuôn mặt rất vội vã nói “Điện hạ, Hoàng thượng muốn ngài tới ngay nói rằng có chuyện rất gấp.”

Hiên Viên Diệp sửng sốt một chút, đôi mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh lóe lên một cái, sâu trong đôi mắt như có điều suy nghĩ nhưng ngay sau đó liền xoay người theo tiểu thái giám rời khỏi nơi này.

Lòng Mạnh Phát Ảnh ngày càng lạnh, xem ra nàng đã đánh giá thấp sự lợi hại của người kia. Cố ý đứng lên cảnh này để cho Hiên Viên Diệp nhìn thấy mọi thứ, nhưng lại không để hai người có thời gian để giải thích. Đây chính là nguyên nhân có thể làm ối quan hệ giữa hai người trở nên rạn nứt, không thể vãn hồi.

Ông trời ơi, nếu không phải tối hôm qua Hiên Viên Diệp đến tìm nàng nói rõ, thì mọi chuyện diễn ra ngày hôm nay sẽ khiến cho nàng và Hiên Viên Diệp dù có tin nhiệm nhau thì cũng sẽ hiểu lầm.

Huống chi nàng mới trở lại Nghệ vương phủ có một ngày, sống

cùng Hiên Viên có một ngày. Một ngày ngắn như vậy có thể làm cho độ tin nhiệm lẫn nhau tăng cao được sao?

Hiện tại nghĩ đến liên hoàn kế mà người kia dùng, lòng nàng lại tràn ngập hân ý. Người kia thực sự rất lợi hại.

Nàng vốn hoài nghi Nhu phi, dù biết Nhu phi rất lợi hại nhưng những chuyện như này Nhu phi không thể làm ra được.

Mà hiện tại có thể làm cho Hoàng thượng triệu Hiên Viên Diệp gấp như vậy không phải là một chuyện đơn giản. Ngày hôm qua việc làm cho Hiên Viên Diệp phải rời khỏi đã rất nghiêm trọng rồi, không biết hiện tại còn xảy ra còn có thể xảy ra những điều gì nữa. Nàng khẳng định mọi chuyện không phải là trùng hợp mà xảy ra, tuyệt đối không có khả năng đó.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn thấy sắc mặt nàng ngày càng khó coi, Hiên Viên Phàm lo lắng hỏi.

Mặc dù biết nàng bây giờ là Vương phi của Thất ca nhưng những lời quan tâm hân không thể kìm chế được mà nói ra.

Ầm thềm thở ra một hơi Hiên Viên Phàm hơi do dự một chút, sau đó mới thấp giọng hỏi “ Thất ca đối với người không tốt sao?” Trong thanh âm của hắn mang theo sự khẩn trương cùng dè dặt. Dường như thêm vào trong đó là sự do dự khó thấy, tuy nhiên hắn vẫn quyết định nói ra.

Mạnh Phát Ảnh ngược mặt nhìn hắn, trong lúc nhất thời không biết phải giải thích sao cho hợp lí.

Nói thật, nàng không muốn làm cho hắn hiểu lầm bởi vì nàng nhìn thấu được tâm tư của Hiên Viên Phàm. Nàng không muốn hắn nghĩ Hiên Viên Diệp đối xử với nàng không tốt để trong lòng có sự chờ mong.

Nhưng lúc này nàng lại không dám giải thích bởi người đứng đằng sau rất âm hiểm, không thể để lộ bất cứ chuyện gì hơn nữa người kia đang trong tối nên nàng lại không thể có sơ suất được.

Giả sử người kia nhìn ra được điểm khác thường thì sẽ rất nguy hiểm.

“Ta phải đi về.” Không thể giải thích, vậy thì tốt nhất không nên nói điều gì hết. Mạnh Phát Ảnh không nói gì, chỉ muốn rời khỏi chỗ này.

“Là sao? Là hấn đối xử với người không tốt đúng không?” Nhưng Hiên Viên Phàm không nghĩ sẽ dễ dàng rời đi, nhanh chóng giữ lại nàng.

Giờ phút này trong thanh âm không chỉ mang theo sự khấn trương như lúc đầu mà còn mang theo sự tức giận, tức giận với Hiên Viên Diệp.

Nàng không ngờ được Hiên Viên Phàm lại kích động như vậy. Nhưng trong Hoàng cung này nhất định phải để ý thân phận của nhau không thể tùy tiện như vậy, dây dưa như vậy là một chuyện không tốt. Hấn không hiểu được rằng hành động của hấn như vậy sẽ gây hiểu lầm không đáng có sao?

Nếu hấn lo lắng cho nàng thì không nên dây dưa như vậy. Nghĩ đến đây lại càng thêm ảo não, đang định đẩy tay Hiên Viên Phàm ra.

Nhưng vào lúc này, Minh phi đi ra khỏi Nhu Tâm cung nhìn thấy Hiên Viên Phàm đang lôi kéo Mạnh Phát Ảnh, khuôn mặt liền trầm xuống không khỏi tức giận nói “ Phàm nhi, người đang làm cái gì vậy hả?”

Hiên Viên Phàm cả kinh, vội vàng nhìn về phía Minh phi, khi nhìn thấy gương mặt tức giận của Minh phi, tay đang nắm tay Mạnh Phát Ảnh liền buông ra.

“Mẫu phi.” Dường như Hiên Viên Phàm ý thức được hành động của mình đối với Mạnh Phát Ảnh là không tốt, nên trong giọng nói có vài phần cẩn trọng.

Minh phi là mẫu thân của Hiên Viên Phàm.

“Tại sao người lại ở chỗ này?” Trong đôi mắt Minh phi bốc lên lửa giận nhìn về phía Hiên Viên Phàm. Sau đó lại trợn mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái.

Nghe Minh phi hỏi như vậy là Mạnh Phát Ảnh có thể hiểu được sự xuất hiện của Hiên Viên Phàm ngay cả Minh phi cũng không hề biết.

“Nhi thần tới chỗ mẫu phi thỉnh an nhưng nha hoàn nói Mẫu phi đến Nhu Tâm Cung nên Nhi thần đến Nhu Tâm Cung, tiện thỉnh an luôn Nhu phi.”

Hiên Viên Phàm nhẹ giọng giải thích, lời nói của hấn hợp tình hợp lý làm cho sự nghi ngờ của Mạnh Phát Ảnh giảm xuống đôi chút. Người đứng đằng sau tất cả mọi chuyện này tính kế rất tốt.

Minh phi ở Nhu Tâm Cung, Hiên Viên Phàm đến Nhu Tâm Cung để thỉnh an nhưng sao lại có thể gặp được nàng đúng lúc như vậy. Minh phi nghe được lời nói của Hiên Viên Phàm, đôi mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh lại không kìm chế nổi tức giận.

Nhanh bước tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh, tức giận nói “ Người là loại nữ nhân không biết xấu hổ, lại có thể câu dẫn vương gia ngay trong Hoàng cung này. Sao? Bị Thất điện hạ bỏ nên định quyến rũ Phàm nhi sao? Người đúng là loại hồ y tinh.”

Lời nói của Minh phi ngày càng khó nghe, ngay cả tay cũng định giơ lên muốn đánh Mạnh Phát Ảnh.

Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh trầm xuống, đang định tránh.

“Mẫu phi.” Hiên Viên Phàm nhanh chân bước tới ngăn lại hành động của Minh phi, sâu trong đôi mắt cũng hiện lên sự tức giận.

“Người còn bảo vệ cho nàng?” Minh phi bị Hiên Viên Phàm ngăn lại càng thêm tức giận, đôi mắt như muốn phun hỏa đốt cháy Mạnh Phát Ảnh.

“Người lại che chở cho loại hồ ly tinh này mà ngăn cản mẫu phi?” Minh phi tức giận mắng, muốn rút tay khỏi tay của Hiên Viên Phàm nhưng hấn lại càng nắm chặt hơn nên Minh phi không thể rút tay ra được.

“Thực xin lỗi.” Hiên Viên Phàm nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh áy náy nói, hấn không ngờ Minh phi lại chạy đến từ phía sau còn có ý đả thương Mạnh Phát Ảnh.

Không để ý đến sự kháng cự của Minh phi, Hiên Viên Phàm vội vã đưa Minh phi rời khỏi nơi này.

Đôi mắt Mạnh Phát Ánh trầm xuống, tuy nhiên cũng không nói bất cứ một câu nào. Minh phi xuất hiện lúc này chắc chắn không phải là ngẫu nhiên, chỉ sợ là do người kia đã an bài. Nếu đến sớm một chút sẽ đụng nàng cùng Hiên Viên Diệp, nhưng nếu đến muộn hơn thì lúc đó nàng đã rời khỏi Hiên Viên Phàm. Cho nên Minh phi xuất hiện lúc này vô cùng đúng lúc.

Mà Liễu phi và Mị phi cùng đi ra với Nhu phi để xem náo nhiệt. Mị phi thấy Hiên Viên Phàm đã đưa Minh phi rời khỏi liền đi đến trước mặt Mạnh Phát Ánh nói “Chắc, không biết ngươi có bản lĩnh gì mà ngay cả Bát vương gia của chúng ta ngươi cũng có thể quyến rũ.” Lời nói của Mị phi trước sau vẫn độc như vậy.

Lời nói chậm một chút, liếc mắt nhìn Mạnh Phát Ánh đầy thâm ý “Nhìn thử xem, chỉ vì một nữ nhân mà ngay cả Mẫu phi của chính mình cũng có thể ngăn cản lôi kéo như vậy.” Thân mình Hiên Viên Phàm cứng đờ, xem ra hấn so với Hiên Viên Diệp còn kém xa.

Hiên Viên Diệp có thể không để bất cứ thứ gì vào mắt chỉ là chuyện hấn đã muốn làm thì không ai có thể ngăn cản kể cả Ngọc Hoàng đại đế. Nhưng Hiên Viên Phàm không có loại khí phách như vậy.

Lúc này hấn nghe được lời nói của Mị phi, hành động của hấn hơi nói lỏng tuy nhiên cũng không dám buông tay mẫu phi ra, bởi hấn sợ mẫu phi sẽ lại có ý định muốn đánh Mạnh Phát Ánh.

“Hồ ly tinh, ngươi không nhìn lại chính bộ dáng của mình đi. Bộ dáng như vậy mà cũng muốn câu dẫn Phàm nhi? Thật đúng là loại hồ ly tinh.” Minh phi thấy Hiên Viên Phàm không còn giữ chặt lấy nàng, biểu tình tức giận nhìn về phía Mạnh Phát Ánh.

Thanh âm của Minh phi càng lúc càng lớn, vì có chút tức giận nên không có để ý đến bất cứ thứ gì, cũng không hay biết tiếng nói của nàng đã gây sự chú ý của bao cung nữ cùng thái giám.

Nếu bình thường Mạnh Phát Ánh nhất định không để người khác tùy ý trách móc nàng như vậy. Nhưng vì kế hoạch tiếp theo nên nàng chỉ có thể nhịn đám người này mà thôi.

Hơi cúi đầu để che dấu toàn bộ cảm xúc của bản thân, nhưng nàng không ngờ được bộ dáng này của nàng trong mắt người khác chính là vô cùng thương tâm. Ở trong Hoàng cung này, người mắng lớn tiếng không biết kiềm chế cảm xúc như vậy không phải là người nguy hiểm nhất xem ra Minh phi cũng bị người kia lợi dụng.

Hiện tại nàng tin tưởng qua bao nhiêu chuyện từ này đến giờ, tin nàng quyến rũ Hiên Viên Phàm sẽ lan ra khắp mọi nơi.

Ác độc. Liên hoàn kế này thật sự ác độc.

Thì ra tốn công sắp xếp mọi chuyện như vậy là muốn dùng tin vịt để đưa nàng vào chỗ chết. Bây giờ nàng có cảm giác những chuyện người này tạo ra không phải đơn giản muốn nàng và Hiên Viên Diệp hiểu lầm nhau...

“Mẫu phi, đừng nói nữa. Người nên nghĩ đến thân phận hiện tại của chính mình.” Hiên Viên Phàm thật sự nghe không nổi những lời nói như vậy.

Giờ phút này hấn bắt chập mọi thứ, muốn đưa Minh phi rời khỏi chỗ này. Hấn không để ý đến sự kháng cự của Minh phi, cũng càng không để ý tới những lời nói cay độc của Mị phi. Xem ra lúc này Hiên Viên Phàm đã thực sự nổi giận.

“Chắc... Thật lợi hại~ Ngươi có thể làm ấu tử bọn họ thành như vậy.” Mị phi không nghĩ sẽ buông tha cho Mạnh Phát Ánh, nhướn mày nhìn Mạnh Phát Ánh, khuôn mặt tràn đầy trào phúng mà nói.

“Thôi bỏ đi, đừng nói gì nữa, để cho Hoàng thượng nhìn thấy cảnh này sẽ không tốt đâu.” Xem ra lá gan của Liễu phi rất nhỏ nhìn thấy Mị phi cương quyết như vậy liền thấp giọng khuyên nhủ.

Nghe nàng nói như vậy, Mị phi cũng có chút bận tâm, nàng ta hung hăng trợn mắt nhìn Mạnh Phát Ánh một cái sau đó mới kiêu ngạo bước tiếp về phía trước. Lúc Mị phi rời khỏi có đi qua chỗ của Mạnh Phát Ánh, liền ngẩng cao đầu, cười khẩy Mạnh Phát Ánh. Còn Liễu phi lại có chút dè dặt đi phía sau Mị phi, cách nàng ta vài bước chân.

Mạnh Phát Ảnh vẫn đứng tại chỗ như vậy, cũng không nhanh chóng rời khỏi chỗ này dường như có định nhường đường cho Mị phi.

Nhưng khi Mị phi đến trước mặt nàng, tay nàng giống như tùy ý đưa lên vuốt vuốt vài sợi tóc. Tuy nhiên ngón tay của nàng lại run một chút, cùng lúc đó có một mùi hương vô cùng quái dị bay đến trước mặt Mị phi.

Mị phi dường như ngửi được mùi hương đó nhưng lại cũng không quá để ý mà vẫn bước tiếp.

Đã đi qua rồi mà còn quay đầu lại, lạnh lùng liếc Mạnh Phát Ảnh một cái, khuôn mặt mang theo ý cười, thấp giọng nói “Trở về mà nhìn cho kĩ bộ dáng của người lúc này đi.”

Mạnh Phát Ảnh không nói gì, nhưng sâu trong đôi mắt đang hiện lên tia cười nhẹ.

Được thôi, tiếp sau đó mọi người cũng sẽ được nhìn thấy bộ dáng của người trông như thế nào.

Nàng vừa để Mị phi dùng một thứ nước hoa, tuy nhiên đây không phải loại nước hoa bình thường. Tuy nàng không biết tất cả chuyện này có liên quan đến Mị phi hay không nhưng khi Mị phi xảy ra chuyện thì mọi chuyện sẽ trở nên rối loạn. Hiện tại dù sao Mị phi cũng Như Tâm Cung đi ra nên Như phi không thoát khỏi có can hệ. Mà những nữ nhân này nhất định sẽ hiềm nghi chính nhau mà thôi.

Việc này không biết Như phi có liên quan tới không nhưng đối với Minh phi nhất định can hệ không ít. Nàng không muốn kế hoạch của nàng bị phá hủy bởi những nữ nhân này.

Hiện tại chuyện của nàng cũng sẽ truyền đến tai Thái hậu. Nàng thật sự không muốn làm cho Thái hậu lo lắng.

Lúc này ở Ngự thư phòng,

Hiên Viên Diệp vừa bước chân vào thư phòng liền nhìn thấy được bộ dạng nghiêm trọng của Hoàng thượng, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Phụ hoàng rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?” Vốn là một người vô cùng ít nói trước mặt mọi người, nhưng lần này Hiên Viên Diệp lại chủ động hỏi trước. Bởi vì hắn rất ít nhìn thấy bộ dạng ngưng trọng của Hoàng thượng như lúc này.

“Người xem một chút đi.” Khi nhìn về phía Hiên viên Diệp, sâu trong đôi mắt Hoàng thượng lóe lên một cái, nhưng cũng không nói thêm gì, cầm bức mật hàm trong tay đưa cho Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp nhanh chóng nhận lấy lá thư, cũng nhìn đến những chữ viết trên bức mật hàm kia. Nhưng khi nhìn thấy nội dung trên mật hàm, sắc mặt của hắn đột nhiên âm trầm, sâu trong đôi mắt kinh ngạc hiện lên tia lo lắng.

“Điều này sao có thể xảy ra?” Hiên Viên Diệp vẫn luôn là một người vô cùng điềm tĩnh trong bất cứ trường hợp nào nhưng hiện tại đọc được nội dung trên mật hàm hắn thực sự kinh sợ.

Đôi tay đang nắm chặt bức mật hàm bỗng run nhẹ một cái.

“Mật hàm vừa mới chuyển đến, trẫm không muốn công bố, sợ sẽ làm cho tâm của mọi người hoảng sợ.” Hoàng thượng mở miệng chậm rãi nói, trong thanh âm tràn đầy sự lo lắng.

Hơi dừng một chút, sau đó mới nói tiếp “Trẫm cũng không muốn để Phát nhi biết.”

“Mấy hôm trước không phải là đã truyền đến tin thắng trận sao?” Hiên Viên Diệp nắm chặt bức mật hàm trong tay.

“Trẫm cũng thấy chuyện này rất kì quái, nên mới gọi con lại đây.” Nghe lời nói của Hiên Viên Diệp, đôi mắt Hoàng thượng hiện lên tia nghi hoặc nhưng cũng nhanh chóng nói.

“Trong mật hàm có nói, địch tấn công ban đêm làm cho Hâu gia bị trọng thương. Nhưng vì sợ tinh thần quân sĩ hoảng loạn nên chuyện này đem giấu nhẹm đi, muốn Triều đình gửi cứu viện.” Hơi nhăn mày, Hoàng thượng suy tư nói.

“Chuyện này rất hợp tình hợp lý, nhưng thân thủ của Vân Thiên trầm rất rõ, làm sao có thể dễ dàng để mình bị thương như vậy.”

“Hiện tại Phụ hoàng nghi ngờ bức mật hàm này là giả?” Đôi mắt Hiên Viên Diệp lạnh lùng từng chữ từng chữ nói.

“Ừm, có chút hoài nghi nên mới không dám công khai tin tức này.” Hoàng thượng thở nhẹ một hơi, khuôn mặt trầm tư. Hơi dừng một chút, sau đó lại nói “Tuy là có chút hoài nghi nhưng trầm không thể bỏ mặc mọi chuyện. Lúc này gọi con đến là muốn con phái người đi điều tra một chút. Tất nhiên phòng trường hợp xấu có thể phái người đi hỗ trợ.”

“Vâng. Nhi thần hiểu được.” Hiên Viên Diệp gật đầu đáp ứng, suy nghĩ của hắn và Hoàng thượng giống nhau tuy có hoài nghi nhưng không dám có ý muốn bỏ bê mọi chuyện.

“Trước hết không nên để Phất nhi biết được chuyện này tránh để nó lo lắng, không chừng chuyện này chỉ là...” Suy tư một chút Hoàng thượng mới từ từ nói.

Hiên Viên Diệp ngẩn người, chuyện này hắn sẽ không để nàng biết được nếu để nàng biết chỉ sợ nàng sẽ trực tiếp đi đến biên cương. Hắn hiểu rất rõ nàng, tuy bình thường nàng rất điềm tĩnh nhưng mỗi khi nghe được người thân gặp chuyện không may thì nàng sẽ bất chấp mọi chuyện. Giống như lần nàng biết Thái hậu sinh bệnh, bất chấp trốn hắn như thế nào mà nàng cũng cùng hắn trở về.

“Về chuyện của mấy nữ nhân kia, con không trách Phụ hoàng chứ?” Hoàng thượng thấy Hiên Viên Diệp không lên tiếng, lại thấy khuôn mặt hắn trầm xuống nên thấp giọng hỏi.

“Nhi thần hiểu được suy nghĩ của phụ hoàng.” Hiên Viên Diệp ngược mắt nhìn về phía Hoàng thượng sau đó chậm rãi nói từng chữ. Trong thanh âm mang theo tia khác thường, đem theo vài phần chua xót khó phát hiện.

“Ừm, con hiểu được là tốt rồi, đã bao nhiêu năm như vậy còn chưa rõ suy nghĩ của chúng ta có chính xác hay không. Không chắc nàng có phải...” Sâu trong đôi mắt Hoàng thượng hiện lên tia đau đớn, thanh âm thì trào dâng như có chút run rẩy.

“Nhất định chính xác nên chắc chắn sẽ không xảy ra một chuyện gì.” Hiên Viên Diệp đột nhiên ngắt lời Hoàng thượng định nói, thanh âm bình tĩnh.

Hoàng thượng nhìn về phía hắn, nhưng thấy đôi mắt hắn hiện lên tia đau đớn lại thở dài “Chỉ hi vọng là như thế.”

Lời nói dừng một chút, sau đó mới nói “Phất nhi sẽ không hiểu lầm con chứ, ngày hôm qua trầm thấy nó phản ứng rất bình thản làm cho trầm thấy rất kì quái.”

Hiên Viên Diệp nhanh chóng giấu đi đôi mắt đau đớn, trên môi hiện lên một tia cười khê như có như không nhẹ giọng trả lời “Tất cả những chuyện ngày hôm qua nàng không hề biết”

Nếu biết nàng sẽ không bình thản như vậy, khi nghĩ đến trong lòng nàng có để ý quan tâm đến hắn thì trong lòng Hiên Viên Diệp không khỏi có một tia ảm áp lướt qua.

“À thì ra là như vậy, khó trách nó có biểu tình như vậy” Hoàng thượng cũng cười khê một tiếng “Tuy nhiên hôm nay sẽ không bình tĩnh như vậy.”

“Phụ hoàng quan tâm như vậy nhi thần hiểu được, còn về phía Phất nhi phụ hoàng không phải lo lắng đâu, nàng biết cách xử lý ổn thỏa mọi việc.” Hai tròng mắt hắn lóe lên một cái sau đó mới chậm rãi nói.

Hắn tuyệt đối tin tưởng khả năng của nàng, và hắn nhất định sẽ lột được bộ mặt giả dối của người kia.

“Ừm. Được rồi, trầm cũng rất tin tưởng khả năng của nha đầu kia.” Hoàng thượng hơi gật đầu, thanh âm cũng mang theo sự thoải mái mà nói

Hiên Viên Diệp ra khỏi Ngự thư phòng, tuy nhiên hắn cũng không đến Nhu Tâm Cung của Nhu phi, cũng không đến chỗ Thái hậu mà đi luôn ra ngoài cung.

“Điện hạ. Ngày hôm qua nha đầu kia bị người phá thân. Sáng nay Minh phi đã làm lớn chuyện ở chỗ Nhu phi nương nương, đúng lúc đó Vương phi cũng ở đó.” Vừa ra khỏi Hoàng cung, Túc Phong đem toàn bộ câu chuyện thăm dò được nói với Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp sững sờ, lúc này hắn mới hiểu được câu nói kia có ý tứ gì.

Hắn sớm đoán được âm mưu của người kia, nhưng không ngờ lại ác độc như vậy. Nếu hôm qua hắn không đi tìm nàng để nói mọi chuyện thì sáng nay nghe được những chuyện đó nàng nhất định sẽ hiểu lầm hắn.

“Điện hạ. Thuộc hạ đã kiểm tra qua, vào buổi tối hôm qua thật sự có một nam nhân vào phòng của nữ nhân kia, nhất định là nam nhân kia đã giả dạng Điện hạ mà làm chuyện đó với nữ nhân kia.” Túc Phong thấy Hiên Viên Diệp không nói gì lại thấp giọng bẩm báo.

“Ừ” Giọng nói bình thản, hắn cũng đoán được điều đó, nếu hắn không ở Nghệ vương phủ thì người kia nhất định sẽ an bài một nam nhân để thực hiện âm mưu.

“Tuy nhiên nam nhân đó sáng nay đã bị bệnh chết rồi ạ.” Túc Phong suy tư một chút xong mới chậm rãi nói.

“Ừ.” Hiên Viên Diệp thấp giọng trả lời. “Không nên để ý quá nhiều đến nam nhân kia không sẽ dã thảo kinh xà*”

“Vâng. Thuộc hạ hiểu được điều đó ạ” Túc Phong cung kính đáp lời.

Dường như do dự một chút, sau đó mới thấp giọng bẩm báo tiếp “Điện hạ, giờ bên ngoài đang đồn đại Vương phi ngang nhiên câu dẫn Bát vương gia trong Hoàng cung.” Nói xong lời này, Túc Phong liền ngẩng mặt lên như muốn nhìn thấy phản ứng của Hiên Viên Diệp như thế nào.

Bước chân của Hiên Viên Diệp đột nhiên dừng lại, thân hình cũng cứng đờ. Hắn hiểu rằng Mạnh Phát Ảnh nhất định sẽ không làm chuyện đồi bại này, tất cả những chuyện này đều là do người kia đã dõc lòng thiết kế ra.

Nhất định những tin vệt kia sẽ làm cho nàng không thoải mái, bây giờ hắn chỉ muốn đến bên cạnh để ôm nàng vào lòng rồi an ủi.

Trong lòng nghĩ thế, nhưng hắn lại nói “Một lát nữa kêu người đem y phục của Vương phi đến Vĩnh Thọ Cung, nói rằng Bổng vương không muốn cho nàng quay trở lại Nghệ Vương phủ.”

Nếu người nọ muốn kết quả như vậy thì tất nhiên hắn cũng không phụ lòng. Cho dù hắn có mềm lòng đi nữa thì cũng phải làm như thế nếu không sẽ nguy hại đến nàng.

Lúc này đây, âm mưu này không chỉ muốn hắn và nàng hiểu lầm nhau đơn giản như thế, chắc chắn mọi việc sẽ còn đi xa hơn nữa.

Chỉ có đưa nàng về phía sau thì mới có thể an toàn được.

Túc Phong sững sờ, nhất thời không kịp phản ứng, mở to đôi mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn Hiên Viên Diệp, không khỏi nói “Điện.. Điện hạ người thực sự tin những điều đó?”

Hiên Viên Diệp lạnh lùng nhìn về phía Túc Phong, đôi mày nhăn lại trầm giọng nói “Bổng vương nói gì cứ làm như vậy nhớ rằng khi làm chuyện này càng phô trương càng tốt.”

“Vâng thuộc hạ hiểu được ạ.” Giờ đây Túc Phong mới hiểu được ý của Hiên Viên Diệp. Đúng rồi! Túc Phong hẳn quên mất hôm qua Điện hạ có đến Vĩnh Thọ Cung và nói chuyện với nhau nên tất cả chuyện này đều do địch nhân làm mà thôi.

“Điện hạ, Phi Ưng có tin báo: Tung tích của người kia không tìm thấy đâu nữa.” Lưu Nguyệt nh nhanh chân đến bên cạnh Hiên Viên Diệp, thấp giọng nói.

Đôi mắt Hiên Viên Diệp trầm xuống, năng lực của Phi Ưng hắn rất rõ ràng, cả Thiên hạ này nếu hắn muốn tìm thứ gì đều có thể tìm thấy được. Nhưng lúc này lại không thể tìm được tung tích của người kia, xem ra hắn đã quá xem thường bản lĩnh của người kia.

“Người nhanh chóng phái Phi Ứng đến biên cương xem tình hình của Hầu gia rồi nhanh chóng về nói với ta.”
Hiên Viên Diệp nhìn về phía Lưu Nguyệt ra lệnh.

Hiện tại tin tức của Hầu gia mới là trọng yếu nhất. Hẳn nhất định phải làm rõ chuyện này trước khi nàng biết, nhất định không được để nàng lo lắng.

“Vâng” Lưu Nguyệt sửng sốt một chút nhưng khi nhìn thấy gương mặt Hiên Viên Diệp có chút trầm trọng thì không nói thêm gì nữa mà nhanh chóng rời đi.

Mạnh Phát Ảnh vừa đến Vĩnh Thọ Cung đã thấy sắc mặt của Thái hậu dường như không được tốt lắm, nàng hiểu được chuyện lúc này đã đến tai của Thái hậu.

“Ảnh nha đầu rốt cuộc là có chuyện gì. Không phải con đến thỉnh an Nhu phi sao, chuyện sao có thể trở thành như vậy?” Thái hậu thấy nàng trở về liền dồn dập hỏi.

Mạnh Phát Ảnh đang nghĩ có nên nói mọi chuyện rõ ràng với Thái hậu không. Sự tình lúc này càng ngày càng lớn, nhất định không thể che dấu lâu được, tốt hơn vẫn nói rõ ràng mọi chuyện với Thái hậu.

Nàng đang muốn mọi người ly khai khỏi nơi này để nói rõ mọi chuyện với Thái hậu thì lúc này lại có tiếng Thái giám vang lên. “Bát vương gia giá lâm.”]

Mạnh Phát Ảnh giật mình nàng không ngờ Hiên Viên Phàm lại tới đây lúc này, hẳn tới đây là có ý gì?

Thái hậu nghe thấy Thái giám bẩm báo Hiên Viên Phàm tới đôi mắt bỗng trầm xuống, ánh mắt khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh hiện lên sự nghi hoặc khó hiểu.

Hiên Viên Phàm đi đến bên Thái hậu cung kính hành lễ “Thỉnh an Hoàng nữ nãi.”

“Đứng lên đi” Trong lòng Thái hậu hiện giờ vô cùng không thoải mái nhưng cũng không biểu lộ rõ, khẽ phất tay áo kêu hắn đứng dậy.

“Chuyện hồi sáng nay thật sự rất xin lỗi, bốn vương không ngờ Mẫu phi sẽ nói ra điều đó, càng không nghĩ sẽ bị mọi người thù ghét như vậy.” Hiên Viên Phàm nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh áy náy nói.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Sắc mặt Thái hậu trầm xuống, ánh mắt nhìn Hiên Viên Phàm hiện lên tia nghiêm khắc, trong thanh âm mang theo lãnh ý rất rõ ràng.

Hiên Viên Phàm giật mình, sau đó mới cẩn thận nói “Hoàng nữ nãi, sáng nay Phàm nhi đến Nhu Tâm Cung có đụng phải ... Thất Hoàng tẩu. Thấy sắc mặt nàng không tốt nên đã tới hỏi thăm, nhất thời quên mất cung quy nghiêm ngặt. Phàm nhi không ngờ là Mẫu phi nhìn thấy điều đó, cũng không nghĩ đến Mẫu phi chưa làm rõ mọi chuyện đã mắng Thất hoàng tẩu, nên càng làm ọi người hiểu lầm Thất hoàng tẩu.”

“Hoang đường, vô cùng hoang đường, xem ra là ai gia quá dung túng cho nàng rồi.” Hoàng Thái hậu tức giận quát “Dường như các nàng không làm to chuyện thì sẽ không hài lòng vậy.”

“Người đâu, truyền Minh phi đến Vĩnh Thọ Cung” Lần này Thái hậu thật sự bị chọc giận, đối với Lan Mai bên người tức giận nói.

“Vâng ạ.” Lan Mai nhanh chóng đáp lời, đang định đi thì lại có một cung nữ chạy vội đến nói “Thái hậu không xong rồi, Mị phi nương nương nổi điên.”

“Cái gì? Đang bình thường như vậy sao có thể nổi điên?” Thái hậu cả kinh thấp giọng kinh hãi hỏi.

“Nô tì không biết ạ. Lúc trước Mị phi đi Nhu Tâm cung thỉnh an Nhu phi vẫn còn bình thường, nhưng từ lúc từ Nhu Tâm cung trở về liền kêu loạn lên, còn nói bậy. Rồi sau đó bắt đầu cởi áo ở ngay Đại sảnh, bọn nô tì khuyên can nhưng đều không được, hiện tại đã cởi sạch y trang ở trong Đại sảnh nhảy múa giống như bị trúng tà vậy.”

Tiểu cung nữ này xem ra rất lanh lợi, mọi chuyện nói rất rõ ràng không thiếu một chi tiết nào.

“Hoang đường, quả thật vô cùng hoang đường.” Nghe vậy, sắc mặt Thái hậu càng thêm khó coi “Đi, ai gia muốn đi xem mấy người đó.”

Mạnh Phát Ảnh nhanh chân chạy theo đỡ Thái hậu. Còn Hiên Viên Phàm nghe thấy những lời của tiểu cung nữ kia nên không thể đi theo, chỉ có thể chờ tại nơi này.

Vừa đi đến Nguyệt cung, mọi người đã nghe thấy tiếng ca hát của Mị phi, thanh âm không tẻ nhưng ca từ lại ..không được sạch sẽ, cả đám nha đầu đang vây quanh sau nghe được những ca từ của Mị phi đều đỏ mặt.

Cũng may những cung nữ bên người Mị phi vẫn rất tận tâm, đem cửa đóng chặt không để tên nam nhân nào nghe thấy cũng như nhìn thấy một màn như vậy.

Thái hậu đi đến gần, nghe được thanh âm của Mị phi, trong đôi mắt lại hiện lên tia tức giận, thấp giọng nói “ Rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Bọn tiểu cung nữ, thái giám nhìn thấy Thái hậu đến liền cúi đầu lui ra một bên. Các cung nữ nhìn thấy Thái hậu đang tới, vội vàng nói “ Thái hậu, người xem nương nương !”

“Nhanh cho người bắt nàng ta lại, làm ra cái dạng này còn gì là cung quy nữa.” Sắc mặt Thái hậu ngày càng khó coi, tức giận ra lệnh.

“Bẩm Thái hậu, chúng nô tì không thể khống chế được nương nương, nương nương ...như vậy nên không dám để cho thị vệ đi vào.” Một tiểu cung nữ cuống lên, giống như sắp khóc vậy.

Các phi tần trong cung đều chạy tới nơi này, đám nữ nhân trong cung nổi tiếng nhiều chuyện, kể cả có một ngọn gió thổi cỏ lay thì cũng sẽ bị truyền ra ngoài với tốc độ ánh sáng, bọn họ tới là để xem náo nhiệt.

Minh phi, Liễu phi cũng tới, nhìn thấy Thái hậu liền cung kính hành lễ, rồi mới kinh ngạc lên tiếng “ Mị phi muội muội rốt cuộc là bị sao vậy?”

Trong đôi mắt Minh phi hiện lên tia vui sướng khi người khác gặp họa, còn trên gương mặt Liễu phi lại hiện lên tia nôn nóng sốt ruột.

“Người tốt nhất nên quản chuyện của bản thân đi, đừng lo cho người khác, Chuyện của người ai gia còn chưa nhắc đến đâu.” Thái hậu sao có thể không rõ tâm tư của Minh phi, lạnh lùng liếc nàng một cái tức giận nói.

Thân mình Minh phi run lên, không dám lên tiếng nữa. Nhưng khi nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh ở bên người Thái hậu sâu trong đôi mắt lại hiện lên hận ý.

“Hoàng nữ nãi nãi, chuyện này e chỉ là trùng tà thôi.” Mạnh Phát Ảnh rất rõ tại sao lại xảy ra chuyện như vậy nhưng lại cố ý làm vẻ mặt kinh ngạc nói.

“Trông bộ dáng đúng là rất giống trùng tà” Liễu phi cũng gật đầu nói.

“Nhưng buổi sáng nay nương nương vẫn còn bình thường mà, chỉ là từ lúc ở chỗ Nhu phi trở về mới có biểu hiện như vậy” Một cung nữ của Nguyệt cung bạo dạn nói.

“Chẳng lẽ đồ bên Nhu Tâm Cung của Nhu phi không sạch sẽ.” Minh phi vốn im lặng vì sợ Thái hậu, nhưng lại không nhịn được nói.

“Ý của Minh phi muội muội là muốn nói đồ ăn ở chỗ Bản cung không sạch sẽ sao?” Vào lúc này, lại nghe được thanh âm của Nhu phi mang theo tia giận dữ truyền tới.

“A..tỷ tỷ cũng tới sao, muội muội cũng không có ý tứ gì đâu, đó cũng chỉ vì tốt cho tỷ tỷ mà thôi. Nếu đồ ăn trong Nhu Tâm thật sự không sạch sẽ thì cũng nên bắt cho được kẻ cố tình làm ra chuyện đó, nếu không sẽ làm cho tỷ tỷ bị liên quan, điều đó không tốt chút nào.” Khi Minh phi nhìn thấy Nhu phi đến, đôi mắt tràn đầy ý cười, giọng nói cũng sửa lại hoàn toàn.

Dừng một chút, sau đó Minh phi lại nhìn về phía Thái hậu, biểu tình lấy lòng “Thái hậu, người nói xem ý của thần thiếp có đúng không ạ?”

“Ừ, lời nói Minh phi không sai, nếu thật sự có đồ không sạch sẽ trong Nhu Tâm cung thì nên sớm tìm ra, tốt nhất nên mời một pháp sư đến cúng bái hành lễ một ngày đi.” Thái hậu suy tư một chút, sau đó mới chậm rãi nói.

Sắc mặt Nhu phi khê biến, có chút bất mãn nhưng vì đây là lệnh của Thái hậu nên không thể không tuân lệnh.

Tay Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng nắm lấy tay Thái hậu, nhanh chóng viết lên một kí tự.

Thái hậu cũng sốt một chút nhưng rất nhanh hiểu được ý tứ của nàng, nhanh chóng sửa lại lời nói “Nhìn bộ dáng của Mị phi như vậy ta e rằng không phải trúng tà nhẹ. Nếu chỉ làm phép trong một ngày chỉ sợ không thể đuổi sạch tà ma, tốt nhất vẫn nên để bảy ngày đi, ta tin rằng làm phép bảy ngày thì mọi tà ma sẽ bị đuổi sạch thôi.”

Lời nói dừng một chút, nghe được giọng ca khó nghe của Mị phi liền bổ sung “Cả tháng này Nguyệt cung cũng làm như vậy đi.”

Sắc mặt Nhu phi càng thêm khó coi, đôi mắt khép hờ không thể làm gì được chỉ có thể nhẹ giọng đáp lời.

Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía Nhu phi, nhìn thấy Nhu phi cúi thấp đầu đôi mày nàng không khỏi chau lại.

Nếu tất cả những việc này đều liên quan tới Nhu phi, thì việc làm phép như vậy sẽ làm rối loạn kế hoạch của nàng ta. Bởi vì khi pháp sư làm phép âm ỉ như vậy, thì nàng ta cũng không có điều kiện mà bày trò gì cả. Hơn nữa nếu Nhu phi cứ cố thì sẽ làm mọi chuyện rối loạn, dễ để lộ sơ hở.

Còn nếu mọi chuyện không liên quan đến nàng ta thì cũng không ảnh hưởng gì cả. Dù sao mọi việc mà Thái hậu làm đều là tốt cho Nhu phi, càng không ảnh hưởng gì đến mặt mũi của Hiền Viên Diệp.

“Mấy người các người đi vào trực tiếp đánh ngất Mị phi cho ai gia.” Thái hậu nhìn về phía mấy cung nữ trầm giọng phân phó. Hừ! Cứ để âm ỉ như vậy thì còn ra thể thống gì nữa.

“Vâng ạ” Mấy cung nữ nhanh chóng chạy vào Đại sảnh, làm theo lời Thái hậu phân phó.

Không biết mấy cung nữ làm cách nào làm cho Mị phi ngất đi, nhưng chỉ một lúc sau là không còn nghe thấy tiếng ca hát của Mị phi nữa.

“Được rồi, mọi người cũng nên rời khỏi đây đi.” Lúc này Thái hậu mới nhìn về phía mọi người nghiêm khắc nói.

Không ai dám nhiều lời, đều nhanh chân rời khỏi.

Chỉ có Nhu phi lúc rời đi còn có chút cứng ngắc, đôi mắt vẫn cúp xuống không hiểu nổi nàng ta đang nghĩ cái gì.

Khi Mạnh Phát Ảnh đỡ Thái hậu trở lại Vĩnh Thọ Cung thì nhìn thấy Hiền Viên Phàm vẫn còn ở đó chưa dời đi. Hắn đang uống trà do cung nữ dâng lên, nhìn thấy Thái hậu cùng Mạnh Phát Ảnh bước vào liền nhanh chóng đứng lên.

“Phàm nhi vẫn còn chưa dời đi sao?” Thái hậu nhìn hắn một cái. Đường như trải qua những việc vừa nãy làm Thái hậu quên mất sẽ đi tìm Minh phi để nói rõ mọi chuyện.

Thực ra những lời đồn như vậy nếu muốn đi nói rõ mọi chuyện sẽ càng làm mọi chuyện trở nên rối loạn mà thôi đối với Ảnh nha đầu sẽ không tốt chút nào. Lúc này do bà quá nóng nảy nên mới không suy xét kĩ mọi chuyện.

Mà lúc này chuyện của Ảnh nha đầu so với chuyện phát sinh của Mị phi vừa nãy thì nhỏ hơn nhiều, không đáng phải nhắc tới.

Bây giờ mọi người sẽ tập trung nghị luận chuyện của Mị phi.

“Phàm nhi cáo lui trước.” Dù sao Hiền Viên Phàm vẫn là người thông minh, nhìn ra được ý tứ của Thái hậu nên hơi hành lễ, muốn rời khỏi đây.

Chỉ là vừa xoay người lại, bỗng nghe thấy tiếng của Thái giám nói có thị vệ bên người Thất Điện hạ cầu kiến.

Đôi mày chau lại, Thái hậu trầm giọng nói “Cho hắn vào đi.”

Nhất thời bước chân của Hiền Viên Phàm cũng dừng lại.

Sau khi Tốc Phong tiến vào, đầu tiên là hành lễ với Thái hậu, sau đó đem một túi đồ nhỏ đưa tới trước mặt Mạnh Phát Ánh, nhỏ giọng nói “ Vương phi, Vương gia phân phó thu thập mọi đồ dùng của Vương phi mang tới Vĩnh Thọ cung. Còn nói sẽ không để Vương phi trở lại Nghệ Vương phủ .”

Tuy rằng hắn hiểu được ý của Điện hạ nhưng những lời này thật sự rất khó nói.

Mạnh Phát Ánh không nói gì, nàng nhanh chóng hiểu được ý tứ của Hiên Viên Diệp. Mà hắn để chính Tốc Phong mang mọi thứ lại đây là cố ý muốn nói với nàng mọi chuyện này đều là hắn phân phó, nàng không phải hoài nghi.

Nàng biết Hiên Viên Diệp làm như vậy là muốn xem phản ứng của người kia.

Nhưng vì muốn hoàn thành nốt vở kịch này nên thân mình đột nhiên run rẩy, sau đó mới kinh hãi nói “ Làm...làm sao có thể như vậy...Rõ ràng là Điện hạ sai trước sao có thể...”

Thanh âm nàng lúc này tràn đầy thương tâm, vẻ mặt đau xót không chịu được.

Trông thấy nàng như vậy, Tốc Phong thật sự hoảng sợ. Trong lúc nhất thời không thể phân biệt được Vương phi đang giả bộ diễn kịch hay là thương tâm thật. Nhưng Vương gia chỉ phân phó hắn giao đồ cũng không có nói thêm điều gì nữa. Vì thế sau khi đưa đồ cho Mạnh Phát Ánh Tốc Phong liền lui ra ngoài.

“Rốt cuộc Diệp nhi đang làm cái gì vậy?” Thái hậu nhìn bộ dáng thương tâm của Mạnh Phát Ánh liền kéo nàng qua trầm giọng hỏi han.

“Thất ca sao có thể làm như vậy ? Làm sao có thể hiểu lầm người chứ? Hiên tại ta sẽ đi tìm Thất ca giải thích mọi chuyện rõ ràng.” Nghe vậy Hiên Viên Phàm lại càng sững sốt, càng sốt ruột hơn, trong khi nói đã muốn bước chân đi tìm Hiên Viên Diệp.

“Nếu bây giờ người đi thì hắn nhất định sẽ càng hiểu lầm hơn. Tốt nhất người không nên quản chuyện của ta nữa. Người không

nên làm ọi chuyện khó khăn thêm nữa.” Mạnh Phát Ánh nhíu mày, nhanh chóng nói.

Nàng biết Hiên Viên Phàm quan tâm nàng chân thành nhưng không thể để Hiên Viên Phàm nhúng tay vào chuyện này vì dù sao chuyện đến mức này cũng đủ phức tạp rồi, nàng không thể tạo thêm phiền toái cho Hiên Viên Diệp.

Thân mình Hiên Viên Phàm cứng lại, đôi mắt nhìn Mạnh Phát Ánh hiện lên tia đau xót, nhưng cũng không nói thêm gì nữa mà chậm rãi dời khỏi.

“Haiz” Thái hậu nhìn bóng lưng Hiên Viên Phàm rời khỏi mà thở dài một hơi. Bà nhìn về phía Lan Mai có chút mệt mỏi nói “Lan Mai, người và mấy cung nữ đều ra ngoài đi, ai gia muốn nghỉ ngơi một chút. Có Ảnh nha đầu ở lại là được rồi.”

Lan Mai sững sốt một chút nhưng cũng cung kính đáp lời, nhanh chóng cùng mấy cung nữ lui ra ngoài.

“Ảnh nha đầu, con nói đi rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Đợi ọi người lui xuống hết Thái hậu mới thấp giọng hỏi Mạnh Phát Ánh, trong thanh âm mang theo sự quan tâm lo lắng.

Mạnh Phát Ánh không có ý định gạt Thái hậu, vì vậy đem mọi chuyện nói rõ ràng với Thái hậu.

Thái hậu sững sốt, suy tư một chút mới thấp giọng hỏi “Con hoài nghi Nhu phi sao?”

Mặc dù là một câu hỏi nghi hoặc nhưng ngữ khí lại giống như khẳng định. Nếu không lúc trước Ảnh nha đầu cũng không muốn bà ra lệnh cho Nhu Tâm cung phải làm phép trừ tà trong bảy ngày.

Mạnh Phát Ánh giật mình, nàng biết mọi chuyện không thể qua mắt được Thái hậu nên khẽ gạt đầu.

“Yên tâm đi. Mọi chuyện sẽ được điều tra rõ ràng.” Thái hậu cũng không nói thêm điều gì mà chỉ nhẹ giọng an ủi nàng.

Trải qua một loạt sự kiện như vậy, dường như Thái hậu có chút mệt mỏi. Thấy vậy Mạnh Phát Ánh liền giúp đỡ Thái hậu đến bên giường, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Do Thái hậu đã có lời ra lệnh nên Nhu Tâm cung khẩn trương mời một vị pháp sư đến. Trong thời gian bảy ngày tới có lẽ cả Nhu Tâm cung không chỉ âm ỉ bình thường.

Lúc buổi tối Mạnh Phát Ảnh muốn đi đổi thuốc giúp Thanh Trúc. Nhưng vừa mới ra khỏi Vĩnh Thọ Cung lại nhìn thấy Lan Mai đang vội vàng chạy tới.

Khi nàng ta nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh đi tới thân mình đột nhiên cứng đờ, đang cố che dấu thứ gì đó ở dưới tay áo.

Ánh mắt của Mạnh Phát Ảnh rất tinh, dù trời đã tối cũng như hành động của Lan Mai rất nhanh nhưng nàng vẫn phát hiện được.

Đôi mắt trầm xuống, chẳng lẽ người làm Thanh Trúc bị thương chính là nàng ta....

61. Chương 62: Nàng Cũng Ghen

“ Tham kiến Vương phi” Lan Mai từ từ đi tới, thái độ cung kính, ngữ khí bình thản không có thái độ quá khác thường cũng không thấy chút hoảng loạn nào hết, có thể thấy nàng ta che giấu quá tốt.

Mạnh Phát Ảnh tuy rằng rất muốn biết trong tay nàng ta rốt cuộc có thứ gì, nhưng lại không muốn nóng đánh rần động rùng. Hiện tại trên cơ bản có thể khẳng định Lan Mai với chuyện này có liên quan đến nhau. Nhưng nàng cũng biết được trong toàn bộ kế hoạch này không chỉ có một mình Lan Mai đứng ra nhất định sau lưng nàng ta còn có người khác. Người sau lưng Lan Mai nhất định rất có thể lực, mà Hiên Viên Diệp cũng chỉ muốn biết người nọ rốt cuộc là ai mà thôi.

“ Đã trễ như vậy rồi còn đi đâu thế? Vừa mới Thái hậu còn triệu người.” Mạnh Phát Ảnh cười cười, có chút tùy ý như có như không, trên mặt cũng không có một chút khác thường.

“ Nô tì vừa đi thăm Thanh Trúc ạ ” Tròng mắt Lan Mai mở to, thấp giọng trả lời, bình thản không có biểu hiện gì khác.

“ Ừm” Mạnh Phát Ảnh cũng hơi gật đầu, khẽ nói “Nhanh nhanh về đi, Thái hậu đang không có người hầu hạ” Nàng biết nếu bây giờ bắt Lan Mai vì trong tay nàng ta có thứ gì đó thì nàng ta nhất định sẽ chối bằng được. Theo như phản ứng vừa rồi của nàng ta, nhất định đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng . Cho nên nàng cũng không hỏi nữa mà chỉ thúc giục nàng ta về hầu hạ Thái hậu.

“ Vâng ạ” Lan Mai vẫn như cũ kính cẩn đáp lời. Mạnh Phát Ảnh không vội mà đợi Lan Mai đi trước, sau đó mới hướng Vĩnh Thọ Cung mà đi.

Đợi khi Lan Mai đi khỏi, lông mày nàng hơi nhíu, chờ đến khi Hiên Viên Diệp tới, nhất định sẽ nhờ hắn điều tra toàn bộ tư liệu về Lan Mai.

Mạnh Phát Ảnh đi đến phòng Thanh Trúc. Thanh Trúc bị thương khá nặng nhưng sau khi băng bó cũng đã đỡ hơn nhiều rồi, có thể hoạt động , chỉ cần không cố sức quá. Lúc này Thanh Trúc cũng đã rời khỏi giường, đang ở trong phòng khẽ cử động tay chân một chút.

“ Vương phi” Thanh Trúc nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh không khỏi nổi lên một tia cười khẽ, mang theo sự vui sướng, nhanh chóng xoay người muốn hành lễ. Có thể là do động tác quá nhanh nên đã đụng đến vết thương, thân thể hơi khựng lại một chút.

“ Nha đầu này, sao không nghỉ ngơi cho tốt” Nàng hơi lườm Thanh Trúc một cái, giọng điệu tức giận nói, nhưng nhìn thấy Thanh Trúc không sao trong lòng nàng cũng không khỏi cao hứng.

“ Ha ha, Thanh Trúc sợ nếu cứ nằm như vậy sẽ biến thành một phé nhân mất” Thanh Trúc hiểu được tâm tư của nàng, miễn nguyện cười nói.

Mạnh Phát Ảnh cũng cười theo nàng ấy, lần này Thanh Trúc bị thương cũng vì mình, cho nên Mạnh Phát Ảnh luôn có cảm giác áy náy. “ Chờ cho vết thương của ngươi tốt lên, vài ngày nữa ta sẽ khôi phục thân

phận cho người để người trở về bên cạnh ta” Nàng suy tư một chút sau đó thấp giọng nói. Tiếp tục như vậy chắc chắn có một ngày lộ ra sơ hở, hiện tại Thanh Trúc càng ngày càng gặp nhiều nguy hiểm, hơn nữa nàng cũng cần có Thanh Trúc bên người.

“ Tốt quá” Thanh Trúc nghe được lời nàng nói, khoe môi khẽ cười ,ánh mắt trùng xuống, giọng điệu buồn rầu kể khổ “ Làm thân y, thực là quá cực khổ” Lời nói của nàng hơi dừng một chút sau đó tiếp tục nói “ Thanh Trúc không hiểu y thuật ngộ nhờ có chuyện gì xảy ra bị lộ mất, nhất là lần này Thái hậu té xỉu, nếu không phải Thanh Trúc đang bị thương thì nhất định sẽ bị phát hiện ra”

Nàng đột nhiên ngẩn ra, lời nói của Thanh Trúc tuy là vô tâm nhưng cũng nhắc nhở nàng một việc. Lần này Thanh Trúc bị thương thực ra là có ích, bằng không lúc Thái hậu bị thương Thanh Trúc lại không nhìn ra nhất định làm cho người hoài nghi. Hơn nữa theo lời Thanh Trúc thì người nọ rất muốn giết nàng ấy nhưng lại chỉ dám có một kiếm.

“ Thanh Trúc, vừa nãy Lan Mai có qua đây thăm người?” Mạnh Phát Ảnh đè nén kinh ngạc trong lòng, như tùy ý hỏi, không phải là nàng không tin Thanh Trúc nhưng nàng biết quan hệ của Thanh Trúc và Lan Mai không tệ, chỉ sợ trước mặt Lan Mai nàng ấy lại lỡ miệng.

“ Đúng ạ, nàng ấy vừa mới đem điểm tâm đến” Thanh Trúc vừa nghe nàng nhắc đến Lan Mai khoe miệng lại hiện ra một tia cười khẽ.

“ Tình cảm của người với nàng ta quả thực rất tốt, ta nói không sai chứ.” Mạnh Phát Ảnh như cũ không chút để ý mà hỏi, tuy là trên mặt Thanh Trúc vẫn hiện ra ý cười nhưng nàng vẫn có chút cẩn trọng hơn.

“ Vâng, năm đó Thanh Trúc cùng nàng vào cung, sau đó lại cùng nhau luyện võ” Thanh Trúc xúc động nhớ lại, những kỉ niệm tốt đẹp, trên khuôn mặt nàng ấy hiện lên một tia hạnh phúc nhàn nhạt.

“ Vậy sao, vậy người với nàng ấy võ công của ai cao hơn?” Nàng đang lo không biết làm thế nào để hỏi vấn đề này, không ngờ Thanh Trúc lại nói đến.

“ Ha ha..” Thanh Trúc hơi lúng túng cười nói, “ Võ công của Thanh Trúc quả thật không bằng nàng ấy, bởi vì Thanh Trúc ham chơi”

“ Người nha” Nàng sợ nha đầu này nghĩ nhiều, hơi ấn nhẹ lên đầu nàng ấy, có chút buồn cười, nàng cũng không hỏi nữa. Kỳ thực trong lòng cũng đã có đáp án.

Khi trở lại Vĩnh Thọ Cung, Mạnh Phát Ảnh thấy Lan Mai đang sửa soạn lại giường cho Thái hậu. Nàng cũng không có hỏi nhiều nữa, chỉ là cùng Thái hậu hàn huyên một chút, sau đó trở về phòng, ánh mắt cứ hướng ra phía cửa sổ, không biết tối nay hắn có đến không? Đột nhiên nàng cảm thấy một ngày không thấy hắn nàng sẽ có cảm giác nhớ nhung. Xem ra nàng đã bắt đầu để ý tới hắn.

Nàng đợi rất lâu, đêm khuya yên tĩnh cũng không thấy bóng dáng hắn đâu, nàng không khỏi có chút thất vọng, bờ môi khẽ cong lên một chút. Dùng sức kéo chăn lên che lấy cơ thể, thấp giọng nói “ Không đến thì sao chứ, có gì khác đâu”

“ Thế nào? Vương phi đang nói Bốn vương sao?” Thanh âm nàng vừa phát ra bỗng thấy hắn đã nằm trên giường nàng, cánh tay cũng tiện thể vòng qua ôm lấy người nàng. Môi ghé sát bên tai nàng cúi đầu cười nói.

Mạnh Phát Ảnh hơi sững người lại, nghĩ đến lời mình vừa nói ra bị hắn nghe được, có chút xấu hổ, cho nên cũng không quay người lại, hơi ảo não mà nói “ Ai nói, là người tự nghĩ nhiều ...”

“ Ha ha..” Hiên Viên Diệp hạ giọng nhẹ nhàng cười .Vì sợ lại kinh động Thái hậu nên hắn cố gắng đè nén tiếng cười kia, không nghe ra được bao nhiêu. Chính là cảm giác được ngực cùng hơi thở phập phồng của hắn dán chặt vào lưng nàng. Hắn hôm nay vì điều động quân đội đi giúp Mạnh Thiên Vân, lại muốn điều tra cả chuyện kia nữa cho nên bây giờ mới xong được.

Tuy rằng đã mệt gần chết nhưng hắn vẫn mạo hiểm đi Vĩnh Thọ Cung. Bất quá vừa tới thì nghe được âm thanh bất mãn của tiểu cô nương này. Giây phút ấy, hắn cảm thấy bản thân mình mạo hiểm vào Vĩnh Thọ Cung này rất đáng giá. Xem ra nữ nhân của hắn cũng biết nhớ hắn.

Hắn cố ý cười, Mạnh Phát Ảnh chỉ cảm thấy trong lòng càng buồn bực hơn. Vì sao nam nhân này sớm không tới, muộn không tới lại tới đúng lúc nàng vừa thốt ra câu kia. Ngay sau đó, hắn cũng không cho nàng thời gian để thất thần, hắn đã nhanh chóng chuyển qua bên kia ôm lấy người nàng, hôn lên bờ môi của nàng.

Lúc này nàng cũng không kháng cự mà thân nhiên đáp lại hắn. Cơ thể hắn bỗng cứng lại một chút, sau đó tiếp tục tiến sâu, triền miên mà hôn nàng. Nếu không phải giờ phút này đang ở Vĩnh Thọ Cung hắn còn muốn hôn lên những chỗ khác của nàng, muốn xâm nhập sâu vào cơ thể nàng.

Đáng tiếc đây là cung của Thái Hậu nên không thể tùy tiện, hắn cũng không muốn làm cho nàng thấy khó chịu, cũng như làm chính bản thân hắn thấy khó chịu.

Chờ chuyện này qua đi, lúc đó hắn mới có thể từ từ hưởng thụ...

Sau khi triền miên hôn nàng, hắn ôm chặt lấy nàng, ghé sát vào tai nàng mà nói: “ Hôm nay nàng biểu hiện tốt lắm” Hắn đã sớm biết không có gì có thể làm khó được nàng.

“ A có thể nghe được lời khen ngợi của người, quả thật rất hiếm có” Mạnh Phát Ảnh hơi run sợ một chút, sau đó khẽ cười, tuy nhiên trong lòng không khỏi lo lắng.

“ Nàng đã muốn nghe, sau này mỗi ngày Bồn vương sẽ nói cho nàng nghe” Hiền Viên Diệp cười cười, nàng đã muốn nghe thì hắn sẽ liên tục rót vào tai nàng.

“ Hừ, mỗi ngày đều nói, người có ý gì? Nghe nhiều cũng sẽ thấy chán” Nàng ngạc nhiên, mỗi ngày hắn đều nói, kia chẳng phải là nghe đến chết sao. Hắn là có ý gì đây?

“ Ý của nàng là ngại phiền đến Bồn vương sao?” Hiền Viên Diệp chợt thẳng người cố ý ra vẻ tức giận nhìn nàng, thế nhưng môi hắn cũng không chịu an phận, vẫn tiếp tục hôn nàng.

“ Người điều tra cho ta một chút về Lan Mai, bao gồm cả chuyện trước khi nàng ta vào Cung và gần đây tiếp xúc nhiều nhất với ai.” Nàng đột nhiên nhớ đến chuyện của Lan Mai, hạ giọng xuống, vô cùng nghiêm túc nói.

Hắn hơi nhăn mặt sau đó cũng đồng ý “ Được” Nghĩ nghĩ một chút lại bổ sung thêm “ Nàng cũng nên cẩn thận một chút” Nếu nàng đã hoài nghi Lan Mai, thì nhất định trong đó sẽ có uẩn khúc mà Lan Mai lại theo bên người nàng, cho nên...

“ Được, ta biết” Mạnh Phát Ảnh cũng biết chuyện lần này cực kỳ nguy hiểm nên cũng trịnh trọng đáp lời hắn.

Thế nhưng ngày hôm sau lại cực kỳ bình thản, không có chuyện gì xảy ra. Mạnh Phát Ảnh vẫn như cũ mà ở lại Vĩnh Thọ Cung, Hiền Viên Diệp cũng không sai người gọi nàng trở về. Nhu phi bên kia cũng đang bận cúng bái, vì thế cũng không đến, nghe Thái hậu nói là việc cúng bái hành lễ này diễn ra trong bảy ngày.

Nhưng mà về sau pháp sư nói với Nhu phi là làm ba ngày cũng đủ rồi, cho nên chỉ làm liên tục trong ba ngày. Ba ngày này cực kỳ an ổn cho nên nàng đối với Nhu phi cũng có phần hoài nghi. Pháp sư cứ ở Nhu Tâm Cung như vậy khiến Nhu phi không cách nào mà tiến hành kế hoạch tiếp theo chẳng ?

Bất quá, địch không động ta cũng không động, nếu người nọ không có động tĩnh gì nàng cùng Hiền Viên Diệp cũng không thể manh động được. Đương nhiên mấy ngày nay hắn cũng đang âm thầm điều tra chuyện này. Đến ngày thứ ba, Nhu phi đến Vĩnh Thọ Cung thỉnh an, nói là đến thỉnh an, nhưng chính là vì chuyện của Mạnh Phát Ảnh mà đến.

“ Thần thiếp thỉnh an Thái hậu, bởi vì mấy hôm nay thần thiếp bận cúng bái hành lễ nên không qua thỉnh an người được, thỉnh người thứ lỗi” Nhu phi bước vào Thọ cung, cúi đầu hành lễ thỉnh an Thái hậu.

“ Không sao, đứng dậy đi” Thái hậu không hề bận tâm, xua tay cho Nhu phi đứng dậy, tùy tiện hỏi “ Việc cúng bái hành lễ như thế nào rồi? Hôm nay là ngày cuối cùng phải không?”

“ Hồi Thái hậu hôm nay là ngày cuối cùng, pháp sư nói hôm nay làm xong thì sẽ không có vấn đề gì nữa” Thanh âm trả lời của Nhu phi cực kỳ êm ái, cũng nhất mực cung kính.

“ Ừm, như vậy là tốt rồi” Thái hậu gật đầu nhìn qua Nhu phi nhưng ẩn sâu trong con người của bà có vài phần lãnh ý.

“ Thái hậu hôm nay khí sắc không tệ, xem ra thân thể đã tốt lên nhiều” Nhu phi nâng con người lên nhẹ giọng nói, nở một nụ cười nhạt cực kì thân thiết.

“ Đúng, đúng là tốt hơn nhiều” Thái hậu cũng hơi cười cười, ánh mắt hiện lên tia lãnh ý, nhưng nhanh chóng ẩn đi.

Nhu phi mi tâm cũng hơi chuyển động lát sau mới nhìn đến Mạnh Phát Ảnh chậm rãi nói: “ Phát nhi, thân thể Thái hậu đã chuyển biến không ít, người cũng nên trở về Vương phủ, người ở lại nơi này thực không được tiện cho lắm, dù sao bây giờ người cũng là Vương phi của Diệp nhi” Nhu phi nói ra lời này, mặt hơi nhăn lại có chút bất mãn.

Mạnh Phát Ảnh có chút sững sốt nhưng cũng lập tức hiểu ra, Nhu phi thì ra vì chuyện này mà đến, không biết có thật là muốn nàng trở về hay không đây? Hay chỉ là muốn thăm dò ý tứ của nàng?

“ Phát nhi vẫn không yên lòng về Thái hậu, Phát nhi muốn ở lại chiếu cố Thái hậu” Nàng cup mắt xuống che giấu đi mọi cảm xúc trong ánh mắt, thấp giọng nói, trong thanh âm cũng mang theo vài phần lãnh đạm ,không dành quá nhiều tình cảm cho Nhu phi.

Nhu phi có vẻ như thật không ngờ nàng sẽ cự tuyệt như thế, sắc mặt trầm xuống, sự bất mãn càng thêm rõ ràng, nhưng vẫn như cũ mềm nhẹ nói, “Mẫu phi biết người vẫn còn tức giận vì sự kiện kia, nhưng người cũng không thể vì sự kiện kia mà vĩnh viễn không quay về, hơn nữa, mấy ngày hôm trước còn truyền ra chuyện người cùng Phàm nhi, chỉ sợ Diệp nhi cũng có chỗ hiểu lầm, các người nếu cứ giằng co như vậy nữa thì e là hiểu lầm sẽ càng ngày càng sâu .”

Có vẻ như những lời Nhu phi nói ra cũng là vì thật tâm muốn tốt cho bậc hậu bối vậy.

“ Phát nhi đã nói nếu chuyện đó là thật thì chức vị Vương phi Phát nhi cũng sẽ không cần nữa, Phát Nhi không chấp nhận việc phải san sẻ tình cảm với nữ nhân khác.” Nàng ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào Nhu phi chậm rãi nói từng chữ một.

“ Đứa nhỏ này, chỉ vì một chút việc đã đem mọi chuyện biến thành thế này, chuyện nam nhân thu nữ nhân là cực kì bình thường, nếu như mọi người ai cũng như người chẳng phải hậu cung này sớm loạn rồi sao?” Nhu phi nghe được lời nàng nói liền tức giận, ánh mắt tối lại, hiển nhiên là đang kích động.

Biểu hiện ngày thường của Nhu phi vốn rất ôn nhu nhưng do chuyện Mạnh Phát Ảnh nàng không chịu trở về Vương phủ, có chút bất mãn, hiện nay lại bị nàng chống đối như vậy, theo như tính tình đơn thuần của Nhu phi mà nói ắt hẳn là sẽ giận dữ đi.

Mạnh Phát Ảnh hơi híp mắt lại, cũng không nói thêm gì nữa, Nhu phi tới nơi này phải chăng là muốn nàng phát hỏa ?

“ Diệp nhi dù sao cũng là nam nhân, có nhiều việc đại sự phải làm, nó cũng không thể vì việc này mà mỗi ngày phiền lòng được. Người là Vương phi cũng nên vì nó mà nhân nhượng đôi chút” Nhu phi thấy nàng không lên tiếng lại tiếp tục nói “ Người không phải là đợi nó đến xin lỗi người chứ? Dù sao chuyện người cũng Phàm nhi sáng hôm đó cũng làm cho Diệp nhi tức giận đi” Lời nói của Nhu phi câu nào cũng ám chỉ ý bảo vệ Hiên Viên Diệp, cũng lộ rõ tình thương của một bà mẹ ích kỷ.

Thái hậu vẫn không lên tiếng, không biết là đang suy nghĩ gì.

Mạnh Phát Ảnh khéo môi hơi cong lên lộ ra một tia cười lạnh, thật không ngờ Nhu phi vẫn lấy chuyện sáng hôm đó nàng cùng Hiên Viên Phàm ra mà nói, đây mà là khuyên nàng trở về sao?

“ Nhu phi nương nương, nếu Phát nhi không làm hài lòng người vậy thì cứ đem vị trí Vương phi đổi đi là được, dù sao thì không phải nương nương đã mang mấy nữ nhân vào Vương phủ rồi mà? Trong đó ắt hẳn là có người Nhu phi hài lòng, vậy thì cứ đem nàng ta lên làm Vương phi đi” Bởi vì Mạnh Phát Ảnh tức giận nên khẩu khí cũng theo đó mà thay đổi.

“ Người...” Nhu phi tức giận mặt đỏ lên, lập tức nhìn Thái hậu, vội vã nói “ Người xem, người xem nàng nói cái gì vậy, không phải là đang trách cứ nô tỳ sao?” Nhu phi khó nhọc hướng Thái hậu mà nói không chút

bạn tâm.

“ Haiz, nha đầu này tính tình vốn là như vậy, mấy ngày nay ai gia cũng đã khuyên nó rồi, nó cũng không nghe lọt mấy lời ai gia nói” Thái hậu hơi sững sốt bất đắc dĩ nói.

“ Nhưng mà cứ tiếp tục như vậy e là không được, dù sao Phất nhi cũng là Vương phi, cũng không thể ở mãi trong Vĩnh Thọ Cung. Nhất định sẽ bị người ta bàn tán không tốt ,mà đối với Diệp nhi cũng không tốt” Nhu phi nghe được lời Thái hậu, sột ruột nói.

“ Việc này không thể trách cứ được Phất nhi, chúng nó vừa mới tân hôn xong người lại đưa mấy nữ nhân kia qua, việc này đối với ai cũng không dễ chịu gì, huống chi tính tình Phất nhi cương liệt ai cũng rõ” Thái hậu trừng mắt nhìn Nhu phi chậm rãi nói.Mà trong giọng nói có vài phần chỉ trích Nhu phi.

Nhu phi giật mình buông ánh mắt xuống sau đó khẽ nói “ Vâng, chuyện này là nô tỳ lo không chu toàn, lúc ấy Minh phi các nàng nói Phất nhi đã đáp ứng rồi, bản thân lại quên hỏi lại Phất nhi, là nô tỳ sơ sẩy” Tuy Nhu phi nói xin lỗi nhưng lại đem trách nhiệm đổ lên người Minh phi. Lời nói hơi dừng một chút, sau đó mới nói tiếp “ Nếu Phất nhi vì mấy nữ nhân kia mà không muốn trở về, nô tỳ sẽ đi xin Hoàng thượng thu hồi khẩu dụ đưa mấy nữ nhân kia trở về” Nhu phi vừa nói xong về mặt Thái hậu liền trầm xuống “ Lời Hoàng thượng nói ra sao có thể tùy tiện thu hồi, người là người bên Hoàng thượng chẳng lẽ lại không hiểu, lại muốn Hoàng thượng rơi vào thế khó xử sao?”

Lời này của Nhu phi thực là thiếu sót, quên mất sự khôn khéo mà quả quyết nói ra những lời này. Chỉ vì muốn Mạnh Phát Ảnh trở về cũng không nên nói ra những lời này. Trừ khi Nhu phi đầu óc thực quá đơn thuần.

Nhu phi sắc mặt hơi thay đổi, về mặt tự trách “ Là lỗi của nô tỳ, nô tỳ chỉ là muốn cho Phất nhi trở về, hóa giải hiểu lầm với Diệp nhi nên nhất thời hấp tấp không nghĩ đến tình cảnh của Hoàng thượng”

“ Thôi việc này ai gia sẽ khuyên Ảnh nha đầu, người trở về trước đi.” Thái hậu hiển nhiên đã tức giận, hơi liếc nhìn Nhu phi một cái, lạnh giọng nói.

“ Vâng” Nhu phi không dám nói thêm lời nào nữa liền lui ra ngoài.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thân ảnh của Nhu phi rời đi, ánh mắt không khỏi trầm xuống, rốt cuộc Nhu phi hôm nay đến đây vì cái gì?

Mỗi câu nói Nhu phi nói qua đều muốn nàng hỏi Vương phủ, nhưng rồi lại nói ra một câu, để không thể đạt được mục đích. Bởi vậy nàng thấy Nhu phi rất mâu thuẫn.Nhu phi cũng không thể mới sáng ra đã đến đây để tạo mâu thuẫn giữa hai người đi. Điều này có chút không thích hợp.

Ngày thứ tư có một vị khách ngoài ý muốn đến Vĩnh Thọ Cung- Mạnh Như Tuyết.

Nói thật đột nhiên Mạnh Như Tuyết xuất hiện nàng quả thực có chút sững sốt, Mạnh Như Tuyết đột nhiên lại xuất hiện tại Hoàng cung thực là làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn.

“ Tuyết nhi thỉnh an Thái hậu” Mạnh Như Tuyết vừa đến đã cười nói vui vẻ với Thái hậu, thanh âm thanh thúy êm ái, cực kì cung kính.

“ Ừm, người sao lại đột nhiên đến đây?” Thái hậu lên tiếng, đối với sự xuất hiện của Mạnh Như Tuyết hiển nhiên là có chút ngoài ý muốn.Từ khi Hoàng hậu bị đẩy vào lãnh cung và Diệp nhi chọn trúng Phất nhi thì Mạnh Như Tuyết rất ít khi tiến cung.

“ Tuyết nhi nghe nói muội muội đã trở lại, trong lòng thương nhớ muội muội, mấy lần đã đi Nghê vương phủ để gặp nhưng lần nào cũng bị từ chối nói muội muội hiện tại đang ở nơi này. Tuyết nhi vì nhớ muội muội nên đã lỗ mắng, kính xin Thái hậu tha thứ” Lời nói của Mạnh Như Tuyết cực kì hợp lý lại khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh mang theo nụ cười khê. Biểu tình như thế rõ ràng thể hiện sự quan tâm của một tỷ tỷ.

Diễn xuất thật giỏi ! Mạnh Phát Ảnh trong lòng không khỏi cười lạnh, nữ nhân này từng âm thầm mượn sát thủ giết nàng,vậy mà vẫn có thể giả vờ như tỷ muội tình thâm, quả thực là quá lợi hại

~Mạnh Phát Ảnh không thèm nhìn đến nàng ta lấy một cái, chỉ sợ nhìn một lần rồi lại thấy ghê tởm mà nôn ra.

“ A, thì ra là như vậy” Thái hậu cũng không muốn gặp nàng ta cho nên âm thanh cũng nhàn nhạt.

Mạnh Như Tuyết thấy vậy xấu hổ, tạm thời không diễn nữa, vừa định mở miệng thì Nhu phi đi tới. Nhu phi khi thấy nàng ta cũng đặc biệt thân tình vội nói “ Tuyết nhi sao lại đột nhiên tới đây?”

Thực tình thì Nhu phi luôn thích Mạnh Như Tuyết này, trước kia vẫn đối xử tốt với nàng ta, coi nàng ta như con dâu vậy. Chính là không ngờ tới về sau Diệp nhi lại không chọn Mạnh Như Tuyết.

“ Tuyết nhi thỉnh an nương nương” Mạnh Như Tuyết mười phần nhu thuận mà thỉnh an Nhu phi.

“ Ừ” Nhu phi trên mặt không thấy nửa điểm không hài lòng, một mặt mềm nhẹ mà nói “ Người đến đây gặp Phất nhi sao?”

“ Hồi Nhu phi nương nương, Tuyết nhi đúng là đến gặp muội muội” Mạnh Như Tuyết cực kì cung kính mà trả lời.

“ Được người tới thật đúng lúc, giúp bản cung khuyên Phất nhi, để nó sớm hồi Vương phủ đi” Nhu phi vẻ mặt đen thui, bất mãn nhìn Mạnh Như Tuyết.

Mạnh Như Tuyết là người thông minh, lời Nhu phi nói dĩ nhiên nàng ta hiểu, nhưng cũng biết chừng mực mà không hỏi nhiều, nhẹ giọng đáp lời. Thái độ của nàng ta khiến cho Nhu phi rất hài lòng, con mắt tiếc nhìn Mạnh Như Tuyết, nếu như hôm đó Diệp nhi chọn nàng thì đâu có sự việc ngày hôm nay, Vương phi của Diệp nhi chính là Mạnh Như Tuyết chứ không phải nha đầu kia.

“ Thái hậu, Hoàng thượng vừa mới nói, mấy ngày nay nô tỳ ở bên kia làm lễ trừ bỏ xúi quẩy cho nên tới nay ở lại Nhu Tâm Cung thiết yến, để cho không khí náo nhiệt hơn một chút.” Nhu phi nhìn Thái hậu nhẹ giọng nói.

“ Được như vậy cũng tốt” Thái hậu cũng nhẹ nhàng gật đầu, Hoàng thượng từ trước tới giờ luôn thiên vị Nhu phi nhất, việc này cũng coi như bình thường.

“ Phất nhi nhớ tới sớm, giúp mẫu phi bố trí một chút” Nhu phi nhìn nàng đặc biệt thâm tình tựa như sợ nàng sẽ không đi vậy.

“ Vâng Phất nhi đã biết” Nếu Nhu phi đã nói thế nàng cũng không cự tuyệt.

“ Tuyết nhi đã đến Hoàng cung vậy thì lát nữa cũng đi Nhu Tâm Cung đi, bản cung đã lâu không xem người nhảy múa”. Nhu phi vừa đối với nàng như vậy thế nhưng lại chuyển qua cười nói với Mạnh Như Tuyết.

Vừa mới nói là Gia yến, thế nhưng lại muốn Mạnh Như Tuyết đi, ý tứ này được biểu hiện quá rõ ràng rồi. Có vẻ như hận không thể khiến Mạnh Như Tuyết làm Vương phi vậy.

Thái hậu vẻ mặt khẽ trầm xuống, vừa định nói gì lại thấy nàng kéo tay, ý chừng không muốn Thái hậu nói nên bà đành thôi. Nàng vốn hoài nghi mục đích đến đây của Mạnh Như Tuyết thực không đơn giản như vậy. Không thể ngẫu nhiên lại xuất hiện ở đây. Lại không thể khéo gặp Nhu phi được, Nhu phi cũng lại không kiêng dè gì thỉnh nàng ta tới dự Gia yến được. Dù sao cũng là Gia yến trong Nhu Tâm cung, nàng cũng không muốn ngăn ngược lại còn định xem trò gì nữa kia.

Thái hậu cũng lập tức hiểu ý tứ của nàng nên cũng không nói gì thêm.

Vì Nhu phi lại cho người đến thúc giục nàng đi, nên nàng cũng không thể không đi, đến giúp an bài một số việc vặt.

“ Phất nhi, lát nữa Diệp nhi sẽ đến ,người đấy, đến lúc đó đừng có giận nữa, buổi tối theo nó về Vương phủ đi” Nhu phi lại dặn dò nàng, âm thanh đầy sự bất đắc dĩ.

Bởi vì thiết yến ở trong Nhu Tâm Cung, mà nàng lại được Nhu phi an bài đón khách, nàng lại là văn bối, nên tỏ ra rất cao hứng , dù sao đến đây không phải phi tần của Hoàng thượng thì cũng là Vương gia hay Vương phi gì đó, mà nàng ít nhất bây giờ cũng là Vương phi rồi.Mặc kệ như thế nào, khách đến khách đi cũng là khách, mấy lời khách sáo nàng không thể không nói.

Trong Hoàng cung Thái hậu cũng tới, Lan Mai cũng phụng bồi Thái hậu tới đây, lần này nàng tình nguyện ra đón, trực tiếp đỡ Thái hậu an vị. Mà cũng nhờ nàng giúp đỡ, khi Thái hậu an vị xong Hiên Viên Diệp cũng đi vào nhìn nàng một cái, sau đó cũng ngồi tại vị trí của hân.

Khi hân ngồi xuống, chính là không biết trùng hợp hay có người bố trí Mạnh Như Tuyết ngồi cạnh hân. Vốn là tiệc này cũng tương đối tùy ý chỉ cần Hoàng thượng và Thái hậu không an tọa sai chỗ thì những chỗ khác cũng không cần quá so đo.

Sắc mặt Mạnh Phát Ảnh khê biến sắc, trong lòng cũng có chút buồn bực, rõ ràng hân thấy Mạnh Như Tuyết ngồi đó vẫn cố tình ngồi xuống. Bên trái hân vẫn còn một chỗ trống hiển nhiên là để cho nàng, nhưng trong lòng nàng bây giờ cực kì không thoải mái. Mọi người đều đã tới tương đối đủ, cũng đã an vị nhưng nàng lại không qua vị trí gần hân mà lại ngồi ở cách xa đó một chút. Nhu phi thấy nàng an tọa ở vị trí xa kia, sắc mặt không khỏi trầm xuống, bên kia Diệp nhi đã cố ý để cho nàng một chỗ thế mà nàng lại không để cho Diệp nhi chút mặt mũi.

Nhưng Nhu phi đã biết tính của Mạnh Phát Ảnh, không dám kêu Mạnh Phát Ảnh, chỉ sợ nàng cự tuyệt lại làm mọi người lúng túng.

Hiên Viên Diệp nhìn nàng ở phía xa kia cũng không khỏi nhú mày, nàng thế kia là có ý gì? Muốn náo loạn cũng không cần như vậy nha.

“Điện hạ, thỉnh dùng trà” Mà lúc này Mạnh Như Tuyết đỡ lấy chén trà nha hoàn dâng lên, mềm nhẹ nói. Mi tâm hân nhăn lại, có vẻ như bây giờ mới phát giác Mạnh Như Tuyết bên cạnh. Nói thật lúc hân đi vào chỉ để ý nàng nên những thứ khác cơ bản cũng không có để vào mắt.

“Diệp nhi, Tuyết nhi là mẫu phi cố ý mời tới” Nhu phi nhìn thấy mặt hân lạnh như băng đột nhiên nhẹ giọng nói, con ngươi lóe sáng nhìn Mạnh Như Tuyết, vẻ mặt vô cùng vừa lòng.

Con người hân lóe lên một cái sau đó mới nhận trà từ tay Mạnh Như Tuyết. Trên mặt Mạnh Như Tuyết càng tràn ra ý cười, thân mình hơi hướng về phía Nhu phi nói nhỏ “Như Tuyết đa tạ Nhu phi nương nương”

Mạnh Phát Ảnh rất biết phối hợp, lúc này nàng ta hướng Nhu phi làm bộ dáng hành lễ, trong mắt người khác thì thấy hợp lý, lại hướng Hiên Viên Diệp khẽ nói gì đó.

“Tuyết nhi múa bản cung thích nhất, chỉ sợ trong thiên hạ này không ai sánh kịp” Nhu phi không che giấu tán dương đối với nàng ta lại nói với hân “Diệp nhi người nói đúng không?”

Hiên Viên Diệp con người vẫn lạnh băng như cũ nhưng cũng hơi gật gật.

“Nhu phi quá lời rồi, Tuyết nhi đâu có tốt như lời Nhu phi nói” Mạnh Như Tuyết cảnh thêm vui vẻ cười nói.

Từ vị trí của Mạnh Phát Ảnh nhìn ra thì thấy Mạnh Như Tuyết hướng hân nói gì đó, thấy hân gật gật. trong lòng cũng thêm vài phần buồn bực, tuy đây không phải chủ ý của hân, hân cũng không thể không ngồi ở đằng kia, dù sao hôm nay yến hội cũng không có ai nói gì cả. Hân không phải bình thường cho tới nay cũng không thêm để ý cái nhìn của người khác à? Hôm nay sao lại ngoan ngoãn ngồi một chỗ thế kia.

Nhìn thấy Mạnh Như Tuyết cười cười nói nói, trong lòng nàng liền không thoải mái, cầm chén rượu uống cạn. Xí!

Hiên Viên Diệp kì thực giờ này ngồi an vị tại chỗ vì không muốn cho người khác hoài nghi điều gì, hân cũng đã cố tình để chỗ trống cho nàng, mà lúc ngồi xuống hân không hề để ý đến Mạnh Như Tuyết. Kỳ thực Mạnh Như Tuyết thấy hân ngồi rồi mới bước đến ngồi cạnh. Ai ngờ nàng lại ngồi ở xa thế kia. Hiện tại hân nếu đổi chỗ ngồi nhất định làm cho người ta nghi ngờ. Nhìn thấy nàng uống hết một chén rượu, mắt hân lại lóe lên sự lo lắng.

“Điện hạ, nương nương nói mấy ngày nay muội muội đang giận dữ, cho nên muốn Như Tuyết đi khuyên nhủ muội muội. Muội muội tính tình hơi bướng bỉnh một chút, nhưng rất nghe theo lời Tuyết nhi, nhất định ta sẽ khuyên bảo được muội ấy” Mạnh Như Tuyết thật vất vả mới ngồi cạnh Hiên Viên Diệp nên cực lực lấy lòng hân.

Hiên Viên Diệp cụp mi xuống ánh mắt mang theo tia lãnh ý, mấy chuyện Mạnh Như Tuyết làm hắn há lại không biết, chẳng qua là để cho Hầu phủ chút mặt mũi mà thôi. Trong lòng vốn không so đo, nghe được lời nàng ta nói khoe môi khê nhếch lên nói “ Không cần, nếu nàng ấy không muốn trở về thì sẽ không nghe ai đâu”

Mạnh Như Tuyết nghe được lời hắn thì âm thầm vui sướng, ước gì Mạnh Phát Ảnh vĩnh viễn đừng trở về. Nhưng lại cố ý làm ra bộ dáng thương tâm “ Điện hạ muội muội còn nhỏ, không biết gì, nếu muội ấy làm sai xin Điện hạ tha thứ” Hiển nhiên là Mạnh Như Tuyết lại cố gắng diễn tỷ muội thâm tình.

“ Haiz nếu Phát nhi biết chuyện bằng một nửa người thì tốt rồi” Nhu phi nghe được lời Mạnh Như Tuyết thì khê than thở ,không một điểm giấu diếm sự thích thú đối với Mạnh Như Tuyết, cũng là nói cho Hiên Viên Diệp nghe. Sau đó hơi ngừng một chút “ Haiz thực đáng tiếc nếu ngày tuyển chọn Vương phi không phát sinh chuyện như vậy, không biết chừng bây giờ người đã là phi của Diệp nhi”

Hai mắt lại nhìn Hiên Viên Diệp, sau đó lại khê thở dài “ Thật ra chuyện kia cũng không phải đại sự gì,hơn nữa chỉ sợ lúc đó người là bị người ta lợi dụng”

Cái chén trong tay Hiên Viên Diệp nắm chặt, không nói gì thêm về mặt cũng không có gì khác thường, chính là ánh mắt hướng về phía nàng có chút bận tâm.

“ Lúc ấy Tuyết nhi cũng không biết xảy ra chuyện gì” Mạnh Như Tuyết vẫn cười nói nhưng biểu tình trên mặt cũng trầm xuống, trong lòng tràn đầy hận ý. Lúc trước rõ ràng là muốn hại Mạnh Phát Ảnh, nhưng ai ngờ sự tình lại thành như thế, nhất định là do Mạnh Phát Ảnh giở trò.Nghĩ đến mình đáng nhẽ là được gả cho Hiên Viên Diệp, cũng bởi nữ nhân kia phá hủy hạnh phúc của nàng, nhất định sẽ không tha cho nữ nhân kia.

“ Haiz, bản cung biết tâm tư của người đối với Diệp nhi, cũng thực thích người, chỉ tiếc Diệp nhi đã nạp phi nên không thể ủy khuất người” Nhu phi nhìn thấy bộ dáng Mạnh Như Tuyết thực thương tâm, thấp giọng khê thở dài.

Nhu phi vẫn luôn thích Mạnh Như Tuyết đây là chuyện mọi người đều biết, trước kia có lúc, Mạnh Như Tuyết thường xuyên vào cung, tuy rằng Hoàng hậu cùng Mạnh Như Tuyết mới là thân thích, nhưng đa số thời gian đều là ở Nhu Tâm Cung.

Cho nên, lời này của Nhu phi đến cùng cũng là thật tâm cảm khái, bất quá, hiện tại, cũng chính là phát biểu một chút cảm khái mà thôi .Cũng chỉ có thể là tùy ý nói mà thôi .

Thế nhưng Mạnh Như Tuyết sau khi nghe được lời nói ấy của Nhu phi, ánh mắt nhất thời hiện lên sự sáng rọi khác thường, vội vàng nói, “Tuyết Nhi chỉ cần có thể hầu hạ ở bên người Điện hạ, bất kể như thế nào cũng sẽ không cảm thấy ủy khuất.”

Những lời này nói ra thật là trắng trợn.Mà khi nói ra những lời này, nàng ta vô cùng tình ý triền miên nhìn về phía Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp căn bản cũng không để ý các nàng nói chuyện, bởi vì, tâm tư của hắn, đều ở trên người Mạnh Phát Ảnh, nhưng khi nghe thấy Mạnh Như Tuyết nói thì đưa mắt nhìn về phía Mạnh Như Tuyết. Chính là trong con người chỉ toát ra lãnh ý, không thấy nửa điểm tình ý.

Nhu phi ngó người ra, trên mặt mang theo sự kinh ngạc, khẩn trương nhìn Hiên Viên Diệp để xem phản ứng của hắn.

Giờ phút này Mạnh Phát Ảnh cũng nhìn về phía đó, nàng thấy trong mắt Mạnh Như Tuyết đọng đầy tình ý triền miên nhìn Hiên Viên Diệp, mà Hiên Viên Diệp cũng đang nhìn không chuyển mắt về phía Mạnh Như Tuyết, bởi vì Hiên Viên Diệp không nhìn về phía bên nàng nên nàng chỉ thấy bóng lưng của hắn mà không thể nào thấy được cảm xúc của hắn.

Trong lòng có chút không hiểu, Hiên Viên Diệp bình thường không thèm liếc mắt nhìn nữ nhân khác dù chỉ một cái, vậy mà hôm nay lại thẳng tắp nhìn Mạnh Như Tuyết?

Chẳng lẽ, hắn đối với Mạnh Như Tuyết vẫn còn có chút cảm tình sao?

Nghĩ đến đây, tâm hơi hơi chìm xuống, vừa định lại lần nữa lấy rượu trên bàn, nhưng chén rượu kia lại đột nhiên bị người cầm đi.

“Đừng uống.” Một giọng ôn hòa lập tức ở bên người nàng vang lên, Hiên Viên Phàm ngồi ở bên cạnh người nàng, cầm lấy chén rượu trước mặt nàng.

Nguyên bản, hắn luôn luôn ngồi ở đối diện với nàng này, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của nàng u sầu như thế, chung quy cảm thấy không yên lòng, vì thế nhịn không được đi tới.

“Ai cần ngươi lo.” Thấy người vừa tới là hắn, nàng hơi hơi chau mày, Hiên Viên Phàm ? căn bản cũng không nghĩ hắn sẽ lại tới chỗ này.

“Lúc này đừng uống say.” Hiên Viên Phàm sững sốt một chút, có vẻ như âm thầm thở dài một hơi, sau đó thấp giọng.

Hắn ngồi thẳng thân mình, cùng nàng kéo ra một khoảng cách, sợ mang đến phiền toái không cần thiết cho nàng. Hắn lại đây, chỉ là bởi vì trong lòng lo lắng, sợ nàng uống rượu, dù sao trong trường hợp như vậy, nếu uống say, người ta sẽ chê cười nàng, như vậy sẽ không tốt.

“Uống say?” Mạnh Phát Ảnh cười, chút rượu này, có thể khiến nàng uống say sao? Nàng tức giận, nhưng cũng vẫn biết suy nghĩ cho nên không ngồi ở bên cạnh Hiên Viên Diệp. Cũng không hoàn toàn là vì Mạnh Như Tuyết, mà còn là vì một nguyên nhân trọng yếu hơn, nếu nàng ngồi ở bên trái hắn, thì sẽ cùng Nhu phi ngồi cùng một chỗ.

Trong mắt nàng đầy hàn ý, khẽ nhìn vào ống tay áo của mình. Kỳ thực, Mạnh Như Tuyết, chỉ là một cái cờ, chỉ là khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Như Tuyết cười nói khúc khích, trong lòng nàng cảm thấy không thoải mái, rất không thoải mái.

Hừ ! Phải chăng nàng đang ghen tị?

Thì ra, một khi để ý nàng cũng có thể sẽ mất đi lý trí vốn có. Khó trách người ta sẽ nói, nữ nhân trong tình yêu chỉ số thông minh gần như là không.

Minh Phi tới tương đối trễ, bởi vì không có vị trí thích hợp, nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh ngồi ở chỗ đó liền đến ngồi giữa Hiên Viên Diệp cùng Nhu phi. Hành động đó đã ngắt lời thổ lộ của Mạnh Như Tuyết. Minh phi đột nhiên chen vào như thế nên Nhu phi cũng không thể nói thêm điều gì nữa.

Mạnh Như Tuyết nhìn về phía Minh phi, trong con ngươi hiện rõ hận ý, nữ nhân này sớm không tới, muộn không tới, cố tình đến sau, nếu Minh phi không tự đứng chen vào thì nói không chừng nàng sẽ có cơ hội.

Hiên Viên Diệp cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm, kỳ thực, trong lòng hắn, vẫn còn có chút lo lắng, Nhu phi sẽ đưa ra yêu cầu gì đó trong thời điểm cực kỳ mất cảm này.

May mắn Minh phi xuất hiện.

Nhu phi nhìn thấy Minh phi đột nhiên ngồi xuống, lông mi hạ xuống, có vẻ như cũng hiện lên một chút bất mãn, nhưng lại không muốn nói ra điều gì không tốt, cũng không thể bảo Minh phi đi chỗ khác vì dù sao Mạnh Phát Ảnh cũng đã ngồi ở nơi khác.

Hiên Viên Diệp lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, nhìn thấy nàng ngồi bên Hiên Viên Phàm thì sững sốt một chút, đôi mắt tràn đầy lửa giận.

Mà Minh phi khi nhìn thấy Hiên Viên Phàm ngồi cạnh Mạnh Phát Ảnh cũng cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng giờ phút này cổ tức giận ấy không chỗ bộc phát, vì thế chuyển hướng Hiên Viên Diệp, “Điện hạ nên chăm sóc cho Vương phi của mình, đừng để cho nàng ta đi chỗ nào cũng câu dẫn nam nhân”

Hiên Viên Diệp con ngươi đột nhiên trầm xuống, tay cầm chén trà đột nhiên dùng sức, cái chén trong tay đột nhiên vỡ ra thành những mảnh nhỏ.

Minh phi thấy thế, miệng há hốc, không dám nói lung tung nữa.

Mà Mạnh Như Tuyết khi nhìn về chỗ Mạnh Phát Ảnh ngồi, con ngươi lại ẩn chứa vài phần vui sướng, nữ nhân này, càng như vậy càng tốt, tốt nhất là làm cho Điện hạ trực tiếp phế nàng đi.

Hoàng Thượng tiến vào sau, đại sảnh ồn ào trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, yến hội cũng chính thức bắt đầu.

Nếu nói đến yến hội thì chính là nơi mọi người vui chơi giải trí.

“Bản cung lâu rồi không nhìn thấy Tuyết Nhi nhảy múa, Tuyết Nhi hôm nay tới nhảy ọi người xem một chút nhé?” Nhu phi cười khê nhìn Mạnh Như Tuyết, cực kì thân thiết nói, cho Mạnh Như Tuyết cơ hội thể hiện ra tài năng ở trước mặt mọi người.

Mọi người đương nhiên là hào hứng, chính là cũng có không ít người có thâm ý khác nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh đang ngồi.

Có trào phúng, có khinh bỉ, cũng có chút đồng tình, Nhu phi ở trong trường hợp như thế này mà lại nâng Mạnh Như Tuyết lên, có thể thấy được trong quan hệ của hai người này nhất định có vấn đề.

Không thể không nói, Mạnh Như Tuyết múa rất đẹp, ban đầu mọi người vốn có chút tán loạn, giờ phút này nhìn thấy Mạnh Như Tuyết bước lên thì đều ào ào nhìn về phía nàng ta.

Mạnh Như Tuyết vốn được Hiên Viên vương triều công nhận là đệ nhất mỹ nữ, hơn nữa vũ kĩ vượt qua các vũ nữ kia, đương nhiên có thể dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Theo từng chuyển động của Mạnh Như Tuyết, đại sảnh nháy mắt yên tĩnh trở lại, tất cả mọi ánh mắt đều chuyên chú nhìn phía Mạnh Như Tuyết, nam nhân kinh diễm, nữ nhân đổ kị, chỉ có Hiên Viên Diệp hoàn toàn không liếc mắt nhìn.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh cũng không nhìn tới Mạnh Như Tuyết, chỉ nhìn một cái vào tay áo của mình, trong lòng hơi chìm xuống.

“A! Nhu phi nương nương, người làm sao vậy?” Mạnh Như Tuyết đang múa đến cao trào thì một tiểu cung nữ đột nhiên kinh hô ra tiếng.

Mọi người vội vàng nhìn phía kia tiểu cung nữ, Mạnh Như Tuyết cũng dừng động tác lại.

Giờ phút này, Nhu phi không nhúc nhích nằm sấp ở trên bàn.

“Thái y, mau truyền Thái y.” Hoàng thượng hai tròng mắt híp lại, đột nhiên lạnh giọng hô, một Thái y vội vàng chạy tới, vội vàng kiểm tra, sau đó về mặt ngưỡng trọng nói, “Hoàng Thượng, Nhu phi nương nương trúng độc.”

Mạnh Phát Ảnh con người hơi trầm xuống, trong lòng âm thầm cười lạnh, nghĩ đến chuyện lúc trước, Nhu phi đi khuyên nàng hồi phủ, nhưng giữa hai người cuối cùng cũng là tan rã trong trường hợp không vui vẻ gì. Mà Mạnh Như Tuyết đột nhiên tiến cung, xem ra, tất cả những điều này, cũng đều là do người nọ tính kế.

Nàng biết chắc chắn không thể nào tự nhiên mà có chuyện nhiều điều trùng hợp như vậy xảy ra.

Nhu phi nhanh chóng được đỡ xuống, nhưng trong đại sảnh này mọi người cũng không thể rời đi, bởi vì, Nhu phi ở trong đại sảnh trúng độc, như vậy tất cả mọi người đều khó tránh khỏi hiểm nghi.

Bất kể là ai, đều phải trải qua kiểm tra tỉ mỉ.

Hoàng Thượng đặc biệt truyền Ngự Lâm quân đến.

Ai cũng phải nhất nhất kiểm tra, bất kể là quý phi hay là vương gia...

Cho nên, Mạnh Phát Ảnh tự nhiên cũng không thể thoát khỏi vụ việc này, một đám Ngự Lâm quân đi đến trước mặt nàng, cung kính nói, “Vương phi, đặc tội.”

Thái độ cực kì cung kính, bởi vì, những người đó, vốn đều nghe lệnh của Hiên Viên Diệp .

Ngự Lâm quân vốn chỉ tỏ ra là có kiểm tra, sau đó muốn đi kiểm tra người kế tiếp, nhưng giờ phút này bỗng vị Thái y kia đi lướt qua người nàng, nhìn đến chỗ ống tay áo nàng thì vội vàng dừng lại hô “ Chờ một chút”

Tên Ngự Lâm quân về mặt lúc đó có chút bất mãn, nhưng lại không dám nói ra điều gì.

Mọi người nghe thấy giọng nói của vị thái y kia thì ào ào tập trung sự chú ý lại bên này .

Vị thái y đó đi bên người nàng, thấp giọng nói, “Vương phi thỉnh nâng ống tay áo lên.”

Mạnh Phát Ảnh trong lòng âm thầm cười lạnh, nhưng vẫn từ từ giơ tay lên, vị thái y nhìn về phía ống tay áo nàng, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, đột nhiên chuyển hướng Hoàng thượng, về mặt kinh ngạc nói, “Hoàng Thượng, ống tay áo thất Vương phi có dính độc mà Nhu phi nương nương trúng”

Một câu nói của Thái y làm ọi người ào ào kinh trệ, ngay cả Hiên Viên Diệp cũng vô cùng kinh ngạc, trong con ngươi hiện lên sự lo lắng cùng khẩn trương.

Mạnh Phát Ảnh khước môi hơi hơi kéo ra một tia cười lạnh, xem ra, có vài người, thật đúng coi nàng như quả hồng mềm ?

Mạnh Phát Ảnh nàng thoát nhìn trông dễ khi dễ như vậy à?

Kế tiếp, cũng là lúc nàng phản kích...

62. Chương 63

“Ha, quả nhiên là nàng ta.” Mị phi thấy vậy vẻ mặt rộn lên,nhớ tới ngày đó Mị phi ngửi thấy có mùi trong không khí rồi bị trúng độc, đã có chút hoài nghi Mạnh Phát Ảnh, nay vừa nghe được lời của Thái y kia liền không khỏi kinh hô ra tiếng.

“ Nàng ta tức giận vì Nhu phi đã đưa mấy nữ nhân kia vào Vương phủ,nên ghi hận trong lòng, vì thế, mới hạ độc Nhu phi tỷ tỷ .” Minh phi lúc trước nhìn thấy Hiên Viên Phàm ngồi cạnh Mạnh Phát Ảnh, đã vô cùng tức giận, giờ phút này khó khăn lắm mới tìm được cơ hội, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Đúng thế, nghe nói hôm trước Nhu phi tỷ tỷ đã tự mình đi khuyên nàng ta hồi Nghệ Vương phủ, nàng ta chẳng những không nghe, còn cùng Nhu phi tỷ tỷ tranh cãi ầm ĩ một hồi, haiz, thân là con dâu, một điểm lễ giáo cũng không hiểu, hiện giờ lại làm gây tội không thể tha được như thế này, nàng ta độc ác như vậy nên lập tức xử trảm.” Một vị phi tử khác cũng phụ họa nói, hận không thể đem nàng ra thiên đao vạn quả.

“Nhu phi tỷ tỷ thiện lương như vậy, luôn đối xử tốt với mọi người,cũng không bao giờ trách phạt hạ nhân , nữ nhân này sao lại ác độc như thế, Nhu phi thiện lương như vậy mà vẫn muốn hạ độc nàng.” Nơi hậu cung này có vô số nữ nhân, đố kị rất nhiều, hôm nay bỗng nhiên đều vì Nhu phi mà bất bình.Tuy nhiên cũng không biết là thật tình hay là thấy lửa cháy lại muốn thêm dầu vào .

Giờ phút này, ánh mắt tất cả mọi người đều cùng nhau nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, bao gồm cả Hoàng Thượng và Hiên Viên Diệp.

“Không, không có khả năng, không thể nào là muội muội hạ độc, muội muội không phải loại người độc ác như vậy, muội muội dù không hợp Nhu phi nương nương cũng tuyệt đối sẽ không thể nào làm ra chuyện như vậy .” Mạnh Như Tuyết vội vàng vì Mạnh Phát Ảnh làm sáng tỏ, nhưng dưới đáy mắt lại ẩn chứa vài phần ngoan độc, giờ phút này nàng ta hận không thể đem Mạnh Phát Ảnh băm vằm thành trăm mảnh .

“Người còn nói tốt cho nàng ta sao, sự thực đã bày ra trước mắt .” Minh phi quét mắt nhìn Mạnh Như Tuyết , hơi trào phúng nói, “Nàng ta có hạ độc hay không, mọi người nhìn là biết thôi, sự thật thì vẫn là sự thật”

“Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng, Điện hạ, ngài nên vì muội muội nói giúp một câu, muội muội là Vương phi của ngài mà.” Mạnh Như Tuyết lại chuyển hướng nhìn Hiên Viên Diệp, vội vàng hô lên, tay theo bản năng kéo ống tay áo của hắn, nhưng lại bị Hiên Viên Diệp nhìn với ánh mắt lạnh hơn cả tảng băng ngàn năm.

“Phải, Bỏ vương tin tưởng Phát nhi.” Hiên Viên Diệp âm thầm cười lạnh, bạc môi khẽ nhúc nhích, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, ngữ điệu của hắn vẫn lạnh lẽo như thường, nhưng khi nói đến hai chữ Phát nhi thì lại ẩn chứa một tia mềm nhẹ.

Hiên Viên Diệp há có thể không biết tâm tư của Mạnh Như Tuyết, nữ nhân của hắn, hắn đương nhiên tin tưởng, hơn nữa càng không thể nào để nàng chịu ủy khuất. Cho nên ý tứ trong giọng nói kia rất rõ ràng.

Hắn biết, độc kia không thể nào là do nàng hạ này, hai ngày nay người kia cũng không có động tĩnh gì nhưng chuyện lần trước vẫn không tra được nhiều manh mối, hắn thật không ngờ, yến hội hôm nay lại phát sinh chuyện như vậy. Xem ra, mục đích của người nọ là nhắm vào nàng, hơn nữa còn là muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Trong lòng hắn đã sớm có chủ ý, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ để nàng chịu ủy khuất.

Nhưng gương mặt Mạnh Phát Ảnh lúc này lại rất bình tĩnh, không thấy nửa điểm hoảng loạn, còn bày ra biểu tình như đã định liệu trước, trong lòng hắn nao nao, xem ra, nàng đã sớm có chuẩn bị.

Trước mắt hắn muốn xem nàng làm như thế nào đã, nếu thật sự không được, đến lúc đó hắn hành động cũng chưa muộn.

Mạnh Như Tuyết sửng sốt, đôi mắt thẳng tắp nhìn Hiên Viên Diệp, nửa ngày chưa lấy lại được tinh thần, nhất là khi thấy khóe môi tựa tiểu phi tiểu của hắn, càng hoảng loạn kinh sợ.

Mấy ngày nay, Hiên Viên Diệp tỏ ra rất bất mãn với Mạnh Phát Ảnh, nàng ta tưởng rằng, lúc này nàng ta nói như thế, Hiên Viên Diệp nhất định sẽ không giúp đỡ Mạnh Phát Ảnh, thậm chí sẽ chỉ trích Mạnh Phát Ảnh.

Nhưng Mạnh Như Tuyết có chết cũng không ngờ, Hiên Viên Diệp sẽ nói ra những lời như vậy, thực không biết người bị hạ độc có phải là mẫu thân hắn hay không nữa? Tại sao hắn lại như thế?

Hơn nữa hắn không phải kẻ lắm lời, vậy mà giờ phút này lại mở miệng nói như vậy để bảo toàn cho nữ nhân kia.

Hiên Viên Diệp vừa nói xong, ánh mắt của hết thảy mọi người cũng đổ dồn về phía hắn, mang theo vạn phần kinh ngạc, nhưng khuôn mặt hắn vẫn lạnh như băng nên không một ai dám bàn tán, dị nghị những gì hắn vừa nói, cho dù là những lời đó không đủ để mọi người tin phục.

Mạnh Phát Ảnh trong lòng khê rung động, chợt xẹt qua vài phần lo lắng, nàng biết Hiên Viên Diệp tin tưởng nàng, nhưng lúc này dù sao người bị trúng độc cũng chính là mẫu thân của hắn, vậy mà hắn lại có thể ở trước mặt mọi người nói ra những lời như vậy, thật sự khiến nàng cực kì vui mừng, mà trong lòng cũng thêm vài phần kiên định.

Ánh mắt của nàng đảo qua mấy vị phi tần ban nãy mở miệng, nỏ một tia cười lạnh lẽo.

Thái hậu sắc mặt âm trầm có chút đáng sợ, khấn trương, lo lắng nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh. Tình hình như thế này rất bất lợi đối với Ảnh nha đầu. Bà nhất định phải che chở, bảo vệ nàng không bị thương tổn, nhưng quả thật nhất thời bà cũng không thể nào rửa sạch nỗi hiềm nghi của mọi người đối với nàng.

“Lưu thái y người thấy rõ ràng trong ống tay áo Vương phi có loại độc mà Nhu phi trúng phải sao?” Hoàng thượng con người chìm xuống, nhưng lại không đi hỏi Mạnh Phát Ảnh, chỉ nhìn thẳng về phía Lưu thái y, âm thanh lạnh lùng, mang theo một cỗ uy nghiêm làm cho người ta không thể thở nổi.

Lưu thái y thân mình run rẩy, mắt khép hờ nhưng vẫn từng chữ từng chữ tinh tường nói, “Hồi Hoàng Thượng, độc trong tay áo Vương phi cùng với độc Nhu phi trúng giống nhau như đúc, vi thần không dám có nửa điểm dối gạt.”

Thái hậu sắc mặt cũng càng thêm âm trầm, hơi hơi quét Lưu thái y liếc mắt một cái, “Lưu thái y người nên biết Mạnh Phát Ảnh là Vương phi của Diệp nhi, nếu có cái gì sai lầm, liệu người có dám đương nổi tội vu khống này không?” Lời Thái hậu nói rõ ràng là nói cho Lưu thái y nghe, nhưng thực chất là nói cho Mạnh Phát Ảnh nghe, chính là ám chỉ nàng không cần thừa nhận, chỉ cần nàng không thừa nhận, Thái hậu sẽ có biện pháp cứu nàng.

“Vi thần không dám, không dám.” Lưu thái y thân mình run rẩy, vô cùng sợ hãi nói.

“Phát nhi, người thấy như thế nào?” Lúc này ánh mắt Hoàng thượng mới chuyển hướng nàng, mi tâm nhăn lại, âm thanh nhẹ nhàng hơn so với lúc nói với Lưu thái y.

Trong lòng hẳn rất rõ ràng, không thể nào là Mạnh Phát Ảnh hạ độc được.

Mạnh Phát Ảnh há có thể không rõ ý tứ Thái hậu, nàng cũng biết, Thái hậu ra mặt là để giữ an toàn cho nàng, nhưng chuyện này nàng tự có biện pháp giải quyết, nàng muốn bắt được kẻ đã ra tay hạ độc. Nếu là theo biện pháp của Thái hậu thì chỉ có thể bảo vệ an toàn cho nàng, nhưng không cách nào rửa sạch oan tình của nàng.

“Hồi Hoàng Thượng, độc trong tay áo Phất nhi đúng là giống với độc mà Nhu phi trúng” Nàng hơi ngược mắt, ánh mắt từ từ hướng Hoàng thượng, môi đỏ mọng khẽ mở, từng chữ từng chữ chậm rãi nói. Thanh âm cực kì bình thản, ngữ khí hiền hoà, không thấy nửa điểm khấn trương, chứ đừng có nói là bị hoảng loạn.

Bộ dáng của nàng điềm nhiên, tựa như đang bàn luận chuyện thời tiết, lời nàng nói ra cũng làm cho tất cả những người trong sảnh kinh ngạc không thốt ra lời.

Đây là chính nàng tự thừa nhận mình hạ độc sao?

Hiên Viên Diệp con người lóe lên, thấy nàng tự tin như vậy, cũng giảm bớt lo lắng. Vậy thì hẳn cũng không phải dùng tới biện pháp đập nổi, chìm thuyền.

“Ảnh nha đầu, người ở đây nói bậy gì vậy?” Thái hậu quýnh lên, không nhịn được kêu to, nếu Ảnh nha đầu thừa nhận thì vấn đề càng khó giải quyết hơn.

Ý của Thái hậu là muốn nói chuyện với Thái y kia một chút sau đó để hẳn âm thầm giúp đỡ Mạnh Phát Ảnh, nhưng thật không ngờ, nàng cứ nhiên dám thừa nhận. Nha đầu kia bình thường thông minh là thế, hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Thậm chí ngay cả ám chỉ của Thái hậu, nàng cũng nghe không hiểu sao?

“Ha, nữ nhân này quả thật là độc ác.” Mị phi vừa nghe được chính nàng tự mình thừa nhận cố ý la lớn, “Thân là nàng dâu, thế nhưng lại hạ độc mẹ chồng, đúng là đại nghịch bất đạo, người như vậy, còn có thể lưu lại sao?”

“Đúng vậy, để nàng ta lưu lại chẳng phải sẽ tiếp tục hại người sao? Hôm nay hạ độc mẹ chồng, ngày mai nói không chừng ngay cả Vương gia cũng giết...” Minh phi giờ phút này hận nàng thấu xương, bởi vì nàng, mà Hiên Viên Phàm cũng dẫm cãi lại lời của bà ta.

“Người câm miệng, người nói bậy gì đó.” Thái hậu hai tròng mắt híp lại, hung hăng trợn mắt phía Minh phi, giận dữ quát lên.

Mấy nữ nhân này muốn đổ thêm dầu vào lửa sao?

Thái hậu bình thường ít khi cáu kỉnh, đối với các nàng đều rất ôn hòa, sở dĩ Thái hậu như vậy là vì các nàng không có chọc tới Thái hậu, nhưng Mạnh Phát Ảnh được Thái hậu cưng chiều nhất, cứ nhiên dám nói nàng như vậy Thái hậu tức giận là điều đương nhiên.

Minh phi theo bản năng rút người lại, trên mặt lộ ra vài phần khiếp đảm thức thời biết điều ngậm miệng. Mị phi tự nhiên cũng không dám nói lung tung, những phi tử khác thấy thế càng không dám mở miệng.

“Phất nhi còn chưa nói ra suy nghĩ của mình ư?” Hoàng thượng khước môi hơi kéo ra tựa tiểu phi tiểu, hẳn hiểu rõ nha đầu này, nàng tuyệt đối sẽ không thể nào vô duyên vô cớ thừa nhận, sợ rằng đằng sau có ẩn tình.

“Vâng, phất nhi quả thật còn có lời muốn nói.” Mạnh Phát Ảnh nghe được lời Hoàng thượng nói, âm thầm cười nhẹ, Hoàng thượng đúng là người khôn khéo

~“Tốt, mọi người lắng nghe một chút xem Phất nhi nói như thế nào.” Khước môi Hoàng Thượng tràn ra một nụ cười, trong thanh âm có vài phần thoải mái, hẳn ra lệnh một tiếng thì những người khác đương nhiên không phản đối.

Hiên Viên Diệp nhìn về phía nàng, ánh mắt ẩn chứa ý cười, Mạnh Phát Ảnh quay mặt lại cũng đối với hẳn nở ra một nụ cười khẽ khiến hẳn thêm an tâm.

Tất cả không cần nói, chỉ là một ánh mắt trao đổi, trong lòng hai người đều hiểu được ý nhau.

“Lưu thái y, phiền người đem chất độc đến đây một chút.” Ánh mắt nàng từ từ chuyển hướng Lưu thái y, khóe môi cong lên, lạnh giọng phân phó.

Nàng biết, Thái y viện có loại độc này, loại độc này tuy là kịch độc nhưng người trúng độc cũng sẽ không lập tức bị mất mạng, đây là loại độc hiếm thấy, nàng cũng biết trong hoàng cung này không có giải được, nhưng vì độc này còn có những tác dụng đặc biệt khác, cho nên mới được để lại Thái y viện.

Lưu thái y nghe được lời của nàng bỗng giật mình, nhất thời không hiểu được hết ý tứ của nàng vội vã nói “Ý của Vương phi là...”

Lúc này đối là ai cũng không muốn dính dáng đến loại độc này, thế nhưng nàng lại sai khiến hắn đi lấy độc được đến, nàng có ý gì?

Trong đại sảnh, những người khác cũng đều một mặt nghi hoặc nhìn nàng, không rõ nàng rốt cuộc muốn làm gì? Hoàng thượng cũng ẩn chứa vài phần nghi hoặc, nhưng không mở miệng hỏi nhiều.

Ngay cả mi tâm của Hiên Viên Diệp cũng nhíu lại, bởi vì, giờ phút này yêu cầu của nàng thực sự là khiến cho người ta có cảm giác ngoài ý muốn.

“Phiền Lưu thái y lấy một ít độc được kia đến đây.” Mạnh Phát Ảnh cũng không nói gì thêm, vẫn chậm rãi nói lại lời của mình.

“Ồ, nàng không phải là muốn uống thuốc độc tự sát chứ.” Lần này trong đám phi tần, có người vẫn là nhin không được thấp giọng hô. Nghĩ rằng có phải Mạnh Phát Ảnh nghĩ không thông, muốn uống thuốc độc tự sát không?

Chẳng qua, lời của người này đều khiến mọi người xem thường, dù nói thế nào thì hiện tại có Thái hậu, có điện hạ, ngay cả Hoàng Thượng cũng không làm khó nàng, người nào cũng biết Mạnh Phát Ảnh căn bản cũng không có ý nghĩ ngu dốt như vậy.

“Lưu thái y, hãy theo ý tứ của Vương phi, lấy thêm một ít độc được kia đến đi.” Vẫn luôn trầm mặc không nói, Hiên Viên Diệp nay đột nhiên mở miệng. Lúc nói chuyện, khóe môi hắn tựa tiêu phi tiêu, giờ phút này, ngay cả hắn, cũng có chút tò mò nàng sẽ làm thế nào để giải oan cho chính mình.

“Vâng ạ” Lưu thái y thấy Hiên Viên Diệp đã mở miệng, cung kính đáp lời, sau đó vội vàng đi về Thái y quán, đem độc được kia cầm tới, mấy cái bọc gần đó cũng lấy ra.

“Vương phi, đây là thứ người muốn.” Lưu thái y giờ phút này thái độ đối với Mạnh Phát Ảnh cũng cung kính thêm vài phần, không có như ban nãy.

“Tốt, cảm ơn Lưu thái y.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười, đưa tay nhận lấy, nhưng lại cực kì lễ phép đối Lưu thái y nói một tiếng cảm ơn, nàng không rõ vì sao Lưu thái y này lại vừa khéo phát hiện ra trong ống tay áo nàng có độc được?

Nhìn độc được trong tay nàng đã sớm biết việc bảo quản nó nghiêm mật như thế nào, hơn nữa còn phải dùng một loại giấy dầu đặc biệt bao xung quanh.

Mạnh Phát Ảnh từ từ mở túi bao xung quanh ra sau đó hướng Lưu thái y, lại thấp giọng hỏi, “Thỉnh Lưu thái y lại xác nhận một chút, độc này, cùng độc mà Nhu phi nương nương trúng là giống nhau sao?”

“Hồi vương phi, là giống nhau.” Lưu thái y vẫn không rõ ý tứ của nàng nhưng một mực đáp lời.

“Ừ, vậy là tốt rồi, nếu Lưu thái y đã xác nhận, tin tưởng mọi người cũng sẽ không dị nghị bất cứ điều gì.” Nàng hơi gật đầu, ánh mắt hướng mọi người xung quanh đại sảnh, nhẹ giọng nói.

Tất cả mọi người tuy không rõ chân tướng, nhưng đối với việc nhỏ này bọn họ cũng không có điều gì dị nghị, điều mà bọn họ muốn biết là tiếp theo nàng sẽ làm như thế nào cơ.

Mạnh Phát Ảnh thu hồi ánh mắt, hai tròng mắt chớp lên, sau đó đột nhiên dùng sức đem tay áo của mình kéo xuống.

Hôm nay nàng y phục của nàng là lụa trắng mỏng, rất đẹp.

Quần áo ở triều đại này không giống trên tivi diễn kịch cổ trang đều có ống tay áo dài rộng. Nhưng đương nhiên, so với quần áo hiện đại trông vẫn rộng rãi hơn nhiều.

Nhất thời, trong đại sảnh phát ra một loạt âm thanh kinh hô, ai cũng không nghĩ tới, nàng lại trước mặt bao nhiêu người cư nhiên xé rách quần áo của mình, mặc dù chỉ là kéo xuống một lớp quần áo, cũng không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng hành động như vậy ở trong mắt mọi người, thật sự chính là kinh hãi thể tục.

“Này, này, người rốt cuộc muốn làm gì, tại sao ở trước mặt mọi người xé rách quần áo của mình?” Minh phi giờ phút này hoàn toàn kinh sợ, không nhận được kinh hô, giờ phút này nói ra nhưng thật ra cũng không ác ý gì.

“Ai biết nàng muốn làm cái gì? Chắc là cố ý chuyển hướng mọi người, mê hoặc mọi người đi?” Mị phi miệng vẫn cay độc như cũ.

Hiên Viên Mặc là con của Mị phi, di truyền được từ bà ta rất nhiều thứ. Đáng tiếc là đã ra khỏi thành với Hiên Viên Trần rồi nên cũng không có tới được. Nếu có tới thì khẳng định sẽ còn rất náo nhiệt.

Mi tâm Thái hậu cũng gắt gao nhìn lên, nhìn về phía nàng trong lòng tràn qua rất nhiều lo lắng, không biết nha đầu này đang làm cái gì nữa.

Mà giờ phút này Hiên Viên Diệp cũng không có cảm giác ngoài ý muốn, thậm chí đến hành động xé rách áo của nàng, nữ nhân của hần mặc kệ làm gì, hần đều không có ý kiến, huống chi đây không phải việc to tát gì.

Mạnh Phát Ảnh không để ý đến thái độ hay những lời nghị luận của mọi người.

Nàng đem ống tay áo kéo xuống đặt lên mặt bàn sau đó mới hướng Lưu thái y nói “Lưu thái y, thỉnh ông xem bây giờ trong ống tay áo bản cung là màu sắc gì?”

Trên ống tay áo nàng dính một chút màu đỏ, hẳn là do chất độc kia, nàng đã sớm phát hiện quần áo mình khác thường, là do lúc trước nàng tiếp xúc với nhiều người cho nên cũng không thể chỉ ra chính xác là ai đã động chân động tay vào. Trong lòng đã sớm rõ ràng nhưng cũng không đủ chứng cứ để chứng minh.

Cho nên nàng mới cố ý ngồi ở vị trí xa kia.

Lưu thái y giật mình sau đó hơi gật đầu nhẹ giọng nói “Vi thần thấy rõ” chính là trong âm thanh kia ẩn chứa vài phần kinh ngạc, hơn nữa có thêm chút bội phục.

Mạnh Phát Ảnh buông ống tay áo xuống sau đó nhìn khắp đại sảnh một lượt thấy hai màu sắc này rất giống nhau, màu sắc tương đồng sau đó để hai cái gần nhau, rồi hướng Lưu thái y nhân nhạ nói “Lưu thái y người xem hai cái này có phải là rất giống nhau không?”

“Vâng, quả thật là giống nhau.” Lưu thái y lại gật đầu đáp lời, giờ phút này trong giọng nói, đã phần nào hiểu rõ.

“Khẩn cầu Hoàng Thượng đến xác định một chút, hai cái này màu sắc có phải là giống nhau?” Nàng nghe được Lưu thái y trả lời, sau đó hướng Hoàng thượng, nhẹ giọng nói.

“Vậy sao?” Hoàng thượng sửng sốt một chút, nhưng lập tức đứng lên, đã đi tới, “Tốt, trăm sẽ đến vì Phát nhi xác định một chút.”

Trong thanh âm không có nửa phần lạnh nhạt cùng nghiêm khắc, ngược lại mang theo vài phần thoải mái, nhu hòa. Đi đến gần, nhìn rồi, gật đầu, “Ừ, thật là giống nhau như đúc.”

Tuy rằng hần không biết nàng muốn làm gì, nhưng mà giờ phút này cũng vô điều kiện giúp đỡ nàng, huống chi, hai cái này màu rất giống nhau.

“Ở đây này, còn ai có hoài nghi này, có thể lại đây xác định một chút.” Mạnh Phát Ảnh ánh mắt đảo qua mấy người trong đại sảnh, sau đó từng chữ từng chữ chậm rãi nói.

Nàng đã làm, dĩ nhiên là phải làm đến không cho người khác có nửa cơ hội phản bác.

Hiên Viên Phàm cũng đang an vị bên cạnh nàng, giờ phút này cách nàng khoảng cách khá gần tinh tế quan sát một chút, sau đó thấp giọng nói, “Đúng là giống nhau như đúc.”

Khi nói chuyện, không biết là vô tình hay cố ý, có vẻ như hơi hướng về bên phía người nàng một chút, thế nhưng đột nhiên người bị đẩy sang một bên, thoáng cái đã thấy Hiên Viên Diệp bá đạo chen vào.

“Bổn vương cũng đến xem.” Thanh âm trầm thấp mang theo chút ảo não không cần che giấu, tới gần bên người Mạnh Phát Ảnh, cả cơ thể gần như nghiêng về phía nàng, cũng hoàn toàn ngăn cách giữa nàng với cái đám người không biết tốt xấu kia.

Nữ nhân của hắn, làm sao có thể để cho những nam nhân khác tới gần.

Nàng bỗng liếc mắt nhìn hắn một cái, nam nhân này muốn nháo cái gì đây ~ hắn có xác định đâu là tốt xấu không đây?

“Bổn vương đương nhiên muốn thấy rõ ràng, không thể để cho Vương phi của Bổn vương chịu nửa điểm oan khuất” Hắn nhìn nàng với ánh mắt không đồng tình kiểu cây ngay không sợ chết đứng, hắn tuy không có chứng cứ mà lại dám mạnh mẽ.

Mạnh Phát Ảnh cảm thấy rất buồn cười, thật không ngờ, nam nhân lại đáng yêu như vậy, hóa ra hắn không muốn để đám người kia tới gần bên người nàng.

Lại cố tình lấy lý do cây ngay không sợ chết đứng chứ.

Nam nhân này đủ bá đạo, đủ phúc hắc.

Thế nhưng hắn bá đạo như vậy lại khiến trong lòng nàng âm thầm vui sướng.

Bị Hiên Viên Diệp chen ngang Hiên Viên Phàm có chút mất mát, xem ra Thất ca đối xử với nàng rất tốt, bản thân mình cũng không cần quá lo lắng cho nàng.

“Người đang làm cái gì vậy? Mẫu phi nói cho người biết, cách nữ nhân kia xa một chút. Không nên bị nàng ta câu dẫn.” Minh phi đi tới, trên mặt không che dấu sự tức giận, ngoan tuyệt quát lên.

Hiên Viên Phàm khóe môi lại lóe lên kéo ra một tia trào phúng, a, không nên bị nàng câu dẫn sao?

Hắn thế nhưng thật hi vọng nàng có thể đến câu dẫn hắn, nhưng chỉ tiếc là lòng của nàng căn bản không có hắn. Hắn phát hiện ánh mắt nàng khi nhìn về phía Thất ca hiện lên đầy tia nhu tình, loại ánh mắt này chỉ có những người đang yêu nhau mới thấy được.

Mẫu phi lo lắng, thật sự là quá mức buồn cười.

“Lưu thái y, người bây giờ đem loại thuốc độc này phân biệt rõ tại sao ở đây lại bắt đồng với trong ống tay áo của bổn Vương phi” Mạnh Phát Ảnh không hề để ý tới hắn đang nhìn nàng chằm chằm ở phía sau, mà nhìn phía Lưu thái y, trầm giọng nói.

“Vâng” Lưu thái y lần này trả lời cực kỳ rõ ràng, hơn nữa, trong thanh âm, cũng không có do dự chút khác thường, gấp gáp dựa theo lời nàng phân phó đem thuốc rơi tại ống tay áo của nàng cũng những vị trí khác bên ngoài đem ra phân biệt. Đáy mắt nàng, ẩn chứa một tia cười khế, xem ra Lưu thái y này không nằm trong kế hoạch của người nọ, mà là vừa khéo trùng hợp thấy trong ống tay áo nàng có bất thường.

Như vậy cũng tốt, cứ như vậy, nàng thấy sự việc tiến triển thuận lợi hơn.

Mọi người như cũ không rõ ý tứ của nàng, nhưng Lưu thái y hiển nhiên đã hiểu.

Hiên Viên Diệp đứng phía sau nàng ánh mắt nhanh chóng lóe lên có vẻ như có thể đoán được sự việc.

Khóe môi không khỏi kéo ra nụ cười tán thưởng. Thật không hổ là nữ nhân của hắn, lợi hại, lợi hại.

“Đây rốt cuộc là đang làm cái gì vậy?” Có người càng xem càng không hiểu, không khỏi thấp giọng nói ra nghi ngờ trong lòng.

“Đúng thế, có ý gì thế, đem độc được để lên ống tay áo làm cái gì?” Có người phụ họa hỏi, trong lòng cảm thấy vô cùng mơ hồ.

“Hiện tại, xin mọi người nhẫn nại chờ nửa canh giờ.” Mạnh Phát Ảnh giờ phút này cũng không giải thích bất cứ điều gì mà chỉ nhẹ giọng nói.

“Ảnh nha đầu.” Giờ phút này, Thái hậu cũng đã đi tới, bất quá sắc mặt đã không còn âm trầm như trước nữa, nhìn đến bộ dáng của nàng, trong lòng, liền an tâm không ít, bà tin tưởng nha đầu kia có biện pháp của mình, chính là mấy thứ kia bà xem không hiểu, cho nên, trong lòng còn có chút bận tâm.

“Hoàng nữ nãi nãi.” Mạnh Phát Ảnh nhìn phía Thái hậu, cười khê an ủi, ý muốn nói không nên gấp gáp.

Thấp thỏm trong lòng Thái hậu bấy giờ mới được hạ xuống, khóe môi cũng tràn ra một tia cười khê.

Chờ đợi là dài dòng, chờ đợi cũng là loại chịu đựng khó khăn nhất, nhưng giờ phút này, mọi người đều không chút khẩn trương nhìn về lên trên bàn. Mạnh Như Tuyết cũng nhích lại gần, thân mình theo bản năng hướng về bên người Hiên Viên Diệp, nàng ta si mê Hiên Viên Diệp đến điên cuồng, cho dù chỉ đi tới gần bên người hắn cũng đã thỏa mãn lắm rồi.

Nàng ta định đến bên người Hiên Viên Diệp, vừa định đem thân mình hướng Hiên Viên Diệp, muốn lợi dụng lúc hỗn loạn chiếm chút tiện nghi của hắn.

Mà vào lúc này, Hiên Viên Diệp đột nhiên nắm tay Mạnh Phát Ảnh, đi về phía trước từng bước, sau đó ôm lấy nàng ngồi ở ghế tựa, “Đứng quá mệt mỏi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

Nhìn về phía nàng ánh mắt tràn đầy mềm nhẹ, trong thanh âm kia không có chút nào lạnh như băng, rõ ràng chỉ toàn sự sủng ái.

Hắn làm việc, từ trước tới nay chính là cuồng vọng như vậy, tùy ý, ngay cả Hoàng Thượng giờ phút này vẫn còn đứng, mà hắn cứ như vậy ôm lấy nàng ngồi xuống.

Mà bởi vì ngồi ở trên chiếc ghế, đã khiến cho Mạnh Như Tuyết hoàn toàn dù thế nào cũng không dám đường đường chính chính mà đi lại phía hắn nữa.

Mọi người hoàn toàn bị bất ngờ, bình thường đều thấy Hiên Viên Diệp trưng ra bộ dáng lạnh lùng đủ để làm người ta chết rét, nhìn thấy hắn ai cũng đều không nhịn được sợ hãi, không nhịn được run rẩy, phải né tránh hắn. Mà những nữ nhân kia trong lòng tuy có ngưỡng mộ hắn nhưng tuyệt không dám tới gần.

Vậy mà giờ khắc này, hắn sao lại mềm nhẹ với Mạnh Phát Ảnh như thế? Rất nhiều đôi mắt đều nhất thời muốn rơi ra.

Vừa sợ, vừa kinh ngạc, lại hâm mộ cùng đổ kỵ. Đây là Hiên Viên Diệp mà bọn họ biết đến sao?

Nữ nhân kia rốt cuộc có cái gì tốt? Vừa xấu lại ngốc. Tuy rằng hiện tại không ngốc, nhưng còn không biết tốt xấu đào hôn, nghe nói vừa hỏi Vương phủ, nhưng khi Nhu phi đưa vào Vương phủ mấy nữ nhân lại không thêm quay về, cứ thế nháo một hồi với Điện hạ.

Điện hạ lại vẫn...

Haiz, thói đời này sao lại không có công bình như thế chứ, dựa vào cái gì mà nữ nhân kia được Điện hạ sủng ái như vậy???

Đặc biệt là Mạnh Như Tuyết đang bưng bưng nổi giận, chỉ hận không thể đem Mạnh Phát Ảnh trực tiếp giết chết.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh khê nhếch lên thành một đường cong, Hiên Viên Diệp quả thực đủ cường đại, lúc nào cũng có thể làm ọi người náo loạn.

Nhưng nơi này vẫn còn có Hoàng Thượng, cùng Hoàng nữ nãi nãi.

“Phụ vương, hoàng nữ nãi nãi cũng ngồi xuống đi, Phát nhi vừa nói phải đợi nửa canh giờ nữa. Đứng lâu sẽ rất mệt.” Hiên Viên Diệp lần này cực kì săn sóc, cuối cùng cũng nhớ ra Hoàng Thượng cùng Thái hậu. Thế nhưng việc này lại càng làm ọi người sững sốt, Điện hạ bình thường lãnh khốc mà sao hôm nay lại thiện nhân giải ý đến vậy.

“Ừ, Hoàng nữ nãi nãi đúng là đã có chút mệt mỏi.” Hoàng thái hậu nghe được lời Hiên Viên Diệp nói, trên mặt nhất thời cười nở hoa, lần đầu tiên nghe được lời Diệp nhi quan tâm tới, bà trong lòng nhất thời cao hứng.

Hoàng Thượng trong lòng vốn đang suy nghĩ , nhi tử này lấy vợ trong lòng nhất mực chỉ có vợ hần mà thôi , phụ vương hay lão bà bà cũng mặc kệ, hôm nay hần lại đột nhiên nói như vậy, trong lòng thất thần một chút, nhưng khóe môi cũng lập tức nở nụ cười khế, xem ra Diệp nhi cũng biết quan tâm người khác.

Hần làm phụ thân nhiều năm như vậy nhưng đây đúng là lần đầu tiên nghe được con cái nói lời thân thiết như vậy huống chi người đó lại là Hiên Viên Diệp.

Xem ra, công lao của Phát nhi không hề nhỏ, lại có thể làm cho Diệp nhi có chuyển biến lớn như vậy.

Hiên Viên Diệp chính là tùy hứng nói một câu, lại làm cho hai người trong lòng tràn đầy cảm động.

Những người khác thấy Hoàng thượng và Thái hậu đều đã an vị, cũng tự tìm vị trí gần đó mà ngồi, chỗ này không có ghế liền mang ghế từ chỗ khác tới đều ngồi ở gần chỗ của Mạnh Phát Ánh và Hiên Viên Diệp.

Mọi ánh nhìn vẫn luôn chú ý đến độc được ở chỗ ống tay áo kia.

“Kìa, trên ống tay áo kia đã bắt đầu có màu sắc rồi kìa.” Nhị vương gia ngồi ở khá gần chỗ đó nhin không được kinh hô, nhị Vương gia này bình thường chỉ lêu lổng ở ngoài cung, phong lưu đã thành tính nết, chỉ yêu mỹ nhân, không yêu giang sơn, mỗi ngày đều lưu luyến ở trong bụi hoa, không thích làm việc đàng hoàng mà tính cách cũng rất nóng nảy. Nhìn thấy ống tay áo có màu sắc chuyển biến mặc kệ thân phận là gì liền không nhin mà hô lên.

Mọi người nghe được tiếng kinh hô của hần, đều tinh tế nhìn lại, quả thực, nhìn thấy chỗ Lưu thái y vừa điểm độc giờ đã biến thành màu hơi đỏ bắt quá màu hơi nhạt chút.

Hiên Viên Diệp ôm lấy tay nàng, hơi ngưng lại chút, khóe môi cười, nữ nhân này, quả nhiên là thông minh đến đáng sợ, làm cho hần không thể không bội phục.

Thái hậu vốn đang ngồi trên cao, nhìn thấy biến hóa, gương mặt kinh ngạc, cũng thấp giọng nói, “Ồ, thật đúng là kỳ quái nha.”

“Hoàng nãi nãi cứ tiếp tục xem.” Khóe mắt nàng hơi híp lại, sâu trong đáy mắt cũng lộ một nụ cười, nhẹ giọng nói.

Ánh mắt Hoàng thượng cũng ngưng trọng , rốt cuộc cũng hiểu ra ý tứ của Phát nhi.

Mọi người nghe được nàng nói như thế, liền chuyển qua chăm chú nhìn chuyển biến ở ống tay áo kia.

Mạnh Như Tuyết có chút nhin không được, lại tới gần chỗ Hiên Viên Diệp ngồi, cho dù là tới gần bên người hần thôi cũng đã tốt rồi, thân người di động có thiên hướng đổ về phía hần.

“Bổn vương không thích người khác tới gần, nếu ai cố ý tới gần bổn vương nửa thước, tiến gần đến chỗ nào liền chém tại chỗ đó. Đặc biệt là nữ nhân.” Vào lúc này âm thanh lạnh băng của hần đột nhiên truyền tới, từng chữ từng chữ, tựa như bão tuyết mùa đông vậy làm cho người ta lạnh tới run lấy bẩy, mà lời nói lại tàn nhẫn không có chút tình người nào.

Mọi người đổ dồn nhìn về phía sau Hiên Viên Diệp, nhìn thấy Mạnh Như Tuyết ở gần đó, xem ra điện hạ nói những lời này là cho Mạnh Như Tuyết nghe.

Mà lúc này nhìn điện hạ đi , không chút che giấu nào cứ ôm lấy Vương phi, chẳng phải hần nói không thích nữ nhân tới gần sao?

Trong lòng mọi người đều tràn ngập thắc mắc, Mạnh Như Tuyết và Mạnh Phát Ánh là tỷ muội, đều là thiên kim của Hầu phủ, Mạnh Như Tuyết là đệ nhất mỹ nhân của Hiên Viên Triều, lại có tin đồn rằng nàng ta là thiên tình hạ phạm gì đó. Điện hạ có thích thì cũng nên thích Mạnh Như Tuyết sao lại chọn trúng Mạnh Phát Ánh?

Chả thể hiểu nổi

~Mạnh Như Tuyết nghe thấy lời nói của hần thì cả người cứng đờ, không dám tới gần nữa. Mạnh Như Tuyết hiểu tính cách của Hiên Viên Diệp, hần đã nói thì nhất định sẽ làm.

Mà Mạnh Phát Ánh nghe hần nói xong trong lòng cũng không khỏi cười thầm, xem ra, hần đối Mạnh Như Tuyết căn bản đến chút ý tứ cũng không có, khi này nàng ăn dấm chua thực là nhàm chán.

Vì lời Hiên Viên Diệp vừa mới nói, tất cả mọi người cũng không dám nói lung tung, cũng không dám lộn xộn nữa, đều nhìn không rời mắt đến ống tay áo kia.

Bên trong đại sảnh là một mảnh tĩnh lặng, dường như chỉ nghe được tiếng hít thở rất nhỏ, không có nửa điểm tạp âm, ngay cả khi Hoàng thượng vào triều cũng không được tĩnh lặng như vậy.

Theo thời gian, màu sắc trên ống tay áo kia ngày càng rõ, càng ngày càng sâu.

Ánh mắt mọi người rất đổi kinh ngạc, người có chút thông minh thì đã có thể đoán ra ẩn ý của nàng..

Sau nửa canh giờ, vị trí được Lưu thái y điểm thuốc vào trên ống tay áo liền biến thành màu sắc mà lúc trước nàng tìm được trong đại sảnh cũng chính là nửa canh giờ trước, mọi người xem màu trên ống tay áo nàng giống cái kia như đúc.

Mà giờ khắc này, trên ống tay áo màu sắc đã thâm đi rất nhiều.

“Sự thật đã rõ ràng, mọi người tận mắt chứng kết quả, không nên dài dòng làm gì” Khóe môi nàng khẽ nhúc nhích, sau đó từng chữ từng chữ chậm rãi nói.

Tình hình hiện giờ với nàng dự đoán giống nhau như đúc.

“Đúng là nửa canh giờ.” Ánh mắt nàng hơi nhìn mọi người một cái, sau đó từ từ giải thích nói, “Theo độc được vẩy vào ống tay áo liền biến thành màu sắc ban đầu mọi người xem, vừa khéo nửa canh giờ. Hơn nữa, hơn nữa thuốc độc này là Lưu thái y vừa lấy cũng chính miệng xác định, giống độc được kia, hơn nữa, xung quanh màu sắc biến hóa đều là giống nhau. Liền đủ để chứng minh, độc trên ống tay áo của bản cung là độc Nhu phi trúng nửa canh giờ trước.”

Trong đại sảnh, mấy người vương gia nhìn phía nàng, không còn có chút nào trào phúng cùng khinh bỉ, nữ nhân này từng bước một tính kế cũng quá mức tinh vi.

Bọn họ thân là nam tử cũng không thể cơ trí bằng nàng.

Thực sự trước kia nàng bị ngốc gì sao?

Ngốc? Giờ phút này chỉ sợ ai cũng không dám nói nàng ngốc, mà là đều kinh ngạc trước sự khôn khéo, thông minh của nàng.

“Vậy thì thế nào, biết đâu người vào thời điểm kia không cẩn thận đem độc dính ở trên tay áo của bản thân thì sao?” Mị phi nghe nàng nói đạo lý rõ ràng này, nghĩ đến cảnh nhảy múa xấu mặt hôm nọ có khả năng là do Mạnh Phát Ảnh gây ra, không khỏi cảm hận nói.

“A, ” nàng đột nhiên cười ra tiếng, đôi mắt từ từ nhìn sang phía Mị phi, ánh mắt nhàn nhạt cười khế, môi đỏ mọng lại khẽ mở, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Mị phi nương nương đến tương đối sớm, cho nên, hẳn là rất rõ ràng, lúc ấy, Phát nhi đang làm cái gì?” Kỳ thực, lời nói của Mị phi lúc này, vừa vặn khiến nàng nói tiếp.

Mị phi hơi giật mình, sắc mặt khẽ biến, sau đó mới không tình nguyện nói, “Khi đó, người ở đây tiếp đón mọi người.”

Lúc nàng đến đây, Mạnh Phát Ảnh cũng chào hỏi nàng, khi đó, mọi người vừa vặn lục tục tiến vào, khi đó Mạnh Phát Ảnh vẫn luôn đứng tiếp đón mọi người.

Đây đều là Nhu phi an bài.

“Không sai, Mị phi nương nương nói không sai, lúc ấy, Phát nhi đang tiếp đón mọi người, đúng là bận rộn không thể ngừng, thử hỏi, Phát nhi vội như vậy, sẽ có thời gian đi lấy độc được sao? Hơn nữa, lúc ấy người đến người đi Phát nhi nếu muốn hạ độc, sao ngốc đến nỗi đi chạm vào độc được sao?” Nàng lại từ từ giải thích, hai mắt lóe lên đảo qua mọi người.

Mọi người đều trầm mặc, suy tư về, bất kể thay đổi là ai, nếu thật sự muốn hạ độc, muốn giấu độc được, đều tuyệt đối sẽ không ngốc đến mức đi chạm vào độc được.

Huống chi, trải qua chuyện, ai cũng không coi nàng là con ngốc.

Hiên Viên Diệp ôm lấy tay nàng, lại hơi hơi căng thẳng, hận không thể đem nàng trực tiếp nhu vào trong ngực, nữ nhân này, thật là khiến hắn càng ngày càng kinh ngạc.

Đôi mắt Hiên Viên Phàm cũng không được mà nhìn về phía nàng, trong con ngươi có vài phần khác thường không kịp che giấu.

Minh phi thấy Hiên Viên Phàm đang si mê triền miên nhìn Mạnh Phát Ảnh, lửa giận trong lòng nhất thời lại bốc lên, nhịn không được tức giận nói, “Có lẽ là người giấu ở trong ống tay áo, vừa khéo xuất ra một ít, dính ở trên ống tay áo?”

“Đúng, lời nói của Minh phi nương nương cũng không phải không có lý.” Nàng nghe được lời Minh phi nói, không có tức giận mà ngược lại còn có vẻ cho đó là hợp tình hợp lý nữa.

Minh phi ngẩn người, có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái.

“Mọi người có thể không có chú ý tới, Lưu thái y vừa mới đem độc này lấy ra, dung loại giấy kín gió không thấm nước bọc lại, mà Lưu thái y đem độc được lấy ra một chút sau, lại lần nữa gói kỹ.” Ánh mắt nàng nhìn về phía Lưu thái y.

“Vương phi nói không sai, giấy bọc thuốc độc này loại giấy kín gió, lại càng không thấm nước.” Lưu thái y sững sốt một chút, sau đó cầm trong tay cái bọc gói thuốc ọi người xem.

“Sở dĩ cái bọc đặc biệt như thế đó là bởi vì trong loại độc này có một thành phần cực kì đặc biệt, khả năng thấm hút rất lớn, hơn nữa nếu hấp thu hơi nước, độc được sẽ hoàn toàn thay đổi...” Mạnh Phát Ảnh dừng lại một chút, lại nói.

“Vậy chỉ cần không dính đến nơi có nước là được, cần gì phải làm cho phiền phức như vậy?” Một thanh âm lại không nhịn được hỏi, cắt ngang lời nói của nàng.

Mạnh Phát Ảnh nhìn lướt qua nữ nhân vừa lên tiếng kia, chắc hẳn cũng là một phi tần của Hoàng thượng, không hiểu thì không thể giữ im lặng nghe nàng nói xong sao? Làm gì mà vội vàng muốn ngắt lời nàng thế

~“Bản cung nói nước không phải chỉ nước bình thường như nước chúng ta uống, mà là trong nước trong không khí ,đương nhiên nước này nhìn không tới, sờ không được nhưng loại độc chất này lại là có thể hấp thu toàn bộ nước trong không khí, cho nên nếu không bao bọc tốt, sẽ biến chất, kết thành khối.” Lần này nàng giải thích, tương đối cụ thể, nhưng mà, nàng cũng hiểu được, những người cổ đại này chưa hẳn đã biết không khí có những thành phần gì.

“Khi này vừa vặn Lưu thái y lấy thuốc, không cẩn thận rớt ở bên ngoài này, mọi người có thể nhìn một chút. Mọi thứ sẽ minh bạch.”

Bất quá, cũng may, nàng vừa mới thấy khi Lưu thái y lấy độc kia ra bị dính một chút trên bàn giờ phút này, đều đã hoàn toàn thay đổi, không còn là dạng phần bột nữa mà đã vón thành cục. Mọi người thấy thuốc biến thành khối, ánh mắt rộ lên kinh ngạc.

Nàng hơi dừng một chút sau đó chuyển hướng Lưu thái y,“Lưu thái y, bản cung nói không sai chứ?”

Sau đó đem cái đề tài này chuyển cho Lưu thái y, để làm ọi người tin tưởng hơn cũng có thể tránh cho nàng phải hao tổn tinh lực.

“Vâng, vương phi nói một điểm cũng không sai, độc này nếu không bọc lại cũng không thể dùng được lâu, sẽ hoàn toàn thay đổi, bất quá, thái y quán, cũng không rõ nguyên nhân vì sao hôm nay nghe Vương phi vừa nói như vậy, rốt cuộc hiểu rõ, chúng thần thật hổ thẹn, làm nghề y gần ba mươi năm, cũng không bằng Vương phi...” Lưu thái y giờ phút này hướng tới nàng mà nói, trong thanh âm mang theo phần ý hổ thẹn.

Mà mọi người nghe được Lưu thái y nói như vậy, nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, liền kinh ngạc, rung động, cả viện thái y cũng đều không hiểu, nàng lại có thể nói rõ ràng như vậy. Nàng thật là lợi hại

“Lưu thái y quá mức khiêm tốn , Bản cung cũng chỉ là vừa khéo biết một chút.” Nàng nghe được lời nói như thế lại có chút ngượng ngùng, hiểu biết này ở hiện đại là bình thường.Mà nàng bất quá đối với phương diện được tính tương đối hiểu biết, nhìn thấy trên ống tay áo biến hóa liền hiểu đạo lý trong đó.

“Buổi chiều Bản cung đến Nhu tâm cung, luôn giúp đỡ Nhu phi nương nương an bài mọi thứ nếu trên người bản cung thật sự giấu thuốc, nhưng không có cái bọc tốt, thời gian dài như vậy, thuốc kia đã sớm biến thành khối, nếu không che giấu tốt muốn xuất ra một chút xiu, chỉ sợ đều đã thành khối hết.” Nàng quét mắt qua bên Minh phi một cái, thành công ngăn chặn miệng của bà ta.

Minh phi đối lại của ánh nhìn của nàng, trong lòng tức tới cực điểm, âm thầm rút một ngụm khí, sau đó cắn răng nghiêng lợi nói, “Hừ, hoặc là, người trước kia đã đem kia độc dược đặt ở trong chén của tỷ tỷ thì sao?”

Minh phi mặc dù ở trong hoàng cung này đấu đá rất nhiều năm, nhưng mà làm sao có thể giấu lại sự tinh vi của nàng, bà ta giờ phút này chính là trong lòng có tức khí, cố ý muốn muốn làm nàng khó xử mà thôi.

Nghe được lời của bà ta, trong lòng Mạnh Phát Ảnh cũng âm thầm cười lạnh, Minh phi hôm nay chính là cố ý muốn đối đầu với nàng, chính điều này đã giúp nàng, khiến nàng có thể thuận lợi nói chuyện. Tiếp theo chính là vấn đề mà nàng muốn nói

“Đi lấy vài cái chén sạch sẽ lại đây.” Mạnh Phát Ảnh quay sang nhìn tiểu cung nữ, thấp giọng phân phó, “Lau khô hoàn toàn.”

“Vâng ạ” Tiểu cung nữ tuy rằng không rõ mục đích, nhưng vẫn đáp lời, nhanh chóng lấy ra vài cái chén sạch sẽ.

“Lưu thái y, lấy độc dược bỏ vào chén để phân biệt.” Nàng kiểm tra mấy cái chén một chút, còn lại dùng một bên khăn tay lau qua, sau đó mới phân phó bên Lưu thái y.

“Vâng.” Lưu thái y cung kính đáp lời, sau đó lấy ra một ít độc dược, đổ vào trong mấy cái chén.

Lần này, không bao lâu, trong chén, có màu hơi đỏ, tuy rằng rất nhạt, nhưng lại như cũng không khó phát hiện.

Cái chén trắng tinh khi dính độc dược vào liền nổi lên màu đỏ, cùng màu với màu sắc trên ống tay áo của nàng, nhưng trên bàn là màu đen cho nên độc dược dính trên mặt bàn không thể nhìn ra chút biến hóa.

“Minh phi nương nương cảm thấy, lời người vừa nói, còn có khả năng sao?” Mạnh Phát Ảnh nhìn lướt qua Minh phi, trào phúng nói, Minh phi này lúc nào cũng tự cho là mình phải.

Kỳ thực, người kia khi chọn chất độc này chỉ thấy nó có ưu thế, người kia lợi dụng ưu thế của thuốc độc này, hòa vào trong nước vô sắc vô vị, hơn nữa khi uống vào sẽ té xỉu, nhưng sẽ không lập tức bị mất mạng, mặc dù không có giải dược, nhưng trong cung đã có băng sơn Tuyết Liên, có thể ngăn chặn độc tính của chất độc này. Nhưng lại không biết độc này còn có loại đặc tính lạ như thế này, bởi vì, bình thuốc này màu đen mà giấy bao thuốc cũng là màu đen, cho nên bình thường căn bản không có người phát hiện thuốc này có đặc tính biến sắc.

Khi nàng phát hiện trên ống tay áo có sự khác thường, đã sớm đoán ra, đây rốt cuộc là cái gì, mà đối với tất cả biến hóa cùng độc tính của nó nàng đã nhanh chóng hiểu được. Với điểm này nàng có thể hoàn toàn nắm quyền chủ động.

Hiên Viên Diệp nhìn thẳng nàng, giờ phút này, hẳn cũng không biết bản thân có loại tâm trạng gì nữa, hẳn thật sự không biết nữ nhân này lại biết nhiều thứ như vậy.

Kỳ thực lúc này bị chấn động không chỉ có Hiên Viên Diệp, mà toàn bộ người ở đây đều kinh sợ, ngay cả Minh phi, tuy rằng luôn đối đầu với nàng trong lòng cũng cảm thấy run sợ cực điểm.

“Độc này nhất định là vừa mới bỏ vào trong chén sau khi rót nước trà, hoặc là trước khi rót nước trà, sau đó bỏ độc dược này vào trong. Hơn nữa, độc kia độc tính cực nhanh vừa uống vào sẽ làm cho người ta ngất xỉu.” Lần này, không đợi nàng mở miệng, Lưu thái y đã nói, “Nói cách khác, Nhu phi nương nương trúng độc sau khi yến tiệc bắt đầu. Hơn nữa thời gian không quá dài.”

Với thân phận của Nhu phi tuyệt đối sẽ không uống trà được pha từ lâu, cho nên độc trong chén của nương nương khẳng định được hạ trong thời gian không dài.

“Không sai, mà bản cung vẫn luôn ngồi ở đây, mọi người đều thấy, cho nên bản cung cũng không có cơ hội nào mà hạ độc Nhu phi nương nương.” Nàng nghe được lời Lưu thái y nói trong lòng thầm cười. Sau đó hướng qua phía Minh phi ẩn ý, “Sự thực chứng minh, người hạ độc nhất định là cách Nhu phi nương nương gần nhất.”

“Cái gì? Người nói cái gì? Ý của người là hoài nghi bản cung, bản cung làm sao có thể hạ độc tỷ tỷ, người đừng có ngậm máu phun người.” Minh phi nghe nàng nói vậy vội nhảy dựng lên, lớn tiếng hô.

Đáy mắt ẩn chứa tức giận, nhưng lại có vài phần hoảng loạn, với suy luận này thì bà ta thực là bị hiềm nghi nếu không tra rõ ràng thì bà ta hẳn là...

“Hừ, thì ra Minh phi nương nương cũng biết thế nào gọi là ngậm máu phun người sao?” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng khê hừ, hơi trào phúng nói.

Nữ nhân này giá họa cho nàng, không phải hết sức thâm độc sao? Hiện tại cũng cho bà ta ném thử loại cảm giác bị người ta vu oan.

“Không phải bản cung, thật sự không phải là bản cung, người không nên nói lung tung!” Minh phi không bình tĩnh, trầm ổn, càng không như trong dự liệu của nàng mà vô cùng kích động, quay về phía Hoàng thượng, vội vàng hô, “Hoàng Thượng, nô tì không biết gì hết, không phải là nô tì...”

Hoàng thượng chỉ lạnh lùng nhìn Minh phi một cái, sau đó quay sang phía Mạnh Phát Ảnh, trầm giọng hỏi, “Phát nhi người có ý kiến gì?”

Giờ phút này, Hoàng Thượng trưng cầu ý kiến của nàng trước mặt mọi người, có thể thấy được, Hoàng Thượng rất tín nhiệm nàng.

“Minh phi nương nương tới khá muộn, khi đó, Phát nhi đã ngồi ở đây cho nên Minh phi nương nương không có cơ hội đem độc được rơi vào ống tay áo của Phát nhi cho nên, quả thật không phải Minh phi nương nương làm.” Nàng thấy Hoàng thượng hỏi vậy cũng không muốn dọa Minh phi nữa, nhẹ giọng nói.

Minh phi nghe thấy nàng nói như vậy, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía nàng, cũng không còn phần hận như trước nữa.

“Người hạ độc kia, sau khi yến tiệc bắt đầu mới có cơ hội hạ độc, hơn nữa, lại muốn nhân cơ hội trước yến tiệc, tới gần bản cung, còn có thể đựng tới ống tay áo bản cung, cho nên người hạ độc này kì thực...”

63. Chương 64

“Nếu theo ý của người, chẳng phải hiềm nghi lớn nhất là Thái hậu sao, không phải người muốn vu hãm Thái hậu chứ!” con người Mị phi chớp lên, hiện lên vài phần ngoan tuyệt, vì Mị phi vẫn còn đang tức giận với Mạnh Phát Ảnh, lúc này thấy Mạnh Phát Ảnh thoát khỏi hiềm nghi, trong lòng càng phần hận.

Khi nghe Mạnh Phát Ảnh nói vậy, liền chăm ngời vào lời nói của nàng. Mị phi vừa nói xong, mọi người đều sững sốt, theo như những điều Mạnh Phát Ảnh nói vừa rồi, Thái hậu thật sự rất đáng nghi, vì Thái hậu cũng ngồi bên cạnh Nhu phi. Hơn nữa, lúc Thái hậu tiến vào, Mạnh Phát Ảnh đã đỡ bà vào, có cơ hội tốt để đựng đến tay áo nàng.

Sắc mặt Thái hậu cũng đột nhiên trầm xuống, hung hăng trợn mắt nhìn Mị phi, xem ra bình thường bà đã quá dung túng các nàng, làm cho các nàng nói chuyện không cần bận tâm, lúc này lại dám chăm ngời quan hệ của mình cùng Ảnh nha đầu.

Mạnh Phát Ảnh thế nhưng không hề tỏ ra bức mình, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn thẳng vào Mị phi, nữ nhân này, xem ra đã đoán được chuyện ngày đó có liên quan đến nàng, nên giờ đây rất hận nàng.

Mị phi đúng là nói mà không suy nghĩ , không nghĩ rằng mình đang đắc tội với Thái hậu.Sau khi Hoàng hậu bị biếm vào lãnh cung, chuyện trong Hậu cung đều giao cho Nhu phi xử lý, mà Nhu phi lại là người cực đơn thuần, cực dễ bị lừa gạt, cho nên bọn họ có thể tùy ý làm bậy .Nhưng hình như các nàng quên mất, trong Hậu cung, thật ra vẫn do Thái hậu định đoạt. Haizzz , hóa ra vẫn có người tự mình là phải

~“Mọi người đều biết Thái hậu rất sủng ái Phát nhi.” Mạnh Phát Ảnh dời mắt khỏi Mị phi, nhìn về phía Thái hậu, chậm rãi nói từng chữ, khỏe môi từ từ mỉm cười, tuy rất nhẹ, nhưng lại mang theo hạnh phúc cùng cảm động mà không người nào có thể xem nhẹ.

Mạnh Phát Ảnh hơi dừng lại, sau đó nói tiếp, “Chẳng sợ Phát nhi trước kia ngốc ngốc dần dần bị mọi người ghét bỏ, chẳng sợ Phát nhi thường xuyên làm ra chuyện khiến người ta nhạo báng, chẳng sợ Phát nhi thường xuyên chuốc họa, nhưng Thái hậu chưa bao giờ ghét bỏ Phát nhi, mỗi lần đều không một câu oán hận mà che chở Phát nhi, tình yêu vô tư vĩ đại như vậy, có mấy người có thể làm được?”

Nói đến chỗ này, Mạnh Phát Ảnh có chút ngập ngừng, âm thầm thở ra, nụ cười đã từ từ biến mất, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào.

“Cho dù là thân mẫu cũng chưa chắc có thể bao dung, không chê phiền chán như vậy.” Mạnh Phát Ảnh cố làm cho tâm tình của mình tỉnh táo hơn, sau đó nói tiếp, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người ở đây, môi đỏ khẽ nhúc nhích, từng chữ từng chữ nói, “Những người đang ngồi đây, cũng có người làm mẹ, các người tự hỏi mình xem, có thể làm những việc như vậy không?”

Những người đang ngồi đây đều là phi tử của Hoàng thượng, Vương gia, bọn họ đều rất sùng sốt, trên mặt lập tức xuất hiện tia hoảng loạn thẹn thùng. Ở trong Hoàng cung này đều là âm mưu quỷ kế, tình thân ư, ít càng thêm ít.

Hiên Viên Diệp ôm lấy nàng, đột nhiên siết chặt, trên mặt ẩn ẩn một tia đau xót, trước kia nàng phải chịu nhiều khổ sở quá.

Đặc biệt khi nàng còn hôn ước với Bạch Dật Thần, khi đó mỗi ngày nàng đuổi theo Bạch Dật Thần, rất nhiều người lợi dụng chuyện đó để thường xuyên khi dễ nàng.Hắn có đôi khi cũng ở đó, thật ra cũng thấy nhưng cũng giống người khác bỏ mặc nàng.Hiện giờ nghe nàng nhắc tới chuyện lúc trước, hắn mới cảm thấy đau lòng hơn.

Còn nàng, nàng đã đau lòng đến mức nào!

Thái hậu giật mình, cảm thấy đau lòng nhưng cảm động lại nhiều hơn.Lời nói của Mạnh Phát Ảnh cho bà thấy được tình cảm nhiều năm như vậy của mình cuối cùng cũng được đền đáp. Trước kia Mạnh Phát Ảnh không hiểu, nhưng hiện tại đã hiểu, hơn nữa rất biết quý trọng, rất biết hồi báo.Chuyện như vậy sao Thái hậu không cảm động cho được.

“Mị phi nương nương cảm thấy Thái hậu sẽ hại Phát nhi sao?” Đột nhiên ánh mắt Mạnh Phát Ảnh chuyển sang Mị phi, lạnh lùng nói, nữ nhân này thật sự đáng giận, một lần lại một lần gây rối cho nàng.

Xem ra, giáo huấn lần trước vẫn chưa đủ.

“Phát nhi nói đúng, ai cũng có thể hại nàng, nhưng Thái hậu tuyệt đối không thể.” Trên mặt Hoàng thượng có vài phần khác thường, đột nhiên nói, lời nói của nha đầu này khiến hắn cũng xúc động không nhỏ.

Tình thân trong Hoàng thất, thật sự quá ít, tính cảm hắn giành cho Diệp nhi cũng không thể sánh bằng Thái hậu, nếu không phải do Diệp nhi ưu tú, bản thân mình không chịu thua kém, chỉ sợ hắn cũng sẽ đối xử như những đứa con khác, không đặt nhiều quan tâm, sẽ lạnh nhạt mà đối xử.

“Đúng vậy, Thái hậu trân trọng Thất vương phi, mọi người đều biết, thật làm ọi người ghen tỵ.” Tam vương phi khẽ thở dài.

Tam vương gia chưa bao giờ để ý đến chuyện gì, nghe nói, hắn chỉ thích vẽ tranh, cũng không quan tâm việc trong triều.Mà Tam vương phi tính tình sáng khoái, phu thê bọn họ chỉ muốn có cuộc sống yên ương yêu thương nhau trọn đời.Ngay cả Tam vương phi cũng nói như vậy, những người khác còn có thể nói gì.

“Về sau, có bốn vương.” Hiên Viên Diệp quay sang, tới gần bên tai nàng, đột nhiên thấp giọng nói.

Một câu cực kì đơn giản, hơn nữa còn hơi lập lờ nước đôi, nhưng hơn cả thiên ngôn vạn ngữ. Thanh âm của hắn cực kì trầm thấp, mang theo sự trịnh trọng, như một lời hứa hẹn.

Thân mình Mạnh Phát Ánh cứng lại, theo bản năng nhanh chóng đưa mắt nhìn hắn, đắm chìm trong ánh mắt ôn nhu ấy, trong lòng cảm thấy thật ấm áp, cảm động. Nhưng bây giờ mọi chuyện còn chưa được giải quyết, nên chưa phải lúc nói chuyện yêu đương.

“Dùng phương pháp loại bỏ, không khó loại trừ Minh phi, Thái hậu, sau khi yến tiệc bắt đầu, có thể tới gần Nhu phi nương nương, là tiểu cung nữ đứng sau Nhu phi nương nương. Hơn nữa tiểu cung nữ đó là người chuyên châm trà cho Nhu phi nương nương, nên đáng nghi nhất.” Mạnh Phát Ánh lại từ từ nói, loại bỏ tất cả những người không đáng nghi.

“Đúng là nô tỳ đã châm trà cho Nhu phi, nô tỳ vẫn luôn hầu hạ Nhu phi nương nương, Nhu phi nương nương đối xử rất tốt với nô tỳ, làm sao nô tỳ có thể hạ độc Nhu phi nương nương?” Nha đầu luôn hầu hạ Nhu phi nương nương vội vàng quỳ rạp xuống, sợ hãi nói.

“Tuy rằng người luôn ở bên cạnh Nhu phi, có cơ hội hạ độc Nhu phi, nhưng thời gian bản cung dính chất độc vào ống tay áo, người vẫn luôn đi bên cạnh Nhu Phi, lúc đó bản cung đang tiếp đãi mọi người, người không có cơ hội tới gần bản cung.” Mạnh Phát Ánh nhìn gương mặt kinh hoàng của nha đầu kia, không muốn dọa nạt, ngồi xuống giải thích.

Nha đầu kia nghe xong cảm thấy vui mừng, thở ra một hơi nhẹ nhõm, liên tục dập đầu trước Mạnh Phát Ánh, “Đa tạ Thất vương phi. Đa tạ Thất vương phi.”

“Theo như ý người, cuối cùng ai cũng không đáng nghi, vậy rốt cuộc ai hạ độc, chẳng lẽ là bản thân Nhu phi nương nương tự mình hạ độc?” Nhị vương gia nhìn không được nói.

Kỳ thực những lời này của Nhị vương gia cũng chính là ý nghĩ trong lòng mọi người, nếu theo ý đó, không phải là chỉ có bản thân Nhu phi tự mình hạ độc sao?

“Làm sao có thể, Nhu phi tỷ tỷ làm sao có thể tự hạ độc bản thân mình?” Mị phi lại tìm được cơ hội, vội vàng nói, “Người nói đi nói lại, nhưng lại cho ra cái kết quả như vậy, không phải rất buồn cười sao?”

“Đúng vậy, sao có thể tự hạ độc chính mình, độc này không thể đùa được đâu. Nói không chừng có thể mất mạng.” Lại có người thấp giọng nói.

“Loại độc này tuy rằng sẽ khiến người hạ độc xỉu ngay sau khi uống, nhưng không thể lập tức mất mạng.” Sau khi Lưu thái y nghe được lời nói của người nọ, nhìn không được nói.

“Dù là như vậy nhưng cũng nguy hiểm đến tính mạng, dù sao cũng là độc được, hơn nữa, độc kia có giải được sao?” người kia nghe Lưu thái y nói, lạnh giọng phản bác.

Lưu thái y hơi run lên, nhìn Mạnh Phát Ánh, sau đó mới từ từ nói, “Không có.”

Cho đến giờ, chưa ai nghiên cứu giải được cho loại độc này.

“Nếu không có giải được, vậy thì càng không thể, có ai muốn lấy tánh mạng của mình để vui đùa chứ.” Người nọ nghe được lời nói của Lưu thái y, trong thanh âm không giấu được sự trào phúng.

“Nhưng trong Hoàng cung có Băng Sơn Tuyết Liên, Băng Sơn Tuyết Liên có thể khai tử hồi sinh, cũng có thể giải bách độc.” Đôi mắt Mạnh Phát Ánh hơi lóe, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, từng chữ từng chữ chậm rãi nói.

Băng Sơn Tuyết Liên tuy rằng trân quý, nhưng Nhu phi lại là người được Hoàng thượng yêu thương, lại là thân mẫu của Hiên Viên Diệp, nên nếu người bị trúng độc là Nhu phi, vô cùng có khả năng Hoàng Thượng sẽ đem Băng Sơn Tuyết Liên ra cứu Nhu phi.

Chắc Nhu phi đoán được điểm này, nên mới dám uống thuốc độc. Sẽ không ai hoài nghi người hạ độc lại tự hạ độc chính mình, Nhu phi lại cố ý lưu lại độc ở tay áo của Mạnh Phát Ánh, mấy ngày hôm trước, nàng cùng Nhu phi lại trùng hợp xảy ra mâu thuẫn, dùng kế đó nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

Nhưng Nhu phi lại không ngờ rằng nàng biết rất nhiều về y lý, nàng cũng hiểu rất rõ các loại độc được nên đã sớm phòng bị.

Từng bước một tự mình rửa sạch hiềm nghi.

“Vậy cũng quá mạo hiểm, ngộ nhỡ Hoàng Thượng không chịu bỏ Băng Sơn Tuyết Liên ra thì Nhu phi nương nương chẳng phải sẽ mất mạng sao?” Có người đưa ra dị nghị, việc này quá mạo hiểm, tuy rằng Hoàng thượng yêu thương Nhu phi, nhưng Băng Sơn Tuyết Liên là vật trân quý cỡ nào, nếu Hoàng Thượng luyện tiếu thì sẽ ra sao?

“Cũng có khả năng đó, nhưng mặc dù trong Hoàng cung không có giải dược, bên ngoài cũng không thể không tìm thấy, có người chế ra loại độc này, tự nhiên sẽ có giải dược. Nên nếu Hoàng Thượng hạ lệnh tìm thuốc giải, khả năng tìm được cũng rất lớn.” Đây cũng là điểm mấu chốt.

Mạnh Phát Ảnh thậm chí nghi ngờ, thật ra Nhu phi đã biết giải dược ở đâu, nên nàng mới có thể uống độc đó.

Kỳ thực, trước khi yến tiệc bắt đầu, mặc dù nàng phụ trách việc chào đón khách nhưng nàng không quen thân những người đó, trước kia khi nàng còn thuần lương, mọi người đều khinh thường nàng, nên mọi người đều tránh nàng, những người chân chính muốn kết thân chỉ có vài người.

Hoặc nghiêm túc mà nói cũng chỉ có Thái hậu và Nhu phi, Thái hậu do nàng tự mình đỡ vào, hơn nữa lúc trước Nhu phi vẫn luôn ở bên cạnh nàng, về sau khi Hiên Viên Diệp tiến vào, nàng mới ngồi vào vị trí.

Nên nàng đã sớm biết, chính Nhu phi hạ độc trên tay áo nàng, đáng tiếc là Nhu phi không ngờ Mạnh Phát Ảnh không ngồi cùng một chỗ với nàng.

Trong con người Thái hậu có vài phần trầm tư, không biết đang suy nghĩ điều gì. Sắc mặt Hoàng thượng cũng hơi thay đổi thành âm trầm, nhưng cũng không nói gì.

“Nếu là như vậy, thật sự rất mạo hiểm, nên theo cách nói của người, thật sự khó có thể làm cho người khác tin.” Nhị vương gia hơi chau mày, sau đó từ từ nói, thật không ngờ, bình thường hãn phong lưu thành tính, nhưng hôm nay lại đến đây lo chuyện bao đồng.

“Không sai, chỉ bằng lời nói của bản cung không thể làm ọi người tin phục.” Con người Mạnh Phát Ảnh hơi lóe, khóe môi từ từ kéo ra tia cười lạnh, kỳ thực, nàng đã sớm biết, chỉ dựa vào suy đoán của nàng thì không cách nào khiến mọi người hoàn toàn tin phục.

Do vậy xế chiều hôm nay lúc nàng ở Nhu Tâm Cung, đặc biệt lưu ý một chuyện.

Lúc trước, nàng luôn nghi ngờ, Thanh Trúc bị thương là do Lan Mai làm, hơn nữa nàng còn nhìn thấy Lan Mai luôn tránh né mình nên càng nghi ngờ. Nhưng về sau, Thanh Trúc nói, nàng cùng Lan Mai tập võ, tuy rằng lúc ấy Thanh Trúc đã nói, khi đó nàng ấy ham chơi, nên võ công không cao bằng Lan Mai. Nhưng sau khi trở về, cẩn thận nghĩ lại, dù sao Lan Mai và Thanh Trúc cùng nhau học võ công, nếu Lan Mai có thắng thì cũng không thể cao hơn Thanh Trúc quá nhiều. Nhưng lúc ấy Thanh Trúc lại nói, người ám sát nàng có võ công vượt xa nàng.

Hơn nữa Thanh Trúc còn nói, kiếm của nàng đã đâm trúng bả vai của đối phương, lúc đầu còn nghĩ không thể làm đối phương bị thương, nhưng lại thấy dưới mặt đất có máu nên nàng mới tin, điều này chứng minh vết thương đó không nghiêm trọng, có thể nói là rất nhẹ.

Nhưng khi nàng nhìn thấy vết thương trên vai của Lan Mai, vết thương đó không hề nhẹ. Nên cuối cùng nàng vẫn nghi ngờ Nhu phi, hành động của Nhu Phi mấy ngày nay càng khiến nàng nghi ngờ.

Nên chiều nay khi ở Nhu Tâm Cung, nàng đã quan sát bả vai của Nhu phi, nàng dù sao cũng là người học y, nên mặc dù Nhu phi che dấu rất tốt, nhưng nàng vẫn phát hiện ra có điểm khác thường.

“Vậy Phát nhi còn có những chứng cứ khác sao?” Sau khi nghe được lời của nàng, Thái hậu hơi nhìn phía nàng, trầm giọng hỏi.

“Vâng, Phát nhi quả thật còn những chứng cứ khác.” Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra, sau đó mới từng chữ từng chữ chậm rãi nói, dù sao Nhu phi là phi tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất, hơn nữa còn là mẫu

thân của Hiên Viên Diệp. Nên khi nói ra những lời này, trong lòng nàng vẫn hơi do dự, đôi mắt theo bản năng nhìn Hiên Viên Diệp.

Nhìn thấy gương mặt âm trầm của Hiên Viên Diệp, trong mắt đầy hàn ý, môi mím lại. Mà cánh tay ôm nàng, cũng càng thêm chặt hơn.

Nhìn bộ dáng của hắc hắc, Mạnh Phát Ảnh có chút đau lòng, dù sao cũng là mẹ đẻ của hắc hắc, khẳng định trong lòng hắc hắc không thoải mái chút nào. Nhưng Nhu phi lại có thể tạo ra kế hoạch tinh vi như thế, muốn đưa nàng vào chỗ chết, chẳng lẽ cho rằng nàng vô sự thì sẽ nhịn không nói ra?

Không thể, nàng làm không được, dù Nhu phi là mẹ đẻ hắc hắc, nàng cũng không thể nhịn được, nàng không cách nào buông tha cho người muốn đưa nàng vào chỗ chết. Huống chi, bình thường Nhu phi ngụy trang thành người cực kì đơn thuần, vốn chính là để lừa gạt mọi người, nếu Nhu phi có thể thiết kế hại nàng, nói không chừng còn có những âm mưu khác.

Dù biết sẽ làm tổn thương Hiên Viên Diệp nhưng nàng vẫn quyết định nói ra, chỉ hi vọng Hiên Viên Diệp có thể hiểu được tâm tư của nàng.

“Còn có những chứng cứ gì?” Nhị vương gia nhịn không được hỏi.

Mọi người trong đại sảnh đều nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, ngoại trừ Hiên Viên Diệp và Hoàng Thượng.

“Thật ra không phải Thần y ngã bị thương mà do có người đánh thương.” Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra, dời mắt đến Hiên Viên Diệp, lại từ từ nói.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh quét qua Lan Mai khi nói ra chuyện này. Hai mắt Lan Mai hơi trợn lên, giấu giếm một tia kinh ngạc, dường như ẩn một chút lo lắng.

“Chuyện này cùng chuyện của Thần y có liên quan gì?” Mị phi mày hơi nhướn lên, cố ý nói lạnh.

“Vì Thần y phát hiện có người trộm thuốc, muốn ngăn cản, nên mới bị người khác đâm.” Mạnh Phát Ảnh cười khê, sau đó từ từ nói, nàng cố ý nói Thanh Trúc bị thương vì ngăn cản người nọ trộm thuốc, thứ nhất là muốn chứng minh Nhu phi lấy thuốc, thứ hai là không muốn cho Lan Mai dính vào việc này.

“Mà khi đó, Thần y cũng đâm vào vai người đó.” Mạnh Phát Ảnh nói.

Khi nói đồng thời liếc mắt nhìn Lan Mai, thấy Lan Mai có vẻ hơi căng thẳng.

“Ồ, hóa ra Thần y cũng biết võ công.” Lưu thái y hơi sửng sốt, sau đó bội phục nói.

“Lưu thái y, Thần y không biết võ công, người bị thương thực ra không phải Thần y, mà là Thanh Trúc.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười nói với Lưu thái y.

Lời Mạnh Phát Ảnh vừa nói xong làm tất cả mọi người đều kinh sợ, sao Thần y lại biến thành Thanh Trúc?

“Kỳ thực Thần y sau khi đã chữa khỏi bệnh cho Thái hậu đã muốn rời đi chẳng qua, khi đó Thần y phát hiện có người âm thầm giám thị hắc hắc, lúc ấy bản cung sợ thật sự có người muốn hại Thần y, nên sai Thanh Trúc dịch dung thành Thần y, đưa Thần y ra ngoài, dù thế nào đi nữa Thần y do điện hạ đến nước Bắc Nguyên thỉnh tới, hơn nữa nghe nói Thái tử Bắc Nguyên rất coi trọng việc này, nên bản cung không thể để hắc hắc gặp chuyện không may ở Hiên Viên vương triều.”

Mạnh Phát Ảnh giải thích tỉ mỉ, cũng mượn cơ hội này để Thanh Trúc trở lại bên người nàng, không cần tiếp tục ngụy trang thành Thần y nữa.

Thời gian này thật sự khổ cho nha đầu kia.

“Nói cách khác, Thần y thật ra là Thanh Trúc, sáu ngày trước, có người vào Thái y quán trộm thuốc, đâm Thanh Trúc bị thương, nhưng cũng bị Thanh Trúc đâm bị thương, nên Hoàng Thượng chỉ cần cho người ta kiểm tra vai trái của Nhu phi, tin tưởng sẽ có đáp án.”

Mạnh Phát Ảnh lại đưa mắt nhìn Hoàng Thượng, trầm giọng nói. Xế chiều hôm nay nàng đã quan sát, nàng có thể xác định, vai trái của Nhu phi thật sự bị thương. Nàng tin rằng Hoàng Thượng sẽ ái Nhu phi như vậy, một khi biết bộ mặt thực của Nhu phi, sẽ biết Nhu phi luôn luôn ngụy trang, luôn lừa gạt hắc hắc, hắc

nhất định sẽ tức giận, nhất định sẽ không che chở cho Nhu phi nữa. Nhu phi biết rõ Hiên Viên Diệp luôn để ý của nàng, vẫn muốn đưa nàng vào chỗ chết, mẫu thân như vậy, thật sự không xứng.

Nên nàng tình nguyện để cho Hiên Viên Diệp thương tâm chứ không muốn để hấn bị Nhu Phi lừa. Nàng thậm chí nghĩ ngờ căn bản Nhu phi không phải mẫu thân thân sinh của Hiên Viên Diệp.

Hôm nay nàng luôn nghĩ đây có khi nào là Nhu phi giả, nhưng quan sát tỉ mỉ nàng không tìm ra một chút dấu vết dịch dung nào.

Hay do thuật dịch dung của Nhu phi rất lợi hại nên nàng không nhìn ra?

Sắc mặt Hoàng thượng càng thêm âm trầm, nhưng khi nghe được lời nói của Mạnh Phát Ảnh, không hề động đậy, nhưng trong mắt hiện lên sự đau xót. Mạnh Phát Ảnh sững sốt, nàng tưởng rằng, sau khi Hoàng Thượng nghe được lời của mình, sẽ cho người đi điều tra, nếu như vậy thì có thể thấy được Nhu phi thực sự có vấn đề.

Dù sao Nhu phi không thể bị kiểm làm bị thương khi ở trong Cung. Nhưng nàng không ngờ rằng Hoàng thượng lại bất động. Mà biểu tình của Hiên Viên Diệp cũng giống với Hoàng thượng, gương mặt âm trầm, nặng nề nhưng lại không hề có ý muốn điều tra.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh có chút thất vọng, ban đầu hấn còn nói muốn cùng nàng diễn vở kịch này thật tốt, muốn bắt người sau lưng này, nhưng khi chứng minh được Nhu phi có vấn đề thì hấn lại không hề có động tĩnh gì.

Nhu phi muốn đẩy nàng vào chỗ chết mà hấn lại...

“Bốp.” Đúng vào lúc này, tiếng một vật gì đó vỡ đột ngột truyền đến.

Không biết vì sao, Lan Mai đụng phải một bầu rượu bên cạnh Thái hậu, ẩm rượu rơi trên mặt đất thành từng mảnh nhỏ.

“Người làm cái gì vậy?” Thái hậu đột nhiên lớn tiếng hô, đôi mắt lạnh lùng nhìn Lan Mai.

Gương mặt Lan Mai kinh hoảng, cực lực cúi thấp đầu, thân mình hơi run rẩy, “Nô tì đáng chết, nô tì đáng chết.” Thanh âm run run, mơ hồ mang theo sự tuyệt vọng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hoàng Thượng vốn luôn trầm mặc cũng đột nhiên nhìn về phía Lan Mai, lạnh lùng nói. Âm thanh hấn lạnh như băng, mang theo vài phần tức giận, nhưng lại có chút khác thường.

“Nô tì, nô tì...” Lan Mai luôn luôn cực kì bình tĩnh nhưng khi nghe được giọng nói giận dữ của Hoàng thượng thì thân mình càng run lên, đột nhiên quỳ xuống, hai tay chống trên mặt đất, đỡ thân thể của mình, bàn tay nắm chặt lại.

Xem ra Lan Mai này vẫn không nhịn xuống được, kỳ thực nàng cũng đã đoán được có thể sẽ có loại chuyện phát sinh ngoài ý muốn như thế này.

Mà sự khác thường ở tay của Lan Mai dần dần cũng rõ ràng hơn.

“Xem trong tay nàng có vật gì?” Hoàng Thượng nhìn tay Lan Mai mắt đột nhiên trầm xuống, lớn tiếng quát.

Một Ngự Lâm quân đến tách tay Lan Mai ra, sau đó lấy ra một mảnh giấy dầu nhỏ, giấy dầu đó giống y đúc loại giấy bọc độc được Lưu thái y vừa lấy ra. Nhưng khi mở ra thì lại không có gì.

Nhưng chỉ cần vật này cũng đủ làm ọi người kinh ngạc.

Dù Lan Mai vẫn luôn hầu hạ Thái hậu, nhưng Thái hậu và Nhu phi ngồi gần nhau, nên Lan Mai vẫn có cơ hội hạ độc Nhu phi.

Hơn nữa, khi Lan Mai đỡ Thái hậu đi vào, lúc ấy Mạnh Phát Ảnh cũng đến đỡ Thái hậu, Lan Mai hoàn toàn có cơ hội vẩy thuốc lên người Mạnh Phát Ảnh.

Lan Mai là người tập võ, thân thủ rất nhanh, nếu muốn làm chuyện đó thì cũng quá đơn giản.

Mạnh Phát Ảnh cười lạnh, nàng sớm đã có đề phòng đối với Lan Mai, nên khi đỡ Thái hậu, vẫn luôn chú ý Lan Mai, nàng hoàn toàn có thể khẳng định không phải Lan Mai hạ độc.

Hơn nữa Lan Mai rất cẩn thận, nàng ta sẽ không thể nào lộ ra sơ hở vào thời điểm này, huống chi, căn bản không có người nào hoài nghi nàng ấy.

Lúc này Lan Mai rõ ràng muốn gán tội thay Nhu phi. Hơn nữa còn cố ý phá vỡ âm mưu kia, cố ý hấp dẫn mọi người, sau đó cố ý để người khác nhìn thấy thứ trong tay nàng ấy.

Nàng đã sớm đoán được, chuyện này có liên quan với Lan Mai, nhưng thật không ngờ, Lan Mai sẽ vì Nhu phi, nàng ấy...

“Hóa ra là nha đầu kia. Nó tài to gan, dám làm ra chuyện như vậy.” Mọi người thấy Ngự Lâm quân đưa ra thứ đó, đều kinh sợ cùng tức giận nhìn chằm chằm về phía Lan Mai.

Mà Lan Mai chỉ một mực cúi đầu, không nói một câu, trầm mặc như thế, coi như thừa nhận việc hạ độc là do nàng ấy làm.

“Người tại sao phải làm như vậy?” Thái hậu nhìn chằm chằm nàng, tức giận hỏi, mặc kệ như thế nào, Lan Mai cũng là cung nữ mà Thái hậu tin tưởng, nên lúc trước cho dù có chút hoài nghi, cũng không trực tiếp nói ra nhưng hiện tại...

Lan Mai vẫn cúi đầu như cũ, không nói một câu, nhưng theo mọi người là không thể nói gì được nữa.

“Người...” Thái hậu khó thở, trong mắt tràn đầy tức giận, nhưng vẫn có chút thương tâm.

“Bình thường, Thái hậu đối tốt với nha đầu kia như vậy, không nghĩ tới nàng lại dám làm loại chuyện này, nhưng nàng vì sao phải làm như thế? Là cố ý thiết kế hại Thất vương phi sao? Nhưng vì sao nàng phải hại Thất vương phi?” Có người đưa ra nghi ngờ trong lòng.

Quả thật Lan Mai làm như vậy căn bản không thể nói rõ, không có động cơ thích hợp.

“Đúng vậy, bình thường nha đầu kia rất tốt mà?” Cũng có người đồng tình với Lan Mai.

“Không thể nhìn bề ngoài, bình thường nhìn rất tốt, trên thực tế đầy bụng xấu xa, chuyện như vậy cũng dám làm, giờ sự thật ngay trước mắt, nhất định không thể nói gì được.” Mị phi liếc mắt Lan Mai, trào phúng nói, không quên bỏ đá xuống giếng.

“Vừa rồi Ảnh nha đầu nói, người trộm thuốc bị Thanh Trúc đánh bị thương, người tới, mang nàng xuống kiểm tra xem trên vai nàng có thương tổn không?” Thái hậu nghe mọi người nghị luận, đột nhiên lạnh giọng phân phó tiểu cung nữ bên cạnh, nói thật, trong lòng bà vẫn không nở.

“Vâng ạ” Hai tiểu cung nữ thấp giọng đáp lời, sau đó dẫn Lan Mai xuống. Một lát Sau, lại mang Lan Mai về.

“Hồi Thái hậu, trên vai nàng thật sự có vết thương.” Một tiểu cung nữ cung kính nói.

“Được, hiện tại đã có chứng cứ vô cùng xác thực, xem ra, thật là nha đầu kia làm. Nha đầu kia quả nhiên đáng giận, dám hãm hại Phát nhi.” Khi Minh phi nhìn Lan Mai, trong mắt mang theo tức giận, lúc này lại nói giúp Mạnh Phát Ảnh, có thể do Mạnh Phát Ảnh giúp bà ta khi này.

“Vết thương trên người người, thật sự do Thanh Trúc đánh sao?” Con người Mạnh Phát Ảnh khẽ híp lại, nhìn Lan Mai lạnh lùng hỏi.

Tình cảm giữa Lan Mai và Thanh Trúc rất tốt, nếu Lan Mai muốn ngăn cản Thanh Trúc thì cũng không cần đánh nàng ấy nặng như vậy.

Hơn nữa, quan trọng là vết thương trên vai Lan Mai rất nặng, căn bản không phải do Thanh Trúc làm. Nhưng hiển nhiên Lan Mai rất quyết tâm, nghe được lời nói của Mạnh Phát Ảnh thì nhẹ gật đầu.

“Được, bản cung hỏi lại người, Thanh Trúc đánh người bị thương ở đâu?” Mạnh Phát Ảnh cười lạnh, lại từng chữ từng chữ hỏi.

Thật ra lúc trước nàng cũng nghĩ đến Lan Mai sẽ làm thay đổi cục diện, vừa nãy nàng mới cố ý nói dối là Thanh Trúc thấy có người trộm thuốc, muốn ngăn cản thì đánh nhau làm cả hai cùng bị thương.

Mà người làm Thanh Trúc bị thương nếu thực sự là Lan Mai chắc chắn sẽ không phải nghĩ nhiều, còn nếu không phải Lan Mai, nàng thực không có chủ ý gì. Quả nhiên, sau khi Lan Mai nghe thấy lời của nàng, đầu cúi thấp hơn, không nói gì nữa, sợ mình sẽ nói sai điều gì đó.

“Bản cung hỏi người? Tại sao không đáp? Nếu người đâm Thanh Trúc bị thương thì người phải biết rõ chứ, không lẽ rất khó trả lời sao?” Hai mắt Mạnh Phát Ảnh đột nhiên trầm xuống, giọng nói đầy lãnh ý, đôi mắt nhìn thẳng Lan Mai.

Mọi người thấy Lan Mai không trả lời, cũng hơi nghi hoặc, theo lý nếu do nàng ấy làm thì sẽ trả lời ngay được, sao có thể do dự như vậy.

“Thế nào? Không trả lời được sao? Hay căn bản người đang nói dối?” Mạnh Phát Ảnh không muốn cho Lan Mai cơ hội trốn tránh, lạnh giọng hỏi tiếp, nàng không muốn oan uổng người tốt, cũng không để cho ác nhân chân chính nhờn nhợt ngoài vòng lao lý.

Nhưng khi Hiên Viên Diệp thấy khí thế bức người như vậy của nàng, ôm lấy tay nàng, khẽ run lên, như có chút khấn trương, lại như muốn ám chỉ điều gì.

Thân mình Mạnh Phát Ảnh hơi cứng lại, chuyển mắt về phía hấn, trong mắt có vài phần kinh ngạc, hấn đang ám chỉ nàng không cần tiếp tục tra nữa sao? Nếu là như vậy thì hấn thực sự đã làm nàng thất vọng.

“Người là do nô tỳ đánh bị thương, độc cũng do nô tỳ hạ, Vương phi muốn chém muốn giết, nô tỳ không một câu oán hận.” Lúc này Mai Lan đột nhiên ngẩng đầu lên, quyết liệt nói.

“Nếu kẻ nô tỳ này đã thừa nhận, người đâu mang xuống nhốt vào đại lao.” Hoàng Thượng luôn luôn giữ im lặng đột nhiên ra lệnh.

Con người Mạnh Phát Ảnh hơi lóe, không nói gì nữa, thực ra Hoàng thượng đang có ý định cho người đi kiểm tra vai Nhu phi, nhưng Lan Mai lại đứng ra nhận tất cả về mình. Như vậy vết thương trên vai Nhu phi không cần kiểm tra nữa. Điều này chứng minh Nhu phi tuyệt đối có vấn đề, nhưng Hoàng thượng lại cố ý bảo vệ cho nhu phi.

Nàng không thể nói thêm gì nữa, hướng chi Hiên Viên Diệp cũng không muốn nàng tiếp tục điều tra.

“Bổn vương tin tưởng người.” Hiên Viên Diệp thấy gương mặt mất mát của nàng, không đành lòng nói bên tai nàng.

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, nếu đã tin tưởng nàng sao lại không muốn nàng điều tra tiếp, lại cùng Hoàng thượng bảo vệ Nhu phi.

“Thật ra Bổn vương và Hoàng thượng đã nghi ngờ Nhu phi có vấn đề từ sớm, những chuyện vừa rồi cũng chứng minh Nhu phi có vấn đề, nhưng hiện tại chúng ta không thể động đến Nhu phi.” Giọng nói Hiên Viên Diệp rất nhỏ chỉ đủ để nàng nghe thấy, nhưng trong giọng nói lại mang theo vài phần chua xót.

Mạnh Phát Ảnh cảm nhận được đau xót của hấn, nhưng không thể lý giải được lời nói của hấn.

Hiên Viên Diệp khẽ thở dài thấp giọng nói bên tai nàng, “Bổn vương đã sớm nghi ngờ đây là Nhu phi giả, bổn vương và Hoàng thượng vẫn luôn cảm thấy mẫu phi vẫn còn sống, nhưng lâu như vậy cũng chưa tìm được chút manh mối nào. Hiện tại nếu muốn tìm được mẫu phi thì không thể động tới Nhu phi giả.”

Hiện tại, hấn không muốn lừa gạt Mạnh Phát Ảnh nữa.

Mạnh Phát Ảnh ngẩn ra, ý của hấn là nghi ngờ Nhu phi bây giờ là giả, còn Nhu phi thực bị Nhu phi giả này giấu ở đâu đó. Nhưng tìm rất lâu rồi mà vẫn chưa tìm thấy?

Hóa ra chuyện Hiên Viên Diệp và Hoàng thượng bận tâm chính là việc này.

Nếu thật sự là như thế, Nhu phi bị giấu ở nơi nào đó rất kín, ngay cả Hoàng thượng và Hiên Viên Diệp cũng không thể tìm thấy ư?

Mạnh Phát Ảnh hơi nhăn mày, đột nhiên nghĩ đến một nơi giấu diếm rất tốt.

64. Chương 65

Lần trước khi đào hôn ,chính Hiền Viên Tinh đã chỉ cho nàng một chỗ trốn bí mật ở trong lòng đất, chỗ trốn ý còn có một lối đi bí mật.Nàng còn nhớ lúc đó, Hiền Viên Tinh đã nói, nơi Hiền Viên Tinh ở là chỗ ở trước kia của Bình Phi .Bình Phi và Nhu Phi cùng nhau tiến cung nên hai người rất thân nhau ,thậm chí còn coi nhau như tỷ muội nữa.Sau khi Bình Phi qua đời,Nhu Phi rất đau buồn,thường xuyên đến đây thương tiếc Bình Phi.

Khi đó nàng cảm thấy có chút kỳ quái.Nghĩ rằng ở chốn thâm cung này,tình cảm là thứ vô cùng mong manh.Khi sự đấu đá, tranh giành quyền lợi ,tiền bạc quá nhiều thì có một mối quan hệ tốt như Nhu Phi và Bình Phi là rất hiếm và còn coi nhau tỷ muội lại càng hiếm hơn .Nếu nói đó là mối quan hệ tốt ,e rằng khi đó chỉ là dựa vào nhau ,cùng tiến thân trong cung mà thôi. Huống hồ bây giờ Bình Phi đã chết ,mà người đã chết rồi thì như đèn đã tắt , chẳng ai có thể biết được điều gì từ người đã chết cả.

Đến bây giờ khi đã biết được bộ mặt thật của Nhu Phi, nàng càng hoài nghi về mối quan hệ đó hơn. Lúc ấy, nàng đang bị Hiền Viên Diệp truy bắt vì tội đào hôn và Hiền Viên Tinh nhiều lần dẫn dò nàng là không nên đi vào sâu bên trong vì không biết mật đạo ấy dẫn đến chỗ nào,chỉ sợ nàng đi sâu quá sẽ bị người khác phát hiện,mà quả thật lúc đó nàng chỉ nghĩ làm sao để có chỗ trốn thoát khỏi sự truy bắt của Hiền Viên Diệp là tốt rồi ,nên khi Hiền Viên Tinh dẫn dò, nàng cũng ngoan ngoãn nghe lời ,không đi sâu vào bên trong.Phải chăng ngoài chỗ của Hiền Viên Tinh còn có một lối khác để dẫn đến mật đạo này nữa?

Mặc dù có chút hoài nghi nhưng nàng không dám nói cho Hiền Viên Diệp biết,bởi vì nàng vẫn chưa nắm chắc được điều mình đang nghĩ có đúng hay không.Nghĩ ngợi một lát Mạnh Phát Ảnh quyết định lát nữa sẽ qua chỗ Hiền Viên Tinh xem xét kỹ lại .

Nghĩ đến Hiền Viên Tinh ,đột nhiên nàng mới phát hiện ra lúc này trời đã tối rồi nhưng chưa thấy Hiền Viên Tinh đến tham dự yến hội. Tình cảm Hiền Viên Tinh dành cho Nhu Phi rất chân thành,sâu sắc. Nàng nhớ rằng Hiền Viên Tinh rất thích những nơi náo nhiệt như thế này.Nàng tự đặt ra câu hỏi, tối nay,liệu Hiền Viên Tinh có đến tham dự yến tiệc hay không? Mà thật ra đã hai ngày nay không nhìn thấy nàng ấy,không biết nàng ấy có chuyện gì không? Hay là bị bệnh rồi?

“Nhu Phi hiện đang trúng độc,Hoàng thượng định làm như thế nào” .Bỗng nhiên Thái hậu khẽ hỏi Hoàng thượng,trên mặt có chút âm trầm khi nghĩ đến Lan Mai.Trong lòng Thái hậu lúc này đang rất thương tâm cho Lan Mai, bà thật không hiểu sao Lan Mai lại làm như thế.Trong lòng bà cũng có chút hoài nghi ,nếu như Lan Mai đã đầu độc Nhu Phi thì thật đáng tội còn nếu độc được kia không phải do Lan Mai hạ thủ Nhu Phi thì Lan Mai cũng không thể thoát khỏi có liên quan.

Vừa nói,Thái Hậu vừa để ý xem phản ứng của Hoàng thượng như thế nào.Chẳng phải Hoàng Thượng rất yêu thương Nhu Phi sao, mà bây giờ Nhu Phi lại đang hôn mê , liệu Hoàng thượng có đem Băng Sơn Tuyết Liên ra cứu Nhu Phi không? Nếu như thế thì bà tuyệt đối không đồng ý, dù sao Băng Sơn Tuyết Liên cũng là một vật cực kỳ quý giá , chỉ những người mang thân thiên tử như Hoàng thượng hay Thái tử mới được phép dùng còn ngoài ra thì bất kể ai cũng đừng mơ tưởng đến cho dù là Nhu Phi cũng không được.

“Vừa nãy chẳng phải Phát Nhi đã nói đã có độc dược thì ắt sẽ có thuốc giải sao? Vậy Thái hậu hãy mau cho người đi tìm thuốc giải về đây là được rồi.” Hoàng Thượng há lại không rõ ý tứ của Thái Hậu sao,con người hơi hơi chìm xuống,thấp giọng nói ,hắn tự nhiên Thái Hậu sẽ không bao giờ giao Băng Sơn Tuyết Liên ra để cứu Nhu Phi.Trong thâm tâm Hoàng Thượng lại có một lo lắng khác cho rằng Nhu Phi đang hôn mê này hoàn toàn là giả mạo ,như vậy Nhu Phi không biết đang bị giấu ở đâu mà Nhu Phi giả này đang hôn mê vậy thì Nhu Phi có nguy hiểm đến tính mạng hay không ?

“Được, Hoàng Thượng yên tâm, ta sẽ cho người đi tìm thuốc giải ”

Giờ phút này những gì Hoàng Thượng vừa nói rất đúng với ý Thái hậu, tuy nhiên bà vẫn hơi nhăn mày một chút, sau đó nói với Hoàng thượng :“ Dù sao độc dược kia rất hiếm nên sẽ không dễ dàng gì mà tìm được giải dược , vậy nếu không tìm thấy giải dược thì Hoàng Thượng tính sao?” Thái Hậu chỉ sợ rằng Hoàng Thượng quá yêu thương Nhu Phi, nhất thời hồ đồ đem Băng Sơn Tuyết Liên kia cho Nhu Phi dùng .

“ Bẩm Hoàng Thượng, không bằng ta cho người sang nước Bắc Nguyên mời thần y họ Trần tới thử xem ,Thần nghe nói dạo trước Hoàng Hậu bên nước Bắc Nguyên bị chứng bệnh kỳ lạ Thái y trong cung không ai chữa được ,vậy mà vị Thần y đó chữa mấy ngày là Hoàng Hậu đã hết bệnh rồi, biết đâu Thần y đó sẽ cứu được Nhu Phi” Lưu thái y nhìn Hoàng thượng rồi lại quay sang nhìn Thái hậu nhỏ giọng đề nghị.

Thái Hậu trong giây lát hơi ngây người ra, sau đó chau mày, con người nhìn chăm chăm về phía Lưu Thái y tỏ rõ thái độ không đồng ý với đề nghị của ông ta, đồng thời muốn nói với ông ta rằng đừng nhiều lời vì thực ra Thái Hậu đã biết Thần y họ Trần kia là ai rồi.

Mạnh Phát Ảnh vốn không muốn quan tâm những chuyện như thế này. Nàng không quan tâm đến chuyện Nhu Phi giả này sống hay chết .Nàng chỉ bức bối vì có sao nữ nhân này cứ muốn đẩy mình vào đường chết .Thế nhưng khi Lưu Thái y đề nghị Hoàng Thượng ời Thần y họ Trần tới giải độc cho Nhu Phi, nàng mới ngăn người ra Thần y họ Trần kia không phải chính là nàng sao?

Nếu đi thỉnh cầu Thần y kia chẳng phải là đi thỉnh cầu nàng sao? Mà nàng đâu phải là người của nước Bắc Nguyên đâu mà đi thỉnh cầu.Hơn nữa Đông Phương Sóc mà biết nàng ở đây nhất định sẽ đến gây chuyện với nàng.Mới nghĩ đến đây mà nàng đã thấy sợ hãi .Bây giờ Hoàng Thượng cho người đi nước Bắc Nguyên thỉnh cầu Thần y, chộc giận đến Đông Phương Sóc thì không biết hắn sẽ gây ra chuyện gì nữa đây?

“Đúng vậy, sao Trẫm lại không nhớ ra điều này nhỉ,Thần y đó đã chữa hết bệnh cho Hoàng Hậu nước Bắc Nguyên ,như vậy cũng có thể giải được loại độc được này” Hoàng Thượng vừa nghe Lưu Thái Y nói ,hai mắt tràn đầy hy vọng, thanh âm phát ra cũng có chút hơi vội vàng. Lập tức chuyển hướng nhìn qua bên thị vệ , trầm giọng truyền lệnh “Trẫm hạ lệnh cho khanh ngay lập tức đi sang Bắc Nguyên ,thỉnh cầu Thần y họ Trần về đây giải độc được cho Nhu Phi.”

“ Bẩm Hoàng thượng không cần phải sai thị vệ đi Bắc Nguyên thỉnh cầu Thần y đâu ạ, độc được này Phát Nhi có thể giải được ” Vừa nghe Hoàng Thượng hạ lệnh sai thị vệ đi cầu Thần y ,Mạnh Phát Ảnh dù không muốn mở miệng cũng đành khẽ thở dài trong lòng, mở miệng nói với Hoàng Thượng .

Nếu đúng như lời của Hiên Viên Diệp nói, Nhu Phi thật đã bị Nhu Phi giả này giấu đi,nếu như Nhu Phi giả này có chuyện gì thì e rằng Nhu Phi thật cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng ,huống hồ cứ để cho nữ nhân kia chết đi như vậy nàng có chút không đành lòng,hơn nữa nàng muốn biết mục đích cuối cùng âm mưu này.

Nàng vừa nói xong thì tất cả mọi người đều thất kinh, mọi ánh mắt đều tập chung nhìn về phía nàng , nhìn biểu hiện trên gương mặt họ cho thấy họ không tin những gì nàng vừa nói.

Lúc trước nàng có thể phân tích về đặc tính của độc được này làm cho ai ai cũng phải giật mình,không ai có thể tưởng tượng ra được , Tam Tiểu thư của Mạnh gia trước kia si si ngốc ngốc mà giờ lại biết nhiều thứ như vậy....Tuy nhiên nàng ta biết được điều này cũng có thể do may mắn đã đọc thấy ở đâu đó thôi,mọi người tự lý giải như thế.

Giờ phút này nàng ta lại nói là nàng ta có thể giải được độc được cho Nhu Phi ? Chẳng phải vừa nãy Lưu thái y nói trong Cung không ai có thể giải được mà.Rất nhiều Thái y trong cung tìm hiểu nghiên cứu cũng không biết rõ về chất độc kia nên không thể chế được thuốc giải . Còn nàng vừa mới nhìn thấy Nhu Phi mà đã nói là sẽ giải được độc được.Chuyện này càng làm mọi người ngạc nhiên hơn.

Thấy vậy Mạnh Như Tuyết từ nãy giờ giờ không nói gì bèn đi đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh sốt ruột nói: “ Phát Nhi ,muội đứng làm loạn nữa,đây chính là độc được đó, không thể nói bừa được đâu.Tất cả các Thái y trong cung đều không giải được thì muội làm sao mà giải được, ngộ nhờ muội không giải được độc được đến lúc đó Nhu Phi có mệnh hệ gì thì gia đình ta gánh cũng không hết tội đâu”

Kỳ thực nàng ta nói vậy nhưng trong bụng lại rất muốn Mạnh Phát Ảnh giải độc được cho Nhu Phi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, như vậy Hoàng Thượng nhất định sẽ xử tội Mạnh Phát Ảnh và Hiên Viên Diệp cũng không bao giờ tha thứ cho Mạnh Phát Ảnh .Trước mặt mọi người ,Mạnh Như Tuyết vẫn làm ra bộ rất quan tâm, lo lắng,suy nghĩ cho Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái , ánh mắt mang theo sự cảnh cáo,muốn nói với nàng ta rằng đừng nhiều lời.Mạnh Như Tuyết nhìn thấy ánh mắt đó hơi run sợ,không dám nói lung tung gì nữa.

“Phất Nhi ,con thực sự có biện pháp giải độc được cho Nhu Phi sao?” Thái Hậu mặc dù biết Mạnh Phát Ảnh chính là Thần y họ Trần đó nhưng cũng có chút không yên lòng,lo lắng hỏi lại. Lúc đó Hiên Viên Diệp đưa mắt nhìn về phía nàng , tuy rằng có chút bận tâm nhưng vẫn tin tưởng rằng nàng sẽ giải được độc cho Nhu Phi.Thực ra ,hắn đã sớm biết nàng chính là Thần y họ Trần rồi, giờ nàng nói sẽ giải được độc ,nhất định là sẽ giải được độc thôi, sẽ không có vấn đề gì.

“Vương Phi ,loại độc được này rất lạ,từ trước giờ chưa có ai thấy qua độc được này , nếu bị trúng loại độc được này,nhanh thì mười ngày, còn lâu hơn thì nửa tháng sẽ bị chết , thần nghĩ Vương phi không nên mạo hiểm ” Trên phương diện này ,Lưu thái y lúc đầu cũng rất kinh ngạc,nhưng dù sao ông cũng đã làm Thái y bao nhiêu năm rồi, cũng đã thấy qua bao nhiêu loại độc được rồi nhưng loại độc được này thì ông chưa thấy bao giờ cả.Sau khi lấy lại tinh thần, ông thấp giọng khuyên bảo Mạnh Phát Ảnh là thực tâm chứ không hề có bất kỳ ác ý nào.

“Phất Nhi ,người có chắc sẽ giải được độc cho Nhu Phi không?” Hoàng Thượng cũng không nhịn được mà hỏi lại Mạnh Phát Ảnh để xem nàng có nắm chắc không, nếu chắc chắn giải được thì sẽ để cho nàng giải ,còn nếu nàng không chắc chắn thì cũng không làm khó nàng.Nói cách khác là Hoàng thượng muốn cho Mạnh Phát Ảnh cơ hội lựa chọn...

“Hoàng Thượng yên tâm,kỳ thực muốn giải được độc này rất đơn giản,thuốc giải cũng vô cùng thông dụng...không hiếm hoi gì..chỉ cần điều chỉnh lại chế độ ăn uống,chỉ cần ăn vài loại thảo mộc mà mọi người hay dùng là sẽ giải được độc thôi” Mạnh Phát Ảnh hiểu được sự lo lắng của Hoàng Thượng ,khẽ mỉm cười trả lời.

Ngay sau khi nàng nói ra tên mấy thảo mộc bình thường mà mọi người hay dùng, mấy thảo dược đó cũng không có bất kỳ độc tính gì ,hơn nữa rất tốt với cơ thể thì ai cũng ngạc nhiên.

“Làm...làm..làm... sao mấy thứ thảo mộc đó có thể giải được độc cho Nhu Phi?”Lưu thái y sau khi nghe nàng nói thì nhất thời trợn tròn mắt ,há hốc mồm kinh hãi.Đồng thời nhìn nàng với ánh mắt vô cùng khâm phục, bởi vì quá kinh ngạc,nên khi nói chuyện cũng trở nên lắp bắp.

Mọi người nghe nàng nói các thảo mộc có thể giải độc cho Nhu Phi thì cũng đồng loạt nhìn về phía nàng với ánh mắt khâm phục,nhưng cũng có không ít ánh mắt tỏ vẻ hoài nghi cách chữa g của nàng... Nếu chỉ bằng mấy thảo dược đơn giản như vậy sao có thể giải được độc được hiếm có?

“Vâng ,chỉ cần là mấy thứ thảo dược đơn giản đó là có thể giải được độc được cho Nhu Phi rồi”Mạnh Phát Ảnh thần nhiên nói với Lưu thái y.

Sau đó nàng kêu cung nữ hầu hạ Nhu Phi lại , kể tên các thảo dược rồi chỉ nàng ta cách sắc thuốc cho Nhu Phi.Tiểu cung nữ này cũng không tin là Mạnh Phát Ảnh có thể giải được độc được nhưng lại không dám phạm thượng đến Mạnh Phát Ảnh nên vội vàng nghe lời,dời đi sắc thuốc.

“Người đừng có làm bậy nha ,mấy thứ này làm sao có thể giải độc được,bất quá chúng chỉ là thảo dược bình thường thôi, cùng lắm là tẩm bổ ,người định lừa gạt chúng ta phải không?” Sau đó Mị Phi lại nhân cơ hội nói tiếp “Mặc dù mấy thứ thảo dược này ăn vào nhất định không chết người nhưng nếu như có chuyện gì không tốt với Nhu Phi tỷ tỷ,vậy chẳng phải người sẽ phạm vào tội khi quân phạm thượng?”

Mị Phi khi nghe Mạnh Phát Ảnh nói mấy thứ thảo dược kia đều là thảo dược bình thường thì nghĩ chắc chắn sẽ không giải được độc được liền nhân cơ hội giở trò làm bẽ mặt Mạnh Phát Ảnh.Kỳ thực ở đây mọi người ai cũng tin rằng Mị Phi nói đúng, nghe Mị Phi nói vậy ai cũng quay đầu nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh với biểu tình nghi ngờ.

“Muội muội, Mị Phi nói rất đúng,ở đây còn có Hoàng Thượng,Thái Hậu,Điện Hạ nữa,nếu muội không giải được độc cho Nhu Phi thì khó tránh khỏi tội khi quân phạm thượng ,không ai có thể giúp muội được.Muội có biết không?” Mạnh Như Tuyết mở miệng nói lần nữa thanh âm đầy sự lo lắng vẫn như cũ nhưng lần này ánh mắt nàng ta nhìn Mạnh Phát Ảnh còn có chút sợ hãi.Mạnh Như Tuyết đã biết Mạnh Phát Ảnh bấy giờ không còn là Mạnh Phát Ảnh gốc si ngày xưa nữa rồi .

Hơn nữa bây giờ Mạnh Phát Ảnh đã là thê tử của Hiên Viên Diệp,có Hiên Viên Diệp giúp đỡ ,chống lưng nên muốn hại Mạnh Phát Ảnh e rằng khó hơn lên trời, không còn đơn giản như lúc trước. Mạnh Như Tuyết và Mạnh Phát Ảnh dù sao cũng là tỷ muội , người ta thường nói một giọt máu đào còn hơn ao nước lã.Nàng

ta làm như thế này ngộ nhờ xảy ra chuyện gì ,thì người khác cũng không thể nghi ngờ nàng được. “Muội muội, Nhu Phi nương nương đã trúng độc rồi vậy nên ngàn vạn lần không thể để bất cứ sơ xuất nào xảy ra được ,ngộ ngộ Nhu Phi có mệnh hệ gì sao” Mạnh Như Tuyết tỏ vẻ lo lắng nói.

“Đúng rồi,Nhu Phi nương nương trên người không thể xảy ra bất kỳ chuyện gì được” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười ,ngắt lời Mạnh Như Tuyết “ Ngộ nhờ có chuyện gì sơ xuất xảy ra, chỉ e rằng cái mạng nhỏ này của ta không giữ nổi rồi” Mạnh Phát Ảnh coi Mạnh Như Tuyết như đang lăm bằm một mình,nhưng khi nhìn thấy gương mặt buồn rầu,lo lắng của nàng ta thì lại khó xử.Mọi người đều nghĩ phương thuốc giải độc được của nàng ta có chút nghi hoặc,giờ lại nghe Mạnh Phát Ảnh nói như vậy thì càng nghi ngờ nhiều hơn.

“Người...Mạnh Phát Ảnh....người định lấy Nhu Phi tỷ tỷ làm vật thí nghiệm sao?” Mị phi nghe Mạnh Phát Ảnh nói như vậy,sâu trong ánh mắt hiện lên một tia ngoan tuyệt, lại hô lớn thêm “ Người thật độc ác sao lại lấy tính mạng của Nhu Phi ra làm trò đùa.Nếu y thuật của người tốt có thể giải độc cho Nhu Phi thì không sao còn nếu không được thì...” Nói đến đây cũng đủ để mọi người tự hiểu.

“Phát Nhi” Thái Hậu vừa nghe Mạnh Phát Ảnh nói như vậy thì không khỏi lo lắng,Mị phi nói không sai một chút nào.Chính lúc này Phát Nhi đã nói với Hoàng Thượng cam đoan là sẽ giải hết độc được cho Nhu Phi, nếu không giải được độc được thì chẳng phải đã mắc tội khi quân phạm thượng sao.Ngộ nhờ chẳng may Nhu Phi chết đi thì chẳng phải đến lúc đó Phát Nhi sẽ khó tránh khỏi tội chết sao.Vừa nghe Mạnh Phát Ảnh nói đến phương thuốc giải độc kia ,trong lòng Thái Hậu cũng bắt đầu nghi ngờ,giờ nghe Mạnh Phát Ảnh nói như vậy ,cả lòng ngực đều ngột thở vì lo lắng.

Chỉ có Hiên Viên Diệp lặng lẽ đứng một bên không nói gì, khóe miệng khẽ mỉm cười,nhưng lời nàng vừa nói ra, sở dĩ hần không hiểu lắm nhưng cũng không lo lắng một chút nào cả.Nếu thực sự nàng không giải được độc kia thì hần cũng sẽ không để cho bất cứ kẻ nào động đến nàng dù chỉ là một sợi tóc.

“Muội muội,nếu muội không nắm chắc vậy ngàn vạn lần xin muội đừng mạo hiểm ,chẳng may xảy ra chuyện gì thì tỷ tỷ sẽ”Mạnh Như Tuyết khi nghe Mạnh Phát Ảnh nói như vậy thì trong lòng rất vui mừng, nhưng lại không biết chắc có đúng như vậy không ,lại tỏ ra vô cùng lo lắng ,vội vàng nói.Mạnh Phát Ảnh nhìn thẳng vào mắt Mạnh Như Tuyết đột nhiên nói “ Không sai ,Phát Nhi biết tỷ tỷ luôn lo lắng ,quan tâm uội đúng không?” Mạnh Phát Ảnh nhìn Mạnh Như Tuyết với ánh mắt buồn bã,còn tỏ vẻ làm nũng .

Mạnh Như Tuyết hơi giật mình,nàng không ngờ Mạnh Phát Ảnh lại nói ra những lời như vậy,nhất thời không biết Mạnh Phát Ảnh muốn gì nhưng vẫn tỏ vẻ thân thiết nói “ Đương nhiên,muội là muội muội của ta,ta không lo lắng,quan tâm uội thì ta quan tâm lo lắng cho ai đây?”

“Đúng đúng,Phát Nhi biết tỷ tỷ rất thương Phát Nhi nhất mà,tỷ tỷ sẽ không để cho Phát Nhi bị bất kỳ tổn thương nào,mặc kệ có nguy hiểm như thế nào,tỷ tỷ nhất định sẽ chống đỡ thay cho Phát Nhi tất cả mà đúng không,tỷ tỷ?” Mạnh Phát Ảnh một mặt hồn nhiên nhìn về phía Mạnh Như Tuyết trả lời,khóe môi khẽ mỉm cười.

Mạnh Như Tuyết ngăn người ra,cảm giác có cái gì đó không đúng,vừa này Mạnh Phát Ảnh còn lạnh lùng nhìn nàng như vậy mà bây giờ đã khác hoàn toàn thay đổi 180 độ,thái độ khác hoàn toàn, vô cùng thân thiết.Nàng không biết tại sao lại thế nhưng nàng hiểu sự việc không đơn giản như những gì Mạnh Phát Ảnh nói. Trong lòng âm thầm suy nghĩ về những lời Mạnh Phát Ảnh nói xem có mục đích gì hay không .Đồng thời tìm câu trả lời thích hợp để nói với Mạnh Phát Ảnh ,để không trúng mục đích của Mạnh Phát Ảnh .

Nhưng hoàn toàn vào lúc này,Hiên Viên Diệp đột nhiên nhìn lên,mắt hơi hơi quét về phía Mạnh Như Tuyết như hiểu rõ những gì nàng ta đang nghĩ trong đầu,liếc mắt một cái ,môi khẽ nhúc nhích,nhàn nhạt nói ” Phát Nhi nói rất đúng,Tuyết Nhi đúng là một tỷ tỷ tốt”

Giọng nói phát ra cũng không có quá nhiều tình cảm, Hiên Viên Diệp chỉ hơi nhìn về phía Mạnh Như Tuyết rồi sau đó liền quay lại nhìn Mạnh Phát Ảnh như thể chứng minh rằng những lời Mạnh Phát Ảnh vừa nói là đúng.Mạnh Như Tuyết nhất thời toàn thân cứng nhắc,đã nhiều năm rồi,Hiên Viên Diệp chưa có khi nào nhìn nàng ta lấy một lần,đây là lần đầu tiên hần chủ động nhìn nàng ta lại còn gọi là Tuyết Nhi nữa.

Trước kia,cả tên của nàng hần ta cũng chưa bao giờ nói qua,chớ đừng nói chỉ là xưng hô thân mật như thế này ,hơn nữa trước mặt bao nhiêu người lại khen ngợi nàng nữa...Nhất thời Mạnh Như Tuyết lảng lảng , tìm đập liên hồi không thể tìm thấy được như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trong thâm tâm có chút nhen nhóm

hy vọng rằng trong lòng Hiên Viên Diệp có một chỗ nào đó dành cho nàng... Hắn còn nói nàng là tỷ tỷ tốt nữa .Nàng mà sợ cái danh Hảo tỷ tỷ đó sao, nàng không thích cái danh đó lắm nhưng chỉ cần Hiên Viên Diệp thích thì nàng sẽ thích, nhân cơ hội này nàng sẽ tiếp cận gần với Hiên Viên Diệp hơn .

Vậy nên giây phút này nàng không thèm nghĩ đến Mạnh Phát Ảnh có ý gì không nữa,cũng không thèm quan tâm đích là gì nữa, tự nhiên mỉm cười nói “Đúng là như thế ,tỷ tỷ tuyệt đối không để uội chịu bất kỳ một thương tổn nào,mặc dù có nguy hiểm đến tính mạng ,tỷ tỷ cũng sẽ vì muội mà cam tâm tình nguyện chịu thương tổn thay muội...”.Chẳng phải Hiên Viên Diệp đã khen ngợi nàng là một tỷ tỷ tốt sao? Vậy nàng phải cố gắng diễn sao để cho xứng đáng với cái danh tỷ tỷ tốt chứ...Bình thường Mạnh Như Tuyết là một người rất thông minh nhưng chỉ vì Hiên Viên Diệp nói mọi câu đã làm cho nàng ta không thể suy nghĩ được gì nữa, mình là người tốt hay xấu cũng không biết rõ nữa chỉ nhất nhất nghe theo những lời của Hiên Viên Diệp...

“Thật vậy sao? Tỷ tỷ sẽ vì Phát Nhi mà chịu hết mọi nguy hiểm sao??” Mạnh Phát Ảnh sau khi nghe được lời của Mạnh Như Tuyết tâm trạng vui vẻ nói,trong thanh âm phát ra có phần phóng đại, mang hàm ý cười cợt .Còn mắt thì nhìn về phía Hiên Viên Diệp,khóe môi cũng theo đó mà cong lên,trong lòng thầm kêu than,quả thật là nhờ phúc của Hiên Viên Diệp mà Mạnh Như Tuyết mới nói như vậy.

Còn phần Hiên Viên Diệp thì đã thừa biết tình cảm của Mạnh Như Tuyết dành ỉnh như thế nào nên hiển nhiên đã dùng điểm này để lợi dụng nàng ta .Mà nói thật thì Hiên Viên Diệp cũng là một cao thủ trong việc đoán tâm ý người khác.Bằng chứng là chỉ cần một câu ,căn bản cũng không phải là khen ngợi Mạnh Như Tuyết mà đã làm cho Mạnh Như Tuyết mê mẩn, e là giờ cũng không thể phân biệt đâu là thật ,đâu là giả,đâu là Đông ,đâu là Tây,đâu là Bắc ,đâu là Nam nữa.

Phải nói rằng nam nhân này quá thâm hiểm chỉ cần đạt được mục đích của mình thì ai cũng có thể bị lợi dụng, chỉ tiếc cho Mạnh Như Tuyết quá si tình mà trở nên ngu ngốc...

“Hiên Viên Diệp ,sao ngươi có thể?”Mạnh Phát Ảnh nhìn vào trong mắt Hiên Viên Diệp lộ ra ánh mắt không thể tin vào những điều hắn vừa nói ...

“Ta vì nàng ...vì sao vì nàng mà làm những chuyện này ư? Ta nghĩ nàng nên suy nghĩ cách gì để báo đáp ta đi”Hiên Viên Diệp dùng ánh mắt vô tội cùng giọng điệu ủy khuất trách cứ nàng.Hai người ánh mắt giao nhau ,trong khoảng khắc ngắn ngủi đó có muôn vàn ngôn ngữ không lời được phát ra nhưng chỉ có hai người là hiểu thôi....

“Đúng,tỷ tỷ sẽ vì muội mà có thể chịu hết mọi nguy hiểm” . Mạnh Như Tuyết không nhìn thấy Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh đang nhìn nhau thầm thiết như đang trao đổi tình cảm ,bởi lẽ Mạnh Như Tuyết vẫn đang lâng lâng vì vừa được Hiên Viên Diệp nhắc đến nên vẫn còn vui sướng , thuận miệng nói.

“Đúng ,tỷ tỷ thật tốt, muội vừa mới nghĩ ra điều này xong ...thực sự không nên để Nhu Phi nương nương mạo hiểm được ,ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra với Nhu Phi nương nương thì thực sự cái mạng nhỏ của muội cũng không còn...” Mạnh Phát Ảnh cúi mặt xuống đất để nén cười , giọng nói phát ra vô cùng buồn rầu nói.

Mạnh Như Tuyết hơi há miệng ngạc nhiên, có vẻ như đã đoán được ý đồ của Mạnh Phát Ảnh .Dù sao nàng ta cũng rất thông minh chẳng qua bởi vì quá si tình nên suy nghĩ không được thấu đáo .

Nhưng Mạnh Phát Ảnh không cho nàng ta có cơ hội để mở miệng, chỉ hơi dừng lại một chút rồi nàng lại tiếp tục nói “Vừa nãy chính tỷ tỷ đã nói sẽ can tâm tình nguyện vì muội mà chịu bất kỳ nguy hiểm nào, bây giờ không bằng tỷ tỷ thay muội thử độc được này,tỷ tỷ yên tâm chắc chắn muội sẽ giải được độc này,chẳng qua là vì tỷ tỷ mới nhắc nhở muội nên muội cũng không dám giải độc cho Nhu Phi nương nương nữa nên nhờ tỷ tỷ trước thử trước”

Mạnh Phát Ảnh dừng lại một lúc lấy hơi rồi lại nói tiếp “ Hơn nữa nếu muội không giải được độc được thì Điện hạ nhất định sẽ tìm được thuốc giải mà” sau đó quay sang, nháy mắt với Hiên Viên Diệp.

Mạnh Như Tuyết nghe xong , hai mắt trợn ngược lên vì tức giận.Nhưng vừa nãy đúng là đã nói với Mạnh Phát Ảnh rằng dù có xảy ra nguy hiểm gì thì cũng sẽ can tâm tình nguyện chịu thay nên nhất thời không biết trả lời Mạnh Phát Ảnh ra sao nữa.

“Tỷ tỷ ,người nhất định phải giúp muội nha...ngàn vạn lần không được từ chối yêu cầu nhỏ nhoi này của muội

~Tỷ yên tâm muội không bao giờ làm những chuyện có thể gây nguy hiểm cho tính mạng của tỷ đâu, muội sẽ giải được độc này mà, tỷ tỷ nhất định phải tin tưởng muội nha” Mạnh Phát Ảnh nhìn bộ dạng hoảng hốt bây giờ của Mạnh Như Tuyết, trong lòng cảm thấy rất buồn cười.

“Được,nếu Phát Nhi không giải được độc thì bốn vương nhất định sẽ tìm giải được về giải độc uội” Hiên Viên Diệp phối hợp vô cùng ăn ý với Mạnh Phát Ảnh .Khỏe môi hần khe nở nụ cười, có vẻ như hần càng ngày càng hiểu ý của Mạnh Phát Ảnh hơn.

Lời nói của Hiên Viên Diệp là cố ý nói cho Mạnh Như Tuyết nghe,để chứng minh những lời Mạnh Phát Ảnh vừa nói là hoàn toàn đúng ,sẽ không để bất kỳ điều gì làm nguy hiểm nào đến tính mạng của Mạnh Như Tuyết cả.

“Tỷ tỷ ,người nghe Điện Hạ nói đó, Điện Hạ sẽ không để bất kỳ điều gì làm nguy hiểm đến tính mạng của tỷ tỷ đâu,tỷ tỷ mau thay muội uống thử độc được này xem,tỷ tỷ vừa nói cho dù có chuyện gì cũng sẽ bảo vệ muội nên sẽ không cự tuyệt muội nữa đúng không?” Mạnh Phát Ảnh mở miệng một tiếng lại một tiếng đều gọi tỷ tỷ, người ngoài nhìn vào sẽ thấy như hai người là tỷ muội thân thiết , như thế Mạnh Như Tuyết sẽ không thể từ chối nàng được.Hơn nữa những lời này vừa này là do chính miệng Mạnh Như Tuyết nói ra nên không thể chối cãi được.

Lúc này, Mạnh Như Tuyết miệng há hốc đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà vô miệng, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, trông rất khó coi.Cả người không ngừng run rẩy ,môi mấp máy như muốn nói một lời nào nhưng lại bị chặn ở cổ họng nên nhất thời một lời cũng không thể nói ra được.Nếu như bây giờ nàng đồng ý với Mạnh Phát Ảnh thử độc được,không cẩn thận,chỉ cần một sơ xuất nhỏ cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.Còn nếu như nàng không đồng ý thì tất cả mọi người sẽ biết những lời nàng vừa hứa hẹn chỉ là giả dối .Như vậy nàng sẽ rất mất mặt.

“Tỷ tỷ , không có việc gì xảy ra đâu, Tỷ nhất định phải giúp muội chuyện này .” Mạnh Phát Ảnh trong lòng rất buồn cười ,nhưng vẫn cố tình dồn Mạnh Như Tuyết vào thế không còn đường lui. Nàng còn cố ý đưa độc được đến trước mặt Mạnh Như Tuyết.

Mạnh Như Tuyết nhìn Mạnh Phát Ảnh đưa độc được tới thì sắc mặt càng thêm trắng bệch hơn, đôi môi xinh đẹp run rẩy,càng hiện rõ sự sợ hãi, theo bản năng lùi dần về phía sau,đột nhiên lắc đầu nói: “ Không cần, ta không cần”.

Đây chính là độc được,uống vào thì chỉ có chết thôi.Hiện tại,ngay cả Nhu Phi trúng độc vẫn đang nằm đó,cả Hoàng Thượng và Điện Hạ đều không có cách nào giải được độc được .Dù Mạnh Phát Ảnh nói là có thể giải được nhưng làm sao có thể tin được một người trước đó là kẻ si ngốc chứ ? Thật lòng Mạnh Như Tuyết không tin Mạnh Phát Ảnh có thể giải được độc được.

Tuy Hiên Viên Diệp nói rằng , hần sẽ đi tìm giải được nhưng Lưu Thái y vừa nói chẳng phải độc được này cực kì hiếm thấy,vậy thì thuốc giải càng khó tìm đây sao?

Ngộ nhỡ không tìm được thuốc giải,Nhu Phi nương nương còn có Băng Sơn Tuyết Liên,còn nàng chẳng có gì cả,chỉ có nước ngồi chờ chết.Vậy nên nàng không ngốc để mạo hiểm tính mạng của mình.

“Tỷ tỷ....” Mạnh Phát Ảnh khẽ chớp mắt,tỏ vẻ đáng thương đến tội nghiệp,có chút ủy uất nói “ Nhưng mà tỷ tỷ nói vừa nói sẽ vì muội mà can tâm tình nguyện chịu hết mọi nguy hiểm mà, sao bây giờ tỷ tỷ lại nói vậy,tỷ thực sự không thương muội sao?” .Giọng nói trầm thấp như sắp khóc nức lên khiến ai nghe thấy cũng đều cảm thấy xót xa,thương cảm.Trong đại sảnh,tất cả mọi người đều nhìn về phía Mạnh Như Tuyết, biểu tình bọn họ đều là tức giận cùng khinh bỉ.Hừ! Vừa mới nói hay như vậy mà giờ đã trở mặt, hóa ra tất cả cũng chỉ là lừa gạt người khác mà thôi.

Hiên Viên Diệp khỏe môi cong lên , hần quả thật cảm thấy trình độ diễn trò của Mạnh Phát Ảnh quá đổi cao siêu, thật không ai có thể sánh bằng được.

“Không cần,ta không cần, đây chính là độc được,ta không ngu đến nỗi tự mình đi tìm đến cái chết ...!” Mạnh Như Tuyết giờ phút này càng sợ hãi hơn,khuôn mặt trắng bệch giống như không còn giọt máu nào,liên tục lắc đầu ,lùi lại phía sau .

“Tỷ tỷ, Người không giúp Phát nhi sao? Phát nhi sẽ không để tỷ tỷ chịu nguy hiểm đến tính mạng đâu

„Phất nhi nhất định sẽ giải được độc mà,như vậy tỷ tỷ cũng không bằng lòng giúp Phất nhi sao?” Mạnh Phất Ảnh lại trưng ra vẻ mặt ủy uất, giọng nói đã có chút nức nở. “ Như vậy là tỷ tỷ không thương Phất nhi, tất cả là tỷ tỷ đang dối gạt Phất nhi sao ? Những lời tỷ tỷ vừa nói, đều là giả sao? Tỷ tỷ nói thương Phất Nhi nhất cũng đều là giả vờ sao?”

Thanh âm của Mạnh Phất Ảnh càng lúc càng xuống thấp hơn,mang theo sự thương tâm, thất vọng. Hai mắt nàng hơi khép lại,dáng vẻ khổ sở như thật sự muốn khóc lên.

“Ta..ta...” Mạnh Như Tuyết bị chặn cứng cả cổ họng không thể phản bác được, khuôn mặt toát lên sự ảo não, khổ sở. Cái chính là làm sao để tránh được độc được kia,mặc kệ mọi người nghĩ như thế nào,nàng phải làm mọi cách để không phải thử độc được kia.Nói không chừng ,thật ra Mạnh Phất Ảnh đang nhân cơ hội này, mượn độc được kia để hại chết nàng. Nàng tuyệt đối sẽ không để rơi vào bẫy dẫu.

“Tỷ tỷ...” Mạnh Phất Ảnh lại ủy uất nói, làm cho Mạnh Như Tuyết càng khiếp sợ lui về phía sau...

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Mạnh Như Tuyết ,ai cũng vài phần khinh bỉ cùng trào phúng

“Vậy mà vừa nãy còn nói là tỷ muội tình thân,xem ra chỉ làm ra bộ để gạt mọi người ?” Có người nhin không được thấp giọng nói.

“Đúng thế, bình thường cứ thể hiện như chuyện gì cũng suy nghĩ cho người khác, hóa ra tất cả chỉ là nói giả dối thôi.” Ngay lập tức cũng có người phụ họa nói theo nơi này có rất nhiều nữ nhân ,ai cũng thích buồn chuyện nói xấu người khác nên có cơ hội như thế này tất nhiên không thể bỏ qua được.

Mạnh Như Tuyết đứng ngó người ra,trong lòng mặc dù rất tức giận nhưng nhất thời lại không nói biết phải nói gì , bỗng lại nghe thấy một giọng nữ nhân bất bình nói: “Thất Vương Phi đã nói với tất cả chúng ta là có thể giải được độc được và Vương Phi đã năn nỉ Mạnh Như Tuyết đến mức này , mà nàng ta cũng không giúp Thất Vương Phi.Vậy mà vừa nãy còn nói sẽ can tâm tình nguyện thay Thất Vương Phi chịu mọi thương tổn ,thực ra tất cả chỉ là gạt người thôi.Đúng không mọi người?”

“Đúng thế, nếu ngay từ đầu người đừng nói những lời dễ nghe như vậy thì dẫu có sao dẫu.Lời thì cũng đã nói ra rồi,thế mà bây giờ một chút chuyện nhỏ này cũng không chịu giúp , Mạnh Như Tuyết ,người thật biết cách dọa người .” Một giọng trầm mang hàm ý trào phúng cất lên.

Mạnh Như Tuyết bị trúng kế của Mạnh Phất Ảnh,vốn đã tức điên lên đến nỗi sắp hộc máu ra rồi, giờ lại nghe mọi người nói như vậy càng tức giận hơn ,trong lúc tức giận,nhất thời quên mất mình đang ở đâu,đang làm gì và trong trường hợp nào,quên mất nơi này có những ai. Hai mắt trừng lên ,tức giận quá lớn “ Nói như các người thì thật dễ ,nhưng các người biết đây là gì không,là độc được đó, các người nói ta vậy ,nếu có bản lĩnh thì các người thử một chút coi”

“Câm miệng,vừa nãy còn diễn tỷ muội tình thân này nọ, còn nói sẽ can tâm tình nguyện thay người ta chịu mọi thương tổn tất cả đều là người nói mà?” Một vị phi tử sau khi nghe những lời Mạnh Như Tuyết nói,nhất thời tức giận phản bác lại.

“Đúng thế,chính là người diễn trò gạt người,mà còn dám nói bọn ta sao?” Mạnh Như Tuyết vừa nói ra một câu như trăm ngòi tức giận làm cho tất mọi người ở đây đều nhìn nàng ta với ánh mắt phẫn nộ,đặc biệt là mấy nữ nhân thích buồn chuyện kia.

“ Đúng là biết một người,biết rõ mặt nhưng khó biết tâm tính thật của người đó,ai cũng nghĩ là người hiền lành, ôn nhu nhưng không ngờ nội tâm người lại độc ác và giả dối như vậy”

“Đúng thật , đúng thật, trong khi đó Thất Vương Phi lại là người tài hoa hơn người,học thức uyên bác.Chả trách Điện hạ chọn Mạnh Phất Ảnh chứ không chọn người” Những người này chuyên a dua, nhân cơ hội người khác gặp họa thì vui sướng , lại còn không quên khen ngợi Mạnh Phất Ảnh,chửi bới Mạnh Như Tuyết.Những lời này ,hoàn toàn là những lời Mạnh Như Tuyết không muốn nghe nhất ,nó như một vết sẹo đối với nàng.

Cả người Mạnh Như Tuyết cứng đờ,cổ khổng chế để khỏi run rẩy, nhưng nhìn vào gương mặt đẹp tuyệt mỹ kia,chỉ thấy trắng bệch hơn, hơn nữa còn có chút đáng sợ.

Lúc này thì tất cả mọi người đều cho rằng Mạnh Như Tuyết là người ngoan hiền, nét na , tài giỏi vì những lời nàng ta nói ra và cực kỳ tán dương nàng ta. Còn giờ phút này thì mọi người ai cũng khinh bỉ, giễu cợt , không còn kính nể như lúc trước nữa.

Nghe mọi người công kích Mạnh Như Tuyết như vậy, Mạnh Phát Ảnh khẽ mở mắt từ từ cười thầm, không muốn ọi người biết mình đang cười thầm nên lại khép hờ mắt lại .Bây giờ, Hiên Viên Diệp đang ôm nàng nên mặt nàng cúi đầu xuống ,núp vào trong lòng Hiên Viên Diệp.

“Nàng đặc ý đến thế sao?”Hiên Viên Diệp khẽ mỉm cười,môi ghé sát gần bên tai nàng,thấp giọng nói,trong thanh âm có ý cười ,lại có vài phần cưng chiều.

Nghe thấy lời nói của hắn, Mạnh Phát Ảnh biết mình không thể giấu nổi hân chuyện gì,khóe môi càng nhếch lên cao hơn nhưng vì không thể để mọi người biết được nên càng núp sâu vào trong lòng Hiên Viên Diệp hơn.

Đột nhiên nhớ lại lần đầu ở Vương phủ,khi nàng gặp Hiên Viên Diệp, hắn đã thấp giọng nói “ Người nhớ đem cái đuôi hồ li của mình giấu kỹ đi,người tưởng người giấu được ta sao?”. Ngay từ đầu, tất cả những gì nàng ngụy trang hắn đều biết.

“Lại càng thêm đặc ý rồi” Hiên Viên Diệp hơi giật mình,đầu lông mày hơi nhíu lại ,khóe môi cũng cong lên, khẽ nói nhỏ với nữ nhân trong lòng hắn không ngờ nàng vẫn còn nhớ câu nói này của hắn, nữ nhân này quá thù dai rồi.

Giờ khắc này, Mạnh Phát Ảnh tựa đầu vào lòng Hiên Viên Diệp,đầu cúi xuống ,trong mắt người khác lại giống như đang rất khổ sở, rất thương tâm.

“Thất Vương Phi, Người đừng quá thương tâm vì một người không đáng như vậy.” Có người bắt đầu khuyên nhủ nàng.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, kịp thời phản ứng, không dám cười ra tiếng, chỉ có thể cười thầm trong lòng, vì nén cười nên cả người run lên .

Một người mở miệng nói thì tất cả mọi người đều nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh.Thấy Mạnh Phát Ảnh cả người run lên như đang khóc thì mọi người ai cũng đều đồng cảm,thương nàng hơn. Còn đối với Mạnh Như Tuyết thì lại càng thêm vài phần chán ghét...

“Đúng đấy,Thất Vương Phi đừng vì loại người như Mạnh Như Tuyết mà buồn,thật sự nàng ta không đáng để cho Người phải buồn đâu” .Lập tức có một phu nhân phụ họa nói.

“Phát Nhi,đừng buồn nữa.Thôi, người đừng để ý tới loại người như thế làm gì” Ngay cả Minh Phi cũng bắt đầu khuyên nhủ nàng.

Mạnh Phát Ảnh luôn phải nén cười còn Hiên Viên Diệp thì vẫn mỉm cười .Lúc này tất mọi người đều đang nhìn về phía hai người ,hơn nữa còn đang khuyên bảo Mạnh Phát Ảnh nên hắn cũng không dám cười nữa, cánh tay ôm lấy Mạnh Phát Ảnh thêm chặt hơn, thì thầm bên tai nàng.

Mạnh Phát Ảnh vẫn mặc kệ tất cả, giấu đầu trong lòng Hiên Viên Diệp để cười để đã.Hiên Viên Diệp nhìn nàng,biểu tình vô cùng yêu thương cùng cưng chiều.Mạnh Như Tuyết nhìn hai người bọn họ như vậy trong lòng càng hận, hận không thể đem Mạnh Phát Ảnh xé ra thành trăm mảnh.

“Thất Vương Phi,nô tỳ vâng theo giao phó của Người,đã đem thuốc sắc đến đây rồi” .Vào lúc này thì tiểu cung nữ kia đã bưng thuốc sắc mang tới.Tất cả mọi người đều nhìn vào chén thuốc , nên nhất thời không ai để ý đến Mạnh Như Tuyết nữa.

Dù gì mà nói, điều mà mọi người quan tâm trong lúc này là liệu chén thuốc kia có thể giải được độc được cho Nhu Phi nương nương hay không? Tuy rằng Mạnh Phát Ảnh rất giỏi ,nhưng loại thuốc giải này quá đơn giản, phổ biến, mà độc được Nhu Phi trúng lại là độc được rất hiếm gặp nên thực sự làm cho người ta khó tin tưởng. Có thể tin một loại thuốc giải đơn giản sẽ giải độc được hiếm gặp được sao?

Hai mắt Mạnh Như Tuyết nhìn chằm chằm vào chén thuốc kia,nói thật nàng cũng không tin chén thuốc này có thể giải được độc được cho Nhu Phi, và giờ khắc này nàng lại càng không hi vọng rằng thuốc kia có thể

giải được độc được. Nếu thuốc kia thật sự có thể giải được độc được cho Nhu Phi thì tình cảnh của nàng sẽ càng khó coi hơn.

Mạnh Phát Ảnh từ trong lòng Hiên Viên Diệp chui ra, trên khuôn mặt không biểu hiện quá nhiều tình cảm, nhìn một chút qua chén thuốc trên tay tiểu cung nữ kia, sau đó khẽ nói :“ Được, đi thôi, mau đem qua cho Nhu Phi uống ”

“Vâng ạ” Tiểu cung nữ kia cung kính đáp lời. Sau đó, bưng thuốc kia đi về phía phòng ngủ Nhu Phi nương nường. Mạnh Phát Ảnh cũng đi theo sau tiểu cung nữ, cả Hiên Viên Diệp cũng đi sát đằng sau nàng.

Hoàng Thượng và Thái Hậu cũng tiến vào, Lưu Thái y có chút không tin nên đương nhiên cũng tiến vào. Những người khác có chút thân phận cũng theo sau. Mấy vị Vương gia thấy vậy cũng vội vàng đi theo sau, tuy không được vào hẳn trong phòng đứng ở bên ngoài nhìn vào trong cũng tốt.

Lúc này, gian đại sảnh chẳng còn ai, chỉ còn một mình Mạnh Như Tuyết đứng một mình. Nàng ta đang có chút tiến thoái lưỡng nan, không biết nên đi xem hay đứng lại đây, do dự một lúc, nàng ta quyết định cùng đi xem sao.

Nhưng chỉ đi được hai bước. Đột nhiên nàng ta bị một người ngăn lại, vội ngược mắt nhìn lên, người này chính là Nhị Vương gia, trong lòng nàng càng thêm tức giận, cả tối nay nàng đã bị mọi người cùng Mạnh Phát Ảnh tra tấn rồi, đến giờ ngay cả Nhị Vương gia cũng muốn gây khó dễ nàng sao? Thật là khó chịu.

“Ha, đừng hiểu lầm bốn vương, bốn vương không có ý gì với Người đâu, tuy rằng người còn có chút nhan sắc, nhưng bản vương đối với người một chút hứng thú cũng không có. Nếu nói người ngây thơ, thánh thiện, một chút người cũng không so được với mấy tiểu muội mới lớn, nếu nói người hấp dẫn, một chút cũng không so được với các Phi tử trong cung, còn so với muội muội của người, lại càng không thể đánh đồng được. Bốn vương muốn nhìn xem, dựa vào cái gì để nói người là đệ nhất mỹ nữ của Hiên Viên vương triều, để xem người còn cái gì để câu dẫn nam nhân được không?” .Nhị Vương gia cố ý nói ra những lời cay nghiệt và độc ác này. Về mặt khi nói chuyện tràn ngập sự trào phúng, mở to mắt đánh giá Mạnh Như Tuyết.

Sắc mặt Mạnh Như Tuyết liên tục thay đổi, từ xanh đến hồng, từ hồng đến trắng bạch...Khỏi phải nói cũng biết nàng ta bị dả kích không nhỏ.

“Haizz...” Nhị Vương gia còn không tưởng cứ như vậy buông nàng ra sau đó cố ý khẽ thở dài “ Thực sự thì bốn vương nhìn không ra” .Sau đó khẽ lắc đầu rời đi.

Mạnh Như Tuyết nhất thời đứng bất động, cảm thấy trên ngực bị một vật nào đó đâm vào ngực như ngàn mũi kim đâm vậy, cực kỳ khó chịu, chỉ thêm một chút nữa có thể sẽ hôn mê bất tỉnh.

Trong phòng kia, Nhu Phi đang được cung nữ cho uống thuốc, thật vất vả mới có thể làm cho Nhu Phi nuốt những ngụm thuốc xuống hết. Mọi con mắt đều tập chung nhìn về phía Nhu Phi.

Một lát sau, sắc mặt của Nhu Phi dần dần thay đổi, đôi môi từ màu đen đang dần chuyển sang màu hồng nhạt, trên mặt cũng có khí sắc hơn khiến Lưu Thái Y vô cùng kinh hãi. Ông trợn mắt há hốc miệng đi về phía trước, vội vàng kiểm tra sức khỏe cho Nhu Phi. Vì quá kinh ngạc nên cũng quên hành lễ, đến bên Nhu Phi đặt tay bắt mạch liền, sau khi bắt mạch xong thì càng kinh ngạc hơn, ánh mắt mở to hơn lúc này vài phần, khẽ khẽ nói nhỏ.

“Kỳ lạ, thật sự rất kỳ lạ, Nhu Phi đang nhiễm độc thể nhưng mạch đập lại rất bình thường, thực sự rất khó hiểu”

Lời nói hơn dừng lại một chút, sau đó lại nói thêm một câu “Nhu Phi nương nường sẽ sớm tỉnh lại thôi...”

Lưu Thái y vừa nói ra lời này, ánh mắt của tất cả người đều đồng loạt quay lại nhìn Mạnh Phát Ảnh, nhất thời mỗi người có một cái nhìn khác nhau.

Nhưng cách nàng ta giải độc như thế này thực sự khiến ọi người khó hiểu. Là trùng hợp sao? Nhưng thiên hạ thì làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ, huống hồ đây là độc được, lại là loại rất hiếm, sao có thể trùng hợp được.

Huống hồ lúc trước, Mạnh Phát Ảnh cũng có đã suy đoán về độc được khiến mọi người tâm phục khẩu phục rồi...

“Thật không nghĩ là Thất Vương Phi lại có bản lĩnh giỏi giang như vậy...” Có người đã bắt đầu lấy lòng Mạnh Phát Ánh ,nhưng trong lời nói kia có phần là ngưỡng mộ thật sự.

“Đúng đây,ngay cả các Thái y cũng không có cách nào giải được độc được,không ai có thể nghĩ tới là Thất Vương Phi chỉ dùng những thảo dược đơn giản mà có thể giải được độc cho Nhu Phi nương nương.” Tam Vương Phi nhìn về phía Mạnh Phát Ánh,trong giọng nói rõ ràng có ý ngưỡng mộ, khóe môi cũng khẽ mỉm cười.

Hoàng thượng khẽ thở dài một hơi,nhưng trên mặt không có biểu hiện của sự vui mừng , nét mặt khi nhìn về phía Nhu Phi nương nương lại có chút lạnh cảm.Nếu không phải nữ nhân này còn hữu dụng thì hiện tại Hoàng Thượng hận không thể giết chết nàng ta ngay lập tức.

Hoàng thượng cũng đã cố ý cho người dẫn Lan Mai đi ,cố ý là để cho người theo dõi Lan Mai tìm thêm manh mối.Nếu Lan Mai vì nàng ta mà có thêm bất kỳ hành động nào nữa thì chắc chắn giữa hai người này có một mối quan hệ mờ ám.

“Sau việc này chắc nàng lại càng thêm đắc ý nhỉ? Yên tâm,bốn vương cam đoan sẽ không để nàng bị lộ đuôi hồ Ly đâu.”Hiên Viên Diệp nắm tay lấy tay Mạnh Phát Ánh ,ở bên cạnh nàng,thấp giọng cười nói.

Tuy rằng đã sớm biết nàng giỏi về y thuật nhưng thực sự không nghĩ nàng ấy lại lợi hại đến như vậy.

Mạnh Phát Ánh nghe vậy thì không khỏi sửng sốt một chút, khóe môi hơi mỉm cười, nam nhân này,càng ngày càng biết nói giỡn.Nhưng có lẽ chính sự tùy ý này lại làm cho nàng càng thêm mê luyện hấn hơn.

Mạnh Như Tuyết tuy đứng ở bên ngoài nhưng cũng nghe thấy những lời nói của mọi người, gương mặt trong nháy mắt trầm xuống,ánh mắt lóe lên sự phẫn uất ,tức giận. Hừ! Thật không ngờ,Mạnh Phát Ánh có thể giải được độc được.

Bây giờ nếu nàng còn ở đây thì e rằng đợt lát nữa,những người đó nhất định sẽ lại sỉ nhục nàng nhiều hơn nên thừa dịp mọi người không chú ý,nàng định lặng lẽ trốn đi.

Bỗng nhiên Nhị vương gia chắn ngang mặt nàng,trên mặt có ý muốn trêu đùa , cố ý lớn giọng nói “ Ô, mới vừa nãy đại tỷ còn hát bài tỷ muội tình thân này nọ,sao giờ muội muội của người đã giải được độc được cho Nhu Phi nương nương rồi ,người thân là tỷ tỷ mà không ở lại chúc mừng,lại còn muốn trốn đi đâu thế?” Nhị Vương gia xưa nay thường không quản mấy việc như thế này, hơn nữa thường ngày lại rất thương hoa tiếc ngọc,nhưng bây giờ, đối với Mạnh Như Tuyết dù gì cũng là một đại mỹ nhân ,cũng là phận liễu yếu đào tơ thế mà Nhị Vương gia cũng không thương tiếc,lại còn nói những lời hết sức tàn nhẫn.

Mạnh Như Tuyết bị Nhị Vương gia chắn lại, lại bị hấn trêu đùa như thế thì tức đến hộc máu mồm,nhưng dù sao hấn ta cũng là vương gia nên nhất thời nàng không dám đối đáp lại với hấn.

“A,hảo hảo tỷ tỷ định trốn kìa mọi người...?” Sau khi nghe Nhị Vương gia nói,mọi người đều nhìn về phía Mạnh Như Tuyết,có người khẽ cười, nói móc.

“Thất Vương phi rõ ràng đã nói là sẽ giải được độc được rồi mà thế mà nàng ta lại không tin,sợ chết,ôi, tỷ muội tình thân ở đâu thế ?”

“Đúng thế ,Thất Vương Phi đã giải được độc được cho Nhu Phi nương nương rồi, giờ nàng ta có muốn thử độc cũng không được nữa rồi~” Mọi người,mỗi người một lời,lời nào nói ra cũng đều là cười nhạo Mạnh Như Tuyết cả.

Mạnh Như Tuyết vừa tức giận ,vừa ngại ngùng, xấu hổ ,hận không thể tìm được cái lỗ nào chui vào cho bớt xấu hổ.Cả thân mình không ngừng run lên,có thể thấy nàng ta đang rất tức giận.

Qua nhiều năm , Mạnh Như Tuyết rất khó khăn mới tạo được hình tượng như ngày hôm nay,vậy mà chỉ trong chốc lát đã bị Mạnh Phát Ánh hủy hoại tất cả,hận thù trong lòng đối với Mạnh Phát Ánh càng dâng cao tới cực điểm.

Nếu nàng biết Mạnh Phát Ánh sẽ giải được độc được thì nàng nhất định sẽ uống độc dược kia mà không hề do dự.Nhưng trên đời này ,làm gì có nếu như, nên giờ nàng hối hận cũng đã muộn rồi.

Mà ở đây đều là nữ nhân, mỗi người một câu, càng về sau lời nói càng độc ác , cay nghiệt hơn.

“Tốt lắm,giờ cũng không còn sớm nữa ,tất cả hãy đi về đi.” Thái Hậu nghe không vừa tai lắm , liền mở miệng nói.

Thái Hậu đã mở miệng thì ai còn dám nói gì nữa.Tất cả đều hành lễ,rồi cáo lui. Giờ có muốn nói cũng không được vì bây giờ cũng là nửa đêm rồi, không còn sớm nữa.

Mạnh Như Tuyết cũng đi theo mọi người,từ từ lui ra ngoài,những người khác thấy nàng ta thì lập tức tránh đi, tránh càng xa càng tốt.Điều này khiến nàng ta càng cảm thấy tủ nhục hơn.

Mạnh Phát Ảnh cũng không đồng tình với cách mọi người đối xử với nàng ta lắm .Nữ nhân này bản chất không độc ác lắm nhưng vì tình yêu mà trở nên độc ác ,còn dám thuê cả sát thủ đi giết nàng ,nên nàng không thể tha thứ được.Nhưng quả thật những người khác chưa chắc đã tốt đẹp hơn nàng ta mà cứ chê nhạo đi chê nhạo lại như thế.

“Phất Nhi, ngươi cũng đi theo Diệp Nhi trở về phủ đi” Thái Hậu nhìn Mạnh Phát Ảnh cùng Hiên Viên Diệp, trên khuôn mặt có vài phần cứng chiều ,thấp giọng nói.

“ Ngươi trước hãy đưa Hoàng nãi nãi trở về trước đi đã,tạ muốn đi thăm Tinh nhi.Không biết vì sao hôm nay không thấy muội ấy đến đây?” Mạnh Phát Ảnh đẩy Hiên Viên Diệp một cái ,nhỏ giọng nói.

Kỳ thực là nàng muốn đi xem cái Tàng Địa bí mật kia, muốn xem rốt cuộc nó dẫn đến chỗ nào? Xem xem có thể phát hiện được điều gì mới không?

Nhưng chỗ kia, dù sao cũng ở trong phòng của Hiên Viên Tinh,nếu để ọi người biết trong phòng Hiên Viên Tinh có lối đi bí mật,nhất định sẽ gây phiền toái uội ấy.Hiên Viên Tinh là bằng hữu tốt nhất của nàng, bất luận có chuyện gì xảy ra, nàng cũng sẽ không để cho Hiên Viên Tinh chịu bất cứ thương tổn nào.

“Nàng có phải cố ý kiếm cớ để không cùng bốn vương trở về phủ phải không?” Hiên Viên Diệp nghe nàng nói,sắc mặt không vui,trong giọng nói cũng không hề che giấu sự bực tức.

“Đương nhiên không phải, ta cam đoan khi xong chuyện ta nhất định sẽ về phủ .nhưng chắc phải mất một lúc ta mới về được”Mạnh Phát Ảnh hơi vênh môi lên,vội vàng nói.

“Phải không?”Hiên Viên Diệp chớp chớp mắt , nhìn nàng,đột nhiên tiến lại gần bên tai nàng ,khẽ thì thầm “ Được, lúc ý bản vương cũng sẽ trở về phủ,sau đó thì sẽ như thế nào?” Thanh âm trầm ấm,mang theo ý dụ hoặc,hơi khàn khàn.Mấy ngày nay ,hắn đều ở Vĩnh Thọ Cung cùng nàng, muốn làm cái gì cũng không được,thật là buồn bực.

Nghe Hiên Viên Diệp nói xong, nàng hơi đỏ mặt,hung hăng trợn mắt lườm Hiên Viên Diệp một cái, nam nhân này, trước giờ đều rất lạnh lùng nhưng thật không hiểu cái bộ dạng lạnh lùng đó đi đâu mất rồi .Giờ nàng có cảm giác hắn là người rất hay cợt nhả.

Thấy nàng mặt đỏ ửng,Hiên Viên Diệp hơi khép mắt lại cúi đầu xuống định nói thêm điều gì đó

Mạnh Phát Ảnh hơi dùng sức đẩy hắn ra , sau đó nói lớn với Thái Hậu “ Hoàng nãi nãi,con đi thăm Tinh nhi đây, Điện hạ sẽ đưa Người về trước ạ , con lập tức sẽ về ngay thôi .” Nói xong liền vội vã chạy đi.

“Được” Thái Hậu lập tức đáp lời , nhưng nhìn nàng chạy như ma đuổi thì hơi lo lắng nói “ Nha đầu này,chạy từ từ thôi,làm cái gì mà chạy nhanh vậy...?”

“Haha” Hiên Viên Diệp càng cười to hơn,phối hợp với Thái hậu nói lớn: “ Đúng vậy, làm gì mà nàng phải chạy nhanh như thế,có ai đuổi theo nàng đâu mà lo”

Khi nghe Hiên Viên Diệp nói vậy, Mạnh Phát Ảnh có vẻ như hơi dừng một chút,sau đó lại chạy nhanh hơn,nhưng trong lòng vẫn thầm mắng Hiên Viên Diệp, hắn đúng là đồ yêu nghiệt!

Khi tất cả mọi người đã đi hết rồi ,Hoàng Thượng cũng rời khỏi cung Nhu Tâm Cung ,thậm chí còn không thèm nhìn Nhu Phi đang nằm trên giường lấy một cái.

Mạnh Phát Ảnh đến tẩm cung của Hiên Viên Tinh,vốn nghĩ rằng giờ này Hiên Viên Tinh đang ngủ,nhưng khi đến gần mới thấy trong các viện của nàng vẫn còn sáng.

Nao nao trong lòng, không khỏi nghĩ thầm, giờ này đã trễ rồi mà Hiên Viên Tinh đi đâu mà giờ này vẫn chưa về vậy, còn làm gì bên ngoài vào giờ này không biết.

Vừa đi vừa suy tư nên bước chân cũng nhanh hơn, đi vào trong viện liền nhìn thấy tiểu cung nữ đang cầm đèn, đứng trong sân. Còn Hiên Viên Tinh thì đang nằm sấp trên mặt bàn đá trong sân, tay cầm chén rượu, động tác như đang chuẩn bị cụng ly với tiểu cung nữ đứng đối diện nàng nói “ Đến ..đến.. đây cụng ly với bản công chúa ”

Thanh âm phát ra cực kỳ mơ hồ mang theo vài phần khó hiểu, hiển nhiên là đã uống quá nhiều.

“Công chúa, người đã uống nhiều quá rồi, người đã say rồi, không thể uống nữa.” Tiểu cung nữ kia có chút do dự, không rót rượu cho nàng, mà lựa lời cẩn thận khuyên nhu nàng.

Tuy rằng lúc trước Mạnh Phát Ảnh đã từng trú ở trong Tàng địa nhưng không đi sâu vào trong nên không biết được bên trong có giấu bí mật gì không. Lần này đi vào trong Tàng Địa, không biết chuyện gì sẽ xảy ra, không biết nàng sẽ phát hiện được điều gì?

Nhưng nghĩ đến những lời Hiên Viên Diệp nói, nàng hít một hơi ,sau đó lấy dũng khí từ từ bước vào.

65. Chương 66

“Ai say, bản công chúa không say, rót nhanh lên.” Hiên Viên Tinh hung hăng trợn mắt nhìn tiểu cung nữ, sau đó tức giận nói.

Tiểu cung nữ không có cách nào khác, chỉ có thể rót đầy cho nàng.

Mạnh Phát Ảnh mày nhíu lại, Tinh nhi làm sao vậy? Sao lại uống say thành như thế? Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Nhanh chóng đi về phía trước, đoạt lấy chén rượu trong tay nàng, Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng nói, “Đừng uống nữa.”

Âm thanh trầm thấp chứa đựng sự quan tâm. Mạnh Phát Ảnh chắc chắn rằng lúc này Hiên Viên Tinh đang có tâm sự, hơn nữa nhất định chuyện đó khiến nàng ấy cực kì khó chịu, bằng không, nàng ấy sẽ không mượn rượu tiêu sầu như thế này.

“Tham kiến Thất vương phi.” Mấy tiểu cung nữ nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh đều sửng sốt, sau đó nhanh chóng hành lễ.

“Là người à, người đã đến rồi?” Hiên Viên Tinh nhìn về phía nàng, quan sát nửa ngày, rốt cục cũng nhận ra Mạnh Phát Ảnh, ngây ngốc cười nói, “Lại đây, cùng ta uống rượu nào.”

“Đừng uống nữa.” Mạnh Phát Ảnh thấy Hiên Viên Tinh lại muốn uống tiếp, liền cho các cung nữ lui xuống. Sau đó cùng một tiểu cung nữ đưa Hiên Viên Tinh vào phòng.

“Ta còn muốn uống, còn muốn!” Hiên Viên Tinh bất mãn hô dọc theo đường đi.

“Được rồi, các người đều lui xuống đi, bản cung sẽ chăm sóc nàng.” Sau khi đỡ Hiên Viên Tinh lên giường, Mạnh Phát Ảnh cho các cung nữ lui xuống hết. Sau đó định cời y phục của Hiên Viên Tinh.

Hiên Viên Tinh đột nhiên bắt lấy tay Mạnh Phát Ảnh, đau xót nói, “Hắn tại sao lại gạt ta, hắn rõ ràng nói muốn cưới ta, vì sao chưa tới, tại sao gạt ta...”

Mạnh Phát Ảnh ngó ra, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, ý của Hiên Viên Tinh là nàng ấy đã yêu mến một nam tử, nhưng nam tử kia lại lừa nàng ấy?

“Hắn là ai vậy?” Mạnh Phát Ảnh vừa đau lòng vừa phẫn nộ, không khỏi thấp giọng nói, rốt cuộc là nam nhân chết tiệt nào lại dám gạt Tinh nhi?

“Hắn lừa ta, hắn nói sẽ cưới ta, ta vì hắn, liều chết cự tuyệt Đông Phương Sóc, nhưng hắn lại không tới, từ năm đó đến nay, hắn không xuất hiện nữa, hắn lừa ta thật khổ...”

Trong mắt Hiên Viên Tinh tràn đầy đau xót, lẩm bẩm những từ giống nhau.

Mạnh Phát Ảnh càng nghe càng kinh hãi, hóa ra năm đó Hiên Viên Tinh cự tuyệt Đông Phương Sóc là vì đã sớm có người trong lòng, nhưng nam nhân hứa hẹn sẽ đến cưới nàng lại không xuất hiện lần nào nữa?

Rốt cuộc là ai? Là ai đáng giận như vậy? Lại dám làm thương tổn Hiên Viên Tinh.

Lửa giận trong lòng Mạnh Phát Ảnh không ngừng bốc lên, nếu để cho nàng biết nam nhân này là ai, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho người đó.

(Lúc Mạnh Phát Ảnh biết nam nhân kia là ai thì kinh hãi nói không nên lời, tất nhiên đây là chuyện sau này.)

“Ta rất đau, rất đau...” Hiên Viên Tinh gắt gao che ngực, đau xót trên mặt càng thêm rõ ràng, nước mắt không nhịn được chảy xuống, tay nắm thật chặt Mạnh Phát Ảnh, không ngừng dùng sức, làm cho Mạnh Phát Ảnh đau nhức.

Nhưng Mạnh Phát Ảnh không né tránh, mà ôm Hiên Viên Tinh vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi, “Không đau, không đau, nam nhân như vậy, không đáng giá...”

Tuy nhiên khi nói ra lời này lòng của nàng cũng rất đau xót. Chuyện tình cảm không phải nói quên là có thể quên.

Đột nhiên Hiên Viên Tinh ở trong lòng nàng khóc lớn lên, nước mắt làm ướt quần áo của nàng, vì vậy nàng ôm Hiên Viên Tinh càng chặt hơn.

Đến khi Hiên Viên Tinh khóc mệt, cũng có thể vì uống nhiều, liền ngã người ra ngủ. Mạnh Phát Ảnh cẩn thận cõ y phục của nàng, sau đó đắp chăn cho nàng, không khỏi âm thầm thở dài, thật không ngờ, Hiên Viên Tinh luôn luôn lạc quan lại có tâm sự nặng như vậy...

Nhìn Hiên Viên Tinh ngủ say, mắt Mạnh Phát Ảnh mới nhìn về phía màn che bên trong giường.

Vội vàng lên giường, xé màn che mặt sau giường, thì thấy một cơ quan bên trong, nhìn thấy thông đạo trước mặt, Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra. Vì cơ quan nối ra bên ngoài nên Mạnh Phát Ảnh không dám đóng cửa lại, chỉ che giấu một chút, cũng may, giờ đang là ban đêm, đây lại là phòng của Hiên Viên Tinh.

Hiên Viên Tinh đang ngủ nên không có người vào. Nàng cũng có thể yên tâm đi vào mật đạo xem xét.

Trong mật đạo rất tối, đi sâu vào trong thì không thể nhìn thấy gì nữa, giống như đi vào vực sâu không đáy, không có một chút ánh sáng nào, cũng không thể nhìn thấy điểm cuối. Hiện tại Mạnh Phát Ảnh có chút khẩn trương, không biết đang chờ đợi nàng sâu bên trong là cái gì?

Nàng cẩn thận bò vào, tuy không gian bên trong khá lớn, nhưng không thể đứng thẳng, chỉ có thể khom người, hành động vẫn hơi khó khăn.

Đặc biệt càng đi vào trong không khí càng loãng, nàng bắt đầu khó chịu vì thiếu khí. Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc, mật đạo dài như vậy, không khí không thể lưu thông, nếu ở trong này lâu, chẳng phải sẽ chết sao?

Lúc người nọ làm ra mật đạo này phải nghĩ đến điều này chứ. Mạnh Phát Ảnh không khỏi dâng lên nghi hoặc trong lòng.

Tuy rằng hít thở hơi khó khăn, nhưng Mạnh Phát Ảnh không muốn từ bỏ như vậy, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Càng vào sâu, càng tối đen, không thể nhìn thấy gì, đưa tay ra trước mặt cũng không thể nhìn thấy ngón. Mà vì nàng sợ bị phát hiện nên không dám đốt đèn, huống chi nơi đây ít không khí, có đốt đèn chưa chắc đã trụ được lâu.

Động tác của Mạnh Phát Ảnh rất nhanh nhẹn, vì nàng rất gầy nên hoạt động cũng khá linh hoạt.

Sau khoảng một khắc, đột nhiên cảm thấy mật đạo thay đổi phương hướng, tuy rằng không thể nhìn rõ nhưng nàng vẫn có thể phân biệt được phải trái.

Mạnh Phát Ảnh ước tính đi được khoảng tám trăm thước thì rẽ trái.

Lúc này đang ở trong bóng tối, Mạnh Phát Ảnh cũng không thể xác định rõ được phương hướng chính xác, chỉ có thể tiếp tục tiến lên phía trước.

Sau khi rẽ, không khí bên trong càng mỏng, Mạnh Phát Ảnh chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu, hít thở khó khăn, đúng là ở đây không khí không lưu thông.

Mà sau khi rẽ, không gian bên trong mật đạo nhỏ đi rất nhiều. Lúc trước còn có thể cúi người mà đi, mà giờ này chỉ có thể bò. Mạnh Phát Ảnh cố gắng hít thở, hận không thể hít hết không khí trong này, cảm thấy không đến mức nguy hiểm tính mạng, nàng tiếp tục bò về phía trước.

Nhưng bò được hơn mười thước, phía trước lại không có đường. Có vẻ đây là cuối mật đạo. Trong bóng đêm, không thể nhìn thấy gì, Mạnh Phát Ảnh chỉ có thể dùng tay sờ xung quanh hi vọng có thể tìm ra được đường khác.

Nhưng có sờ thế nào cũng không có phát hiện gì.

Không có cơ quan, cũng không có khe hở nào, có lẽ đây đúng là đáy mật đạo.

Chẳng lẽ người nọ cũng chỉ xây đến đây?

Đào được dài như vậy, lại chỉ là một tử động? Vậy thì có tác dụng gì? Thật vô lý.

Nhưng sự thật ở ngay trước mắt, chỉ có thể đi đến đây. Chẳng lẽ khi người đó đào mật đạo, đào đến đây thì xảy ra việc ngoài ý muốn?

Mạnh Phát Ảnh nghĩ mãi không ra, nhưng nếu là tử động, nàng sẽ không quá lưu tâm, dù sao hiện tại nàng cảm thấy càng ngày càng khó hít thở. Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng bò theo đường cũ trở lại.

Ra khỏi mật đạo, thấy Hiên Viên Tinh vẫn đang ngủ, cũng không phát hiện điều gì khác thường, nàng nhanh chóng giấu kín cơ quan, buông màn che trên giường.

“Đừng đi, đừng đi...” Hiên Viên Tinh ngủ không an ổn, cảm thấy Mạnh Phát Ảnh di chuyển trên giường, đột nhiên ôm lấy, lầm bầm nói, nhưng vẫn chưa tỉnh lại. Mặc dù đang ngủ nhưng giọng nói vẫn đầy đau khổ và thương tâm, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Cũng chỉ khi không tỉnh táo Hiên Viên Tinh mới có thể không kiềm chế cảm xúc, mang tất cả tâm sự đã đè nén bao lâu nay thể hiện ra. Nhưng khi trước mặt người khác thì đều là bộ dạng vô ưu vô lo. Sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy, một người con gái tốt như vậy lại phải chịu sự đau đớn đó.

“Đừng đi, dù chàng không thể cưới ta thì đến thăm ta thôi cũng được.” Hiên Viên Tinh ôm nàng thật chặt, trong mơ màng tưởng rằng Mạnh Phát Ảnh là người kia, Hiên Viên Tinh dùng hết sức lực ôm Mạnh Phát Ảnh như sợ sẽ bỏ nàng mà đi.

Khi nghe thấy lời của Hiên Viên Tinh, Mạnh Phát Ảnh giật mình ngạc nhiên. Bình thường Hiên Viên Tinh rất kiêu ngạo, nhưng hóa ra đứng trước tình yêu lại trở nên hèn yếu như vậy, tất cả những điều nàng ấy muốn chỉ là người đó đến thăm nàng, giải nỗi khổ tương tư trong lòng nàng ấy.

Nhưng người nam nhân kia sao lại nhẫn tâm như vậy, sao có thể đối xử với Hiên Viên Tinh như thế.

Ở thời cổ đại này, thật khó có thể tìm ra một nữ nhân tốt như Hiên Viên Tinh, chỉ sợ toàn bộ thiên hạ không tìm được mấy người xinh đẹp, thiện lương, dũng cảm, thông minh, dù là công chúa nhưng không bao giờ tự mình là đúng như thế này.

Rốt cuộc ai có thể nhẫn tâm lừa gạt, từ bỏ nàng ấy? Hi vọng người đó không phải là kẻ ngốc, tốt nhất không phải là tên khốn.

Có thể làm cho Hiên Viên Tinh đau khổ như vậy chắc chắn không phải là tên ngốc, vậy hẳn mười phần là tên khốn.

Mạnh Phát Ảnh thật muốn hung hăng lay tỉnh Hiên Viên Tinh, nói cho nàng ấy biết nam nhân kia không đáng giá để nàng phải như thế, nhưng nàng biết, qua nhiều năm như vậy Hiên Viên Tinh vẫn chờ mong người đó.

Dù chờ không được nhưng trong lòng vẫn luôn hi vọng, hơn nữa Hiên Viên Tinh không để ai biết được chuyện này, nàng cần gì phải làm rách thêm vết thương đó ra. Hiện tại nàng thật muốn biết, nam nhân kia rốt cuộc là ai, một khi biết người đó nàng có thể biết nguyên nhân người đó bỏ lại Hiên Viên Tinh.

“Đừng đi, đừng đi...Cái gì ta cũng không cần, chỉ muốn chàng có thể ở bên cạnh ta”. Nước mắt Hiên Viên Tinh chảy ra ướt hết cả một mảng gối, càng dùng sức ôm chặt Mạnh Phát Ảnh. Giọng nói mang theo đau lòng và cầu xin.

Mạnh Phát Ảnh càng nghe càng xót xa, chỉ cảm thấy mũi của mình có chút ê ẩm, mắt cũng có chút ẩm ướt.

“Được, ta không đi, ở lại đây với nàng.” Mạnh Phát Ảnh tới gần nàng, thấp giọng an ủi nàng, dù là giả, dù vẫn đang ngủ, khiến nàng có được niềm vui này cũng tốt.

Quả nhiên, sau khi Hiên Viên Tinh nghe được lời của nàng, khóe môi kéo ra một tia cười khê, khuôn mặt cũng trở nên sinh động khác thường. Rốt cục cũng nở nụ cười, vì một câu nói an ủi trong mơ mà cười, nên nước mắt lại cười.

Lòng Mạnh Phát Ảnh đau đớn, nàng mà biết nam nhân kia là ai nàng sẽ kẻ đao vào cổ hắn, bắt hắn đến gặp Hiên Viên Tinh. Tuy nàng biết tình cảm không thể miễn cưỡng, nhưng nhìn thấy bộ dáng này của Hiên Viên Tinh, lòng nàng cũng tràn đầy thương xót.

Hiên Viên Tinh ôm tay nàng, hơi nói lỏng, nụ cười hạnh phúc trên mặt, nước mắt vẫn còn vương. Hình ảnh như vậy thật làm cho người ta rơi lệ.

Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng rời khỏi tay Hiên Viên Tinh, lặng lẽ xuống giường.

Nàng sợ bản thân mình nếu tiếp tục ở lại sẽ khóc mất.

Rời khỏi phòng Hiên Viên Tinh, Mạnh Phát Ảnh trong lòng rầu rĩ, cực kỳ khó chịu.

Lúc tối vốn là muốn điều tra chuyện mật đạo, thật không ngờ lại phát hiện ra chuyện tình cảm đau đớn bí mật của Hiên Viên Tinh.

Mà nàng cũng thật không ngờ, mật đạo đó lại là tử động, thật sự khiến nàng hơi thất vọng. Lúc này đã là đêm khuya, tất cả đều tĩnh lặng, trên đường không có một ai, chỉ có mình Mạnh Phát Ảnh.

Vốn dĩ Mạnh Phát Ảnh đi nhanh, vì ở chỗ Hiên Viên Tinh hơi lâu, sợ Hiên Viên Diệp sốt ruột chờ, nên trở về thật nhanh. Nhưng khi đi đến một ngã tư đột nhiên ngừng lại rẽ sang trái.

Nàng theo đường này giống hướng mật đạo trong phòng Hiên Viên Tinh,

Vừa rồi tuy nàng đi rất nhanh nhưng chưa đi xa, nhiều nhất khoảng 1000m. Nàng nhớ trong mật đạo đi khoảng 800 m thì rẽ trái.

Trong mật đạo, không thể nào định hướng được hoàn toàn chính xác, nhưng cũng không sai nhiều. Rẽ trái từ nơi này phía trước chính là Liễu Nguyệt cung, là nơi ở của Liễu Phi nương nương.

Liễu Phi? Mạnh Phát Ảnh nhớ bà là một người hòa ái, nói chuyện cũng không bén nhọn.

Tại sao lại là hướng Liễu Nguyệt Cung, mà không phải hướng Nhu Tâm Cung?

Mật đạo theo hướng Liễu Nguyệt cung, là trùng hợp, hay là?

Mà đi thẳng không bao lâu chính là Nhu Tâm Cung.

Hướng của mật đạo vẫn luôn là đi thẳng, khi nàng nghĩ nó sẽ thông sang Nhu Tâm Cung thì không ngờ nửa đường rẽ trái, mà sau đó đường nhỏ đi rất nhiều.

Lúc này nàng bỗng cảm thấy chuyện này ngày càng phức tạp.

Mắt Mạnh Phát Ánh từ từ nhìn về phía Nhu Tâm Cung, hơi trầm lắng, đi thẳng đường này khoảng 500m là đến Nhu Tâm Cung. Mạnh Phát Ánh đột nhiên cất bước đi thẳng về phía trước, nếu mặt đạo kia là đường cụt nằng thật nghi ngờ Nhu phi.

Nhu phi trúng độc, dù có dùng giải được, cũng không thể tỉnh nhanh như vậy, nằng không bằng thừa dịp này đi Nhu Tâm cung xem một chút. Khoảng cách vốn cũng không dài, chỉ đi một lát Mạnh Phát Ánh đã đến Nhu Tâm Cung.

Cung nữ đang hầu hạ sau khi thấy nằng thì hơi sửng sốt, nhưng nghĩ đến lúc trước nằng giải độc cho Nhu phi liền cung kính hành lễ.

“Đứng lên đi.” Mạnh Phát Ánh xua tay, cực kì tùy ý nói, đôi mắt nhìn trong giường Nhu phi, giả bộ tận lực quan tâm hỏi, “Mẫu phi vẫn chưa tỉnh lại sao?”

“Hồi vương phi, vẫn chưa, Lưu thái y nói, nương nương có thể đến sáng mai mới tỉnh lại, nên Hoàng Thượng cũng đã trở về, nô tì cũng để những người khác đi nghỉ ngơi.” Tiểu cung nữ rất cơ trí, nghe Mạnh Phát Ánh hỏi, tỉ mỉ đáp lại.

“Ừ”, Mạnh Phát Ánh nhẹ nhàng lên tiếng, trong lòng thả lỏng, xem ra Nhu phi không thể tỉnh lại nhanh như vậy, nhân cơ hội này nằng phải dò xét Nhu Tâm Cung xem có lối đi bí mật không.

“Đúng rồi, bản cung quên mất một chuyện, người hãy đi nấu một bát canh đậu xanh để Nhu phi ăn, Nhu phi nương nương sẽ khỏe lại nhanh hơn.” Mạnh Phát Ánh giả như vừa mới nhớ ra chuyện này, vội vàng nói với cung nữ.

Thật ra muốn cung nữ kia đi nơi khác, hơn nữa nấu canh đậu xanh cũng mất khá nhiều thời gian. Như vậy, sẽ không sợ cung nữ đó đột nhiên quay về phát hiện ra chuyện gì.

“Vâng” Tiểu cung nữ vừa được thấy Mạnh Phát Ánh giải được độc cho Nhu phi, nên không hề nghi ngờ nằng, lập tức đi làm.

“Vương phi, nô tì gọi thêm người tới chăm sóc Nhu phi nương nương nhé?” Nhưng lại nghĩ nằng đi rồi không có ai chiếu cố Nhu phi, cũng không thể để Vương phi chiếu cố nương nương một mình, nên muốn gọi tiểu cung nữ khác đến.

“Không cần, bản cung ở đây là được rồi.” Mạnh Phát Ánh hơi nhíu mày, sau đó thấp giọng nói, nằng vốn muốn mọi người rời đi, sao có thể để những người khác tới.

Tiểu cung nữ hơi sửng sốt, nhìn Mạnh Phát Ánh đã ngồi cạnh giường nhìn Nhu phi đầy quan tâm, tiểu cung nữ không nói gì nữa mà nhanh chóng rời đi.

Mạnh Phát Ánh chờ sau khi nằng đi thì nhìn chằm chằm Nhu phi một lúc, xác định Nhu phi vẫn chưa tỉnh lại. Sau đó, tỉ mỉ quan sát bốn phía, xác định chung quanh không có người giám thị mới đứng dậy, âm thầm thở ra, hai mắt nhìn thẳng màn che mặt sau giường Nhu phi.

Nếu sau màn che giường của Hiên Viên Tinh có một lối đi, như vậy nơi này của Nhu phi có thể có hay không?

Nhưng nơi này không thể tùy tiện như ở chỗ Hiên Viên Tinh, đây chính là tẩm cung của Nhu phi, lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm nên nằng phải hết sức cẩn thận.

Khẽ nhìn sang phía Nhu phi, thấy Nhu phi vẫn đang ngủ say, không thể tỉnh lại ngay lập tức. Nhưng để chắc chắn Mạnh Phát Ánh vẫn cúi xuống điểm huyệt ngủ của Nhu phi, như vậy sẽ không sợ Nhu phi tỉnh lại nữa.

Thật may đã học được cách điểm huyệt từ Thanh Trúc.

Lại nhẹ thở ra, Mạnh Phát Ánh tránh Nhu phi ra, từ từ lên giường, sau đó cẩn thận xốc màn che mặt sau giường lên.

Lúc này, trong phòng chỉ có một ngọn đèn nên vẫn hơi tối. Hướng chi đây là phía sau giường. Mạnh Phát Ánh tỉ mỉ tra xét, hi vọng có thể tìm được cơ quan giống chỗ Hiên Viên Tinh, nhưng lần tìm khắp tường cũng không có phát hiện gì.

Mạnh Phát Ảnh hơi thất vọng, sửa sang lại màn che giường, sau đó lặng lẽ xuống giường, Nhu phi vẫn đang ngủ say, khẽ thở dài nhẹ nhõm.

Chỉ tiếc không phát hiện được gì cả.

Chẳng lẽ nàng thật sự đã đoán sai sao?

Nhưng Hiên Viên Diệp cũng nói, Nhu phi chân chính rất có khả năng bị vị Nhu phi giả này giấu, cũng chỉ có chỗ như vậy để ẩn nấp.

Đôi mắt quan sát toàn bộ căn phòng, cũng vô cùng có khả năng ló đi kia không ở mặt sau giường, có thể ở chỗ khác trong căn phòng này.

Mạnh Phát Ảnh từ từ kiểm tra tường ở những chỗ khác, hi vọng có thể tìm ra manh mối nào đó.

Nhưng tìm thế nào cũng không có phát hiện gì.

Mạnh Phát Ảnh từ từ bước đi, hai mắt đột nhiên nhìn bài trí trên một ngăn tủ, trên đó cũng không có nhiều đồ, chỉ có một bát hoa tinh xảo, còn có miếng ngọc, và một nghiên mực.

Tuy rằng ngăn tủ không lớn, nhưng chỉ có mấy thứ đồ nhìn hơi trống rỗng, cạnh đó là tủ quần áo. Tủ quần áo cao và to nó rất nhiều, gần như che hết nó làm cho người khác không chú ý đến.

Thân mình Mạnh Phát Ảnh hơi cứng lại, đột nhiên nhớ trước kia trên TV từng xem rất nhiều cơ quan đều được thiết lập phía sau ngăn tủ, hơn nữa, cơ quan đó đều có chốt bí mật là lọ bát linh tinh gì đó.

Nghĩ đến đây Mạnh Phát Ảnh trở nên kích động, đương nhiên, cũng hơi khấn trương, giống như đang đi thám hiểm. Vừa sợ hãi, vừa chờ mong.

Nàng từng bước đến gần ngăn tủ đó, sau đó khẽ xoay cái bát và nghiên mực, nhưng không có gì xảy ra, đây thực sự không phải cơ quan.

Đôi mắt của nàng nhìn về miếng ngọc, có khi nào cơ quan đặt ở đó?

Nàng vừa định chạm vào miếng ngọc thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có một ánh mắt bắn về phía nàng. Giác quan thứ sáu của nàng luôn cực kì chuẩn, cũng do sự phụ thần trọng luyện cho nàng. Một khi có chút khác thường nàng đều cảm thấy được. Tuy rằng hiện giờ ánh mắt kia không mãnh liệt, nhưng nàng vẫn cảm giác được, hơn nữa, cũng có thể đoán được ánh mắt kia từ trên giường nhìn nàng.

Mạnh Phát Ảnh cả kinh, chỉ có Nhu phi trên giường, nhưng đang bị trúng độc, độc tính khó hiểu, không thể nào tỉnh lại nhanh như vậy, hơn nữa vừa rồi nàng đã điểm huyết ngủ của Nhu phi, sao có thể?

Nàng đang làm chuyện nguy hiểm vào lúc nguyệt hắc phong cao nên khi cảm nhận được ánh mắt đó, nói nàng không sợ là giả.

Máu trong người Mạnh Phát Ảnh như đông lại, trong lòng toát ra hàn khí, bàn tay đã rịn ra mồ hôi. Giống như đang xem phim kinh dị, đến một nơi rất đáng sợ, trong đêm tối đột nhiên cảm nhận được có ánh mắt đang theo dõi mình.

Tình cảnh như vậy, có thể không sợ sao?

Nhưng lúc này không phải là lúc suy nghĩ vấn đề kia, cũng không thể sợ hãi, sợ hãi không những không giải quyết được vấn đề mà còn làm cho bản thân lâm vào tình cảnh nguy hiểm hơn.

Lúc này việc quan trọng nhất là che dấu bản thân, không để Nhu phi nghi ngờ. Cũng may nàng rời giường không xa, mới chỉ đi vài bước, mà khi đứng bên giường cũng có thể nhìn được phiến ngọc kia.

Hiện tại nàng đưa lưng về phía giường, Nhu phi cũng bất động muốn tiếp tục quan sát nàng, nhưng Nhu phi không biết nàng đã phát hiện ra. Do vậy nàng vẫn còn cơ hội.

“Ôi, phiến ngọc này thật đẹp, ta chưa từng thấy phiến ngọc nào đẹp như vậy.” Mạnh Phát Ảnh cố gắng áp chế sự kinh hoàng trong lòng, giả bộ nàng đang bị phiến ngọc kia hấp dẫn, giọng nói vui sướng, đưa tay nâng phiến ngọc lên thì thảo nho nhỏ như chỉ để mình nghe “Oa, ngọc này thật đẹp, óng ánh trong suốt,

không tý tạp chất, sờ vào vô cùng thích.” Mặc dù nói rất nhỏ nhưng nàng tin Nhu phi nhất định có thể nghe thấy.

Khi nhắc ngọc lên ngọc không bị gắn trên bàn, điều này chứng minh cơ quan không ở trên ngọc.

Nàng thầm thở dài nhẹ nhõm, sau đó nói khẽ nhưng vẫn đủ cho Nhu phi nghe thấy, “Haiz, ngọc này so với ngọc lần trước phụ thân cho ta tốt hơn gấp trăm lần, chờ phụ thân trở về lại nhờ tìm ột khối thật tốt.”

Giọng nói mang theo vài phần chờ mong, lại lưu luyến nhìn phiến ngọc lần nữa.

Sau đó nàng từ từ xoay người lại liền nhìn thấy Nhu phi ngồi trên giường, “Mẫu phi, người đã tỉnh.” Tuy rằng kinh hãi đến nỗi toàn thân cứng đờ, nhưng lại vui sướng nói, khuôn mặt tràn đầy vui mừng, giọng nói cũng mang vài phần cảm động.

Vừa nói vừa nhanh chóng đến bên giường, động tác tự nhiên, không có nửa điểm khẩn trương, cũng không có chút khác thường. Hơn nữa nàng chủ động đến trước mặt Nhu phi để chứng minh sự trong sạch của mình. Nhưng trong lòng cũng âm thầm kinh hãi.

Nàng chỉ vừa mới cảm thấy ánh mắt đó mà khi quay lại đã thấy Nhu phi ngồi trên giường.

Trong nháy mắt khi nàng chuyển thân, cảm xúc trong mắt Nhu phi chưa kịp che dấu, thoáng nhìn nàng nhận ra được sự nguy hiểm ngoan tuyệt, còn mang theo vài phần sát ý.

Cũng may sau khi nàng xoay người, Nhu phi liền che dấu hết cảm xúc đó. Khi thấy nàng vui mừng thì cũng khẽ cười như bình thường, chậm rãi nói “Đã trở thể này sao Phất nhi còn ở đây?”

Nàng biết nếu như khi này nàng lộ ra nửa điểm sơ hở có thể Nhu phi sẽ giết nàng ngay lập tức. Ngay cả người sống Nhu phi có thể giấu không cho Hiên Viên Diệp và Hoàng thượng tìm thấy thì giấu người chết càng thêm đơn giản. Nghĩ đến đây hàn khí trong lòng lại tràn ra, vừa rồi thật nguy hiểm.

Nhưng nàng vẫn khẽ cười, nhẹ giọng giải thích “Mẫu phi đột nhiên té xỉu trong yến hội, sau khi Lưu thái y kiểm tra nói mẫu phi bị trúng độc.”

Mạnh Phát Ảnh vừa nói vừa đến bên giường, tùy ý ngồi xuống. Không có nửa điểm phòng bị, cũng không có chút khác thường.

Mắt Nhu phi hơi lóe, sau đó kinh ngạc nói, “Cái gì? Trúng độc? Con nói bản cung trúng độc? Ai dám hạ độc bản cung?”

Thanh âm Nhu phi mang theo kinh ngạc, nhưng trong mắt Mạnh Phát Ảnh lại thấy Nhu phi đang thử mình.

Tất nhiên Mạnh Phát Ảnh hiểu được tâm tư của nàng, nên theo ý của nàng nói, “Mẫu phi, khẳng định người không thể ngờ được người đó là ai, nàng chính là Lan Mai bên cạnh Thái hậu.”

Nhu phi hơi giật mình nhưng lập tức kinh hô, “Người nói là nha đầu Lan Mai?” Thanh âm Nhu phi tràn đầy kinh ngạc, biểu tình sững sờ, không thấy chút giả dối. Hiển nhiên Nhu phi cũng không ngờ Lan Mai sẽ giúp mình.

Nếu ngay cả Nhu Phi cũng không ngờ Lan Mai sẽ giúp mình, rút cục Lan Mai làm vậy vì cái gì?

“ Đúng vậy, hóa ra Lan Mai muốn hãm hại Phất nhi, trước đó đã hạ độc lên tay áo Phất nhi. Cũng may về sau điều tra được, nàng cũng đã thừa nhận, Phất nhi mới được rửa oan. Mẫu phi, người nói có phải nàng rất ghê tởm hay không?” Mạnh Phát Ảnh vẻn môi ủy khuất nói, cuối cùng còn cố ý hỏi Nhu phi.

Tuy nàng rất rõ ràng độc là do Nhu phi tự hạ, nhưng nàng thay Lan Mai đến trách móc Nhu phi, lại cố ý không nói quá trình điều tra, để cho Nhu phi âm thầm sốt ruột.

Nhu phi hơi sững sờ, trong mắt như có điều gì nhanh chóng xẹt qua, lại không thể không nói theo Mạnh Phát Ảnh “Ừ, thật không ngờ.”

Nhu phi quả thực là hồ ly, chỉ nói ra mấy chữ, sau đó không tiếp tục nói gì nữa.

“Đúng vậy, đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm, người nói xem, bình thường là một người tốt không ngờ lại ngoan độc như vậy” Mạnh Phát Ảnh khép hờ mắt, khẽ thở dài, giọng nói mang theo phần nộ.

Nhu phi không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa, dù sao lúc đó Nhu phi ngất đi không biết gì, sợ sẽ nói gì sai, nhẹ nhàng nhìn Mạnh Phát Ảnh thân thiết nói, “Chuyện đã được điều tra xong, con không sao là tốt rồi.”

“Vâng, mẫu phi nói đúng, cũng may đã điều tra ra mọi chuyện, Phất nhi không sao.” Mạnh Phát Ảnh sao không hiểu tâm tư nàng, phụ họa nói theo, nàng biết hiện tại Nhu phi không biết sự việc kia được điều tra như thế nào.

“Sao chỉ có mình con ở đây, mọi người đi đâu hết vậy?” Nhu phi thấy trong phòng không có một người, sắc mặt trầm xuống, giọng nói mang theo khác thường.

“Vừa rồi Phất nhi bảo tiểu cung nữ bên người đi nấu ấu phi một bát canh giải độc, những người khác thì đi nghỉ vì đã quá muộn.” Mạnh Phát Ảnh thấy sắc mặt Nhu phi khê đối, âm thầm cả kinh nhưng vẫn từ từ giải thích.

Thanh âm trầm thấp, không có nhiều khác thường.

“Vậy à.” Nhu phi cúi đầu đáp lời, nụ cười hơi cứng ngắc, sau đó nhẹ giọng hỏi Mạnh Phát Ảnh, “Muộn như vậy rồi sao con vẫn ở đây, về trễ sẽ khiến Thái Hậu lo lắng đó.”

Giọng nói Nhu phi mềm nhẹ như bình thường nhưng Mạnh Phát Ảnh lại cảm thấy vài phần nguy hiểm trong đó. Nàng nghĩ nếu trả lời không tốt sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nếu Nhu phi thực sự nghi ngờ nàng nhất định sẽ giết người diệt khẩu.

“Ai nha, Phất nhi thiếu chút nữa quên mất, Điện hạ còn đang ở chỗ Thái hậu chờ Phất nhi. Vì Phất nhi lo lắng ấu hậu nên nói với Điện hạ tới thăm mẫu phi một chút không ngờ lại thành lâu như vậy, sợ là Điện hạ sẽ tức giận.”

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên đứng lên thấp giọng kinh hô, khuôn mặt tràn đầy ảo não sốt ruột.

Nàng cố tình nói Hiên Viên Diệp đang đợi nàng là cố ý để Nhu phi biết Hiên Viên Diệp cũng biết nàng đến Nhu Tâm Cung.

Nàng tin rằng dù Nhu phi có nghi ngờ nàng cũng không dám làm gì.

Sau khi nghe nàng nói Nhu phi hơi run, sau đó tươi cười nhẹ nhàng nói, “Con đó, như vậy mà cũng quên, nhờ Diệp nhi lại hiểu nhầm con thì sao. Nếu Diệp nhi đang đợi thì con nhanh trở về đi, mẫu phi không sao rồi, nếu thực sự có gì thì chỉ cần gọi mấy cung nữ lại đây là được rồi.”

“Vâng vâng, cảm ơn mẫu phi, Phất nhi xin cáo lui.” Mạnh Phát Ảnh gật đầu, sau đó lo lắng dặn dò Nhu phi, “Mẫu phi phải nghỉ ngơi thật tốt, mai Phất nhi và Điện hạ lại đến thăm mẫu phi.” Giọng nói mang theo ý cười và quan tâm.

“Được rồi, được rồi, con đi đi.” Nhu phi khẽ khoát tay cười đuổi nàng.

Mạnh Phát Ảnh xoay người rời khỏi Nhu Tâm Cung. Sau khi Mạnh Phát Ảnh rời đi, nụ cười trên mặt Nhu phi biến mất, thay vào đó là sự ngoan tuyệt lạnh băng.

Sau khi Mạnh Phát Ảnh rời khỏi Nhu Tâm Cung không cách nào xua đi cảm giác sợ hãi trong lòng.

Nhu phi bị trúng độc, đứng ra theo lời Lưu thái y nói phải đến ngày mai mới có thể tỉnh, hơn nữa nàng còn điểm huyết ngủ của Nhu phi, sao Nhu phi có thể tỉnh nhanh như vậy.

Nhu phi này quả thật quá đáng sợ.

Nếu lúc này ánh mắt nàng có chút nào khác thường chỉ sợ không thể ra khỏi Nhu Tâm Cung. Xem ra nàng đã đánh giá thấp năng lực của Nhu phi, bây giờ nghĩ lại thật đúng là nguy hiểm.

Sau khi Nhu phi tỉnh lại tiểu cung nữ thân cận của Nhu phi nhất định sẽ kể cho Nhu phi chuyện gì đã xảy ra, đến lúc đó Nhu phi sẽ nghi ngờ nàng, nếu muốn đến Nhu Tâm Cung điều tra thêm lần nữa khẳng định là không thể.

Dù sao cũng chỉ là suy đoán của nàng, không thể để cho Hoàng thượng và Hiên Viên Diệp trực tiếp điều tra. Ngộ nhờ Nhu phi thật không bị giấu ở đó sẽ đánh rần động cỏ, chọc Nhu phi giả tức giận, Nhu phi thật sẽ gặp nguy hiểm.

Đang suy tư thì thân mình bị ai ôm trọn. Khi này ở Nhu Tâm Cung đã bị dọa ắt hồn, bây giờ lại đột ngột bị ôm khiến nàng cả kinh hét lên “AAAA!”

Thân mình khẽ run.

“Sao vậy? Là ta!” Hiên Viên Diệp thấy nàng run thầm sợ hãi, ôm nàng chặt hơn, thấp giọng nói bên tai nàng. Có thể quá mức khẩn trương mà không dùng bốn vương mà dùng ta.

Mạnh Phát Ảnh nghe được tiếng của hắn rất cuộc thả lỏng, nhẹ nhàng dựa vào lòng hắn.

“Rốt cuộc như thế nào? Ta ở Vinh Thọ Cung đợi mãi không thấy nàng, đến chỗ Tinh nhi cũng không tìm được nàng, rốt cuộc nàng đi đâu vậy?” Hiên Viên Diệp cảm thấy Mạnh Phát Ảnh có chút khác thường, vội vàng ôm chặt nàng vào lòng, thấp giọng hỏi, giọng nói mang theo lo lắng.

Hắn vốn cho rằng nàng và Hiên Viên Tinh có gì muốn nói nên cũng không vội đi tìm nàng. Nhưng chờ thật lâu cũng không thấy nàng quay lại nên đến chỗ Hiên Viên Tinh tìm nhưng chỉ thấy Hiên Viên Tinh uống say ngủ trên giường mà không thấy nàng đâu.

Lúc đó hắn sợ hãi hỏi Hiên Viên Tinh, nhưng Hiên Viên Tinh say đến không biết gì, chỉ nói hồ đồ.

Hắn nhanh chóng rời đi tìm nàng, không ngờ ra đến đây thì thấy nàng. Lúc đó lòng hắn mới an ổn nhanh chóng chạy lại ôm nàng, không ngờ lại làm nàng sợ hãi. Hắn biết nàng luôn cực kỳ bình tĩnh, không thể chỉ vì hắn ôm mà bị dọa thành như vậy, nhất định đã xảy ra chuyện gì.

“Ta vừa mới ở Nhu Tâm Cung.” Mạnh Phát Ảnh không muốn giấu hắn, thấp giọng nói, chỉ là nhớ tới chuyện vừa rồi vẫn còn sợ hãi, khẽ nép vào lòng hắn. Nếu như khi đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn nàng có thể sẽ không thể gặp hắn nữa!

Nghĩ đến tình huống đó trong lòng Mạnh Phát Ảnh rầu rĩ không vui, nhớ lại bộ dáng thống khổ của Hiên Viên Tinh, nàng liền vô thức nắm lấy tay hắn.

Nàng không dám nghĩ nếu như hai người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sẽ phải chịu loại đau khổ thấu xương kia.

Sau khi Hiên Viên Diệp nghe được lời của nàng thân mình lập tức cứng đờ, đẩy nàng ra, đôi mắt nhìn thẳng nàng kinh hô. “Nàng nói gì, nàng vừa ở Nhu Tâm Cung? Ai bảo nàng tới đó?”

Giọng nói của hắn mang theo sự khẩn trương, tay nắm lấy bờ vai nàng thật chặt khiến nàng khẽ đau.

Qua chuyện vừa xong, nữ nhân ở Nhu Tâm Cung kia nhất định sẽ nghi ngờ, đã trễ như vậy nàng còn ở đó có biết là rất nguy hiểm không, tuy Lưu thái y đã nói nữ nhân kia mái mới tỉnh nhưng ngộ nhờ...

Nghĩ đến đây lòng hắn không khỏi sợ hãi...

Mạnh Phát Ảnh biết hắn đang lo lắng ỉn nên không để ý đến đau đớn trên vai mà nhẹ giọng nói, “Ta không phải không có chuyện gì sao?”

Tuy giọng nàng khẽ cười nhưng thân mình lại khẽ run tựa vào lòng Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp biết mình hơi kích động, ôm chặt nàng, môi khẽ nói bên tai nàng, “Nàng có biết làm như vậy nguy hiểm thế nào không, nàng sao có thể?”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn, còn hơi run rẩy, hắn thực sự sợ, một nỗi sợ chưa từng có.

Thật may mắn nàng đã an toàn trở lại.

“Được rồi, ta biết rồi.” Mạnh Phát Ảnh dựa vào lòng hắn, nhỏ giọng nói, nàng sẽ không mạo hiểm một lần nữa, nàng còn muốn đi cùng hắn suốt đời.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Hiên Viên Diệp hơi do dự nhưng vẫn khẽ nói, với bộ dáng vừa rồi nhất định khi nàng ở Nhu Tâm Cung đã xảy ra chuyện gì đó.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, trong lòng khê mâu thuẫn, không biết có nên nói chuyện đó cho Hiên Viên Diệp không, nhưng vừa nghĩ hần chỉ mới nghe nàng nói đến Nhu Tâm Cung đã nổi giận, nếu hần biết chuyện vừa rồi có phải sẽ bóp chết nàng ngay không.

“Nàng tốt nhất đừng lừa gạt bổn vương.” Hiên Viên Diệp thấy nàng do dự cũng đoán ra tâm tư nàng, khê uy hiếp.

Khê dừng một chút lại ngoan ngoãn đỡ dành, “Nói đi, dù đã xảy ra chuyện gì ta cũng sẽ không tức giận.”

Hần nghĩ Nhu phi vẫn chưa tỉnh nên sẽ không có chuyện gì lớn.

Nghe hần nói vậy, Mạnh Phát Ảnh khê ngắc đầu, hít một hơi thật sâu mới bắt đầu nói, “Ta vốn muốn đến Nhu Tâm Cung tìm xem có cơ quan nào không, Muốn xem Nhu phi thật có thể bị giấu trong Nhu Tâm Cung hay không.”

Mắt Hiên Viên Diệp khê chớp, mặt trầm tư, khê môi hơi cong thấp giọng nói, “Bổn vương cũng có nghi ngờ nên đã đến Nhu Tâm Cung điều tra vài lần mà không có phát hiện gì, nên mẫu phi nhất định không bị giấu ở Nhu Tâm Cung.”

“Ồ.” Mạnh Phát Ảnh nghe được lời hần hơi sững sốt, hóa ra hần đã sớm đi điều tra mà không có phát hiện gì, như vậy khẳng định Nhu phi thật không có ở Nhu Tâm Cung.

“Đừng đánh trống lảng, nói tiếp sau đó xảy ra chuyện gì đi?” Hiên Viên Diệp thấy nàng ngu ngơ nên thúc giục, hần không biết chuyện gì đã dọa nàng thành như vậy.

Khê môi Mạnh Phát Ảnh hơi giật giật, cái gì mà đánh trống lảng, rõ ràng chính hần nói chuyện đó mà, thật oan uổng cho nàng.

“Ta đi thăm...dò xét...xem xét trong phòng... nhưng không tìm thấy gì.” Mạnh Phát Ảnh khê hé môi nói nhỏ, tuy Hiên Viên Diệp gần nàng như vậy, đêm khuy tĩnh lặng nhưng vẫn có chỗ nghe không rõ.

Mà hai mắt nàng lại nhìn về hai bên, không dám nhìn thẳng Hiên Viên Diệp. Thật ra nàng không muốn cho Hiên Viên Diệp biết vì nếu hần biết nàng vừa tìm được đường sống trong chỗ chết chỉ sợ hần sẽ hận bản thân không thể tự mình giải quyết nàng.

“Muộn quá rồi, chúng ta về đi.” Mạnh Phát Ảnh lại để hần ôm vào lòng, ôn nhu nói, nàng thừa nhận bản thân hơi khiếp đảm nên nàng dùng sắc dụ hần.

“Sau đó?” nhưng Hiên Viên Diệp không muốn tha cho nàng nhanh như vậy, ôm chặt lấy nàng, nhìn thẳng nàng, không cho nàng cơ hội trốn tránh.

Tuy nàng chủ động là sự dụ hoặc rất lớn đối với hần, nhưng hần vẫn rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra, những chuyện khác không quan trọng, quan trọng nhất là phải giáo huấn cho nàng một chút, không cho nàng mạo hiểm như vậy nữa.

“Sau đó, sau đó...” bình thường nàng rất nhanh miệng nhưng bây giờ lại lắp bắp, trốn tránh ánh mắt nghiêm khắc của Hiên Viên Diệp, trong lòng bắt đầu bồn chồn.

Vì quá xúc động nên nàng mới đến cung của Nhu phi, sau nghĩ lại nàng cũng thấy hối hận hướng chỉ là Hiên Viên Diệp.

“Nàng thấy nàng có thể lừa bổn vương sao?” Mắt Hiên Viên Diệp hơi nhàu lại, giọng nói trở nên nghiêm khắc, “Nàng không ngại thử một chút chứ, nhưng hậu quả...”

Giọng nói của hần tràn đầy uy hiếp.

Thân mình Mạnh Phát Ảnh hơi cứng lại, bình thường nàng cứng rắn, quyết đoán như vậy, không biết vì sao lúc này không thể chống lại ánh mắt nghiêm khắc của Hiên Viên Diệp, thậm chí còn thấy mình giống một đứa nhỏ mắc lỗi.

“Sau đó Nhu phi tỉnh lại, ta rõ ràng đã điểm huyết ngủ của nàng, nhưng chỉ trong chốc lát nàng đã ngồi dậy, nhưng may mà ta cảm thấy nàng nhìn ta, nên...” Mạnh Phát Ảnh biết mình không lừa được hần nên cứ trực tiếp nói thẳng ra đi, dù sao đi lên cũng là đao đi xuống cũng là đao.

Hiên Viên Diệp đột nhiên dùng sức nắm bờ vai nàng khiến nàng đau đớn, Mạnh Phát Ảnh không khỏi xuýt xoa, đang nói đành dừng lại.

“Nữ nhân đáng chết này.” Sắc mặt Hiên Viên Diệp cực kỳ khó coi, trong bóng đêm vẫn thấy được sự âm trầm, ánh mắt nhìn thẳng nàng mang theo sự tức giận kinh tâm thị huyết.

Không ai biết lúc này hắn đang rất sợ hãi, không thể khống chế lực đạo của mình vì muốn xác nhận nàng hiện tại vẫn chân thực rõ ràng đứng trước mặt hắn.

“Nàng có tin bốn vương lập tức bóp chết nàng?” Hiên Viên Diệp nghiêng răng nói, lúc này hắn đang tức giận đến cực điểm, cũng sợ hãi đến cực điểm khi nghe nàng nói nữ nhân kia đột nhiên tỉnh dậy ngồi trên giường nhìn nàng, hắn chỉ cảm thấy máu trong người như đông cứng.

Rốt cuộc nàng có biết nàng đang làm gì không, nói không chừng nàng không thể sống mà ra khỏi Nhu Tâm Cung.

Xem ra hắn đã sử dụng nàng quá rồi.

Mắt Mạnh Phát Ảnh khép hờ, không nói gì thêm, nàng biết nàng sai nên tự giác có thái độ nhận sai.

Nàng không sợ Hiên Viên Diệp trách móc vì nàng biết hắn phản ứng kịch liệt như vậy vì hắn quan tâm nàng.

“ Thế nào, nàng không thể nói gì thì không nói sao?” Hiên Viên Diệp thấy bộ dáng cực kỳ thuận theo của nàng có chút mềm lòng, nhưng vừa nghĩ đến nàng dám mạo hiểm như vậy liền lạnh giọng nói.

Lần này hắn không thể dễ dàng tha thứ như vậy, bằng không nữ nhân này về sau sẽ làm ra chuyện gì cũng không biết. Hắn biết với cá tính trời không sợ đất không sợ này của nàng chuyện gì nàng cũng dám làm.

Có thể lấy toàn bộ bạc của Bạch phủ giữa đêm.

Có thể đào hôn thành công trong ngày đại hôn của hắn.

Có thể trong vòng vài ngày trở thành Thần y ở nước Bắc Nguyên.

Nữ nhân này có chuyện gì mà không dám làm.

Mặc dù biết năng lực của nàng nhưng hắn cũng không dám để nàng mạo hiểm như vậy.

“Hả?” Mạnh Phát Ảnh hơi kinh ngạc, vốn nàng nghĩ chỉ cần ngoan ngoãn nhận sai thì Hiên Viên Diệp sẽ bỏ qua cho nàng, sẽ không so đo với nàng, chẳng lẽ nàng đoán sai sao?

Thấy gương mặt kinh ngạc của nàng, Hiên Viên Diệp mím môi tức giận, nữ nhân này thật đáng đánh, tưởng rằng chỉ cần nhận sai sẽ không sao sao. Đúng, lần này nàng vận khí tốt nên không sao, đến lần sau vận khí của nàng còn có thể tốt như vậy không.

Càng nghĩ càng giận, càng sợ hãi. Hắn đột nhiên ôm nàng chạy ra ngoài Cung, gương mặt âm trầm nổi giận.

“Này, này chúng ta nói cho Thái hậu một tiếng đi, nếu không Thái hậu sẽ lo lắng.” Thân mình Mạnh Phát Ảnh đột nhiên căng thẳng, hắn như vậy nàng thật sự hơi sợ, muốn đến chỗ Thái hậu, hoặc là...

“Tốt nhất nàng câm miệng cho bốn vương.”

Bước chân Hiên Viên Diệp hơi dừng lại, ánh mắt tức giận càng thêm rõ ràng, bây giờ nàng còn sợ Thái hậu sẽ lo lắng sao, sao lúc ở Nhu Tâm Cung không nghĩ đến hắn sẽ lo lắng cho nàng ư, nữ nhân này thật đáng chết.

Vì vậy hắn không để ý tới nàng nữa mà tiếp tục đi thẳng về phía trước.

“Người đến Vĩnh Thọ Cung bẩm với Thái hậu rằng bốn vương mang theo Vương phi trở về rồi.” Nhưng vẫn nhớ tới Thái hậu đang chờ bọn họ, hắn liền trầm giọng phân phó thị vệ.

Thị vệ thấy ánh mắt như muốn giết người của Hiên Viên Diệp, thân mình run rẩy nhanh chóng xoay người dời đi.

Thân mình Mạnh Phát Ảnh không khỏi run rẩy, ngay cả một tia hy vọng cuối cùng của nàng cũng bị hấn hủy diệt, thân mình bị hấn ôm chặt không thể nào chạy trốn. Hơn nữa nếu nàng thực sự chạy trốn thì sẽ càng chọc giận hấn, chỉ sợ hậu quả càng nghiêm trọng hơn.

Do đó nàng chỉ có thể mặc hấn ôm nàng ra khỏi Hoàng cung.

“Vương gia...” Ra khỏi cung, Tốc Phong chờ ở ngoài cung vội vàng ra đón, khi nhìn thấy gương mặt tức giận của Hiên Viên Diệp không khỏi kinh sợ, nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh bị Hiên Viên Diệp ôm chặt liền hiểu rõ.

Chỉ có Vương phi mới có thể làm cho Điện hạ xúc động đến vậy. Nhưng không biết lần này xảy ra chuyện gì, nhìn bộ dáng của Điện hạ có vẻ như rất nghiêm trọng.

“Vương gia, Vương phi, xe ngựa ở phía trước...” Tốc Phong khép hờ mắt cung kính nói, để cho Hiên Viên Diệp ôm Mạnh Phát Ảnh lên xe ngựa.

Nhưng hấn vừa nói xong đã thấy Hiên Viên Diệp dùng khinh công mang Mạnh Phát Ảnh đi, không thèm để ý đến xe ngựa, nháy mắt đã không thấy bóng người đâu nữa.

Tốc Phong hoàn toàn ngây người, cũng đâu cần vội vã đến vậy, sao không lên xe ngựa ngồi. Xem ra lần này Điện hạ thực sự bị chọc giận, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Trong lòng Tốc Phong không khỏi toát mồ hôi lạnh thay Mạnh Phát Ảnh. Hấn chưa từng thấy Điện hạ như vậy, bộ dáng vừa rồi của điện hạ thật khiến người khác sợ hãi, hậu quả lần tức giận này của Điện hạ sợ là rất nghiêm trọng.

Không ai ngồi xe ngựa vậy hấn chỉ có thể đánh xe không trở về.

Hiên Viên Diệp ôm Mạnh Phát Ảnh dùng khinh công chạy trong bóng đêm, tốc độ của hấn thiếu chút nữa làm Mạnh Phát Ảnh kêu lên nhưng vẫn kiềm chế được. Vì nàng biết Hiên Viên Diệp cố ý làm vậy để trừng phạt nàng, nàng có thể cảm nhận rất rõ sự phẫn nộ của hấn. Nàng không biết tiếp theo Hiên Viên Diệp sẽ làm gì nàng, lúc này trong lòng đã bắt đầu sợ hãi.

Không mất bao lâu đã đến Nghê Vương phủ, gương mặt Hiên Viên Diệp vẫn âm trầm, không nói một chữ trực tiếp mang nàng vào phòng của bọn họ.

Đến ngoài phòng hấn dùng chân trực tiếp đá làm cửa rơi xuống đất, khéo môi Mạnh Phát ảnh giật giật, âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Hấn thực khủng bố...

Cũng may cửa phòng ngủ không khóa nên không cần đá.

Nhưng vừa mang nàng vào phòng, hấn liền nhanh chóng đóng cửa lại.

Sau đó mới đặt nàng xuống đất nhưng vẫn chưa hoàn toàn buông nàng ra, đôi tay vẫn ôm chặt nàng, khuôn mặt tràn đầy lửa giận, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng.

“Không phải chàng muốn đánh ta chứ?” Mạnh Phát Ảnh cực lực nuốt nước miếng thấp giọng nói.

Cũng khó trách nàng sợ như vậy, vì bộ dáng hấn hiện tại quá kinh khủng.

“Nàng cứ nói đi?” Mắt Hiên Viên Diệp hơi híp lại, chậm rãi nói ra từng chữ.

Thanh âm của hấn không lớn, trong trầm thấp còn mang theo mềm mại, nhưng vào tai Mạnh Phát Ảnh lại như âm thanh đòi mạng từ địa ngục, thật khủng bố.

Thân thể của nàng hoàn toàn cứng đờ.

66. Chương 67: Hấn Điên Cuồng, Giận Đánh Nhu Phi

Nàng muốn nói vài câu, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tức giận của hấn khiến nàng không thể nào mở miệng nói.

“Người nói sẽ không tức giận cơ mà.” Nàng đột nhiên nhớ lại lúc trước hắn đã nói là hắn sẽ không tức giận, nhưng bây giờ...

” Phải!” Hiền Viên Diệp có chút chán nản, nữ nhân này, đến giờ phút này vẫn còn muốn chinh hắn.

Hắn đã nói sẽ không tức giận nhưng đây là do hắn không nghĩ rằng nàng sẽ có hành động mang tính nguy hiểm – điểm huyết đạo nữ nhân đó. Nếu lúc nàng điểm huyết đạo, nữ nhân đó vừa khéo tỉnh lại, hiện tại nàng còn có thể đứng ở chỗ này, khiến hắn tức giận, khiến hắn phát hỏa sao?

“Người là nam nhân, quân tử nhất ngôn cửu đỉnh.” Nàng thấy hắn chỉ khẽ phải một tiếng cũng không nói thêm gì nữa, vội vàng thấp giọng nói, thanh âm rất nhẹ, mang theo vài phần thận trọng.

“Sao?” Hiền Viên Diệp đầu lông mày hơi nhíu lên, tốt lắm, làm chuyện như vậy mà vẫn muốn uy hiếp hắn, nàng quả thực quá to gan. Hắn muốn chờ xem nàng rốt cuộc có thể nói những gì?

“Cho nên coi như chưa có gì xảy ra đi.” Thấy hắn vẫn dùng âm thanh nhẹ nhàng, nàng bạo gạo đưa ra đề nghị. Nhìn biểu tình của hắn lúc này, có vẻ như không đáng sợ như khi nãy, hoặc là, hắn đã bớt tức giận.

“Thôi.” Môi hắn khẽ nhúc nhích, phối hợp ý của nàng, nhẹ nhàng thở ra hai chữ, nghe không ra quá nhiều cảm xúc, cho nên cũng có thể lý giải là hắn đã đồng ý.

“Tốt lắm.” Nàng rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghe thanh âm của hắn mềm nhẹ như thế liền cho là hắn đã thật sự đồng ý.

“Nàng cảm thấy ta sẽ tha cho sao?” Chính là, nụ cười trên khuôn mặt nàng còn chưa kịp tắt, sắc mặt hắn đã trầm xuống, lại từng chữ từng chữ từ từ nói. Như vậy coi như xong, nàng về sau làm sao có thể nhớ lâu đây, bình thường nàng tùy ý đã thành thói quen rồi.

Mạnh Phát Ảnh chán nản, người này thật quá đổi phức tạp đáng ghét, nàng cho là hắn đã thật sự đồng ý, hại nàng cao hứng hụt một phen. Hừ! Hiền Viên Diệp quả thật phức tạp, âm hiểm không ai sánh bằng.

Tính tình của nàng tuy cũng rất trầm ổn, cẩn thận, nhưng ai mà chẳng có giới hạn chứ, nàng đã nói thế rồi mà hắn cũng không buông tha cho nàng, vì thế bắt đầu bực bội, “Vậy người nói đi, ta phải làm sao?”

“Thế nào? Nàng vẫn còn chưa chừa ư?” Hiền Viên Diệp hí mắt, lộ ra một cổ nguy hiểm khác thường, nữ nhân này, không có nửa điểm hối hận.

“Muốn giết, muốn chém, tùy người.” Nàng lườm hắn, muốn gì thì làm đi “Trực tiếp đến đi.”

“Gì cơ?” Đầu lông mày hắn lại nhíu lên, nguy hiểm nơi đáy mắt tràn ra, muốn giết, muốn chém tùy hắn, còn muốn đến trực tiếp ư?

” Nàng có chắc chắn không?” Hiền Viên Diệp nghiêng rằng nghiêng lợi gằm nhẹ, đến thời điểm này, nàng căn bản vẫn không có ý muốn nhận sai, cũng có thể nàng cũng không cảm thấy mình rõ ràng đã quá liều lĩnh, nếu cứ như thế này, lần sau xảy ra chuyện gì, cam đoan nàng sẽ vẫn còn làm như vậy.

Nếu nàng đã nói như vậy, hắn sẽ cho nàng biết thế nào là trực tiếp.

“Người? Người muốn làm gì?” Mạnh Phát Ảnh mặc dù rất kiên quyết, nhưng nhìn thấy bộ dáng của hắn cùng với ánh mắt nguy hiểm sắc bén như muốn chém nàng ra mấy mảnh thì có chút lo lắng.

“Thế nào, đã biết sợ rồi sao?” Hiền Viên Diệp giận dữ lườm nàng một cái, âm thanh ngoan độc mang theo tức giận, lời nói hơi dừng một chút nhưng không đợi nàng kịp mở miệng hắn lại tiếp tục, “Đáng tiếc, đã quá muộn rồi”

Khi nói chuyện, hắn đột nhiên ôm lấy nàng, nhanh chóng tới bên giường đặt mạnh nàng xuống.

Cũng may hắn đứng gần chiếc giường, lực ném nàng cũng không mạnh lắm cho nên không có vấn đề gì. Nhưng thân thể Mạnh Phát Ảnh bỗng cứng đờ, chiếc giường này quả là không mềm mại chút nào, nó khiến người ta liên tưởng đến những chuyện rất mờ ám.

Hắn không phải giận quá mà đem nàng ăn luôn chứ?

Tuy rằng nàng bây giờ đã bắt đầu có cảm giác với hắn, về phương diện này cũng không thể như trước kia mà kháng cự hắn, nhưng nàng cũng không muốn dưới tình huống như vậy mà bị hắn ăn luôn đầu.

Dù thế nào cũng là lần đầu tiên của nàng, cần phải rất ăm áp lãng mạn mới được. Làm sao có thể trong tình huống thô bạo như thế này mà làm được chứ?

Hơn nữa, nghe nói lần đầu tiên sẽ rất đau, hắn nổi giận như vậy khiến nàng rất sợ hãi.

“Người, người không thể, ” Tuy rằng nàng biết lời nói của nàng trong lúc này không có sức mạnh, nhưng vẫn vội vàng nói, hai mắt cũng nhìn về phía hắn mang theo sự đề phòng cao độ.

Thấy nàng nhìn hắn với ánh mắt đề phòng, Hiên Viên Diệp có thể đoán được trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, hắn vừa buồn cười lại vừa tức giận. Chẳng lẽ, nàng thật sự cho rằng, hắn lấy cớ nổi giận mà ăn nàng trong tình huống này sao?

“Không thể được sao?” Hiên Viên Diệp khoé môi nhếch lên, ánh mắt cố ý quét khắp toàn thân nàng, âm thanh cũng mang theo vài phần ái muội.

Nàng khó khăn nuốt từng ngụm nước bọt, thân mình cũng càng thêm cứng đờ, nhìn thấy sự ám muội trong đáy mắt hắn, nàng thầm than thở.

“Nàng nói cho Bồn vương biết, hiện tại có cái gì không thể?” Hiên Viên Diệp thấy biểu tình của nàng, đột nhiên cúi người xuống, kề mũi sát bên tai nàng nói.

Mà lúc này trong lòng Mạnh Phát Ảnh cảm thấy rất căng thẳng. Nàng cảm nhận được hơi thở mang theo một chút lo lắng, mang theo một chút ảm ý, phả vào lỗ tai nàng của hắn, có chút tê chút ngứa, nhưng nàng biết bây giờ hắn đang tức giận trong lòng nên càng thêm khẩn trương.

“Sao hả?” Không nghe được câu trả lời của nàng, thân thể hắn lại đè nặng lên người nàng, miệng hắn khẽ cắn cắn vành tai nàng.

“Ta sai rồi, ta biết ta sai rồi.” Mạnh Phát Ảnh chỉ cảm thấy thân thể mình đột nhiên căng thẳng, biết là hắn cố ý trừng phạt nàng nên gấp gáp nói.

Được rồi, nàng sai rồi, cho nên nàng thừa nhận sai lầm, cũng chỉ có như vậy thôi.

Từ trước tới giờ bản tính nàng luôn kiêu ngạo, chưa bao giờ nhận sai trước mặt người khác, huống chi chuyện buổi tối, tuy nàng có sai, nhưng cũng là vì hắn, nàng muốn giúp hắn tìm được Nhu phi. Cho nên dù bây giờ nàng đã nhận sai nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất ỷ khuất.

“Biết sai rồi sao?” Hiên Viên Diệp sao lại không thể nghe ra giọng nàng có phần bất mãn, quay sang phía nàng thấp giọng hỏi.

“Vâng aaaa” Nàng nhanh chóng đáp lời âm thanh vẫn rầu rĩ như cũ không có chút thành ý nào.

“Nói đi, sai ở đâu?” Hiên Viên Diệp con ngươi lóe lên, hỏi lần nữa, mục đích của hắn là muốn nàng nhớ kỹ lần giáo huấn này, khiến nàng nhận thức được sai lầm của mình.

“Ta không nên liều lĩnh trở lại Nhu Tâm cung.” Mạnh Phát Ảnh giật mình, lần này thấp giọng nói, âm thanh cũng có một chút thành ý, không miễn cưỡng như khi nãy.

“Ừ.” Nghe được câu trả lời của nàng, Hiên Viên Diệp lần này hài lòng lên tiếng, hơi dừng một chút sau lại tiếp tục, “Sau thế nào?”

“Sau đó?” Mạnh Phát Ảnh sững sốt, sau đó cái gì chứ? Sau đó nàng không phải nguyên vẹn đi ra sao?? Hơn nữa, còn bị hắn uy hiếp ngược đãi như vậy...

“Về sau...” Hiên Viên Diệp hơi híp mắt, nhưng trong lòng lại thầm cười, bình thường nàng rất thông minh, hôm nay thế nào lại không nghe ra ý tứ của hắn?? Xem ra thực sự hắn đã dọa đến nàng rồi.

Mạnh Phát Ảnh lúc này mới chợt hiểu ý tứ của hắn, thì ra hắn muốn nàng hứa không vi phạm nữa, liền thuận miệng nói, “Về sau không bao giờ đi Nhu Tâm cung nữa .”

Lời này vừa nói ra khỏi miệng nàng thiếu chút nữa đã cắn đứt đầu lưỡi của mình, ông trời ơi nàng thật sự không tin, đây là lời nói do nàng nói ra ư ? Có phải đầu nàng bị hư rồi không? Giờ nàng lại đi cam đoan với hắn như vậy.

Nàng muốn nói, không bao giờ một mình đi vào chỗ nguy hiểm như thế nữa, nhưng sao lại nói ra câu như vậy, ý nghĩa hoàn toàn bị thay đổi rồi.

Hiên Viên Diệp sửng sốt một chút, rất nhanh sau đó lại trầm xuống, lời nàng hứa là như vậy sao? Điều này càng làm cho hắn tức giận hơn nữa. Nữ nhân này, lại còn muốn giận đối với hắn? Nàng không nhận ra sai lầm của mình mà còn giận đối với hắn, thật là quá đáng!!!

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn càng thêm khó coi, gần như biến thành màu đen, xem ra hôm nay không phạt nàng thật nặng, nữ nhân này không thể nhớ được lâu.

“Được, tốt lắm.” Hiên Viên Diệp lại nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, “Xem ra, bổn vương đã quá dung túng cho nàng rồi .”

Hắn ban đầu nghĩ rằng chỉ cần nàng nhận sai, hứa lần sau không làm việc như thế nữa thì việc này coi như xong, dù sao hắn cũng không nở trừng phạt nàng. Nhưng không ngờ tới, vào thời điểm này nàng còn nói ra những lời như vậy.

Trong lúc hắn nói chuyện, thân người hơi tách ra, lập tức đem cả người nàng kéo lại. Tất cả động tác nhanh chóng không cho nàng một chút cơ hội phản kháng, thậm chí nàng cũng không có cơ hội mở miệng.

Toàn thân nàng toát ra mồ hôi lạnh, những động tác của hắn khiến nàng nghĩ đến một khả năng. Hắn không phải muốn đánh nàng chứ, hơn nữa còn là đánh vào mông nàng???

Mà nàng đang trong lúc hoảng loạn, không kịp phản ứng lại, cho đến khi nhìn thấy cánh tay hắn giơ lên cao, hơn nữa hình như là dồn rất nhiều sức lực, vị trí nhắm chuẩn hạ xuống là mông của nàng .

“Hiên Viên Diệp, ngươi không thể đánh ta.” Mạnh Phát Ảnh vội hô lên, nhất là khi nhìn thấy tay hắn đang hạ xuống, nàng càng thêm hoảng sợ.

Nàng lớn như vậy, nhưng chưa từng bị người đánh mông bao giờ, nàng cũng không muốn bị hắn đánh vào mông đâu...

“Bổn vương không thể?” Mắt hắn híp lại, hơi thở nguy hiểm tràn ra, trong thanh âm cũng mang theo vài phần nguy hiểm, nàng lại vẫn dám nói hắn không thể?

Kỳ thực, hắn sẽ không thực sự đánh nàng, chẳng qua là muốn dọa nàng mà thôi, hắn biết nàng rất kiêu ngạo, biết sự quật cường của nàng, cho nên nếu hắn thực sự đánh vào mông nàng, nàng nhất định sẽ phát điên.

Tay hắn cũng chỉ giơ cao lên, cũng chưa hoàn toàn hạ xuống, nàng lại hô lên như vậy thực sự khiến hắn phát bực. Vì thế giả vờ làm như sẽ hạ tay xuống.

“Hiên Viên Diệp, ngươi nếu ...người đánh ta thật, ta... Ta...” Nàng nhìn thấy cái tay cứng như thép của hắn như đang muốn hạ xuống, vừa hoảng hốt vừa xấu hổ vội vàng kêu lên.

“Nếu Bổn vương đánh nàng thật, thì nàng muốn thế nào?” Hiên Viên Diệp nghe được lời uy hiếp của nàng, hai tròng mắt chớp lên, chăm chú nhìn chăm chăm nàng, từng chữ từng chữ từ từ nói, hơi thở nguy hiểm càng thêm rõ ràng.

“Ta, ta, ta sẽ không bao giờ để ý đến ngươi nữa.” Nàng cuống quýt nghĩ ngợi sau đó thấp giọng nói, nếu hắn thật sự đánh vào mông nàng, nàng cam đoan sẽ không để ý hắn nữa.

Bị một nam nhân đánh vào mông, chuyện như vậy, nàng thật sự là không thể chịu đựng được.

“Được, tốt lắm.” Hiên Viên Diệp hơi giật mình, khẽ gầm nhẹ, tốt lắm, nữ nhân này cũng dám uy hiếp hắn như thế sao? Không để ý đến hắn nữa? Tốt lắm, gan nàng quả thật không hề nhỏ chút nào. Bất quá, uy hiếp của nàng, thật sự hữu dụng, bởi vì giờ phút này trong lòng hắn sợ nhất điểm này, dù sao hắn vốn là muốn khiến nàng nhanh chóng yêu hắn, nhưng lại không ngờ xảy ra chuyện như vậy.

Hiện tại, khó khăn lắm mới kiếm nàng trở về bên mình, hắn sao có thể để nàng không thêm quan tâm tới hắn chứ?

Cho nên, khi nghe thấy lời nói của nàng, thân thể hắn hơi khựng lại, sau đó làm ra bộ dáng không làm không được, cũng không muốn chỉ vì một câu nói của nàng, liền cho qua mọi chuyện, nếu không về sau nàng không thêm để ý đến những điều cảm kị nhất định sẽ làm hắn mất mặt.

Tay vẫn quả quyết hạ xuống, nhưng không thực sự đánh nàng.

Dù sao, hắn biết tính tình của nàng, nếu nàng đã nói thế mà hắn vẫn không nghe mà đánh nàng thì có lẽ nàng sẽ bơ mặt thật.

Hắn cũng chỉ làm dáng dọa nàng một chút thôi.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy tay hắn như vẫn muốn đánh xuống, vô cùng sốt ruột nhưng hiện tại nàng đang bị hắn đè nặng, không thể cử động được, cũng không thể phản kháng, nếu hắn đánh nàng thật thì nàng cũng chỉ có thể nhịn xuống thôi!!!

Nghĩ đến đây, đột nhiên nằm xuống vùi mặt vào gối đầu.

Trong lòng nàng mắng thầm, Hiên Viên Diệp, xem như người lợi hại.

Tay hắn còn cách móng nàng một đoạn thì dừng lại. Thấy nàng vùi mặt trong gối đầu, không nhúc nhích khiến hắn cảm thấy buồn cười. Thật ra thì hắn cũng không nỡ đánh nàng. Chỉ là muốn dọa nàng chút thôi.

Hắn cũng không kéo nàng, hắn muốn nhìn xem nàng còn muốn trốn đến bao giờ.

“Bây giờ, bốn vương bỏ qua, còn tái phạm thêm lần nữa thì bốn vương tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình.” Hiên Viên Diệp thu bàn tay của mình, khóe môi kéo ra một tia cười khế, lại như cũ dùng thanh âm nghiêm nghị nói.

Vốn cho là khi nàng nghe thấy lời nói của mình thì sẽ đứng lên, nhưng thật không ngờ, nàng vẫn cứ nằm ở đó, không hề nhúc nhích.

Hiên Viên Diệp hơi sững sốt một chút, tưởng nàng đang then thùng, khóe môi khế nở nụ cười, “Được rồi, đứng lên đi, việc này bốn vương sẽ không so đo, nàng cũng không cần giả bộ nữa.”

Nàng vẫn không động dậy như cũ, cũng không có nhúc nhích, dường như không nghe thấy lời hắn.

Hiên Viên Diệp hơi kinh hãi, nhanh chóng vươn tay ôm lấy nàng, thấy hai mắt nàng vẫn nhắm chặt, khuôn mặt trắng bệch, hoàn toàn hoảng sợ, gấp giọng hô to, “Phát nhĩ, Phát nhĩ.”

Giọng nói hắn không những gấp gấp mà còn có chút run run. Mạnh Phát Ảnh vẫn như cũ, không hề cử động dù chỉ một chút.

Nhìn thấy bộ dáng của nàng, Hiên Viên Diệp có thể xác định, nàng không phải giả bộ, mà là hôn mê thật sự. Khi này vẫn còn rất khỏe mạnh, làm sao có thể đột nhiên té xỉu, chẳng lẽ do choáng váng???

“Người đâu, người đâu...” Giờ phút này hắn vô cùng hoảng sợ, trong lòng dâng lên sự sợ hãi trước nay chưa từng có, ôm lấy tay nàng, hơi thở run run, gấp gấp gọi thị vệ bên ngoài.

Tốc Phong vẫn chưa về, bên ngoài chỉ có một tên thị vệ, nghe thấy tiếng hét của Hiên Viên Diệp liền vội vàng đi đến, đương nhiên, hắn cũng không dám vào bên trong phòng, mà chỉ đứng bên ngoài đại sảnh, cẩn thận hỏi, “Điện hạ, có gì phân phó...”

“Mau, mau đi mời Thái y đến.” Người thị vệ kia vẫn còn chưa nói hết lời, Hiên Viên Diệp đã vội vàng cắt ngang.

Người thị vệ kia ngớ ra, bây giờ đêm hôm khuya khoắt đi chỗ nào kêu Thái y đây? Nhưng hắn cũng không dám cãi lời điện hạ, vì vậy vội vàng đi xuống mời Thái y.

Hiên Viên Diệp nâng nàng dậy, để nàng ngồi thẳng trên giường, sau đó dùng hai tay đặt sau lưng nàng, bắt đầu vận khí cho nàng.

Gương mặt hắn đã đầy mồ hôi, mà nàng ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Hiên Viên Diệp trong lòng càng thêm sợ hãi.

Thế nào đang khỏe mạnh lại đột nhiên té xỉu, chẳng lẽ là nữ nhân kia đã động tay đến nàng khi nàng ở Nhu Tâm cung?

Nghĩ đến khả năng đó, cơ thể hắn đột nhiên cứng đờ, bất thành linh, chỉ cảm thấy từ đầu đến chân lạnh như băng, máu toàn thân đều cứng lại, bàn tay hung hăng nắm thật chặt, hắn bây giờ vừa phần nộ vừa sợ hãi. Móng tay hung hăng cắm vào da thịt, rịn ra vết máu, nhưng hắn một chút cảm giác cũng không có.

Một tiếng trôi qua, thị vệ kia đi thỉnh Thái y vẫn chưa về, không có Túc Phong làm việc thì không thể mau được. Hiên Viên Diệp càng thêm lo lắng.

“Người đâu, đi mời Thái y cho Bồn vương.”

Hiên Viên Diệp lại lớn tiếng quát, âm thanh rống giận mang theo run rẩy.

Nhìn nàng hôn mê, hơn nữa còn không biết là nguyên nhân là gì, giờ phút này lòng hắn nóng như lửa đốt vậy.

“Điện hạ, xảy ra chuyện gì vậy?” Lúc này Túc Phong rốt cục cũng quay về, nghe được tiếng rống giận dữ của Hiên Viên Diệp thì nhanh chóng chạy vào.

Sao đột nhiên lại muốn mời Thái y?

“Nhanh đi tìm Thái y, bất kể dùng cách nào, lấy tốc độ nhanh nhất, mang Thái y đến cho Bồn vương” Hiên Viên Diệp nghe thấy tiếng của Túc Phong thì vô cùng mừng rỡ, nhanh chóng hô lên.

Túc Phong giật mình, tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không ngu ngốc hỏi lại trong hoàn cảnh này, nhanh chóng đi mời Thái y.

Túc Phong không hổ là Túc Phong, không đến một tiếng, liền đem tới một vị Thái y, chính là Lưu Thái y ở yến tiệc hôm nay.

Lưu thái y sau khi trở lại Thái y quán, bởi vì quá mức chấn động, cho nên không buồn ngủ, một mình nghiên cứu phương thuốc của Mạnh Phát Ảnh.

Vừa muốn trở về ngủ thì bị Túc Phong tóm được, không có lấy cơ hội phản kháng, chớ đừng nói chi là cự tuyệt, trực tiếp bị kéo ra khỏi Thái y quán, thẳng đến Nghệ Vương phủ.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?” Đợi cho đến khi lấy lại tinh thần, hít vào một hơi, Lưu thái y vội vàng hỏi, đêm hôm thế này muốn ông đến làm gì đây?

“Không biết.” Túc Phong nhanh chóng trả lời, hắn vừa về Vương phủ, đã bị Điện hạ mệnh lệnh đi tìm Thái y, hắn cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Bất quá, theo bộ dáng gấp gáp của Điện hạ, hẳn là Vương phi xảy ra vấn đề gì đó.

“...” Lưu thái y nghẹn lời, may mắn nhận ra được Túc Phong, bằng không, không thể nào ngoan ngoãn đi theo Túc Phong như thế này.

“Điện hạ, Thái y đã mời tới.” Túc Phong đưa Lưu thái y đến ngoài phòng, thấp giọng nói.

“Tiến vào.” Hiên Viên Diệp không có nửa câu lời thôi dãi dòng, lạnh giọng ra lệnh, trong thanh âm mang theo sự vội vàng.

Túc Phong âm thầm kinh hãi, nghe giọng nói của Điện hạ, sự tình có vẻ hết sức nghiêm trọng, không suy nghĩ nhiều nhanh chóng mở cửa tiến vào.

Lưu thái y nghe thấy giọng nói có chút nghiêm trọng của Hiên Viên Diệp, cũng giật mình, nhanh chóng đi theo Túc Phong vào.

“Lại đây, xem xem nàng rốt cuộc bị làm sao?” Hiên Viên Diệp vừa nhìn thấy Lưu thái y, cũng bất chấp thân phận, nhanh chóng tiến về phía trước túm lấy Lưu Thái y, kéo Lưu thái y tới gần bên giường gấp giọng phân phó.

Lưu thái y tuổi đã cao bị hấn tùm như thế, thất tha thất thểu, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, may nhờ hấn tùm chắc, không ngã sấp xuống, bắt quá đến trước giường, chân bị vấp vào thành giường rất đau đớn. Nhưng nào dám kêu lên, nhanh chóng tới khám bệnh cho Mạnh Phát Ánh.

Khi bắt mạch cho Mạnh Phát Ánh, lông mày Lưu Thái y từ từ nhăn lại, càng lúc càng nhíu thật chặt. Hiên Viên Diệp thấy biểu tình trên mặt Lưu thái y, tim hấn bỗng như bị ai nhéo thật đau.

Một lát sau, Lưu thái y rút cục buông lỏng cổ tay nàng, trên mặt biểu tình vẫn rất phức tạp, hai mày vẫn nhíu lại.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Hiên Viên Diệp nhìn thấy Lưu thái y buông tay ra nàng, cũng không chờ Lưu thái y hành lễ, bắm bảo, liền vội vàng hỏi.

“Hồi Điện hạ, vi thần hổ thẹn, thật sự là không nhìn ra Vương phi vì có gì mà hôn mê.” Lưu thái y vội vàng đứng thẳng người, cẩn thận trả lời, đầu cũng hơi cúi xuống, có chút sợ hãi dưới cơn giận dữ của Hiên Viên Diệp sẽ bị ban cho cái chết.

Hiên Viên Diệp thân mình cứng đờ, ánh mắt bỗng trầm xuống, khóe môi giật giật, run run nói, “Nhìn không ra nguyên nhân, là có ý gì?”

Làm sao có thể nhìn không ra nguyên nhân? Nàng hôn mê, sẽ không thể nào không có nguyên nhân được? Đang khỏe mạnh tuyệt đối sẽ không té xỉu.

“Vi thần thật sự nhìn không ra.” Lưu thái y đầu cúi thấp hơn, thanh âm cũng cẩn thận hơn, hơi dừng một chút, sau lại tiếp tục, “Vi thần cả gan hỏi điện hạ Vương phi trước khi hôn mê, có gì dị thường không?”

“Dị thường?” Hiên Viên Diệp hơi giật mình, thì thào nói nhỏ, muốn nói dị thường là chỉ việc hấn nổi giận muốn đánh mông nàng sao?

Nhưng cũng không thể là vì sợ hấn đánh nàng mà ngất đi được.

“Có thể nhất thời nóng vội nên mới ngất đi hay không?” Nghĩ khả năng kia Hiên Viên Diệp cẩn thận hỏi, nếu là như vậy thì hấn thật đáng chết mà.

“Nóng vội?” Lưu thái y sửng sốt một chút, khẽ ngẩng đầu lên, mang trên mặt một nỗi kinh ngạc, khẩn trương hỏi, “Vương phi vì sao mà nóng vội?”

Lưu thái y này không biết là vô tình hay cố ý, cũng có thể là bởi vì thật sự không tra ra nguyên nhân Mạnh Phát Ánh ngất xỉu, muốn hiểu rõ tình huống hơn để tìm ra chút manh mối.

Hiên Viên Diệp nghe vậy sắc mặt đột nhiên âm trầm, còn có chút hồng hồng.

Hấn không thể nói là bởi vì hấn muốn đánh nàng, nên nàng mới ngất xỉu

“Người chỉ cần nói cho ta có khả năng là nguyên nhân này hay không thôi, không cần lời thôi dài dòng.” Lời nói phát ra mang chút ảo não cùng tức giận.

Con người Tốc phong cũng lóe lên, không phải sẽ là...

“Vâng, có thể “ Lưu thái y kinh hãi, liên tục gật đầu đáp lời, “Có thể là do quá nóng vội nên ngất đi, hấn là không vấn đề gì.”

Hiên Viên Diệp chán nản, nếu không phải nguyên nhân kia, làm chi còn hỏi nhiều như vậy, nhất thời lửa giận trong lòng bốc lên, hướng Tốc Phong lạnh lùng nói, “Đi mời Thái y khác tới đây...”

Lời nói hơi ngừng lại, Tốc Phong còn chưa kịp rời đi lại nói “Đem tất cả Thái y đều gọi đến cho Bôn vương.”

Một Thái y tra không ra nguyên nhân, thì mời tất cả Thái y đến, xem có thể tra ra nguyên nhân gì không?

Chính là giờ phút này Mạnh Phát Ánh vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, trong lòng hấn càng thêm sợ hãi.

Nếu nàng thật sự xảy ra việc ngoài ý muốn, vậy hấn...

Lưu thái y đứng ở phía sau, tiến thoái lưỡng nan, muốn chạy đi nhưng Điện hạ lại không lệnh cho ông đi hay ở, ở lại thì bản thân mình cũng không giúp đỡ được cái gì.

Khi thấy Hiên Viên Diệp nhìn Mạnh Phát Ảnh ở trên giường, hình như hoàn toàn quên sự tồn tại của Lưu thái y, tự biết thân phận lui ra phía ngoài.

Sau một hồi giày vò, trời rốt cục cũng sáng, mà Tốc Phong khua chiêng giống chống đem tất cả Thái y trong Thái y quán mang tới Nghệ vương phủ, làm kinh động người trong cung.

Thái hậu biết tin, không để ý thân thể mình, liền vội vàng tiến đến Nghệ Vương phủ.

Mà Nhu phi ‘vừa mới’ tỉnh lại nghe thấy tin tức, cũng ‘sốt ruột’ chạy tới.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Ngày hôm qua vẫn còn khỏe mạnh làm sao có thể đột nhiên té xỉu?” Thái hậu vô cùng lo lắng, vội vàng hỏi.

Thế nhưng không có người nào có thể nói cho bà biết, dù tất cả Thái y đều đã kiểm tra qua cho Mạnh Phát Ảnh, nhưng đáp áp lại như nhau, không biết nguyên nhân tại sao.

“Cút, đều cút ra ngoài cho Bồn vương.” Chỉ qua một đêm, khuôn mặt Hiên Viên Diệp đã trở nên tiều tụy, sự đau đớn kịch liệt cùng lo lắng hiện ra trong đáy mắt, sát khí tỏa ra như muốn giết người.

Nghe được câu trả lời giống nhau của đám Thái y, lòng hẩn càng thêm đau nhói, thập phần xót xa.

Hắn nửa ngồi trước giường, nắm thật chặt tay nàng, run rẩy hô, “Phát nhi, nàng tỉnh lại đi, chỉ cần nàng tỉnh lại, bồn vương cái gì cũng đều đáp ứng, chỉ cần nàng tỉnh lại, nàng về sau làm cái gì bồn vương cũng sẽ không nói nữa chứ không, dù nàng có chọc thủng trời, bồn vương cũng sẽ vá lại giúp nàng.”

Hiện tại hắn thật sự hối hận, hối hận vì đã nổi giận với nàng. Hắn vì sao phải nổi giận với nàng, hắn vì sao không thể dung túng nàng, vì sao phải đi chỉ trích nàng.

Chờ ở bên ngoài trong đại sảnh mọi người nghe được lời nói của Hiên Viên Diệp nhất thời im lặng, đây là nam nhân nổi tiếng lạnh lùng lãnh khốc sao?

Ai có thể nghĩ rằng khối băng này lại có thể nói ra những lời thâm tình như vậy? Chẳng sợ nàng chọc thủng trời, bồn vương thay nàng vá lại.

Lời nói cuồng vọng như vậy, thâm tình, dung túng yêu thương tới cỡ nào!!!!

Mà lúc này, nàng nằm im lặng trên giường không nghe được một chữ nào.

“Diệp nhi, người cũng đừng quá lo lắng, nếu Thái y không tra ra nguyên nhân, chứng minh thân thể của Ảnh nhi không có chuyện gì, nói không chừng là ngủ quá sâu, một lát nữa sẽ tỉnh lại thôi.” Thái hậu nghe được lời nói của Hiên Viên Diệp, hốc mũi bỗng cay cay, hai mắt đã ươn ướt, chậm rãi đi tới bên cạnh Hiên Viên Diệp thấp giọng khuyên nhủ.

Tuy rằng bà cũng rất lo lắng nhưng khi nhìn thấy bộ dáng hẩn như thế đành nén đau lòng lại, an ủi.

Nhu phi đứng ở phía sau Thái hậu, ánh mắt thoáng kinh ngạc, thật không ngờ tình cảm hẩn dành cho Mạnh Phát Ảnh lại sâu như vậy.

Nhu phi vốn cho rằng Hiên Viên Diệp chẳng qua bởi vì không chiếm được Mạnh Phát Ảnh, trong thâm tâm không cam lòng nên muốn đoạt về, trăm triệu thật không ngờ, Hiên Viên Diệp lại có tình cảm chân thành như thế.

Nếu như vậy, muốn tách bọn họ ra, sẽ rất khó khăn.

Nhưng vẫn tiến về phía trước, một mặt mềm nhẹ nói, “Đúng vậy, Thái Hậu nói rất đúng, con cũng không nên quá thương tâm, chú ý thân thể mình, nếu như con...”

“Cút.” Hiên Viên Diệp hai tròng mắt trầm xuống, đột nhiên tức giận quát, giờ phút này hẩn quên mất nguy trang thường ngày, đừng nói gì đến cung kính.

Kỳ thực, trong lòng hẩn đã có chút hoài nghi là bà ta động tay động chân, khiến Thái y tra không ra nguyên nhân, không có bằng chứng.

Nhu phi giật mình, biểu tình có vài phần ủy khuất cùng khó coi, ngơ ngác đứng ở phía sau hẳn, hoàn toàn thất kinh.

“Được rồi, được rồi Diệp nhi lúc này tâm tình không tốt, quá nóng nảy, ngươi đừng đa tâm.” Thái hậu sững sốt một chút, hoàn toàn không ngờ Hiên Viên Diệp lại quát Nhu phi, nhưng vẫn phản ứng kịp thời, lập tức nhẹ giọng khuyên Nhu phi.

Hơi dừng một chút, sau đó mới tiếp tục nói, “Ngươi là mẫu thân của Diệp, người thân gần nhất của Diệp nhi cho nên mới không cần giữ lễ nghi trước mặt ngươi, ngươi nên hiểu được tâm tình của Diệp nhi.”

“Vâng, nô tì hiểu được.” Nhu phi thấp giọng nói, giọng nói vẫn có vài phần ủy khuất như cũ, nhưng khi nhìn về phía Hiên Viên Diệp lại mang theo sự đau lòng, khe thở dài, “Nha đầu Phát nhi, rốt cuộc là bị làm sao vậy?”

Thái hậu cũng thở dài một hơi, cúi đầu than nhẹ, không cách nào không chế nỗi lo lắng, hai mắt hướng ra phía đám Thái y bên ngoài, sững sốt một chút, gấp giọng hỏi, “Sao không thấy Hồ thái y? Hồ thái y đâu?”

Hồ thái y là Thái y già nhất trong triều, cũng có y thuật tinh nhất, trước kia khi Thái hậu cùng Hoàng thượng bệnh, đều là do ông lo liệu, sau khi Phong Lăng Vân tiến cung, thì thay thế ông bởi vì Hồ thái y muốn từ chức, an hưởng lúc tuổi già.

Về sau, Phong Lăng Vân vì chuyện của Phong Ngữ Lam mà bị liên lụy mất chức, Hồ thái y đành vào Cung, tiếp tục làm Thái y.

Bây giờ không nhìn thấy Hồ thái y, Thái hậu đương nhiên cảm thấy kì quái, nhưng cũng có chút hi vọng.

“Hỏi thái hậu, Hồ thái y mấy ngày trước bị nhiễm phong hàn, mấy ngày nay sốt cao không lùi, cả người đều mơ hồ này, thật sự không tới được.” Lưu thái y hơi cúi người về phía trước kính cẩn bẩm báo.

Thái hậu giật mình, bệnh này quả thực tới không phải lúc, nhiễm phong hàn, sốt cao nên không thể tới ư? Vậy Phát nhi phải làm sao đây?

Điều may mắn chính là, xét theo tình huống này cũng không có vẻ nguy hiểm đến tính mạng Phát Ảnh, sắc mặt nha đầu này cũng không làm cho người ta sợ hãi, chỉ hi vọng thật sự giống lời bà vừa mới nói, chốc lát nữa sẽ tự tỉnh lại là tốt rồi.

Mà lúc này Hiên Viên Diệp vẫn ngồi trước giường như cũ, nắm thật chặt tay Mạnh Phát Ảnh, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng mang theo vụn phần lo lắng.

Nhu phi cũng không có làm ồn mọi chuyện lên.

“Được rồi, hỏi Cung thôi.” Thái hậu nhìn phía bóng lưng Hiên Viên Diệp hơi ngẩn ra, bóng lưng kia cứng đờ, khiến bà hiểu được trong lòng hẳn có lẽ đang rất đau.

Đã không có cách nào cứu chữa, thì tất cả đều ra về, Ảnh nha đầu còn có thể nghỉ ngơi mà hẳn cũng có thể thanh tỉnh đầu óc một chút. Dù sao đứng ở nơi này cũng không phải là cách.

“Hoàng nữ nãi nãi, đem băng sơn Tuyết Liên đến đây đi.” Hiên Viên Diệp đột nhiên mở miệng nói, vẫn ngồi bên giường như cũ, thân thể cũng không động, nhưng giọng nói khi phát ra làm cho người ta không thể kháng cự.

Thái hậu giật mình, ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc, nhanh chóng hiện ra một tia hy vọng, nhưng lại có chút khó xử, dù sao, Băng Sơn Tuyết Liên kia cũng không phải là vật bình thường.

Bà cũng rất muốn cứu Ảnh nha đầu, nếu có thể dùng tính mạng già này đổi lấy mạng Ảnh nha đầu bà cũng đổi, dù Băng sơn Tuyết Liên kia do bà giữ nhưng một mình bà e là không thể định đoạt được.

“Hoàng nữ nãi nãi chỉ cần lấy ra, những chuyện khác, Diệp nhi sẽ tự mình gánh vác.” Hiên Viên Diệp tự nhiên hiểu được tâm tư Thái hậu, trầm giọng nói, hẳn không để nàng xảy ra chuyện gì được, tuyệt đối không.

“Diệp nhi, còn đừng quá kích động, tuy rằng Băng Sơn Tuyết Liên có thể cải tử hoàn sinh, nhưng dù sao vẫn còn chưa biết rõ tình huống của Ảnh nha đầu, nếu mạo hiểm dùng Băng Sơn Tuyết Liên, cũng không thể có tác dụng...” Lần này, không có chờ Thái hậu mở miệng, Nhu phi lại nhẹ giọng khuyên nhủ, dù sao,

hôm qua lúc trời tối chuyện Mạnh Phát Ảnh ở trong phòng bà ta, khiến bà ta không cách nào phủ nhận sự nghi ngờ trong lòng. Nếu có thể bà ta thực mong nàng vĩnh viễn không tỉnh lại.

“Điều cốt ra ngoài cho Bồn vương.” Hai mắt hắn đột nhiên nheo lại, thanh âm lạnh lùng, có cảm giác làm áu người ta đông lại, đôi tay hung hăng nắm chặt, nếu như không phải vì phải tìm mẫu phi, hắn sẽ trực tiếp đem nữ nhân này băm thành trăm mảnh.

“Tốc Phong, lấy lệnh bài của Bồn vương ra, vào Cung lấy Băng Sơn Tuyết Liên, ai ngăn cản, giết!” Hiên Viên Diệp vẫn không đứng khomngkhomng nhìn ai nhưng mỗi chữ nói ra khiến ọi người toàn thân sợ hãi. Ý tứ của hắn là, trực tiếp lấy không cần hỏi ai hết.

“Diệp nhi, con điên rồi, con sao có thể làm như vậy, làm như vậy là sao?” Nhu phi lại vội vàng nói, vẻ mặt sốt ruột, trong thanh âm chứa đầy sự lo lắng.

Hiên Viên Diệp đột nhiên tiện tay cầm một cái giá nến bên giường ném đi. Đôi mắt hàm chứa tia tàn độc.

Nhu phi hoàn toàn bị kinh sợ, bà ta thật không ngờ Hiên Viên lại đánh bà ta, khi nhìn thấy giá nến bay tới theo bản năng muốn tránh, nhưng dù sao vẫn còn muốn ở lại trong Hoàng cung, vì thế không thể không tiếp tục ngụy trang, đành để cái giá nến đập vào người.

“A!” Sau đó cổ ý lớn tiếng kinh hô, “Diệp nhi, mẫu phi cũng là vì tốt cho con thôi” Giọng nói mang theo vài phần nức nở.

“Tốc Phong, lời Bồn vương vừa nói, ngươi không nghe thấy sao?” Hiên Viên Diệp lại gần từng tiếng, thanh âm lạnh đến thấu xương, tỏa ra sát khí.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, khôn khéo như Nhu phi chắc chắn đã hoài nghi cho nên, giờ phút này, hắn cũng không muốn tiếp tục ngụy trang nữa, hơn nữa lúc này hắn cũng không còn tâm tư đâu mà lo chuyện khác.

Hắn vừa mới nói, Tốc Phong đi lấy Băng Sơn Tuyết Liên, ai muốn dám ngăn cản, liền giết...

Nhu phi vừa ngăn cản ý định của hắn, ý tứ của hắn không phải là để cho Tốc Phong...

“Diệp nhi đừng nóng vội, Hoàng nãi nãi tiến cung, cùng Phụ vương người thương lượng một chút.” Thái hậu hoảng hốt, liên tục khuyên nhủ, ngộ nhờ Diệp nhi thật sự làm như vậy, hậu quả này không thể vãn hồi.

Khi nói chuyện, cũng hơi tức giận trừng mắt nhìn Nhu phi một cái, nữ nhân này còn muốn thiên hạ chưa đủ loạn hay sao? Vì cớ gì mà trong lúc này lại nói như thế.

“Người xem Ảnh nha đầu hiện tại cũng không phải quá nguy hiểm, cho nên người cũng không cần vội vã, tất sẽ có cách, tất sẽ có cách.”

Thái hậu sợ Hiên Viên Diệp sẽ làm ra chuyện kinh hãi thế tục nào đó, lại vội vàng nói, mà bây giờ khí sắc Ảnh nha đầu quả thật cũng không phải quá kém, cũng không quá nguy hiểm. Diệp nhi không thể giận quá mấy khôn. Dù như thế nào, bà cũng không thể trở mặt nhìn Diệp nhi phạm sai lầm.

Tuy rằng giờ phút này, lòng bà cũng rất nóng, nhưng vẫn còn vài phần lý trí.

Tốc Phong vốn nghe được lời nói của Hiên Viên Diệp, cũng cứng đờ cả người, nghe Thái hậu ngăn cản mới thở dài nhẹ nhõm..

Hiên Viên Diệp nghe lời Thái Hậu, đưa mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh, ánh mắt hơi lóe lên, khí sắc của nàng cũng không phải quá kém, khuôn mặt nàng, bờ môi cũng không trắng bệch nữa, đã hồng hào như cũ. Vì thế cũng không nói thêm gì nữa, nếu Thái Hậu sau khi trở về có thể cùng phụ vương thương lượng thì hắn cũng sẽ không cần mạo hiểm, dù sao hắn cũng biết rõ ràng hậu quả.

“Đi thôi, đều trở về đi.”

Thái hậu lại nhìn về phía Nhu phi, trong ánh mắt chứa càng nhiều tức giận, lạnh lùng nói, sau đó tự mình đi ra ngoài trước. Nhu phi giật mình, lại nhìn Mạnh Phát Ảnh trên giường một cái, lần này đi theo Thái hậu rồi đi. Đám Thái y, cũng nhanh chóng lui ra ngoài.

“Điện hạ, không bằng đi mời Phong Lăng Vân tới xem bệnh cho Vương phi.” Đợi cho đến khi tất cả mọi người rời đi, Tộc Phong nhỏ giọng nói.

Thái Hậu vừa mới nhắc tới Hồ thái y, hần đột nhiên nghĩ đến Phong Lăng Vân, chỉ là do có nhiều người ở đây, không tiện nhắc tới. Hiên Viên Diệp giật mình, hai tròng mắt cũng lập tức lóe lên một cái, hần quá gấp gáp sợ hãi, cho nên mới quên mất Phong Lăng Vân.

Phong Lăng Vân tuy rằng tuổi trẻ, nhưng y thuật lại linh hơn vị Thái y già kia rất nhiều. Biết đâu Phong Lăng Vân sẽ có biện pháp.

“Mau đi đi.” Nghĩ đến đây, trong lòng hần nổi lên vài tia hi vọng, nhanh chóng giục Tộc Phong đi.

‘Vâng’ Tộc Phong cung kính đáp lời, sau đó khấn trương đi ra ngoài.

Thái hậu sau khi hồi cung bỗng nghĩ đến trong Nghê Vương phủ không có nổi một nha đầu đắc lực, những nha đầu ở trong Vương phủ cũng không quen thuộc với Ảnh nha đầu nên đã kêu Thanh Trúc dẫn người tới Nghê vương phủ hầu hạ Ảnh nha đầu.

Thanh Trúc bởi vì nghĩ Thu Nhi từng là người của Mạnh Như Tuyết nên không mang theo nàng ta, chỉ dẫn theo Đông Nhi, Hạ nhi, Xuân nhi cùng đi đến Nghê Vương phủ.

Sau khi tới Nghê vương phủ chuyện gì cũng không thể làm, bởi vì, Hiên Viên Diệp một mực ngồi ở trước giường, không cho bất kì kẻ nào tới gần Mạnh Phát Ảnh. Thanh Trúc tuy rằng trong lòng sốt ruột, cũng chỉ có thể đứng xa mà nhìn, không dám lại quá gần.

Khi Tộc Phong mang theo Phong Lăng Vân trở về, nhìn thấy Thanh Trúc thì sưng sốt một chút, nhưng lại không nói gì thêm, dù sao, Thanh Trúc là người Vương phi tín nhiệm nhất, mấy nha đầu này, cũng luôn luôn hầu hạ Vương phi, đáng ra nên đến chăm sóc Vương phi từ sớm.

Thanh Trúc thấy Phong Lăng Vân cũng vô cùng sưng sốt, sao có thể đem Phong Lăng Vân tới đây, nếu Phong Lăng Vân bởi vì chuyện của Phong Ngữ Lam rồi gây bất lợi cho chủ tử thì làm sao bây giờ.

“Điện hạ...” Tộc Phong đi vào trong, thấp giọng hô, không hề nhiều lời, dù sao hần không nói, điện hạ cũng biết, nhưng phản ứng của điện hạ lúc này...

Hiên Viên Diệp mặc dù biết Phong Lăng Vân đã tới, nhưng vẫn không đứng dậy, cũng không có phản ứng nào, hần biết Phong Ngữ Lam hiện tại còn đang ở biên cương, cũng có chút bận tâm Phong Lăng Vân ghi hận đối với Mạnh Phát Ảnh, cho nên hần đang đợi phản ứng của Phong Lăng Vân.

Với hiểu biết của hần, Phong Lăng Vân là người khá quật cường, nếu hần không đồng ý xem bệnh cho Phát nhi, thì dù có ép buộc thế nào cũng đều không hữu dụng, huống chi việc này cũng không thể dùng sức mạnh. Cho nên dù hần có sốt ruột, cũng nhất định phải nhẫn nại chờ chính Phong Lăng Vân đáp ứng.

Hần cũng biết Phong Lăng Vân tính thẳng thắn không thích ngấm ngầm nếu hần đã đáp ứng xem bệnh nhất định sẽ tận tình cứu chữa.

Phong Lăng Vân đi theo Tộc Phong vào phòng, khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp ngồi cạnh bên giường không khỏi sưng sốt, đây là Hiên Viên Diệp băng lãnh mà hần biết sao???

Xem ra, lần này Hiên Viên Diệp đã thật sự động tình.

Ánh mắt từ từ chuyển đến bên người Mạnh Phát Ảnh, bởi vì nàng, mà Lam Nhi bây giờ còn đang ở biên cương chịu khổ, hần thực không muốn tới xem bệnh cho nàng.

Nhưng hần cũng biết, chuyện ngày đó, trên thực tế, cũng không phải là lỗi của nàng, muốn trách, thì trách Lam Nhi quá ngây thơ, bị người lợi dụng, muốn hận, cũng chỉ có thể hận Mạnh Như Tuyết mà thôi.

Huống chi, hần là một đại phu, lần trước ở Bạch phủ khi nàng hôn mê hần đã không cứu, lần này sao lại có thể không cứu nữa.

Mà giờ phút này, bộ dáng của Hiên Viên Diệp, khiến hần thật cảm động, có thể làm cho Hiên Viên Diệp như thế tất nhiên cũng không phải là nữ tử bình thường.

Mấy ngày nay hần cũng nghe rất nhiều chuyện của nàng, cũng biết, hiện tại Bạch Dật Thần đã hối hận, khi xưa nàng ngốc chỉ thấy những điểm xấu của nàng mà không thấy những điểm tốt.

Khóe môi nhếch lên một tia tự giễu, sau đó từ từ tiến về phía trước, thấp giọng nói, “Điện hạ, để Lăng Vân kiểm tra bệnh tình Vương phi một chút”

Thanh âm bình thản, thái độ cũng cực kì cung kính.

“Được.” Hiên Viên Diệp rất cục cựa thở dài nhẹ nhõm một hơi, khẽ gật đầu đáp, kỳ thực hần thực sợ hãi Phong Lăng Vân không đáp ứng xem bệnh cho nàng.

Phong Lăng Vân đi đến trước giường, ngón tay thon dài hơi chạm nhẹ cổ tay nàng, sau đó gương mặt tuấn lãng bỗng trầm xuống, đôi mắt trợn lên rõ ràng rất tức giận.

Hiên Viên Diệp nhìn thấy biểu tình của hần như vậy, thân thể cũng cứng đờ, biểu tình của Phong Lăng Vân khiến hần liên tưởng đến một việc, không lẽ nàng thực sự sẽ...

Thanh Trúc còn lo lắng Phong Lăng Vân sẽ gây bất lợi cho chủ tử, nhưng Điện hạ nếu đã đồng ý, nàng cảm thấy lo lắng của mình có chút dư thừa.

Chỗ nàng đứng hiện giờ hoàn toàn có thể thấy được vẻ mặt của Phong Lăng Vân, nhìn thấy biểu tình của hần, cũng hoàn toàn kinh sợ, chủ tử không phải sẽ thật sự gặp nguy hiểm, rất nguy hiểm chứ, bằng không Phong Lăng Vân cũng không bày ra vẻ mặt đó.

“Thế nào?” Hiên Viên Diệp nhìn sắc mặt Phong Lăng Vân càng ngày càng âm trầm, cảm thấy lo lắng không thôi, không đợi Phong Lăng Vân kiểm tra xong, khẩn trương lên tiếng.

Khi xưa hần dù có chuyện gì hần cũng đều rất bình tĩnh nhưng giờ phút này hần lại không thể nhịn được sự gấp gáp trong lòng.

Cảm xúc của Phong Lăng Vân lúc này thật kì quái, bởi vì gương mặt hần rõ ràng mang theo phần nộ, hận không thể giết người. Sau khi buông lỏng cổ tay nàng ra, nhìn về phía Hiên Viên Diệp, đôi mắt hần càng tỏ ra tức giận hơn. Trong lúc nhất thời không trả lời câu hỏi của Hiên Viên Diệp.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Hiên Viên Diệp lại nhin không được hỏi, cả trái tim hần đang không ngừng đau nhói.

“Đáng giận, thật đáng giận.” Phong Lăng Vân hai tròng mắt híp lại, tức giận gầm nhẹ, “Làm sao có thể có loại sự tình này?”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, người mau nói ra đi?” Lần này Thanh Trúc cũng nhin không được, mặc dù biết lúc này không tới phiên nàng nói nhưng nghe được lời nói của Phong Lăng Vân, nàng vội muốn chết, đâu có quan tâm nhiều thứ như vậy.

“Có người hạ độc nàng.” Phong Lăng Vân trầm xuống, sau đó tức giận nói.

“Hạ độc?” Sắc mặt Hiên Viên Diệp cũng trầm xuống, thanh âm lạnh lùng lộ ra sự nguy hiểm. Trong đầu cũng nhanh chóng hiện lên hình ảnh Nhu phi, chẳng lẽ là người đàn bà ác độc kia?

Nhưng nàng cũng biết y thuật, nếu là nữ nhân kia hạ độc nàng, nàng không thể không phát hiện ra. Hơn nữa nếu là hạ độc, những Thái y kia sao lại không thể tra ra?

Thân thể Thanh Trúc cứng đờ, trong ánh mắt chứa đầy lo lắng.

“Không phải mới hạ độc.” Phong Lăng Vân nhìn thấu nghi ngờ của hần, lại giải thích nói, “Là lúc nhỏ nàng bị người hạ độc, hiện tại, trong thân thể không còn lưu lại.”

“Sao cơ?” Mi tâm Hiên Viên Diệp nhíu chặt, không hiểu nhìn về phía Phong Lăng Vân, lời hần nói có ý gì? Hồi nhỏ bị hạ độc bây giờ cũng không lưu lại có ý gì đây?

“Nàng trước kia ngây dại, cũng bởi vì có người hạ độc, hiện tại, độc tan tác, cơ thể cũng tốt lên, nhìn qua có vẻ không sao, nhưng...” Phong Lăng Vân muốn nói lại thôi, trên nét mặt, mang theo vài phần do dự, vô cùng lo lắng nhìn về phía Hiên Viên Diệp.

“Nói đi.” Hiên Viên Diệp âm thầm hít một hơi, sau đó mới trầm giọng nói, bất kể tình huống là như thế nào, hần cũng đều phải đối mặt.

“Loại độc này vì không để cho người ta biết được độc tính của nó nên nó sẽ ngăn cản sự dậy thì của người trúng độc, cho nên tuy rằng nàng bây giờ trông không khác với những người khác, nhưng có nhiều chỗ không thể phát triển chỉ sợ...” Phong Lăng Vân cũng âm thầm hít một hơi, có chút khó nói.

Hai mắt Phong Lăng Vân khe đảo trên người nàng, trên mặt cũng nổi lên tia áy náy, trước kia, hần luôn nhìn người khác khi dễ nàng, cười nàng mà không biết nàng lại phải chịu nhiều khổ sở như vậy.

“Nói tiếp.” Sắc mặt Hiên Viên Diệp càng thêm âm trầm, đôi mắt phát ra tia lạnh lẽo, bắt Phong Lăng Vân nói tiếp.

Hần muốn biết, cho dù là kết quả tệ nhất.

“Chỉ sợ về sau không cách nào có thai.” Phong Lăng Vân hít một hơi sau đó mới nói ra.

Thân thể Hiên Viên Diệp cứng đờ, đột nhiên thấy đau nhói, như thể không khí để hít thở như biến đầu mất vậy.

Hần nghĩ tới nhiều kết quả, nhưng thật không ngờ sẽ là như vậy.

Không thể có đứa nhỏ...

Ánh mắt hần nhìn về phía nàng mang theo sự đau đớn không thể diễn tả nổi, dù hần mạnh mẽ bao nhiêu nhưng đây là một đả kích quá lớn đối với hần và cả nàng nữa.

Thanh Trúc cùng Tốc Phong cũng cứng đờ người, mấy nha đầu kia cũng kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

“Có biện pháp gì không?” Hiên Viên Diệp con ngươi hơi nhắm lại, trầm giọng hỏi, âm thanh phát ra như đè nén nỗi đau kịch liệt.

“Ta thử cho nàng uống mấy thang, tuy nhiên, hiệu quả thì...” Lời nói của Phong Lăng Vân bỗng dừng lại, nhưng ý tứ trong giọng nói thì mọi người đều hiểu.

Một lúc sau hần mới thấp giọng nói, “Nhưng những việc khác cũng không bị ảnh hưởng...” Thanh âm rất thấp, hần giải thích như vậy Hiên Viên Diệp đương nhiên hiểu.

Chung phòng sẽ không có ảnh hưởng gì sao?

“Sự tình hôm nay, bất cứ kẻ nào cũng không được lảm lời, nếu người nào dám tiết lộ ra một chữ, giết không tha.” Ánh mắt Hiên Viên Diệp lạnh lùng đảo qua từng người có mặt trong gian phòng, lãnh khốc nói.

Nếu việc này bị người ngoài biết thì còn không biết sẽ loạn đến mức nào, chỉ sợ đến lúc đó Thái hậu cũng sẽ...

Cho nên việc này, hần không thể để cho kẻ nào biết, tuyệt đối không thể, hơn nữa Phong Lăng Vân cũng nói chỉ sợ không thể, vậy hần có thể h vọng... hay không?

Ông trời ơi..... Sao ông có thể tàn nhẫn với nàng như vậy?

“...Thật ra còn có một biện pháp.” Phong Lăng Vân nhìn thấy vẻ mặt đau đớn kịch liệt của Hiên Viên Diệp, bỗng nhiên cất giọng nói...

67. Chương 68: Hậu Quả Của Việc Nàng Tức Giận, Nghiêm Trọng Hơn

“Nhưng vẫn còn một biện pháp.” Phong Lăng Vân nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của hần, đột nhiên mở miệng nói.

“Bao gồm cả người, nếu người dám đem việc này nói ra bên ngoài, bốn vương tuyệt đối sẽ...” Đang trong tâm trạng đau đớn, Hiên Viên Diệp nhất thời không nghe thấy những gì Phong Lăng Vân vừa nói. Hắn cho rằng Phong Lăng Vân sẽ phản lại hắn. Sợ việc này bị tiết lộ ra bên ngoài, hắn thật vất vả mới đem nàng trở về, hắn không muốn vì bất cứ chuyện gì, bất cứ nguyên nhân gì khiến nàng rời đi.

Sau khi tức giận qua đi, hắn mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Phong Lăng Vân, sau đó hỏi lại, “Người vừa nói cái gì?” Một bàn tay của hắn, thậm chí hung hăng nắm chặt tay Phong Lăng Vân.

Phong Lăng Vân chỉ là một đại phu, không biết võ công lại bị hắn nắm chặt như vậy, cánh tay thiếu chút nữa bị bẻ gãy, đau đến khóe miệng không khỏi kêu lên, “A, buông tay ta ra, chẳng lẽ người muốn giết người diệt khẩu sao, người có muốn một cơ hội không vậy?”

Giờ phút này trong giọng nói của Phong Lăng Vân tuy rằng ẩn chứa đau đớn, cùng một chút tức giận, nhưng cũng là nửa thật nửa đùa, thật sự Hiên Viên Diệp khiến hắn kinh ngạc.

Hiên Viên Diệp tai thính có thể nghe được tám hướng, nhưng vừa rồi ngay cả lời nói của hắn cũng không nghe rõ, hơn nữa hắn thấy lời kia rất quan trọng thế mà Hiên Viên Diệp mất một lúc sau mới phản ứng lại, hơn nữa lại còn thất thố bắt lấy cổ tay hắn.

Nếu ở trên cổ tay không truyền đến đau đớn nhắc nhở thì hắn thật sự hoài nghi những chuyện mình đang tận mắt nhìn thấy.

“Người vừa mới nói cái gì, nói lại lần nữa cho ta nghe.” Hiên Viên Diệp cũng không để ý tới giọng nói trên ghẹo kia, lại vội vàng hỏi, vừa rồi có phải Phong Lăng Vân nói vẫn còn biện pháp? Hay là hắn nghe lầm?

Tốc Phong đứng một bên khóe môi hung hăng quất một cái, vốn hắn đã nghe được lời nói của Phong Lăng Vân, đang âm thầm vui mừng, thật không ngờ điện hạ lại đột nhiên tức giận quất Phong Lăng Vân khiến hắn không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Hóa ra Điện hạ không nghe thấy lời nói của Phong Lăng Vân.

“Đột nhiên ta nghĩ đến còn có một biện pháp.” Phong Lăng Vân nhin đau, âm thầm thở ra một hơi, lần này từ từ nói, cũng cố ý lên giọng nhấn mạnh, sợ Hiên Viên Diệp vẫn nghe không rõ.

Lời nói hơi dừng một chút, sau đó nhìn Hiên Viên Diệp gắt gao bắt lấy cánh tay hắn, hơi thương lượng, “Ta nói này, điện hạ có thể buông tay ta ra được không, nếu cứ thế này, chỉ sợ cánh tay của ta sẽ bị người bẻ gãy mất, tuy rằng ta là đại phu, nhưng cũng không mang theo được liệu tự cứu mình đâu”

Lời nói của Phong Lăng Vân, tuy rằng mang theo vài phần vui đùa, nhưng trên mặt lại có chút âm trầm, bởi vì nhìn thấy khuôn mặt đau đớn của Hiên Viên Diệp, nếu hôm nay không thấy được sự thất thố của Hiên Viên Diệp, nếu vẫn là bộ mặt lạnh như băng như ngày thường, hắn khẳng định không dám nói ra những lời như vậy.

Bây giờ hắn hiểu ra rằng Hiên Viên Diệp cũng chỉ là một phạm nhân, bọn họ trước kia tưởng hắn không phải là người vì không gì mà hắn không làm được.

Một người dù có cường đại đến đâu, chỉ cần có nhược điểm thì một chút cũng không đáng sợ, mà hiện tại, Mạnh Phát Ảnh chính là nhược điểm lớn nhất của Hiên Viên Diệp.

Tay Hiên Viên Diệp lúc này mới nhanh chóng thả lỏng ra, nhưng đôi mắt vẫn như cũ nhìn Phong Lăng Vân, lại vội vàng hỏi, “Biện pháp gì?”

Hiện tại, hắn đâu còn để ý đến hình tượng, đâu còn tâm tư suy nghĩ bị người khác biết nhược điểm của hắn.

“Sư phụ của ta.” Con người của Phong Lăng Vân hơi lóe, khóe môi khẽ nhếch lên, chậm rãi nói ra từng chữ, khi nói cuuarkhi trong mắt ẩn chứa vài phần khác thường, khóe môi theo bản năng run rẩy, có vẻ như nghĩ tới điều gì đó đặc biệt khó giải quyết.

Hiên Viên Diệp chau lông mày, thấp giọng nói, “Sư phụ của người?” Trong ánh mắt cũng mang theo vài phần nghi hoặc.

Phong gia là y học gia truyền qua nhiều thế hệ, Phong Lăng Vân còn cần bái sư sao?

Nhưng nghĩ đến tuy rằng Phong gia là y học gia truyền, nhưng trước kia, Phong Lăng Vân cũng không lợi hại như vậy .

Đúng vậy. Phong Lăng Vân khẽ gật đầu, khóe môi nhếch lên, nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt Hiên Viên Diệp hần mới từ từ giải thích, “Phong gia mặc dù là y học gia truyền, nhưng dù sao từ trước tới nay vẫn không có gì đột phá, cho nên năm ta bảy tuổi , cha ta đưa ta đi bái sư.”

Phong Lăng Vân dừng lại, trên mặt càng thêm vài phần khác thường, lại nói, “Vị sư phụ kia của ta hết sức quái dị, không hợp ý ông ấy thì tuyệt đối sẽ không để ý người, trước kia trên Tuyết Sơn ta quỳ trọn mười ngày mười đêm,ông ấy mới bằng lòng gặp ta, cũng may, ông ấy liếc mắt một cái, nói ta rất có tuệ căn, liền thu ta làm đồ đệ, nhưng lại chỉ dạy ta hai năm, rồi đuổi ta xuống núi.”

Nói đến đây, Phong Lăng Vân cúi gầm mặt xuống, trong giọng nói cũng nhiều thêm vài phần ảo não.

“Người nói xem, ta không làm sai cái gì, chăm chỉ học, thế mà ông ấy chê ta học không tốt, cứ như vậy đuổi ta xuống núi, haiz, vậy mới nói sư phụ ta chính là quái nhân.”

Hiên Viên Diệp nghe được lời của hần bỗng giật mình, trong vương triều này y thuật của Phong Lăng Vân không được coi là đứng đầu thiên hạ, cũng có thể coi là thứ hai, vậy mà Phong Lăng Vân lại nói, sư phụ hần chê hần học không tốt, có thể thấy được người kia y thuật có bao nhiêu lợi hại.

Nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm hi vọng, tin tưởng người kia nhất định sẽ có biện pháp chữa trị căn bệnh của nàng.

“Có thể tìm được vị tiền bối kia ở đâu?” Hiên Viên Diệp nhìn Phong Lăng Vân, trong ánh mắt mang theo sự vội vàng, hận không thể lập tức bay đến đem cao nhân kia trở về, chữa trị cho nàng.

“Vấn đề ở chỗ này.” Phong Lăng Vân nhìn gương mặt vội vàng của Hiên Viên Diệp, thật sự không muốn đả kích hần, nhưng lại không thể không nói ra.

“Sao vậy?” Hiên Viên Diệp chau lông mày, trong mắt cũng thêm vài phần nghi hoặc.

“Sau khi quay về ta cũng lên Tuyết Sơn vài lần, nhưng không lần nào gặp được ông ấy, chắc là ông ấy đi ngao du thiên hạ rồi, ta cũng không biết ông ấy rốt cuộc đang ở đâu.” Phong Lăng Vân than nhẹ, trong giọng nói cũng mang theo vài phần ảo não.

Hiên Viên Diệp mày lại nhăn lên, hi vọng trong mắt cũng từ từ biến mất.

“Hơn nữa sư phụ ta tính tình cổ quái hết sức, không hợp ý ông ấy sẽ không ra tay trị bệnh, cho dù người chết ở trước mặt, ông ấy cũng không thương tiếc chút nào, nếu tìm được ông ấy cũng phải xem Vương phi và ông ấy có duyên phận hay không.”

Phong Lăng Vân nhìn sắc mặt âm trầm của Hiên Viên Diệp, trong lòng cũng có chút trầm trọng, nhưng lại không thể không nói tiếp.

Dù sao, sư phụ của hần tính tình cổ quái, đôi khi tâm địa cứng rắn, hần đã tận mắt nhìn thấy, nếu như hợp ý sư phụ, không cần cầu ông ấy cũng truyền y thuật cho người, nếu ông ấy không nhìn trúng người, người có cầu xin thế nào cũng không hữu dụng, dù có đem núi vàng, núi bạc đặt ở trước mặt ông ấy, ông ấy cũng không thèm nhìn lấy một cái.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp vừa mới có chút hi vọng, giờ phút này đã hoàn toàn tiêu tan, không cần nói hiện tại cũng không biết người đó ở đâu, cho dù tìm được, ông ấy có đồng ý chữa trị hay không cũng là vấn đề, hi vọng này thật quá xa vời.

“Mặc kệ ông ta ở đâu, bổn vương phải tìm được ông ta.” Hơi nheo mắt lại, Hiên Viên Diệp trầm giọng nói, mặc kệ như thế nào, hiện tại phải tìm được người trước, tìm được người mới có hy vọng cầu xin chữa bệnh.

“Được, chỉ cần Điện hạ có quyết tâm, ta tin nhất định có thể tìm được ông ấy, dù ông ấy luôn xuất quỷ nhập thần.” Phong Lăng Vân hơi gật đầu, con mắt cũng thêm vài phần hi vọng.

Hần cảm giác được sư phụ có năng lực biết trước được sự việc sắp xảy ra, bởi vì trước đây có một lần, hần gặp một vấn đề rất khó giải quyết, thế nhưng hôm đó đã nhận được thư của sư phụ, trong thư nhắc đến đúng vấn đề kia.

“Ta sẽ kê đơn thuốc bồi bổ sức khỏe cho nàng trước.” Phong Lăng Vân lại nhìn Mạnh Phát Ảnh đang nằm trên giường, giọng nói không khỏi trầm trọng, ánh mắt cũng mang theo hối hận, lầm bầm nói, “Hi vọng sẽ giúp chút ít cho nàng.”

“Được.” Hiên Viên Diệp cũng trầm giọng đáp lời, nhìn phía Mạnh Phát Ảnh, trong mắt tràn đầy đau kịch liệt, suy nghĩ một chút, rồi nói, “Chuyện này, không được để cho nàng ấy biết, ai cũng không thể nói ra.”

Hắn sợ, sợ nàng sau khi biết chuyện này, sẽ lựa chọn rời đi. Sợ nhất là nàng chịu không nổi đả kích lớn như vậy.

Phong Lăng Vân sửng sốt, nhưng lập tức hiểu ý của Hiên Viên Diệp, càng thêm vài phần cảm động, hắn không nghĩ Hiên Viên Diệp lại là người suy nghĩ cẩn trọng như vậy.

Sau khi Phong Lăng Vân kê thuốc liền rời đi, hắn muốn thử đi tìm, biết đâu có thể tìm thấy sư phụ xuất quỷ nhập thần của mình.

Sau khi Thái hậu trở lại hoàng, liền đi tìm Hoàng Thượng, cùng Hoàng Thượng thương lượng chuyện liên quan đến Băng Sơn Tuyết Liên.

“Hoàng Thượng, Ảnh nha đầu kia hiện tại vẫn hôn mê bất tỉnh, mà Diệp nhi có vẻ như đang nổi cơn điên, còn nói muốn tới Hoàng cung lấy Băng Sơn Tuyết Liên, cũng may ai gia đã khuyên nhủ hắn, nhưng việc này...” Trong giọng nói của Thái hậu có vài phần do dự, cùng khẩn cầu, vì Ảnh nha đầu mà đi cầu xin người khác cũng chẳng sao, huống chi cầu xin Hoàng Thượng.

“Mẫu hậu, Băng Sơn Tuyết Liên vốn là dùng để cứu người, nếu nha đầu kia cần dùng, Mẫu hậu đến lấy là được, việc này không cần đến thương lượng cùng trẫm. Tình cảm của Diệp nhi đối với nha đầu kia, trẫm là người hiểu hơn ai hết, hiện tại tuy nói là cứu nha đầu kia, nhưng cũng là cứu Diệp nhi, một cây Băng Sơn Tuyết Liên, cứu được mạng của 2 người bọn họ, trẫm có sao mà không làm.” Hoàng Thượng mỉm cười, cực kì thoải mái nói ra. Tuy rằng Băng Sơn Tuyết Liên kia có công hiệu cải tử hồi sinh, hoặc là có thể lúc mình nguy nan cứu mình một mạng, nhưng dù sao hiện tại mình không có việc gì, mình cũng không thể ích kỷ mà giữ lại, huống chi mạng người là do ông trời nên cũng không cưỡng cầu được.

Thái hậu hoàn toàn kinh ngạc, trăm vạn lần không ngờ, Hoàng Thượng lại dễ dàng đáp ứng như vậy, dù sao ngày đó khi Nhu phi trúng độc, Hoàng Thượng cũng không có ý định lấy Băng Sơn Tuyết Liên ra.

Lời nói của Hoàng thượng cũng làm cho bà cảm động, đột nhiên cảm giác được người Ảnh nha đầu giúp thay đổi có vẻ như không chỉ là mình Diệp nhi.

“Ai gia thay mặt hai đứa nhỏ cảm tạ Hoàng thượng.” Thái hậu vô cùng kích động, vui mừng, bà đột nhiên cảm thấy rằng trong Hoàng cung rộng lớn này rốt cục cũng có chân tình, hơn nữa còn là chân tình vô tư vô lự nữa.

“Những lời này của mẫu hậu, thật khiến cho trẫm thấy xấu hổ.” Khóe môi Hoàng thượng hơi nhếch lên, lại nhẹ giọng nói, nếu là trước kia, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ không đáp ứng, nhưng việc này liên quan đến Diệp nhi, nên không hề do dự.

Thái hậu mang theo tràn đầy kích động cùng vui sướng, đem Băng Sơn Tuyết Liên tự mình đến Nghệ Vương phủ.

“Hoàng nữ, Phong Lăng Vân vừa xem qua cho Phát nhi, hắn nói nàng thật sự không có chuyện gì, sẽ sớm tỉnh lại.” Hiên Viên Diệp nhìn Băng Sơn Tuyết Liên, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, hắn thật không ngờ, phụ vương thật sự đáp ứng, lại đáp ứng quá nhanh như vậy, nhưng lúc trước Phong Lăng Vân đã nói rằng độc trong cơ thể nàng đã tiêu tan.

Hiện tại, thân thể của nàng, chỉ trừ bỏ chuyện kia, cũng không có những vấn đề khác, cho nên Băng Sơn Tuyết Liên không có tác dụng gì đối với nàng.

Hiện tại, hi vọng duy nhất chính là mau chóng tìm được sư phụ của Phong Lăng Vân thì mới có thể cứu được nàng.

“Không có việc gì sao?” Thái hậu ngăn người, trên mặt vui sướng nhưng rất nhanh sau đó lại cứng đờ, theo bà nghĩ, Băng Sơn Tuyết Liên này có thể cải tử hồi sinh, cho nên nó có thể chữa được bách bệnh.

Tuy Hiên Viên Diệp nói cho bà biết, Ảnh nha đầu không có việc gì, nhưng giọng nói của Diệp nhi khiến bà cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, phải chăng bệnh của Ảnh nha đầu này Bằng Sơn Tuyết Liên cũng không thể chữa khỏi?

“Diệp nhi, người nói thật cho Hoàng nãi nãi, Ảnh nha đầu thật sự không có chuyện gì sao?” Thái hậu chuyển mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh đang nằm trên giường, không mấy tin tưởng lời nói của Hiên Viên Diệp .

“Hoàng nãi nãi yên tâm, thật sự không có việc gì, nếu không, Diệp nhi làm sao có thể không cần Bằng Sơn Tuyết Liên này được.” Hiên Viên Diệp che dấu sự lo lắng cùng đau đớn kịch liệt trong lòng, khóe môi hơi kéo ra một tia cười khê, sau đó nhẹ giọng khuyên Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu nhìn thấy hần cười khê, suy nghĩ một lát, rồi mới lên tiếng, “Được, được rồi, chỉ cần Ảnh nha đầu không có việc gì là tốt rồi, chỉ hi vọng Ảnh nha đầu có thể nhanh chóng tỉnh lại.”

“Vâng.” Hiên Viên Diệp nhẹ giọng đáp lời, chính là, khóe môi nở nụ cười chua xót, Phong Lăng Vân nói nàng sẽ tự mình tỉnh lại, bởi vì bây giờ thân thể của nàng kỳ thực coi như khỏe mạnh, không có những vấn đề khác, nhưng về phần tại sao lại đột nhiên hôn mê, Phong Lăng Vân cũng không nói rõ nguyên nhân cụ thể.

Sau khi tiễn Thái hậu về cung, Hiên Viên Diệp vẫn ngồi trước giường như cũ, đôi mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm nàng, hi vọng nàng mau chóng tỉnh lại.

Thanh Trúc cùng mấy nha đầu cũng luôn ở trong đại sảnh, nhưng Hiên Viên Diệp không hề rời đi, các nàng cũng không dám lui về trước.

Vốn cho là Mạnh Phát Ảnh sẽ nhanh chóng tỉnh lại, nhưng chờ đến tối, vẫn không thấy nàng có dấu hiệu tỉnh lại.

Mà Hiên Viên Diệp vẫn ngồi cạnh giường, không thay đổi tư thế, thậm chí ngay cả cơm cũng không ăn.

“Điện hạ, ngài hãy đi ăn một chút gì đi, nếu Phong Lăng Vân nếu nói Vương phi tỉnh lại, thì nhất định sẽ tỉnh, Điện hạ cũng không cần quá nôn nóng.” Tộc Phong bây giờ không nhịn nổi nữa, cẩn thận khuyên nhủ, nếu tiếp tục như vậy nữa, lúc Vương phi tỉnh thì lại đến lượt Điện hạ đổ bệnh cũng không biết chừng .

Dù sao không ăn không uống, không ngủ, không nghỉ ngơi như vậy thì bất cứ ai cũng không chịu nổi, huống chi, hiện tại Điện hạ nhất định là đang thập phần thương tâm. Chẳng khác gì tra tấn cả tinh thần lẫn thể xác.

Nhưng Hiên Viên Diệp lại giống như không nghe thấy lời nói của Tộc Phong, vẫn không nhúc nhích ngồi chồm hổm trên giường, giống như một pho tượng đất.

Tộc Phong âm thầm thở dài, hơi lắc đầu, cũng không nói gì nữa , theo Điện hạ nhiều năm như vậy, tính tình Điện hạ hẳn là người hiểu rõ ràng nhất .

Thanh Trúc lại càng không dám nói gì, cũng chỉ có thể đứng ở phía sau lo lắng .

“Có chuyện gì vậy? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Đến tối, sau khi tỉnh rượu, Hiên Viên Tĩnh biết tin cũng vội vàng chạy tới.

Nàng không thềm quần lúc này đã rất khuya , trong Hoàng cung đã sớm không cho người tùy tiện ra vào, nàng cải trang thành Thái giám , giả làm người của Thái hậu phụng mệnh làm việc, vội trộm chạy tới.

Khi vào đến phòng, còn chưa nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh trên giường, đập vào mắt là hình ảnh Hiên Viên Diệp đang ngồi bên giường, nàng kinh ngạc, người này, là thất ca của nàng sao? Sao chỉ sau một ngày lại tiêu tụy như vậy? Ảnh nhi đã hôn mê một ngày một đêm , thất ca hiện tại nhất định là đau lòng muốn chết.

Hai tròng mắt hơi đỏ, nhìn trên bàn đặt đồ ăn, ngay lập tức hiểu ra, thất ca nhất định là không chịu ăn cơm .Nàng cảm thấy vô cùng đau lòng, đau lòng vì Mạnh Phát Ảnh, cũng vì thất ca của nàng.

“Tham kiến công chúa.” Thanh Trúc cùng Tộc Phong nhìn người vừa xông vào là nàng, nhanh chóng hành lễ, nhưng nhìn thấy nàng đang mặc quần áo Thái giám, khóe môi nhưng nhịn không được khê run run, vị công chúa này thật đúng là chuyện gì cũng dám làm.

Hiên Viên Tinh tùy ý khoát tay một cái, ý bảo bọn họ đứng dậy, sau đó từ từ đến trước giường, nhìn Mạnh Phát Ảnh đang nằm trên giường không nhúc nhích, ánh mắt tràn đầy sự lo lắng.

Tuy rằng, giờ phút này trong lòng nàng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng nhìn thấy bộ dáng của Hiên Viên Diệp, nàng lại không muốn hỏi gì cả, bởi vì nàng không muốn làm cho thất ca của nàng càng thêm thương tâm.

“Thất ca, nhìn bộ dáng bây giờ của huynh thật sự là quá kinh khủng, vừa nãy ngay cả muội thiếu chút nữa cũng không nhận ra huynh rồi.” Hiên Viên Tinh hai tròng mắt hơi chuyển hướng sang Hiên Viên Diệp, tỉ mỉ quan sát một chút, cố ý nói, “Nếu không phải huynh đang ở trước giường Thất tẩu, Tinh nhi thật đúng không dám nhận huynh.”

Trong câu nói nửa thật nửa giả kia ẩn chứa rất nhiều đau lòng.

Hiên Viên Diệp giật mình, mày hơi nhăn một chút, nhưng đôi mắt lại như cũ nhìn Mạnh Phát Ảnh, không may mắn chuyển động thân mình, cũng không nói gì.

“Thật ra muội có nhận ra huynh hay không đều không quan trọng, nhưng đợi lát nữa sau khi tỉnh lại, Thất tẩu không nhận ra huynh, ngược lại bị huynh dọa ngất đi, thất ca, huynh nói chuyện đó có phải rất quan trọng hay không.” Không nghe được câu trả lời của hắn, Hiên Viên Tinh cũng không giận, lại lầm bầm nói.

Lần này, Hiên Viên Diệp rốt cục cũng ngẩng đầu lên, hướng về phía Hiên Viên Tinh, môi khẽ nhúc nhích, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Bộ dáng của bốn vương lúc này thật sự kinh khủng như vậy sao?”

Trong giọng nói có vẻ như cũng mang theo vài phần để ý, không phải hắn để ý bề ngoài, mà là đang để ý điều Hiên Viên Tinh nói, bộ dáng của hắn sẽ dọa đến nàng.

“Huynh hãy tự mình đi soi gương, chẳng phải sẽ biết sao?” Hiên Viên Tinh vừa nói vừa chỉ tay vào gương.

Hiên Viên Diệp chau lông mày lại, cả người cứng đờ.

“Thất ca, huynh muốn chăm sóc Thất tẩu, trước tiên phải chú ý chăm sóc ình một chút đi, nếu như huynh sụp đổ, ai sẽ chăm sóc cho Thất tẩu, cơm nhất định phải ăn, để cho Thất tẩu sau khi tỉnh lại, lại có thể nhìn thấy gương mặt anh tuấn, tiêu sái của thất ca, y phục, vẻ bề ngoài cũng phải chú ý.” Thấy hắn không động đậy, Hiên Viên Tinh cũng không gấp, lại từ từ nói.

Nàng biết, hiện tại trong lòng thất ca, Mạnh Phát Ảnh là quan trọng nhất, cho nên mọi chuyện đều lấy Mạnh Phát Ảnh ra để khuyên hắn. Không tin hắn sẽ bất động mãi như vậy.

Hơi dừng lại một chút, hai mắt chớp lên, sau đó nàng lại cố ý nói, “Thất ca, chẳng lẽ huynh muốn Thất tẩu nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy, bộ dáng chật vật của huynh sao? huynh không sợ thật sự dọa Thất, đến lúc đó Tẩu ấy sẽ đi tìm chàng trai anh tuấn khác, và...”

“Người còn dám nói.” Hiên Viên Diệp hai tròng mắt híp lại, lạnh lùng quét Hiên Viên Tinh, tức giận nói.

Chính là, thân mình đang ngồi cũng từ từ đứng lên, nhưng vì ngồi thời gian quá dài, chân đều đã tê rần, vừa mới đứng một nửa, cả người đều bị cứng lại.

Nhìn thấy hắn có điểm khác thường, trong mắt Hiên Viên Tinh ẩn qua một tia đau lòng, haiz, tình cảm của thất ca nàng thật là sâu đậm.

Nhưng lại cố ý cười nói, “Hừ, huynh muốn đuổi muội thì cũng để muội tự đi nhưng bây giờ muội muốn chăm sóc cho Ảnh nhi. Huynh ấy, mau đi tắm rửa, ăn cơm đi, để muội ở đây chăm sóc cho Ảnh nhi.” Chưa nói hết câu, đã ngồi ngay xuống giường ghé ở trước giường.

Hiên Viên Diệp âm thầm vận công một chút, khi đi đứng được bình thường liền chạy tới trước gương, nhìn thấy bộ dáng của mình, không khỏi sửng sốt.

“Thất ca, trước hãy ăn cơm, rồi tắm gội, thay trang y, đến lúc đó nói không chừng Thất tẩu có thể tỉnh dậy, bằng không người huynh đây mồ hôi như vậy lại ngồi ở trước giường Thất tẩu, tẩu ấy sẽ bị huynh làm cho ngạt thở mà chết, làm thế nào mà tỉnh lại được.” Hiên Viên Tinh nhìn gương mặt đang ngẩn người, lại nhanh chóng thúc giục.

Hiên Viên Diệp nhìn Hiên Viên Tinh, nghĩ đến chuyện tối qua, khước môi hơi kéo nhẹ, thấp giọng nói, “Muội rốt cục đã tỉnh chưa?”

Giọng nói trầm thấp, mang theo vài phần nghiêm khắc, nàng là công chúa, thể nhưng lại ở trong Hoàng cung uống say thành như vậy, tới bây giờ mới tỉnh lại.

Nếu việc này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với thanh danh của nàng, về sau nàng còn lập gia đình, cho dù không gả cho Đông Phương Sóc, thì vẫn cần phải gả cho người khác.

Hiên Viên Tinh cả người cứng đờ, nụ cười trên mặt cũng vụt tắt, hai tròng mắt nhìn chằm chằm Hiên Viên Diệp, cực kỳ kinh ngạc, thất ca sao lại biết?

Đột nhiên nhớ tới, hôm qua lúc trời tối, Mạnh Phát Ảnh đến thăm nàng, nàng còn tưởng mình đang nằm mơ, chẳng lẽ mọi chuyện đều là thật?

Tối qua, nàng giống như bị thôi miên, nói rất nhiều, phải chăng cũng đã đem sự việc kia nói ra, thất ca có phải là đã biết rồi?

“Bổn vương có phải nên tìm người thích hợp, gả muội đi...” Hiên Viên Diệp thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hiên Viên Tinh, nghĩ đến tối hôm qua, nàng đang ngủ, nhưng nước mắt dàn dụa, cũng không khỏi âm thầm đau lòng.

Hắn không định bắt buộc Hiên Viên Tinh, bởi vì hắn biết, chuyện này bắt buộc cũng không được, nhưng Hiên Viên Tinh cũng không còn nhỏ, dù sao vẫn cần suy tính đến vấn đề này.

“Không cần.” Hiên Viên Tinh không đợi hắn nói xong, vội vàng nói, trong giọng nói mang theo sự đau xót, nàng biết người thất ca tìm nhất định là tốt nhất, nhưng chỉ tiếc, trong lòng nàng đã sớm...

Hiên Viên Diệp con người hơi lóe lên, đem sự đau xót kia thu hết vào đáy mắt, lại thấp giọng nói, “Khi nào muội cảm thấy thích hợp thì nói với thất ca một tiếng.”

Sau đó hắn đi đến trước bàn, ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm, đây là lần đầu tiên hắn ôn nhu với người khác, ngoại trừ Mạnh Phát Ảnh, đây là lần đầu tiên hắn nói ra những lời quan tâm đến người khác như vậy.

Mà hắn vừa mới xưng hô là thất ca, chứ không phải bổn vương, tức là hắn coi Hiên Viên Tinh là muội muội chân chính, mà không phải công chúa, điều đó chứng tỏ tình thân huynh muội, không hề liên quan đến quyền thế.

Hiên Viên Tinh bất động, có chút cảm kích ngoài ý muốn, nàng thật không thể tưởng tượng được rằng Hiên Viên Diệp thể nhưng lại nói với nàng những lời như vậy, lời nói cuồng vọng, nhưng cũng mang theo vài phần dung túng, có ca ca như vậy, thật sự rất hạnh phúc.

Chỉ tiếc, nàng yêu người kia...

Hiên Viên Tinh không nói gì nữa, ngồi trước giường canh giữ Mạnh Phát Ảnh, nhìn Mạnh Phát Ảnh mà ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì.

Sau khi Hiên Viên Diệp nhanh chóng ăn cơm, vội vàng tắm rửa, thay quần áo, rồi sai người đưa Hiên Viên Tinh trở về, dù sao Hiên Viên Tinh như vậy là vụng trộm chạy ra ngoài.

“Các người cũng đi nghỉ ngơi đi.” Hiên Viên Diệp nhìn lướt qua Thanh Trúc cùng Tốc Phong, sau đó thấp giọng phân phó, Phát Nhi tự hắn chiếu cố là được rồi.

“Vâng” Thanh Trúc sững sốt một chút, cung kính đáp lời, sau đó từ từ lui xuống, Tốc Phong cũng đi theo nàng ra khỏi phòng, thấy nàng vẫn mang biểu tình lo lắng thì thấp giọng nói, “Người không cần quá lo lắng, có Điện hạ ở đây, Vương phi sẽ không có chuyện gì đâu, muốn có chuyện cũng phải hỏi xem Điện hạ có đồng ý không.”

Từ khi Điện hạ gặp được Vương phi, đã không dưới một lần Điện hạ bị vương phi khiến cho nổi điên.

Thanh Trúc hơi giật mình, ngơ ngác nhìn Tốc Phong, thật không ngờ một người bình thường lạnh như băng như Tốc Phong lại biết khuyên nhủ nàng.

Tốc Phong đối với ánh mắt của Thanh Trúc, có vẻ như ý thức được bản thân mình vừa nói gì, mặt hơi đỏ lên, nhanh chóng xoay người rời đi. Để lại Thanh Trúc một mình đứng trong bóng đêm, nhìn bóng lưng của hắn mà ngẩn người, người này thật đúng là kì lạ, nàng vốn còn muốn cùng hắn nói lời cảm ơn mà hắn lại bỏ đi nhanh như vậy.

Sau khi tắt cả mọi người rời đi, Hiên Viên Diệp cũng cởi áo ngoài, cẩn thận lên giường, nằm ở bên cạnh người nàng, sau đó ôm nàng thật chặt, chỉ có như vậy hắn mới cảm giác được nàng chân chính tồn tại.

Ngày hôm sau, hắn không vào triều sớm, vẫn như cũ ở bên người nàng, cũng không thấy nàng tỉnh lại, cảm thấy càng sốt ruột, vốn là muốn đi tìm Phong Lăng Vân, nhưng Phong Lăng Vân đã nói, thân thể của nàng bây giờ không có vấn đề gì, tìm hắn cũng không giải quyết được, hơn nữa còn làm cho người ngoài hoài nghi, nếu truy cứu chuyện đó, chỉ sợ là...

Đến lúc xế chiều, Mạnh Phát Ảnh đang nằm trên giường đột nhiên mở mắt ra, chuyện này xảy ra nhanh chóng khiến người luôn gắt gao nhìn chăm chăm nàng là Hiên Viên Diệp trong lúc nhất thời cũng không khỏi sững sờ, quên cả phản ứng.

“Đói quá.” Mạnh Phát Ảnh cảm thấy bụng của mình trống rỗng, đói đến khó chịu, không khỏi thấp giọng lầu bầu, sau đó nhanh chóng ngồi dậy, lúc này mới nhìn thấy Hiên Viên Diệp nửa ngồi trước giường, không khỏi sững sờ, hơi nghi ngờ hỏi, “Người làm gì thế?”

Hiên Viên Diệp mau chóng phục hồi tinh thần, khóe môi cũng lập tức tràn ra nụ cười khê, sau đó đột nhiên ôm nàng vào trong lòng, ôm nàng thật chặt, thật chặt, thật chặt, chặt đến nỗi khiến nàng sắp không thở nổi, môi hắn gắt gao đặt ở bên tai của nàng, lầm bầm nói nhỏ, “Nàng rốt cục đã tỉnh.”

Trong giọng nói kia, rõ ràng mang theo vui sướng cùng kích động, chỉ cần nàng tỉnh lại, chỉ cần nàng khỏe mạnh, những thứ khác hắn có thể không cần.

Mạnh Phát Ảnh con người lóe lên, lần này nhớ lại chuyện lúc trước đã xảy ra, nàng nhớ hắn muốn đánh mông nàng, chuyện sau đó thế nào nàng hoàn toàn không nhớ gì cả.

Mà hắn vừa nói, nàng rốt cục tỉnh, chẳng lẽ là nàng ngất đi sao?

Nhìn xem hiện tại đã là xế chiều, nàng nhớ thời điểm hắn muốn đánh nàng là buổi tối, xem ra nàng đúng là ngất đi.

Hơn nữa thời gian nàng ngủ có vẻ như không ngắn...

Nhưng làm sao có thể đột nhiên té xỉu, hơn nữa nàng cũng không có cảm giác cơ thể mình có vấn đề gì mà?

“Ta làm sao mà té xỉu?” Mạnh Phát Ảnh không đẩy hắn ra, bởi vì nàng biết có đẩy cũng không ra, chỉ thêm uống phí sức lực, huống chi, nàng cảm giác mình hiện tại đói một chút khí lực cũng không có, chẳng qua là hôn mê nửa ngày, làm sao có thể cảm thấy đói như vậy?

Hiên Viên Diệp hơi giật mình, trong đôi mắt vui sướng, cũng hơi cứng đờ, nghĩ đến chuyện kia, không thể để nàng biết, bằng không theo tính tình của nàng, vừa chịu mở lòng ra đón nhận hắn thì nhất định sẽ lại rụt trở về, mặc dù những chuyện khác nàng cực kì quyết đoán, nhưng đối với vấn đề tình cảm, cũng phải hết sức cẩn thận, hết sức cẩn thận.

Cho nên hắn không dám mạo hiểm, hơn nữa, hắn cũng không muốn khiến nàng lo lắng.

“À, “ Hiên Viên Diệp hơi ngập ngừng, trong giọng nói có chút do dự, muốn nói lại thôi.

“Vì sao?” Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu lông mày, vấn đề này khó trả lời như vậy sao?

“Bổn vương thật không ngờ, nàng lại không chịu được bị đánh, chẳng qua chỉ một cái tát mà đã khiến nàng hôn mê.” Khuôn mặt Hiên Viên Diệp như cũ để ở trên bờ vai nàng, sau đó cố ý nói.

Hắn tình nguyện khiến nàng hiểu lầm hắn, tình nguyện để nàng không để ý đến hắn, cũng không muốn để nàng biết chân tướng, chắc hẳn nàng sẽ thương tâm, khổ sở.

Dù sao, đối với một nữ nhân mà nói không thể sinh con là một sự đả kích rất lớn.

Mạnh Phát Ảnh thân mình bỗng cứng đờ, sau đó dùng sức đẩy Hiên Viên Diệp ra, đôi mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm Hiên Viên Diệp, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Người, người thật sự đánh ta sao?”

Chuyện kể tiếp, nàng là thật không nhớ rõ, thật sự không biết, hẳn rồi cuộc đánh, hay là không đánh, nhưng nàng nhớ rõ, tay hắn đã hung hăng hạ xuống .

Hơn nữa hắn vừa chính miệng nói ra, đúng là đã đánh, đánh nàng hôn mê luôn.

Vậy một cái đánh này của hắn, rốt cuộc là dùng lực lớn như thế nào đây?

Nhưng nàng lại không có cảm giác đau ở hông , hơn nữa, chỉ một cái tát cũng tuyệt đối không thể nào đánh người choáng váng như vậy.

“Đúng, ta đã đánh, nhưng thật không ngờ lại đánh nàng hôn mê, bổn vương...” Thấy trên mặt nàng hoài nghi, Hiên Viên Diệp lại khẳng định.

“Hiên Viên Diệp...” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên tức giận rống to, nam nhân này, thế nhưng thật sự đánh hông của nàng, hơn nữa, lại vẫn thẳng thắn như thế , không hề ngượng ngùng, nói cái gì mà không nghĩ tới lại đánh nàng hôn mê sao?

Hắn vì sao không trực tiếp một cái tát đánh chết nàng luôn đi .

Trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy vừa then, vừa giận, không suy nghĩ tiếp những chuyện khác .

Đôi mắt to tròn thẳng tắp nhìn hắn, trong con ngươi bùng bùng lửa giận, hận không thể lập tức đốt cháy hắn.

Trong lòng Hiên Viên Diệp có chút vui mừng, thật tốt, xem như đã lừa gạt nàng, chỉ cần nàng không truy cứu sự việc kia là ổn rồi.

Nhưng nghe được tiếng rống giận dữ của nàng, Hiên Viên Diệp thân mình vẫn không nhin được, khẽ run rẩy, chưa từng thấy nàng phát hỏa lớn như vậy, thật sự thời điểm nàng phát hỏa so với hắn còn kinh khủng hơn.

Bên ngoài Thanh Trúc cùng Túc Phong nghe được tiếng gầm giận dữ kia, cũng không khỏi ào ào run rẩy, trong lòng đều âm thầm cầu nguyện cho Hiên Viên Diệp.

Nhưng trên mặt Thanh Trúc lấp lánh sự vui sướng, sau đó phân phó một tiểu nha đầu vào Cung truyền tin cho Thái hậu.

“Kỳ thực, bổn vương cũng có chút dùng sức. Hơn nữa, “ Hiên Viên Diệp trong lòng run rẩy, sau đó cẩn thận giải thích, trong lúc nhất thời không biết phải giải thích như thế nào, có vẻ như mỗi lần đối mặt với nàng , hắn đều có chút vô thức.

Phía ngoài khi hai người nghe Hiên Viên Diệp giải thích , khóe môi hung hăng giật giật vài cái, thật không ngờ, Điện hạ của bọn họ cũng có lúc phải xin lỗi với người khác, hơn nữa lại rất cẩn thận.

“Người có thể đi ra ngoài.” Mạnh Phát Ảnh hung hăng trợn mắt liếc hắn một cái, sắc mặt trầm xuống, sau đó lạnh giọng nói. Trực tiếp ngắt lời Hiên Viên Diệp, nam nhân này còn dám nói mình đúng là có dùng chút sức, nàng để ý không phải hắn có sử dụng lực hay không sử dụng lực, mà là vấn đề có liên quan đến tôn nghiêm .

Thanh Trúc cùng Túc Phong sau khi nghe được lời nói không mang theo nửa điểm tình cảm cùng xua đuổi của Mạnh Phát Ảnh, cảm thấy kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, Vương phi quả thực đủ ngoan, thậm chí ngay cả Điện hạ cũng dám đuổi, lại còn đuổi với giọng điệu cường ngạnh như thế.

“Đây là Vương phủ của bổn vương, đây là phòng của bổn vương, Vương phi bảo bổn vương đi chỗ nào?” Hiên Viên Diệp làm vẻ mặt vô tội nhìn nàng, hơi ủy khuất nói.

Hãi, kinh hãi, bên ngoài hai người hoàn toàn bị đảo lộn , thế nào cũng không nghĩ tới Hiên Viên Diệp sẽ nói ra những lời như vậy, hơn nữa còn mang một bộ dáng như vậy.

Mạnh Phát Ảnh cũng không khỏi ngạc nhiên, âm thầm thở ra một hơi, sau đó đột nhiên đứng dậy, muốn xuống giường, “Được, người không đi thì ta đi, được chưa?”

Vì nằm trên giường hai ngày hai đêm , đã sớm đói đến mức ngực dán vào lưng , vả lại động tác vừa rồi quá mạnh, thiếu chút nữa khiến nàng ngã sấp xuống.

“Cũng phải,ta đưa nàng đi ăn cơm.” Hiên Viên Diệp nhanh chóng đỡ lấy nàng, thấp giọng khuyên nhủ, trong giọng nói tuy rằng mang theo vài phần vui đùa, nhưng nhìn sâu trong con ngươi lại không có cách nào che dấu lo lắng.

“Thanh Trúc, đi chuẩn bị đồ ăn cho Vương phi.” Hiên Viên Diệp không cho Mạnh Phát Ảnh bất cứ cơ hội phản bác, nhanh chóng gọi Thanh Trúc ở bên ngoài.

Thanh Trúc vẫn còn đang kinh ngạc, nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, nhỏ giọng đáp ứng, nhưng trong lòng thì càng thêm ngạc nhiên, vừa rồi thậm chí ngay cả chuyện quan trọng như vậy nàng lại quên hết, thật sự là thất trách nghiêm trọng.

Sau khi Mạnh Phát Ảnh đứng vững thì cố gắng tránh khỏi vòng tay của Hiên Viên Diệp .Trong lòng cảm thấy nghi hoặc, ngủ một ngày cũng không đến nỗi sức khỏe yếu như vậy chứ ?

Lúc này vì quá đói , cho dù tức giận cũng không cần phải hành hạ cái bụng của mình,cho nên nàng vẫn quyết định ăn no trước,sau đó mới nói chuyện với hắn,đúng vậy phải ăn no, như vậy mới dùng sức được.

Thanh Trúc nhanh chóng bưng thức ăn lên,bữa ăn rất thịnh soạn đưa đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh, “Vương phi...”

Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng đưa tay ra nhận lấy, ngồi ở trước bàn, bắt đầu ăn, không thềm để ý Hiên Viên Diệp đang ngồi ở bên. Thậm chí cũng không thèm liếc hắn một cái.

Hiên Viên Diệp vẻ mặt cực kì đáng thương, xem ra nữ nhân này thật sự đang rất hận hắn, không biết phải làm thế nào nàng mới tha thứ cho hắn đây, haiz.

Hiên Viên Diệp thấy nàng ăn mà ngẩn người, lập tức nói, “Nàng ăn chậm một chút, không ai ăn tranh mất của nàng đâu .”

Mạnh Phát Ảnh có vẻ như không nghe được lời nói của hắn , vẫn ăn tự nhiên như cũ.

Thanh Trúc làm việc cực kì cẩn thận, nghĩ đến Hiên Viên Diệp cũng chưa ăn cơm chiều,cho nên đã chuẩn bị hai phần . Hiên Viên Diệp cũng ngồi ở trước bàn, nhưng lại không động đũa.

Hiên Viên Diệp nghĩ nàng đã ngủ hai ngày hai đêm, tốt nhất là ăn thanh đạm một chút, liền gắp một ít rau xanh, bỏ vào trong chén của nàng, thấp giọng nói, “Ăn nhiều rau xanh một chút.”

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên ngừng lại, đem bát đũa đặt ở trên bàn, sau đó chuyển hướng Thanh Trúc, từng chữ từng chữ, tinh tường nói, “Thanh Trúc, đổi cho ta cái chén.”

Nàng đã từng nói, nếu hắn thật sự đánh nàng, nàng sẽ không để ý đến hắn nữa , vậy mà hắn vẫn đánh, giờ phút này nàng vừa tức, vừa giận, lại vừa xấu hổ và giận dữ, làm sao có thể tha thứ cho hắn như vậy.

Thanh Trúc giật mình, trong lúc nhất thời có chút vụng về, do dự mà nhìn phía Hiên Viên Diệp.

“Không có, chỉ còn có một cái chén này thôi.” Hiên Viên Diệp con ngươi lóe lên, sau đó nói dối không đả mắt, thở không gấp, hơn nữa cực kì cây ngay không sợ chết đứng .

Hử, Mạnh Phát Ảnh chán nản hoàn toàn, nam nhân này nói dối không chớp mắt, hắn nói ra những lời này liệu ai có thể tin tưởng, thật chịu thua hắn, còn có thể nói như vậy.

Nghệ Vương phủ này đến cái bát cũng không có, vậy hắn đường đường Vương gia lại có thể đi xin cơm sao.

Thanh Trúc cũng hoàn toàn kinh ngạc, thật không ngờ, Vương gia thế nhưng lại nói ra lời như vậy, không có chén? Chỉ có một cái sao ? Nếu không phải chính tai nàng nghe thấy thì đúng là không thể tin được.

“Nếu không thì dùng bát của bốn vương.” Hiên Viên Diệp đem bát của mình tới, Mạnh Phát Ảnh chỉ hơi nhìn lướt qua, tất nhiên sẽ không thể nào tự mình đón lấy.

“Hay là nàng muốn bồn vương tới dứt cho nàng ăn.” Thấy nàng không tiếp, Hiền Viên Diệp cũng không giận, mà cố ý nói, khi nói chuyện cũng đã đứng lên, vòng đến bên cạnh nàng, dường như thật sự muốn dứt cho nàng.

Thanh Trúc đang đứng một bên, hai tròng mắt muốn rớt xuống đất.

“Không ăn.” Mạnh Phát Ảnh sừng sốt, ảo não nói, nam nhân này, hẳn nghĩ hẳn đùa giỡn chơi xấu nàng mà nàng sẽ tha thứ cho hắn dễ dàng vậy sao ?

Lúc này ăn được một chút, bụng cũng không còn cảm giác đói nên nàng mới nói không ăn.

“Được, không ăn cũng tốt, tiết kiệm được lương thực.” Hiền Viên Diệp nghe nàng nói không ăn, lập tức lấy lại bát, còn tỏ ra vô cùng nghiêm trang nói.

Vì nàng đã ngủ hai ngày hai đêm vừa mới tỉnh dậy nên hẳn không muốn nàng ăn nhiều, tránh cho lát nữa không thoải mái.

Mạnh Phát Ảnh sau khi nghe thấy lời nói của hắn, lửa giận trong lòng lại càng bốc lên, nam nhân này thật là ghê tởm, ý của hắn chính là nàng ăn lãng phí lương thực sao?

Được, tốt lắm, Hiền Viên Diệp, xem như ngươi lợi hại.

Mạnh Phát Ảnh cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, sau đó không thèm liếc nhìn Hiền Viên Diệp lấy một cái, nhìn về phía Thanh Trúc, bình thản nói, “Thanh Trúc, cùng ta ra ngoài đi dạo.”

Vừa nói xong liền đứng lên, đi ra ngoài.

Nàng sợ nếu tiếp tục ở lại chỗ này, sẽ bị nam nhân này chọc điên lên, trước kia tại sao nàng không phát hiện ra nam nhân này độc miệng như vậy, cứ coi như nàng nhìn nhầm người, sẩy chân một cái trở thành thiên cổ hận.

Hiền Viên Diệp con người hơi lóe lên, định ngăn cản nhưng nghĩ đến tính của nàng hết sức quật cường, có ngăn cũng không cản được.

Nhưng lại sợ Thanh Trúc lỡ miệng, vội vàng âm thầm liếc mắt ra hiệu cho Thanh Trúc.

Thanh Trúc tất nhiên hiểu được ý của Hiền Viên Diệp, hơi gật đầu, sau đó nhanh chóng theo Mạnh Phát Ảnh đi ra ngoài.

Mạnh Phát Ảnh đi từ từ ở trong sân, kỳ thực, nàng giận Hiền Viên Diệp đánh nàng là một nguyên nhân, một nguyên nhân khác chính là nàng cảm giác Hiền Viên Diệp có chuyện lừa gạt nàng, về chuyện vì sao nàng té xỉu, có vẻ như Hiền Viên Diệp đang nói dối.

Cho nên nàng mới cố ý dẫn Thanh Trúc ra ngoài, muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng cũng nghĩ đến Hiền Viên Diệp thật sự muốn gạt nàng, có thể hay không cũng dặn dò Thanh Trúc không được nói cho nàng biết.

Nàng vừa đi từ từ, vừa suy nghĩ xem phải làm thế nào để hỏi Thanh Trúc chuyện này.

“Kỳ thực, Điện hạ rất quan tâm đến chủ tử, chủ tử hôn mê hai ngày hai đêm, điện hạ...” Thanh Trúc từ từ theo sau Mạnh Phát Ảnh, thấy nàng không lên tiếng, liền cẩn thận nói, khi không có người ngoài nàng vẫn là thích gọi Mạnh Phát Ảnh là chủ tử.

Nhưng Mạnh Phát Ảnh phía trước đột nhiên ngừng lại, hơn nữa nhanh chóng quay người lại, làm hại Thanh Trúc thiếu chút nữa tấn công Mạnh Phát Ảnh.

“Chủ tử, sao đột nhiên lại xoay người vậy?” Thanh Trúc vội vàng ổn định thân mình, có chút kinh ngạc nhìn Mạnh Phát Ảnh, trong lòng âm thầm suy nghĩ, không phải mình vừa nói sai gì chứ?

“Ngươi vừa mới nói cái gì, ngươi nói ta hôn mê hai ngày hai đêm?” Mạnh Phát Ảnh nhìn chằm chằm nàng, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, nàng tưởng rằng mình chỉ ngủ một ngày, thật không ngờ, thế nhưng lại ngủ hai ngày hai đêm, nếu không có vấn đề gì thì làm sao có thể ngủ lâu như vậy.

Giờ phút này, nàng càng thêm khẳng định, chuyện nàng hôn mê, Hiền Viên Diệp quả thật nói dối.

“Vâng, đúng vậy.” Thanh Trúc không ngờ, nàng chỉ là hỏi chuyện này, liền khẽ gật đầu nói.

“Thanh Trúc, người nói thật cho ta biết, tại sao ta đột nhiên ngứa xiu? Cơ thể của ta, rốt cuộc có vấn đề gì?” Mạnh Phát Ảnh sắc mặt khẽ biến, ánh mắt nhìn Thanh Trúc vô cùng nghiêm khắc khiến cho không một ai có thể kháng cự được.

Nếu Hiên Viên Diệp nghĩ cách gạt nàng, sự việc chắc chắn hết sức nghiêm trọng, tuy rằng nàng cũng hiểu, mọi người gạt nàng cũng là vì muốn tốt cho nàng, nhưng nàng cũng có quyền được biết.

“Thanh Trúc thật sự không biết tại sao chủ tử lại ngứa xiu, lúc Thanh Trúc tới, chủ tử đã ngứa xiu, hơn nữa tất cả Thái y cũng đã nói, chủ tử không có chuyện gì.” Thanh Trúc trong lòng kinh ngạc, nhưng về mặt như cũ thành thật trả lời, cố gắng làm cho vẻ mặt, giọng nói của mình duy trì ở mức bình thường, không dám lộ ra nửa điểm khác thường.

Bởi vì, chủ tử của nàng rất thông minh, chỉ cần nàng có một chút khác thường, chủ tử sẽ phát hiện ra. Vương gia cũng đã dặn dò không được nói cho chủ tử, hơn nữa nàng cũng không muốn để chủ tử biết rồi thương tâm.

Nhưng những điều nàng nói cũng đều là thật, cũng không nói dối, chỉ là cố ý giảm bớt lời nói của Phong Lăng Vân mà thôi.

“Ngay cả người cũng gạt ta?” Mạnh Phát Ảnh tất nhiên không thể tin lời nói của Thanh Trúc như vậy, tuy rằng lúc này bộ dáng Thanh Trúc không giống như đang nói dối, nhưng nàng lại dám khẳng định, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như lời Thanh Trúc.

Dù sao, đây là cổ đại, không có thiết bị tiên tiến hiện đại, nàng ở hiện đại là bác sĩ, đều là thông qua thiết bị tiên tiến để kiểm tra kết quả, đến nơi cổ đại này cảm thấy mình đúng là anh hùng không đất dụng võ. Nhưng nếu là bệnh nghiêm trọng không cách nào chữa trị, nàng khẳng định có thể phát hiện ra.

Nàng từ lúc tới đây, một chút khác thường trong cơ thể đều không có.

Trong đầu, đột nhiên chợt lóe, thân mình không khỏi cứng đờ, chẳng lẽ...

“Chủ tử, Thanh Trúc làm sao dám lừa người, những lời của Thanh Trúc đều là thật, thân thể chủ tử thật sự không có vấn đề gì, hiện tại người đã tỉnh, dĩ nhiên là không sao.” Thanh Trúc cảm thấy lo lắng, nhưng không thể không tiếp tục nói.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thái độ của Thanh Trúc, biết dù có hỏi tiếp cũng không ra cái gì, dù sao tạm thời cũng không cần gấp, còn sau từ từ sẽ biết.

Về phần Hiên Viên Diệp, nàng...

Tại Nhu Tâm cung.

Phong Lăng Vân đi theo tiểu cung nữ vào đại sảnh, nhìn Nhu Phi đang ngồi ngay ngắn ở trong đại sảnh, hơi ngần người, nhưng cũng hiểu được mục đích hôm nay cho gọi hần.

Tuy rằng tiểu thái giám đi gọi hần nói là vì xem bệnh cho Nhu phi, nhưng hiện tại Nhu phi vẫn khỏe mạnh ngồi trong đại sảnh, chuyện này đã quá rõ ràng rồi.

“Tham kiến Nhu phi nương nương.” Phong Lăng Vân lặng lẽ thở ra một hơi, sau đó từ từ hướng về phía trước, cung kính hành lễ.

“Phong ngự y không cần đa lễ.” Nhu phi mỉm cười, từ từ đứng dậy, giọng nói rất mềm nhẹ, trên mặt cũng mang theo nụ cười say đắm lòng người.

Cách xưng hô này khiến Phong Lăng Vân hơi giật mình, tuy rằng Hoàng thượng đã phong cho hần là ngự y, nhưng lần trước vì chuyện của Lam Nhi đã miễn tất cả chức vụ của hần, cho nên Nhu phi xưng hô như vậy thật khiến hần âm thầm lo lắng.

“Thảo dân hiện tại chẳng qua chỉ là một thứ dân, Nhu phi nương nương xưng hô như vậy, thật sự là khiến cho thảo dân sợ hãi.” Phong Lăng Vân hơi khép hờ mắt, trong giọng nói cũng thêm vài phần trầm thấp.

“Ha ha, “ Nhu phi đột nhiên cười ra tiếng, “Bản cung quên mất, người không cần quá khấn trương.”

Phong Lăng Vân thế này mới dám thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bình thường Nhu phi nương nương là người cực kì đơn thuần, quên mất cũng là điều dễ hiểu.

“Không biết hôm nay Nhu phi nương nương cho gọi thảo dân tiến cung là vì chuyện gì?” Phong Lăng Vân không muốn tiếp tục chịu kinh hãi như vậy nên trực tiếp hỏi.

“Cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là ta nghe nói, người đã xem bệnh cho Phất nhi, bản cung rất lo lắng cho sức khỏe của đứa nhỏ kia, cho nên kêu người tới hỏi một chút.” Nhu phi cũng không che dấu, trực tiếp hỏi.

Giờ phút này, trên mặt của bà ta mang theo nồng đậm quan tâm.

Phong Lăng Vân lại ngẩn ra, Nhu phi nương nương quan tâm sức khỏe của Vương phi, cố ý gọi hần tới hỏi, điều này cũng có thể giải thích được, vì dù sao Nhu phi nương nương là người cực kì thiện lương, luôn quan tâm đến hạ nhân của mình, huống chi là đối với con dâu.

Nhưng chuyện Mạnh Phất Ảnh không thể sinh con, nhất định không thể để cho Nhu phi biết, bởi vì Nhu phi chắc chắn cũng muốn có cháu bé.

“Bẩm nương nương, sức khỏe của Vương phi cũng không có vấn đề gì, chắc là gần đây mệt mỏi nên mới ngất xỉu, thảo dân đã kê đơn thuốc cho vương phi, sau khi uống thuốc sẽ không có việc gì.” Phong Lăng Vân con người hơi lóe, sau đó từ từ nói.

“Thật vậy sao?” Nhu phi con người chột lóe, trên mặt mang theo sự nghi hoặc, lại thì thào nói nhỏ, “Hôn mê lâu như vậy, thật sự không có chuyện gì sao?”

Đôi mắt nhìn chằm chằm Phong Lăng Vân, tưởng như đang hỏi hần, nhưng lại lăm lăm lâu bầu, âm thầm quan sát biểu hiện của đến Phong Lăng Vân.

“Vâng.” Phong Lăng Vân âm thầm cả kinh, nhưng lại nhanh chóng che dấu tất cả cảm xúc, lại khẳng định nói.

“Được rồi, bản cung tuyệt đối tin tưởng y thuật của người, Hoàng Thượng cũng thường xuyên khen người, ngày hôm qua nghe nói người đi xem bệnh cho Vương phi, còn nói với bản cung không nên vì chuyện của muội muội người làm liên lụy đến người, nghe ý của Hoàng thượng, dường như muốn khôi phục chức quan của người.” Nhu phi khóe môi lại cười, từng chữ từng chữ chậm rãi nói ra.

Những lời này nghe có vẻ như không có vấn đề gì, giống như đang khen thưởng Phong Lăng Vân, nhưng nếu suy nghĩ tỉ mỉ một chút, sẽ phát hiện ra thâm ý trong đó.

Phong Lăng Vân trong lòng âm thầm kinh sợ, thật không ngờ người đơn thuần như Nhu phi lại nói ra những lời như vậy.

Không sai, cái danh ngự y rất hấp dẫn hần, trước kia có thể nói hần phấn đấu vì giấc mộng này, nhưng trải qua chuyện kia, sau khi ra khỏi Hoàng cung, hần cảm thấy tự do mới đáng quý.

“Chuyện của muội muội người, bản cung biết Phất nhi cũng có chút quan hệ, người có thể bỏ qua hiềm khích trước kia, vì Phất nhi xem bệnh, thật sự ít người có thể làm được, bản cung hết sức thưởng thức người điểm này, cho nên...” Nhu phi cố ý dừng lại, nhưng ý tứ trong giọng nói cũng đã rõ ràng.

Phong Lăng Vân thân mình hơi cứng lại một chút, trong ánh mắt nhanh chóng xẹt qua điều gì đó, “Đúng rồi, bản cung vẫn chưa yên tâm về bệnh tình của Phất nhi, ta còn muốn để Thái y xem lại bệnh tình, người xác định Phất nhi thật sự không có chuyện gì sao?” Nhu phi lại nhìn Phong Lăng Vân, biểu tình lo lắng, vội vàng hỏi.

Ẩn sâu trong ánh mắt lại chứa vài phần đắc ý, Nhu phi không tin, hiện tại dù dễ dàng đe dọa như vậy mà Phong Lăng Vân còn không nói thực tình...

Phong Lăng Vân cúi mặt, khóe môi cũng ẩn tia cười như có như không.

68. Chương 69: Nhu Phi Bị Đùa Giỡn

Tuy rằng cá tính của Phong Lăng Vân có phần nóng vội, nhưng y cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, bằng không sao có thể đạt được thành tựu khi còn trẻ như vậy.

Do vậy, y đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Nhu phi, trong lòng có vài phần kinh ngạc. Người người đều nói, Nhu phi đơn thuần như tờ giấy trắng, là một bông hoa lạ trong Hoàng cung, có thể ở trong Hoàng cung âm mưu trùng trùng này mà không hề bị ô nhiễm. Hiện thời xem ra, chỉ là giả vờ mà thôi, Nhu phi mới thực sự là cao thủ chân chính trong chốn hậu cung. Nhu phi này quả thật đã lừa được tất cả mọi người.

Nếu đúng là vậy, thì càng không thể để cho Nhu phi biết được chuyện kia, một người nguy trang ở mọi nơi mọi chỗ, không dám dùng bộ mặt thật ra với cả người thân, thì có thể tốt được sao?

Tuy rằng nàng ta là mẫu phi của Hiên Viên Diệp, nhưng cũng không thấy thật sự có ý tốt vì Hiên Viên Diệp.

“Thực ra Vương phi quả thật có chút vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.” Phong Lăng Vân hơi ngược mắt lên, mày nhăn nhăn lại, giả vờ khó xử nói.

Chỉ có điều trong câu nói của y rõ ràng có chỗ còn thiếu, y chỉ nói là Vương phi có vấn đề, chứ không nói là thân thể Vương phi có vấn đề.

“Vấn đề gì?” Đôi mắt Nhu phi ánh lên, lập tức hỏi luôn, giờ phút này trong giọng nói của bà ta cũng mang theo chút vội vàng, hoàn toàn không phải là giả vờ, bởi vì, thật sự bà ta cũng muốn biết Mạnh Phát Ảnh bị làm sao.

“Nghe nói, Vương phi tranh cãi với Điện hạ đến mức bất tỉnh, thật là, thân là Vương phi, đương nhiên phải ôn nhu hiền lành, lấy Điện hạ làm trọng, làm sao có thể tranh cãi cùng Điện hạ được.” Phong Lăng Vân vừa nói vừa lắc lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình, “Về chuyện này thì Vương phi quả thật có vấn đề rất lớn, thân chỉ là thường dân, đối với chuyện của Điện hạ và Vương phi vốn không dám nhiều lời, nhưng nếu Nhu phi nương nường đã hỏi, thân cũng không dám không nói.”

Rốt cuộc Phong Lăng Vân đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu Nhu phi.

Hơn nữa, y quả thật có nghe nói, trước đó vài ngày Vương phi và Điện hạ cũng đã gây loạn một phen. Tuy rằng y đã không còn là ngự y nữa nhưng vẫn còn có nhiều bằng hữu trong triều thường xuyên lui tới, dù sao y thuật của y vẫn còn hữu dụng.

Nhu phi ghen lời, hiển nhiên bà ta đã nhìn ra Phong Lăng Vân cố ý nói như thế nhưng lại không thể làm gì được y, dù sao Phong Lăng Vân cũng không nói sai điều gì, mọi lời nói cũng đều là thực tình. Chẳng qua, đó không phải là đáp án mà bà ta mong chờ.

Bà ta đột nhiên cảm giác được mình đã bị Phong Lăng Vân đùa giỡn.

“Tốt lắm, Bản cung biết rồi, người lui xuống đi.” Nhu phi cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, xua xua tay nói.

“Vâng, thần xin cáo lui.” Phong Lăng Vân cung kính hành lễ, sau đó từ từ đi ra, đối với lễ nghĩa trong cung, y vẫn còn nhớ rõ.

Sau khi đã ra khỏi Nhu Tâm Cung, vẻ cung kính trên khuôn mặt Phong Lăng Vân nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại vẻ âm trầm mang theo một chút lo lắng. Nhu phi này quả nhiên không đơn giản, bình thường nguy trang quá tốt, y ở trong Hoàng cung mấy năm trời cũng không phát hiện ra Nhu phi chỉ giả vờ đơn thuần.

Nghĩ lại, nếu không phải hôm nay Nhu phi vội vàng muốn biết chuyện của Mạnh Phát Ảnh, chỉ sợ cái đuôi hồ ly của Nhu phi cũng sẽ không thể lộ ra.

Ra khỏi Hoàng cung, Phong Lăng Vân chưa trở về luôn, mà đi gặp Hiên Viên Diệp.

Thứ nhất là y muốn nói cho Hiên Viên Diệp biết về chuyện vừa rồi với Nhu phi, thứ hai là muốn biết Mạnh Phát Ảnh đã tỉnh chưa, giờ phút này, trong lòng y đối với Mạnh Phát Ảnh đã không còn chút oán hận nào, ngược lại còn có vài phần thương cảm.

Y không trực tiếp đi vào Nghệ Vương phủ, bởi vì lúc trước Hiên Viên Diệp đã nói không muốn cho Mạnh Phát Ảnh biết chuyện kia, nếu Mạnh Phát Ảnh đã tỉnh lại, thấy hấn ở Nghệ Vương phủ thì nàng nhất định sẽ hoài nghi.

Vì vậy y mới hẹn Hiên Viên Diệp ở trong một quán rượu gần Nghệ Vương phủ.

Tốc độ của Hiên Viên Diệp thực sự là quá nhanh, làm cho Phong Lăng Vân có chút kinh ngạc.

Y mới vừa ngồi xuống xong, đã thấy Hiên Viên Diệp đang nhanh chóng tiến vào, khoe môi Phong Lăng Vân bỗng chốc co rút lại.

Trước kia, muốn hẹn vị Vương gia này, chờ mấy canh giờ là chuyện bình thường, nhưng bây giờ, chỉ sợ chưa đầy một tiếng đã có mặt, mà xem chừng đứa nhỏ y nhờ đi truyền tin cũng còn chưa về tới.

“Thế nào? Có phải tìm được rồi không?” Hiên Viên Diệp vừa tiến đến đã vội vàng hỏi luôn, căn bản cũng không có ý ngồi xuống. Sâu trong mắt rõ ràng lấp lóe một tia hy vọng.

“Sao mà nhanh như vậy được.” Phong Lăng Vân âm thầm trợn mắt, y nhớ ngày hôm qua không phải đã nói để tìm ra được sự phụ của y cũng không phải là chuyện đơn giản còn gì? Chẳng lẽ y nói sai gì rồi, hay là vị vương gia này nghe nhầm.

Tia hy vọng trong mắt Hiên Viên Diệp nhanh chóng biến mất, mày hơi nhăn lại, môi lại nhếch lên, “Có chuyện gì?”

Giờ phút này trong giọng nói đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, âm trầm.

Phong Lăng Vân hẹn hấn ở chỗ này, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Hay là thân thể của nàng có vấn đề gì?

“Vừa rồi Nhu phi nương nương truyền ta vào cung.” Phong Lăng Vân nhìn vẻ mặt trầm trọng của hấn, cũng không dám trêu đùa, trịnh trọng chậm rãi nói từng chữ.

Hai tròng mắt Hiên Viên Diệp đột nhiên nhú lại, ánh mắt lạnh băng, đột nhiên bắn ra một tia tàn nhẫn, có vẻ như hận không thể đem ai đó ra băm thành vạn đoạn.

Có điều, hấn nhanh chóng che dấu lại, sau đó mở miệng lần nữa hỏi: “Nói chuyện gì?” Tình huống này, hấn cũng lờ mờ đoán được đã xảy ra chuyện gì.

“Nương nương hỏi ta về thân thể của Vương phi.” Phong Lăng Vân nói thật, đôi mắt tỷ mỉ quan sát vẻ mặt Hiên Viên Diệp, mơ hồ cảm giác được Hiên Viên Diệp có chút khác thường.

Hấn đối với Nhu phi dường như không phải nhất nhất tôn trọng như lời đồn, mà có vẻ còn có vài phần hận ý.

“Người trả lời thế nào?” Thân mình Hiên Viên Diệp rõ ràng cứng lại, đôi mắt vừa mới khôi phục vẻ bình tĩnh lại nhanh chóng biến mất, trên mặt càng lộ rõ vẻ vội vàng khẩn trương, lập tức nhìn Phong Lăng Vân hỏi.

Nếu để cho nữ nhân kia biết được tình hình thân thể của Phát nhi, chỉ e rằng thiên hạ đại loạn.

Đến khi đó, nếu hấn muốn bảo vệ Phát nhi thì nhất định phải xử trí nữ nhân kia, như vậy Mẫu phi của hấn chỉ sợ là ...

“Ta đã nói, Vương phi quả thật là có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề nghiêm trọng ...” Con người Phong Lăng Vân lóe lên, đột nhiên trong lòng có ý muốn đùa dai, cố ý nói.

Chỉ có điều, lời của y còn chưa nói hết, cổ họng liền bị Hiên Viên Diệp bóp chặt, nhất thời chỉ cảm thấy toàn bộ hơi thở đều bị ngừng trệ, một chút không khí cũng không vào được, cả mặt đỏ bừng lên.

“Tốt lắm, xem ra người coi lời nói của bản vương là đùa.” Hiên Viên Diệp nhìn Phong Lăng Vân, trong con người bắn ra luồng sát ý không chút che giấu, thị huyết khủng bố, tay thít chặt cổ họng y, không may mắn lưu tình.

Tiếp đó, hoàn toàn có thể vặn gãy cổ Phong Lăng Vân.

“A ... A! Người. Người. Nghe. Ta. Nói. Xong ...” Không thể nào hô hấp được, trong chớp lát, gương mặt Phong Lăng Vân trở nên tím đen.

Y cảm thấy hối hận, thực sự hối hận, quả thật không nên đi dò xét Hiên Viên Diệp này, không nên vì hai lần thấy được bộ dáng khác thường của Hiên Viên Diệp mà quên mất bản tính lạnh lùng và tàn nhẫn của hắn.

Y thật sự là điên rồi mới có ý muốn vui đùa với Hiên Viên Diệp, Hiên Viên Diệp là loại người nào mà có thể tùy tiện nói nói cười cười cơ chứ?

Hiên Viên Diệp nghe được lời nói sau cùng của Phong Lăng Vân, con người hơi nhú lại, nhưng tay vẫn gắt gao giữ chặt cổ họng y, có điều đã hơi hơi nới lỏng ra một chút, “Tốt, tốt nhất người nói hết ra, Bản vương có thể căn cứ vào đó mà bỏ qua cho người, bằng không, Bản vương sẽ làm cho người chết hết sức khó coi.”

Cho tới bây giờ, đối với những người phản bội hắn, hắn chưa từng hạ thủ lưu tình, hơn nữa, chuyện này lại có liên quan đến năng.

Trước đây hắn đã cảnh cáo rồi, Phong Lăng Vân lại vẫn dám tiết lộ, vậy thì không thể trách hắn được.

Sau khi Hiên Viên Diệp buông lỏng tay, Phong Lăng Vân mới vội vàng hô hấp vài ngụm, rồi buồn bực nói: “Người cảm thấy Phong Lăng Vân ta thực sự là người như vậy sao?”

Vừa rồi Nhu phi hết dụ dỗ lại đến đe dọa, y đều không nói ra, Phong Lăng Vân cũng chưa tính là đại anh hùng gì, nhưng dù sao vẫn là người có nghĩa khí.

Hiên Viên Diệp giật mình, đầu lông mày hơi nhú lại, lấy hiểu biết của hắn đối với Phong Lăng Vân mà nói, thì Phong Lăng Vân này quả thật sẽ không làm như vậy, huống chi nếu thật sự làm như vậy, cũng không có khả năng y sẽ hèn hạ ra để nói cho hắn biết.

Làm vậy chẳng khác nào đi tìm cái chết.

Hắn quả thật thấy bản thân vừa rồi thật quá sức nóng vội, lúc ấy, vừa nghe được lời nói của Phong Lăng Vân, nghĩ đến hậu quả khi Nhu phi biết được chuyện đó, hắn lập tức thấy rối loạn, không nghĩ được gì hết, chỉ hận không thể giết chết Phong Lăng Vân.

Xem ra, hắn càng ngày càng không đủ tỉnh táo.

Nghĩ đến đây, bàn tay vẫn nắm cổ họng Phong Lăng Vân liền nới lỏng ra, trên mặt mang theo một chút âm trầm như cũ, như là chưa hề có sát ý khủng khiếp vừa rồi, môi nhếch lên, thấp giọng nói, “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói vẫn lạnh như băng, không có chút cảm xúc, cũng không mang ý xin lỗi nào, ai bảo Phong Lăng Vân vừa rồi nói ra như vậy.

Phong Lăng Vân theo bản năng sờ sờ cái cổ của mình một chút, đau khổ hít một hơi, cũng không dám oán trách nửa câu, sự việc vừa rồi quả thật do chính y tự tìm đến.

Giờ phút này, y cũng không dám nói đùa nữa, thân mình ngồi thẳng lên, bộ mặt nghiêm túc nói, “Vừa rồi Nhu phi nương nương kêu ta tiến cung để hỏi về thân thể của Vương phi, lúc ấy ta có trực tiếp trả lời là thân thể Vương phi không bị làm sao hết.”

Phong Lăng Vân đang nói thì dừng lại, vẻ mặt có chút do dự, chuyện kể tiếp không biết có nên nói cho Hiên Viên Diệp biết không.

Nhu phi có thể nào thì cũng vẫn là mẫu thân của Hiên Viên Diệp nha.

“Tiếp tục.” Hiên Viên Diệp nhìn vẻ mặt do dự của y, lạnh giọng nói.

“Không ngờ là, Nhu phi nương nương lại ra sức dụ dỗ rồi đe dọa ta ...” Con người Phong Lăng Vân hơi lóe lên, sau đó mới tỉ mỉ đem chuyện vừa nãy kể hết cho Hiên Viên Diệp nghe.

Sau khi nói xong, y hơi dừng lại, rồi tiếp tục than thở, trong giọng nói mang theo một chút ủy khuất, “Vì kkkhông muốn bị Nhu phi nương nương nghi ngờ nên ta mới nói dối như vậy, thật không ngờ, Điện hạ đã không khen thì thôi, lại còn hiểu sai ý ta, thiếu chút nữa là lấy mạng ta rồi.”

Hiên Viên Diệp hơi ngược mắt nhìn về phía y, thấy rõ ràng vết hằn trên cổ kia, cũng ý thức được vừa rồi mình xuống tay quá nặng, nhưng muốn hấn xin lỗi thì tuyệt đối không thể, vì thế trầm giọng nói, “Lần sau người tuyệt không nên vui đùa ở trước mặt Bản vương.”

“Lần sau? Ta còn dám có lần sau sao?” Phong Lăng Vân thấp giọng kinh hô, từ rày về sau, hấn cũng không bao giờ dám nói đùa trước mặt Hiên Viên Diệp nữa.

“Có điều, vừa rồi Nhu phi nương nương nói muốn để Hồ thái y kiểm tra sức khỏe cho Vương phi, ta biết y thuật của Hồ thái y quả thật không thể coi thường, chỉ sợ ... Tốt nhất Điện hạ nên sớm có chuẩn bị.” Phong Lăng Vân đột nhiên nhớ tới lời uy hiếp của Nhu phi, lo lắng nói.

“Được, Bản vương đã biết.”

Con người Hiên Viên Diệp hơi trầm xuống, trên mặt cũng có vài phần ngưng trọng, đây quả thật là vấn đề lớn. Vừa nói xong, hấn liền đứng dậy, muốn rời khỏi.

“Đúng rồi, chuyện chung phòng sẽ không ảnh hưởng gì đến thân thể của nàng, nói không chừng như vậy mới có lợi cho thân thể của nàng, cho nên Vương gia không cần phải e ngại.” Phong Lăng Vân đột nhiên mở miệng nói tiếp. Bước chân Hiên Viên Diệp hơi ngừng lại một chút rồi lại lập tức rời đi.

Trở lại Nghệ Vương phủ, cũng là lúc có tiểu thái giám của Vĩnh Thọ Cung đến truyền lời nhắn của Hoàng thái hậu, Hiên Viên Diệp nhanh chóng cùng Mạnh Phát Ảnh đi tới Vĩnh Thọ cung để dùng bữa tối.

Tuy trong lòng Mạnh Phát Ảnh vẫn e ngại Hiên Viên Diệp, nhưng Thái hậu ời cả hai đến nên nàng không thể cự tuyệt, hơn nữa nàng cũng biết, Thái hậu vì quá lo lắng cho nàng nên khi biết tin nàng đã tỉnh lại liền kêu nàng vào Cung để xem nàng thế nào.

Ra khỏi Nghệ Vương phủ, Hiên Viên Diệp vừa định đỡ nàng lên xe ngựa thì nàng đã nhanh chóng tự nhảy lên.

Hiên Viên Diệp hơi sững người, có chút buồn cười, nhưng cũng theo lên xe ngựa.

Trên xe ngựa, Mạnh Phát Ảnh không nhìn đến hấn, cũng không để ý đến hấn, chỉ bình thản ngồi ở một góc, thỉnh thoảng nhìn ngó ra bên ngoài, giờ này đã là chạng vạng tối nhưng trên đường vẫn có nhiều người qua lại cực kỳ náo nhiệt.

Mà dọc đường đi Hiên Viên Diệp cũng không nói lời nào, ngược lại còn bắt chước nàng nhìn ngó bên ngoài, có vẻ coi nàng như không khí.

Cũng căn bản không để ý gì đến nàng.

Đầu lông mày Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu lại, trong lòng như có gì đó xẹt qua. Có điều, khi đến Vĩnh Thọ cung, còn chưa vào bên trong, cánh tay Hiên Viên Diệp đã gắt gao ôm lấy hông nàng, ép nàng vào trong lòng hấn.

Thân mình Mạnh Phát Ảnh cứng lại, lúc này mới đưa mắt nhìn về phía hấn, thấp giọng nói, rõ ràng mang theo ý bất mãn, “Buông ta ra.”

“Nàng không muốn làm cho Hoàng nãi nãi lo lắng chứ?” Con người Hiên Viên Diệp hơi lóe lên, sau đó cố ý tới gần bên nàng, thấp giọng nói.

Hấn biết rõ tình cảm của nàng dành cho Thái hậu nên mới dùng cách này để uy hiếp nàng, nhất định là hữu dụng.

Mạnh Phát Ảnh chán nản. Nam nhân này rõ ràng là cố ý, tính kế cũng thật tốt, lúc trước còn ra vẻ lạnh như băng, vậy mà vừa đến Vĩnh Thọ cung đã giả vờ thân thiết ngay được. Nàng biết Thái hậu rất muốn thấy bọn họ hòa hòa thuận thuận như vậy, nàng cũng không muốn làm cho Thái hậu lo lắng.

Vì lẽ đó, ở chỗ này, bất luận thế nào nàng và hấn cũng không được nảy sinh tranh cãi gì, cho nên mặc dù biết hấn đã nắm được điểm yếu này của nàng, nàng cũng không thể không đành lòng mà làm theo.

“Ảnh nha đầu, rốt cuộc ngươi đã tỉnh lại, suýt chút nữa thì hù chết Hoàng nãi nãi rồi.” Hoàng thái hậu thấy nàng tới liền ra đón, nhìn thấy cảnh Hiên Viên Diệp gắt gao ôm Mạnh Phát Ảnh trong ngực, lập tức trong con người tỏa ra ý cười tràn lan.

“Hoàng nãi nãi, Ảnh nhi không sao.” Mạnh Phát Ảnh nhìn Hoàng thái hậu, trong lòng cũng dâng đầy cảm động, liền muốn nhân cơ hội này thoát khỏi vòng tay của Hiên Viên Diệp, đến bên cạnh Hoàng thái hậu.

“Cẩn thận một chút, nàng vừa mới tỉnh lại, thân mình còn rất yếu, để Bản vương giúp nàng.” Hiên Viên Diệp căn bản lại không có ý buông nàng ra, ngược lại lại ôm lấy tay nàng, càng giữ chặt hơn. Đôi mắt thẳng tắp nhìn nàng, gương mặt cùng ngữ điệu lộ rõ vẻ quan tâm cùng khẩn trương.

Mạnh Phát Ảnh chán nản. Nam nhân này thật đúng là biết giả bộ, lúc trước nàng đều tự mình đi, ngay cả lên xuống xe ngựa cũng tự làm, giờ lại bị hấn nói như kiểu suy yếu lắm, ngay cả đi cũng phải có người giúp đỡ ư?

“Ta có thể đi rồi, không cần Điện hạ giúp đỡ.” Mạnh Phát Ảnh âm thầm cắn răng, cố nặn ra một tia cười khê, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Sao có thể thế được, ngộ nhờ ngã sắp xuống thì làm thế nào, cẩn thận một chút thì tốt hơn.” Hiên Viên Diệp lại tỏ ra cực kỳ lo lắng, vừa nhìn Mạnh Phát Ảnh vừa nói, mắt còn hơi chớp chớp, cực kỳ vô tội, cực kỳ nghiêm cẩn.

Lửa giận không ngừng bốc lên trong lồng ngực Mạnh Phát Ảnh, hấn là cố ý, cố ý chọc giận nàng.

“Đúng vậy, Ảnh nha đầu, ngươi hôn mê đã hai ngày, thân mình quả thật suy yếu, để Diệp nhi giúp đỡ ngươi đi.” Hoàng thái hậu nhìn bọn họ cười nói, đôi mắt lại mang theo vài phần thâm ý nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, cười khê, “Khó mà được Diệp nhi quan tâm như vậy, ngươi nha, ở chỗ của Hoàng nãi nãi không cần phải nương nung như vậy.”

Hả, Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc, sao Hoàng nãi nãi lại có thể nhìn thấy là nàng đang nương nung, rõ ràng là nàng đang nộ hỏa công tâm cơ mà.

“Đúng thế, chúng ta đã là lão phu lão thê, có gì mà nương nung.” Không đợi Mạnh Phát Ảnh mở miệng, Hiên Viên Diệp liền tiếp lời Thái hậu, nở nụ cười khê, cực kỳ ôn nhu, bình thản.

Hả, lần này Mạnh Phát Ảnh lại thập phần kinh ngạc, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng mà chết, nam nhân này vừa mới nói cái gì?

Lão phu lão thê? Nàng vào Nghệ Vương phủ cùng lắm mới được vài ngày, sao đã thành lão phu lão thê rồi?

Rốt cuộc, nam nhân này có biết lão phu lão thê là cái gì không đây?

“Ha ha” Hoàng thái hậu nghe được lời Hiên Viên Diệp nói cũng không khỏi bật cười, biểu tình càng lúc càng vui mừng.

Có điều, vào giờ phút này, ngay cả khi bất mãn còn chồng chất hơn nữa, Mạnh Phát Ảnh cũng không dám nói gì, chỉ có thể để mặc Hiên Viên Diệp ôm nàng trong tay đi vào phòng.

Mà đã vào đến phòng rồi, có vẻ hấn cũng không có ý buông nàng ra, ngay cả khi nàng đã ngồi xuống ghế, hấn cũng ngồi gần sát bên nàng, cánh tay như cũ gắt gao ôm lấy nàng.

“Điện hạ, chẳng lẽ ta đã ngồi trên ghế rồi mà chàng còn sợ ta sẽ ngã úp mặt sao?” Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra một hơi, hạ giọng nói.

“Hả?” Đầu lông mày Hiên Viên Diệp hơi nhướng lên, có vẻ cố ý suy tư một lát, sau đó mới làm bộ nghiêm trang nói, “Bản vương sợ Vương phi lạnh.”

“Khụ ...” Mạnh Phát Ảnh không nhịn được nữa, đột nhiên ho lên, hiện tại đang là mùa hè, tuy rằng chưa đến mức nóng bức quá độ, nhưng hắt lại nói sợ nằng lạnh, điều này quả thật cũng hơi quá ... NDD, hắt không thể tìm được một lý do nào có lý hơn à?

Vì sao mỗi lần đều là những lý do không thể nghe được, thậm chí còn có mười phần hoang đường, mà hắt lại cố tình nói với bộ dạng nghiêm trang như vậy.

Nằng quả thật nghi ngờ, nếu cứ tiếp tục thế này, có thể nằng sẽ bị nam nhân này làm cho tức chết mới thôi.

Trước kia nằng rất ít khi tức giận, nhưng hiện tại tựa hồ như động chút là giận, mà lại thường xuyên bị nam nhân này làm cho tức chết.

“Ảnh nha đầu sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?” Hoàng thái hậu không nghe được hai người bọn họ nói chuyện, chỉ thấy Mạnh Phát Ảnh ho lên một tiếng, liền vội vàng hỏi.

“Hoàng nãi nãi, Phát nhi vừa tỉnh lại, thân thể quả thật có chút suy yếu, vừa rồi Diệp nhi còn nói muốn ôm nằng để tránh cho nằng bị lạnh, không ngờ nằng đã bắt đầu ho rồi.” Không đợi Mạnh Phát Ảnh mở miệng, Hiên Viên Diệp đã giả bộ lo lắng.

Khi nói chuyện hắt lại còn cố ý ôm Mạnh Phát Ảnh chặt hơn một chút, gần như để nằng tựa hẳn trên người, mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh có ý trách cứ nói, “Ta đã nói rồi, không cho lộn xộn, coi chừng bị lạnh mà nằng cố tình không nghe.”

Lửa giận trong lòng Mạnh Phát Ảnh lại bùng lên, vô phương khống chế, chỉ cảm thấy tốt nhất là không nên trực diện mà đấu lại với hắt, nam nhân này, thật sự là có thể giết người mà không cần động tay.

Ẩn trong ống tay áo, nằng cảm nhận được bàn tay mình vừa vặn đang đặt ngang hông hắt, nhất thời trong lúc hỏa nộ công tâm lại không có chỗ phát tiết, nằng hung hăng dùng hết sức nhéo vào eo của hắt.

Cho người giả bộ, cho người tiếp tục giả bộ này.

Tuy rằng nằng quả thực đã dùng hết sức, nhưng đối với Hiên Viên Diệp mà nói thì có vẻ như không có ảnh hưởng gì, bởi vì giờ phút này gương mặt hắt vẫn như cũ khẽ cười, mà trong con người có vẻ còn có thêm vài phần khác thường.

Môi hắt gần chạm vào tai nằng, khóe môi càng thêm nét cười, chậm rãi nói từng chữ, “Nếu Vương phi có hứng thú với thân thể của Bản vương như vậy, thì sau khi trở về, chờ lúc trời tối, Bản vương sẽ cởi quần áo ra để Vương phi muốn làm gì thì làm.”

Trong ngữ khí có vài phần ái muội đáng chết, mà trong giọng nói của hắt rõ ràng mang theo ý cười.

Mạnh Phát Ảnh cứng người lại, tay đang nắm chặt hắt cũng nhanh chóng nói ra, nhất thời lửa giận trong lòng càng thêm bốc lên, nam nhân này đủ phúc hắc, đủ âm hiểm.

Quả thực nằng không phải là đối thủ của hắt.

Hoàng thái hậu không biết được nội tình giữa hai người, chỉ cho là bọn họ đang ngọt ngọt ngào ngào với nhau, cảm thấy thực mát lòng mát dạ.

Nghĩ đến từ trước đến nay tính tình của Ảnh nha đầu vốn quật cường, mà mấy ngày này Diệp nhi cũng rất dung túng cho Ảnh nha đầu, bà liền nhẹ giọng nói, “Ảnh nha đầu, người xem Diệp nhi quan tâm đến người nhiều như vậy. Từ rày về sau người cũng cần quan tâm Diệp nhi nhiều hơn mới được, không nên tùy hứng như vậy.”

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình. Nghe lời này của Hoàng thái hậu, nằng cảm thấy có vài phần ủy khuất, bất mãn nói, “Hoàng nãi nãi, con không có tùy hứng.”

Nằng tùy hứng khi nào, mọi chuyện nằng làm đều cực kỳ có chừng mực, tuy rằng chuyện buổi tối hôm đó cũng có phần lỗ mãng, nhưng Hiên Viên Diệp cũng không thể vì thế mà ra tay với nằng. Việc này thế nào mà lại thành ra là nằng tùy hứng?

“Hoàng nãi nãi, từ trước đến nay Phát nhi quả thực rất biết nghe lời.” Hiên Viên Diệp ôm lấy tay nằng, nắm lại thật chặt, vừa nhìn Thái hậu, vừa khẽ cười nói.

Mạnh Phát Ảnh liếc mắt nhìn nam nhân này, lại bắt đầu giả bộ.

Trước kia sao nàng không phát hiện ra hấn lại hay giả bộ như vậy.

Xem ra nàng thật sự không hiểu được nam nhân này.

“Tốt, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Hoàng thái hậu liên tục gật đầu đáp lời, “Ảnh nha đầu vừa mới tỉnh lại, Hoàng nữ nãi cố ý làm cho ngươi bất súp, để chút nữa tắm bổ cho ngươi.”

“Nhu phi nương nương giá lâm.” Hoàng thái hậu vừa dứt lời thì phía ngoài truyền đến tiếng hô của tiểu thái giám.

Gương mặt Hoàng thái hậu đang tươi cười chợt cứng lại, thấp thoáng sự bất mãn, thực ra bà vốn đã không thích Nhu phi, trải qua chuyện lần đó ở Nghệ Vương phủ, bà đối với Nhu phi càng thêm không vừa lòng.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp cũng đột nhiên trầm xuống, trong con ngươi bắn ra tia lạnh lẽo, có điều lại nhanh chóng che dấu đi.

Mạnh Phát Ảnh hơi ngẩn người ra, lửa giận trong lòng nhanh chóng biến mất, trong tim xuất hiện vài phần lạnh giá, nghĩ đến chuyện buổi tối hôm đó nàng cũng có chút sợ hãi.

“Thần thiếp thỉnh an Thái hậu.” Nhu phi tiến vào, cúi người thỉnh an Hoàng thái hậu, cử chỉ mềm mại, thái độ giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Được. Đứng lên đi.” Hoàng thái hậu tùy ý khoát tay nói, trên gương mặt cũng không biểu lộ cảm xúc gì.

“Phát nhi rốt cuộc đã tỉnh rồi.” Nhu phi đứng lên liền xoay người về phía Mạnh Phát Ảnh, một mặt dịu dàng, một mặt thân thiết cười nói.

Nàng ta ngừng lời một chút, con mắt quét qua Hiên Viên Diệp xong mới lại nói, “Ngươi không biết, trong thời gian ngươi hôn mê, Diệp nhi hết sức nóng vội, còn muốn xông vào Hoàng cung để lấy Băng Sơn Tuyết Liên đi cứu ngươi, Bản cung muốn khuyên hấn, hấn còn giận dữ định ra tay với Bản cung, may mà có Thái hậu nên hấn mới không phạm phải tội lớn tày đình đó.”

Giọng nói của bà ta ẩn ẩn vài phần ủy khuất, có điều cũng không có ý trách cứ.

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên kinh sợ, Hiên Viên Diệp thực sự vì nàng mà muốn vào cung đoạt Băng Sơn Tuyết Liên sao? Thật sự ra tay với Nhu phi sao?

Nàng thẳng tắp nhìn Hiên Viên Diệp, trong đôi mắt chứa đựng sự kinh ngạc, sự rung động, cũng mang theo vài phần thắc mắc.

Khóe môi Hiên Viên Diệp khẽ nhếch lên, bị nàng nhìn chằm chằm, vẻ mặt hấn cũng có phần mất tự nhiên, nhưng lại cũng không nói gì.

“Thế nào? Diệp nhi chưa nói việc này với ngươi sao?” Nhu phi nhìn bộ dạng kinh ngạc của Mạnh Phát Ảnh, hơi sững sốt một chút, bà ta tưởng rằng Mạnh Phát Ảnh đã biết việc này, xem ra, Mạnh Phát Ảnh có vẻ như không biết gì cả, nếu biết vậy thì bà ta đã không nói ra.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, theo như tính tình Hiên Viên Diệp mà nói, hấn có định làm vậy thì cũng sẽ tuyệt đối không nói cho nàng biết, chỉ e có hỏi hấn cũng sẽ không nói ra, nghĩ vậy, nàng từ từ hướng ánh nhìn về phía Hoàng thái hậu.

Vừa rồi Nhu phi có nói Thái hậu đã khuyên nhủ hấn, như vậy lúc ấy Thái hậu cũng có mặt ở đó?

“Ha ha.” Thái hậu nhìn ra sự nghi hoặc trong con mắt Mạnh Phát Ảnh, bật cười thành tiếng, “Đúng là như vậy, lúc ấy Diệp nhi như vậy làm Hoàng nữ nãi cũng sợ hãi. Hơn nữa hai ngày hai đêm liền Diệp nhi luôn ở bên cạnh ngươi, thậm chí không cho bất cứ kẻ nào tới gần, may mắn là ngươi đã tỉnh lại, nếu không thì ...”

Mạnh Phát Ảnh âm thầm kinh động, nàng biết Hiên Viên Diệp có quan tâm đến nàng, nhưng thật không ngờ hấn lại vì nàng mà làm như vậy ...

Mà nàng vẫn giận hấn, không ngó ngang gì đến hấn.

Trước thì không nói, hiện tại nàng chẳng lẽ còn không hiểu, rốt cuộc hấn không hề ra tay với nàng, mà nếu có ra tay đi chẳng nữa, thì chẳng qua cũng chỉ vì thể diện mà thôi.

Mà trong hai ngày hai đêm nàng hôn mê, không biết hấn đã lo lắng đến thế nào, nóng ruột đến thế nào.

Chỉ có điều, vì sao nàng lại bị hôn mê, rốt cuộc Hiên Viên Diệp có giấu diếm nàng chuyện gì hay không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Mạnh Phát Ảnh lại thấy ảo não, lần này không phải vì hấn, mà là vì chính nàng.

“Đúng rồi, thân thể Phát nhi có thật là không sao không? Nếu không sao thì sao có thể đột nhiên hôn mê lâu như vậy? Bản cung vẫn còn có chút lo lắng, vừa hay nghe nói bệnh tình của Hồ thái y đã tốt lên, lại nghe nói Phát nhi vừa khéo tiến cung, nên Bản cung đã cho truyền Hồ thái y, chắc là cũng sắp vào đến nơi rồi.” Nhu phi đột nhiên cười khê, đôi mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh chứa đầy sự quan tâm, “Bản cung thật sự lo lắng cho thân thể của người đó, xem người gầy thế kia.”

Hiên Viên Diệp sụp mắt xuống, con ngươi hơi nheo lại, thật không ngờ nữ nhân này lại ra tay nhanh như vậy, thậm chí ngay cả gặp cũng chưa gặp, đã gọi ngay Hồ thái y vào...

“Được, như vậy cũng tốt, ta cũng đã từng thử qua y thuật của Hồ thái y.” Thái hậu hơi sững sốt một chút, nhưng đối với chuyện này cũng thấy hết sức vừa lòng, vì bà cũng đang lo lắng không biết Ảnh nha đầu có gặp vấn đề gì không.

Mạnh Phát Ảnh vốn cũng có chút hoài nghi về tình hình thân thể của mình, giờ nghe Nhu phi nói vậy, lại nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Hiên Viên Diệp, trong lòng nàng bỗng có dự cảm chẳng lành.

Nhu phi vừa nói xong thì Hồ thái y đã tới. Hồ thái y dù sao cũng đã lớn tuổi, lại vừa bệnh nặng, thân thể hết sức suy yếu, nơi ở chỉ cách Vĩnh Thọ cung có vài bước nhưng cũng phải đi nửa ngày mới tới nơi.

“Lão thần thỉnh an Thái hậu, thỉnh an Nhu phi nương nương.” Hồ thái y vừa đến đã lập tức hành lễ.

“Đứng lên đi, đứng lên đi.” Thái hậu liên tục ngăn Hồ thái y, Hồ thái y hiện tại đứng còn không vững, chỉ sợ lão hành lễ xong thì không đứng lên được nữa. Vừa rồi Nhu phi có nói Hồ thái y đã hết bệnh rồi, đây cũng gọi là hết bệnh sao?

Trong ánh mắt Hoàng thái hậu lại lộ ra vài phần không hài lòng.

“Người đã đến đây rồi thì kiểm tra một chút cho Vương phi đi.” Thôi thì đã đến đây rồi, để lão kiểm tra một chút cho Ảnh nha đầu vậy.

“Vâng, Thái hậu.” Hồ thái y chậm rãi đi tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh, tay lão nắm lấy cổ tay nàng, con ngươi đục ngầu lại ẩn vài tia sáng, trên gương mặt khắc đầy nếp nhăn nhưng vẻ mặt cũng không biểu lộ ý gì.

Trong lòng Hiên Viên Diệp cực kỳ khấn trương, nhưng cũng không dám tiết lộ ra bên ngoài một chút nào, chỉ thấy khóe môi hấn hơi nhếch lên, thẳng tắp nhìn Hồ thái y đang bắt mạch cho Mạnh Phát Ảnh.

Một lát sau, rốt cuộc Hồ thái y buông tay Mạnh Phát Ảnh ra, sau đó từ từ lùi lại mấy bước, trên mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, động tác vẫn thong thả, vẫn như trước không có gì biến đổi, chỉ có điều khi đi qua Nhu phi thì hơi dừng lại một chút.

“Hồ thái y, thân thể Vương phi có việc gì không?” Thái hậu nhìn bộ dạng của lão, nhin không được bèn trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy, Hồ thái y, thân thể Vương phi rốt cuộc có vấn đề gì không, Bản cung và Thái hậu đều hết sức lo lắng.” Ngay lập tức, Nhu phi vội vàng lên tiếng luôn, đôi mắt nhìn về phía Hồ thái y có hiện lên vài phần ẩn ý.

“Bẩm Thái hậu, Nhu phi nương nương, thân thể Vương phi cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ có chút suy yếu, chịu khó điều dưỡng một chút là sẽ không sao.” Hồ thái y đi tới trước mặt Thái hậu, chĩnh lại tư thế cho vững vàng rồi mới từng chữ từng chữ chậm rãi nói.

Hiên Viên Diệp âm thầm nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Từ khi trở về Nghệ Vương Phủ, hần liền phái ngay Tốc Phong đi gọi Hồ thái y, có điều không ngờ Nhu phi lại ra tay nhanh như vậy.

Vốn đang lo lắng vì Tốc Phong không gặp được Hồ thái y, không ngờ Hồ thái y đã bị Nhu phi gọi vào Cung từ lúc nào.

“Được, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Thái hậu nghe xong lời Hồ thái y nói thì vừa gật đầu lia lịa vừa cười nói, nỗi thấp thỏm lo lắng trong lòng cũng bay biến, chỉ cần Ảnh nha đầu không việc gì là tốt rồi.

Con người Nhu phi hơi lóe lên, lúc trước bà ta luôn cảm thấy Phong Lăng Vân đang che giấu cái gì đó, vì vậy mới đặc biệt cho người truyền Hồ thái y vào cung, thật không ngờ Hồ thái y cũng nói là không có vấn đề gì?

Ảnh mắt Mạnh Phát Ảnh cũng lóe lên, nghi hoặc lúc trước cũng hoàn toàn tiêu tan. Nàng cũng biết y thuật của Hồ thái y rất inh, nếu lão nói là không có việc gì thì nhất định là không có việc gì.

“Hồ thái y, người có thể kê thuốc cho Vương phi được không ...” Trong lúc này Thái hậu hết sức cao hứng, tự nhiên không còn chú ý đến sự khác thường của Nhu phi, tiếp tục nói.

“Bẩm Thái hậu, thân thể Vương phi không có chuyện gì nên không cần phải kê thuốc, có câu thuốc ba phần độc.” Hồ thái y giật mình, thấp giọng nói.

“Được, nếu là như vậy thì người về nghỉ ngơi đi.” Thái hậu nghe được lời Hồ thái y nói thì khoe môi càng tràn ra ý cười.

“Vâng. Lão thần cáo lui.” Hồ thái y cung kính đáp lời, sau đó từ từ lui ra ngoài.

Khoe môi Hiên Viên Diệp hơi kéo ra một tia cười lạnh, lạnh lùng nhìn vẻ sững sờ của Nhu phi, môi khẽ nhúc nhích, chậm rãi nói từng chữ, “Đa tạ Mẫu phi đã quan tâm tới Phát nhi, chuyện lúc trước là do Diệp nhi quá nóng vội, mong Mẫu phi không để bụng.”

Dù sao vẫn còn phải dựa vào nữ nhân này mới có thể tìm ra Mẫu phi, nên hiện tại hần cũng không muốn làm âm ỉ, đợi cho đến khi tìm được Mẫu phi, hần mới tính toán một thể với nữ nhân này.

“Tốt lắm, giờ cũng đến lúc truyền bữa tối rồi, Nhu phi người cùng ăn đi.” Nhìn thấy bên ngoài tiểu cung nữ đã bưng thức ăn lên, Thái hậu liền nhìn Nhu phi, thấp giọng hỏi.

“Đa tạ Thái hậu.” Nhu phi nhanh chóng hoàn hồn, thấp giọng trả lời.

Hiên Viên Diệp hơi nhăn mày lại khi nghe được lời này của nàng ta.

Khi ăn bữa tối, Hiên Viên Diệp không ngừng gấp thức ăn cho Mạnh Phát Ảnh, Mạnh Phát Ảnh hơi ngó hần một cái, không nói gì thêm, cũng không kháng nghị, mà cũng không tỏ ra bị cảm động.

Sau khi ra khỏi Hoàng cung, hần vẫn ôm chặt nàng như cũ, trực tiếp ôm nàng lên xe ngựa.

“Thế nào? Còn giận Bản vương ư?” Trở lại Vương phủ, sau khi vào phòng, hần mới buông lỏng nàng ra, nhẹ giọng nói, âm điệu trầm thấp, mang theo vài phần dịu dàng.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, muốn nói điều gì đó, trong lúc nhất thời lại đột nhiên không tìm được từ nào thích hợp.

Hiện tại nàng làm sao có thể giận hần, bây giờ trong lòng nàng chỉ còn có cảm động, hần đã vì nàng mà làm mọi chuyện.

Nàng vươn cánh tay, chủ động muốn kéo hần lại.

“Điện hạ ...” Ngay vào lúc ấy, giọng nói của Tốc Phong từ bên ngoài truyền vào, ngữ khí mang vài phần vội vàng.

Mạnh Phát Ảnh đang chuẩn bị vươn tay ra, lập tức cứng đờ lại.

Hiên Viên Diệp hơi nhíu mày, có vài phần không hài lòng, nhưng cũng nghe được sự vội vàng trong âm điệu của Tốc Phong, biết rằng nhất định là có chuyện gì quan trọng, bèn đi ra ngoài.

Lúc ấy hắn đi ra ngoài mà cả tối đó cũng không trở về, ngày hôm sau, Mạnh Phát Ảnh ngủ dậy cũng không nhìn thấy hắn, trong lòng nàng không khỏi có chút lo lắng.

Thăng đến buổi trưa thì Mạnh Như Tuyết đột nhiên tìm đến, trên gương mặt lộ rõ vẻ sốt ruột, vội vàng vọt vào mà không thèm để ý đến đám hạ nhân đang ra sức ngăn cản.

“Bản tiểu thư là tỷ tỷ của Vương phi nhà ngươi, ta có việc gấp muốn tìm Vương phi, các người dám ngăn cản sao.” Mạnh Như Tuyết vừa xông vào bên trong vừa vội vàng hô to.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh đang ngồi ở Hậu viện, lúc trước Nhu phi có đưa mấy nàng hầu đến, hiện giờ cũng không thấy đâu, không biết là Hiên Viên Diệp đã xử trí thế nào rồi, nàng không hỏi, cũng không muốn hỏi, chỉ cần bọn họ không có mặt ở chỗ này, nàng cần gì phải quản nhiều như vậy.

Phong cảnh Hậu viện thật đẹp. Nàng rất thích một mình lẳng lặng ngồi ở nơi này.

Nghe được tiếng của Mạnh Như Tuyết, nàng nhú mày lại, gương mặt cũng nhanh chóng xuất hiện vài phần ảo não, nhưng cũng không thể để tranh cãi âm ỉ ở chỗ này được, liền lạnh lùng phân phó: “Cho nàng vào!”

Mạnh Như Tuyết tuy rằng cực kỳ ngoan độc, nhưng bình thường làm việc gì cũng hết sức cẩn thận, không thể không có lý do gì mà không giữ hình tượng, gây ra chuyện âm ỉ ở chỗ này, có thể là thực sự có việc quan trọng.

“Phát nhi!” Mạnh Như Tuyết thấy nàng liền vội vàng đi tới, lúc này mới để ý đây là Nghê Vương phủ, liền cuống quýt hành lễ, “Tuyết Nhi thỉnh an Vương phi.” Có điều vẻ mặt nàng ta lại trông vô cùng sốt ruột.

“Có chuyện gì?” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng liếc nàng ta một cái, đôi môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, chậm rãi nói từng chữ, trong âm điệu không biểu lộ cảm xúc gì, thậm chí còn mang theo vài phần lãnh ý.

“Phụ thân đã xảy ra chuyện rồi.” Lúc này Mạnh Như Tuyết mới ngẩng đầu lên, nhìn nàng nói to, “Ta cũng vừa biết tin, nói là Phụ thân bị người ta hành thích, đang bị trọng thương, mấy ngày trước triều đình đã nhận được tin này, giờ đã lâu như vậy, không biết Phụ thân thế nào rồi?”

Bởi vì quá sốt ruột, trong giọng nói của Mạnh Như Tuyết cũng mang theo chút run rẩy. Nàng ta vốn là người tàn nhẫn, nhưng đối với Phụ thân vẫn có lòng yêu thương, hướng chi, mọi thứ của nàng ta cũng đều nhờ Phụ thân mà có, nếu Phụ thân xảy ra chuyện gì, nàng ta sẽ chẳng còn gì cả. Chính vì lẽ đó, nàng ta càng sốt ruột hơn.

“Làm sao người biết?” Mạnh Phát Ảnh cả kinh, trong con ngươi tràn đầy sự lo lắng, nhưng cũng có chút nghi ngờ, nếu trong triều biết được tin tức này, vì sao nàng không thấy Hiên Viên Diệp nhắc tới, hơn nữa cũng không nghe được bất kỳ người nào nói về việc này.

Mạnh Như Tuyết làm sao mà biết được?

Tuy lúc này trong lòng nàng có lo lắng, nhưng lại vẫn có chút không tin tưởng vào lời nói của Mạnh Như Tuyết.

Thanh Trúc đứng ở bên cạnh cũng hết sức kinh ngạc, nàng cũng chưa nghe nói gì về chuyện này, vì vậy trong lòng cũng có ý hoài nghi lời nói của Mạnh Như Tuyết.

“Ta cũng vừa mới tới Bạch phủ và được Bạch Dật Vũ nói lại, hình như nàng ta nghe Bạch Dật Thần nói.” Mạnh Như Tuyết nhìn ra sự nghi ngờ của Mạnh Phát Ảnh đối với mình, khẩn trương giải thích.

Bạch Dật Thần? Sau khi nghe cái tên này, đầu lông mày Mạnh Phát Ảnh chau lại một chút, nghĩ lại thì sản nghiệp của Bạch Dật Thần trải rộng khắp thiên hạ này, mạng lưới tin tức chắc chắn cũng thông thạo, có thể việc này là có thật, không lẽ Phụ thân thực sự bị thương sao? Hiên Viên Diệp không nói gì với nàng, có phải là hắn sợ nàng lo lắng nên cố ý gạt nàng không?

“Phát nhi, trước kia cho dù tỷ tỷ cái gì cũng không đúng, nhưng cũng không thể lấy sinh mệnh của Phụ thân ra làm trò đùa được.” Mạnh Như Tuyết thấy nàng có vẻ hoang mang không nói gì, vội vàng nói tiếp.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh lóe lên, lời nói này cũng không sai, lá gan Mạnh Như Tuyết có lớn cỡ nào cũng không dám lấy sinh mệnh của Phụ thân ra đùa kiểu này, chỉ có điều trong lòng nàng vẫn có chút nghi hoặc như cũ, lại hỏi lần nữa, “Người có gặp Bạch Dật Thần sao?”

Mạnh Như Tuyết có chút sững sờ, thật không ngờ Mạnh Phát Ảnh lại đột nhiên hỏi Bạch Dật Thần, nàng ta dừng lại một chút rồi nói, “Ta có nhìn thấy, hôm nay Bạch Dật Thần vừa trở lại kinh thành, có điều trông hắn có vẻ bận rộn công việc quá nên ta chưa kịp hỏi.”

Theo lời Mạnh Như Tuyết nói Bạch Dật Thần vừa mới trở lại kinh thành, Mạnh Phát Ảnh liền trầm xuống, nếu Bạch Dật Thần vừa từ bên ngoài trở về gấp, có thể là lúc ở bên ngoài đã nhận được tin tức này.

Nhưng mà, nếu Bạch Dật Thần vừa mới trở lại kinh thành, thì làm sao biết được trong triều nhận được tin này?

“Người vừa mới nói trong triều sớm đã nhận được tin này, sao người đó lại biết chuyện này được?” Mạnh Phát Ảnh híp hai tròng mắt lại, đột nhiên thẳng tắp nhìn Mạnh Như Tuyết, từng chữ từng chữ lạnh lùng hỏi.

“Ta đều là nghe Bạch Dật Vũ nói lại, hôm nay ta vừa mới tới Bạch phủ thì Bạch Dật Vũ liền nói chuyện này cho ta biết, lúc ấy ta nghe vậy liền hết sức nóng ruột, cũng không nghĩ nhiều hỏi nhiều, vội vàng tới tìm người, nghĩ rằng chỉ có đến gặp người thì mới có được tin tức chính xác nhất, hơn nữa, hiện tại cũng chỉ có người mới có thể cứu được Phụ thân. Người mau đi van cầu Điện hạ, nhờ hắn ra khỏi thành đi cứu Phụ thân đi.” Mạnh Như Tuyết nghe xong lời của nàng thì vội vàng nói, trên mặt vẫn tỏ rõ vẻ vội vàng, cũng không có gì khác thường.

Giờ phút này Mạnh Phát Ảnh cũng không biết phải làm sao, dù sao việc này cũng không phải là nhỏ, nhưng nàng vẫn cố gắng áp chế lo lắng trong lòng, bình thần nói với Mạnh Như Tuyết, “Người về trước đi, việc này chờ Điện hạ trở về, ta đi hỏi Điện hạ một chút, người không cần phải làm loạn lên, dù sao cũng chưa xác định được tin tức này có chính xác không.”

Mạnh Như Tuyết giật mình, có vẻ như không ngờ Mạnh Phát Ảnh lại bình tĩnh đến thế, lại rất bất mãn với việc Mạnh Phát Ảnh đuổi nàng ta đi như vậy, nhưng mà ở Nghệ Vương phủ này nàng ta cũng không dám làm gì, chỉ có thể thấp giọng đáp lời, rồi đi ra khỏi Nghệ Vương phủ.

Khi sắp đến cửa chính Nghệ Vương phủ, nàng ta lại đụng phải Đông Nhi.

Đông Nhi bước đi vội vàng, dáng vẻ lo lắng nên không nhìn thấy nàng ta. Mà nàng ta nhìn thấy Đông Nhi ôm một bó thuốc trong lòng thì ánh mắt chợt lóe lên, khóe môi ẩn hiện một tia cười khê.

“Đông Nhi.” Mạnh Như Tuyết bước đến trước mặt Đông Nhi, ánh mắt chăm chú nhìn bó thuốc trong lòng Đông Nhi, đầu lông mày hơi nhíu lên hỏi, “Người lấy thuốc cho ai vậy?”

Đông Nhi ngược mắt, thấy nàng ta thì hơi sững sốt một chút, trên mặt lộ vẻ bất mãn, Đông Nhi vốn không thích Mạnh Như Tuyết, hơn nữa cũng không định che dấu sự chán ghét của mình.

Vì vậy, nàng ta chỉ nhìn Mạnh Như Tuyết một cái, cũng không nói gì thêm, tiếp tục đi về phía trước.

“Không phải là lấy thuốc cho Vương phi đấy chứ, chẳng lẽ Vương phi ngã bệnh sao? Nhưng mà ta vừa mới gặp Vương phi, thấy nàng rõ ràng vẫn khỏe mà, chẳng lẽ Vương phi bị làm sao ...” Mạnh Như Tuyết nhìn Đông Nhi vội vàng đi về phía trước, lại nói tiếp.

“Người không cần nói này nói nọ lung tung, thân thể Vương phi rất tốt, thuốc này là ta lấy cho Thanh Trúc tỷ tỷ.” Tuy Đông Nhi là người đơn thuần, nhưng cũng không phải người ngu ngốc, trước kia Mạnh Như Tuyết vẫn thường khi dễ bắt nạt Mạnh Phát Ảnh, vì vậy nàng ta hiểu rõ chuyện này nhất định không được cho Mạnh Như Tuyết biết.

May mắn nàng ta nhanh trí, nghĩ tới Thanh Trúc cũng đang bị thương, liền vin vào đó để lấy cớ.

Lời vừa nói xong, không để ý đến Mạnh Như Tuyết, nàng ta vội vàng đi khỏi.

Khóe môi Mạnh Như Tuyết lại kéo ra lộ tia cười lạnh, cho nha đầu Thanh Trúc kia sao?

Hừ, Mạnh Như Tuyết này dễ bị lừa vậy à? Nha đầu Thanh Trúc kia chẳng qua chỉ là bị kiếm đâm thương, nhiều nhất cũng chỉ cần bôi thuốc lên chỗ đó, làm sao có thể cần dùng nhiều thuốc như thế.

Hơn nữa Thanh Trúc bị thương đã lâu như vậy, chỉ e là vết thương đã lành rồi, cần bản cũng không cần lấy thêm thuốc.

Rõ ràng Đông Nhi đang nói dối.

Như vậy thuốc này nhất định là cho nha đầu chết tiệt Mạnh Phát Ảnh kia.

Nhưng mà chẳng phải thân thể của nàng ta đang rất tốt đấy sao? Ngay cả Nhu phi cũng nói là không có chuyện gì mà? Hơn nữa nghe Hồ thái y còn nói là không cần bốc thuốc cho nàng đấy thôi?

Tại sao lại muốn dùng thuốc?

Chẳng lẽ ...?

Trong Hậu viện...

Mạnh Như Tuyết vừa đi khỏi, Mạnh Phát Ảnh rốt cuộc không thể tiếp tục tỏ ra bình tĩnh được nữa, trên gương mặt hiện rõ vẻ lo lắng, sốt ruột, vội vàng đứng lên. Bởi vì đứng lên quá nhanh nên va cả vào thành ghế, nhưng nàng cũng không chút để ý, có vẻ như cũng không cảm giác được cái đau, vội vàng đi về phía Tiền viện.

“Vương phi, cẩn thận một chút.” Thanh Trúc vốn đang đứng bên cạnh không ngờ nàng sẽ có phản ứng như vậy, cuống quýt chạy về phía trước để đỡ nàng.

Nhưng Mạnh Phát Ảnh vội vàng đẩy Thanh Trúc ra, nhanh chóng đi về phía Tiền viện, nhìn thấy một thị vệ, nàng vội vã hỏi, “Vương gia đâu, Vương gia trở về chưa?”

“Vương gia đã trở về, vừa mới đi vào thư phòng.” Người thị vệ kia không hiểu chuyện gì nhưng vẫn nhanh chóng trả lời.

Mạnh Phát Ảnh vừa nghe nói Hiên Viên Diệp đã trở về, đang ở trong thư phòng thì vội vàng chạy tới, bất chấp ánh mắt kinh ngạc của đám hạ nhân dọc đường đi.

Trong lúc này, ở trong thư phòng, trên gương mặt Hiên Viên Diệp đang mang theo vài phần thoải mái.

“Điện hạ, may là đã cho Phi Ứng đi điều tra xong, nếu không thì thật sự sẽ trúng gian kế của người kia, không ngờ Hầu gia chẳng những không bị thương mà còn hoàn toàn thắng trận. Tin này đã được báo lên triều, theo thời gian mà tính, thì khả năng trong hôm nay sẽ về đến kinh thành.” Túc Phong nhìn sắc mặt thoải mái của Hiên Viên Diệp, vui vẻ nói.

“Ummm.” Hiên Viên Diệp gật đầu đáp lời, cũng may không để cho nàng biết, bằng không sẽ khiến nàng lo lắng một hồi, hiện tại Hầu gia đã thắng trận trở về, nàng cũng có thể vui vẻ, mà chuyện giữa hần và nàng cũng có thể ...

“Phang ...” Đúng vào lúc này, cửa thư phòng đột nhiên bị đẩy ra, Mạnh Phát Ảnh thở dồn dập xông vào.

“Có chuyện gì?” Hiên Viên Diệp thấy bộ dạng của nàng, vừa sửng sốt vừa nghi ngờ hỏi.

“Cha ta, cha ta có thật là đã xảy ra chuyện không?” Vì sốt ruột quá mức, nàng cũng không có tâm tư để ý đến lễ tiết gì hết, vội vàng vàng vàng hỏi.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp đột nhiên trầm xuống, trong đôi mắt lập tức tràn ra khí huyết lạnh như băng, hơi thở lộ ra vài phần nguy hiểm, chậm rãi nói từng chữ, “Nàng nghe ai nói?”

Chuyện này rõ ràng là bí mật, với nàng hần lại càng cẩn thận, hơn nữa những người biết được chuyện này vốn không nhiều, làm sao mà nàng biết được?

“Nói như vậy, đó là sự thật?” Mạnh Phát Ảnh nhìn gương mặt biến đổi âm trầm của hần, lòng càng thêm hoảng sợ, mà hần hỏi một câu lạnh như băng kia, càng làm cho nàng thêm kinh hãi, nghe ý tứ của hần thì chuyện này thật sự là có thật rồi.

Chẳng lẽ Phụ thân thực sự gặp chuyện rồi?

“Nàng nghe ai nói?” Hiên Viên Diệp không trả lời nàng, lại lạnh giọng hỏi, việc này không phải là việc nhỏ, rốt cuộc là ai đã tiết lộ.

“Mạnh Như Tuyết, là Mạnh Như Tuyết vừa mới nói với ta.” Tâm tình Mạnh Phát Ảnh như bị treo ngược lên, nàng vội vàng trả lời, rồi vội vàng truy vấn, “Người nói cho ta biết chuyện đó có phải là sự thật không?”

“Sao nàng ta lại biết được?” Hiên Viên Diệp bất ngờ, Mạnh Như Tuyết? Sao nàng ta có thể biết chuyện này. Việc này thực sự kỳ quái.

“Nói như vậy, việc này là sự thật?” Thân mình Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cứng đờ, trong lời nói của hắn rõ ràng có ý dó đúng sự thật, bằng không, hắn sẽ không hỏi Mạnh Như Tuyết làm sao lại biết được.

“Ta muốn đi tìm cha ta, ta muốn đi xác nhận việc này có thật hay không?” Sắc mặt Mạnh Phát Ảnh đột nhiên trầm xuống, thấp giọng nói, sau đó lại gắt gao giữ chặt Hiên Viên Diệp, gấp gáp nói, “Người giúp ta có được không?”

Hiện tại nàng cũng không biết Phụ thân đang ở địa phương nào, muốn đi tìm cũng không biết tìm ở đâu, nàng chỉ có thể cầu hắn.

“Thế nào? Không giận Bản vương nữa sao?” Con người Hiên Viên Diệp lóe lên, nhìn nàng rồi từ từ nói.

Hắn sớm đã nghĩ đến nếu nàng biết được việc này thì nhất định sẽ sốt ruột, sớm đoán được nàng sẽ phản ứng như vậy, chỉ sợ hiện tại hắn có nói cho nàng biết là cha nàng vô sự thì nàng cũng không tin, cũng nhất định đòi ra khỏi thành để xác nhận.

Mạnh Phát Ảnh sửng sốt, thật không ngờ hắn lại nói vậy với nàng, vội vàng trả lời, “Không giận, từ lâu đã không còn giận.”

“Ồ.” Con người Hiên Viên Diệp lại lóe lên, cố ý nhẹ giọng ồ một tiếng, rồi hạ thấp giọng nói, “Bản vương đi cùng nàng thì có lợi gì cho Bản vương?”

Thực ra, mang nàng ra ngoài cũng là một ý tốt, hắn cũng không định nói thật cho nàng biết.

Cũng có thể thuận tiện sửa cho nàng cái tính vừa nghe nói người thân xảy ra chuyện đã xúc động đến quên cả suy xét.

Lần này, Mạnh Phát Ảnh quả thật hoàn toàn kinh sợ, trợn mắt khó tin nhìn hắn, nam nhân này lại còn đặt điều kiện với nàng, có điều nghĩ đến Phụ thân hiện tại còn không biết thế nào, nàng chỉ còn biết cắn răng nói, “Người muốn cái gì? Bất kể điều kiện gì ta đều đáp ứng.”

“Được, chính là nàng tự nói nhé, không được đổi ý.” Mặt Hiên Viên Diệp híp lại, khóe môi hơi kéo lên lộ ra một tia cười khê khác thường, hắn biết nữ nhân này nhất định sẽ đáp ứng bất kể cái gì.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh trầm xuống, trong lòng rầu rĩ, có chút nói không ra lời. Cha nàng gặp nguy hiểm mà hắn lại ...

Nếu vào lúc này Mạnh Phát Ảnh không lo lắng như vậy thì đã phát hiện ra sự bất thường ở Hiên Viên Diệp, chỉ tiếc là, ở hiện đại nàng là một cô nhi nên vô cùng coi trọng tình thân, vừa nghe tin Mạnh Văn Thiên xảy ra chuyện thì trong lòng nàng đã sớm rối loạn.

“Đi thôi, Bản vương dẫn nàng đi.” Hiên Viên Diệp đột nhiên vươn cánh tay ra nắm lấy tay nàng, trong con người cũng tràn ra vài phần khác thường, khóe môi cười khê, ra khỏi thành đón nhạc phụ đại nhân trở về cũng không có gì sai

Khóe môi Túc Phong co rút, Điện hạ cũng thật sự quá âm hiểm, cứ như vậy mà lừa Vương phi, Điện hạ không sợ sau này Vương phi biết được sẽ tức giận sao?

69. Chương 70: Tháo Bỏ Lốp Ngụy Trang

Mạnh Phát Ảnh nghe Hiên Viên Diệp nói xong, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hít sâu một hơi liền bị hắn ôm đi ra ngoài, cũng không để ý Túc Phong đang đứng bên cạnh nữa.

Hiên Viên Diệp đi ra khỏi phòng, di chuyển rất nhẹ nhàng, tất cả mọi người đều không biết chỉ có Túc Phong võ công cao cường mới có thể thấy được.

Sau khi nghe Mạnh Như Tuyết nói cho nàng nghe Hắc gia đã xảy chuyện ở chiến trường .Hiên Viên Diệp e rằng chuyện này không đơn giản như mọi người nghĩ , chỉ sợ có người cố ý muốn hãm hại phụ thân nàng.Thế nên Hiên Viên Diệp làm như vậy là muốn Tốc Phong toàn tâm toàn ý chuẩn bị mọi việc.

Tốc Phong nhìn Hiên Viên Diệp khai triển kinh công, hơi sững sốt một chút, nhưng ngay lập tức hiểu ý tứ của Hiên Viên Diệp ,trong lòng cũng có vài phần thần phục.

Điện Hạ mặc dù là đang lừa Vương Phi, nhưng cũng hết mực chiều Vương Phi. Điện Hạ biết rõ, giờ phút này mà đi ra ngoài chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, nhưng Vương Phi vừa mới nói một câu đã khiến Điện Hạ dễ dàng chiều theo ý nàng.

Điện hạ bình tĩnh, trầm ổn của trước kia giờ đi đâu rồi? Hắc thật sự nghi ngờ.

Ra khỏi thư phòng, theo lời phân phó của hắc, thị vệ đã mang Hắc Phi ra chờ sẵn.

Con ngựa Hắc Phi này là do nước Nam Man cống nạp, toàn thân đều là màu đen tuyền,cả thân không tìm thấy một sợi lông nào khác ngoài màu đen.

Hắc Phi vừa nhìn thấy hắc đã tự mình chạy lại, ngoan ngoãn đứng ở bên người hắc.

Hiên Viên Diệp lên ngựa, sau đó quay đầu lại kéo Mạnh Phát Ảnh đi, nhưng Hắc Phi có vẻ như không muốn đi,móng trước của nó không ngừng giậm xuống đất .Hiên Viên Diệp ở trên đầu nó,nhẹ nhàng vỗ hai cái ,nó mới yên tĩnh trở lại.Mạnh Phát Ảnh cũng theo Hiên Viên Diệp dùng hết sức leo lên ngựa.Trông mắt Hắc Phi hơi hơi trắng , liếc mắt sang một con ngựa cái khác.

Trong kinh thành có rất nhiều người đi lại nên mặc dù rất vội nhưng không có cách nào chạy nhanh được, nhìn qua Hiên Viên Diệp thấy dáng vẻ của hắc vô cùng ung dung, làm cho Mạnh Phát Ảnh càng tức giận hơn.

Sau khi ra khỏi kinh thành,Hiên Viên Diệp cũng chạy y như cũ ,không hề tăng tốc,vẫn thư thả làm Mạnh Phát Ảnh thật sự rất tức giận, không nhịn được được bèn nói: “ Điện hạ, nếu người cứ chạy thư thả như thế này thì không biết đến bao giờ mới đến được biên cương đây?”

Nếu cứ để cho Hắc đi với tốc độ này, e rằng chỉ sợ một tháng nữa cũng chưa đến được biên cương.Vậy mục đích nàng đến biên cương còn có ý nghĩa gì nữa.

“À,cứ đi với tốc độ như thế này thì có thể một tháng nữa chúng ta sẽ đến nơi .” Không có gì về giận dữ, Hiên Viên Diệp lại tỏ vẻ suy tư một lúc, sau đó nói từng chữ một nghiêm túc trả lời.

Mạnh Phát Ảnh chán nản, cảm thấy cả thân mình thiếu một chút nữa thôi là té xuống đất , nam nhân này đúng là có khiếu trêu chọc người khác, nàng phát hiện càng ngày hắc càng cố ý muốn chọc giận nàng.

“Nàng không cần sốt ruột,chúng ta cũng không cần gấp mà” Hiên Viên Diệp nhìn thấy nàng hơi hơi đỏ mặt lên, khóe môi khẽ mỉm cười, sau đó từ từ nói, ôm chặt lấy hông của nàng, tay cũng hơi nắm chặt,môi cố ý hôn lên tai nàng.

Hơi thở nhẹ nhàng cứ từ từ phả bên tai nàng, tất cả những gì hắc nói đều vang bên tai làm nàng tê dại,có chút khó chịu, khiến nàng đứng ngồi không yên.

“Hiên Viên Diệp, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Cảm giác được hắc cố ý ở bên tai nàng nói lời ái muội, Mạnh Phát Ảnh cũng không nhịn được nữa,dùng sức thoát khỏi hắc,tức giận quát.

“Dẫn nàng đi tìm Hắc gia, sau đó cần phải suy nghĩ cẩn thận xem nàng còn đưa ra điều kiện gì nữa đây?” Hiên Viên Diệp bị nàng đẩy ra , cũng không bức bối, ý cười bên môi càng rõ hơn.

“ Hiên Viên Diệp, nếu ngươi cứ đi với tốc độ này,đừng trách ta vô tình, ta sẽ tự mình đi tìm ngựa khác ” Mạnh Phát Ảnh thực sự bị Hiên Viên Diệp làm cho tức điên lên, hắc chạy như vậy còn chậm hơn một chiếc xe ngựa, như vậy thì tự nàng đi tìm một con ngựa khác chạy còn tốt hơn.

“Được, bốn vương sẽ theo ý của nàng mà tăng tốc, nhưng trước hết nàng phải ngồi cẩn thận lại đã” Hiên Viên Diệp mắt hơi lóe lên, trong giọng nói mang theo nhiều phần cười đùa, giờ phút này Mạnh Phát ảnh cố ý tạo ra khoảng cách với hắc, làm khóe môi hắc cong lên một chút.

Mạnh Phát Ảnh trong lòng hấn, cố ý ngồi thẳng lưng lên để không phải dựa vào hấn.

“Đi” đột nhiên Hiên Viên Diệp kêu lên một tiếng, Hắc Phi nghe hiểu ý chủ nhân của mình liền lao vút đi, nhanh hơn vừa nãy rất nhiều. Nhất thời, Mạnh Phát Ảnh không khống chế nổi bản thân mình, đang ở trong lòng hấn mà Hiên Viên Diệp đang điều khiển ngựa đi nhanh hơn nên vô ý ôm chặt lấy tay hấn.

“Ta thật không dám nghĩ là nàng lại nhiệt tình như vậy, còn chủ động ôm ta nữa” Hiên Viên Diệp giữ chặt tay nàng, cười cười hưởng thụ cái ôm của nàng.

Mạnh Phát Ảnh có chút bối rối, thả lỏng tay ra, sau đó khẽ thở ra một hơi, không cùng hấn so đo, nam nhân này có thể nói đen thành trắng, nói không thành có. Nếu nàng so đo cùng hấn e rằng chỉ chuốc thêm tức giận vào người thôi.

Bây giờ quan trọng nhất với nàng là việc đến biên cương càng sớm càng tốt, tìm được Phụ thân trước đã.

Hắc Phi chạy rất nhanh, chưa đầy một canh giờ đã chạy rất xa kinh thành, nhìn về phía biên cương thấy một số lượng lớn quân đội đang chậm rãi tiến tới.

Vì ở rất xa nên không nhìn rõ, nhưng đứng trên cao vẫn có thể thấy rõ ràng một chiếc cờ đang phấp phới trong gió và người dẫn đầu đội quân là Mạnh Vân Thiên.

Mạnh Phát Ảnh hai tròng mắt đột nhiên trợn ngược lên, Mạnh Vân Thiên, đó không phải là Phụ Thân của nàng sao?

Ở xa nhìn lại, đội quân kia đi đứng hết sức chỉnh tề, hết sức quy củ. Còn chiếc cờ kia bay rất cao trên không trung, như muốn phô trương khí thế hiên ngang của đoàn người.

Tư thế hiên ngang như vậy, thật không giống với bộ dạng chủ soái là phụ thân nàng đang bị thương một chút nào cả mà?

Nếu chủ soái bị thương thì làm sao mà quân ngũ chỉnh tề thế này được. Chắc chắn sẽ bị rối loạn, lá cờ cũng không thể bay cao như vậy được.

Bởi vì khoảng cách hơi xa, không thấy rõ được bộ dạng của người đi đầu đội quân kia và đang cười trên con tuấn mã kia là ai. Nhưng Mạnh Phát Ảnh nhìn bóng dáng đó rất giống với Phụ thân của nàng.

“Người...?” Mạnh Phát Ảnh sợ hãi, lập tức quay đầu lại, nhìn về phía Hiên Viên Diệp nhưng lúc này lại bị hấn ôm chặt, mặt hấn vốn đang ở trên gáy nàng. Nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn mặt hấn, đầu ngẩng hơi cao, không may môi nàng chạm vào môi hấn.

Lời muốn nói cũng không nói được, vừa mới quay đầu lại đã tạo một dáng vẻ cực kỳ ám muội.

Hiên Viên Diệp cũng không ngờ rằng nàng sẽ đột nhiên quay đầu lại như vậy, nên cũng hơi bất ngờ. Tuy nhiên bản lĩnh của hấn rất cao cường nên phản ứng rất nhanh. Khi thấy Mạnh Phát Ảnh theo bản năng quay đầu lại thì một tay liền giữ chặt gáy nàng lại, nhân lúc nàng đang kinh ngạc, gấp gáp chạm môi hôn lại rất nồng nhiệt.

Nữ nhân của hấn đã chủ động hôn, nếu như hấn không đáp lại nàng, chẳng phải là rất ngốc ư?

Mạnh Phát Ảnh vừa xấu hổ, vừa thẹn thùng. Nơi này là đường lớn, tuy hai bên không có người nhưng phía trước là đội quân đang tiến lại, hơn nữa còn có phụ thân của nàng nữa.

Thế mà hấn lại dám hôn nàng ở chỗ này...

Lúc này, nàng muốn đẩy hấn ra, nhưng đang trên lưng ngựa không có lực đẩy nên căn bản không đẩy hấn ra được.

Hiên Viên Diệp thấy mặt nàng hơi đỏ lên liền buông lỏng nàng ra, khóe môi cười hết sức thỏa mãn, nói “Hôm nay nàng rất nhiệt tình

khó mới có được cơ hội như vậy, bốn vương không đáp lại thì thật không phải với nàng mà.”

Mạnh Phát Ảnh cố hít sâu một hơi để bình ổn tâm tình, nam nhân này đúng là hết thuốc chữa, chiếm tiện nghi rồi còn khoe mẽ. Còn nói cái gì mà nàng chủ động, nhiệt tình nữa chứ?

Hiên Viên Diệp thấy nàng tức giận như vậy thì càng thích thú, bạc môi khẽ nhếch lên, hắc hắc hận lúc này không thể hôn nàng thêm một lần nữa, dù gì đây cũng là đường lớn, có nhiều người qua lại. Ánh mắt hơi lóe nên một cái, sau đó nói khẽ với nàng “ Đáng tiếc ,ở đây là đường lớn,nên nàng nhẫn lại một chút đi, chờ gặp được Hầu Gia , trở về bản phủ nàng muốn gì ta cũng chiều hết...”

“ Hiên Viên Diệp ” Mạnh Phát Ảnh trừng lớn hai mắt , lửa giận bùng bùng bốc lên, gần từng chữ một, quát lên.

Nam nhân này thật sự không còn lời nào để nói, lúc trước thì lừa nàng,còn bây giờ lại trêu đùa nàng. Thái độ của hắn làm cho người khác cực kỳ tức giận.

“Thế nào? Vương phi còn có yêu cầu gì nữa không? Đương nhiên nếu như Vương phi không để ý lời nói của ta,bổn vương vẫn coi như không có gì...” Hiên Viên Diệp hiểu rõ tâm tư của nàng , nhưng lại cố ý hiểu lầm ý của nàng , làm mặt ái muội cười nói.

Mạnh Phát Ảnh cảm thấy cực kỳ tức ngực.Trong lòng nói mình phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, cố gắng hít vào thở ra, tỏ vẻ bình thản, mở miệng nói “ Người lừa ta”

Không muốn cùng hắn lại nói lại đề tài ám muội kia nữa, Mạnh Phát Ảnh lảng sang đề tài khác, bây giờ đối với nàng đây mới là quan trọng nhất.

“Hắc” Hiên Viên Diệp lông mày hơi chau lại, tỏ vẻ vô tội nhìn về phía nàng “ Bản Vương hà cớ gì phải lừa nàng, Bổn vương làm sao có cơ hội lừa Vương Phi ?”

“ Người vừa mới nói cha ta...” Mạnh Phát Ảnh nhìn gương mặt vô tội của hắn lại tức điên lên, nam nhân này là kẻ cơ hội nhưng nàng cũng đột nhiên ý thức được rằng vừa nãy hắn cũng đâu nói với nàng là phụ thân nàng bị thương đâu, cũng là do nàng tự tưởng ra mà thôi.

Nhưng rõ ràng hắn biết phụ thân của nàng không có việc gì,hơn nữa phụ thân của nàng đang trở về. Vì sao hắn lại không nói cho nàng biết sớm,hại nàng lo lắng,sốt ruột từ nãy giờ.

“Người đã sớm biết cha ta không bị thương , hơn nữa còn đang trở về đúng không? ” Mạnh Phát Ảnh khẽ thở ra một hơi, thấp giọng hỏi.

“ Đúng , Bổn vương đã sớm biết ,nói như thế nào đây . Bổn vương dù gì cũng là Thất điện hạ của Hiên Viên Triều, những chuyện như thế này đương nhiên phải biết rồi..” Hiên Viên Diệp bình thản trả lời, không hề có ý áy náy.

Hơi dừng một chút, sau đó lại nói tiếp “ Hơn nữa, không phải Bổn Vương đã đưa Vương phi ra ngoài thành nghênh đón phụ thân trở về còn gì, nàng không thích à?” Trong giọng nói rõ ràng mang theo ý cười.

Được, được ,Hiên Viên Diệp xem như người lợi hại đi, Mạnh Phát Ảnh biết mình lại một lần nữa bị nam nhân này thuyết phục.Chỉ trách nàng, khi nghe phụ thân gặp chuyện không may, đã hoảng hốt mất đi bản tính bình tĩnh thường ngày .

Bây giờ , nàng mới hiểu rõ vì sao hắn lại ung dung như vậy.Hơn nữa ở trong tình huống này còn có thể nói chuyện hơn thua với nàng .

“ Ta có thể không làm theo lời người được không?” Nếu phụ thân không có chuyện gì, hơn nữa hắn rõ ràng là cố ý muốn tạo bất ngờ cho nàng thì nàng cũng không cần góc nghề tuân thủ cam kết làm gì.

“Ha ha” Hiên Viên Diệp đột nhiên cười ra tiếng,“ Lời đã nói ra rồi sao có thể thu về được? Vương phi đã nói, thì không thể hối hận”

Dừng lại một chút, khẽ nhìn lướt qua khuôn mặt nàng“ Lúc ấy ,nàng nói chỉ cần bổn vương dẫn nàng đi tìm Hầu gia là được, nàng sẽ đáp ứng mọi điều kiện của ta ,không phải Vương phi định nuốt lời đấy chứ.”

Hắn nói câu này làm Mạnh Phát Ảnh á khẩu,không dám nói lại lời nào.Nhưng trong lòng lại đang trầm suy nghĩ, mặc kệ hắn. Để cho hắn muốn nói gì thì nói đến lúc đó nàng không đáp ứng,để xem hắn dám làm gì nàng nào? Đẳng nào mọi việc đều do hắn gây ra trước mà, đều là do hắn chơi xấu trước mà.

Nếu là trước đây, khi nàng đã hứa thì nàng sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của hắn.Nhưng bây giờ nghĩ lại việc hắn chơi xấu nàng nên tự nhiên muốn chống đối.

Không hiểu vì sao, cứ nghĩ đến cảnh về Nghệ Vương Phủ là nàng lại thấy bình tĩnh, tâm trí không còn rối bời nữa. Phải chăng là vì quá tin tưởng hần? Biết hần sẽ luôn bên cạnh mình nên dù cho có xảy ra chuyện gì cũng không sợ. Một khi ỷ lại vào người khác thì bản thân sẽ không chịu suy nghĩ nên một chút phòng bị cũng không có.

Đây là bản năng của con người. Khi bầu không khí thoải mái thì bản thân sẽ thả lỏng thôi.

“Nếu Vương Phi muốn ta làm theo lời đã nói kia, thì bốn vương cũng có thể làm cho Vương Phi vừa lòng.” Hiên Viên Diệp có vẻ như đoán được tâm tư của nàng, khéo môi nở nụ cười, nhẹ giọng nói

“Người...như vậy còn chưa đủ vô lại sao?” Mạnh Phát Ảnh trợn hai mắt nhìn hần, vô cùng giận dữ. Nam nhân này còn có thể vô lại đến thế nào nữa đây?

“Được, nếu Vương Phi đã nói bốn vương vô lại, thì bốn vương sẽ vô lại thật sự cho Vương phi xem” Thật không ngờ Hiên Viên Diệp không những không tức giận mà còn còn đổ thêm dầu vào lửa, cười nói.

Mạnh Phát Ảnh thì hoàn toàn ngược lại, tức muốn phát điên lên. Hần đã thừa nhận bản thân là kẻ vô lại, nhưng lại không để ý một chút nào hết. Hần đã vô lại đến nước này thì làm sao mà nàng có thể đấu lại hần chứ.

Cổ tình lảng sang chuyện khác, Mạnh Phát Ảnh tập trung nhìn sang phía quân đội đang ngày tiến lại gần chỗ nàng và có thể thấy người ngồi trên lưng ngựa phía trước là phụ thân của mình Mạnh Vân Thiên. Và đi bên cạnh vẫn như mọi lần là phó tướng Uy Hách Hách, anh dũng giỏi giang.

Khoảng cách càng gần thì Uy Hách Hách cũng nhận ra Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh đang đứng phía trước.

Còn Trương Uy nhìn thấy Hiên Viên Diệp cũng đột nhiên tươi cười nói “ Bẩm Điện Hạ” Tay cầm dây cương run lên, điều khiển ngựa nhanh chóng đi về phía Hiên Viên Diệp.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy phụ thân thì vội vàng phi ngựa tới chỗ phụ thân, trong lòng cảm thấy rất vui nhưng ánh mắt có chút mơ hồ.

Khi nghe tin phụ thân xảy ra chuyện không may, trong lòng như có lửa đốt, giờ lại được nhìn thấy phụ thân đang xuất hiện trước mặt mình nên có chút mơ hồ. Loại tâm tình này, không từ ngữ nào có thể miêu tả được.

“ Lớn như thế này, không lẽ thấy phụ thân rồi còn khóc sao?” Ngồi sát sau lưng nàng Hiên Viên Diệp cảm nhận được sự khác thường của nàng, nên cố ý trêu nàng, tuy biết tâm tình của nàng không tốt nhưng lại không nhẫn tâm để nàng khóc. Hơn nữa phía trước hàng ngàn quân đội đang tiến tới, cần phải giữ chút thể diện.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, ý thức được tình hình, chỉ trách bản thân mình quá ủy mị. Dù sao nơi này cũng là thời cổ đại, không phải thời hiện đại. Nếu lỡ thời hiện đại nàng đã chạy lại ôm cổ ba làm nũng rồi nhưng đây là cổ đại có rất nhiều lễ nghi rườm rà trói buộc nên nàng không thể làm như vậy được.

Mạnh Vân Thiên đã đi tới chỗ nàng, dừng lại, xoay người nhảy xuống khỏi ngựa. Tốc độ rất nhanh, không giống một lão nhân đã năm mươi tuổi rồi.

Hiên Viên Diệp cũng ôm Mạnh Phát Ảnh nhảy xuống khỏi ngựa.

“Thần tham kiến Điện Hạ” Mạnh Vân Thiên vội đi về phía Hiên Viên Diệp hành lễ. Nếu tính ra thì Mạnh Vân Thiên là nhạc phụ của hần, nhưng hần là người của Hoàng Gia nên lễ tiết vẫn là quan trọng nhất.

“Hầu gia không cần đa lễ” Hiên Viên Diệp hơi cười khê, ôm Mạnh Phát Ảnh tiến về phía trước vài bước rồi nói tiếp “ Phát Nhi nghe nói Hầu Gia khải hoàn trở về, quá vui mừng nên không muốn ở kinh thành chờ Hầu Gia vì vậy bốn vương đành dẫn nàng tới đây để đón tiếp Hầu Gia trở về”

Giọng nói trầm thấp, khê cười nhưng lại tỏ vẻ tôn trọng. Đồng thời giải thích nguyên nhân tại sao họ lại đột ngột có mặt ở đây.

Mạnh Phát Ảnh thật không ngờ Hiên Viên Diệp sẽ nói như thế, có chút động lòng. Kỳ thực, Hiên Viên Diệp ở trước mặt nàng lúc nào cũng chơi xấu, trêu đùa nàng nhưng đối với những chuyện khác thì cực kỳ nghiêm túc và xử lý rất tốt.

Nhìn Mạnh Vân Thiên trước mặt, vẫn không nhịn nổi xúc động, thấp giọng hô lớn “ Phụ thân rốt cuộc người cũng trở lại.” Một câu nói của nàng bao hàm quá nhiều tình cảm. Nàng chỉ muốn Phụ thân của nàng có thể bình an trở lại là tốt rồi, những thứ khác tất cả đều không quan trọng đối với nàng.

Mạnh Vân Thiên nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh , trên mặt cũng có vài phần xúc động nhưng lại không đi đến gần nàng. Hiện tại Mạnh Phát Ảnh đã gả cho người ta rồi, hơn nữa lại là Vương Phi .Vậy nên không thể tùy ý như trước đây được. Trên lý thuyết Mạnh Vân Thiên còn phải hành lễ đối với nàng nữa.

Bất quá , ở đây là ngoại thành nên Mạnh Vân Thiên không phải câu lệ hành lễ với nàng, và muốn để cho nàng thoải mái nên nhẹ giọng nói “ Đúng ,Phụ thân đã trở lại.Phất Nhi đã trưởng thành và cũng đã lập gia đình rồi.Chỉ tiếc Phụ thân không thể tham gia hôn lễ của con và Điện hạ được,con không trách phụ thân chứ? ”

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên giật mình, hai mắt hơi lóe lên, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.Chẳng lẽ phụ thân không biết chuyện nàng đào hôn sao?

Hai mắt theo bản năng nhìn về phía Hiên Viên Diệp.Hắn đã không nói chuyện này với Phụ thân của nàng sao? Mặc dù lúc đó Phụ thân đang đánh giấc nhưng chẳng lẽ chuyện lớn như vậy cũng không thông báo cho Phụ thân nàng biết sao?

Hiên Viên Diệp lúc này cũng hiểu được tâm tư của nàng ,nhưng không nói gì thêm, chỉ nắm chặt lấy tay nàng, sau đó nhìn về phía Mạnh Vân Thiên nói “Hầu Gia vì Hiên Viên vương triều, bốn vương cùng Phất Nhi sao lại không biết điều đó, sao dám trách Hầu Gia được. Hầu gia đi đường đã sớm mệt mỏi, chúng ta nhanh chóng trở lại kinh thành thôi.”

“ Được, được, trở về kinh thành trước đã.” Mạnh Vân Thiên nghe Hiên Viên Diệp nói liền sáng khoái đáp lại ,vọt lên ngựa, cùng Hiên Viên Diệp hướng kinh thành thẳng tiến.

“ Điện hạ ,Phất Nhi còn nhỏ dại, còn có nhiều chuyện vẫn không hiểu hết nên mong Điện Hạ che chở cho con bé.” Mạnh Vân Thiên nhìn Hiên Viên Diệp đang ôm chặt Mạnh Phát trong lòng thì hết sức vui mừng, nhưng vẫn không nhịn được mà nói.

Mạnh Phát Ảnh hơi chau mày, có chút khấn trương . Không biết Hiên Viên Diệp có nói với cha vụ đào hôn không, nói thật là nàng vẫn có chút sợ Phụ Thân. Đương nhiên là nàng phải sợ phụ thân rồi bởi vì phụ thân nàng là Mạnh Vân Thiên đầu đội trời chân đạp đất, không gì là không thể làm được.

“Phất Nhi luôn chu toàn mọi việc. Nhi nữ của mình Hầu Gia cũng không tin sao?” Hiên Viên Diệp cong khóe môi, ôm thật chặt Mạnh Phát Ảnh, chậm rãi nói.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, thẩm sâu trong đáy mắt hơi xúc động, nàng không thật không ngờ, Hiên Viên Diệp sẽ nói như vậy.Thể nhưng những lời này, rõ ràng còn có một hàm ý khác.

Rốt cục hắn đang khen hay đang châm chọc nàng đây

~Mạnh Vân Thiên vô cùng bất ngờ, ông không ngờ Hiên Viên Diệp sẽ thẳng thắn khen Mạnh Phát Ảnh như vậy, trong lòng cảm thấy vui mừng, toại nguyện. “ Ha ha ,đương nhiên lão thần rất tin tưởng nhi nữ của mình”

Mạnh Phát Ảnh cả người cứng đờ,đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.Nếu cha biết nàng đào hôn trong ngày đại hỷ thì không biết có nói ra những lời như vậy hay không.

Mạnh Phát Ảnh theo bản năng hướng hơi rụt vào lòng Hiên Viên Diệp, không dám đối mặt với Mạnh Vân Thiên, đặc biệt không dám nhìn tới còn biểu tình đầy kiêu ngạo của ông.

Cha không khiếm tốn một chút được sao?

“ Ha ha.” Hiên Viên Diệp nghe được những lời Mạnh Vân Thiên nói ,lại cảm giác được Mạnh Phát Ảnh đang có tật giật mình, nên đột nhiên cười lớn.

Trong giờ phút này tiếng cười của Hiên Viên Diệp cực kỳ chân thành, thoải mái .

Mạnh Vân Thiên hơi ngạc nhiên. Từ nhỏ đến giờ, chưa bao giờ ông thấy Điện Hạ cười như vậy, Điện Hạ nhất định đối với Phát Nhi là thật lòng rồi.

Còn Mạnh Phát Ảnh nghe được tiếng cười hân hoan lại càng thấy không được tự nhiên, thầm nghĩ nam nhân này chắc đang chinh nường . Đợi lát nữa nếu Phụ Thân nường biết chuyện nường đào hôn chỉ sợ rằng...

“Hầu gia không ở trong phủ, bồng vương đã giảm bớt gia nhân trong phủ . Nay Hầu Gia đã khải hoàn trở về , Bồng vương cùng Phát Nhi đưa Hầu Gia hồi phủ nghỉ ngơi” Vừa vào kinh thành một lúc, Hiên Viên Diệp lại nói.

Mạnh Vân Thiên đang cao hứng lại càng thêm vui mừng , liên tục đáp: “ Được , được cứ như vậy đi”

Mạnh Vân Thiên dù sao cũng là một lão thần trong triều, bình thường Hiên Viên Diệp luôn tôn trọng ông . Nhưng bây giờ Hiên Viên Diệp đã là con rể của ông nên nói chuyện cũng không quá câu lệ nữa. Hơn nữa Hiên Viên Diệp cũng là võ tướng, đối với mấy lễ nghi câu lệ này, vốn không xem trọng .

Mạnh Phát Ảnh trong lòng có chút ảo não, Hiên Viên Diệp nhất định là cố ý, hẳn biết rõ rằng lúc này trong lòng nường đang sợ khi Phụ thân biết chuyện nường đào hôn sẽ tức giận đến mức nào. Hẳn không nghĩ đến hậu quả mà lại còn cố tình trêu chọc nường.

Nhưng Phụ thân đã đồng ý rồi, nường cũng không thể không đi. Dù sao, nường cũng là nhi nữ của Hầu gia, Phụ thân tới thăm Nghê Vương phủ cũng không có gì lạ cả.

Vậy nên trong lòng càng thêm buồn bực, đứng thẳng lưng lên tạo chút khoảng cách với Hiên Viên Diệp. Nam nhân này , vì giận nường mà lấy việc trêu đùa nường làm niềm vui ư?

“Ha ha” Hiên Viên Diệp tiến sát lại tai nường, thấp giọng nói “ Việc nường đào hôn, sớm muộn gì Hầu gia cũng biết. Nường lo sợ cũng chỉ vô ích mà thôi.”

“ Nhưng đợi phụ thân trở về từ từ biết sẽ bớt giận” Mạnh Phát Ảnh liếc mắt ,ảo não nói, nường biết chuyện nường đào hôn trước sau gì Phụ thân nường cũng sẽ biết, chỉ sợ rằng vừa về tới vương phủ thì Đại phu nhân cùng Mạnh Như Tuyết sẽ vội vàng nói cho Phụ thân biết.

Nhưng nếu Phụ thân về sau mới biết chuyện nường đào hôn thì sẽ dần dần bớt giận. Huống hồ , hiện tại có Hiên Viên Diệp, Phụ thân sẽ bận tâm đến thể diện của hắn, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nường.

“Ha ha...” Nghe được lời của nường, Hiên Viên Diệp lại cười lớn tiếng hơn, môi tiến đến sát bên tai nường, khẽ giọng nói “ Nường cũng có lúc biết sợ sao?”

“Phải, người bây giờ chỉ muốn Phụ thân mắng ta một trận ra trò, như vậy giúp người hả lòng hả dạ chứ gì?” Mạnh Phát Ảnh thấy trong ngữ điệu của hắn có ý mỉa mai, lửa giận bốc lên, nhanh chóng tuôn ra một tràng, nghiêng răng nghiêng lợi găm nhẹ.

“ A ,nếu muốn báo thù thì bồng vương sẽ đích thân ra tay” Hiên Viên Diệp hơi buồn cười nhìn nường, nữ nhân này không phải rất thông minh sao, sao không nghĩ ra vậy, nếu hắn muốn báo thù thì sao còn chờ đến bây giờ, sao phải dựa vào người khác?

Nghĩ đến đây, khẽ nhấc ngón tay lên, nhẹ nhàng búng nhẹ vào gáy nường, ảo não nói” Bồng vương thấy, đầu óc nường dạo này hình như có vấn đề, sao đột nhiên không nghĩ ra vậy?”

Mạnh Phát Ảnh hơi nhúu mày, hắn búng rất nhẹ vào gáy nường nên nường không hề cảm thấy đau một chút nào cả, chỉ có chút bất mãn “Người muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi không cần phải vòng vo chơi chữ nữa...người có muốn ta tức giận rồi bỏ đi không?”

Hiên Viên Diệp khóe môi chợt trở nên cứng đờ, hai tay ôm nường chặt hơn .Sâu thẳm trong ánh mắt có chút buồn bực, thấp giọng nói “ Về sau, tuyệt đối không được nói những lời như vậy, bằng không nường sẽ tự gánh lấy hậu quả đấy”

Giọng nói kia tuy mềm nhẹ nhưng cũng ẩn chứa sự tức giận đang kìm nén.

Hắn có thể dung túng nàng, làm mọi việc trái với quy luật của hắn để dung túng nàng, giống như lúc trước hắn nói nếu sẽ thay nàng vá trời. Nhưng nếu nàng rời khỏi hắn thì hắn sẽ không thể nào sống được mất. Mặc kệ là như thế nào, bất kể nguyên nhân nào, tình huống nào hắn cũng sẽ không cho phép nàng rời đi, cho dù chỉ là nói đùa.

Còn nàng sao có thể nói ra những lời đó một cách dễ dàng như thế, điều đó cho thấy trong lòng nàng không có hắn, hắn không có một chút quan trọng nào đối với nàng cả.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, cảm nhận được sự tức giận của hắn, cũng biết mình đã lỡ lời, có hơi quá đáng một chút. Lúc trước nàng đã từng nói đã chấp nhận hắn thì sẽ không dễ dàng nói rời đi.

Hơi khép hờ mắt lại, không thèm so đo hơn thua với hắn, để mặc hắn ôm chặt nàng vào trong ngực, cảm nhận được bàn tay đang nắm lấy dây cương của hắn hơi cứng đờ, liền vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào tay hắn.

Tuy không nói lời xin lỗi nhưng hành động chạm tay của nàng, lại càng có ý nghĩa hơn việc nói lời xin lỗi. Hành động hơn ngôn ngữ, không cần nói ra đối phương cũng hiểu.

Bàn tay Hiên Viên Diệp hơi run run, biểu tình trên mặt dường như nguôi ngoai hơn, dần dần chuyển sang thoải mái. Chính hành động này của nàng đã làm cho tâm tư hắn trở nên bồn chồn.

Chỉ cần hành động đơn giản như vậy đã làm hắn vui lắm rồi.

Mạnh Phát Ảnh cảm nhận được sự khác thường của hắn, ánh mắt sụp xuống, khẽ cười. Tình cảm của nam nhân này dành cho nàng đã sớm in đậm vào tận xương tủy rồi.

Nghĩ đến lúc trước, hắn vì nàng mà làm bao nhiêu chuyện, luôn luôn che chở cho nàng, luôn luôn liều mạng để cứu nàng. Trong lòng Mạnh Phát Ảnh tràn đầy sự cảm động. Từ giờ phút này, nàng quyết định trải lòng, không trốn tránh tình cảm thật sự của mình, cũng không dè dặt chuyện tình cảm với hắn nữa.

Chẳng sợ tương lai sẽ có chuyện gì xảy ra, nàng không thể ép bản thân mình không thương hắn được. Dù có chuyện gì, nàng cũng sẽ thương hắn.

Mạnh Vân Thiên mặc dù không biết họ đang nói chuyện gì, nhưng nhìn thấy hai đứa nhỏ trông vô cùng thân mật thì trong lòng càng thêm vui mừng. Phát Nhi rốt cuộc cũng tìm được một Phu quân tốt, Linh Nhi ở dưới tuổi vàng cũng được yên nghỉ rồi.

Rất nhanh đã đến Hắc Phủ, vì lúc trước Mạnh Vân Thiên không báo với mọi người là sẽ trở về, nên Hắc Phủ không ai biết ông trở về để ra nghênh đón.

Nhìn thấy Mạnh Vân Thiên đã đi đến đại môn, xuống ngựa, gia nhân trong phủ tất cả đều đứng sững, ồn ào vội vã đi vào trong truyền tin.

Đại Phu nhân cùng Mạnh Như Tuyết đều vội vàng ra nghênh đón.

Mạnh Như Tuyết nhìn Mạnh Vân Thiên bình yên trở về thì đứng sững một chút, khẩn trương đi về phía trước, cung kính hành lễ “Tuyết Nhi thỉnh an Phụ thân”

Sau đó, nhìn Hiên Viên Diệp ôm Mạnh Phát Ảnh đi tới, cả người cứng đờ, chằm chằm nhìn theo bóng dáng của hai người.

Đại Phu nhân cũng vội vàng đi về phía trước hành lễ “Thần thiếp thỉnh an lão gia”. Nhìn qua Tuyết Nhi thấy nhi nữ đang liếc trộm Hiên Viên Diệp trong khi Mạnh Vân Thiên đang ở trước mặt, vì thế dưng nhẹ một cái vào người Mạnh Như Tuyết.

Mạnh Như Tuyết lúc này mới hoàn hồn, sụp mắt xuống

“Đều đứng lên hết đi” Mạnh Vân Thiên hơi hơi khoát tay áo, giọng nói trầm khàn không có nhiều cảm xúc. Khi đưa mắt nhìn Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh, ánh mắt vừa không có cảm xúc lại lập tức tràn ngập cảm xúc, mang theo ý cười “Thỉnh Điện hạ”

“Hắc gia không cần phải khách khí. Đây là Hắc phủ, Hắc gia là nhạc phụ của bản vương, nên không cần quá câu nệ lễ nghi” Hiên Viên Diệp vô cùng tự nhiên nói ra, vừa nói vừa nhìn Mạnh Phát Ảnh.

“Nếu thế thì chàng cũng phải gọi là phụ thân giống ta mới đúng chứ” Mạnh Phát Ảnh nghe thấy hấn nói vậy thì cực kỳ hài lòng.Nàng đến từ hiện tại, nên không thích lễ nghi rườm rà, muốn mọi người bộc lộ tình cảm thân thiết hơn.

“Phất Nhi con không được hỗn với Điện hạ” Mạnh Vân Thiên dù sao cũng là thần tử, nhất định phải tuân theo lễ nghi,nghe Mạnh Phát Ảnh nói, âm thầm cả kinh, có chút gấp gáp quát lớn.Ánh mắt khi nhìn về phía Hiên Viên Diệp mang theo sự lo lắng , sợ Hiên Viên Diệp sẽ tức giận.

Còn Hiên Viên Diệp nghe lời Mạnh Phát Ảnh nói,đột nhiên ngẩn người ra một hồi, chăm chăm nhìn nàng ,đáy mắt có vài phần kinh ngạc ngoài ý muốn,nàng có ý gì đây, hay là nàng đã hoàn toàn chấp nhận hấn rồi?

Nhìn biểu tình vui vẻ trên mặt Mạnh Phát Ảnh , lại nhìn ánh mắt sợ hãi của Mạnh Vân Thiên, khỏe môi hấn không kìm lòng được khẽ nhếch lên .Hấn bỗng trịnh trọng nhìn Mạnh Vân Thiên “ Nhạc Phụ đại nhân , xin nhận của con một lạy”

Hiên Viên Diệp vừa nói vừa cúi đầu xuống bái lạy. Đối với lễ nghĩa này,hấn là cam tam tình nguyện.Việc này, hấn vốn chưa bao giờ làm nên có chút không quen, nhưng chỉ cần có tâm ý là làm được.

“Điện hạ, ngàn vạn lần không làm thế được đâu ” Mạnh Vân Thiên đột nhiên cả kinh, lúng túng đỡ hấn đứng lên.

Nhưng Hiên Viên Diệp tốc độ rất nhanh đã hành lễ bái xong khiến Mạnh Vân Thiên kinh hãi,cảm thấy vô cùng bối rối cùng kích động . Điện hạ bình thường là người rất kiêu ngạo ,cuồng vọng, không ngờ trước mặt mọi người lại có thể hành lễ như vậy với ông.

Ông cảm động không phải vì hư vinh mà vì ông biết, Điện hạ hành lễ với ông như vậy tất cả đều vì Phất Nhi.Ông cảm động vì biết được rằng Điện hạ quá sủng ái Phất Nhi.

Mạnh Như Tuyết trợn ngược mắt,không tin những gì mình vừa nhìn thấy là sự thật.Hiên Viên Diệp bây giờ với Hiên Viên Diệp trước đây là một người sao? Trước kia nàng vì hấn làm bao nhiêu chuyện nhưng một cái liếc mắt mà hấn cũng lười cho nàng.Vậy mà bây giờ, hấn vì Mạnh Phát Ảnh, hoàn toàn không để ý tới thân phận của mình, hành lễ với phụ thân của nàng.

Vì sao, tất cả mọi chuyện tốt đẹp đều bị con nha đầu kia chiếm hết vậy? Vì sao vậy? Hai mắt Mạnh Như Tuyết tỏa ra sát khí, hận không thể đem Mạnh Phát Ảnh ra xé làm trăm mảnh.

Mạnh Phát Ảnh cũng kinh sợ, thật sự nàng không có ý đó, nàng không hề biết hấn sẽ hành lễ như thế, điều này khiến nàng cảm thấy rất ám áp,cảm động.Nàng đương nhiên biết, sở dĩ hấn làm như vậy cũng vì nàng.

“ Vương phi, nàng đã vừa lòng chưa?” Đứng thẳng người, Hiên Viên Diệp lại đem Mạnh Phát Ảnh ôm ở trước ngực , khẽ cười hỏi, không thêm mảy may để ý đến sự kinh ngạc của người khác .Hấn muốn sủng ái nữ nhân của mình thì sẽ không thêm để ý đến thái độ hay cái nhìn của người khác.

“Được,không tệ ,không tệ, ta rất hài lòng” Mạnh Phát Ảnh nở nụ cười, gật đầu đáp lời.Hiên Viên Diệp càng ngày càng làm cho nàng thích hấn hơn.

Nàng không phải vì hấn vừa hành lễ , cũng không phải vì hấn có thân phận cao cho phụ thân nàng mặt mũi mà vì nàng đã nàng hiểu thêm về con người thật của hấn hơn.

“ Nói rõ một chút, không lúc hối hận thì không có cơ hội để đổi ý đâu~” Hiên Viên Diệp con người hơi lóe, thấp giọng nói .Tuy bái đường hấn không hành lễ nhưng vừa nãy hấn đã hành lễ cho tất cả mọi người thấy nên nàng không thể đổi ý được.

Mạnh Phát Ảnh giật mình,thật không ngờ hấn lại nghĩ ra việc này.Tuy rằng đã quyết định sẽ ở bên hấn nhưng nàng không muốn làm cho hấn quá đắc ý , vì thế giả bộ suy tư một lát mới nói tiếp “ Được, xem biểu hiện về sau của chàng như thế nào nữa.”

Trong lòng dâng lên cảm giác ám áp không thể hiểu nổi, lần nào cũng bị hấn khi dễ, giờ cũng tới phiên nàng hả giận rồi.

“Phát Nhi không được vô lễ với Điện hạ” Mạnh Vân Thiên dù sao cũng là người tập võ, dù Mạnh Phát Ảnh nói nhỏ nhưng ông vẫn nghe thấy.

Mặc dù Điện hạ vô cùng sủng ái Mạnh Phát Ảnh, nhưng nàng cũng không được làm quá như vậy.

“Không sao đâu, Bẩm vương có thể làm bất cứ việc gì để Vương phi vui vẻ” Hiền Viên Diệp mỉm cười, nhẹ giọng nói. Đường như không phải nói cho Mạnh Vân Thiên nghe mà là cố ý nói cho Mạnh Phát Ảnh nghe. Hẳn quả thực rất khoa trương và có tính chiếm giữ. Vì nữ nhân của mình có thể làm bất cứ việc gì.

Mạnh Phát Ảnh không thể kìm lòng, khoe môi khẽ nở nụ cười. Những lời nói bá đạo như thế này đúng là chỉ có hắn mới dám nói ra.

Mạnh Như Tuyết lúc này khỏi nói cũng biết là vô cùng đau đớn cùng tức giận. Lòng ngực phập phồng như không thể kìm nén được sự đổ ập đang càng lúc càng lớn. Vì sao người được Điện Hạ liễu cả tính mạng bảo vệ và sủng ái không phải là nàng?

Nàng thương hắn nhiều như vậy, có thể hy sinh hết tất cả. Nhưng nha đầu chết tiệt Mạnh Phát Ảnh kia, chẳng làm gì cả thậm chí còn đào hôn, chạy trốn khắp nơi khiến Điện hạ vất vả tìm kiếm, thế mà người hắn yêu lại là nha đầu kia, mà không phải là nàng.

“Ha ha” Mạnh Vân Thiên nghe được lời của Hiền Viên Diệp, đột nhiên cất tiếng cười to, trong tiếng cười kia không che giấu nổi sự kiêu hãnh, có những lời này của Hiền Viên Diệp, ông không còn gì phải lo lắng nữa.

Vừa nói mọi người cùng nhau đi vào đại sảnh lúc nào không hay, Hiền Viên Diệp vừa thấy Mạnh Phát Ảnh yên vị trên ghế liền tiến lại ngồi bên cạnh Mạnh Phát Ảnh.

Người hầu nhanh chóng bưng trà lên, Mạnh Như Tuyết vội vàng đón lấy tách trà, đưa tới trước mặt Hiền Viên Diệp, nhẹ nhàng nói “Điện Hạ thỉnh dùng trà”

Hiền Viên Diệp hơi nhăn mày, không thèm nhìn nàng ta chỉ tùy tiện đáp “Cứ để xuống bàn đi”

Nếu đây không phải là Hầu Phủ, không có Mạnh Vân Thiên ở đây thì hẳn đã không thèm nói câu đó với nàng ta.

Mạnh Như Tuyết đang cười bỗng cứng đờ cả người, tay hơi run rẩy, đặt tách trà ở trên bàn.

Bên chỗ Mạnh Phát Ảnh nha đầu kia cũng nhanh chóng đặt một tách trà xuống mặt bàn.

Mạnh Phát Ảnh cảm thấy buồn cười, xem ra Mạnh Như Tuyết vẫn còn yêu Hiền Viên Diệp nhưng đáng tiếc Hiền Viên Diệp đối với nàng ta một chút tình cảm cũng không có.

Mạnh Vân Thiên cũng hiểu được tâm tư của Phát Nhi. Mấy năm nay Mạnh Như Tuyết càng tỏ ra cuồng si Hiền Viên Diệp hơn. Vốn ông tưởng Hiền Viên Diệp sẽ lấy Tuyết Nhi, nhưng thật không ngờ, đột nhiên lại là Phát Nhi. Nhưng nếu Điện hạ đã chọn Phát Nhi rồi thì ông tuyệt đối không để cho Tuyết Nhi làm chuyện gì gây ảnh hưởng đến Phát Nhi.

Vì thế Mạnh Vân Thiên đành giọng nói “Tuyết Nhi, những chuyện như thế này đều có người hầu làm cả rồi, con ở trước mặt Điện Hạ sao có thể thất lễ như vậy được.”

Mạnh Như Tuyết ngẩn người. Trong bụng vốn đã oán hận Mạnh Phát Ảnh rồi, giờ Mạnh Vân Thiên lại bị chỉ trích nên càng oán hận Mạnh Phát Ảnh hơn. Sao chuyện gì tốt cũng dành cho nha đầu chết tiệt kia vậy?

Mặc dù rất tức giận, nhưng không dám cãi lại lời Phụ thân nên nàng ta từ từ lui lại, đứng sang một bên.

“Điện hạ người đã đến đây thì hôm nay hãy ở lại bốn phủ dùng bữa tối. Lão thần không thể dự lễ thành hôn của Điện hạ cùng Phát Nhi nên cảm thấy có chút nuối tiếc” Mạnh Vân Thiên lúc này lại nhìn về phía Hiền Viên Diệp, ôn hòa đề nghị.

“Được, ta cùng Phát Nhi cũng có ý này” Hiền Viên Diệp không hề khách khí, nhanh chóng nhận lời còn cố ý đem Mạnh Phát Ảnh vào chung.

“Ha ha ha...tốt lắm, tốt lắm” Mạnh Vân Thiên thoải mái cười to. Rất lâu rồi, chưa thấy ông vui vẻ như vậy.

“Vậy để thần thiếp kêu người đi chuẩn bị” Đại phu nhân ngồi bên cạnh Mạnh Vân Thiên ,trước giờ rất quy củ, bởi vì bà ta thật sự rất sợ Mạnh Vân Thiên, nghe hai người nói chuyện thì thấp giọng nói.

Còn Mạnh Như Tuyết hai mắt bỗng lóe lên ,nghe ý tứ của Phụ Thân thì có vẻ như người chưa biết chuyện Mạnh Phát Ảnh đào hôn.

Nếu không thì có lẽ Phụ Thân sẽ không nghĩ là “đáng tiếc” mà phải nghĩ là thật “may mắn” mới đúng.

Nghĩ đến đây, môi đỏ mọng hé mở ,khóe môi cười lạnh lùng nhìn về phía Mạnh Vân Thiên, cố ý hỏi “ Phụ thân sao người lại cố tình nhắc lại chuyện không vui vậy...Bây giờ Điện hạ vẫn còn ở đây mà.”

Nàng ta khẽ nhăn lông mày lại ,trong giọng nói có vài phần lo lắng, ra vẻ rất khẩn trương nhìn về phía Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp khẽ nhắm mắt lại, biểu tình như không có chuyện gì xảy ra, vô cùng bình tĩnh.Hắn đã sớm lường trước Mạnh Như Tuyết sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này.

Mạnh Phát Ảnh sắc mặt cũng hơi trầm xuống, trong lòng thì cười thầm .Mạnh Như Tuyết thật là khéo đóng kịch, sợ phụ thân không biết chuyện nàng đào hôn hay sao mà lại cố tình giả bộ khó xử như thế.

Cứ đóng kịch đi,tiếp tục giả vờ nữa đi.

Giờ nàng đã nghĩ thông suốt rồi, sự việc đã xảy ra rồi.Nếu nàng đã làm thì phải có trách nhiệm, gánh vác hậu quả.Bây giờ nàng không muốn trốn tránh nữa vì sớm muộn gì Phụ thân cũng biết được thôi.

Mạnh Vân Thiên cũng hơi nhăn mày lại,ánh mắt có vài phần nghi hoặc ,nhìn chằm chằm về phía Mạnh Như Tuyết ,trầm giọng nói “ Tuyết Nhi ,con nói vậy là có ý gì?”

“ Phụ Thân, chẳng lẽ người không biết sao?” Mạnh Như Tuyết giả vờ kinh ngạc, trên mặt tỏ vẻ không tin cố ý nói lớn “ Sự việc kia ,cả Hiên Viên vương triều đều biết mà ,tất cả mọi nơi đều bàn tán ...”

“ Rốt cuộc là có chuyện gì” Mạnh Vân Thiên lạnh lùng ngắt lời Mạnh Như Tuyết,trong thanh âm có chút bức dọc.

“ Muội,muội,nàng..”

“Phụ Thân,trong ngày thành hôn,Phát Nhi đã đào hôn , xin phụ thân hãy trừng phạt con ạ” Mạnh Phát Ảnh không đợi Mạnh Như Tuyết nói xong, đột ngột đứng lên, không chút sợ hãi giải bày với Mạnh Vân Thiên.

Nếu nàng dám làm thì nàng dám chịu,trốn tránh không phải là tính cách của nàng.

Hiên Viên Diệp đưa mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh ,khẽ mỉm cười.Đây mới chính là nữ nhân của hắn, rất khí phách.

Mạnh Như Tuyết đột nhiên kinh sợ, thật không ngờ Mạnh Phát Ảnh lại có can đảm dám khai tất cả mọi chuyện với phụ thân.Trong lòng nàng ta đặc ý nghĩ rằng Mạnh Phát Ảnh lần này mắc vào tội lớn tày đình như vậy chắc chắn phụ thân sẽ không bỏ qua đâu.

“Cái gì? Người nói cái gì, nhắc lại một lần nữa cho phụ thân nghe xem ”Mạnh Vân Thiên nghe Mạnh Phát Ảnh nói vậy, bỗng biến sắc, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, lửa giận cũng đang bốc dần lên.

Ở ngày thành hôn , nhi nữ làm sao dám làm ra những chuyện như vậy chứ?Giờ phút này ông đang nghĩ là lỗi tai mình đang xảy ra vẫn đề, phải chăng là đang nghe lầm?

“Phát Nhi biết sai rồi, xin phụ thân tha tội..!” Mạnh Phát Ảnh giật mình,trong lòng có chút lo lắng,không phải là chuyện bản thân bị trừng phạt mà là chuyện làm phụ thân bị chọc tức.

“Hầu Gia ,không nên nóng giận, việc này thật ra là lỗi của bốn vương” Hiên Viên Diệp đột nhiên mở miệng Những lời hắn vừa nói ra khiến mọi người bao gồm cả Mạnh Phát Ảnh đều ngạc nhiên.Tất cả đều không tin những gì hắn nói là thật , đồng loạt quay lại nhìn hắn .

Sao lại như vậy,nàng đào hôn là lỗi của hắn sao?

“ Chuyện này là do Bồn Vương cùng Phát Nhi đánh cược, Bồn Vương cá cược với nàng là nàng không thể trốn thoát khỏi bồn vương, nhưng thật không ngờ nàng đã thắng bồn vương đã thành công chạy thoát khỏi bồn vương” Đang lúc mọi người kinh ngạc nhìn Hiên Viên Diệp như soi mói thì Hiên Viên Diệp lại bình tĩnh nói chậm rãi từng chữ một.

Hơi dừng lại một chút, sau đó nói với vẻ áy náy “ Là bồn vương đã sai, bồn vương đùa hơi quá đáng”

Mạnh Phát Ảnh sống mũi cay cay, cực kì xúc động. Thật không ngờ nam nhân này lại sủng ái nàng nhiều như vậy. Đã biết nàng làm như vậy là sai nhưng vì nàng hẳn lại chịu hết mọi trách nhiệm về mình.

Mạnh Vân Thiên biết từ thuở sinh ra cho tới giờ Hiên Viên Diệp luôn nghiêm túc, cẩn thận. Hẳn tuyệt đối không phải là loại người lấy chuyện như vậy ra làm trò đùa. Ông hiểu được hẳn nói như vậy thực ra là để bảo vệ Phát Nhi.

Bây giờ Hiên Viên Diệp không so đo, tính toán, cũng không tức giận. Vậy thì sao ông dám tức giận với Phát Nhi? Thật không ngờ. bình thường nhìn Hiên Viên Diệp lạnh lùng nhưng hóa ra lại vô cùng si tình.

Mạnh Như Tuyết thì tức đến muốn học máu, lửa giận trong lòng cùng những đồ kỵ bùng lên như muốn thiêu hủy nàng ta, nhưng nàng ta chỉ có thể chịu đựng vì nàng ta chẳng có quyền gì cả, cả người nhin không được khữ run rẩy từng chập.

Vốn muốn chinh Mạnh Phát Ảnh một trận, thật không ngờ lại khiến bản thân mình đau đớn thêm.

Sau khi dùng xong bữa tối, Hiên Viên Diệp liền dẫn Mạnh Phát Ảnh hồi Nghệ vương phủ.

Sau khi vào phòng, nghĩ lại những việc lúc trước đã trải qua ...Mạnh Phát Ảnh cảm thấy rất lo lắng, Hiên Viên Diệp lần này giúp nàng một chuyện lớn như vậy thì chắc phải có điều kiện gì đó. ...Trời ơi ~ Hẳn sẽ đưa ra điều kiện gì đây

~Trong lúc suy nghĩ, nàng cẩn thận nhìn hẳn. Đúng lúc đó hẳn cũng đang nhìn về phía nàng, bắt quả tang nàng đang nhìn trộm mình nên mỉm cười đi tới, thấp giọng nói “ Vương Phi, nếu muốn nhìn bồn vương, thì có thể quang minh chính đại nhìn, không cần phải lén lút lút như vậy đâu. Đối với người khác thì không được còn đối với Vương phi thì bồn vương rất hào phóng”

Mạnh Phát Ảnh đỏ bừng cả mặt, may là trên mặt còn có lớp mặt nạ đen tuyền này che lại, nếu không thì sẽ nhìn thấy rất rõ.

“ Sao, bồn vương như vậy nàng đã hài lòng chưa?” Hiên Viên Diệp thấy bộ dạng ngượng ngùng của nàng, nắm chặt lấy tay nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, nhẹ giọng hỏi.

“Đúng, không tệ” Mạnh Phát Ảnh tưởng rằng, hẳn đang hỏi biểu hiện của hẳn hôm nay. Quả thật biểu hiện của hẳn hôm nay không thể chê trách được điều gì hết.

“Haha, nếu Vương phi vừa lòng như thế, vậy hôm nay Vương Phi có nghĩ là sẽ làm chút việc gì đó để đền đáp ta không?” Hiên Viên Diệp đột nhiên cười ra tiếng, trong tiếng cười có sự ám muội, hẳn biết nàng đã hiểu sai ý của hẳn nhưng hẳn vẫn cố ý làm theo sự hiểu lầm của nàng.

“A!” Mạnh Phát Ảnh hiểu được ý tứ của hẳn, khe khe thở, thật là không thể hiểu nổi nam nhân này. Nhưng bản thân mỗi khi ở cùng hẳn, đầu óc có vẻ không được minh mẫn, chẳng lẽ, nàng đúng là người.....háo sắc thật sao, ở trước mặt hẳn luôn bị hẳn mê hoặc là thế nào?

“Haha” Thấy nàng có biểu tình đáng yêu như vậy, Hiên Viên Diệp lại cười to hơn. Khi thấy nàng khẽ nhúc nhích môi đỏ mọng, trong suốt, kiều diễm, vô cùng hấp dẫn nên cố hòng hẳn không khỏi cảm thấy ..căng thẳng, chỉ hận không thể hôn nàng, thưởng thức đôi môi đỏ mọng của nàng.

Bất quá, hẳn vẫn có thể kiềm chế được bản thân mình, nhìn thẳng vào mắt nàng, “ Còn nhớ những gì nàng đã nói ngày hôm nay không?”

“Không nhớ rõ nữa” Mạnh Phát Ảnh mắt hơi sáng lên, tỏ vẻ vô tội đáp lại.

“Thế nào, muốn qua cầu rút ván sao, nàng nghĩ bồn vương dễ dàng đáp ứng yêu cầu của nàng sao?” Hiên Viên Diệp không bức mình nhưng trong giọng nói phát ra mang theo sự uy hiếp.

“ Nàng đã đồng ý chuyện tình cảm với bốn vương rồi, bây giờ bốn vương không cho nàng đổi ý đâu.”

Hơi dừng lại một chút “ Nếu như nàng thấy hối hận,bốn vương...” Giọng nói chút nguy hiểm, hơi thở cũng có chút dồn dập.

Hiện giờ,môi của hắn với môi của nàng rất gần ,chỉ cách mấy cen-ti-met, hơi thở ấm áp kia của hắn phả trên mặt nàng vừa ấm áp vừa tô thêm vài phần hấp dẫn làm cho Mạnh Phát Ảnh nhất thời cứng đờ cả người.

Hiên Viên Diệp tựa hồ như không còn ngại ngần nữa.Môi hắn từ từ tới gần môi nàng, khẽ chạm vào môi của nàng,từng chút, từng chút một.Đồng thời tay hắn ôm chặt lấy nàng khiến nàng dán thật chặt vào người hắn,cảm giác được cả người hắn đang rất nóng bức.

Động tác này như khiêu khích lẫn nhau khiến cho Mạnh Phát Ảnh thêm căng thẳng, trong cơ thể có một cảm giác khác thường . Đầu nàng thực sự bị choáng váng và giờ phút này nàng thực sự không thể suy nghĩ được chuyện gì khác nữa.

“Nàng nói sẽ đáp ứng điều kiện của ta, bất kể là gì mà, đúng không?” Hiên Viên Diệp thấy ánh mắt nàng có vẻ mê man , khóe môi khẽ cười ,sự sâu sắc trong ánh mắt cũng càng rõ hơn, hơi tới gần bên tai nàng, nhẹ nhàng nói.

“Được” Mạnh Phát Ảnh không biết đáp lại lời hắn như thế nào, trong lòng đã quyết định sẽ chấp nhận hắn.Huống chi nàng là người đến từ thế giới hiện đại nên cũng không có việc gì phải sợ cả.

“Ha ha, thật ngoan” Nghe thấy câu trả lời của nàng, Hiên Viên Diệp lại thấp giọng đáp “ Khi đã cùng nhau rồi thì nàng sẽ không có cơ hội để đổi ý đâu”

“Dạ...” Mạnh Phát Ảnh lại nhẹ giọng đáp,đột nhiên cảm giác được trong lời nói của hắn có chút thừa thãi.

“Được..tốt lắm, bốn vương muốn xem nàng thành thật đến đâu? Hơn nữa , từ nay về sau, mỗi khi trời tối nàng đều phải ở bên cạnh ta không được tách rời” Hiên Viên Diệp hơi nhếch khóe môi, chậm rãi nói,trong giọng nói vẫn có vài phần đùa đùa như cũ nhưng cũng có sự mong chờ trong đó.

Mạnh Phát Ảnh thân mình càng cứng đờ hơn,hai tròng mắt đột nhiên mở thật lớn,nhìn về phía hắn.Thật không thể ngờ yêu cầu của hắn lại là chuyện này.

“Vậy chuyện này là sao?” Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra một hơi, hỏi lại một lần nữa, trời ạ , hại nàng còn tưởng hắn...nên làm nàng bấn loạn cả tinh thần.

Tính tình của nàng Hiên Viên Diệp đã biết từ trước, trước mặt hắn, nàng vốn chẳng che giấu chuyện gì.Hơn nữa hôm nay hắn lại yêu cầu nàng không được thay đổi chuyện tình cảm với hắn nữa. Những chuyện này cũng chính là ý của nàng muốn nói. Nên chuyện này ,đối với nàng không có gì là khó xử cả.

“Chính là chuyện này,bằng không Vương phi tưởng chuyện gì? ” Hiên Viên Diệp mắt hơi híp lại,cổ ý đùa cợt. Đương nhiên ,mục đích thực sự của hắn,chính là muốn nàng. Nhưng ở trước mặt nàng, hắn muốn giữ bộ dạng chân chính quân tử và đương nhiên, hắn sẽ không để cho nàng biết những tính toán trong lòng hắn lúc này.

“Được,tốt lắm.Vậy ta vào phòng một chút” Lần này Mạnh Phát Ảnh được đáp ứng yêu cầu nên cực kỳ sáng khoái.Ẩn sâu trong ánh mắt hiện ra một kế hoạch khác thường,đẩy hắn ra ngoài cửa,sau đó dặn dò ” Chàng ở bên ngoài đợi một chút”

Nói xong vội vàng khép cửa lại, mặc kệ hắn ở bên ngoài phòng.Nam nhân này vừa nãy rõ ràng có ý muốn nhưng lại cố tình làm ra vẻ chân chính.

Nghĩ đến bản thân mình lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt thật sau lớp ngụy trang này đã rất kinh ngạc,khoé môi nàng hơi cong lên. Không bằng bỏ lớp ngụy trang này đi ,để xem nam nhân này sẽ có phản ứng như thế nào. Nghĩ đến đây, lòng nàng rất mong chờ.

Hiên Viên Diệp hơi sững sốt một chút.Không ngờ nàng lại phiền toái đến như vậy.Nếu nàng muốn hắn chờ, hắn sẽ chờ.Hắn đường đường là vương gia,lại bị đuổi ra ngoài chờ ,haizzzz,vương gia như hắn đúng là có chút thất bại...

Đợi hơn nửa canh giờ, vẫn chưa thấy nàng xuất hiện, trong lòng có chút nóng nảy. Đang nghĩ là sẽ đẩy cửa ra đi vào trong phòng.

Trong lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra

Hiên Viên Diệp khẽ nhìn lên, nhìn về phía nàng, hoàn toàn kinh sợ....

70. Chương 71

Tuy rằng trước đây hắn đã từng nhìn thấy nàng trong bộ dạng nam nhân, cũng sớm biết nàng kỳ thực rất đẹp, nhưng dù sao lúc đó nàng cũng vẫn đang dịch dung, ngoài lông mày, mũi và khóe môi thì đều che dấu cả, huống chi lúc đó nàng cải trang thành nam nhân, hiển nhiên là không thể nhìn ra được vẻ phong tình.

Mà giờ đây, mái tóc dài buông xõa của nàng đang tung bay trên bờ vai, đổ xuống như thác nước đen nhánh, mềm mại mà phiêu dật, làm cho người ta tìm lòng không được chỉ muốn giữ lấy, nhưng cũng không dám đưa tay ra, chỉ sợ làm hỏng mất cảnh đẹp nhân gian khó gặp này.

Mái tóc mềm như tơ không điểm thêm trang sức gì lại càng làm tăng thêm vẻ tự nhiên mơ mộng.

Khuôn mặt của nàng dường như chỉ được trang điểm một lớp cực kỳ nhẹ.

Chỉ có phía trên mi mắt được đánh một chút màu bóng mắt đơn giản, đương nhiên ở thời cổ đại này không có màu bóng mắt, Mạnh Phát Ảnh đã dùng cái khác để thay thế nhưng cũng rất có hiệu quả. Đôi mắt nàng vốn long lanh sáng ngời được điểm thêm một màu tím nhàn nhạt như mộng ảo càng tăng thêm vài phần sinh động, vài phần dụ hoặc.

Đôi môi nàng vốn đã đỏ mọng, lúc này không biết điểm thêm cái gì mà tỏa ra ánh sáng lấp lánh trong suốt, thực sự trông giống như những giọt nước mát. Mà giờ phút này, đôi môi nàng hơi hé mở, ánh sáng trong suốt kia quả thật ẩn chứa sự hấp dẫn trí mạng.

Lúc này, ở trước mặt Hiên Viên Diệp, nàng tựa hồ như một tiên tử chỉ vì không cẩn thận mà lưu lại chốn trần gian này, mộng ảo mà phiêu dật, có điều trong cặp mắt tuyệt mỹ lại mang theo vài phần nghịch ngợm linh động tựa như một tinh linh đáng yêu. Vẻ đẹp hiện tại của nàng chỉ e là không thể tìm được lời nào để diễn tả.

Hiên Viên Diệp ngây người, đôi mắt thẳng tắp nhìn nàng không hề chớp. Ngay cả con mắt cũng không động đậy một chút nào.

Dường như hắn đã biến thành một bức phù điêu.

Nếu không phải cảm nhận được hơi thở cực kỳ nhẹ nhàng của hắn, Mạnh Phát Ảnh còn tưởng hắn thực sự đã bị đông cứng lại rồi.

Hắn vốn là loại người không quá để ý đến dung mạo của người khác. Trước kia, có vô số nữ nhân tuyệt mỹ từng đứng ở trước mặt hắn, dùng mọi cách để quyến rũ hắn, nhưng ngay cả một ánh mắt hắn cũng không thèm nhìn đến họ.

Vốn dĩ hắn cho rằng, hắn sẽ không thể bị kinh ngạc bởi vẻ ngoài của bất kỳ ai.

Nhưng vào lúc này, hắn thật sự hoàn toàn kinh động, kinh động đến quên cả phản ứng.

Hắn chưa từng biết người nào đẹp đến như vậy. Trước nay hắn vẫn cho rằng Mẫu phi chính là nữ nhân đẹp nhất trên đời, nhưng chỉ e rằng vẻ đẹp đó còn rất xa mới sánh được với vẻ đẹp của người đang đứng trước mặt hắn đây.

Mà nữ nhân này lại là người hắn yêu, là người trong lòng hắn, nàng lại đẹp đến vậy, làm cho hắn cứ thế mà ngây người sững sờ, không dám nhúc nhích, ngay cả đôi mắt cũng không dám chớp một cái, dường như sợ rằng chỉ chớp mắt một cái thôi thì nàng sẽ tan biến đi mất.

“Người tỉnh lại đi.” Mạnh Phát Ánh nhìn dáng vẻ ngơ ngác nửa ngày không có phản ứng gì của hắn, nhìn không được bèn vươn tay ra hươ hươ trước mặt hắn, rầu rĩ nói.

Nàng biết gương mặt của nàng thật sự xinh đẹp làm cho người ta không thể tin được, nhưng mà hắn phản ứng như vậy có quá mức lắm không?

Sửng sốt đến nửa ngày rồi mà vẫn chưa lấy lại tinh thần, hắn không phải không bao giờ để ý đến dung mạo của nữ nhân sao? Nếu để ý, có lẽ hắn sẽ không thích nàng trước kia.

Thân mình Hiên Viên Diệp run lên, tinh thần đã phục hồi lại, nhưng đôi mắt vẫn thẳng tắp nhìn nàng, có vẻ như vẫn chưa dám tin mà hỏi, “Phất nhi, thật là nàng sao?”

Mạnh Phát Ánh âm thầm trợn cả hai mắt, hắn nói cái gì vậy? Cái gì gọi là thật là nàng? Chẳng lẽ hắn không nhận ra được nàng sao?

“Không phải ta.” Ánh mắt Mạnh Phát Ánh cũng thẳng tắp nhìn hắn, đôi môi mọng đỏ khẽ nhúc nhích chậm rãi nói từng chữ.

Thân mình Hiên Viên Diệp có vẻ như lại cứng lại thêm một chút, đôi mắt trầm xuống, mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Hả, Mạnh Phát Ánh kinh ngạc, không lẽ nam nhân này thật sự tưởng rằng không phải là nàng? Cũng đúng, hai người quá khác nhau, có thể trong lúc nhất thời hắn không thể lập tức tin tưởng được.

Có điều, như vậy cũng chứng minh được rằng hắn thực sự yêu con người nàng mà không quan tâm bề ngoài của nàng như thế nào.

Mạnh Phát Ánh âm thầm thở ra một hơi, lại nói, “Không phải là ta ư? Chẳng lẽ ngươi cho rằng có tiên tử nào không cần thận chạy đến phòng của ngươi sao?”

Tuy thế trong lòng nàng vẫn thầm buồn cười, thật không ngờ nam nhân này cũng có lúc chậm lụt đến như thế.

Ban đầu nàng nghĩ khi hắn nhìn thấy bộ dạng này của nàng thì nhất định sẽ kinh ngạc, sẽ rung động, không ngờ hắn lại kinh hãi đến nửa ngày cũng không có phản ứng như thế, thật là không bình thường, nàng còn cho rằng khi hắn nhìn thấy nàng đẹp như vậy thì nhất định sẽ nhào lên ...

Nàng thừa nhận ý nghĩ của mình có phần không trong sáng, nhưng so với việc hắn ngăn người thế này thì quả thật ...

Nàng còn đang bất mãn trong lòng thì hắn đã nhanh chóng đi vào phòng, cánh tay dài duỗi ra, lập tức ôm nàng vào trong lòng, bàn tay kia cũng nhanh chóng đóng sập cửa phòng lại.

“Đúng là Bản vương đã cho rằng như vậy.” Hắn thấp giọng nói, môi hắn gần sát vào mặt nàng, khoe môi hơi kéo ra một tia cười khê, trong âm điệu có phần dồn dập khác thường, thân mình cũng hơi căng lên.

Giọng nói còn chưa hạ xuống, môi hắn đã rất nhanh ngậm chặt môi nàng, đôi môi đỏ mọng trong suốt đã sớm khơi gợi lên trong hắn những tầng xúc động sâu kín nhất, kỳ thực từ khi nàng xuất hiện trước mặt hắn, hắn đã có loại cảm xúc này, chỉ vì hắn quá mức kinh ngạc mà quên mất cả hành động.

Lúc này đây hắn hôn nàng, mặc sức hưởng thụ vị ngọt của nàng, ngang nhiên kích thích, rồi lại cực kỳ dịu dàng, chậm rãi xâm nhập vào khoang miệng nàng.

Mạnh Phát Ánh có chút không phản ứng kịp với hành động quá mức bất ngờ của hắn, nhưng cũng không kháng cự, nam nhân này lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng khiến cho người ta bất ngờ, nghĩ đến đây khoe môi nàng chợt tràn ra một tia cười khê.

Cánh tay nàng từ từ ôm lấy cổ hắn, chủ động ép sát vào người hắn, lưỡi cũng từ từ vươn ra chạm vào lưỡi hắn.

Thân mình Hiên Viên Diệp rõ ràng cứng lại, hắn vốn đang căng thẳng kích động, lúc này dường như lại có cái gì đó trong nháy mắt thẳng tắp xâm nhập vào từng dây thần kinh trên người hắn. Cảm giác khác thường này làm cho thân mình hắn hơi run rẩy, con tim cũng tựa hồ nhẹ nhàng run rẩy theo.

Hắn càng hôn nàng sâu, hơn, động tác lúc này đã mất đi vài phần dịu dàng cẩn thận, lại thêm vài phần dồn dập không thể chế ngự.

Sự chủ động của nàng đã phá vỡ lý trí cuối cùng của hắn. Giờ phút này hắn chỉ hận không thể đem nàng hòa vào trong thân thể.

Cho đến khi mặt nàng đỏ lên vì thiếu không khí, hắn mới từ từ buông nàng ra một chút. Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng lại càng tăng thêm phần dụ hoặc trí mạng, cổ họng hắn đột nhiên căng ra.

Hắn thật sự muốn ngay lập tức hôn nàng lần nữa.

Mà lúc này hiển nhiên nàng vẫn còn ở trong dư âm của cái hôn vừa rồi, hơi thở vẫn dồn dập liên hồi, ngực cũng không ngừng phập phồng.

Nàng đang mặc một bộ quần áo màu tím nhạt, quần áo mùa hè vốn dĩ đã mỏng, mà vật liệu may bộ quần áo này chính là tơ tằm thiên nhiên, khi mặc lên người thì cực kỳ thoải mái, có điều có chút mỏng manh, có chút ẩn ẩn hiện hiện.

Hơn nữa bên trong nàng cũng không mặc loại đồ lót của thời cổ đại mà mặc đồ lót theo kiểu hiện đại tự nàng làm ra.

Nếu ở thời hiện đại, mùa hè mà mặc như vậy thì có thể nói là cực kỳ bảo thủ, nhưng đây là ở thời cổ đại, hơn nữa, giờ đang lúc trời tối, ăn mặc như vậy thì muôn phần ái muội, muôn phần nguy hiểm.

Dáng vẻ phong tình của nàng hơi hơi lay động dưới ánh nến, lại càng lộ ra vài phần dụ hoặc.

“Phát nhi, nàng đang cố ý quyến rũ Bản vương phải không?” Cổ họng Hiên Viên Diệp nhẹ chuyển động, trong giọng điệu trầm thấp mang chút khàn khàn, vừa nãy ở ngoài cửa hắn chỉ chú ý đến khuôn mặt nàng mà không chú ý đến vẻ phong tình trên người nàng.

Giờ phút này, vừa vặn đứng ở nơi có ánh nến chiếu vào, nét ẩn ẩn hiện hiện xuyên qua quần áo nàng lại càng hiện ra thêm phần dụ hoặc.

Nói đến quyến rũ, nói đến dụ hoặc thì phải kể đến công chúa vương triều Đạt Hề năm đó, quần áo của nàng ta so với quần áo của nàng còn mỏng manh hơn mấy lần, hơn nữa nàng ta còn múa may điên cuồng, so với nàng cũng hở hang gấp nhiều lần, mà khi đó hắn chẳng mấy may có chút cảm giác, ngược lại chỉ muốn đá văng nữ nhân kia đi.

Nhưng vào lúc này, những điểm khác biệt nho nhỏ giữa nàng với nàng ta cũng chính là điểm dụ dỗ trí mạng.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh chớp chớp, thẳng tắp nhìn hắn, đôi môi mọng đỏ khê mở, chậm rãi nói, “Vậy chàng đã bị ta quyến rũ chưa?”

Tối nay, nàng vốn đã không nghĩ tới việc trốn tránh hắn. Khi nàng lấy bộ mặt thật ra để gặp hắn, nàng cũng đã hạ quyết tâm sẽ hoàn toàn tiếp nhận hắn.

Hôm nay, ở trước mặt mọi người, hắn đã thi lễ với Phụ thân như vậy, trong lòng nàng sớm đã bị hắn làm cho cảm động, mà sau khi nghe hắn ngạo mạn nói về nữ nhân của hắn như thế, nàng lập tức biết rằng mình không thể trốn tránh được nữa.

Không phải người không trốn tránh được, mà trong tâm đã không thể trốn tránh được rồi.

Dù sau này có bị thương tổn, dù sau này có quá nhiều khó khăn, nàng cũng không muốn trốn tránh nữa.

Đúng như hắn nói, mặc dù không bái đường, nhưng lễ bái của hắn trước Phụ thân sáng nay coi như đã thay cho tất cả. Tối nay cứ coi như là đêm động phòng của bọn họ đi.

Vì vậy, lúc trời tối, nàng đã tỉ mỉ ngồi trang điểm, có vẻ như cũng thật sự muốn quyến rũ hắn đây, khả khả!

Hiên Viên Diệp ngẩn người, khóe môi lập tức cười khê, tiến đến gần nàng hơn nữa, thấp giọng cười nói, “Nàng thử nói xem?”

Nàng cần gì phải quyến rũ hắn, hắn đã sớm rơi vào rồi.

Mạnh Phát Ánh chớp mắt một cái, tránh xa Hiên Viên Diệp một chút, cố ý nghiêng đầu nói, “Không biết nữa.”

“Không biết sao?” Khóe môi Hiên Viên Diệp càng lộ thêm ý cười, lúc này con người thâm thúy đã tràn đầy dục tình không chút che giấu, “Bản vương sẽ dùng hành động để nói cho nàng biết.”

Vừa nói, môi hắn vừa mơn man trên mặt nàng, tay hắn cũng bắt đầu vuốt ve lưng nàng.

Tay hắn tiếp tục mân mê dọc sống lưng nàng, đến chỗ dây lưng của nội y do nàng tự làm ra thì bàn tay có vẻ như hơi dừng lại một chút, rồi từ từ nhẹ nhàng vòng quanh dây nội y như đang thăm dò cái gì.

Thân mình Mạnh Phát Ánh cứng lại, tuy rằng lúc này ngón tay của hắn có cách một lớp quần áo nhưng quần áo này quá mỏng, đầu ngón tay của hắn đã truyền cái nóng ran vào đến tận da thịt nàng.

Ngón tay hắn vòng quanh dây lưng phía sau lưng nàng vài vòng, sau đó mới từ dây lưng chậm rãi dời lên trên vai, lại từ từ vòng ra trước ngực nàng, từng chút từng chút một khiến người ta nóng rực muốn điên lên.

Môi hắn vẫn mơn man trên mặt nàng, hôn lên mỗi tấc da thịt trên mặt nàng, rồi lại dời đến bên tai nàng, nhẹ giọng gọi, “Phát nhi ...”

Giờ phút này giọng nói đã không có cách nào đè nén được dục tình đang bùng cháy, âm điệu trở nên khàn khàn, lại mang theo sức quyến rũ lạ thường.

“Vâng.” Mạnh Phát Ánh nhẹ giọng đáp, lúc này trong giọng nói thì trào đã thêm phần mềm mại triền miên, cũng rõ ràng mang theo vài phần khác thường.

“Bản vương muốn nàng ...” Hắn muốn nàng, hắn vẫn luôn muốn nàng, trước kia bởi vì nàng cự tuyệt nên hắn chịu đựng, nhưng hiện tại hắn không cần nhịn nữa.

Lời nói của hắn hơi dừng lại một chút, sau đó lại trầm trầm vang lên, “... Có được không?”

Trong tình huống này mà hắn còn muốn được sự đồng ý của nàng, không may mắn muốn ép buộc nàng.

Mạnh Phát Ánh ngẩn ra, thật không ngờ lúc này hắn còn hỏi nàng như vậy, trong lòng càng thêm vài phần cảm động, nàng khẽ gật đầu, nhẹ giọng đáp, “Được.”

Kỳ thực vừa rồi, biểu hiện của nàng chẳng phải đã nói rõ ý tứ của nàng rồi sao, vậy mà nam nhân này vẫn cẩn thận hỏi ý kiến nàng.

Nàng rõ ràng cảm nhận được sự căng thẳng của hắn, rõ ràng cảm giác được hắn đã sắp đến mức không thể khống chế được nữa. Vậy mà hắn vẫn ...

Nàng biết, nam nhân này không chỉ yêu thương nàng, cưng chiều nàng, mà rất mực tôn trọng nàng, nam nhân như vậy làm sao có thể khiến nàng không yêu cho được.

Nghe được lời khẳng định của nàng, Hiên Viên Diệp lại cười khê, khóe môi mở ra, nhẹ nhàng cắn vào vành tai nàng, hắn biết nơi này nhất định là nơi mẫn cảm nhất của nàng.

Quả nhiên, hắn vừa khẽ cắn, Mạnh Phát Ánh đã kim lòng không được mà run rẩy thân mình.

Con người của hắn ẩn chứa vẻ hài lòng thấy rõ.

Có điều khi tay hắn chuyển qua trước ngực nàng, sờ phải nút thắt trước ngực thì đột nhiên cứng đờ, khóe môi đang cười bỗng trĩu xuống, mặt ngửa lên có chút không cam tâm, nhìn thấy nút thắt rườm rà ở trước mặt thì hai tròng mắt hắn đột nhiên trợn lên.

Con người tràn đầy dục tình dâng lên vài tia lửa giận, nút áo ở thời cổ đại vốn đã rườm rà, mà hôm nay nàng lại còn mặc cái này, so với bình thường thì còn rườm rà hơn mấy phần.

“Nàng cố ý hả?” Hiên Viên Diệp nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, giờ phút này cổ xúc động trong thân thể hắn đã không cách nào đè nén được, vậy mà ...

“Không phải, chỉ là thiếp thấy nó đẹp mắt nên mới mặc, đây là bộ y phục thiếp thích nhất.” Mạnh Phát Ánh lườm hắn, cặp môi tỏ vẻ ủy khuất trả lời, thực sự nàng không phải cố ý, chỉ vì nàng thích màu tím, hơn

nữa cũng rất thích chất liệu và kiểu dáng của bộ y phục này nên mới mặc nó, về sau nàng mới phát hiện ra nút thắt của nó đặc biệt rườm rà.

Giọng nói của nàng trầm thấp, cực kỳ vô tội, rõ ràng mang theo vài phần ủy khuất, đôi mắt hơi sụp xuống, đôi môi bất mãn cong lên, trông giống hệt như đứa trẻ bị đổ tội oan.

Hiên Viên Diệp âm thầm thở ra một hơi, bộ dạng của nàng lúc này làm hắn đột nhiên cảm thấy mình như một tội nhân.

“Vây à, thực sự là rất đẹp.” Lửa giận lập tức biến mất trong mắt, hắn nhẹ giọng nói, trong giọng nói vẫn mang chút khàn khàn, mà rõ ràng cũng có vài phần dịu dàng.

Ánh mắt Mạnh Phát Ánh lóe lên, tự nhiên xuất hiện tia cười khẽ ngoài ý muốn, nàng không nghĩ Hiên Viên Diệp lại chiều theo ý nàng mà nói vậy.

Nàng chưa bao giờ được biết hắn lại có thể đi an ủi người khác như thế.

Chẳng ai có thể hiểu được nỗi buồn bực trong lòng Hiên Viên Diệp lúc này, vốn dĩ có thể xé đi là xong, dù sao cũng chỉ là một bộ y phục mà thôi, có điều hết lần này tới lần khác nàng đều nói đây là bộ nàng thích nhất, khẳng định là không thể xé rách, hắn chỉ có thể nhẫn nại từ từ cởi bỏ từng nút áo.

Vì sao đêm động phòng của hắn lại khó khăn như vậy.

Tính ra, nút thắt trên trang phục của tân nương cũng không nhiều bằng trang phục này.

Ngón tay hắn thon dài và cực kỳ linh hoạt, nhưng đối với việc tháo nút thắt này thì hiển nhiên không phải sở trường.

Tháo hồi lâu cũng chỉ được một nửa, có điều sau khi một nửa nút thắt được tháo xong, thì nội y Mạnh Phát Ánh tự làm kia lại hiện ra trước mặt hắn.

Tuy không biết đó là cái gì, nhưng rõ ràng ánh mắt của hắn lại tối lại, cổ họng lại dâng lên cảm giác căng thẳng.

Mặc dù chưa từng chạm vào nữ nhân, hắn cũng biết nữ nhân đều mang yếm, nhưng cái loại yếm này hắn chưa từng thấy qua.

Nàng vốn dĩ gầy gò nên ngực cũng không lớn, nhưng nhờ loại áo này nâng đỡ mà trông lại quyến rũ lạ thường.

Giờ phút này, rốt cuộc không còn đủ nhẫn nại để cởi từng nút thắt rườm rà nữa, Hiên Viên Diệp hơi dùng sức xé ra, làm cho đồng nút thắt còn lại rào rào rơi xuống. Nếu nàng thích, ngày mai hắn sẽ phái người làm cho nàng cả chục bộ.

Khóe môi Mạnh Phát Ánh hơi co rút một cái, trong lòng âm thầm buồn cười, rốt cuộc vẫn phải hy sinh bộ quần áo này rồi.

Hiên Viên Diệp lập tức ôm lấy nàng, đè nàng ra giường, môi hắn lại bắt đầu hôn nàng.

Lúc này đây cái hôn càng thêm ngang ngược, càng thêm triển miên, mà bởi vì sự kích động của cơ thể nên càng thêm nồng nhiệt.

Rốt cuộc, dường như cả một thế kỷ đã trôi qua hắn mới buông môi nàng ra, nhưng môi hắn cũng không dời đi mà từ từ hôn dọc theo cằm nàng, ra sau gáy nàng, rồi lại trượt xuống thẳng đến ngực nàng.

Hiển nhiên hắn không biết cái áo ngực của thời hiện đại mà nàng đang mặc là cái gì, cũng không biết phải cởi bỏ thế nào, vì vậy hắn lại tiếp tục dùng động tác trực tiếp nhất, nguyên thủy nhất, xé bỏ nó ra khỏi người nàng.

Vì sợ làm nàng đau nên đến giờ phút này động tác của hắn vẫn hết sức cẩn thận, mặc dù sự kích thích trong cơ thể đã không thể nào khống chế, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, nhưng hắn vẫn hết sức đè nén bản thân mà dịu dàng cẩn thận hôn nàng, cho đến khi cảm giác được thân thể nàng đang từ từ nóng lên, từ từ bắt đầu có phản ứng.

Hắn thuận tay kéo màn che giường xuống, che đi cảnh xuân sắc vô tận triền miên ...

Ngày hôm sau, Mạnh Phát Ảnh tỉnh lại, cảm thấy toàn thân đau nhức. Nhớ đến cơn triền miên đêm qua, mặt nàng bắt giác đỏ lên, có điều nghĩ đến hắn đã vô cùng cẩn thận, dịu dàng mà yêu thương che chở nàng, trong lòng nàng bỗng tràn dâng cảm giác ngọt ngào hạnh phúc.

“Đã tỉnh rồi ư?” Hiên Viên Diệp thấy nàng mở to mắt, bộ dáng ngây ra sững sờ một hồi, rồi lại ngây ngô cười thì không khỏi buồn cười.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, chuyển ánh mắt sang bên cạnh, khi nhìn thấy hắn thì mặt lại đỏ thêm một chút, nam nhân này sao vẫn còn ở đây, sao không phải vào triều sớm, vương gia kiêu như hắn thật là hết sức thoải mái hết sức tự do.

Nhìn nụ cười rõ ràng đầy thâm ý của hắn, nàng càng cảm thấy không được tự nhiên, dù sao thì nàng vốn rất bảo thủ với loại chuyện này, tối hôm qua kể ra đã cực kỳ lớn mật.

Mà giờ khắc này, hắn và nàng vẫn nằm cùng nhau trên giường, hơn nữa cả hai đều không mảnh vải che thân, nàng rõ ràng cảm nhận được thân thể của hắn đang dán thật chặt vào thân thể nàng.

Theo bản năng, nàng hơi dịch cơ thể ra khỏi hắn, nhưng không ngờ, Hiên Viên Diệp lại đột nhiên đè lên nàng.

“Thế nào? Tối qua nàng còn muốn quyến rũ Bản vương mà sáng nay đã muốn trốn sao?” Trong con mắt của hắn mang vài phần ái muội, giọng điệu trầm thấp mang theo vài phần ý cười khê.

Mạnh Phát Ảnh nghẹn lời, nam nhân này thật vô lại, nhưng lúc này nàng đã bị hắn đè lên, có muốn trốn cũng không thoát.

Cứ như vậy áp sát vào nàng, nhìn nàng, một cỗ kích thích lại trào lên trong cơ thể hắn. Hắn tự thấy bản thân mình rất giỏi chịu đựng, thật không ngờ, chỉ khẽ đụng vào nàng cũng làm cho hắn, vốn vẫn tự hào về khả năng tự áp chế của mình, cũng không chịu nổi một kích.

Có điều nghĩ đến dù sao đây cũng là lần đầu tiên của nàng, không muốn làm cho nàng mệt nhọc quá sức, hắn đành áp chế sự kích động của mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ nàng, nhẹ giọng cười nói, “Được rồi, dậy đi.”

Hắn vừa nói xong thì lập tức đứng lên, hắn chỉ sợ nếu cứ tiếp tục như vậy thì bản thân sẽ không thể nhịn được lại muốn nàng lần nữa.

Hắn cầm quần áo trước giường tùy tiện mặc vào.

Có điều Mạnh Phát Ảnh vẫn gắt gao bọc chắn quanh mình, có vẻ như chưa muốn đứng dậy mặc quần áo.

“Làm sao vậy?” Hiên Viên Diệp thấy nàng không động đậy liền dừng lại, nhẹ giọng hỏi, thấy bộ dạng gắt gao bọc chắn lại của nàng thì cũng hiểu ra.

“Chờ chàng đi rồi thiếp sẽ dậy.” Tuy rằng tối qua hai người đã tiếp xúc thân mật như vậy, nhưng giờ là ban ngày ban mặt, nàng không thể cứ ở trước mặt hắn mà mặc quần áo được.

Nói nàng bảo thủ cũng được, nói nàng thẹn thùng cũng được, thực sự nàng không có can đảm để làm vậy.

“Thật không ngờ Phát nhi của ta cũng biết thẹn thùng, haha.” Hiên Viên Diệp đột nhiên cười to, tiếng cười cực kỳ sảng khoái, không mang theo nửa điểm lạnh lẽo mọi khi. Hắn không ngờ bình thường nàng ngang ngạnh kiêu ngạo như vậy mà giờ lại có thể thẹn thùng, đáng yêu như thế.

Nữ nhân của hắn thực sự là bảo bối, thực sự khiến hắn yêu thích không thể buông tay.

Vừa rồi, hắn nói Phát nhi của ta chứ không phải Bản vương với Vương phi nữa, tuy chỉ là một cách xưng hô nhưng ý tứ trong đó thì khác xa nhau rất nhiều.

Bị hắn giễu cợt, Mạnh Phát Ảnh mặc dù có chút ảo não nhưng trong lòng vẫn tràn đầy cảm động, lại thấy cực kỳ hài lòng với cách xưng hô của hắn.

“Nếu Phát nhi không muốn mặc đồ, chỉ bằng chúng ta lại tiếp tục ...” Hiên Viên Diệp thấy bộ dạng xấu hổ của nàng thì nhịn không được lại muốn trêu đùa, hắn chưa bao giờ biết nàng còn có bộ dạng như vậy.

Hắn vừa nói vừa dừng động tác mặc quần áo lại, một tay ra vẻ muốn xốc bọc chăn đang bị nàng ôm lên.

“Không được.” Mạnh Phát Ảnh cả kinh, liên tục kêu lên, nhìn tay hắn đang xốc chăn lên liền vội vàng lấy quần áo ở bên giường mặc vào.

“Ha ha ha, Phất nhi của ta thật đáng yêu.” Hiên Viên Diệp vốn chỉ định trêu nàng, không ngờ nàng sẽ phản ứng kịch liệt như vậy, hắn không khỏi lại cất tiếng cười to rồi đứng lên.

Thanh Trúc và Tốc Phong vốn luôn chờ ở bên ngoài, nghe được tiếng cười không cần che dấu của Hiên Viên Diệp thì quay ra nhìn nhau, gương mặt vô cùng kinh ngạc. Thật khó có thể tin được, đây chính là Điện hạ của bọn họ sao?

Mà bọn họ đều là người tập võ, vốn dĩ thính lực cực kỳ nhạy bén, tuy rằng giọng nói của Hiên Viên Diệp không lớn nhưng bọn họ vẫn nghe được một chút, đặc biệt là câu nói “Phất nhi của ta thật đáng yêu” kia.

Khi nghe được lời này, sắc mặt Thanh Trúc đỏ bất giác đỏ lên, tiếng cười của Điện hạ quả thật ái muội, quả thật dễ dàng làm cho người ta nảy sinh ra ý nghĩ kỳ quái.

Tốc Phong thấy gò má đỏ ửng của nàng ấy thì cũng hơi sửng sốt. Thanh Trúc tuy không thực sự là mỹ nhân nhưng cũng rất thanh tú dễ nhìn, lúc này gò má của nàng ấy ửng đỏ lên lại càng thêm phần quyến rũ.

Tốc Phong nhìn Thanh Trúc, ánh mắt ẩn hiện một tia khác thường, chỉ có điều ánh mắt của Thanh Trúc đang buông xuống nên nàng ấy không phát hiện ra được.

Mạnh Phát Ảnh nghe tiếng cười của hắn liền nhận ra mình đang bị nam nhân này đùa giỡn, trong lòng nàng âm thầm buồn bực nhưng cũng không dám động đến hắn, chỉ có điều hắn vẫn không tiếp tục mặc quần áo vào mà vẫn thẳng tắp nhìn nàng.

Nội y kia khi mặc vào lại cực kỳ đơn giản, mà ít nhất cũng che được nơi trọng yếu nhất. Mạnh Phát Ảnh cầm quần áo qua bên giường, lúc này không thể chui vào trong chăn để mặc nữa, liền vén chăn ngồi dậy, nhanh chóng mặc vào.

Hiên Viên Diệp chăm chú nhìn nàng, con ngươi hơi tối lại, cổ họng căng ra, môi khẽ nhúc nhích, chậm rãi nói, “Phất nhi, kỳ thực, so với không mặc gì, nàng mặc cái này lại càng thêm quyến rũ.”

Hắn dừng một chút rồi lại ái muội cười nói, “Quả thật Phất nhi của ta đúng là có ý định quyến rũ ta ...”

Bàn tay đang mặc quần áo của Mạnh Phát Ảnh bỗng ngừng lại, nam nhân này thật đúng là vô lại hết thuốc chữa.

“Quyến rũ cái đầu chàng.” Mạnh Phát Ảnh tiện tay cầm cái gối ném về phía hắn, trong giọng nói cũng mang theo vài phần ảo não, nàng thật sự không thể đấu lại được với nam nhân này.

“Ha ha.” Gương mặt Hiên Viên Diệp vẫn như cũ cười khê, tay cầm lấy cái gối, ánh mắt lóe lên, nhẹ giọng nói, “Kỳ thực, vẻ tức giận của nàng trông cũng rất đẹp mắt.”

Tay Mạnh Phát Ảnh đang buộc nút áo lại cứng đờ, trong lòng nàng ẩn vài phần buồn cười, nam nhân này thật sự là ...

Nút áo cũng đã thắt xong, nàng ngược mắt thẳng tắp nhìn hắn, khóe môi nở ra nụ cười xán lạn, đôi môi mọng đỏ khẽ mở, nhẹ giọng chậm rãi nói, “Thiếp có đẹp không?”

Giọng nói rất nhẹ, rất nhẹ, mang theo vẻ dụ hoặc thấm thấu đến tận xương cốt. Nàng nhìn hắn lúc này đang trợn hai mắt lên, trong vẻ linh hoạt lại có một tia quyến rũ khác thường.

Thân mình Hiên Viên Diệp rõ ràng cứng lại, đột nhiên cảm giác được nhịp đập trong tim mình không còn tuân theo quy luật nữa, cũng không biết là đột nhiên đập nhanh hơn, hay là đã ngừng lại rồi.

Nàng đẹp như vậy, mê hoặc lòng người như vậy, nàng lại là nữ nhân mà hắn yêu thương, hắn chỉ là một nam nhân bình thường, đối với vẻ phong tình của nữ nhân mà mình yêu, không có cảm xúc như vậy mới là lạ.

“Đẹp.” Môi hắn khẽ mở, cổ họng cũng từ từ chuyển động, rồi không hề che dấu, không hề do dự trả lời nàng, trong lòng hắn, nàng chính là nữ nhân đẹp nhất.

“Vậy Điện hạ thích bộ dáng của thiếp trước kia hay bộ dáng của thiếp bây giờ?” Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh lóe lên một cái, nụ cười trên khóe môi càng thêm tươi tắn, sau đó nhẹ giọng hỏi.

Vấn đề này quả thật khó trả lời.

Nếu hắn nói là thích nàng bây giờ, thì chẳng phải nghĩa là tình cảm của hắn đối với nàng trước kia chỉ là giả? Nếu hắn trả lời là thích nàng trước kia, thì chẳng qua cũng chỉ chứng tỏ là lời nói trong lúc vội vàng mà thôi, mà nếu như trả lời là thích cả hai thì hắn đích thị là nói dối.

Sở dĩ Mạnh Phát Ảnh cố ý hỏi vậy cũng là do nàng thật sự muốn biết hắn sẽ trả lời thế nào.

“Bây giờ.” Không ngờ Hiên Viên Diệp lại nói luôn mà không hề do dự, lời của nàng còn chưa dứt, hắn đã lập tức trả lời luôn. Đây là lời nói thành thực của hắn, tuy rằng chỉ cần là nàng thì hắn đều thích, nhưng có điều hắn vẫn thích bộ dạng thật của nàng hơn, mà hơn nữa, bộ dạng thật này so với trước kia quả thật đẹp đến hết sức.

Nghe được câu trả lời không hề do dự của hắn, lại là một câu trả lời cực kỳ nhanh, cực kỳ chắc chắn, Mạnh Phát Ảnh ngược lại cảm thấy ghen lời, không khỏi âm thầm cười bản thân mình thật quá ngây thơ.

Dựa vào tính tình của hắn, không phải nàng sớm đã biết đáp án rồi sao? Không thể không nói, Hiên Viên Diệp quả thật rất cường đại, hắn cứ vậy mà trả lời không chút do dự, thật khiến nàng không thể bắt bẻ gì được.

“Chi bằng về sau nàng cứ giữ bộ dạng này đi, không cần phải dịch dung nữa.” Hiên Viên Diệp không thấy nàng nói gì, hơi suy tư một chút rồi dần dần nói.

Mạnh Phát Ảnh hơi sửng sốt, sau đó liếc mắt lườm hắn, “Nếu thiếp cứ như vậy đi theo chàng ra ngoài, chỉ e tất cả mọi người sẽ cho rằng chàng đã có Vương phi khác, thiếp thì không sao, chỉ sợ chàng hao hết võ mồm để giải thích cũng chẳng có ai tin.”

Tối qua, ngay cả hắn cũng không dám tin, không dám nhận nàng, huống chi là những người khác, hơn nữa lúc trước hắn cũng đã từng thấy bộ dạng thật của nàng rồi mà cũng có nhận ra nàng đâu.

Vì vậy, nếu nàng mang bộ dạng này cùng hắn đi ra ngoài, nhất định sẽ không có ai tin đó là nàng, ngay cả cha nàng chỉ e là cũng không tin được, vậy nên chờ cơ hội thích hợp thì hơn ...

Hiên Viên Diệp cũng run lên, không thể không công nhận lời nàng nói là đúng, vì vậy hắn cũng không nói gì, hơn nữa, nàng xinh đẹp như vậy, hắn cũng không muốn nàng bị những nam nhân khác nhìn trộm.

Mạnh Phát Ảnh đưa tay thoa thuốc lên mặt, trong chớp lát đã khôi phục lại bộ dạng ban đầu.

Hai người sửa sang lại cẩn thận rồi cùng nhau đi ra ngoài.

Khi thấy Thanh Trúc và Túc Phong đang đứng chờ bên ngoài, Mạnh Phát Ảnh hơi sửng sốt một chút, nàng quên rằng bọn họ có thể đang chờ ở bên ngoài, như vậy những lời vừa rồi của nàng và Hiên Viên Diệp không rõ có bị bọn họ nghe được hay không.

“Điện hạ, Vương phi, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong, Điện hạ và Vương phi có dùng ngay không ạ?” Thanh Trúc nhìn thấy bọn họ liền cung kính hỏi, vẻ mặt cũng không có gì khác thường.

“Được.” Hiên Viên Diệp nhẹ giọng trả lời, trải qua một trận dày vò đêm qua, chắc nàng đã sớm đói bụng, đây cũng chính là nguyên nhân hắn muốn nàng rời giường sớm một chút.

“Vâng, Thanh Trúc lập tức cho người chuẩn bị.” Thanh Trúc vội trả lời, nhanh chóng xoay người rời đi, chỉ có điều sau khi xoay người thì trên mặt lại thoáng xuất hiện một nụ cười khê khác thường.

Chủ tử hôm nay không giống với mọi khi, trong ánh mắt rõ ràng vừa có ý cười lại vừa có ý giận, trên khuôn mặt lại có thêm vài phần thẹn thùng, mà Điện hạ vốn khí thế bức người là thế mà hôm nay trong thân thái hành động lại có phần dịu dàng khác thường, lúc nhìn chủ tử thì rõ ràng tình nồng ý đậm.

Rõ ràng là đêm qua chủ tử và Điện hạ đã ...

Sau khi dùng xong đồ ăn sáng, Thanh Trúc đem thuốc đã nấu bưng lên, thuốc này là do Phong Lăng Văn sắc, chuyện kia vốn vẫn không cho chủ tử biết, nên khi bưng thuốc lên, trong lòng Thanh Trúc có chút bận tâm.

“Đây là thuốc gì vậy?” Quả nhiên khi nhìn thấy Thanh Trúc bưng thuốc này lên, Mạnh Phát Ảnh nhíu mày lại nghi ngờ hỏi, lúc trước rõ ràng Hồ thái y đã nói không cần dùng thuốc, vậy thuốc này ở đâu ra?

“Đây là ...” Thanh Trúc âm thầm thở ra một hơi rồi do dự mở miệng nói.

“Đây là thuốc Bản vương yêu cầu Hồ thái y kê cho nàng, thân thể nàng còn suy yếu nên vẫn cần điều trị một chút mới được, nàng cũng thông thạo các loại thuốc, chỉ bằng nhìn một chút xem đây có phải là thuốc điều trị hay không.” Hiền Viên Diệp đột nhiên mở miệng nói, tay đón lấy bát thuốc Thanh Trúc mang lên.

“Người lui xuống trước đi.” Hiền Viên Diệp nhìn lướt qua Thanh Trúc, trầm giọng nói, chuyện này từ từ hần sẽ nói cho nàng biết.

Mạnh Phát Ảnh tỉ mỉ nhìn bát thuốc một hồi, mày nhăn lại, sắc mặt cũng hơi trầm xuống, thấp giọng nói, “Không sai, đây chính là thuốc điều trị, nhưng rốt cuộc là điều trị cái gì?”

Đến giờ mà kinh nguyệt của nàng còn chưa thấy, nàng vẫn luôn có chút hoài nghi có phải có vấn đề gì hay không, mà thuốc này rõ ràng là điều trị vấn đề đó.

Ban đầu Hồ thái y đã nói rõ ràng là nàng không có chuyện gì mà, như vậy thuốc này ...?

Hiền Viên Diệp biết không thể giấu diếm được nàng nữa, bèn thở dài một hơi, rồi lại ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói, “Ta đã biết là không thể gạt được nàng, nếu nàng đã biết, Bản vương không cần nói nữa, nàng chịu khó uống thuốc, chịu khó điều trị một chút.”

“Nhưng mà thật sự có tác dụng không? Có thể điều trị được không?” Thân mình Mạnh Phát Ảnh hơi cứng lại, trầm giọng hỏi, giờ phút này trong giọng nói cũng ẩn chứa vài phần lo lắng, nguyên nhân của việc không có con thì có rất nhiều, ngay cả ở thời hiện đại kỹ thuật tiên tiến như vậy mà cũng có rất nhiều bệnh không thể nào chữa trị được, bệnh của nàng thật sự có thể dùng thuốc này mà khỏi được ư.

Hiền Viên Diệp trừng xuống, bất giác cảm thấy có chút đau lòng, nhưng khóe môi vẫn kéo ra một tia cười khê, lại nhẹ giọng nói, “Chữa được.”

“Thật không?” Mạnh Phát Ảnh giật mình, tuy rằng trong giọng nói của hần có mang theo ý cười, nhưng nàng vẫn cảm nhận được có cái gì đó đè nén, cũng đoán ra bệnh của nàng chỉ sợ không thể chữa được như lời hần nói.

“Đương nhiên là thật.” Hiền Viên Diệp ngửa mặt lên, nhìn nàng khê cười, dường như là muốn lấy tiếng cười của hần, tâm tình thoải mái của hần để chứng minh cho lời nói.

Nếu như thuốc này không có hiệu quả thì sao? Mạnh Phát Ảnh trầm xuống, đột nhiên nghĩ đến chuyện nếu thuốc này không chữa trị được, nếu nàng không thể sinh con, nàng và hần ... Có điều lời này nàng cũng không nói ra miệng.

Cho dù ở thời hiện đại, rất nhiều cặp vợ chồng cũng vì không thể sinh con mà ly hôn đấy thôi, huống chi đây lại là thời cổ đại, trong ba điều đại bất hiếu, bất hiếu lớn nhất chính là không thể sinh con nối dõi.

“Ta hiện tại đã là người của nàng, nàng phải chịu trách nhiệm với ta, vì vậy, việc quan trọng của nàng bây giờ là quan tâm đến ta, không cần phải suy nghĩ đến những vấn đề phức tạp làm gì.” Hiền Viên Diệp cảm giác được sự lo lắng của nàng, lòng bất giác trầm xuống, hần đột nhiên ôm lấy nàng, lưu manh cười nói.

Trong giọng nói của hần rõ ràng mang theo vài phần ủy khuất, cánh tay ôm lấy nàng còn cố ý nắm chặt, gương mặt tỏ rõ vẻ bất mãn.

Ách, Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn bị chấn động, trong lúc nhất thời cũng không thêm nghĩ đến vấn đề quan trọng kia nữa, chỉ chăm chăm nhìn hần một cách khó tin.

Vừa rồi nàng có nghe lầm không vậy, nam nhân này nói cái gì? Hần nói hần đã là người của nàng, cho nên nàng phải chịu trách nhiệm với hần, thế nào mà nàng lại nghe thành ra như vậy ...

Có điều cũng hiểu được tâm tư của hấn, nàng lập tức mỉm cười, một mặt son sắt nói, “Được, chàng yên tâm, thiếp sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.” Một câu nửa đùa nửa thật nói ra, lại coi như là lời cam đoan với hấn, một câu chịu trách nhiệm đến cùng cũng đủ nói rõ hết thấy.

Đúng vậy, hiện tại nàng cần gì phải suy nghĩ đến vấn đề này, có được hay không cũng không sao, nàng đã quyết định bỏ qua tất cả để yêu thương hấn, có lý gì lại để ý đến chuyện này.

Khóe môi Hiên Viên Diệp lập tức tràn ra tiếng cười khê, hấn ôm lấy nàng, theo bản năng xiết lại thật chặt, môi kề sát bên tai nàng, ái muội nói, “Được, rất tốt, vậy từ hôm nay trở đi, mọi việc của ta đều giao cho nàng.”

Giọng nói của hấn trầm thấp, mang theo vài phần kích động, lại cũng có phần vui mừng. Chỉ cần nàng không rời khỏi hấn, hấn sẽ an tâm nghĩ đến những chuyện khác, hấn nhất định sẽ tìm ra biện pháp giải quyết.

Khi hai người cùng nhau đến Vĩnh Thọ cung để thỉnh an Thái hậu thì gặp Hiên Viên Tinh, nàng ấy chạy ào đến trước mặt bọn họ.

Đôi mắt Hiên Viên Tinh tròn lên, tỉ mỉ liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái, rồi lại từ từ nheo lại, “Hôm nay Thất tẩu nhìn không giống mọi khi nha~”. Nàng ấy cúi đầu, trong giọng nói rõ ràng có vẻ dè dặt ý cười.

“Không giống chỗ nào?” Mạnh Phát Ảnh ngẩn người, có cái gì không giống sao? Nàng vẫn giả dạng như trước kia, trên mặt đã được ngự trang cực kỳ cẩn thận, không hiểu có cái gì không giống trước kia vậy.

Chỉ có điều khi phát hiện ra tiếng cười khê đầy thâm ý của Hiên Viên Tinh, Mạnh Phát Ảnh mới ngó người ra, Hiên Viên Tinh không phải đã phát hiện ra chuyện gì đấy chứ, bộ dạng của nàng thật sự dễ nhìn ra như vậy sao?

“Hôm nay gương mặt của Thất tẩu thật khác thường, trong mắt chứa chan nhu tình, lông mày đầy vẻ hờn dỗi, quả thật không giống bình thường nha.” Con người linh hoạt của Hiên Viên Tinh chăm chú nhìn nàng, nụ cười trên khóe môi càng tươi hơn, nàng ấy hơi dừng lại rồi quay sang Thái hậu, cố ý hỏi, “Hoàng nữ nãi nãi có thấy vậy không?”

Hoàng Thái hậu dù sao cũng là người từng trải, kỳ thực lúc Mạnh Phát Ảnh vừa vào tới bà liền phát hiện ra sự khác thường ở nàng, Ảnh nha đầu hôm nay thật không giống mọi khi, tuy rằng lời nói vừa rồi của Tinh nhi có hơi thẳng một chút nhưng cũng không hề phóng đại tí nào.

Chính là sự khác biệt giữa một nữ hài tử với một nữ nhân.

“Ha ha.” Hoàng Thái hậu đương nhiên cũng không thể nói toạc ra nhưng cũng bật cười thành tiếng, trong tiếng cười mang theo quá nhiều thỏa mãn và vui mừng, hai đứa nhỏ này rốt cuộc cũng ở cùng một chỗ rồi.

“Xem ra Hoàng nữ nãi nãi cũng đã nhìn ra rồi.” Hiên Viên Tinh nghe thấy tiếng cười của Hoàng Thái hậu thì lại nhìn Mạnh Phát Ảnh, chớp chớp mắt nói, trong giọng điệu cũng tràn ngập ý cười.

Hiên Viên Tinh dù sao cũng sắp hai mươi tuổi, ở thời cổ đại, nữ tử ở tuổi nàng ấy cũng đã sớm thành mẹ của mấy đứa nhỏ, mặc dù nàng ấy chưa xuất giá nhưng vẫn biết chút ít về chuyện này.

Hơn nữa, cá tính của nàng ấy vốn hết sức hào sảng, đặc biệt với Mạnh Phát Ảnh và Hoàng Thái hậu thì khi nói chuyện cũng chẳng kiêng kị điều gì.

“Nha đầu nhà ngươi có phải có chỗ bị ngứa không vậy? Sao lại lấy ta ra mà trêu ghẹo.” Mạnh Phát Ảnh hung hăng trợn mắt lườm nàng ấy một cái, trong giọng điệu có phần uy hiếp nhưng may mắn không có chút tức giận nào, nàng biết Hiên Viên Tinh thực ra cũng không có ác ý gì.

Chỉ có điều trong giọng nói của nàng lại ẩn chứa vài phần nghi hoặc, chẳng nhẽ nhìn nàng có biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Vì sao ai cũng đều nhìn ra.

“Kỳ thực hôm nay không chỉ có mình Thất tẩu mới như vậy, Thất tẩu xem gương mặt say mê dịu dàng của Thất ca đang nhìn tẩu kìa, đúng là bộ dáng ôn nhu sắp nhỏ ra nước rồi, quả thực làm người ngoài thêm muốn nha.” Hiên Viên Tinh nhìn về phía Hiên Viên Diệp cười khê, hôm nay nàng ấy đúng là có chỗ ngứa ngáy, ngay cả Hiên Viên Diệp cũng dám trêu đùa.

Hiên Viên Diệp hơi động một chút, hai tròng mắt hướng về phía Hiên Viên Tinh, cũng không có chút bực mình nào mà theo ý tứ của Mạnh Phát Ảnh nói với nàng ấy, “Phất nhi nói đúng thật, đúng là nha đầu này có chỗ bị ngứa, Bản vương sẽ tìm người có chuyên môn đến trị bệnh cho ngươi.”

Hiên Viên Diệp đã uy hiếp vào đúng chỗ trọng yếu.

Hiên Viên Tinh hơi lườm hắt một cái nhưng cũng không dám nói lung tung nữa.

Mạnh Phát Ảnh nhìn bộ dạng cam chịu của Hiên Viên Tinh thì không khỏi cười khế, chợt nhớ đến lời nói của Hiên Viên Tinh vào tối hôm đó, nàng lại cảm thấy đau lòng cho nàng ấy.

Vừa rồi khi Hiên Viên Diệp nói như vậy, nàng chỉ sợ Hiên Viên Tinh sẽ nghĩ ngợi mà thương tâm, có điều nhìn bộ dạng bây giờ của Hiên Viên Tinh thì không thấy có gì khác thường, nàng cũng thấy yên tâm.

Hoàng Thái hậu nghe Hiên Viên Diệp nói xong thì nụ cười trên gương mặt cũng cứng lại, có chút lo lắng nhìn Hiên Viên Tinh, bà bất giác âm thầm than nhẹ, nha đầu này cũng thật quật cường.

Hiên Viên Tinh nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Hoàng Thái hậu, hiểu rõ Hoàng Thái hậu vì nàng ấy mà như vậy, bèn lập tức đi tới trước mặt bà, thấp giọng nói, “Hoàng nữ nãi, chi bằng Hoàng nữ nãi thử tính xem bao giờ thì có thể ôm ...”

Lời nói của nàng ấy đến đoạn cuối thì dừng lại, nhưng ý tứ cũng thật rõ ràng.

Nghe xong lời Hiên Viên Tinh nói, Hiên Viên Diệp hơi ngẩn ra, ánh mắt trầm xuống, hẳn vốn không mong muốn nói đến bất cứ cái gì liên quan chuyện này, nhất là chuyện này, nhưng Tinh nhi lại cố tình nhắc tới.

Ánh mắt hẳn chuyển sang Mạnh Phát Ảnh, trong sâu con mắt ẩn chứa vài phần lo lắng, chỉ sợ nàng nghe được lời nói của Hiên Viên Tinh mà ...

Đúng là Mạnh Phát Ảnh hơi sững sốt một chút nhưng cũng không có biểu hiện gì khác thường, vốn dĩ đây là chuyện không thể cứ lo lắng khổ sở là giải quyết được, vì vậy, nàng chỉ còn biết thuận theo tự nhiên.

Thấy nàng không có bất kỳ phản ứng nào, Hiên Viên Diệp mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Hiên Viên Diệp đương nhiên không biết thực ra nàng cũng vì không muốn làm cho Hoàng Thái hậu đau lòng vì nàng nữa, nàng muốn Hoàng Thái hậu được vui vẻ.

“Đương nhiên là càng nhanh càng tốt rồi.” Hoàng Thái hậu nghe xong lời Hiên Viên Tinh nói thì gương mặt tràn ngập ý cười, ánh mắt đã thêm mấy phần mong chờ nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh.

Tuy các vương gia khác đều đã có hoàng tử rồi, nhưng Phất nhi với Diệp nhi thì không giống với bọn họ.

Nói bà ích kỷ cũng được, bất công cũng được, chỉ vì bà quá yêu thương hai đứa nhỏ này.

“Hoàng nữ nãi, Hoàng nữ nãi cũng theo nha đầu kia giễu cợt Ảnh nhi.” Mạnh Phát Ảnh tiến lên phía trước, tỏ ý bất mãn nói, khi nói chuyện còn hung hăng trợn mắt liếc Hiên Viên Tinh một cái.

“Ha ha.” Hiên Viên Tinh không mấy may để ý đến sự tức giận của nàng, càng cười to hơn, đôi mắt lại chớp chớp rồi nói, “Mấy ngày trước còn đào hôn mà giờ đã như hình với bóng, ngươi thử nói xem vì sao lúc đầu lại muốn đào hôn.”

Lời nói vừa nãy của Hiên Viên Diệp làm Hiên Viên Tinh càng thêm thiếu vài phần kiên kị, dù có Hiên Viên Diệp ở đây nàng ấy cũng không còn chút sợ hãi nào, lại càng trêu ghẹo Mạnh Phát Ảnh nhiều hơn.

Hiên Viên Diệp vừa mới ngồi xuống, nghe xong lời nói của nàng ấy thì đầu lông mày chau lại, có điều khóe môi lại cười khế, thực ra đối với việc đào hôn kia hẳn cũng không để ý nhiều, ngược lại, trong thời gian đó, hẳn càng thêm hiểu nàng, tâm tư cũng dần hướng về phía nàng.

“Ta thích như vậy, ai cần ngươi lo.” Mạnh Phát Ảnh lại hung hăng lườm nàng ấy một cái, nha đầu này càng lúc càng nói năng lung tung, ngay cả việc này cũng lấy ra trêu ghẹo.

“Ha ha.” Hiên Viên Tinh cười càng thêm lớn tiếng, “Đó là đương nhiên, chỉ cần ngươi thích thì ai quản làm gì.”

“Nha đầu kia đúng là mỗi lần mở miệng đều không buông tha cho người ta.” Hoàng Thái hậu trừng mắt nhìn Hiên Viên Tinh, trong giọng nói có pha chút bức mình nhưng cũng không có quá nhiều tức giận.

“Hoàng nãi nãi không nên tức giận nha, Tinh nhi chỉ đùa chút thôi mà.” Hiên Viên Tinh hơi le lưỡi một cái, sau đó dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Tinh nhi chỉ muốn nói Thất ca và Thất tẩu đúng thật là “Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn”. Ồ mà hình dung như vậy hình như cũng không được phù hợp cho lắm.”

Lời nói của Hiên Viên Tinh vốn chỉ là vô tình, áp dụng trong hoàn cảnh này quả thật có chút không thích hợp.

Có điều, thân mình Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cứng đờ.

Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

(Dịch thơ: Núi sông ngờ chẳng có đường vào, liễu rậm hoa thưa lại có làng)

Những lời này khiến trong đầu nàng chợt lóe lên.

Nghi vô lộ, hựu nhất thôn!

Vô lộ, vô lộ, hựu nhất thôn, gương mặt Mạnh Phát Ảnh đông cứng lại.

“Người sao vậy? Không phải tức giận đấy chứ?” Hiên Viên Tinh thấy sắc mặt nàng cứng lại thì vươn người về phía trước, cẩn thận nói, có phải nàng ấy đã vui đùa quá chớn rồi không?

Đầu óc Mạnh Phát Ảnh đang mãi suy tư nên cũng không để ý tới Hiên Viên Tinh, đột nhiên bị lời nói của nàng ấy ngắt ngang mạch suy nghĩ, nàng hơi nhúu mày lại.

Hiên Viên Diệp cũng đứng lên và đi đến trước mặt nàng nhưng không nói gì, nhìn bộ dạng của nàng dường như là vừa nhớ ra cái gì mà cũng có vẻ như không nghĩ ra được.

“Ta hiểu rồi.” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên kêu to, hai mắt trợn lên.

Nàng đột nhiên kêu lên làm cho những người có mặt trong phòng giật nảy mình.

“Ảnh nha đầu, người làm sao mà cả kinh lên vậy?” Hoàng Thái hậu cũng bị nàng làm cho kinh hãi, nghi ngờ hỏi.

“Hoàng nãi nãi, con sẽ giải thích với Người sau.” Mạnh Phát Ảnh vội vàng trả lời Hoàng Thái hậu rồi lập tức kéo Tinh nhi theo, “Tinh nhi, đi với ta.”

Đột nhiên nàng đã thông suốt cái mật đạo kỳ quái kia, mật đạo dài như vậy thì làm sao có thể là đường cụt được.

Hiên Viên Diệp cũng bày ra gương mặt không hiểu nhưng vẫn đi theo nàng ra bên ngoài.

Rất nhanh sau đó ba người đã có mặt ở thư phòng của Hiên Viên Tinh.

“Các người đều lui ra đi.” Mạnh Phát Ảnh nói với các cung nữ đang có mặt trong phòng.

Các cung nữ này mặc dù không hiểu có chuyện gì xảy ra nhưng cũng cung kính lui xuống.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?” Hiên Viên Tinh thấy nàng đuổi tất cả cung nữ ra ngoài thì càng không hiểu, gấp giọng nghi hoặc hỏi.

“Tinh nhi, cái mật đạo kia ...” Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra một hơi, trầm giọng nói.

Nàng vốn vì bảo vệ thanh danh cho Hiên Viên Tinh nên không muốn nói ra chuyện liên quan đến cái mật đạo kia, có điều vừa rồi đột nhiên thông suốt một việc, nghĩ ra một khả năng nên đành bất chấp mà quyết định nói ra, huống chi Hiên Viên Diệp cũng là Hoàng huynh của nàng ta, việc này nếu cho Hiên Viên Diệp biết thì cũng không có gì là không được.

Sắc mặt Hiên Viên Tinh trở nên cứng đờ, đôi mắt cẩn thận liếc nhìn Hiên Viên Diệp một cái rồi nhỏ giọng hỏi, “Cái mật đạo kia làm sao?”

“Thiếp hoài nghi trong mật đạo có một cơ quan khác.” Mạnh Phát Ảnh chậm rãi nói từng chữ rồi nhìn Hiên Viên Diệp, âm thầm thở ra một hơi, lại nói, “Thiếp cũng hoài nghi, có khả năng Nhu phi nương nương chân chính đang ở trong đó.”

“Người? Người nói cái gì?” Hiên Viên Tinh nghe xong lời nói của nàng thì không nhịn được lớn tiếng kêu lên, “Cái gì mà Nhu phi chân chính, chẳng lẽ Nhu phi kia là giả sao?”

Hai tròng mắt Hiên Viên Diệp cũng trợn lên, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ kích động, thẳng tắp nhìn nàng, môi khẽ nhúc nhích, thấp giọng hỏi, “Có khả năng sao?”

Giờ phút này, giọng điệu trầm thấp của hắn cũng mang theo vài phần run rẩy, có thể do bị kích động quá mức.

“Có khả năng, có điều mật đạo này nhất định có một lối vào khác, vì vậy lúc này việc quan trọng là không được cho Nhu phi nương nương giả kia phát hiện ra điều gì bất thường, tốt hơn hết là chàng nên nghĩ biện pháp để giữ chân bà ta.” Mạnh Phát Ảnh khẽ gật đầu, vẻ mặt thành thật nói, đoạn nghĩ đến Nhu phi giả kia thực sự là lợi hại, chỉ sợ lúc các nàng từ đây đi vào trong mật đạo sẽ làm kinh động đến nàng ta, lúc đó nhất định sẽ gặp nguy hiểm, không những Nhu phi chân chính gặp nguy hiểm mà ngay cả các nàng cũng không được an toàn.

Vì vậy, phải để Hiên Viên Diệp đến gặp Nhu phi và giữ chân nàng ta mới được.

Hiên Viên Diệp híp mắt lại một chút, sau đó trầm giọng nói, “Được, ta sẽ đi Nhu Tâm cung ngay bây giờ, có điều nàng phải cẩn thận một chút.”

Trong Hoàng cung này hiện giờ chỉ có nữ nhân kia là nguy hiểm nhất, chỉ cần giữ chân được nàng ta thì phía nàng cũng thuận lợi hơn nhiều.

“Yên tâm đi, thiếp nhất định sẽ không có việc gì.” Mạnh Phát Ảnh nhìn hắn mỉm cười, nhẹ giọng đáp.

Nghĩ đến khả năng có thể tìm được Nhu phi, trong lòng nàng không kìm được kích động, dù sao đó cũng là mẹ đẻ của Hiên Viên Diệp.

Sau khi Hiên Viên Diệp rời đi, Mạnh Phát Ảnh và Hiên Viên Tinh nhanh chóng mở cửa mật đạo, một lần nữa bò vào.

Hiên Viên Tinh nhìn một mảng tối đen bên trong mật đạo thì hai mắt chớp lên, lập tức lấy một viên Dạ minh châu đặc biệt ở bên giường của nàng ấy đưa cho Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh vui mừng trong bụng nhanh chóng cầm lấy, có Dạ minh châu này thì đi vào mật đạo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hiên Viên Tinh cũng theo sau nàng bò vào trong mật đạo.

Tại Nhu Tâm cung.

Đột nhiên thấy Hiên Viên Diệp xuất hiện, Nhu phi hơi sững sốt, trong con ngươi lập tức lộ ra vài phần không mong muốn nhưng gương mặt lại nhanh chóng nở nụ cười ngênh đón, nhẹ giọng nói, “Diệp nhi, đột nhiên sao con lại đến đây?”

“Ta nhớ Mẫu phi nên tới thăm một chút.” Hiên Viên Diệp lúc này đã hận nàng ta tới cực điểm nhưng lại không thể không giả bộ mười phần cung kính.

Nhu phi sững sốt nhìn hắn một cái rồi lại nhẹ giọng hỏi, “Phát nhi đâu, sao nàng không đi cùng con?”

“Nàng có chút không thoải mái nên ở lại Vương phủ để nghỉ ngơi.” Sợ nàng ta hoài nghi, Hiên Viên Diệp thấp giọng trả lời.

“Sao lại không thoải mái vậy? Có phải thân thể nó vẫn còn yếu không? Ta tìm Thái y đến xem thử nhé?” Nhu phi nghe lời hắn nói thì sốt ruột hỏi.

Hiên Viên Diệp hiểu rõ tâm tư của nữ nhân này, hiện tại nàng ta chỉ ước có thể tìm được lý do để đuổi Phát nhi ra khỏi Vương phủ mà thôi. Ánh mắt hắn lóe lên, cố ý nói, “Không có chuyện gì lớn, chẳng qua là đêm qua nàng hơi mệt.”

Lời nói khá mập mờ, không cần giải thích nhiều, hẳn tin tưởng nữ nhân này cũng sẽ hiểu.

Nhu phi sưng sốt một chút, trên mặt lập tức nở nụ cười khê, có vẻ như nàng ta cũng hết sức vui mừng.

Hiên Viên Diệp ngồi ở đại sảnh, sau khi cung nữ dâng trà lên, hẳn liền từ từ thưởng thức.

Nhu phi cũng ngồi ở đại sảnh với hắn, ban đầu hai người còn nói chuyện một hai câu, về sau ngay cả Nhu phi cũng không tìm ra được chuyện gì để nói nữa.

Ở trước mặt Hiên Viên Diệp, nàng ta vốn dĩ vẫn luôn gắng sức giả bộ rất hết sức quan tâm, hết sức yêu thương, mỗi lần nói chuyện thì đều nói những lời tương tự như vậy, nói xong mấy lời đó thì không còn biết nói gì nữa.

Bình thường, mỗi lần Hiên Viên Diệp đến Nhu tâm cung thì hắn cũng chỉ ngồi một lát rồi đi luôn, nhưng lần này chỉ có một ly trà mà hắn cũng thưởng thức đến nửa ngày, có vẻ như không có ý định rời đi tí nào.

Nửa canh giờ trôi qua, hắn vẫn lẳng lặng ngồi ở đó, một ly trà cũng chưa uống xong, gương mặt lạnh như băng nhìn cũng không có gì khác thường, chỉ có điều khi con người sụp xuống thì lại xuất hiện nhiều phần lo lắng.

Một canh giờ trôi qua mà hắn vẫn không nhúc nhích ngồi ở đằng kia, vốn là người cực kỳ khôn khéo, Nhu phi đương nhiên cảm giác có sự khác thường nhưng cũng không thể đuổi hắn đi, lại đã đến giờ dùng cơm, nàng ta liền thuận miệng nói, “Diệp nhi dùng bữa cùng Mẫu phi nhé.”

Kỳ thực Hiên Viên Diệp chưa bao giờ dùng cơm tại Nhu Tâm cung, cho nên lúc này nàng ta tin tưởng hắn nhất định sẽ rời đi.

“Được.” Thật không ngờ Hiên Viên Diệp lại đồng ý ngay.

Con người Nhu phi hơi trầm xuống, trong lòng càng thêm nghi hoặc, cũng xuất hiện thêm vài phần lo lắng, Hiên Viên Diệp hôm nay thật quá khác thường.

Có điều lời nói đã ra khỏi miệng đương nhiên không có cách nào thu hồi, nàng ta liền phân phó người đi chuẩn bị bữa trưa.

Thế nhưng, sau khi dùng xong bữa trưa, Hiên Viên Diệp lại vẫn như cũ không có ý rời đi, lại tiếp tục từ từ thưởng thức ly trà của hắn.

Lại một canh giờ nữa trôi qua, bàn tay đang cầm chén trà của Hiên Viên Diệp hơi nắm chặt lại, sao lâu như vậy mà vẫn chưa có động tĩnh gì, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Mặc dù trong lòng hết sức nóng vội nhưng hắn cũng không dám tiết lộ điều gì trước mặt Nhu phi, gương mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, tiếp tục lẳng lặng thưởng thức trà.

“Diệp nhi có tâm sự gì phải không?” Nhu phi rốt cuộc không nhịn được liền nhẹ giọng hỏi hắn, âm điệu êm ái hiển hiện sự quan tâm, trong ánh mắt nhìn Hiên Viên Diệp rõ ràng tràn đầy yêu thương.

“Không có.” Hiên Viên Diệp sụp mắt xuống, khóe môi nhếch lên, thấp giọng trả lời.

“Nếu không có việc gì thì sao lại ngăn người ra thế kia, nửa ngày rồi cũng không nói tiếng nào, bộ dạng này của con thực sự làm Mẫu phi lo lắng đó.” Nhu phi tiêu sái bước đến trước mặt hắn dịu dàng hỏi lần nữa, “Có chuyện gì thế, không thể nói cho Mẫu phi biết được sao?”

Hiên Viên Diệp vẫn như cũ sụp mắt xuống, thậm chí lần này cũng không trả lời câu hỏi của nàng ta.

Hiện tại không biết phía nàng thế nào rồi, trong lòng hắn đang lo lắng muốn chết, cũng không có tâm tư để trả lời câu hỏi của Nhu phi cho có lệ.

Tuy vậy hắn cũng không dám rời đi, chỉ có thể áp chế nỗi sốt ruột trong lòng mà ngồi ở đây chờ đợi.

“Có phải con với Phất nhi có chuyện gì giận dỗi không?” Nhu phi thấy hắn không trả lời lại nhẹ giọng hỏi, con người nhìn Hiên Viên Diệp đột nhiên ẩn hiện vài tia âm trầm.

Nàng ta dừng lời một chút, không thấy Hiên Viên Diệp trả lời thì lại hỏi lần nữa, “Hay là Phất nhi bị bệnh nặng rồi, con ...”

“Đa tạ Nhu phi nương nương quan tâm, Phất Nhi không có việc gì, sức khỏe của nàng rất tốt.”

Đúng vào lúc này, Mạnh Phát Ảnh vội vàng từ bên ngoài đi vào ...

Hiên Viên Diệp thấy nàng không việc gì thì nổi thấp thỏm lo lắng bấy giờ mới tan đi, chỉ có điều không biết nàng đã tìm được Mẫu phi chưa?

Ngay cả Nhu phi giả cũng đột nhiên ngớ ra, vừa rồi không phải Diệp Nhi đã nói là Mạnh Phát Ảnh không khỏe, đang ở Vương phủ nghỉ ngơi hay sao?

71. Chương 72: Tìm Được Nhu Phi Thực

“Phất Nhi lại đây, Diệp Nhi vừa mới nói, thân thể con không thoải mái, sao không ở lại Vương phủ nghỉ ngơi?” Sau khi kinh ngạc, Nhu Phi khẽ cười nhìn Mạnh Phát Ảnh, quan tâm nói.

“Đúng vậy, ban đầu Phất Nhi hơi khó chịu trong người, nhưng Thái Hậu truyền Phất Nhi tiến cung, nên Phất Nhi mới tới.” Mạnh Phát Ảnh hơi sững sốt, sau đó trả lời Nhu Phi, trên mặt tràn đầy ý cười.

Hiên Viên Diệp hơi nhăn mày lại, nghi hoặc nhìn Mạnh Phát Ảnh, bộ dáng của nàng, chẳng lẽ chưa tìm được Mẫu phi? Nếu không, nàng cũng không cần cười với nữ nhân này.

“Ồ, hóa ra là vậy, mọi người đều biết Thái hậu yêu thương Phất Nhi, lâu lâu không gặp sẽ rất nhớ.” Nhu Phi nghe Mạnh Phát Ảnh trả lời, con ngươi hơi lóe, thanh âm êm ái không mang quá nhiều khác thường, nhưng trong lòng lại hơi nghi ngờ.

“Thái hậu nói Phất Nhi có thể bình an tĩnh lại, hơn nữa trải qua nhiều đau khổ như vậy, rốt cục cũng có thể ở bên Điện hạ, nên muốn mời chúng con đến Vĩnh Thọ Cung thiết yến, chúc mừng chúng con.” Mạnh Phát Ảnh cười khẽ, thanh âm mang theo nhàn nhạt vui sướng, hai mắt từ từ nhìn Hiên Viên Diệp, trong mắt mang theo tình ý không chút nào che giấu.

Hiên Viên Diệp ngăn người, nhất thời đoán không ra nàng có ý gì, sao có thể đột nhiên thiết yến, rốt cuộc có tìm được Mẫu phi hay không?

Mặc dù trong lòng có quá nhiều nghi hoặc, nhưng vẫn cực lực phối hợp với nàng, đi lên vài bước trước mặt nàng, nắm tay nàng, nhẹ giọng cười nói, “Đúng vậy, để chúc mừng nàng mạnh khỏe trở lại.”

Mắt Nhu Phi lại chợt lóe, cười như có như không nói, “Đúng thế, chắc chắn phải chúc mừng Phất Nhi khỏe lại!”

Song khi nhìn Mạnh Phát Ảnh nép vào lòng Hiên Viên Diệp, giống như chim nhỏ nép vào người, nương nường mà quyến rũ, đột nhiên cả kinh, không lẽ bọn họ thực sự yêu thương nhau?

Lần trước, nàng dám khẳng định máu xử nữ kia là giả, nhưng chỉ có vài ngày như vậy, bọn họ đã thương yêu nhau rồi sao?

Nếu như vậy.....

“Thân thể Thái hậu vốn không tốt lắm, do vậy Thái hậu nói muốn Nhu Phi nương nương qua giúp đỡ người chuẩn bị.” Mạnh Phát Ảnh lại nhìn Nhu Phi, thanh âm êm ái, mang theo ngọt ngào không chút nào che giấu.

“Thái hậu còn nói, bởi vì Phất Nhi đào hôn, chưa thể báỉ đường cùng Điện hạ, nên lần này cố ý vì Điện hạ cùng Phất Nhi...” Mạnh Phát Ảnh bỏ lửng lời nói, nhưng ý kia thật rõ ràng, đôi mắt lại từ từ chuyển sang Hiên Viên Diệp, trên mặt tràn đầy nương nường, mang theo nhàn nhạt ý xin lỗi.

“Được rồi, mẫu phi đã biết, mẫu phi lập tức qua.” Nhu Phi nhìn gương mặt hạnh phúc của nàng, mắt hơi trầm xuống, cánh tay ẩn dưới áo đột nhiên nắm chặt, nhưng ngoài mặt vẫn cười nói.

“Ôi, mẫu phi, hiện tại người qua mau nhé, bằng không Thái hậu lại bảo con đến thúc giục.” Mạnh Phát Ảnh nghe được lời của nàng, buông Hiên Viên Diệp ra, đi tới trước mặt Nhu Phi, lôi kéo nàng, hơi làm nũng nói.

Cũng không quản Nhu Phi có đồng ý hay không, lôi kéo nàng ra ngoài.

“Đứa nhỏ này, cũng nên để cho Mẫu phi trang điểm một chút chứ.” Nhu Phi bị nàng lôi kéo, không tránh ra, cố ý khê câu nói.

“Mẫu phi lúc nào cũng xinh đẹp nhất, không cần phải trang điểm.” Mạnh Phát Ảnh không buông nàng, cười khê khen ngợi, sau đó tiếp tục lôi kéo nàng ra ngoài, “Đi thôi, đi thôi, bây giờ là tổ chức yến hội để bù lại hôn lễ cho Phát Nhi cùng Điện Hạ, chẳng lẽ Mẫu phi không vội chút nào sao?”

“Người đứa nhỏ này...” Nhu Phi bị nàng cứng rắn lôi kéo, lại nghe nàng nói như thế, không thể cự tuyệt nữa, dù biết là có gì đó rất đáng nghi nhưng hiện thời trước mặt Hiên Viên Diệp, cũng không dám nói gì, chỉ có thể mặc cho Mạnh Phát Ảnh lôi kéo ra ngoài.

Mắt Hiên Viên Diệp hơi híp lại, cho tới bây giờ, hắn không chắc chắn mục đích của nàng, nhưng vẫn lập tức làm theo.

Đến Vĩnh Thọ Cung, quả thực Thái hậu đang chuẩn bị yến hội. Từ trên xuống dưới cung nữ thái giám đều bận bịu rối rít.

Mà Minh phi cùng Liễu Phi cũng đang giúp đỡ Thái hậu.

“Các người đã tới.” Hoàng thái hậu vừa nhìn thấy các nàng, trên mặt tràn ra nhàn nhạt ý cười, nhẹ giọng nói.

“Nô tì thỉnh an Thái hậu.” Nhu Phi tiến về phía trước, cung kính hành lễ, nhìn thấy mọi người đang bận rộn, nghi ngờ trong lòng lập tức giảm đi, vì sao Hiên Viên Diệp ở Nhu Tâm Cung đợi lâu như vậy nhỉ? Tuy nhiên hiện tại bà ta cũng không có cơ hội nghĩ nhiều.

“Tốt quá, người tới thật đúng lúc, nhanh giúp đỡ ai gia chuẩn bị.” Khi Thái hậu nhìn Nhu phi, thả lỏng một hơi nói, “Haiz, ai gia già rồi, thân thể này thật không được, vốn muốn chúc mừng hai đứa nó, nhưng hơi động một chút đã eo mỗi lưng đau, thật sự chịu không được.”

Khi nói chuyện, còn hơi buông lỏng eo. Mạnh Phát Ảnh thấy thế, nhanh chóng đến đỡ Thái hậu.

“Thái hậu đi nghỉ trước đi, nơi này giao cho chúng con và Nhu Phi tỷ tỷ là được.” Minh phi ân cần nói.

Liễu Phi sau lưng nàng không nói gì thêm.

“Phát Nhi, con đỡ Thái hậu đi nghỉ ngơi đi.” Nhu Phi hơi sưng sốt, lập tức nhẹ giọng nói.

“Không cần, bây giờ rất ồn, ai gia cũng ngủ không được, Phát Nhi mang ghế tựa thái phi ra đây cho Hoàng nãi nãi, Hoàng nãi nãi ngồi ngoài này một chút là được.” Khuông mặt Thái hậu mang theo chút mệt mỏi, nhưng vẫn cố chống đỡ.

“Vâng, Phát Nhi mang cho Hoàng nãi nãi.” Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng trả lời, sau đó nhanh chóng xoay người, đi vào bên trong mang ghế dựa ra.

“Bổn vương cũng đi cùng nàng.” Hiên Viên Diệp hơi đoán ra nàng đang muốn làm gì, ngăn cản nàng, chính mình đem ghế dựa kia ra.

“Ha, điện hạ thật đúng là đau lòng vì Phát Nhi, sợ làm nàng mệt nhọc sao.” Con người Minh phi hơi lóe, sau đó cười khê nói, nhưng thật ra trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm, vốn đang sợ Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh sẽ có khúc mắc gì, xem tình hình bây giờ, hắn là không thể nào.

Do vậy địch ý trước kia với Mạnh Phát Ảnh cũng đã giảm đi.

“Đúng vậy, thật không ngờ, Điện hạ lại có thể chăm sóc người khác như vậy.” Liễu Phi cũng không nhịn được nói.

“Điện hạ sẵn sóc người khác cũng phải xem người đó là ai, nha đầu Phất Nhi thật là có phúc khí tốt nha.” Minh phi nghe lời nói Liễu Phi, hơi không đồng ý nói, sau đó chuyển sang nhìn Nhu Phi, mỉm cười, “Tỷ tỷ hiện tại cũng yên tâm, xem bọn họ ân ái như vậy, cũng không cần phải lo lắng nữa.”

“Phải.Nhìn chúng hòa hòa thuận thuận như vậy, bản cung cũng yên lòng.” Trong lòng Nhu Phi tuy cực kỳ bất mãn, nhưng không thể không đồng ý lời nói của Minh phi.

“Ha ha ha, “ Thái hậu đột nhiên cười, khi đôi mắt nhìn về Mạnh Phát Ảnh tràn đầy ý cười, “Minh phi nói rất đúng, Ảnh nha đầu thật sự có phúc khí tốt, có thể làm cho Diệp Nhi yêu thương như vậy, nha đầu, phải tạ ơn trời nhiều vào“

Trên mặt Mạnh Phát Ảnh hơi hơi phỉm đỏ, nhẹ nhàng dậm chân một cái, bất mãn nói, “Các người đều trêu ghẹo con, ngay cả Hoàng nãi nãi cũng trêu ghẹo con.”

Đang ngượng ngùng, khuôn mặt đỏ dần lên, trên cổ cũng mang theo một chút đỏ ửng.

“Ha, nha đầu kia, vẫn còn thẹn thùng.” Minh phi thấy thế, lại nhẹ giọng cười nói.

“Không nói chuyện cùng mọi người nữa.” Mạnh Phát Ảnh lại hơi dậm chân, sau đó làm bộ tức giận, đi ra ngoài.

“Ảnh nha đầu, con muối đi đâu, vẫn chưa chuẩn bị xong yến hội cho con đâu?” Thái hậu thấy nàng rời đi, liền hô lên, “Mọi người chỉ đang nói giỡn một chút, con thật sự giận sao.”

“Tất cả mọi người đều giễu cợt con, con không thèm ở lại đâu.” Mạnh Phát Ảnh bước chân hơi dừng một chút, không xoay người mà tức giận nói, sau đó tiếp tục đi thẳng về phía trước.

“Nha đầu kia, còn giận thật.” Thái hậu giật mình, sau đó hơi buồn cười nói.

“Hoàng nãi nãi, Diệp Nhi đi xem nàng, nàng cũng chỉ là đùa giỡn chút thôi, sẽ không thật sự tức giận.” Hiền Viên Diệp mỉm cười nhẹ giọng nói với Thái hậu.

Nói xong nhanh chóng đuổi theo, miệng còn sót ruột hô, “Phất Nhi...”

“Hai hài tử này, nơi này vẫn bề bộn lắm, các người đều đi rồi, đây không phải là đang trốn việc đó chứ?” Thái hậu mày hơi chau lại, lắc đầu.

“Thái hậu, bọn họ đều là văn bối, khó có được ân ái như vậy, cứ để cho bọn họ ngọt ngào với nhau đi. Nơi này có tỷ muội chúng con làm là được rồi.” Minh phi tất nhiên hiểu không phải Thái hậu thật sự bất mãn, hơn nữa không có hai người bọn họ cũng không sao.

“Đúng vậy, xem ra điện hạ thật lòng động tình rồi, từ khi Phất Nhi trở về, điện hạ thay đổi rất nhiều, điện hạ thật tâm yêu thương Phất Nhi nha đầu.” Liễu Phi nhìn hướng Mạnh Phát Ảnh vừa mới rời đi, trên mặt mang theo vài phần hâm mộ.

Mắt Minh phi cũng chợt lóe, ai cũng nhìn ra, Hiền Viên Diệp đối xử với Mạnh Phát Ảnh rất đặc biệt, mà các nàng cũng đều biết trước kia Hiền Viên Diệp rất tuyệt tình. Nhưng bây giờ, tất cả yêu thương đều giành ột nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân không xinh đẹp, mặc dù không hiểu vì sao, nhưng đều rất hâm mộ.

Các nàng là nữ nhân ở hậu cung, nhìn qua ai có thể hiểu được gian khổ của các nàng, từng ngày từng ngày nếu không phải tranh thủ tình cảm thì chính là tính kế.

Mà trong hoàng cung này, số lần được Hoàng Thượng sủng hạnh trong một tháng cũng không vượt quá ba lần, ngay cả Nhu Phi được Hoàng Thượng sủng ái như vậy, một tháng cũng chỉ đến Nhu Tâm Cung hai lần mà thôi.

Huống chi, chốn hậu cung còn bao nhiêu nữ nhân trẻ tuổi hấp dẫn được đưa vào.

Sắc mặt Nhu Phi khê trầm xuống, hình như có gì không đúng, muốn đi theo xem xem, liền nghĩ có trở về.

“Nhu Phi, nơi này đều giao cho con , hôm nay vì Diệp Nhi cùng Phất Nhi, con mệt nhọc một chút cũng đúng, làm nhanh lên, chờ trì hoãn.” Nhưng Nhu phi còn chưa kịp mở miệng, Hoàng thái hậu đã phân phó, làm cho bà ta không thể nói được nữa.

Nếu Thái hậu đã nói như vậy, bà ta vẫn muốn trở về, Thái hậu nhất định sẽ tức giận.

Do vậy chỉ có thể cung kính đáp “Vâng ạ” sau đó liên tục chuẩn bị yến hội.

Mà Hiên Viên Diệp ra khỏi Vĩnh Thọ Cung, đi được vài bước đã đuổi theo Mạnh Phát Ảnh, lời nàng vào trong lòng, gấp giọng hỏi, “Như thế nào? Tìm được không?”

“Tìm được.” Mạnh Phát Ảnh bỏ đi nụ cười ngượng ngùng vừa rồi, khuôn mặt ngưng trọng nói, “Ta cảm thấy trong mật đạo có đặt cơ quan nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, không dám tới gần, nhưng quan sát từ xa có thể thấy được bên trong có người, nhất định là mẫu phi, tuy nhiên muốn mang mẫu phi ra khỏi mật đạo thực sự rất khó khăn, cho nên mới tới thương lượng với chàng.”

Hiên Viên Diệp nghe được lời của nàng, thân mình cứng đờ, trên mặt xuất hiện vài phần kích động, ôm lấy tay nàng, theo bản năng nắm thật chặt, “Tìm được là tốt rồi.”

“Căn cứ theo phương vị, vị trí hiện tại của mẫu phi có lẽ là ở phía dưới Nhu Tâm Cung, do vậy ta mới cố ý đưa nữ nhân kia đi, xem xem có tìm được cửa mật đạo ở Nhu Tâm Cung không, vì không biết chính xác bên trong có phải là mẫu phi hay không nên tốt nhất phải lừa được nữ nhân kia.”

Mạnh Phát Ảnh dừng lại một chút, nhìn sắc mặt Hiên Viên Diệp ngưng trọng, không khỏi cảm thấy đau lòng, lại nhỏ giọng nói, “Hơn nữa nữ nhân kia võ công sâu không lường được, một chiêu của nàng Thanh Trúc chống cự lại cũng khó, nếu thật đánh rần động cổ, sợ người trong Hoàng cung sẽ gặp nguy hiểm, hơn nữa cũng sợ bà ta chạy thoát, nên ta thương lượng với Thái hậu, khi tổ chức yến hội vào buổi tối, sẽ động tay động chân, hy vọng có thể chế trụ được bà ta.”

“Ừ.” Hiên Viên Diệp ôm nàng thật chặt, thấp giọng đáp lời, trong lòng có quá nhiều cảm kích, nhưng lúc này không phải lúc thể hiện lòng cảm kích, tâm tình đầy phức tạp, trầm giọng nói, “Đi thôi, trước tiên đến Nhu Tâm Cung.”

Mặc dù biết Thái hậu sẽ nghĩ cách giữ chân nữ nhân kia, nhưng vẫn sợ ngộ nhỡ có việc ngoài ý muốn, nên không thể trì hoãn thêm.

Hai người nhanh chóng đến Nhu Tâm Cung, so với ngày bình thường Nhu Tâm Cung không có gì khác lạ, tuy nhiên vì Nhu Phi không đây nên cung nữ đều tranh thủ thời gian ngồi trong sân, nhìn thấy Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh đi vào, hơi cả kinh, nhanh chóng đi lên hành lễ, “Tham kiến điện hạ, tham kiến vương phi.”

“Tất cả đứng lên đi.” đầu lông mày Hiên Viên Diệp nhíu lại, lạnh giọng phân phó.

“Điện hạ, không phải Nhu Phi nương nương vừa mới cùng điện hạ đi Vĩnh Thọ Cung sao? Điện hạ cùng vương phi sao lại...?” Cung nữ thân cận nhất với Nhu Phi – Tiểu Ngọc do dự một chút nói.

“Dẫn các nàng sang phòng bên, không cho phép kẻ nào rời đi.” Hiên Viên Diệp lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiểu Ngọc, sau đó mới gọi thị vệ, lạnh giọng phân phó.

Những cung nữ ở đây đều bị kinh sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều phát run, nhất thời rối loạn, có người nhất gan trực tiếp quỳ xuống.

“Điện hạ, bọn nô tì rốt cuộc phạm tội gì, vì sao điện hạ lại bắt bọn nô tỳ?” Tiểu Ngọc tiến cung nhiều năm, hơn nữa luôn đi theo bên cạnh Nhu Phi, không hoảng loạn giống những người khác, mà vội vàng hỏi Hiên Viên Diệp.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là Nhu Phi nương nương đột nhiên đau đầu, té xỉu ở Vĩnh Thọ Cung, Thái hậu nghi ngờ Nhu Phi nương nương bị trúng tà, nên lập tức phái điện hạ tới tìm xem có đồ không sạch sẽ ở đây không, các người cũng đều bị nghi ngờ, nên tất nhiên không thể rời đi, nếu hiện tại ai muốn rời đi ngay thì chính là người đáng nghi nhất.”

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh đảo qua các cung nữ, thái giám chậm rãi nói từng chữ từng chữ, thật khó có thể khẳng định nữ nhân kia không có đồng lõa, do vậy không thể để bọn họ có cơ hội mật báo nên phải khống chế bọn họ lại trước.

Nhưng lại sợ bọn họ làm ầm ĩ, kinh động đến những nơi khác nên chỉ có thể tùy tiện đưa ra một lý do.

“Cái gì, Nhu Phi nương nương té xỉu, nô tì muốn đến chăm sóc nương nương.” Tiểu Ngọc nghe vậy, lập tức gấp giọng hô, gương mặt tràn đầy lo lắng, sốt ruột, thật không giống giả vờ.

“Ồ Vĩnh Thọ Cung đã có người chăm sóc nương nương rồi, khi chưa tra ra được có chuyện gì thì kẻ nào cũng không được rời đi.” Mạnh Phát Ảnh nhìn nàng ta, lạnh giọng nói từng chữ, dừng lại một chút, nhìn tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, sắc mặt mới hòa hoãn trở lại.

“Các người yên tâm, chỉ muốn điều tra chuyện gì xảy ra, nếu không liên quan đến các người, tuyệt đối sẽ không để các người oan uổng, tất cả ở trong phòng an tĩnh chờ là được.” Trong Hoàng cung này tai vách mạch rừng, tin tức có thể truyền ra ngoài rất nhanh, do vậy Mạnh Phát Ảnh không thể không cẩn thận.

Cũng may, đám cung nữ, thái giám nghe xong lời của nàng thì đều yên tĩnh trở lại, đi theo thị vệ đến phòng bên.

Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng đến phòng của Nhu Phi, tỉ mỉ tìm kiếm xem có cơ quan gì không.

Mạnh Phát Ảnh nhớ lại ngăn tủ lần trước, liền đi đến đó thì phát hiện, bài trí trên ngăn tủ giống lần trước như đúc, không có bất kỳ biến hóa gì.

Lần này Mạnh Phát Ảnh cẩn thận kiểm tra, nhưng cũng không có phát hiện được điều gì khác thường.

Hai người tìm chừng một tiếng, vẫn không phát hiện được gì.

Mạnh Phát Ảnh ngừng lại, xem xét vị trí, lần đó nàng theo Hiên Viên Tĩnh đi qua chỗ kia, thì nhìn thấy một nơi rất rộng rãi, nàng cảm thấy nơi đó có gì khác thường, chỉ sợ có cơ quan gì đó, nên không dám đi qua.

Vị trí cơ bản, nhất định ở Nhu Tâm Cung, nhưng cụ thể là nơi nào thì không biết.

Dù sao mật đạo kia quá dài, cũng không phải là đường thẳng, căn bản không có cách tính toán vị trí chính xác.

“Không có phát hiện gì sao?” Lúc này Hiên Viên Diệp cũng có chút nóng nảy, đưa mắt đánh giá bên trong gian phòng, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì khác thường.

“Làm sao có thể không có? Rõ ràng chính là ở nơi này?” Mạnh Phát Ảnh mày hơi nhăn lại, thì thào nói, sau đó đi tới trước giường, xé mặt màn che phía sau giường, “Cơ quan phía bên kia của Hiên Viên Tĩnh chính là ở chỗ này, nhưng vì sao trên tường của Nhu Tâm Cung lại không có.”

Mạnh Phát Ảnh hơi tức giận, giơ chân lên, hung hăng đá vào tường, trên tường cũng không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng nàng dùng nhiều sức đá nên khi buông chân xuống, còn cảm thấy đau, lúc chân hạ xuống giường, theo bản năng nhảy lên một chút.

“Nàng làm gì thế? Đừng có sốt ruột mà đến chân mình cũng không cần.” Hiên Viên Diệp vừa buồn cười vừa đau lòng nói, muốn đến ôm nàng xuống giường.

Nhưng thân mình Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cứng đờ, đôi mắt trợn lên, lại dùng sức giơ chân lên trên giậm mấy cái trên giường.

Tuy rằng cách mấy tầng chấn động, âm thanh không rõ ràng, nhưng Mạnh Phát Ảnh lại thấy có chút khác thường, tâm cũng buông lỏng một chút.

Giường trong Nhu Tâm Cung này, không phải loại có thể nâng lên dễ dàng, mà là đặt cố định ở đây, không thể di chuyển.

Tuy rằng bên trong rỗng, nhưng vì là một chính thể, nên âm thanh không thể rõ ràng như vậy.

Hiên Viên Diệp cũng cảm giác được có gì khác thường, hơi giật mình, sau đó vội vàng xốc chân trên giường lên.

Thoạt nhìn dưới ván giường không có gì đặc biệt, nhưng mắt Hiên Viên Diệp đột nhiên nhú lại, nhanh chóng vươn tay, dùng sức nhấc ván giường lên, phía dưới rõ ràng có mật đạo.

Tay nắm ván giường của Hiên Viên Diệp hơi run rẩy, trên mặt tràn đầy kích động.

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh cũng trợn lên, tràn đầy kích động, thật không ngờ, hóa ra mật đạo này giấu ở đây.

Nhưng khi bắt đầu đi vào chợt cảm thấy không ổn, muốn ngăn cản Hiên Viên Diệp.

“Cẩn thận một chút, bên trong có thể sẽ có cơ quan.”

Hiên Viên Diệp hơi dừng lại, trên mặt ẩn một tia ảo não, bởi vì quá mức kích động, lại quên mất điều này.

Hiên Viên Diệp cẩn thận xem xét, cũng không phát hiện điều gì, mới cẩn thận bò vào mật đạo, Mạnh Phát Ảnh cũng bò theo phía sau, nòng mang theo Dạ minh châu mà Hiên Viên Tinh cho nàng, lúc trước ở trên, không có chỗ dùng, nhưng khi vừa xuống dưới, Dạ minh châu liền phát sáng, làm ật đạo sáng trưng.

Sau khi đi xuống, rõ ràng phát hiện ra mật đạo thông với một tầng hầm, rộng khoảng bốn năm mét vuông.

Mà ở chính giữa hầm ngầm có một chiếc giường nhỏ, có một nữ tử đang nằm trên chiếc giường đó.

Nữ tử nhắm mắt, không nhúc nhích, bình thản nằm trên giường, Mạnh Phát Ảnh đem Dạ minh châu trong tay nâng cao lên để thấy rõ mặt nữ tử đó.

Khuông mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng, người nọ đúng là Nhu Phi.

Thân mình cứng đờ của Hiên Viên Diệp chợt run rẩy, một đôi nhìn thẳng vào nữ tử trên giường, chân cứng lại, hô hấp cũng trở nên dồn dập, rất muốn bước tiếp nhưng không thể nào nhấc chân lên được.

Mạnh Phát Ảnh biết, hẳn đang quá kích động, mẫu thân thân sinh mình lại bị giam ở chỗ này, thật vất vả mới tìm được, ai cũng sẽ bị kích động. Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng nắm lấy tay của hắn, thấy tay hắn đã đầy mồ hôi.

Hiên Viên Diệp sững sốt một chút, dần phục hồi tinh thần, sau đó nhanh chóng chạy đến bên giường.

Đầu tiên cũng không có gì khác thường, nhưng khi Hiên Viên Diệp bước đến bước thứ năm thì trên bốn phía vách tường mở ra rất nhiều lỗ nhỏ.

“Cẩn thận.” Mạnh Phát Ảnh kinh hãi hét lên, đúng lúc đó từ những lỗ nhỏ đó có vô số mũi tên bắn thẳng vào Hiên Viên Diệp và nữ tử trên giường.

Hiên Viên Diệp muốn tránh tên không thành vấn đề, hơn nữa hắn chỉ mới bước vài bước, có thể lui lại ngay, nhưng Nhu Phi nhất định sẽ bị bắn thành con nhím.

Hiên Viên Diệp nghĩ cũng chưa kịp nghĩ, nhanh chóng rút kiếm, vừa vọt vàng đánh bay những mũi tên kia, vừa nhanh chóng chạy đến bên giường đỡ toàn bộ những mũi tên bắn về phía Nhu Phi. Nhưng có quá nhiều tên liên tiếp bắn ra.

Hắn một bàn tay ôm Nhu Phi, một tay vung kiếm, muốn tránh được hết tên thật sự rất khó khăn.

Mặc dù hắn hết sức cẩn thận, nhưng khi hắn xoay người ôm lấy Nhu Phi, một mũi tên đã đâm thẳng vào vai hắn.

Thân mình Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cứng đờ, cả trái tim cũng treo lên, nhưng không để cho bản thân kinh hô ra tiếng, nòng không thể làm cho hắn phân tâm.

Cũng may, hầm ngầm này không lớn lắm, Hiên Viên Diệp rất nhanh đã ôm Nhu Phi vọt ra.

“Chàng bị thương.” Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy trên vai hắn máu không ngừng chảy ra, lo lắng nói.

“Ra ngoài trước rồi hãy nói.” Hiên Viên Diệp mảy hơi nhăn lại, sau đó ôm Nhu Phi nhanh chóng bò lên trên.

Mạnh Phát Ảnh sững sốt một chút, sau đó cũng bò theo sát phía sau.

Sau khi đi lên, Mạnh Phát Ảnh lo lắng nhất vẫn là miệng vết thương của Hiên Viên Diệp, vọt vàng xé áo Hiên Viên Diệp, nhìn thấy miệng vết thương có màu đen, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, Nhu Phi này thật sự đủ ngoan độc, tất cả mũi tên đều tẩm độc.

Ngay tại Nhu Tâm Cung này nàng có thể đào một tầng hầm lớn như vậy, hơn nữa cài đặt cơ quan tinh vi, ngay cả Hiên Viên Diệp võ công cao siêu cũng bị trúng tên độc.

Nữ nhân kia, thật là đáng sợ, nghĩ đến võ công của nàng sâu không lường được, không khỏi càng âm thầm kinh hãi.

“Mũi tên có độc.” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên rút tên ra, máu đen chảy đầm đìa.

Hiên Viên Diệp chỉ hơi nhăn mày, căn bản không để ý đến vết thương của mình, đôi mắt chăm chú nhìn Nhu Phi, trong con ngươi kia, tràn đầy đau xót, không khó nhìn ra tình cảm của Hiên Viên Diệp đối mẫu thân hằn rất sâu đậm.

Nhu Phi vẫn hôn mê, mặt tái nhợt. Biểu tình của Hiên Viên Diệp trở nên âm trầm, trong mắt là thị huyết lạnh như băng.

“Tốt, tốt lắm, hôm nay, bổn vương sẽ làm nữ nhân kia phải trả giá thật đắt.” Con ngươi Hiên Viên Diệp hơi híp lại, từng chữ từng chữ lạnh lùng nói.

Nữ nhân kia, lại dám hại mẫu phi trở thành như vậy, hắc tuyệt đối sẽ không buông tha nàng.

Mạnh Phát Ảnh hơi cứng người lại, Hiên Viên Diệp như vậy, chỉ sợ Nhu Phi giả kia...

Đúng vào lúc này, đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, rất nhanh nhưng lại rất nhẹ.

Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh chợt cả kinh...

72. Chương 73

Nghe tiếng bước chân ngày càng gần, Hiên Viên Diệp âm trầm nheo mắt lại, con ngươi thẳng tắp bắn ra một cỗ hàn khí khiến cho người ta kinh hãi. Ngay cả Mạnh Phát Ảnh đang đứng bên cạnh hắc cũng không khỏi lạnh run một cái.

Nàng hiểu rõ tâm tình của hắc lúc này, giờ đây, hắc nhất định đang hận không thể đem Nhu phi giả kia ra mà băm thành vạn mảnh.

Nếu người bước vào chính là Nhu phi giả đó, chỉ sợ hắc ... Mạnh Phát Ảnh nhìn tay hắc đang nắm chặt mũi kiếm, trong con ngươi đang híp lại quả thật tỏa ra sát ý làm người ta kinh hãi.

Hiện tại cũng không rõ rốt cuộc võ công của Nhu phi giả kia cao thế nào, tuy rằng võ công của Hiên Viên Diệp cũng rất cao nhưng lúc này hắc rõ ràng không được bình tĩnh, nếu thật sự động thủ thì cũng không chắc có bao nhiêu phần thắng.

Huống chi Hiên Viên Diệp vừa mới bị thương, mà vết thương lại có độc, nàng còn chưa kịp rửa sạch cho hắc.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh phập phồng lo lắng.

Có điều nếu đúng là nữ nhân kia thì trận chiến này quả thật không thể tránh khỏi. Có điểm tốt là ở trong Hoàng cung có nhiều thị vệ, đến lúc đó có thị vệ giúp sức thì hy vọng Hiên Viên Diệp sẽ không có việc gì.

“Cẩn thận một chút.” Mạnh Phát Ảnh nắm chặt tay hắc, kề sát bên tai hắc hạ giọng nói nhỏ.

Thân mình Hiên Viên Diệp hơi động, có vẻ như đã khôi phục lại được một chút bình tĩnh, khóe miệng mở ra tia cười khê an ủi nàng. Rồi hắc lại nắm chặt kiếm trong tay, thân mình đột nhiên căng lên, chỉ cần chờ người kia bước qua cửa là sẽ lập tức công kích nàng ta.

Tiếng bước chân đã đến ngoài cửa, tâm tình Mạnh Phát Ảnh như treo ngược lên, mà kiếm trong tay Hiên Viên Diệp cũng từ từ giơ lên.

“Không được động thủ, là Tinh nhi.” Khi người đó thiếu chút nữa là bước chân vào phòng, Hiên Viên Diệp đang định đâm ngay một kiếm thì Mạnh Phát Ảnh đột nhiên hét lên kinh hãi.

Tuy chưa nhìn thấy người nhưng nhờ tiếng bước chân kia mà cuối cùng Mạnh Phát Ảnh cũng đoán được là Hiên Viên Tinh.

Hiên Viên Diệp sửng sốt một chút, kiếm trong tay lập tức thu lại, thân mình phóng về bên giường, mà Hiên Viên Tinh cũng lập tức bước vào.

“Đã mang được Nhu phi ra rồi sao?” Hiên Viên Tinh không biết vừa rồi mình suýt gặp nguy hiểm, vừa vào cửa liền vội nói, “Ta vừa mới vào lại đó thì không thấy Nhu phi nương nương đâu, ta đoán là các người nhất định đã cứu Nhu phi nương nương ra nên tới xem thế nào.”

Khi nhìn thấy Nhu phi vẫn đang nằm hôn mê trên giường, nàng ấy giật mình vội chạy tới, trên gương mặt tràn đầy vẻ phẫn nộ, “Nữ nhân kia thật quá độc ác, sao lại có thể tra tấn Nhu phi thành ra thế này.”

Lời nói của nàng ấy càng khơi dậy mối hận thù trong lòng Hiên Viên Diệp, tròng mắt hấn nheo lại, tỏa ra một cỗ khí lạnh thấu xương.

“May là Mẫu phi cũng không bị nguy hiểm đến tính mạng, chỉ vì uống quá nhiều thuốc mê nên mới hôn mê bất tỉnh như vậy.” Mạnh Phát Ảnh ở phía sau sợ lời nói của Hiên Viên Tinh chọc giận đến Hiên Viên Diệp liền lập tức ngắt lời nàng ấy.

Nàng chưa từng thấy một Hiên Viên Diệp có vẻ hoảng hốt và dễ bị kích động như vậy, vào lúc này, có thể hấn căn bản cũng không muốn khống chế tâm tình của mình nữa.

Nàng thật sự sợ hấn sẽ làm chuyện vọng động, nếu lúc này hấn trực tiếp chạy đến Vĩnh Thọ cung để tìm giết nữ nhân kia, chỉ e hấn chưa chắc đã là đối thủ của nàng ta.

Hơn nữa, nếu nữ nhân kia vì bị chọc giận mà làm tổn thương Hoàng Thái hậu thì hậu quả quả thật không thể cứu vãn nổi.

Ngay đến Nhu phi mà nàng ta còn dám giấu trong tầng hầm thì còn chuyện gì mà nàng ta không dám làm.

Nhu phi vốn là người khôn khéo, đến lúc gặp nguy hiểm nàng ta nhất định sẽ lấy Hoàng Thái hậu ra làm con tin.

“Thật không? Thật sự là Nhu phi nương nương không sao chứ?” Hiên Viên Tinh nghe xong lời nói của Mạnh Phát Ảnh thì trên mặt tỏ ý vui sướng, lập tức hỏi lại luôn, rồi nàng ấy lại nhíu mày nói, “Ảnh nhi, sao người biết Nhu phi nương nương không việc gì, sao không truyền Thái y vào xem cho Nhu phi? Ta sẽ đi kêu thái y ngay bây giờ.”

“Không được, giờ không thể truyền Thái y được.” Mạnh Phát Ảnh lập tức giữ nàng ấy lại, lúc này mà đi truyền Thái y thì nhất định sẽ làm kinh động đến mọi người trong cung, kế hoạch của nàng nhất định sẽ bị rối loạn.

“Yên tâm đi, Nhu phi nương nương không việc gì đâu, ta sẽ giúp Nhu phi tỉnh lại.” Đôi môi Mạnh Phát Ảnh khẽ nhúc nhích chậm rãi nói từng chữ.

Ánh mắt nàng từ từ chuyển sang nhìn Hiên Viên Diệp, tay lại giữ chặt tay hấn, khóe môi nàng nở ra nụ cười nhẹ rồi chậm rãi nói, “Thiếp hiểu được tâm tình của chàng lúc này, có điều chàng phải tin tưởng thiếp, thiếp sẽ không để cho Mẫu phi xảy ra chuyện gì, còn nữ nhân kia, một lát nữa chúng ta sẽ nghĩ ra biện pháp xử trí nàng ta có được không?”

Giọng điệu của nàng rất nhẹ, rất nhẹ, tựa như gió mùa xuân ấm áp từ từ thổi qua, từng chút từng chút thổi vào lòng Hiên Viên Diệp, trong nháy mắt đã giúp hấn bình tâm trở lại, cũng xóa tan đi sự khẩn trương nóng nảy của hấn, rốt cuộc khiến hấn bình tĩnh lại.

“Phát nhi.” Cánh tay Hiên Viên Diệp đưa ra, lập tức ôm lấy nàng và giữ chặt trong lòng, môi hấn kề sát tai nàng, nhẹ giọng nói, “Có nàng ở bên ta thật là tốt.”

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh không tìm được khe nở nụ cười, vào giờ phút này hắn nói như vậy khiến nàng thực sự cảm động, rất cảm động, không chỉ cảm động bởi lời nói của hắn mà nàng còn cảm động vì rốt cục lúc này hắn đã tỉnh táo trở lại, đã khôi phục được bộ dạng mọi khi.

Hiên Viên Tinh đang đứng ở bên nhìn thấy cảnh tượng ảm áp này thì trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng xen lẫn hâm mộ, từ bé đến giờ nàng ấy chưa từng gặp cảnh nào làm cho người ta cảm động đến vậy.

Tình cảm của Ảnh nhi và Thất ca quả thật rất tốt, thực sự làm người ta hâm mộ.

Nếu nàng cười người đó, không biết người đó có đối xử với nàng như vậy không.

Khi nghĩ đến người đó, sâu trong ánh mắt Hiên Viên Tinh lập tức hiện ra vài phần đau xót, giờ này không biết hắn đang ở nơi nào?

Mạnh Phát Ảnh nhẹ đẩy Hiên Viên Diệp ra, nhìn lên giường Nhu phi, lúc này sắc mặt của Nhu phi vẫn tái nhợt không có nửa điểm huyết sắc, nhìn gương mặt bà tựa như một tờ giấy trắng.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh trầm xuống, bàn tay giấu trong ống tay áo từ từ nắm chặt lại.

Tuy vừa rồi nàng có nói với Hiên Viên Diệp là Nhu phi có uống một ít thuốc mê, sẽ không có gì nguy hiểm, thực ra nàng chỉ muốn trấn an Hiên Viên Diệp.

Người đàn bà độc ác kia đã cho Nhu phi uống quá nhiều thuốc, nếu không được chữa trị, chỉ e là nhanh nhất cũng phải hơn một tháng nữa Nhu phi mới có thể tỉnh lại.

Nữ nhân kia nhất định là sợ Nhu phi tỉnh lại sẽ làm kinh động những người khác nên mới không ngừng cho Nhu phi uống thuốc, khiến Nhu phi luôn luôn trong tình trạng hôn mê, có điều nàng ta cũng có căn giờ cho Nhu phi tỉnh lại để ăn uống một chút, nếu không chỉ sợ Nhu phi đã sớm chết rồi.

Có điều cứ tiếp tục như thế này chỉ sợ Nhu phi cũng không chống đỡ được bao lâu, nếu không mau chóng làm cho Nhu phi tỉnh lại thì rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, mà nếu không chết, chỉ e cũng sẽ biến thành người thực vật.

Nữ nhân kia thực sự là quá độc ác, có điều lúc này nàng cũng không dám nói gì với Hiên Viên Diệp.

Nàng từ từ mở cái túi nhỏ đeo bên hông, lấy ra mấy cây kim châm.

Lần trước ở Nhu Tâm cung, Nhu phi giả bị điểm huyết đạo mà vẫn có thể tỉnh lại được, sau khi trở về Mạnh Phát Ảnh liền chú tâm vào làm mấy cây kim châm, sợ vạn nhất gặp phải chuyện nguy hiểm thì có thể dùng mấy cây châm này để đối phó với kẻ địch.

Thật không ngờ hôm nay mấy cây châm này lại phát huy tác dụng.

“Ảnh nhi, đây là cái gì? Người muốn làm gì?” Hiên Viên Tinh nhìn mấy cây kim châm mà con mắt trợn lên, không khỏi hét lên kinh hãi.

Hiên Viên Diệp cũng hơi sửng sốt một chút, có điều, hắn biết y thuật của nàng hết sức cao thâm, hồi ở nước Bắc Nguyên hắn đã có dịp biết qua nên lúc này tuy trong lòng có chút lo lắng nhưng hắn vẫn tin tưởng nàng.

Mạnh Phát Ảnh không để ý đến Hiên Viên Tinh, nàng lấy ra một cây kim, tìm đúng một chỗ huyết đạo trên người Nhu phi nương nường rồi từ từ cắm vào.

Hiên Viên Tinh càng trợn mắt há mồm kinh hãi, quả thực nàng ấy há mồm rất to nhưng cũng không nói gì, có thể bởi vì quá mức kinh ngạc và không nói lên lời.

Hiên Viên Diệp nhìn nàng cắm cây châm xuống huyết đạo thì con ngươi cũng chợt lóe lên, trong ánh mắt hắn hiện ra vài phần hiểu rõ nhưng trong lòng cũng ít nhiều lo lắng.

Mạnh Phát Ảnh lấy từng cây từng cây đâm vào từng huyết đạo trên người Nhu phi, sau đó từ từ chuyển động mấy cây châm để nó đâm sâu vào một chút.

Đột nhiên ngón tay Nhu phi giật nhẹ, rất nhẹ, lúc này Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh đang hết sức chăm chú nhìn Nhu phi nên đều phát hiện ra.

Con người Hiên Viên Diệp tràn đầy kích động không thể khống chế, hấn nắm chặt lấy tay Nhu phi, vội vàng gọi, “Mẫu phi, Mẫu phi.”

Chỉ có điều sau khi Nhu phi giật tay một cái thì không còn phản ứng gì nữa, cũng không hề tỉnh lại.

“Chuyện này là sao?” Hiên Viên Diệp kinh sợ, lập tức nhìn Mạnh Phát Ảnh, trong giọng nói rõ ràng rất vội vàng, “Sao Mẫu phi vẫn chưa tỉnh lại?”

“Chờ một lát đi.” Trong lòng Mạnh Phát Ảnh âm thầm trùng xuống, có lẽ Nhu phi nương nương đã hôn mê quá lâu nên thân thể không thể tỉnh lại nhanh như vậy được.

Vừa rồi nàng còn điều chỉnh cây châm đâm sâu vào các huyệt đạo của Nhu phi nhưng lúc này cũng không dám tùy tiện làm nữa, chỉ sợ thân thể Nhu phi nương nương không chịu nổi.

“Hay là nữ nhân kia đã hạ độc Nhu phi nương nương?” Hiên Viên Tinh ở phía sau đột nhiên kêu lên.

“Không, chỉ là thuốc mê thôi, không có độc gì cả.” Mạnh Phát Ảnh giật mình lên tiếng khẳng định.

“Ảnh nhi, sao người biết nhiều như vậy, người học y lúc nào mà sao ta không biết?” Hiên Viên Tinh nhìn Mạnh Phát Ảnh, gương mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, nàng ấy nhíu mày nghi ngờ hỏi.

Nghe xong lời nói của Hiên Viên Tinh, Hiên Viên Diệp cũng hơi sửng sốt, đối với vấn đề này kỳ thực hấn cũng nghĩ mãi không ra, hơn nữa nàng với Hiên Viên Tinh trước đây cũng có quan hệ khá thân thiết, sao đến ngay cả Tinh nhi cũng không biết gì về chuyện này?

“Ha ha.” Mạnh Phát Ảnh cảm thấy hơi kinh hãi, chỉ có thể khẽ cười mà che dấu đi, vấn đề này nàng cũng không biết phải trả lời thế nào, cũng không thể nói cho bọn họ biết nàng kỳ thực không phải Mạnh Phát Ảnh thực sự, Mạnh Phát Ảnh thực sự đã chết, và nàng là người từ thế kỉ 21 xuyên không mà đến.

Nếu nàng nói sự thật này, chỉ sợ bọn họ sẽ tưởng rằng nàng bị trúng tà.

“Ồ, tay Mẫu phi lại cử động rồi kìa.” Mạnh Phát Ảnh đang đau đầu khó xử thì đột nhiên nhìn thấy bàn tay Nhu phi lại từ từ cử động, lần này không chỉ có ngón tay mà cả bàn tay đều hơi động lên.

Hiên Viên Diệp và Hiên Viên Tinh trong lúc nhất thời liền quên luôn vấn đề vừa rồi, nhất loạt quay lại nhìn Nhu phi. Bàn tay Nhu phi quả nhiên đang từ từ gợn lên, một chút, một chút, rất nhẹ, rất chậm, nhưng cũng không đột nhiên dừng lại giống lần trước.

“Mẫu phi.” Hiên Viên Diệp nhẹ giọng gọi, dường như sợ làm kinh động đến Nhu phi, nhưng trong giọng nói của hấn vẫn không thể kìm nén được sự kích động.

Người đang nằm trên giường tựa hồ nghe được tiếng gọi của hấn, cả thân thể dường như hơi giật một cái, tiếp đó mí mắt cũng giật giật nhẹ, chỉ có điều không lập tức mở ngay ra được.

“Tinh nhi, đóng tất cả các cửa sổ lại, có bao nhiêu màn thì buông hết ra.” Mạnh Phát Ảnh hơi kinh hãi lập tức kêu lên, rồi nàng cũng đứng lên nhanh chóng đóng các cửa sổ lại.

Nhu phi nương nương đã hôn mê lâu ngày ở trong tầng hầm, chỉ sợ đôi mắt đã lâu rồi cũng không có mở ra, mà nếu có mở ra thì cũng chỉ nhìn thấy một mảng tối đen, nếu đột nhiên lần này mở to thì nhất định sẽ không thể thích ứng được với ánh sáng bên ngoài, không chừng còn bị hỏng mắt. Vừa rồi nàng đã quên mất việc này.

Tuy không rõ làm vậy để làm gì nhưng Hiên Viên Tinh vẫn lập tức làm theo lời nàng.

Cũng may lúc này đã là chạng vạng tối, khi cửa sổ được đóng lại và màn được buông ra thì trong phòng liền tối om, không hề có ánh sáng.

Mí mắt Nhu phi lại động dấy vài cái, rồi từ từ mở ra. Tuy rằng lúc này trong phòng đã rất tối nhưng Nhu phi đương nhiên vẫn chưa thể thích ứng được ngay, đôi mắt vừa mới mở ra thì như có phản xạ có điều kiện lập tức nhắm lại.

Hiên Viên Diệp và Hiên Viên Tinh lại rồi lên.

“Sao vậy, sao vậy? Như vậy là sao?” Hiên Viên Tinh đứng ở phía sau vội vàng hỏi.

Đôi mắt Nhu phi sau khi khép lại lại từ từ mở ra.

“Mẫu phi, Người đã tỉnh, rốt cuộc Người đã tỉnh rồi.” Hiền Viên Diệp nắm tay Nhu phi thật chặt, vui sướng nhẹ giọng nói, lúc này hẳn đã không còn chút phòng bị nào mà trông như một đứa trẻ.

Mạnh Phát Ảnh đã lấy lại cây châm, nghe được giọng nói vui sướng của Hiền Viên Diệp thì sống mũi bỗng cay cay, mỗi lần nhìn thấy cảnh này là nàng chỉ muốn khóc.

“Diệp nhi.” Con người Nhu phi thẳng tắp nhìn Hiền Viên Diệp, thân mình run lên, có vẻ như vừa mới khôi phục được ý thức, trong đôi mắt tràn đầy sự kích động, đôi môi khẽ nhúc nhích nhưng không phát ra tiếng.

“Có chuyện gì vậy?” Hiền Viên Diệp nhìn Mạnh Phát Ảnh vội vàng hỏi.

“Không sao đâu, Nhu phi chỉ vì nhất thời chưa thích ứng kịp thôi.” Mạnh Phát Ảnh lập tức an ủi hẳn, Nhu phi đã lâu không nói gì, giờ phút này vì quá mức kích động nên mới bị mất tiếng.

Lúc này ánh mắt Nhu phi mới từ từ chuyển hướng về phía Mạnh Phát Ảnh, khi thấy nàng thì sửng sốt một chút, rồi đôi môi lại khẽ mở, chậm rãi nói, “Đây không phải là thiên kim tiểu thư của Hầu Vương phủ – Phát nhi sao?”

Tuy rằng lời nói vẫn rất khó nghe nhưng lần này đã có chút âm điệu, Mạnh Phát Ảnh cũng thông qua cử động mấp máy của môi mà hiểu được ý Nhu phi.

Nàng liền mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Phát nhi thỉnh an Mẫu phi.”

Hiện tại Nhu phi nương nương vẫn chưa biết nàng đã là Vương phi của Hiền Viên Diệp, cũng không biết Nhu phi có thích nàng không, có nhận nàng không, nhưng lễ tiết cơ bản vẫn không thể thiếu.

Nhu phi sửng sốt, hai tròng mắt hơi trợn lên, khuôn mặt tỏ ý kinh ngạc nhìn Hiền Viên Diệp, lại nói, “Diệp nhi?”, lần này có thể nghe được tiếng nói của Nhu phi, cũng có thể nghe được vài phần kinh ngạc trong giọng nói.

“Mẫu phi, hiện tại Phát nhi đã là Vương phi của con, là con dâu của Người.” Khóe môi Hiền Viên Diệp khẽ cười, hẳn nhẹ giọng trả lời, khi nói còn dịu dàng liếc Mạnh Phát Ảnh một cái.

Nhu phi ngó người ra, dường như đôi mắt thẳng tắp nhìn Hiền Viên Diệp, chỉ có điều trong con người tựa hồ không phải nhìn Hiền Viên Diệp. Không biết Nhu phi đang suy nghĩ gì, một lúc sau mới lầm bầm nói, “Rốt cuộc Mẫu phi đã ngủ bao lâu rồi?”

Nhu phi nói rất nhỏ, giọng nói vì vừa mới khôi phục lại mang theo chút khàn khàn nên không thể phân biệt được cảm xúc lẫn trong đó.

Mà Nhu phi đột nhiên hỏi câu này làm ọi người có chút khó xử.

Hiền Viên Diệp sửng người, hẳn cũng không biết phải trả lời câu hỏi của Nhu phi thế nào, bởi vì thực sự hẳn cũng không biết Nhu phi giả kia trà trộn vào Hoàng cung ra sao, nữ nhân đó quả thực rất lợi hại, lúc hẳn phát hiện được cũng không biết là đã được bao ngày rồi.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh hơi lóe lên, cũng thấy khó xử với phản ứng của Nhu phi, nhất thời nàng cũng không đoán ra được tâm tư của Nhu phi.

“Phát nhi, con lại đây.” Khi nàng đang âm thầm suy tư thì Nhu phi đột nhiên nhìn nàng thấp giọng gọi.

Mạnh Phát Ảnh hơi sửng sốt một chút rồi tiến lại gần nói khẽ, “Mẫu phi, Phát nhi ở đây.”

Nhu phi từ từ vươn tay ra, ngón tay thon dài tái nhợt nhẹ nhàng xoa trán Mạnh Phát Ảnh, chậm rãi vén sợi tóc đang vương trên trán nàng lên, môi Nhu phi khẽ cười nhưng cũng không nói gì thêm, trong ánh mắt dường như ẩn chứa vài phần phức tạp.

Ngay cả Hiền Viên Diệp cũng sửng người nghi hoặc nhìn Nhu phi, Mẫu phi định ...

“Điện hạ, Vương phi, bên kia Thái hậu đã chuẩn bị xong, mời Điện hạ và Vương phi qua.” Đúng vào lúc này thì giọng nói của Thanh Trúc từ bên ngoài truyền vào.

Ngón tay Nhu phi đang ở trên trên trán Mạnh Phát Ảnh hơi dừng lại một chút rồi từ từ hạ xuống, một lúc sau mới lại trầm giọng hỏi, “Nữ nhân kia hiện đang ở đâu?”

Nhu phi nói nữ nhân kia, đương nhiên là hỏi Nhu phi giả, chỉ có điều khi nói đến nàng ta, khuôn mặt Nhu phi cũng không để lộ ra cảm xúc gì, thậm chí cũng không có chút hận ý, giọng điệu cũng cực kỳ nhẹ nhàng chậm chạp.

“Bà ta hiện tại đang ở Vĩnh Thọ cung, con tuyệt đối sẽ không buông tha cho bà ta.” Con người Hiên Viên Diệp từ từ nheo lại, trong giọng nói đột nhiên hiện ra vài phần nguy hiểm lạnh lẽo.

Nhu phi giật mình, đôi môi hơi giật giật nhưng cũng không nói gì thêm. Bất thành linh có vẻ như vừa nghĩ tới điều gì, Nhu phi liền nhìn Hiên Viên Diệp, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng, “Diệp nhi, nên cẩn thận một chút.”

Đôi mày của Nhu phi nhẹ chau lại, cũng có vẻ như có việc gì đó chưa nghĩ ra.

Khi nói lên lời này, trên mặt Nhu phi thoáng hiện chút sợ hãi, tuy rằng không thực sự rõ ràng nhưng Mạnh Phát Ảnh cũng nhìn ra được, nàng âm thầm kinh hãi. Nhất định nữ nhân kia đã làm chuyện gì đó cực kỳ kinh khủng với Nhu phi, mà lúc này Nhu phi đương nhiên đang cố gắng đè nén để không có biểu hiện gì ra bên ngoài, có thể Nhu phi sợ sẽ làm cho Hiên Viên Diệp lo lắng quá mức.

“Vâng.” Hiên Viên Diệp khẽ gật đầu đáp.

“Muốn đối phó với nữ nhân kia thì không thể dùng biện pháp cứng rắn được, để tránh tạo thương tổn không cần thiết.” Mạnh Phát Ảnh nheo mắt lại rồi từ từ hạ giọng nói ra kế hoạch của mình.

Nhu phi lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, trong ánh mắt vừa thoáng ý cười lại xen lẫn vài phần phức tạp, trong lúc nhất thời Mạnh Phát Ảnh cũng không phát hiện ra được.

Hiên Viên Diệp nghe nàng nói xong thì đầu lông mày hơi nhíu lên, khóe môi từ từ kéo ra tia cười lạnh, đoạn hần trầm giọng nói, “Được, cứ làm vậy đi.”

“Vậy các con đi đi.” Nhu phi chậm rãi nói, lúc này ánh mắt mới từ từ dời khỏi Mạnh Phát Ảnh chuyển hướng sang Hiên Viên Diệp.

“Vâng.” Hiên Viên Diệp cung kính đáp lời, lúc này thái độ cung kính của hần lại có thêm vài phần thân thiện, khác hẳn thái độ cung kính lúc hần đối đãi với Nhu phi giả.

Hiên Viên Diệp đứng lên, vòng tay ôm Mạnh Phát Ảnh rồi đi ra ngoài, Hiên Viên Tinh ở lại để chăm sóc Nhu phi.

Khi đến Vĩnh Thọ cung thì mọi thứ đã được sắp xếp đâu vào đấy. Mọi người cũng đã tề tựu đông đủ không thiếu một ai.

“Mọi người ở đây ai cũng bận rộn mà hai người chẳng giúp một tay, ngược lại không thấy bóng dáng đâu cả, còn khiến ta phải sai người đi mời đến.” Hoàng Thái hậu nhìn thấy hai người bọn họ đang tiến vào thì khẽ cười rồi buông giọng trêu ghẹo.

“Ha ha ha, nói không chừng hai người này trốn ở đâu đó để ngọt ngào với nhau cũng nên.” Nhị Vương gia nghe được lời Thái hậu nói thì không khỏi cười lớn một tiếng, ánh mắt hơi liếc về phía Mạnh Phát Ảnh một cái. Y giật mình nghĩ ngợi, rõ ràng gương mặt vẫn xấu thế kia, mà sao lại có vài phần khác lạ ...

Con người Hiên Viên Phàm cũng tối sầm lại, nhất là khi nhìn thấy cánh tay Hiên Viên Diệp đang gắt gao ôm lấy eo Mạnh Phát Ảnh thì trong lòng càng rối rĩ, có vẻ như không thể hô hấp được nữa.

“Được rồi, được rồi, đừng trêu ghẹo bọn họ nữa, bằng không Phất nha đầu lại giận dỗi bỏ đi thì toi công bận rộn chuẩn bị buổi dạ yến đêm nay.” Minh phi nhìn Mạnh Phát Ảnh, trong con người tràn ra ý cười. Hiện tại nàng ta đã biết rõ con trai mình có tình nhưng người ta lại vô tình, tuy rằng nàng ta luôn cảm thấy con trai mình đặc biệt ưu tú nhưng so với Hiên Viên Diệp thì vẫn còn kém một chút, vì vậy không còn chút lo lắng nào về việc này nữa, Phàm nhi nhất định sẽ tránh gây rắc rối với Hiên Viên Diệp.

Cũng chính vì vậy mà giờ đây nàng ta không còn tỏ ra đối địch Mạnh Phát Ảnh như trước nữa.

Nhu phi cũng cười khẽ, từ từ đi tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh, nhẹ nhàng kéo nàng rồi ôn nhu nói, “Phát nhi, tới bên này ngồi đi, cả chiều nay các con đi đâu thế?”

Trong giọng nói của nàng ta ẩn hiện vài phần tùy ý, có vẻ như chỉ thuận miệng mà hỏi vậy thôi, nhưng trong ánh mắt đang cụp xuống thì lại dường như giấu diếm chuyện gì.

Mạnh Phát Ảnh đương nhiên hiểu được tâm tư của nàng ta, sợ làm cho nàng ta hoài nghi nhưng cũng không trả lời, nàng chỉ ngượng ngùng liếc Hiên Viên Diệp một cái rồi cố ý tỏ ra bất mãn nói, “Đều tại chàng ...”

Giọng điệu rất thấp nhưng vẫn đủ làm cho Nhu phi nghe được, mà trong giọng điệu tràn đầy ý ngượng ngùng, lại có vẻ như ẩn hiện vài phần ngọt ngào khác thường.

Lúc này ánh mắt Nhị Vương gia vốn đang thẳng tắp nhìn nàng chợt lóe lên, đột nhiên y cảm thấy như có gì đó đập vào mắt, giờ phút này, tuy khuôn mặt nàng đen đúa không thấy nửa điểm xinh đẹp nhưng bộ dạng ngượng ngùng ngọt ngào kia lại tỏa ra sức hấp dẫn khác thường, làm cho người ta không thể không chú ý.

Đặc biệt là khi nàng cúi đầu ra chiều oán trách, giọng điệu lại tựa như làm nũng khiến thân thể y hơi cứng lại một chút.

“Ha ha, xem ra Bản vương đã nói trúng rồi, hai người này thật sự là vừa ngọt ngào với nhau, đúng là một đôi tân hôn, cũng không trách được.” Nhị Vương gia lại lớn tiếng cười nói, chỉ có điều lần này tiếng cười không được tự nhiên như trước mà có vẻ như cố ẩn giấu điều gì.

Mạnh Phát Ảnh từ từ cúi xuống, có vẻ như xấu hổ muốn tìm chỗ trốn, cả mặt lẫn hai bên tai đều đỏ lựng lên.

“Nhị Hoàng huynh cũng đến để trêu ghẹo ta sao.” Nghe xong lời Nhị Vương gia nói, Hiên Viên Diệp thuận miệng lên tiếng. Trong lòng hắn lúc này đã có quá nhiều uất hận, nhất là lúc này nữ nhân kia lại đang đứng trước mặt hắn, hắn chỉ hận không thể lập tức đem nàng ta băm thành vạn đoạn, có điều nhớ đến kế hoạch vừa nãy của Mạnh Phát Ảnh, hắn cũng chỉ có thể cố gắng hết sức nín nhịn.

Rõ ràng Nhị Vương gia hết sức sững sốt, có vẻ như không ngờ Hiên Viên Diệp sẽ nói vậy, hai tròng mắt y lại quét về phía Mạnh Phát Ảnh, sâu trong con mắt càng ẩn hiện vài phần trầm tư, xem ra nữ nhân này không hề đơn giản, thậm chí ngay cả Hiên Viên Diệp cũng bị nàng cải biến không ít.

“Ha, có chuyện gì vui vẻ vậy, trăm cũng muốn biết.” Đúng vào lúc này thì Hoàng thượng đi vào, nghe được tiếng cười trong phòng thì khuôn mặt tràn đầy vui vẻ cười nói.

“Tham kiến Hoàng thượng.” Mọi người nhất loạt đứng dậy hành lễ.

“Đứng cả lên đi.” Trên mặt Hoàng thượng vẫn phẳng phất ý cười, con mắt liếc qua Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh, “Hôm nay Trẫm cũng thấy rất vui, mọi người cứ tự nhiên đi.”

Tất cả mọi người lại nhất loạt ngồi xuống, Thái hậu nhìn Mạnh Phát Ảnh vui mừng cười nói, “Đến giờ mà Ai gia vẫn chưa được uống trà mời tân hôn của Diệp nhi và Phát nhi, hôm nay sẵn có yến hội, trà này không thể miễn được.”

Thái hậu hơi ngừng lại một chút, rồi hướng sang phía Hoàng thượng và Nhu phi cười nói, “Hoàng thượng và Nhu phi cũng nhất định phải uống trà này.”

Kỳ thực những thứ này đều là do Mạnh Phát Ảnh nhờ Thái hậu làm, Thái hậu tuy không rõ mục đích của Mạnh Phát Ảnh nhưng cũng làm theo ý nàng.

“Thái hậu nói đúng lắm, trà này nhất định phải uống, ha ha.” Hoàng thượng không khỏi cất tiếng cười.

Nhu phi cũng dụi dằm mỉm cười mà không nói gì thêm.

“Trà không thể miễn nhưng hồng bao cũng không được thiếu đâu ạ.” Đôi môi đỏ mọng của Mạnh Phát Ảnh hơi vênh lên, nàng nhìn Thái hậu nũng nịu nói.

“Ha ha, xem nha đầu nhà ngươi kia, thật đúng là một chút cũng không chịu thiệt.” Thái hậu cười nói nhìn Mạnh Phát Ảnh, lời nói hơi dừng lại một chút rồi lại cất lên, “Ngươi yên tâm, Hoàng nãi nãi đã chuẩn bị xong rồi.”

Lời Thái hậu vừa dứt thì Hồng nhi đã bưng một cái khay lên, trên khay có ba cái hồng bao to.

Cái này cũng do Mạnh Phát Ảnh chuẩn bị.

“Ai gia cũng đã chuẩn bị cho cả Hoàng thượng và Nhu phi, đừng làm cho nha đầu kia được thể lại bảo chúng ta keo kiệt.” Thái hậu lấy trước một cái, sau đó Hồng nhi bưng khay đến trước mặt Hoàng thượng và Nhu phi.

“Vậy cũng được, nha đầu kia vốn không bao giờ buông tha cho ai nha.” Hoàng thượng liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái, nhẹ giọng trêu ghẹo rồi tùy ý lấy một cái hồng bao, đoạn tỏ vẻ suy nghĩ nói, “Chỉ có điều Trẫm nên cho cái gì vào hồng bao đây?”

Hoàng thượng hơi dừng lại một chút rồi nhìn Mạnh Phát Ảnh hỏi, “Phát nhi muốn cái gì?”

Mạnh Phát Ảnh giật mình rồi lập tức cười nói, “Hoàng thượng có vật gì tốt thì nhét hết vào hồng bao, càng nhiều càng tốt, Phát nhi không sợ bị còng tay đâu ạ.”

Lời nói của Hoàng thượng vốn là nói đùa, mà lúc này vì không muốn làm cho Nhu phi nghi ngờ nên nàng cũng theo lời của Hoàng thượng mà hòa theo.

Đám người trong đại sảnh sau khi nghe nàng nói xong thì nhất loạt sững sốt, rồi lập tức cười vang cả lên.

“Các người nghe kìa, các người nghe kìa, ngay cả Hoàng thượng mà nha đầu kia cũng muốn đòi hỏi, lại còn nói không sợ bị còng tay nữa, vậy người còn sợ cái gì hả?” Thái hậu cũng không nhịn được, bèn vừa cười vừa cổ ý trêu đùa nàng.

“Nha đầu kia thật là thẳng tính, Hoàng thượng đã nói vậy, nàng ta liền tuyệt nhiên không khiêm nhường.” Minh phi cũng cười nói.

Đầu lông mày Hiên Viên Diệp hơi chau lại, phần nộ trong lòng cũng bay biến phần nào, lời nói như vậy chỉ sợ ngoài nàng ra chẳng ai dám nói.

“Đúng nha, nha đầu này quả thực thẳng tính, muốn gì nói nấy, giờ Bản cung cũng chẳng biết nên bỏ gì vào hồng bao mới được nữa.” Nhu phi cười nói, trên mặt đã có vài phần thoải mái, nhìn thấy hồng bao trong khay của Hồng nhi và hồng bao Hoàng thượng đang cầm cũng không có gì khác thường, nàng ta bèn từ từ đưa tay lấy nốt cái hồng bao cuối cùng.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy Nhu phi cầm hồng bao kia lên thì hai tròng mắt lóe sáng.

“Để Ai gia xem thử, bỏ ít đồ này vào có thỏa mãn được lòng tham không đáy của nha đầu kia không.” Thái hậu liếc Mạnh Phát Ảnh một cái rồi cổ ý nói.

Thái hậu nói xong thì tất cả mọi người lại cười to.

“Phát nhi, mau mau kính trà, không kính trà là không có gì đâu.” Minh phi bắt đầu thúc giục Mạnh Phát Ảnh.

“Làm vậy không phải thất lễ sao? Trà cũng chưa kính mà đã muốn thưởng.” Liễu phi cũng nhẹ giọng cười nói.

Lúc này Hồng nhi đã bưng trà ra, Mạnh Phát Ảnh bưng lên một ly rồi đi tới trước mặt Thái hậu, cung kính nói, “Hoàng nữ nãi, mời uống trà.”

“Được.” Hoàng Thái hậu gạt đầu nhận chén trà từ tay nàng, gương mặt vẫn tràn đầy ý cười nhưng có vẻ có chút run run.

Thái hậu cầm chén trà uống một ngụm rồi để xuống, đưa hồng bao cho Mạnh Phát Ảnh, vừa nãy khi mọi người đang cười ha ha thì Thái hậu đã chuẩn bị xong hồng bao.

“Ồ, nhanh như vậy à, Thái hậu cho cái gì vào đó vậy?” Sau khi nhận lấy phong bì, Mạnh Phát Ảnh hơi tò mò hỏi, Thái hậu lại còn tỏ ra thần bí giấu mọi người cho đồ vào hồng bao, không biết là vật gì.

“Cất kỹ đi.” Thái hậu tưởng nàng muốn mở ra thì lập tức nói luôn, ánh mắt lóe lên, vẻ mặt bà cũng có chút khắt khe.

Mạnh Phát Ảnh cũng người một chút rồi đưa hồng bao cho Hiên Viên Diệp. Hiên Viên Diệp liền nhận lấy và cất trong tay áo.

Mạnh Phát Ảnh bưng chén trà thứ hai lên đưa tới trước mặt Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhận lấy, cũng uống một ngụm rồi cười nói, “Nha đầu này đúng là lòng tham không đáy, Trẫm cho ngươi một cái kim bài.”, vừa nói vừa tháo một khối kim bài từ trên người xuống, còn cẩn thận gói kỹ lại rồi mới đưa ra trước mặt Mạnh Phát Ảnh.

Thái hậu, Nhu phi và Nhị Vương gia nhìn thấy Hoàng thượng đưa kim bài cho Mạnh Phát Ảnh thì đều giật mình kinh sợ, ngay cả Hiên Viên Diệp cũng không khỏi cả kinh. Kim bài này ... Trong Hoàng thất cũng chỉ có vài người biết được bí mật của nó.

“Phất nhi đa tạ Hoàng thượng.” Mạnh Phát Ảnh không chút khiêm nhường đưa tay nhận lấy, đồ tốt như vậy sao còn phải băn khoăn.

“Sao? Phất nhi có hài lòng với hồng bao này của Trẫm không?” Hoàng thượng thấy nàng nhanh nhẹn đón lấy như sợ hấn đối ý thì không khỏi âm thầm buồn cười.

“Vừa lòng, hết sức vừa lòng.” Mạnh Phát Ảnh liền nói luôn, không chút che dấu sự vui sướng của bản thân.

Khuôn mặt Thái hậu hơi nheo nheo lại mang theo vài phần khác thường, khi nhìn tấm kim bài trong tay Mạnh Phát Ảnh thì trong con ngươi có vẻ như ẩn hiện điều gì.

Con ngươi Nhu phi cũng lóe lên, khóe môi có vẻ hơi giật một chút nhưng cũng không nói gì.

Cuối cùng chỉ còn lại Nhu phi, Mạnh Phát Ảnh bưng ly trà cuối cùng lên, đi đến trước mặt Nhu phi khẽ nói, “Mẫu phi, mời dùng trà.”

Nàng nói rất nhẹ, thái độ cũng hết sức cung kính, chỉ có điều trong lòng lại không khỏi cười lạnh, Mẫu phi, đây là lần cuối nàng xưng hô như vậy, nữ nhân độc ác này thật không xứng đáng.

Nhu phi cười khẽ, từ từ đưa tay ra đón lấy chén trà rồi nhẹ nhàng hớp một hớp nhỏ.

Mạnh Phát Ảnh nhìn nàng ta uống trà mà trong lòng không khỏi cười lạnh. Tốt, tốt lắm, bước tiếp theo sẽ là thu thập nữ nhân này.

Nhu phi bỏ tách trà xuống rồi thuận tay tháo chiếc vòng trên cổ tay mình đem bỏ vào hồng bao, sau đó đưa cho Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh từ từ đưa tay ra nhận lấy, nhẹ giọng cười nói, “Đa tạ Mẫu phi.”

Chỉ có điều khi vừa nhận hồng bao xong, nhìn thấy tay Nhu phi vừa mới cầm hồng bao có dính một chút phấn hồng, nàng liền vội vàng lấy một cái khăn từ trên người ra, nhanh chóng giữ chặt lấy tay Nhu phi mà lau, vừa lau vừa tỏ vẻ bất mãn nói, “Hoàng nữ nãi chuẩn bị hồng bao thế nào mà lại để vương cả thuốc nhuộm ra thế này.”

Nhu phi giật mình định rút tay về thì đã không kịp, chỉ có thể để mặc cho Mạnh Phát Ảnh chà sát, khi thấy có mùi nhàn nhạt từ trên chiếc khăn kia tỏa ra thì nàng ta hơi chau mày lại nhưng cũng không quá để ý.

“Nghe kia, nha đầu này lại còn lên tiếng trách Ai gia.” Thái hậu nghe Mạnh Phát Ảnh nói thì hơi hơi lắc đầu, mà thấy nàng vội vàng lau tay cho Nhu phi thì trong giọng nói đã có thêm vị chua, “Giờ đã có mẹ chồng nên không cần Hoàng nữ nãi này nữa rồi.”

Mạnh Phát Ảnh lau đi lau lại đến khi tay Nhu phi hoàn toàn sạch sẽ thì mới buông ra, sau đó thuận tay để cái khăn vừa dùng lên khay mà Hồng nhi đang bưng, rồi lại đi tới chỗ Thái hậu khẽ cười nói, “Cho dù có ai đi chăng nữa thì Hoàng nữ nãi vẫn là nhất.”

“Phải vậy không? Ngay cả Bản vương cũng không so được ư?” Hiên Viên Diệp lập tức kéo nàng lại, tỏ vẻ bất mãn nói, trong lúc nói hấn nhìn xuyên qua nàng hướng về phía Nhu phi, trong con ngươi ẩn vài phần lạnh lẽo và tàn nhẫn.

Hắn ghé sát môi vào tai nàng, thấp giọng hỏi, “Sao rồi?”

“Không vấn đề gì.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười hạ giọng trả lời.

“Ha ha, thậm chí ngay cả Điện hạ cũng phải ăn dấm chua rồi.” Minh phi nhin không được cười nói, “Nha đầu Phát nhi kia quả thật là đáng ngưỡng mộ. Có nàng ở đâu là náo nhiệt đến đấy.”

“Minh phi nương nương, như vậy còn chưa đủ náo nhiệt đâu, hôm nay Phát nhi còn mời được một người rất đặc biệt tới đây, lúc người đó đến đây thì mới thật sự náo nhiệt.” Mạnh Phát Ảnh nghe Minh phi nói thì ánh mắt lóe lên, nàng liếc mọi người một cái rồi chậm rãi nói từng chữ.

“Ồ, là ai vậy?” Minh phi ngăn người nghi ngờ hỏi, mọi người cũng tò mò nhìn Mạnh Phát Ảnh.

“Thanh Trúc, kêu Tinh nhi lại đây ...” Mạnh Phát Ảnh không trả lời câu hỏi của Minh phi mà quay sang Thanh Trúc nói, nàng cũng chỉ nói là kêu Tinh nhi lại đây chứ không nói là Nhu phi.

“Vâng.” Thanh Trúc cung kính đáp lời rồi lập tức rời đi.

“Ảnh nha đầu, là ai vậy?” Thái hậu không nhin được liền nhíu mày hỏi luôn, “Là Tinh nhi sao? Nếu là Tinh nhi thì cũng không có gì thần bí cả.”

“Không phải Tinh nhi. Hoàng nãi nãi đừng vội, Người sẽ biết liền bây giờ.” Mạnh Phát Ảnh nhìn Thái hậu nhẹ giọng cười nói, nàng vẫn không nói rõ ra, đôi mắt chỉ hơi hướng về phía Nhu phi cười lạnh.

Hoàng thượng chau mày lại, đương nhiên cũng rất nghi hoặc nhưng nghe Mạnh Phát Ảnh nói vậy thì cũng không hỏi gì nữa.

Mà lúc này thân mình Nhu phi giả kia hơi cứng lại một chút, con người cũng trầm xuống, có vẻ như đã đoán được chuyện gì, nhưng đang có Hoàng thượng ở bên cạnh, lại có Hiên Viên Diệp đang ở dưới, nàng ta hơi do dự một chút rồi cũng không có động tĩnh gì nữa.

Ánh mắt tất cả mọi người trong phòng đổ dồn về phía cửa, vì Mạnh Phát Ảnh không cho biết là ai nên họ cũng chỉ có thể chờ người kia đến để nhìn xem là ai mà thôi.

Hiên Viên Diệp ôm tay Mạnh Phát Ảnh, âm thầm nắm thật chặt, hiển nhiên có chút khẩn trương.

Được một lát thì Thanh Trúc trở lại. Nàng ấy đi tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh, trên mặt hiện rõ vẻ kinh ngạc không che dấu, thấp giọng nói, “Vương phi, người đã tới rồi ạ.”. Mà khi nói, ánh mắt nàng ấy theo bản năng cứ nhìn về phía Nhu phi giả kia, ẩn sâu trong con người lại càng lộ thêm vài phần kinh ngạc.

“Được, người đi đỡ người đó vào đi.” Mạnh Phát Ảnh hơi gật đầu thấp giọng nói.

“Rốt cuộc là ai vậy, sao lại thần bí như vậy?” Nhị Vương gia nhìn gương mặt trịnh trọng của Mạnh Phát Ảnh và gương mặt khác thường của Hiên Viên Diệp thì không nhin được lại lên tiếng hỏi.

Mà y lại càng căng mắt nhìn ra phía cửa, chỉ hận không thể đứng lên đi ra ngoài để trực tiếp xem là ai, Hoàng thượng đang ở đây, y đương nhiên không dám tự tiện.

Ngoài cửa phòng, Thanh Trúc và Tinh nhi một bên tả một bên hữu đỡ Nhu phi từ từ tiến vào.

Hiên Viên Tinh đã trang điểm lại cho Nhu phi, cũng thay đổi trang phục cho Nhu phi. Lúc này trên gương mặt Nhu phi có chút ửng hồng, cũng có thêm vài phần sinh động, tuy rằng đã gần bốn mươi tuổi nhưng Nhu phi vẫn rất xinh đẹp, có thể khiến người ta mở mang tầm mắt.

Tất cả mọi người đều trợn mắt lên, gương mặt tỏ vẻ khó tin nhìn về phía nữ tử đang chậm rãi đi vào, rồi lại ào ào kinh sợ.

“Thế là thế nào? Sao lại có những hai Nhu phi vậy?” Minh phi là người đầu tiên hô lên, trong giọng nói đúng là tràn đầy kinh ngạc, thân mình nàng ta còn mang theo vài phần run rẩy.

“Đúng thế, sao lại có hai Nhu phi?” Sau tiếng kêu của nàng ta thì tất cả mọi người cùng đồng thời nhao nhao lên.

“Phát nhi, rốt cuộc là chuyện gì đây?” Hoàng Thái hậu kinh ngạc nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh. Giờ phút này ngay cả Thái hậu cũng hoàn toàn kinh sợ.

Thân mình Hoàng thượng rõ ràng cứng lại, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào người đang đi vào, nháy mắt cũng không dám nháy, dường như e sợ chỉ cần nháy mắt một cái thì người trước mắt sẽ lập tức biến mất.

“Có chuyện gì ư? Chi bằng để cho vị “Nhu phi nương nương” đang ngồi trên kia giải thích đi.” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng nhìn Nhu phi giả, chậm rãi nói từng chữ.

“Diệp nhi, con không được tin bà ta, bà ta nhất định là giả, nhất định là giả. Con không được để bà ta lừa.” Nhu phi giả đột nhiên nhìn Hiên Viên Diệp vội vàng nói, giờ phút này nàng ta không đi cầu Hoàng thượng mà lại đi cầu Hiên Viên Diệp, việc này quả thật có chút kỳ quái khiến cho Mạnh Phát Ảnh không khỏi sửng sốt.

“Bản vương không tin Người chẳng lẽ lại đi tin người sao?” Con người Hiên Viên Diệp lạnh lùng nhìn nàng ta, hần nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ, “Người cho là Bản vương sẽ bỏ qua cho người sao?”

Hiên Viên Diệp vừa nói xong thì tất cả mọi người lại ào lên, đồng loạt hướng ánh nhìn về phía Nhu phi giả mà kêu lên, “Thế nào? Chẳng lẽ kia là Nhu phi giả ư?”

Hoàng thượng đột nhiên đứng lên, thẳng tắp đi về phía Nhu phi rồi đột nhiên ôm nàng vào lòng, ôm thật chặt, đoạn nhẹ giọng nói, “Nhu nhi, có thật là nàng không?”

“Hoàng thượng, là thiếp, là thiếp đây.” Giọng nói của Nhu phi vẫn có chút khàn khàn, cánh tay cũng nhẹ nhàng chạm vào cánh tay Hoàng thượng.

“A, người vừa vào mới là thật, còn người ban đầu là giả.” Nhìn thái độ của Hoàng thượng, trong lòng mọi người đều đã có đáp án, chỉ có điều không ai hiểu được, hai Nhu phi này thật sự rất giống nhau, nếu có đứng chung một chỗ thì cũng không thể phân biệt được.

“Là giả?” Minh phi sửng sốt thì thào, trong đôi mắt ẩn chứa một tia cười tự giễu, rồi có vẻ như đột nhiên minh bạch chuyện gì, nàng ta lại nói nhỏ, “ Thì ra là thế.”

Gương mặt Liễu phi không tỏ vẻ quá kinh ngạc, chỉ có con người đang hướng về phía Hoàng thượng là dường như ẩn hiện điều gì, bàn tay giấu trong tay áo đột nhiên nắm chặt lại.

“Người đem Mẫu phi giấu dưới mặt đất ở trong phòng, thiếu chút nữa đã hại chết Mẫu phi rồi, bản thân mình lại giả trang Mẫu phi để lừa gạt Hoàng thượng, lừa gạt Điện hạ, cho tới giờ người vẫn còn nói như vậy sao? Người cho là Điện hạ sẽ bỏ qua cho người sao?” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng nói từng chữ, trong ánh mắt đang nhìn Nhu phi giả càng tràn đầy thị huyết hàn ý.

Chỉ có điều khi thấy ánh mắt Nhu phi giả nhìn Hiên Viên Diệp thì nàng hơi ngó ra, ánh mắt kia thực sự là ...

“Không có, ta không có, ta không hại Nhu phi, ta không hại Điện hạ, thật sự là không có, Điện hạ, người phải tin ta.” Trong ánh mắt nhìn về phía Hiên Viên Diệp càng lộ rõ vẻ vội vàng khẩn trương. Giờ phút này, Nhu phi giả cũng không phủ nhận mình là giả nữa mà chỉ liều mạng cầu xin Hiên Viên Diệp tin tưởng nàng ta. Nàng ta đã lừa mọi người, còn muốn Hiên Viên Diệp tin tưởng nàng ta nữa, việc này quả thực buồn cười.

Nàng ta thừa nhận bản thân mình là giả, nhưng lại một mực phủ nhận việc hại Nhu phi, hơn nữa, nhìn gương mặt, bộ dạng vội vàng khẩn trương của nàng ta thì có vẻ như ...

Sắc mặt Hiên Viên Diệp càng thêm âm trầm, trong con người đang hít lại càng tăng thêm vài phần lãnh ý.

“Điện hạ, người suy nghĩ chút đi, ta có thể hại người sao? Ngược lại ta đối với người ...” Nhu phi giả nhìn gương mặt lạnh băng của Hiên Viên Diệp thì run sợ một chút rồi lại tiếp tục nói, chỉ có điều lời nói mới được một nửa thì đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt nhìn Hiên Viên Diệp tràn đầy vẻ nồng cháy khác thường.

Mạnh Phát Ảnh nhíu mày lại, nữ nhân này làm cái gì vậy? Nàng ta không phải là ...

Trời ơi, nàng ta rõ ràng giả làm mẫu thân của người ta, tại sao lại ... Thật không biết xấu hổ, hơn nữa, nàng ta giả là mẫu thân người ta thì ít nhất cũng đã bốn mươi tuổi rồi, đây chẳng phải là trâu già thích gặm cỏ non hay sao.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh tràn đầy tức giận, hận không thể một cước đạp chết nữ nhân này, để nàng ta không còn có thể vũ nhục nam nhân của nàng nữa.

Cũng may là giờ phút này mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Hoàng thượng và Nhu phi thật, mà Nhu phi giả thì đứng trước mặt nàng và Hiên Viên Diệp không bao xa nên mọi biểu hiện của nàng ta đã bị nàng và Hiên Viên Diệp chặn đứng lại, không để cho người khác chú ý.

“Người đã lớn tuổi đến vậy rồi mà còn không biết xấu hổ.” Mạnh Phát Ảnh cuối cùng không nhịn được bèn tức giận thấp giọng nói.

“Ta lớn tuổi ư? Ta còn chưa tới hai mươi, so với cái người quái dị như ngươi thì còn tốt hơn nhiều.” Nhu phi giả nhìn gương mặt đen đúa của Mạnh Phát Ảnh rồi lạnh lùng cười nói. Chỉ vì nàng ta muốn đóng giả Nhu phi nên mới uống một loại thuốc để biến vẻ bề ngoài của mình thành già đi như vậy.

Nàng ta lại nhìn về phía Hiên Viên Diệp, ý tứ khác thường hiển hiện trong con ngươi càng thêm rõ ràng, “Điện hạ, ta ...”

Hiên Viên Diệp híp mắt lại rồi lại mở ra một chút, hần vồn phản ứng tương đối chậm với những loại chuyện như thế này nên dường như bây giờ mới có vẻ hiểu ra ý tứ của Nhu phi giả kia. Ánh mắt hắn càng thêm lạnh lẽo, kiếm trong tay cũng giờ lên.

“Thanh Trúc, bịt miệng nàng ta lại.” Mạnh Phát Ảnh nghe xong lời nói của Nhu phi giả thì giật mình, tức giận quay sang nói với Thanh Trúc. NND, thói đời này người không biết xấu hổ thật sự quá nhiều, chưa đến hai mươi thì sao, chưa đến hai mươi còn giả làm mẫu thân người ta, giờ lại còn ...

Lúc này gương mặt Nhu phi giả đã có chút hoảng loạn, vừa rồi vì có màn mời trà nên Hoàng thượng và Nhu phi ngồi cùng nhau ở phía trước, giờ Hoàng thượng đã rời đi, chỉ còn lại một mình Nhu phi giả, những lời nói vừa rồi cũng chẳng có ai khác nghe được.

Thanh Trúc vốn đứng bên cạnh từ nãy cũng đã sớm không nghe nổi nữa, liền lập tức đi tới trước mặt Nhu phi giả. Tay Nhu phi giả nhanh chóng vươn ra thẳng tắp đánh về phía Thanh Trúc.

Có điều, thân mình nàng ta đột nhiên run lên kinh sợ, trên mặt lập tức tràn đầy vẻ kinh ngạc không thể tin được, “Chuyện này, sao có thể ...”

Mọi người nghe thấy náo động lại đổ dồn con mắt về phía bên này, Hoàng thượng cũng ôm Nhu phi đi tới, những người khác cũng lập tức vây xung quanh.

Ánh mắt Liễu phi đang dõi theo Hoàng thượng từ từ dời về phía ly trà trên bàn, bàn tay nắm chặt lại có vẻ như có điều gì che giấu.

“Sao lại không thể? Vừa rồi ngươi đã trúng độc của ta, võ công của ngươi hiện giờ đã bị phế bỏ.” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng cười nói, khóe môi nhếch lên.

Xem ra độc dược của nàng cũng rất lợi hại.

“Không thể nào, làm sao có thể? Ta vừa mới ...” Nhu phi giả lập tức nhìn Mạnh Phát Ảnh, giọng điệu trầm thấp mang vài phần lãnh ý nhưng lại có chút kinh ngạc.

“Thực xin lỗi, vừa rồi ngươi cầm hồng bao của ta, uống trà của ta, sau đó lại chạm vào khăn của ta, trong những thứ đó đều có độc.” Khóe môi Mạnh Phát Ảnh nở ra nụ cười tươi, giọng điệu êm ái thốt ra lại đủ khí thế làm cho Nhu phi giả tức hộc máu. Vì chuyện lần trước, nàng biết chắc chắn Nhu phi giả này biết dùng độc, vì vậy nàng không dám quang minh chính đại hạ độc nàng ta, sợ bị nàng ta phát hiện.

Vì vậy, trước đó nàng đã khổ công sắp xếp xong xuôi hết thảy.

Hồng bao và nước trà vừa rồi nàng có thêm này nọ vào nhưng khi dùng riêng mỗi loại thì sẽ không có độc, hai loại này hợp lại với nhau cũng không có độc. Hồng bao, nước trà dâng cho Hoàng thượng, Thái hậu và Nhu phi đều giống nhau cả.

Nàng nghĩ Nhu phi giả này dù lợi hại thế nào đi nữa cũng không thể cho rằng nàng sẽ hạ độc vào trà và hồng bao của Hoàng thượng và Thái hậu, vì vậy khi thấy trà và hồng bao của Hoàng thượng, Thái hậu và của nàng ta giống y hệt nhau thì sẽ không nghi ngờ gì nữa.

Mẫu chốt chính là cái khăn, trên khăn chỉ dùng một loại hương liệu cực kỳ đặc biệt, cũng không hề có độc, tuy nhiên nếu kết hợp cùng loại thuốc có trên hồng bao và trong trà thì lại thành độc được.

Mà lúc cuối nàng còn chà sát mạnh bàn tay của Nhu phi bằng cái khăn này, nàng ta có muốn cũng không tránh được.

Đương nhiên loại độc được kia cũng không làm chết người, chẳng qua nó chỉ làm cho người ta mất hết nội lực, mất hết võ công mà thôi.

Chỉ cần phế đi võ công của Nhu phi giả thì sẽ dễ dàng đối phó với nàng ta.

Hiện tại, muốn giết Nhu phi giả thì dễ như trở bàn tay, nhưng đương nhiên không thể dễ dàng giết nàng ta được, như vậy thật quá dễ dàng cho nàng ta, hơn nữa, nàng còn muốn thông qua nàng ta để tìm ra kẻ đứng đằng sau.

Mọi người nghe xong lời nói của Mạnh Phát Ảnh thì ào lên kinh sợ. Theo lời nói của nàng thì cả hồng bao, nước trà và chiếc khăn kia đều có độc sao?

Mà Hoàng thượng và Thái hậu cũng đều uống trà, cũng đều chạm vào hồng bao, chính nàng cũng chạm vào cái khăn kia, vậy mà không ai bị làm sao, chỉ có Nhu phi giả là bị trúng độc.

Cách thức hạ độc của nàng cũng thật cao thâm.

Đầu lông mày Nhị Vương gia hơi nhíu lại, khi nhìn về phía nàng thì trong sâu con ngươi càng trộn lẫn cảm xúc phức tạp, y vốn là một vương gia phong lưu ai ai cũng biết, có điều cả đời đi tìm cái đẹp mà sao lại có thể bỏ qua mất người ở trước mắt.

Nhu phi giả giật mình, cuối cùng có vẻ như đã hiểu ra, khóe môi nàng ta lại kéo ra tia cười lạnh, “Xem như ngươi lợi hại.”

Nàng ta hung hăng trừng mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái rồi lập tức chuyển hướng sang Hiên Viên Diệp, giọng điệu khẩn cầu cất lên, “Diệp hạ, ta chưa từng có ý hại ngươi, ta ...”

“Rốt cuộc là ai sai ngươi làm vậy?” Hiên Viên Diệp đột nhiên mở miệng lạnh lùng ngắt lời nàng ta, con ngươi hẩn híp lại.

Tuy rằng giờ phút này hẩn chỉ hận không thể đem nữ nhân kia băm thành vạn mảnh, nhưng hẩn biết không cần vội vàng ra tay tại đây, dù sao hẩn cũng hiểu rõ nếu chỉ có mình nữ nhân này thì không thể nào làm ra được nhiều chuyện như vậy.

Hết thấy mọi chuyện xảy ra ở Nghệ Vương phủ chắc chắn là do mưu kế của nàng ta, nào là cố ý tách hẩn ra, rồi lại cho người lừa Phát nhi tiến cung, nhưng chuyện xảy ra với hội Săn Bảo thì nàng ta tuyệt đối không thể làm được.

Hơn nữa, chắc chắn nàng ta cũng không thể nguy tạo ra bức mật hàm ở biên cương.

Quan trọng nhất là nếu chỉ có nàng ta thì tuyệt đối không thể dễ dàng trà trộn vào Hoàng cung.

Nàng ta và Mẫu phi có thể có bề ngoài giống nhau, nhưng thần thái kia, giọng nói kia thì chắc chắn là do nguy trang bắt chước mà có được, nghĩa là trước khi nàng ta giả trang thành Mẫu phi thì đã ở trong Hoàng cung rồi, vậy trong thời gian đó nàng ta ở chỗ nào trong Hoàng cung?

Vì vậy, nếu trừ bỏ được người kia thì Mẫu phi và Phát nhi mới có thể thực sự an toàn.

Mạnh Phát Ảnh nghe xong lời nói của Hiên Viên Diệp thì cầm lấy tay hẩn, nàng đương nhiên hiểu được tâm tư của hẩn.

Nhị Vương gia vốn đang nhìn Mạnh Phát Ảnh nhưng sau khi nghe lời nói của Hiên Viên Diệp thì đột nhiên hướng về phía Nhu phi giả, hai tròng mắt có vẻ như lóe lên một cái.

Mà Liễu phi vốn từ nãy vẫn ngồi yên một chỗ bỗng hơi động, bàn tay đang cầm chén bóp chặt lại, dường như có chút nước từ trong chén bắn ra ngoài.

Nhu phi giả giật mình nhìn Hiên Viên Diệp, ánh mắt có vẻ có chút do dự, hai tròng mắt hơi buông xuống suy tư một lát rồi lại nâng lên, đôi môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, từ từ nói, “Ta ...”

73. Chương 74

“Ta...” Trong con người Nhu phi giả có chút giãy giụa, cũng có chút sợ hãi, nhất định là đang nghĩ rằng nếu hôm nay nàng khai ra người nọ thì người nọ chắc chắn sẽ không buông tha cho nàng.

Tay Nhu phi giả không ngừng nắm chặt lại, bởi vì võ công của ả đã bị phế hết, thế nên cũng không dùng quá nhiều lực đạo. Nhưng đột nhiên cả người ả ta khẽ run rẩy, sự sợ hãi trong con người cũng càng thêm rõ ràng, có vẻ như đang nghĩ tới một chuyện gì đó cực kì đáng sợ.

Mạnh Phát Ảnh vẫn đứng quan sát nàng ta từ nãy giờ, khi nàng thấy thân thể Nhu phi giả run lên từng chập thì con người nàng hơi lóe lên, nữ nhân này võ công rất cao cường, bình thường luôn hành xử cực kì cẩn thận, nguy trang không để lộ chút sai sót nào, vậy mà lúc này lại lộ ra bộ dáng sợ hãi, có thể thấy được kẻ đứng sau ả ta tuyệt đối là một người cực kì thủ đoạn, ác độc.

Khóe môi cong lên, Mạnh Phát Ảnh từng chữ, từng chữ chậm rãi nói, “Thân phận của người đã bại lộ, võ công cũng đã bị phế, đối với kẻ đó, người đã không còn chút giá trị lợi dụng nào, nếu chiếu theo tính tình tàn nhẫn của y, người nghĩ là y sẽ bỏ qua cho người ư?”

Tuy rằng đến giờ nàng vẫn chưa thể chắc chắn xác định kẻ đó là ai, nhưng Mạnh Phát Ảnh bỗng nghĩ tới một người có khả năng nhất, dễ bị tình nghi nhất – - Thái tử.

Thái tử tàn nhẫn là chuyện người người đều biết, hơn nữa dã tâm của Thái tử cũng vô cùng rõ ràng.

Ả Nhu phi giả khi nghe thấy lời nói của Mạnh Phát Ảnh, đột nhiên ngược mắt lên, nhìn chằm chằm về phía nàng, có thể thấy trong đôi mắt của ả ta toát lên sự kinh ngạc cùng sự sợ hãi không thể nào khống chế được.

Nhìn thấy phản ứng của ả ta, Mạnh Phát Ảnh biết khả năng suy đoán của mình cũng phải đúng đến tám trên mười, rất có khả năng kẻ đó chính là Thái tử.

“Nếu như bây giờ Điện hạ thả người đi, người có thể an toàn ra khỏi Hoàng cung, nhưng người có chắc mình sẽ không rơi vào tay kẻ đó? Đến lúc ấy, kết cục của người như thế nào thì không cần ta nói chắc người cũng đã biết rồi.” Mạnh Phát Ảnh thản nhiên nhìn ả ta, nhếch mép cười lạnh nhìn thân thể ả ta run rẩy không ngừng.

Nàng cố tình dừng lại một lúc, như để ả ta tưởng tượng ra kết cục đáng thương của mình rồi mới dịu giọng nói tiếp, “Nếu như người thành thực khai báo, Điện hạ nhân từ, còn nếu không...” Ý tứ trong lòng của Mạnh Phát Ảnh chính là nếu ả ta có thể phối hợp, thú nhận hết tất cả mọi chuyện thì nàng ta còn có thể thoát khỏi cái chết đau đớn, bởi vì, nàng biết, Hiên Viên Diệp sẽ tuyệt đối không buông tha cho ả ta, ả ta đã dám đem giấu Nhu phi thật ở trong tầng hầm lâu như vậy, thiếu chút nữa hại chết Nhu phi thật, Hiên Viên Diệp há có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?

“Nếu ta nói ra tất cả, thì người sẽ tha thứ cho ta chứ? Người sẽ...” Thế nhưng không đợi Mạnh Phát Ảnh nói tiếp, ả ta vội vàng chuyển hướng về phía Hiên Viên Diệp, trong đôi mắt vốn tràn đầy sự sợ hãi nay đột nhiên hiện lên chút khác thường, giọng nói trong nháy mắt cũng trở nên mềm nhẹ.

Ngay khi nói đến “Người sẽ..”, ả ta bỗng ngấp ngừng, vẻ mặt cũng biến hóa khiến cho người ta không khó để hiểu được ý của ả ta.

Mạnh Phát Ảnh trợn trừng hai mắt, nữ nhân này thật không còn biết xấu hổ là gì nữa ư, ả ta vẫn còn dám muốn Hiên Viên Diệp tha thứ cho ả ta, hơn nữa, ả ta lại còn muốn...

Cho dù tuổi thật của ả ta chưa tới hai mươi đi chăng nữa, nhưng ả ta đã giả làm mẫu thân của Hiên Viên Diệp lâu như vậy, hơn nữa, nhất định là đã cùng Hoàng thượng làm chuyện phu thê, vậy mà bây giờ ả ta lại không biết xấu hổ đưa ra yêu cầu như thế.

Thật không biết nàng ta có còn dây thần kinh xấu hổ không nữa, lần đầu tiên nàng được nhìn thấy một nữ nhân mặt dày vô địch thiên hạ như thế này.

Mạnh Phát Ảnh chăm chăm nhìn ả ta, hoàn toàn không biết nói gì cả.

“Người đúng là loại nữ nhân không biết xấu hổ, còn muốn làm gì?” Nhị vương gia nghe thấy lời nói của ả ta, cũng không nhịn được kinh hô ra tiếng, sững sờ nhìn ả, trong ánh mắt cũng mang theo sự khinh bỉ.

Hoàng Thượng ôm chặt lấy bờ vai Nhu phi thật, từ này giờ hai trông mắt vẫn dịu dàng nhìn Nhu phi, lúc này trong ánh mắt lại có thêm vài phần phức tạp.

Liều Phi vẫn đang ngồi im một chỗ, từ từ bưng chén trà vẫn đang nắm chặt trong tay lên, có vẻ như định uống, nhưng bàn tay có chút run rẩy khiến nước trà trong chén bắn tung tóe ra bàn. Vì vậy nàng ta vội vàng đặt tay lên trên mặt bàn.

Tay cùng ống tay áo hoàn toàn che đi vệt nước trên bàn.

Con người nàng ta theo bản năng lại nhìn về phía Hoàng thượng, khi nhìn thấy Hoàng Thượng đang thương tiếc ôm lấy Nhu phi thì ánh mắt hẳn lên sự đổ kỵ, mặc kệ nước dính trên bàn dính vào tay, nàng ta hơi vẩy nhẹ một chút, sau đó mới bưng chén trà lên, uống một hớp đến cạn chén trà.

“Điện hạ, ta chưa từng làm hại người, ta tiến cung giả làm Nhu phi nương nương đã ba năm, ta dám khẳng định rằng trong hai năm đầu, tuyệt đối không ai hoài nghi, ngay cả Hoàng Thượng thường xuyên ở lại Nhu Tâm cung, cũng không hề phát hiện ra bất kì điều khác thường nào, “ Hơi dừng lại một chút, ả ta neho mắt nhìn Hoàng Thượng, ý tứ vô cùng rõ ràng.

Hoàng thượng híp mắt lại, dùng ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng trừng ả ta, giận dữ gầm lên, “Người còn dám nói.”

Mà Nhu phi đang bị Hoàng Thượng ôm ở trong ngực nghe vậy, cả người bỗng cứng đờ, hai hàng lông mi dài từ từ buông xuống, che dấu tất cả cảm xúc trong đôi mắt.

Hoàng Thượng cảm nhận được sự khác thường của người trong lòng, vội vã ôm Nhu phi chặt hơn, nói khẽ: “Nhu nhi, trầm thực xin lỗi nàng, trầm đã khiến nàng chịu khổ.”

Nhu phi vẫn không biểu lộ chút cảm xúc nào, tuy thân thể có buông lỏng một chút nhưng sau đó lại hơi rụt thân mình lại.

Ả Nhu phi giả lại dùng ánh mắt tha thiết nhìn Hiên Viên Diệp, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, tiếp tục nói, “Nếu ta muốn hại Điện hạ vậy thì trong hai năm ấy ta có rất nhiều cơ hội, đặc biệt khi ta vừa dịch dung thành Nhu phi nương nương, Điện hạ còn ôm ta...” Con người của ả ta lóe lóe, trên mặt mang theo sự say mê, “Lần đó ta bị té xỉu ở phía sau hoa viên, chính Điện hạ đã ôm ta trở lại Nhu Tâm Cung, khi đó, thật ra ta chỉ giả bộ mà thôi, nếu ta thực sự muốn làm hại người, ta hoàn toàn có cơ hội xuống tay, nhưng ta đã không làm như vậy, cũng là bởi vì...”

Ả ta nhẹ giọng kể lại, trên mặt tuy có chút sợ hãi, nhưng lại không thấy nửa điểm hối hận. Dù ả ta biết nếu để kẻ đó biết thì tuyệt đối sẽ không buông tha ả, nhưng ả cứ một lần lại một lần vi phạm ý tứ của kẻ đó. Mục đích của kẻ đó cho ả vào cung chính là tìm cơ hội để giết Hiên Viên Diệp. Nhưng thật không ngờ, ngay ngày đầu ả ta tiến cung, khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp thì trái tim đã bị mất phương hướng...

Sắc mặt Hiên Viên Diệp đột nhiên trầm xuống, thậm chí hoàn toàn biến thành đen, bàn tay vì tức giận mà nắm chặt lại. Mạnh Phát Ảnh chán nản nhìn ả ta, nữ nhân này còn không biết xấu hổ mà nói ra.

Ả ta nhìn thấy biểu tình của Hiên Viên Diệp càng lúc càng trở nên lạnh lùng, sau đó nhìn về phía Nhu phi thật, lại nói, “Ta thậm chí không giết Nhu phi nương nương, ta biết, nếu Nhu phi nương nương chết đi thì thân phận của ta sẽ càng được đảm bảo, kể cả có người hoài nghi thì cũng không có chứng cứ, dù sao khuôn mặt này của ta cùng Nhu phi nương nương thật sự rất giống, rất giống, sau khi dùng được tăng tuổi lại càng không thể tìm ra điểm khác biệt. Nhưng ta vẫn mạo hiểm làm trái ý kẻ đó, để lại Nhu phi nương nương, ta làm như vậy, chỉ là vì Điện hạ.” Nàng thật sự vì Hiên Viên Diệp có thể làm mọi chuyện, thậm chí còn vì Hiên Viên Diệp thu xếp buổi tuyển chọn phi, thứ nhất là vì tin tưởng Hiên Viên Diệp, thứ hai cũng là vì Hiên Viên Diệp chưa từng chạm qua bất kì một nữ nhân nào, thế nên, nàng sợ Hiên Viên Diệp có vấn đề

khó nói, vì thế không hề lo lắng mà thu xếp buổi tuyển chọn phi. Vả lại nàng cũng chỉ hy vọng có thể ở bên Hiên Viên Diệp, dù chỉ đứng ở nơi xa nhìn hắt cũng đủ thỏa mãn rồi. Tuy nhiên khi nàng nhìn thấy Hiên Viên Diệp thật sự động tình với Mạnh Phát Ảnh, lại...

Mạnh Phát Ảnh giật mình, ả ta nói rất đúng, nếu Nhu phi thật chết thì dù Hiên Viên Diệp có hoài nghi cũng không có chứng cứ để chứng minh, bởi vì khuôn mặt kia quả thật là rất giống Nhu phi, lúc này hai người cùng đứng ở đây cũng không thể nhìn ra quá nhiều bất đồng.

Nói vậy, lúc trước khi kẻ đó cho nàng vào cung, nhất định là muốn ả ta giết Nhu phi, sau đó nghĩ biện pháp giết chết Hiên Viên Diệp, nhưng lại không ngờ rằng ả ta lại nảy sinh tình cảm trước Hiên Viên Diệp. Có thể nói ả ta là một quân cơ thất bại của kẻ đó.

Khó trách vì sao ả Nhu phi giả này không ngừng tạo ra những mâu thuẫn giữa nàng cùng Hiên Viên Diệp, còn nghĩ cách kéo nàng vào tử địa.

“Người thành thực khai báo, bổn vương sẽ niệm tình xử lý.” Hiên Viên Diệp nhíu mày lại, nghĩ đến lời nói của ả ta cũng không phải là không có lý, nếu ả ta thật sự làm theo ý của kẻ đó thì e rằng lúc này mẫu phi đã không còn ở nhân thế. Huống chi ả ta cũng chỉ là quân cơ bị lợi dụng, không thể kháng cự được.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, nhưng nhanh chóng hiểu được tâm tư của Hiên Viên Diệp tâm tư, tuy nữ nhân này đã gây nên rất nhiều chuyện, nhưng kỳ thực, nữ nhân này cũng là người rất đáng thương.

Cũng bởi có khuôn mặt giống y như đức Nhu phi cho nên mới bị người ta chú ý, bị người ta lợi dụng, việc này cũng không phải là việc ả ta muốn.

“Điện hạ có thể để ta ở lại bên người sao, ta chẳng sợ làm nô tỳ, ta chỉ cần có thể lưu lại bên cạnh Điện hạ, ta...” Đôi mắt ả ta thẳng tắp nhìn về phía Hiên Viên Diệp, trong giọng nói mềm nhẹ mang thêm vài phần hi vọng, thấp giọng khẩn cầu, có thể nói là ả ta đang muốn ra điều kiện với Hiên Viên Diệp.

Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn sửng sốt, nữ nhân này, thật đúng là biết tìm thời cơ, ả ta biết lợi dụng điều này để ra điều kiện với Hiên Viên Diệp. Có lẽ vì ả ta biết rõ rằng giờ phút này Hiên Viên Diệp hận không thể sớm tìm ra kẻ đứng sau lưng ả để báo thù cho Nhu phi, hơn nữa cũng chỉ khi bắt được kẻ đó thì về sau bọn họ mới có thể bình an.

Mà nữ nhân này, chính là nhìn đúng suy nghĩ này trong lòng Hiên Viên Diệp nên muốn mượn cơ hội này ở lại bên người hắt.

Hai tròng mắt nàng co chút lo lắng nhìn về phía Hiên Viên Diệp, hắt...

“Không có khả năng.” Hiên Viên Diệp nhíu mày lại, bạc môi khẽ mở, từng chữ, từng chữ chậm rãi nói, giọng nói lạnh đậm không mang theo nửa điểm do dự.

Lưu ả ta lại bên người ư? Điều này thật sự là quá buồn cười, cho dù ả ta bị người khác sai khiến nhưng lòng dạ thì luôn hướng về hắt, hắt cũng sẽ không thể nào giữ một nữ nhân như vậy ở bên người.

Bên người hắt, chỉ cần một nữ nhân là đủ rồi.

“Nói hay không nói thì tùy người, muốn ra điều kiện trước mặt bổn vương sao, người còn không có tư cách đó.” Hiên Viên Diệp lạnh lùng nói, trong giọng nói không hề có chút lưu tình nào.

Hắt tình nguyện tổn sức đi thăm dò để tìm ra kẻ đó, dù biết sau sự kiện này kẻ đó sẽ càng che giấu cẩn thận hơn, việc thăm dò sẽ càng khó khăn hơn.

Ả Nhu phi giả giật mình, trên mặt không giấu nổi sự thất vọng, ánh mắt mang theo hơi nước mơ hồ, hơi hơi lắc đầu, tự giễu cười nói, “A, đáng nhẽ ta nên biết sớm điều này, đáng nhẽ nên biết sớm...” Cả người càng run rẩy dữ dội hơn, biểu tình vô cùng hoảng hốt.

Đưa mắt nhìn Hiên Viên Diệp, trong đôi mắt ả ta mang theo sự bối rối nhưng vẫn cố nở nụ cười thật xán lạn, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, chậm rãi nói, “Người đối với ta vô tình, nhưng chung quy ta không thể nào bỏ qua tình cảm đối với người, mà thôi, ta sẽ nói cho người biết kẻ đứng sau ta là ai, ai bảo ta cố tình động tâm...”

Mạnh Phát Ảnh thực sự kinh sợ, nữ nhân này quả thật rất yêu Hiên Viên Diệp, yêu đến điên cuồng mất rồi.

“Nói đi.” Hiên Viên Diệp chau mày, thản nhiên nói, tuy giọng nói vẫn lạnh như băng như cũ, nhưng sự ngoan tuyệt đã nhạt dần.

Ả ta giật mình, nụ cười trên mặt từ từ biến mất, dù trong đôi mắt vẫn không che giấu được sự sợ hãi, nhưng vẫn cố thở ra một hơi, mở miệng nói, “Kẻ đó thật ra là...”

Thế nhưng khi nói đến chỗ này, lời của ả ta bỗng nhiên nghẹn lại, hai mắt trợn lên, miệng mở lớn, nhưng không thể nào phát ra được âm thanh.

Lập tức cả người ngã nhào xuống mặt đất, một bàn tay hung hăng tóm lấy cổ của mình. Gương mặt toát lên sự thống khổ khiến gương mặt tuyệt mỹ trở nên vằn vẹo. Đột nhiên, chỉ trong nháy mắt, sắc mặt ả ta biến thành màu đen.

“Sao thế này? Sao thế này?” Mọi người hoảng hốt kinh hô, chỉ thấy ả ta lăn lộn đau đớn trên mặt đất, vì thế ào ào lui về phía sau.

“Thật... Độc..” Ả ta lăn trên mặt đất, bàn tay vẫn gắt gao tóm lấy cổ mình, giận dữ phun ra hai chữ, dùng sức mở lớn mắt nhìn một ai đó đang đứng ở trong đại sảnh.

Có lẽ vì quá đau đớn nên cả thân thể bỗng co rút liên tục, hai mắt nhìn chằm chằm ai đó cũng thu trở về.

“Kẻ đứng đằng sau ngươi rốt cuộc là ai?” Hiên Viên Diệp nhìn thấy bộ dáng khổ sở của ả ta, cũng không khỏi kinh sợ, lại lạnh giọng hỏi, cũng định đi đến gần ả ta để điểm tướng điểm huyết đạo không chế độc trên người nàng ta.

“Đừng, đừng tới gần nàng ta.” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên hô lên, bởi vì, nàng nhìn thấy những chỗ ả ta vừa mới lăn lộn qua có mùi thối rửa.

Hiên Viên Diệp nghe vậy bèn dừng lại, nhìn chằm chằm ả, hai mắt híp lại tỏa ra hàn ý, lạnh lùng nói, “Cẩn cốt tẩn.”

Thật sự đủ ngoan độc, không ngờ ả ta lại trúng phải loại độc tàn nhẫn này, người bị trúng loại độc này sẽ cảm thấy toàn thân đau đớn đến chết đi sống lại, sau đó da thịt sẽ hóa thành nước mủ, cuối cùng ngay cả xương cốt cũng sẽ không còn.

“A, a!” Miệng của ả ta mở lớn, dường như là muốn liều mạng hô to, nhưng lại không thể tạo ra thanh âm, mà giờ khắc này, làn da trên mặt đã bị hư thối hơn nữa, không còn nhìn thấy dung mạo tuyệt thế lúc trước nữa, chỉ còn lại bộ dạng khủng bố khiến người ta kinh hãi.

Da trên người cũng bắt đầu hư thối, bàn tay đang gắt gao tóm lấy cổ cũng bắt đầu chảy ra nước mủ.

“Hơn nữa, loại độc chất này nếu ai chạm vào thì cũng sẽ bị như nàng ta.” Hiên Viên Diệp vội vàng ôm lấy Mạnh Phát Ảnh lui về phía sau mấy bước, đồng thời cũng phân phó mọi người đưa Thái hậu đến nơi khác.

Cho dù Mạnh Phát Ảnh là người có lá gan lớn thì lúc này hoàn toàn hoảng sợ. Còn Thái hậu đứng ở bên người nàng thì cả người không nhịn được run rẩy, ở trong Hoàng cung này, giết người diệt khẩu là chuyện rất bình thường, Thái hậu ở trong Cung nhiều năm như vậy, chỉ sợ đã từng thấy không ít, vậy mà lúc này lại hoàn toàn bị giật mình.

Mọi người nghe thấy lời nói của Hiên Viên Diệp thì đều hoảng hốt lùi về phía sau, trong lúc hỗn loạn còn xô đẩy mấy chiếc bàn phía sau.

Mà Hoàng Thượng cũng ôm lấy Nhu phi đang phát run, khẩn trương lui về phía sau.

Còn những vị phi tử nhất gan thì khỏi phải nói, không ngừng phát ra tiếng la hét chói tai, nhất thời, cả gian đại sảnh trở nên rối loạn.

Minh phi ngu ngơ đứng phía sau, dù bị mấy vị phi tử đẩy vài cái nhưng dường như vẫn chưa lấy lại được tinh thần, vẫn đứng im không nhúc nhích ở một chỗ, trong đôi mắt không che dấu được sự sợ hãi, bàng hoàng.

Mãi đến khi Hiên Viên phạm tội vàng kéo nàng ta qua, nhẹ nhàng vỗ ở sau lưng nàng ta mấy cái thì nàng ta mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, “A, a!” Lập tức nhón nháo gào lên.

Nhị vương gia mặc dù là nam tử, cũng là người biết võ công, nhưng lúc này cả người cũng cứng đờ, hoảng hốt lùi về sau, lại nhìn thấy Liễu Phi vẫn sững sờ đứng đó bèn dùng sức lôi nàng ta cách xa khỏi chỗ cũ.

“Liễu Phi nương nương, nên đứng xa ra một chút đi.” Nhị vương gia nhìn thấy Liễu Phi từ từ chuyển mắt nhìn về phía y, thấp giọng giải thích.

Ánh mắt Liễu Phi có chút thần thờ, hơi gật gật đầu.

Lúc này ả Nhu phi giả không còn lặn lộn trên mặt đất nữa, có lẽ là không còn có bao nhiêu sức lực nữa, mà giờ khắc này, cả người ả ta trông vô cùng thê thảm, chính là, ngón tay ả ta lại hơi cử động, có vẻ muốn viết cái gì đó trên mặt đất, thế nhưng sau khi động đậy được vài cái lại không có phản ứng nữa, đồng thời, cả người ả cũng không còn cử động nữa.

Sau đó, trước ánh nhìn sợ hãi của tất cả mọi người, cả người tan ra, ngay cả xương cốt cũng không còn một mảnh, rõ ràng vừa nãy vẫn còn là một con người, vậy mà chỉ trong nháy mắt ngắn ngủn, bỗng tan biến trong hư không.

Vừa rồi hiển nhiên là Nhu phi giả thực sự muốn viết chữ gì đó, chỉ tiếc vẫn chưa viết xong, mà máu loãng vừa rồi tan ra khiến cho dấu vết kia càng trở nên mơ hồ, căn bản là không thể nhìn ra được chữ gì cái gì tự, chỉ mơ hồ còn có thể nhận ra đó là một hoành tự (một nét ngang).

Có rất nhiều chữ bắt đầu từ hoành tự, đương nhiên chữ thái tử cũng bắt đầu bởi hoành tự.

“Sao đột nhiên lại trúng độc được?” Mạnh Phát Ảnh dựa sát vào lòng Hiên Viên Diệp, thân mình hơi run rẩy, thấp giọng hỏi, lúc trước Nhu phi giả vẫn còn rất khỏe mạnh cơ mà, làm sao có thể đột nhiên trúng độc.

“Loại độc chất này có hai loại, một loại là đã ăn vào từ rất lâu rồi, cũng sẽ không có bất kỳ khác thường nào, chỉ cần định kỳ dùng giải được thì sẽ không độc phát, thế nên người trên giang hồ thường dùng loại độc chất này để khống chế người khác. Còn loại thứ hai là chỉ cần dính vào một chút, sẽ lập tức phát tác. Tuy nhiên khi hai loại độc này phát tác thì biểu hiện đều giống nhau, thế nên bốn vương cũng không thể xác định được rốt cuộc là nàng ra trúng độc từ lúc trước, hay là vừa mới trúng độc.” Hiên Viên Diệp hít một hơi, lạnh lùng nói, thế nhưng trong lúc nói cũng đưa mắt quét qua những người đang đứng trong đại sảnh.

“Nhưng vừa rồi nàng ta cũng không nói rằng bản thân mình đã trúng độc, đúng không?” Mạnh Phát Ảnh mở to mắt, lập tức nói ra suy nghĩ trong lòng, nếu nữ nhân kia đã sớm trúng độc thì nhất định sẽ nói ra để có thể chiếm được sự cảm thông từ Hiên Viên Diệp.

Dù sao, nếu nàng ta nói người khác đã dùng loại độc này để khống chế nàng ta, thì những tội lỗi nàng ta phạm phải sẽ được giảm bớt đi rất nhiều, vậy mà vừa rồi nàng ta không hề nhắc tới, chuyện quan trọng như vậy, nàng ta sao có thể nào quên mất được?

“Hơn nữa nếu nàng ta trúng độc từ trước thì cũng không thể nào phát tác đúng lúc như vậy được, trước lời nói không phát tác, giữa lời nói cũng không, bỗng phát tác đúng lúc quan trọng nói ra tên kẻ đó.” Sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy được, thế nên nàng cảm thấy khả năng nàng ta vừa mới trúng độc là rất lớn.

“Bốn vương cũng đã nghe nói qua về loại độc chất này, loại độc này bình thường dùng nội lực để khống chế, nàng vừa mới nói đã phé võ công của nàng ta, vì thế có khả năng khiến độc trong người nàng ta bị dẫn phát.” Đứng ở sau Mạnh Phát Ảnh, nhị vương gia đột nhiên mở miệng nói, biểu tình ngưng trọng.

Ngẫm nghĩ một chút, y lại nói tiếp, “Hơn nữa, vừa rồi chúng ta đều đứng ở đây, những người cách nàng ta gần nhất trừ bỏ phụ vương, bốn vương cùng Bát đệ thì còn lại đều là nữ nhân hậu cung, ai có năng lực ngang nhiên ở trước mặt chúng ta hạ độc mà không bị phát hiện đây?”

“Người nhìn lại những nữ nhân này xem, tất cả đều sợ chết khiếp, sao có lá gan hạ độc sao, huống chi loại độc âm ngoan như thế này chỉ sợ trong Hoàng cung không có khả năng có, Thái y quán cũng sẽ không có.” Nhị vương gia nhìn lướt qua trong những nữ nhân trong đại sảnh, bình tĩnh nói ra.

Mạnh Phát Ảnh cũng quét mắt nhìn những nữ nhân ở đây, có những cung nữ sợ hãi co rúm, núp ở góc tường, cũng có những phi tử vẫn đang trong cơn bàng hoàng cũng cùng đứng một chỗ với đám cung nữ.

Minh phi bị Hiên Viên phàm ôm ở trong ngực, vẫn không ngừng run rẩy.

Mà Liễu Phi đứng ở phía sau nhị vương gia cũng mang vẻ mặt ngơ ngác, dường như là bị dọa đến choáng váng.

“Hoặc là nàng hoài nghi bốn vương cùng Bát đệ.” Nhị vương gia lại liếc mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh, thần nhiên nói nhưng trong thanh âm cũng ẩn ẩn vài phần giận dữ.

Quả thật lúc này, Mạnh Phát Ảnh muốn nói rằng hiện tại, chỉ trừ bỏ Thái hậu cùng Hiên Viên Diệp, nàng hoài nghi tất cả mọi người, nhưng đương nhiên là những điều này nàng không thể dễ dàng nói ra khỏi miệng.

“Nhị vương gia sao phải tức giận như vậy, việc gì cũng đều phải có chứng cứ, sự thật còn hơn hùng biện, không phải sao?” Mạnh Phát Ảnh lơ đãng nhìn về phía y, khóe môi nở nụ cười lạnh, từng chữ, từng chữ chậm rãi nói.

Nhị vương gia hơi giật mình, nhưng cũng không còn tức giận, ngược lại lại mỉm cười nhìn nàng, “Không sai, sự thật còn hơn hùng biện, bất kể là thế nào, đúng là mọi người ở đây đều nằm trong hiểm nghi, vậy hãy để cho người lục soát trên người một chút đi. Bốn vương không để ý đến việc kiểm tra bốn vương đầu tiên, để chứng minh bốn vương trong sạch.”

Kiểm tra thì nhất định là phải làm rồi, thế nhưng nếu Nhu phi giả quả thật vừa mới bị người hạ độc thì chỉ sợ cũng không dễ dàng tra ra được.

Có thể không thêm đặt bọn họ vào mắt, tùy ý hạ độc mà không bị phát hiện lại há có thể dễ dàng để cho người ta tra ra sơ hở ư ?

“Điều Ngự Lâm quân đến điều tra.” Hoàng thượng trừng mắt nhìn nhị vương gia, lạnh giọng nói.

Nhị vương gia giật khóe môi, dường như đang cười lạnh tự giễu chính mình.

Ngự Lâm quân rất nhanh đã tới, tỉ mỉ điều tra gần nửa canh giờ, thậm chí tất cả phi tử trong viện cũng đều điều tra, nhưng lại không phát hiện ra bất cứ điều gì.

Kết quả như thế Mạnh Phát Ảnh từ sớm đã nghĩ đến, nhưng trong lòng vẫn có chút thất vọng, mà cùng với sự thất vọng lại nảy sinh chút sợ hãi, sự tình cứ phát triển thế này, nàng càng cảm nhận được sự đáng sợ của kẻ đứng sau Nhu phi giả.

“Lúc này đã có thể bỏ đi hòa nghị của Thất vương phi rồi chứ?” Nhị vương gia lại nhìn chằm chằm Mạnh Phát Ảnh, khẽ mở miệng nói, chính là giờ phút này trong thanh âm có vẻ như có vài phần khác thường, có vẻ như có vài phần mất mát, lại tựa hồ ẩn ẩn ít nhiều mong chờ.

“Tất cả lui hết đi.” Hoàng Thượng lại trừng mắt nhìn Nhị vương gia, sau đó lạnh lùng ra lệnh, có thể nhìn ra rằng Hoàng Thượng một chút cũng không thích vị nhị vương gia, có lẽ cũng dễ hiểu thôi, vị vương gia này bình thường chỉ biết trầm mê trong hương son nơi lầu xanh, làm sao có thể nhận được sự coi trọng của Hoàng thượng.

Trải qua chuyện mới vừa, mọi người ai cũng rơi vào tâm trạng hoảng loạn, đặc biệt khi nhìn thấy vũng máu Nhu phi giả lưu lại sau khi tan biến đi cả đám không nhận được run rẩy.

Lúc này vừa nghe thấy mệnh lệnh của Hoàng thượng, bèn vội vàng hành lễ, nhanh chóng rời đi như có ma đuổi đằng sau.

Nhị vương gia lại liếc mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh, sau đó mới xoay người rời đi.

Hiên Viên Phàm cũng ôm lấy Minh phi vẫn toàn thân phát run như cũ rời đi.

Mà Liễu Phi có vẻ như vẫn chưa lấy lại tinh thần, chỉ như loáng thoáng nghe thấy mệnh lệnh của Hoàng thượng, lại nhìn thấy tất cả mọi người rời đi, cũng theo bản năng muốn rời khỏi, ngơ ngẩn đi thẳng về phía trước, hồn nhiên không phát hiện ra phía trước chính là vũng máu.

“Người làm cái gì vậy?” Ngay tại khi nàng ta sắp bước lên vũng máu loang thì Hoàng thượng nhìn thấy, khẽ nhíu mày, nhanh chóng giữ nàng ta lại, gấp giọng nói.

Liều Phi nhiều năm ở trong Cung đều là người ít biểu lộ ra cảm xúc, lúc nào cũng yên lặng ở trong viện của mình, rất ít khi tranh giành với người khác.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng!” Liều Phi bị Hoàng Thượng lôi kéo, thiếu chút nữa té ngã, bắt quá rốt cục cũng hồi phục lại thần trí, bỗng nhào vào bả vai của Hoàng thượng, run rẩy khóc lớn lên.

Nhu phi ngẩn người, hai mắt hơi hơi buông xuống, trong mắt xẹt qua một chút ảm đạm, nhưng cũng không nói gì thêm. Từ ngày nàng tiến cung đã biết rằng, nam nhân này, không có khả năng chỉ thuộc về nàng. Tuy nhiên trước kia, Hoàng Thượng cực kì cưng chiều nàng, che chở nàng.

Vì thế nhiều năm như vậy, nàng cất dấu sự đau xót vào trong lòng, nghĩ rằng chỉ cần đơn giản khoái hoạt, chỉ cần người khác không chọc tới nàng, không gây thương tổn đến nàng cùng nhi tử của nàng thì những chuyện khác, nàng sẽ không đi so đo, nhưng thật không ngờ, lại xảy ra chuyện hoán đổi thật giả này.

Nghĩ tới nam nhân này, nam nhân mà bản thân mình khắc sâu yêu thương, không biết là từ lúc nào mới phát hiện ra nữ nhân kia giả mạo.

Hắn cùng với nàng nhiều năm là phu thê, cùng giường chung gối lâu như vậy, nếu là trong lòng thật sự yêu nàng, thì đã sớm phát hiện ra nữ nhân kia là giả ngay từ đầu, nhưng nàng ở trong mật thất kia đợi chờ 3 năm, nếu không phải Diệp nhi cùng Phất nhi phát hiện ra cứu nàng thì chỉ sợ nàng sẽ vẫn còn phải ở lại trong đó, phải chăng sẽ ở đến tận ngày nàng đoạn khí ra đi mà nam nhân kia cũng không hề hay biết ?

Nghĩ đến đây, đôi tay đang ôm lấy Hoàng thượng cũng hơi nới lỏng một chút, một nam nhân chân chính yêu người, sao có thể không biết người biến mất ba năm, sao có thể ôm một nữ nhân khác cùng giường ngủ chung ?

Hơn nữa như nữ nhân kia đã nói trong hai năm hắn đều không phát hiện ra điều gì khác thường, cho dù nữ nhân kia có dung mạo giống nàng, nhưng chẳng lẽ thân thể cũng sẽ hoàn toàn giống nhau sao? Cảm giác khi ôm cũng sẽ hoàn toàn giống nhau sao? Có khả năng đó sao?

Nếu đổi lại chuyện tình hôm nay là Phất nhi, nàng tin tưởng, Diệp nhi tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh, tuyệt đối sẽ không.

Nhất định ngay từ đầu Diệp nhi đã có thể phát hiện ra có người giả mạo, sau đó sẽ phát điên lên đi tìm Phất nhi, nhi tử của nàng, nàng hiểu rất rõ, một khi đã động tình sẽ toàn tâm toàn ý, nghĩa vô phản cố*, đây cũng là tư tưởng mà từ nhỏ nàng đã giáo huấn cho nó biết.

* nghĩa vô phản cố : làm việc nghĩa không được chùn bước; đạo nghĩa không cho phép chùn bước

Nhưng Hoàng Thượng thì chỉ sợ...

Hoàng Thượng cảm nhận được sự khác thường của nàng, hơi sững sốt một chút, sau đó mới đẩy Liều Phi ra, phân phó một cung nữ ở bên cạnh, “Đưa Liều Phi nương nương hồi cung.”

Hoàng thượng nhanh chóng ôm lấy Nhu phi, nở nụ cười khế, thấp giọng nói, “Khiến nàng chịu khổ nhiều năm như vậy, trăm đưa nàng trở về.” Giọng nói của Hoàng thượng vô cùng mềm nhẹ.

Liều Phi chợt cứng người, nhưng cũng không nói cái gì nữa, cúi đầu hành lễ, sau đó từ từ xoay người rời đi.

“Được.” Nhu phi hơi gật đầu đáp lời, Hoàng thượng rất sủng ái nàng, điểm này nàng đã sớm biết, nhưng nàng rất cuộc cũng hiểu rõ, đó không phải là yêu thật sự, yêu chân thành.

Nàng vốn cho rằng chỉ cần nàng chịu đựng thì sẽ có một ngày, hắn sẽ chân chính yêu nàng, nhưng hiện tại, nàng lại phát hiện ra là ý tưởng của nàng có vẻ như quá đối buồn cười.

Trước kia, nàng bởi vì nghĩ rằng sự sủng ái của hắn sẽ khiến cho nàng có thể vui vẻ phối hợp biến mình thành người giản đơn, không so đo nhưng hiện tại, sau khi trải qua sự kiện lần này, nàng lại phát hiện ra rằng có lẽ cả điểm này mình cũng không thể làm được nữa rồi.

Về sau, nàng sẽ không tiếp tục hy vọng xa vời nữa, về sau trong lòng nàng chỉ còn nhi tử của nàng, chỉ cần Diệp nhi bình an là tốt rồi, đương nhiên, còn cả đứa nhỏ Phất nhi kia nữa.

Nàng thật sự không ngờ Diệp nhi sẽ lấy Phất nhi. Có lẽ có một số việc đã sớm được ông trời an bài từ trước.

Hoàng Thượng hoàn toàn không hiểu được tâm tư của nàng, chỉ ôm lấy nàng, hồi Nhu Tâm cung.

Khi Hiên Viên Diệp nhìn về phía Nhu phi, trong con ngươi hiện lên cảm xúc phức tạp, vừa mới nữ nhân kia đã nói, nàng giả trang làm mẫu phi đã ba năm, sự kiện nàng ta nói cách đây ba năm, hắn vẫn còn nhớ, lúc ấy, nàng ta đột nhiên té xỉu, là hắn ôm nàng quay trở về Nhu tâm cung nghỉ ngơi, lúc ấy, bởi vì trong lòng quá lo lắng nên căn bản cũng không chú ý tới những chuyện khác, mà ngày hôm sau, ở Nam Man phát sinh náo động, hắn được phái đi bình ổn nơi đó, thẳng đến hai năm sau mới trở về, sau khi trở về, hắn mới phát hiện ra sự khác thường, bắt đầu có chút hoài nghi.

Hắn đã cùng phụ vương mật đàm chuyện đó, nhưng lúc ấy phụ vương tựa hồ như không phát hiện ra điều gì khác thường cả, hoặc là đối với phụ vương mà nói, mẫu phi chỉ là một nữ nhân giống như vô số nữ nhân khác trong hậu cung, nhưng đối với hắn mẫu thân là duy nhất.

Trong mắt người khác, mẫu phi là người đơn thuần đến ngốc nghếch, nhưng chỉ có hắn biết, mẫu phi có một viên Thất Xảo Linh Lung tâm đưa cho hắn, viên thuốc này không những khiến người ta thông tuệ, còn có thể hóa giải tất cả nguy hiểm, bằng không, cũng sẽ không thể nào bảo hộ hắn được tốt như vậy, có thể làm cho hắn thuận lợi lớn lên.

Chính vì vậy, giờ phút này, hắn có thể đoán được tâm tư của mẫu phi, tâm đột nhiên như bị một cái gì đó hung hăng kéo lấy khiến hắn cảm thấy đau đớn thay mẫu thân mình.

“Phụ vương.” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên hô lên một tiếng, Hoàng Thượng hơi dừng bước lại, nghi ngờ nhìn phía nàng, mà Hiên Viên Diệp Diệp có chút kinh sợ, không hiểu nàng định làm gì, ánh mắt khi nhìn nàng cũng mang theo vài phần khẩn trương.

“Phát nhi muốn hỏi Người một chút, Lan Mai hiện tại như thế nào?” Lan Mai vào hôm yến tiệc đã bị Hoàng Thượng mang đi xử lý, vì thế về sau nàng cũng không định nhúng tay hỏi đến, nhưng hiện tại Nhu phi giả đã chết, mà nàng lại nhớ đến việc lúc ấy Lan Mai muốn giúp Nhu phi giả thoát tội, nên nếu lần theo Lan Mai thì có thể tìm được chút manh mối.

“Ở Hình bộ, nha đầu kia vô cùng kiên cường, cái gì cũng không chịu nói.” Hoàng Thượng nghe thấy Mạnh Phát Ảnh hỏi về Lan Mai, con ngươi trầm xuống, lãnh ý tràn ngập trong giọng nói.

“Phụ vương, Phát nhi muốn gặp nàng, được không ạ?” Mạnh Phát Ảnh hơi suy tư một chút, sau đó thấp giọng hỏi.

“Được, con đi đi, trăm vốn cũng muốn hỏi ra được chút tin tức về mẫu phi con ở trong miệng nàng, nếu đã tìm được Nhu phi rồi thì tùy con xử lý.” Hoàng thượng thần nhiên nói, sau đó bèn ôm lấy Nhu phi rời đi.

” Ai gia hiểu rõ nha đầu Lan Mai này, tính tình rất ngang ngược, chỉ sợ không hỏi được điều gì từ miệng nàng ta, niệm tình nàng ta hầu hạ ai gia nhiều năm như vậy, con hãy để cho nàng ta ra đi được thanh thản “ Thái hậu mày hơi chau nhẹ lại, nhìn Mạnh Phát Ảnh, trầm giọng nói. Khi đôi mắt bà nhìn lướt qua vũng máu kia thì cả người lại cứng đờ, Thái hậu hẳn là sợ Lan Mai cũng sẽ có kết cục như vậy.

“Vương phi, vừa nãy lúc Ngự Lâm quân điều tra thì phát hiện ra dưới chiếc sập Lan Mai thường ngủ ở trong phòng Thái hậu có vật này.” Thanh Trúc bỗng tiến về phía trước, đem một chiếc khăn đưa tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh .

Sau đó nàng đột nhiên quỳ gối trước mặt Mạnh Phát Ảnh, khẩn cầu, “Vương phi, Lan Mai nàng ấy cũng chỉ là nhất thời u mê, thỉnh người bỏ qua cho nàng ấy.”

Mạnh Phát Ảnh hơi bối rối, sau đó từ từ mở chiếc khăn kia ra, khi nhìn thấy bài thơ trên thơ thì âm thầm ngạc nhiên.

Một tắc tương tư ngàn vạn tự, một đêm tương tư lệ bao nhiêu, vì quân thù chịu làm tội nhân, tan xương nát thịt cũng không hối.

Lan Mai theo Thái hậu nhiều năm như vậy, vẫn luôn trung thành và tận tâm, Thái hậu nói tính tình nàng ấy rất quật cường, người như nàng ấy, ít có khả năng phản bội lại chủ tử .

Nhưng hóa ra tất cả đều không thể chống lại dụ hoặc của tình yêu.

Là ai, là ai đã nằng hạ độc được tình yêu trên người nàng ấy, khiến nàng ấy cố chấp vì người đó bán mạng, nam nhân này, quả nhiên là đủ ngoan tuyệt, cũng thật lợi hại.

“Có phải là Thái tử?” Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía Hiên Viên Diệp, trầm giọng hỏi, Lan Mai vẫn luôn ở bên người Thái hậu, có thể có cơ hội cùng Lan Mai tiếp xúc, làm cho Lan Mai động tâm thì nhất định là một nam nhân có thân phận đặc thù. Có thể tiến cung.

Thái tử khoảng thời gian trước đã từng trở về Kinh thành, cũng đã tiến vào Vĩnh Thọ cung, có phải Thái tử là người đã lừa dối tình cảm của Lan Mai?

Từ trước đến nay Thái tử vẫn luôn cùng Hiên Viên Diệp tranh đấu gay gắt, y luôn sử dụng thủ đoạn tàn độc, hơn nữa, nàng cũng hoài nghi Nhu phi giả chính là người của Thái tử.

“Thái tử?” Hiên Viên Diệp cũng nhìn thấy bài thơ kia, khi nghe Mạnh Phát Ảnh nói vậy thì hơi sững sốt một chút, thì thào nói nhỏ, “Có khả năng đó sao?” Trong ngữ khí của hắn không nghe ra là nghi hoặc, hay là lời khẳng định.

Kỳ thực, trong chuyện này Thái tử là hiềm nghi lớn nhất, hơn nữa, hắn cũng tra ra những việc ở Săn Bảo có liên quan đến Thái tử.

“Nha đầu kia luôn hành xử rất cẩn thận, muốn hỏi ra nam nhân kia là ai, chỉ sợ không có khả năng.” Thái hậu nhíu mày, lo lắng nói.

“Ta đã có biện pháp, có thể xác định người kia có phải là Thái tử hay không.” Hai tròng mắt của Mạnh Phát Ảnh chợt lóe, lại thấp giọng nói.

Nàng cũng biết muốn từ trong miệng Lan Mai hỏi ra người kia là ai, thì quả thật là rất khó khăn, bài thơ này cũng đủ để chứng minh sự chung thủy của nàng ấy rồi.

Tuy nhiên muốn xác định người nọ có phải là Thái tử hay không thì vẫn có biện pháp.

“Hả, biện pháp gì?” Hiên Viên Diệp rất ngạc nhiên, trầm giọng hỏi, nhưng khi hai mắt đảo qua bài thơ trong tay nàng thì cũng ần ần đoán được ý tưởng của nàng.

Mạnh Phát Ảnh nói nhỏ vài câu vào bên tai hắn, Hiên Viên Diệp khóe môi bỗng nhếch lên, nhẹ giọng khen, “Được, quả thật là một biện pháp tốt.”

Mạnh Phát Ảnh cùng Hiên Viên Diệp đi đến Hình bộ, lúc đám thị vệ ngoài cửa nhìn thấy bọn họ, thì vô cùng sững sốt.

“Mở cửa ra.” Hiên Viên Diệp lạnh lùng quát mắt nhìn một gã thị vệ, trầm giọng ra lệnh, gã thị vệ kia do dự một chút, nhưng vẫn tuân lệnh mở cửa ra.

Vừa mới đi vào, nhìn thấy người bị trói ở trên cây cột, Mạnh Phát Ảnh bàng hoàng nhảy dựng lên, thiếu chút nữa là không nhận ra Lan Mai.

Bởi vì, giờ phút này trên người Lan Mai có rất nhiều vết thương, cơ hồ khắp toàn thân cao thấp cũng không tìm thấy được một chỗ còn lành lặn tốt, xem ra, mấy ngày nay, Hoàng thượng liên tục dùng trọng hình trên người Lan Mai, nhưng nàng ta dù một chữ cũng không chịu nói.

Lan Mai cũng có thể coi là một nữ tử chung tình, kiên cường. Nhìn nàng khiến Mạnh Phát Ảnh không nhận được thương cảm trong lòng, chỉ tiếc, người như Lan Mai lại rơi vào trong một tình yêu ẩn chứa âm mưu.

”Lan Mai.” Mạnh Phát Ảnh tiến về phía trước, thấp giọng hô, trong giọng nói ần ần sự không đành lòng.

Lan Mai hiển nhiên vẫn còn thanh tỉnh nên ngay khi nghe thấy thanh âm của Mạnh Phát Ảnh thì từ từ ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy sự kiên cường cùng cố chấp, môi khẽ nhúc nhích, thấp giọng nói, “Người giết ta đi, ta sẽ không bao giờ nói ra điều gì đâu.”

Thanh âm tuy rằng rất thấp, nhưng vẫn khiến người ta nhận ra được sự kiên trì của nàng. Tình yêu mà Lan Mai dành cho người đó, rốt cuộc có bao nhiêu sâu sắc mà khiến nàng ta tình nguyện hy sinh tánh mạng của mình như thế này?

Mà có lẽ Lan Mai cũng biết, người kia căn bản cũng không thật sự yêu nàng, bằng không, cũng sẽ không thể lợi dụng nàng như thế, nàng không nghĩ ra, hay là cũng nghĩ thông suốt, nhưng là vì yêu quá sâu, nên đành bất chấp tất cả ?

Nam nhân kia rốt cuộc là ai? Khiến Lan Mai cứ khẳng khẳng một mực liều lĩnh trả giá vì y như vậy ?

“Ta biết người sẽ không nói, ta hôm nay cũng không phải tới hỏi gì người, chỉ là muốn tới thăm người một chút.” Trong giọng nói của Mạnh Phát Ảnh lộ ra sự mềm nhẹ, dịu dàng. Đối diện với nữ tử kiên cường này, trong lòng nàng dấy lên cảm giác đau lòng, kỳ thực Lan Mai không sai, bởi tình yêu vốn cũng không hề sai.

Cái sai ở đây chính là nam nhân đáng chết kia.

Thật ra Lan Mai cũng chưa chân chính làm ra chuyện thương tổn nàng.

Lan Mai hơi ngẩn ra, đôi mắt nàng ta mở to, không giấu được sự kinh ngạc, nhưng khóe môi cũng theo bản năng mím lại, tựa hồ sợ Mạnh Phát Ảnh sẽ khiến nàng mắc bẫy mà lộ ra điều gì đó.

Mạnh Phát Ảnh khe khẽ mỉm cười, “Người không cần đề phòng ta như vậy đâu.” Nụ cười của nàng rất nhẹ, rất nhạt, nhưng không hiểu sao lại làm cho người ta cảm thấy cực kỳ an tâm.

Lan Mai khép hai mắt lại, do dự một chút, lần này thấp giọng nói, “Vương phi đã trở thế này rồi mà còn tới Hình phòng, không phải chỉ đơn giản là muốn thăm nô tì thôi, phải không ạ ?”

Giờ phút này trong khẩu khí của nàng ta cũng khôi phục lại sự cung kính như bình thường.

“Là nha đầu Thanh Trúc kia nói muốn đến thăm người.” Mạnh Phát Ảnh thở dài một hơi, sau đó mới đứng lên, hô ra bên ngoài, “Thanh Trúc, người vào đi.”

Thanh Trúc nghe thấy lời nói của Mạnh Phát Ảnh thì vội vàng đi vào. Sau khi nhìn thấy bộ dạng thảm thương của Lan Mai thì vô cùng đau lòng, ngẩn người tại chỗ, quên mất tất cả phản ứng, trong mắt tràn ngập sự đau xót.

“Lan Mai, người, người...” Mất một lúc sau, Thanh Trúc mới sực tỉnh, vội vã đi tới trước mặt Lan Mai, muốn ôm nàng, nhưng lại sợ làm đau nàng nên không dám đụng vào nàng, chỉ nức nở hô lên mấy tiếng.

“Thanh Trúc.” Nhìn thấy Thanh Trúc, Lan Mai bỗng nở một nụ cười trong mắt lấp lánh sự vui mừng, run rẩy gọi tên Thanh Trúc.

“Sao lại biến thành như thế này, tại sao bọn họ có thể đánh người thành như vậy?” Thanh Trúc nhìn cả người Lan Mai chẳng chừa thương tổn, sự đau xót trên mặt cũng càng thêm rõ ràng.

“Ta không sao, không sao.” Lan Mai lại cố cong môi nở nụ cười, nhẹ giọng an ủi Thanh Trúc, thế nhưng một thân thương tổn đều lọt vào mắt Thanh Trúc, sao có thể giấu được Thanh Trúc, đâu phải nàng nói không sao thì sẽ không sao thật.

“Điện hạ, vừa mới nhận được tin tức nói Thái tử bị trọng thương, chỉ sợ...” Túc phong đột nhiên đi đến, vội vàng nói, âm lượng tận lực giảm thấp xuống vài phần, nhưng vẫn có thể làm cho Lan Mai nghe được.

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh vẫn luôn chăm chú nhìn chằm chằm Lan Mai, khi Lan Mai nghe thấy tin tức Thái tử bị thương nặng thì nàng chỉ thấy có chút sững sốt ánh lên trong mắt ta, ngoài ra không còn có bất kỳ phản ứng nào khác.

Mạnh Phát Ảnh thoáng chau mày, xem ra, người Lan Mai yêu không phải là Thái tử, bằng không, nếu theo như tình cảm của Lan Mai dành cho người kia, khi nghe được tin tức Thái tử bị trọng thương thì tuyệt đối sẽ không thể không có phản ứng.

Tất cả những cảm xúc khác đều có thể che giấu, nhưng sự cô đơn đối với tình yêu là điều không ai có thể che giấu được.

Chính vì vậy, hiện tại nàng có thể hoàn toàn khẳng định, người sai sử Lan Mai không phải là Thái tử.

Nhưng nếu không phải là Thái tử, thì sẽ là ai đây? Mà người sai sử Lan Mai cùng với kẻ đứng đằng sau Nhu phi giả có thể là cùng một người hay không.

Sau tất cả những chuyện này, Mạnh Phát Ảnh cảm thấy có vẻ như cũng không phải là cùng một người, bởi vì, đối với Nhu phi, nàng vẫn luôn hoài nghi kẻ đứng sau ả ta là Thái tử. Mà nữ nhân kia lại có mục đích bất đồng với Lan Mai, nữ nhân kia tiến cung mục đích chính là hại nhân, còn Lan Mai thì lại không chân chính thương tổn các nàng, hơn nữa, Lan Mai dường như không hề có ý làm hại nàng...

“Được rồi, người cứ lui ra đi.” Hiên Viên Diệp cũng nhìn thấy Lan Mai không có phản ứng gì với tin tức này, vì thế ra lệnh cho Tốc Phong lui ra ngoài.

“Thanh Trúc, người mang Lan Mai ra ngoài đi, tìm một y quán để chữa trị những vết thương trên người nàng ấy, khi nào nàng ấy khỏe lên thì để cho nàng ấy rời đi.” Mạnh Phát Ảnh bỗng nhiên liếc mắt nhìn Thanh Trúc, thấp giọng phân phó.

Thành thật mà nói, nàng cảm thấy rất cảm động trước tình yêu của nha đầu này, thử hỏi có mấy ai có thể yêu sâu sắc, liều lĩnh, tình nguyện hy sinh bản thân mình vì người mình yêu như nàng ta?

Thế nên Mạnh Phát Ảnh thật sự không nỡ giết nàng ta, hơn nữa nàng cũng biết sẽ không thể hỏi được điều gì từ trong miệng nàng ta, chẳng bằng thả nàng ta ra, có thể nàng ta sẽ đi tìm tên nam nhân kia, đến lúc đó, biết đâu sẽ tra ra được chút gì đó.

Sau khi nàng nói xong, Lan Mai cùng Thanh Trúc đều cảm thấy vô cùng kinh sợ, Lan Mai e dè nhìn về phía nàng, ngoài sự kinh ngạc không thể giấu được, trong đôi mắt nàng ta còn mang theo vài phần phán đoán.

“Thật vậy ư?” Thanh Trúc mừng rỡ nhìn Mạnh Phát Ảnh, cảm kích nói, “Cảm tạ vương phi.”

Hai mắt của Lan Mai chợt lóe lên, những cung thấp giọng nói, “Đa tạ vương phi.”

Mạnh Phát Ảnh chỉ nhìn nàng ta một cái, không nói thêm gì nữa, kỳ thực, nàng rất thích tính cách của nha đầu này.

Ngay sau đó, Thanh Trúc nhanh chóng mang Lan Mai ra khỏi cung. Hiên Viên Diệp cũng cùng Mạnh Phát Ảnh trở về Nghê Vương phủ.

“Phát nhi.” Trở lại phòng, Hiên Viên Diệp ôm chặt lấy nàng, môi tới gần bên tai nàng, nhẹ giọng hô, giọng nói ôn nhu nhưng lại mang theo chút cảm xúc phức tạp.

“Vâng.” Cả người Mạnh Phát Ảnh cứng lại một chút, vui mặt vào lồng ngực hắn, nhẹ giọng đáp lời.

“Có nàng ở bên cạnh ta thật tốt.” Hiên Viên Diệp cầm lấy tay, hai bàn tay đan lại nhau thật chặt, trong giọng nói trầm khàn bỗng mang theo một chút run rẩy.

Mặt hắn dán thật chặt bên tai nàng, hắn muốn đắm chìm, khắc ghi lấy cảm giác quen thuộc thuộc, thanh thoát của nàng.

Tay hắn cũng thêm xiết chặt nàng, như chỉ hận không thể đem cả người nàng khắc vào người hắn, đem tất cả chi tiết của nàng khắc vào trong não, hắn cam đoan, hắn sẽ không nhận sai Phát nhi của hắn, cho dù có người giống nàng như đúc đi chăng nữa thì tuyệt đối hắn cũng sẽ không nhận sai.

“Chàng bây giờ mới điều đó ư?” Mạnh Phát Ảnh chu miệng lên làm nũng, hơi nâng mắt lên, cố ý hỏi.

Hiên Viên Diệp hơi giật mình, nhẹ nhàng chạm môi vào khóe môi nàng, cũng nửa thật nửa giả cười nói, “Đương nhiên là đã sớm biết, bằng không bốn vương sao có thể cố tình chọn trúng nàng, bằng không bốn vương sao có thể gần dạm xa xôi đuổi theo thê tử như thế ~”

“Ồ, ngày tuyển phi của chàng, không phải là do chàng tùy tiện rút bừa một tờ, vô tình trúng ta sao?” Mạnh Phát Ảnh nghe thấy hắn nói vậy, hơi nhướn mày, bất mãn phản bác.

“Ha ha, “ Hiên Viên Diệp nhếch mép cười ra tiếng, “Đối với chuyện này mà bốn vương có thể tùy tiện như thế sao? Chữ viết của nàng to không khác gì con gà, không cần nhìn, cũng có thể biết.”

Khi nói chuyện, ngón tay thon dài nhẹ nhàng búng một cái lên mũi nàng, “Sao? Nàng chưa từng nghĩ đến điều này ư?”

Mạnh Phát Ánh giật mình, môi cong lên, nở nụ cười thỏa mãn, hóa ra, lúc trước không phải là do hấn tùy tiện, hóa ra, hấn sớm đã quyết định thể tử của mình sẽ là nàng, xem ra lúc ấy là do cảm xúc của bản thân mình quá mâu thuẫn nên cũng không nghĩ nhiều đến thế.

“Bé ngốc.” Hiên Viên Diệp thấy nàng ngây ngốc cười, hơi hơi lắc đầu, nhẹ giọng cười nói, sau đó lại vuốt vuốt mũi nàng, “Đi rửa lớp ngụy trang trên mặt nàng đi”

“Làm chi, chàng không thích nhìn dung mạo này của ta sao?” Mạnh Phát Ánh vênh môi lên, có chút bất mãn nói.

“Đúng rồi, đương nhiên là ta muốn nhìn thấy Phát nhi xinh đẹp rồi.” Hiên Viên Diệp may mắn không chút che dấu ý cười, hấn đương nhiên là thích nhìn thấy bộ dáng chân chính của nàng rồi.

Hừ, “Mạnh Phát Ánh khê khê hừ một tiếng, quay lưng bỏ đi ..rửa mặt, mà Hiên Viên Diệp cũng lon ton đi theo, từ phía sau ôm chặt lấy nàng, mặt nhẹ nhàng chôn trên mái tóc nàng, cọ a cọ .

“Chàng làm gì thế?” Mạnh Phát Ánh có chút buồn cười, nhưng không đẩy (ủn) hấn ra, chỉ nhẹ giọng cười nói.

“Ta cảm thấy hương vị trên người Phát nhi rất đặc biệt” Hiên Viên Diệp vẫn không nâng mặt lên, vẫn chôn mặt ở giữa tóc nàng như cũ, có chút buồn buồn nói.

Mạnh Phát Ánh hơi giật mình, tâm đột nhiên như bị ai hung hăng nhéo một cái, có lẽ bởi vì Hoàng Thượng không nhận ra nữ nhân kia là Nhu phi giả nên trong lòng Hiên Viên Diệp cảm thấy khó chịu, bất bình thay ầu phi mình.

Vội vàng xoay người lại, tay cũng gắt gao ôm lấy mặt hấn, khiến hấn đối diện với nàng, môi nàng cũng gần như dán lên môi hấn, thơm chụt một cái, sau đó mới chậm rãi nói, “Yên tâm đi, ta ưu tú như vậy, tuyệt đối không thể tìm được người thứ hai ở trong thiên hạ đâu”

Hơn nữa, ta cũng tin tưởng rằng chàng sẽ nhận ra ta, bởi vì ta biết, chàng yêu quá sâu, quá sâu, sâu đến đã mức đã hoàn toàn khắc hình dáng ta vào trong đầu, dung nhập vào trong máu .Những điều này Mạnh Phát Ánh ở trong lòng âm thầm bổ sung thêm.

Mà nàng tuyệt đối cũng sẽ không nhận sai người, vĩnh viễn không nhận sai hấn.

Thế nên, chuyện tình của Hoàng Thượng cùng Nhu phi, tuyệt đối sẽ không phát sinh ở trên người bọn họ, mặc kệ ở phía trước có những hiểm nguy nào đang chờ đợi, chỉ cần bọn họ cùng dắt tay đi tới, thì sẽ không có khó khăn nào là không thể giải quyết.

“Đúng là nha đầu siêu cấp tự kỷ~.” Hiên Viên Diệp nghe thấy nàng nói vậy thì bật cười, hơi ngừng lại một chút, sau đó chớp mắt, “Bất quá, ta thích.”

Vừa nói xong , bèn hung hăng hôn lên môi nàng.

Một đêm này, là đêm thu triền miên, hấn kim lòng không được, một lần lại một lần muốn nàng, thẳng đến khi nàng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, hấn mới ôm nàng thật chặt, hạnh phúc mà thỏa mãn nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại, mở to mắt, Mạnh Phát Ánh vẫn nhìn thấy hấn nằm bên cạnh mình, bèn vui vẻ giễu cợt, “Chàng không dậy nổi để vào triều sớm à? Haizzz nếu chàng thật sự lên làm Hoàng Thượng, thì ta đây chỉ sợ sẽ bị mang tiếng là nữ nhân hại nước, hại dân. Mỗi ngày chỉ có mỗi việc ăn rồi bị người ta mắng à xem.”

“Ta sẽ không làm Hoàng Thượng.” Hiên Viên Diệp nghe thấy lời của nàng, đầu lông mày hơi nhíu, cực kì tùy ý nói, một bàn tay vẫn còn nhẹ nhàng quần quít lấy tóc của nàng, sau đó quần tóc hấn vào tóc nàng. Bỗng cúi người, hít vào một hơi, ái muội nói, “Chỉ suốt ngày ở bên Phát nhi thôi, được chứ?”

Mạnh Phát Ánh kinh sợ, ngăn người nhìn hấn, quên mất tất cả phản ứng, khi nhìn thấy những sợi tóc của nàng triền miên cùng một chỗ với tóc của hấn thì hai tròng mắt chợt lóe lên.

Mặc kệ những lời vừa rồi của hấn là thật tâm hay chỉ là tùy ý đáp lại nàng thì nàng đều cảm thấy xúc động.

“Được.” Mạnh Phát Ánh đột nhiên đưa tay choàng lên cổ hấn, liên tục đáp lời, sau đó chủ động hôn hấn.

Cả người Hiền Viên Diệp cứng đờ, nhưng nhanh chóng biến bị động thành chủ động, kịch liệt hôn trả lại nàng.

“Phất nhi, là do nàng châm lửa, thế nên nàng phải phụ trách.” Thẳng đến nàng khi nàng sắp không thở nổi nữa, hần mới buông lỏng nàng ra, chính là đôi mắt hần nhìn nàng lúc này đã tràn đầy tình dục, khàn khàn nói.

E hèm ! Kết quả của việc nàng chủ động hôn chính là bọn họ phải mất thêm nửa canh giờ nữa mới rời khỏi giường được.

Buổi tối hôm qua Thanh Trúc đã mang Lan Mai rời khỏi Hình bộ nhưng đến giờ vẫn chưa thấy quay về. Cũng không trách được, khắp người Lan Mai có quá nhiều thương tổn nặng nề.

Đông Nhi cẩn thận bưng bát thuốc dâng lên, thuốc này một ngày uống một lần, uống vào mỗi sáng sớm.

Mạnh Phát Ảnh sau khi nhận lấy, nhìn một chút, cũng không phát hiện điều gì khác thường, vì thể nâng lên, nhẹ nhàng uống một ngụm, cảm giác thuốc cũng không quá nóng, vừa định uống thêm một hớp thì cả người đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng, bàn tay đang bưng thuốc bỗng cứng đờ.

Vừa rồi nàng không phát hiện ra rằng thuốc này có gì khác thường, vô luận là màu sắc, hay mùi hương cũng đều không có vấn đề, nhưng khi nàng vừa mới uống một ngụm nhỏ lại cảm thấy có chút không đúng.

Nhanh chóng buông bát thuốc trong tay ra, sau đó tùy tay cầm lấy bình nước trên bàn, uống một ngụm để súc miệng vội vàng phun ra.

“Sao thế?” Hiền Viên Diệp cả kinh, vội vàng hỏi, nhìn chằm chằm bát thuốc trên bàn, hai tròng mắt trầm xuống, “Thuốc có vấn đề gì sao?”

“Ừm.” Mạnh Phát Ảnh ngưng trọng gật đầu, hai mắt mở to, liếc về phía Đông Nhi.

“Vương phi, không liên quan đến Đông Nhi, Đông Nhi vẫn đun thuốc lên giống như Thanh Trúc tỷ tỷ thường làm, còn những cái khác nô tỳ không biết gì hết.” Đông Nhi đột nhiên quỳ trên mặt đất, vội vàng nói, vẻ mặt sốt ruột, không giống như là đang nói dối.

“Đi thỉnh Hồ Thái y tới đây, để Thái y nhìn một chút, xem rốt cuộc là trong thuốc này đã bị bỏ thêm cái gì” Mạnh Phát Ảnh cũng biết không thể nào là Đông Nhi, bởi vì trong bát thuốc này đã được thêm cái gì đó, thậm chí ngay cả nàng cũng nhìn không ra.

Hiền Viên Diệp giật mình, nhanh chóng phân phó Tốc Phong, “Đi thỉnh Phong Lăng Vân đến đây.”

“Vâng” Tốc Phong trầm giọng đáp lời, không dám có nửa điểm trì hoãn, vội vàng đi ngay.

Hiền Viên Diệp nhíu mày, nhìn Mạnh Phát Ảnh, thấy sự nghi hoặc trong mắt nàng bèn thấp giọng giải thích, “Thuốc này là do Phong Lăng Vân kê . Ta sợ nàng có thành kiến với y nên không nói cho nàng biết.”

Do Phong Lăng Vân kê đơn ư ?

Thuốc này là do người nào kê đơn cũng không phải là vấn đề trọng yếu, bởi vì, ngày hôm qua căn bản là thuốc này không có vấn đề gì cả, như vậy có thể chứng minh được rằng việc kê đơn không có vấn đề, mà là trung gian đã bị kẻ nào đó thêm được liệu vào.

Hiện tại, nàng chỉ là muốn biết xem thứ được liệu nào đã được bỏ vào thuốc, bởi vì chính nàng cũng không thể biết được được liệu đó có tác hại gì không.

Tốc Phong rất nhanh đã được Phong Lăng Vân đến, Phong Lăng Vân tỉ mỉ tra xét chén thuốc kia, quan sát nửa ngày nhưng cũng không phát hiện ra điều gì khác thường, vì thể nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, hơi nghi ngờ hỏi, “Không có gì khả nghi mà?”

“Người uống thử xem.” Mạnh Phát Ảnh hai mắt hơi lóe, trầm giọng nói, nàng tin tưởng rằng được liệu này chỉ uống một chút thì cũng không xảy ra vấn đề gì lớn.

Phong Lăng vân sững sốt một chút, sau đó bèn bưng bát lên, từ từ uống một ngụm nhỏ.

Một lát sau, sắc mặt y đột nhiên âm trầm, bàn tay cầm bát hơi hơi run rẩy, thiếu chút nữa làm rơi chén thuốc trên mặt đất.

“Đó là cái gì?” Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy biểu tình của y, hỏi lại lần nữa.

“Thanh Nhan, một loại độc dược sẽ làm cho người từ từ mất đi một phần trí nhớ gần đây nhất ” Phong Lăng vân âm thâm hít một hơi sâu, sau đó mới giải thích.

Độc dược làm mất đi trí nhớ ư? Mạnh Phát Ảnh cảm thấy rất bất ngờ, vì sao phải khiến cho nàng mất đi trí nhớ, mà tại sao lại chỉ cần mất đi một phần trí nhớ thôi, rốt cuộc là ai đã hạ loại độc dược này?

Hiên Viên Diệp híp mắt lại, trong con ngươi dâng lên lửa giận cùng vài phần ngoan tuyệt, hiện tại đã tìm được mẫu phi rồi, hắn cũng không còn phải cố kị điều gì nữa , dám gây thương tổn cho nữ nhân của hắn, thì bất luận là ai, hắn cũng sẽ không bao giờ bỏ qua...

74. Chương 75

Mạnh Phát Ảnh chau mày lại, là ai muốn làm cho nàng mất đi trí nhớ? Ký ức của nàng đối với người đó có quan trọng gì?

Hơn nữa, chất độc này là loại cực kỳ hiếm thấy, ngay cả nàng thiếu chút nữa cũng không phát hiện ra, mà lúc đầu Phong Lăng Vân cũng không phát hiện được, có thể thấy đây là loại chất độc đáng sợ, mà người hạ độc lại càng thêm đáng sợ.

Hiên Viên Diệp nắm chặt tay nàng, thật chặt, thật chặt, nàng hơi nhú mày lại nhưng cũng không định tránh ra.

Nàng hiểu được tâm tư của hắn lúc này, bàn tay hắn cũng nhẹ run lên, có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi đang xâm chiếm lấy hắn.

Nếu nàng không phát hiện ra thuốc này có vấn đề thì nhất định đã uống rồi, sau đó nàng sẽ mất trí nhớ, sẽ quên mất hắn.

Quên hắn? Trong đầu Mạnh Phát Ảnh lập tức hiện ra điều gì, mục đích của người kia có phải là muốn nàng quên đi Hiên Viên Diệp hay không?

Vừa nghĩ đến khả năng này, tay nàng không nhận được bỗng phát run lên, trong lòng bàn tay cũng rịn ra chút mồ hôi.

Phong Lăng Vân nhìn Mạnh Phát Ảnh, gương mặt y lộ rõ vẻ kinh ngạc, sâu trong mắt vụt hiện lên cái gì đó, giống như có điều cần che giấu.

“Phong công tử đã từng thấy loại chất độc này chưa?” Mạnh Phát Ảnh chau mày chậm rãi hỏi, đôi mắt chăm chú nhìn Phong Lăng Vân, nàng mơ hồ cảm nhận được Phong Lăng Vân có vẻ gì đó kỳ quái.

“Ta?” Phong Lăng Vân nghe xong lời nói của nàng thì lập tức cứng người lại, sau mới từ từ nâng mắt lên nhìn nàng, thấp giọng trả lời, “Không có.”

Rõ ràng y đã dừng lại một lúc rồi mới trả lời, là do y do dự, do kinh ngạc, hay là ...

“Chưa từng thấy ư? Vậy mà Phong công tử vẫn có thể nói rõ ràng như vậy, quả nhiên là cao thủ.” Khóe môi Mạnh Phát Ảnh nở ra nụ cười khê, giọng nói bình thản lại ẩn hiện vẻ lạnh lùng, lời nói của Phong Lăng Vân vừa rồi đương nhiên là nói dối.

Phong Lăng Vân vốn là người dễ xao động, không thích hợp với việc che che giấu giấu.

Quả nhiên khi nghe Mạnh Phát Ảnh nói xong, thân mình Phong Lăng Vân cứng lại một chút, trong con người nhìn Mạnh Phát Ảnh lóe lên một cái, khóe môi lại nhếch lên, “Trước kia ta đã từng nghe nói qua nên có biết một chút.”

Y dừng lại một lúc rồi lại hỏi, trong giọng nói lộ rõ vẻ do dự, cũng thêm vài phần khó tin, “Lăng Vân muốn hỏi một chút, sao Vương phi phát hiện ra thuốc này có vấn đề?”

Sao nàng có thể phát hiện được, trước kia nàng vốn là người đàn độn, giờ đây tuy không còn đàn độn nữa nhưng cũng không thể biết nhiều như vậy được, hơn nữa loại chất độc này không thể vừa nhìn đã phân biệt được ngay, ngay cả y cũng phải quan sát một lúc lâu mới cảm nhận được.

“Không giấu gì Phong công tử, Bản cung cũng hiểu đôi chút về y thuật.” Mạnh Phát Ảnh vừa mỉm cười vừa nói mà không hề che dấu, lúc này, nàng cũng không muốn giấu diếm chuyện nàng biết y thuật nữa, để cho cái người hạ độc đó biết mà không dùng loại thủ đoạn nhảm chán này nữa.

Thấy nàng thừa nhận mà không hề e dè, Phong Lăng Vân ngẩn người một lúc rồi khóe môi cũng kéo ra nụ cười khê, “Hiểu đôi chút thôi ư? E là Vương phi không phải chỉ có hiểu đôi chút mà thôi.”

Thậm chí cả loại độc này mà nàng cũng có thể phát hiện ra thì tuyệt đối không thể chỉ hiểu sơ sài về y thuật được, ngay cả Thái y trong Hoàng cung, bao gồm cả Hồ thái y chắc chắn cũng không tra ra được.

Mạnh Phát Ảnh cười nhạt không nói gì, coi như chấp nhận lời nói của Phong Lăng Vân. Gương mặt Phong Lăng Vân càng biến đổi khôn lường, y đã khổ công nghiên cứu y học từ nhỏ cũng chỉ đạt được thành tựu như vậy, nàng thì ngày trước đàn độn là thế mà giờ ...

Hoặc là trước kia nàng chỉ giả ngốc, có điều lý do này có đôi chút khiến cường.

“Phong công tử muốn Bản cung tiếp tục uống thuốc này nữa không?” Mạnh Phát Ảnh hơi khép mi mắt lại rồi đột nhiên nhìn về phía Phong Lăng Vân, nửa cười nửa không hỏi.

Phong Lăng Vân vốn đang kinh ngạc khi biết nàng có hiểu biết về y thuật, lúc này khi nghe xong lời nói của nàng thì nhất thời không phản ứng kịp. Đợi một lúc cho hồi phục tinh thần rồi y mới thấp giọng trả lời, “Thuốc này vốn có lợi cho thân thể Vương phi, có điều hiện giờ xảy ra chuyện thế này ...”

Y trả lời mà trong lòng âm thầm kinh hãi, bàn tay đang nắm chặt lại cũng rịn ra chút mồ hôi, y đột nhiên cảm nhận được nữ nhân trước mặt thực sự đáng sợ làm sao, thái độ của nàng rõ ràng phong phạm khinh vân như vậy mà vẫn khiến cho người ta kinh hãi, lời nói của nàng vừa rồi rõ ràng là đang bẫy y.

Nhất thời y thậm chí còn không biết phải trả lời thế nào.

“Được rồi, Bản cung hiểu rồi, Bản cung sẽ tiếp tục uống thuốc này.” Khóe môi Mạnh Phát Ảnh lại dường như nở ra nụ cười nhẹ, nàng tiếp tục chậm rãi nói rồi nhìn Đông Nhi phân phó, “Đông Nhi, người đổ chén thuốc này đi rồi đến y quán bốc lại cho ta.”

Nàng dừng lại một chút, ánh mắt liếc Phong Lăng Vân một cái rồi tiếp tục hỏi, “Thuốc này bốc ở y quán nào?”

Kỳ thực những thuốc này cũng không phải loại quý hiếm gì, hơn nữa đây là thuốc do Phong Lăng Vân kê chứ không phải do Thái y trong cung kê, nên không thể lấy thuốc ở Thái y quán trong cung mà chỉ có thể lấy ở các y quán gần đây.

Phong Lăng Vân run run, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía Đông Nhi, trong con người đang sụp xuống ẩn hiện điều gì đó.

“Ở Thiên Hợp y quán cách đây không xa ạ.” Đông Nhi không rõ dụng ý của Mạnh Phát Ảnh, nàng ta hơi sững người một chút rồi vội vàng trả lời.

“Được, vậy thì đến Thiên Hợp y quán bốc một nắm đến đây.” Mạnh Phát Ảnh gật đầu rồi nhìn sang Phong Lăng Vân cười nói, “Vừa khéo Phong công tử đang ở đây, sau khi mang thuốc về thì nhờ Phong công tử xem qua một chút nhé.”

Mạnh Phát Ảnh trầm nghĩ, độc dược này hết sức hiếm thấy, người bình thường nhất định là không thể có được, nàng không biết nhiều về những người ở trong Nghệ Vương phủ này nhưng thường ngày bọn họ đều rất sợ Hiên Viên Diệp, hẳn là không có ai có can đảm làm chuyện này.

Nàng nghi ngờ độc dược này không phải được hạ ở bên trong Nghệ Vương phủ mà nhất định có vấn đề ở khâu bốc thuốc.

Đặc biệt vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ khác thường của Phong Lăng Vân, nàng càng thêm khẳng định nỗi hoài nghi trong lòng.

Chính vì vậy mà nàng đã giăng bẫy Phong Lăng Vân, câu trả lời của y càng làm cho nàng nghĩ đến một khả năng.

Nếu độc kia là do Phong Lăng Vân hạ, y nhất định sẽ muốn nàng tiếp tục uống thuốc, nếu bị nàng phát hiện thì y có thể ngừng hạ độc, đồng thời lại chú ý trong khâu bốc thuốc thì sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Nhưng Phong Lăng Vân lại nói muốn nàng ngừng dùng thuốc, như vậy có thể chứng minh Phong Lăng Vân không phải người hạ độc. Tuy vậy rất có khả năng Phong Lăng Vân đã đoán ra người nào đã hạ độc, và người đó nhất định có quan hệ khá tốt với y.

“Vâng.” Đông Nhi lập tức đáp lời rồi bưng chén thuốc đi ra ngoài.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh quét qua Phong Lăng Vân một cái thì phát hiện ra vẻ thất thần của y, không biết là đang suy nghĩ gì, nàng liền tỏ vẻ thuận miệng hỏi, “Đúng rồi, Phong công tử là đại phu nổi tiếng nhất kinh thành, hơn nữa Thiên Hợp y quán cũng là của Phong gia, Phong công tử hẳn là có quen biết với chủ quầy của y quán đó chứ?”

Lời nói tuy có vẻ thản nhiên nhưng trong đôi mắt nàng lại lộ ra vẻ tinh tường thông suốt nhìn thấu hết mọi chuyện, hiện giờ nàng cảm thấy rất hứng thú với chủ quầy của Thiên Hợp y quán.

“Chủ quầy của Thiên Hợp y quán là Lý đại phu, Phong Lăng Vân có quen biết nhưng bình thường cũng không qua lại.” Phong Lăng Vân hướng ánh mắt lên nhìn Mạnh Phát Ảnh, y nhún mày lại, vẻ mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Xem ánh mắt của y thì không có vẻ gì là đang nói dối.

Mạnh Phát Ảnh hơi ngạc nhiên một chút, ý y là y với chủ quầy của Thiên Hợp y quán không có quan hệ gì?

Đúng vào lúc này thì ngoài cửa xuất hiện một thị vệ dắt theo một nha đầu, tên thị vệ lên tiếng, “Bẩm báo Điện hạ, thuộc hạ vừa phát hiện một nha đầu lén lút ở Hậu viện, hình như vừa ném cái gì đó xuống sông.”

Mạnh Phát Ảnh sững người, trong ánh mắt hiện lên vẻ ngoài ý muốn, bắt được một nha đầu khả nghi ư?

Hiên Viên Diệp híp mắt lại, một lúc lâu hẳn cũng không mở miệng nói gì.

Từ này đến giờ hẳn vẫn luôn chú ý đến Phong Lăng Vân, ý nghĩ của hẳn cũng không khác suy đoán của Mạnh Phát Ảnh là mấy.

“Mang vào đi.” Hiên Viên Diệp lạnh lùng nhếch miệng nói, dù sao cũng đã bắt được một nha đầu có vấn đề, đương nhiên phải thẩm vấn một chút.

“Đi, đi vào.” Tên thị vệ vừa lên tiếng mắng nha đầu kia vừa kéo nàng ta vào đại sảnh. Lúc này nàng ta đã sợ hãi quá độ, khuôn mặt trắng bệch, toàn thân không ngừng run rẩy, nhất là khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng của Hiên Viên Diệp thì nàng ta đột nhiên quỳ sụp xuống đất, thân mình lại tiếp tục run lên y như mảnh lá cuối thu sắp rụng đến nơi.

Đông Nhi vừa mới ra ngoài đã lập tức quay về, nàng ta nhìn chằm chằm nha đầu kia rồi không khỏi kêu lên, “Bẩm báo Điện hạ, Vương phi, sáng nay Đông Nhi đang sắc thuốc thì thấy nha đầu này đi vào bếp, lúc ấy trông nàng ta có vẻ lén lút, có thể chính nàng ta đã hạ độc vào thuốc của Vương phi?”

Đông Nhi vừa nói vừa trừng mắt tức giận nhìn nha đầu kia.

“Không có, nô tì thật sự không làm vậy.” Nha đầu kia nghe xong lời nói của Đông Nhi thì thân mình càng thêm run rẩy, “Nô tì không hạ độc, thật sự không có.”

Lúc này nàng ta đương nhiên vô cùng sợ hãi, cứ liên tục lặp đi lặp lại từ không có.

Mạnh Phát Ảnh nhìn nha đầu đang quỳ bên dưới, dáng vẻ nàng ta trông rất bình thường, xem cách ăn mặc thì chắc là người chuyên làm các công việc nặng nhọc, trông nàng ta cũng hết sức thật thà.

“Buổi sáng người vào bếp làm gì?” Mạnh Phát Ảnh lên tiếng hỏi. Phòng bếp tuy không phải là nơi cao quý gì nhưng cũng không phải là nơi nha đầu này có thể tùy tiện ra vào, hơn nữa còn ra vào lúc sáng sớm.

“Không có, nô tì không có.” Nha đầu kia không biết có phải thật sự bị dọa thành ra hồ đồ không mà không nghe rõ câu hỏi của Mạnh Phát Ảnh, cứ liên tục phủ nhận trong hoảng loạn.

“Người còn nói không có? Người rõ ràng đã vào phòng bếp, còn đi theo ta một lúc, người không phải thừa dịp ta không chú ý mà hạ độc sao?” Đông Nhi lại trợn mắt lên, gương mặt tràn đầy phẫn nộ. Nàng ta quay sang nhìn Mạnh Phát Ảnh rồi vội vàng nói, “Vương phi, nhất định là nha đầu này rồi. Lúc ấy nàng ta vào phòng bếp và nói là muốn giúp Đông Nhi, nhưng Đông Nhi sao có thể để nàng ta giúp được nên đã đuổi đi, vậy mà nàng ta còn không chịu, cứ quanh quẩn ở đấy, nhất định là nàng ta thừa dịp Đông Nhi không chú ý đã hạ độc rồi.”

Mạnh Phát Ảnh nhíu mày lạnh lùng nhìn nha đầu kia, lớn tiếng hỏi, “Đông Nhi nói vậy có đúng không?”

“Không có, nô tì thật sự không hạ độc!” Nha đầu kia vẫn tiếp tục lặp lại những lời vừa nãy.

“Người dẫn nàng ta ra ngoài, đánh cho hai mươi roi, xem nàng ta có nói hay không.” Mạnh Phát Ảnh thấy nàng ta luôn miệng nói không có thì ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, trong giọng nói cũng thêm phần tàn nhẫn.

Hai mươi roi giáng xuống chỉ sợ sẽ lấy mạng nàng ta.

“Không, không, Vương phi tha mạng.” Nha đầu kia rốt cuộc không lặp lại từ không có nữa mà vội vàng hướng về phía Mạnh Phát Ảnh cầu xin.

“Nói đi, buổi sáng người xuống bếp làm gì?” Mạnh Phát Ảnh nheo mắt lại chăm chú nhìn nàng ta, nàng lại lạnh lùng cất giọng chậm rãi hỏi.

“Nô tì thật sự không hạ độc, thật không có.” Nàng ta giật mình lại lặp lại lời nói vừa nãy, có điều khi thấy hàn quang lóe lên trong mắt Mạnh Phát Ảnh thì vội vàng nói tiếp, “Buổi sáng nô tì đi vào bếp là do Lưu ma ma sai nô tì đi giúp Đông Nhi, nhưng Đông Nhi nói không cần nô tì giúp và đuổi nô tì đi. Nô tì sợ Lưu ma ma trách móc nên ...”

“Lưu ma ma?” Mạnh Phát Ảnh sững người rồi lập tức hô to, “Đi truyền Lưu ma ma.”

Thị vệ ở bên ngoài nghe được lệnh của nàng thì vội vàng xoay người rời đi.

“Lưu ma ma có đưa cho người cái gì hoặc sai người làm gì không?” Mạnh Phát Ảnh lại lớn tiếng hỏi nha đầu kia.

“Lưu ma ma có đưa cho nô tì một gói thuốc, bảo nô tì cho vào thuốc của Vương phi, có điều nô tì không cho vào, thật sự nô tì không làm, lúc sau nô tì đã ném gói thuốc kia xuống sông.” Nha đầu kia do dự một chút rồi nói.

Mạnh Phát Ảnh nheo mắt, khóe môi lại nhếch lên hỏi, “Người thật sự không bỏ thuốc vào sao?”

“Người còn dám nói không bỏ thuốc vào ư, Vương phi đã phát hiện ra trong thuốc có độc, Phong công tử cũng nói vậy, người còn muốn nói dối sao?” Đông Nhi tức giận lên tiếng.

“Nô tì thật sự không bỏ thuốc vào. Đông Nhi luôn luôn ở bên cạnh, nô tì căn bản cũng không có cơ hội, hơn nữa nô tì cũng không muốn hại Vương phi, nô tì cũng đã ném gói thuốc xuống sông rồi.” Nha đầu kia nghe xong lời nói của Đông Nhi thì vội vàng lên tiếng.

Lúc trước khi tên thị vệ kia dẫn nàng ta đến đây cũng đã nói nàng ta đã lén lút ném cái gì đó xuống sông, nếu đã ném xuống sông rồi thì không thể tra xem rốt cuộc nó là thuốc gì.

Đến giờ này nha đầu kia chắc hẳn không dám nói dối nữa, có điều vì sao nàng ta phải làm theo lời của Lưu ma ma?

Hơn nữa, nàng ta đã cầm gói thuốc kia rồi, nghĩa là nàng ta đã đồng ý đi hại nàng?

“Người nói người không muốn hại Bản cung, vậy sao người còn nhận thuốc của Lưu ma ma, vì sao không đến báo cho Bản cung biết?” Mạnh Phát Ảnh nhíu mày lạnh giọng chất vấn.

“Là do Lưu ma ma uy hiếp nô tì, nếu nô tì không làm theo lời bà ta thì bà ta sẽ lập tức giết mẹ của nô tì, nô tì thật sự không còn cách nào khác.” Nha đầu kia phủ phục trên mặt đất, liên tục dập đầu trước Mạnh Phát Ảnh rồi lại vội vàng nói, “Nô tì thật sự không có ý hại Vương phi.”

“Bà ta chỉ là một lão bà trong Vương phủ, sao có thể giết mẹ người được, thật hoang đường? Lời nói như vậy mà người cũng tin ư?” Nghe xong lời nàng ta nói, sắc mặt Mạnh Phát Ảnh đột nhiên trầm xuống, giọng nói lại càng tăng thêm phần lạnh lùng.

“Lưu ma ma nói bà ta có người ở bên ngoài, dường như đó là một người rất lợi hại.” Nha đầu kia hướng mắt lên, nhỏ giọng trả lời, trên mặt nàng ta lộ rõ vẻ sợ hãi, “Trước đó vài ngày, Tứ Nhi không nghe lời bà ta nên mấy ngày sau đã mất tích giờ không rõ ở đâu.”

Khi nói đến việc này, thân mình nàng ta theo bản năng đột nhiên cứng lại, trong con ngươi cũng tràn đầy sợ hãi, không giống như đang nói dối.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh âm thầm kinh sợ, chỉ là một lão bà mà cũng tàn nhẫn như thế, lại dám uy hiếp người khác? Nếu nói có người ở bên ngoài Vương phủ, không biết rốt cuộc đó là người nào?

Giờ chỉ có cách gọi bà ta đến hỏi cho rõ ràng.

Đúng vào lúc này, tên thị vệ vừa vâng lệnh đi truyền Lưu ma ma đã vội vàng quay trở lại, hoảng loạn lên tiếng, “Bẩm báo Điện hạ, Vương phi, Lưu ma ma đã thất cổ tự vẫn.”

Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh nhất loạt sững sờ, chẳng lẽ Lưu ma ma này thực sự có vấn đề?

“Có cứu được không?” Mạnh Phát Ảnh lập tức hỏi, chuyện nha đầu kia đến đây cũng chỉ xảy ra được một lúc, bà ta dù có thất cổ tự vẫn thì cũng không thể nào chết nhanh như vậy được.

“Bẩm Vương phi, bà ta đã chết rồi ạ.” Thị vệ trầm giọng trả lời, gã dừng lại một chút rồi bổ sung thêm, “Vừa rồi thuộc hạ cũng nghĩ là có thể vẫn còn thở được nên mang bà ta xuống, sau đó phát hiện bà ta đã tắt thở rồi, thuộc hạ không dám di chuyển cái xác đi chỗ khác nên vẫn để bà ta nằm trên mặt đất.”

“Phiền Phong công tử qua đó xem một chút.” Mạnh Phát Ảnh cứng người lại, cảm thấy việc này có chút kỳ quái, chỉ trong thời gian ngắn sao bà ta có thể tắt thở nhanh như vậy?

Mà một người đã năm sáu chục tuổi rồi, nếu muốn thất cổ thì cũng phải chuẩn bị nọ kia, nào là kê ghế buộc dây, tính tổng thời gian từ khi thất cổ đến lúc tắt thở thực sự là quá ngắn.

Nàng nghi ngờ Lưu ma ma kia không phải là tự sát, mà rất có khả năng bị kẻ khác giết người diệt khẩu.

Phong Lăng Vân cũng muốn đến đó xem qua một chút, y vừa vội vàng đứng lên vừa lập tức trả lời, “Được.”. Nói xong y cất bước đi luôn.

Hiên Viên Diệp cũng đứng lên, ôm Mạnh Phát Ảnh đi ra ngoài, từ này giờ hẳn vẫn không nói gì, sắc mặt âm trầm có chút đáng sợ, thật không ngờ trong Vương phủ này lại xảy ra loại chuyện như vậy.

Đám thị vệ đều do Tộc Phong tự mình lựa chọn cực kỳ cẩn thận, còn đám ma ma nha đầu thì không được lựa chọn nghiêm cẩn như vậy, không ngờ chính bọn họ lại dám hại chủ nhân thế này.

Xem ra cần phải chỉnh đốn lại nội bộ Nghệ Vương phủ, trước kia trong Vương phủ chỉ có hấn thì không sao, dù sao bọn họ muốn hại hấn cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng hiện giờ đã có thêm nàng, vì vậy hấn không thể không cẩn thận.

Cả đoàn người đều tiến đến gian phòng của Lưu ma ma, giờ phút này cửa phòng được mở rộng ra, Lưu ma ma đang nằm chính giữa phòng.

Bên cạnh bà ta còn có một sợi dây thừng, hiển nhiên là sợi dây dùng để thắt cổ.

Phong Lăng Vân bước vào phòng trước tiên, y đi thẳng đến chỗ Lưu ma ma đang nằm, ngồi xổm xuống bắt đầu kiểm tra.

Hiên Viên Diệp ôm Mạnh Phát Ảnh đứng ở ngoài cửa mà không đi vào. Một lát sau Phong Lăng Vân đứng dậy, y nhìn Mạnh Phát Ảnh, gương mặt âm trầm, môi khẽ nhúc nhích chậm rãi nói, “Quả nhiên không phải tự sát, rõ ràng là bị bóp cổ mà chết, trên cổ bà ta còn hằn rõ vết dụng lực rất mạnh nên mới mau chóng tắt thở như vậy. Hơn nữa bà ta hằn là vừa mới chết.”

Y hướng mắt lên nhìn phía trên dây thừng, trong con ngươi hiện lên vẻ nghi hoặc, “Nếu là tự thắt cổ thì tuyệt đối không thể có vết sâu như vậy.”

Sắc mặt Hiên Viên Diệp càng thêm âm trầm, hàn quang bao trùm ánh mắt, cả người hẩn toát ra sự nguy hiểm, lại có kẻ dám ra tay giết người khi hẩn còn đang ở trong Nghê Vương phủ này sao?

Mà lại không hề bị phát giác? Vừa rồi bọn họ đều ở đại sảnh thẩm vấn nha đầu kia, có khả năng kẻ kia đã lợi dụng chính lúc đó để ra tay giết người.

Xem ra, trong Nghê Vương phủ này nhất định có gian tặc.

Hẩn lạnh lùng đảo mắt nhìn đám người xung quanh, con ngươi híp lại lộ ra vài tia sát ý nguy hiểm, rồi đột nhiên hẩn vươn tay ra bóp cổ tên thị vệ vừa nãy đi truyền gọi Lưu ma ma, giọng điệu tàn nhẫn cất lên, “Bản vương cho người một cơ hội cuối cùng, nói, vì sao người giết bà ta?”

Tên thị vệ cả kinh, trong con mắt tràn đầy sợ hãi, gương mặt gã cũng từ từ đỏ lên.

Mạnh Phát Ảnh sững người, lập tức hiểu ra vấn đề, Phong Lăng Vân mới nói Lưu ma ma là vừa mới chết, còn nói bà ta bị bóp cổ chết.

Mà tên thị vệ kia thì nói lúc gã đến Lưu ma ma đã chết rồi, chính gã đã đưa Lưu ma ma xuống. Theo ý gã nói thì chỉ ít Lưu ma ma đã tắt thở được một lúc lâu.

Tên thị vệ này hiển nhiên là đang nói dối.

Nhất định là khi đến phòng Lưu ma ma, việc đầu tiên gã làm là giết chết bà ta, sau đó mới tạo ra hiện trường giả như Lưu ma ma đã tự sát, nhưng vì thời gian có hạn nên gã không thể buộc bà ta vào dây thừng mà chỉ có thể nói chính mình đã tháo dây và đưa Lưu ma ma xuống.

Vết hằn của dây thừng trên cổ Lưu ma ma nhất định là do gã cố ý tạo ra.

Tay Hiên Viên Diệp gắt gao bóp cổ gã, khiến gã không thể thở được, môi gã hơi mở ra có vẻ như muốn nói gì đó, nhưng Hiên Viên Diệp đã lập tức giữ mồm gã lại, tàn nhẫn nói, “Muốn chết ở trước mặt Bản vương cũng không thể dễ dàng vậy đâu.”

Nói xong hẩn liền vung tay xuất một chưởng đánh vào lưng gã thị vệ. Miệng gã liền há to, một viên nhỏ như viên bi bắn ra ngoài.

Phong Lăng Vân vội vàng tiến lên phía trước nhặt viên thuốc kia, y nhìn một lúc rồi kêu lên, “Đoạt mệnh hoàn, thuốc này chỉ cần bị cắn rách vỏ ngoài là sẽ mất mạng ngay lập tức.”

Tên thị vệ thấy viên thuốc lăn ra thì trong con mắt lộ rõ vẻ khủng bố, nhưng kỳ quái là trên gương mặt gã lại không có biểu hiện gì khác thường.

“Là do thuộc hạ thất trách, thỉnh Vương gia thứ tội.” Tộc Phong kinh sợ, lập tức trầm giọng nói. Thị vệ trong Nghê Vương phủ đều do hẩn tuyển chọn, hiện thời để xảy ra chuyện thế này, hẩn đương nhiên có một phần trách nhiệm.

“Chuyện này không liên quan đến người.” Bàn tay đang bóp miệng tên thị vệ của Hiên Viên Diệp hơi nói ra rồi bất ngờ lộ bộ mặt giả trang của gã xuống, “Xem ra đã có người với tay vào tận Nghê Vương phủ này, được lắm.”

Phong Lăng Vân và Tốc Phong nhất loạt kinh sợ. Hóa ra tên này đã dịch dung. Tốc Phong âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng may không phải do hắn chọn sai người, có điều nghĩ lại thì việc để cho gian tế trà trộn vào Nghệ Vương phủ vẫn là trách nhiệm của hắn, trên mặt Tốc Phong lại ngập tràn áy náy.

“Chính người tự nói ra, hay để cho Bản vương giúp người một tay?”

Hiên Viên Diệp nhìn chằm chằm vào người kia, hai tròng mắt hắn híp lại, khóe môi nhếch lên, từng chữ từng chữ lạnh như băng thoát ra, khiến người ta cảm thấy như đang ở trong động băng vậy.

Mà hắn còn nhấn mạnh rằng muốn giúp người ta, rõ ràng vốn là những lời nói vô cùng hiền từ, vậy mà từ trong miệng hắn phát ra lại làm cho người ta cảm nhận được cái lạnh thấu xương và vô cùng đáng sợ.

Người kia nghe hắn nói xong thì cứng người lại, nỗi sợ hãi trong con người càng thêm rõ ràng, vì Hiên Viên Diệp vẫn đang gắt gao bóp cứng cổ họng của gã nên lúc này sắc mặt gã đã chuyển sang màu tím, hô hấp cũng càng thêm khó khăn.

Có điều môi gã vẫn cương quyết mím chặt lại, vẻ mặt hiện lên vẻ kiên trì. Người này có thể xem là khá trung thành, dù bị Hiên Viên Diệp dọa cho giật mình nhưng vẫn không bán đứng chủ tử.

“Được, tốt lắm.” Khóe môi Hiên Viên Diệp kéo ra tia cười lạnh, sâu trong con người lại lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Hắn quay sang Phong Lăng Vân chậm rãi nói, “Bản vương nghe nói có một loại độc dược tên là Cửu trùng độc, nếu dính trên người sẽ làm cho người ta được nếm trải một cảm giác rất đặc biệt. Chi bằng để Bản vương giúp hắn nếm thử.”

Trong giọng nói của Hiên Viên Diệp lúc này có mang theo ý cười, đương nhiên là cái loại cười lạnh khiến người ta kinh hãi, mà giọng nói của hắn lại nhẹ nhàng vô cùng, ôn nhu vô cùng. Khi hắn nói ra câu cuối, ý cười trong giọng nói càng thêm rõ ràng, có điều chỉ càng làm cho người ta thêm sờn tóc gáy.

Mạnh Phát Ảnh giật mình kinh ngạc, có cảm giác đặc biệt ư? Loại độc này chỉ cần nghe tên đã biết nó bao gồm các loại độc gì, cho nên cái cảm giác mà Hiên Viên Diệp nói đến chắc chắn thật sự đặc biệt.

Ha ha, Hiên Viên Diệp này quả thực rất cường đại, đã hạ độc người ta còn nói những lời dễ nghe như vậy, nào là giúp gã nếm trải cảm giác đặc biệt, những lời này mới nghe qua thật sự là ...

Người kia đương nhiên đã từng nghe nói về loại độc dược này, vì vậy khi nghe Hiên Viên Diệp nói xong, toàn thân gã không nhịn được phát run lên, trên mặt cũng co rút vài cái, hai tay cũng run run.

“Đúng vậy, đúng là có loại độc này, trong y quán của ta còn một ít, ta đi lấy ngay bây giờ.” Phong Lăng Vân nghe xong lời nói của Hiên Viên Diệp thì giật mình liếc người kia một cái rồi từ từ nói.

“Tốt, để Tốc Phong đi lấy cùng người, Tốc Phong đi nhanh hơn.” Hiên Viên Diệp lạnh giọng ra lệnh.

Phong Lăng Vân hơi sững sốt một chút, có vẻ như không ngờ Hiên Viên Diệp lại sai Tốc Phong đi cùng y, việc này chẳng phải rõ ràng có ý muốn cử người đi giám thị y sao? Xem ra Hiên Viên Diệp vẫn còn chút nghi ngờ đối với y.

Phong Lăng Vân khẽ cười tự giễu rồi không nói gì nữa, chỉ gật đầu đáp, “Được, cứ theo ý của Điện hạ mà làm.”

Nỗi sợ hãi lập tức tràn ra trong con người của người kia, lúc này gã chỉ muốn được nhanh chóng chết đi, tiếc rằng bàn tay Hiên Viên Diệp vẫn kẹp cứng trên cổ gã, không cho gã một chút cơ hội nào.

Tuy bàn tay Hiên Viên Diệp khiến gã cảm thấy như không khí không thể lọt vào phổi được nhưng thực ra vẫn cho gã hô hấp được một chút, không đến mức làm gã chết đi.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh lóe lên, nàng vốn luôn biết Hiên Viên Diệp là người cường đại nhưng chưa tận mắt chứng kiến bao giờ, cuối cùng hôm nay nàng đã được nhìn thấy.

Khi người khác còn chú ý tới Lưu ma ma thì hắn đã hiểu rõ mọi chuyện, lúc ấy ngay cả nàng cũng không phản ứng kịp.

Mà ngay cả Phong Lăng Vân tự tay xem xét thi thể Lưu ma ma cũng không ý thức được.

Mạnh mẽ, sắc bén, kiên quyết, nhanh nhẹn, chuẩn xác, làm cho kẻ địch ngay cả cơ hội thở dốc cũng không có.

Chỉ trong có mấy giây, hần đã làm gã thị vệ kia hiện ra nguyên hình, hơn nữa còn phá bỏ mọi cơ hội trốn tránh của gã.

Đột nhiên nàng ý thức được trước đây hần đã nhân từ với nàng thế nào, nếu lúc trước hần cũng dùng phương thức như vậy để đối phó với nàng thì nàng hiện tại chỉ sợ ngay cả hài cốt cũng không còn.

Nàng bỗng cảm thấy mình thật may mắn, thật sự may mắn, lại càng cảm động trước tình cảm của hần dành cho nàng.

Bàn tay Hiên Viên Diệp đang kẹp cứng ở cổ người kia hơi nói ra rồi lập tức điểm lên huyệt đạo của gã, hần quăng gã xuống đất, không hồi han gì nữa, thậm chí cũng không hề liếc mắt một cái, có vẻ đã coi gã như không khí.

Người kia bị ngã lăn ra đất, gã sững sờ trước thái độ của Hiên Viên Diệp, môi gã hơi động đây có vẻ như muốn nói cái gì, có điều lúc này Hiên Viên Diệp chẳng còn để tâm gì đến gã nữa nên lời nói đến cửa miệng lại bị nuốt vào, trong con người gã đã tăng thêm phần hoảng loạn.

“Đỗ quyên ở Hậu viện vừa vặn mới nở, để Bản vương đưa nàng đi xem.” Hiên Viên Diệp nhẹ nhàng nắm tay Mạnh Phát Ảnh rồi dịu dàng cười nói, vẻ lạnh lùng tàn nhẫn vừa mới đây thôi đã tan biến đi đằng nào.

Mạnh Phát Ảnh lại giật mình một cái, khéo môi nàng nở ra nụ cười khê tỏ vẻ đã hiểu, được rồi, nàng thừa nhận Hiên Viên Diệp này so với nàng quả thật cường đại gấp nhiều lần, chiến thuật tâm lý này cũng được dùng đúng lúc.

Vào lúc này mà hoàn toàn bỏ quên người kia sẽ chỉ làm gã càng thêm hoảng hốt, càng thêm sợ hãi.

“Được, chúng ta đi thôi.” Mạnh Phát Ảnh vui vẻ đồng ý, khéo môi tràn ngập ý cười.

“Lưu lại hai thị vệ ở chỗ này canh giữ hần, những người khác có thể rời đi.” Hiên Viên Diệp đảo mắt qua đám người đang có mặt trong phòng rồi chậm rãi nói, giọng điệu không cao không thấp nhưng thể hiện rõ sự uy nghiêm làm cho người ta không dám cãi lời.

“Vâng.” Mọi người nhất loạt đáp lời rồi lập tức tản ra, Đông Nhi liền theo sát phía sau hai người bọn họ.

Hoa đỗ quyên trong Hậu viện quả thật mới nở hết sức đẹp mắt nhưng Hiên Viên Diệp vốn không định đưa nàng đến đó, hần liền trực tiếp ra lệnh cho Đông Nhi, “Vương phi sai người đi bốc thuốc rồi sao còn chưa đi?”

“Đông Nhi đang định đi thì thấy tên thị vệ kia dắt theo một nha đầu đi đến, Đông Nhi nhớ ra nha đầu này buổi sáng có đi vào phòng bếp nên ...” Đông Nhi run rẩy nhỏ giọng trả lời, nha đầu này tuổi còn nhỏ lại vốn đơn thuần nên cũng không nghĩ gì nhiều, vừa thấy nha đầu kia thì trong lòng nàng ta nổi lên mối nghi ngờ, bèn theo đó trở lại luôn.

“Mau đi lấy thuốc đi.” Mạnh Phát Ảnh nheo mắt lại, đột nhiên ý thức được một chuyện, nàng nhìn Đông Nhi đang sợ hãi liền ra lệnh.

Vừa rồi hiển nhiên là có người cố ý kéo dài thời gian đi lấy thuốc của Đông Nhi, nói đến mới nhớ từ đó đến giờ không thấy tên thị vệ đi cùng nha đầu kia đâu, chỉ sợ là gã đã đi báo tin rồi.

Mà người chủ mưu hẳn là đã sắp đặt xong xuôi mọi thứ, chuyện vừa xảy ra trong Nghệ Vương phủ vừa rồi cũng là do y làm ra, để cho người ta tưởng độc là do người trong Nghệ Vương phủ hạ.

Kỳ thực, độc được đó nhất định không phải được hạ trong Nghệ Vương phủ, mà vẫn giống như suy đoán của nàng lúc trước, từ y quán mà ra.

Nếu lúc đó Đông Nhi nhanh chóng đi lấy thuốc thì trong thuốc đó khẳng định là có độc, dù sao loại độc này cũng là loại phát tác chậm, phải sau một hai lần mới phát huy tác dụng.

Có điều đến lúc này Đông Nhi mới đi lấy thuốc thì chỉ e thuốc đó đã hoàn toàn bình thường không còn độc được gì hết.

Vấn đề nằm ở chỗ y quán, chuyện vừa xảy ra ở Nghệ Vương phủ hết thấy chính là giấu đầu hở đuôi, lợi hại, quả thật rất lợi hại, có điều, thuốc thì vẫn phải đi lấy về thôi.

“Thiên Hợp y quán.” Khóe môi Hiên Viên Diệp nhếch lên, trong giọng nói lạnh lẽo của hắn tràn ra sát khí, bàn tay đang ôm Mạnh Phát Ảnh cũng hơi nắm chặt lại.

“Vừa rồi Phong Lăng Vân có nói chường quây của Thiên Hợp y quán họ Lý ...” Mạnh Phát Ảnh suy tư một chút rồi từ từ nói, kỳ thực trong đầu nàng đã lơ mơ hiện ra một người.

“Có thể là trước kia, cũng có thể chỉ là bên ngoài ...” Khi nhìn nàng, vẻ lạnh lẽo trong mắt Hiên Viên Diệp lập tức biến mất, hắn lại từ từ lên tiếng, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo vài phần tàn nhẫn.

“Đúng.” Mạnh Phát Ảnh gật nhẹ, điều hắn nghĩ cũng là điều nàng đang nghĩ. Như vậy, người mà hắn hoài nghi cũng chính là người mà nàng đang hoài nghi.

Muốn nàng mất đi trí nhớ, thật nực cười.

Tốc độ của Tốc Phong quả thực rất nhanh, chỉ trong chớp lát hắn đã cùng Phong Lăng Vân trở lại.

“Điện hạ, độc dược đã được mang đến rồi ạ.” Tốc Phong đi tới cung kính nói.

“Được, qua xem đi.” Đầu lông mày Hiên Viên Diệp hơi chau lại, hắn thấp giọng lên tiếng, trong giọng nói lộ rõ vẻ thần nhiên, có vẻ như cũng không quá để ý đến chuyện này.

Kỳ thực hắn là hắn đã đoán được ai là người chủ mưu gây ra chuyện này rồi.

Phong Lăng Vân ngẩn người, trong con ngươi lộ ra tia nghi hoặc nhưng vẫn theo sát đám người đi ra sân.

Người kia vẫn nằm trên mặt đất, gã đã bị điểm huyết nên không thể động dậy được, khi thấy đám người Hiên Viên Diệp đi đến thì trong con ngươi gã lập tức ngập tràn sợ hãi, đặc biệt khi trông thấy cái gói thuốc nhỏ trong tay Phong Lăng Vân, thân mình gã bắt đầu không ngừng run rẩy.

“Phong Lăng Vân, cho hắn thử xem đi.” Hiên Viên Diệp nhếch môi nhìn Phong Lăng Vân nhàn nhạt cười nói.

“Vâng, thưa Điện hạ.” Phong Lăng Vân từ từ tiến đến gần người kia, ngó gã một cái rồi trầm giọng nói, “Sau khi thuốc này được đổ lên người người, toàn thân người sẽ vô cùng ngứa ngáy, đồng thời cũng sẽ cảm thấy đau thấu xương, nhưng người sẽ không chết, chính là cảm giác muốn sống không được, muốn chết cũng không xong đó.”

Trong giọng nói trầm thấp của y có vẻ như mang theo vài phần uy hiếp, lại dường như ẩn chứa một chút lo lắng.

Thân thể người kia lại tiếp tục run lên, vẻ hoảng sợ không ngừng tràn ra, khi Phong Lăng Vân mở gói thuốc ra và tới gần trước mặt gã, hai tròng mắt gã đột nhiên trợn lên rồi nhìn về phía Hiên Viên Diệp vội vàng kêu to, “Điện hạ tha mạng, ta nói, ta nói!”

Phong Lăng Vân đang đứng trước mặt người kia bỗng cứng người lại, bàn tay đang nắm gói thuốc có vẻ như đang run rẩy, tay kia đang đưa thuốc tới trước mặt gã cũng run run nhưng chưa đổ thuốc xuống.

Hiên Viên Diệp tuy đang đứng sau lưng Phong Lăng Vân, không nhìn được biểu hiện trên khuôn mặt y lúc này nhưng vẫn phát hiện ra phản ứng của y, khóe môi hắn nhếch lên lộ ra một tia cười lạnh như có như không. Hắn từ từ mở miệng nói, “Nói.”

Một lời tuy đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn được nữa nhưng dường như có kèm theo khí thế uy nghiêm vô hình làm cho người ta kinh tâm động phách, lời nói của hắn không chỉ làm cho thân thể của người đang nằm trên mặt đất cứng đờ mà Phong Lăng Vân cũng cứng người lại.

“Là Thái tử sai ta làm.” Người đang nằm trên đất vội vàng nói.

Phong Lăng Vân sững người, trong con ngươi lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Đổ thuốc lên người hắn.” Sau khi người kia nói xong, Hiên Viên Diệp vừa lạnh lùng cười vừa chậm rãi nói.

Ai cũng biết hần và Thái tử không hợp nhau, nên muốn đẩy trách nhiệm lên người Thái tử đây mà, hừ. Hiên Viên Diệp hần dễ bị lừa như vậy sao?

“Nhưng hần đã khai rồi mà.” Phong Lăng Vân nghe xong lời nói của Hiên Viên Diệp thì lập tức xoay người lại kinh ngạc hỏi.

Tốc Phong cũng hơi sửng sốt nhưng lập tức hiểu ra, hần nhìn về phía người kia, ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

Trên gương mặt Mạnh Phát Ảnh không có biểu hiện gì khác thường, nhưng trong lòng nàng thì âm thầm cười lạnh.

Chiêu mượn đao giết người này quả thực rất cao thâm, hơn nữa còn được thiết kế từng bước rất tỉ mỉ, lúc trước thì người kia nhất định không chịu nói ra, giờ thấy độc được này thì mới bị “Dọa” nói ra như vậy.

Với tình huống này, nếu là người bình thường thì nhất định sẽ không nghi ngờ gì cả, huống chi Thái tử và Hiên Viên Diệp vốn không hợp nhau, chỉ có điều người đứng trước mặt gã lại là Hiên Viên Diệp, Hiên Viên Diệp nếu dễ bị lừa như vậy thì đã không phải là Hiên Viên Diệp.

“Đồ.” Lại một mệnh lệnh đơn giản đến không thể đơn giản hơn được nữa, nhưng vẫn khiến cho bất luận là kẻ nào cũng không dám cãi lời. Bàn tay Phong Lăng Vân run rẩy đổ thuốc lên người kia.

“A!” Gã lập tức thét lên kinh hãi rồi theo bản năng định tránh đi, nhưng gã vốn đã bị Hiên Viên Diệp điểm huyệt nên không thể nhúc nhích được, mà Phong Lăng Vân lại đang đứng rất gần, toàn bộ số thuốc kia đều bị đổ lên người gã.

Thân mình gã lập tức run lên như lá rụng, sau đó bắt đầu co rút, gương mặt cũng bắt đầu vặn vẹo, bộ dạng vô cùng thống khổ.

Có thể nói gã cũng là người kiên cường, dù chịu đau đớn như vậy nhưng cũng nín nhịn chịu đựng mà không hề la hét câu nào.

“Tốc Phong, đem cái bàn lại đây, cho người dâng trà Phong công tử.” Hiên Viên Diệp không hề liếc mắt đến người đang nằm trên mặt đất mà quay sang Tốc Phong thấp giọng phân phó.

Phong Lăng Vân cứng người lại, trong giây lát Tốc Phong đã bày xong bàn, nha đầu cũng đã dâng trà lên.

Hiên Viên Diệp, Mạnh Phát Ảnh và Phong Lăng Vân liền ngồi xuống, từ từ uống trà.

Gương mặt Hiên Viên Diệp hiện rõ vẻ thản nhiên, nhàn nhã, khóe môi dường như còn cười khê, một tay nâng chén trà từ từ thưởng thức, hồn phách như đang tự do tự tại phiêu diêu phương nào. Gương mặt Mạnh Phát Ảnh cũng như vậy, khóe môi cũng ẩn hiện nụ cười khê, dường như không hề bị tác động tí nào bởi dáng vẻ của người đang nằm trên đất kia.

Nàng từ từ uống một ngụm trà rồi nhàn nhạt cười nói, “Trà này ngon hơn hần trà của Hầu Vương phủ.”

“Vậy sao? Sao Bản vương không cảm thấy khác biệt gì nhỉ. Vậy ngày mai cho Tốc Phong mang hai bao đến cho Hầu gia.” Hiên Viên Diệp chau mày nghiêm túc nói, sau đó còn tỏ vẻ nghiêm trang dặn dò Tốc Phong, “Tốc Phong người nhớ không được quên đấy.”

“Vâng, thưa Điện hạ.” Tốc Phong thấp giọng đáp lời, khóe môi hần hung hăng co rút một cái. Trên mặt đất, người kia vẫn đang đau đớn đến chết đi sống lại, lúc trước vốn không kêu ra tiếng nhưng giờ đã không nhận được mà than nhẹ rồi, vậy mà Điện hạ và Vương phi vẫn ung dung ngồi bàn đến chuyện trong nhà.

Quả thực quá cường đại. Tốc Phong tưởng rằng Điện hạ đã cường đại lắm rồi, thật không ngờ Vương phi lại càng cường đại, dù thế nào Vương phi cũng là một nữ tử, đối mặt với chuyện như thế này đáng nhẽ phải vô cùng sợ hãi mới đúng?

So với bọn họ, Phong Lăng Vân không được bình tĩnh như vậy. Ánh mắt y thỉnh thoảng lại liếc về phía người đang lăn lộn trên mặt đất kia, trông gã cực kỳ thống khổ, toàn thân đã ướt đầm mồ hôi.

Dù là người mạnh mẽ kiên cường thế nào cũng không chịu nổi nếu bị tra tấn như vậy, huống chi, lúc này Hiên Viên Diệp cũng chẳng bắt gã phải nói gì, ngược lại trông hắn giống như một người nhàn nhã không màng đến chuyện gì mà ngồi đó thưởng thức trà, dáng vẻ chẳng có tí chút gấp gáp nào.

Có điều hắn càng như vậy lại càng làm cho người ta kinh hãi.

Người kia vẫn lảo lộn trên mặt đất, cả khuôn mặt đã trở nên méo mó, toàn thân run rẩy không thể khống chế được. Tuy rằng gã vẫn ra sức cắn răng nhưng những tiếng rên nhè nhẹ không khỏi phát ra.

Nửa canh giờ trôi qua, sắc mặt gã đã hoàn toàn biến thành màu đen, toàn thân ướt đẫm mồ hôi tựa như vừa lao xuống sông vậy.

Hiên Viên Diệp nheo mắt, tay cầm chén nắm lại có vẻ hơi căng thẳng. Hắn bất ngờ quay sang Tốc Phong lạnh lùng nói, “Giải quyết hắn đi.”

Nếu là người khác mà bị tra tấn kiểu này thì chỉ e không chịu đựng được quá nửa canh giờ, vậy nhưng người này đã kiên trì chịu đựng đến gần một tiếng. Hắn biết sau nửa canh giờ loại chất độc này không còn mạnh như trước nữa, người kia cũng không còn tỏ ra đau đớn quá độ như vừa nãy.

Nếu lúc trước gã không nói, thì bây giờ dĩ nhiên sẽ càng không nói.

Hắn có chút cảm phục sự kiên cường và trung thành của gã, chỉ tiếc gã không phải là người của hắn.

Nếu không hỏi được gì nữa thì giữ lại cũng chỉ lãng phí thời gian.

Mạnh Phát Ảnh chau mày nhìn người đang nằm trên mặt đất, trong ánh mắt nàng hiện lên vẻ khâm phục, nàng thực sự khâm phục sự kiên cường của gã, có điều thật đáng tiếc ...

Thủ hạ của người đó quả thật đều là những người hết sức trung thành.

Lan Mai cũng vậy, mà người này cũng thế.

Lúc này nàng càng thêm khẳng định chủ nhân của Nhu phi giả và của Lan Mai nhất định không phải là một người.

Bởi vì Nhu phi giả kia chỉ muốn giết chết nàng, còn Lan Mai và người này dường như không muốn hại đến tính mạng của nàng.

Nghe xong lời nói của Hiên Viên Diệp, người đang nằm trên mặt đất rõ ràng sợ run lên một chút, sau đó có vẻ như thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên gương mặt xuất hiện vài phần giải thoát.

“Vâng.” Tốc Phong cung kính đáp lời rồi nhanh chóng tiến về phía trước điểm nhẹ lên trán của người kia, gã lập tức ngừng thở. Thủ pháp giết người của Tốc Phong khá là nhân từ.

“Nếu không còn chuyện gì, Phong Lăng Vân xin phép được cáo lui trước.” Phong Lăng Vân đứng lên, âm thầm thở ra một hơi rồi nhìn Hiên Viên Diệp thấp giọng nói.

“Được.” Hiên Viên Diệp đáp lời rồi cũng không nói gì nữa.

“Điện hạ, Vương phi, thuốc đã được lấy về rồi ạ.” Đúng lúc này Đông Nhi đem thuốc tới.

“Được, để Phong công tử xem một chút đi.” Mạnh Phát Ảnh biết chắc chắn thuốc này không có vấn đề gì nữa nhưng vẫn sai Đông Nhi đưa cho Phong Lăng Vân xem.

“Vâng.” Đông Nhi đem thuốc vừa lấy về đến trước mặt Phong Lăng Vân.

Phong Lăng Vân tỉ mỉ quan sát một chút rồi hướng mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng nói, “Bẩm Điện hạ, Vương phi, thuốc này không có vấn đề gì đâu.” Lúc này trong giọng nói của y cũng đã thoải mái hơn nhiều.

“Tốt, cảm ơn Phong công tử.” Mạnh Phát Ảnh vừa âm thầm cười lạnh vừa nói.

“Tốc Phong, người cho người theo dõi Phong Lăng Vân.” Sau khi Phong Lăng Vân rời đi, Hiên Viên Diệp trầm giọng ra lệnh.

“Điện hạ nghi ngờ Phong Lăng Vân hạ độc mà còn để Vương phi uống thuốc này sao?” Túc Phong kinh sợ hỏi.

Hiên Viên Diệp liếc mắt nhìn Túc Phong một cái, vẻ mặt ẩn hiện vài tia bất mãn, sao hắn không phát hiện ra Túc Phong đột nhiên trở nên ngốc nghếch như vậy?

“Điện hạ nghi ngờ Phong Lăng Vân biết ai là người hạ độc, có thể hắn sẽ đi tìm người đó.” Mạnh Phát Ảnh nhìn biểu hiện của Hiên Viên Diệp thì âm thầm buồn cười, chẳng lẽ hắn cho rằng tất cả mọi người đều là con giun trong bụng hắn sao.

Lúc Phong Lăng Vân phát hiện ra độc thì hắn là y đã đoán được người hạ độc là ai, nhưng y vẫn cố tình che dấu cho người đó.

Phong Lăng Vân che chở cho người đó mà không hề để ý đến an nguy của bản thân, điều này chứng minh quan hệ giữa y và người đó không phải là sơ sài.

“Túc Phong, biểu hiện gần đây của ngươi không được tốt lắm.” Hiên Viên Diệp vừa nhìn Mạnh Phát Ảnh vừa cười khê tỏ ý hài lòng, xong hắn lại quay sang Túc Phong nhử mày thần nhiên nói.

“Vâng.” Túc Phong cúi đầu có chút sợ hãi, trong lòng hắn bỗng cảm thấy ủy khuất, chuyện này có thể trách hắn được sao? Hắn sớm đã quen với tính tình trước kia của Điện hạ, nhưng gần đây tính tình Điện hạ thay đổi thất thường, hắn căn bản không phản ứng kịp.

“Thiếp lại thấy là do chàng ép buộc làm khó người khác.” Mạnh Phát Ảnh liếc Hiên Viên Diệp một cái rồi nhìn Túc Phong đang cúi đầu, nhẹ giọng cười nói.

“Đa tạ Vương phi.” Túc Phong vốn đang âm thầm ảo não, khi nghe Mạnh Phát Ảnh nói xong thì lập tức đáp lời, trong giọng nói lộ rõ vẻ cảm kích, có vẻ như rốt cuộc đã có người hiểu được nỗi oan uổng của hắn.

Hiên Viên Diệp giật mình, ánh mắt nhìn Túc Phong hơi lóe lên, “Nói vậy là do Bản vương quá hà khắc rồi, tốt, ngươi đi thay thế cho Phi Ứng để hắn trở về đây.”

Túc Phong lập tức hận không thể cắn đứt lưỡi mình, hắn điên rồi sao, trước mặt Điện hạ lại đi cảm ơn Vương phi, trời ơi, đầu óc hắn lúc này quả thật đã gỉ sét rồi sao.

“Điện hạ ...” Thân mình Túc Phong hơi run rẩy, gương mặt tràn ra vẻ sợ hãi.

“Gọi Phi Ứng tới đây, bảo hắn đi điều tra rõ Thiên Hợp y quán.” Hiên Viên Diệp nhìn dáng vẻ của hắn thì cũng không muốn trêu ghẹo nữa, liền trầm giọng phân phó.

Đã đoán được thuốc này là do có người ở Thiên Hợp y quán động tay động chân thì dĩ nhiên việc đầu tiên là phải điều tra Thiên Hợp y quán.

Tuy trong lòng Hiên Viên Diệp đã nghi ngờ một người nhưng dù sao cũng không có chứng cứ gì nên không thể khẳng định chắc chắn là người đó được, vì vậy, việc quan trọng nhất lúc này là phải tìm ra được chứng cứ.

“Vâng.” Túc Phong không dám thắc mắc gì nữa, hắn lập tức đáp lời rồi xoay người rời đi.

“Yên tâm, ta sẽ không để xảy ra chuyện gì với nàng đâu.” Hiên Viên Diệp vừa ôm chặt Mạnh Phát Ảnh vừa nhẹ giọng nói, hắn chỉ hận không thể giam nàng vào trong lồng ngực mình.

“Thiếp biết.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười hạnh phúc, nàng biết, hắn tuyệt đối sẽ không để nàng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Hiên Viên Diệp hơi cứng người lại, cánh tay đang ôm nàng càng thêm khép chặt.

Bọn họ cứ đứng ôm nhau như vậy ở trong sân, ánh mặt trời gắt gao chiếu xuống in bóng hai người trên mặt đất, mà hình bóng trên mặt đất kia cũng không có khe hở nào.

Ngày hôm đó, Hiên Viên Diệp tự tay thanh lọc toàn bộ đám hạ nhân trong Nghệ Vương phủ, toàn bộ đám nha đầu, ma ma, sai vặt trước kia đều bị cho ra ngoài phủ, đám thị vệ cũng bị kiểm tra kỹ lưỡng không sót một ai.

Nghệ Vương phủ lập tức chẳng còn mấy người.

Hiên Viên Diệp lại điều một ít thị vệ ở bên ngoài vào trong phủ. Những người đó vừa vào phủ thì Mạnh Phát Ảnh lập tức phát hiện ra ngay, so với đám thị vệ ở trong phủ trước đây, những người này có võ công cao cường hơn nhiều.

Mà những thị vệ này khi vào Nghệ Vương phủ thì không chỉ có nhiệm vụ bảo vệ an toàn của phủ mà còn phải phụ trách cả việc sinh hoạt hàng ngày, bởi vì hiện tại đám hạ nhân trong phủ đều đã bị đuổi đi hết, chỉ còn vài người theo Mạnh Phát Ảnh từ Hầu Vương phủ tới là vẫn được giữ lại để hầu hạ nàng.

Xử lý xong mọi chuyện thì trời cũng đã tối, cả ngày hôm đó Mạnh Phát Ảnh và Hiên Viên Diệp đều không tiến cung.

Ngày hôm sau, ngay khi tỉnh dậy, Hiên Viên Diệp đã đi vào triều từ sớm.

Mạnh Phát Ảnh rời khỏi giường muộn hơn. Đông Nhi lại bưng một bát thuốc tới cho nàng. Nàng cẩn thận kiểm tra, khi không phát hiện có gì bất thường thì mới từ từ uống.

“Thanh Trúc vẫn chưa về sao?” Sau khi đặt chén thuốc xuống bàn, Mạnh Phát Ảnh nhíu mày thấp giọng hỏi.

“Vẫn chưa ạ.” Đông Nhi sưng sốt một chút rồi nhẹ giọng đáp, “Từ tối qua nô tì đã không trông thấy Thanh Trúc tỷ tỷ.”

Tốc Phong không tiến cung cùng Hiên Viên Diệp, lúc này hắn đang đứng bên ngoài, khi nghe Đông Nhi nói xong thì con ngươi lóe lên một cái, có vẻ như có chút hoảng hốt.

“Vậy à.” Mạnh Phát Ảnh không phát hiện ra sự khác thường của Tốc Phong, nàng nhẹ giọng trả lời rồi đột nhiên trong đầu hiện ra cái gì bèn nói tiếp, “Lâu rồi không dạo phố, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Lan Mai lúc này nhất định đang ở Na Gia y quán. Nghĩ đến bài thơ kia, lại nghĩ đến người mà nàng đã nghi ngờ từ hôm qua, nàng rất muốn đi gặp Lan Mai để thăm dò chút tin tức.

“Hay quá.” Đông Nhi sưng sốt một chút rồi vui sướng kêu lên, nàng ta dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Mạnh Phát Ảnh lắc lắc đầu rồi đi ra ngoài. Tốc Phong nghe nói nàng muốn ra ngoài thì đã sớm đi chuẩn bị xe ngựa.

Mạnh Phát Ảnh ngồi trong xe ngựa, đôi mắt đang tỉ mỉ quan sát dòng người hai bên đường thì đột nhiên ở phía trước xuất hiện một y quán, nàng bỗng thấy nao nao trong lòng, bèn thấp giọng nói, “Tốc Phong, dừng xe.”

Nhưng khi nàng vừa bước xuống xe, đang định tiến về phía trước thì có một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt.

“Phát nhi, đã lâu không gặp.” Đôi mắt của Bạch Dật Thần đang thẳng tắp nhìn chăm chăm vào nàng, khóe môi y kéo ra một tia cười khê, y từ từ nói rồi dừng lại một chút, tiến sát vào người nàng, lại tiếp tục thấp giọng nói, “Ta thật sự rất nhớ ngươi.”

Ánh mắt của y vừa mang theo ý cười vừa sáng rõ khác thường, lại như có vẻ đang chờ mong Mạnh Phát Ảnh đáp lại, sao hắn lại có thể ngang nhiên thổ lộ với nàng như vậy ...

75. Chương 76: Khí Phúc Hắc Của Hắn Khiến Dật Thần Tức Hộc Máu

Trong lúc nhất thời, Mạnh Phát Ảnh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nàng quả thật đã bị y làm cho ngây ngẩn cả người, cảm thấy như có một đạo thiên lôi đánh thẳng vào người nàng, làm cho nàng như bị thiêu trong lửa nóng.

Đôi mắt nàng nhìn thẳng về mặt xán lạn như đường quan rộng mở, cùng nụ cười dụ hoặc, hơi thở liên tục dồn dập của y trước mặt, nàng ...thật sự không thể nói ra được lời nào.

Nàng quả thật không rõ, y sao có thể nói ra một câu với giọng điệu ‘Thâm tình’ như thế, hơn nữa dường như y còn đang đợi sự cảm kích của nàng.

“Sao rồi?” Nhìn thấy bộ dáng hơi ngu ngơ của nàng, nụ cười trên khóe môi của Bạch Dật Thần càng thêm rõ ràng, sâu trong con ngươi cũng mang theo ý cười, cùng vài phần đắc ý. Đúng vậy, y đang nghĩ thầm trong lòng rằng nàng sao có thể quên được y, lúc này nhìn thấy y, nghe thấy những lời y nói với nàng, nàng tuyệt đối sẽ không đối xử với y như trước kia nữa.

“Hoàn hồn lại nào!” Tay Bạch Dật Thần hơi lay động nhẹ trước mặt nàng, khóe môi hơi câu lên khiến y trông càng thêm tự đắc, kiêu ngạo.

“Vị công tử này, xin hỏi người biết bản cung sao?” Mạnh Phát Ảnh cuối cùng cũng như từ nơi vừa mới bị sét đánh trúng kia phục hồi lại tinh thần, âm thầm cười lạnh, nhìn về phía con ngươi Bạch Dật Thần đang nghênh ngang đắc ý, hơi hơi chớp chớp mắt, nghi ngờ hỏi.

Tốc Phong vốn đang định bước về phía trước, sau khi nghe được lời nói của nàng thì không khỏi dừng bước, khóe môi run rẩy, thuốc kia Vương phi còn chưa uống đâu, thế mà đã bị ‘mất trí nhớ’ rồi.

Tốc Phong là người thông minh, đương nhiên hiểu được ý tứ của Mạnh Phát Ảnh, là muốn mượn cơ hội này thử Bạch Dật Thần một chút, kỳ thực, nếu liên kết mọi chuyện lại, thì Bạch Dật Thần quả thật chính là hiểm nghi lớn nhất.

Cũng chỉ có Bạch Dật Thần mới muốn cho Vương phi mất đi những ký ức gần đây để khôi phục lại bộ dáng si mê y như trước kia nhất.

Nụ cười trên mặt Bạch Dật Thần trong nháy mắt trở nên cứng đờ, hai mắt hắn đột nhiên trợn lên, sự đắc ý trong con ngươi cũng nhanh chóng không còn sót lại chút gì, khó có thể tin nhìn chằm chằm nàng như muốn nhìn xuyên thấu hết thấy. Một lát sau, y cực lực áp chế sự bất mãn trong lòng, lại nói khẽ “Phát nhi, đừng đùa giỡn nữa.”

“Đùa giỡn? Đùa giỡn cái gì cơ? Công tử, xin hỏi người rốt cuộc là ai vậy? Còn nữa, thỉnh kêu ta là Vương phi, không nên hô thẳng tên của ta.” Con ngươi Mạnh Phát Ảnh lại chớp chớp, về mặt thành thật nói, hoàn toàn không hề quan tâm đến vẻ mặt khó coi của Bạch Dật Thần.

Bạch Dật Thần thân mình bỗng cứng đờ, con ngươi cũng hơi hơi lóe lóe trừng về phía nàng, có chút nghiêng rằng nghiêng lợi gầm nhẹ nói, “Phát nhi?”

“Ta nói rồi, kêu ta vương phi.” Mạnh Phát Ảnh hơi hơi nhú mày, cực kỳ bất mãn ngắt lời nói của y.

“Phát nhi! đừng tưởng gạt được ta, nàng không lừa được ta đâu.” Bạch Dật Thần âm thầm chán nản, lại hít một hơi thật sâu, dường như là đang cực lực đè nén tâm tình của mình. Tuy nhiên khi nhìn thẳng vào nàng, trong con ngươi của y nhanh chóng hiện lên cái gì đó.

Khi nói chuyện, tay y cũng theo bản năng đưa ra như muốn tóm lấy Mạnh Phát Ảnh, dường như y muốn trực tiếp bắt lấy nàng đưa đi.

“Bạch công tử, thực xin lỗi, vương phi gần đây dường như đột nhiên mất đi một ít trí nhớ, nên thật sự không nhận ra Bạch công tử.” Tốc Phong hai tròng mắt hơi trầm xuống, nhanh chóng tiến lại gần gần ở trước mặt Bạch Dật Thần, sau đó từng chữ từng chữ từ từ nói ra.

Mạnh Phát Ảnh trong lòng âm thầm buồn cười, ai nói Tốc Phong biểu hiện gần đây là tạm được chứ, ha ha, phải nói Tốc Phong với phản ứng này thật sự là mau lẹ, phối hợp cũng vừa đúng lúc.

Đôi mắt nàng xuyên thấu qua người Tốc Phong, âm thầm quan sát vẻ mặt của Bạch Dật Thần.

Nghe thấy lời nói của Tốc Phong, thân mình Bạch Dật Thần rõ ràng hơi cứng lại một chút, theo bản năng nhú lông mày lại.

“Nàng sao có thể quên ta được, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng” Bạch Dật Thần giờ phút này cảm xúc hiển nhiên là có chút kích động, gấp gáp đẩy Tốc Phong ra, vội vàng hô lên.

Trong thanh âm của y, rõ ràng mang theo sự không cam lòng, cũng mang theo vài phần ngoan tuyệt.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, khẽ cười lạnh trong lòng, đây là cái thâm tình của người vừa mới thổ lộ sao, lúc này lại chẳng khác gì bộ dáng hận không thể ăn luôn nàng vào bụng, nàng thật sự hoài nghi, rốt cuộc mục đích của Bạch Dật Thần là cái gì?

Mà thái độ của y giờ phút này, cũng làm cho nàng càng thêm khẳng định suy đoán lúc trước trong lòng mình.

Dù sao, người có thể có được loại thuốc cực kì hiếm thấy này cũng không nhiều, lại có thể đưa người trà trộn vào Nghê Vương phủ, thiết kế một loạt kế hoạch kia, tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

“Phát Nhi, nàng chưa từng quên ta, đúng không? Nàng vừa rồi chỉ là đang dối gạt ta thôi. Ta biết trong lòng nàng là trách ta ...” Con ngươi của Bạch Dật Thần hơi hơi híp lại, có phần ngoan tuyệt nhưng vội vàng che dấu đi, sau đó cất giọng nói thâm tình nhỏ nhẹ.

“Ta cũng không nói là đã quên ngươi mà?” Mạnh Phát Ảnh chớp chớp mắt, biểu tình vô cùng nghiêm trang nói, giọng nói cũng cực kì vô tội, bình thản. Thế nhưng sâu trong con ngươi lại ẩn chứa sự thiếu kiên nhẫn, nàng đột nhiên cảm thấy rất rất chán ghét Bạch Dật Thần.

Bạch Dật Thần hơi sững sốt một chút, khóe môi lại tràn ra một tia cười khê, “Ta biết Phát Nhi sẽ không thể nào quên được ta, ta biết Phát Nhi vẫn yêu ta...”

Tốc Phong cũng không khỏi sững sốt, trong lúc nhất thời có chút hơi thất thần, không rõ nàng có ý gì, không phải là ...

“Bởi vì ta căn bản không hề quen biết ngươi, ta làm sao còn có thể quên được ngươi?” Mạnh Phát Ảnh hơi chau mày lại một chút, ra vẻ suy tư một lát, sau đó mới làm trưng ra biểu tình vô tội, trả lời.

Tốc Phong khóe môi thoáng run rẩy, chỉ muốn bật cười thành tiếng, Vương phi quả thật là quá cường đại, lời này quả thực đủ ngoan tuyệt ~.

Giống như khi nhìn thấy một hạ nhân rơi xuống vách núi đen thẫm thẫm, đang liều mạng bò lên trên, nàng đột nhiên thả một sợi dây thừng, đem người ta kéo lên một chút, sau đó lại đột nhiên buông lỏng dây thừng, và kết cục kia dĩ nhiên là...

Bạch Dật Thần còn chưa kịp nở nụ cười vì mừng huyệt, trong nháy mắt cả người như bị đóng băng lại, cứng đờ, sâu trong con ngươi, cũng ẩn ẩn tràn qua vài phần tức giận, nhìn nàng chằm chằm, lửa giận trong con ngươi cũng không chút nào che dấu bắn về phía nàng, có vẻ như hận không thể trực tiếp đem nàng đốt cháy.

“Chúng ta đi thôi.” Mạnh Phát Ảnh không nghĩ lại để ý tới hắn, nhìn sang phía Đông Nhi cùng Tốc Phong ở bên cạnh, nhẹ giọng nói. Trong con ngươi của nàng hiện thêm vài phần lãnh ý khi thấy Bạch Dật Thần có biểu tình không cam lòng. Điều này càng khiến nàng thêm hoài nghi, chuyện đó cùng y có liên quan.

“Phát nhi.” Thấy nàng hơi xoay người lại, Bạch Dật Thần híp mắt lại, sau đó nhanh chóng vươn tay bắt lấy cánh tay của nàng.

Mạnh Phát Ảnh thân mình cứng đờ, cặp mắt xuống bắn ra hàn ý mạnh mẽ, nhưng lại nhanh chóng che giấu đi, sau đó như vô ý hỏi, “Vị công tử này, còn có việc gì sao?”

Nàng thật muốn nhìn xem, y còn muốn nói điều gì?

“Phát Nhi! Hãy nghe ta nói, ta biết nàng trách ta...” Bạch Dật Thần, trên mặt mang theo một chút ảo não rồi đột nhiên đến gần bên tai nàng thấp giọng nói, “Nhưng ta cam đoan về sau sẽ hảo hảo đối đãi tốt với nàng, ta sẽ cho nàng hết thấy những gì nàng mong muốn, Hiên Viên Diệp có thể cho nàng ta cũng có thể cho nàng giống vậy, thậm chí so với hắn còn nhiều hơn.”

Thanh âm của y rất thấp, ngay cả Tốc Phong chỉ sợ cũng không nghe thấy, dù sao võ công Bạch Dật Thần cũng là hàng cao thủ.

Thanh âm kia của y tuy cực thấp nhưng cũng mang theo một loại cuồng vọng không chút nào che dấu, đặc biệt là câu cuối cùng kia, ‘Thậm chí so với Hiên Viên Diệp còn nhiều hơn’? Câu nói này khiến cho Mạnh

Phát Ảnh âm thầm kinh hãi, nàng dám khẳng định Bạch Dật Thần nếu nói sẽ cho nàng hết thấy, tuyệt đối không đơn thuần chỉ là tình yêu, mà thậm chí còn hơn như vậy, chỉ sợ...

Nghĩ đến đây, thân thể nàng càng cứng đờ, đột nhiên ý thức được Bạch Dật Thần đã sớm có âm mưu không tốt, hơn nữa chỉ sợ đã sớm có chuẩn bị. Nàng nghĩ như vậy vì giờ phút này y thậm chí không thèm kiêng dè Túc Phong, cũng không sợ bị Hiên Viên Diệp biết.

Cũng có thể y đã biết chuyện ngày hôm qua đã bị bại lộ, y biết không có khả năng lừa gạt Hiên Viên Diệp nữa, nên cũng không chút cố kỵ theo nàng đến nơi này, nói cho nàng nghe những điều này ?

“Ta biết, nàng căn bản không muốn gả cho hấn, bằng không sẽ không đào hôn như vậy, ta biết, hấn ép nàng trở về, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ cứu nàng ra, ta sẽ cho nàng hết thấy những điều nàng mong muốn.” Bạch Dật Thần không nghe thấy Mạnh Phát Ảnh trả lời nên nghĩ rằng nàng bị y làm cho cảm động nên tiếp tục ở bên tai nàng thấp giọng nói.

Mạnh Phát Ảnh trong lúc nhất thời hoàn toàn không biết nói gì, cũng chưa từng gặp qua người tự kỷ như thế này, y dựa vào cái gì mà nghĩ rằng nàng còn yêu y, nàng nhớ rõ trước kia bản thân biểu đạt đã quá đủ rõ ràng rồi mà.

Là y nghe không hiểu? Hay vẫn tự mình là đúng, quá mức kiêu ngạo không cách nào nhận ra lời cự tuyệt của nàng?

Trong lúc nhất thời vì quá kinh ngạc nên quên mất việc đẩy y ra, mà Túc Phong dù sao cũng là thủ hạ không có mệnh lệnh của nàng, đương nhiên cũng không dám tiến lại, hướng chỉ nhìn Mạnh Phát Ảnh lúc này dường như không có ý đẩy Bạch Dật Thần ra.

Hai tròng mắt hơi trầm xuống, tay cũng nắm chặt lại, có vẻ như đang do dự có nên hay đẩy Bạch Dật Thần ra không.

“Các người đang làm cái gì?” Chính là vào lúc này, một tiếng nói băng lãnh, lạnh đến tận xương cốt đột nhiên truyền đến, mang theo sự tức giận như từ trong băng đá ngàn năm kết lại.

Túc Phong vội vàng nhìn lên, khi nhìn thấy vẻ mặt âm lãnh của điện hạ thì cả người đột nhiên cứng đờ, xong rồi, xong rồi, làm sao có thể để cho Điện hạ nhìn thấy một màn như thế này !đáng chết, thật là đáng chết mà.

Vốn còn đang ngơ ngác chưa lấy lại tinh thần, Đông Nhi chợt nghe thấy thanh âm của Hiên Viên Diệp, nàng không ngẩng đầu lên nhưng thân mình vẫn không khỏi khẽ run.

Bạch Dật Thần thân mình cũng hơi cứng lại một chút, nhưng khóe môi cũng khẽ kéo ra một tia cười lạnh, y như cố ý hướng cơ thể về gần phía Mạnh Phát Ảnh, bàn tay cũng muốn bắt lấy nàng, kỳ thực y cũng không ngại làm cho Hiên Viên Diệp nhìn thấy màn này.

Nếu cuối cùng nàng lựa chọn y, y cũng không chút do dự nào mà sẽ trực tiếp dẫn nàng đi, chỉ cần nàng đáp ứng thì Hiên Viên Diệp cũng không có biện pháp.

“Phát Nhi không cần sợ, có ta ở đây.” Con người hơi sáng lên, y lại thấp giọng nói nhưng thanh âm lần này là cố ý làm cho Hiên Viên Diệp nghe được.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh càng thêm cười lạnh, a, đây là nam nhân vừa mới hướng nàng thổ lộ sao, cũng là người hận không thể đem nàng lập tức đẩy vào biển lửa sao, nàng giờ phút này có thể xác định hành động của Bạch Dật Thần không phải vì yêu nàng mà chính là vì không cam lòng.

Thứ gì không chiếm được vĩnh viễn là thứ tốt nhất.

Nàng hơi chuyển động, lập tức có thể tránh khỏi tay y, hai mắt khẽ nâng lên, chạm phải tia nhìn lạnh như băng của Hiên Viên Diệp, hấn đang cố gắng đè nén nhưng vẫn không thể đè nén được sự tức giận của mình, thân thể của hấn vẫn gắt gao đứng thẳng đôi tay lại càng hung hăng nắm chặt.

Nàng biết, hấn tức giận, là giận thật sự.

Hấn yêu nàng như vậy, nhìn tình huống này, nghe những lời nói cố ý kia của Bạch Dật Thần không tức giận mới là lạ.

“Diệp, chàng đã đến rồi.” Mạnh Phát Ảnh nhìn hấn nở nụ cười, khuôn mặt mừng rỡ hô lên, trong thanh âm không chút nào che giấu sự ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Hiên Viên Diệp thân mình hơi hơi cứng lại một chút, hai mắt mở to hơi ngạc nhiên, khi nghe được lời nói kia của nàng, trong lòng tựa hồ có cái gì đó nhẹ nhàng lướt qua, nhồn nhột lại ầm ập. Trong lúc nhất thời, tất cả sự âm trầm cùng tức giận trên mặt hết thảy đều tiêu thất, mà khóe môi tự giác tràn ra một tia cười khẽ.

Cánh tay duỗi ra ôm nàng vào trong lòng, rốt cuộc vừa rồi hấn tức giận cái gì chứ, chẳng lẽ còn hoài nghi nữ nhân của mình sao? Hóa ra hấn vẫn chưa đủ bình tĩnh.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh cười càng thêm sáng ngời. Hấn chỉ vì một tiếng gọi của nàng, chỉ vì một câu nói mềm nhẹ, ầm ập kia mà mọi tức giận liền nháy mắt tiêu thất.

Ở trong lòng hấn, nàng quan trọng đến cỡ nào đây

~Mạnh Phát Ảnh thân mình gắt gao dựa vào trong lòng hấn, hơi ngửa mặt lên nhìn hấn, môi đỏ mọng hơi vểnh lên, hơi bất mãn cùng ủy khuất nói, “Vừa rồi có người muốn quán quít lấy Phát Nhi, ta lại không biết y là ai, y tựa như một người điên vậy.”

Bạch Dật Thần sau khi nghe thấy lời nói của nàng lại nhìn Hiên Viên Diệp đang ôm nàng vào lòng, sự tức giận trong lòng vốn đã dâng lên, lúc này lại nghe thấy lời nàng than vãn với Hiên Viên Diệp, lửa giận thiếu chút nữa không chế không nổi. Y hung hăng nhìn nàng chằm chằm, hận không thể đem nàng xé rách.

Y vốn cho rằng khi nàng nghe xong những lời y vừa mới nói nhất định sẽ rất cảm động, sau đó sẽ không do dự lựa chọn cùng y rời đi, nhất định sẽ quán quít lấy y.....Nhưng thật không ngờ, nàng thế nhưng lại cư xử với Hiên Viên Diệp ôn nhu tình cảm như vậy, còn đối với y... Nàng..nàng thế nhưng lại nói y là đồ điên!

Hiên Viên Diệp hơi sửng sốt, nhưng lập tức hiểu ý của nàng, hai mắt hơi nheo lại nhìn Bạch Dật Thần, khóe môi hé mở, chậm rãi nói, “Bạch công tử có ý gì? Nữ nhân của bốn vương là người người có thể chọc sao?”

Thanh âm lạnh lùng rõ ràng mang theo sự uy hiếp, cánh tay ôm lấy Mạnh Phát Ảnh càng thêm chặt.

Bạch Dật Thần giật mình, mắt lúc này mới chậm rãi từ trên người Mạnh Phát Ảnh chuyển sang Hiên Viên Diệp, sắc mặt khế biến, trở nên thâm trầm nhưng cũng không nói gì thêm.

“Diệp, chúng ta đi thôi, i không cần để ý cái người điên này đâu, nhìn người điên như vậy một chút tâm tình cũng không có.” Mạnh Phát Ảnh lại ghé vào trong lòng Hiên Viên Diệp cọ cọ, nhẹ giọng nói, trong giọng nói rõ ràng mang theo giọng điệu mềm nhẹ, còn có vài phần làm nũng.

Mà giờ khắc này Bạch Dật Thần ở trong miệng nàng được cho là đồ điên, một người điên làm cho người ta chán ghét.

Sắc mặt Bạch Dật Thần càng ngày càng đen lại, ánh mắt lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, chỉ tiếc nàng căn bản cũng không thêm liếc y lấy một cái, chỉ thâm tình nhìn Hiên Viên Diệp, như chú chim nhỏ nép vào trong lòng hấn.

“Được.” Hiên Viên Diệp hơi gật đầu đáp, nhìn nàng mỉm cười ôn nhu nhưng trong mắt hơi lóe lên một tia bất mãn nói, “Hôm nay thế nào lại một mình chạy đến đây?”

“Hửm? Rõ ràng còn có 2 người bọn họ đi theo, như thế nào là một người được?” Hai mắt Mạnh Phát Ảnh hơi chớp chớp, chỉ về phía Tốc Phong cùng Đông Nhi, cực kì nghiêm túc nói.

“Ừ” Hiên Viên Diệp chỉ có thể cúi đầu lên tiếng, tay cũng hơi nắm nhẹ mũi nàng, ôn nhu nói, “Ừ, may mà nàng còn để ý tới họ.”

Ngọt ngào, ân ái như vậy, ôn nhu như vậy, khiến ánh mắt Bạch Dật Thần như bốc lửa, nếu có thể y thật sự muốn một đao chém chết Hiên Viên Diệp ngay lập tức, chỉ tiếc y hiện tại không có năng lực đó.

“Diệp, chàng đã hỏi Thái y vì sao ta có một số việc không nhớ rõ chưa?” Mạnh Phát Ảnh nhìn Hiên Viên Diệp, thấp giọng hỏi, trong thanh âm mang theo một chút ảo não. Khi nàng nói ra lời này, ánh mắt cũng hơi liếc Bạch Dật Thần một cái, nhìn thân thể của y rõ ràng hơi cứng một chút, trong đôi mắt dường như cũng nhanh chóng hiện lên cái gì đó.

“Ừ, đã hỏi qua rồi.” Hiên Viên Diệp là người thông minh cỡ nào, há có thể không hiểu ý của nàng, cực kì phối hợp nói, “Hồ thái y nói có thể là do nàng uống phải loại thuốc gì đó, nên quên mất người vốn dĩ Phất Nhi không muốn nhớ đến hoặc là người nàng chán ghét, còn người Phất Nhi yêu sâu đậm sẽ không quên được.”

Không thể không nói Hiên Viên Diệp nói dối thật sự là một cao thủ.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh âm thầm buồn cười, nhìn gương mặt hần, môi đỏ mọng hé mở từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Ừ, Phất Nhi chỉ cần nhớ được Diệp là đủ, bởi vì người Phất Nhi yêu nhất...là chàng”.

Nàng nghĩ, hiện tại Bạch Dật Thần hẳn là đủ minh bạch, người nàng yêu là Hiên Viên Diệp chứ không phải y.

Hơn nữa, nàng cũng muốn cho y biết, muốn cho nàng ăn thuốc mất đi trí nhớ kia, như vậy người nàng quên cũng sẽ không thể là Hiên Viên Diệp, mà tuyệt đối sẽ là một người khác, bởi vì nàng tin tưởng, một người mà bản thân mình yêu sâu sắc, không chỉ là khắc ở trong đầu mà còn khắc sâu vào trong tim, như vậy nếu trong đầu không còn trí nhớ thì cảm giác trong lòng cũng sẽ tuyệt đối không thể nào thay đổi.

Thế nên nàng muốn ám chỉ Bạch Dật Thần không cần tiếp tục dùng thủ đoạn bậy bạ, bừa bãi như thế này nữa.

Diễn là diễn cho Bạch Dật Thần xem, nói cũng là nói cho Bạch Dật Thần nghe, nhưng giờ phút này lời nói của nàng lại làm cho thân mình Hiên Viên Diệp trở nên cứng đờ, tay ôm lấy nàng có hơi hơi run rẩy, nhìn chăm chăm nàng, trong mắt nhanh chóng lóe lên một tia sáng khác thường.

Nàng vừa mới nói cái gì? Hần không có nghe lầm chứ?...Mặc dù biết, nàng là nói cho Bạch Dật Thần nghe, nhưng lời này lại khiến cho hần kích động, trong lòng cũng không nhịn được mà hưng phấn.

Đôi mắt Bạch Dật Thần từ từ trở nên thâm trầm lạnh như băng, tràn đầy phẫn nộ cùng sự không cam lòng, bàn tay ẩn ở dưới ống tay áo không ngừng nắm chặt lại, cơ thể y càng không ngừng trở nên cứng đờ.

Còn Hiên Viên Diệp thì hoàn toàn bị kích động rồi, cả người đều toát ra sự vui sướng, không hề để ý tới Bạch Dật Thần mà ôm lấy nàng xoay người rời đi.

Để lại Bạch Dật Thần đứng phía sau nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi, tức đến sắp phát điên.

“Phất Nhi, đem lời nàng vừa mới nói lặp lại lần nữa đi.” Đi được một khoảng khá xa, Hiên Viên Diệp kể mãi đến gần bên tai nàng dụ dỗ nói, chẳng thềm để ý đến lời kia của nàng vừa mới nói là cho Bạch Dật Thần nghe, dù biết nàng hiện tại chưa hẳn hoàn toàn yêu hần, nhưng hần thật sự muốn được nghe câu nói kia.

“Nói cái gì?” Mạnh Phát Ảnh hơi ngược mắt nhìn hần, tỏ vẻ mơ hồ hỏi, nhưng trong lòng thì âm thầm buồn cười, nàng tự nhiên biết hần muốn nàng nói cái gì, chỉ là không nghĩ rằng nam nhân này, thế nhưng lại để ý một câu nói như vậy.

Không phải người ta đều nói đàn ông thường không hay để ý những lời nói như vậy hay sao? Hơn nữa, có rất nhiều nam nhân, tại thời điểm ở trên giường mới nói ra những lời nói như vậy.... Mà khi đó, chỉ sợ yêu không phải người, mà là...

Cũng có nam nhân, nghe nói cả đời cũng sẽ không tổ tình như thế, cũng không muốn nữ nhân đối với hần nói như thế.

Nàng nghĩ rằng Hiên Viên Diệp hẳn là loại người mà bản thân hần sẽ không nói câu nói kia, cũng không cần nữ nhân nói ra.

“Phất Nhi...” Hai tròng mắt của hần híp lại, lóe lên sự uy hiếp, trong thanh âm cũng có thêm vài phần nguy hiểm.

Ha ha, Mạnh Phát Ảnh khéo môi hơi hơi cong lên thành một tia cười khê, dụ dỗ không được nên còn dùng đến cả đe dọa nữa!

“Hửm?” Thấy nàng cười, cũng không có mở miệng nói, Hiên Viên Diệp lại uy hiếp thêm , cánh tay ôm lấy nàng hơi dùng sức một chút, mang theo ám chỉ rõ ràng.

Tốc Phong đi theo ở phía sau vẫn duy trì một khoảng cách nhất định, nhìn Điện hạ không e dè mà đem Vương phi ôm ở trong ngực, bộ dáng thân mật như vậy, không khỏi âm thầm ngạc nhiên, nếu là trước kia nói cho hắn biết đây là Điện hạ, có đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không tin tưởng, nhưng hiện tại không thể không tin.

Nàng mà thêm sợ sự uy hiếp của hắn ư, Mạnh Phát Ảnh khéo môi cười càng thêm rõ rệt.

“A, những tượng nhỏ này thật đáng yêu~~.” Đột nhiên nhìn về phía trước có một chỗ nấn tượng đất, nàng cố ý hô lên, kỳ thực cũng không hoàn toàn cố ý, mà vì những tượng đất kia thật sự rất xinh đẹp.

Hiên Viên Diệp cảm thấy chán nản, âm thầm hít sâu một hơi, thật hận không thể trực tiếp bóp chết nàng, nhưng như thế thì sẽ ...luyện tiếc lắm, thế nên cũng chỉ có thể tự hờn dỗi một mình .

Theo tiếng kinh hô của nàng hắn nâng con người hơi ảo não lên hỏi, “ Tượng nhỏ nào?”

“Bên kia kia, đi, chúng ta qua xem đi.” Mạnh Phát Ảnh nghe thấy giọng nói buồn bực của hắn, càng âm thầm buồn cười, nhưng cũng lười kéo hắn đi xem chỗ nấn tượng đất ở trước mặt.

Tay của người kia quả thật rất khéo, từng cái, từng cái tượng đất đều rất sống động, cực kì đáng yêu.

Hiên Viên Diệp mày cũng hơi chau nhẹ lại, hiển nhiên chẳng lưu tâm đến loại đồ vật này, bất quá nàng thích thì hắn sẽ thích theo nàng.

“Không bằng, chúng ta cũng tới nấn một đôi đi?” Mắt Mạnh Phát Ảnh hơi nâng lên, nhìn hắn, hơi chờ mong nói, nhớ lại những tượng nhỏ ở hiện đại, trong lòng càng thêm nhiều phần trông đợi.

“Được, chỉ cần nàng thích.” Hiên Viên Diệp thấy nàng cao hứng, con người cũng nhiều thêm vài phần ý cười, nhẹ giọng đáp lời.

“Đại thúc, giúp ta nấn một đôi...” Mạnh Phát Ảnh chuyển hướng tới vị sư phụ kia, vui vẻ khoa tay múa chân.

Đại thúc nấn tượng hơi hơi sững sốt một chút, dù sao cũng là một nữ nhân lại muốn ông nấn một đôi, quả thật có chút kinh thế hãi tục.

Thấy Hiên Viên Diệp liếc mắt một cái, y nhẹ giọng cười nói, “Phu nhân cùng tướng công có vẻ rất ân ái nhỉ ~.”

Hiên Viên Diệp thấy nàng bộ dáng khoa chân múa tay, hai mắt cũng hơi lóe lên, chỗ sâu con người cũng nhiều thêm vài phần hưng phấn khác thường.

“Nấn đi, nấn hảo, nhất định có thưởng.” Hiên Viên Diệp cũng nhìn đại thúc nấn tượng, thấp giọng nói.

Đại thúc nấn tượng liên tục đáp lời, sau đó lấy một ít bùn đất đặc biệt, nhanh chóng nấn tượng.

Trí nhớ của y tương đối tốt, chỉ liếc mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh cùng Hiên Viên Diệp một cái, rất nhanh liền theo bộ dáng của bọn họ nấn ra một đôi tượng.

Vì đây là tượng đất, nên không nhìn thấy gương mặt đen tuyền của nàng, mà đại thúc nấn tượng nấn mắt nàng lớn hơn một chút, thật ra so với gương mặt thực của nàng rất giống nhau .Hiên Viên Diệp hơi sững sốt một chút, con người lại nhìn về phía người nọ, một lần nữa đánh giá y.Gương mặt người này trắng bóng, nhưng sắc mặt cũng rất hồng hào, lại có thêm vài phần tinh anh.Mà y giờ phút này hơi cúi mặt, nắm lấy tượng đất kia nấn, nên nhìn không ra biểu tình trên mặt y.

Y nấn ra dung mạo thực của nàng chỉ là trùng hợp?

Nhưng trên người y, căn bản không cảm nhận được nửa điểm ác ý nào cả, ngược lại làm cho người ta cảm thấy an tâm khác thường.

Mạnh Phát Ảnh luôn chăm chú nhìn chăm chăm tượng đất, đến khi thấy nắn nắn như vậy quả thật có hơi sững sốt một chút, hai mắt hơi lóe lên, cố ý nói, “Đại thúc, người nắn cái kia là ta sao? Ta có đẹp như thế sao?”

Con người ẩn chứa vài phần tìm tòi nghiên cứu, nhưng thanh âm lại cực kì tùy ý. Nhưng, người nọ lại tựa hồ như không có nghe được lời của nàng, chỉ chuyên chú nắn tượng, cho đến khi hoàn thành, mới đưa tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh, nói khẽ, “Phu nhân, nắn đẹp lắm.”

“Không giống.” Mạnh Phát Ảnh thế nhưng không cầm lấy, chỉ nhìn lướt qua, lại cố ý nói. Hắn nắn Hiên Viên Diệp có vẻ như cũng không quá giống, thiếu vài phần lạnh lùng, thiếu mấy phần thành thực, lại có vẻ như thêm vài phần đáng yêu, lại tựa hồ có vài phần tính trẻ con, loại cảm giác này rất quái lạ.

Hơn nữa, nàng vừa rồi muốn y đem nắn hai người bộ dáng ôm ấp, nhưng y lại nắn bộ dáng hai người nắm tay nhau. Thiếu nồng cháy nhưng có thêm cảm giác tình thân.

Thật sự rất lạ..... thật là lạ.

“Có giống hay không, tùy tâm sinh mà thôi.” Người nọ lại mỉm cười, vẻ hồng nhuận trên mặt mang theo vài phần yêu thương khác thường, mà trong giọng nói kia lại ẩn thêm một loại ý tứ.

Mạnh Phát Ảnh mày nhíu lại hơi nghi hoặc nhìn y.

“Đại thúc rõ ràng là đang già mồm át lẽ, rõ ràng là không giống mà.” Mạnh Phát Ảnh cong môi hơi bất mãn nói, không biết vì sao nàng lại muốn đòi co với đại thúc này, mặc kệ người này đã lớn tuổi, nàng quả thật không rõ.

“Vậy tượng đất này phu nhân không cần sao?” Người kia thế nhưng cũng không bực, ý cười trên mặt càng nhiều thêm vài phần, mắt của y cũng tràn đầy ý cười. Nhưng, khi y nói đến tượng đất kia, trong giọng nói có vẻ hơi sâu lắng hơn một chút, nhưng cũng không quá rõ ràng, không dễ dàng làm cho người ta nghe được sự khác thường trong đó.

Y tuy rằng lớn tuổi, nhưng đôi mắt trông vẫn rất rất tinh anh.

Nếu người muốn theo ánh mắt của y nhìn ra chút khác thường nào thì thật sự rất khó khăn, bởi vì, khi người đối diện với ánh mắt của y chỉ cảm thấy ý cười của y, còn những thứ khác thì không thể cảm giác được.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, vội vàng đưa tay nhận lấy, luôn miệng nói, “Muốn, đương nhiên muốn.” Kỳ thực rất giống, chẳng qua cảm giác có vẻ như có chút không đúng, nhưng khi nghe được câu nói cuối cùng kia của y rồi nhìn đôi tượng đáng yêu, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất xúc động, cảm giác này thật quái lạ.

Cầm lấy tượng nhỏ trong tay, Mạnh Phát Ảnh hơi ngớ ra, cảm giác này thật thoải mái, một chút cũng không giống như từ bùn đất nặn ra, mà đột nhiên nàng ngửi được một loại hương vị cực kì kì lạ, rất nhạt, rất nhạt, nhưng lại cực kì thoải mái, chỉ là trong lúc nhất thời nàng không biết loại hương vị này ra sao.

Trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng theo bản năng lại càng nắm chặt lấy tượng nhỏ trong tay, khi nhìn về phía đại thúc kia, môi đỏ mọng lại thoáng cong lên, cố ý hơi bất mãn nói, “Nắn không giống, sẽ không có thưởng.”

Không biết vì sao, khi đối với vị đại thúc này, nàng luôn có một loại cảm giác muốn cùng y cãi vã, có vẻ như sau khi đến nơi này hết thấy sự tình đều có chút kỳ quái.

“Ha ha ha, không sao, không sao, cứ xem như tượng nhỏ này là ta tặng cho phu nhân.” Người nọ chẳng những không tức giận, ngược lại lớn tiếng cười nói làm cho Mạnh Phát Ảnh ngẩn người.

“Đây chính là do đại thúc nói đấy nhé.” Khóe môi Mạnh Phát Ảnh hơi câu lên không khách khí chút nào nói, tay vẫn nắm chặt lấy tượng nhỏ kia, theo bản năng có vẻ như cực kì dè dặt, cẩn trọng.

Hiên Viên Diệp vẫn âm thầm quan sát vị đại thúc này, trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc, hắn tự cho là mắt nhìn người của hắn luôn luôn lợi hại, không có chuyện gì, cũng không có ai là hắn nhìn không thấu, nhưng giờ phút này, hắn lại phát hiện, căn bản là nhìn không thấu người trước mặt này.

Bất quá, cũng có thể cảm giác được, y đối với bọn họ không có ác ý, có vẻ như còn có một loại cảm giác khác thường.

Nhìn y thêm một cái, Hiên Viên Diệp mới mang Mạnh Phát Ảnh từ từ xoay người rời đi.

Nhưng sau khi hắn rời đi, trong con ngươi vị đại thúc kia cũng tràn ra tia nhìn sáng rọi khác thường, thì thảo nói nhỏ, “Người hữu duyên chung quy hữu duyên, nhưng tiền khen thưởng cũng không cho, thật sự là keo kiệt. Nha đầu kia thông minh như vậy, chẳng lẽ không biết ta thật ra rất muốn nhận tiền sao? Chuyện này, người quả thật nhầm to, ha ha!”

Vừa nói xong liền nhanh chóng thu lại mọi thứ trên đất, chậm rãi ly khai, cũng không bán tượng nhỏ nữa.

“Hương vị này thật sự rất kì quái, chàng ngửi thử một chút.” Mạnh Phát Ảnh vẫn luôn nắm tượng nhỏ trong tay, hương vị nhàn nhạt kia có vẻ như càng ngày càng rõ ràng, nàng vốn cho là tượng nhỏ này lúc vừa mới nắn ra có chút hương vị, nhưng hiện tại lại phát giác, mùi vị đó dường như là từ bên trong tỏa ra.

“Phải, quả thật rất quái lạ.” Hiên Viên Diệp ngửi xong rồi thấp giọng nói, mày hơi nhíu lại, hơi suy tư nói, “Có thể có vấn đề gì hay không?”

“Hắn là không.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng nói, không biết vì sao nàng luôn cảm giác rằng vị đại thúc kia sẽ không hại nàng, đây cũng là một loại cảm giác thật kỳ quái.

“Hơn nữa loại hương vị này làm ta cực kì thoải mái. Tuy rằng ta không biết đây là hương vị gì, nhưng ta có thể xác định hương vị này không có độc.” Mạnh Phát Ảnh lại nhìn tượng nhỏ trong tay, từ từ nói, nàng biết y thuật, tuy rằng mùi vị này có chút kỳ quái nhưng cũng không có độc, đây cũng là nguyên nhân nàng muốn biết vì sao.

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Hiên Viên Diệp nghe nàng nói như vậy nên cũng yên tâm, hơn nữa hắn cũng cảm giác được đại thúc kia không có ác ý.

Hai người cũng không nghĩ thêm gì nữa, chẳng qua cũng chỉ là một đôi tượng đất nhỏ, chỉ hơi đặc biệt một chút thôi, không phải sao?

Hai người lần đầu tiên tự do tự tại đi dạo phố như vậy, Mạnh Phát Ảnh rất cao hứng, không ngừng lôi kéo Hiên Viên Diệp mua cái này mua cái kia, cuối cùng Tốc Phong cả người mang theo toàn đồ với đồ, mà hai tay Hiên Viên Diệp cũng nhiều thêm vài thứ.

Nơi này phố xá sầm uất, xe ngựa cũng chưa đến, Tốc Phong cũng chỉ có thể đem những thứ kia ôm lấy.

Hiên Viên Diệp nhìn những thứ trong tay mình, lại nhìn nàng đi từ này mà vẫn rất cao hứng, khóe môi bất giác nở nụ cười, khi nữ nhân dạo phố thật sự rất là khủng bố.

Dạo phố cũng vất vả lắm chứ, Mạnh Phát Ảnh có vẻ hơi mệt, mọi người lần này từ từ đi về hướng xe ngựa, nhưng khi đi ngang qua nơi vừa mới nắn tượng thì thấy nơi lúc trước bày biện tượng đất hiện tại đã trống trơn.

Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh đều cảm thấy sững sờ.

“Ông lão nắn tượng đất đi nhanh như vậy sao?” Đông Nhi tính tình đơn thuần, không thấy được người nọ liền nghi ngờ hỏi, “Nghỉ hàng giờ này cũng coi như là sớm đi?”

“Có thể là do có chuyện gì nên đi về trước.” Tốc Phong hơi ngu ngơ nhìn Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh, thấp giọng nói.

“Tốc Phong, người bình thường có thấy người đó không?” Con ngươi Mạnh Phát Ảnh hơi lóe lên, nhìn phía Tốc Phong, nhẹ giọng hỏi.

Tốc Phong hơi giật mình, mày hơi hơi nhăn lên, suy tư một lát, lần này trầm giọng nói, “Hình như không có.”

Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh lại ngó ra, có thể cảm giác được, lão nhân này không đơn giản.

Bất quá, cũng may, bọn họ đều có cảm giác y đối với bọn họ không có ác ý.

“Được rồi, đi thôi, đừng suy nghĩ nhiều nữa.” Hiên Viên Diệp dịu dàng nhìn nàng, vốn là muốn nắm lấy tay của nàng, nhưng trong tay đang cầm nhiều thứ linh tinh, nên không thể chạm vào được, không khỏi âm thầm chán nản, nhanh chóng ném vật cầm trong tay đưa cho Túc Phong, ôm nàng vào lòng, như thế này mới hài lòng nói, “Đi, Trở về.”

Giọng nói của hắn tràn đầy ý cười, mang theo sự sủng ái.

Túc Phong vốn đã phải ôm rất nhiều thứ rồi, vậy mà Hiên Viên Diệp còn đột nhiên ném thêm một đồng đồ tới nữa, thật sự là bất không được nên có vài thứ rơi xuống lăn trên mặt đất.

Mạnh Phát Ảnh không kìm lòng được, khoe môi tràn ra ý cười khê, cực kì xán lạn, cực kì hạnh phúc.

Bạch Dật Thần vẫn chưa rời đi, giờ phút này đang đứng ở trên lầu đối diện, nhìn Hiên Viên Diệp đối với nàng sủng ái, mắt đột nhiên nheo lại, nhưng khi nhìn thấy nụ cười trên môi, bỗng ngó ra, y chưa bao giờ biết khi nàng cười lên, lại có thể đẹp như vậy, nhưng đáng tiếc trên mặt vẫn còn vết bớt đen tuyền.

Ánh mắt y vẫn luôn nhìn bọn họ, đến khi bọn họ lên xe ngựa rời đi mới hơi xoay người, định rời khỏi, nhưng vừa mới xoay người bỗng nhìn thấy Phong Lăng Vân đang phía sau. Bạch Dật Thần không khỏi sửng sốt, thấp giọng nói, “Sao người lại tới đây?”

“Sao? Người có vẻ như không hoan nghênh ta thì phải?” Sắc mặt Phong Lăng Vân hơi trầm xuống, quét mắt nhìn y một cái, trong thanh âm, mang theo vài phần tức giận.

“Chuyện gì? Nói đi?” Bạch Dật Thần mày hơi nhíu lại, trong thanh âm có vài phần kiên nhẫn.

“Ta đến chỉ là muốn nhắc nhở người đừng làm những chuyện hại người nữa.” Liếc mắt cảnh cáo Bạch Dật Thần, Phong Lăng Vân tức giận nói.

“Ta không rõ ý của người?” Bạch Dật Thần hơi nhíu mày lại, trong giọng nói có thêm vài phần lãnh ý, tay ẩn ở dưới ống tay áo cũng hơi căng thẳng.

“Không biết, hừ, người nếu thật không biết thì tốt rồi.” Sắc mặt Phong Lăng Vân cũng hơi trầm xuống, lạnh giọng hừ, dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói, “Nàng hiện tại đã là vương phi Hiên Viên Diệp, nếu lúc trước người đã bỏ rơi nàng thì hiện tại nên buông tay, người hẳn là cũng nhìn thấy, Hiên Viên Diệp thật tâm yêu nàng, mà nàng cũng yêu Hiên Viên Diệp, ta khuyên người, không cần lại hy vọng xa vời để vẫn hồi làm gì cả!”

“Thật không? Hừ, ta không tin rằng chỉ trong mấy ngày mà nàng đã yêu Hiên Viên Diệp.” Bạch Dật Thần híp con ngươi lại, hàn quang bắn ra, thanh âm lạnh lùng, rõ ràng có vài phần nguy hiểm.

“Tin hay không tùy người.” Khóe môi Phong Lăng Vân kéo ra một tia cười lạnh, âm thầm lắc đầu, “Người làm như vậy, không phải bởi vì người yêu nàng, chỉ là vì nàng từ hôn khiến người không cam lòng, nếu hiện tại nàng giống như trước kia, vẫn cứ ngây ngốc đuổi theo người, chỉ sợ người cũng chẳng buồn nhìn nàng lấy một cái...”

Chẳng qua hiện tại nàng thay đổi rất nhiều, trở nên thật đặc biệt, Phong Lăng Vân ở trong lòng âm thầm bồi thêm một câu, nhưng hắn cũng hiểu được, Bạch Dật Thần điên cuồng như vậy, không phải hoàn toàn bởi vì nàng đặc biệt, mà nguyên nhân lớn nhất là không cam lòng.

“Người đừng thuyết giáo ở trước mặt ta, đừng tưởng rằng người hiểu rõ ta” Bạch Dật Thần lạnh lùng trừng y, sâu trong con ngươi lóe lên lửa giận, cũng có thể là vì thẹn quá hóa giận.

“Hừ, thuyết giáo? Người cho là ta thích nói người sao?” Phong Lăng Vân âm thầm chán nản, hảo tâm tới khuyên y, y đã không cảm kích thì thôi, lại còn ...

Lời nói hơi dừng lại một chút, Phong Lăng Vân hơi nhíu mày lại, nhìn thẳng vào mặt Bạch Dật Thần chậm rãi nói, “Người dám nói, thuốc làm nàng mất trí nhớ không phải là do người hạ?”

“Ta không hiểu người nói gì cả.” Bạch Dật Thần lạnh lùng hừ một cái, lãnh đạm nhìn Phong Lăng Vân.

“Người có thừa nhận hay không cũng không sao cả, dù sao cũng chẳng liên quan đến ta, ta chỉ là khuyên người tốt nhất là nên cẩn thận một chút, Hiên Viên Diệp không phải là người người có thể chọc vào.” Ngày

đó, y đã biết được sự lợi hại của Hiên Viên Diệp, liên hoàn kế kia căn bản là không lừa được Hiên Viên Diệp, chỉ sợ, Hiên Viên Diệp đã sớm đoán được độc kia là ai hạ.

“Nói xong chưa? Nếu đã nói xong thì người có thể đi được rồi.” Lửa giận trong con người Bạch Dật Thần không ngừng bốc lên, mà bàn tay trong ống tay áo bàn cũng siết chặt lại, lúc trước khi y nhìn thấy Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh thân mật đã sớm tức đến hộc máu, mà lúc này, Phong Lăng Vân lại chạy tới chế nhạo y. Nếu không phải niệm tình mình cùng Phong Lăng Vân là bằng hữu nhiều năm thì đã sớm trực tiếp ném y ra ngoài.

“Người...” Phong Lăng Vân càng thêm chán nản, sự tức giận trên mặt cũng càng thêm rõ ràng, vốn định xoay người rời đi, nhưng chung quy vẫn lo lắng, nên trầm giọng nói, “Người yêu nàng sao? Người thật sự yêu nàng sao?”

Phong Lăng Vân biết rõ tính tình của Bạch Dật Thần, từ nhỏ đã là thiên tài buôn bán, thiên hạ đệ nhất tài tử, từ năm y mười bốn tuổi đã luôn dành được ngôi đệ nhất trong đại hội Phong Vân của Hiên Viên vương triều, cho tới bây giờ vẫn không có người nào có thể thắng y.

Về sau, Đại hội Phong Vân có chút thay đổi, y không cần tham gia thi đấu, người thắng cuối cùng sẽ có lựa chọn có muốn khiêu chiến với y hay không. 7 năm về sau, trong 3 kì đại hội, chỉ có hai người dám lựa chọn khiêu chiến với y, nhưng đều bị y hạ gục một cách dễ dàng.

Hơn nữa, trên phương diện Kinh thương, vài năm nay, y đem sản nghiệp của y phát triển, trải rộng đến khắp mọi nơi trong thiên hạ, Bắc Nguyên quốc, vương triều Đạt Hề, Linh Nguyệt quốc, thậm chí ngay cả ở Nam Man, cũng có sản nghiệp của y. Chính vì thế, hiện tại không chỉ ở vương triều Hiên Viên, mà ngay cả những hoàng tử, vương gia ở những quốc gia khác đều phải kiêng kị y, đương nhiên luôn cực lực muốn mượn sức của y khiến y càng thêm cuồng vọng, càng thêm cao ngạo. Có thể nói, trong đời của y chưa từng chịu thất bại bao giờ.

Chỉ trừ bỏ Mạnh Phát Ảnh... Một nữ nhân ban đầu vốn si mê y, thế nhưng trước mặt mọi người ở hầu Vương phủ, lại thỉnh cầu Hoàng thượng xóa bỏ hôn ước với y. Rồi sau đó lại làm mọi cách để tránh xa y, nỗi nhục này, y khẳng định là nuốt không trôi.

“Chuyện của ta, còn chưa tới phiên người quản.” Bạch Dật Thần đột nhiên nheo mắt lại, giọng nói lộ ra vài phần thị huyết ngoan tuyệt.

“Chuyện của người, ta cũng không muốn quản.” Khóe môi Phong Lăng Vân khẽ nhếch lên, “Ta với người kết giao nhiều năm, há có thể không rõ tâm tư của người, nữ nhân bên cạnh người người nào không phải thiên hương quốc sắc, ngay cả Lam Nhi người cũng chưa từng để vào mắt, huống chi Mạnh Phát Ảnh không có dung mạo, người nói người không phải không cam lòng ư? Hừ! Kể cả là nàng không ngốc, người cũng sẽ không động tâm, nếu người phát hiện chỗ đặc biệt của nàng, chỉ sợ cũng không thể dễ dàng bỏ qua dung mạo xấu xí của nàng đi. Sở dĩ người như bây giờ, chính là không cam lòng.”

Bạch Dật Thần hơi kinh ngạc khi bị nói trúng, thân hơi cứng lại, mày khẽ chau lại, mắt hơi trợn lên, khóe môi nhếch một chút, nhưng cũng không nói gì thêm, Phong Lăng Vân nói rất đúng, y thấy được điểm đặc biệt của nàng, nhưng dung mạo của nàng thật sự là tiếc nuối lớn nhất.

Nhưng hiện tại, y thật sự không cần dung mạo của nàng, bởi vì y cảm giác được, nếu tỉ mỉ quan sát nàng kỹ thực cũng không phải quá xấu, hơn nữa còn có một loại dụ hoặc khác thường.

Nhớ lại lần y đi đến hầu Vương phủ tìm nàng để lấy giải dược cho Lam Nhi, trong lòng y cũng có chút cảm giác khác thường, sau đó lại nhận ra được sự đặc biệt của nàng, y bèn nói mình muốn lấy nàng, nhất định sẽ lấy nàng. Nhưng thật không ngờ, nàng thế nhưng lại đưa thư từ hôn ra, hơn nữa còn làm mọi cách để giải trừ hôn ước với y, thậm chí còn gả cho Hiên Viên Diệp. Phong Lăng Vân nói rất đúng, y là không cam lòng, vì thế y sẽ tuyệt đối không buông tay.

Đối với dung mạo nàng bây giờ, y thật ra cũng không còn quá so đo.

“Nếu người không yêu nàng thật sự, thì buông tay đi, ta hôm nay tới khuyên người, không hoàn toàn là vì người, cũng là vì nàng, ta hi vọng người đừng tiếp tục thương tổn nàng, nàng thật vất vả mới có được hạnh

phúc, hi vọng người có thể thành toàn nàng.” Phong Lăng Vân nhìn Bạch Dật Thần trầm mặc không nói gì, lại thấp giọng nói thêm, chỉ hi vọng Bạch Dật Thần có thể hiểu được.

Hơn nữa, bản thân y cũng thực sự đau lòng thay cho nữ nhân kia. Từ bé đến lớn, nàng phải chịu biết bao đau khổ, thật vất vả mới tìm được Hiên Viên Diệp, nhưng hiện tại lại không thể sinh dưỡng, chỉ sợ cuộc sống sau này sẽ còn gặp nhiều gian truân. Y đã cho người đi tìm sư phụ, nhưng không biết sư phụ đã nhận được tin tức hay chưa?

“Ha, thế nào? Người cũng quan tâm nàng từ khi nào vậy? Người không được quên, nàng là người đã làm hại muội muội người bị sung quân đến biên cương.” Ánh mắt Bạch Dật Thần nhanh chóng hiện lên sự tức giận, trong giọng nói còn mang theo sự trào phúng.

Phong Lăng Vân hôm nay tới đây không phải là vì y, mà là vì nàng? Phong Lăng Vân không phải là đối với nàng cũng...đấy chứ?

“Chuyện Lam Nhi, vốn là không thể trách nàng, nếu thật có bàn đến, trách nhiệm của người vượt xa nàng.” Khi Phong Lăng Vân nghe y nhắc tới Phong Ngữ Lam, trong lòng cảm thấy đau đớn kịch liệt như có ai bóp chặt tim mình, trong thanh âm cũng nhiều thêm vài phần lãnh ý.

Lam Nhi nếu không phải vì y, cũng sẽ không làm chuyện như vậy, mà y nếu không thích Lam Nhi. Thì không nên cho Lam Nhi hi vọng, còn đem Lam Nhi làm tấm chắn.

“Thế nào? Đừng nói với ta là người cũng có ý với nàng đi.” Khóe môi Bạch Dật Thần nở nụ cười trào phúng, sự tức giận nhanh chóng dâng lên không thể nào che giấu.

“Ta không phải Hiên Viên Diệp, dù ta biết được sự đặc biệt của nàng cũng không có khả năng hoàn toàn xem nhẹ dung mạo của nàng, ta làm như thế này chỉ là vì đồng tình với nàng, không phải vì ta yêu nàng.” Phong Lăng Vân sững sốt một chút, lại nhanh chóng phản bác, nhưng trong mắt của hắn lại tựa hồ như ẩn qua một tia khác thường.

Nếu nàng hiện tại không phải là vương phi của Hiên Viên Diệp, y có thể sẽ yêu nàng, mà sẽ không để ý dung mạo của nàng không? Nhưng y là người thông minh, lần trước thấy được tình ý của Hiên Viên Diệp, nên cũng không thể nào lại khiến mình có bất kỳ ý nghĩ gì. Vả lại y không phải là Hiên Viên Diệp, chỉ có Hiên Viên Diệp mới không mấy may để ý đến dung mạo của nàng, ngay từ lúc ban đầu, khi phát hiện ra chỗ đặc biệt của nàng, hắn đã khóa chặt nàng, thậm chí liều lĩnh lấy nàng, và bao dung nàng.

“Hiên Viên Diệp thật sự yêu nàng.” Hơi hơi suy tư một chút, Phong Lăng Vân lại nói, coi như là lời cảnh cáo cuối cùng đối với Bạch Dật Thần, Hiên Viên Diệp là thật yêu nàng, vì nàng, Hiên Viên Diệp có thể làm bất kỳ chuyện gì, có thể cái gì cũng không cần nghĩ.

Dù Bạch Dật Thần cường đại, giàu có khắp thiên hạ, có thể lực cường đại thì sao chứ, y cũng không thể nào vượt qua được Hiên Viên Diệp.

Huống chi, đối với Bạch Dật Thần, Mạnh Phát Ảnh đã không còn tí ti tình cảm nào, bây giờ trong lòng nàng chỉ có mình Hiên Viên Diệp, đương nhiên nếu đối lại bất luận một nữ nhân nào khác, chỉ sợ cũng sẽ lựa chọn Hiên Viên Diệp.

Lần này sợ chỉ là Bạch Dật Thần không cam lòng, không cách nào dễ dàng tha thứ cho nữ nhân luôn luôn đuổi theo y lại lập tức yêu nam nhân khác.

“Phải không?” Bạch Dật Thần nở nụ cười lạnh, ánh mắt đánh lại, ẩn chứa một cỗ thị huyết ngoan tuyệt, đặc biệt khi suy nghĩ lại tình hình, hai mắt vốn lạnh lẽo càng nheo lại.

Thanh âm trầm thấp, có vẻ như mang theo sát khí.

“Ta đã nói tất cả những gì cần nói rồi, người tự mình suy nghĩ đi.” Phong Lăng Vân nhìn bộ dáng của y không khỏi kinh sợ, trong lòng có chút bận tâm, nhưng những gì cần nói bản thân y đã nói hết, nếu Bạch Dật Thần vẫn như cũ không nghe, vậy y cũng không có cách nào.

Hơn nữa, chuyện kê đơn thuốc, tuy rằng y đã thay Bạch Dật Thần che giấu đi, nhưng y tin tưởng, lấy năng lực Hiên Viên Diệp, căn bản là không khó để tra ra.

Phong Lăng Vân sau khi nói xong, lại liếc mắt nhìn Bạch Dật Thần một cái, nhìn khuôn mặt thâm trầm kia y cảm thấy có chút khủng bố, ánh mắt kia có vài phần cuồng vọng không che giấu được, âm thầm thở dài một hơi, bèn xoay người rời đi.

Mạnh Phát Ảnh cùng Hiên Viên Diệp trở lại Vương phủ, nhanh chóng đem những thứ vừa mới mua về cất đi, nhưng trong tay nàng vẫn nắm chặt tượng đất nhỏ, tượng đất nhỏ trong tay này mang lại xúc giác rất đặc biệt, rất thoải mái, nàng cũng không biết rốt cuộc tượng đất này làm bằng gì, bất quá có thể khẳng định, tuyệt đối không phải là bùn.

Nghĩ đến đại thúc kỳ quái kia, khoe môi nàng không khỏi nở nụ cười, thật là một đại thúc kỳ quái. Nàng trực tiếp đem tượng nhỏ mang về phòng, hai mắt quét khắp gian phòng đánh giá xem đặt ở đâu thích hợp nhất.

Không biết vì sao, nàng luôn muốn cầm chặt tượng đất nhỏ này, cũng không có chút ý nghĩ sẽ buông tay, không phải chỉ vì cảm giác cực kì thoải mái kia mà còn bởi vì mùi hương nhàn nhạt trong nó khiến nàng cảm thấy rất thoải mái, hơn nữa nàng cũng cảm giác được trong thân thể mình tràn đầy năng lượng.

Dường như là có một loại lực lượng đặc biệt đang lưu động khắp cơ thể, nàng biết y thuật nên cũng đoán có thể bên trong tượng nhỏ này có bỏ thêm dược liệu kì lạ gì đó.

Mà đại thúc kia, hẳn là cố ý đem tượng đất nhỏ này đưa cho nàng bằng không vì sao có thể khéo gặp được y, mà Tộc Phong nói trước kia đều không nhìn thấy người nọ, hơn nữa lúc bọn họ trở về, tại sao cũng không còn thấy y nữa? Nghĩ đến đây, nàng liền đem tượng nhỏ đặt ở chỗ đầu giường, mỗi ngày đều có thể nhìn, mỗi ngày đều có thể ngửi mùi hương này.

Hiên Viên Diệp thấy nàng đem tượng đất kia để trước giường, hơi sửng sốt một chút nhưng cũng không nói gì thêm. Chỉ cần nàng thích, muốn làm cái gì thì hẳn cũng sẽ để tùy ý nàng.

“Đi dạo một ngày, cũng mệt mỏi, đi tắm rửa rồi đi ngủ thôi.” Hiên Viên Diệp nhẹ nhàng từ phía sau ôm chặt nàng, mặt hơi chôn vào tóc nàng, nhẹ giọng nói, nhưng khi nhìn xuyên thấu qua mái tóc thật dài của nàng thấy tượng nhỏ phía trước giường, lòng hẳn hơi suy nghĩ một chút, trong lòng lại có một loại chờ mong, tượng nhỏ kia trông giống như hẳn cùng với nàng đang thu nhỏ lại.

Nhưng nghĩ đến thân thể của nàng, mắt hẳn hơi tối sầm lại, vô cùng đau lòng, không biết Phong Lăng Vân lúc nào mới có thể tìm được sự phụ của y đây.

“Ừ. Thật sự mệt mỏi quá đi.” Mạnh Phát Ảnh có chút lười biếng đáp, khi mắt nhìn đôi tượng trước giường, khoe môi hơi kéo ra một tia cười khê.

“Mệt không?” Môi Hiên Viên Diệp từ từ dời đến bên tai nàng, mỉm cười thấp giọng nói, trong thanh âm tăng thêm vài phần ái muội, “Ta không để ý giúp nàng tắm.”

Vừa nói xong, không chờ Mạnh Phát Ảnh phản ứng kịp, hắn bèn ôm lấy nàng đi về phía phòng tắm.

“A!” Mạnh Phát Ảnh hậu chi hậu giác kinh hô ra tiếng, vội vàng nói, “Không cần, ta tự mình tắm là được rồi.”

Để hắn giúp nàng tắm rửa? Hắn điên rồi, nàng cũng không muốn điên cùng hắn, hắn nói là muốn giúp nàng tắm, nàng thật hoài nghi có thể sẽ tắm đến cả ngày mai hay không.

“Phất Nhi của ta vẫn còn thẹn thùng như vậy sao, thân thể của nàng có chỗ nào ta không có xem qua? Còn thẹn thùng sao?” Hiên Viên Diệp một chút cũng không để ý tới lời cự tuyệt của nàng, trực tiếp ôm nàng đến hồ bên cạnh, hồ nước khá lớn cũng đủ để bọn họ tắm cùng nhau, cũng đủ cho bọn họ làm bất cứ chuyện gì.

“Không cần, để tự ti, không dám phiền toái Điện hạ ngài.” Mạnh Phát Ảnh ở một khắc cuối cùng vẫn còn giãy giụa, nhưng Hiên Viên Diệp cũng đã vội vàng xé mở y phục của nàng, mà y trang trên thân hắn thì vẫn chưa cởi, cứ thế nhảy xuống hồ. Hoàn toàn không để nàng có nửa cơ hội cự tuyệt.

“Ta còn không để ý thì nàng để ý cái gì.” Hiên Viên Diệp mỉm cười, cực kì vô tội nói, khi nói chuyện còn không chút khách khí trừ bỏ đồng trung y còn sót lại trên người nàng, bàn tay mang hạnh kiểm xấu đi động trên người nàng, vì nàng ‘Tắm rửa’.

Hả, Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, hấn không để ý, phải rồi, phải rồi, hấn đương nhiên là không để ý, nhưng nàng không nói là sẽ không để ý nha

~“Hiên Viên Diệp, chàng đừng có sờ loạn.” Cảm giác được tay hấn cực kì tùy ý sờ loạn, Mạnh Phát Ảnh vội vàng hô lên, cái này mà gọi là tắm rửa ư.

“Hửm?” Sắc mặt Hiên Viên Diệp hơi trầm xuống, bất mãn một tiếng, đôi mắt nhìn thẳng vào nàng, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Nàng kêu ta cái gì?”

Mà tay hấn hiện tại hoàn toàn để trên ngực của nàng, cũng hơi dùng sức trừng phạt.

“A!” Mạnh Phát Ảnh không khỏi lại hô lên tiếng, cũng không phát hiện sự khác thường của hấn, chính là thuận miệng trả lời, “Hiên Viên Diệp~, có cái gì không đúng?” Mà thân mình cũng theo bản năng muốn lui về phía sau.

Nhưng khi Hiên Viên Diệp nghe được câu trả lời của nàng, hai mắt hơi hơi nhú lại, cánh tay duỗi ra, trực tiếp ôm nàng vào trong lòng, trên người hấn giờ phút này, căn bản cũng không có bao nhiêu che lấp, cứ như vậy dán thật chặt trên người hấn, cũng may, y phục trên người hấn vẫn rất hoàn chỉnh, nhưng hiện tại đã ướt đầm toàn bộ, chỉ sợ cũng...

Môi hấn đột nhiên tới gần bên tai nàng, hơi trừng phạt cắn vành tai nàng một chút, sau đó từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Cho nàng một cơ hội cuối cùng, nếu lại kêu sai lần nữa thì nàng tự gánh lấy hậu quả. Ta không để ý ở chỗ này muốn nàng.”

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, hai mắt thẳng nhìn hấn, trừ bỏ lớp ngực trắng bình thường, cặp mắt tuyệt mỹ kia hiện tại nhàn nhạt hơi nước, càng thêm vài phần mộng lung dụ hoặc, nhìn đến thân mình đột nhiên căng thẳng của Hiên Viên Diệp, lại như cũ cố chấp muốn nghe được đáp án của nàng.

Mạnh Phát Ảnh hai mắt hơi chớp chớp, con ngươi Hiên Viên Diệp rõ ràng tối sầm lại, hận không thể trực tiếp đem nàng hạ ngục, nơi cổ họng cũng hơi hơi hé, mở miệng nói lần nữa, “Ta đếm tới ba, nếu nàng nói không được, liền...”

Lời nói hơi dừng lại, không đợi nàng trả lời, bèn bắt đầu đếm, “Nhất...”

“Diệp.” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên nhớ lại lúc ở trước mặt Bạch Dật Thần nàng trực tiếp kêu Diệp, khi hấn sắp hô Nhị, liền cấp tốc mở miệng nói.

“Tam.” Hiên Viên Diệp cũng cùng lúc đó hô, mà trong mắt cũng tràn đầy ý cười.”Thời gian đã vượt qua, không có hiệu quả.”

“Chàng xấu lắm, Nhị còn chưa kêu cơ mà.” Mạnh Phát Ảnh chán nản, hai mắt tức giận nhìn hấn nói.

“Ai nói ta chưa đếm qua, chính là nàng không nghe thấy mà thôi.” Hiên Viên Diệp nhìn nàng, cực kì vô tội nói.

Lời nói hơi dừng một chút, lại khàn khàn, “Ta đã cho nàng cơ hội, nên hiện tại, trách không được người khác, đừng kiêu có nữa.”

“Hiên Viên Diệp, chàng cũng không thể quá phúc hắc như vậy.” Mạnh Phát Ảnh nghe thấy lời nói của hấn, có chút dở khóc dở cười, thính lực của nàng luôn luôn tốt vô cùng, làm sao có thể không nghe được, hấn rõ ràng là không đếm, hơn nữa khoảng cách từ Nhất đến Tam của hấn cũng quá nhanh, căn bản là chưa nói đến Nhị, nam nhân này cũng quá phúc hắc rồi.

“Có thể.” Hiên Viên Diệp hơi sững sốt một chút, sau đó bày ra bộ mặt ái muội cười nói, mà khi nói chuyện lại trực tiếp đè nàng xuống bên cạnh hồ, dùng đến hành động này có thể thấy hấn quả thật là quá phúc hắc rồi.

Trong hồ nước quá trơn, muốn chạy trốn căn bản là không thể nào.

Hấn hôn nàng, tay lại càng thêm thực hiện những hành động xấu.Ở trong nước da thịt như ngọc của nàng chỉ hơi đọng tới thôi mà đã làm cho hấn điên cuồng, mà giờ khắc này, gương mặt tuyệt mỹ của nàng trong làn hơi nước, càng tăng thêm vài phần mộng lung dụ hoặc. Mái tóc đen dài của nàng, tùy ý phân tán ở trong hồ nước, có chút ít trôi ở trên mặt nước, càng làm cho nàng tăng thêm vài phần dụ hoặc.

“Phát Nhi, ở nơi này được chứ?” Hiên Viên Diệp chỉ cảm thấy toàn thân mình máu tựa hồ cũng muốn sôi trào lên, cổ xúc động trong cơ thể càng tăng lên không cách nào khống chế được, đã sớm biết vẻ đẹp của nàng, nhưng nàng giờ phút này lại càng khiến hắn kinh diễm, nàng như vậy thật sự khiến hắn không thể kìm lòng được.

Hắn mặc dù là đang hỏi nàng, nhưng bàn tay cũng đã dần thoát y phục của mình, sau đó gấp gáp ôm chặt lấy nàng, đè nàng ở trong nước. Hắn hành động nhanh chóng, căn bản là không cho nàng cơ hội để nói gì cả, môi hắn đã vội vã tìm lấy môi nàng, nhiệt tình hôn lên, mang nàng từ từ tiến nhập...

Ngày hôm sau, Hiên Viên Diệp không đi vào triều sớm như mọi khi, khi nàng mở mắt ra liền đối mặt với gương mặt thỏa mãn mà hạnh phúc của hắn, nhìn nụ cười khê gian tà của hắn khiến Mạnh Phát Ảnh nghĩ đến sự điên cuồng lúc tối hôm qua, mặt cũng không tự giác mà đỏ lên.

Nam nhân này, thật là càng ngày càng...

“Đứng lên đi, ta hôm nay dẫn nàng đi gặp mẫu phi.” Hiên Viên Diệp thấy bộ dáng xấu hổ cực kỳ khó có dịp nhìn thấy này, cười thầm trong bụng rồi nhẹ giọng nói, dù sao sau khi mẫu phi tỉnh lại nàng vẫn chưa trực tiếp gặp mẫu phi.

Vốn là định ngày hôm qua mang nàng vào cung, nhưng hôm qua thấy nàng đi dạo phố phần khởi như vậy cũng không muốn làm cho nàng mất hứng, liền chiều nàng một ngày, vì thế hôm nay hắn đặc biệt chờ nàng cùng nhau tiến cung.

Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng đáp lời, “Ừ.” Trong lòng lại có chút khấn trương, ngày đó, thái độ Nhu Phi đối với nàng quá mức kì quái, không biết Nhu phi có thích nàng hay không.

“Sao thế, không phải là nàng đan khấn trương đấy chứ?” Hiên Viên Diệp cảm giác được nàng rất khác thường, nửa thật nửa giả cười, “Nàng dâu xấu dù sao vẫn cần phải gặp cha mẹ chồng, nhanh lên nào.”

“Chàng mới xấu đó” Bị hắn giễu cợt như vậy, Mạnh Phát Ảnh hơi bất mãn nói, nghĩ đến thái độ Nhu phi đối với nàng tuy rằng kỳ quái, nhưng lại có một loại thân thiết cho nên cũng không tiếp tục khấn trương nữa.

Ra đại sảnh dùng đồ ăn sáng xong, vừa định ra khỏi cửa thì thấy Túc Phong mang theo một nam nhân, vội vàng đi đến.

“Điện hạ.” Túc Phong cùng người kia vào từ cửa sau, nhanh chóng hành lễ.

“Sao rồi? Sự việc kia tra ra đến đâu rồi?” Hiên Viên Diệp đưa mắt nhìn về phía nam tử kia, sắc mặt khê trầm xuống, thấp giọng hỏi.

“Việc này...” Nam tử ngược mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái, muốn nói lại thôi.

Mạnh Phát Ảnh hơi sửng sốt một chút, vừa định mượn cớ rời đi, nhưng lại bị Hiên Viên Diệp ôm vào trong lòng, mắt của hắn lại nhìn phía nam tử kia, lạnh lùng nói “Nói đi.”

Chuyện của hắn, không cần nàng lắng tránh, hắn không muốn gạt nàng dù vì bất cứ chuyện gì.

“Quả thật chương quây y quán là họ Lý, thuộc hạ tra xét một ngày nhưng cũng không tra ra được những manh mối khác, có thể thấy được rằng người nọ làm việc thật sự là “một giọt nước cũng không rỉ”(cẩn thận).” Phi Ứng từ từ bấm báo.

Hiên Viên Diệp giật mình, nếu đến Phi Ứng cũng không tìm thấy chứng cứ, xem ra, người đó quả thật là có chút tài năng.

“Ngoài ra, gần đây mấy cửa tiệm của chúng ta liên tục bị người khác thu mua, thuộc hạ hoài nghi là do Bạch Dật Thần làm, y là người có năng lực kinh thương, không có người nào có thể theo kịp, thuộc hạ cùng Lưu Nguyệt không phải là đối thủ của y, không thể bảo trụ được mấy cửa tiệm đó, thỉnh điện hạ trừng phạt.” Phi Ứng ngừng một chút, sau đó chậm rãi nói.

Dù sao bọn họ cũng đều là người tập võ, đối với việc kinh thương thì kém xa so với Bạch Dật Thần.

“Bạch Dật Thần.” Hiên Viên Diệp sắc mặt hơi trầm xuống, từng chữ từng chữ thấp giọng nói, “Quả thật là y.”

“Điện hạ, làm sao bây giờ, dù sao nếu luận về kinh thương mà nói, thật sự không có người nào có thể so với Bạch Dật Thần. Nếu tính đoạt lấy cửa tiệm của chúng ta, chỉ sợ Bạch Dật Thần có ý động thủ với chúng ta.” Về mặt Tốc Phong vô cùng ngưng trọng, tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không muốn lãng phí tinh lực.

Sản nghiệp này đều ở trên danh nghĩa Săn Bảo, không thể bại lộ thân phận của Điện hạ, cũng không thể dùng hoàng quyền để ủng hộ Bạch Dật Thần. Hơn nữa Hiên Viên vương triều cũng vẫn luôn có chính sách cổ vũ phát triển kinh thương nên đối với loại chuyện này, triều đình đúng là không thể quản.

Hiên Viên Diệp mày gắt gao nhăn lại, nghiêm cẩn suy tư về chuyện này, “Bổn vương thừa nhận, Bạch Dật Thần thật sự có thiên phú kinh thương, không có người theo kịp ...” Tốc Phong nói cũng không phải không có lý, mấy cửa tiệm này hẳn thành lập được một thời gian, chủ yếu là vì gây dựng chi phí cho Săn Bảo, hơn nữa thủ hạ của hắn, không có người tài ba trong kinh thương, mấy cửa tiệm này duy trì được đến lúc này cũng là tốt lắm rồi.

“Vậy cũng chưa chắc...”

Mạnh Phát Ảnh khoe môi khe nhếch lên, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, thanh âm của nàng rất nhẹ, nhưng lại có một cỗ khí tức làm ọi người không ai có thể xem nhẹ sự quyết đoán trong giọng nói.

Nàng biết Bạch Dật Thần có năng lực kinh thương, nhưng nếu nói không người theo kịp, chỉ sợ chưa hẳn, nàng ở hiện đại, mặc dù không có trải qua kinh thương, nhưng dù sao cũng từng ở trong một xã hội hiện đại coi trọng vật chất nên cũng đã học qua không ít.

Huống chi, nàng biết rõ mấy ngàn năm lịch sử, nếu tùy tiện làm ra một ít đồ dùng ở hiện đại thì cũng đủ kinh thế hãi tục .

Nàng muốn thử xem xem, nếu tập trung mấy ngàn năm văn hóa của thế kỷ hai mươi một tương lai thì nàng lợi hại, hay vẫn là Bạch Dật Thần kia lợi hại.

Bạch Dật Thần có lợi hại hơn nữa thì có thể đấu với tinh hoa đời đời lão tổ tông lưu lại sao?

76. Chương 77: Tuyệt Sắc Xuất Hiện, Rung Động Thiên Hạ

Nàng vừa nói ra lời này thì cả ba nam nhân trong phòng đều quay lại nhìn nàng. Tốc Phong thực sự kinh hãi mà trợn mắt, gương mặt thể hiện rõ sự kinh ngạc tột độ, dường như còn muốn nói điều gì đó nhưng vì biết lúc này không thích hợp nên lời định nói ra cũng nuốt trở vào.

Phi Ưng sau khi hết sững sốt, trên miệng lại nở nụ cười như có như không mang theo sự trào phúng, đối với những “vụ” vị Vương phi này làm ra hẳn đều đã từng nghe qua. Trong ngày thành hôn, Vương phi không những dám đào hôn mà còn đùa giỡn Điện hạ. Đúng, Vương phi có thể may mắn trốn được, nhưng nếu Điện hạ thực sự dùng toàn lực truy tìm, nàng ta tưởng có thể sống sót đến giờ phút này sao?

Vậy mà hôm nay lại dám lớn tiếng như vậy, chỉ là một tiểu thư ngốc nghếch từ nhỏ của Hầu Vương phủ mà có thể hiểu về kinh thương được sao? Nực cười!

Mày Hiên Viên Diệp hơi nhăn lại, sâu trong đôi mắt hiện lên tia nghi hoặc “Phát nhi. Chuyện này không đơn giản như nàng nghĩ đâu.”

Hắn biết nàng lợi hại như thế nào, hắn cũng không ngừng rung động vì sự khác biệt đó nhưng chuyện kinh thương không hề đơn giản như vậy. Nếu không cẩn thận một chút thôi cũng sẽ thiệt nát xương tan, hơn nữa đối thủ lúc này lại là Bạch Dật Thần.

Dù những cửa hàng này của hắn vẫn luôn để Phi Ứng xử lý nhưng không phải là hắn không lưu tâm đến việc sổ sách, vậy mà vẫn bị Bạch Dật Thần thu mua. Hắn không muốn nàng buồn nhưng lại càng không muốn để nàng phải mạo hiểm. Huống chi mọi chuyện Bạch Dật Thần làm đều nhằm vào hắn nên sẽ xuống tay vô cùng độc ác.

Nàng sao có thể đấu lại Bạch Dật Thần. Dù sao nơi nàng lớn lên cũng là Hầu Vương phủ, y thuật tuyệt vời của nàng có thể hình thành từ việc nghiên cứu sách thuốc, nhưng chuyện kinh thương thì phải trải qua thương trường mới có được kinh nghiệm.

“Ta cũng biết chuyện này không hề đơn giản.” Một cách rất tự nhiên, Mạnh Phát Ảnh hiểu rõ suy nghĩ trong lòng hắn, tuy nàng đúng là tiểu thư của Hầu Vương phủ nhưng sự thật thì nàng không phải là vị tiểu thư chân yếu tay mềm đã mất đi ấy. Nàng là một phụ nữ đến từ hiện đại, đối với những chuyện như vậy nàng gặp trong đời thường không ít.

Nàng biết nó vô cùng nguy hiểm nhưng nàng không muốn cứ mặc Bạch Dật Thần làm những chuyện bừa bãi như vậy, đặc biệt là gây nguy hại cho Hiên Viên Diệp.

Bạch Dật Thần có thể đem tài sản của Bạch gia trải rộng khắp thiên hạ, có thể làm cho Hiên Viên Diệp phải bội phục tất nhiên không phải có tài năng bình thường. Chỉ lấy tài năng chưa học qua kiến thức kinh thương như nàng mà đấu với hắn nhất định sẽ thất bại thảm hại. Nhưng buôn bán có thể đi đến thành công một phần là nhờ vào bí quyết, suy nghĩ sâu sắc của bản thân.

Chỉ cần bây giờ nàng đem một số đồ vật cải tiến một chút, nhưng vẫn lấy một giá tiền như thế thì nhất định sẽ có rất nhiều người mua, đặc biệt là những người trong Hoàng thất, và cả những phú thương có tiếng. Khi đó vấn đề làm cho Bạch Dật Thần phải thất bại không còn là quá khó khăn nữa.

Cứ coi như nàng vì xã hội này mà cống hiến một chút tài năng đi. Nàng sẽ khiến cho xã hội này đi đến một bước phát triển mới.

“Nhưng ta có biện pháp.” Khuôn mặt Mạnh Phát Ảnh hơi trầm xuống, lời nói vô cùng thành thật, trong thanh âm mang theo sự tự tin khó nói thành lời.

“Vương phi, đừng trách thuộc hạ mạo phạm, thuộc hạ muốn hỏi Vương phi một câu. Vương phi định dùng phương pháp gì để đối phó với Bạch Dật Thần?” Rốt cục Phi Ứng cũng không nhịn được mà thấp giọng hỏi. Trong thanh âm của hắn lúc này không giấu được sự trào phúng, nhất định trong lòng hắn lúc này cũng đang cười Mạnh Phát Ảnh không biết tự lượng sức.

Cũng bởi vì hắn luôn là chủ của tất cả các cửa hàng nên rất rõ trên phương diện kinh thương Bạch Dật Thần rất lợi hại và hắn lại càng không tin Mạnh Phát Ảnh có đủ năng lực chống trả.

“Riêng chuyện này, về sau ngươi sẽ rõ.” Mạnh Phát Ảnh cười khẽ, nàng đối với sự hoài nghi của Phi Ứng không hề có một chút bất mãn, cũng chính sự hoài nghi của Phi Ứng đang nhắc nhở chính khả năng của nàng.

Lời nói hơi dừng một chút “Lúc trước chính ngươi chịu trách nhiệm thay Điện hạ quản lý các cửa hàng, những thứ mà người đã để mất phải có trách nhiệm lấy lại toàn bộ...”

Mạnh Phát Ảnh mang theo tia cười khẽ mà nhìn Phi Ứng, nhưng ngụ ý trong lời nói kia lại không thể xem nhẹ, làm cho Phi Ứng không khỏi nao nao.

“Do thuộc hạ thất trách, mong Điện hạ trách tội.”

Khép hờ mắt, trên mặt Phi Ứng hiện lên tia áy náy, đúng vậy, dù sao đây cũng chính là trách nhiệm của hắn. Nhưng quả thật hắn không tin được nữ nhân này có năng lực như thế.

Nên khi Mạnh Phát Ảnh chỉ trích hắn thì hắn lại nhìn về phía Hiên Viên Diệp nhận tội.

Nhìn phản ứng của Phi Ứng khi quay qua chỗ Hiên Viên Diệp, Mạnh Phát Ảnh chỉ cười nhẹ, nói “Điện hạ, từ nay về sau có thể để Phi Ứng theo giúp ta không?”

Nếu trước kia Phi Ứng đã quản lý mọi chuyện vậy hắn chính là người có kinh nghiệm nhiều nhất nên chuyện sau này còn cần có sự trợ giúp của hắn.

Phi Ứng sửng sốt, đôi mắt hần nheo lại, sâu trong đôi mắt hiện lên tia kinh ngạc khó nói lên lời. Hần nghĩ Mạnh Phát Ảnh sẽ trừng phạt hần, không nghĩ rằng nàng lại...

“Ừm. Nếu nàng muốn làm như vậy thì cứ quyết định như vậy đi, sau này Phi Ứng sẽ đi theo giúp nàng.” Đầu lông mày Hiên Viên Diệp nhíu lại. Tuy hần không tin tưởng mấy nhưng nhìn bộ dáng nàng tin tưởng như vậy hần cũng không nỡ phá hỏng tâm tư của nàng. Dù sao cũng không tổn hại gì, cùng lắm là mất một chút bạc.

“Điện hạ.” Phi Ứng kinh ngạc, theo bản năng mà hô nhỏ. Làm sao Điện hạ có thể để một nữ nhân điều khiển hần. Hơn nữa hần không hề tán thành cách làm của Điện hạ. Nữ nhân này căn bản không thể là đối thủ của Bạch Dật Thân, để mọi chuyện theo ý nàng chỉ sợ mọi chuyện sẽ càng thảm hại hơn.

“Phi Ứng, giống như lời Vương phi đã nói. Chuyện mà người đã làm không thể trách khỏi trách nhiệm do người. Bổng vương sẽ cho người một cơ hội lập công chuộc tội.” Hiên Viên Diệp nhìn rõ tâm tư suy nghĩ của Phi Ứng, hơn nữa Phi Ứng là một người làm “tình báo” tốt nhất, để nàng điều khiển có chút không ổn lắm. Nhưng nàng đã đưa ra yêu cầu như vậy hần dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt. Cứ để nàng “chơi” thỏa thích vài ngày đi, hần tin tưởng đến lúc chán nàng sẽ tự động trả lại thôi.

Nghe được lời nói mang tính uy hiếp của Hiên Viên Diệp, Phi Ứng không dám cãi lời, chỉ cúi đầu trầm giọng đáp “Vâng ạ.” Nhưng thanh âm mà hần trả lời vẫn còn mang theo một chút bất mãn.

Khóe môi Túc Phong khẽ run rẩy mấy cái, Điện hạ thực sự vô cùng sủng ái Vương phi. Chỉ có thể nói tóm gọn bằng vài từ là : vô pháp vô thiên. Chỉ sợ bây giờ Vương phi muốn sao trên trời Điện hạ nhất định cũng sẽ tìm mọi cách hái xuống cho Vương phi. Hazz. Thế mà tên Phi Ứng này lại ngốc nghếch không hiểu được, để cho người đi theo Vương phi chính là Điện hạ đã coi trọng người rồi.

Mạnh Phát Ảnh biết, lúc này bọn họ nhất định chưa tin tưởng nàng, nhưng nàng cũng không còn cách nào. Vậy thì chỉ có thể chứng minh mọi chuyện bằng hành động. Nàng muốn muốn bọn họ biết rằng, không thể coi thường nữ nhân. Nàng nhất định sẽ làm được điều đó, nhất định sẽ làm cho bọn họ phải “trợn mắt há mồm”.

“Chuyện này cứ quyết định vậy đi, các người lui xuống đi.” Nghe được câu trả lời của Phi Ứng, Hiên Viên Diệp để bọn họ lui xuống.

“Được rồi. Bây giờ chúng ta tiến Cung.” Lúc này Hiên Viên Diệp mới đến ôm lấy Mạnh Phát Ảnh, cũng không nhắc lại việc vừa rồi nữa, hiển nhiên là hần chưa tin năng lực của Mạnh Phát Ảnh .

Mạnh Phát Ảnh cũng không giải thích gì thêm. Dù sao ngồi nói ba hoa chích chòe vẫn không bằng trực tiếp hành động.

“Ta theo Điện hạ nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy lần nào Điện hạ mất lí trí như thế. Tại sao có thể tin tưởng một nữ nhân dễ dàng như vậy, lại còn ép ta phải chịu sự điều khiển của Vương phi chứ?” Sau khi Phi Ứng ra khỏi phòng, có chút không nhịn được, lầm bầm, rầu rĩ than phiền, trong thanh âm mang theo sự bất mãn không chịu được.

Phi Ứng hần vẫn luôn kính nể Điện hạ, cũng chính bởi khí phách của Điện hạ nắm đó khi thu phục hần. Qua bao nhiêu năm sự kính phục đối với Điện hạ vẫn không thay đổi mà ngày càng tăng lên, nhưng chuyện ngày hôm nay hần thực sự không phục.

“Người nhỏ tiếng chút đi.” Túc Phong trợn mắt nhìn hần, theo bản năng còn quay lại phía sau nhìn một cái. “Tuy Điện hạ rất sủng Vương phi, nhưng do người không hiểu rõ Vương phi mà thôi nếu hiểu rõ nhất định sẽ không suy nghĩ cực đoan như vậy.”

Hiện tại Túc Phong rất khâm phục Mạnh Phát Ảnh, lời nói dừng một chút, sau đó mới khẽ cười nói “Thực ra, hôm nay Điện hạ đã rất lí trí rồi.”

Thời điểm không lí trí của Điện hạ, Phi Ứng hần vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy đâu.

“Hừ, chỉ là chạy trốn thành công khỏi buổi thành hôn chứ gì?” Phi Ứng không cho là đúng, trong giọng nói rõ ràng mang theo sự khinh thường.

Tính tình Phi Ứng chính là như vậy, hẳn không bao giờ để ý đến thân phận của bất kì ai, hẳn chỉ tôn trọng người mà hẳn thực sự khâm phục. Đương nhiên với năng lực của hẳn, hẳn có đủ tư cách để suy nghĩ như thế.

“Người bị điên rồi sao?” Tóc Phong cả kinh, dùng sức vỗ một chưởng lên lưng Phi Ứng “Người dám nói Vương phi như thế? Ta biết đối với Vương phi người có thành kiến nhưng đào hôn thì có thể nói lên được điều gì? Vương phi là người có bản lĩnh, nếu là người thì Điện hạ cũng chẳng thêm tìm về.”

Phi Ứng ngó ra, trợn mắt nói “ Tất nhiên Điện hạ không lấy ta, nên ta có muốn trốn cũng không có cơ hội để trốn .” Tóc Phong hẳn sao có nói một cách không thực tế như vậy.

“Ồ” Nghe được lời nói của Phi Ứng, Tóc Phong không nhịn được cười khẽ “VẬY cũng đúng. Điện hạ nhất định sẽ không lấy người. Nhưng thiện hạ nhiều nữ tử như vậy hà cớ gì Điện hạ nhất định chọn Vương phi, muốn cưới Vương phi. Người không tin vào khả năng của Vương phi thì cũng nên tin vào con mắt nhìn người của Điện hạ. Người thấy Điện hạ có thể chọn sai người sao?”

Ánh mắt của Điện hạ chỉ cần nhìn một cái là có thể thấu rõ bản chất của người đối diện, hơn nữa những thuộc hạ mà Điện hạ đã chọn chưa từng sai sót bao giờ, huống chi đây lại là Vương phi, nên nghi ngờ này của Phi Ứng là hoàn toàn không đúng.

Đôi mắt Phi Ứng lóe lên một cái, tuy lời nói của Tóc Phong rất có đạo lý nhưng “VẬY người tin lời Vương phi vừa nói sao? Vương phi nói có cách có thể đầu lại Bạch Dật Thần, người tin lời nói đó của Vương phi?” Đối với sự kiện này hẳn không dám tin tưởng, hơn nữa hẳn lại càng không muốn đi theo Vương phi khi không “tâm phục khẩu phục”

Tóc Phong sửng sốt, suy tư một chút rồi mới nói “Nói thật, ta cũng không tin. Nhưng nhất định Vương phi có biện pháp hơn nữa chính Điện hạ quyết định nên không có vấn đề được.”

“Hừ.” Nghe vậy, Phi Ứng lại hừ nhẹ “Chính người cũng nhìn không rõ, chính Điện hạ cũng không tin tưởng Vương phi, chỉ là không muốn làm Vương phi thất vọng mà thôi.” Do hẳn nhìn rõ điểm này nên trong lòng mới bất mãn như vậy.

Khóe môi Tóc Phong giật một cái, thở nhẹ rồi mới cố gắng giống như thừa nhận nói “ Chuyện Điện hạ sủng Vương phi là thật, nhưng chuyện Điện hạ đã phân phó người làm thì người nên làm đi, coi như là thay Điện hạ bảo hộ Vương phi.”

“Hừ. Vậy là ta trở thành hộ vệ chuyên dụng phải không?” Nghe được lời Tóc Phong nói khuôn mặt Phi Ứng ngày càng âm trầm, giọng nói có chút bất mãn “Hơn nữa còn bị bắt buộc như thế này.”

Hiện tại vì bất mãn trong lòng mà Phi Ứng không chú ý đến xung quanh, đặc biệt lại không chú ý đến việc Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh vẫn chưa rời đi.

Lúc Mạnh Phát Ảnh bước tới liền nghe được câu nói đầy bất mãn từ miệng Phi Ứng. Nhưng nàng không có làm lớn chuyện mà chỉ cười nhẹ. Nàng biết Phi Ứng vô cùng cuồng vọng, đối với sự thẳng thắn chân thật của hẳn nàng cảm thấy rất thú vị. So với loại người chỉ biết nịnh nọt người khác thì con người Phi Ứng đáng quý vô cùng. Hơn nữa nàng hiểu được người giống như Phi Ứng phải để cho hẳn tâm phục khẩu phục thì hẳn mới tận tâm với người đó.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp đen lại, nữ nhân của hẳn có thể để người khác bình phẩm sau lưng được hả? Ngay cả người đó là hộ vệ thân cận của hẳn cũng không được.

“Tham kiến Điện hạ, Vương phi.” Tóc Phong nhìn Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh đang đi tới mà hoàn toàn kinh sợ, liên tục hành lễ, theo bản năng mà nhìn về phía Phi Ứng.

Chỉ cần nhìn sắc mặt của Điện hạ đã đen một nửa kia cũng có thể đoán được những lời Phi Ứng vừa nói đã bị Điện hạ và Vương phi nghe hết rồi. Nhưng khi nhìn khuôn mặt Vương phi vô cùng bình tĩnh, Tóc Phong lại có chút nghi hoặc chẳng lẽ những lời Phi Ứng nói, Vương phi không nghe thấy.

“Tham kiến Điện hạ, Vương phi.” Có chút kinh ngạc nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, Phi Ứng hành lễ một cách hoàn hảo, ngay cả trong giọng nói không có nửa âm hoảng loạn. Lại càng không có ý định xin lỗi, đối với những lời hẳn nói hẳn dám chịu trách nhiệm.

“Phi Ứng. Đối với quyết định của Bổng vương, người vô cùng bất mãn?” Đôi mắt Hiên Viên Diệp nhìn thẳng vào Phi Ứng thấp giọng hỏi, lời nói nghe qua vô cùng nhẹ nhàng nhưng ẩn đằng sau đó là sự nghiêm khắc khó nói lên lời.

Suy tư một chút, đôi mắt Phi Ứng híp lại thế nhưng lại vô cùng tự nhiên đáp lại “Vâng.” Chỉ đơn giản là một chữ nhưng khi hắn nói ra lời đó hắn biết sẽ có kết quả như thế nào.

Mạnh Phát Ảnh sững sốt một chút, sự hứng thú của nàng đối với Phi Ứng ngày càng tăng. Một nam tử dám nói dám làm chính là một chính nhân quân tử.

Hiên Viên Diệp cũng hơi sững sốt, nhưng cũng không nổi giận, trên môi hiện lên tia cười khê. Hiên Viên Diệp cũng rất thích tính thẳng thắn này của Phi Ứng.

“Ừ. Vậy người nói đi, điều gì làm người bất mãn với quyết định của Bổng vương.” Khóe môi Hiên Viên Diệp mím lại, hắn biết rõ vì sao Phi Ứng lại bất mãn nhưng lại còn cố hỏi. Thanh âm của Hiên Viên Diệp lúc này cực kì bình thản, nên không ai nhìn ra được cảm xúc của hắn, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Tốc Phong đứng một bên mà âm thầm sợ hãi, dù lo lắng cho Phi Ứng nhưng cũng không biết nên nói gì với Điện hạ. Đây chính là khác biệt lớn nhất giữa Tốc Phong và Phi Ứng, đứng trước mọi tình huống Tốc Phong vẫn luôn bình tĩnh, co được dân được.

Giống như hôm nay, cho dù Điện hạ có để hắn làm chuyện đó thì dù có bất mãn tới đâu hắn cũng vẫn hoàn thành nhiệm vụ được giao, mà không một câu oán hận.

“Thuộc hạ không muốn làm theo sự điều khiển của Vương...” Phi Ứng thở dài một hơi, chậm rãi nói ra nhưng chữ Vương phi kia cũng không thể nói cho hoàn chỉnh. Dừng lại một chút rồi nhanh chóng sửa lại lời nói “Thuộc hạ không muốn làm chuyện lãng phí thời gian, càng không muốn lãng phí tiền bạc.” Lời nói của Phi Ứng vô cùng thẳng thắn không một chút quanh co lòng vòng.

“Vương phi. Xem ra Phi Ứng đối với nàng không ‘tâm phục khẩu phục’ rồi.” Gương mặt Hiên Viên Diệp vẫn bình thản như cũ, đôi mắt hắn nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng nói. Vô cùng tự nhiên mà quăng cho nàng một vấn đề khó khăn.

Bởi vì hắn biết một điều, nếu muốn Phi Ứng đi theo nàng nhất định phải để chính nàng thuyết phục Phi Ứng mới được. Nếu không cho Phi Ứng hắn một lí do để tin phục thì dựa vào tính cách của Phi Ứng nhất định về sau sẽ vô cùng phiền toái. Dù sao thì hắn là Phi Ứng chứ không phải Tốc Phong.

“Ừm. Ta nhìn ra được.” Mạnh Phát Ảnh cười khê, đôi mắt nhìn thẳng vào Phi Ứng, bình tĩnh nói “Người vừa mới nói là do Bổng cung ép buộc người...” Lời hơi dừng lại, đôi mắt vẫn nhìn thẳng Phi Ứng nhìn thấy hắn không mang một chút hoảng loạn, sâu trong đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hiện tia cười trong suốt, sau đó mới từ từ nói “Được thôi. Đúng là bổng cung đang ÉP BUỘC người đấy.”

Nghe được lời nói của Mạnh Phát Ảnh, Phi Ứng thật sự kinh ngạc, đôi mắt trợn lên nhìn thẳng vào Mạnh Phát Ảnh, sâu trong đôi mắt hiện lên tia kinh ngạc khó kìm chế. Thấy khuôn mặt của Vương phi tràn đầy ý cười mà Phi Ứng khó hiểu, không nhìn ra được ý tứ của Vương phi.

Tốc Phong thật sự sững sốt, những lời nói này của Vương phi là có ý gì?

Sâu trong đôi mắt Hiên Viên Diệp lại hiện lên tia cười khê, tuy hắn đã đoán được phần nào ý của nàng nhưng vẫn có sự mong chờ đối với câu nói này của nàng.

“Lúc này, Bổng cung hỏi người : người có dám đi theo Bổng cung không?” Ý cười trên mặt Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn biến mất, đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hiện lên tia quả quyết, lời nói hơi dừng một chút sau đó mới bổ sung “ Một tháng. Bổng cung lấy một tháng để khiêu chiến với người. Người có dám hay không?”

Ngay khi nàng nói ra lời này, chính nàng đã đem địa vị của nàng cùng Phi Ứng đứng ngang hàng với nhau. Một câu khiêu chiến của nàng lại chạm vào lòng kiêu hãnh của Phi Ứng.

Phi Ứng ngẩn ra, đôi mắt Phi Ứng nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh có vài tia khác thường, dường như là đánh giá lại Mạnh Phát Ảnh thêm lần nữa.. Mặc kệ là có thành công hay không nhưng khí phách này của Vương phi làm cho hắn vô cùng ngạc nhiên.

Huống chi, Phi Ưng hẳn cho tới thời điểm này cũng chưa bao giờ nhận thua, nên hẳn thấp giọng trả lời “Được. Phi Ưng nhận lời khiêu chiến của Vương phi, trong vòng một tháng này để Vương phi tùy ý điều khiển.”

“Được. Tốt lắm.” Mạnh Phát Ảnh gật nhẹ đầu đáp ứng, trên môi cũng tràn ra nụ cười thỏa mãn “Bổn cung cho người ba ngày, trong vòng ba ngày đem toàn bộ tài sản mà Bạch Dật Thần có báo cáo đầy đủ với Bổn cung bao gồm : địa điểm, ngành nghề, hơn nữa toàn bộ những cửa hàng phụ cận các cửa hàng của Bạch Dật Thần đều tăng mức thuê lên, tuyệt đối không được thấp hơn cửa hàng của Bạch Dật Thần.” Lời này nói ra làm cho ba nam nhân kia hoàn toàn kinh sợ, đây là biện pháp gì vậy, làm như vậy không phải là tự mình đi tìm đường chết sao? Tiếp tục thuê cửa hàng, vừa mới thuê sao có thể cao hơn mức thuê của Bạch Dật Thần.

“Nhiệm vụ đầu tiên Vương phi nói Phi Ưng có thể đáp ứng nhưng nhiệm vụ sau..” Mày Phi Ưng hơi nhăn lại, vội vàng nói.

“Hừm! Người vừa mới nói trong vòng một tháng này để Bổn cung tùy ý điều khiển người, quên rồi sao? Mọi việc Bổn cung nói người chỉ cần làm theo không cần Bổn cung phải giải thích gì cả.” Mạnh Phát Ảnh cũng đoán được phản ứng của Phi Ưng khi nghe những gì nàng nói, cố ý công kích “Đương nhiên người có thể lựa chọn thua cuộc.”

Mạnh Phát Ảnh tìm hiểu về năng lực của Phi Ưng rất kỹ càng, khó có ai có thể so sánh được nên nàng biết rằng Phi Ưng chính là một trợ thủ tốt nhất.

Phi Ưng giật mình, vô cùng chán nản, đây cũng không phải tiền của hắn mà là tiền của Điện hạ, hơn nữa chỉ vừa nghe qua biện pháp của Vương phi đã thấy không biết là phải tốn bao nhiêu bạc nữa.

“Làm như vậy có chút mạo hiểm.” Phi Ưng nhìn về phía Hiên Viên Diệp, chờ đợi quyết định của Điện hạ.

Giờ phút này Túc Phong vô cùng kinh hãi, tròn tròn mắt nhìn ba người, trong lúc nhất thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Nếu như làm theo biện pháp của Vương phi không chừng phải đem toàn bộ tài sản của Vương phủ mà bù vào, nói một cách quá đáng là có thể đem toàn bộ quốc khố của Hiên Viên Vương triều mà bù vào.

“Về vấn đề này, ta sẽ chờ quyết định của Điện hạ” Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía Hiên Viên Diệp, như có như không cười nói. Mà nàng nói như vậy nhưng...

Hiên Viên Diệp nghe được lời nàng nói. Tuy đối với biện pháp của nàng có chút không đồng ý, nàng chọn đi bước này thì quá nguy hiểm, hơn nữa bước đi này có chút ngu ngốc vì nó chính là nước cờ thua.

Nàng lựa chọn biện pháp như vậy chính là cố ý động vào Bạch Dật Thần, hơn nữa khiêu khích vô cùng rõ ràng chỉ sợ đến lúc đó sẽ khiến Bạch Dật Thần mãnh liệt phản kích...

Nhưng khi hắn đối mặt với đôi mắt mong chờ kia lại khó lòng cự tuyệt. Hừ, dù sao cũng chỉ là vấn đề tiền bạc, thiếu thì bù vào, cũng không phải là vấn đề quá lớn lao gì “Ừ.”

Chỉ là một câu trả lời vô cùng đơn giản nhưng nó có thể đem toàn bộ tài sản của hắn đổ hết vô biên, hắn hiểu rất rõ điều đó nhưng vẫn đáp ứng.

Lần này, Phi Ưng cùng Túc Phong thật sự sợ hãi, đối với một nước cờ chắc chắn sẽ thua như thế mà Điện hạ vẫn để Vương phi làm. Thật sự vì Vương phi, Điện hạ có thể bất chấp mọi thứ sao?

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh hiện lên một tia cười vô cùng sáng lạn, trong lòng lại cực kỳ cảm động. Không biết nam nhân này muốn sủng nàng nhiều như thế nào nữa, thật sự là sủng đến ‘vô pháp vô thiên’ rồi.

Ý định của nàng là tạo ra một sản phẩm tiên tiến để cạnh tranh với Bạch Dật Thần, khi đó sẽ áp đảo được Bạch Dật Thần, dù kế hoạch này của nàng hẳn không hề biết nhưng vẫn chấp nhận đề nghị của nàng, hẳn làm như vậy làm sao nàng không thể không cảm động được.

“Phi Ưng. Làm theo lời của Vương phi.” Hiên Viên Diệp nhìn về phía Phi Ưng không chút do dự ra lệnh.

“Vâng.” Tuy trong lòng có lo lắng nhưng Phi Ưng vẫn nhẹ giọng đáp lại. Dù sao đây cũng là tiền của Điện hạ, Điện hạ còn không sợ thì sao hắn phải sợ.

“Tốc Phong. Chuẩn bị xe.” Hiên Viên Diệp đưa mắt nhìn về phía Tốc phong vẫn còn đang trong cơn kinh ngạc, nhẹ giọng ra lệnh.

Tốc Phong nhanh chóng đi chuẩn bị xe, còn Phi Ứng cũng khẩn trương đi làm nhiệm vụ mà Mạnh Phát Ảnh giao phó.

“Chàng không sợ ta tiêu hết toàn bộ tài sản sao?” Ở trên xe ngựa Mạnh Phát Ảnh nửa đùa nửa thật hỏi Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp sửng sốt một chút, nhưng lập tức ôm lấy nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói “Chỉ cần không đem ta bán đi là tốt rồi.” Thanh âm trầm thấp, vô cùng nhẹ nhàng, không hề che dấu sự sùng ái chân thành.

“Ha ha.” Mạnh Phát Ảnh cười ra tiếng, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Hiên Viên Diệp, chậm rãi nói “Yên tâm đi. Dù thế nào đi chăng nữa nhất định sẽ giữ lại chàng, sẽ không bao giờ bán chàng đi đâu.”

Hiên Viên Diệp giật mình, lập tức lắc đầu “Như vậy, Bốn vương có nên có quà cảm tạ Vương phi không?” Nữ nhân này thật là, đương nhiên là dù có chuyện gì xảy ra thì cũng nhất định giữ hần lại rồi.

“Chàng lấy quà gì để cảm tạ ta?” Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh chớp chớp, cố ý hỏi.

Hiên Viên Diệp thực sự không biết phải nói gì với nàng, thở nhẹ một hơi sau đó mới thản nhiên nói “Chờ đến lúc cuối cùng đi, xem nàng có thể giữ lại Bốn vương hay không rồi hãy nói đến việc Bốn vương cảm kích nàng như thế nào.”

“Ha ha. Vậy cũng được.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng cười nói. Hiên Viên Diệp muốn để đến lúc đó mới cảm kích nàng sao? Hi hi vậy phải cho hần một bất ngờ lớn mới được.

Hiên Viên Diệp không nói gì thêm, chỉ cười nhẹ, nữ nhân của hần thật sự rất mạnh mẽ, chờ xem nàng có giữ được chút ít tài sản của hần thì lúc đó hần mới nên nghĩ đến việc cảm kích nàng.

“Diệp. Bây giờ ta mới nhìn rõ một vấn đề.” Mạnh Phát Ảnh dựa vào trong lòng hần, vùi mặt sâu vào trong ngực hần mới nói.

“Ừm. Là vấn đề gì thế?” Hiên Viên Diệp nhú mày, hỏi nàng một cách tùy ý.

“Có chàng ở bên cạnh ta thật là tốt.” Trên môi Mạnh Phát Ảnh nở một nụ cười sáng lạn, chậm rãi nói từng chữ một. Lời này hần đã từng nói với nàng, lúc này đây, nàng cảm nhận được tình cảm của hần dành cho nàng chân thành, sâu sắc đến như thế nào, dường như mọi chuyện đều không cần lo lắng bởi vì đã có hần ở bên nàng rồi.

Thân mình Hiên Viên Diệp hơi cứng lại, theo bản năng ôm nàng thật chặt, tay hần nắm chặt lấy tay nàng, dịu dàng nói “Bây giờ nàng mới biết ư?” Thanh âm nhẹ nhàng êm ái, mang theo tia cười khê cùng vô vàn sự dịu dàng. Cuối cùng nha đầu này cũng hiểu được tâm lòng của hần.

“Ừm. Cuối cùng ta cũng biết rồi.” Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh nhìn thẳng vào Hiên Viên Diệp, nhìn thấy nụ cười dịu dàng của hần thì có thoáng chờ đợi. Khi nam nhân này cười thực sự vô cùng đẹp mắt, vô cùng....ngọc thụ lâm phong.

“Diệp, bây giờ đột nhiên ta muốn hôn chàng. Làm sao bây giờ?” Sâu trong đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hiện lên tia sáng, giọng nói mang theo vài phần hốt hoảng hỏi hần, mà đôi mắt nàng cùng nhìn rất chăm chú vào môi của Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp hơi sửng sốt, tuy trong lòng vô cùng cao hứng vì câu nói của nàng nhưng lại ra vẻ vô cùng nghiêm trang nói “Được thôi. Vậy Bốn vương sẽ cố gắng tiếp nhận nụ hôn này của nàng...”

“Ừ.” Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh trợn lên, khóe môi đông đầy ý cười. Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng choàng tay ôm lấy cổ Hiên Viên Diệp, sau đó hôn hần, nếu hần nói chấp nhận nụ hôn của nàng vậy thì nàng cũng không cần phải khách khí nữa.

Thân mình Hiên Viên Diệp cứng đờ, vốn rất muốn nàng chủ động như vậy, nhưng lại không thể khống chế được mà ôm chặt lấy nàng, đổi từ bị động thành chủ động.

“Nàng đúng là tiểu yêu tinh.” Đợi đến lúc cả hai người đều không thể thở được nữa hẳn mới chịu buông nàng ra, nhẹ giọng nói bên tai nàng. Ở trước mặt nàng, vẫn là hẳn không thể nào có thể không chế bản thân nổi. Nữ nhân này chính là khắc tinh của hẳn.

“Ha ha. Là tiểu yêu tinh cũng không tệ đâu ~, bởi tiểu yêu tinh có thể nắm lấy trái tim của nam nhân mà~.” Mạnh Phát Ảnh dựa vào trong lòng hẳn, vẫn chưa hoàn hồn nên giọng nói có chút hỗn hển.

“Lòng của ta còn cần nàng phải tìm cách để quyến rũ sao?” Hiên Viên Diệp nhưn mày, không một chút che dấu mà nói, ám chỉ rằng trái tim của hẳn đã bị nàng lấy từ lâu rồi.

“Ừm. Cứ như vậy là tốt nhất. Nhất định ta phải trông chừng chàng cẩn thận, không để một yêu tinh khác quyến rũ chàng mới được.” Trong lòng Mạnh Phát Ảnh hiện lên tia ngọt ngào khó nói thành lời, gật đầu vô cùng thành thật nói.

“Ha ha.Lời này của nàng, ta vô cùng thích.” Sau khi Hiên Viên Diệp nghe được lời nói của nàng lập tức cười ra tiếng. Đối với sự bá đạo của nàng hẳn thấy vô cùng thú vị.

Xe ngựa rất nhanh đã đến Hoàng cung, giây phút ngọt ngào giữa hai người đành tạm chấm dứt. Khi xe ngựa tiến vào Hoàng cung, Tốc Phong bấm báo với Hiên Viên Diệp. Hiên Viên Diệp sửng sốt, đôi mày chau lại có chút không tin tưởng lời Tốc Phong nói.

Sau khi vén màn che lên, nhìn thấy Hoàng cung ngay trước mắt, Hiên Viên Diệp mới ôm lấy Mạnh Phát Ảnh giúp nàng xuống xe ngựa còn âm thầm nói vài câu mang theo sự bất mãn không che dấu “ Sao hôm nay lại đi nhanh như vậy.”

Mạnh Phát Ảnh khẽ cười, nửa giả nửa thật nói “ Có lẽ hôm nay Tốc Phong điều khiển ngựa tốt.”

Tốc Phong đứng ở phía sau mà thân mình cứng đờ, Tốc Phong hẳn không nhìn ra nổi ý tứ trong câu nói của Vương phi, không biết Vương phi khen hay là...

Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh cùng nhau đi đến Vĩnh Thọ cung . Khi hai người bước vào Vĩnh Thọ cung có chút ngạc nhiên bởi tất cả mọi người đều ở đây, có Nhu phi, Minh phi, Mị phi, Liễu phi, ngay cả Hoàng thượng cũng góp mặt trong số đó, Hoàng thượng ngồi ngay bên cạnh Nhu phi.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, sao hôm nay lại đông đủ như vậy. Thái hậu vốn rất ghét âm ỉ nhốn nháo nên các nàng sau khi thỉnh an đều phải trở về ngay, sao lại...

Có thể hôm nay Nhu phi mới khỏe lại nên Thái hậu mới để Nhu Phi lưu lại lâu hơn một chút.

“Phất nhi thỉnh an Hoàng nãi nãi.” Mạnh Phát Ảnh bước tới trước mặt Thái hậu, dịu dàng nói. Sau đó mới nhìn về phía Hoàng thượng nói “ Phất nhi thỉnh an Phụ vương, Mẫu phi.”

“Được rồi. Con đứng lên đi.” Trên khuôn mặt Hoàng thượng hiện lên tia cười khế, vui vẻ trả lời.

“Đứng lên đi.” Nhu phi hơi gật đầu, nhẹ giọng nói. Khuôn mặt không một chút thay đổi, thanh âm vô cùng bình thản, dường như đối với tất cả mọi chuyện đều đã quen vậy. Tuy đây là lần đầu tiên được con dâu thỉnh an vậy mà Nhu phi không thể hiện một chút thân thiện nào cả, cũng không quá lạnh lùng, xem như là một thái độ tùy ý .

Mạnh Phát Ảnh có chút bối rối, từ từ đứng dậy.Trong lòng nàng hiện lên tia nghi hoặc, chưa rõ thái độ của Nhu phi đối với nàng là như thế nào.

Tất cả mọi người đều nói Nhu phi vô cùng đơn thuần nhưng nàng không nghĩ vậy. Tuy Nhu phi trước mặt nhìn trông vô hại nhưng sâu bên trong, Nhu phi không phải là người không biết gì, đơn thuần như mọi người nói.

Hiên Viên Diệp cũng không nói gì, trên mặt không có một chút biểu tình khác lạ. Hiên Viên Diệp ôm lấy Mạnh Phát Ảnh ngồi ở một bên.

“Nhu phi tỷ tỷ. Lần này có thể lộ bộ mặt giả dối của Nhu phi giả kia, cứu tỷ thoát khỏi nguy hiểm chính là nhờ Phất nha đầu. Phất nha đầu thật sự là một đứa nhỏ thông minh lanh lẹ.” Minh phi nhìn thái độ lạnh nhạt của Nhu phi , sâu trong đôi mắt hiện lên tia khác thường, chậm rãi nói.

Trước kia, Minh phi không coi Mạnh Phát Ảnh ra gì, lúc nào cũng khiêu khích Mạnh Phát Ảnh bởi Minh phi coi thường bộ dáng ngốc nghếch của Mạnh Phát Ảnh nhưng trải qua chuyện trước đây thái độ của Minh phi đối với Mạnh Phát Ảnh đã khác, có thêm vài phần kính trọng. Nên khi nhìn thấy thái độ không mặn không nhạt của Nhu phi, Minh phi cảm thấy bất bình thay Mạnh Phát Ảnh.

“Đúng vậy. Chuyện vừa rồi nếu không có Phất nhi trầm thật không biết còn có thể nhìn thấy nàng được không.” Hoàng thượng cũng nhìn về phía Nhu phi, đôi mắt hiện lên tia dịu dàng hiếm thấy.

Nhưng Nhu phi vẫn không có bất cứ hành động nào khác, gương mặt vẫn bình thản như cũ, không một tia kích động. Mà dường như khi tay Hoàng thượng nắm lấy tay Nhu phi, thân mình Nhu phi có chút cứng lại.

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, sao Nhu phi lại kì quái như vậy. Thái độ lạnh nhạt đối với nàng thì không tính nhưng ngay cả với Hoàng thượng cũng dùng thái độ như vậy. Vì sao Nhu phi lại có thái độ như vậy với Hoàng thượng, dường như thái độ của Nhu phi đối với Hoàng thượng còn có thêm vài phần mâu thuẫn khó hiểu.

Là do nàng ảo giác sao?

Khi Minh phi nhìn thấy động tác của Hoàng thượng, trong đôi mắt không kiềm chế được sự đổ lệ. Khi nói những lời này, Minh phi là muốn lấy lại công bình cho Mạnh Phát Ảnh không ngờ lại...

Sắc mặt Thái hậu khê biến, đôi mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, nhưng cũng không nói thêm điều gì...

“Nha đầu kia vì tỷ tỷ mà bất chấp nguy nan của bản thân, tấm lòng này thật sự khó nói thành lời, thật sự khó ai làm được...” Liễu phi nhẹ giọng nói.

Một câu tưởng chừng như vô hại, tưởng chừng là vì khen ngợi tấm lòng hiếu thảo của Mạnh Phát Ảnh, nhưng đôi mắt nhìn về phía Nhu phi lại hiện lên tia lạnh lùng.

Những người khác khi nói thay Mạnh Phát Ảnh, Nhu phi cũng không có bất cứ một biểu hiện nào nhưng Liễu phi nói như vậy nếu Nhu phi mà không nói lời nào thì...

Trên môi Nhu phi hiện lên tia cười khê, sao Nhu phi không nhìn ra được tâm tư của Liễu phi chứ. Chính vì trải qua quá nhiều chuyện, nên đối với những chuyện sau này, Nhu phi đều tỏ ra vô cùng lạnh nhạt. Hơn nữa Nhu phi hiểu rằng không phải cảm xúc nào cũng có thể biểu hiện hết ra bên ngoài, tốt hơn vẫn là nên để ở trong lòng.

Ở trong lòng của Nhu phi, Phất nhi và Diệp nhi đều như nhau, đều là đứa con mà nàng yêu nhất. Nhu phi yêu thương Hiên Viên Diệp bao nhiêu thì Mạnh Phát Ảnh cũng như vậy. Đều là những đứa nhỏ nàng thương nhất vậy còn cần làm bộ giả dối hay sao?

“Phất nhi là Vương phi của Diệp nhi thì cũng là đứa nhỏ mà Bản cung yêu thương nhất.”

Đôi mắt Nhu phi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh mang theo sự dịu dàng của một Mẫu phi, lời nói nhẹ nhàng, mà trên môi cũng hiện lên nụ cười ấm áp.

Câu nói này của Nhu phi có thể ngăn cản mọi lời nói của mọi người xung quanh. Lời nói này của nàng có thể để mọi người tùy ý mà suy nghĩ, nếu là đứa nhỏ mà nàng yêu quý nhất thì Nhu phi nàng có làm chuyện gì cũng đều đúng, hơn nữa Nhu phi cũng muốn nói với người khác rằng, vì Mạnh Phát Ảnh là đứa nhỏ nàng thương yêu nên không một ai có thể lên tiếng ly gián mối quan hệ tốt đẹp này.

Thân mình Liễu phi cứng lại, lời muốn nói nghẹn lại ở cổ họng một lúc lâu vẫn không thể nói lên tiếng nào. Đôi mắt sụp xuống nhưng ẩn sâu trong đôi mắt là tia kinh ngạc không nói lên lời: từ lúc nào mà Nhu phi trở nên sắc bén như vậy.

Sự bất an của Mạnh Phát Ảnh cũng hoàn toàn biến mất, trên mặt cũng hiện lên tia cười khê. Lời nói này của Nhu phi còn đáng giá hơn thiên ngôn vạn ngữ, hay hơn gấp bội những lời nói nhiệt tình. Nàng thích Nhu phi lạnh nhạt như vậy nhưng lại có một tấm lòng chân thành tha thiết.

“Ừm. Lời nói này của Nhu phi ai gia rất thích.” Trên khuôn mặt nghiêm khắc của Thái hậu cũng hiện lên nụ cười ôn nhu, hài lòng nhìn về phía Nhu phi “Về sau mọi chuyện của Ảnh nha đầu đều giao cho người, không cần phải đến làm phiền ai gia nữa.”

“Hoàng nãi nãi, Người cảm thấy con phiền sao?” Nghe thấy Thái hậu nói như vậy, Mạnh Phát Ảnh bèn nhìn về phía Thái hậu, giọng nói mang theo chút bất mãn “Nhưng sao con cảm thấy dường như là người có ý nghĩ muốn con không bao giờ xuất giá, rời khỏi người nhỉ?”

“Người. Nha đầu này thật là.” Thái hậu sững sốt một chút, sau đó lại nói “Chỉ cần người mở miệng là không buông tha cho người nào cả.”

“Nha đầu này lợi hại nhất là khi đối đáp với người khác mà.” Hoàng thượng cười nói theo Thái hậu, dường như nhớ ra điều gì, Hoàng thượng nhìn về phía Nhu phi “ Về sau xem ra ra là phiền ái phi rồi, ái phi nhất định phải quản nha đầu này thật cẩn thận rồi.”

“Được” Nhu phi khẽ nói, thanh âm vẫn không một chút dao động. Trên mặt cũng không mang theo một tia khác thường nào, ánh mắt lạnh nhạt, trả lời Hoàng thượng.

Nhất thời toàn bộ ý cười trên mặt Hoàng thượng biến mất, sâu trong đôi mắt vốn là sự dịu dàng nay biến thành bất mãn. Mấy ngày qua Hoàng thượng rất cố gắng lấy lòng Nhu phi nhưng đối lại toàn bộ cố gắng của Hoàng thượng là sự lạnh nhạt của Nhu phi. Bây giờ ngay trước mặt tất cả mọi người Nhu phi cũng không hề nể mặt mà nói một câu dịu dàng với Hoàng thượng.

Toàn bộ phi tử ở trong phòng đều sững sốt trước câu nói của Nhu phi. Nhưng khi nhìn thấy bộ mặt âm trầm của Hoàng thượng lại cảm thấy vô cùng vui sướng, những việc tranh đấu này trong Hậu cung là không bao giờ có thể chấm dứt được.

Mạnh Phát Ảnh thoáng người nhưng trong lòng nàng lại vô cùng khâm phục sự mạnh mẽ của Nhu phi. Thật chẳng sai chút nào, có được một đứa con trai như Hiên Viên Diệp thì người làm mẹ sao có thể bình thường được đây.. Nàng rất thích tính cách mạnh mẽ này của Nhu phi.

Nhưng nhìn mặt Hoàng thượng như vậy thật sự rất khó coi. Haizz.Lời nói kia của Nhu phi đúng là chọc giận đến tâm can của Hoàng thượng rồi, nhưng nếu Hoàng thượng yêu Nhu phi thật lòng thì nhất định cũng không để ý đến những chuyện nhỏ này.

Khi nghĩ đến đây Mạnh Phát Ảnh đột nhiên ngẩn ra. Bây giờ nàng có thể hiểu được tại sao mà Nhu phi lại có thái độ lãnh đạm như vậy đối với Hoàng thượng.

Đột nhiên trong lòng có chút đau đớn, Hoàng thượng có thể ôm lấy Nhu phi giả kia mà không chút nào phát hiện giả hay thật. Nếu đối lại là nàng thì chuyện thứ nhất mà nàng làm khi xuất hiện chính là đánh Hoàng thượng một trận sau đó sẽ rời khỏi nơi thị phi này.

“Thôi được rồi. Không phải Hoàng thượng còn có chuyện cần phải xử lý hay sao?” Thái hậu vốn rất không khéo nên sao lại không nhìn ra được ẩn tình bên trong chuyện này, vì thế mới nói như vậy để Hoàng thượng rời đi.

Thái hậu cũng là nữ nhân chốn Hậu cung này nên sao không thể nhìn ra được tâm tình của Nhu phi khi phải ở trong mặt thất lâu ngày chứ. Trong thâm tâm có chút đau lòng đối với đứa con dâu này nhưng Thái hậu vẫn để lại chút mặt mũi cho Hoàng thượng.

“Vâng. Bây giờ con phải đi xử lý chút chuyện triều chính.” Hoàng thượng đứng dậy hành lễ với Thái hậu. Trước khi rời đi Hoàng thượng còn nhìn Nhu phi một cái rồi mới xoay người.

Đôi mắt Nhu phi vẫn không chút dao động, đối với việc Hoàng thượng rời đi cũng không có một chút phản ứng nào.

Nhưng ngay sau khi Hoàng thượng rời đi, khuôn mặt của Nhu phi có chút thoải mái hơn lúc trước.Biến hóa của Nhu phi tuy rất nhỏ nhưng Mạnh Phát Ảnh vẫn nhìn ra được, trong lòng lại càng thêm đau lòng.

Nữ nhân của Hoàng thượng trong Hậu cung này có vô số nhưng có mấy người là có tấm chân tình chứ?

Không ai có thể hiểu được sự nhu nhược sâu bên trong lòng của Nhu phi, chẳng qua người đang lấy kiên cường để chống đỡ mọi thứ mà thôi.

“Mẫu phi. Chén trà này Phất nhi kính người.” Mạnh Phát Ảnh lấy chén trà trong tay của Hồng nhi bước đến trước mặt Nhu phi, dịu dàng nói.

Nàng thật sự không muốn nhìn thấy bộ dáng thương tâm của Nhu phi nên muốn làm tâm trạng của Nhu phi tốt hơn một chút.

“Được.” Nhu phi sửng sốt một chút, đôi mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh hiện lên tia cười khế, đưa tay nhận lấy chén trà từ tay Mạnh Phát Ảnh rồi nói “Hiện ta ta thiếu con một hồng bao. Để ngày khác con đến chỗ Mẫu phi rồi lấy nhé!”

Lời nói này của Nhu phi vô cùng tự nhiên nhưng người khác nghe đều thấy sửng sốt: Hồng bao mà có thể thiếu được sao?

Trong đôi mắt Mị phi hiện lên sự trào phúng không kiềm chế được, khóe môi Liễu phi cũng nở một nụ cười lạnh.

“Ha ha. Thế thì con sẽ tự đi tìm hồng bao của mình trong cung của Mẫu phi, đến lúc đó Mẫu phi không đau lòng nha~!” Nghe vậy, Mạnh Phát Ảnh vô cùng tự nhiên cười nói.

“Vậy Mẫu phi đau lòng thì con có thể nương tay sao?” Sau khi nghe được lời nói tùy ý của Mạnh Phát Ảnh, ý cười trong mắt của Nhu phi càng đầy hơn, vui vẻ nói đùa lại một câu. Tính cách của nha đầu này đúng là rất thú vị.

“Không thể.” Mạnh Phát Ảnh trả lời một cách chắc chắn. Trong khi nói chuyện vẫn không thấy Nhu phi uống trà liền nói “Mẫu phi, người sợ rồi sao? Trà này của con người không dám uống sao?”

“Ha ha...” Nhu phi không nhịn được liền cười ra tiếng, hơi lắc đầu nhấc chén trà lên uống một chút, sau đó mới cười nói “Đúng là Mẫu phi có chút sợ thật...”

“Nha đầu này. Lòng tham này của con ở đâu ra vậy, con nên cẩn thận với lòng tham của chính mình đi.” Thái hậu thấy hai người vô cùng hòa hợp cũng rất vui mừng nên nói đùa một câu.

“Mẫu phi không cần phải sợ đâu. Đến lúc đó con với người thương lượng một chút rồi đến lấy của Hoàng nữ nãi nãi.” Mạnh Phát Ảnh bước tới gần Nhu phi thấp giọng nói bên tai Nhu phi nhưng rõ ràng là cố ý để cho Thái hậu nghe được.

“Đúng là một nha đầu tham lam.” Đôi mắt Thái hậu hiện lên ý cười, giọng nói tưởng như là tức giận nhưng lại không có sự tức giận thật sự.

Hiên Viên Diệp âu yếm nhìn Mạnh Phát Ảnh, trong mắt hiện lên tia cảm động. Hẳn hiểu rằng hành động này của Mạnh Phát Ảnh là muốn cho Mẫu phi vui vẻ, nàng vẫn như vậy, vô cùng thấu hiểu tâm tư của người khác.

Ba vị phi tử còn lại khi nhìn tình cảnh lúc này đương nhiên tức giận đến tái mặt. Ban đầu Minh phi còn muốn giúp đỡ Mạnh Phát Ảnh nhưng khi nhìn bọn họ thân mật như vậy lại có chút đố kỵ.

Mà Liễu phi lúc trước còn có ý định ly gián mối quan hệ giữa Mạnh Phát Ảnh và Nhu phi, giờ nhìn thấy tình cảnh trước mặt mà tức đến muốn học máu

“Xem ra khả năng của Phát nhi đúng là không thể xem thường.” Khuôn mặt Mị phi tràn đầy đố kỵ, dường như trong mắt nàng ta còn hằn lên tia máu, trông vô cùng dữ dằn

Nghe thấy lời nói của Mị phi, Minh phi và Liễu phi không khỏi kinh ngạc nhưng trong lòng có thể đoán được mục đích của nàng ta.

Tự nhiên có người thay mình ly gián nên đương nhiên bọn họ sẽ ngồi im lặng mà thương thức náo nhiệt.

Đôi mày Thái hậu nhíu lại, không vừa lòng nhìn chằm chằm Mị phi, ánh mắt bà mang theo sự cảnh cáo, hừ, xem ra là loại nữ nhân này không thể chấp nhận yên ổn lâu được.

“Nhu phi tỷ tỷ, người không biết hôn lễ của Điện hạ náo nhiệt như thế nào đâu.” Mị phi không để ý đến sự cảnh cáo của Thái hậu mà vẫn tiếp tục nói.

Thái hậu vốn muốn ngăn cản lời nói tiếp theo của nàng ta nhưng lại nghĩ rằng dù sớm hay muộn thì Nhu phi cũng biết mà Thái hậu cũng rất muốn thấy phản ứng của Nhu phi nên cũng không nói lời nào.

Khóe môi Minh phi hiện lên tia cười lạnh, biểu tình như đang xem kịch vui vậy. Nàng ta thật sự tò mò không biết khi Nhu phi biết việc Mạnh Phát Ảnh đào hôn thì quan hệ mẹ con hai người có còn tốt đẹp hay không.

Liều phi bưng chén trà uống một ngụm nhỏ, không giấu được sự hưng phấn khi người khác gặp họa.

Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hơi trầm xuống, lời này của Mị phi là muốn nhằm vào nàng sao? Không biết khi Nhu phi biết hôm đó nàng đào hôn sẽ nghĩ gì về nàng đây...

Nhưng Nhu phi cũng không có để ý đến lời nói của Mị phi, ngay cả liếc mắt cũng lười khiến Mị phi muốn tiếp tục nói cũng cảm thấy sượng sùng, khó khăn.

Mị phi ngẩn người, vô cùng tức giận, nếu Nhu phi không để ý đến lời nói này của nàng ta, vậy thì nàng ta không còn cách nào khác là phải trực tiếp nói ra “Hôm thành hôn đó, Hành động đào hôn của Phát nhi thật vô cùng ... dũng cảm.. Hazzz..lúc đó Điện hạ mới” Mị phi dừng lại, không nói nữa nhưng ý tứ của nàng ta đã quá rõ ràng rồi.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Nhu phi, muốn xem Nhu phi sẽ có phản ứng gì khi nghe những lời này.

Ngay cả Thái hậu, Mạnh Phát Ảnh và cả Hiên Viên Diệp cũng có chút khấn trương nhìn phản ứng tiếp theo của Nhu phi.

Nhu phi sững sốt một chút nhưng tay lại bưng chén trà uống vài ngụm sau đó mới chậm rãi nói “ Trà này thật ngon..” Một câu không liên quan đến chủ đề từ miệng Nhu phi nói ra có chút quái dị.

Nhưng chén trà mà Nhu phi đang uống là do chính tay Mạnh Phát Ảnh kính Nhu phi, vậy mà khi nghe chuyện này mà Nhu phi vẫn khen trà ngon không phải là...

Hay là Nhu phi giận đến nổi đầu óc có chút không minh mẫn?

“Đại hôn của Vương gia Hiên Viên Vương triều, vậy mà Vương phi dám đào hôn, thật sự...” Mị phi tưởng Nhu phi không hiểu được ý tứ của mình nên quyết định nói rõ ràng.

Đôi mắt Nhu phi lúc này mới nâng lên, nhìn về phía Hiên Viên Diệp sau đó mới nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh “Ảnh mắt của Diệp nhi quả thực rất độc đáo.”

Một câu nói lập lờ không rõ ý nghĩa, dường như là khen ánh mắt của Hiên Viên Diệp vô cùng tốt lại có phần khen Mạnh Phát Ảnh vậy.

Đối với chuyện Mạnh Phát Ảnh đào hôn Nhu phi không có bình luận gì nhưng câu nói này của Nhu phi có thể nói lên được thái độ của mình đối với chuyện này. Bởi chính Nhu phi đã nói Mạnh Phát Ảnh là đứa con mà Nhu phi yêu thương nhất.

Hơn nữa, có trốn thì sao? Đó cũng là chuyện trong quá khứ mà quan trọng là hiện tại hai người rất hòa hợp vui vẻ. Thực ra Nhu phi rất khâm phục dũng khí của Mạnh Phát Ảnh, Nhu phi nàng cũng rất muốn rời khỏi nơi đây thị phi này.

Nếu đã không có tình yêu chân thực vậy ở lại thì có nghĩa lý gì đâu.

Nghe được lời nói của Nhu phi, Mị phi thực sự chán nản, gương mặt trong phút chốc trở nên xanh mét, đôi mắt nàng ta tràn đầy lửa giận.

Mà tay của Liều phi đang bưng chén trà có chút run rẩy. Nhìn Nhu phi uống chén trà một cách ngon lành nhưng nàng ta lại nuốt không nổi chén trà này.

Minh phi lại càng sững sốt, đôi mắt khi nhìn về phía Nhu phi không giấu nổi sự kinh ngạc.

“Ánh mắt của Diệp nhi thực sự rất đặc biệt.” Trên mặt Thái hậu hiện lên tia cười khê, vui sướng nói.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy sự khâm phục trong mắt của Nhu phi không khỏi giật mình. Quả thật Nhu phi không phải phúc hắc bình thường, một câu nói của Nhu phi có thể chặn đứng mọi lời nói của Mị phi.

Bây giờ nàng mới hiểu, thì ra phúc hắc của Hiên Viên Diệp là di truyền từ mẫu thân hẳn.

“Mẫu phi, người nói như vậy làm con cảm thấy mình thực sự rất có lỗi.” Mạnh Phát Ảnh dựa vào trong lòng Nhu phi làm nũng.

“Nàng cảm thấy mình có lỗi sao? Bỗng vương rất hoài nghi độ chân thật của lời nói này!” Hiên Viên Diệp nhìn nàng một cái, ra vẻ kinh ngạc nói.

Câu nói này của hắn thực sự làm Nhu phi phải cười ra tiếng.

Mạnh Phát Ảnh trợn mắt lên nhìn thẳng vào Hiên Viên Diệp, nhưng trên mặt lại không giấu được sự ngọt ngào.

Cảm giác này thật tốt, nàng thực sự rất thích.

Nhu phi nhìn biểu tình của hai người thì trong lòng không kiềm nổi sự xúc động. Xem ra ông trời đối với Nhu phi nàng rất công bằng. Ít ra có thể cho nàng có được một nhi tử ưu tú, có một đứa con dâu tốt như vậy. Dù không có được tình yêu nhưng nàng vẫn còn tình thân, thế này là đủ rồi.

Một nhà ba người ở bên này thì hạnh phúc, vui vẻ, còn ba nữ nhân xấu tính kia thì đang tức muốn hộc máu.

Dựa theo mong muốn của Thái hậu, Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh ở lại Vĩnh thọ cung dùng ngộ thiện nên Nhu phi tất nhiên cũng ở lại. Bởi vì thân thể Nhu phi vẫn còn rất yếu nên mọi việc đều phải nghe theo chỉ dẫn của Thái y.

Mạnh Phát Ảnh cũng kê một số thuốc giúp bồi bổ thân thể của Nhu phi. Sau khi Hoàng thượng rời đi cũng không trở lại, không biết là bận xử lý công vụ hay là giận thái độ của Nhu phi lúc sáng.

Nhưng trên mặt Nhu phi cũng không có chút mất mát nào, mà ngược lại vô cùng vui vẻ.

Mạnh Phát Ảnh biết trong lòng Nhu phi còn buồn nhiều lắm bởi dù sao Nhu phi cũng yêu Hoàng thượng thật lòng. Cũng bởi sự kiện kia mà Nhu phi từ thất vọng dẫn đến tuyệt vọng.

Sau khi từ Hoàng cung trở về, trong lòng Mạnh Phát Ảnh vẫn còn rất đau lòng về chuyện của Nhu phi. Nàng nghĩ đến sau này khi Hiên Viên Diệp làm Hoàng đế, cũng sẽ có nhiều nữ nhân như vậy ư?

Nhưng nàng nghĩ đến tình yêu chân thành mà Hiên Viên Diệp dành cho nàng, hơn nữa phong cách làm việc tùy hứng không tuân theo lễ tiết của hắn mà nàng có chút an tâm.

Bây giờ không phải lúc nàng có những suy nghĩ như thế này, chuyện quan trọng trước mắt là tìm mọi cách đầu lại Bạch Dật Thần.

Nghĩ đến sự độc ác của Bạch Dật Thần cùng sự kiêu ngạo của y, còn dám hạ loại thuốc kia trên người nàng. Chỉ nghĩ đến đây thôi là nàng lại không kiềm chế nổi sự tức giận cùng lãnh ý. Bạch Dật Thần, nếu người muốn chơi, ta nhất định sẽ chơi với người đến ván cuối cùng, đến lúc đó xem người nào mới là người thắng cuộc.

Khi xe ngựa đi trên đường cái, Mạnh Phát Ảnh có xem qua một số cửa hàng ở cổ đại này, cũng không khác mấy đồ mà hiện đại kinh doanh là mấy. Nếu nói buôn bán, quan trọng nhất là tơ lụa, đồ sứ, in ấn, tiếp theo chính là lá trà cùng lương thực. Tất cả những ngành nghề này Bạch Dật Thần đều kinh doanh, hơn nữa phát triển rất tốt.

Đối với lương thực và lá trà thì không có cải biên gì nhưng còn tơ lụa, đồ sứ cùng in ấn nàng tuyệt đối có biện pháp vượt mặt Bạch Dật Thần. Chỉ cần bỏ ra tiền ra cải tiến về mặt kĩ thuật là có thể thay đổi hoàn toàn cục diện.

Huống hồ còn có Hiên Viên Diệp hậu thuẫn nàng, vì vậy nàng cũng không quá lo lắng.

Dọc theo đường đi, Mạnh Phát Ảnh xem xét rất kĩ các cửa hàng và trong lòng cũng đã sớm có chủ ý nên làm những gì.

Tiếp theo nàng nên...

77. Chương 78

“Nàng nhìn gì mà chăm chú vậy?” Hiên Viên Diệp thấy nàng luôn nhìn ra bên ngoài thì nghi ngờ hỏi, thân mình cũng dựa sát vào nàng để nhìn ra ngoài. Trên đường cái khá ồn ào nhưng không có gì khác biệt so với ngày thường, rốt cuộc cái gì khiến nàng chăm chú như vậy?

“Thiếp đang tìm hiểu thị trường.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười nhẹ giọng đáp, nàng cảm nhận được khuôn mặt hấn đang kề sát bên mặt mình, không rõ là vô tình hay cố ý còn nhẹ nhàng cọ xát vài cái trên mặt nàng.

Dù gì thì trước khi bắt tay vào buôn bán, công việc quan trọng nhất là phải điều tra thị trường.

“Tìm hiểu thị trường?” Hiên Viên Diệp nhú mày quay sang nhìn nàng, ánh mắt hơi lóe lên tỏ vẻ chưa hiểu rõ ý nàng là gì, có điều mặt hấn vẫn dán chặt trên mặt nàng, khi vừa quay đầu thì môi hấn tự nhiên dừng trên mặt nàng, mà hấn cũng không có ý định tránh đi, trong giọng nói còn có chút rầu rĩ.

“Trước khi đánh giấc chàng cũng phải tìm hiểu về kẻ địch chứ?” Mạnh Phát Ảnh liếc hấn, hơi dịch khuôn mặt ra một chút, vì khoảng cách quá gần nên toàn bộ hơi thở của hấn đều phả lên mặt nàng, làm nàng cảm thấy hơi ngứa và có chút không thoải mái.

Hiên Viên Diệp giật mình, chăm chú nhìn ánh mắt như đang ấp ủ chuyện gì của nàng, mặc kệ có thành công hay không, sự chuyên tâm của nàng đã rất đáng được tán thưởng.

“Có điều đánh giấc thật sự rất vất vả.” Hiên Viên Diệp nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói bên tai nàng, lúc này hấn đang nói về chuyện đánh giấc, nhưng thật ra là muốn nói cho nàng biết việc buôn bán cũng rất vất vả, hấn thật sự không muốn nàng phải khổ cực như vậy.

“Thiếp không sợ khổ.” Mạnh Phát Ảnh lập tức hiểu được ý tứ của hấn, thân mình theo bản năng cũng tiến sát lại, nàng ngọt ngào nói, lúc này khuôn mặt nàng đang áp sát trong lồng ngực hấn nên lời nói cũng có chút mơ hồ.

Hiên Viên Diệp nhú mày, gương mặt hơi cứng lại, cánh tay đang ôm nàng dường như khép chặt thêm, sau một lúc hấn mới nhếch môi nói tiếp, “Nếu nàng muốn làm thì cứ làm, không cần phải suy nghĩ nhiều, cũng không cần phải tự tạo ra áp lực.”

Nếu nàng kiên trì thì hấn cũng không thể ngăn cản, nhưng hấn cũng không muốn nàng bất luận vì cái gì mà bị gánh nặng tâm lý.

“Bản vương sẽ đưa bạc cho nàng.” Khóe môi Hiên Viên Diệp hơi động một chút rồi nhẹ nhàng bổ sung thêm, lúc sáng nghe nàng nói đến kế hoạch kia hấn đã biết phải dùng rất nhiều bạc, nhưng hấn vẫn có thể gánh được.

“Phải không vậy?” Mạnh Phát Ảnh vừa chớp chớp đôi mắt vừa nhẹ giọng cười nói, hấn thật sự giao bạc cho nàng làm việc này sao? Hiện giờ nàng không phải chỉ vì muốn đối đầu với Bạch Dật Thần nữa, quan trọng hơn cả là nàng muốn sản xuất, muốn tạo ra sản phẩm.

Muốn tạo ra sản phẩm tốt thì nhất định phải có thiết bị tốt, ngoài ra còn phải mướn người và chuẩn bị một ít nguyên liệu đặc biệt. Tính sơ sơ thôi đã tốn hết một khoản chi phí giạt mình, mà so với các cửa hàng khác thì chỉ e là “Tiểu vu gặp đại vu”* mà thôi.

Nàng cảm thấy lời này của Hiên Viên Diệp nói ra hơi sớm, nếu nàng nói cho hấn biết bước tiếp theo trong kế hoạch của nàng, liệu hấn có hối hận và phản đối hay không?

Rất có thể hấn sẽ như vậy, nàng cần làm nhiều việc như thế, chỉ sợ toàn bộ số bạc của hấn cũng chưa đủ, mà đúng như lời hấn nói, có khi đến ngay cả hấn cũng phải bồi vào, đương nhiên cuối cùng nàng sẽ trả lại gấp nhiều lần, thậm chí trả lại gấp cả chục lần.

Có điều hiện tại nàng mới chỉ nói suông chứ chưa làm gì nên cũng không có ai dám tin tưởng.

Nghĩ đến chuyện mỗi bước trong kế hoạch của nàng đều rất khó khăn, lại rất có khả năng sẽ phải dùng đến toàn lực của hần để duy trì, rồi lại sợ hần đổi ý, nàng đột nhiên muốn trước hết lừa hần “lên thuyền giặc”.

“Đúng vậy.” Hiên Viên Diệp không biết ý định của nàng, khi nghe nàng hỏi vậy, cánh tay lại đang bị hơi thở của nàng phả lên, hần vừa nói vừa có chút buồn cười.

“Lời này do chính Vương gia nói ra đấy nha.” Mạnh Phát Ảnh thẳng tắp nhìn hần, gương mặt đan xen vẻ trịnh trọng lẫn chờ mong.

“Bản vương đã bao giờ không giữ lời chưa?” Hiên Viên Diệp giật mình lắc đầu, tiểu nữ nhân này quả thực đang sỉ nhục hần, Hiên Viên Diệp hần chưa từng nói xong rồi lại đổi ý, đối với nữ nhân của hần thì lại càng không.

Bình thường khi nói chuyện với Mạnh Phát Ảnh, hần vẫn quen xưng ta, nhưng mỗi khi cần nhấn mạnh chuyện gì, hần lại xưng là Bản vương.

“Chính miệng Vương gia nói đó nha.” Mạnh Phát Ảnh nghe hần nói xong thì cười thành tiếng. Nàng im lặng một chút rồi vươn tay ra nhẹ ôm lấy cổ hần, nũng nịu nói, “Khi trở về, chàng lấy con dấu in sẵn cho thiếp mấy bản, khi nào cần đến tiền thiếp sẽ tự đi lấy nhé.”

Không thể mỗi khi cần đến tiền nàng lại bám theo hần mà đòi được, mỗi ngày như vậy cộng lại chỉ sợ mặt hần sẽ chuyển màu đen mất, vì vậy nàng muốn hần in sẵn mấy con dấu cho nàng, đến lúc cần tiền nàng cũng không phải hỏi hần nữa, đợi đến khi hần phát hiện ra thì cũng đã quá muộn, khà khà!

Hiên Viên Diệp nhăn mày nhìn nàng mà không nói gì, tuy hần rất chiều chuộng nàng nhưng với yêu cầu này hần vẫn thấy có chút khó xử.

Cũng không phải hần luyến tiếc tiền bạc với nàng, chủ yếu là con dấu của hần có tác dụng quá lớn, chỉ sợ nàng sẽ gặp phải chuyện phiền phức.

“Thế nào? Chàng không tin thiếp ư?” Mạnh Phát Ảnh trầm mặt xuống, khóe môi nhếch lên bất mãn nói, “Hóa ra chàng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, chứ vẫn sợ thiếp sẽ dùng hết tiền của chàng đúng không?”

Nàng hơi dừng lại suy tư một chút, trong lòng có chút rầu rĩ rồi tiếp tục nói, “Hay là chàng sợ thiếp dùng con dấu của chàng để làm chuyện bậy bạ, gây phiền toái cho chàng?”

“Đồ ngốc, Bản vương sao có thể không tin nàng.” Hiên Viên Diệp thở dài một hơi, thật hết cách với nàng, hần hạ quyết tâm rồi nói tiếp, “Được rồi, khi về tới Vương phủ nàng theo Bản vương vào thư phòng.”

“Được.” Gương mặt Mạnh Phát Ảnh lập tức xán lạn trở lại, nàng cười khê, nét “thương tâm” vừa rồi đã biến mất hoàn toàn. Nhìn sự thay đổi quá nhanh trên gương mặt nàng, Hiên Viên Diệp không nhịn được sững sờ một hồi rồi cũng âm thầm buồn cười.

Về tới Nghệ Vương phủ, Mạnh Phát Ảnh lập tức đi theo Hiên Viên Diệp vào thư phòng. Tốc Phong thấy Mạnh Phát Ảnh đi tới thì không khỏi kinh ngạc, Vương phi đến thư phòng làm gì?

Có điều, sau khi theo Hiên Viên Diệp vào thư phòng, Mạnh Phát Ảnh thuận tay đóng luôn cửa lại, để Tốc Phong ở bên ngoài.

Nàng lấy một chồng giấy thật dày đem đến trước mặt Hiên Viên Diệp.

“Nhiều như vậy à?” Hiên Viên Diệp vừa trợn mắt vừa kinh ngạc nói to, nàng muốn đóng dấu nhiều như vậy để làm gì?

“Ai nha, làm ăn buôn bán mà, lúc nào cũng có thể cần đến tiền, có thể hôm nay cần một trăm lượng, ngày mai lại cần hai trăm lượng, thiếp không thể biết được cần hết bao nhiêu bạc mà lấy ra một lần để trong phủ được, mà cũng không biết phải lấy ra bao nhiêu lần, cho nên cứ làm sẵn như vậy để đề phòng.” Mạnh Phát Ảnh trợn tròn hai mắt trông cực kỳ vô tội, hơn nữa, nàng còn cố ý nói một trăm lượng, hai trăm lượng, hòng đánh vào tâm lý người ta, khiến người ta mất cảnh giác.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp lóe lên, nàng nói như vậy cũng có chỗ hợp lý, có điều không hiểu vì sao hần cứ cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, có vẻ như ...

“Diệp?” Thấy hắn do dự, Mạnh Phát Ảnh cố ý tiến gần lại, đôi mắt thẳng tắp nhìn hắn lộ rõ vẻ chờ mong, còn mang theo vài phần khẩn cầu.

Hiên Viên Diệp lại âm thầm thở dài một hơi, hắn quả thực không có cách nào chống lại nữ nhân này, nàng nhất định là khắc tinh của hắn. Hắn chậm rãi lấy con dấu ra, từ từ đóng lên từng tờ trên chồng giấy nàng đã để sẵn.

Đóng được khoảng hai chục tờ thì hắn dừng lại rồi lập tức đem con dấu cất đi. Hắn đưa xấy giấy đã được đóng dấu đến trước mặt nàng, “Thế này đã đủ chưa?”

Bình thường muốn có được con dấu của hắn vốn là chuyện vô cùng khó khăn, vậy mà hiện tại Mạnh Phát Ảnh không chỉ lập tức có được hai chục tờ đã đóng dấu, mà lại còn là hai chục tờ trống không chưa có nội dung gì.

“Đủ rồi, đủ rồi.” Mạnh Phát Ảnh vừa gật đầu lia lịa vừa đáp lời. Kỳ thực nàng lấy nhiều giấy như vậy nhưng cũng không định để hắn đóng hết, nàng chỉ nghĩ sẽ xin khoảng mười tờ thôi, thật không ngờ hắn lại đóng những hai chục tờ.

Nàng đương nhiên hết sức hài lòng.

Thấy vẻ mặt vui sướng của nàng, một tia do dự trong lòng Hiên Viên Diệp cũng lập tức tan biến, tiền bạc mất đi có thể đổi được nụ cười xán lạn của nàng thì kể cũng đáng.

“Diệp, chàng thật tốt với thiếp.” Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng thu hồi đồng giấy rồi vội vàng hôn một cái lên môi hắn, tiếp đó lại dịu dàng cười nói.

Trên gương mặt Hiên Viên Diệp lập tức lộ ra vẻ thỏa mãn, hắn cười khẽ, một nụ cười tươi tắn, một cái hôn thật khẽ, một câu nói “Chàng thật tốt” đã có thể “lừa” được tất cả gia sản của đường đường một Vương gia như hắn.

Hiên Viên Diệp vẫn còn đang lảng lảng ngây ngất.

“Thiếp đi làm việc của thiếp đây, không quấy rầy Vương gia nữa.” Mạnh Phát Ảnh cầm tập giấy đã được đóng dấu xoay người rời đi, ra khỏi thư phòng thì nhìn thấy Tốc Phong đang đứng ở cửa, đang lúc tâm tình phần khởi, nàng vui vẻ chào hỏi Tốc Phong, “Tốc Phong, buổi sáng tốt lành.”

Tốc Phong sững sốt, ngây ra như phỗng quên cả hành lễ, Vương phi bỗng dưng chào hỏi hắn, lại còn bảo hắn buổi sáng tốt lành?

Buổi sáng? Lúc này còn là buổi sáng sao? Giờ đã là xế chiều rồi, Vương phi không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Có điều gương mặt Vương phi rõ ràng đang có vẻ rất đặc ý, chắc là không có chuyện gì đâu?

“Tốc Phong, vào đây.” Tốc Phong đang âm thầm kinh ngạc thì đột nhiên nghe thấy tiếng Hiên Viên Diệp gọi.

“Vâng.” Tốc Phong lập tức hoàn hồn rồi theo bản năng nhẹ giọng đáp lời, sau đó cẩn thận đi vào thư phòng. Khi thấy vẻ ôn hòa trên mặt Điện hạ, có vẻ như tâm tình đang cực kỳ tốt, hắn liền an tâm thấp giọng hỏi, “Vương gia có chuyện gì cần sai bảo thuộc hạ?”

“Người tìm ngay hai người có võ công tốt nhất rồi sai bọn họ âm thầm bảo vệ Vương phi.” Hiên Viên Diệp đặt quyển sách xuống, hướng mắt lên nhìn Tốc Phong, trên gương mặt ẩn hiện vài phần ngưng trọng.

Nếu nàng muốn buôn bán thì nhất định phải có lúc ra khỏi phủ, hắn không thể không lưu ý đến vấn đề an toàn của nàng.

“Vâng, thuộc hạ hiểu rồi.” Tốc Phong nghe xong mệnh lệnh thì không tỏ ra bất ngờ, lập tức đáp lời.

“Còn nữa, bảo Phi Ứng tận lực làm theo ý nàng, bất kể là chuyện gì, miễn là nàng muốn.” Hắn vẫn có chút không yên lòng về Phi Ứng, hắn biết tính Phi Ứng vốn ngang bướng, sợ Phi Ứng sẽ làm nàng khó chịu.

Nếu là hắn trực tiếp nói với Phi Ứng thì chưa chắc Phi Ứng đã làm theo, nhưng nếu là Tốc Phong nói thì Phi Ứng nhất định sẽ nghe.

“Vâng.” Khóe môi Tốc Phong không nhịn được rút mạnh một cái, Điện hạ biết rõ tính tình Phi Ứng, chắc chắn cũng biết Vương phi sẽ làm gì, mà việc này có thể Phi Ứng sẽ không chịu làm, nên định sai hắn đi làm thuyết khách chẳng?

Sáng sớm hai ngày sau, Mạnh Phát Ảnh vào cung thỉnh an Thái hậu, Nhu phi xong liền vội vàng đi làm việc của mình. Nàng dự định đi tìm cửa hàng, tìm người làm phù hợp, quan trọng nhất là đi mua thiết bị.

Cũng may Hiên Viên Diệp đã cấp cho nàng vài người, mà hai người do Tốc Phong an bài để âm thầm bảo vệ nàng cũng bị tóm lấy để làm người sai vặt.

Vết thương của Lan Mai đã có chuyển biến tốt, Thanh Trúc cũng đã trở lại, nàng ấy giúp nàng rất nhiều việc nên lúc nào cũng vội vội vàng vàng.

Ngay cả nàng cũng xoay như chong chóng, đến thời gian uống nước cũng không có, so với Hiên Viên Diệp còn bận bịu hơn nhiều.

Lúc này trời đã tối đen mà nàng còn chưa hồi phủ.

Hiên Viên Diệp ngồi trong đại sảnh, sắc mặt càng lúc càng đen lại, nữ nhân này sao lại chậm chạp vậy, đến giờ còn chưa trở về?

“Tốc Phong, cho người đi tìm Vương phi về đây.” Hai ngày nay hắn bận rộn xử lý các việc trong triều, công việc cũng khá bề bộn, tối qua về muộn, hắn còn lo lắng nàng sẽ buồn nên hôm nay tận lực xử lý mọi việc để về sớm.

Kết quả là hắn ngồi trong đại sảnh đợi đến nửa canh giờ mà nữ nhân kia vẫn chưa thấy đâu.

Lúc này hắn thật sự hối hận đã để cho nàng phải chạy đi chạy lại như vậy, chờ nàng trở về, hắn sẽ không để cho nàng chạy loạn lên thế nữa, đã muộn thế này, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ...

Nghĩ đến đây, hắn không thể ngồi yên được nữa bèn lập tức đứng lên định đi ra ngoài tự mình tìm nàng, hắn vốn sợ lúc hắn ra ngoài thì nàng đã trở về rồi, nhưng chờ đợi đã nửa canh giờ mà không thấy bóng dáng nàng đâu, hắn không thể kiên nhẫn ngồi chờ thêm được nữa.

Lúc ấy Mạnh Phát Ảnh cũng đang vội vàng chạy về, vừa vào tới cửa liền đụng ngay phải Tốc Phong đang định ra ngoài, nàng giật nảy mình.

Tốc Phong đã về, nghĩa là hắn đã trở về.

Hôm qua về muộn thế mà sao hôm nay lại về sớm vậy?

Thân thể nàng theo bản năng hơi co lại, không biết hắn có tức giận không?

“Vương phi, rốt cuộc Người đã trở về.” Tốc Phong thấy nàng thì như gặp được cứu tinh, hắn lập tức kêu lên, nếu không tìm được Vương phi, chỉ sợ Điện hạ sẽ lật tung toàn bộ Vương phủ này lên mất.

Nhìn bộ dạng Tốc Phong, trong lòng Mạnh Phát Ảnh càng thêm kinh hãi, nàng nhỏ giọng hỏi, “Điện hạ có tức giận không?”

Tốc Phong đang định trả lời.

“Nàng nói thử xem?” Đúng lúc đó, một giọng nói lạnh như băng đột ngột truyền tới, Hiên Viên Diệp lửa giận đầy mình lập tức xuất hiện.

Không cho nàng bất cứ cơ hội phản ứng nào, hắn lập tức ôm xốc nàng lên, nhanh chóng đi vào trong Vương phủ.

Tốc Phong kinh hãi một lúc lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần, trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Vương phi, hy vọng Điện hạ ra tay không quá nhẫn tâm.

“Nói đi, vì sao nàng về trễ như vậy?” Trở về phòng, Hiên Viên Diệp buông nàng ra, hắn cố gắng đè nén nổi tức giận đang dâng lên trong ngực mà trầm giọng hỏi.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra một hơi, nàng biết lúc này nói ra lý do gì cũng đều không tác dụng, bất kể là lý do nào cũng sẽ càng chọc cho hắn giận thêm, vì vậy nàng lựa chọn cách không nói gì cả.

“Diệp, thiếp cam đoan từ giờ về sau sẽ không về muộn như vậy nữa, thiếp cam đoan khi nào chàng về Vương phủ thì nhất định thiếp cũng đã có mặt ở đây rồi.” Nàng vốn thông minh nên biết rằng lúc này, để đối phó với sự tức giận của hắn, cách tốt nhất chính là nhận lỗi.

Hiên Viên Diệp giật mình, không ngờ nàng lại thẳng thắn thừa nhận sai lầm như vậy, lửa giận đang bùng lên trong mắt hắn lập tức biến mất hơn phân nửa.

Tuy vậy, hắn vẫn lạnh lùng lên tiếng, “Nàng còn muốn có lần sau sao? Từ hôm nay trở đi không cho phép ...”

“Diệp, thiếp biết sai rồi, chàng có thể tha thứ cho thiếp lần này được không?” Mạnh Phát Ảnh hơi tiến về phía trước, ủy khuất nói, nàng biết hắn tức giận như vậy cũng vì lo lắng cho nàng.

Nhưng nàng không muốn vừa mới bắt tay xây dựng sự nghiệp chưa đến đâu đã vội kết thúc thế này, nàng thật sự không muốn.

Dù giờ là thời cổ đại, nàng vẫn muốn đạt được thành công, nàng muốn chứng minh nữ nhân cũng không hề thua kém nam nhân.

Nghe giọng ủy khuất của nàng, dù đang rất bức bối, tức giận, trái tim Hiên Viên Diệp cũng lập tức mềm nhũn ra, nghĩ đến chuyện nàng về trễ như vậy chẳng qua cũng chỉ vì thích thú với công việc, hắn cảm thấy không cần thiết phải cấm cản nàng, bắt nàng ở trong phủ.

“Nhớ cho kỹ lời nàng vừa nói, nếu lần sau lại về trễ như vậy thì đừng trách Bản vương.” Tuy đã mềm lòng những hắn vẫn giữ giọng đe nẹt nói.

“Được được, thiếp biết rồi.” Mạnh Phát Ảnh lập tức đáp lời, nàng biết ở thời cổ đại, nữ nhân tốt là phải ở nhà giúp chồng dạy con, không có nam nhân nào chấp nhận cho nữ nhân của mình bay nhảy ở bên ngoài như vậy, huống chi hắn đường đường là một Vương gia.

Nhưng hắn vẫn dung túng nàng, để nàng ở bên ngoài muốn làm gì thì làm, hắn dung túng nàng như vậy không chỉ vì sủng nàng, vì yêu nàng, mà quan trọng hơn là vì hắn tôn trọng nàng.

Kiếp này gặp được hắn, nàng cảm thấy đã thỏa mãn lắm rồi.

Một hồi lửa giận cuối cùng cũng tiêu tán hết.

Mạnh Phát Ảnh dựa vào lòng hắn, cảm nhận được hơi ấm của hắn, nàng nở nụ cười xán lạn khác thường.

Ngày hôm sau, sau khi Hiên Viên Diệp lên triều, Mạnh Phát Ảnh lại đi ra ngoài, nàng muốn tận lực an bài xong mọi chuyện để trở về sớm.

Khoản tiền đầu tư sản xuất lớn hơn rất nhiều so với tính toán ban đầu của Mạnh Phát Ảnh. Đến lần thứ tám nàng đến tiền trang* để lấy ngân lượng thì chuỗi quầy của tiền trang cho biết ngân lượng của Hiên Viên Diệp đã được lấy hết rồi.

(Chú thích: Tiền trang: Tương đương với ngân hàng.)

Mạnh Phát Ảnh sống sót một lúc cũng chưa lấy lại được tinh thần, thật sự đã dùng hết rồi sao?

Có điều khi tỉ mỉ tính toán một hồi các khoản chi trong mấy ngày nay, nàng cũng phải âm thầm thở rút một hơi, có chút bất tri bất giác, quả thực nàng đã tiêu hết cả gia sản của Hiên Viên Diệp rồi.

Nếu để Hiên Viên Diệp biết chuyện này, hắn nhất định sẽ tự tay bóp chết nàng, hơn nữa bây giờ còn một vấn đề quan trọng hơn, nhà xưởng của nàng giờ phải làm sao?

Đã làm được một nửa rồi, giờ cũng không thể ngừng được nữa, nếu cứ như vậy mà ngừng thì khoản tiền đã đầu tư thật sự không thể thu lại được, nhưng nếu không ngừng thì vấn đề tiền bạc ...

Ách, nghĩ đi nghĩ lại, Mạnh Phát Ảnh vẫn thấy không nên nói việc này cho Hiên Viên Diệp biết, nàng thật sự sợ Hiên Viên Diệp sẽ tự tay bóp chết nàng mất.

Hoặc là buổi tối đi ra ngoài “thăm hỏi*” một chút, có điều mỗi tối Hiên Viên Diệp đều ngủ cạnh nàng, nàng muốn ra ngoài cũng không có cơ hội. Ban ngày lại quá nguy hiểm.

(Chú thích: “Thăm hỏi”: Ý Mạnh Phát Ảnh là “Ăn trộm” ạ)

Thật đúng là “Vô hảo bất thành thư*”, đúng ngày hôm đó Hiên Viên Diệp lại vừa khéo có việc cần đến ngân lượng, số lượng cũng không nhiều lắm, chỉ cần một vạn hai. Hắn liền đến tiền trang để lấy bạc.

(Chú thích: Vô hảo bất thành thư: Không khéo không thành sách, nghĩa là trùng hợp một cách kỳ lạ)

“Điện ... Điện hạ, ngân lượng của ngài ..., Vương phi đã lấy đi toàn bộ rồi, giờ một lượng cũng không còn.” Chương quỳ vừa nhìn Hiên Viên Diệp vừa kinh hãi nói, trong giọng nói mang theo vài phần run rẩy.

Buổi sáng lúc Vương phi tới lấy bạc, lão đã nói với Vương phi là không còn, giờ sao Điện hạ lại đến đây?

Họ không tin lão? Hay là ...?

Hiên Viên Diệp đông cứng người lại, đôi mắt theo bản năng trợn lên, sâu trong con ngươi lộ rõ vẻ kinh ngạc khó có thể tin được. Không còn? Hắn có bao nhiêu ngân lượng thì đều để ở đây, giờ sao có thể lập tức không còn xu nào?

“Người không muốn sống nữa sao, dám lừa gạt cả Điện hạ. Điện hạ gửi bao nhiêu ngân lượng ở chỗ người như vậy, giờ sao có thể không còn đồng nào?” Túc Phong cũng hoàn toàn kinh sợ, không khỏi tức giận quát lên, hai tròng mắt còn hung hăng trừng trừng nhìn chương quỳ.

“Không không, tiểu nhân không dám, tiểu nhân không có lừa Điện hạ.” Chương quỳ nghe Túc Phong nói xong thì càng thêm kinh hãi, thiếu chút nữa là sụp xuống mặt đất. Lão liên tục giải thích, “Mấy ngày vừa rồi, Vương phi đã lấy hết số bạc Điện hạ để ở đây. Giờ thật sự một lượng cũng không còn.”

Hiên Viên Diệp cứng người lại, hắn nhíu mày nhưng trên nét mặt vẫn hiện lên vẻ không tin, khéo môi hắn nhếch lên, giọng nói lạnh lùng vang lên, “Vương phi lấy bao nhiêu?”

Cho dù nàng cần dùng bạc thì cũng không thể dùng nhiều như vậy được.

“Để tiểu nhân đem phiếu xuất ngân lượng ra cho Điện hạ xem.” Chương quỳ vội vàng lật giở sổ sách ghi chép các lần Mạnh Phát Ảnh đến lấy tiền, run run đưa tới trước mặt Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp nhíu mày lại rồi thuận tay lật giở mấy trang, có điều mỗi lần lật là mỗi lần mặt hắn thêm sẫm xuống, mỗi lần lật là mỗi lần nổi tức giận trong mắt hắn càng sâu thêm mấy phần.

Nhìn số lượng ngân lượng ghi trong đám phiếu xuất kia, bàn tay đang cầm phiếu của hắn cũng không nhịn được mà run lên.

Chỉ trong tám ngày, nữ nhân này đã dùng hết toàn bộ số bạc mà hắn liều mạng nửa đời mới kiếm được!

Hắn đã in cho nàng những hai mươi con dấu, nhưng nàng chỉ cần dùng tám cái là đã tiêu tán toàn bộ tài sản của hắn. Nữ nhân này thật đúng là ...

Túc Phong đứng bên cạnh nhìn từng tờ phiếu xuất mà kinh hãi trợn mắt há mồm, đôi mắt thẳng tắp nhìn mấy tờ phiếu xuất ở khoảng cách cực gần nhưng vẫn nghi ngờ không biết mình có nhìn nhầm hay không.

“Điện hạ, hay là bọn họ tính sai?” Túc Phong âm thầm thở rút một cái rồi cẩn thận nói. Hắn quay sang chương quỳ, lạnh lùng nói, “Nhất định là các người tính sai rồi, Vương phi sao có thể lấy ra nhiều ngân lượng như vậy được, còn không mau kiểm tra lại?”

“Tiểu nhân tính sai cho ai cũng không dám tính sai cho Điện hạ, mấy ngày nay quả thực Vương phi đã lấy tất cả ngân lượng ra rồi.” Chương quỳ vội vàng giải thích.

Lão nhìn về phía Hiên Viên Diệp, trên mặt lộ rõ vẻ sợ hãi. Mỗi lần Vương phi đi lấy bạc đều có con dấu của Điện hạ, nhất định là Điện hạ đã đồng ý rồi, nhưng hiện tại nhìn vẻ mặt của Điện hạ thì xem ra hắn không biết gì hết.

Điện hạ mà truy cứu chuyện này thì chỉ e lão sẽ ...

Có điều Hiên Viên Diệp không nói gì nữa, hắn chỉ nhanh chóng xoay người rời đi.

Bởi hắn biết rõ vấn đề không nằm ở tiền trang, đúng như lão chương quỳ đã nói, bọn họ tuyệt đối không dám giở trò quỷ sau lưng hắn.

Nữ nhân kia thật đúng là chuyện gì cũng có thể làm được.

Rời khỏi tiền trang, hắn lập tức ra khỏi thành, hắn biết mấy ngày nay Mạnh Phát Ảnh đều ở ngoài thành, tuy hắn không có thời gian để nhìn tận mắt nhưng mỗi ngày Tốc Phong đều bẩm báo cho hắn biết.

Hắn rất muốn xem nữ nhân kia dùng hết cả gia sản của hắn rốt cuộc đã làm được cái gì.

Khi ra khỏi thành và tìm được Mạnh Phát Ảnh, hình ảnh đập vào mắt hắn là cảnh nhà xưởng của nàng bởi vì chưa hoàn thành nên vô cùng hỗn loạn.

Hiên Viên Diệp lại không nhịn được tức giận, lửa giận trong con ngươi không ngừng bốc lên, nàng dùng hết tất cả ngân lượng của hắn để tạo ra đồng đồ nát này sao?

“Mạnh Phát Ảnh!” Nhìn từ xa thấy Mạnh Phát Ảnh đang tát bạt chỉ huy mọi người làm việc, bận rộn đến mức không nhìn thấy hắn, Hiên Viên Diệp đột nhiên quát lớn.

Mạnh Phát Ảnh nghe tiếng quát của hắn thì lập tức quay đầu lại, khi nhìn thấy hắn, nàng vội vàng chạy đến, nhưng khi thấy gương mặt vô cùng tức giận của hắn, nàng đột nhiên kinh hãi, không biết là có chuyện gì vậy?

“Sao chàng tại tới đây, hôm nay không bận sao?” Mạnh Phát Ảnh lơ đãng cơn tức giận của hắn mà nhẹ giọng hỏi han, mấy ngày nay không phải hắn đang bận bịu công việc sao? Sao lúc này lại có thời gian đến đây xem nàng?

“Bận? Bận vương mà tiếp tục bận rộn thì chỉ sợ ngay cả chỗ ở cũng không còn.” Hiên Viên Diệp nghe xong lời nói của nàng thì càng thêm chán nản, hắn nghiêng răng gầm nhẹ.

Thân mình Mạnh Phát Ảnh phát run lên, nàng vốn biết sự việc sẽ có lúc bại lộ nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, nàng còn chưa nghĩ xong chuyện phải nói thế nào với hắn.

“Nàng có định cho Bản vương một lời giải thích hay không?” Thấy nàng trầm mặc không nói gì, nổi tức giận trên mặt Hiên Viên Diệp càng dâng lên, hắn lập tức vung đồng phiếu xuất ra, gần giọng nói từng chữ.

Nữ nhân này có phải đang nghĩ cách để giấu diếm hắn hay không?

“Việc này ..., thiếp cũng không ngờ lại dùng hết nhanh như vậy.” Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra một hơi rồi nhỏ giọng nói, mí mắt rũ xuống không dám nhìn hắn.

“Nàng?” Hiên Viên Diệp hoàn toàn chán nản, nàng còn dám nói nàng cũng không nghĩ sẽ dùng nhiều như vậy, một ngày nàng lấy ra hơn một trăm vạn, vậy mà ...

“Vậy nàng có thể giải thích cho Bản vương một chút được không, nàng dùng ngân lượng đó rốt cuộc để làm gì?” Hiên Viên Diệp lại cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ.

Lúc này hắn chỉ hy vọng được nhìn thấy một đồng hàng hóa, nếu là hàng hóa thì còn có thể đổi ra được một ít ngân lượng.

“Chính là những thứ này, chàng tới nhìn một chút, thiếp ...” Mạnh Phát Ảnh nghe hắn hỏi đến đây thì nhất thời cảm thấy hưng phấn muốn cho Hiên Viên Diệp xem những thứ nàng đã làm được.

“Nàng muốn nói là tất cả ngân lượng của Bản vương đã bị biến thành những thứ này?” Hiên Viên Diệp trợn mắt lên, thẳng tắp chăm chăm nhìn nàng, trong giọng nói lạnh băng mang theo một tia run rẩy.

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cảm giác khó tả.

Không phải hắn đau lòng vì số ngân lượng này, chỉ vì lúc này hắn đang cần dùng đến ngân lượng, nhưng mấy thứ này tuyệt đối không thể đổi thành ngân lượng được, ai lại đi mua đồng đồ nát này.

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh gật nhẹ, giọng nói càng nhỏ đi, nàng có thể hiểu được sự tức giận của hắn lúc này. Xem đồng phiếu xuất trong tay hắn thì nhất định là hắn vừa tới tiền trang, hắn tới tiền trang nhất định là vì cần tiền, mà toàn bộ tiền của hắn đã bị nàng dùng sạch, nếu đổi là người khác thì cũng sẽ phát điên lên mất.

“Chàng cho thiếp mười ngày, mười ngày sau, thiếp cam đoan sẽ làm cho ngân lượng của chàng từ từ quay về.” Mạnh Phát Ánh dừng lời một chút rồi lại tiếp tục nói, gương mặt nàng hiện lên vẻ quả quyết.

Hiên Viên Diệp lại âm thầm thở ra một hơi. Hắn tự nhủ trong lòng không nên tức giận, không nên tức giận, nhưng hắn thật sự không tin mấy thứ này có thể làm cho bạc của hắn quay về, “Nàng có thể giải thích cho Bản vương một chút được không, những thứ này thì có ích lợi gì?”

“Những thứ này đều là thiết bị sản xuất, kế tiếp, thiếp sẽ dùng nó để tạo ra ...” Khuôn mặt Mạnh Phát Ánh lại thêm phần rạng rỡ, nàng lập tức giải thích cho hắn.

“Công xưởng sản xuất? Trong kinh thành này cũng không ít công xưởng, nàng muốn mua bán cái gì thì hoàn toàn có thể đi tìm bọn họ, nàng quảng một món tiền khổng lồ để tạo ra những thiết bị này, những thứ này liệu có bán ra ngoài được không?” Hiên Viên Diệp căn bản vẫn luôn nghĩ bất kể nàng muốn làm gì cũng được, hắn nhất định sẽ chiều theo nàng, không muốn làm nàng mất hứng, nhưng việc này quả thật trăm triệu lần hắn cũng không ngờ tới.

Hậu quả của việc hắn dung túng cho nàng không ngờ lại nghiêm trọng thế này.

“Thứ thiếp muốn tạo ra không phải là những thiết bị kia, mà thiếp muốn tạo ra các sản phẩm vượt trội hơn bọn họ, chỉ có như vậy mới có thể chiếm lĩnh được thị trường.” Mạnh Phát Ánh bị hắn ngắt lời thì trong lòng trở nên ảo não, nói đến cùng thì hắn căn bản vẫn không tin nàng.

“...” Hiên Viên Diệp nghẹn lời, muốn tạo ra sản phẩm vượt trội hơn bọn họ chẳng lẽ lại dễ dàng như vậy sao, trong số các công xưởng hiện giờ có không ít các công xưởng lâu năm, bọn họ cạnh tranh với nhau cũng là việc rất đáng khích lệ, các công xưởng này vẫn không ngừng cải tiến nhưng cũng không tạo ra được cái gì đột phá.

Nàng dù có lợi hại thế nào cũng chỉ là một nữ tử, có thể có bao nhiêu bản lĩnh mà cạnh tranh cùng nhiều người như vậy?

“Giờ nàng phải đi về cùng Bản vương.” Hiên Viên Diệp trầm mặt xuống, giọng nói lạnh lùng đột nhiên cất lên. Xem ra hắn đã quá dung túng nàng, nếu lại để nàng tùy tiện tiếp tục như vậy, thật sự không biết còn gặp thêm phiền toái gì nữa.

“Thiếp không về.” Mạnh Phát Ánh giật mình, lập tức trả lời. Nếu nàng cứ vậy mà quay về thì thật sự sẽ không còn gì cả, hơn nữa, nàng cũng không thể từ bỏ mọi chuyện như vậy.

Nàng cũng hiểu bây giờ còn chưa tạo ra sản phẩm nào, nàng nói như vậy sẽ bị coi là ba hoa chích chòe, không cách nào làm cho người khác tin được.

“...” Hiên Viên Diệp hoàn toàn chán nản, lại âm thầm thở ra một hơi. Hắn híp mắt đảo qua đồng ngỗng ngang trước mặt, khoe môi nhếch lên, chậm rãi nói, “Vậy Bản vương hỏi nàng, tiếp theo nàng định làm gì, còn bạc để làm nữa sao?”

Theo lời nàng nói thì nàng muốn tạo ra sản phẩm vượt trội hơn của những người khác, có điều hiện tại không còn ngân lượng nữa, vậy tiếp theo nàng định dùng cái gì để tiếp tục kéo dài.

“Thiếp cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.” Mạnh Phát Ánh chau mày khó xử nói.

Nàng suy tư một chút, không biết có nên nói cho Hiên Viên Diệp biết không, nàng đang định buổi tối nay sẽ đi “thăm hỏi” một chút.

“Bản vương cảnh cáo nàng, lần trước về muộn nàng đã nói gì với Bản vương, tốt nhất nàng đừng mơ tưởng đến chuyện Bản vương sẽ nghĩ lại.” Hiên Viên Diệp dường như đã thấy rõ tâm tư của nàng, liền đem ý tưởng của nàng giết luôn từ trong trứng nước.

Nhìn vẻ mặt thì có thể đoán ra ngay chủ ý của nàng, lần trước do may mắn mà nàng tới Bạch phủ không bị phát hiện, nhưng cũng từ lần đó Bạch Dật Thần càng thêm phòng bị, nếu nàng lại tới đó lần nữa thì chỉ e sẽ không dễ dàng thoát thân.

Mà trong toàn bộ kinh thành này, trừ ngân kho ra, e rằng chỉ có trong Bạch phủ mới có đủ số ngân lượng nàng cần.

“Nhưng mà hiện tại ...” Mạnh Phát Ảnh thất vọng ra mặt, mày càng thêm nhăn lại, nàng quả thật không nghĩ đến chuyện chỉ trong thời gian rất ngắn như vậy đã tiêu sạch tiền của Hiên Viên Diệp.

“Vậy nên nàng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cùng Bản vương trở về thôi, mấy thứ này coi như phế liệu đem bán đi.” Hiên Viên Diệp hít mắt nhìn nàng, cất giọng lạnh lùng rõ ràng có ý cảnh cáo.

Bạc không có hần cũng không cần, nhưng hần không thể để nàng gặp phải chuyện không hay.

“Không được, nếu vậy thì thật sự không thể thu hồi được tiền, hơn nữa kế hoạch của thiếp cũng ...” Mạnh Phát Ảnh vàng vọt phản bác.

“Hay là nàng muốn đem luôn cả Bản vương để bồi vào?” Con người Hiên Viên Diệp đột nhiên trầm xuống, bước chân tiến đến gần nàng một chút, giọng nói lạnh lùng cất lên, bàn tay đang giấu trong ống tay áo nắm lại căng thẳng.

Trước đây nàng từng nói thế nào nàng cũng sẽ bảo đảm cho hần, có điều hiện giờ có vẻ như nàng chỉ hận không thể lập tức đem hần bán đi.

Mạnh Phát Ảnh ngó người ra, bờ môi khẽ động vài cái nhưng cuối cùng cũng không nói một chữ, việc mua bán trong giai đoạn đầu này đã vượt ra ngoài dự toán của nàng, đây vốn là giai đoạn cốt yếu lại để xảy ra chuyện như vậy.

Nàng không định từ bỏ, nhưng tiếp theo nếu không có bạc thì không thể làm tiếp được, mà những biện pháp khác Hiên Viên Diệp lại không đồng ý?

“Chàng cho thiếp thêm mấy ngày để thiếp nghĩ cách đã.” Mạnh Phát Ảnh hơi khép mắt lại, trầm giọng nói. Nàng tuyệt đối không thể từ bỏ, không có bạc nàng có thể đi vay, ở thời hiện đại không phải người ta vẫn thường vay mượn để làm ăn sao, nàng cũng có thể nghĩ ra cách thuyết phục chường quây các tiền trang tạm thời cấp tiền cho nàng.

“Cách của nàng?” Hiên Viên Diệp lại thấy lửa giận bốc lên trong ngực, hần nhăn nhin dè nén cơn giận xuống, thấp giọng nói sẵng.

“Thiếp cam đoan sẽ không dùng biện pháp kia.” Mạnh Phát Ảnh ngược mắt nhìn hần trầm giọng nói. Giờ phút này, trong ánh mắt nàng hiện lên vẻ quật cường kiên trì, trong giọng nói còn lộ rõ sự tin tưởng và quyết đoán.

Chẳng sợ vô vàn khó khăn còn đang chờ phía trước, nàng tuyệt đối không từ bỏ, sẽ không từ bỏ.

“Được, tốt lắm.” Hiên Viên Diệp cuối cùng cũng không thể khống chế nổi cơn tức giận, nữ nhân này thậm chí đã đến bước đầu rơi máu chảy còn không biết quay đầu.

Hần nói xong thì lập tức xoay người rời đi, không thềm để ý gì đến nàng nữa.

Tốc Phong vẫn chưa lấy lại được tinh thần, thấy Hiên Viên Diệp xoay người rời đi thì theo bản năng cũng vội vàng đi theo. Đi được vài bước, hần quay đầu lại nhìn thoáng qua đồng hồ ngón gang của Mạnh Phát Ảnh, khóe môi hung hăng co rút vài cái.

Vương phi quả thực rất lợi hại, ngân lượng của Điện hạ nhiều như vậy cũng bị nàng tiêu bằng sạch. Mà Vương phi vẫn không có ý định từ bỏ.

Mạnh Phát Ảnh nhìn bóng lưng Hiên Viên Diệp rời đi thì muốn gọi hần lại, nhưng bờ môi mấp máy vài cái cũng không thốt lên được âm thanh nào, nàng thực sự không thể từ bỏ lúc này được. Thôi thì trước hết cứ để cho hần hiểu lầm vài ngày đi.

Nàng nhất định sẽ chứng minh cho hần thấy, sẽ làm cho hần kinh ngạc, khiến hần rung động ...

“Tốc Phong, đến Sân Bảo điều chút ngân lượng lại đây.” Đi được một đoạn khá xa, Hiên Viên Diệp bước chậm lại nhưng cũng không xoay người, lạnh lùng phân phó Tốc Phong, “Xem có thể điều được bao nhiêu thì điều bấy nhiêu.”

Theo cá tính của nữ nhân kia, hần biết nàng nhất định sẽ không từ bỏ, mà để tự nàng nghĩ ra biện pháp thì chung quy hần vẫn không yên lòng.

“Điện hạ?” Tốc Phong hoảng sợ, thân mình trong nháy mắt đã cứng đờ, ánh mắt ngập tràn vẻ khó tin, hần nhìn chăm chăm phía sau lưng Hiên Viên Diệp, tới lúc này mà Điện hạ còn muốn ...

Điện hạ có phải phát điên rồi hay không?

Bạc của Săn Bảo cũng lấy ra cho Vương phi, ngộ nhờ Vương phi lại dùng hết, mà nếu vạn nhất xảy ra chuyện gì ...

“Bẩm Điện hạ, trong Săn Bảo không có dư thừa ngân lượng, gần đây lại có việc cần phải chi tiêu.” Tốc Phong nói dối, đây là lần đầu tiên hần quyết định không tuân theo lệnh của Hiên Viên Diệp.

“Tốc Phong ...” Lúc này Hiên Viên Diệp mới xoay người lại, híp mắt nhìn Tốc Phong, tâm tư của Tốc Phong sao hần lại không hiểu.

“Điện hạ, chuyện này Tốc Phong tuyệt đối không đồng ý, hơn nữa Tốc Phong tin rằng toàn bộ các huynh đệ của Săn Bảo cũng không đồng ý, huống chi còn có Phó minh chủ, chỉ sợ hần cũng sẽ không đồng ý, ngay cả ý kiến của Phó minh chủ chẳng lẽ Điện hạ cũng không thêm để ý sao?” Hiếm khi ở trước mặt Hiên Viên Diệp mà Tốc Phong lại dùng khẩu khí quả quyết cự tuyệt như vậy.

Hiên Viên Diệp giật mình, trong con người đang híp lại lập tức ẩn chứa điều gì đó.

“Tốc Phong xin được bạo gan nói một câu, Điện hạ không thể cứ cứng chiều Vương phi như vậy. Nếu Điện hạ lo lắng Vương phi làm chuyện gì nguy hiểm thì có thể từ mai mỗi ngày đều đưa Vương phi vào cung với Hoàng Thái hậu hoặc Nhu phi nương nương, như vậy là an toàn nhất.” Tốc Phong thấy Hiên Viên Diệp không nói gì thì kiên trì nói tiếp.

Hiên Viên Diệp nhú mày không nói gì, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Hôm sau, Mạnh Phát Ảnh bị Hiên Viên Diệp gọi dậy, nàng mơ mơ màng màng mở mắt nhìn ra bên ngoài thì thấy một mảng tối đen bèn bất mãn nói, “Còn sớm mà, thiếp ngủ thêm một lát.”

“Được, nàng cứ tiếp tục ngủ đi.” Hiên Viên Diệp cực kỳ sáng khoái đồng ý luôn, nhưng lại cầm đồng quần áo mặc vào cho nàng.

“Chàng làm gì vậy?” Mạnh Phát Ảnh mở mắt trừng trừng tức giận nhìn hần, sớm thế này hần gọi nàng dậy làm gì?

Kỳ thực, mỗi buổi sáng, mọi nữ nhân cổ đại đều phải dậy sớm hầu hạ phu quân mình thay quần áo, chỉ có nàng là vẫn ngủ say mỗi khi Hiên Viên Diệp vào triều.

“Nàng tiến cung cùng ta, nàng cứ việc ngủ, ta sẽ bế nàng đến chỗ Mẫu phi để nàng ngủ tiếp.” Hiên Viên Diệp vẫn tiếp tục mặc y phục, không để ý gì đến sự tức giận của nàng.

Mạnh Phát Ảnh nghe hần nói xong thì hoàn toàn hoảng sợ, bế nàng đến chỗ Nhu phi để nàng tiếp tục ngủ? Chuyện này hần cũng nghĩ đến được?

“Thiếp có thể không đi được không?” Mạnh Phát Ảnh rụt người lại, thương lượng với hần.

“Không được.” Hiên Viên Diệp lạnh lùng nói, giọng điệu kiên quyết không cho chối cãi.

Mạnh Phát Ảnh chẳng lẽ lại không hiểu tâm tư của hần, nhưng nàng cũng biết một khi hần đã kiên trì chuyện gì thì rất khó thay đổi, lúc này nàng chỉ có thể ngoan ngoãn theo hần vào cung.

Những chuyện khác có thể từ từ nghĩ cách.

Tốc độ của Hiên Viên Diệp cũng không phải chậm, chỉ một loáng đã mặc xong đồ cho nàng. Mạnh Phát Ảnh hơi duỗi lưng xuống giường, râu rĩ nói, “Thiếp tự làm được mà.”

Nếu để cho người khác biết chuyện Hiên Viên Diệp mặc quần áo cho nàng, không biết bọn họ sẽ kinh ngạc cỡ nào.

Trời còn chưa sáng rõ, Mạnh Phát Ảnh đã bị thăm theo Hiên Viên Diệp vào cung.

Giờ này Hoàng Thái hậu vẫn chưa ngủ dậy. Thái hậu đã lớn tuổi, thân thể lại không được khỏe, Hoàng thượng có đến thỉnh an cũng không đến sớm như vậy nên bình thường Thái hậu cũng không dậy sớm.

Mạnh Phát Ảnh chỉ có thể đến Nhu Tâm cung.

“Phất nhi, sao con đến sớm vậy?” Khi thấy nàng, Nhu phi sững sốt kinh ngạc hỏi. Lại thấy Hiên Viên Diệp đẩy nàng vào, mà trông dáng vẻ nàng thì còn chưa tỉnh ngủ, Nhu phi liền hiểu ra rồi không khỏi âm thầm buồn cười, “Đến đây đi, Mẫu phi vừa khéo cho người chuẩn bị món bánh ngọt hoa quế mà con thích nhất. Không phải con ngủ thấy mùi mà đến đây chứ?”

Mạnh Phát Ảnh nghe nói tới món ăn mình thích thì lập tức có tinh thần hơn, hơn nữa đã đến Nhu Tâm cung, nàng cũng không thể tùy tiện được.

“Hay quá, chỉ có Mẫu phi là tốt với Phất nhi, chỉ có Mẫu phi là yêu thương Phất nhi nhất.” Mạnh Phát Ảnh vội vàng đi tới, tham lam hít hít vài cái, gương mặt vui vẻ cười nói.

Hiên Viên Diệp âm thầm lắc đầu. Đã sắp tới giờ vào triều, hẩn nhanh chóng rời đi.

Mạnh Phát Ảnh ở trong Nhu Tâm cung cùng trò chuyện trên trời dưới bể với Nhu phi. Vốn trong lòng đang có chuyện không thể bỏ xuống được nên trong lúc nói chuyện nàng có đôi chút thất thần.

“Phất nhi có tâm sự gì sao?” Nhu phi nhìn nàng một hồi rồi đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

Mạnh Phát Ảnh không khỏi ngớ ra, nàng tưởng mình đã che dấu khá kỹ rồi, thật không ngờ vẫn bị Nhu phi phát hiện.

Nàng nghĩ một lúc, không biết có nên nói chuyện kia với Nhu phi không?

“Con có chuyện gì mà thần bí vậy, ngay cả Mẫu phi cũng không nói được sao?” Nhu phi nhìn nét mặt của nàng lại nhẹ giọng cười nói, cũng càng khẳng định nàng có chuyện gì đó.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh lóe lóe, nàng nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng quyết định nói cho Nhu phi biết. Nàng bèn thấp giọng tỉ mỉ kể lại mọi chuyện cho Nhu phi.

“Hiện tại con đã dùng hết toàn bộ số tiền của Điện hạ, mà xưởng kia thì không thu lại được ...” Mạnh Phát Ảnh nói xong lời cuối cùng thì không khỏi thở dài một hơi.

Ban đầu Nhu phi lắng nghe với tâm trạng tò tò hiếu kỳ, dần dần càng lúc càng kinh ngạc, càng lúc càng khó tin, “Con ... con đã dùng hết toàn bộ số bạc của Diệp nhi?”

Mạnh Phát Ảnh khép mắt lại, nhỏ giọng nói, “Vâng.”, nói xong liền chuẩn bị sẵn tinh thần để nghe lời chỉ trích của Nhu phi.

“Con thật lợi hại, về sau Diệp nhi không cần buồn phiền chuyện tiền mình kiếm ra không biết dùng vào đâu rồi.” Nhu phi rút khóe môi một cái, lại nói với giọng điệu khó tin.

Mạnh Phát Ảnh nghe Nhu phi nói xong thì lập tức ngược mắt lên nhìn. Khuôn mặt Nhu phi lộ rõ vẻ kinh ngạc nhưng không hề có chút tức giận nào, nàng không khỏi sững sốt. Ồ? Nhu phi biết nàng đã dùng hết tiền của Hiên Viên Diệp mà không tức giận ư?

“Vậy tiếp theo con định làm gì với cái nhà xưởng đó?” Sau một hồi kinh ngạc, Nhu phi giờ mới lấy lại được tinh thần, ánh mắt Nhu phi lóe lên, khóe môi lại nhúc nhích chậm rãi hỏi.

“Con đang nghĩ xem làm thế nào để có được chút bạc, dù sao con cũng tuyệt đối không từ bỏ.” Khuôn mặt Mạnh Phát Ảnh tràn ngập vẻ thành thật và tin tưởng.

“Haiz, cái đứa nhỏ này, tính tình sao mà giống Diệp nhi thế.” Nhu phi lại mỉm cười rồi đột nhiên đứng lên đi vào phòng ngủ, sau một lúc lâu mới đi ra, trong tay cầm một cái hộp nhỏ.

“Con cầm lấy cái này đi, chắc là sẽ giúp được cho nhà xưởng của con.” Nhu phi đưa cái hộp tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh, vừa đưa vừa dịu dàng nói.

“Cái này ... cái này ...?” Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn kinh sợ. Nhu phi không những không trách nàng mà ngược lại còn hỗ trợ nàng, nghe ý tứ của Nhu phi thì biết thứ này nhất định hết sức đáng giá.

“Đây là cái gì vậy?” Mạnh Phát Ảnh lại do dự hỏi.

“Đây là cửa hồi môn của Mẫu phi, trước khi Mẫu phi xuất giá, mẫu thân đã cho ta. Đây là một khối ngọc thô vô giá, con đi đổi lấy bạc nhất định là đủ dùng.” Ánh mắt Nhu phi trở nên xa xăm, trong giọng nói chứa đựng vẻ hoảng hốt xen lẫn ngọt ngào khi nhớ lại chuyện xưa.

“Không được, vật quý giá thế này, Phất nhi không thể ...” Mạnh Phát Ảnh thấy biểu hiện trên gương mặt Nhu phi thì không đưa tay ra nhận, nàng biết đây là một vật hết sức quan trọng với Nhu phi. Không phải bởi giá trị của nó, mà bởi những ký ức ngọt ngào mỗi khi Nhu phi thấy nó.

“Nha đầu ngọc, thứ này vốn Mẫu phi cũng định đưa cho con mà.” Nhu phi thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng cười nói, “Hơn nữa không phải vừa rồi con nói nhất định có thể kiếm tiền sao? Đến lúc có tiền rồi thì đi chuộc về là được.”

“Mẫu phi, Người không sợ Phất nhi sẽ không thể bồi đền lại vật này được sao?” Mạnh Phát Ảnh giật mình nghi ngờ hỏi, sự việc đã đến mức này mà Nhu phi vẫn không chút do dự lấy ra một vật trân quý của bản thân để đưa cho nàng, Nhu phi không sợ nàng không thể bồi đền lại sao?

“Mẫu phi tin tưởng con.” Nhu phi đặt cái hộp vào tay Mạnh Phát Ảnh, chậm rãi nói từng chữ.

“Thật ư? Mẫu phi thật sự tin tưởng con sao?”

Vừa nghe Nhu phi nói xong, Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc kêu lên như đánh tiết gà*. Tất cả mọi người đều không tin nàng, cho rằng nàng đang làm loạn, vậy mà Nhu phi lại tin nàng, đặc biệt là vào lúc này, khi nàng vừa tiêu sạch số tiền của Hiên Viên Diệp mà chưa hề hoàn lại được một đồng.

“Đúng, Mẫu phi tin tưởng con, cũng bởi sự tự tin của con nên Mẫu phi tin con. Bọn họ đều cho rằng con không thể thành công là vì một nam nhân còn không làm được thì một nữ nhân sao có thể làm được, nhưng càng như vậy Mẫu phi càng muốn con tiếp tục, để giành lại tiếng nói cho nữ nhân chúng ta.” Nhu phi nhìn Mạnh Phát Ảnh, trong ánh mắt ẩn hiện một tia sáng rõ, lại thêm vài phần chờ mong, vài phần hy vọng.

Nếu có thể, Nhu phi cũng muốn được như Phất nhi, muốn tự mình làm nên chuyện.

Có điều Nhu phi hiểu rõ, bản thân đã vào chốn Hoàng cung này thì không thể làm gì được nữa, hiện giờ nàng cũng chỉ có thể toàn tâm toàn lực giúp Phất nhi mà thôi.

“Cám ơn Mẫu phi, Phất nhi tuyệt đối sẽ không để Người phải thất vọng.” Lúc này Mạnh Phát Ảnh mới nhận lấy cái hộp, nàng kiên định nói, đột nhiên cảm thấy sự tin tưởng đã tăng thêm trăm phần.

Nàng im lặng một chút, nhớ tới chuyện Hiên Viên Diệp nhất định sẽ không cho nàng tiếp tục làm việc này, bèn tới gần Nhu phi nói nhỏ, “Mẫu phi, bây giờ Điện hạ không cho con ra ngoài, Mẫu phi có thể giúp con gạt Điện hạ được không, bây giờ Phất nhi sẽ xuất cung đi lo liệu một số việc rồi lập tức trở về, nếu Điện hạ có đến đây thì nhờ Mẫu phi nói giúp Phất nhi, Phất nhi muốn đợi khi việc này thành công sẽ làm cho Điện hạ kinh ngạc một phen.”

Nhu phi ngẩn người suy nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng, “Được, Mẫu phi sẽ giúp con.”

“Con cảm ơn Mẫu phi, Mẫu phi thực sự tốt quá.” Mạnh Phát Ảnh nhin không được reo lên rồi lập tức hôn lên má Nhu phi một cái.

Nhu phi hơi run lên một chút rồi lắc đầu buồn cười.

Những ngày kế tiếp, mỗi buổi sáng, Mạnh Phát Ảnh đều theo Hiên Viên Diệp tiến cung. Có điều, khi Hiên Viên Diệp vừa vào triều để xử lý công việc thì nàng cũng lập tức vụng trộm chuồn ra ngoài Hoàng cung để lo liệu mọi chuyện, xong đâu đấy lại chạy về Hoàng cung trước buổi trưa.

Tuy vô cùng mệt mỏi nhưng Mạnh Phát Ảnh cực kỳ hưng phấn, nghĩ đến lúc làm cho Hiên Viên Diệp kinh ngạc một phen, cả người nàng rung lên như đánh tiết gà* (xem chú thích cuối chương).

Có một lần Hiên Viên Diệp xử lý xong công việc và đến chỗ Nhu phi thì Mạnh Phát Ảnh vẫn chưa về, may nhờ có Nhu phi thông minh cơ trí kéo dài thời gian cho tới khi Mạnh Phát Ảnh hồi cung nên sự việc mới không bại lộ.

Mười ngày sau, trải qua nhiều ngày đêm dầy nhanh tốc độ, công xưởng của Mạnh Phát Ảnh cuối cùng cũng hoàn thành, hơn nữa còn tạo ra những sản phẩm rất thành công.

“Diệp, hôm nay chúng ta không ăn cơm trưa trong Hoàng cung nhé, chàng ra ngoài cùng thiếp một chuyến.” Hôm nay, Hiên Viên Diệp vừa bước vào Nhu Tâm cung thì bị Mạnh Phát Ảnh kéo ra một chỗ thì thầm ra vẻ thần bí.

“Chuyện gì vậy?” Hiên Viên Diệp nghi hoặc hỏi, “Đi đâu?”

“Đi rồi chàng sẽ biết, đi thôi đi thôi.” Mạnh Phát Ảnh không giải thích, chỉ một mực thúc giục hần.

“Diệp nhi, con cứ theo nàng đi, mấy ngày nay nàng đều ở chỗ Mẫu phi chắc cũng buồn chán, con đưa nàng ra ngoài giải sầu.” Nhu phi đương nhiên biết là có chuyện gì nhưng vẫn cố ý nói vậy.

“Được, mấy ngày nay biểu hiện của nàng cũng không tệ. Đi thôi.” Hiên Viên Diệp nghe Nhu phi nói thì mỉm cười điểm nhẹ lên mũi Mạnh Phát Ảnh, một mặt dịu dàng nói.

Hần vốn sợ mỗi ngày bắt nàng vào cung không cho đi đâu sẽ khiến nàng kháng nghị, thật không ngờ mấy ngày nay nàng hết sức ngoan ngoãn, có thể nàng đã hiểu ra mấy thứ kia không có tác dụng nên đã hết hy vọng.

“Được, đi thôi.” Mạnh Phát Ảnh không để ý đến lời chọc ghẹo của Hiên Viên Diệp, lúc này nàng chỉ thầm mong được nhanh chóng cho Hiên Viên Diệp thấy thành tựu của nàng.

Sau khi ra khỏi cung, Mạnh Phát Ảnh trực tiếp đưa Hiên Viên Diệp ra khỏi thành. Khi ra khỏi cửa thành, nhìn hướng đi, Hiên Viên Diệp lập tức biết nơi mình sẽ tới, sắc mặt hần khê trầm xuống, “Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định sao?”

Trong giọng nói trầm thấp mang vài phần lãnh ý, hần vốn tưởng nàng thật sự muốn cùng hần đi ra ngoài giải sầu, không ngờ hóa ra chỉ vì nàng vẫn chưa từ bỏ được.

“Đã đến đây rồi thì chúng ta vào nhìn xem một chút có được không?” Mạnh Phát Ảnh nhận thấy sự bất mãn của hần thì sưng sốt một chút rồi lại tiếp tục kéo hần tiến lên phía trước.

Hiên Viên Diệp cũng chỉ có thể âm thầm thở dài một hơi rồi đi theo nàng. Có điều, khi bước chân vào nhà xưởng của nàng, nhìn thấy mọi thứ trước mắt, Hiên Viên Diệp cảm thấy hoàn toàn, hoàn toàn kinh sợ.

Chú thích:

Tiểu vu gặp đại vu (Tiểu vu kiến đại vu): Chữ “Vu” ở đây là chỉ người thời xưa chuyên coi việc tế thần là nghề nghiệp để lừa gạt tiền của. Ý câu thành ngữ này là chỉ thầy phù thủy nhỏ gặp thầy phù thủy lớn, tài năng của hai bên khác nhau một trời một vực.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tam quốc chí- Ngô thư-truyện Trương Hồng”.

Thời Tam Quốc có một đôi bạn rất thân nhau, một người làm quan ở nước Ngụy tên là Trần Lâm, còn một người làm mưu sĩ cho Tôn Quyền ở Đông Ngô tên là Trương Hồng. Hai người đều có tài năng và rất kính trọng nhau. Họ tuy không sống cùng một nơi, nhưng vẫn thường xuyên viết thư qua lại thăm hỏi nhau và đàm luận về văn học. Một hôm, Trương Hồng nhận nhìn thấy một chiếc gói bằng gỗ lim rất đẹp, liền tức hứng viết luôn một bài phú rồi gửi cho Trần Lâm. Trần Lâm vô cùng tán thưởng bài phú này, rồi nhân một buổi tiệc đã đưa ra ọi người xem, và nói một cách tự hào rằng: “Bài phú này thực là tuyệt tác, các ông có biết không, đây là do Trương Hồng người bạn thân của tôi viết đó”. Ít lâu sau, khi Trương Hồng được đọc qua hai giai tác của Trần Lâm là “Vô khổ phú” và “Ứng cơ luận” đã phải vỗ tay khen tuyệt. Trương Hồng viết thư cho Trần Lâm tỏ lòng khen ngợi phong cách sáng tác mới mẻ và độc đáo của Trần Lâm, đồng thời còn khiêm tốn xin học hỏi Trần Lâm. Trần Lâm nhận được thư bạn cũng khiêm tốn hồi thư rằng: “Tôi ở phương bắc đã không thông thạo tin tức, lại rất ít giao du với các văn nhân, học sĩ, tầm mắt còn rất hạn hẹp, ở chỗ tôi rất ít người viết văn chương, nên tôi trở nên có tiếng tăm cũng tương đối dễ dàng, nhưng đây không có nghĩa là tôi có tài năng xuất chúng, so với ông tôi còn kém xa, đây thật chẳng khác nào tiểu vu gặp đại vu, không thể bày trò pháp thuật được nữa”.

(Trích trên mạng)

Đánh tiết gà (‘đả kê huyết’ hay còn gọi là ‘liệu pháp máu gà’): Đại khái là bắt đầu năm 1959, Trung Quốc có không ít người cao tuổi sức khỏe rất kém, nhà ai mà có người như vậy đều có nuôi một con gà trống mập mập, nhưng không nuôi để ăn mà để lấy máu bổ thân. Người già ốm yếu mỗi ngày sẽ ôm con gà trống đó

tới bệnh viện để người ta rút máu gà tiêm vào cơ thể mình để bổ sung dinh dưỡng. Đương nhiên mấy nhà này phải chú ý bồi bổ cho gà mới có nguồn máu dồi dào, nhưng do mỗi tuần có hai lần rút máu cho nên gà trống đương nhiên không tốt rồi, nghe nói gà bị còi xương, nấu ăn không có hương vị gì hết.

Theo như “Phương pháp chăm sóc sức khỏe” có ghi thì tiêm 100cc máu gà sẽ giúp thân thể có thể tăng hệ miễn dịch, tiêm vào dưới da chứ không tiêm vào tĩnh mạch. Người tiêm máu gà cả người khô nóng, sắc mặt hồng nhuận (như gà trống chọi ý). Máu gà có tác dụng trong rất nhiều bệnh như bệnh ngoài da, vẩy nến, viêm nhiễm âm đạo, bệnh phụ khoa, bệnh trĩ, phù chân, sưng thũng, ho khan cảm mạo...chỉ cần là bệnh mà người nghĩ ra được nó đều có thể trị hết, so với thần dược còn hiệu quả hơn. Mặc kệ đúng hay sai nhưng người dân Trung Hoa lại rất tin tưởng và sùng bái nó.

Chính là, hiện nay người ta phát hiện máu gà có một loại hoocmon thúc đẩy khung xương sản sinh chất kích thích, nhưng đối với cơ thể người máu gà vẫn là một loại dị chất khiến hệ miễn dịch sản sinh hiện tượng đào thải, cơ thể phát nhiệt, rối loạn miễn dịch, cứng cơ, thậm chí dẫn tới hoại tử. Càng ngày càng có nhiều người chết do tiêm máu gà, cho nên đã kê huyết nổi lên phong ba một thời cứ thế bị dập tắt (1965). Năm 1980, Khương Côn – một nhà viết kịch còn sáng tác [Khuẩn hồng trà cùng đã kê huyết] để chế nhạo phong trào ăn theo này.

78. Chương 79: Tài Năng Của Nàng Làm Hắc Chấn Động

Quang cảnh lần này so với lần trước hắc đến hoàn toàn khác hẳn. Lần trước khi hắc đến đây, nơi này chỉ là một đồng hỗn độn, vật liệu sắt thép la liệt ngổn ngang. Nhưng bây giờ, chúng đã trở thành các thiết bị được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, hơn nữa đều là những thiết bị hắc chưa từng thấy bao giờ.

Những thiết bị này chính là những thứ được làm từ đồng sắt vụn phế liệu mà hắc đã thấy lần trước.

“Đây là ... là ...” Hiên Viên Diệp nhìn chằm chằm vào các thiết bị, hắc lắp bắp một hồi cũng không nói được một câu.

Mạnh Phát Ảnh nhìn bộ dạng kinh ngạc của hắc thì mỉm cười nhẹ nhàng, nàng cũng không lên tiếng gọi hắc, mặc kệ cho hắc kinh ngạc chấn động. Nàng tin rằng lúc trước đến đây, hắc tuyệt đối không ngờ mọi thứ lại có kết quả thế này.

Mà đây vẫn chỉ là một phần. Những máy dệt này so với xã hội hiện giờ cũng phải tiên tiến hơn ít nhất mấy trăm năm, những công nhân được mướn tuy có chút lạ lẫm với máy móc nhưng hiện tại đã cho ra được một ít sản phẩm.

Vải vóc được tạo ra từ máy dệt này có độ nhẵn nhụi, bóng loáng vượt xa so với các loại vải vóc của thời đại bây giờ, hơn nữa việc sản xuất lại nhanh hơn rất nhiều.

Vải vóc được dệt ra trong niên đại này đều cực kỳ thô ráp, những người trong Hoàng thất hoặc người có tiền sang lắm cũng chỉ được mặc các loại vải làm từ sợi tơ tằm thiên nhiên đan thủ công, loại vải này khá dày dặn và khi mặc lên tương đối thoải mái nhưng không được bóng sáng như tơ lụa thời hiện đại.

Vải được dệt ra từ máy dệt của Mạnh Phát Ảnh cũng không khác lắm so với tơ lụa thượng đẳng ở thời đại bây giờ nhưng so với tơ lụa đang bày bán ngoài chợ, vải do nàng tạo ra có độ bóng sáng và mềm mại hơn hẳn, mềm mịn y hệt da người.

Hiên Viên Diệp đưa tay sờ lên mấy tấm tơ lụa, đôi mắt hắc không ngừng trợn lên, vẻ kinh ngạc trong con người càng lúc càng thêm rõ ràng, mà bàn tay lại có vẻ hơi cứng đờ, dường như không dám tin vào cảm giác của mình nữa.

“Những thứ này đều là sản phẩm vừa mới dệt được, chàng thấy thế nào?” Mạnh Phát Ảnh vẫn chằm chằm nhìn hắc từ này bây giờ mới lên tiếng, khi thấy bàn tay hắc đang sờ trên tơ lụa không muốn rời đi, khóe môi nàng càng tràn ra ý cười, tơ lụa thế này đảm bảo hắc chưa từng thấy bao giờ.

Lúc này Hiên Viên Diệp mới hồi phục lại tinh thần, hần quay sang nhìn Mạnh Phát Ảnh, trông mắt lóe lên, môi khẽ nhúc nhích chậm rãi thốt lên từng tiếng, “Phất nhi, những thứ này đều do nàng làm sao?”.

Giờ phút này trong giọng nói của hần vẫn tràn đầy khó tin và kinh ngạc, đến tận lúc này, hần vẫn không thể tin được mọi thứ trước mắt là thật, càng không thể tin những thứ này đều do nàng làm ra.

“Chàng thử nói xem?” Khóe môi Mạnh Phát Ảnh cong lên, nàng lườm hần một cái, đến bây giờ nam nhân này vẫn còn chưa tin nàng? Hần vẫn đang hoài nghi nàng?

Không phải nàng làm thì chẳng nhẽ hần làm? Nhớ lúc trước hần không cho nàng tiếp tục, trong lòng Mạnh Phát Ảnh càng thêm buồn bực, nếu không nhờ Nhu phi hỗ trợ, chắc chắn nàng không thể thành công nhanh như vậy, chỉ sợ hần cũng chẳng được thấy những thứ này.

“Nhưng mà ... nhưng mà ...” Hiên Viên Diệp đương nhiên phát hiện ra âm điệu ảo não trong giọng nói của nàng, có điều lúc này trong lòng hần vẫn rất kinh ngạc nên không nhận được lại kêu lên, “Sao nàng có thể nghĩ ra những thứ này? Sao nàng lại biết nhiều như vậy?”

Mạnh Phát Ảnh run sợ một chút, đúng nha, sao nàng có thể biết những thứ này, nữ nhân cổ đại đương nhiên không thể biết những thứ này, không chỉ nữ nhân mà ngay cả nam nhân cũng khó có thể biết được.

Đối với vấn đề này, nàng vĩnh viễn không thể có câu trả lời cho hần.

“Thế nào? Chàng không nghĩ tới thì thiếp cũng không thể nghĩ tới, chàng không hiểu thì thiếp cũng không thể hiểu hay sao?” Mạnh Phát Ảnh chăm chăm nhìn hần, đôi môi đỏ mọng cong lên, trong giọng nói lộ rõ sự bất mãn.

“Ta không phải có ý này.” Hiên Viên Diệp ngăn người rồi vội vàng nói, hần không có ý xem nhẹ nàng, chỉ vì hần quá quá kinh hãi mà thôi.

“Ý chàng không phải như vậy thì là thế nào?” Mạnh Phát Ảnh cố ý trừng mắt nhìn hần, trong mắt lộ rõ sự tức giận, “Từ khi bắt đầu chàng đã không tin tưởng ta, tuy rằng ngoài miệng không nói ra nhưng ta biết, chàng và Phi Ung đều giống nhau, đều cho rằng ta đang cố tình làm loạn, chàng cho rằng ta chỉ là một nữ nhân, ta chẳng thể làm nên trò trống gì đúng không?”

Mạnh Phát Ảnh quả thật có giận hần lúc trước đã không tin nàng, nhưng vào lúc này, nàng cố tình làm âm ỉ lên chỉ để dời đi sự chú ý của hần, không muốn hần tiếp tục tra hỏi tại sao nàng lại biết những việc này.

Đương nhiên đánh lạc hướng hần là việc không hề dễ dàng, mọi thứ trước mắt đã khiến hần quá mức kinh ngạc, huống chi còn những thứ khác trong nhà xưởng.

Mạnh Phát Ảnh trầm nghĩ, không biết có nên dẫn hần đi xem những thứ còn lại trong nhà xưởng không? Chỉ sợ hần quá kinh ngạc ...

“Được rồi được rồi, là ta sai, ta không nên không tin nàng.” Hiên Viên Diệp nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng rồi thấp giọng an ủi, có điều trong lòng hần vẫn không cách nào khống chế được sự kinh ngạc, nhất là khi thấy đồng tơ lụa trước mắt, hai trông mắt hần lại híp lại một chút.

“Vương phi, Người muốn nhuộm tơ lụa này thành màu gì?” Đúng lúc này một nữ công đi tới. Thấy Hiên Viên Diệp đang ôm chặt Mạnh Phát Ảnh, nàng ta run sợ đứng chờ một lúc nhưng vẫn không thấy Hiên Viên Diệp có ý nói ra, nàng ta nhin không được đành bạo gan hỏi.

“Nhuộm tơ lụa là ý gì? Tơ lụa còn có thể có màu sắc khác sao? Không phải đều là màu trắng à?” Không đợi Mạnh Phát Ảnh trả lời, Hiên Viên Diệp đã nghi ngờ hỏi luôn, tơ lụa là loại vải hết sức đặc biệt, không dễ bị nhuộm màu, trước kia cũng có vài thương gia muốn nhuộm màu tơ lụa nhưng sau khi làm xong thì ra được loại vải có màu sắc hết sức khó coi, từ đó về sau tơ lụa chỉ có màu trắng.

“Thuộc nhuộm đã được điều chế theo đúng lời ta nói chưa?” Mạnh Phát Ảnh thoát khỏi vòng tay Hiên Viên Diệp rồi nhìn sang nữ công kia nhẹ giọng hỏi.

“Vâng, mọi thứ đã được làm đúng theo lời Vương phi nói rồi ạ.” Nữ công kia hơi bất ngờ một chút rồi lập tức trả lời, thần sắc gương mặt nàng ta có đôi chút khẩn trương nhưng lời nói vẫn cực kỳ rõ ràng.

“Được, ta đi xem thế nào.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng đáp lời, trong giọng nói biểu lộ vài phần trầm trọng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên điều chế thuốc nhuộm, không biết hiệu quả thế nào?

Cũng may lúc trước khi còn đi học, nàng đã từng vừa học vừa làm qua việc này, lại đã từng làm tại một nhà máy nhuộm vải. Mặc dù không trực tiếp tham gia phối thuốc nhuộm nhưng mỗi ngày đều tiếp xúc với nó nên nàng vẫn biết một chút.

Mạnh Phát Ảnh vừa nói vừa theo nữ công kia đi vào bên trong, không để ý gì đến Hiên Viên Diệp nữa, dường như nàng đã quên mất sự có mặt của hắn.

Hiên Viên Diệp hơi run một chút nhưng cũng lập tức đi theo, trong lòng hắn vẫn không thôi hoài nghi, không biết nàng định nhuộm tơ lụa thành ra thế nào?

Lúc này hắn đã không còn dám nghi ngờ nàng nữa, bởi vì hết thấy mọi chuyện vốn không thể làm được, vào trong tay nàng lại trở nên dễ dàng.

Toàn bộ tơ lụa đã được chuẩn bị xong và được xếp lại một chỗ, Mạnh Phát Ảnh phân phó mọi người bỏ từng kiện vào từng loại thuốc nhuộm khác nhau, sau đó nàng bắt đầu căn thời gian để lấy ra.

Vừa chờ, Mạnh Phát Ảnh vừa thâm nghĩ, chờ khi đồng tơ lụa này được nhuộm thật đẹp, nàng sẽ lấy vài tấm cho Thái hậu và Nhu phi, cũng có thể may ít y phục cho Hiên Viên Diệp, những thứ do bản thân mình tạo ra, đương nhiên muốn bản thân mình được hưởng thụ trước.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Mạnh Phát Ảnh sợ có chỗ nào không ổn nên không dám rời đi, nàng tự mình xem xét từng chảo nhuộm, xem xét sự biến đổi màu sắc trong từng cái một.

Hiên Viên Diệp từ nãy vẫn luôn đi theo bên cạnh nàng. Hắn xem phải lại xem trái, xem ra còn vội vàng khẩn trương hơn cả nàng. Lúc này hắn không còn đáng vẻ rét lạnh nữa mà đã chuyển hẳn sang thái độ tò mò.

Đến thời gian đã định, Mạnh Phát Ảnh liền sai người lấy toàn bộ tơ lụa ra đem phơi ở ngoài trời. Tạm thời xem ra, màu sắc trên tơ lụa đều không hề sai, cực kỳ cân xứng, cực kỳ nhẵn nhụi, từng mảng màu đều cực kỳ sáng rõ, tiếp theo phải xem sau khi phơi khô thì hiệu quả sẽ thế nào.

Hiện giờ đang là mùa hè, lại đúng lúc chính Ngọ, mặt trời tỏa nắng chói chang, rất thích hợp cho việc phơi phóng tơ lụa.

Hiên Viên Diệp nhìn đám tơ lụa đang được phơi ngoài nắng, hai tròng mắt khẽ nheo lại, cho dù là loại vải bình thường thì màu sắc cũng không được cân xứng, sáng đẹp như vậy.

Một lần nữa hắn lại bị nàng làm cho chấn động.

“Phát nhi, nàng thật sự làm Bản vương hết sức kinh ngạc, hết sức chấn động.” Hiên Viên Diệp vừa vươn tay ra nắm tay nàng vừa kinh ngạc nói, mọi thứ trước mắt tựa như mây mù dày đặc, khiến hắn vô cùng hoảng hốt, khiến hắn cảm thấy mình như đang mơ vậy.

“Như vậy mà chàng đã chấn động rồi, nếu được thấy thêm những thứ khác thì không biết chàng còn chấn động đến đâu nữa?” Mạnh Phát Ảnh vừa chớp chớp đôi mắt vừa hoạt bát nói.

Đối với nàng mà nói, việc canh cử này vẫn là việc bình thường nhất, dù có dệt ra được loại vải thượng hạng hơn nữa thì nàng cũng không cảm thấy quá nhiều kích thích.

Nếu kể tiếp hắn thấy được những đồ sứ nàng đã tạo ra, không biết hắn sẽ phản ứng thế nào.

Đồ sứ do nàng tạo ra lại càng khác biệt so với đồ sứ của thời đại này, càng dễ khiến người ta kinh ngạc.

Đồ sứ ở thời đại này mặc dù dùng vật liệu cao cấp nhưng vẫn là nung trên lửa, công cụ lại quá kém nên chỉ toàn màu xám, không hề sáng bóng, hơn nữa lại cực kỳ đơn giản, cực kỳ thô ráp.

“Cái gì? Chẳng lẽ vẫn còn thứ khác nữa sao?” Bàn tay Hiên Viên Diệp đang ôm lấy tay nàng rõ ràng run lên một cái, hắn không nhịn được lại thấp giọng kêu lên, từ trước đến nay hắn vốn là người luôn luôn bình tĩnh, vậy mà lúc này lại bị nàng làm cho kinh ngạc hết lần này đến lần khác, đến nỗi quên cả che dấu tâm tình của bản thân.

“Đi thôi, chàng cứ đi theo thiếp rồi sẽ biết.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười rồi không giải thích gì thêm, nàng đưa hắn ra ngoài tới một khu sản xuất khác.

“Phất nhi, nàng rốt cuộc còn muốn làm cho Bản vương chấn động đến thế nào nữa?” Hiên Viên Diệp âm thầm thở ra một hơi rồi theo bản năng nắm chặt lấy tay nàng, cùng nàng đi ra ngoài. Hắn thật sự không biết tiếp theo nàng còn có thể cho hắn thấy những cái gì?

Chẳng lẽ cái mà hắn sắp được thấy còn làm cho hắn bất ngờ hơn được sao?

Hắn nghĩ mãi cũng không hình dung ra cái gì có thể khiến hắn kinh ngạc hơn bây giờ?

Rời khỏi khu dệt vải, Mạnh Phát Ảnh đưa hắn đến một khu sản xuất khác nằm ngay bên cạnh.

Các công nhân đều đang làm việc hết sức bận rộn. Khu sản xuất đồ sứ này không lớn như khu dệt nhuộm vải, cũng không có quá nhiều thiết bị và trông đơn giản hơn nhiều.

Hiên Viên Diệp hơi giật mình, có vẻ như có chút thất vọng, nhìn một cái hắn liền biết đây là nơi chế tạo đồ sứ, nơi này thực ra cũng không có gì đặc biệt cả.

“Đã có thành phẩm chưa vậy?” Mạnh Phát Ảnh nhìn biểu hiện trên gương mặt hắn thì đương nhiên đoán được hắn đang nghĩ gì, nàng cũng không giải thích gì thêm, chỉ quay sang hỏi một công nhân gần đó.

“Bẩm Vương phi, đã có thành phẩm rồi ạ, hiện đang để hết ở sân bãi bên trong.” Người kia vốn đang bận rộn không chú ý gì đến Mạnh Phát Ảnh, khi nghe nàng hỏi mới vội vàng ngược mắt lên trả lời, trong giọng nói rõ ràng tỏ ý kinh ngạc.

Người này vốn là công nhân ở một nhà xưởng khác được Mạnh Phát Ảnh kéo tới đây, nàng đã trả cho lão gấp đôi tiền công so với bên kia. Ban đầu người này cũng vì tiền công mà tới đây, nhưng hiện tại lão đã hoàn toàn bị thuyết phục. Lúc mới đến, người này cũng cật lực có tuổi và có kinh nghiệm nên tỏ ra kiêu ngạo, nhưng hiện giờ, lão đã hoàn toàn cảm thấy xấu hổ.

Cả đời lão làm công việc nung đồ sứ nhưng chưa từng thấy loại đồ sứ nào tốt như vậy, những đồ sứ này không chỉ là đồ dùng bình thường nữa mà hoàn toàn đã trở thành một tác phẩm nghệ thuật.

“Thật vậy à, người mau đưa ta tới đó xem thế nào.” Mạnh Phát Ảnh vốn đang lo không thể tạo ra sản phẩm nhanh như vậy được, nên khi nghe người kia nói đã mang ra ngoài, lại nhìn vẻ kinh ngạc hiện lên trên gương mặt lão, nàng biết các thành phẩm đó nhất định hết sức thành công.

Vừa nói, nàng vừa kéo Hiên Viên Diệp vội vàng đi vào trong. Giờ phút này, bộ dáng Vương phi đã hoàn toàn biến mất, trông nàng lúc này chẳng khác gì một chú chim én nhỏ vô cùng hoạt bát.

Hiên Viên Diệp nhúm mày cười khế, sao nàng lại vội vàng như vậy, không phải đó chỉ là vài món đồ sứ thôi sao?

Cùng lắm thì những đồ sứ này cũng chỉ có kiểu dáng có chút khác biệt, màu sắc có chút khác biệt so với bên ngoài. Dù sao, nhìn từ bên ngoài, nhà xưởng này cũng không khác gì các nhà xưởng khác.

Tuy rằng vừa rồi bị nhà xưởng dệt nhuộm vải của nàng làm cho kinh sợ, nhưng quả thật hắn không thấy có gì khác biệt ở chỗ này.

“Vâng.” Lão nhân công vội vàng đáp lời, có điều khi lão nói xong thì Mạnh Phát Ảnh đã kéo Hiên Viên Diệp đi được một đoạn rồi, đầu còn cần đến lão đưa đi nữa. Khóe môi lão ẩn hiện nụ cười khế, Vương phi này quả thật rất đặc biệt.

Hiên Viên Diệp bị nàng kéo vào tận cuối phòng. Khi nhìn thấy đám đồ sứ bày ra trước mặt, cả thân mình hắn đột nhiên run lên, vẻ mặt hiện lên vẻ không dám tin, rõ ràng là không có gì khác so với các công xưởng khác, vì sao chất lượng sản phẩm lại cách nhau xa như vậy?

Hắn chưa từng thấy đồ sứ nào lại trắng thuần như vậy, hai cái bình hoa kia, ngoại trừ mấy hoa văn được điêu khắc trên thân ra thì không có chỗ nào bị lẫn tạp sắc cả.

Hơn nữa, hoa văn điêu khắc trên bình trông cực kỳ tinh tế, xứng đáng là một tác phẩm nghệ thuật cực kỳ quý giá.

Hắn đã từng nhìn thấy những bình hoa được chế tạo từ các khối ngọc, các loại bình đó hoàn toàn được điều khắc thủ công, những cái bình kia cũng được chế tạo ra từ các khối ngọc thô có thể tìm thấy ở bất kỳ chỗ nào trong tự nhiên.

Nhưng màu sơn trắng thuần như vậy chỉ e là tìm trong cả thiên hạ này cũng không thấy.

Hắn tin rằng nếu mấy bình hoa này được bán ra trên thị trường thì nhất định sẽ bán được với một mức giá không tưởng.

Ngoài ra còn có đồng bát đĩa kia, từng cái từng cái cũng đều cực kỳ tinh xảo, quả thực khiến hắn chấn động.

Làm hắn rung động hơn cả chính là một đồ sứ hình rồng, trông như một cái gối. Trong lúc nhất thời hắn còn tưởng mắt mình có vấn đề.

“Đây là cái gì?” Hắn nghi ngờ hỏi, nhìn đi nhìn lại thì vẫn rất giống một cái gối.

“Đó là gối sứ.” Mạnh Phát Ảnh nhìn theo tay hắn chỉ, khi thấy cái gối sứ thì nhẹ giọng cười nói.

Con người Hiên Viên Diệp lại chợt lóe lên, hắn đảo mắt nhìn một vòng các thứ xung quanh.

Hắn biết rõ, nếu mấy thứ này được bán ra ngoài, đặc biệt khi được bán lần đầu, dù tính giá cao thế nào đi nữa cũng nhất định có người mua.

“Mấy bình hoa này, trước hết thiếp định chế tạo ra mười hai cái, trên bình sẽ khắc mười hai con vật cầm tinh rồi đem bán đầu giá để thu hồi vốn trước đã.” Mạnh Phát Ảnh mơ hồ đoán được tâm tư của hắn, nàng vừa mỉm cười vừa nhẹ giọng nói.

Có câu vật hiếm có mới là vật quý, cho nên nàng sẽ không sản xuất nhiều, hơn nữa, nàng sẽ từ từ tạo ra nhiều loại sản phẩm khác nhau rồi đem bán từng cái, trước hết là lấy tiền đi chuộc lại khối ngọc của Nhu phi, sau đó sẽ hoàn lại tiền cho hắn.

Đương nhiên cũng sẽ đủ để nàng tiếp tục thuận lợi thực hiện các bước tiếp theo trong kế hoạch.

Khóe môi Hiên Viên Diệp nhếch lên một cái, nữ nhân này quả thật lợi hại, nàng lại còn tính chỉ tạo ra mười hai bình hoa để thu hồi tất cả tiền vốn.

Hắn tin rằng, với nhà xưởng thế này, muốn tạo ra mười hai cái bình hoa như vậy nhiều nhất cũng chỉ mất mấy ngày, và phí tổn cũng chỉ khoảng mấy chục lượng, đương nhiên không tính chi phí nhập vào ban đầu.

Hắn không thể không bội phục nàng, cách làm của nàng quả thật rất cao thủ, nếu là hắn thì có lẽ chỉ nghĩ đến việc bán những thứ này ra thị trường, và nghĩ đến việc bán chúng với mức giá nào thì tốt, chứ cũng sẽ không nghĩ tới cách làm này.

Rốt cuộc nàng là nữ nhân thế nào? Hắn vẫn cho rằng mình biết rõ nàng, giờ đột nhiên lại phát hiện ra, có vẻ như còn xa hắn mới hiểu thấu được nàng.

Hắn thật sự không biết trong thân thể nho nhỏ của nàng còn cất dấu những thứ gì?

“Phát nhi, ta đột nhiên cảm thấy rất có thể nàng không phải là người.” Hiên Viên Diệp hơi buông lỏng nàng ra, xoay nàng đối diện với hắn rồi chậm rãi nói.

“Hả?” Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu mày lại nhưng không có vẻ bất mãn hay tức giận gì cả, nàng hiểu ý hắn, lúc trước nàng cũng hình dung về hắn như vậy.

Đương nhiên những việc này không phải do nàng tự nghĩ ra mà là do các vị tổ tông tiền bối nghĩ ra, nàng chỉ tham khảo mà thôi.

Tiếp theo, nàng còn muốn tạo ra một ít nữ trang, sản phẩm dưỡng da, đồ trang điểm linh tinh.

Nàng không dám dùng những đồ trang điểm của thời đại này, chất lượng của chúng thật sự quá kém, không những không tôn lên được cái đẹp của nữ nhân mà ngược lại còn làm tổn thương đến da dẻ. Nàng phát hiện bình thường Nhu phi không bao giờ dùng những thứ này.

Có điều những sản phẩm trang điểm này không thể làm qua loa được, chỉ sợ nếu phối hợp các thứ không đúng sẽ gây tổn thương cho da, vì vậy đối với những thứ này nàng cần phải nghiên cứu và thí nghiệm cẩn thận.

“Nàng là tiên tử mà ông trời ban cho Bản vương.” Hiên Viên Diệp cười khẽ, trong giọng nói cũng tràn ra ý cười, Hiên Viên Diệp hẳn quả là may mắn mới có được nàng.

Lại nhớ đến lần đầu tiên hắn chú ý đến nàng, lúc đó bọn họ đang ở Vĩnh Thọ cung, khi đó, chính vì nàng ngoài mặt thì tỏ ra nhu thuận mà trong lòng lại giảo hoạt khó lường khiến hắn hơi kinh ngạc.

Khi đó, nhất định hắn đã có chút rung động vì nàng, nếu không hắn đã không tiếp tục chú ý đến nàng ở khắp mọi nơi như vậy.

Thậm chí đêm hôm khuy khoắt, hắn còn theo phía sau nàng, nhìn nàng từng chút từng chút chuyển toàn bộ ngân lượng trong phủ của Bạch Dật Thần ra ngoài, cuối cùng không nhịn được còn trêu đùa nàng vài câu.

Hắn thừa nhận chính hắn đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, làm cho hôn ước của nàng và Bạch Dật Thần nhanh chóng tan vỡ, hơn nữa lại tan vỡ cực nhanh mà không hề trì hoãn phút giây nào.

Hắn cố tình làm vậy để chuẩn bị cho buổi tuyển phi của mình. Chỉ có làm vậy thì nàng mới có thể có mặt trong buổi tuyển chọn phi của hắn, hắn mới có thể danh chính ngôn thuận tuyển chọn nàng.

Khi đó hắn đã biết nàng vốn thông minh, cũng biết nàng không giống người thường, nhưng hắn không ngờ nàng lại có thể cường đại cỡ này ...

Mà trong nhà xưởng này còn có một khu đang bị bao lại, không biết kế tiếp nàng còn làm ra chuyện kinh thiên động địa gì nữa.

Nhưng dù là việc gì thì cũng nhất định sẽ rung động thiên hạ, tên của nàng về sau cũng nhất định được ghi vào sử sách.

Hắn suy nghĩ, về sau có khi tên hắn lại xếp sau tên nàng, thí dụ như sử sách sẽ ghi lại Mạnh Phát Ảnh lợi hại thế nào, sau đó sẽ bổ sung một câu, phu quân của nàng là Hiên Viên Diệp ...

Nghĩ đến đây, Hiên Viên Diệp hơi lắc đầu, kỳ thực loại tình huống này rất có khả năng biến thành sự thật, giống như hôm nay khi hắn đi cùng nàng, mọi người chỉ kêu “Vương phi” mà hoàn toàn coi hắn như không khí.

Hắn, Hiên Viên Diệp, đã sống đến từng này tuổi nhưng chưa từng bị đối xử như vậy.

“Vương phi, bộ trà cụ đã được làm xong rồi ạ.” Đúng vào lúc này, một công nhân đang cẩn thận bưng một bộ trà cụ đi tới.

“Được, người gói kỹ vào giúp ta rồi cho người đưa đến Hắc Vương phủ đưa cho Hắc gia.” Mạnh Phát Ảnh tỉ mỉ xem xét, sau khi thấy mọi thứ đều cực kỳ tinh xảo và không có khuyết điểm gì thì nhẹ giọng phân phó.

Nàng đã đặc biệt tạo ra bộ trà cụ này để dành cho Phụ thân, Phụ thân rất thích uống trà.

“Vâng ạ.” Người công nhân cung kính đáp lời rồi lập tức rời đi làm việc nàng vừa giao.

“Những thứ khác cũng bọc lại hết cho ta.” Mạnh Phát Ảnh gọi một người tới rồi phân phó.

“Những thứ đó nàng muốn đưa cho ai?” Hiên Viên Diệp vừa ôm nàng vừa cười xán lạn khác thường, hai tròng mắt hắn liếc về phía cái gối sứ, cái đó quả thật rất vừa vặn với hắn.

“Hai bình hoa này đem cho Thái hậu một cái, Nhu phi một cái, gối sứ kia là cho Phụ vương, cái cốc thì cho Tinh nhi.” Mạnh Phát Ảnh cố ý nói, nàng há lại không đoán ra tâm tư của hắn.

Những thứ kia đều là lần đầu được sản xuất ra, nhất định không thể bớt phần của Hoàng thượng, bằng không về sau khi bán rộng rãi ra thị trường, Hoàng thượng mà biết được những thứ đó là do nàng làm thì nhất định sẽ trách cứ.

Vì vậy, mọi thứ lần đầu tiên xuất ra nàng đều không bán mà đem tặng người thân hết, huống chi, nàng cũng hy vọng những người thân cận quanh nàng sẽ là những người đầu tiên được hưởng thụ những thứ nàng làm ra.

“Sao Bản vương không có gì cả?” Hiên Viên Diệp nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy bất mãn, cả đồng sản phẩm vừa nãy giờ chỉ còn lại một bộ bát cũng khá tinh xảo, nhưng so với những thứ khác thì còn kém nhiều, hơn nữa, nàng cũng không thể đem trọn bộ bát kia cho hắn được.

“Vốn không có cái gì cho chàng cả.” Mạnh Phát Ảnh ngược mắt lên thành thật nói, vừa nói, nàng vừa cười thâm trong lòng, thật không ngờ hắn cũng có lúc so đo thế này.

Nàng làm sao mà quên hắn được, đồ của hắn nhất định là đặc biệt nhất nên hơi tốn chút thời gian, cũng phải mấy ngày nữa mới xuất xưởng được.

“Mạnh Phát Ảnh.” Hiên Viên Diệp trừng mắt tức giận nhìn nàng, hắn nghiêng rằng nghiêm lợi gầm nhẹ, nữ nhân này ai cũng tính đến, duy có hắn là không có gì?

Chẳng lẽ vị trí của hắn ở trong lòng nàng lại kém những người đó sao? Ngay cả Phụ vương lẫn Tĩnh nhi đều có, vì sao hắn lại không có gì?

“Chàng có hét lên thì cũng không có đâu.” Mạnh Phát Ảnh vừa liếc hắn vừa bất mãn nói, hắn tưởng rằng hắn hét lên thì nàng sợ sao? Nàng không sợ hắn đâu.

Hiên Viên Diệp ngó người ra, bản lãnh của nữ nhân này càng ngày càng lớn, nàng thậm chí cũng không thêm để ý đến cơn giận của hắn?

Song hắn biết, nàng vốn là người không dễ bị khuất phục, la hét với nàng cũng vô ích, có điều trong lòng hắn vẫn có chút buồn bực, dựa vào cái gì mà nàng lại chừa hắn ra.

Hắn rầu rĩ đứng một bên nhìn những công nhân gói từng thứ lại, trong lòng càng thêm nặng nề khó chịu.

Mọi thứ đều đã được gói lại rất kỹ.

Vừa nãy bọn họ gấp gấp rời khỏi Hoàng cung, Hiên Viên Diệp lại tưởng nàng muốn cùng hắn ra ngoài giải sầu nên không gọi Túc Phong đi cùng, vì vậy lúc này chỉ có thể mượn tạm một chiếc xe ngựa để chở mọi thứ.

Đồng tơ lụa vốn được nhuộm khá tốt, sau khi phơi nắng thì màu sắc càng thêm sáng rõ, hiệu quả còn tốt hơn so với tưởng tượng của nàng. Mạnh Phát Ảnh liền chất luôn chúng lên xe ngựa.

Nàng đã phân phó công việc cho Phi Ứng, yêu cầu hắn tìm thuê cửa hàng ở bất cứ chỗ nào có cửa hàng đồ sứ, tơ lụa của Bạch Dật Thần. Lúc này hắn đang cho người trang hoàng các cửa hàng theo bản vẽ của nàng.

Trong mấy ngày nữa việc trang hoàng này chắc chắn sẽ xong xuôi, đến lúc đó, các sản phẩm sắp được sản xuất ra sẽ lập tức được vận chuyển đến đó.

Khi đó các cửa hàng của nàng nhất định sẽ tạo ra tiếng vang lớn, muốn đối phó với Bạch Dật Thần cũng dễ dàng hơn nhiều.

Ngồi trên xe ngựa, sắc mặt Hiên Viên Diệp vẫn không tốt hơn là mấy, có vẻ hắn vẫn đang giận nàng. Hắn không chủ động nói chuyện với nàng, cũng không ôm nàng như bình thường, hắn chỉ ngồi đó thẳng tắp nhìn nàng, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhìn dáng vẻ của Hiên Viên Diệp, Mạnh Phát Ảnh cười thâm trong lòng. Không ngờ hắn vì nguyên nhân này mà rầu rĩ không vui đến giờ. Đương nhiên nàng cũng biết, hắn rầu rĩ không vui không chỉ vì nàng không cho hắn cái gì, mà vì hắn nghĩ rằng nàng không để hắn trong lòng.

Haiz, thật không ngờ một Hiên Viên Diệp tự tin, cao ngạo như vậy cũng có bộ dáng lo được lo mất thế này.

Không nỡ nhìn hắn buồn bực thêm, Mạnh Phát Ảnh giả vờ suy tư nói, “Còn có một kiện hàng đặc biệt hơn những thứ khác nhưng mấy ngày nữa mới có, kiện hàng này đặc biệt trân quý, thiếp vốn định tặng cho người quan trọng nhất đối với thiếp.”

Nàng vốn định làm cho hấn ngạc nhiên, nhưng nhìn bộ dạng của hấn bây giờ thì nàng không nhin được đành để lộ ra một chút.

Hiên Viên Diệp nghe nàng nói xong thì ánh mắt lóe lên, hấn trầm tư một lúc mới hồi phục thần trí, khóe môi cũng kéo ra một tia cười khê, trong lòng không khỏi vui sướng, không phải bởi nàng sẽ cho hấn vật nọ vật kia, mà vì câu nói “người quan trọng nhất” của nàng.

“Trong lòng nàng, ta thật sự là người quan trọng nhất sao?” Hiên Viên Diệp lập tức ôm nàng vào lòng, nỗi buồn bực của hấn đã sớm bay biến không còn dấu vết, giờ phút này trong giọng nói của hấn tràn ngập sự dịu dàng.

“Chàng thử nói xem?” Mạnh Phát Ảnh ngẩng đầu cười khê, “Không phải chàng thì còn ai nữa?”

Nụ cười trên khóe môi Hiên Viên Diệp càng thêm tươi hơn, hấn gắt gao ôm nàng vào lòng nhưng không nói gì nữa, chỉ cần lời này của nàng là đủ rồi.

“Đúng rồi, nàng lấy bạc ở chỗ nào thế?” Đến bây giờ Hiên Viên Diệp mới nhớ ra chuyện này, đồng phệ liệu của nàng cũng cần phải có một khoản kinh phí khổng lồ mới thành ra thế này được nha.

“Bây giờ chàng mới nhớ tới chuyện này à?” Mạnh Phát Ảnh vừa đẩy vừa lườm hấn một cái, “Là do Mẫu phi cho thiếp một khối ngọc để làm chuyện này, Mẫu phi tin tưởng thiếp, ủng hộ thiếp, chứ không như chàng, chàng căn bản không tin tưởng thiếp, lại còn ngăn cản thiếp nữa.”

“Xin lỗi nàng.” Hiên Viên Diệp sững sốt một chút rồi nhẹ giọng nói. Tính hấn vốn cao ngạo, từ nhỏ đến giờ chưa từng nhận lỗi với ai, hôm nay hấn lại thật tâm nói xin lỗi nàng, đáng nhẽ lúc trước hấn phải tin tưởng nàng, ủng hộ nàng mới phải.

Vừa vào cung, Mạnh Phát Ảnh liền cho người đem các thứ đến Vĩnh Thọ cung. Lúc này Nhu phi cũng đã ở Vĩnh Thọ cung rồi. Từ sau khi thân thể khỏe lại, Nhu phi thường đến Vĩnh Thọ cung trò chuyện với Thái hậu, rất ít khi phiền đến Hoàng thượng. So với thời gian bồi tiếp Hoàng thượng, thời gian nàng bồi tiếp Thái Hậu còn nhiều hơn.

Đương nhiên không tính đến những buổi tối khi Hoàng thượng đến Nhu Tâm cung.

Kỳ thực gần đây Hoàng thượng thường xuyên đến Nhu Tâm cung, nhưng giữa nàng và Hoàng thượng cũng không phát sinh chuyện gì, Hoàng thượng có mấy lần muốn nàng nhưng nàng đều lấy lý do thân thể không thoải mái để cự tuyệt.

Hiện tại, nàng cảm thấy mình không cách nào tiếp nhận Hoàng thượng được nữa.

Trước kia Hoàng thượng vẫn có rất nhiều nữ nhân, lúc đó nàng vẫn có thể áp chế nỗi khó chịu trong lòng mà làm bộ vui vẻ đón tiếp hấn, nhưng bây giờ, nàng thật sự không làm được.

Vừa nghĩ đến Nhu phi giả, trong lòng nàng lại không khỏi đau xót, cũng càng thêm mâu thuẫn với Hoàng thượng.

Nghe nói lúc trời tối Hoàng thượng đã tới chỗ Liễu phi rồi. Lúc đó bỗng nhiên nàng lại thấy trong lòng mình mơ hồ có cảm giác được giải thoát, không hề có cảm giác ghen tỵ giống trước kia nữa.

“Ảnh nha đầu, ngươi làm gì vậy?” Thái hậu thấy đám thị vệ xách từng bọc từng bọc tiến vào thì không khỏi sững sốt. Bà vừa tỏ vẻ không hiểu nhìn Mạnh Phát Ảnh vừa trêu ghẹo nói, “Không phải con vội vã tới đây tặng lễ vật cho ai gia đấy chứ? Không biết là thứ gì vậy?”

Ánh mắt Nhu phi cũng lóe lên, nàng đoán được nhất định đó là những thứ Phát nhi đã nói cho nàng biết lúc trước. Trong ánh mắt Nhu phi càng thêm hưng phấn mong chờ, không biết chúng có thật sự tốt như lời Phát nhi nói không.

“Hoàng nữ nãi nãi, Người sẽ biết ngay bây giờ ạ.” Mạnh Phát Ảnh không giải thích nhiều lời mà mỉm cười thần bí rồi khê cười. Nàng phân phó đám cung nữ, “Các người mở hòm này ra, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng các đồ vật bên trong nha.”

“Đây là bảo bối gì mà cần dè dặt cẩn trọng như vậy?” Hoàng Thái hậu càng thêm thích thú, bà liền đứng dậy đi tới.

“Đây đều là lễ vật mà Phát nhi muốn tặng Hoàng nữ nãi và Mẫu phi, có phải bảo bối gì đâu ạ.” Mạnh Phát Ảnh vui vẻ cười khê, vừa nói vừa nhẹ nhàng đỡ Thái hậu.

“Ha, thật không ngờ nha đầu tham lam này cũng có lúc tặng đồ cho chúng ta, Nhu phi người xem, hôm nay mặt trời có phải mọc từ hướng tây không?” Hoàng Thái hậu nhìn Nhu phi cố ý cười nói.

“Người nói thật không sai, thần thiếp cũng hết sức cảm động đây.” Nhu phi cũng hòa theo Thái hậu, vừa nói vừa nhìn đám đồ vật kia, nàng rất sốt ruột muốn biết rốt cuộc nó là cái gì.

Đám cung nữ từ từ mở hòm rồi đem đóng đồ vật bên trong ra ngoài, đầu tiên là hai bình hoa, tiếp đó là cái gối sứ định tặng cho Hoàng thượng.

Gương mặt Hoàng Thái hậu vốn đang cười đột nhiên cứng đờ, đôi mắt bà cũng trợn tròn lên, khó tin nhìn mọi thứ đang bày ra trước mắt. Theo bản năng bà vươn tay ra dè dặt cẩn trọng sờ lên một bình hoa, vừa sờ vừa kinh ngạc hỏi, “Cái này rốt cuộc là cái gì vậy? Đúng là sứ sao? Đồ sứ sao có thể đẹp thế này, lại còn rất tinh xảo, hoàn mỹ đến độ làm người ta chẳng muốn nhìn cái gì khác, ai gia sống đến từng tuổi này mà chưa từng thấy đồ vật nào đẹp đến thế này.”

Thái hậu vẫn nhìn chằm chằm vào mấy đồ sứ của Mạnh Phát Ảnh mà không hề che dấu sự kinh ngạc của bản thân. Bà thân là Thái hậu, là người đứng đầu Hậu cung này, bảo bối nào bà cũng đều đã thấy qua, đối với bà mà nói, chỉ sợ không còn thứ gì có thể làm cho bà kinh ngạc, không còn thứ gì có thể làm cho bà rung động được nữa, cũng vì vậy mà vừa rồi bà mới buông lời trêu ghẹo Phát nhi.

Vậy nhưng khi nhìn thấy mấy thứ này, bà đã thực sự kinh ngạc.

Nhu phi tuy đã sớm nghe Mạnh Phát Ảnh nói đến mấy thứ này, thậm chí còn xem qua hình vẽ của Mạnh Phát Ảnh, nhưng giờ phút này nàng cũng kinh ngạc trợn mắt há mồm.

“Ảnh nha đầu, sao con có được những bảo bối này?” Thái hậu rốt cuộc cũng hồi phục lại tinh thần, có điều vẫn tỏ vẻ kinh ngạc quay sang hỏi Mạnh Phát Ảnh.

“Hoàng nữ nãi, nói ra chỉ sợ Người không tin, mấy thứ này đều do chính nàng tạo ra.” Hiền Viên Diệp vẫn nhẹ nhàng ôm Mạnh Phát Ảnh, khi nghe Hoàng Thái hậu hỏi vậy thì nhịn không được liền trả lời.

Quả nhiên câu trả lời của hần làm Hoàng Thái hậu hoàn toàn kinh sợ, đôi mắt bà lại mở to nhìn Mạnh Phát Ảnh như thấy người ngoài hành tinh, khóe môi bà run lên một cái rồi chậm rãi thốt lên từng chữ, “Ảnh nha đầu, thật vậy không?”

“Là thật đấy ạ, thần thiếp biết chuyện này.” Nhu phi không chờ Mạnh Phát Ảnh lên tiếng mà mở miệng trả lời hộ luôn, đôi mắt nàng cũng vui mừng nhìn sang Mạnh Phát Ảnh, mang theo vài phần kiêu ngạo hết như sự kiêu ngạo của một người mẹ, “So với bọn nam nhi, Phát nhi của chúng ta cũng không hề thua kém nha.”

Trong giọng nói của Nhu phi cũng mang theo một chút kiêu ngạo, hết như sự kiêu ngạo của một người mẹ khi thấy con mình giỏi giang thế nào. Với những người mẹ chồng thông thường mà nói, nếu con dâu vượt qua con mình thì họ nhất định sẽ cảm thấy không thoải mái, nhưng Nhu phi lại không hề để ý đến điểm này.

Đương nhiên Nhu phi biết Diệp nhi cũng không để ý đến chuyện này.

Thái hậu nghe Nhu phi nói xong thì hơi sững sốt một chút, ánh mắt theo bản năng hướng về phía Hiền Viên Diệp, khi thấy Hiền Viên Diệp vẫn cười khê, không có điểm gì bất thường, bà cũng lập tức cười nói, “Đúng, Ảnh nha đầu thật đúng là càng ngày càng lợi hại.”

Nói xong, bà quay sang nhìn các thứ kia rồi vui sướng nói, “Cái nào là của Hoàng nữ nãi vậy, tất cả đều của Hoàng nữ nãi phải không?”

“Hoàng nữ nãi nói Phát nhi có lòng tham, mà Hoàng nữ nãi xem ra còn tham hơn Phát nhi nữa.” Khóe môi Mạnh Phát Ảnh cong lên, nàng cố ý trêu ghẹo nói rồi dừng lại một chút, sau đó mới bổ sung thêm, “Hai cái bình hoa kia con biếu Hoàng nữ nãi và Mẫu phi mỗi người một cái, còn cái gối sứ hình rồng là của Phụ vương ạ.”

“Được, tốt, tốt.” Hoàng Thái hậu lập tức đáp lời rồi quay sang một cung nữ phân phó, “Người đi bẩm báo Hoàng thượng, kêu Hoàng thượng đến chỗ ai gia lấy bảo bối nhé.”

“Vâng.” Tiểu cung nữ lập tức đáp lời rồi vội vàng đi ra ngoài.

Thái hậu cho Nhu phi chọn lấy một bình hoa rồi cầm cái còn lại đặt lên bàn, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái bình, vừa vuốt ve vừa nói, “Ngay cả bàn tay cũng có cảm giác thoải mái nha.”

“Thái hậu sai người kêu trẫm đến đây lấy bảo bối gì vậy?” Tốc độ của Hoàng thượng thật nhanh, chỉ một loáng đã có mặt tại Vĩnh Thọ cung, hơn nữa còn có Liễu phi đi cùng.

Vừa vào, Hoàng thượng nhìn thấy Nhu phi đang đứng đó thì hơi run một chút, có điều hần lập tức chuyển ánh mắt sang Thái hậu, vừa nhìn vừa nhẹ giọng cười nói, “Thái hậu muốn trẫm đến lĩnh bảo bối gì vậy?”

Hoàng Thái hậu thấy hần đến cùng Liễu phi thì đầu lông mày không khỏi nhíu lại một chút, bà liếc nhìn Nhu phi một cái, thấy gương mặt Nhu phi vẫn bình tĩnh không có gì khác thường thì không khỏi giật mình. Bà nhanh chóng trả lời, “Là do Ánh nha đầu mang bảo bối tới.”

“Ồ, Phát nhi mang tới sao?” Hoàng thượng chau mày quay sang nhìn Mạnh Phát Ảnh, “Phát nhi có bảo bối gì muốn đưa cho trẫm vậy? Phát nhi không tìm trẫm đòi bảo bối là tốt lắm rồi.” Trong giọng nói của Hoàng thượng mang theo vài phần giễu cợt, lại có vài phần không tin.

“Nói thế nào thì cũng là tâm ý của Phát nhi, Hoàng thượng cần gì phải lấy bọn nhỏ ra trêu ghẹo.” Ánh mắt Liễu phi lóe lên, nàng ta cười nói nhưng sâu trong con ngươi lại hiện lên vẻ khinh thường.

Có vật trân quý gì mà Hoàng thượng chưa từng thấy qua, nàng lại còn dám hiến tặng vật quý cho Hoàng thượng, thật là nực cười. Liễu phi vừa nói vừa liếc mắt sang Nhu phi một cái, khéo môi ẩn hiện vài phần đắc ý.

Chỉ có điều Nhu phi không hề nhìn lại nàng ta đến nửa con mắt, còn có vẻ như không nghe được lời nàng ta vừa nói.

Có lẽ, nếu đặt ở thời hiện đại, mấy thứ Mạnh Phát Ảnh tạo ra căn bản cũng không đáng giá mấy đồng tiền, nhưng đây là thời cổ đại, cho tới giờ vẫn chưa ai thấy được những đồ sứ đẹp như vậy, vì vậy họ không thể không kinh ngạc, không thể không rung động, một vật chưa từng thấy sẽ được coi là một món bảo bối trân quý nhất.

“Mấy thứ đó đang được để ở bên trong.” Hoàng Thái hậu nghe Liễu phi nói xong thì hơi chau mày lại, vẻ mặt bà hiện lên vẻ bất mãn, bà há lại không hiểu tâm tư của Liễu phi hay sao, có điều bà tin rằng, khi Liễu phi thấy mấy thứ kia, chỉ sợ ...

“Được, trẫm vào xem thế nào.” Hoàng thượng tuy không tin tưởng sẽ được nhìn thấy bảo bối gì nhưng nghe Thái hậu nói vậy thì cũng chiều theo ý bà. Hần bước vào phòng, vừa bước vào thì thấy ngay chiếc gối sứ đang đặt trên bàn, hần nhất thời kinh ngạc, bước chân lập tức dừng lại. Liễu phi từ nãy đến giờ vẫn theo sát bên cạnh Hoàng thượng cũng xuyên qua người hần nhìn thấy chiếc gối sứ, nàng ta hoàn toàn ngây người ra.

“Cái này là cái gì vậy, hình như là sứ nhưng dường như không phải. Phát nhi, rốt cuộc đây là cái gì, từ đâu mà người có được cái này?” Liễu Phi bình thường vốn trầm ổn là thế nhưng giờ phút này cũng không nhịn được lập tức lên tiếng hỏi luôn.

Mạnh Phát Ảnh vốn thấy Liễu phi đi cùng Hoàng thượng thì trên mặt đã có chút âm trầm, vừa nãy khi nghe câu nói của nàng ta thì nàng âm thầm cười lạnh, giờ lại thấy nàng ta kinh ngạc kêu lên thì tỏ vẻ tùy ý trả lời, “Cũng không phải thứ gì đặc biệt, mấy thứ này là do Phát nhi chơi đùa tạo ra, thật làm Liễu phi chê cười rồi.”

“Cái gì, những thứ này là do người làm ra ư? Không thể thế được?” Liễu Phi kinh hãi kêu lên, trong lúc nhất thời quên cả giữ gìn vẻ đoan trang hàng ngày.

“Phát nhi, thật là người làm sao?” Hoàng thượng cũng từ từ quay sang nhìn Mạnh Phát Ảnh, vừa nhìn vừa hỏi với vẻ mặt khó tin.

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ gật đầu đáp lời, nàng bỗng nhiên cảm thấy không còn hảo cảm với Hoàng thượng như trước. Nhu phi nương nường vì hấn mà chịu bao đau khổ, vừa mới từ dưới mặt đất lên trên được vài ngày, hấn đã cùng Liễu phi sớm tối một đôi.

Trước kia lúc còn có Nhu phi giả, Hoàng thượng không phải vẫn cực kỳ lưu tâm đến Nhu phi sao? Sao bây giờ lại ...

“Không ngờ nha đầu này lại có bản lĩnh như vậy.” Hoàng thượng nhiệt tình khen ngợi nàng không chút che giấu, “Tốt tốt, bảo bồi người cho trầm, trầm rất thích.”

Hoàng thượng lại quay sang nhìn mấy bình hoa rồi cười nói, “Bình hoa này cũng do người làm à?”

“Đúng vậy ạ. Một cái là của Thái hậu, còn một cái là của Nhu phi ạ.” Mạnh Phát Ảnh ngược mắt lên tỏ vẻ mừng rỡ nói. Nàng nhìn sang cái chén còn lại rồi bổ sung thêm, “Còn cái cốc kia là của Tinh nhi ạ.”

Nàng cố ý nói vậy cho Liễu phi nghe, tất cả mọi người đều có phần, ngay cả Tinh nhi cũng có, nhưng không có phần của nàng ta.

Mà hoa văn trên hai bình hoa này đều do nàng đặc biệt thiết kế. Trên cái bình của Thái hậu có hình một con chim phượng hoàng, còn trên bình của Nhu phi là một đoá hàn mai, mấy ngày vừa rồi nàng phát hiện ra Nhu phi hết sức yêu thích hàn mai.

Về sau dù nàng có tái sản xuất ra các sản phẩm khác cũng tuyệt đối không tạo ra sản phẩm có hoa văn giống hai cái bình này.

Quả nhiên, sắc mặt Liễu phi lập tức cứng đờ, hai tròng mắt không nhìn được lại hướng về hai bình hoa kia, trong con ngươi ẩn chứa vài phần đố kỵ. Bàn tay ẩn dưới ống tay áo không khỏi nắm chặt lại.

Châu báu ngọc ngà nàng ta cũng đã thấy nhiều, ở chỗ nàng ta cũng không thiếu, nhưng mấy vật này thì nàng ta chưa từng thấy bao giờ.

Kỳ thực lúc này nàng ta rất muốn có một cái, nhưng Mạnh Phát Ảnh chưa nói gì đến nàng ta nên nàng ta cũng biết xấu hổ mà không dám mở miệng.

Lúc này Hoàng thượng không còn để ý gì đến Liễu phi nữa. Hấn thẳng tắp đi tới trước bàn cầm cái gối sứ lên rồi tỉ mỉ suy nghĩ, vừa nghĩ vừa không ngừng tán dương, “Hay, thực sự rất hay.”

Liễu phi cũng từ từ tiến lên phía trước, trên mặt càng lộ rõ vẻ hâm mộ.

Mạnh Phát Ảnh nhìn nét mặt của nàng ta thì cười thầm trong lòng, đột nhiên nhớ tới mấy sấp tơ lụa còn chưa được mở ra.

“Đúng rồi, Phát nhi còn đem mấy sấp tơ lụa đến đây để Thái hậu và Mẫu phi làm mấy bộ y phục.” Mạnh Phát Ảnh cho người mở bao ra rồi đem tơ lụa vào.

Mọi người khi nghe nàng nhắc đến tơ lụa thì không để ý cho lắm, nhưng khi thấy mấy sấp tơ lụa do đám cung nữ đang mang vào thì lập tức kinh hãi.

Chưa ai trong số bọn họ từng thấy tơ lụa nào mềm nhẵn mà màu sắc lại đẹp như vậy.

“Hoàng nữ nãi nãi, hai sấp này là của Người.” Mạnh Phát Ảnh lấy ra hai sấp có màu sắc hợp với Thái hậu.

Nói xong, nàng lại lựa một sấp màu tím nhạt mang tới trước mặt Nhu phi rồi nhẹ giọng nói, “Mẫu phi, đây là màu Người thích nhất.”

Nhu phi giống nàng, cả hai đều thích màu tím. Nàng lại chọn thêm một màu nữa rồi mang đến trước mặt Nhu phi.

“Được, Phát nhi thật ngoan.” Nhu phi sững sốt một chút, trong ánh mắt ẩn hiện vài phần cảm động, nha đầu này thật cẩn thận, mấy ngày vừa rồi ở Nhu Tâm cung còn chú ý thăm dò xem nàng thích cái gì.

Khi nhìn thấy mấy sấp tơ lụa, ánh mắt Liễu phi chợt sáng lên. Mấy thứ đồ sứ kia tuy rằng rất đẹp nhưng dù sao thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng đối với y phục mà nói, cùng là một người mặc, nếu vật liệu khác nhau, màu sắc khác nhau thì khi mặc lên hiệu quả cũng khác hẳn.

Ở Hậu cung này, chẳng có nữ nhân nào mà không phải liều mạng làm đẹp, tất cả cũng chỉ vì muốn được Hoàng thượng để mắt tới.

Mà sấp vải của Mạnh Phát Ảnh vừa đem tới, dù Liễu phi cũng chưa từng thấy qua nhưng không cần nghĩ cũng biết tơ lụa này mà làm y phục mặc lên người thì nhất định sẽ rất đẹp, rất đẹp.

Nàng ta tha thiết chờ mong Mạnh Phát Ảnh sẽ cho nàng ta một ít, dù sao nàng ta cũng là quý phi nha.

Khi thấy Mạnh Phát Ảnh đưa cho Thái hậu hai sấp, cho Nhu phi hai sấp, trong lòng Liễu phi càng thêm đồ kỵ, đặc biệt là hai sấp vải Nhu phi, màu sắc của chúng quả thực rất đẹp. Tuổi của nàng ta với Nhu phi cũng không chênh lệch lắm, hai màu này cũng rất thích hợp với nàng ta.

Nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh đưa vải cho Nhu phi, nàng ta liền hận không thể giơ tay đoạt lại.

Nhưng giờ đang ở Vĩnh Thọ cung, lại đứng trước mặt Thái hậu và Hoàng thượng, nàng ta không thể làm như vậy được, cho nên lúc này nàng ta chỉ có thể tha thiết nhìn hai sấp vải cuối cùng. Tuy màu sắc của hai sấp này hơi nhạt nhưng vì vậy mà trông rất tươi mát, cũng rất đẹp.

“Hai sấp cuối này để lại cho Tinh nhi.” Mạnh Phát Ảnh thấy dáng vẻ tha thiết của nàng ta thì cười thầm trong lòng, vừa cười vừa cố ý nói.

Thân mình Liễu phi đột nhiên run lên, trong nháy mắt sắc mặt nàng ta đã cứng đờ, trong con người lộ rõ vẻ thất vọng, mà trong lòng lại càng ngập tràn tức giận, một hơi thở nghẹn lại trong lồng ngực suýt chút nữa thì không thoát ra được.

Thế này là thế nào, nàng ta đường đường là một quý phi, Mạnh Phát Ảnh thân là văn bối mà trước mặt nàng ta lại phân này phân nọ, không hề để ý gì đến nàng ta. Các quý phi khác không có mặt ở đây thì không nói làm gì, nhưng nàng ta hiện tại đang có mặt ở đây, Mạnh Phát Ảnh này không phải đang cố ý chọc giận nàng ta hay sao?

Mà lúc này Hoàng thượng vẫn đang mãi chú ý đến chiếc gối sứ trong tay nên cũng không để ý gì đến chuyện phân chia tơ lụa, đương nhiên càng không chú ý tới sự phân chia không thỏa đáng của Mạnh Phát Ảnh.

Huống chi, nếu Hoàng thượng biết Mạnh Phát Ảnh phân chia không ổn, hẳn cũng không thể nói gì được.

“Phát nhi, tơ lụa này thật sự rất mềm nhẵn và đẹp, cái này mà làm y phục thì nhất định rất hấp dẫn.” Nhu phi hiểu được ý tứ của Mạnh Phát Ảnh, liền phối hợp với nàng nói vào.

Nhu phi vốn định không lên tiếng, đối với Hoàng thượng nàng đã hoàn toàn thất vọng rồi, nhưng với hai hài tử này, nàng tuyệt đối không cho phép bất luận là kẻ nào làm thương tổn đến chúng, cũng không cho phép bất luận là kẻ nào tính kế với chúng.

Lúc trước khi thấy Liễu phi và Hoàng thượng cùng nhau đi vào, trong lòng Nhu phi cũng không có quá nhiều cảm xúc, nhưng từ khi Liễu phi lên tiếng tỏ ý coi thường Phát nhi, trong lòng nàng đã có vài phần tức giận.

“Đúng vậy. Mẫu phi vốn đã xinh đẹp, Người lại mặc thêm y phục thế này thì dung mạo chẳng khác gì thiên tiên.” Mạnh Phát Ảnh nghe Nhu phi nói xong thì ánh mắt lóe lên, nàng lại nhẹ giọng cười nói.

Ánh mắt Hoàng thượng cuối cùng cũng chuyển từ gối sứ sang phía Nhu phi, lúc này, màu tím nhạt của tơ lụa đang đặt trước mặt Nhu phi càng làm nổi bật thêm vẻ đẹp mỏng lung sương khói của nàng.

Con người Hoàng thượng ẩn hiện vài phần hoảng hốt, lại pha thêm chút kinh ngạc, vẻ đẹp của Nhu phi vốn đã không người nào theo kịp, nếu mặc thêm y phục kia vào thì không biết đáng vẻ sẽ thế nào nữa.

“Phát nhi nói rất đúng, nếu Nhu phi mặc vào thì nhất định đẹp như tiên trên trời. Trẫm sẽ sai người đến may cho Thái hậu và Nhu phi mấy bộ y phục.” Mấy ngày trước Hoàng thượng bị Nhu phi không ngừng cự tuyệt nên tức giận trong lòng, bèn cố ý tới chỗ Liễu phi. Từ trước tới nay chỗ của Liễu phi vẫn luôn là nơi yên tĩnh nhất. Hai ngày nay tâm tình hẳn không thoải mái nên vẫn luôn ở chỗ Liễu phi, đương nhiên hẳn cũng cố ý làm vậy để trêu tức Nhu phi.

Hắn không đến Nhu Tâm cung cũng đã được ba ngày, giờ nếu đến đó chắc hẳn Nhu phi sẽ không cự tuyệt hắn nữa.

Nhu phi nghe Hoàng thượng nói xong thì khóe môi đang cười cũng cứng lại một chút, nàng hơi cúi mặt xuống, không ai phát hiện ra bàn tay nàng đang đặt trên bàn đang nắm chặt lại.

Mạnh Phát Ảnh nhìn bàn tay Nhu phi đang nắm chặt lại thì đột nhiên cảm thấy đau lòng. Hoàng thượng có thể một tay ôm Liễu phi, một bên vẫn ôn nhu nói chuyện với Nhu phi, hẳn tưởng rằng tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều nhất định không oán không hối nghe lệnh hắn ư?

Nam nhân này chỉ biết chinh phục, chỉ biết chiếm lấy mà không hề hiểu rõ tình yêu là gì.

“Được, vậy theo ý của Hoàng thượng đi.” Thái hậu đương nhiên đang cực kỳ chờ mong việc này nên khi nghe Hoàng thượng nói xong thì lập tức đáp lời.

Thái hậu đã nói vậy, Nhu phi cũng không nói gì thêm nữa, hơn nữa màu sắc này đúng là màu nàng thích, cũng là tâm ý của Phát nhi.

Con người Liễu phi càng ngập tràn đổ kỵ, đặc biệt khi nghe Hoàng thượng nói vậy, nàng ta càng thêm ghi hận trong lòng.

Cho tới lúc này, mọi người đều hoàn toàn quên mất nàng ta, hoàn toàn coi nàng ta như không khí.

Trong cung vốn có sẵn thợ cắt may, vì vậy, Hoàng thượng vừa truyền lệnh xong, người đó lập tức đã tới, vội vàng đo đo đạc đạc cho Thái hậu và Nhu phi. Khi thấy đồng tư lựa trước mặt, người đó liền tỏ thái độ kinh ngạc nói, “Tiểu nhân cả đời cắt may cũng chưa từng thấy loại tơ lụa nào thế này, tơ lụa này mà làm y phục thì khi mặc lên người không biết sẽ đẹp đến cỡ nào.”

Người thợ cắt may vừa nói xong, trong lòng Liễu phi càng thêm ngứa ngáy, trong con người lại lộ rõ sự hâm mộ. Ngay cả thợ cắt may cũng nói thế, hiển nhiên loại vải này cực kỳ khó tìm, nếu không nhân cơ hội này làm một bộ, chỉ sợ về sau không còn cơ hội nữa.

“Hoàng thượng, tơ lụa này thật sự rất đẹp, thần thiếp cũng rất muốn có một bộ.” Liễu phi không nhịn được nữa bèn lên tiếng, có điều nàng ta không nói với Mạnh Phát Ảnh mà nũng nịu nói với Hoàng thượng.

Hoàng thượng giật mình. Hắn quay sang nhìn Mạnh Phát Ảnh rồi khẽ nói, “Phát nhi, người còn mảnh nào không? Liễu phi nương nương cũng vừa hay đang ở đây, ta muốn làm cho nàng một bộ.”

Sắc mặt Mạnh Phát Ảnh đột nhiên trầm xuống, nam nhân này thực đáng giận, trước mặt Nhu phi hắn còn dám nói thế.

Vốn định nói một lời từ chối cho xong chuyện, nhưng khi thấy bộ dáng ao ước của Liễu phi, ánh mắt Mạnh Phát Ảnh bỗng lóe lên, đột nhiên nàng muốn đùa nàng ta một chút.

Mấy ngày nay nàng cũng phát hiện ra, bề ngoài Liễu phi trông có vẻ cực kỳ thành thật nhưng bên trong lại vô cùng âm hiểm, nàng ta đã muốn mất mặt thì cũng đừng trách nàng.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh chăm chú nhìn Liễu phi, nàng nhếch khóe môi cười khê, đôi môi đỏ mọng chậm rãi thốt ra từng chữ.

Ơ 2t 6{ z chuyên coi việc tế thần là nghề nghiệp để lừa gạt tiền của. Ý câu thành ngữ này là chỉ thầy phù thủy nhỏ gặp thầy phù thủy lớn, tài năng của hai bên khác nhau một trời một vực.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tam quốc chí- Ngô thư-truyện Trương Hồng”.

Thời Tam Quốc có một đôi bạn rất thân nhau, một người làm quan ở nước Ngụy tên là Trần Lâm, còn một người làm mưu sĩ cho Tôn Quyền ở Đông Ngô tên là Trương Hồng. Hai người đều có tài năng và rất kính trọng nhau. Họ tuy không sống cùng một nơi, nhưng vẫn thường xuyên viết thư qua lại thăm hỏi nhau và đàm luận về văn học. Một hôm, Trương Hồng nhân nhìn thấy một chiếc gối bằng gỗ lim rất đẹp, liền tức hứng viết luôn một bài phú rồi gửi cho Trần Lâm. Trần Lâm vô cùng tán thưởng bài phú này, rồi nhân một buổi tiệc đã đưa ra ọi người xem, và nói một cách tự hào rằng: “Bài phú này thực là tuyệt tác, các ông có biết không, đây là do Trương Hồng người bạn thân của tôi viết đó”. Ít lâu sau, khi Trương Hồng được đọc qua hai giai tác của Trần Lâm là “Vô khổ phú” và “Ứng cơ luận” đã phải vỗ tay khen tuyệt. Trương Hồng viết thư cho Trần Lâm tỏ lòng khen ngợi phong cách sáng tác mới mẻ và độc đáo của Trần Lâm, đồng thời còn khiêm tốn xin học hỏi Trần Lâm. Trần Lâm nhận được thư bạn cũng khiêm tốn hồi thư rằng: ” Tôi ở

phương bác đã không thông thạo tin tức, lại rất ít giao du với các văn nhân, học sĩ, tầm mắt còn rất hạn hẹp, ở chỗ tôi rất ít người viết văn chương, nên tôi trở nên có tiếng tăm cũng tương đối dễ dàng, nhưng đây không có nghĩa là tôi có tài năng xuất chúng, so với ông tôi còn kém xa, đây thật chẳng khác nào tiểu vụ gặp đại vụ, không thể bày trò pháp thuật được nữa ”.

(Trích trên mạng)

Đánh tiết gà (‘đả kê huyết’ hay còn gọi là ‘liệu pháp máu gà’): Đại khái là bắt đầu năm 1959, Trung Quốc có không ít người cao tuổi sức khỏe rất kém, nhà ai mà có người như vậy đều có nuôi một con gà trống mập mạp, nhưng không nuôi để ăn mà để lấy máu bổ thân. Người già ốm yếu mỗi ngày sẽ ôm con gà trống đó tới bệnh viện để người ta rút máu gà tiêm vào cơ thể mình để bổ sung dinh dưỡng. Đương nhiên mấy nhà này phải chú ý bồi bổ cho gà mới có nguồn máu dồi dào, nhưng do mỗi tuần có hai lần rút máu cho nên gà trống đương nhiên không tốt rồi, nghe nói gà bị còi xương, nấu ăn không có hương vị gì hết.

Theo như “Phương pháp chăm sóc sức khỏe” có ghi thì tiêm 100cc máu gà sẽ giúp thân thể có thể tăng hệ miễn dịch, tiêm vào dưới da chứ không tiêm vào tĩnh mạch. Người tiêm máu gà cả người khô nóng, sắc mặt hồng nhuận (như gà trống chọi ý). Máu gà có tác dụng trong rất nhiều bệnh như bệnh ngoài da, vẩy nến, viêm nhiễm âm đạo, bệnh phụ khoa, bệnh trĩ, phù chân, sưng thũng, ho khan cảm mạo...chỉ cần là bệnh mà người nghĩ ra được nó đều có thể trị hết, so với thần dược còn hiệu quả hơn. Mặc kệ đúng hay sai nhưng người dân Trung Hoa lại rất tin tưởng và sùng bái nó.

Chính là, hiện nay người ta phát hiện máu gà có một loại hoocmon thúc đẩy khung xương sản sinh chất kích thích, nhưng đối với cơ thể người máu gà vẫn là một loại dị chất khiến hệ miễn dịch sản sinh hiện tượng đào thải, cơ thể phát nhiệt, rối loạn miễn dịch, cứng cơ, thậm chí dẫn tới hoại tử. Càng ngày càng có nhiều người chết do tiêm máu gà, cho nên đả kê huyết nổi lên phong ba một thời cứ thế bị dập tắt (1965). Năm 1980, Khương Côn – một nhà viết kịch còn sáng tác [Khuẩn hồng trà cùng đả kê huyết] để chế nhạo phong trào ăn theo này.

79. Chương 80: Sửa Trị Liễu Phi. Điền Cuồng Và Thương Tâm

“Liễu Phi nương nương cũng thích tơ lụa này sao?” Mạnh Phát Ảnh vừa mỉm cười nhìn Liễu Phi, vừa nhỏ nhẹ hỏi, giọng nàng mang theo chút vui đùa. Vẻ mặt của nàng lúc này làm cho người ta cảm giác đặc biệt thân thiết, khiến Liễu Phi buông lỏng đề phòng.

Liễu Phi thầm nghĩ Mạnh Phát Ảnh dẫu sao cũng là con cháu, hơn nữa Hoàng Thượng cũng đã lên tiếng, nên Mạnh Phát Ảnh chắc chắn không thể cự tuyệt được nữa. Liễu Phi yên tâm, cười khê và nói: “Đúng vậy! Phát nhi à, tơ lụa này thật sự quá đẹp, Bản cung rất thích!”

Chính Hoàng Thượng đã buông kim khẩu, nàng ta tin rằng Mạnh Phát Ảnh sẽ không dám cãi lời.

“Đúng thế, thật sự rất đẹp!” Mạnh Phát Ảnh cười càng thêm xán lạn, dường như nàng vui vẻ hơn vì được Liễu Phi khen ngợi. Hai mắt nàng từ từ nhìn kỹ tơ lụa màu tím nhạt trước mặt Nhu Phi, tay nàng nhẹ nhàng sờ lên, nhẹ nhàng vuốt qua...

Vài khắc sau nàng lại từng chữ từng chữ chậm rãi nói: “Đặc biệt là sắp tơ lụa này, màu sắc thật đẹp, nếu dùng nó may y phục mặc lên người, nhất định là sẽ phiêu dật như tiên.”

Lời nói nàng chậm chậm dừng lại, mắt nàng cố ý nhìn về phía Liễu Phi. Nàng nhẹ chau mày, khê hỏi: “Liễu Phi nương nương, người cảm thấy thế nào?”

Liễu Phi nãy giờ không ngừng quan sát Mạnh Phát Ảnh. Nàng ta thấy nàng luôn cười khê, lời nói nhỏ nhẹ, thái độ cung kính, khiến nàng ta không tìm thấy lý do gì để nghi ngờ hay phòng bị. Khi Liễu Phi nghe Mạnh Phát Ảnh nói đến y phục màu tím nhạt kia, nàng ta âm thầm cảm thấy vui sướng. Kỳ thực, nàng ta rất hài lòng với màu sắc này; thật sự là quá đẹp, quá phiêu dật. Liễu Phi nghe trong lời nói của Mạnh Phát Ảnh dường như nàng ấy cũng có ý muốn tặng mình tơ lụa này.

Nhu Phi cúi xuống, che đi nụ cười khê đang lộ ra ở khóe môi nàng. Mặc dù nàng không nhìn lên, không thấy nét mặt của Phát nhi, nhưng nàng cũng có thể đoán được Phát nhi muốn làm gì.

“Ừ, Phát nhi nói rất đúng, màu sắc kia quả thật đẹp.” Liễu Phi thật lòng nói ra ý của mình, đồng thời đôi mắt nàng ta cũng đang nhìn chằm chằm tơ lụa ở phía trước mặt Nhu Phi, rõ ràng là đang chờ mong.

“Liễu Phi nương nương thích màu sắc này thật sao?” Mạnh Phát Ảnh nghe được lời khen của Liễu Phi thì nàng càng cười tươi hơn, và ánh mắt nàng nhìn Liễu Phi như đang thăm dò ý kiến.

“Ừ, Bản cung rất thích màu sắc kia.” Liễu Phi thấy Mạnh Phát Ảnh gặng hỏi như thế, trong lòng nàng càng chắc chắn là Mạnh Phát Ảnh có ý tặng nàng tơ lụa kia. Nàng ta vì vậy càng thêm vui mừng, nét mặt tươi cười cũng rõ ràng hơn.

“Vậy, hãy để cho Sư phụ cắt may đo cho Liễu Phi nương nương một chút.” Mạnh Phát Ảnh nhìn tơ lụa kia một cái, rồi mới từ từ nói tiếp.

“Được, tốt lắm! Bản cung cảm ơn Phát nhi.” Liễu Phi nghe vậy, vui mừng quá đổi.

Nếu hỏi nữ nhân thích nhất là cái gì, phỏng chừng 80% sẽ đáp là quần áo xinh đẹp, đương nhiên ngoại trừ nam nhân. Đối với nữ nhân trong hoàng cung này cũng vậy. Huống chi, trước kia các nàng cũng chưa từng thấy qua tơ lụa, tự nhiên là nôn nóng, mong nhanh chóng có được trong tay.

Vậy nên, Liễu Phi vừa nghe thấy những lời này của Mạnh Phát Ảnh, trong lúc nhất thời nàng ta bèn quên mất sự rụt rè trầm ổn ngày thường, không khỏi vui mừng ra tiếng. Sau đó nàng ta tự động đứng lên, muốn đi đến trước mặt Sư phụ cắt may.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy Liễu Phi đứng lên và đang bước về phía trước, trong lòng nàng không khỏi âm thầm buồn cười. Liễu Phi này bình thường che dấu khá tinh tế, giờ phút này lại có chút quên mình. Xem ra, y phục này thật sự có sức dụ dỗ quá lớn. Lòng nàng ta vẫn ưa cái đẹp nha...

Liễu Phi từ từ đi đến gần Sư phụ cắt may, và khi nàng ta cách Sư phụ này chỉ còn vài bước chân, lúc này Mạnh Phát Ảnh mới từng chữ từng chữ chậm rãi nói: “Liễu Phi nương nương xin dừng gấp, Phát nhi vốn muốn Sư phụ đo sấp tơ lụa này trước đã, rồi may y phục cho Mẫu phi, xem còn có đủ hay không đã!”

Lời nói còn chưa dứt nhưng bước chân Liễu Phi đã khựng lại, chân nàng ta dừng giữa không trung, sau một chút mới từ từ hạ xuống. Thân mình nàng ta phút chốc cứng đờ, không nhịn được run lên một cái. Nét mặt tươi cười trong nháy mắt đã đóng băng, con người vốn đang vui sướng, giờ đây tràn đầy lửa giận. Bàn tay giấu dưới ống tay áo của nàng ta đang hung hăng xiết chặt, nếu như Mạnh Phát Ảnh trong thời khắc này đang đứng ở trước mặt nàng ta, e rằng nàng ta sẽ hung hăng tóm lấy.

Nha đầu Mạnh Phát Ảnh kia cố ý không nói rõ ràng là có ý muốn cho nàng hiểu lầm sao? Liễu Phi âm thầm suy xét. Tại sao nàng ấy sớm không giải thích, chậm không giải thích, phải đợi đến khi nàng đi đến trước mặt Sư phụ cắt may thì mới mở miệng nói? Nàng ấy khiến nàng đứng ở chỗ này, tiền cũng không được, lui cũng không xong.

“Sư phụ cắt may, phiền người lại đây đo sấp tơ lụa này!” Mạnh Phát Ảnh nhìn bộ dáng Liễu Phi bây giờ, trong lòng vui ngất trời, nhưng nàng vẫn như cũ giả bộ thành thật, kêu người cắt may lại.

Mạnh Phát Ảnh liếc nhìn Liễu Phi, tỏ vẻ khó xử, rồi nàng hướng về phía Sư phụ cắt may nói tiếp: “Nên đo trước cho rõ ràng, Liễu phi dù sao cũng là nương nương, không thể qua loa được! Liễu Phi nương nương cũng rất thích sấp tơ lụa này, người hãy đo xem có đủ vải để nương nương cùng may một bộ y phục giống như vậy hay không!” –

Trong giờ khắc này Mạnh Phát Ảnh cố ý nói như Liễu Phi là người hết sức quan trọng. Nàng cố ý nâng địa vị của Liễu phi lên, đem nàng ta sánh gần như Mẫu phi của mình. Biểu tình của nàng trong lúc này hết sức nghiêm cẩn, hết sức nghiêm túc. Nhưng thái độ của nàng lại càng khiến nét mặt Liễu Phi sa sầm.

Hoàng Thượng vốn cũng không chuyên tâm chú ý tới câu chuyện này giờ. Từ lúc Mạnh Phát Ảnh nói lời kia, hắn còn bận suy nghĩ đến việc gì đó. Ngay cả lúc Mạnh Phát Ảnh vừa nói những lời này, hắn cũng không nghe rõ. Nhưng khi hắn nhìn thấy Liễu Phi đột nhiên đi tới trước mặt Sư phụ cắt may, hắn nhẹ chau mày, và khi nghe tiếp lời Mạnh Phát Ảnh nói, hắn liếc nhìn Liễu Phi một cái, nét mặt có chút bất mãn.

Bất quá chỉ là một bộ y phục, thế nhưng lại khiến nàng ta quên đi thân phận của mình sao?

“Vâng ạ!” Sư phụ cắt may vừa liên tục đáp lời, vừa đi về phía Mạnh Phát Ảnh. Thái độ của nàng khách khí khiến ông trong lòng thật cảm động. Khi đến trước mặt nàng, ông cung kính hỏi: “Vương phi muốn đo như thế nào ạ?”

“Người đã giúp Mẫu phi ta đo kích cỡ rồi đúng không? Vậy hãy dùng tơ lụa màu tím nhạt này để Mẫu phi ta may một cái váy dài, một ngoại bào, và một kiện áo trung.. Người hãy đo một chút, xem còn có thể dư ra bao nhiêu? Vừa rồi Phụ vương cũng có hỏi xem còn có dư nhiều không? Xem có còn đủ để Liễu Phi nương nương may một bộ hay không? Liễu Phi nương nương cũng rất thích màu sắc này mà.”

Mạnh Phát Ảnh vẫn như cũ, vẻ mặt thành thật nói, nhưng ý tứ trong giọng nói kia lại làm cho sắc mặt Liễu Phi càng thêm khó coi. Vừa rồi Hoàng Thượng đã hỏi Mạnh Phát Ảnh “có còn không?” Nàng giờ phút này chỉ lặp lại lời nói kia của Hoàng Thượng, mà ý tứ lại phóng đại vô hạn. Có nhiều hay không... còn dư lại... vì Liễu Phi may một bộ... Giờ khắc này nàng đem Hoàng Thượng làm bia chắn khiến Liễu Phi không có cơ hội phản bác hay bất mãn.

Hiện tại, dù Liễu Phi muốn nói không cần, cũng ... khà... khà... Mà nàng tính toán tốt lắm, với số lượng tơ lụa như thế này, nếu may ba phần kiện áo váy như nàng vừa mới nói thì căn bản là không dư nổi cái gì. Kỳ thực Liễu Phi chắc hẳn đã biết. Dù sao, nữ nhân thời cổ đại cũng rất lợi hại, họ đều tự mình may y phục, bao nhiêu vải dệt may được bao nhiêu y phục họ đều biết rõ ràng.

Thế nên, dù Liễu Phi bây giờ biết rõ tơ lụa kia vốn không còn dư, nhưng bởi vì Mạnh Phát Ảnh nương theo lời nói của Hoàng Thượng nên nàng ta cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ mà không nói ra được.

Sư phụ cắt may hơi sững sốt, có chút mơ hồ nhìn Mạnh Phát Ảnh. Ông ta nhìn thấy gương mặt nghiêm cẩn của nàng, vội vàng thấp giọng đáp lời: “Vâng, vâng...”

Lời nói vừa dứt, ông cũng nhanh chóng đo xong. Kỳ thực, ông không đo cũng biết, nhưng nếu Vương phi đã yêu cầu, ông phải làm dáng một chút, dựa theo kích cỡ ba bộ y phục đo xuống, tơ lụa màu tím kia chỉ còn lại không tới nửa thước.

“Vương phi, nếu chiếu theo lời người để cắt đo thì chỉ còn lại bao nhiêu đây.” Sư phụ cắt may nhìn Mạnh Phát Ảnh đưa đồng vải thừa lên cho nàng xem, rốt cuộc chỉ còn dư lại một miếng nhỏ.

“Ồ, chỉ còn lại như vậy sao?” Mạnh Phát Ảnh hơi trở mắt, cố ý giả bộ kinh ngạc kêu lên. “Làm sao có thể chỉ còn lại một chút như vậy? Ba kiện váy áo kia vốn là Mẫu phi thích nhất, vả lại cũng đã dự định may từ lúc đầu rồi, nhất định không thể sửa đổi được! Haizz chỉ còn lại có bao nhiêu đây thì sợ còn chưa đủ để may hai ống tay áo nữa là...” –

Mạnh Phát Ảnh ra vẻ áy náy, cố ý nói ba kiện váy áo kia là Nhu Phi dự định may từ lúc đầu, là Nhu Phi thích nhất, đương nhiên lời này không chỉ nói cho Liễu Phi nghe, mà còn là nói cho Hoàng Thượng nghe.

Mạnh Phát Ảnh cầm lấy miếng tơ lụa mà sư phụ vừa rồi đo cắt còn dư lại. Nàng để nó lên trên cánh tay mình rồi khua tay múa chân, vừa ướm lên tay, vừa không chút để ý lăm bầm lườm bàu: “Hay là chuyển sang may bao tay đi, nhưng cũng không thể để Liễu Phi nương nương chỉ may bao tay? Nhưng mà thật ra Liễu Phi nương nương đâu có muốn may bao tay?”

Mày nàng nhướn lại, khóe môi khẽ mím, biểu tình khó xử. Bộ dáng và lời nói kia của nàng khiến mọi người bên trong gian phòng thập phần chú ý. Thân mình Liễu Phi giờ đây cứng đờ run rẩy, có vẻ như sắp hộc máu ngã xuống đất. Mặt Thái hậu hơi nhấp nháy nhưng hoàn toàn không có nói gì. Bà đưa mắt nhìn Liễu Phi đang đứng ở đằng kia, âm thầm lắc đầu. Nàng ta chọc tới Ánh nha đầu thì chỉ có thể tự cầu phúc ỉn mà thôi.

Ngay cả Hiền Viên Diệp khóe môi cũng không nhin được mà hơi nhếch lên một cái. Ánh mắt Nhu Phi vẫn đang nhìn xuống nên giờ phút này có thể che giấu được nụ cười khê nơi khóe môi, mà càng lúc nụ cười ấy càng thêm rõ ràng. Công phu miệng lưỡi của nha đầu Phát nhi thật sự cao thâm!

Trước kia, vì Diệp nhi và Hoàng Thượng nên Nhu Phi chịu đựng. Thế nhưng lại làm người khác tưởng nàng hiền lành mà khi dễ. Nàng về sau sẽ không nhường nhịn nữa. Nàng cũng biết Diệp nhi từ bây giờ cũng

sẽ không để cho nàng lại phải nhường nhịn chỉ vì lợi ích toàn cục, mà có lẽ Hoàng Thượng cũng không coi trọng nàng làm như vậy.

Lúc này, nàng cảm nhận được là Phất nhi đang dùng cách này để giúp nàng trút giận. Vậy nên, đối với cách làm của Phất nhi, nàng chẳng những đồng tình mà còn muốn bồi thêm một chút châm chọc: “Đúng vậy, Phất nhi nói rất đúng! Đây đều là những thứ mà Bản cung thích nhất. Liễu Phi muội muội, thật sự xin lỗi muội!”

Nhu Phi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Liễu Phi, khoe môi nàng khê cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt, từ từ nói thêm. Trước kia nàng không muốn so đo cùng mấy nữ nhân trong Cung cấm, chẳng phải vì sợ các nàng, càng không phải là đấu không lại các nàng.

Liễu Phi vốn đã tức sấp học máu, lại còn bị Nhu Phi bồi cho thêm một câu như vậy, càng tức đến toàn thân phát run. Thân mình nàng ta lão đảo, thiếu chút nữa là đã ngã lăn trên mặt đất. Môi nàng ta run run vài cái, có vẻ như muốn nói điều gì đó, nhưng nửa ngày cũng không phát ra âm thanh nào.

Hoàng Thượng đảo mắt nhìn về phía Nhu Phi, hần thấy khoe môi nàng khê cười, ẩn nét bồn chột thì thoáng ngây người. Hần biết nàng vẫn luôn rất đẹp, rất đẹp. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền bị vẻ đẹp của nàng làm cho ngây người. Khi đó hần đã liều lĩnh dẫn nàng trở về Hoàng cung.

Nhiều năm qua như vậy, hần vẫn luôn hết sức sủng ái nàng. Nhưng trước kia, khi nàng cười thì nụ cười của nàng luôn có vẻ như đang cố ý lấy lòng. Tuy rằng như vậy cũng rất đẹp, nhưng lại khiến người ta có cảm giác thiếu vắng cái gì đó. Nhiều năm trôi qua vậy mà vẫn luôn nhìn thấy nàng cười như vậy, trong lòng hần dường như cũng có một chút...

Giờ khắc này đây, nụ cười của nàng lại ẩn chứa một chút nghịch ngợm, một chút giảo hoạt, khiến nàng càng thêm phần tuyệt mỹ, sinh động và cả thêm phần chân thật.

Đã nhìn nàng hai mươi mấy năm, nhưng giờ phút này Hoàng Thượng lại chân chính bị kinh diễm bởi nụ cười của Nhu Phi. Đột nhiên, hần cảm giác như có cái gì đó đâm thẳng tới đáy lòng mình; ẩn ẩn dâng lên, hơi đau đau nhưng lại ấm áp, một loại cảm giác thật kỳ quái. Hần giờ đây nhìn Nhu Phi chăm chú, trong lúc nhất thời cứ thế mà nhìn đến ngây cả người.

Nhu Phi chống lại ánh mắt của Hoàng Thượng, hai mắt nàng trừng nhẹ, khoe môi đang cười cũng lập tức biến mất. Sau đó nàng từ từ khê khép lại con ngươi. Hiện tại, nàng đối với hần đã không còn bất cứ hy vọng gì.

Mạnh Phát Ảnh nghe thấy lời nói của Nhu Phi, hơi run sợ một chút, nhưng trong lòng lại càng thêm vui vẻ. Sự đáp trả lại của Nhu Phi thật sự là quá mạnh mẽ, nhưng nàng công nhận những lời này cũng rất tuyệt vời, thật sự như muốn Liễu Phi tức muốn chết.

“Phụ vương, Liễu Phi nương nương thích màu này, nhưng không có đủ, làm sao bây giờ?”

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy biểu tình trên mặt Hoàng Thượng, có chút sợ lo lắng nhưng vẫn cố ý hỏi như vậy. Nàng vừa nhìn thấy ánh mắt của Hoàng Thượng thay đổi không ngừng, có phải Hoàng Thượng đang có tâm sự gì trong lúc này?

Hoàng Thượng sững sốt một chút. Hoàng thượng nhìn thấy Nhu Phi rõ ràng có thái độ tránh đi, trong lòng vì vậy có chút lên men, nhưng kỳ quái, cũng không có quá nhiều tức giận. Sau khi nghe được câu hỏi của Mạnh Phát Ảnh hần mới trầm giọng nói: “Không còn thì đành chịu vậy. Liễu Phi đương nhiên hiểu lý lẽ này, sẽ không so đo.”

Giờ khắc này toàn bộ tâm tư Hoàng Thượng đều đặt ở trên người Nhu Phi, hần đâu còn có tâm tư để đi quản Liễu Phi nữa.

“Liễu Phi nương nương, thật ngại quá! Phất nhi rất muốn may cho nương nương một kiện y phục, nhưng lại không có đủ tơ lụa.” Mạnh Phát Ảnh sau khi nghe được Hoàng Thượng nói, lại nhìn Liễu Phi, áy náy lên tiếng.

Hiện tại dù Liễu Phi có tức giận, có phần nộ cũng không dám nói gì, bởi vì câu nói kia của Hoàng Thượng đã phá hỏng tất cả. Hoàng Thượng vừa nói, nàng hiểu lý lẽ, sẽ không so đo. Cho nên dù phát hiện mình bị

Mạnh Phát Ảnh giấu cợt, nàng ta cũng không thể nói hay làm to chuyện lên được. Nàng ta chỉ có thể gắng gượng nuốt xuống cục tức, cố dần xuống cơn giận mà thôi.

Liều Phi cố áp chế lửa giận trong lòng, gượng cười khẽ. Nàng ta đảo mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, thấp giọng nói: “Phát nhi không cần quá để ý, một bộ y phục mà thôi, cũng không phải đại sự gì.”

“Dạ... vâng...” – Mạnh Phát Ảnh liên tục gật đầu, dáng vẻ nghiêm trang đáp lời. “Liều Phi nương nương quả thật là hiểu lý lẽ, thật biết thông cảm...”

Lời nói của nàng cực kì nghiêm túc lại phối hợp với vẻ mặt nghiêm trang, nhưng không hiểu sao vẫn mang lại cảm giác buồn cười.

Liều Phi vốn định ở trước mặt Hoàng Thượng giả bộ trang nhã đúng mực, nhưng khi nhìn thấy biểu tình của Mạnh Phát Ảnh, thì càng hỏa khí công tâm, lồng ngực tức anh ách, thiếu chút nữa khiến nàng nghẹn chết.

Đã vậy, nàng ta còn nhìn thấy cặp mắt của Hoàng Thượng giờ phút này vẫn luôn dán trên người Nhu Phi. Mặc dù Nhu Phi vẫn luôn nhìn xuống, không hề liếc mắt nhìn Hoàng Thượng lấy một cái, nhưng tầm mắt của Hoàng thượng thì không mấy may dời đi nơi khác.

Hôm nay nàng ta vốn muốn cùng Hoàng Thượng đi đến đây, định chọc tức Nhu Phi, nhưng lại không ngờ, chẳng những không làm cho Nhu Phi tức giận, mà ngược lại khiến cho chính mình bức tức đến muốn chết.

Giữa lúc này, không biết Nhu Phi là cố ý hay vô tình, nàng đang đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt qua tơ lụa màu tím ở trước mặt, động tác của nàng cực kì nhẹ nhàng chậm chạp, lại có vẻ như hết sức hưởng thụ.

Liều Phi nhìn thấy động tác của Nhu phi, đôi mắt nàng ta càng ngập tràn lửa giận, không có cách nào khống chế. Tay Liều Phi đang giấu dưới ống tay áo, đang hung hăng xiết chặt, xiết chặt đến nỗi ngay cả móng tay cũng khắc sâu vào da thịt, nhưng nàng ta lại không có một chút cảm giác đau đớn.

Trong khi ấy, Hoàng Thượng nhìn thấy động tác của Nhu Phi, hai mắt hần lại lóe sáng. Hôm nay, con người nàng khác hẳn so với ngày thường trước kia. Khi xưa, nàng hình như lúc nào cũng ngụy trang bản thân, giả bộ khoái hoạt, đơn thuần. Nàng chưa bao giờ biểu lộ ra bản chất thật của mình.. Trước mặt hần nàng vẫn luôn dè dặt cẩn trọng, ngụy trang bản thân và che dấu tính nết thực sự.

Nhưng nàng hôm nay thật đáng yêu, hoạt bát và còn có vài phần giảo hoạt. Nàng có nhiều thứ khác biệt như vậy làm cho hần cảm thấy vô cùng mới mẻ và kích động. Dường như qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc hần mới nhìn thấy được con người thật sự của nàng.

Hoàng Thượng nhìn Nhu Phi, nhìn tay nàng không ngừng vuốt tơ lụa ở trước mặt. Ánh mắt hần ngưng đọng lại, ẩn hiện tia khác thường.

“Được rồi, người hãy nhanh quay về, sớm hoàn tất y phục này, chậm nhất ngày mai đưa lại đây.” Hoàng thượng liên tục truyền lệnh cho Sư phụ cắt may, dường như có chút gấp rút, như muốn sớm có thể nhìn thấy được bộ dáng của nàng khi nàng mặc vào y phục kia.

“Vâng, tiểu nhân sẽ đi may ngay.” Sư phụ cắt may nhanh miệng đáp lời, đối với chuyện như vậy ông cũng đã thành thói quen, suốt đêm may kiện y phục cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ. Ông tự nhiên cũng hiểu được, trong giờ phút này lời nói của Hoàng Thượng chỉ đề cập đến một bộ y phục, nhất định là vì Nhu Phi. Hơn nữa, theo khí chất của Nhu Phi thì cái váy dài kia nhất định sẽ phiêu dật, sẽ vô cùng thích hợp với nàng. Ở trong hoàng cung đã lâu, dĩ nhiên là ông biết phải làm như thế nào để các chủ tử được vui.

Liều Phi nhìn thấy hiện tại toàn bộ tâm tư của Hoàng Thượng đều để ở trên người Nhu Phi. Hoàng thượng có vẻ như đã sớm quên mất nàng ta. Sắc mặt nàng ta càng thêm khó coi, và trong lòng càng thập phần đổ kỵ. Thù này nàng ta nhất định phải báo, nàng ta sẽ không bao giờ bỏ qua cho Nhu Phi và Mạnh Phát Ảnh.

Nhân lúc mọi người đều không chú ý đến nàng ta, nàng ta bèn trở lại và ngồi xuống vị trí của mình, ngồi ở bên cạnh Hoàng Thượng.

Mặc dù động tác ngồi xuống của Liều phi rất nhẹ, nhưng vẫn phát ra tiếng động nhỏ. Hơn nữa, nàng ta dù gì cũng là một người vẫn còn đang sống sờ sờ, thể mà khi nàng ngồi xuống gần kề bên Hoàng Thượng,

Hoàng thượng lại không hề nhìn nàng ta dù chỉ một chút. Mắt Hoàng Thượng vẫn chỉ luôn luôn nhìn Nhu Phi.

Đôi mắt Hoàng Thượng lúc này sâu thẳm, ẩn chứa thêm vài phần hưng phấn. Liễu Phi càng nhìn càng cực kì khó chịu, nhưng ở trước mặt Hoàng Thượng, nàng ta cũng không dám nói điều gì.

“Trời cũng không còn sớm lắm... Hiếm khi cả nhà cùng nhau đông đủ, vậy mọi người hãy ở lại Vĩnh Thọ Cung dùng bữa tối đi! Cả Ảnh nha đầu nữa, ở lại đây ăn với Ai gia, không con lại cứ nói Ai gia hẹp hòi.” – Mắt Thái Hậu thoáng liếc nhanh qua Hoàng Thượng cùng Nhu Phi, đột nhiên mở miệng nói.

Thái Hậu cũng thật lòng yêu thương Nhu Phi, và bà cũng biết mấy ngày nay Nhu phi cùng Hoàng Thượng đang mâu thuẫn. Vừa rồi nhìn thấy sắc mặt của Hoàng Thượng, bà cũng đoán được tình ý của hắn nên bà muốn nhân cơ hội này giúp hắn hòa giải với nàng.

Nhưng lời Thái Hậu vừa nói ra lại làm cho Liễu Phi càng thêm đứng ngồi không yên. Thái Hậu vừa nói, “cả nhà cùng nhau đông đủ...” đương nhiên là không bao gồm nàng ta. Như vậy không phải là bà đang có ý đuổi khéo nàng hay sao?

Mạnh Phát Ảnh nghe được lời Thái Hậu nói, đôi mắt nàng hơi trợn lên một chút, khóe môi nhin không được lộ ra một nụ cười khế. Nàng thiếu chút nữa đã cười thành tiếng, nàng thầm nghĩ trong lòng, Thái Hậu hóa ra cũng rất phức tạp.

“Được, nếu là ý chỉ của Thái Hậu, trăm đường nhiên là nghe theo. Hiếm khi gặp lúc Phát nhi có tâm tình nói chuyện phiếm, và cũng khó có dịp để mọi người cùng nhau vui vẻ, cởi mở. Như Thái Hậu đã nói, khó có được như ngày hôm nay, người một nhà đều ở đây...” Hoàng Thượng đột nhiên đứng lên, vui cười lên tiếng thuận theo ý tứ Thái Hậu.

Hoàng Thượng vốn không có ý đuổi Liễu Phi, nhưng quả thật này giờ hắn đã quên mất nàng ta. Thế nên, sau khi đứng lên và nói dứt lời xong, hắn mới nhìn thấy Liễu Phi đang ngồi ở bên cạnh mình. Hắn nhíu mày lại, thấp giọng hỏi: “Ồ? Liễu Phi còn ở đây à?”

Câu hỏi này của hắn quả thật là có chút quá đáng. Hắn không nhìn thấy người ta ngồi bên cạnh thì cũng không nói làm gì, nhưng hắn cần gì phải hỏi một câu vô tình như vậy? Hơn nữa, lại còn nói với vẻ mặt cực kì nghiêm túc, giống như hắn tưởng rằng Liễu Phi đã đi khỏi rồi.

Liễu Phi vừa nghe vậy thì sắc mặt nàng ta lập tức trở nên xanh mét. Trong chớp mắt đó, trái tim nàng ta giống như một khối băng vạn năm, vốn đã bị rạn nứt, giờ đây lại bị va chạm mạnh bạo khiến nó vỡ vụn thành ngàn mảnh nhỏ.

Thân hình nàng ta càng thêm cứng đờ, càng thêm căng thẳng. Trong thời khắc này, nàng ta hận không thể giết chết Nhu Phi, thậm chí hận không thể giết chết trước mặt nam nhân này. Liễu Phi chua xót và đau đớn, nàng đã vì hắn trả giá cả đời, bỏ ra biết bao tâm tư cùng công sức, nhưng nam nhân này lại đối xử với nàng như vậy... Tốt, thật tốt!

Nhưng Liễu Phi không thể không áp chế phần nộ trong lòng. Liễu phi cố gượng cười rồi từ từ đứng lên, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp vừa nghĩ tới còn có chút việc, muốn đi về trước, thần thiếp xin cáo lui trước.”

Không có ai biết được, Liễu phi trong lúc nói ra những lời này đã phải dùng bao nhiêu nghị lực. Cũng không có ai biết, khi nàng nói những lời này thì trong lòng nàng rất cuộc có bao nhiêu oán hận. Nàng hận không thể giết sạch hết mọi người. Nhưng nàng không thể, ít nhất ngay bây giờ nàng còn không thể, nàng còn phải chịu đựng.

“Được, được, nàng đi về trước đi.” Hoàng Thượng không có tí ti giữ nàng ta lại, lập tức trả lời, giống như hận không thể khiến nàng đi về nhanh hơn.

Liễu Phi càng thêm chán nản, nhưng nàng ta cũng chỉ có thể nhàn nhạt cúi mình hành lễ rồi mới từ từ xoay người đi ra ngoài. Cước bộ của nàng vẫn không nhanh không chậm, không có biểu hiện gì quá khác thường, chỉ có tấm lưng kia thì có chút cứng đờ.

Vừa ra khỏi Vĩnh Thọ Cung, con người của nàng ta đột nhiên nheo lại, sâu thẳm trong con người tràn ra thị huyết dọa người. Tay phải nàng ta tùy tiện bứt xả một cành cây, xoay vặn nó trong lòng bàn tay, và cành lá trong tay nàng ta phút chốc liền biến thành tro bụi. Trên gương mặt nàng ta giờ đây lộ ra sát ý tàn khốc. Nàng ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho những người đó, tuyệt đối sẽ không, một người cũng sẽ không...

Sau khi Liễu Phi ra về, không khí ở Vĩnh Thọ Cung cũng thêm phần tự nhiên, thêm phần nồng đậm. Hoàng Thượng cười khê, rất hay nhìn về phía Nhu Phi, nhưng Nhu Phi vẫn như cũ, nàng cụp mắt xuống và không có phản ứng gì nhiều.

Thái Hậu nhìn thấy bọn họ như vậy cũng không khỏi âm thầm thở dài một hơi. Bà hiểu được Nhu Phi có gút mắt trong lòng, nhưng thân là phi tử của Hoàng Thượng, nàng ấy cũng nên sớm có chuẩn bị tâm lý. Nếu muốn cưỡng cầu trong lòng Hoàng Thượng chỉ có mình nàng ấy e là không có khả năng. Nếu đã vào trong Hoàng cung này, có một số việc nàng ấy nhất định phải nhẫn nhịn.

Mạnh Phát Ảnh tuy rằng cũng có chút đau lòng cho Nhu Phi, nhưng chuyện của Nhu Phi và Hoàng Thượng thì nàng tự biết mình không thể lắm miệng nhiều lời.

Sau khi đã dùng qua bữa tối, Hiền Viên Diệp ôm lấy Mạnh Phát Ảnh cáo từ Thái Hậu hồi Nghệ vương phủ. Hoàng Thượng cũng lập tức nắm lấy tay Nhu Phi nói: “Đi thôi, trẫm đưa nàng trở về.”

Nhu Phi giật mình, đầu chân mảy mảy hơi chau lại. Bọn họ đang ở Vĩnh Thọ Cung, Thái Hậu còn đang nhìn, và Hiền Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh vẫn chưa đi khỏi. Thế nên, nàng cũng không muốn cự tuyệt, đành mặc cho Hoàng Thượng ôm lấy nàng cùng rời khỏi Vĩnh Thọ Cung.

Khi ra cửa Mạnh Phát Ảnh hơi xoay đầu nhìn lại. Nàng nhìn thấy bóng lưng Nhu Phi có vẻ cứng đờ, bèn âm thầm thở dài một hơi.

“Đi thôi.” Hiền Viên Diệp ôm lấy vai nàng, nhẹ giọng nói. Hắn làm sao không rõ tâm tư của nàng, và ánh mắt của hắn lúc đó cũng ẩn chứa tia đau lòng.

Nhu Phi cùng Hoàng Thượng ra khỏi Vĩnh Thọ Cung, đi được một khoảng cách xa, Nhu Phi khẽ dùng sức muốn tránh khỏi người Hoàng Thượng, nhưng Hoàng Thượng vẫn ôm nàng thật chặt, khiến nàng không thể tránh ra được. Nàng cúi đầu xuống nhìn mặt đất, lạnh lùng mở miệng nói: “Thần thiếp nhận ra đường về Nhu Tâm Cung, Hoàng Thượng không cần đưa nữa.”

Giọng nàng lạnh lùng, mang theo ý cự tuyệt rõ ràng. Giờ khắc này, nàng đang đứng ở một ngã tư đường, quẹo trái là chỗ ở của Liễu Phi. Hắn hai ngày nay không phải đều ở chỗ của Liễu Phi hay sao?

Thân mình Hoàng Thượng cứng lại, sắc mặt hắn sa sầm. Hắn nhìn thẳng vào mắt Nhu Phi, con người ngài loé lên sự tức giận. Nàng vẫn muốn cự tuyệt hắn sao? Hắn đã bỏ xuống cao ngạo, hướng nàng cầu hòa, thế mà nàng vẫn muốn cự tuyệt hắn như vậy sao?

“Được rồi, Nhu nhi, đừng tức giận nữa, trẫm cùng nàng hồi Nhu Tâm cung.” Hoàng Thượng cố gắng áp chế cơn tức giận trong lòng, thấp giọng nói. Hắn ôm lấy cánh tay nàng, nắm thật chặt, và môi hắn dán chặt bên tai nàng, vừa cười khê vừa nói nhỏ: “Nhân lúc trời tối, trẫm nghĩ...”

Lời nói lơ lửng dừng lại giữa chừng, nhưng âm điệu và ngữ khí quá ái muội, đủ để cho người khác nghe và hiểu được ẩn ý trong đó.

“Thần thiếp không dám giận Hoàng Thượng. Ngày nay Hoàng Thượng không phải vẫn luôn ở chỗ Liễu Phi hay sao? Từ nơi này quẹo trái chính là Liễu Nguyệt Cung, thần thiếp sẽ không trì hoãn Hoàng Thượng. Liễu Phi muội muội đang đợi Hoàng Thượng.”

Đôi mắt Nhu Phi lại trầm xuống, lòng nàng càng cảm thấy lạnh lẽo, càng thêm thất vọng. Nam nhân này tưởng rằng như vậy là sự sủng ái lớn nhất mà hắn dành cho nàng ư? Đúng vậy, ở trong Hoàng cung này, có thể có được sủng hạnh của Hoàng Thượng chính là vinh hạnh lớn nhất. Nhưng mà ngữ khí của Hoàng Thượng trong giờ phút này chỉ làm cho lòng nàng thêm giá lạnh.

Nhiều năm qua, nàng cũng từng xem loại sủng ái trước mặt này như một loại vinh hạnh, mà nam nhân này cũng tưởng rằng hắn đã cho nàng tất cả, vinh dự lẫn hạnh phúc. Nhưng, nàng hạnh phúc sao? Thật sự hạnh

phúc sao? Chỉ có trong lòng nàng mới rõ ràng. Trước kia, ít ra nàng còn có một hy vọng xa vời, nàng hy vọng hảo huyền là có thể có được tình yêu chân chính của hắn. Nhưng hiện tại, lòng nàng đã chết, phần hy vọng xa vời kia cũng không còn. Nếu đã vậy, phần vinh hạnh này nàng cũng không muốn. Nàng tin tưởng rằng những nữ nhân khác trong hậu cung này đều muốn nó.

Sau khi nghe lời nói của Nhu Phi, thân mình Hoàng Thượng càng thêm căng cứng, lửa giận trong mắt hắn không ngừng bốc lên. Hắn ôm lấy cánh tay nàng, theo bản năng xiết chặt, và hắn cũng không để ý không chế lực đạo của mình, cổ tình làm đau nàng. Nhưng dù bị đau, Nhu Phi cũng cố chịu đựng, nàng không có phát ra nửa tiếng rên than. Cái đau ấy có đáng là gì?

“Nàng đây là có ý gì? Nàng muốn trầm đi đến chỗ Liễu Phi sao?” Hoàng Thượng cắn răng, nghiêng lợi gầm nhẹ. Hắn nhìn thẳng vào mắt Nhu Phi, không che dấu chút nào lửa giận trong mắt.

Đám thái giám, cung nữ đang đi theo sau Hoàng Thượng và Nhu Phi nhìn thấy hắn sắp phát hỏa, cả đám sợ hãi, không ngừng run. Bọn họ đều khép hờ mắt, cúi người lấm lét, sợ chỉ cần không cẩn thận liền rước họa vào thân.

Nhu Phi vẫn như cũ, gương mặt bình thản, trong đôi mắt tuyệt mỹ không hề có lấy một tia khiếp đảm, thản nhiên nhìn Hoàng Thượng. Môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, từ từ nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp không dám làm trái mệnh lệnh Hoàng Thượng. Nhưng lúc này thần thiếp cảm thấy rất mệt mỏi, kính xin Hoàng Thượng buông tay...”

Khi nói đến hai chữ “buông tay”, lời nói của nàng hơi dừng lại một chút. Nàng nói buông tay là có ý muốn Hoàng Thượng trong giờ phút này hãy buông tay nàng ra, nhưng cũng là muốn Hoàng Thượng hãy vĩnh viễn buông tha nàng. Dù nàng biết hắn không thể cho nàng tự do, nhưng ít ra mong hắn có thể cho nàng chút thanh tĩnh.

Nghe Nhu Phi nói vậy, toàn thân Hoàng Thượng càng thêm đông cứng, và bỗng dưng toàn thân hắn khẽ run lên một cái. Hắn nhìn thẳng vào trong mắt nàng, và ánh mắt nàng lúc này khiến hắn kinh ngạc.

Qua nhiều năm như vậy, nàng chưa từng cự tuyệt hắn lần nào. Chẳng kể hắn đã đưa ra yêu cầu gì nàng cũng không cự tuyệt. Nhưng sau khi nàng tỉnh lại... Dù sao khi đó lời cự tuyệt của nàng còn tương đối uyển chuyển. Hơn nữa, lúc đó thân thể của nàng quả thật suy yếu. Nhưng bây giờ, nàng đã điều dưỡng qua hơn hai mươi mấy ngày, thân thể của nàng đã khôi phục lại. Nàng giờ phút này vẫn còn muốn cự tuyệt hắn? Hơn nữa lần này nàng lại cự tuyệt trực tiếp như vậy, quả quyết như vậy?

“Trầm buông tay?” Mắt Hoàng Thượng nheo lại, ánh mắt cũng gia tăng sắc lạnh. “Nàng là phi tử của trẫm mà nàng lại muốn trầm buông tay? Nàng cảm thấy có khả năng sao?”

Nàng là phi tử của hắn, là nữ nhân trong Hoàng cung của hắn. Nếu hắn đã muốn, nàng không thể cự tuyệt, vậy mà bây giờ nàng lại dám nói rằng mình muốn hắn buông tay?

“Chỉ cần Hoàng Thượng chấp nhận buông tay thì sao lại không thể?”

Đối với gương mặt lạnh như băng của hắn, vẻ mặt của Nhu Phi vẫn như cũ. Nét mặt nàng bình tĩnh, khóe môi nàng hơi nhếch lên, lộ ra tia cười lạnh. Nàng biết, tất cả đều là do hắn định đoạt, chỉ cần hắn muốn buông tay, còn có cái gì không thể.

“Trẫm không chịu.” Hoàng Thượng lập tức phản đối, giọng nói lạnh như băng, hoàn toàn dứt khoát. “Nàng là phi tử của trẫm, trẫm vì sao phải buông tay?”

Rồi hắn ôm lấy cánh tay nàng, đột nhiên dùng sức đem nàng hoàn toàn ôm gọn vào trong lòng. Cứ như vậy khiến nàng trực tiếp đối diện hắn, và mặt hắn cũng nhanh chóng cúi xuống, hắn cứ như vậy cưỡng hôn lên đôi môi nàng. Hắn hoàn toàn không để ý tới cung nữ và thái giám đang ở đằng sau, cũng không sợ bị những cung nhân khác nhìn thấy.

Thân mình Nhu Phi vốn đang căng thẳng, giờ thì hoàn toàn cứng lại. Nàng theo bản năng muốn tránh đi cái hôn của hắn, nhưng mà cái gáy của nàng lại đang bị hắn đè lại, khiến nàng không có cơ hội nào để tránh né. Môi hắn đang hung hăng hôn lên môi nàng.

Trong nháy mắt đó, lòng của Nhu Phi như đã hoàn toàn tan vỡ. Trước kia, nàng còn ảo tưởng rằng hần dù không yêu nàng nhưng ít ra vẫn quý trọng nàng, sẽ không bắt buộc nàng. Nhưng mà giờ phút này đây hần lại ở chỗ này, trước mặt bao nhiêu người như vậy cường hôn nàng.

Nàng khép hờ đôi mắt lại. Tất cả đau xót, tất cả xót xa trong lòng dường như từ từ tan biến... Giờ đây, nàng phát hiện lòng mình dường như đã đình chỉ, không chỉ có trái tim đã chết, mà tất cả đã hoàn toàn tan nát, không còn gì nữa.

Nàng không còn cự tuyệt nữa, mặc kệ Hoàng Thượng trước mắt bao nhiêu người hung hăng dùng sức hôn nàng. Nàng nhắm mắt lại, không có phản ứng chút nào. Hần trong giờ phút này kịch liệt hôn nàng như vậy nhưng nàng cũng không có phản ứng gì.

Nam nhân này đã từng là người nàng yêu sâu sắc nhất. Trước kia, cho dù là một cái ôm ấp nhẹ nhàng của hần cũng khiến tim nàng đập nhanh hơn. Nhưng giờ phút này, hần hôn như vậy, một điểm cảm giác nàng cũng không có. Trong lòng hần nàng vốn chưa từng thật sự tồn tại, thế nên tình yêu ấy của nàng cũng đã tan biến không còn.

Hiện tại trời mới chạng vạng tối, nhưng chưa có tối hẳn. Thế nên, tình cảnh này không chỉ có mấy cung nữ thái giám đi theo hầu nhìn thấy rõ ràng, mà ngay cả thị vệ Hoàng cung ở gần đó cũng nhìn thấy rõ. Bọn họ cũng không dám nhìn nhiều, mọi người đều cup mắt xuống tránh nhìn sang nơi này. Ở đây cũng cách Liễu Nguyệt Cung quá gần, nếu như Liễu Phi muốn nhìn e rằng nàng ta cũng có thể nhìn thấy.

Hoàng Thượng bởi vì hôn kịch liệt nên thân thể lại có phản ứng. Hần tuy rằng thân là Hoàng Thượng nữ nhân, hậu cung có vô số người, nhưng lại chưa từng kịch liệt hôn qua một nữ nhân nào, huống chi lại là đang ở bên ngoài như thế này. Trước kia, hần hôn Nhu phi cũng chỉ là nhẹ nhàng hôn qua mà thôi.

Sau một lát, khi Hoàng Thượng hơi thở đã hỗn hển, hần bấy giờ mới chịu buông lỏng môi nàng ra. Trong đôi mắt hần đang tràn đầy tình dục, và trong lòng hần giờ khắc này cũng có một loại xúc động khác thường. Hần gắt gao ôm lấy nàng, miệng lại nói: “Đi thôi, chúng ta hồi Nhu Tâm Cung...”

Nhu Phi đột nhiên mở mắt ra. Trong đôi mắt tuyệt mỹ kia là một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, không có nửa điểm tình dục, thậm chí cũng không có tí ti hoảng hốt. Nàng cứ như vậy nhìn thẳng vào mắt Hoàng Thượng, cứ nhìn như vậy, không nói lời nào, nhưng khóe môi nàng cũng từ từ lộ ra một tia cười lạnh.

A, nam nhân này? Chẳng lẽ ở trong lòng hần, nàng cũng chỉ có một tác dụng như vậy hay sao?

Nhìn ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, Hoàng Thượng hoàn toàn kinh sợ. Trong lòng hần cũng lập tức dâng lên vài phần ảo não. Hần vừa mới hôn nàng như vậy, nàng lại không có nửa điểm cảm giác nào sao?

Khi nhận ra điều này, lòng hần cực kì không thoải mái, hình như có cái gì đó đang hung hăng ngất chéo, khiến hần có chút đau, cũng có chút lo lắng. Nàng làm sao có thể? Sao nàng lại không có cảm giác, không có phản ứng gì khi hần hôn nàng như thế?

Chẳng lẽ, nàng đối với hần đã không còn yêu cho nên nàng không còn có cảm giác? Không thể nào! Tuyệt đối không thể được! Hần tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh, nàng là nữ nhân của hần... Trong lòng hần đột nhiên xuất hiện một thứ cảm giác như sợ hãi, một cảm giác mà trước giờ hần chưa từng có, hần chưa từng biết sợ hãi là gì.

“Đi thôi!” Hoàng Thượng lời kéo Nhu Phi.

Hần không tiếp tục suy nghĩ lý do tại sao bản thân mình lại sợ hãi. Hần là Hoàng Thượng, làm sao có thể sợ hãi. Hần đột nhiên dùng sức ôm lấy nàng, đi về phía Nhu Tâm Cung. Hần không cho nàng bất cứ cơ hội nào để cự tuyệt, trực tiếp bắt buộc nàng đi vào cung điện.

Nhìn thấy bộ dáng của Hoàng Thượng trong lúc này lòng Nhu Phi không khỏi kinh sợ. Hần không phải là ỷ mạnh, bất chấp muốn nàng đi? Vừa nghĩ đến loại khả năng kia, thân thể của nàng dường như hóa đá; từ đầu đến chân toàn thân đông cứng, máu huyết ngưng đọng, tất cả đều cứng lại.

Hoàng Thượng trực tiếp dẫn Nhu Phi vào phòng ngủ của nàng, sau đó nóng giận đuổi cung nữ trong phòng đi. Hần không cho nàng cơ hội mở miệng, tiếp tục hung hăng hôn lên môi nàng. Hần không tin rằng nàng

không có chút cảm giác nào đối với nụ hôn của hắn.

Thân mình Nhu Phi cứng đờ, và nàng không nhìn được, khẽ run rẩy. Không phải nàng có phản ứng đối với nụ hôn của hắn, mà bởi vì nàng quá kinh sợ, trong lòng nàng đã quá tuyệt vọng nhưng lại không tránh khỏi hẳn được. Nàng chỉ là một nữ nhân yếu đuối, căn bản là không có cách nào để tránh khỏi hắn.

Hoàng Thượng cảm giác được nàng đang run rẩy, hắn hơi sửng sốt một chút. Hắn lầm tưởng rằng nàng rốt cục đã có phản ứng, hắn hơi hơi cười khẽ, và môi hắn càng thêm xâm nhập, càng hôn nàng cuồng dã.

Hoàng Thượng cứ thế hôn Nhu Phi đến khi nàng sắp thở không nổi, hắn mới chịu buông lỏng nàng ra. Hắn nhìn nàng hơi thở hổn hển, thấp giọng nói: “Nhu nhi, đừng nghĩ đến cự tuyệt trăm nữa, nàng là nữ nhân của trăm, tuyệt đối không có khả năng cự tuyệt trăm.” Giọng nói của hắn rất nhẹ, nhưng lại mang theo một chút cảnh cáo.

Nhu Phi trong lúc nhất thời không biết phải nói gì. Nàng lo sợ là nếu mình tiếp tục cự tuyệt e rằng càng thêm chọc giận hắn. Nhưng nếu nàng không cự tuyệt, hẳn khẳng định... Thật sự ngay bây giờ nàng không có cách nào để tiếp nhận hắn, đặc biệt dưới tình huống như thế này.

“Hoàng Thượng, cho thần thiếp một chút thời gian, thần thiếp mấy ngày nay thật sự quá mệt mỏi... Có thể là thân thể thần thiếp vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục.”

Nàng là nữ nhân thông minh, đương nhiên nàng hiểu hiện tại nàng đang ở thế yếu, và rất có thể nàng sẽ bị hắn cưỡng bức. Thế nên nàng tận lực nhỏ nhẹ, giọng nói mềm mỏng, mang theo một chút thương lượng.

Nhưng khi Hoàng Thượng nghe được nàng nhẹ giọng thương lượng, sự tức giận của hắn lại bốc lên như cũ: “Nàng vẫn muốn cự tuyệt trăm sao?” Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, cố chấp bất bẻ: “Lấy cớ, nàng nghĩ dùng cớ này cự tuyệt trăm cho tới khi nào? Thái y rõ ràng đã nói thân thể của nàng đã hoàn toàn khôi phục, nàng lại vẫn dùng cớ như vậy để cự tuyệt trăm sao?”

Nàng đã lấy cớ này, đã dùng qua nhiều lần rồi. Mấy ngày qua, hắn từ miệng của nàng đã nghe gần mười lần rồi. Hôm nay, hắn thật sự không nghĩ mình sẽ nghe theo lời này của nàng, sẽ không vì cớ này mà dừng lại.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới, một nữ nhân như nàng, ở dưới tầng hầm suốt ba năm, rờn rã ba năm thời gian, làm sao có thể khôi phục nhanh như vậy? Cho dù thân thể thật sự đã khôi phục, nhưng còn tâm lý thì sao?

Một nữ nhân yếu đuối sống trong bóng tối không thấy ánh mặt trời suốt ba năm dài, đó là một loại tra tấn trầm trọng cỡ nào. Nếu căn bản tố chất tâm lý không tốt chỉ sợ sớm đã điên loạn rồi. Nếu hắn thật sự yêu nàng, thật sự quan tâm nàng thì hắn sẽ không thể không vì nàng mà nghĩ đến điểm này.

Hơn nữa, trước kia nàng rất chiều theo hắn. Lúc nào nàng cũng theo ý hắn, mặc kệ hắn muốn làm chuyện gì, nàng chưa bao giờ tức giận, cũng chưa bao giờ nói nửa chữ không với hắn. Hắn sớm đã có thói quen như vậy đối với nàng, và đối với thói quen đó cũng đã có chút xem thường. Nên giờ phút này, hắn không có cách nào chấp nhận được sự cự tuyệt của nàng.

Hoàng Thượng phát hiện bây giờ nàng đã thay đổi. Nàng thay đổi hoàn toàn không giống với trước kia. Nàng thay đổi khiến lòng hắn có một loại cảm xúc khác thường, khiến hắn có một loại cảm giác sợ hãi. Cũng bởi vì cảm giác sợ hãi này khiến hắn không biết phải làm sao. Trong giờ khắc này, hắn lại không biết phải biểu đạt như thế nào, nên hắn dùng phương thức nguyên thủy nhất.

Hắn là Hoàng Thượng, là Thiên Tử – hắn chưa bao giờ bị người khác cự tuyệt qua. Cho tới bây giờ hắn muốn vật gì thì cũng chỉ cần đưa tay ra liền có thể lấy được. Vì vậy sự cự tuyệt của Nhu Phi trong lúc này khiến lòng hắn có chút hoảng loạn, và trong lúc nhất thời lòng hắn lại thêm nóng.

Ánh mắt Nhu Phi lại trầm xuống. Lời nói của hắn làm cho lòng của nàng càng thêm rét lạnh. Nàng không còn thiết lo nghĩ thêm gì nữa.

Đột nhiên, nàng không muốn nhìn nữa, cũng không muốn tiếp tục ngụy trang, đón ý nói đùa theo hắn nữa. Mắt nàng trợn nhẹ đồng thời nhìn thẳng vào mắt hắn, khi ấy ánh mắt nàng vẫn như cũ, vẫn lạnh như

bằng. Đôi môi đỏ mọng khê nhúc nhích, nàng từng chữ từng chữ chậm rãi nói: “Hoàng thượng là muốn bắt buộc thần thiếp sao?”

Nếu thật như vậy, nàng sẽ không cự tuyệt nữa, cũng sẽ không phản kháng, bởi vì nàng biết rõ tất cả đều sẽ vô dụng. Nhưng, lòng của nàng...

Hai mắt Hoàng Thượng lập tức trợn lên. Lửa giận trong con người hắn cũng theo đó toé ra, bắn thẳng về phía Nhu Phi. Ánh mắt hắn không có chút nào che dấu, hận không thể trực tiếp đốt cháy nàng. Hắn hung hăng thở ra một hơi mạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nàng là nữ nhân của trẫm, trẫm muốn nàng là chuyện đương nhiên. Sao lại gọi là cưỡng bách?”

“Ha ha... “ Nhu Phi đột nhiên cười lạnh ra tiếng.

Đây là nam nhân mà nàng từng yêu sao? Nàng là nữ nhân của hắn, muốn nàng là chuyện đương nhiên? Vậy dù là nàng không đồng ý, chuyện cưỡng bức này cũng là chuyện đương nhiên sao? Buồn cười không? Đúng vậy, thật sự quá buồn cười, là hắn buồn cười mà nàng càng buồn cười hơn. Nàng thế nhưng lại yêu một nam nhân căn bản không biết yêu là gì. Nàng còn có thể nói cái gì nữa?

Tay Nhu Phi từ từ nâng lên, dời đến trước ngực, bắt đầu cởi ra nút áo trên y phục của chính mình. Một nút rồi lại một nút, động tác của nàng chậm chạp, tay có vẻ như hơi run rẩy.

Trong khi đó mắt Nhu Phi vẫn nhìn chằm chằm vào mắt của Hoàng Thượng, ánh mắt nàng không ẩn chứa nửa điểm tình dục. Nàng hoàn toàn lạnh lùng như băng giá, hơn nữa khóe môi nàng giờ đây đang khê cười lạnh, càng lúc càng thêm rõ ràng. Nếu như hắn muốn thân thể của nàng, nàng sẽ cho hắn, bất quá chỉ là một cái xác không có linh hồn mà thôi.

Hoàng Thượng nhìn thấy động tác của nàng, hơi sững sốt một chút. Và khi hắn nhìn thấy ánh mắt nàng đang lạnh lùng nhìn hắn, khóe môi nàng đang cười khẩy, thân mình hắn càng thêm căng cứng. Trong lòng hắn hiện như đang bị cái gì đó cắn nhéo, cảm giác đau xót khác thường. Tận đáy lòng, nơi sâu kín kia lại ập tới sự sợ hãi hoang mang. Hắn cảm giác được mình bây giờ không nhìn thấu rõ nàng, cũng dường như không nắm bắt được lòng của nàng.

Ý nghĩ này bỗng hiện lên trong đầu hắn, khiến ngài không tự chủ được. Hắn hung hăng dùng sức, vội vàng xé tay áo của nàng. Ông tay áo hoàn toàn bị xé rách, và tiếp theo sau thì Nhu Phi không cần phải cởi từng cái nút thắt. Y phục mùa hè vốn rất đơn giản, hắn lại dùng sức xé ra như vậy, cả áo lót của nàng cũng bị hắn xé nát, rốt cục chỉ còn lại cái yếm.

Nhu Phi tuy rằng đã ngoài bốn mươi, nhưng vì được chăm sóc, hầu hạ tốt, nên nước da nàng lại vẫn giống như thiếu nữ độ tuổi hai mươi, da dẻ trắng nõn mềm mại.

Con người Hoàng Thượng giờ đây tối sầm lại, thân hình hắn cũng theo đó mà căng thẳng thêm. Nhu Phi tiến cung đã hơn hai mươi mấy năm, và trong hai mươi mấy năm qua đó, số lần hắn đến Nhu Tâm Cung tính ra là nhiều nhất trong hậu cung này. Nhưng hình như hắn không có một lần nào giống như bây giờ. Hắn đang xúc động quá mức, thậm chí không thể khống chế nổi bản thân mình. Ngay cả lần đầu tiên hắn muốn nàng, hình như cũng chưa từng mất đi khống chế như vậy.

Hoàng Thượng nhanh chóng lột xuống cái yếm cuối cùng trên người nàng, sau đó lập tức đè nàng ở trên giường, hung hăng hôn môi nàng. Nhưng lần này hắn không có dừng lại ở trên môi nàng quá lâu, hắn chỉ hôn qua một chút rồi lướt dọc theo cổ của nàng mà từ từ hôn xuống. Hắn hôn qua từng điểm từng điểm da thịt của nàng, thẳng đến trước bộ ngực nàng.

Thân mình Nhu Phi càng thêm đông cứng, nàng hơi run lên một cái và sau đó từ từ nhắm hai mắt lại. Nhưng nàng không tiếp tục phản kháng, vì như hắn nói, nàng là phi tử của hắn nên căn bản không thể phản kháng. Tay nàng vốn buông lỏng bên người, giờ đây dùng sức nắm chặt chần trên giường. Bàn tay nàng siết chặt đến gân tay nổi xanh, và như thể lộ ra tâm tình của nàng trong lúc này.

Nàng đột nhiên nghĩ đến muốn bỏ đi, rời xa Hoàng cung này. Mặc dù biết rằng mong muốn kia rất khó, nhưng nàng hiện tại thật sự rất muốn bỏ đi. Trong lòng nàng giờ phút này đau quá, đau quá... Khép chặt đôi mắt lại, một giọt nước trong suốt dường như vừa lướt qua mặt nàng, nhưng rất nhanh, rất nhanh rơi xuống và tan vào mặt gối.

Nàng cảm giác được tay Hoàng Thượng tùy ý ở trên thân thể nàng chạy loạn. Hắn cởi đi tất cả y phục của nàng, sau đó nàng cảm giác được hắn cũng cởi ra y trang của chính mình, rồi lại gắt gao đè nàng xuống. Tất cả những điều này nàng chỉ cảm giác, bởi vì nàng vẫn không hề mở mắt ra. Không muốn nhìn thấy hắn, càng không muốn tiết lộ tâm tình của mình.

Tay nàng đang nắm chần càng ngày càng chặt, càng ngày càng chặt... Sau đó nàng cảm giác được một trận xé rách đau đớn, vô tình hung hãn truyền ra toàn thân.

Ba năm nay, nàng không từng trải qua sự tình như thế này. Hơn nữa, hiện giờ nàng đang mâu thuẫn, đau lòng, nên cơ thể nàng tự dừng sẽ kháng cự, và không thể có được phản ứng hòa hợp. Cho nên, thời khắc này nàng cảm giác được nàng còn muốn đau hơn so với lần đầu tiên. Đường như hắn đang đem toàn thân nàng xé tan ra.

Thân thể nàng đột nhiên căng thẳng đến mức Hoàng Thượng cũng cảm giác được sự khác thường của nàng. Hắn hơi ngừng lại, nhưng khi nhìn thấy nàng đang khép chặt đôi mắt, nét mặt mang nét lạnh lùng như cũ, lòng hắn không khỏi trào lên vài phần tức giận. Hắn tức giận quát: “Mở to mắt, nhìn trẫm!”

Nhu Phi có vẻ như không nghe được lời hắn nói, mắt nàng vẫn gắt gao nhắm chặt. Động tác của hắn đột nhiên gia tăng, lại hung hăng xé rách nàng. Hoàng Thượng gỡ lấy bàn tay hiện đang nắm chặt chần của nàng ra, dời lên trên và dùng sức giữ chặt ở trên đỉnh đầu nàng, làm cho tay nàng không thể bắt nắm được cái gì.

Những động tác của Hoàng Thượng không ngừng nhanh hơn, càng làm cho toàn thân của Nhu Phi không nhận được khe run. Nàng lại cực lực chịu đựng, khỏe môi nàng gắt gao nhắm, không có phát ra tiếng rên nào. Hôm nay, hắn đã đem một tia hy vọng cuối cùng của nàng hủy diệt đi, hoàn toàn hoàn toàn hủy diệt hết.

Hoàng Thượng nhìn bộ dáng của nàng, sợ hãi trong lòng hắn từ từ dâng trào. Nhưng càng sợ hãi thì động tác của hắn lại càng điên cuồng. Một vị cao cao tại thượng như hắn lại không biết làm như thế nào để nắm chắc tình cảm của mình, càng không biết phải biểu đạt nó như thế nào. Hắn chỉ biết điên cuồng muốn nàng, và cũng chỉ có như vậy hắn mới có cảm giác được sự chân thực của nàng, mới xua đi được sự sợ hãi trong lòng hắn.

Khi cơn điên cuồng qua đi, hắn lại ôm nàng thật chặt, và cảm giác được thân thể của nàng đang cứng đờ căng thẳng. Lòng hắn lại đau đớn, vòng tay hắn ôm lấy nàng càng thêm buộc chặt. Môi hắn kề gần bên tai nàng nhỏ nhẹ: “Nhu nhi, trẫm...”

“Hoàng Thượng, hiện tại thần thiếp có thể ngủ chưa?” Giọng nàng trầm thấp bình thản, nhưng cũng mang theo sự cự tuyệt lạnh lùng xa cách cả ngàn dặm. Trong giọng nói kia, không có nửa điểm mê say sau cơn kích tình, chỉ là lạnh lùng như băng giá.

Hoàng Thượng trầm ngâm, trong bóng đêm đôi mắt hắn ẩn hiện sợ hãi. Nàng như vậy thật sự khiến hắn sợ hãi, thật sự khiến hắn không biết phải làm sao.

“Ngủ đi.” Giọng hắn buồn buồn, mang theo chút tức giận, hắn cũng không thể lại muốn nàng thêm một lần nữa.

Ngày hôm sau, Mạnh Phát Ảnh đi thăm nhà máy để xem xét sự tình. Tuy rằng vừa mới bắt đầu lại có chút vấn đề như vậy, nhưng cũng may không quá ảnh hưởng đến tiến độ. Nàng tìm đồ án vẽ một bộ 12 con giáp, đem nó giao cho ông thợ đồ gốm, lệnh cho ông ta làm mười hai cái bình hoa, sau đó điêu khắc mười hai con giáp này lên trên.

Hiên Viên Diệp cũng đã cho người đi khắp nơi, thậm chí là ở các quốc gia lân cận truyền tin tức rằng mồng tám tháng sau sẽ tiến hành hội bán đấu giá bảo bối. Buổi đấu giá này cử hành ngay tại Hiên Viên vương triều, như vậy cũng đủ cho thấy tầm cỡ của buổi đấu giá lớn cỡ nào. Hơn nữa, kể từ bây giờ đến mồng tám tháng sau còn gần đúng một tháng, nên các thương nhân từ các quốc gia khác nếu có muốn đến Hiên Viên vương triều cũng có đầy đủ thời gian.

Đến lúc đó, cửa hàng này của nàng cũng có thể khai trương. Tại hội đấu giá nàng có thể phô trương danh tiếng của cửa hàng mình. Nàng thật có chút mong chờ vào hội đấu giá ở mồng tám tháng sau, không biết sẽ rầm rộ cỡ nào.

Hiện giờ Mạnh Phát Ảnh đang trên xe ngựa đi vào Hoàng cung. Hiên Viên Diệp đã đi vào Hoàng cung từ sớm. Hôm nay, nàng vốn không muốn nhập cung, nhưng Hiên Viên Diệp lại cho Tốc Phong tới đón nàng. Hắn nói là tối nay trong Hoàng cung sẽ có yến hội. Hoàng Thượng nhất thời nảy ra ý này, nhưng lại hết sức long trọng, không chỉ có hoàng thân quốc thích mà còn có một số đại thần trong triều đến tham dự.

Ngồi trên xe ngựa, Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, vội hít sâu một hơi. Tay nàng nhẹ xoa lồng ngực, bỗng phát giác xiêm y thật bó chặt. Ồ, thật kì quái! Nàng vẫn luôn ăn mặc như vậy mà, sao trước kia không có cảm giác khó thở, bây giờ lại cảm thấy quá bó chặt, khó thở thế này?

Tay nàng xoa xoa trên ngực, hơi hơi sưng sốt. Hình như mấy ngày nay ngực của nàng có vẻ lớn hơn một chút thì phải? Không biết có phải nàng có ảo giác hay không? Nhưng y phục này sao nhanh như vậy lại cảm thấy chật? Thật sự là nhanh mà, vì nàng nhớ rõ trước đây mười ngày nàng còn mặc qua bộ y phục này, khi đó đâu có cảm giác nó bó chặt.

Không lẽ lớn hơn thật? Ha ha ha ... là thật sao?

Nàng luôn có cảm giác ngực của mình nhỏ, nếu như có thể lớn hơn một chút thì tốt rồi. Nếu ngực lớn ra thì nhất định nàng cũng sẽ phát dục, và nàng có thể có nguyệt sự. Mạnh Phát Ảnh hận không thể lập tức đo một chút, chỉ tiếc là ở cổ đại không có thước dây nên không có cách gì để đo. Tối nay, sau khi trở về nàng sẽ kêu Hiên Viên Diệp đến xác nhận một chút, xem có phải thật sự đã lớn hơn trước không. Hì hì...

Vào Hoàng cung, Mạnh Phát Ảnh vẫn như cũ đi đến Vĩnh Thọ Cung trước. Lần này, không chỉ có Nhu Phi ở đây mà còn có mấy vị quý phi, tần phi khác nữa. Mạnh Phát Ảnh nhẹ chau mày, vốn nàng nghĩ là Hiên Viên Diệp đã lừa nàng. Hắn đã nói là có yến hội, còn có đại thần trong triều, tại sao mọi người giờ đây đều ở Vĩnh Thọ Cung này?

“Ảnh nha đầu, con rốt cuộc đã tới, mọi người đang chờ con. Yến hội sẽ bắt đầu ngay bây giờ.” Thái Hậu thấy nàng, không đợi nàng hành lễ, liền vội vàng nói, nhưng giọng bà cũng không có quá nhiều chỉ trích. Sau đó chuyển hướng nhìn mọi người, bà nói: “Tốt lắm, mọi người đều đi thôi.”

Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hơi lóe sáng, nàng chậm chậm đi đến trước mặt Thái Hậu, trong lòng càng thêm nghi hoặc. Rốt cuộc đây là chuyện gì, sao lại có vẻ long trọng như vậy?

Vốn nàng muốn đi hỏi Nhu Phi một chút xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi nàng xoay đầu nhìn về phía Nhu Phi thì nàng thấy đôi mắt Nhu phi đang nhìn thẳng tắp về phía trước. Trong mắt Nhu phi hình như đang có chút ngây dại, có chút hoảng hốt... Mạnh Phát Ảnh bỗng giật mình, nàng cảm giác được nhất định đã xảy ra chuyện gì đó với Nhu Phi.

Khi Nhu Phi nhìn thấy những người khác đều đã đứng lên, nàng cũng đứng lên theo, nhưng hai mắt hơi rũ xuống, che lấp đi tất cả cảm xúc. Mạnh Phát Ảnh đang đỡ Thái Hậu, nhưng hai mắt nàng vẫn không ngừng nhìn về phía Nhu Phi. Nàng thấy dáng đi của Nhu Phi trông có vẻ như có gì đó bất ổn. Thân thể của mẫu phi không phải đã khôi phục rồi sao? Chẳng lẽ lại ngã bệnh sao? Giờ phút này có nhiều người như vậy, Mạnh Phát Ảnh cũng không thể đi đến bên mẫu phi để hỏi thăm, hơn nữa vừa rồi Thái Hậu cũng đã nói yến hội sẽ lập tức bắt đầu.

Khi mọi người bước vào đại điện, nàng quả nhiên thấy nơi đó đã ngồi đầy người, mấy vị vương gia đều đã đến đông đủ. Hiên Viên Diệp cũng ngồi ở bên trong, và một vài đại thần trong triều cũng đã ngồi ở hai bên.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Mạnh Phát Ảnh ngồi ở phía sau người Hiên Viên Diệp, nhin không được lên tiếng hỏi.

Việc gì mà long trọng như vậy? Nhất định hết mười phần là chuyện trọng đại trong triều rồi. Hơn nữa, còn khiến các phi tử đều tham gia, chắc hẳn cũng có liên quan đến vấn đề hậu cung. Hiên Viên Diệp nhẹ lắc đầu. Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, ngay cả Hiên Viên Diệp cũng không biết? Có lẽ hắn đoán được nhưng vẫn chưa xác định?

Chờ mọi người ngồi xuống hết, Hoàng Thượng mới từ từ đi vào chính điện, tọa vào long ngai. Hai mắt hần đảo nhanh qua đại điện, sau đó ánh mắt hần dừng lại ở trên người Nhu Phi. Hần nhìn thấy Nhu Phi buồn lủng tầm mắt, căn bản đều không có liếc nhìn hần lấy một cái. Ngẫm lại lời nói của nàng vào buổi sáng hôm nay, hai mắt hần hơi hơi tối lại. Sau đó hần chuyển hướng nhìn về phía Liễu Phi, nàng ta đang mỉm cười, nét mặt cực kì mềm nhẹ nhưng cũng không quá khoa trương.

Con mắt Hoàng Thượng hơi lóe sáng.

Hần từng chữ, từng chữ chậm rãi nói: “Hoàng Hậu bị biếm vào lãnh cung cũng đã qua nhiều ngày. Hoàng Hậu phạm vào đại tội như vậy, đương nhiên là không có cách nào tha thứ. Cho nên, hôm nay trẫm muốn tấn phong Hoàng Hậu mới.”

80. Chương 81

Hoàng thượng vừa dứt lời, trong đại điện bỗng có chút loạn, đầu đó vang lên mấy âm thanh kinh hãi. Có điều, nghĩ lại thì Hoàng hậu cũng đã bị đẩy xuống lãnh cung được mấy tháng, mà hiện giờ đã tìm được Nhu phi, cho nên quyết định này của Hoàng thượng cũng không quá kinh ngạc.

Gần như mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Nhu phi.

Nhu phi nghe Hoàng thượng nói xong thì vô cùng kinh hãi, trăm triệu lần không ngờ Hoàng thượng lại nói đến chuyện này, rốt cuộc hần có ý gì?

Ngày hôm qua thì cường bức nàng, hôm nay lại muốn phong vị Hoàng hậu cho nàng, đây chẳng phải là bồi thường hay sao?

Hần tưởng nàng ham muốn ngôi vị Hoàng hậu kia sao?

Nàng chưa bao giờ muốn tranh giành ngôi vị Hoàng hậu, làm Hoàng hậu thì có ích lợi gì? Với những nữ nhân khác, ngôi vị này có thể coi là vô cùng vinh quang, vô cùng nở mày nở mặt, nhưng đối với nàng mà nói, nó cũng chỉ là một thứ đáng để châm biếm mỉa mai.

Cho dù nàng có trở thành Hoàng hậu, thành chính thê duy nhất của hần, hần cũng chỉ coi nàng như công cụ mà thôi.

Do vậy nàng chưa bao giờ muốn tranh giành cái vị trí đó, trước không nghĩ tới, hiện tại lại càng không muốn.

Lúc này, tuy đang hết sức kinh ngạc nhưng nàng cũng không phản ứng gì, mí mắt vẫn sụp xuống, có điều bàn tay đang để trong lòng lại nắm chặt lại có chút khẩn trương, nếu Hoàng thượng thực sự muốn đẩy ngôi vị Hoàng hậu này cho nàng, nàng sẽ phải cự tuyệt thế nào đây?

Mọi người thấy phản ứng của Nhu phi thì nhất loạt đều kinh ngạc, được phong ngôi vị Hoàng hậu vốn là chuyện rất vinh quang, sao trông Nhu phi lại không có vẻ vui sướng chút nào ?

Minh phi và Mị phi đều nhìn về phía Nhu phi, trong ánh mắt tràn ngập sự đổ kỵ, có điều bọn họ cũng biết, dù tức giận hay oán hận thì cũng không thể thay đổi được chuyện này, các nàng đều tận mắt chứng kiến Hoàng thượng sủng ái Nhu phi thế nào.

Trong lòng Liễu phi cũng âm thầm kinh trệ nhưng trên mặt nàng ta vẫn thoang thoang nụ cười, dáng vẻ không muốn tranh giành, không tức giận cũng không oán hận, có vẻ như chuyện này không quan hệ gì đến nàng ta.

Ánh mắt Hoàng thượng đảo qua tất cả mọi người một lượt rồi dừng lại ở chỗ Nhu phi. Thấy Nhu phi vẫn một mực bình thản, thậm chí không có nửa điểm phản ứng, lòng hần không khỏi chùng xuống. Hần lại trầm giọng nói, “Trẫm quyết định lập Nhu phi làm Hoàng hậu, mọi người có ý kiến gì không?”

Trong âm thanh trầm thấp dường như có mang theo chút tức giận, chính là sự tức giận không muốn người khác làm trái ý, lại ẩn thêm vài phần uy nghiêm, khiến người ta không thể không kinh hãi.

Lúc này, còn ai dám có ý kiến?

Hơn nữa việc này vốn cũng là chuyện hợp lẽ, Hoàng hậu đã làm ra chuyện như vậy, bị phế bỏ cũng là đương nhiên, huống chi hiện tại gia tộc của Hoàng hậu cũng đã suy tàn.

Mà Nhu phi vốn là công chúa Phong tộc, năm đó khi Hoàng thượng xuất chinh, trên đường trở về thì gặp được nàng. Sau đó, Hoàng thượng tự mình đi Phong tộc cầu thân, cũng phải trải qua rất nhiều trắc trở rồi cuộc mới đem được Nhu phi về.

Có điều từ đó về sau Phong tộc cũng không qua lại gì với Hiên Viên vương triều, điều này làm cho người ta cực kỳ khó hiểu.

Nói thế nào thì nói, Nhu phi cũng danh chính ngôn thuận là một công chúa, việc phong ngôi vị Hoàng hậu cho nàng cũng không có gì phải bàn cãi.

Khóe môi đang cười của Liễu phi đông cứng lại một chút rồi lại lập tức dần ra. Nàng ta nhìn về phía Hoàng thượng, trên gương mặt vẫn nhàn nhạt nụ cười, đáng vẻ dường như hết sức ủng hộ quyết định này của Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhìn gương mặt tươi cười của Liễu phi, trong khóe mắt ẩn hiện chút áy náy, hẳn biết nàng ta đã nhiều năm, nàng ta vốn ôn nhu hiền lành, nhưng ngôi vị Hoàng hậu này hẳn chỉ có thể ban cho Nhu phi.

Hắn không hề nhìn thấy bàn tay đang giấu dưới mặt bàn của Liễu phi đang không ngừng nắm chặt, nắm chặt, từng đám gân xanh hung hăng nổi lên vô cùng rợn người.

Gương mặt Minh phi và Mị phi lộ rõ vẻ phẫn nộ, hung ác. Bọn họ đã sớm đoán biết được kết quả này, nhưng giờ khi nghe chính miệng Hoàng thượng nói ra, bọn họ lại cảm thấy oán hận đến mức chỉ muốn xé Nhu phi ra thành trăm mảnh.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, trong lòng đột nhiên dấy lên một dự cảm chẳng lành, nàng cảm giác được Nhu phi hôm nay có chút kỳ quái.

Tay nàng theo bản năng nắm chặt tay Hiên Viên Diệp, lòng bàn tay cũng rịn ra chút mồ hôi.

“Nàng sao vậy?” Hiên Viên Diệp hơi quay sang nàng nhẹ giọng hỏi. Kỳ thực hắn đã sớm đoán được hôm nay Hoàng thượng sẽ nhắc tới chuyện này nên cũng không quá kinh ngạc. Mặc dù hắn biết Mẫu phi không để ý gì đến ngôi vị Hoàng hậu, nhưng đã ở trong Hậu cung này, đây chẳng qua là chuyện sớm muộn mà thôi.

“Thiếp ...” Mạnh Phát Ảnh mở miệng định trả lời thì đúng lúc đó Hoàng thượng lại nói, “Nếu không ai có ý kiến gì, như vậy trăm ...”

“Chờ một chút.” Hoàng thượng còn chưa nói xong thì Nhu phi đột nhiên đứng lên, ánh mắt đang cup xuống cũng từ từ nâng lên nhìn về phía Hoàng thượng.

Mọi người không khỏi sửng sốt, lúc này Nhu phi lại ngắt lời Hoàng thượng, rốt cuộc là có ý gì?

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên trùng xuống, dự cảm chẳng lành lại tiếp tục dấy lên, bàn tay đang nắm tay Hiên Viên Diệp nhịn không được khẽ run rẩy, nàng có thể đoán được tiếp theo Nhu phi định là gì.

Nàng biết, nếu là Nhu phi vốn luôn bình thản trước kia, khi Hoàng thượng đưa ra chủ ý phong hậu, trong lòng Nhu phi dù không muốn cũng sẽ không cự tuyệt, vậy nhưng lúc này Nhu phi lại không như vậy.

Hôm nay Nhu phi quá lạnh nhạt, quá lãnh đạm, lãnh đạm đến mức ngay cả hai người bọn họ cũng không để ý, hơn nữa, nàng cảm giác được thân mình Nhu phi có chút cứng đờ, có vẻ như có một chút tuyệt vọng bi thương. Nhất định tối qua đã xảy ra chuyện gì đó khiến Nhu phi thành ra như vậy.

Cho nên nàng biết rõ, buổi phong hậu hôm nay, Nhu phi tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Có điều lúc này Nhu phi cự tuyệt Hoàng thượng như thế, hậu quả sẽ ...

Thân mình Hiên Viên Diệp cũng không khỏi cứng lại, thật sự hắn không nghĩ đến tình huống này ...

“Nàng muốn nói gì?” Sắc mặt Hoàng thượng rõ ràng trầm xuống, ánh mắt nhìn Nhu phi lập tức ngập tràn tức giận. Hắn híp đôi mắt lại rồi uy hiếp nói, “Đây là đại điện, trước khi nói tốt nhất nàng nên cân nhắc một chút.”

Mọi người nghe Hoàng thượng nói xong thì nhất loạt kinh sợ, có vẻ Hoàng thượng đã đoán được Nhu phi muốn nói gì.

Trên mặt Liễu phi thấp thoáng nụ cười khê, phía dưới bàn, bàn tay đang nắm chặt cũng buông lỏng ra một chút.

Có điều, nàng ta ngay lập tức che dấu mọi biểu hiện vừa có, trên gương mặt lại tràn ra vẻ kinh ngạc hướng về phía Nhu phi.

Nhu phi cũng mỉm cười, không mấy may để ý đến sự tức giận cùng uy hiếp của Hoàng thượng, đôi môi đỏ hé ra chậm rãi nói từng chữ, “Ngôi vị Hoàng hậu này thần thiếp không xứng đáng, thỉnh Hoàng thượng tấn phong cho người khác.”

Giọng nói của nàng rất nhẹ, rất nhẹ, nhưng lại chứa một ý chí kiên định làm cho người ta không thể xem nhẹ.

Nàng đã nhẫn nhịn lâu lắm rồi, nhẫn nhịn nhiều lắm rồi, căn bản muốn vì Diệp nhi, vì Phát nhi mà tiếp tục nhẫn nhịn, nhưng sự việc xảy ra tối qua khiến nàng không thể nào nhẫn thêm được nữa, nàng không muốn chuyện đó lại phát sinh lần nữa.

Nhu phi vừa dứt lời, toàn bộ đại điện bỗng ồ lên một tiếng.

“Nhu phi, đây không phải là lúc có thể bốc đồng, ngươi còn không mau ngồi xuống.” Thái hậu lập tức hô to, sắc mặt cũng cứng lại.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ mau ngồi xuống đi, đừng gây náo loạn thêm nữa.” Liễu phi đứng lên nhẹ nhàng kéo Nhu phi xuống, vừa kéo vừa thấp giọng khuyên nhủ.

Mĩnh phi và Mị phi vốn đang kinh hãi ngơ ngác còn chưa lấy lại được tinh thần, khi thấy Liễu phi khuyên nhủ Nhu phi thì lại càng sửng sốt, ánh mắt bọn họ lập tức trở nên hung ác gườm gườm nhìn Liễu phi.

Nữ nhân này thật ngốc, Nhu phi không muốn làm hoàng hậu, không phải bọn họ sẽ có cơ hội sao?

Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở rút một hơi, mơ hồ cảm giác được bàn tay Hiên Viên Diệp cứng lại một chút, hắn cũng không nói gì thêm, trên mặt không lộ ra điều gì khác thường, có điều sâu trong con người hiện lên vẻ quả quyết.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, đột nhiên hiểu ra tâm tư của hắn. Nếu Nhu phi đã đi đến bước này, mặc kệ thế nào hắn cũng sẽ giúp đỡ Nhu phi.

Trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy vui mừng xen lẫn cảm động, nam nhân này tuy vẻ ngoài lạnh lùng nhưng đích thực là một nam tử.

Hắn không vì ngôi vị hoàng đế mà hy sinh những người thân cận.

Sắc mặt Hoàng thượng hoàn toàn trầm xuống, thậm chí có chút đen lại, trong đôi mắt không cách nào che giấu được sự giận dữ, nàng ta dám cự tuyệt hắn, lại ngay trên đại điện này sao?

“Nàng là quý phi, sao có thể nói những lời như vậy? Lần này Trẫm coi như nàng nói không suy nghĩ, nàng ngồi xuống đi.” Hoàng thượng cố nén sự tức giận trong lòng, chậm rãi nói từng chữ.

“Vậy khấn cầu Hoàng thượng bỏ thần thiếp đi.” Nhu phi ngẩng đầu lên, mí mắt lại buông xuống, trong giọng nói trầm thấp lộ rõ ý muốn đoạn tuyệt không hề chùn bước.

Toàn bộ đại điện nhất thời lập tức sôi trào, thân là phi tử của Hoàng thượng, không muốn làm Hoàng hậu thì thôi, vậy mà trước mặt mọi người lại yêu cầu Hoàng thượng bỏ nàng?

Nữ nhân này điên rồi sao?

Mạnh Phát Ảnh giật mình, trong lòng dấy lên sự cảm phục Nhu phi. Nàng thật sự không thể tin được một nữ nhân cổ đại, một nữ nhân nhu nhược như vậy lại dám đối đầu với Hoàng thượng, dám nói ra những lời như vậy trước mặt Hoàng thượng.

Kỳ thực nếu lúc này đối là nàng, có thể nàng cũng sẽ ...

Khóe môi Hiên Viên Diệp hơi nhấp lên một chút nhưng vẫn không nói gì.

Thái hậu cũng hoàn toàn kinh sợ, có điều lúc này bà không biết phải nói gì, chỉ sợ nói không đúng lại chọc thêm vào sự tức giận của Hoàng thượng.

Sắc mặt Hoàng thượng đã hoàn toàn biến thành màu đen, hắc thể nào cũng không nghĩ đến việc nàng lại đưa ra yêu cầu như thế, lại muốn hắt bỏ nàng ...

“Trẫm thấy ngươi điên rồi, người đâu, đem Nhu phi đi.” Hoàng thượng cuối cùng không nhịn được nữa bèn tức giận quát to.

“Thần thiếp không điên, hiện tại thần thiếp rất tỉnh táo, thỉnh Hoàng thượng bỏ thần thiếp đi.” Nhu phi lại nhẹ giọng nói, từng câu từng chữ thốt ra cực kỳ kiên định, rõ ràng.

“Tỷ tỷ, ngươi ăn nói khùng điên gì vậy, chúng ta đều là nữ nhân của Hoàng thượng, sao ngươi có thể nói ra những lời như vậy?” Liễu phi vội vã kéo Nhu phi, gương mặt tỏ rõ vẻ sốt ruột, lo lắng.

Nhưng trong đáy lòng nàng ta thì như đang nở hoa.

“Ta đi rồi chẳng phải ngươi sẽ làm hoàng hậu sao.” Nhu phi liếc mắt nhìn Liễu phi một cái rồi nhàn nhạt cười nói, trong giọng điệu cũng không bộc lộ cảm xúc gì, dường như là đang nói đến một chuyện rất bình thường.

Bởi vì nàng vốn đã không màng để ý đến những chuyện này.

“Tỷ tỷ, ngươi nói gì vậy, muội muội chưa từng có tâm tư đó.” Liễu phi sửng sốt một chút rồi ủy khuất nói.

“Được, tốt lắm, Trẫm thuận theo ý ngươi, phong cho Liễu phi làm hoàng hậu.” Hoàng thượng sắp tức đến hộc máu, khi nghe Nhu phi nói xong thì càng nộ hỏa công tâm, liền lập tức lên tiếng, trong giọng nói lộ rõ vẻ hung bạo.

Liễu phi ngớ người ra, toàn thân bỗng ngây dại, thất thần đến nửa ngày vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Mà đôi mắt của Minh phi và Mị phi cũng nhất loạt trợn to khó tin nhìn Liễu phi. Có thể nói, trong số bốn người quý phi bọn họ, Liễu phi là người có thân phận thấp nhất.

Nàng ta vốn chỉ là một cung nữ theo hầu bên Hoàng hậu trước kia, cũng chính là mẹ đẻ của Thái tử. Trước đây có lần thân thể Hoàng hậu không được khỏe, nàng ta nhân cơ hội đó đã quyến rũ Hoàng thượng rồi mang thai long tử.

Hoàng hậu khi đó vốn muốn xử trí nàng ta nhưng bởi vì nàng ta đã có con, Hoàng thượng lại đã biết chuyện nên không dám làm gì nàng ta, chỉ có thể cho nàng ta một phân viện để dưỡng thai.

Sau đó không lâu Hoàng hậu có tin vui, về sau Hoàng hậu sinh hạ Thái tử, còn đứa nhỏ của nàng ta vừa mới sinh ra đã bị chết non.

Có điều về sau Hoàng thượng vẫn rất sủng hạnh nàng ta, bởi vì nàng ta không tranh giành âm ỹ với ai, lại luôn cực kỳ hiền lành nên rất được lòng Hoàng thượng.

Trước khi Hoàng hậu mất đi, Hoàng thượng vẫn đặc biệt chiếu cố nàng ta, còn thường xuyên nghỉ ngơi ở chỗ nàng ta, liên tục thăng cấp cho nàng ta thăng lên tới vị trí thực nghi.

Về sau khi Nhu phi tiến cung, Hoàng thượng mới không thường xuyên đến chỗ nàng ta nữa mà chỉ sủng ái Nhu phi.

Khi Nhu phi vừa mới tiến cung, Hoàng thượng gần như ngày nào cũng ở Nhu Tâm cung. Khi đó mọi nữ nhân trong cung đều tỏ ra bất mãn, từng người từng người đều âm thầm làm náo loạn cả lên, chỉ có Liễu

phi vẫn cực kỳ bình thản, vì vậy sau khi một quý phi mất đi, Hoàng thượng liền phong cho nàng ta làm quý phi.

Tuy đều là thân phận quý phi như nhau nhưng các nàng khác đều khinh thường Liễu phi, hiện giờ Hoàng thượng lại phong cho Liễu phi làm hoàng hậu, bọn họ đương nhiên không phục.

“Được, vậy xin Hoàng thượng bỏ thần thiếp, cho thần thiếp xuất cung.” Nhu phi nghe Hoàng thượng muốn phong Liễu phi làm hoàng hậu thì thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi lại cất giọng nhẹ nhàng nói.

“Xuất cung? Người đừng mơ tưởng. Người đã vào Hoàng cung này rồi thì đừng nghĩ đến chuyện ra ngoài.” Ánh mắt Hoàng thượng trầm xuống, thẳng tắp chăm chăm nhìn Nhu phi, hắn vừa nhìn nàng vừa tàn nhẫn nói.

“Người đâu, đem Nhu phi giam vào lãnh cung.” Hoàng thượng đột nhiên quay sang tên thị vệ đứng bên cạnh lạnh lùng ra lệnh.

Nhu phi sụp mắt xuống, trên khuôn mặt tràn ra một nụ cười khế, đây chính là điều nàng mong muốn. Nàng đương nhiên hiểu rõ Hoàng thượng sẽ không thể nào bỏ nàng, không thể nào đồng ý cho nàng xuất cung.

Vì vậy nàng mới cố tình chọc giận Hoàng thượng, để Hoàng thượng giam nàng vào lãnh cung.

Nàng biết sẽ làm ảnh hưởng đến Diệp nhi, nhưng lúc này đây, nàng muốn ích kỷ một lần, nàng tin Diệp nhi nhất định sẽ không trách nàng.

Hiên Viên Diệp cứng đờ người, hắn theo bản năng định đứng dậy thì bị Mạnh Phát Ảnh lập tức kéo lại, “Đây là mong muốn của Mẫu phi, nếu chàng không yên tâm, sau này chúng ta sẽ nghĩ cách để Mẫu phi được xuất cung. Giờ nếu chàng ra mặt sẽ làm cho sự việc càng thêm phức tạp, không chừng còn đẩy Mẫu phi vào chỗ chết.”

Cùng là nữ nhân, Mạnh Phát Ảnh hiểu được tâm tư của Nhu phi lúc này. Nàng biết đây chính là điều mà Nhu phi mong muốn.

Nàng lại một lần nữa âm thầm bội phục sự thận trọng, chu đáo và chặt chẽ của Nhu phi.

Nếu lúc này Hiên Viên Diệp ra mặt ngăn cản, kế hoạch của Nhu phi sẽ tan vỡ hoàn toàn, đến lúc đó, Nhu phi nhất định sẽ vì hắn mà tạm nhân nhượng.

Hôm nay Nhu phi làm vậy nhất định là đã tuyệt vọng tới cực điểm, bằng không sẽ không kiên quyết như thế.

Vì vậy, nàng không muốn làm cho Nhu phi khó xử.

Nếu Hoàng thượng còn có tình cảm với Nhu phi, Nhu phi có ở trong lãnh cung cũng không bị ảnh hưởng gì, còn nếu đã vô tình, dù có ở ngay trước mắt cũng vô ích.

Hiên Viên Diệp run lên một chút rồi nhìn sâu trong mắt nàng có vẻ như muốn nói điều gì đó, tiếp đó hắn nắm tay nàng thật chặt, thật chặt.

Bọn thị vệ thấy Hiên Viên Diệp không phản ứng gì thì hơi sững sốt một chút, sau đó mới tới trước mặt Nhu phi thấp giọng nói, “Nhu phi nương nương, mời.”

Thái hậu âm thầm thở dài một hơi, ánh mắt nhìn Nhu phi lộ rõ vài phần đau lòng, sao nàng lại phải khổ như vậy?

Hiên Viên Diệp nắm tay Mạnh Phát Ảnh thật chặt, đôi mắt chậm rãi dõi theo Nhu phi, trong con người thâm thúy ẩn giấu tâm sự nặng nề.

Có điều, khi Nhu phi nhìn về phía hắn, gương mặt Nhu phi lại thấp thoáng nụ cười vui mừng, mang theo vài phần đồng tình và giải thoát. Hắn bỗng cảm thấy may mắn vừa rồi đã không đứng lên can thiệp.

Đúng như Phát nhi nói, đây mới thật sự là mong muốn của Mẫu phi, hơn nữa, nếu Mẫu phi quả thật không muốn ở trong Hoàng cung nữa, hắn sẽ nghĩ cách để đưa Mẫu phi xuất cung.

Sau khi thị vệ đưa Nhu phi ra ngoài, sắc mặt Hoàng thượng càng thêm âm trầm, ánh mắt hướng về phía Hiên Viên Diệp lộ rõ sự tức giận, dường như đang trách hấn vừa rồi đã không đứng lên can thiệp. Có điều gương mặt Hiên Viên Diệp lại hết sức bình thản, không có chút phản ứng nào.

Vừa rồi Hoàng thượng nói muốn lập Liễu phi làm hoàng hậu, cho nên lúc này, mọi ánh mắt lại nhất loạt đổ dồn về phía Liễu phi.

“Hoàng thượng muốn lập Liễu phi làm hoàng hậu, ai gia không đồng ý. Nàng ta xuất thân hèn mọn, thật sự không thể thu phục lòng người.” Thái hậu chậm rãi nói, ánh mắt bà lóe lên.

Bà không thể ngăn cản việc giam Nhu phi vào lãnh cung nhưng có thể ngăn cản được chuyện này. Hơn nữa bà cũng biết, lời nói vừa rồi của Hoàng thượng chẳng qua là lời nói trong cơn tức giận mà thôi.

Lúc này bà cũng chỉ vì Hoàng thượng mà tạo ra cái cớ cho hấn rút lại lời nói ban nãy.

Hoàng thượng nheo nheo mắt lại, lời nói vừa nãy của hấn đúng là lời nói trong lúc tức giận vì câu nói của Nhu phi. Mấy năm nay, Liễu phi tuy cực kỳ hiền lành nhưng dù sao thân phận nàng ta cũng thực sự quá thấp, hơn nữa nhiều năm như vậy mà nàng ta vẫn chưa có mụn con nào.

Nếu lập nàng ta làm hoàng hậu, tất cả các đại thần trong triều khẳng định sẽ không đồng ý.

Vừa nãy chính miệng hấn đã nói muốn lập Liễu phi làm hoàng hậu, nhưng ánh mắt hấn nhìn nàng ta vẫn ngập tràn áy náy.

“Hoàng thượng, Thái hậu nói rất đúng. Thần thiếp xuất thân là một cung nữ, nếu làm hoàng hậu chẳng phải sẽ làm người trong thiên hạ cười chê Hoàng thượng hay sao? Được Hoàng thượng sủng ái, thần thiếp xin nhận tấm lòng của Hoàng thượng, nhưng thần thiếp không muốn làm Hoàng thượng khó xử, càng không muốn Hoàng thượng bị người ta chê cười, vì vậy, kính xin Hoàng thượng thu hồi lại lời nói ban nãy ạ.” Liễu phi cung kính hướng về phía Hoàng thượng nhẹ giọng nói, gương mặt cũng tràn ngập vẻ cảm kích lẫn nhu tình.

“Khó có người hiểu rõ lí lẽ như nàng, cũng khó có người vì trẫm mà suy nghĩ như nàng, chuyện phong hậu lần này để sau hãy bàn tiếp.” Hoàng thượng nhẹ giọng nói, gương mặt âm trầm rốt cuộc cũng xuất hiện nụ cười khê. Lúc này hấn vẫn lo lắng cho thể diện của Liễu phi nên chỉ nói là sẽ bàn bạc lại, cũng không nói là sẽ không phong cho nàng ta làm hoàng hậu.

“Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng.” Liễu phi nghe Hoàng thượng nói xong thì cúi xuống hành lễ, gương mặt hiện lên vẻ cảm kích, có điều trong con ngươi đang cụp xuống lại tràn ra hận ý. Ngôi vị hoàng hậu này, nhất định sẽ có một ngày rơi vào trong tay nàng ta.

Có điều hiện tại không phải là lúc thích hợp, cho nên nàng ta mới cố ý nói như vậy.

Ánh mắt Hoàng thượng đang nhìn Liễu phi càng tăng thêm vài phần khen ngợi.

“Nếu Hoàng thượng đã nói để bàn bạc lại sau thì ai gia đi về trước đã, ai gia ngồi nửa ngày rồi, giờ thấy hơi mệt.” Thái hậu lại âm thầm thở ra một hơi rồi nhẹ giọng nói, nói xong thì từ từ đứng dậy đi ra ngoài.

“Cung tiễn Thái hậu.” Hoàng thượng đứng lên hơi khom người hành lễ.

“Diệp nhi, Phát nhi, các người cũng theo Hoàng nãi nãi trở về thôi.” Thái hậu đi đến trước mặt Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh thì hơi dừng chân một chút rồi nhẹ giọng nói.

“Vâng.” Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh đồng thanh đáp lời rồi cùng Thái hậu rời đi.

“Diệp nhi, người đang đau lòng vì Mẫu phi phải không?” Sau khi ra khỏi đại điện, Thái hậu nhìn sang Hiên Viên Diệp thấp giọng hỏi.

Bà biết tình cảm sâu đậm của Diệp nhi với Nhu phi, hôm nay hấn lại không ra tay ngăn cản khiến bà có chút bất ngờ. “Mẫu phi người là người thông minh, nàng ấy làm vậy nhất định là đã biết hậu quả sẽ thế nào.” Thái hậu hơi dừng lời rồi bổ sung thêm.

Đó cũng là lý do mà bà không ra tay ngăn cản Hoàng thượng. Gần đây bà phát hiện ra tính tình của Nhu phi và Mạnh Phát Ảnh có đôi chút giống nhau, chỉ sợ nếu bà ra tay ngăn cản, Nhu phi sẽ quá khích mà gây ra chuyện gì.

“Đây là ý muốn của Mẫu phi, Diệp nhi đau khổ làm gì.” Hiền Viên Diệp sững sốt một chút rồi trầm giọng nói.

“Người nghĩ được vậy là rất tốt.” Thái hậu âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt theo bản năng quét qua Mạnh Phát Ảnh một cái.

“Hoàng nãi nãi, Phát nhi muốn đi xem Mẫu phi thế nào.” Sau khi ra khỏi đại điện, Mạnh Phát Ảnh vẫn có chút không yên lòng, có chút lo lắng cho Nhu phi.

“Được, đi đi.” Thái hậu vô cùng sáng khoái đồng ý luôn.

“Ta đi cùng nàng.” Hiền Viên Diệp cũng lập tức nói.

Mạnh Phát Ảnh nhú mày lại, nếu Hiền Viên Diệp đi theo, chỉ sợ Nhu phi có lời muốn nói cũng không nói được. Nàng đang định mở miệng cự tuyệt thì Thái hậu đột nhiên lên tiếng, “Diệp nhi, người đưa Hoàng nãi nãi trở về đi.” Thái hậu đương nhiên cũng nhìn ra sự khác thường của Mạnh Phát Ảnh.

“Vâng.” Hiền Viên Diệp tuy đang lo lắng nhưng khi nghe Hoàng Thái hậu nói vậy thì cũng không cự tuyệt mà cùng Thái hậu trở về Vĩnh Thọ cung.

Mạnh Phát Ảnh cũng vội vàng tới lãnh cung.

Lãnh cung chia làm hai viện, Hoàng hậu đang bị nhốt tại Đông viện, bọn thị vệ bên đưa Nhu phi tới Tây viện, điều kiện ở đây tốt hơn khá nhiều so với bên Đông viện.

Hơn nữa, trong Tây viện cũng không có gì khác so với viện của các phi tần khác.

Lúc Mạnh Phát Ảnh tới, bọn thị vệ đã rời đi cả. Nhu phi đang đứng trong sân, ánh trăng nhàn nhạt chiếu sáng thân mình nàng càng làm tăng lên vẻ tuyệt mỹ, càng thêm vài phần mỏng lung phiêu dật.

Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng bước vào, khi đến gần Nhu phi thì dừng lại.

“Phát nhi, con đã đến rồi.” Nhu phi không xoay người lại mà nhẹ giọng hỏi, giọng nói cũng có phần mờ mịt sương khói.

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng đáp lời, vừa nói vừa nhìn dáng vẻ Nhu phi, cảm giác đau lòng cứ từ từ dâng lên.

“Phát nhi, Mẫu phi muốn rời khỏi Hoàng cung này.” Nhu phi vẫn lẳng lặng đứng đó mà không xoay người lại, trong giọng nói nhàn nhạt rốt cuộc đã thêm vài phần chân thật, cũng có vài phần hy vọng.

Hiện tại nàng chỉ muốn rời khỏi Hoàng cung, thật sự rất muốn. Nhu phi biết nếu nàng rời đi, Diệp nhi nhất định sẽ bị ảnh hưởng, nhưng có điều, nếu còn tiếp tục ở lại chỗ này, chỉ sợ bản thân mình sẽ dần dần héo rũ cho đến chết.

Hơn nữa Diệp nhi hiện tại đã trưởng thành, hẳn là người tuyệt đối có năng lực, có thể chống đỡ được mọi chuyện, không cần nàng phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

“Được, Phát nhi nhất định sẽ đưa Mẫu phi rời khỏi Hoàng cung này.” Mạnh Phát Ảnh không hề do dự lên tiếng, không sợ mạo hiểm cũng chẳng sợ sẽ mang tội mất đầu, nàng phải giúp Mẫu phi xuất cung.

Nàng biết, nếu Mẫu phi ở lại trong Hoàng cung này, chỉ sợ ...

Đương nhiên, nàng sẽ có cách để không lọt ra bất kỳ sơ hở nào, không để cho người khác phát hiện ra điều gì bất thường, cũng không để cho Hoàng thượng phải nghi ngờ.

Thân mình Nhu phi cứng lại một chút rồi từ từ xoay lại, ánh mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh tràn ra ý cười nhàn nhạt, “Được, Mẫu phi sẽ chờ con.”

Nàng tuyệt đối tin tưởng nha đầu này có bản lĩnh ấy, mà lúc này nàng cũng không muốn thốt ra những lời dối trá, không muốn phải lo lắng mỗi khi nói gì nữa.

Khi nghe được lời đồng ý không chút do dự của Mạnh Phát Ảnh, nàng biết không cần phải nói thêm gì nữa. Bởi vì nàng biết rõ Phất nhi sẽ rất cẩn thận, sẽ không để Hoàng thượng nghi ngờ ...

“Mẫu phi phải chú ý giữ gìn thân thể, Phất nhi sẽ nhanh chóng đi lo liệu mọi chuyện.” Mạnh Phát Ảnh nghe Nhu phi nói xong thì khước môi nàng tràn ra một nụ cười khê.

Nàng rất thích tính cách này của Nhu phi. Nhu phi nghĩ cái gì thì làm cái đó, không mang theo nửa điểm dối trá.

Đã không thích thì liền quyết đoán rời đi, nàng hết sức ủng hộ cách làm này của Nhu phi.

Một nữ nhân tốt như vậy mà Hoàng thượng không biết quý trọng, phải khiến cho hấn hối hận thôi.

Trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy hưng phấn, so với lần nàng đào hôn thì còn hưng phấn hơn nhiều.

Chuyện này muốn thành công phải có kế hoạch cực kỳ tốt. Sau khi trở về, nàng nhất định phải thương lượng một chút với Hiên Viên Diệp.

Hai người bọn họ đều thông minh như vậy, nhất định sẽ nghĩ ra một cách chu toàn không có sơ hở nào.

“Được, Mẫu phi hiểu rồi.” Gương mặt Nhu phi nở ra nụ cười chân thật lại vô cùng sinh động, trong ánh mắt cũng thấp thoáng tia hy vọng.

Sau khi rời khỏi lãnh cung, trong lòng Mạnh Phát Ảnh vẫn có chút kích động. Khi đến Vĩnh Thọ cung, nàng mới cẩn thận đè nén xúc động xuống, chuyện này không thể cho Thái hậu biết được.

Rời khỏi Hoàng cung rồi, Mạnh Phát Ảnh mới thấp giọng nói ra chuyện này với Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp cứng người lại, hai tròng mắt hơi trợn lên có chút kinh ngạc nhưng không thấy hấn nói gì, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì?

“Không phải là chàng không đồng ý đấy chứ?” Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh lóe lên, nàng thử hỏi hấn, nếu hấn không đồng ý, nàng sẽ tự làm một mình.

“Ta đang nghĩ hình như nàng đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với những loại chuyện thể này thì phải.” Khước môi Hiên Viên Diệp kéo ra một tia cười khê, hấn cất giọng trêu đùa nàng.

Mạnh Phát Ảnh sững sốt một chút rồi hung hăng trợn mắt lườm hấn một cái, “Giờ là lúc nói chuyện của Mẫu phi, chàng không cần phải gộp mọi chuyện lại làm một.”

Nam nhân này thật đúng là thù dai.

“Nàng vốn có kinh nghiệm với những chuyện thể này, nàng làm chủ là tốt rồi.” Hiên Viên Diệp cố ý nói, khước môi hấn càng tràn lan ý cười, mặc dù là đang trêu ghẹo nàng nhưng cũng ngầm đồng ý rồi. Nếu đúng là ý muốn của Mẫu phi, hấn đương nhiên phải giúp Mẫu phi.

“Hừ, vậy thiếp sẽ làm chủ chuyện này.” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng hừ nhẹ, chút chuyện nhỏ này sao làm khó được nàng.

Nếu muốn để cho Nhu phi thuận lợi xuất cung, biện pháp tốt nhất chính là treo đầu dê bán thịt chó, làm cho Hoàng thượng không thể truy cứu được.

Mạnh Phát Ảnh càng nghĩ càng hưng phấn. Hiên Viên Diệp chăm chú nhìn gương mặt âm trầm của nàng, quả thật nàng đặc biệt hứng thú với những chuyện thể này, có khi nào nàng lại muốn chạy trốn lần nữa không?

Hôm sau, Hiên Viên Diệp vừa hạ triều trở về đã nói muốn đưa nàng tới Hài Vương phủ một chuyến.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, đã lâu rồi nàng không chủ động về thăm Phụ thân, nghĩ lại thấy quả thực rất bất hiếu.

Khi hai người tới Hài Vương phủ, Mạnh Vân Thiên đã chờ sẵn ở đại sảnh. Mạnh Phát Ảnh lúc này mới nghĩ ra có thể Phụ thân đã yêu cầu Hiên Viên Diệp đưa nàng về.

Hôm qua, nàng dùng ít tơ lụa do nhà xưởng của mình tạo ra để may hai bộ y phục, hôm nay nàng mặc luôn một bộ màu xanh nhạt.

Hai người vào đến đại sảnh thì gặp cả Mạnh Như Tuyết đang ở đó. Nàng ta nhìn thấy y phục của nàng thì hai mắt đột nhiên sáng ngời. Chờ nàng làm lễ với Phụ thân xong, nàng ta liền tỏ ra hâm mộ nói, “Y phục của muội muội thật đẹp, muội muội mua ở đâu vậy? Tơ lụa tốt thật, không biết bán ở chỗ nào mà tỷ tỷ chưa từng thấy qua.”

“Đúng nha, Phát nhi, người mua ở chỗ nào vậy?” Đại phu nhân cũng tỏ ra hâm mộ cất tiếng hỏi.

Mạnh Phát Ảnh hơi chau mày lại, tỏ vẻ không hề để ý đến bọn họ.

Có điều Đại phu nhân lại cố tình tới gần xem xét tỉ mỉ, gương mặt càng tỏ rõ vẻ hâm mộ, “Phát nhi, người mua ở chỗ nào vậy, thật sự rất đẹp.”

“Phát nhi, mấy ngày nay Phụ thân đã cho tu sửa chỗ ở ngày trước của Mẫu thân con ở Trúc viện, không phải trước kia con luôn âm ỉ đòi vào sao. Giờ con đến xem đi.” Ánh mắt Mạnh Vân Thiên quét qua bọn họ một cái rồi dừng lại ở chỗ Mạnh Phát Ảnh, ông thấp giọng nói, trong thanh âm mang theo chút thương nhớ khôn nguôi.

Nhiều năm rồi Mạnh Vân Thiên không muốn để lộ ra nỗi đau này cho ai biết, cũng không dám chạm vào, nên đã cho người phong tỏa toàn bộ mọi thứ liên quan đến Linh nhi, nhưng hiện tại ông đã thông suốt, nỗi nhớ mong không cách nào phong tỏa được, nỗi đau xót cũng không cách nào tiêu thất, chỉ bằng nên đối mặt thì hơn.

Mười mấy năm nay Trúc viện không có ai ra vào nên cực kỳ tiêu điều, lần này, ông đã cho tu sửa hoàn toàn, chỉ giữ lại những thứ trước kia Linh nhi vẫn dùng.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, lục lại trí nhớ, trước kia Phụ thân chưa bao giờ cho phép kẻ nào bước vào rừng trúc dù là nửa bước, bây giờ Phụ thân lại cho trùng tu chỗ đó, còn chủ động bảo nàng vào xem.

“Phụ thân, để Tuyết nhi dẫn muội muội đi.” Mạnh Như Tuyết nghe Mạnh Vân Thiên nói vậy thì cực kỳ nhiệt tình muốn đưa Mạnh Phát Ảnh tới đó. Nàng ta quay sang Mạnh Phát Ảnh nhưng ánh mắt lại hơi liếc về phía Hiên Viên Diệp.

“Được, để Tuyết nhi dẫn con đi.” Mạnh Vân Thiên suy tư một chút rồi chậm rãi nói. Ông cũng có một số việc cần thương lượng với Hiên Viên Diệp.

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng đáp lời rồi đứng lên đi ra ngoài. Nàng không có bất kỳ trí nhớ nào đối với vị mẫu thân kia nhưng trong lòng vẫn có vài phần thương cảm nên cũng muốn đến đó xem thế nào.

Thanh Trúc liền đi theo sau nàng.

Mạnh Như Tuyết đi bên cạnh Mạnh Phát Ảnh, đôi mắt không ngừng đánh giá y phục trên người nàng, vẻ hâm mộ trong con người càng thêm rõ ràng. Nàng ta nhẹ giọng cười nói, “Muội muội đúng là càng ngày càng đẹp, Điện hạ đối tốt với muội quá, thật sự làm cho tỷ tỷ hâm mộ nha.”

Mạnh Phát Ảnh liếc nàng ta một cái rồi dừng lại, lạnh lùng nhìn nàng ta rồi chậm rãi nói, “Người tốt nhất là đừng có ý định quỵ quái gì nữa, bằng không ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho người đâu.”

Trước đây, niệm tình nàng ta là tỷ tỷ, nàng đã bỏ qua cho nàng ta vài lần, nếu Mạnh Như Tuyết vẫn còn chưa biết hối cải thì cũng đừng trách nàng nhẫn tâm.

“Muội muội yên tâm đi, ta đã thông suốt rồi. Ta biết trong lòng Điện hạ rốt cuộc không thể có thêm người khác, ta cũng hết hy vọng rồi.” Sắc mặt Mạnh Như Tuyết hơi trầm xuống, nàng ta mở miệng thương cảm nói.

“Như vậy là tốt nhất.” Mạnh Phát Ảnh liếc nàng ta một cái rồi lạnh giọng nói. Có điều trong lòng nàng hiểu rõ nữ nhân này tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy, về sau nàng vẫn phải hết sức đề phòng nàng ta.

Mạnh Như Tuyết không nói gì nữa, bước chân có chút chậm lại, Khi đến bên rìa rừng trúc, nàng ta phóng tầm mắt bao quát khu rừng rồi kinh ngạc thốt lên, “Rừng Trúc này đẹp quá, hôm nay nếu không phải vì

dẫn mũi mũi đến thì tỷ tỷ cũng không có cơ hội nhìn thấy. Phụ thân vẫn chưa cho người ngoài vào đây đâu, bao gồm cả tỷ tỷ ta cũng vậy.”

Mạnh Phát Ảnh sưng sốt nhìn rừng trúc ở trước mặt, nơi này quả thực rất đẹp. Phụ thân yêu thương Mẫu thân như vậy nên không cho người khác vào đây cũng là chuyện hết sức bình thường, vì vậy khi nghe Mạnh Như Tuyết nói xong, nàng cũng không nói gì thêm.

Đi về phía trước vài bước, Mạnh Như Tuyết càng thêm kinh ngạc, đôi mắt không ngừng hướng về rừng trúc trước mặt, miệng không ngừng thở dài nói, “Ta ở Hầu Vương phủ nhiều năm như vậy mà không hề biết có chỗ đẹp thế này”.

Có điều, trước khi tiến vào rừng trúc, Mạnh Như Tuyết đột nhiên dừng lại. Nàng ta suy tư một chút rồi nhẹ giọng nói, “Phát nhi, tỷ tỷ không vào đâu, nơi này là nơi ở của Mẫu thân người, người vào trong đi.”

Giọng nói của nàng ta mang theo vài phần cẩn thận.

Mạnh Phát Ảnh nhíu mày nghi hoặc nhìn nàng ta, không biết nàng ta đang tính toán chuyện gì.

“Bình thường Phụ thân không cho người khác vào đây, hôm nay cũng chỉ nói ta đưa người đến đây thôi, nếu ta đi vào chỉ sợ Phụ thân sẽ tức giận nên ta không vào đâu, chỉ đứng ở ngoài này thôi.” Mạnh Như Tuyết cười nhẹ rồi thấp giọng nói.

Mạnh Phát Ảnh sưng sốt một chút, thật không ngờ nàng ta lại có lúc tự giác thế này.

Nghĩ đến chuyện Mạnh Như Tuyết vẫn luôn rất sợ Phụ thân, có lẽ những lời nàng ta nói không phải là giả.

Hơn nữa, nàng cũng không muốn Mạnh Như Tuyết tiến vào nơi ở của mẫu thân nàng, Mạnh Như Tuyết nói sẽ không vào, nàng đương nhiên cũng không miễn cưỡng, bèn thấp giọng đáp lời, “Được.”

Nói xong, nàng liền cùng Thanh Trúc tiến vào rừng trúc.

Mẫu thân nhất định là người cực kỳ thanh bạch mới quyết định ở trong rừng trúc này, hơn nữa đây còn là nơi yên tĩnh nhất trong Hầu Vương phủ.

Bước vào rừng trúc, Mạnh Phát Ảnh lập tức cảm thấy vui vẻ thoải mái, cực kỳ thoải mái.

Nàng khép hờ đôi mắt, từ từ đi giữa con đường nhỏ uốn lượn trong rừng trúc, dang tay ra là có thể đụng vào lá trúc hai bên đường, Mẫu thân của nàng quả thực rất biết hưởng thụ cuộc sống.

Thanh Trúc vẫn luôn theo sát phía sau nàng.

Khóe môi nàng nở ra một nụ cười khẽ. Nàng từ từ mở to mắt ra, nhìn rừng trúc trước mắt tưởng chừng như không có điểm kết thúc.

Mạnh Phát Ảnh từ từ đi vào sâu bên trong, khi nhìn thấy một căn nhà nhỏ thì khóe môi càng thêm tươi tắn, căn nhà rất đẹp và sáng sủa, không biết là ai đã thiết kế.

“Thanh Trúc, rất đẹp phải không?” Mạnh Phát Ảnh không kìm được bèn nhẹ giọng hỏi Thanh Trúc. Kỳ lạ là không thấy Thanh Trúc lên tiếng.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy một làn gió khác thường thoảng qua bên người.

Nàng sợ hãi lập tức xoay người lại thì thấy một nam nhân đang đứng phía sau nàng, Thanh Trúc thì đã bị hất điểm huyết, đang nằm trên mặt đất.

Một gương mặt xa lạ.

Nhưng thân hình kia dường như có chút quen thuộc.

Mạnh Phát Ảnh cố gắng đè nén sự kinh ngạc trong lòng, thẳng tắp nhìn nam nhân kia. Y có thể nhanh chóng điểm lên huyết đạo của Thanh Trúc chứng tỏ võ công rất cao thâm, nàng không thể tỏ ra hoảng hốt lúc này được.

Nhớ đến chuyện vừa nãy Mạnh Như Tuyết đưa nàng đến bên ngoài thì vội vàng rời đi, nàng hiểu ra nam nhân này tuyệt đối không phải đi nhầm, đây nhất định là âm mưu của Mạnh Như Tuyết. Có thể thấy tình cảnh trước mắt nàng bây giờ cực kỳ nguy hiểm.

Nàng trăm triệu lần không ngờ Mạnh Như Tuyết lại dám đem người lạ vào Hầu Vương phủ, hơn nữa lúc này Phụ thân còn đang ở nhà, nàng ta cũng dám làm vậy ư?

Nàng hôm nay trở về phủ chẳng qua là do lúc bãi triều Phụ thân và Hiên Viên Diệp có nhắc đến chuyện này, cho nên việc nàng và Hiên Viên Diệp đến đây cũng là chuyện không định trước.

Mạnh Như Tuyết làm thế nào có thể nhanh chóng sắp xếp xong xuôi những việc này?

Nàng biết Mạnh Như Tuyết có chút thông minh nhưng không có bản lĩnh cao như vậy, cho nên nàng đoán chủ mưu của việc này không phải là Mạnh Như Tuyết, rất có khả năng chính là nam tử đang đứng trước mặt.

Thân hình người này có điểm gì đó rất quen, nhưng khuôn mặt kia thì hoàn toàn xa lạ.

Mạnh Phát Ảnh đang nghĩ làm thế nào để thoát thân thì mơ hồ cảm thấy có một mùi nhàn nhạt thoang thoảng đâu đây.

Nàng lập tức kinh hãi, tuy rằng mùi này rất nhạt nhưng nàng vẫn phát hiện ra trong đó có độc.

Cũng may giờ đang ở ngoài trời, mùi kia cũng rất nhạt, nhưng nếu tiếp tục thế này cũng không phải là biện pháp, nàng vẫn có thể bị trúng độc.

Lúc này chỉ sợ Hiên Viên Diệp vẫn còn ở đại sảnh. Chắc chắn không ai ngờ được Mạnh Như Tuyết lại dám gài bẫy nàng.

Mạnh Như Tuyết làm vậy rốt cuộc là có mục đích gì?

Muốn nam nhân này giết nàng, hay là ...

Nam nhân kia cũng không vội vàng hành động mà vẫn thẳng tắp nhìn nàng, sâu trong con mắt ẩn chứa quá nhiều cảm xúc phức tạp.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, hai tròng mắt nheo nheo lại, nàng đã biết nam nhân này là ai, trong lòng liền âm thầm cười lạnh. Được, y dám đến đây chọc nàng, cũng đừng trách nàng nhẫn tâm, vừa khéo vũ khí bí mật của nàng còn chưa có chỗ dùng, hôm nay sẽ dùng thử lên người y xem hiệu quả thế nào ...

“Người vào đại sảnh nói với Điện hạ là Vương phi đi lại nhiều nên bị mệt, giờ đang nghỉ ngơi trong phòng của nàng trước kia.” Lúc này, Mạnh Như Tuyết đang nhẹ giọng sai bảo một tiểu nha đầu.

“Vâng.” Nha đầu kia vốn là người hầu hạ bên cạnh Mạnh Vân Thiên, sau khi nghe nàng ta phân phó thì hơi sững sốt một chút nhưng cũng thấp giọng đáp lời.

Mạnh Như Tuyết nhìn theo bóng dáng nha đầu kia đi xa thì khóe môi từ từ kéo ra một tia cười khê, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Lúc nha đầu kia vào đại sảnh thì Hiên Viên Diệp và Mạnh Vân Thiên đã bàn chuyện xong rồi.

“Có chuyện gì?” Mạnh Vân Thiên thấy nàng ta tiến vào thì hơi bất mãn hỏi.

“Vừa rồi Vương phi đi lại nhiều nên bị mệt, giờ Vương phi đang nghỉ ngơi trong phòng trước kia của nàng ạ.” Nha đầu kia cúi đầu nhìn xuống rồi thấp giọng trả lời.

Hiên Viên Diệp nhíu mày một chút, đi lại nhiều nên bị mệt, nàng mới đi một chút mà đã mệt mỏi rồi ư? Thật không giống nàng cho lắm?

Có điều giờ đang ở Hầu Vương phủ, lại có Thanh Trúc đi cùng nàng, hắn cũng không lo lắng nhiều. Tuy vậy, chuyện với Hầu gia cũng đã nói xong, hắn đứng lên thấp giọng nói, “Nàng đi liên tục như vậy chắc cũng mệt mỏi, để Bản vương đi xem nàng thế nào.”

“Được, người đi đi.” Mạnh Vân Thiên gật đầu cười nói.

Hiên Viên Diệp lập tức rời đại sảnh đi về phía hậu viện trước đây Mạnh Phát Ảnh từng ở. Sau khi Mạnh Phát Ảnh xuất giá, viện này để không nhưng bình thường vẫn có người thường xuyên lui tới quét dọn nên cực kỳ sạch sẽ.

Khi đến viện, thấy cửa viện đang mở, Hiên Viên Diệp cười khê rồi lập tức bước vào, đến trước phòng ngủ thì lại thấy đóng cửa.

Hiên Viên Diệp hơi sững sốt một chút rồi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trên giường có một bóng người đang lay động. Hắn âm thầm lắc đầu, đúng là nàng đã về đây nghỉ ngơi rồi.

Có điều không thấy Thanh Trúc đâu, có thể nàng thật sự muốn nghỉ ngơi nên đã bảo Thanh Trúc ra ngoài.

Hiên Viên Diệp nhẹ nhàng đi đến trước giường, hơi khom người xuống nhẹ giọng hỏi, “Nàng sao vậy? Một thật ư?”. Nghĩ lại thì quả thật gần đây nàng cũng đủ mệt mỏi, ban ngày thì vội vàng đi lo công việc, buổi tối thì bị hắc quán quít đến nửa đêm mới được ngủ, nếu nàng thật sự muốn ngủ thì cứ để cho nàng ngủ một lúc.

Cũng khó có khi tới đây, ở lâu một chút cũng không sao.

Không nghe thấy nàng trả lời, Hiên Viên Diệp hơi chau mày lại, chẳng lẽ nàng đang ngủ thật?

Hắn mơ hồ cảm thấy có một mùi nhàn nhạt bay đến, trên thân thể nàng cũng tỏa ra chút hương vị nhàn nhạt. Nàng vẫn luôn dùng một ít hương liệu nên thân thể luôn có hương thơm cực kỳ tươi mát, cực kỳ sạch sẽ.

Hiên Viên Diệp đột nhiên cứng đờ người lại. Hắc vội vàng xé bỏ đồng màn che trên giường. Người đang nằm trên giường cũng bất ngờ ngồi dậy, thẳng tắp vòng tay quanh cổ hắn, đôi môi hồng hăng muốn áp vào môi hắn.

Hiên Viên Diệp cả kinh, lập tức kéo người đó ra, bỗng hắc cảm thấy trên người có một chút kích động và cảm giác cực kỳ khô nóng.

Hai tròng mắt hắc quét về phía người ngồi trên giường.

Không phải là Phát nhi của hắc mà là Mạnh Như Tuyết, Mạnh Như Tuyết đang trần như nhộng nằm trên giường, con người đang mở to mắt đuổi đưa tình nhìn hắc.

Đôi môi đỏ mọng hé mở mềm nhẹ cất lên tiếng nói, “Điện hạ.”, vừa nói, thân mình nàng ta còn hơi xoay một cái rồi thẳng người tiến đến gần hắc, “Điện hạ, Tuyết nhi thấy khó chịu quá.”

Lúc này, trên mặt Mạnh Như Tuyết có chút hồng ửng lên trông rất dị thường, trong con ngươi có vẻ như có vài phần hoảng hốt. Hiên Viên Diệp nhíu mày, có vẻ Mạnh Như Tuyết đã trúng mị độc.

Đúng lúc đó, hắc đột nhiên phát giác cảm giác khô nóng càng lúc càng dâng lên trong cơ thể, một cổ kích thích cũng càng thêm rõ ràng.

Hắc định nhích người một chút thì cảm thấy khí huyết dâng lên.

Hiên Viên Diệp âm thầm kinh hãi, trong lòng than thầm, xem ra hắc đã bị trúng độc, hơn nữa loại độc này hiển nhiên hết sức lợi hại.

Hắc phát hiện toàn thân mình lúc này tựa như không còn chút khí lực nào.

Mà cảm giác kích thích nóng bỏng càng lúc càng dâng cao trong cơ thể hắc. Hắc muốn di chuyển bước chân nhưng cũng cực kỳ khó khăn.

Hắc cố gắng lùi lại phía sau hai bước, chỉ có hai bước thôi nhưng trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Ánh mắt Mạnh Như Tuyết lóe lên, nàng ta từ từ xuống giường, phơi bày thân mình không mảnh vải che thân trước mặt Hiên Viên Diệp, có điều bàn chân vừa chạm đất đã khụy xuống.

Vừa khụy xuống, nàng ta lại nhấc chân nhào lên phía trước, mà lúc này Hiên Viên Diệp chỉ cách nàng ta khoảng hai bước chân, nên thân thể nàng ta thẳng tắp đổ vào người Hiên Viên Diệp. Bị bất ngờ, mà toàn thân Hiên Viên Diệp lúc này cũng không còn chút khí lực nào, cả hai lập tức bổ nhào xuống mặt đất.

“Điện hạ, Tuyết nhi thấy rất khó chịu, thật sự rất khó chịu.” Mạnh Như Tuyết gắt gao ôm chặt chân Hiên Viên Diệp, vừa uốn éo thân mình vừa than nhẹ.

Hiển nhiên Mạnh Như Tuyết và hần bị trúng cùng một loại độc nên toàn thân cả hai đều không còn chút khí lực nào. Cũng may vừa rồi Hiên Viên Diệp hơi dịch chuyển về phía sau hai bước, nếu không lúc này cả thân mình nàng ta đã áp toàn bộ lên trên người hần.

Lúc này, nàng ta đang vội vàng vàng tháo bỏ quần áo trên người Hiên Viên Diệp, trong đôi mắt nàng ta tràn đầy mê loạn, có vẻ đã sớm mất đi ý thức.

Bị Mạnh Như Tuyết sờ soạng, Hiên Viên Diệp càng cảm thấy khó chịu, cổ kích thích trong cơ thể càng lúc càng không cách nào khống chế, một chút chân khí còn sót trong người hần cũng không thể dùng được.

“Điện hạ, Tuyết nhi ...” Thân mình Mạnh Như Tuyết hơi nhúc nhích về phía hần, đôi bàn tay đã vươn đến ngang hông hần, nàng ta than nhẹ, hơi thở mang theo một loại dụ hoặc trí mạng không ngừng truyền vào bên tai Hiên Viên Diệp.

Bản thân đã trúng mị độc, lại bị Mạnh Như Tuyết dụ hoặc, Hiên Viên Diệp cảm thấy cơ thể như bị đốt bởi ngàn vạn con kiến, ý thức của hần cũng dần trở nên mơ hồ.

Mà hôm nay, hần lại không có Tốc Phong đi theo bảo hộ. Phát nhi dẫn theo Thanh Trúc đi cùng nên hần để Tốc Phong ở nhà.

Nghĩ đến Mạnh Phát Ảnh, thân mình Hiên Viên Diệp đột nhiên căng thẳng, Phát nhi đang ở đâu? Mạnh Như Tuyết ở trong phòng nàng, vậy nàng hiện tại đang ở đâu?

Nghĩ đến Mạnh Phát Ảnh, hần hơi hơi tỉnh lại.

Tuy rằng thân thể lúc này muốn cử động một chút cũng phải cố gắng hết sức, nhưng vừa nghĩ đến chuyện Phát nhi có thể đang gặp nguy hiểm, không biết khí lực từ đâu tràn về, hần đột nhiên đứng dậy.

Mạnh Như Tuyết vốn đang ôm hần cũng bị ngã văng ra ngoài.

Hần hết sức đè nén cảm giác kích động trong cơ thể, khó khăn di chuyển bước chân muốn đi ra ngoài.

Mạnh Như Tuyết giật mình, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Khi thấy hần sắp rời khỏi, nàng ta vội vàng bò đến ôm chặt lấy chân hần.

“Điện hạ không được đi, không được đi, không được bỏ Tuyết nhi, ngươi hãy muốn Tuyết nhi đi, bằng không Tuyết nhi chỉ có thể chết.” Mạnh Như Tuyết vừa ôm chặt hần vừa vội vàng kêu lên, trong thanh âm còn lẫn tiếng rên nhẹ dụ hoặc, ngực nàng ta còn cố ý cọ xát trên đùi hần.

Mạnh Như Tuyết hiển nhiên biết rõ nàng ta đã bị trúng mị độc, nếu Hiên Viên Diệp bỏ đi, nàng ta chỉ sợ ...

Trông mắt Hiên Viên Diệp đột nhiên trầm xuống, trong con ngươi ẩn hiện vài tia nguy hiểm. Hần khẳng định nữ nhân kia có liên quan đến tất cả những việc này, nhất định nàng ta đã bày kế hãm hại Phát nhi.

Chết? Nếu chết được thì coi như đã dễ dàng với Mạnh Như Tuyết, nếu Phát nhi xảy ra chuyện gì, hần tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng ta.

Chân hần đột nhiên nâng lên hung hăng đạp về phía sau một cước. Hần không hề xoay người lại, cho nên toàn bộ cú đá đều đáp trọn lên đầu Mạnh Như Tuyết.

Tuy lúc này hần đang bị trúng độc nhưng vẫn vận được chút sức lực để tung ra cú đá, cước này cũng đủ khiến cho Mạnh Như Tuyết không thể chịu được.

“A, đau.” Mạnh Như Tuyết đau đớn kêu lên. Lãnh trọn cú đá của Hiên Viên Diệp, nàng ta vô cùng choáng váng, có điều vẫn kiên quyết bám chặt lấy hần, chỉ cần buông lỏng chút thôi, nhất định hần sẽ rời đi, nếu hần rời đi, nhất định nàng ta sẽ xong đời.

Hơn nữa, Mạnh Như Tuyết đã phát hiện ra hần cũng bị trúng độc, hần không thể kiên trì lâu được. Nghĩ đến đây, nàng ta dùng toàn bộ khí lực sót lại của bản thân đột nhiên đứng dậy ôm chặt lấy Hiên Viên Diệp từ phía sau.

Thân thể nàng ta cũng dán chặt lên người Hiên Viên Diệp.

Nàng ta thậm chí còn không biết xấu hổ xé bỏ quần áo phía sau lưng Hiên Viên Diệp, dán ngực lên lưng hắn rồi cúi đầu suy nghĩ. Nàng ta không tin Hiên Viên Diệp còn có thể kiên trì được nữa, lúc trao độc được cho nàng ta, người kia cũng đã nói độc này hết sức lợi hại.

Bởi vì một khi đã trúng loại độc này, dù võ công cao cường tới đâu, nghị lực kiên trì đến đâu, người bị độc cuối cùng cũng không thể không chế được.

Hiên Viên Diệp dù có cường đại đến đâu chung quy cũng là người, hắn có thể kiên trì hơn người khác một chút, nhưng chỉ cần ra sức tích cực, hôm nay, nàng ta nhất định sẽ trở thành nữ nhân của Hiên Viên Diệp.

Chỉ cần trở thành nữ nhân của Hiên Viên Diệp, mà nàng ta dù sao cũng là thiên kim của Hầu Vương phủ, Hiên Viên Diệp nhất định phải chịu trách nhiệm với nàng ta, tiếp đó nàng ta sẽ được gả cho hắn, mà lúc này Mạnh Phát Ảnh chỉ sợ đã ...

Vì vậy, mặc kệ thế nào, nàng ta không thể để hắn rời đi.

Hiên Viên Diệp bị Mạnh Như Tuyết áp sát thì cổ kích động trong cơ thể thiếu chút nữa nổ tung, hắn âm thầm kinh hãi, độc được này thật sự quá độc.

Lúc này, chỉ cần vận một ít chân khí, hắn lập tức có cảm giác toàn thân như bị ngàn vạn cây kim đâm vào, đau đến mức không thể hít thở.

Nhưng hiện tại toàn thân hắn không còn chút khí lực nào, hắn rất cần chân khí.

Trông mắt Hiên Viên Diệp đột nhiên trầm xuống, sâu trong con ngươi ẩn hiện một tia tàn nhẫn khiến người ta kinh hãi, hắn âm thầm vận khí.

Quả thật đau đến thấu xương. Hắn đau đến thở rút một hơi, gương mặt hơi co lại, bàn tay đồng thời nắm chặt quyền hung hăng đánh về phía Mạnh Như Tuyết vẫn đang bày ra bộ mặt kiêu ngạo kia.

Do dùng chân khí để đánh xuống, một quyền của hắn khiến Mạnh Như Tuyết lập tức ngã lộn trên mặt đất, gương mặt nàng ta tức khắc sưng phồng lên, thân mình cử động vài cái lại muốn đứng lên ...

Hắn là nam nhân, vốn chưa từng đánh nữ nhân nào, nhưng lúc này hắn thật sự không thể nhẫn nhịn hơn được nữa. Chất độc khiến thần chí hắn lúc này đã có chút hỗn loạn, có chút hoảng hốt, nếu không phải vì muốn cứu Phát Nhi, chỉ sợ hắn đã mất ý thức rồi.

Không thèm liếc mắt nhìn Mạnh Như Tuyết một cái, Hiên Viên Diệp vội vàng vọt ra khỏi phòng.

Tuy động tác của hắn rất nhanh nhưng thân thể thì như đang bị thít chặt lại, mồ hôi trên trán chảy xuống thành dòng, có thể thấy lúc này hắn phải chịu biết bao đau đớn ...

81. Chương 82: Kết Cục Của Mạnh Như Tuyết

Trong rừng trúc, Mạnh Phát Ảnh nhìn lướt qua nam nhân đang đứng trước mặt, khóe môi nàng hơi kéo ra, đầu lông mày khẽ nhướng lên, bàn tay tùy ý mân mê một nhánh lá trúc bên cạnh rồi lấy một cái lá dài nhỏ từ từ quấn lên đầu ngón tay, một vòng lại một vòng, tựa như đang vui đùa đến bất diệc nhạc hồ*.

(* Bất diệc lạc hồ hay Bất diệc nhạc hồ: Ý là làm việc gì đó rất vui, mãi mê đến nỗi quên cả trời đất)

Vào lúc này nhất định không được hoảng loạn, nàng càng bình tĩnh, nam nhân trước mặt sẽ càng ngạc nhiên, khó hiểu, như vậy lại càng có lợi cho nàng.

Người kia có chút giật mình, y nhìn sâu vào mắt nàng, càng nhìn càng thấy nghi hoặc xen lẫn kinh ngạc, gặp tình huống thế này mà nàng vẫn có thể thản nhiên vậy sao?

Chẳng lẽ nàng không sợ hãi chút nào?

Dù sao vừa rồi y cũng đã điểm huyết ngủ của Thanh Trúc, hơn nữa hôm nay y tới đây chính là muốn ...

Khi thấy y phục của nàng, sự kinh ngạc lại hiện lên trong mắt y rồi lập tức bị che dấu đi.

Ánh mắt Mạnh Phát Ánh lướt qua Thanh Trúc đang nằm trên đất, khi thấy sắc mặt nàng ấy vẫn bình thường, nàng liền âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngón tay đang quần lá trúc khẽ động rồi nhẹ nhàng buông ra, lá trúc liền từ từ rơi xuống mặt đất.

Nàng vẫn thản nhiên như đang chơi đùa một mình, ánh mắt không hề liếc về phía nam nhân trước mặt một cái, có vẻ như đã quên sự hiện hữu của y.

Mùi hương nhàn nhạt vẫn thoang thoảng xung quanh, nàng cũng không thể không hô hấp nên đương nhiên bị hít vào một ít, khẳng định là do người kia hạ độc, nhưng kỳ quái là nàng không hề cảm thấy ảnh hưởng gì đến sức khỏe của bản thân.

Ánh mắt nam nhân kia lóe lên, y thấy nàng như vậy thì không khỏi có chút bất mãn, cuối cùng không nhịn được, khoe môi y khẽ nhúc nhích, từng tiếng từng tiếng chậm rãi thốt lên, “Người thật là có nhã hứng, người khác mà gặp phải tình huống thế này thì khó mà được như vậy.”

Đối diện với sự bình tĩnh như đang ở chỗ không người của nàng lúc này, y thật sự kinh sợ. Y chưa từng biết nàng có thể thông dong trấn định như thế, xem ra y vẫn chưa hiểu rõ nàng.

Giọng nói của y rõ ràng là bị cổ tình đè xuống, đương nhiên không phải giọng nói tự nhiên.

Khoe môi đang cười của Mạnh Phát Ánh lại mở ra thêm một chút, hừ, quả nhiên là y, tốt, rất tốt.

“Ta chưa bao giờ để những người không liên quan phá hủy đi hứng thú của mình.” Ánh mắt Mạnh Phát Ánh lóe lên nhưng vẫn không nhìn y, nàng tiếp tục thản nhiên phóng tầm mắt ra mông rùng trúc trước mặt, khuôn mặt hoàn toàn có vẻ đang thưởng thức vẻ đẹp của thiên nhiên.

“Người không liên quan?” Nghe nàng nói xong, đầu lông mày y hơi chau lại, “Trong tình huống này mà người còn cho rằng ta là người không liên quan, chắc hẳn người đang chờ mong chuyện xảy ra tiếp theo.”

Khi nói lời này, giọng nói của y hơi khàn khàn, lại mang theo vài phần áy náy, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng hiện lên vài tia thâm ý.

Mạnh Phát Ánh cười thầm, chuyện xảy ra tiếp theo? Nàng chờ mong? Đúng là nàng đang chờ mong, nàng đang đợi xem khi ám châm của nàng đâm vào vị trí trọng yếu của y, y sẽ phản ứng thế nào.

Liệu y có trở thành thái giám không, nàng đương nhiên là chờ mong.

“Chuyện tiếp theo?” Khoe môi Mạnh Phát Ánh cong lên, ánh mắt lúc này mới chuyển sang nhìn y, nàng vừa cười nhẹ vừa nói, “Ta thật sự muốn biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì? Chỉ bằng người nói trước xem thế nào ...”

Nàng cố ý dừng lại rồi thở ra một hơi, đôi môi đỏ khẽ nhúc nhích, chậm rãi thốt ra từng tiếng, “Bạch công tử.”

Y tưởng chỉ cần thay đổi khuôn mặt là nàng sẽ không nhận ra ư, thuật dịch dung của y vốn không inh gì, ngay cả che mặt cũng không thành công, hơn nữa hình dáng thân người lại không được ngụy trang gì, quả là làm chuyện vô ích.

Y nghe nàng gọi thì cứng người lại, đôi mắt trợn lên thẳng tắp nhìn nàng có chút khó tin, nhưng khi thấy đôi môi cười khẽ ra vẻ mười phần khẳng định của nàng, y biết nàng đã nhận ra.

Sự quả quyết trong giọng nói lại càng khẳng định không phải là nàng đang thử y.

Thật không ngờ nàng lại dễ dàng nhận ngay ra y, xem ra y đã thật sự đánh giá thấp nàng.

Mà lúc này nàng vẫn có vẻ như vô sự, vẫn đứng ở đằng kia phong đạm khinh vân nói chuyện với y, trông mắt y lại càng ngập tràn vẻ kinh ngạc, rõ ràng y đã vấy độc chỗ này, khẳng định nàng đã hít phải không ít, vì sao đến giờ này nàng vẫn không có chút phản ứng nào?

Chẳng lẽ y hạ thuốc chưa đủ lượng?

Nghĩ đến đây, bàn tay đang ẩn trong ống tay áo của y lại gầy nhẹ một cái, mùi kia liền trở nên dày đặc hơn hẳn. Lần này y không tin nàng sẽ không phản ứng gì.

Còn y thì trước đó đã uống thuốc giải rồi.

Loại mị độc này rất khó kiếm, hơn nữa còn là loại cực kỳ tàn độc, một khi hít phải, người bị trúng độc phải âm dương hòa hợp thì mới giải được, nếu không làm vậy, người đó sẽ bị vỡ mạch máu mà chết. Có điều may mắn là chất độc này có thuốc giải.

Một khi bị trúng độc, toàn thân người bị trúng độc sẽ trở nên vô lực, muốn đứng lên cũng không được, nếu người đó không cố gắng khống chế bản thân mà đi quan hệ với người khác phái thì khí lực sẽ hội tụ trở lại.

Còn nếu cố vận dụng chân khí, toàn thân người bị trúng độc sẽ có cảm giác như vạn tiễn xuyên tâm, cái chết càng đến nhanh hơn. Một khi đã động đến chân khí thì dù âm dương hòa hợp cũng vô ích, trừ phi có thuốc giải.

“Một lúc nữa ngươi sẽ biết chuyện kế tiếp là gì.” Y nhếch khóe môi lên rồi trầm giọng nói, ánh mắt nhìn về phía nàng càng thêm ái muội.

Mạnh Phát Ảnh cảm giác được mùi hương kia càng nồng đậm hơn, trong lòng cũng âm thầm kinh sợ. Theo tình hình trước mắt nàng có thể đoán ra mùi thơm này nhất định là một loại độc cực kỳ tà ác.

Y muốn làm vậy bản sự trong sạch của nàng.

Ngay cả một chiêu hèn hạ thế này y cũng tung ra?

Trước kia nàng còn tưởng y dù thế nào cũng có chút chính khí, nào ngờ y lại là kẻ hèn hạ vô sỉ thế này.

Có điều, mùi hương kia càng lúc càng đậm đặc, nàng cũng đã hít phải không ít, nhưng đến giờ vẫn không thấy có phản ứng gì.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

Nghe khẩu khí tin tưởng mười phần của Bạch Dật Thần, chất độc này hẳn là vô cùng lợi hại, nhưng sao nàng vẫn không có phản ứng gì?

Là do độc được có vấn đề? Hay là bản thân nàng có vấn đề?

Y thấy nàng vẫn không có phản ứng gì thì hai trong mắt không khỏi lóe lên, rõ ràng tràn ngập sự kinh ngạc, sao nàng lại không có phản ứng gì?

Có điều lúc này y không định chờ thêm nữa.

Thân mình lóe lên, y lập tức vọt đến bên người Mạnh Phát Ảnh, bàn tay vội vàng ôm nàng vào lòng.

Dù nàng không phản ứng với loại chất độc này, kế hoạch hôm nay cũng không thể thay đổi.

Chỉ cần biến nàng thành nữ nhân của y, nàng cũng đừng mong chạy thoát. Hơn nữa, nàng vốn chính là nữ nhân của y.

“Hôm nay ngươi không trốn thoát được đâu.” Khóe môi y hơi bạnh ra, y thấp giọng cười nói, “Vì vậy tốt nhất ngươi đừng giãy giụa vô ích.”

Mạnh Phát Ảnh không hề giãy giụa, nàng cũng không muốn giãy giụa, nếu có giãy giụa, nàng nhất định cũng sẽ không thoát được.

Võ công của y vốn thâm sâu khôn lường, cho nên cơ hội duy nhất lúc này của nàng chính là thừa dịp bất ngờ.

“Bạch Dật Thần, ngươi thật bỉ ổi, ngay cả chiêu hèn hạ thế này cũng đem ra dùng.” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng cười nói, nam nhân này quả thực mẹ nó không phải là người.

“Cũng đều do ngươi ép ta. Chính ngươi đã thông đồng với bọn người của Sấn Bảo trộm sạch bạc trong phủ ta, rồi lợi dụng Kinh Vũ để hủy hôn, ngươi cho rằng ta không biết sao?” Bạch Dật Thần nhứ mày tức giận nói, chuyện này cũng đều do y về sau đi tra xét mới biết được.

Mạnh Phát Ảnh cũng không lấy gì làm bất ngờ, nàng biết sớm muộn gì y cũng phát hiện ra, có điều y vẫn không biết nàng chính là kẻ trộm bạc.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh nở ra nụ cười khê, đôi môi đỏ mọng hé mở chậm rãi nói từng chữ, “Đồ hèn hạ vô liêm sỉ nhà ngươi rõ ràng là đang kiểm cố.”

Nam nhân này làm chuyện hèn hạ như vậy còn đổ trách nhiệm cho nàng, thật là nực cười.

“Hèn hạ cũng được, vô liêm sỉ cũng được, ta chỉ biết hôm nay ngươi sẽ trở thành nữ nhân của ta.” Bạch Dật Thần trầm xuống, trên mặt xuất hiện vài phần lãnh ý, trong giọng nói trầm thấp ẩn chứa vài phần nguy hiểm lạnh lẽo.

“Đúng rồi, ta quên không cho ngươi biết một chuyện, hiện giờ chỉ e Hiên Viên Diệp cũng đang vô cùng phong lưu khoái hoạt, ngươi đừng chờ hấn tới cứu.” Con ngươi Bạch Dật Thần lóe lên, khóe môi kéo ra vài tia cười khê.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh âm thầm kinh hãi, nhớ tới lúc Mạnh Như Tuyết đột ngột rời đi, chỉ sợ Mạnh Như Tuyết đã lừa Hiên Viên Diệp rồi.

Nhất định nàng ta đã cho Hiên Viên Diệp dùng độc được này ...

Mạnh Phát Ảnh hơi lo lắng một chút nhưng lại nghĩ Hiên Viên Diệp tuyệt đối không thể dễ dàng trúng kế của bọn họ, hơn nữa, nếu có trúng mị độc, hấn nhất định cũng sẽ không chạm vào người Mạnh Như Tuyết, nàng tuyệt đối tin tưởng hấn.

Nghĩ vậy nên khi nghe Bạch Dật Thần nói xong, trên gương mặt Mạnh Phát Ảnh cũng không có biểu hiện gì khác thường, thậm chí nàng còn nở một nụ cười nhạt.

“Ngươi cười cái gì?” Bạch Dật Thần giật mình nghi ngờ hỏi, nữ nhân này nghe được tin như thế vẫn có thể cười được sao.

“Ta tin tưởng Hiên Viên Diệp.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng trả lời, nàng tin tưởng tuyệt đối vào tình yêu của hấn, vì vậy cũng tin hấn sẽ không bị Mạnh Như Tuyết quyến rũ.

“Phải vậy không?” Bạch Dật Thần đột nhiên nheo mắt lại, lửa giận lập tức bùng lên trong mắt. Y nắm chặt tay nàng, thân mình đột nhiên căng ra, môi y tiến sát tới bên tai nàng, từng chữ từng chữ lạnh lùng cất lên, “Ngươi nói xem, nếu để Hiên Viên Diệp thấy được màn kế tiếp, hấn sẽ phản ứng thế nào?”

Trong giọng nói của y lúc này rõ ràng chứa đầy tức giận, trên mặt cũng hiện lên vẻ đố kỵ, nàng vẫn nhất mực tin tưởng Hiên Viên Diệp, hừ, y muốn xem xem sau khi Hiên Viên Diệp biết nàng không còn trong sạch thì còn có thể muốn nàng hay không.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh đột nhiên trầm xuống, bàn tay ẩn dưới ống tay áo giật nhẹ, rất nhẹ, rất nhẹ, nhưng cũng chỉ cần một động tác nhẹ nhàng này, trong tay nàng liền xuất hiện mấy cây châm nhỏ.

“Phất nhì, ngươi chung quy vẫn là nữ nhân của ta, ngươi yên tâm, ta sẽ đáp ứng ngươi mọi chuyện, nhất định sẽ không nuốt lời, ngươi muốn gì ta cũng sẽ cho ngươi. Kỳ thực trong lòng ta rất yêu ngươi.”

Bạch Dật Thần áp sát gần mặt nàng, có vẻ như y muốn hôn nàng, nhưng khi đối diện với một mảng đen tuyền trên mặt nàng, y vẫn hơi run sợ, đến giờ phút này, đối với dung nhan của nàng, y thật không có cách nào ...

Trên mặt nàng có một mảng đen tuyền như một cái bớt, nghe nói từ khi ra đời đã có, sau khi thái y kiểm tra thì khẳng định đó đúng là một cái bớt và không cách nào xóa bỏ được.

Bởi vì từ nhỏ nàng đã có nó nên không ai hoài nghi gì cả.

Con ngươi Bạch Dật Thần lóe lên, cuối cùng môi y không áp lên môi nàng mà chuyển hướng hôn vào sau gáy nàng.

Da thịt nàng lại rất đẹp, cực kỳ trắng, cực kỳ trơn láng.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, khoe môi không khỏi kéo ra một nụ cười trào phúng. Nam nhân này luôn miệng nói muốn nàng trở thành nữ nhân của y, y nói y yêu nàng, nói sẽ cho nàng mọi thứ nàng muốn, nhưng lại lẩn tránh vết bớt trên mặt nàng.

Đây là lời yêu của y ư? Yêu nàng, lại ghét bỏ vết bớt trên mặt nàng?

Ha, thật là một tình yêu vĩ đại!

Rõ ràng Bạch Dật Thần không chiếm được nàng nên trở nên căm phẫn, đây hoàn toàn là vì trả thù.

Ngay khi môi y sắp chạm vào cổ nàng, bàn tay Mạnh Phát Ảnh lập tức nhắm ngay vào thân dưới của y, ngón tay cầm mấy cây châm hung hăng đâm tới vị trí trọng yếu.

Một chút cũng không lưu tình, nàng thật sự tính toán muốn làm cho y đoạn tử tuyệt tôn.

Bạch Dật Thần phát hiện ra động tác của nàng, y vội vàng lắc mình tránh đi.

Cây châm vốn định đâm vào vị trí trọng yếu của y bị lệch hướng liền đâm ngay vào đùi y, hơn nữa cũng chỉ có hai cây châm trúng, những cây còn lại đều rơi vào khoảng không.

Nàng tưởng tốc độ của mình đã rất nhanh rồi, ngờ đâu y vẫn tránh được.

Thật đáng tiếc!

Có điều trên các cây châm đều có tẩm thuốc tê.

Lượng thuốc tê vừa đâm lên người Bạch Dật Thần cũng đủ cho y chịu được một lúc.

Một hồi sau chờ y tê cứng, nàng sẽ cởi hết y phục của y, kéo y du hành trên đường cái.

“Người ..., nữ nhân này thật độc ác.” Bạch Dật Thần vừa vội vàng tránh ra vừa thẳng tắp nhìn nàng, trong mắt sôi trào sát ý, vừa rồi nếu y chậm một chút, chỉ sợ ...

Y hiện tại chỉ hận không thể giết nàng.

Cũng may chỉ là mấy cây châm nhỏ, chỉ cần không đâm trúng chỗ hiểm thì cũng không có hậu quả gì nghiêm trọng.

Nhìn sát ý ngập tràn trong mắt y, Mạnh Phát Ảnh thầm kinh hãi, xem ra lần này nàng đã thực sự chọc giận Bạch Dật Thần.

Lúc này y không còn nói yêu nàng nữa mà thật sự chỉ muốn giết nàng.

“Ác sao? Không phế được của người đi, thật sự đáng tiếc.” Mạnh Phát Ảnh không chút che dấu mục đích của mình, nàng vừa lạnh lùng nhìn hắn vừa cười nói, trong lòng thầm tính toán thuốc tê bao lâu mới phát tác, chỉ có hai cây kim đâm vào người y, được tính nhất định sẽ bị giảm bớt đi nhiều.

“Người?” Bạch Dật Thần càng thêm chán nản, sát ý trong con người càng thêm rõ ràng. Y nhanh tay vươn tới định bóp cổ Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh thấy thế thì vội vàng lùi về sau mấy bước.

Bạch Dật Thần theo bản năng định di chuyển theo nàng, có điều ngay lúc đó động tác của y đột nhiên cứng đờ, đôi mắt y lập tức trợn to, khó tin nhìn xuống chân mình, thế nào mà y lại thấy đôi chân không còn chút cảm giác nào.

Hai tròng mắt y nhú lại, y vốn cho rằng cây châm của nàng chỉ đơn thuần không có gì, thật không ngờ lại là châm có độc.

Có điều đây là loại độc gì? Độc gì lại làm cho chân mình mất hết cảm giác?

Y vận khí bức mấy cây châm ở chân rơi ra, nhìn trên thân châm không có gì khác thường, y càng thêm kinh ngạc.

Một loại độc mà y không biết. Cũng vì không biết loại độc này, trong lòng y càng thêm sợ hãi, “Người cũng dám hạ độc ta?” Bạch Dật Thần nâng con ngươi lên hung hăng nhìn Mạnh Phát Ảnh, vừa nhìn vừa nghiêng rằng nghiêng lợi nói, lúc này y chỉ hận không thể xé rách nàng ra.

“Sao lại không dám.” Mạnh Phát Ảnh thấy thuốc tê đã phát huy tác dụng liền không khẩn trương mà phong đạm vân khinh nhìn y cười nói.

Nàng hơi dừng lời một chút, hai tròng mắt cố ý đảo qua toàn thân y một cái rồi chậm rãi nói, “Người mà còn cử động, ta tin rằng đời người từ nay về sau chỉ có thể ở trên giường.”

Mạnh Phát Ảnh cười khẽ uy hiếp y.

Kỳ thực lúc này Bạch Dật Thần còn có thể cử động là do thuốc tê vẫn chưa hoàn toàn phát tác, có điều dù có hoàn toàn phát tác thì với nội lực của y mà nói, muốn giết Mạnh Phát Ảnh cũng dễ như trở bàn tay.

Chẳng qua y vốn đang lo lắng nếu tiếp tục cử động sẽ làm độc được xâm nhập vào cơ thể, lúc này lại nghe Mạnh Phát Ảnh nói vậy, y càng không dám lộn xộn.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh không khỏi cười thầm, có điều lúc này nàng cũng không ngu ngốc mà tới gần y, nàng phải đợi khi thuốc tê hoàn toàn phát tác, y không thể cử động được mới trói y lại mang đi.

Đương nhiên việc quan trọng nhất là nàng đã bắt được Bạch Dật Thần ở Hầu Vương phủ, nàng sẽ có cơ để trừng trị y, dù sao Bạch Dật Thần cũng không phải là người tầm thường, không phải muốn xử lý thế nào cũng được.

“Đưa thuốc giải ra đây.” Thân mình Bạch Dật Thần hơi căng ra, lúc này y không dám lộn xộn nữa, chỉ dám giả giọng uy hiếp Mạnh Phát Ảnh.

“Thuốc giải? Người từ từ chờ nha.” Mạnh Phát Ảnh liếc y một cái, nam nhân này thật ngu ngốc, lại còn đòi nàng đưa thuốc giải.

Nàng hiện giờ chỉ muốn tìm mấy sợi dây thừng để trói y lại.

Đúng rồi, nàng phải đi tìm mấy sợi dây thừng.

“Phát nhi ...” Đúng lúc này, giọng nói của Hiên Viên Diệp đột nhiên truyền đến.

Bạch Dật Thần kinh hãi, Hiên Viên Diệp lúc này không phải đang cùng Mạnh Như Tuyết ... Sao hắn có thể tới chỗ này?

Chẳng lẽ kế hoạch của Mạnh Như Tuyết đã thất bại?

Hiện giờ y đã trúng độc, khẳng định không phải đối thủ của Hiên Viên Diệp, hơn nữa, một khi kinh động đến đám người Hầu Vương phủ, y muốn thoát thân cũng khó.

Trên mặt Mạnh Phát Ảnh lại tràn ngập vui sướng, khi thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Bạch Dật Thần, khuôn mặt đang tươi cười càng thêm rạng rỡ, nàng biết Hiên Viên Diệp không thể dễ dàng trúng kế của bọn họ mà.

“Mạnh Phát Ảnh, người nghe rõ đây, người đừng quá đắc ý, Bạch Dật Thần ta tuyệt đối sẽ không tha cho người, ngay cả Hiên Viên Diệp ta cũng không sợ.” Bạch Dật Thần không nhịn được nghiêng rằng nghiêng lợi rống lên.

Giọng điệu của y chẳng qua chỉ là uy hiếp, nhưng lời nói sau cùng kia làm Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình.

Y nói xong thì thân mình lập tức lóc lên, nháy mắt đã chỉ còn một chấm nhỏ trong rừng trúc. Dù sao thuốc tê vẫn chưa hoàn toàn phát huy tác dụng, hơn nữa võ công của Bạch Dật Thần cũng rất cao thâm, gặp tình huống như vậy mà tốc độ của y vẫn không chậm chút nào.

Mạnh Phát Ảnh tuy sốt ruột trong lòng cũng không ngăn được y, đành đứng trơ mắt nhìn y mất hút trong rừng trúc.

Nàng vừa nhìn theo vừa cảm thấy bức bối, chuyện đến vậy rồi mà vẫn để y chạy thoát.

Nghe tiếng bước chân vừa khản trương vừa có vẻ trầm trọng truyền đến từ đằng sau, Mạnh Phát Ảnh xoay người lại. Khi thấy Hiên Viên Diệp đang vội vàng đi tới, nàng lập tức kinh hãi.

Lúc này toàn thân hắn đã ướt đầm mồ hôi, mặt nổi gân xanh, đặc biệt là trên trán, trông cực kỳ khủng bố.

“Chàng sao vậy?” Mạnh Phát Ảnh vội vàng chạy tới. Khi thấy nàng, khóe môi Hiên Viên Diệp khẽ cười một cái rồi cả người đột nhiên lăn ra đất.

Âm thanh của cú ngã vang lên làm Mạnh Phát Ảnh run rẩy.

“Chàng làm sao vậy?” Mạnh Phát Ảnh ngồi xổm xuống nâng hắn dậy, trông hắn như vừa từ dưới sông bò lên, toàn thân không có chỗ nào không ướt, thân thể hắn cực kỳ căng thẳng, gân xanh nổi lên chằng chịt.

Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn kinh sợ, trên mặt cũng hiện rõ vẻ sợ hãi, không rõ hắn bị làm sao, sao lại thành ra thế này?

“Ta bị trúng độc.” Khuôn mặt Hiên Viên Diệp trắng bệch không có chút huyết sắc, khóe môi hắn giật giật cố gắng thốt ra mấy chữ.

Mạnh Phát Ảnh giật mình nhìn bộ dạng thống khổ của hắn, nàng âm thầm thở ra một hơi rồi thấp giọng nói, “Có phải là ...?” Vừa rồi nghe Bạch Dật Thần nói, nhất định là Hiên Viên Diệp đã bị Mạnh Như Tuyết đầu độc, hơn nữa còn là loại độc khiến hai người phải phát sinh quan hệ.

Hiên Viên Diệp nhất định đã cố gắng chịu đựng đến tìm nàng.

“Đã quá muộn.” Hiên Viên Diệp đương nhiên hiểu nàng định nói gì, hắn đưa tay bắt lấy tay nàng rồi trầm giọng nói, “Trừ phi có thuốc giải.”

Hắn đã từng nghe nói về loại độc được này, hiện tại dù hắn có quan hệ với người khác phái thì cũng không thể giải độc được nữa, trừ phi có thuốc giải.

Có điều, giờ thấy nàng không việc gì, hắn cũng yên lòng.

Thân mình Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cứng đờ, nàng mở to đôi mắt rồi run rẩy hỏi, “Quá muộn là thế nào?”

Ý hắn là gì? Chẳng lẽ hắn sẽ chết sao?

Không, không thể, tuyệt đối không thể, nàng không thể để hắn chết.

Nghĩ đến hắn có thể chết, lòng nàng đột nhiên co lại, cảm giác đau đớn như có cái gì đó đâm vào, nàng chỉ biết một điều, nàng sẽ không thể để cho hắn chết.

“Thiếp sẽ đi tìm Bạch Dật Thần lấy thuốc giải.” Độc này là do Bạch Dật Thần hạ, vừa rồi y cũng không bị trúng độc, điều này chứng tỏ y nhất định có thuốc giải. Nàng vẫn biết lúc này đi tìm Bạch Dật Thần là hết sức nguy hiểm, nhưng nàng bất chấp tất cả.

Cũng may hiện giờ Bạch Dật Thần đã trúng thuốc tê của nàng, nàng có thể lấy lý do này để lừa Bạch Dật Thần đưa thuốc giải ra.

“Phát nhi.” Hiên Viên Diệp đột nhiên nắm chặt tay nàng, gắt gao kéo nàng lại, hắn không muốn nàng mạo hiểm. Đúng lúc đó, một mùi hương thoang thoảng xộc vào mũi hắn, hắn nhăn mày lại rồi kêu lên, “Phát nhi, nàng không sao chứ?”

Hắn đã phát hiện ra mùi hương này giống hệt mùi hương trong phòng nàng, không biết nàng có sao không?

Có điều nhìn dáng vẻ của nàng thì hình như không hề bị trúng độc, Hiên Viên Diệp hơi sững sốt, có chút không hiểu được.

“Thiếp không sao.” Mạnh Phát Ảnh nghe hắn nói xong, lại nhìn vẻ mặt quan tâm của hắn thì trong lòng có chút cay cay, lúc này hắn vẫn còn lo lắng cho nàng.

“Loại độc ta bị trúng chính là chất độc này. Nàng không bị trúng độc đấy chứ?” Hiên Viên Diệp ngửi ngửi một chút rồi tỏ vẻ nghi hoặc hỏi.

“Chàng nói chàng bị trúng loại độc này ư?” Mạnh Phát Ảnh giật mình, hai hàng lông mày không khỏi nhăn lên, lúc này nàng cũng mơ hồ đoán ra đây chính là mị độc.

Xem ra Bạch Dật Thần muốn nàng bị trúng độc này, nhưng sao nàng lại không bị làm sao?

Ngay cả Hiên Viên Diệp cũng bị trúng độc, nàng lại không việc gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Là do bản thân nàng có vấn đề, hay là trên thân thể nàng có cái gì đó chống được chất độc?

Nàng nhớ lại vừa nãy Bạch Dật Thần cũng có chút kinh ngạc, rất có khả năng y kinh ngạc vì nàng không bị trúng độc.

Trong đầu đột nhiên hiện ra một khả năng, nàng lập tức tìm một vật sắc rồi dùng sức khẽ vạch một đường trên tay. Nàng đưa tay mình tới gần khoe môi hân, nhỏ một ít máu trào ra từ vết rạch vào miệng hân.

Nếu nàng không bị trúng độc thì rất có khả năng trong máu của nàng có chất chống được chất độc, liệu nó có giải được chất độc trên người Hiên Viên Diệp hay không?

Hiên Viên Diệp hơi sững sốt nhưng lập tức hiểu được ý nàng, trong lòng hân cũng nhen nhúm chút hy vọng.

Mạnh Phát Ảnh ra tay hơi mạnh nên máu chảy ra khá nhiều, có điều lúc này nàng không hề cảm thấy một chút đau đớn nào cả.

Đôi mắt nàng đắm đắm nhìn hân, nhìn biểu hiện trên khuôn mặt hân. Nàng phát hiện các gân xanh trên mặt hân đang từ từ lặn xuống, sắc mặt cũng từ từ trở lại bình thường.

Gương mặt nàng lập tức tràn đầy vui sướng, nàng liên tục kêu lên, “Thật sự có tác dụng rồi, thật sự có tác dụng rồi.”

Thật tốt quá, thật sự tốt quá, thật không ngờ máu của nàng lại có thể cứu được hân.

Có điều nàng không hiểu sao trên người mình lại có chất có thể giải độc, sao máu của nàng lại có tác dụng này?

Thật kỳ quái!

“Đúng là có tác dụng.” Gương mặt Hiên Viên Diệp tràn ra một tia cười khê, cảm giác đau đớn trên người hân đang từ từ biến mất, khí lực cũng dần dần được khôi phục.

Hân biết chất độc trên người hân đã được giải.

“Được rồi.” Cảm thấy thân thể đã hoàn toàn bình thường, hân vội vàng bịt vết máu trên tay nàng lại, hân hối hận đã khiến nàng bị thương tổn.

Mạnh Phát Ảnh nhìn huyết sắc đang từ từ khôi phục lại trên gương mặt hân thì thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng ôm hân thật chặt, vui sướng như tìm lại được cái gì đã mất.

Hân đã sớm bị trúng mị độc nhưng vẫn không để Mạnh Như Tuyết dụ dỗ, ngược lại hân còn cố chịu đau đớn đi tìm nàng, thậm chí không để ý đến tính mạng mình, hân nhất định biết sự tình nghiêm trọng đến mức nào.

Nếu vừa rồi không phải hân phát hiện ra nàng không bị trúng độc, nếu vừa rồi máu của nàng không phải vừa khéo có thể giải được loại độc này, chẳng phải lúc này hân đã ...

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy xúc động muốn khóc, nghĩ lại thì nhiều năm qua nàng chưa hề khóc, nhưng bây giờ nàng đột nhiên muốn khóc, thật sự muốn khóc.

“Nàng vừa nói sẽ đi tìm Bạch Dật Thần để lấy thuốc giải? Vừa rồi Bạch Dật Thần đã tới đây sao?” Hiên Viên Diệp gắt gao ôm nàng, khoe môi kề sát bên tai nàng, hân thấp giọng hỏi, trong giọng nói mang theo một chút run rẩy.

Nghĩ đến chuyện nếu vừa rồi nàng cũng bị trúng loại độc này, chỉ sợ ...

“Vâng, tất cả chuyện này là do hấn và Mạnh Như Tuyết cùng lên kế hoạch thực hiện.” Mạnh Phát Ảnh đang trong tâm trạng muốn khóc thì nghe hấn hỏi liền cố gắng nhẫn nhịn, lúc này trong giọng nói của nàng đã lộ rõ sự tức giận, lần này nàng tuyệt đối sẽ không buông tha bọn họ.

“Bạch Dật Thần, Bản vương nhất định phải giết hấn.” Tròng mắt Hiên Viên Diệp đột nhiên trầm xuống, hấn chậm rãi nói từng chữ, kể cả phải điều động người của Sần Bảo, hấn nhất định phải giết chết Bạch Dật Thần, không tiếc bất cứ giá nào.

“Chàng không cần vội vã giết hấn, giết hấn bây giờ thì quá dễ dàng cho hấn.” Mạnh Phát Ảnh chớp chớp đôi mắt, khéo môi kéo ra một tia cười lạnh, giọng nói lạnh băng và vô tình thốt lên.

Nàng đã nghĩ ra một biện pháp tốt hơn nhiều, hơn nữa nàng vẫn lo lắng về lời nói vừa nãy của Bạch Dật Thần, y nói ngay cả Hiên Viên Diệp y cũng không sợ, nhất định là y đã có chuẩn bị cẩn thận.

Bạch Dật Thần có thể chuẩn bị cẩn thận cũng bởi vì y giàu có, hiện tại y có thể tự xưng là người giàu có nhất thiên hạ.

Nếu cắt hết ngân lượng của y, thế lực của y, không cần làm gì thêm cũng sẽ hạ được y.

Nàng muốn từng chút từng chút cướp đi tất cả mọi thứ của Bạch Dật Thần.

Buôn bán tài giỏi ư? Nàng muốn xem y còn có thể tung hoành được bao lâu?

Giàu có nhất thiên hạ ư? Nàng sẽ nhanh chóng khiến toàn bộ tiền của của y rơi vào tay nàng.

Thiên hạ đệ nhất tài tử ư? Hừ, chó má. Ngày diễn ra đại hội Phong Vân năm nay sẽ là kết thúc của y.

Bạch Dật Thần vẫn dựa vào những thứ đó để kiêu ngạo, nàng sẽ từ từ cướp đi từng thứ một. Nàng vốn không định đuổi cùng giết tận y, nhưng sự việc ngày hôm nay đã làm cho nàng hoàn toàn hạ quyết tâm.

Bạch Dật Thần vốn là kẻ kiêu ngạo tự phụ, kết cục như vậy, so với việc giết y, chỉ càng làm cho y đau khổ hơn mà thôi.

Vì vậy, Hiên Viên Diệp cũng không cần thiết phải mạo hiểm đối đầu cùng y.

Hiên Viên Diệp thấy biểu hiện của nàng lúc này thì hơi kinh ngạc. Hấn âm thầm lắc đầu, Bạch Dật Thần đã dám chọc đến nàng, chỉ sợ kết cục của y sẽ rất thảm, thật sự thảm.

“Thế còn Mạnh Như Tuyết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mạnh Phát Ảnh nghĩ đến lời nói của Bạch Dật Thần vừa nãy thì lạnh giọng hỏi.

Hiên Viên Diệp giật mình nhìn nàng, hấn do dự một chút rồi kể cho nàng nghe toàn bộ sự việc.

Vừa kể, trên mặt hấn vừa hiện ra vẻ áy náy. Vừa rồi thật sự hấn có sơ suất, bằng không sẽ không thể trúng kế của Mạnh Như Tuyết, nghĩ đến chuyện xảy ra sau đó, hấn không khỏi lạnh người, cũng may hấn và Phát Nhi đều không bị làm sao.

Mạnh Phát Ảnh càng nghe thì sắc mặt càng trở nên khó coi, nghe xong thì cả khuôn mặt đều trầm xuống. Mạnh Như Tuyết thật không biết xấu hổ, dám dùng cả biện pháp này để dụ dỗ Hiên Viên Diệp.

Cũng may ở thời khắc mấu chốt nhất Hiên Viên Diệp đã nhẫn nhịn được.

“Dám dụ dỗ nam nhân của ta, hừ.” Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh thu hẹp lại, ả chứa vài tia nguy hiểm khiến người ta kinh hãi, trong giọng nói lạnh lùng cũng mang theo vài phần tàn nhẫn, nàng không thể dễ dàng buông tha cho Mạnh Như Tuyết lần nữa.

Lần trước nàng ta cho người sát hại nàng, nể tình Phụ thân nên nàng không truy cứu, thật không ngờ Mạnh Như Tuyết không biết xấu hổ lại làm ra loại chuyện thế này.

Đây không phải lần đầu Mạnh Như Tuyết định hại nàng. Lần này nếu còn buông tha cho nàng ta, lần sau không biết nàng ta còn làm ra chuyện độc ác đến đâu.

Hiên Viên Diệp nghe nàng nói vậy thì sững sờ một chút, sâu trong ánh mắt lập tức tràn ra ý cười, cái từ “nam nhân của ta” thật sự rất dễ nghe, mà ý muốn chiếm hữu bá đạo của nàng càng làm cho hấn vui sướng.

“Đúng rồi, chàng vừa nói Mạnh Như Tuyết cũng bị trúng độc?” Mạnh Phát Ảnh không chú ý tới vẻ khác thường của Hiên Viên Diệp, nàng khép hai mắt lại rồi hỏi hẩn.

“Đúng vậy.” Hiên Viên Diệp sững người một chút rồi nhẹ giọng trả lời, “Cứ mặc kệ nàng ta.”

Hẩn một chút cũng không đồng tình với Mạnh Như Tuyết, càng không thể để Phát nhi dùng máu của mình đi cứu nàng ta.

“Nàng ta dù sao cũng là tỷ tỷ của thiếp, thiếp sao có thể trơ mắt nhìn nàng ta chết được.” Mạnh Phát Ảnh cười khê, vừa cười vừa chậm rãi nói từng chữ. Lần này nàng sẽ theo ý của Mạnh Như Tuyết mà tìm một nam nhân cho nàng ta, chuyện này là do nàng ta tự tạo nghiệt, không thể trách người khác được.

“Nàng muốn làm gì?” Thấy nàng cười khê, Hiên Viên Diệp không nhịn được run lên một cái, hẩn cũng mơ hồ đoán ra được ý định của nàng.

Mạnh Như Tuyết liên tục tìm cách hãm hại nàng, giờ nàng có làm gì Mạnh Như Tuyết cũng không coi là quá đáng.

“Chàng đã gặp qua đứa con ngốc nghếch của lão quản gia trong phủ này chưa?” Mạnh Phát Ảnh nhíu mày cười lạnh, trên mặt ẩn hiện vài phần thâm ý.

Bình thường Phụ thân rất ít khi ở nhà, mọi chuyện trong phủ đều do Đại Phu nhân và lão quản gia lo liệu, Đại phu nhân vẫn thường để lão quản gia xử lý mọi chuyện, cho nên những khi Phụ thân không có nhà, lão quản gia này giống như chủ tử của Hầu Vương phủ vậy.

Theo thông tin mà nàng nghe được, nàng nghi ngờ trong lúc Phụ thân đi vắng, Đại Phu nhân và lão quản gia chỉ sợ có qua lại lén lút với nhau.

Nghe nói mười mấy năm nay, Phụ thân không hề đến phòng của Đại Phu nhân. Một nữ nhân như vậy làm sao có thể chịu được tịch mịch trong chùng ấy năm trời.

Quản gia có một đứa con ngốc xấp xỉ ba mươi tuổi, bình thường lúc Phụ thân ở trong phủ, gã đều bị giam trong một tiểu viện nhỏ ở phía sau, nhưng mỗi khi Phụ thân không có nhà, lão quản gia vẫn thả đứa con ngốc của lão ra bên ngoài.

Gã kia tuy ngây ngốc, cái gì cũng không biết nhưng với chuyện nam nữ lại không hề ngốc chút nào.

Nàng còn nhớ có một lần sau khi Phụ thân xuất chinh, lão quản gia liền thả thẳng con ra, gã liền chiếm đoạt một nha đầu.

Đại Phu nhân biết chuyện liền đem gã nha đầu kia cho gã ngốc, mặc cho nàng ta than khóc phản kháng, lại còn đem nha đầu đó nhốt chung một phòng với gã.

Sáng hôm sau người ta phát hiện ra nha đầu kia đã chết trong phòng, không phải nàng ta tự sát mà là bị hành hạ đến chết. Lúc người ta khiêng nha đầu kia ra, nàng nhìn thấy hết, toàn thân nàng ta đều là máu, giống hệt như vừa bị dã thú cắn.

Lúc ấy, một người khiêng thi thể nói cho nàng biết trong phủ có dã thú, nó đã cắn chết nha đầu đó, khiến nàng sợ hãi chạy nhanh về phòng để trốn.

Khi đó nàng đã thật sự tin chuyện ấy, nhưng giờ nghĩ lại, nha đầu đó rõ ràng bị người ta cắn chết.

Về sau trong phủ lại xuất hiện mấy vụ tương tự như vậy, có điều đều bị Đại Phu nhân và lão quản gia nhấn chìm.

Mọi người trong phủ đều sợ lão quản gia nên không ai dám nói gì, hơn nữa còn có Đại Phu nhân ra mặt giúp lão, chính vì vậy mà khi Phụ thân trở về cũng không ai nói cho ông biết chuyện này, nhất định Phụ thân đã bị lừa mà chẳng biết gì.

Những kí ức này xuất hiện khá mơ hồ trong đầu nàng, nhưng khi hợp lại thì nàng vẫn hiểu được mọi chuyện. Khi đó nàng không hiểu chuyện nên không đi tố cáo bọn họ, sau này nàng có tỉnh lại nhưng lại quên mất chuyện đó.

Vừa mới nghe Mạnh Như Tuyết bị trúng mị độc, nàng đột nhiên nhớ tới gã ngốc kia.

Nàng nhớ có lần Mạnh Như Tuyết làm sai một chuyện và đổ vấy lên đầu tên đàn kia. Lúc ấy nàng còn ngây dại nên bọn họ không thèm bận tâm đến việc giấu diếm nàng chuyện gì.

Nàng biết có một số nha đầu đã bị gã ngốc kia hại chết, nhưng không rõ đó có phải là tất cả không, dù sao thì lúc Phụ thân không có nhà, ở trong Hầu Vương phủ này, lão quản gia một tay chống trời, lão lại càng dung túng cho đứa con ngốc làm chuyện xằng bậy.

Hơn nữa, trước kia gã ngốc này cũng thường xuyên khi dễ nàng, may mà về sau có Thanh Trúc đến đây và luôn bảo vệ nàng nên mới không ai còn dám quang minh chính đại khi dễ nàng nữa.

Hiên Viên Diệp nhăn mày suy tư một chút rồi mới thấp giọng nói, “Hình như ta đã gặp một lần.”

Hắn nhớ có lần đến Hầu Vương phủ thì gặp một tên đàn đang đuổi theo một nha đầu, có điều khi hắn đến thì lão quản gia lập tức kéo tên đàn kia đi. Hắn không để ý đến chuyện này nên không có ấn tượng gì.

“Thằng ngốc kia hiện tại đang bị nhốt trong một cái tiểu viện nhỏ ở phía nam, mỗi lần Phụ thân trở về thì lão quản gia đem nhốt hắn ở đó, chàng hãy đến đó đem hắn đến chỗ Mạnh Như Tuyết.” Mạnh Phát Ảnh híp mắt lại, giọng nói của nàng vừa cực kỳ dịu dàng lại vừa phảng phất ý cười.

Có điều khi nàng vừa nói xong, khóe môi Hiên Viên Diệp liền hung hăng co rút một cái, ý của nàng là muốn tên đàn kia và Mạnh Như Tuyết ...

“Nàng ta là tỷ tỷ của thiếp, thiếp thật sự không nỡ thấy nàng ta chết như vậy nha.” Mạnh Phát Ảnh nhìn khóe môi hắn co rút thì cực kỳ vô tội bổ sung thêm, thế này vẫn coi như nàng đã cứu mạng Mạnh Như Tuyết, không phải vậy sao?

“Đúng vậy, Phát nhi của ta vẫn luôn là người thiện lương nhất.” Hiên Viên Diệp nhúc nhích khóe môi nghiêm túc nói.

“Được được, chàng biết vậy là tốt rồi.” Mạnh Phát Ảnh nghiêm trang gật đầu trả lời rồi thúc giục hắn, “Đi thôi đi thôi, chàng nhanh đi thôi, ngộ nhớ đến trễ, nàng ta đã chết rồi thì làm thế nào.”

Nàng lại cúi đầu xuống nói tiếp, trên mặt tràn ra vẻ dịu dàng ôn nhu khác thường, “Thiếp đi pha trà chờ chàng trở về thì cùng uống nhé.” Phía trước tiểu viện trong rừng trúc có một lương đình, là nơi chuyên dùng để uống trà, nàng đã đưa cho Phụ thân một bộ trà cụ, hiện giờ bộ trà cụ này được để ở đó.

Phong cảnh nơi này quả thực rất đẹp, nàng tự nhiên muốn được hưởng thụ một chút, trước đây cha mẹ nàng hẳn là thường xuyên ngồi trong đình kia uống trà nói chuyện phiếm với nhau. Nghĩ đến đây, nàng bỗng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Khóe môi Hiên Viên Diệp không nhin được lại co rút một cái, nữ nhân của hắn quả thực rất cường đại, nàng lại còn chờ hắn trở về uống trà, khả khả, có điều đề nghị này đúng là không tồi.

“Được.” Hắn sảng khoái đáp lời rồi lập tức rời đi, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, độc trên người hắn đã hoàn toàn được hóa giải.

Máu của nàng thật sự có tác dụng.

Mạnh Phát Ảnh nhìn bóng lưng Hiên Viên Diệp đang rời đi thì khóe môi lại nở nụ cười khê. Nàng thông thả đi tới lương đình phía trước, phát hiện mọi thứ đã có đủ, liền từ từ ngâm trà chờ Hiên Viên Diệp đến uống.

Hiên Viên Diệp tới tiểu viện mà Mạnh Phát Ảnh đã mô tả thì không thấy ai bên ngoài, hắn vừa bước vào trong thì đột nhiên nghe thấy tiếng khóc rầu rĩ.

Tiếng khóc rất nhỏ, thật nhỏ, tựa như bị cái gì đó ngăn lại.

Hiên Viên Diệp giật mình, vội vàng theo hướng tiếng khóc mà vào trong phòng. Hắn xuyên qua khe cửa nhìn vào bên trong thì lập tức kinh sợ, trong đôi mắt liền tràn ra sự lạnh lẽo.

Trong phòng, một nữ tử mình trần như nhộng đang bị trói nằm trên bàn, miệng bị nhét vải, gã ngốc kia đang cần cần người nàng ta, thân thể nàng ta sớm đã be bét máu.

Trên đùi nàng ta cũng có máu, không khó để nhận ra tên ngốc kia vừa mới làm gì nàng ta.

Gương mặt nha đầu kia trông cực kỳ hoảng hốt, ánh mắt mơ hồ, có vẻ như nàng ta đã sắp đoạn khí.

Hiên Viên Diệp đột nhiên hiểu ra vì sao Mạnh Phát Ảnh bảo hắn đưa gã ngốc này đến chỗ Mạnh Như Tuyết.

Hiện giờ Hầu gia đang ở trong phủ mà lão quản gia còn dung túng cho con lão gây ra chuyện tàn nhẫn với nha đầu này như vậy, nếu Hầu gia không có ở nhà thì mọi chuyện còn đáng sợ đến thế nào?

Thật không ngờ trong Hầu Vương phủ lại để xảy ra loại chuyện thế này.

Hắn lập tức đá văng cánh cửa rồi xộc vào phòng, một tay tóm lấy gã ngốc kia, một tay đưa lên mũi nha đầu đang nằm trên bàn thì phát hiện nàng ta đã tắt thở.

Hai tròng mắt hắn không khỏi trầm xuống, như thế này còn có vương pháp gì nữa?

Ánh mắt hắn lạnh lùng chiếu thẳng vào gã ngốc, hàn ý lóe lên trong mắt hắn làm gã kia không khỏi lạnh người.

“Người ... người?” Gã ngốc vừa nhìn hắn vừa lắp bắp, thân mình theo bản năng cũng run nhẹ một cái. Gã đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói, “Ta..., Phụ thân ..., cha ta ..., cha ta đâu, ta sẽ kêu Phụ thân giết người.”

Kể ra gã cũng không phải là ngốc, đúng vậy, gã xác thực không phải là ngốc hoàn toàn, nếu không gã sẽ không thể nói ra những lời này, cũng không thể làm ra được chuyện này.

Lời nói của gã đã xác nhận một chuyện, đúng là cha gã đã giúp gã xử lý bất luận kẻ nào.

Hiên Viên Diệp híp mắt lại rồi lập tức túm cổ gã lôi ra ngoài tiểu viện.

Gã ngốc kia liều mạng giùng giàng rồi định hô to lên.

Hai tròng mắt Hiên Viên Diệp nhú lại, hắn lập tức điểm huyết gã ngốc rồi trực tiếp lôi gã đến nơi Mạnh Như Tuyết đang nằm.

Tiểu viện này hơi khuất, chỗ ở của Mạnh Phát Ảnh cũng tương đối vắng vẻ nên dọc đường đi bọn họ không gặp ai khác.

Đến nơi, Hiên Viên Diệp ném gã ngốc vào phòng rồi lập tức xoay người rời đi, không hề liếc mắt xem Mạnh Như Tuyết rốt cuộc thế nào.

Nếu đã chết thì quả thật dễ dàng cho Mạnh Như Tuyết, còn nếu chưa chết, gã ngốc kia nhất định sẽ giải độc cho nàng ta.

Mạnh Như Tuyết rất đáng chết, tên đàn kia cũng đáng chết, mà lão quản gia lại càng đáng chết hơn, chuyện này sẽ trừ đi sạch sẽ mọi tai họa có trong Hầu Vương phủ.

Hầu gia là loại người uy vũ cỡ nào lại có thể dễ dàng tha thứ cho loại chuyện này.

Gã ngốc kia bị Hiên Viên Diệp đẩy vào phòng thì lập tức ngửi thấy một mùi thơm kỳ quái. Đang thấy khó chịu trong người, gã liền nhìn thấy Mạnh Như Tuyết đang hoàn toàn mơ hồ nằm trên mặt đất, đôi mắt ngu đần lập tức tràn đầy hưng phấn, gã vội vàng xông đến chỗ Mạnh Như Tuyết đang nằm.

Lúc này Mạnh Như Tuyết đã mơ hồ đến mức ngay cả bản thân cũng không nhận ra, huống chi là người khác. Vì vậy nàng ta căn bản cũng không biết người đang nhào lên người nàng ta là ai.

Trong mơ hồ, nàng ta còn tưởng Hiên Viên Diệp đã quay lại, trong lòng bỗng thấy vui sướng, hơn nữa, vào lúc này, nàng ta chỉ mong được nhanh chóng giải phóng khỏi sự khó chịu. Nàng ta cũng biết nếu không được giải độc thì nàng ta sẽ chết, người kia có đưa độc được cho nàng ta nhưng lại không đưa thuốc giải.

Theo bản năng, nàng ta liền chủ động dâng tặng thân thể mình, làm cho gã ngốc kia càng cảm thấy hưng phấn.

Gã ngốc kia vừa từ viện của gã được đưa đến đây, vốn chỉ mặc ít quần áo lót, lúc này ngay cả một ít quần áo lót cũng đã được lột ra sạch sẽ.

Mà Mạnh Như Tuyết thì vốn định quyến rũ Hiên Viên Diệp nên cũng chẳng mặc gì.

Giờ phút này, cả hai người đều không mảnh vải che thân.

Trong gian phòng lập tức vang lên âm thanh hỗn hỗn vội vàng cùng tiếng rên nhẹ của Mạnh Như Tuyết.

“A a, đau quá.” Một khắc sau, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng kêu ầm ĩ của Mạnh Như Tuyết.

Gã ngốc kia có một đam mê cực giống dã thú, đó là cắn người, mặc kệ là chỗ nào, chỉ cần có thể cắn được là gã đều cắn.

Tiếng kêu của Mạnh Như Tuyết rất thảm thiết, cực kỳ thảm thiết, cũng cực kỳ vang dội. Có điều, nàng ta vốn định quyến rũ Hiên Viên Diệp nên không mang theo bất kỳ nha đầu nào, đặc biệt lại đuổi hết những người hầu hạ xung quanh tiểu viện này đi, vì vậy vào giờ phút này, dù nàng ta kêu rất to nhưng không một ai nghe thấy.

“Hi hi, hi hi.” Nghe Mạnh Như Tuyết kêu lên, gã ngốc kia lại cười hi hi, trong giọng cười lại tăng thêm hưng phấn.

Mạnh Như Tuyết vốn rất đẹp, tuy mới bị Hiên Viên Diệp đánh một quyền làm sưng một bên mặt, nhưng bên mặt kia vẫn rất đẹp.

Hơn nữa, nàng ta còn trẻ tuổi nên da thịt bóng loáng như ngọc và rất mềm mại, so với bọn nha đầu thì hơn đến mấy lần.

Huống chi lúc này gã ngốc kia đã bị trúng độc, chỉ cần đụng nhẹ đến Mạnh Như Tuyết thì độc tính càng khiến gã thêm hưng phấn, so với bình thường tự nhiên ác hơn, mạnh hơn mấy phần.

Dù thế nào Mạnh Như Tuyết vẫn là một cô nương yếu đuối, sao có thể tránh được gã.

Tay gã gắt gao nắm lấy tay Mạnh Như Tuyết, răng nanh hung hăng cắn lên thân thể Mạnh Như Tuyết, đầu tiên là bờ vai một nhát, nhát cắn thực sự rất độc ác khiến bờ vai nàng ta chảy máu, mà dấu răng cũng ngập rất sâu, trong thời gian ngắn nhất định không thể lành được.

Tiếp đó đến lưng, rồi đến cánh tay nàng ta, cuối cùng chỗ nào có thể cắn gã đều đã cắn. Dừng lại một chút, tên đàn kia liền cắn một phát lên ngực nàng ta.

Lập tức cả khu vườn vang lên tiếng kêu thảm thiết của Mạnh Như Tuyết, tiếng kêu này rốt cuộc cũng kinh động đến bọn người trong Hào Vương phủ.

Bọn người hầu theo tiếng kêu ầm ĩ mà từ từ tìm đến.

Hiên Viên Diệp sau khi đem tên đàn kia đẩy vào gian phòng thì đi đến rừng trúc, lúc này trên gương mặt cũng mang theo một chút âm trầm.

Hắn nhìn Mạnh Phát Ảnh, trong ánh mắt thấp thoáng đau lòng, trước kia nàng ở trong Hào Vương phủ này rất cuộc đã phải trải qua những chuyện gì, đặc biệt trước khi Thanh Trúc đến đây, nàng nhất định đã từng thấy qua chuyện này, lúc đó nàng nhất định rất sợ hãi.

“Chàng sao vậy?” Mạnh Phát Ảnh thấy vẻ trầm trọng trên mặt hắn thì nhíu mày hỏi, không phải hắn đang lo lắng thương tiếc cho Mạnh Như Tuyết đấy chứ?

Chết thì cũng đã chết rồi, hắn không cần phải trầm trọng như vậy nha?

“Không có gì.” Hiên Viên Diệp che giấu cảm xúc trên mặt rồi nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, đoạn thấp giọng nói, “Nơi này rất đẹp.”

Hắn sẽ trừ bỏ sạch sẽ mọi điều xấu xa ở nơi này, để nàng có thể an toàn hưởng thụ.

“Đúng vậy, xem ra Mẫu thân rất biết cách hưởng thụ.” Mạnh Phát Ảnh dựa hẳn vào lòng hắn, vừa nhìn phong cảnh xinh đẹp trước mắt vừa say mê nói.

“Sau khi trở về, ta sẽ làm một tiểu viện đẹp hơn thế này ở Nghệ Vương phủ cho nàng.” Hiên Viên Diệp ôm nàng chặt hơn, bờ môi tiến sát bên tai nàng chậm rãi nói, trong giọng nói trầm thấp tràn đầy sự dịu dàng.

“Tốt quá, chàng không được nuốt lời đó.” Mạnh Phát Ảnh nghe hắn nói xong thì hơi giật mình, liền lập tức đáp lời.

“Nàng ngốc, đã khi nào ta nuốt lời chưa?” Hiên Viên Diệp hơi đẩy nàng ra, bàn tay nhẹ nhàng nhéo chóp mũi nàng, vừa nhéo vừa sủng ái nói.

Có thể yên lặng ngồi ôm nàng thế này thật là tốt, trước kia mọi tâm tư của hắn đều đổ dồn vào việc tranh đoạt giang sơn, tranh đoạt một sống một chết với Thái tử, song từ khi có nàng, hắn mới cảm thấy cuộc sống của mình thật sự có ý nghĩa.

Ngay cả giang sơn cũng không còn quan trọng nữa, chỉ cần có nàng là hắn đã thỏa mãn rồi.

Hóa ra sự thỏa mãn lại có thể đạt được một cách đơn giản như vậy.

“Thiếp muốn có một rừng trúc, còn muốn một rừng cây phong, còn muốn ...” Mạnh Phát Ảnh hưng phấn kêu lên, nàng hồn nhiên quên luôn chuyện Mạnh Như Tuyết.

“Được, nàng mà muốn nữa, Nghệ Vương phủ thành rừng rậm mất.” Hiên Viên Diệp vừa cười vừa trêu nàng, hắn cảm thấy nàng càng lúc càng đáng yêu, đã bớt cái tính khí nganh ngạnh lạnh lùng trước kia, lại thêm vài phần dịu dàng, vài phần nhõng nhẽo.

“Hả.” Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên rồi không khỏi âm thầm buồn cười, nàng chợt nghĩ bản thân mình càng lúc càng được dâng chân lên đẳng đầu.

“Điện hạ, Phát nhi, hóa ra hai đứa còn ở trong rừng trúc à.” Mạnh Vân Thiên vừa đi tới, khi thấy hai người liền không khỏi sửng sốt mà nhẹ giọng hỏi.

Mạnh Phát Ảnh vừa nhìn Mạnh Vân Thiên thì cũng không khỏi ngạc nhiên, không biết sao Phụ thân lại đến đây, có điều nhìn biểu hiện của Phụ thân thì hắn là ông chưa biết chuyện của Mạnh Như Tuyết. Nàng nhẹ nhàng đáp lời, “Phát nhi đang ngâm trà, Phụ thân có muốn uống một chút không?”

Vừa nói, nàng vừa nghĩ thầm, không rõ giờ này chất độc trên người Mạnh Như Tuyết đã được giải xong chưa?

“Ha ha.” Mạnh Vân Thiên cười nhẹ thành tiếng, ánh mắt liếc qua Hiên Viên Diệp một cái rồi nói, “Trà này chính là trà do Điện hạ sai Tốc Phong mang đến đây mà.”

Mạnh Phát Ảnh hơi sửng sốt một chút rồi nhớ tới chuyện thẩm tra tên thị vệ lần trước, nàng vốn chỉ tùy tiện nói chuyện này với hắn, không ngờ hắn lại coi là thật, nam nhân này thật sự có tâm nha.

“Bộ trà cụ này của con càng làm cho Phụ thân kinh ngạc hơn.” Mạnh Vân Thiên lại nhìn sang Mạnh Phát Ảnh cười nói, trong giọng nói đúng là có pha lẫn vài phần kinh ngạc.

Ông dừng lời một chút rồi lại tiếp tục lên tiếng, “Trà này rất hợp với bộ trà cụ, tư vị trong đó thật khó hình dung, Điện hạ cũng đến đây ném thử đi.”

Mạnh Vân Thiên nhẹ giọng gọi Hiên Viên Diệp, Hiên Viên Diệp cũng lập tức đáp lời rồi tiến đến định ngồi xuống uống trà.

Đúng lúc này một người hầu vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa lớn tiếng hô, “Lão gia, lão gia, không xong rồi, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Lúc đó, trong phòng ở trước kia của Mạnh Phát Ảnh cũng ...

82. Chương 83: Kết Cục Của Mạnh Như Tuyết – Trò Hề Của Quản Gia Và Đại Phu Nhân

“Có chuyện gì? Sao người hốt ha hốt hoảng như vậy?” Mạnh Vân Thiên nhíu mày bực mình hỏi người vừa chạy đến. Ông đang định uống trà cùng Điện hạ và Phát nhi, còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện này nữa.

Ánh mắt Mạnh Phát Ánh lóe lên, xem ra đã có người phát hiện ra chuyện của Mạnh Như Tuyết, nhìn gương mặt kích động hoảng hốt của người kia thì có thể hiểu được ngay.

Theo lý thuyết, Mạnh Như Tuyết có ý định quyến rũ Hiên Viên Diệp nên nhất định không muốn kinh động đến người trong phủ, nàng ta nhất định sẽ đuổi hết những người gần đó đi, không hiểu sao lại sớm kinh động đến những người khác như vậy?

Trong thời gian ngắn như vậy, không biết độc kia đã được giải hết chưa?

“Lão ... lão gia ... Không, Hầu gia ...” Người mới đến quả thực hết sức nóng vội mới kêu Hầu gia là “lão gia”. Bình thường việc xưng hô lung tung như vậy cũng đủ để lấy mạng gã, ở thời cổ đại này người ta rất chú ý đến vấn đề này. Điều này càng cho thấy sự nóng vội quá mức của người kia.

Mà lúc này, gã vẫn lắp ba lắp bắp chưa nói được câu nào đầy đủ.

Gương mặt Mạnh Vân Thiên càng lộ rõ vẻ bức mình. Ông lạnh lùng liếc gã một cái rồi trầm giọng nói, “Lui ra, không cho phép kẻ nào tới đây quấy rầy chúng ta.”

Trong giọng nói lạnh lùng đã pha thêm tức giận, đây là nơi Linh nhi đã từng ở, không phải nơi người nào cũng có thể tùy tiện ra vào.

“Nhưng mà ... Hầu gia, Nhị tiểu thư. Tiểu thư ... Nàng. Nàng ...” Người kia nghe Mạnh Vân Thiên nói vậy thì càng nóng vội, gã lại lắp bắp kêu lên, lần này rốt cuộc cũng nói được đến Mạnh Như Tuyết.

Trên mặt gã lại càng lộ vẻ sợ hãi, gương mặt thỉnh thoảng giật giật một cái, không rõ gã đã nhìn thấy cái gì?

“Tiểu thư?” Mạnh Vân Thiên nheo mắt lại, giọng nói vẫn lạnh như băng nhưng sắc mặt lại hơi trầm xuống, “Nó lại gây ra chuyện gì?”

Trước kia, Mạnh Như Tuyết làm chuyện gì cũng rất có chừng mực, không hề gây ra phiền toái gì, không hiểu sao gần đây nàng ta càng ngày càng không hiểu chuyện. Lần trước trong buổi tuyển chọn phi tử, ông đã có chút bức mình với Mạnh Như Tuyết, có điều dù sao nàng ta cũng là nhi nữ của mình, tình thân không thể dễ dàng xóa bỏ được.

Vì vậy, khi nghe người kia nhắc đến Mạnh Như Tuyết, lòng ông không khỏi chùng xuống.

“Hầu gia, tốt nhất là ngài tới xem thế nào ạ.” Người kia giật mình, gã do dự một chút rồi cẩn thận trả lời. Gã căn bản không biết nên trình bày sự việc kia thế nào.

“Phụ thân, hay là chúng ta qua đó xem thế nào. Xem bộ dạng của hấn thì nhất định là có chuyện rồi.” Mạnh Phát Ánh nhìn Mạnh Vân Thiên rồi nhẹ giọng nói, trên mặt nàng mang theo một chút nghi hoặc. Gương mặt nàng tỏ vẻ cực kỳ hồn nhiên và lo lắng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Đứng bên cạnh nàng từ nãy, khóe môi Hiên Viên Diệp hơi giật một cái, trong lòng hấn không khỏi cười thầm, trong lời nói của nữ nhân này rõ ràng tỏ ra lo lắng mà trên mặt lại không đỏ, hơi thở lại không gấp chút nào.

“Được.” Mạnh Vân Thiên nhăn tít mày lại, ông liếc nhìn người kia một cái rồi mới thấp giọng đáp lời.

Đồng ý xong, ông quay sang nói với Hiên Viên Diệp, “Điện hạ, không biết Tuyết nhi lại gây ra chuyện gì, thân tới đó xử lý một chút, lát sau thân sẽ mời Điện hạ uống trà.”

“Hầu gia cứ đi đi, không cần để ý đến ta.” Hiên Viên Diệp sững sốt một chút rồi lập tức nhẹ giọng đáp lời, vừa nói hấn vừa nghĩ thầm, trà này nhất định không uống được rồi, sau khi biết sự việc kia, chỉ sợ Hầu gia không thể uống trôi được nữa.

Hấn liếc nhìn Mạnh Phát Ánh, thấy ánh mắt mong đợi của nàng thì biết lúc này nàng chỉ hận không thể tới nhanh xem chuyện bên kia thế nào, hấn đành nói tiếp, “Bản vương và Phát nhi sẽ cùng tới đó xem có giúp được gì không.”

Hấn vốn muốn trừ bỏ tên quân gia kia nên lúc này đương nhiên cũng muốn tới xem thế nào.

“Được, vậy cũng tốt.” Mạnh Vân Thiên nghe hắn nói vậy thì thân mình hơi run một chút, Hiên Viên Diệp đã nói thế, ông cũng không thể cự tuyệt được, chỉ có thể thấp giọng đồng ý, lại nghĩ giờ Phất nhi đã gả cho hắn, cũng có thể coi hắn như người trong nhà, ông cũng không nói gì thêm nữa.

“Ta đi thôi.” Mạnh Vân Thiên quay sang nhìn người báo tin rồi trầm giọng nói.

Người kia lập tức đáp lời rồi vội vàng dẫn đường, Mạnh Vân Thiên nhanh chóng theo sau.

Hiên Viên Diệp cũng nắm tay Mạnh Phát Ảnh đi ra ngoài. Mạnh Phát Ảnh đi được vài bước thì theo bản năng quay lại nhìn gian phòng phía sau, không biết Thanh Trúc còn trong đó không?

Vừa nãy Thanh Trúc bị Bạch Dật Thần điểm huyết ngủ, nàng không biết giải huyết nên dìu Thanh Trúc vào phòng, vốn định chờ Hiên Viên Diệp đến để giải huyết cho nàng ấy, có điều Hiên Viên Diệp vừa trở về thì Phụ thân đã tới, nàng chưa kịp nói gì với hắn.

Dù sao cũng chỉ là huyết ngủ, chắc cũng không có vấn đề gì, để nàng ấy ngủ thêm một chút cũng được.

Cả ba vừa ra khỏi rừng trúc thì thấy Đại phu nhân đang vội vàng chạy tới.

“Thần thiếp thỉnh an Hầu gia.” Đại phu nhân vừa trông thấy Mạnh Vân Thiên thì vội vàng hành lễ, có điều khi trông thấy Mạnh Phát Ảnh đang đi phía sau Mạnh Vân Thiên, bà ta liền tỏ vẻ sửng sốt. Không phải là nơi ở của nàng đang xảy ra chuyện sao? Sao lúc này nàng lại đi cùng Hầu gia?

“Được rồi.” Mạnh Vân Thiên liếc bà ta một cái rồi cất tiếng tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, vừa nói vừa tiếp tục đi thẳng lên phía trước.

Có điều, nhìn thấy phương hướng người kia đang định dẫn mọi người tới, ông không khỏi sửng sốt nghi ngờ hỏi, “Người định đi đâu?”

Không phải người này vừa nói là Tuyết nhi xảy ra chuyện sao? Sao lại đi tới tiểu viện của Phất nhi?

“Hầu gia, là tiểu viện của Phất nhi xảy ra chuyện đó.” Ánh mắt Đại phu nhân lóe lên, bà ta lắc mông tới gần, vừa nói, khuôn mặt bà ta vừa tỏ vẻ vui sướng khi người khác gặp họa. Vừa nãy có người bẩm báo với bà ta là tiểu viện của Mạnh Phát Ảnh có chuyện, người đó không nói rõ ràng là ai xảy ra chuyện, chính nàng ta cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ là lúc đi ngang qua thì có người nhờ nàng ta tới báo cho Đại phu nhân biết, kêu Đại phu nhân đến ngay tiểu viện của Tam tiểu thư, ở đó đã xảy ra chuyện lớn.

Đại phu nhân nghe nói đã xảy ra chuyện trong tiểu viện của Mạnh Phát Ảnh thì vội vàng đến xem nào nhiệt.

Tuy lúc này nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh vẫn đang đứng ở đây, nhưng dù sao vẫn là tiểu viện của Mạnh Phát Ảnh có chuyện, nghĩ đến đây, bà ta không khỏi trầm mặc ý.

Thật là một nữ nhân ngực to não bằng hạt nho đáng thương

~Mạnh Phát Ảnh giật mình, đôi mắt chớp lên theo bản năng. Giờ phút này không phải Đại phu nhân còn vui sướng khi người khác gặp họa đấy chứ? Thấy đôi môi bà ta cong lên có vẻ cười thâm, Mạnh Phát Ảnh bỗng cảm thấy thật sự muốn cười thật lớn, nữ nhân này quả thật khiến người ta không biết phải nói thế nào nữa.

Nàng cố nín nhịn cảm giác kích động muốn cười thật to, một mặt cố ý tỏ ra đáng vẻ lo lắng, “Đúng vậy, ta đang ở trong rừng trúc, vừa rồi cũng mới biết tin, không biết đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Có vẻ không phải chuyện nhỏ đâu, người xem bộ dạng kinh hoàng hoảng loạn của bọn hạ nhân thì biết.” Khóe môi Đại phu nhân kéo lên nở ra một nụ cười.

Khó trách bà ta không được Mạnh Vân Thiên yêu thương, nghe nói xảy ra chuyện lớn mà bà ta còn cười thành tiếng như vậy, thật không vừa mắt chút nào.

Khi biết đã xảy ra chuyện gì, không biết bà ta còn có thể cười thành tiếng thế này không.

“Đúng vậy, có vẻ như không phải chuyện nhỏ.” Mạnh Phát Ảnh càng thêm cười thâm trong lòng nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ thuận theo ý bà ta, nàng đáp lời vô cùng nghiêm trang, trong giọng nói rõ ràng mang theo chút lo lắng, có điều lúc này, nàng đang thật sự cảm thấy thương cảm cho Đại phu nhân.

Dừng lại một chút, nàng lại nhú mày tỏ vẻ không hiểu, “Có điều, ở chỗ ta thì có thể phát sinh ra chuyện gì chứ, chỗ đó hiện giờ không có người ở mà.”

“Ai mà biết.” Đại phu nhân sững sốt một chút rồi quay sang nhìn Mạnh Vân Thiên, gương mặt trở nên vô cùng dịu dàng. Bà ta thấp giọng lên tiếng, “Hầu gia, rốt cuộc không biết đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không phải người nói là Nhị tiểu thư xảy ra chuyện sao?” Mạnh Vân Thiên không để ý đến bà ta mà quay sang trầm giọng hỏi người vừa đến rừng trúc báo tin.

“Bẩm Hầu gia, đúng là Nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư đang ở trong phòng của Tam tiểu thư ạ.” Người kia hơi dừng lại rồi nhỏ giọng trả lời.

“Ồ, tỷ tỷ ở đó làm gì?” Mạnh Phát Ảnh vừa nhú mày tỏ vẻ không hiểu vừa hỏi.

Đại phu nhân nghe người kia nói thì giật mình sững sốt, nhất thời không phản ứng kịp với tin tức vừa nghe được, Tuyệt nhi? Tuyệt nhi đến tiểu viện của Phát nhi làm gì?

Chẳng lẽ Tuyệt nhi xảy ra chuyện?

Lúc này Mạnh Vân Thiên đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, ánh mắt ông hơi trầm xuống rồi đột nhiên quay sang nhìn Mạnh Phát Ảnh. Ông thấp giọng hỏi, “Vừa rồi Phát nhi không về đó nghỉ sao?”

“Không có ạ. Phát nhi vẫn ở trong rừng trúc từ bấy đến giờ. Chỗ đó thật sự rất đẹp, Phát nhi quả thật không rời đi được.” Mạnh Phát Ảnh đương nhiên hiểu được ý của Mạnh Vân Thiên, nàng tự nhiên trả lời.

Tuy nàng không muốn lừa dối Mạnh Vân Thiên, nhưng nàng cũng không thể để Phụ thân biết việc nàng cố ý đưa tên đàn kia đến chỗ Mạnh Như Tuyết được.

Mọi chuyện đều do Mạnh Như Tuyết tự chuốc lấy, nàng không muốn làm Phụ thân thương tâm, khổ sở. Huống chi tên đàn kia lại được Hiên Viên Diệp dẫn đi, cho nên việc này nhất định không thể để cho bất kỳ người nào biết được.

Có điều mọi lời nói của nàng đều là sự thật, đúng là nàng vẫn luôn ở trong rừng trúc, Mạnh Như Tuyết cố ý lừa Hiên Viên Diệp nên mới nói nàng đã về phòng nghỉ ngơi.

Việc này cũng chỉ có Mạnh Như Tuyết biết, nhưng tất cả những chuyện này đều do Mạnh Như Tuyết tạo ra nhằm hại nàng nên chắc chắn nàng ta cũng sẽ không tự mình nói ra.

Sắc mặt Mạnh Vân Thiên đột nhiên trầm xuống, con người càng thêm lạnh lùng nghi vấn từ từ chuyển hướng sang Hiên Viên Diệp, có điều ông cũng không dám chất vấn Hiên Viên Diệp.

“Bản vương vốn định đến tiểu viện của Phát nhi nhưng lúc đi qua nơi này thì nghe thấy tiếng la của Phát nhi nên mới vào trong, cũng không hề đến tiểu viện kia. Có điều may mà Bản vương đi qua rừng trúc, vừa rồi ở trong rừng trúc có người ngoài định làm hại Phát nhi.” Ánh mắt Hiên Viên Diệp cũng trầm xuống, hân lạnh lùng nói từng chữ.

Khi nói xong câu cuối, ánh mắt hắn càng thêm hàn khí, lại pha thêm chút sợ hãi, tình hình lúc đó quả thật nguy hiểm.

Có điều hắn cố gắng xóa sạch mọi chuyện xảy ra trong viện. Hắn đương nhiên hiểu rõ không thể cho người khác biết sự việc kia được.

Ánh mắt Mạnh Vân Thiên hơi nheo lại, sắc mặt càng thêm âm trầm, ông lơ mơ đoán được trong việc này có cái gì đó kỳ quặc.

Có điều ánh mắt khi nhìn sang Mạnh Phát Ảnh lại lộ rõ vẻ đau lòng và lo lắng. Ông gấp giọng hỏi, “Phát nhi không sao chứ?”

“Vâng, Phát nhi không việc gì, cũng may Điện hạ đã tới kịp.” Mạnh Phát Ảnh cũng trầm mặt xuống. Nàng dừng một chút rồi lại lên tiếng, “Phát nhi sợ Phụ thân lo lắng nên vừa rồi không nói cho Phụ thân biết, cũng không biết chuyện này có liên hệ gì với chuyện của Tuyệt nhi không?”

“Đúng là nha đầu ngốc.” Mạnh Vân Thiên khẽ lắc đầu, khuôn mặt tràn ra ý thương tiếc, nha đầu này vẫn luôn lương thiện và lo lắng cho người khác.

“Rốt cuộc là ai xảy ra chuyện? Là Nhị tiểu thư sao?” Đại phu nhân cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, bà ta vội vàng hỏi, trong đôi mắt ẩn chứa nỗi sợ hãi, không còn vẻ vui sướng khi người khác gặp họa vừa nảy nở.

Người kia run rẩy một chút rồi cẩn thận lui lại phía sau vài bước, gã thấp giọng đáp lời, “Bẩm Phu nhân, là Nhị tiểu thư xảy ra chuyện ạ.”

“Đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?” Đại phu nhân nghe nói là Mạnh Như Tuyết xảy ra chuyện thì cứng người lại, bà ta gấp gáp hỏi.

“Phu nhân tới xem sẽ biết ạ.” Người kia không biết phải trả lời thế nào, gã vừa mới thấy chuyện kia thì bị dọa chết khiếp đến mức không dám nhìn lại lần thứ hai, đành vội vàng chạy đi báo tin cho Hầu gia, trên đường đi còn kêu một nha đầu tới báo tin cho Đại phu nhân.

Lúc này Đại phu nhân mới vội vàng đi tới tiểu viện của Phất nhi, Mạnh Vân Thiên, Mạnh Phất Ảnh và Hiên Viên Diệp cũng vội vàng đi theo.

Khi chỉ còn cách tiểu viện một chút, bốn người bọn họ đột nhiên nghe thấy tiếng kêu la cực kỳ thảm thiết, “A ... a ... a!”

Tiếng kêu liên tục cất lên, người phát ra tiếng kêu nhất định đang đau đớn cực hạn, có điều trong tiếng kêu lại dường như kèm theo cả tiếng thở gấp khác thường.

Âm thanh kỳ quái khiến người ta run rẩy đến tận xương cốt.

Tiếng kêu quá mức đáng sợ, Mạnh Phất Ảnh nhất thời không dám tin đó là tiếng kêu của Mạnh Như Tuyết.

Tất cả mọi người ào lên kinh sợ, đặc biệt là Đại phu nhân đang dẫn đầu đám người. Thân mình bà ta cứng lại, bước chân cũng cứng đờ, cho đến khi Mạnh Phất Ảnh vượt lên trên bà ta mới lại cất bước đi tiếp.

Mạnh Vân Thiên cũng vội vàng bước nhanh, âm thanh này, tiếng động này thật quá mức kinh người.

Sắc mặt Mạnh Phất Ảnh cũng hơi biến đổi, thân mình hơi hướng về phía Hiên Viên Diệp, lúc này nàng thật sự không đoán được rốt cuộc tên đàn kia đã làm gì Mạnh Như Tuyết?

Nàng vội vàng vội bước theo Mạnh Vân Thiên đi vào trong viện.

Khi sắp vào trong viện, bọn họ thấy mấy người đang hốt ha hốt hoảng chạy ra, trên mặt đều cực kỳ hoảng sợ, mấy người định tới xem nào nhiệt cũng bị bọn họ lôi đi, “Đi thôi đi thôi, đừng xem đừng xem.”. Nếu nhìn thấy e là sẽ mất mạng.

Mấy tên hộ vệ cũng đang từ phía sau chạy tới, thấy Mạnh Vân Thiên đang ở đây, bọn họ không vội vã đi vào mà cung kính theo sau Mạnh Vân Thiên, khi nghe được tiếng kêu càng lúc càng thảm thiết kia thì tất cả đều không khỏi kinh hãi.

Khi sắp tới gần mấy gian phòng của tiểu viện, Đại phu nhân vội vàng chạy trước tới nơi có phát ra tiếng kêu, có điều khi vừa chạy đến cửa, thân mình bà ta đột nhiên cứng đờ, một lúc lâu cũng không thấy nhúc nhích, có vẻ như trong nháy mắt toàn bộ thân thể bà ta đã biến thành một pho tượng.

Đôi mắt bà ta nhìn chằm chằm vào trong phòng, trên mặt hiện ra vẻ khó tin và hoảng loạn, thân mình bà ta cũng không khống chế được mà bắt đầu run lên.

Mạnh Vân Thiên cũng vừa cất bước tới trước cửa phòng. Khi nhìn vào trong, ông lập tức kinh sợ, trong nháy mắt cả thân mình cũng cứng lại.

Mạnh Phất Ảnh đang theo sát Mạnh Vân Thiên lập tức ngược mắt lên nhìn, cả người nàng nhất thời đông lại, đôi mắt trợn lên hết cỡ, nàng quả thật muốn trừng trị Mạnh Như Tuyết, nhưng không ngờ nàng ta lại thảm như vậy, tên đàn kia thật quá độc ác.

Lúc này toàn thân Mạnh Như Tuyết đầy máu, trên bờ vai, trên cổ, trên lưng, trước ngực, chỗ nào cũng có vết cắn của tên đàn kia, mà gã cũng thật độc ác, mỗi vết cắn trên người Mạnh Như Tuyết đều nát bấy, thịt như muốn rơi cả ra.

Máu tươi không ngừng chảy ra trên thân thể Mạnh Như Tuyết.

Điều làm cho người ta càng thêm kinh hãi là một bên nhũ hoa trên ngực Mạnh Như Tuyết đã bị tên đàn kia cắn rớt, máu tươi không ngừng trào ra.

Cảnh tượng hết sức rợn người.

Thân mình Mạnh Phát Ảnh không khỏi lạnh run lên. Những nha đầu trước kia đều bị hành hạ đến chết thế này sao?

Quá tàn nhẫn, quá kinh khủng, gã quản gia kia cũng không phải là người, hơn nữa, Đại phu nhân và Mạnh Như Tuyết nhất định biết những việc này.

Bọn họ đều quá tàn nhẫn.

Hiên Viên Diệp ôm lấy nàng, tay hẩn nắm chặt lại, đôi mắt cũng hơi nheo nheo.

Nha đầu vừa nãy ở bên kia so với Mạnh Như Tuyết bên này còn thảm hơn mấy lần, nha đầu đó rõ ràng cũng bị tên đàn này cắn chết.

Mà lúc này tên đàn kia cũng không còn cắn Mạnh Như Tuyết nữa, tổng cộng các vết cắn trên người nàng ta cũng chưa tới mười nhát.

Đó là bởi vì tên đàn này còn đang bị trúng độc, dự vọng trong cơ thể vẫn đòi được phóng thích ra ngoài, loại độc này không phải chỉ một lần là có thể hoàn toàn giải được.

Cho nên lúc này gã đàn vẫn hung hăng di chuyển trên người Mạnh Như Tuyết. Đây là nguyên nhân vì sao trong tiếng kêu của nàng ta lại lẫn cả tiếng thở gấp.

Cũng may gương mặt Mạnh Như Tuyết vẫn vô cùng hoàn hảo, chỉ bị sưng đỏ một bên. Tuy rằng vết sưng đỏ kia là do Hiên Viên Diệp gây ra, nhưng bây giờ ai cũng cho là do tên đàn kia làm.

Sự việc đang xảy ra làm tất cả mọi người đều kinh hãi.

Bọn hộ vệ thoáng thấy tình hình bên trong thì lập tức cúi đầu, không dám nhìn tiếp nữa.

Gương mặt Mạnh Vân Thiên trở nên xanh mét, đôi mắt tràn đầy sự kinh ngạc khó tin lẫn phần nộ, cả thân mình không nhịn được khẽ run rẩy lên, ông không thể tin được làm thế nào lại phát sinh ra loại chuyện thể này.

“Ôi Tuyết nhi của ta, gan ruột của ta.” Đại phu nhân có vẻ như đã phục hồi lại sau cơn kinh ngạc, bà ta đột nhiên khóc rống lên, cả thân mình lắc lên dường như muốn chạy vọt vào phòng nhưng đột nhiên lại xụi lơ trên mặt đất, bà ta chỉ có thể bò từng bước vào bên trong.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp hơi lóe lên, trong phòng vẫn có độc, giờ phút này tuy rằng mùi hương kia đã phai nhạt đi rất nhiều nhưng độc này vẫn cực kỳ lợi hại, nếu bây giờ có người đi vào, người đó nhất định sẽ bị trúng độc, chỉ sợ ...

Có điều hắn không định ngăn cản Đại phu nhân, hắn không hề quan tâm đến sự sống chết của bà ta, nếu lúc này có bọn người dưới muốn đi vào, hắn sẽ ra tay ngăn cản, nhưng đối với loại người thể kia, hắn tuyệt đối không muốn lãng phí nước miếng.

Mạnh Như Tuyết đang ở trong phòng, từ nãy đến giờ nàng ta vẫn nhắm mắt kêu la, khi nghe được tiếng kêu của Đại phu nhân, hai tròng mắt đột nhiên mở ra nhìn về phía cửa. Lúc này độc trong người nàng ta đã được giải gần hết, ý thức cũng từ từ được khôi phục, tuy ánh mắt còn chút hoảng hốt nhưng khi nhìn thấy đám người bên ngoài, đôi mắt nàng ta đột nhiên trợn lên.

Bị tên đàn kia tra tấn, nàng ta vốn đã không còn khí lực để chạy, cũng không có ý định vùng vẫy nữa, nhưng khi nhìn thấy đám người bên ngoài, nàng ta đành liều mạng định thoát ra.

Sự giãy giụa của nàng ta lại chọc giận tên đàn, gã nắm tóc nàng ta hung hăng giật lại, khiến nàng ta không cách nào thoát ra được.

Mạnh Như Tuyết lại kêu lên thảm thiết, tên đàn kia càng tận lực dùng sức kéo cả đám tóc của nàng ta.

“A!” Mạnh Như Tuyết thảm thiết kêu lên, “Đau, đau quá, không được, không được.”

Giờ phút này nàng ta căn bản cũng không còn khí lực gì nữa, lại bị tên đàn nắm tóc nên cũng không thể tránh được, nàng ta chỉ có thể liều mạng hô lên, “Mẫu thân, mẫu thân, Tuyết nhi đau quá, mau tới cứu con.”

Tuy rằng chuyện vừa xảy ra khiến nàng ta sống không bằng chết, nhưng lúc này bản năng sinh tồn lại trỗi dậy.

Nghe thấy tiếng kêu của Mạnh Như Tuyết, tên đàn kia đột nhiên giật mạnh đám tóc của nàng ta, kéo nàng ta vào trong lòng gã, động tác của gã càng thêm mạnh mẽ, càng thêm tàn nhẫn.

Mạnh Như Tuyết tuy bị trúng độc nhưng dù sao đây vẫn là lần đầu tiên của nàng ta, bị tên đàn gây sức ép, lại bị gây sức ép nhiều lần, nàng ta không khỏi kêu lên thảm thiết, “A ...a ..., đau quá, đau quá.”

Tiếng kêu của Mạnh Như Tuyết khiến người ta run rẩy, có điều không rõ giờ phút này nàng ta kêu đau là do bị tên đàn kia tóm tóc hay còn đau ở chỗ nào khác trên cơ thể.

“Làm bậy, làm bậy rồi, đây là cái nghiệt gì đây, mau mau cứu lấy Tuyết nhi của ta, mau cứu Tuyết nhi của ta.” Dù sao cũng là con gái ruột gặp nạn, Đại phụ nhân lúc này khóc lóc kêu than như đứt từng khúc ruột, nước mắt nước mũi giàn dụa trên mặt. Bà ta muốn chạy vào cứu Mạnh Như Tuyết nhưng toàn thân đã nhũn ra, đành quay sang Mạnh Vân Thiên cầu cứu, “Hầu gia, mau mau cứu Tuyết nhi đi.”

Tuy rằng lúc này Mạnh Như Tuyết đã mất đi sự trong sạch, lại bị cắn đầy người, nhưng nếu để tiếp tục như vậy, Tuyết nhi nhất định sẽ bị tên đàn kia hành hạ đến chết.

Lần đó ở trong tử viện, chính mắt bà ta đã nhìn thấy tên đàn kia hành hạ một nha đầu đến chết. Khi đó bà ta có lên tiếng dọa nạt nhưng cuối cùng vẫn giúp gã quản gia giấu diếm chuyện đó đi.

Trăm triệu lần không ngờ, chuyện này lại có ngày xảy ra với Tuyết nhi.

Thật là làm bậy rồi ...

Lúc này, tiếng kêu thảm thiết của Mạnh Như Tuyết đang không ngừng truyền vào tai bà ta, khiến bà ta càng thêm hối hận, càng thêm đau lòng.

Mạnh Vân Thiên có vẻ đến giờ mới hồi phục được tinh thần, ông bước vội vào bên trong định tự mình cứu Mạnh Như Tuyết ra. Mạnh Như Tuyết dù sao cũng là con gái ông, sao có thể để người khác vào đó?

“Hầu gia, trong phòng có mùi lạ, cẩn thận có độc. Hơn nữa, nhìn sự việc bên trong thì độc kia có thể là ...” Hiên Viên Diệp thấy Mạnh Vân Thiên định bước vào bên trong thì không khỏi lên tiếng ngăn cản, hắn nói gần hết câu thì dừng lại, Mạnh Vân Thiên dĩ nhiên có thể hiểu được ý của hắn.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Trong phòng của Phất nhi sao lại có loại độc này?” Mạnh Vân Thiên dừng lại rồi lạnh lùng cất tiếng, tuy đang đứng ngoài cửa phòng nhưng ông cũng hơi hơi ngửi thấy có chút mùi thoang thoảng, sắc mặt ông càng thêm âm trầm.

Ông đương nhiên không hoài nghi Phất nhi mà chỉ tự hỏi độc này có phải là để hại Phất nhi hay không?

Mạnh Vân Thiên quả quyết không bước vào nữa, ông biết rõ độc kia lợi hại thế nào, sau khi Linh nhi qua đời, mười mấy năm nay ông không hề chạm vào nữ nhân khác, nếu chẳng may trúng độc, ông sẽ ...

Sắc mặt Hiên Viên Diệp trầm xuống, hắn không nói gì nữa.

“Các người lui cả ra.” Mạnh Vân Thiên quay sang đám hộ vệ phía sau lạnh lùng ra lệnh. Trong phòng đang có loại độc này, đương nhiên không thể để những người khác bước vào, hơn nữa với tình hình trước mắt, ông cũng không muốn giữ bọn họ ở đây nữa, tuy rằng bọn họ đã nhìn thấy hết sự việc.

“Có độc gì đâu, có độc gì đâu, Hầu gia mau cho người cứu Tuyết nhi đi, mau cho người cứu Tuyết nhi đi, bằng không Tuyết nhi sẽ chết đó, sẽ chết đó.” Đại phụ nhân thấy Mạnh Vân Thiên đuổi hết đám hộ vệ đi thì vội vàng kêu to.

“Việc này chỉ sợ do nó tự chuốc lấy.” Ánh mắt Mạnh Vân Thiên trầm xuống, ông vừa nhớ đến chuyện lúc trước nha đầu bẩm báo nói Phất nhi bị mê nên về phòng nghỉ ngơi, e rằng đó chỉ là trò quỷ của Mạnh Như Tuyết.

Ông hiểu rõ tâm ý của Mạnh Như Tuyết đối với Hiên Viên Diệp, vì Hiên Viên Diệp mà chuyện gì nàng ta cũng dám làm, lần này chỉ e chính nàng ta là người hạ độc, chính nàng ta định dẫn Hiên Viên Diệp đến đây, định quyến rũ Hiên Viên Diệp.

Mà chuyện xảy ra ở trong rừng trúc, rất có khả năng là do Tuyết nhi cấu kết với người ngoài định hại Phát nhi, nếu không phải đúng lúc Diệp hạ đi ngang qua rừng trúc, vừa khéo nghe được tiếng kêu của Phát nhi mới vào rừng trúc cứu Phát nhi, không biết hậu quả sẽ thế nào.

Chỉ sợ lúc này Phát nhi đã bị người ta hại rồi, hoặc đã mất mạng, hoặc là ... Vừa nghĩ đến khả năng kia, trông mắt của Mạnh Vân Thiên lại tràn đầy lãnh ý.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, Phụ thân thật không hổ là Phụ thân, nhanh như vậy ông đã nhìn thấu mọi chuyện.

“Hầu gia nói gì vậy?” Đại phu nhân nghe Mạnh Vân Thiên nói xong thì càng kinh ngạc, bà ta khó tin nhìn ông rồi tức giận nói, “Cái gì gọi là Tuyết nhi tự chuốc lấy, việc này rõ ràng do người khác cố ý hại nó, Tuyết nhi đã bị hại thâm trọng như vậy, Hầu gia vẫn còn có thể nói ra những lời như vậy ...”

Bà ta đột nhiên quay sang Mạnh Phát Ảnh tức giận quát to, “Nhất định là nó, nhất định là do con tiện nha đầu này, là nó đã hại Tuyết nhi, nó đã đoạt được Diệp hạ, lại sợ Diệp hạ còn thích Tuyết nhi nên mới hại Tuyết nhi thành ra thế này, Hầu gia người tuyệt đối không được bỏ qua cho con tiện ...”

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên có cảm giác muốn im lặng hỏi trời xanh, cái gọi là phải trái lật ngược chỉ e chính là loại này.

Hiên Viên Diệp nheo mắt lạnh lùng liếc Đại phu nhân một cái, nếu không phải nể mặt Mạnh Vân Thiên, hẳn tuyết đối sẽ không để bà ta nói ra những lời này.

“Người câm miệng lại cho ta.” Mạnh Vân Thiên hung hăng trợn mắt nhìn bà ta rồi tức giận quát to, “Ta nhất định sẽ tra xét rõ ràng chuyện này, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết được ai đúng ai sai, ta tuyết đối sẽ không thiên vị, lại càng không khinh xuất mà tha thứ cho kẻ nào.”

“Tuyết nhi đã bị biến thành bộ dạng thế kia mà người còn che chở cho nha đầu này, việc này rõ ràng là do nó giở trò quỷ, chẳng lẽ Tuyết nhi lại tự mình làm mình trở nên như vậy sao.” Đại phu nhân đang bỏ trên mặt đất đột nhiên đứng lên tức giận quát, quát xong bà ta quay sang nhìn chằm chằm Mạnh Phát Ảnh, chỉ hận không thể xé nàng ra trăm mảnh.

Đột nhiên bà ta xông tới định đánh Mạnh Phát Ảnh, “Ta giết người, ta giết người, ta phải báo thù cho Tuyết nhi.”

Lúc này bà ta đã khôi phục khí lực nhưng lại không xông vào cứu nữ nhi bảo bối của bà ta mà ngược lại lại tìm Mạnh Phát Ảnh báo thù.

Hiên Viên Diệp lập tức ôm Mạnh Phát Ảnh tránh sang một bên, Đại phu nhân nhất thời không thu lại được lực đạo nên bổ nhào xuống đất.

Mạnh Vân Thiên nhăn mày lại, không may có ý định đỡ bà ta dậy, trong ánh mắt nhìn bà ta lộ thêm vẻ chán ghét.

Nhiều năm như vậy nữ nhân này làm loạn còn chưa đủ sao?

Mà lúc này, “Chiến tranh” trong phòng càng thêm kịch liệt.

Tiếng kêu thảm thiết của Mạnh Như Tuyết càng lúc càng thêm kinh khủng, càng lúc càng khiến người ta rét lạnh thấu xương.

Tuy nàng ta là nữ nhi của Mạnh Vân Thiên nhưng trong phòng lúc này đang có độc, nghĩ lại hết thấy sự việc, Mạnh Vân Thiên ngờ rằng chính Mạnh Như Tuyết đã bày mưu định hãm hại Phát nhi, hơn nữa trong con người của Mạnh Như Tuyết còn có vài phần hoang hốt, hiển nhiên là chất độc vẫn chưa được giải hoàn toàn, ông cũng biết rõ loại độc này lợi hại thế nào, nếu không được giải hết, chỉ e Mạnh Như Tuyết sẽ mất mạng.

Nghĩ vậy, vào lúc này, ông chỉ có thể đứng ở ngoài. Khi nghe tiếng kêu của Mạnh Như Tuyết, trong lòng ông cho dù có kinh hãi, cho dù có chút không đành lòng, nhưng ông cũng biết không còn biện pháp nào khác. Sự tình đã đến nước này thì ông còn làm gì được nữa, lúc này có đem Tuyết nhi ra khỏi phòng cũng vô ích, sự việc cũng đã xảy ra, sự trong sạch của Tuyết nhi cũng đã không còn, hơn nữa độc trên người Tuyết nhi vẫn chưa giải được hết.

Trong lòng ông lúc này chỉ hận không thể trực tiếp giết chết Mạnh Như Tuyết. Nếu có đủ nhẫn tâm, có đủ máu lạnh, hẳn ông đã trực tiếp đi vào phòng tự tay giết chết Mạnh Như Tuyết rồi.

Dù sao nàng ta cũng là cốt nhục của mình, chung quy ông cũng không phải loại người máu lạnh, dù sao vẫn cần giữ lại mạng sống cho Mạnh Như Tuyết.

Cũng không thể tìm một nam nhân khác tới đây giải độc cho Mạnh Như Tuyết được.

Vì vậy, vào lúc này, ông chỉ có thể chịu đựng, dù trong lòng có khó chịu hơn nữa thì cũng chỉ còn cách chịu đựng mà thôi.

Mạnh Vân Thiên nhìn sang bên cạnh, Hiên Viên Diệp vốn không hề nhìn vào trong phòng, Mạnh Phát Ảnh cũng đang nhìn Đại phu nhân.

Thân mình Đại phu nhân giật giật, bà ta có vẻ muốn đứng lên nhưng vừa rồi đã ra sức khá nhiều nên không thể lập tức đứng lên được. Trên mặt bà ta lúc này đã lem nhem bụi đất.

“Trời ơi, còn gì là thiên lý nữa, còn gì là công bằng nữa, trời ơi, làm vậy rồi.” Bà ta không đứng dậy mà vật vã kêu khóc trên mặt đất.

“Có chuyện gì thế này?” Lúc này gã quản gia của Vương phủ mới vội vàng chạy vào. Vừa vào trong sân, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt gã là Đại phu nhân đang vật vã kêu than trên mặt đất, gã liền sững sốt hỏi luôn rồi định chạy tới đỡ Đại phu nhân dậy. Lại nhìn thấy Mạnh Vân Thiên trong đám người đứng đó, gã lập tức dừng chân, từ bỏ ý định vừa rồi rồi hướng về phía Mạnh Vân Thiên cung kính nói, “Hầu gia, đã xảy ra chuyện gì thế ạ?”

Vừa nói xong thì gã nghe thấy mấy tiếng ầm ĩ trong phòng, cả thân mình theo bản năng bỗng cứng đờ lại, ánh mắt cũng chuyển hướng nhìn về phía gian phòng, có điều hướng đứng của gã không cho gã nhìn thấy được tình hình bên trong.

Nhưng khi phát hiện ra tiếng ồn kia là tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân, gã đột nhiên run rẩy. Thằng con ngốc của gã không biết đã chạy đi đằng nào, gã vốn sợ nó sẽ chạy lung tung nên đã cho nó một nha đầu để chơi đùa rồi mà.

Gã không rõ đã có nữ nhân rồi mà tên đàn kia còn chạy đi là thế nào?

Vừa rồi gã đi khắp nơi trong phủ để tìm thằng con ngốc kia, lại nghe nói bên này xảy ra chuyện nên vội vàng đến đây, khi nghe được tiếng kêu thảm thiết, gã liền đoán được chắc là đứa con của mình đã gây họa rồi.

Có điều, do đã la hét quá lâu nên tiếng kêu của Mạnh Như Tuyết đã trở nên khàn khàn, vì vậy gã cũng không nghe ra đó là tiếng của Mạnh Như Tuyết.

Gã không hề biết người ở bên trong là Mạnh Như Tuyết.

Thấy Mạnh Vân Thiên đang ở đây, gã cũng hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh. Xem ra Hầu gia đã biết việc này, có điều chẳng qua cũng chỉ là một nha đầu, gã đã ở Vương phủ nhiều năm như vậy, nếu gã van xin cầu tình, Hầu gia nhất định sẽ tha cho gã và đứa con ngốc kia, dù sao nó cũng chỉ là một đứa đàn độn.

Chỉ cần Hầu gia không biết đến những sự việc trước kia, may mắn gã đã xử lý xong xuôi cái xác của nha đầu vừa chết trong viện kia rồi.

Nhưng không rõ sao Đại phu nhân lại bỏ nhào trên mặt đất mà than trời khóc đất thế kia.

“Người thân là quản gia của Vương phủ, trong phủ xảy ra chuyện mà người không hề biết, lại còn trẻ như vậy mới tới đây là thế nào?” Mạnh Vân Thiên trầm mắt nhìn gã, vừa nhìn vừa lạnh giọng nói. Nhìn gã vì chạy vội mà mồ hôi đầy đầu, ánh mắt ông càng thêm híp lại.

Tiếng khóc của Đại phu nhân đột nhiên dừng lại, đồng nước mắt nước mũi vẫn còn vương vãi trên mặt đất. Bà ta vừa mới bổ nhào xuống đất, gương mặt đã bị dính ít bụi bẩn, giờ lại vừa mới khóc nên bụi bẩn đã thành đồng bùn trên mặt, trông bà ta cực kỳ buồn cười.

Bà ta chăm chăm nhìn gã quản gia mà không hề lên tiếng, không biết đang suy nghĩ gì.

Mạnh Phát Ảnh cũng sững sốt một chút, đúng rồi, xảy ra chuyện lớn như vậy mà gã quản gia giờ mới đến, rốt cuộc vừa rồi gã đã làm gì, mà đầu lại còn đầy mồ hôi thế kia?

Khóe môi Hiên Viên Diệp kéo ra một tia cười lạnh.

“Do tiểu nhân thất trách, thỉnh Hầu gia trách phạt.” Gã quản gia cúi đầu nhỏ giọng nói, đúng lúc này âm thanh la hét thảm thiết trong phòng lại vang lên, thân mình gã cứng đờ cả lại.

Âm thầm thở ra một hơi, gã cẩn thận nói, “Đứa con ngốc của tiểu nhân không biết đã chạy đi đâu, tiểu nhân sợ nó gây ra chuyện gì nên đang đi tìm nó, nghe nói bên này xảy ra chuyện nên tiểu nhân mới vội vàng tới đây, giờ không biết đứa con ngốc của tiểu nhân đang ở đâu, tiểu nhân đang ngàn vạn lần cầu mong nó không gây ra chuyện gì.”

Tuy đã đoán ra người bên trong là con của gã, nhưng ở trước mặt Mạnh Vân Thiên, gã vẫn giả vờ trưng ra bộ mặt cực kỳ vô tội.

Mạnh Phát Ảnh cười thầm trong bụng, thật đúng là giả tạo, giờ này còn giả vờ vô tội trước mặt Phụ thân, chỉ sợ gã đang tưởng rằng người ở trong phòng kia chỉ là một nha đầu bình thường, chỉ sợ gã đang tưởng rằng có thể giấu diếm những chuyện trước kia với Phụ thân.

Mạnh Vân Thiên sững sốt một chút, lông mày không khỏi nhăn lại có vẻ như đang suy tư cái gì đó. Đột nhiên hai tròng mắt trợn lên, lúc này ông mới nhớ ra, nam nhân bên trong kia đúng là đứa con ngốc của gã quản gia, vì nhiều năm rồi không gặp nên ông không nhận ra, khó trách tên kia dám đánh Tuyết nhi, hóa ra gã vốn dần dạn.

“Trời phạt rồi, làm bậy rồi.” Mạnh Vân Thiên chưa kịp nói gì thì Đại phu nhân lại gào lên. Lúc này bà ta đã bò dậy từ trên mặt đất, bàn tay đưa ra sờ soạng khuôn mặt, khiến bộ mặt đã buồn cười lại càng thêm buồn cười, nhưng bà ta vẫn hồn nhiên không biết gì.

Lời trách mắng của bà ta có chút kỳ lạ, trời phạt? Ai bị trời phạt?

Làm bậy? Làm bậy cái gì?

Mạnh Vân Thiên nghe tiếng gào khóc của bà ta thì càng nhúu chặt mày lại, ông rất muốn cho người lỗi là bà ta đi. Bà ta cứ tranh cãi ầm ĩ ở chỗ này cũng không giải quyết được vấn đề gì, chỉ gây thêm phiền phức.

Gã quản gia đột nhiên sững sốt, con người nhìn Đại phu nhân hiện rõ vẻ kinh ngạc. Sao Đại phu nhân lại kêu khóc thương tâm như vậy? Tiếng kêu khóc không giống giả vờ chút nào, quả thực rất đau đớn, rất bi ai, cùng lắm cũng chỉ là một nha đầu, bà ta muốn diễn cho Mạnh Vân Thiên xem thì cũng không cần phải làm quá lên thế chứ?

Gã đột nhiên ý thức được một chuyện, từ nãy đến giờ gã luôn cảm thấy thiếu thiếu một người, chẳng lẽ ...

Gã lập tức nhìn về gian phòng, tuy vẫn không nhìn được sự việc bên trong.

Toàn thân gã phút chốc cứng đờ lại, không thể nào, không thể nào có chuyện đó được?

“Tuyết nhi của ta, Tuyết nhi của ta, Tuyết nhi mệnh khổ của ta?” Đại phu nhân lại than trời khóc đất kêu gào Tuyết nhi của bà ta.

Tiếng kêu này hoàn toàn đem nhốt gã quản gia vào vực sâu không đáy, chẳng lẽ người bên trong là Tuyết nhi? Là Tuyết nhi sao?

Không, không thể, nhất định không phải là Tuyết nhi, ngàn vạn lần không thể là Tuyết nhi được.

Là ai cũng được, miễn không phải là Tuyết nhi.

Đại phu nhân nhìn vẻ mặt ngu ngơ của gã quản gia thì đột nhiên vọt tới ra sức đánh gã, vừa đánh vừa tiếp tục gào khóc, “Sao người không giết chết thằng con孽 của người đi, sao lại còn lưu giữ nó, hại ta ... Tuyết nhi của ta ...”

Không biết có phải vì quá thương tâm hay không mà khi nói đến từ “Tuyết nhi của ta”, giọng nói của bà ta lại hơi nhỏ lại.

Một chút hy vọng của gã quản gia cuối cùng cũng bị bà ta hoàn toàn dập tắt. Gã để bà ta tùy ý đánh đập trên người, quên cả việc ngăn cản, toàn thân cứng đờ của gã bắt đầu phát run, khuôn mặt cũng có đôi chút vằn vẹo.

Đúng là Tuyết nhi sao? Nếu biết mọi chuyện sẽ xảy ra thế này, gã, gã đã giết chết thằng con孽 rồi, nhưng mà, ai có thể nghĩ tới mọi chuyện lại xảy ra thế này.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh lóe lên, nòng mớ hồ cảm thấy giữa Đại phu nhân và gã quản gia có chuyện gì đó. Lúc này Đại phu nhân đang đánh gã chỉ do thuận tay mà thôi, hơn nữa, việc ra tay thế này rất không hợp với thân phận của bà ta, dù có vì chuyện của Mạnh Như Tuyết mà thương tâm, dù có tức giận với con của gã quản gia thì bà ta cũng không thể đánh gã quản gia như vậy.

Mạnh Vân Thiên nhìn bộ dạng nổi điên của Đại phu nhân thì sắc mặt càng trầm xuống, ông ra lệnh cho đám hộ vệ đang đứng bên ngoài, “Đưa Đại phu nhân về, thế này còn ra thể thống gì nữa?”

“Ta không về, ta không về, ta muốn Tuyết nhi của ta.” Đại phu nhân nghe Mạnh Vân Thiên nói vậy thì rống lên giận dữ. Lúc này bà ta mới ý thức được hành vi của bà ta với gã quản gia có chỗ không thỏa đáng nên đột ngột ngừng tay lại.

Thấy đám hộ vệ đang đi tới, bà ta vội vàng chạy tới trước cửa phòng rồi lớn tiếng quát lên, “Mau cứu Tuyết nhi, mau tới cứu Tuyết nhi, bằng không Tuyết nhi sẽ chết mất.”

Gã quản gia thấy mọi người không ai nhúc nhích, ngay cả Mạnh Vân Thiên cũng đứng im thì trong lòng càng thêm kinh ngạc. Nghe tiếng kêu la thảm thiết trong phòng, lại thấy Đại phu nhân gào khóc, khuôn mặt gã trở nên vằn vẹo kinh hãi.

Gã nhăn nhó rồi lại nhăn nhó, suy tư rồi lại suy tư, nhưng bước chân không nhện được lại bước tới cửa phòng. Dù sao gã vẫn chưa biết bên trong đang xảy ra chuyện gì, hơn nữa với đứa con孽 của gã, gã vốn là người hiểu rõ hành vi của nó nhất, nếu không vào cứu Tuyết nhi, chỉ sợ Tuyết nhi thực sự sẽ chết.

Đến trước cửa phòng, khi nhìn vào bên trong, chân của gã bỗng nhiên mềm nhũn, gã khụy xuống mặt đất.

Hai tròng mắt gã nhìn chằm chằm vào tình cảnh trước mắt, thân mình không nhện được phát run lên, gương mặt già nua như bị thương nặng hiện rõ lên vẻ thống khổ, lại mang thêm vài phần hoảng hốt.

Sao có thể xảy ra chuyện này, con gã và Tuyết nhi, sao có thể thế này?

Gã còn tận mắt nhìn thấy tình cảnh tàn nhẫn kia, đứa con孽 của gã vẫn không hay biết đã xảy ra chuyện gì, nó vẫn hùng hổ ra sức thúc mạnh.

Máu không ngừng chảy ra trên đùi Mạnh Như Tuyết, chỉ sợ thân thể nàng ta đã bị xé rách rồi.

Toàn thân gã quản gia đều run lấy bầy, miệng gã hơi nhô ra, môi cũng phát run, hàm răng va vào nhau lập cập, nhưng gã vẫn kiên quyết không nói lời nào.

Tròng mắt gã ngập tràn đau đớn, ngập tràn bi ai, khó có thể tin được tình cảnh trước mắt, hai hàng nước mắt từ từ chảy xuống.

Mạnh Phát Ảnh hơi nheo mắt lại, phản ứng của gã quản gia cũng hơi quá một chút, so với phản ứng quá đà của Đại phu nhân, có thể cho rằng bà ta đang lo lắng cho con mình, bà ta cũng không có vẻ mặt này? Lại có thể khóc lóc trước mặt mọi người ...

Nghĩ đến chuyện trước kia, nòng liền nghi ngờ Đại phu nhân và gã quản gia đúng là có chuyện không bình thường, vừa rồi Đại phu nhân còn la hét, nào là trời phạt, nào là làm bậy?

Hơn nữa, vào giờ phút này, trong ánh mắt gã quản gia lại hiện lên vẻ hối hận và đau lòng tột bậc, trong lòng Mạnh Phát Ánh đột nhiên nảy lên ý nghĩ, nàng nghĩ tới một khả năng, không biết có phải Mạnh Như Tuyết ...?

Nghĩ đến đây, khoe môi Mạnh Phát Ánh hung hăng co rút một cái, nếu đúng như vậy, đôi cẩu nam nữ này quả thực đáng chết.

Thân mình tên dần kia run lên lẩy bẩy, động tác rồi cuộc cũng ngừng lại. Gã định cắn Mạnh Như Tuyết thêm mấy nhát nhưng khi ngẩng đầu lên thì thấy gã quản gia đang quỳ bên ngoài, gã hơi sững sốt một chút rồi khoe miệng mở ra, gã ngây ngốc cười rồi kêu lên, “Cha.”

Gã lập tức buông Mạnh Như Tuyết ra rồi đứng dậy đi ra ngoài.

“Hi hi ...” Gã đến trước mặt gã quản gia rồi cười hi hi, cười xong còn quay đầu lại liếc Mạnh Như Tuyết một cái ra vẻ cực kỳ hài lòng.

Thấy gã quản gia đang quỳ trên mặt đất, gã liền vươn tay ra định kéo quản gia lên.

Hai tròng mắt gã quản gia đột nhiên trợn lên, lồng ngực gã không ngừng phập phồng. Gã đột nhiên đứng dậy, hung hăng đánh một quyền vào giữa mặt tên dần, lực đạo vô cùng tàn nhẫn. Bởi vì tâm tình đang rất đau đớn, rất bi ai, gã quản gia gần như dùng hết khí lực của bản thân đánh xuống, khiến tên dần té lăn quay ra trên mặt đất.

“Người là đồ đáng chết, hôm nay ta sẽ tự tay giết ngươi, tự tay giết ngươi.” Gã quản gia vẫn chưa hết giận, gã lại giơ chân lên hung hăng đá vào người đứa con.

“A ... a ...!” Tên dần ôm đầu hô to, cả người không ngừng lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Gã quản gia vẫn cực kỳ tức giận, bàn chân không ngừng hung hăng đá lên người gã.

“Giờ ngươi đánh nó thì còn có tác dụng gì, còn có tác dụng gì nữa?” Đại phu nhân thê thảm nhìn gã quản gia, con người hiện lên vẻ tuyệt vọng đau đớn, Tuyết nhi của bà ta đã bị hại rồi, đã bị hại rồi.

“Ta muốn tự tay đánh chết nó, rồi sẽ lấy cái chết để tạ tội với Hầu gia.” Quản gia vừa hung hăng đánh đứa con của mình vừa trầm giọng nói, ánh mắt gã nhìn Đại phu nhân hình như ám chỉ điều gì.

Sự tình đã xảy ra vừa rồi không cách nào cứu vãn nổi nữa, lúc này quan trọng nhất là phải bảo trụ bản thân, giờ phút này gã chỉ có thể hy sinh đứa con ngu ngốc này.

Mà tên súc sinh này đã gây ra chuyện như vậy, Hầu gia chắc chắn cũng không bỏ qua cho nó, chi bằng bản thân tự tay giết nó, lại nghĩ đến chuyện vừa rồi, nghĩ đến Tuyết nhi, tròng mắt gã càng thêm tàn nhẫn.

Đại phu nhân nhìn thấy tia ám chỉ trong mắt gã quản gia thì sững sốt một chút rồi cũng hiểu ra, bà ta nhìn về phía tên dần, trong con người cũng hiện lên vẻ tàn nhẫn, bà ta cầm một tảng đá lên định ném tên kia.

Mạnh Phát Ánh nhăn mày lạnh lùng nhìn Đại phu nhân, Mạnh Như Tuyết đã ra bộ dáng thế kia mà bà ta còn có tâm tình ở chỗ này làm loạn, còn không mau vào xem nàng ta thế nào.

Tuy mọi chuyện đều do Mạnh Như Tuyết tự chuốc lấy, nàng cũng hận nàng ta luôn tính kế hãm hại nàng, nhưng nhìn thấy bộ dạng Mạnh Như Tuyết lúc này, trong lòng nàng vẫn có phần không đành lòng. Nàng quay lưng vội vã đi vào phòng.

“Người còn không mau vào xem Tuyết nhi thế nào.” Mạnh Vân Thiên thấy Đại phu nhân không tới xem Mạnh Như Tuyết mà còn âm ỉ ở đằng kia thì tức giận quát to.

“A. A!” Đại phu nhân bị tiếng quát của Mạnh Vân Thiên làm cho hoảng sợ, tảng đá trong tay không được cầm chắc lập tức rơi xuống, vừa vịn rơi đứng chân của bà ta, làm bà ta đau đớn co vội chân lên.

Mạnh Vân Thiên nhìn bà ta thì càng thêm chán ghét rồi quay sang đám hộ vệ lạnh lùng ra lệnh, “Mau đi thỉnh đại phu tới đây.”

Mạnh Như Tuyết đang nằm trên mặt đất, máu thấm toàn thân, trông nàng ta vô cùng thê thảm, hơn nữa lúc này nàng ta dường như đang hấp hối, hơi thở đứt đoạn, chỉ có khí thở ra mà không có khí hít vào.

Độc trên người nàng ta cũng đã được giải trừ hoàn toàn, đôi mắt nàng ta nhìn chăm chăm lên nóc nhà, lơ đãng như cá chết, không hề chuyển động, không hề chớp mắt, nàng ta đã biết, đời nàng ta kể như xong rồi.

Lúc này, nàng ta có vẻ đã quên mọi đau đớn trên người, hoặc đã đau chết lặng đến không còn cảm giác, cũng có thể chỉ vì trong lòng quá tuyệt vọng.

Kế hoạch được tính vô cùng toán tường tận tỉ mỉ, nàng ta thế nào cũng không nghĩ tới kết cục thế này, vốn định hại Mạnh Phát Ảnh, kết quả lại hại chính bản thân mình.

Mạnh Phát Ảnh nhìn dáng vẻ nàng ta thì không đành lòng cho được, nàng thật không ngờ tên đàn kia lại tàn nhẫn như vậy, không ngờ gã lại ép buộc Mạnh Như Tuyết thành ra bộ dạng thế này.

Nàng nhanh chóng tìm được một bộ y phục, dù sao trước hết vẫn cần che thân mình Mạnh Như Tuyết lại.

Đúng lúc này Đại phu nhân vào tới, Mạnh Phát Ảnh liền đưa bộ y phục trên tay cho bà ta. Bà ta sững sốt một chút rồi mau chóng nhận lấy, vừa cầm vừa hung hăng trừng mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh, “Hừ, nó là tỷ tỷ của ngươi, ngươi cũng thật độc ác, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi đâu.”

Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng híp mắt lại, bà ta sẽ không bỏ qua cho nàng ư? Lời này phải để nàng nói mới đúng.

Nàng nhất định sẽ điều tra rõ ràng chuyện giữa Đại phu nhân và gã quản gia, đến lúc đó, không chừng Mạnh Như Tuyết cũng không còn là tỷ tỷ của nàng nữa.

Nàng hiểu rõ tình cảm của Phụ thân đối với Mẫu thân, cũng biết nhiều năm qua Phụ thân không hề đến phòng của Đại phu nhân.

Nàng và Mạnh Như Tuyết lại được sinh ra trong cùng một ngày, riêng điểm này cũng đủ để nàng nghi ngờ, từ khi Phụ thân gặp được Mẫu thân, chỉ sợ ông không còn chạm vào Đại phu nhân nữa.

Nhưng nhiều năm như vậy sao Phụ thân vẫn không hề hoài nghi thân phận của Mạnh Như Tuyết? Chuyện này nhất định là có ẩn tình.

Lúc này trong phòng vẫn còn thoang thoảng một mùi hương nhàn nhạt, mặc dù chỉ còn rất nhẹ, Mạnh Phát Ảnh vẫn mở toang hết cửa sổ ra, mùi hương kia liền lập tức tản ra ngoài.

Nàng làm vậy không phải vì Đại phu nhân, mà chỉ sợ nó sẽ khiến Phụ thân khó chịu.

Đại phu nhân thấy nàng không hề để ý đến bà ta thì ánh mắt càng thêm hận ý, nhưng khi thấy Mạnh Như Tuyết vẫn nằm im trên mặt đất không hề nhúc nhích, thân mình bà ta bỗng run lên. Bà ta bước tới trước mặt Mạnh Như Tuyết, bắt đầu mặc y phục cho nàng ta.

Ánh mắt Mạnh Như Tuyết vẫn chăm chăm nhìn lên nóc nhà, không hề có phản ứng gì, thân mình cũng không động đậy chút nào, Đại phu nhân di chuyển nàng ta thế nào thì nàng ta giữ nguyên như thế.

Nếu không phải ánh mắt nàng ta vẫn mở to chăm chăm, nếu không phải nàng ta vẫn còn chút hơi thở, Đại phu nhân có lẽ cũng nghi ngờ nàng ta đã chết rồi.

“Tuyệt nhi, con đừng dọa mẫu thân nữa, Tuyệt nhi, con mau tỉnh lại đi.” Đại phu nhân nhìn dáng vẻ của Mạnh Như Tuyết thì bắt đầu khóc to lên.

Khi nhìn thấy đầu ngực của Mạnh Như Tuyết đã bị tên đàn kia cắn rơi ra, tiếng kêu của bà ta càng thêm thất thanh, “A ... a ... a!”

Vừa nãy ở bên ngoài, bà ta bị các động tác của tên đàn kia làm cho kinh sợ nên không chú ý tới ngực của Mạnh Như Tuyết đã bị cắn rơi ra, lúc này bà ta mới phát hiện ra nó đã bị cắt đứt.

“Tuyệt nhi của ta phải làm sao bây giờ?” Đại phu nhân lại kêu khóc, quên cả mặc y phục cho nàng ta.

“Mau mặc y phục vào cho nàng ta rồi đặt lên giường, đại phu sắp đến đây rồi.” Mạnh Phát Ảnh hét sức chán nản, Mạnh Như Tuyết có người mẹ như vậy cũng thật đáng buồn. Nàng vốn không muốn để Mạnh Như Tuyết nằm chờ ở phòng nàng, không muốn đem Mạnh Như Tuyết đặt trên giường của nàng, nhưng nhìn bộ dáng Mạnh Như Tuyết thế kia, nàng không hạ quyết tâm được.

Đại phu nhân liên tục khóc lóc, chỉ sợ bà ta cứ thế mà khóc đến khi Mạnh Như Tuyết chết thật.

Đại phu nhân khóc to như vậy nhưng Mạnh Như Tuyết vẫn không hề phản ứng gì, dường như nàng ta không hề nghe thấy.

Nhìn Đại phu nhân liên tục khóc lóc, Mạnh Phát Ảnh cảm thấy khó thở. Nàng vội vàng mặc y phục cho Mạnh Như Tuyết rồi đặt nàng ta lên giường.

Tuy Mạnh Như Tuyết hết lần này đến lần khác định hại nàng, nhưng chung quy nàng cũng không phải loại người tâm địa sắt đá.

Nàng vốn định cho Mạnh Như Tuyết một bài học, không ngờ sự tình lại thê thảm đến mức này.

“Người cút ngay, không cần giả vờ mè nheo khóc chuột ra vẻ hảo tâm ở đây, ta biết Tuyết nhi chính là do người hại, chính người đã hại nó.” Đại phu nhân vội vàng bước tới giường rồi hung hăng đẩy Mạnh Phát Ảnh ra, vừa đẩy vừa tức giận quát to, “Ta sẽ không bỏ qua cho người, tuyệt đối không buông tha cho người, ta muốn đưa con tiểu tiện nhân nhà người đi gặp con tiện nhân mẹ người, con tiện nhân kia chết hay lắm, nó chết hay lắm, nó rất đáng chết, ha ha ha.”

Lúc này Đại phu nhân dường như đã nổi điên, bà ta vừa quát vừa chăm chăm nhìn Mạnh Phát Ảnh, trong con ngươi tràn ra sự tàn ác và sát ý. Bà ta không ngừng quát to, khi nói đến người mẹ đã chết của nàng, khóe môi bà ta còn kéo ra nụ cười đắc ý và độc địa.

Mạnh Phát Ảnh cả kinh, đôi mắt trợn lên nhìn Đại phu nhân. Nhìn biểu hiện của Đại phu nhân lúc này, nàng đột nhiên nghĩ đến một khả năng, mẫu thân của nàng không biết có phải bị Đại phu nhân hại chết hay không?

Nghĩ vậy, tuy trong lòng vô cùng buồn bực và muốn mắng chửi bà ta, nàng cũng không ngắt lời Đại phu nhân, tiếp tục muốn nghe những lời điên khùng của bà ta, nói không chừng trong lúc điên lên bà ta sẽ nói ra mọi chuyện.

Đại phu nhân vẫn không ý thức được mình đang nói gì. Bà ta điên cuồng cười nói, ánh mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh càng thêm đắc ý. Bà ta cười lạnh rồi lớn tiếng hô, “Không ngại nói cho người biết, mẹ người, bà ta là do ...”

83. Chương 84: Xử Lý Quản Gia Và Đại Phu Nhân, Đối Phó Với Bạch Dật Thân

Lúc này gã quản gia đang đánh đứa con trai ngốc của mình bên ngoài phòng, tên đàn la hét um sùm, đúng lúc này gã đột nhiên gầm lên giận dữ, “Ta giết người súc sinh này, giết người.”

Trong lúc hô lên đồng thời rút kiếm trên người Mạnh Vân Thiên, đâm đứa con ngốc nghếch đang lăn lộn trên đất, một kiếm vô cùng ác độc đâm thẳng vào tim.

Tên đàn kia giật giật vài cái rồi tắt thở.

Có câu hổ dữ ko ăn thịt con, vậy mà gã tự tay giết con mình, quả nhiên súc sinh cũng không bằng.

Lúc này Đại phu nhân nghe được tiếng kêu của gã quản gia, cũng nghe được tiếng rút kiếm và âm thanh đâm xuống, nhất thời kinh sợ, tiếng la vừa rồi cũng đột nhiên dừng lại.

Khi Đại phu nhân phục hồi tinh thần, trong mắt chất chứa sự sợ hãi và ảo não. Mắt Mạnh Phát Ảnh hơi híp lại, khẽ cười lạnh, chỉ sợ vừa nãy gã quản gia nghe được lời của Đại phu nhân, cố ý làm vậy để ngăn Đại phu nhân nói tiếp. Vì ngăn cản Đại phu nhân nói ra điều gì đó lại nhấn tâm giết chết con mình, thật quá độc ác.

Mạnh Phát Ảnh càng khẳng định chuyện này nhất định có liên quan đến gã.

“Hầu gia, tiểu nhân đã giết chết súc sinh này, tiểu nhân thật sự không ngờ, nó lại đến đây làm ra những chuyện như vậy, là tiểu nhân quân giáo không nghiêm, xin Hầu gia trừng phạt.” Gã Quân gia lập tức quỳ gối trước mặt Mạnh Vân Thiên, đau đớn nói.

Hơi dừng lại, khề nhần lông mày trầm giọng nói, “Tuy tiểu nhân hay đưa nó qua sân này, nhưng vẫn chưa bao giờ để nó tùy tiện xuất hiện, mặc dù nó hơi ngốc nhưng rất nghe lời, cũng chưa từng làm ra chuyện đại họa gì, không biết vì sao hôm nay nhìn nó giống như bị trúng độc, hơn nữa nó không thể nào tự mình đến đây được, chỉ sợ có người cố ý!”

Khi Mạnh Vân Thiên hồi phủ, gã đã hết sức cẩn thận, khóa cửa lại, nhi tử ngốc của gã sao có khả năng chạy đến đây được. Nếu thực sự chạy đến thì cũng không thể nào chạy tới nơi này, lại trùng hợp gặp Tuyết Nhi, nên nhất định là có người tạo ra.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi, trong mắt gã ánh lên vài phần âm ngoan. Hiên Viên Diệp khề cười lạnh, đến lúc này mà gã vẫn nghĩ sẽ lừa được người ta sao.

Mạnh Vân Thiên nhìn lướt qua thi thể tên đàn, hai mắt khề nhắm, không biết đang suy tư điều gì.

“Hầu gia, biết đâu thực sự là có người muốn hại Nhị tiểu thư?” Gã quân gia nhìn biểu tình dăm chiêu của Mạnh Vân Thiên, lại nhỏ giọng nói, mắt hơi buông xuống, ẩn giấu vài phần ngoan tuyệt.

Chuyện hôm nay quá mức kỳ quái, gã vừa thấy nha đầu kia tắt thở không lâu, hơn nữa theo tình hình trong phòng nhất định có người mang con gã đến.

Tại sao lại trực tiếp mang đến chỗ này?

Mạnh Vân Thiên đột nhiên nhìn sang gã, hai mắt lạnh như băng đầy bất mãn, khóe môi khề cười lạnh lùng nói, “Lời này của ngươi là có ý gì? Bản hầu cảnh cáo ngươi, có mấy lời, tốt nhất ngươi nên suy nghĩ kỹ rồi hãy nói.”

Mạnh Vân Thiên sao không nghe ra ý của gã quân gia, gã dám nghi ngờ Phất nhi sao? Căn bản việc này do bản thân Tuyết Nhi làm ra, không thể trách Phất nhi được. Ông sao có thể để gã quân gia nói lung tung.

“Vâng, tiểu nhân hiểu.” Gã quân gia cả kinh, liên tục đáp lời, biết Mạnh Vân Thiên đang che chở cho Mạnh Phất Ảnh, giờ gã có nói gì thì cũng vô dụng, nhưng mối thù này gã nhất định sẽ hồi báo.

“Hầu gia, nhi tử ngốc làm ra chuyện như vậy, tiểu nhân đã phạt nó ngay tại đây, do tiểu nhân quân giáo không nghiêm, xin Hầu gia trừng phạt.” Gã quân gia là người co được giãn được, rất biết xem ánh mắt, biết không cách nào truy cứu trách nhiệm, đành lui từng bước, tự bảo vệ mình.

Mạnh Phất Ảnh trong phòng khề cười lạnh, có phần hơi tức giận, vốn Đại phu nhân đang định nói ra chuyện năm đó của mẫu thân mình, lại bị gã quân gia chặn lại, gã quân gia này thật âm hiểm xảo hoạt.

Mạnh Phất Ảnh sau khi nghe thấy lời của gã quân gia bèn đi ra ngoài, lạnh lùng liếc gã rồi chậm rãi nói từng chữ, “Chỉ sợ tội của quân gia không chỉ là quân giáo không nghiêm!” Quân giáo không nghiêm? Rõ ràng là gã cố ý dung túng giúp nhi tử ngốc của gã hành hạ vô số nha đầu đến chết.

Nha đầu vừa rồi bị nhi tử ngốc của gã từ từ hành hạ đến chết, lại vừa nghĩ đến tình hình của Mạnh Như Tuyết, nàng không khỏi lạnh run, những nha đầu trước kia đều phải chết thảm như vậy sao?

Chỉ sợ so với tình hình Mạnh Như Tuyết bây giờ còn thảm hơn mấy lần.

Tên đàn kia tàn nhẫn, không có nhân tính, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một tên đàn, căn bản không biết phân biệt phải trái, người tàn nhẫn không có nhân tính thực sự phải là cha hắn, gã quân gia đang đứng trước mặt nàng đây.

Vừa nghĩ đến rất có thể mẫu thân bị tên âm ngoan này hại chết, mắt Mạnh Phất Ảnh toát ra hàn ý, nàng tuyệt đối sẽ không tha cho gã, nàng nhất định phải điều tra rõ nguyên nhân cái chết của mẫu thân, báo thù ấu thân.

“Tiểu nhân không rõ ý của Tam tiểu thư.” Gã quân gia hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt có chút hoảng loạn kinh ngạc nhưng nhanh chóng che giấu, giả bộ nghi ngờ nói. Dừng lại một chút, gã quay ra nhìn Mạnh Vân Thiên, ủy khuất nói, “Dù sao con trai của tiểu nhân cũng là một tên ngốc, bình thường tiểu

nhân ít quản nó, lời của Tam tiểu thư thật sự khiến tiểu nhân sợ hãi.” Gã nghĩ Mạnh Phát Ảnh trước khi ngốc nghếch nên giờ không thể nhớ được những chuyện trước kia, nếu thực sự nhớ được thì gã cũng nhất định không thừa nhận.

“Đúng là người nên sợ hãi.” Mạnh Phát Ảnh không chờ Mạnh Vân Thiên trả lời liền nói tiếp, “Tên cầu nô tài, làm nhiều chuyện táng tận lương tâm không sợ mới lạ.”

“Oan uổng cho tiểu nhân, tiểu nhân ở Hầu phủ đã ba mươi mấy năm, từ trước đến nay vẫn luôn cẩn trọng, không dám có chút sơ sẩy, nhiều năm như vậy dù không có công lao cũng có khổ lao, tiểu nhân không dám cầu công nhưng Tam tiểu thư nói thế thật oan uổng cho tiểu nhân, tiểu nhân rất đau lòng, xin Hầu gia làm chủ cho tiểu nhân.” Gã quản gia nghe xong lời nói của Mạnh Phát Ảnh liền kêu oan với Mạnh Vân Thiên, trong lòng không khỏi sợ hãi thầm tính toán trong bụng phải ứng phó với chuyện này như thế nào.

Mạnh Vân Thiên gắt gao nhăn mày, thấy trong mắt gã quản gia có chút thâm trầm, tuy rằng ông thường xuyên xuất chinh, có khi vài năm không ở trong phủ. Nhưng việc gã quản gia ức hiếp một số nha đầu, chuyện hạ nhân, ông tuy biết nhưng không nghĩ là việc đại sự gì, hơn nữa muốn quản lý Hầu Vương phủ, thì quản gia phải có chút uy vọng mới được, cho nên không quản, nhưng hôm nay thấy gã quản gia dám giết con mình, đặc biệt lúc đó ông nghe thấy âm thanh của Đại phu nhân ở trong phòng, mặc dù không nhìn thấy biểu tình của Đại phu nhân, nhưng ông là người khôn khéo nên trong lòng lập tức nghi ngờ chuyện năm đó của Linh Nhi.

“Phát nhi, lời này của con là có ý gì?” Mạnh Vân Thiên không để ý việc gã quản gia kêu oan, trầm giọng hỏi Mạnh Phát Ảnh. Nghe ý của Phát nhi dường như có chuyện ông chưa biết.

“Phụ thân, chuyện là như vậy, đây không phải lần đầu tiên, trước kia phụ thân không ở trong phủ, quản gia thường xuyên để con trai ngốc của gã đi lung tung, hơn nữa tên đàn kia vừa nhìn thấy nha đầu nào là lập tức chạy đến, sau đó... Không biết hại bao nhiêu nha đầu, mà quản gia chẳng những không ngăn cản, luôn dung túng tên đàn kia, thậm chí giam nha đầu trong viện với tên đàn kia, những tiểu cô nương đó đều là người yếu đuối, sao có thể chống lại, không quá một đêm đều chết, quản gia liền cho người ném thi thể đi, Phát nhi tận mắt thấy vài lần, khi đó, bọn họ lừa Phát nhi, nói là dã thú cắn chết. Nhiều năm như vậy, không biết có bao nhiêu nha đầu bị hại chết.” Mạnh Phát Ảnh nhìn lướt qua gã quản gia, sau đó từng chữ từng chữ từ từ nói.

Mạnh Vân Thiên càng nghe càng thấy sợ, sắc mặt càng lúc càng âm trầm, ánh mắt nhìn về phía gã quản gia mang theo sự phẫn nộ khó tin, hẳn không thể nào nghĩ trong Hầu Vương phủ lại có những chuyện như vậy, thật quá ghê tởm.

“Hầu gia, không có, tiểu nhân thật sự không có, người đừng nghe Tam tiểu thư nói lung tung, Tam tiểu thư trước kia bị ngốc, có một số việc, nàg...” Thân mình gã quản gia cứng đờ, nhưng vẫn cố giả vờ biện, gã chỉ có thể nói trước kia Mạnh Phát Ảnh dẫn nên lời của nàng không thể tin.

“Ai nói bản cung ngốc? Người xem bản cung là kẻ ngốc sao?” Hai mắt Mạnh Phát Ảnh híp lại, nhìn thẳng gã quản gia, lạnh giọng nói, tuy thanh âm không lớn, nhưng mang theo uy nghiêm khiến mọi người sợ hãi. Mà lúc này nàng dùng từ bản cung khiến cho gã quản gia kinh trệ.

“Tiểu nhân, tiểu nhân.” Gã quản gia bị Mạnh Phát Ảnh nhìn chăm chăm như vậy, đột nhiên thấy sợ hãi đến không thể khống chế, thân mình không khỏi run rẩy, giọng nói lắp bắp. Hai mắt cẩn thận nhìn Hiên Viên Diệp, khi thấy gương mặt lạnh như băng của Hiên Viên Diệp thì trong lòng càng thêm sợ hãi.

Gã hơi dừng lại, lấy lại tỉnh táo mới nói tiếp, “Ý tiểu nhân là trước kia Tam tiểu thư vẫn còn ngốc, chuyện đó sợ là Tam tiểu thư nhìn nhầm...”

Tất nhiên Mạnh Phát Ảnh hiểu được tâm tư của quản gia, lạnh lùng nói, “Trước kia, bản cung không hề ngốc, chẳng qua bản cung giả bộ để lừa các người, nếu bản cung không giả ngốc có thể sống tới nay sao?” Nếu trước kia Mạnh Phát Ảnh không ngốc chỉ sợ sớm bị họ hại chết.

Sắc mặt Mạnh Vân Thiên trầm xuống, hai mắt nhắm lại, lạnh lùng nhìn thẳng gã quản gia, giọng nói nhẹ nhàng mà ngoan độc, “Cầu nô tài to gan, những chuyện như vậy mà cũng dám làm, bản Hầu gia sao có thể tha cho người?”

“Hầu gia, oan uổng cho tiểu nhân, tiểu nhân thực sự không làm, thật không làm, Hầu gia không thể chỉ nghe lời một mình Tam tiểu thư, không thể oan uổng tiểu nhân như vậy.” Gã quản gia vẫn cố gắng giãi biện, hần nghĩ những chuyện mình làm không để lại chứng cứ gì nên không thể chứng minh.

Thi thể những nha đầu đó đều được gã sai người ném xuống sông, đã trôi đi từ sớm, hơn nữa những tên hạ nhân mang xác ném đi gã cũng đều xử trí, những hạ nhân trong phủ hiện tại đều không biết việc này. Gã cứ nghĩ Mạnh Phát Ảnh là đứa ngốc, sẽ không hiểu chuyện này nên không phòng bị nàg.

Khi chưa có chứng cứ gã tuyệt đối không thừa nhận, gã biết Hầu gia định tội nhất định phải có chứng cứ, không có thì không thể định tội gã.

“Ý của ngươi là tiểu thư vu oan cho ngươi?” Sau khi Mạnh Vân Thiên nghe được lời của gã, sắc mặt trầm xuống cực điểm, ông không thể chấp nhận được có người dám nói xấu Phát Nhi.

“Tiểu nhân không dám, nhưng Tam tiểu thư phải đưa ra được chứng cứ thì mới có thể làm ọi người phục.” Thân mình quản gia run rẩy, hai mắt híp lại nói dối.

“Chứng cứ, hừ, ngươi sợ bản cung không có chứng cứ sao?” mắt Mạnh Phát Ảnh híp lại, cười lạnh nói, “Tất cả hạ nhân trong phủ dính đến chuyện này đều bị ngươi xử lý, không có người nào có thể ra làm chứng.”

Lúc này trong đầu Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng hiện ra một người, đó chính là Lộ Nhi hầu hạ cho phụ thân, trước kia gã quản gia từng muốn đổi nàg nên đổ ít tội danh lên người Lộ nhi, nhưng phụ thân lại bất mãn với chuyện này nên từ đó gã không dám đổi người bên cạnh phụ thân nữa.

Mà Lộ nhi đã hầu hạ phụ thân bốn năm, chuyện gì cũng xử lý rất cẩn thận, chưa bao giờ gây ra chuyện gì, cũng không hay nghị luận thị phi nên quản gia vẫn rất yên tâm nàg.

Nhưng có một lần nàg thấy Lộ nhi kinh hoảng chạy tới, khi thấy nàg thì vội vàng kéo nàg đi, nàg liền biết lần đó Lộ nhi đã nhìn thấy cái gì.

Hai mắt quản gia trợn lên khi nghe được lời của Mạnh Phát Ảnh, trong lòng không khỏi lo lắng sợ hãi, có phải mình đã để con cá nào lọt lưới không.

Chẳng lẽ là Thanh Trúc, nhưng Thanh Trúc là người bên cạnh Mạnh Phát Ảnh, nếu làm nhân chứng thì không thể để cho người khác phục.

“Phụ thân, Lộ nhi là nha đầu bên cạnh người, đã ở trong phủ bốn năm, không bằng gọi nàg đến đây, nhất định nàg biết chuyện này.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng nói với Mạnh Vân Thiên, nàg sẽ không ngốc đến nỗi để cho nha đầu bên cạnh mình đứng ra làm chứng nhưng nàg quyết không lưu lại đường sống nào cho quản gia.

“Được, người đâu, gọi Lộ nhi tới.” Mạnh Vân Thiên khẽ gật đầu, sau đó nói với hộ vệ. Thân mình gã quản gia đột nhiên cứng đờ, sao gã có thể quên mất nha đầu kia, nhưng nha đầu đó là người thành thật, biết nghe lời, bình thường rất ít đi quanh phủ, nhất định không biết gì.

Rất nhanh hộ vệ đã đưa Lộ nhi đến.

“Hầu gia..” Lộ nhi thấy nhiều người ở đây không khỏi sợ hãi, cẩn thận nói, nhiều người như vậy gọi nàg đến rốt cục có chuyện gì?

Nhìn thấy thi thể tên đàn nằm trên đất thì càng kinh sợ, cả người khẽ run rẩy.

“Hầu gia có chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi phải thành thật trả lời, không được nói dối, bằng không tuyệt không tha thứ!” Đôi mắt gã quản gia lạnh lùng nhìn nàg, ngoan tuyệt uy hiếp.

Thân mình Lộ nhi hơi run, trong lòng càng sợ hãi, nhỏ giọng nói vâng ạ.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm cười, gã quản gia uy hiếp thật rõ ràng, trực tiếp hù dọa nha đầu Lộ nhi.

“Ban hầu ở đây, đâu đến phiên ngươi nói chuyện.” Hai mắt Mạnh Vân Thiên nheo lại, lạnh giọng nói, ông là người khôn khéo cỡ nào, sao có thể không nhìn ra là gã quản gia đang cố tình uy hiếp, “Người tưởng rằng ngươi ở trong phủ lâu năm là có thể một tay chống trời sao?” Lời của ông vừa có thể răn dạy quản gia vừa nói cho Lộ nhi biết nàg có thể yên tâm nói thật.

Sau đó nhìn sang Lộ nhi, sự lạnh lùng trong ánh mắt bỗng biến mất, “Lộ nhi, bản Hầu hỏi người, người có biết chuyện bình thường quản gia hay dung túng cho con trai ngốc của hắn giết hại nha đầu không ? Người phải nói thật, bản Hầu sẽ làm chủ cho người.”

Lộ nhi kinh sợ, tuy khi nhìn thấy thi thể tên đàn cũng nghĩ đến việc này, nhưng lại sợ gã quản gia ngoan độc, sợ hãi nhìn về phía gã quản gia, môi run run không nói được một chữ.

“Lộ nhi, người biết chuyện gì thì cứ nói ra, không phải sợ, người hãy nghĩ đi, bọn nha đầu bị giết kia thật đáng thương, người không hi vọng bọn họ chết uống chứ?” Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy Lộ nhi do dự thấp giọng khuyên nhủ, nàng tin Lộ nhi là người thiện lương, nếu không lúc trước không thể nào lôi nàng cùng đi.

Sau khi nghe lời Mạnh Phát Ảnh, sự sợ hãi trên mặt Lộ nhi được thay bằng sự phẫn nộ, hung hăng nhìn gã quản gia, sau đó nhìn Mạnh Vân Thiên từ từ nói, “Hồi Hầu gia, ba năm trước nô tỳ tận mắt thấy quản gia bắt một nha đầu vào sân kia giao cho nhi tử ngốc của gã, sau đó nghe thấy tiếng hét thảm thiết, tiếng kêu rất kinh khủng, cả đời này nô tỳ không thể quên được, lúc đó nô tỳ rất sợ, sợ bị quản gia phát hiện sẽ giết người diệt khẩu nên nhanh chóng chạy trốn...ai ngờ... về sau không còn nhìn thấy nha đầu kia nữa.”

Khi nói ra chuyện này giọng nói nàng không giấu nổi đau xót, thanh âm nức nở, “Nha đầu kia cùng vào phủ với nô tỳ, tình cảm của bọn nô tỳ rất tốt, Lộ nhi sợ phiền phức nên không nói với Hầu gia, Lộ nhi thấy rất có lỗi với nàng.”

“Nàng ta nói dối, nàng ta đang nói dối, căn bản không có chuyện đó.” Gã quản gia hung hăng trợn mắt nhìn nàng, tức giận quát.

“Nô tỳ không có, nô tỳ nhớ rõ lúc nô tỳ trốn đi thì gặp Tam tiểu thư, nô tỳ sợ Tam tiểu thư nhìn thấy nên đã liều lĩnh kéo Tam tiểu thư đi.” Lộ nhi vội vàng nói.

“Nàng nói không sai, bản cung nhớ rõ chuyện này, lúc đó nàng kéo bản cung đi, coi như cứu mạng bản cung.” Mạnh Phát Ảnh liếc mắt nhìn quản gia, không đợi gã lừa dối thêm nữa, lạnh giọng nói.

“Bây giờ người còn gì để nói?” Ánh mắt thị huyết của Mạnh Phát Ảnh nhìn gã quản gia, giọng nói mang theo sát ý, “Hôm nay Bản hầu xử lý người.” Mạnh Vân Thiên vươn tay muốn trực tiếp đánh chết gã quản gia.

“Phụ thân.” Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng ngăn lại, tới gần ông nhỏ giọng thì thầm.

Thâm mình Mạnh Vân Thiên đột nhiên cứng đờ, biểu tình đau đớn kịch liệt, đôi mắt nhìn gã quản gia càng thêm ngoan tuyệt.

“Người đâu, trước đánh quản gia năm mươi gậy, sau đó nhốt vào phòng tối.” Mạnh Vân Thiên từ từ thu tay lại, bàn tay khẽ run, nếu đúng như Phát Nhi nói, nhất định ông phải tra rõ chuyện này, không bỏ qua cho ai cả.

“Hầu gia tha mạng, Hầu gia tha mạng.” Gã quản gia không ngừng dập đầu, cầu xin Mạnh Vân Thiên tha mạng, nhưng không ai thèm để ý, hộ vệ nhanh chóng lôi gã đi.

Năm mươi gậy, chỉ sợ quản gia chỉ còn nửa cái mạng, lại nhốt vào phòng tối, tư vị kia chắc chắn không dễ chịu. Mạnh Vân Thiên nhất định không tha cho gã dễ dàng.

Đại phu nhân nghe thấy động tĩnh bên ngoài nhanh chóng ra nhìn, thấy gã quản gia bị hộ vệ kéo đi, vô cùng sợ hãi, trong mắt tràn đầy sự tuyệt vọng.

“Người quản lý chuyện trong phủ, xảy ra chuyện như vậy mà không bẩm báo bản hầu, còn giúp nô tài kia giấu diếm, hôm nay Bản hầu không thể tha cho người.” Mạnh Vân Thiên nhìn Đại phu nhân ngoan tuyệt nói, “Lôi Đại phu nhân ra đánh.”

“Hầu gia, đừng, thực sự thiếp thân không biết chuyện này, thực sự không biết.” Đại phu nhân nghe vậy bèn kêu lên, “Hầu gia cũng biết, bình thường thiếp thân không quan tâm nhiều tới chuyện hạ nhân nên không biết chuyện này.”

“Người còn dám nói dối?” Đôi mắt Mạnh Vân Thiên đột nhiên trầm xuống, giọng nói thêm ngoan tuyệt, đến Lộ nhi cũng biết chuyện này mà bà ta lại không biết, bà ta được gả đến Hầu Vương phủ đã hai mươi mấy năm để làm cảnh ư.

“Lôi ra đánh cho ta.” Mạnh Vân Thiên lạnh lùng nói, lần này ông rất tức giận, rất muốn đánh chết Đại phu nhân ngay lập tức.

“Hầu gia, đại phu đến.” Đúng lúc này hộ vệ đi mời đại phu đã trở lại, cung kính bẩm báo.

“Hầu gia, Hầu gia, Tuyết Nhi đã bị như vậy, nếu người đánh chết thiếp thân, ai chiếu cố Tuyết Nhi, an ủi Tuyết Nhi, Tuyết Nhi không còn mẫu thân, sao có thể sống được.” Đột nhiên Đại phu nhân suy nghĩ nhanh nhạy, biết dùng Mạnh Như Tuyết để bảo vệ mình.

Mạnh Vân Thiên vừa giận vừa hận, nhưng không thể trở mắt nhìn Mạnh Như Tuyết chết, Đại phu nhân nói không sai, Tuyết nhi bị như vậy mà đột nhiên mất đi mẫu thân nhất định sống không nổi.

Hơn nữa ông cũng không thể đánh chết Đại phu nhân, ông còn phải điều tra chuyện kia.

“Tạm thời Bản Hầu lưu lại mạng cho người, chờ Tuyết nhi khỏe lại sẽ xử lý người sau.” Mạnh Vân Thiên nhìn bà ta đầy chán ghét, giọng nói lạnh lùng, tuyệt tình.

“Tạ ơn Hầu gia.” Rốt cục Đại phu nhân thở ra nhẹ nhõm, dù sao cũng đã bảo vệ được tính mạng, hơi dừng một chút lại nói, “Khẩn cầu Hầu gia tìm cho Tuyết nhi một người tốt để gả đi.”

Sau khi nghe thấy lời đó Mạnh Phát Ảnh kinh hãi há mồm, thật sự nghi ngờ tai mình có vấn đề, nhất định có vấn đề rồi, sao Đại phu nhân có thể gả Mạnh Như Tuyết đi.

Hiện tại Mạnh Như Tuyết đã mất đi trong sạch, chuyện mà các cô nương cổ đại hết sức coi trọng, nếu gả đi ai sẽ đối tốt với nàng, huống chi người Mạnh Như Tuyết đầy dấu răng, có thể dùng thuốc làm mờ đi nhưng còn trước ngực?

Chỉ sợ ở cổ đại này chưa có kỹ thuật cao như vậy.

Gả Mạnh Như Tuyết ra ngoài không phải trực tiếp đẩy nàng vào hố lửa sao?

Lúc này nàng thật bị ai cho Mạnh Như Tuyết, có một mẫu thân như vậy thật đáng thương. Tất nhiên nàng vẫn đoán ra tâm tư của Đại phu nhân.

Mạnh Vân Thiên cũng bị kinh sợ, nhìn Đại phu nhân càng thêm tức giận, “Người có biết mình đang nói gì không?” Nữ nhân này điên rồi, gả Như Tuyết đi như vậy không chỉ đẩy Như Tuyết vào đường chết mà còn làm mất hết mặt mũi Hầu Vương phủ, chuyện này mà bà ta cũng nghĩ ra được..

“Thần thiếp không nói lung tung, thưa dịp hiện giờ việc này còn chưa truyền ra ngoài, thân phận địa vị của Hầu gia còn có thể tìm cho Tuyết Nhi một nhà khá giả, sau khi gả đi dù biết chuyện này, nhìn mặt mũi Hầu gia cũng sẽ không đối xử tệ với Tuyết Nhi, nhưng một khi việc này truyền đi, khẳng định Tuyết Nhi sẽ không thể gả được.” Đại phu nhân gấp giọng nói, theo bà ta, dù Mạnh Vân Thiên không cho ai nói ra nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có người biết, đến lúc đó ai có thể cưới Như Tuyết.

Ý của Đại phu nhân không phải bảo phụ thân đi lừa người, dùng thân phận áp đặt người khác sao?

Phụ thân là người uy vũ như thế nào mà có thể làm chuyện đó.

“Thật vớ vẩn, không gả được thì ở lại phủ, chẳng nhẽ ta không nuôi được Tuyết nhi sao?” Mạnh Vân Thiên lửa giận bùng bùng nói.

Đại phu nhân khép hờ mắt, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ lại nói sai gì sao, nhưng dù thế nào cũng phải nhanh chóng gả Tuyết nhi đi, nếu không mọi chuyện truyền ra thì chậm mất.

Đại phu vào phòng kiểm tra cho Mạnh Như Tuyết, khi ra ngoài trên mặt ngưng trọng nói với Mạnh Vân Thiên, “Thân thể chỉ có ngoại thương, điều trị một thời gian là khỏi, nhưng hiện tại nàng không có ý chí muốn sống, chỉ sợ...”

Mạnh Vân Thiên giật mình, dù sao cũng là nữ nhi ruột thịt của mình, vô cùng đau xót, “Người phải tận lực cứu Tuyết nhi, nhất định phải cứu Tuyết nhi.”

“Tuyệt nhi của ta, Tuyệt nhi đáng thương.” Đại phu nhân vừa nghe thấy lời đại phu liền khóc lóc nói, “Con không thể bỏ lại mẫu thân, không thể, con đi rồi mẫu thân sống thế nào.” Vừa khóc vừa chạy đến bên giường Mạnh Như Tuyết, không ngừng lay Mạnh Như Tuyết.

“Người muốn lay nàng chết sao?” Mạnh Phát Ảnh chán nản, nàng chưa từng thấy mẫu thân nào như vậy, không biết Đại phu nhân đang khóc cho Mạnh Như Tuyết hay ình nữa.

“Phất Nhi, con và Điện hạ đi cùng phụ thân đến đại sảnh.” Mạnh Vân Thiên không muốn nhìn đức hạnh của Đại phu nhân nữa, nhẹ giọng nói với Mạnh Phát Ảnh.

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng đáp ứng, nàng cũng không muốn ở lại chỗ này nữa, vì vậy cùng Hiên Viên Diệp theo Mạnh Vân Thiên đến đại sảnh.

Khi thấy tất cả đều đi hết Đại phu nhân bèn ngừng khóc, trong mắt hiện lên sự ngoan tuyệt, ngoan thanh nói với Mạnh Như Tuyết. “Tuyệt nhi, mau tỉnh lại, nếu con chết như vậy, chẳng phải để cho người làm hại con được đắc ý sao, con nhất định phải tỉnh lại tự mình báo thù.”

Sau khi nghe lời Đại phu nhân, Mạnh Như Tuyết nguyên bản không hề nhúc nhích trên giường hơi giật mình, mắt trừng lên như không có cảm xúc, tay nắm chặt.

Trong mắt sự ngoan độc dần hiện lên, môi khẽ mở chậm rãi nói từng chữ, “Mẫu thân, mau tìm cho Như Tuyết một nam nhân có thể lực, gả Như Tuyết đi.”

Giọng nói rất nhẹ như có như không, nhưng lại mang theo sự ngoan tuyệt làm cho người ta kinh hãi.

Vừa rồi mặc dù không có phản ứng gì nhưng lời mọi người nói nàng đều nghe rõ, trong lòng cũng hiểu rõ.

Xảy ra chuyện như vậy, mộng đối với Hiên Viên Diệp cũng nên tỉnh, nhưng thù này nàng nhất định phải báo.

Hiện tại nàng rất rõ ràng, trong Hầu Vương phủ không ai có thể giúp nàng, Mạnh Phát Ảnh được Hiên Viên Diệp che chở, nàng không có khả năng báo thù.

Vì vậy nhất định nàng phải tìm người trợ giúp, tuy nàng đã thất thân, hơn nữa trên người đầy vết thương, nếu gả đi không có nam nhân nào đối tốt với nàng, ngược lại chỉ sợ sẽ bị nhục nhã, thậm chí là ngược đãi. Nhưng để có thể báo thù nàng đều chịu đựng được.

Dù sao nàng cũng có dung mạo tuyệt thế nổi tiếng khắp kinh thành.

Tin rằng chỉ cần nàng đồng ý có rất nhiều nam nhân muốn cưới nàng, sau khi cưới dù có phát hiện, nhưng bởi thân phận phụ thân, vì dung mạo nàng cũng sẽ không trở mặt, đến lúc đó nàng có thể mượn thể lực nam nhân đó đối phó với tiện nha đầu kia.

Nhưng đó chỉ là ý tưởng của nàng, nếu thực hiện sẽ không còn đường về.

Trong đại sảnh, khuôn mặt Mạnh Vân Thiên ngưng trọng, đôi mắt đầy đau đớn, vừa nghĩ Linh nhi của ông bị hại chết ông liền hối hận, thương tâm.

“Năm đó phụ thân xuất chinh, vốn muốn nhanh chóng trở về nhưng không ngờ mẫu thân con lại sinh non trước hai tháng, khi nhận được tin phụ thân đã trở về ngay lập tức nhưng mẫu thân con đã qua đời. Lúc đó phụ thân có nghi ngờ, đã âm thầm điều tra nhưng không phát hiện ra điều gì.”

Mạnh Vân Thiên nhớ tới chuyện cũ, thân mình khẽ run, cả khuôn mặt toát ra sự bi thương, dường như đã già thêm vài tuổi, ông không nghĩ bọn họ lại tàn nhẫn, ngoan tuyệt như vậy.

Trên mặt khẽ ngưng trọng “Hiện giờ điều tra lại chỉ sợ còn khó hơn.”

“Phụ thân, vài ngày sau người mới trở về?” Mắt Mạnh Phát Ảnh híp lại, khẽ suy tư hỏi.

“Lúc ấy phụ thân nhận được thư thì chạy về suốt đêm, chỉ trong ba ngày đã về đến kinh thành, khi ấy mẫu thân con vẫn chưa được hạ táng, phụ thân đã cho người kiểm tra, không phát hiện được gì, kết luận giống bọn họ, do xuất huyết quá nhiều mà...” Mạnh Vân Thiên nói, vì thương tâm mà không khỏi dừng lại, giọng nói khẽ nức nở.

“Con khi đó đâu?” Mạnh Phát Ảnh nhìn ông đau lòng cũng cảm thấy rất đau đớn, nhưng có một việc nàng nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, nếu bọn họ hại chết mẫu thân sao nàng vẫn còn có thể sống đến giờ, nếu sinh non chết cũng là chuyện thường, nhưng bọn họ tàn nhẫn như vậy sao có thể để nàng sống.

“Khi đó Thái hậu vừa nghe Linh nhi sinh non lập tức phái người tới, sau khi sinh Linh nhi xuất huyết không thôi Thái hậu còn phái Thái y tới nhưng cũng không thể cứu Linh nhi, về sau Thái hậu sai người mang con vào cung, lúc phụ thân trở lại con vẫn ở chỗ Thái hậu.” Đôi mắt có chút vui mừng của Mạnh Vân Thiên nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, “Phải nói mạng con do Thái hậu cứu về.”

Nghĩ đến sự tàn nhẫn của quần gia và Đại phu nhân, nếu Thái hậu không kịp thời biết được thì Phát Nhi không thể sống đến giờ.

Đột nhiên Hiên Viên Diệp ôm lấy Mạnh Phát Ảnh thật chặt, hai mắt nheo lại chứa đầy sự ngoan tuyệt làm cho người ta kinh trệ, hẳn tuyệt đối không tha cho những người đó.

“Con và Tuyết nhi sinh ra cùng một ngày, nghe nói lúc ấy trên trời xuất hiện đầy mây Thất sắc, có người nói đó là thiên tinh hạ phàm, con vừa sinh ra trên người đã có vết đen gì đó, đại phu nói đó có thể là bớt nên mọi người đồn đại Tuyết nhi là Thiên nữ hạ phàm, nhưng phụ thân không tin, trong mắt phụ thân Phát Nhi đẹp nhất, con và mẫu thân đều đẹp như nhau.”

Mạnh Vân Thiên chậm rãi nói, giọng nói mềm nhẹ. Mạnh Phát Ảnh không khỏi sửng sốt, như vậy Mạnh Vân Thiên cũng chưa thấy diện mạo thật của nàng.

Như vậy khi vừa sinh ra nàng đã bị tô mấy thứ này lên mặt, rất có thể lúc Thái hậu phái người đến bọn họ không kịp giết nàng, sợ nàng đoạt mất sự nổi bật của Như Tuyết nên đã thoa vài thứ lên mặt nàng.

Khi mang nàng vào Cung, Thái hậu có phát hiện ra, nhưng Thái hậu là người thông minh cỡ nào, biết nàng không có mẫu thân, phụ thân lại hay xa nhà nên vì bảo hộ nàng đành tương kế tựu kế.

Nàng rất cảm kích Thái hậu.

Về phần cho nàng uống thuốc độc thành ngọc, không biết là hạ khi nào?

“Việc này đã qua nhiều năm rồi, muốn tra lại không dễ dàng. Nếu không phải bà ta lỡ miệng, phụ thân vẫn nghĩ Linh nhi chết ngoài ý muốn.” Mắt Mạnh Vân Thiên nheo lại, thâm tự trách.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, lời phụ thân không phải không có lý, năm đó phụ thân không điều tra ra được gì, hiện tại lại càng khó hơn.

Hơn nữa phụ thân nói khi đó mẫu thân xuất huyết quá nhiều mà ra đi, thời cổ đại này khó sinh xuất huyết nhiều mà không cầm được cũng là chuyện bình thường.

Nhất định năm đó Thái hậu cũng đã tra xét nhưng không tìm được gì, nếu không nhất định không bỏ qua cho Đại phu nhân.

Hiện tại chỉ có một điểm nghi ngờ, vì sao mẫu thân sinh non, vì khó sinh mà xuất huyết nhiều, điểm này cũng rất đáng nghi. Mà giờ điều tra khó càng thêm khó.

Trừ phi Đại phu nhân tự nói ra.

Đầu Mạnh Phát Ảnh đột nhiên có chủ ý, nhanh chóng rửa sạch mặt mình rồi nhìn về phía Mạnh Vân Thiên.

Mạnh Vân Thiên thấy dung nhan nguyên bản của Mạnh Phát Ảnh đột nhiên kinh sợ, chăm chú nhìn, mặt mày ngơ ngác, trong mắt tràn đầy vui sướng, môi run run nói, “Linh nhi...”

Nhưng lập tức ý thức được bản thân mình thất thố khê nói, “Phát Nhi, con giống mẫu thân con như đúc vậy, thật quá giống.” Như phiên bản của Linh nhi vậy.

“Phụ thân, con có cách làm cho Đại phu nhân nói ra chuyện năm đó.” Mạnh Phát Ảnh thấy phản ứng của Mạnh Vân Thiên nên có vài phần nắm chắc.

Nếu từ nhỏ nàng đã bị bôi đen lên mặt, không mấy ai biết bộ dáng thực của nàng, chỉ sợ ngay cả Đại phu nhân cũng không biết.

“Thật sao?” Mạnh Vân Thiên mừng rỡ nói.

Ngay cả Hiên Viên Diệp luôn ôm nàng cũng khẽ cười, đúng là không có chuyện gì làm khó được nàng.

“Từ hôm nay phụ thân hãy cho người truyền tin tức có ma quái trong rừng trúc.” Mạnh Phát Ảnh khẽ cười lạnh, Đại phu nhân không phải người thông minh, muốn lừa rất đơn giản, sau chuyện này nhất định bà ta sẽ đề phòng. Trước tiên cho đồn đại dọa bà ta vài ngày, sau đó chúng ta mới bố trí vài thứ trong rừng trúc thì sự việc sẽ đơn giản hơn.

“Phụ thân hiểu.” Mạnh Vân Thiên hiểu được ý của Mạnh Phát Ảnh bèn đáp.

Khi Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh trở lại Vương phủ trời đã tối, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy làm cho tâm tình Mạnh Phát Ảnh có chút trầm trọng.

Trở lại phòng một lúc rồi mà nàng vẫn rầu rĩ không nói gì. Hiên Viên Diệp biết nàng khó chịu nên không quấy rầy nàng, chỉ nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Nhưng khi nàng ngửi thấy mùi hương kỳ quái liền chuyển người lại, cầm tượng đất lên khẽ ngửi, nghi ngờ nói với Hiên Viên Diệp, “Chàng thấy có kỳ quái không, nhiều ngày như vậy mà mùi của tượng đất không hề nhạt đi.”

Hiên Viên Diệp lại gần, ngửi ngửi, lông mày nhíu lại, “Ừ, rất kỳ lạ, nhưng dường như không bị hỏng chỗ nào.”

“Ừ, không hỏng chỗ nào.” Mạnh Phát Ảnh khẽ gật đầu, mày càng thêm nhăn lại, “Nhưng không biết có chỗ nào hữu dụng không?” Nhớ tới lão nhân thần bí kia, nhất định không phải ngẫu nhiên mà lão nhân đó cố ý đưa tượng đất này cho nàng, nàng cảm thấy lão nhân đó không có ác ý, có phải đang giúp đỡ nàng không?

Đột nhiên nàng nghĩ đến hôm qua thấy ngực mình như lớn hơn, có liên quan gì đến mùi hương này không, nàng thấy ngực mình khác đi chỉ trong mười mấy ngày nay thôi.

Nếu nói phát dục thì đã sớm phát dục rồi.

Nghĩ đến đây nàng âm thầm vui sướng, sau đó nghiêm trang hỏi Hiên Viên Diệp, “Chàng có thấy mấy ngày nay ngực của ta lớn hơn không?”

Hả, Hiên Viên Diệp đang vuốt tóc nàng, khi nghe thấy nàng nói tay đột nhiên cứng đờ, hai mắt trợn lên, thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của chính mình, câu hỏi của nữ nhân này, cũng quá...

Mấy ngày nay hẳn thực sự có cảm thấy ngực nàng lớn hơn một ít nhưng cố ý ra vẻ thành thật nói, “Ta không biết, hay là bây giờ ta kiểm tra xem.”

“Không phải mỗi ngày chàng đều sờ sao, sao có thể không biết?” Mạnh Phát Ảnh lừ lừ, tất nhiên biết hẳn cố ý.

“Vậy kiểm tra tỉ mỉ lại một chút.” Tay của Hiên Viên Diệp nhanh chóng dời đến trước ngực nàng, mười phần tà khí nói, xem tâm tình nàng không tốt, vốn chỉ muốn ôm nàng ngủ, không ngờ nàng lại cố tình đưa ra vấn đề mẫn cảm như vậy.

Hơn nữa công việc này hẳn rất vui vẻ lắm.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm trợn mắt, nhưng trong lòng lại rất để ý vấn đề này, nàng muốn biết mình có thật phát dục hay không, bây giờ nàng vẫn chưa hề có nguyệt sự nên rất sốt ruột.

Hơn nữa biểu tình lần trước của Hiên Viên Diệp khiến nàng đoán rằng nhất định thân thể nàng có vấn đề.

Vì vậy Mạnh Phát Ảnh không ngăn cản hẳn, tùy ý để cho hắn tỉ mỉ kiểm tra. Hẳn thực gian xảo mà, một tiếng rồi mà vẫn chưa kiểm tra xong.

“Hiên Viên Diệp!” Mạnh Phát Ảnh không nhịn nổi nữa, giận giữ gầm nhẹ, nam nhân này đang kiểm tra sao? Rõ ràng cố ý ăn đậu hũ của nàng mà.

“Ừ.” Lần này Hiên Viên Diệp từ từ nâng mắt, cố ý suy tư một lát mới nói, “Hình như có lớn hơn một chút, xem xét xong.”

“Phụt.” Mạnh Phát Ảnh nhìn bộ dáng nghiêm trang kia, trợn mắt, nam nhân này thật là...

Nhưng nghe được lời của hắn, nàng thấy rất vui, nếu ngực bắt đầu phát dục thì nguyệt sự sẽ mau đến, lúc đó nàng có thể sinh con cùng Hiên Viên Diệp, chỉ nghĩ đến thôi trong lòng đã ngây ngất. Nắm lấy tay người mình yêu, khỏe môi màng theo hạnh phúc đang dâng.

Nhìn biểu tình của nàng, tâm Hiên Viên Diệp thấy hơi đau, tất nhiên hắn hiểu được tâm tư nàng. Trước đó vài ngày Phong Lăng Vân kiểm tra cho nàng, nói vì lúc nhỏ nàng bị trúng độc, không phát triển được phương diện nào đó nên không thể phát dục. Đường như Phong Lăng Vân đang đi tìm sự phụ của y để chữa cho nàng.

Ngực nàng thay đổi nhất định giống như Phong Lăng Vân nói, khi lấy chồng rồi thì nữ nhân và nữ hài đương nhiên sẽ không giống nhau.

Nhưng hắn không muốn đả kích nàng, đột nhiên xoay người đè lên nàng ái muội nói, “Xem ra chúng ta phải nỗ lực hơn mới được.”

Không đợi Mạnh Phát Ảnh kịp phản ứng hắn đã hôn nàng, vừa triển miên vừa ôn nhu, hai người hai trái tim cùng nhịp đập.

Hôm sau Mạnh Phát Ảnh vào Cung, đi đến Lân cung thăm Nhu phi, nàng đang nghĩ cách mang Nhu phi ra khỏi cung, nhưng việc này không thể sốt ruột, phải đợi vài ngày mới được.

“Phát Nhi, con đã đến rồi.” Nhu phi thấy nàng thì khẽ cười.

“Phát Nhi thỉnh an mẫu phi.” Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy hai tiểu cung nữ trong lân cung không khỏi sửng sốt, hôm qua tới nàng không nhìn thấy hai tiểu cung nữ này, vậy ai phái họ tới đây.

“Các người lui xuống hết đi.” Nhu phi nhìn vẻ mặt thận trọng của Mạnh Phát Ảnh, nhẹ giọng phân phó hai tiểu cung nữ.

Hai tiểu cung nữ liếc mắt nhìn nhau, do dự một chút, liếc mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh rồi mới từ từ lui ra.

Trong mắt Mạnh Phát Ảnh xuất hiện vài phần lãnh ý, nhất định hai nha đầu này do Hoàng Thượng phái tới, nếu không nghe thấy lệnh của Nhu phi tuyệt đối không dám do dự như vậy.

Xem ra nàng phải tính kế kỹ hơn một chút.

Hai cung nữ đi rồi Mạnh Phát Ảnh mới thấp giọng nói kế hoạch của mình với Nhu phi, Nhu phi nghe xong liên tục gật đầu, trên mặt tràn đầy sung sướng.

Nhưng Mạnh Phát Ảnh mới ra khỏi Lân cung đang định đến chỗ Thái hậu thì nhìn thấy Hoàng thượng đang vội vàng đi tới, hơn nữa hai tiểu cung nữ vừa rồi trong Lân cung đang theo sau Hoàng thượng.

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh hơi híp lại, môi cười khê, khó trách khi ra khỏi phòng không thấy hai tiểu cung nữ đó đâu, chắc chắn đi báo tin cho Hoàng thượng, mà Hoàng thượng tới đây nhanh thật.

Xem ra Hoàng thượng không hoàn toàn vô tình với Nhu phi, nếu không sẽ không sốt ruột như vậy, chỉ tiếc nam nhân này không biết quý trọng, dù sao vẫn phải giáo huấn một chút.

“Phát Nhi thỉnh an phụ hoàng.” Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy Hoàng thượng đến gần, lễ độ cung kính thi lễ, ngữ khí đậm mực, không có chút khác thường.

“Ừm.” Hoàng thượng khẽ nhíu mày, nhìn Mạnh Phát Ảnh tìm tòi nghiên cứu nhưng không thấy gì khác thường mới thấp giọng nói, “Tới thăm mẫu phi con à?” Thanh âm mang theo một chút nghi ngờ.

“Đúng vậy, mẫu phi ở trong Lân cung thật sự quá lạnh lẽo, Phát Nhi tất nhiên phải thường xuyên đến thăm.” Mạnh Phát Ảnh thần nhiên trả lời, lời nói và nét mặt không mang nửa điểm khác thường.

“Ừ, như vậy cũng tốt.” Rốt cuộc Hoàng thượng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong mắt lại mang theo ảo não, dừng một chút mới nói, “Có cơ hội thì khuyên bảo mẫu phi con, bảo nàng đừng quá cố chấp.”

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng đáp lời, bảo nàng khuyên mẫu phi không cố chấp nữa, vấn đề tình cảm có thể không cố chấp sao?

Cuối cùng Hoàng thượng vẫn không rõ lòng của nữ nhân, càng không hiểu tình yêu chân chính, luôn nghĩ cứ muốn là có được nên càng không biết quý trọng. Nếu Nhu phi vẫn như trước đây, luôn nhẫn nhục chịu đựng chỉ sợ đến chết Hoàng thượng cũng không biết quý trọng.

Hoàng thượng liếc nhìn nàng, sau đó nhìn về phía Lân cung nhưng lại nhanh chóng rời đi mà không hề tiến vào.

Mạnh Phát Ảnh nhìn bóng lưng Hoàng thượng rời đi âm thầm lắc đầu. Hoàng thượng đến đây mà không đi vào, thật quá kiêu ngạo, sợ mất mặt mũi, hẳn muốn chờ Nhu phi đổi ý sau đó đến cầu xin hẳn?

Hắn là Hoàng thượng, chưa bao giờ nhân nhượng với nữ nhân, chỉ sợ tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều cực lực lấy lòng hắn, hắn bị chiều thành hư rồi.

Tuy nhiên hắn muốn Nhu phi đổi ý mà đi cầu hắn là chuyện không thể nào.

Ba ngày sau Mạnh Phát Ảnh đã thành công tạo ra một bộ bình hoa đặc biệt tinh xảo, hoàn mỹ không chê vào đâu được.

“Nàng tính lấy bao nhiêu bạc?” Hiên Viên Diệp thấy gương mặt hưng phấn của nàng không khỏi trêu ghẹo nói.

“Ít nhất là ngàn này.” Mạnh Phát Ảnh từ từ đưa hai ngón tay ra, tin tưởng mười phần nói.

“Hai trăm lượng?” Tắc Phong bên cạnh âm thầm lau mồ hôi, mấy cái bình hoa mà tính hai trăm lượng bạc?

Mạnh Phát Ảnh khinh thường, bất mãn nói, “Chàng chỉ nói một phần mười.”

Tắc Phong hoàn toàn kinh sợ, môi hơi đông kinh hô, “Hai...hai trăm vạn lượng?” Nhất thời kinh ngạc khó nói lên lời, Vương phi thật quá độc ác, muốn những hai trăm vạn lượng.

“Trời ơi, ai có thể mua nổi?” Tuy bình hoa này rất đẹp nhưng ai có thể trả nhiều bạc như vậy, hơn nữa người có thể có ngàn ấy bạc tìm trong thiên hạ chỉ sợ không đến vài người.

“Yên tâm đi, sẽ có người mua.” Trong mắt Mạnh Phát Ảnh tràn đầy ý cười, hơn nữa đã có người muốn mua.

Người đó chính là Bạch Dật thần, lần này nàng đã hung hăng mắng y, nàng tin tưởng y nhất định trúng chiêu của nàng, đến lúc đó chỉ sợ thoát không khỏi bẫy này.

“Người lại đây ta nói...” Mạnh Phát Ảnh hạ giọng nói với Tắc Phong.

Sau khi Tắc Phong nghe được lời của nàng, khóe môi giật giật, Vương phi thật sự quá độc ác.

Hiên Viên Diệp âm thầm lắc đầu, Bạch Dật Thần chọc phải nàng thật đúng là tự tìm xui xẻo, chỉ sợ những ngày sau sẽ trôi qua không được yên ổn.

Bốn ngày sau, vào lúc đêm khuya, trong Lân cung đột nhiên bị cháy, đợi khi mọi người đến nơi thì Lân cung nơi Nhu phi nương nường ở đã trở thành biển lửa.

Khi Hoàng thượng chạy tới, nhìn thấy cung điện ngập trong lửa thì kinh sợ, toàn thân cứng đờ, đôi mắt nhìn chăm chăm vào biển lửa, ánh lửa đó trong mắt hắn lại xuất hiện chút khác thường.

Mọi người chạy tới đều vội vàng cứu hỏa, nhưng lửa quá to không thể nào tới gần.

“Nhu phi!” Sau khi Hoàng thượng kịp phản ứng đột nhiên chạy đến biển lửa trước mặt, nhất thời quên mất đó là nơi nguy hiểm, vô ý thức mà chạy, miệng không ngừng gọi to tên Nhu phi.

Cũng may Thái giám phía sau nhanh chóng ôm Hoàng thượng lại, không để hắn chạy vào, vội vàng nói, “Hoàng thượng, không thể, rất nguy hiểm.” Sau đó rất nhiều thị vệ cũng chạy tới ngăn cản Hoàng thượng.

Mà Minh phi tới xem náo nhiệt cũng vô cùng sung sướng, thật không ngờ Hoàng thượng vì cứu Nhu phi mà tính mạng cũng không cần.

Khi Liễu phi nhìn thấy cảnh đó trong mắt đầy hận ý, cả người hơi phát run, nữ nhân kia dựa vào cái gì mà có được hết thảy, nếu nàng ta không vào cung thì nàng vẫn là người được sủng ái nhất, có thể hiện tại đã được là Hoàng hậu rồi. Đều là nữ nhân này làm hại.

Bây giờ chết cháy là tốt nhất rồi.

Cuối cùng sau nửa canh giờ lửa cũng được dập tắt, nhưng Lãnh cung đã bị thiêu thành tro nói chi đến người.

Khi mọi người tìm kiếm trong đồng tro tàn thì thấy một thi thể đã bị đốt cháy đen.

84. Chương 85: Mị Phi Chịu Nhục, Bạch Dật Thần Mắc Mưu, Mạnh Như Tuyết Muốn Lập Gia Đình

Hoàng thượng xông lên đúng lúc thị vệ đang đưa thi thể ra. Vừa nhìn thấy thi thể, thân hình cứng đờ của hắn đột nhiên dao động rồi nhện không được không ngừng run rẩy.

Hắn muốn bước đi nhưng bàn chân dường như không còn kiểm soát được nữa, bước chân cứ lơ lửng trên không thật lâu cũng không hề hạ xuống. Về mặt gã thái giám đứng phía sau hắn trông vô cùng lo lắng. Gã lập tức tiến lên phía trước đỡ Hoàng thượng, vừa đỡ vừa nhỏ giọng nói, “Hoàng thượng, xin chú ý long thể.”

Có điều Hoàng thượng dường như không hề nghe thấy lời nói của gã, đôi con ngươi vẫn dán chặt vào thi thể vừa được khiêng ra. Thi thể đã bị đốt đến mức biến dạng hoàn toàn không còn nhận ra được gì, nhưng thi thể này lại được tìm thấy ở trong phòng Nhu phi.

Thị vệ nâng thi thể đến trước mặt Hoàng thượng thì dừng lại. Khi thấy dáng vẻ của Hoàng thượng, không một ai dám lên tiếng, bọn họ chỉ lặng lẽ đặt thi thể ở trước mặt hắn.

Hoàng thượng chậm rãi vươn tay ra, bàn tay vừa run rẩy vừa sợ hãi hướng lên trên khuôn mặt đen như than trước mặt. Khi cách gương mặt chỉ còn vài thước, bàn tay đột nhiên dừng lại. Hắn liên tục lẩm bẩm, “Không thể, đây không thể là Nhu nhi, Nhu nhi sẽ không chết, không phải, đây không phải là nàng.”

Hoàng thượng giống như lên cơn điên. Hắn điên cuồng hét lên, trong tiếng la hét lộ rõ sự đau đớn xót xa, tựa hồ muốn dùng lời phủ nhận kia để an ủi chính mình. Hắn đột nhiên hướng ánh mắt về phía căn phòng đã hóa thành tro rồi vội vàng kêu to, “Không thể, không thể là Nhu nhi được.”

Hắn đã phái hai cung nữ đến đây với nàng, lúc này chỉ mới phát hiện được một thi thể, hắn không phải là Nhu nhi, không phải. Có lẽ đây chính là một trong hai cung nữ?

“Hoàng thượng, trong phòng bên cạnh lại phát hiện ra hai thi thể, có điều hai thi thể này cũng đã bị cháy xém không còn nhận ra được nữa rồi ạ.” Có tiếng hô to của một tên thị vệ trong nhóm tìm kiếm. Lời nói của gã làm thân mình Hoàng thượng lập tức run rẩy, cũng giết luôn tia hy vọng vừa mới dâng lên trong lòng hắn.

Tiếp đó, mấy thị vệ lại nâng hai thi thể bị đốt thành tro ra bên ngoài. Bọn họ đưa hai thi thể ra khỏi phòng rồi đặt trên mặt đất, không dám đưa đến trước mặt Hoàng thượng nữa.

Hoàng thượng lại nhìn chằm chằm vào thi thể đang ở trước mặt mình, thân hình cao cao, gầy gầy, trông rất giống với Nhu nhi, chẳng lẽ thật sự là Nhu nhi sao?

Nhu nhi thật sự đã chết sao?

Không biết vì sao khi nghĩ đến chuyện Nhu nhi đã chết, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy đau đớn tựa như có một lưỡi dao đang từ từ đâm vào, vô cùng đau đớn.

Hoàng thượng chậm chạp run rẩy ngồi xổm xuống ngay bên cạnh thi thể kia, hắn giơ tay ra chạm vào khuôn mặt thi thể, cảm giác như có gì đó xuyên qua tay, nhưng giờ phút này, thứ bị xuyên qua không phải là bàn tay mà chính là trái tim của hắn.

Khi thấy bộ dạng Hoàng thượng, những người ở đó đều nhất loạt sững sờ, thi thể kia trông vô cùng dơ bẩn nhưng Hoàng thượng lại không thêm quan tâm, Hoàng thượng vẫn có thể chạm tay vào sao?

Đám phi tử tới xem náo nhiệt đổ kị đỏ cả mắt, đặc biệt là Mị phi. Đôi mắt nàng ta như sắp lòi ra, sự đổ kị trong lòng cũng sắp sửa nổ tung. Trong lòng Minh phi cũng đang đổ kị hết mức, chẳng qua so với Mị phi thì nàng ta giỏi che giấu hơn nên không có biểu hiện rõ ràng như Mị phi.

Ai cũng biết, bên người Hoàng thượng không bao giờ thiếu vắng nữ nhân, Hoàng thượng cũng không bao giờ có tình cảm chân thành với bất kỳ nữ nhân nào, mỗi nữ nhân bên người Hoàng thượng chỉ được sủng ái trong một thời gian ngắn, cho đến khi sự mới mẻ qua đi, thì ai cũng như ai vậy. Nếu có thể lực, có gia cảnh tốt, hoặc là có thủ đoạn, trong thời gian được sủng ái, bọn họ sẽ từ từ đạt được địa vị khiến kẻ khác phải thêm muốn, cho dù tuổi thanh xuân qua đi thì bọn họ cũng sẽ bảo toàn được vị trí nhỏ của mình.

Trong chốn hậu cung này, người nào không đủ thông minh sẽ bị người khác hãm hại, không bị hãm hại thì cũng bị bỏ rơi, trong Hoàng cung này, từ trước đến nay chỉ thấy người nay cười, nào ai thấy người xưa khóc bao giờ.

Hoàng thượng tuy rằng rất sủng ái Nhu phi nhưng vẫn ân sủng các phi tử khác, hơn nữa hàng năm có rất nhiều nữ nhân tiến cung, cho nên bọn họ đều nghĩ Hoàng thượng sủng ái Nhu phi chỉ vì dung mạo tuyệt thế của nàng chứ không phải vì có tình cảm chân thành với nàng.

Nhưng lúc này, nhìn bộ dạng của Hoàng thượng thì dường như hẳn thực sự đã yêu Nhu phi rồi...

Gương mặt Liễu phi hoàn toàn không hiện ra sự đổ kị nào, ánh mắt nàng ta nhìn Hoàng thượng tràn đầy lo lắng và đau xót, không rõ là thương tâm vì Nhu phi hay là vì Hoàng thượng.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng phải bảo trọng long thể, không nên quá thương tâm. Nhu phi tỷ tỷ đã đi rồi, nếu Hoàng thượng thương tâm quá mức rồi làm ảnh hưởng đến long thể, tỷ tỷ mà biết được cũng không thể an nghỉ được đâu.” Mị phi nhìn thấy thân mình Hoàng thượng không ngừng run rẩy thì do dự một chút rồi chậm rãi tới sát bên người Hoàng thượng nhẹ giọng khuyên nhủ. Giọng nói của nàng ta cực kỳ dịu dàng, mang theo một chút ý định lấy lòng, nàng ta vốn muốn an ủi Hoàng thượng, tiếp đó muốn làm cho Hoàng thượng có thể vui lên.

Có điều, trăm triệu lần không ngờ, Hoàng thượng nghe nàng ta nói xong thì đột nhiên xoay người lại, ánh mắt hẩn trừng trừng nhìn nàng ta, bàn tay đang sờ lên mặt thì thể kia lập tức vươn ra bóp cổ Mị phi, hẩn tàn nhẫn cất tiếng, “Ai nói nàng đã chết, nàng không chết, không chết!”

Trong lời nói của Hoàng thượng vừa có chút cuồng nộ vừa có chút không lý trí. Hẩn dừng lại một chút, hai tròng mắt tràn đầy căm hận gắt gao nhìn chằm chằm Mị phi, “Có phải ngươi không? Có phải chính ngươi đã hại chết nàng không? Có phải chính ngươi đã phóng hỏa hay không?”

Bàn tay đang đặt trên cổ Mị phi không hề kiềm chế sức lực.

Bàn tay Hoàng thượng vừa sờ lên thì thể nên còn dính một chút dầu mỡ đen đen, lúc này đám dầu mỡ này đều dính trên cổ Mị phi. Đây không phải là chuyện đáng sợ nhất, chuyện đáng sợ nhất chính là bàn tay hẩn đang không ngừng gia tăng sức mạnh.

Gương mặt Mị phi nhất thời đỏ bừng, trong nháy mắt đã chuyển sang màu tím đen. Nàng ta muốn thở cũng không thở được, muốn nói lại càng không xong, chỉ có thể trưng ra vẻ mặt kinh hoàng mà lúc lắc cái đầu chống lại ánh mắt tàn nhẫn của Hoàng thượng. Toàn thân nàng ta đã trở nên mềm oặt, lúc này cổ nàng ta đang bị Hoàng thượng gắt gao bóp chặt, dù không muốn cũng không thể không mềm oặt ra.

Đám phi tử đằng sau nhất loạt kinh sợ, tất cả đều thấy khuôn mặt Mị phi đang chuyển sang xanh tím. Bọn họ không nhìn được mà run rẩy cả người nhưng không có ai dám bước lên phía trước cầu xin cho nàng ta, trong hậu cung này từ trước tới giờ làm gì có tình cảm yêu mến lẫn nhau. Bọn họ tuy rằng sợ hãi nhưng vẫn âm thầm vui sướng khi người khác gặp họa. Huống chi Hoàng thượng đang vô cùng tức giận nên cũng không có ai dám làm hẩn thêm tức giận để vạ lây sang mình.

Vừa rồi còn đứng cạnh Mị phi, Minh phi chợt thềm cảm thấy may mắn vì mình đã không tới trước. Nàng ta vốn cũng định bước lên khuyên nhủ Hoàng thượng nên khi thấy Mị phi đi trước, nàng ta còn cảm thấy tức giận.

Trong con ngươi của Liễu phi cũng ẩn chứa một tia cười lạnh, hừ, nữ nhân ngu ngốc, lúc này còn đứng lên khuyên nhủ, không phải tự mình đi tìm chỗ chết sao? Người không nhìn ra Hoàng thượng đang vô cùng

thương tâm mà không có chỗ phát tiết cảm xúc hay sao? Hơn nữa, trong lòng Hoàng thượng lúc này nhất định đang tràn đầy hoài nghi, đúng lúc đang muốn tìm thủ phạm thì Mị phi lại tự mình bước lên.

Gương mặt Mị phi đã trở nên xanh mét không còn một chút huyết sắc, đôi mắt nàng ta gần như lòi ra càng làm cho người ta sợ hãi. Lúc này nàng ta đã thở không ra hơi nữa, thân mình cũng từ từ mềm nhũn ra.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, có chuyện gì vậy?” Đúng lúc đó thì Thái hậu vội vàng chạy đến. Thân thể Thái hậu không được tốt, hơn nữa từ Vĩnh Thọ cung tới đây cũng khá xa cho nên bà đến hơi trễ. Vừa đến nơi, bà đã thấy Hoàng thượng đang hung hăng bóp cổ Mị phi, mà Mị phi thì đã sắp không còn thở được nữa. Hoàng Thái hậu không khỏi kinh hãi, bà lập tức kêu to. Tuy bà không thích nữ nhân kia nhưng cũng không thể để Hoàng thượng bóp chết nàng ta được.

Hoàng thượng đột nhiên bừng tỉnh, hai tròng mắt chuyển hướng về phía có tiếng nói. Khi nhìn thấy Thái hậu, thân mình Hoàng thượng run lên một chút nhưng bàn tay đang bóp cổ Mị phi vẫn không buông ra mà lại càng nắm chặt lại.

“Hoàng thượng thả nàng ta ra đi.” Thái hậu lại nói, bà hiểu rõ con người Mị phi lúc bình thường tuy hay gây chuyện nhưng tâm cơ nàng ta cũng không phải thâm sâu gì. Có điều gia tộc của Mị phi vốn có thế lực cực kỳ lớn mạnh, cũng nhờ vậy mà nàng ta mới giữ được vị trí quý phi này, nếu lúc này Hoàng thượng thật sự bóp chết nàng ta thì sẽ có rắc rối lớn.

Hoàng thượng sửng sốt một chút rồi đột nhiên buông tay không hề báo trước. Bàn tay rút về rất nhanh, thân thể Mị phi vốn đang mềm oặt lập tức ngã vật ra đất, tròng nàng ta đã thối hại lại càng thêm thối hại. Nhưng vào lúc này, nàng ta vẫn phải cố gắng hít thở. Mị phi ngồi trên mặt đất ra sức hít lấy hít để. Thiếu chút nữa thì tính mạng nàng ta đã không còn.

“Mẫu hậu, Nhu nhi nàng...” Hoàng thượng vừa nhìn Thái hậu vừa nói, trong ánh mắt hẩn ngập tràn sự đau đớn mãnh liệt, giọng nói u ám của hắn cũng làm người khác phải chua xót trong lòng. Bình thường hắn đều gọi Thái hậu nhưng lúc này lại gọi bà là mẫu hậu, trong sự đau xót của hắn còn lộ ra vài phần bất lực.

Thái hậu nhìn quang cảnh xung quanh, khuôn mặt cũng hiện lên vẻ đau xót. Nhìn toàn bộ căn phòng đã hóa thành tro, ánh mắt của bà chợt lóe lên, trận hỏa hoạn lớn này dường như có điểm kỳ quái.

Có thể nào có người cố ý phóng hỏa hay không?

“Đã báo cho Diệp nhi và Phất nhi chưa?” Thái hậu suy tư một lát rồi trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm Thái hậu, vừa rồi nô tài đã cho người đi thông báo, xem chừng Điện hạ và Vương phi cũng sắp đến rồi ạ.” Tên thái giám đứng bên cạnh Hoàng thượng cung kính đáp lời. Gã vốn là thái giám lâu năm trong cung nên luôn biết phải làm thế nào, xảy ra chuyện lớn thế này nhất định phải thông báo cho Điện hạ rồi.

Hoàng thượng nghe Thái hậu nói xong thì hơi giật mình, trong ánh mắt tràn đầy đau đớn ẩn lên vài phần suy tư rồi lại hiện ra tia hy vọng khác thường, có thể nào...? Có thể có chuyện đó không?

Đúng lúc này thì Hiên Viên Diệp ôm Mạnh Phát Ảnh chạy tới. Hiên Viên Diệp mang theo Mạnh Phát Ảnh dùng khinh công trực tiếp bay vào, tốc độ của hắn làm tất cả mọi người có mặt ở đó đều giật mình.

“Phất nhi, con nói cho Phụ vương biết, có phải con đã mang Nhu nhi đi không? Có phải là con không?” Hoàng thượng vừa thấy Mạnh Phát Ảnh thì vội vàng đi tới trước mặt nàng hỏi dồn, lúc này hắn thật sự hy vọng Phất nhi đã mang Nhu nhi đi.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, không ngờ nàng vừa đến Hoàng thượng đã hỏi như vậy, có thể thấy Hoàng thượng vẫn hoài nghi nàng, có điều nàng chắc chắn sẽ không thừa nhận. Mạnh Phát Ảnh chậm rãi nhìn đồng hồ độn trước mắt, nàng run rẩy hỏi, “Phụ vương, chẳng lẽ, chẳng lẽ mẫu phi...?”

Mạnh Phát Ảnh không trả lời ngay nhưng biểu hiện của nàng, phản ứng của nàng chính là câu trả lời tốt nhất, tia hy vọng vừa mới le lói trong lòng Hoàng thượng phút chốc lại chìm vào vực sâu không đáy.

“Phất nhi, thực sự không phải con làm sao? Con cứ nói với Phụ vương, Phụ vương sẽ không trách con đâu.” Hoàng thượng không từ bỏ ý định, hắn tiếp tục truy hỏi Mạnh Phát Ảnh. Mấy ngày nay Phất nhi đều chạy tới lãnh cung, nói không chừng chính nàng đã mang Nhu nhi đi rồi.

“Phụ vương, Phát nhi không rõ Người đang nói gì?” Mạnh Phát Ảnh nhìn vẻ mặt đau xót sứt ruột của Hoàng thượng thì trong lòng cả kinh. Nàng không ngờ Hoàng thượng lại phản ứng dữ dội như vậy. Có thể thấy Hoàng thượng có tình cảm thực sự đối với Nhu phi, có điều hấn u mê không hiểu nên không biết quý trọng. Hoàng thượng nhốt Nhu phi vào lãnh cung khiến cho những người muốn hại Nhu phi có cơ hội ra tay, mấy ngày nay nàng đã phát hiện có người lết lút dò xét bên ngoài lãnh cung. Nếu tối nay không phóng hỏa chỗ này, nàng tin rằng không bao lâu nữa sẽ có ai đó không biết dùng cách thức gì để hãm hại Nhu phi. Đợi đến lúc đó, chỉ sợ Nhu phi đã chết thật, và Hoàng thượng có đau lòng hối hận thế nào đi nữa cũng vô ích. Hoàng thượng cần được dạy ột bài học, lúc này nàng không thể thông cảm cho Hoàng thượng được.

Nhu phi đương nhiên do nàng mang ra ngoài, mấy thi thể kia cũng là do nàng mang từ bên ngoài vào, bọn họ vốn đã chết rồi, nàng đã đặc biệt tìm một người có dáng cao gầy như Nhu phi, thi thể này sau khi bị đốt thì không còn ai nhận ra được nữa.

Hiên Viên Diệp vẫn kinh ngạc đứng im một chỗ, ánh mắt hấn nhìn chăm chăm vào thi thể đang nằm trên đất, không biết là đang nghĩ gì. Một lát sau, môi hấn hơi giật giật, vẻ mặt hấn hiện lên nỗi đau dữ dội, “Đây, đây đúng là mẫu phi sao?” Trong giọng nói hiện rõ sự khó tin và đau xót.

Không thể không nói trình độ diễn trò của Hiên Viên Diệp quả thật rất cao thâm, ngay cả Mạnh Phát Ảnh cũng không thể không bội phục hấn.

Hoàng thượng vốn đang hoài nghi trong lòng, khi nghe xong lời nói của Hiên Viên Diệp thì thân mình phút chốc cứng đờ, ánh mắt lộ rõ sự tuyệt vọng và đau xót, Diệp nhi nhất định không nói dối, như vậy thực sự bọn họ không mang Nhu nhi đi rồi.

“Đã điều tra rõ nguyên nhân trận hỏa hoạn chưa?” Con người Hiên Viên Diệp đột nhiên nâng lên thẳng tắp nhìn đám thị vệ trước mặt, hấn lạnh giọng hỏi.

“Hồi bẩm Điện hạ, chắc là do ngọn đèn trong phòng Nhu phi bị chuột làm đổ tạo nên trận hỏa hoạn này. Giờ là mùa hè, độ ẩm trong không khí rất cao, ngay cả buổi tối gió vẫn thổi mạnh, khi ngọn lửa vừa bùng lên thì có thể Nhu phi nương nương đã tỉnh dậy rồi, nhưng lửa cháy dữ dội nên nương nương không chạy kịp.” Gã thị vệ suy tư một chút rồi cung kính trả lời.

“Thật sự là ngoài ý muốn sao?” Ánh mắt Hiên Viên Diệp hơi khép lại, hấn lạnh giọng hỏi tiếp, hai mắt theo bản năng liếc về phía đám phi tử đang đứng đằng sau.

Đám phi tử bất gặp ánh mắt của hấn thì đồng loạt cúi đầu, Minh phi không nhịn được run rẩy cả người, Liễu phi cũng hoảng sợ nhìn xuống đất.

“Hồi bẩm Điện hạ, theo tình hình hiện trường mà phân tích thì đúng là ngoài ý muốn ạ.” Gã thị vệ kia lại cung kính trả lời.

“Ngoài ý muốn sao? Thật sự là ngoài ý muốn sao?” Hoàng thượng nghe gã thị vệ nói xong thì chậm chạp nhắc lại, ánh mắt hấn vẫn dán lên thi thể đang nằm trên mặt đất. Trong giọng nói trầm thấp của hấn ngoài sự đau xót tràn đầy còn rõ ràng vài phần tự trách, “Là tại trẫm đã hại nàng, tại trẫm, trẫm đã hại chết nàng. Nếu trẫm không đưa nàng vào lãnh cung thì sẽ không xảy ra chuyện thế này.”

“Hoàng thượng không nên tự trách bản thân, không ai ngờ được sự tình lại thành ra thế này.” Thái hậu không đành lòng nhìn dáng vẻ của Hoàng thượng, bà nhỏ giọng khuyên nhủ hấn, nhưng trong lòng Thái hậu vẫn hoài nghi với sự việc trước mắt. Hoàng Thái hậu nhìn không được khe liếc Mạnh Phát Ảnh một cái.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh vẫn đang nhìn chăm chăm vào thi thể trên mặt đất, vẻ mặt nàng hiện rõ sự đau xót thương tâm. Ánh mắt Thái hậu lóe lên, chẳng lẽ chuyện này thật sự không liên quan đến bọn Phát nhi?

“Tại trẫm, trẫm đã hại nàng.” Hoàng thượng thì thào, trên mặt hấn lộ rõ vẻ thương tâm đau đớn, lúc này khi Nhu nhi đã mất đi rồi, hấn mới đột nhiên hiểu được tầm quan trọng của nàng.

Đúng vậy, ngay từ đầu khi đối diện với nữ nhân giả làm Nhu nhi hấn không hề nhận ra, cũng có thể là do thói quen. Nhu nhi vốn nhàn nhục chịu đựng mà nữ nhân kia lại làm đúng y như vậy. Sau một thời gian, hấn cũng từ từ nhận ra có điểm bất đồng nhưng hấn lại không hề để ý, trong cung vốn nhiều nữ nhân, bọn họ vẫn thường xuyên biến đổi đa dạng để hấp dẫn hấn.

Thực ra, nguyên nhân của việc này chính là vì hắn chưa từng thực sự quan tâm tới Nhu nhi, chưa từng thực sự để ý đến Nhu nhi, bằng không không thể trong một thời gian dài như vậy mà không phát hiện ra được. Cũng khó trách Nhu nhi đã trách cứ hắn, đã cự tuyệt hắn, mà tối hôm đó, hắn càng không nên ép buộc Nhu nhi. Hết thảy mọi chuyện đều do hắn gây ra.

“Đúng, mẫu phi đúng là do Hoàng thượng hại chết.” Hiên Viên Diệp đột nhiên quay sang Hoàng thượng lạnh lùng nói. Nhiều năm như vậy, hắn hiểu rõ Mẫu phi là người thế nào. Ở trước mặt người ngoài, trước mặt Hoàng thượng, Mẫu phi luôn bày ra vẻ mặt tươi cười, nhưng khi chỉ còn lại một mình, Mẫu phi thường xuyên không nhịn được mà rơi lệ. Tình cảm của Mẫu phi vô cùng trong sáng, cái Mẫu phi mong muốn chính là tình yêu của Hoàng thượng chứ không phải cái gọi là sủng hạnh. Mẫu phi lại càng không khao khát những thứ tặng phẩm mà Hoàng thượng ban cho, chỉ e Hoàng thượng có đem toàn bộ châu báu trong thiên hạ này đặt trước mặt Mẫu phi thì Mẫu phi cũng không thể thực sự vui vẻ.

Hắn biết mỗi lần Hoàng thượng qua đêm ở chỗ phi tử khác rồi lại qua đêm ở Nhu Tâm cung là mỗi lần Mẫu phi đau đớn, đau vì cảm thấy không chịu nổi, đau vì cảm thấy hèn mọn, đau vì cảm thấy bất lực.

Hoàng thượng không những không hề biết mà càng lúc càng tệ bạc hơn. Hắn nhớ rõ có năm có một nữ nhân mới vào cung, lúc đó Hoàng thượng đã ở trong cung của nàng ta mấy tháng trời. Mẫu phi không hề nói gì nhưng hắn biết hết. Mỗi buổi tối nằm trên giường một mình, Mẫu phi đã thương tâm cỡ nào, đau khổ cỡ nào. Vì vậy nên lúc Phát nhi nói muốn đưa Mẫu phi ra khỏi Hoàng cung hắn đã đồng ý ngay, hắn không muốn thấy Mẫu phi đau khổ nữa. Hiếm khi Mẫu phi lại thông suốt muốn buông tay, sao hắn lại không thể thành toàn cho Mẫu phi. Mà cho đến tận lúc này Hoàng thượng vẫn có vô số nữ nhân, tối hôm trước Hoàng thượng còn ở lại chỗ của Liễu phi.

Sau khi nhốt Mẫu phi vào lãnh cung, Hoàng thượng vẫn còn tâm trạng đến chỗ của nữ nhân khác, có thể thấy được trong lòng Hoàng thượng không thật tâm để ý đến Mẫu phi, cho dù có chút để ý thì cũng không phải là tình yêu chân chính.

Nếu đã thật sự yêu một nữ nhân nào đó, người ta sẽ tuyệt đối không đụng chạm đến nữ nhân khác...

Giống như hắn đối với Phát nhi, mặc kệ Phát nhi của hắn có bộ dạng thế nào, hắn vẫn sẽ toàn tâm toàn ý yêu nàng, nữ nhân khác có đẹp đến đâu hắn cũng không thèm liếc mắt một cái. Lúc này Hoàng thượng tự trách bản thân thì có ích gì? Nếu không phải Phát nhi hành động sớm thì chỉ e đã có người ra tay với Mẫu phi rồi.

“Diệp nhi, lúc này con nên nói ít đi vài lời.” Thái hậu sững người một chút rồi trầm giọng lên tiếng, vừa nói bà vừa thở dài một hơi, bà có thể hiểu được tâm trạng của Diệp nhi lúc này.

Thân mình Hoàng thượng như đông lại, hắn sững sờ nhìn Hiên Viên Diệp một lúc rồi từ từ rũ mắt xuống, “Đúng vậy, tại trầm, tại trầm.”

“Haizzz” Thái Hậu lại nhẹ nhàng thở dài, ai ngờ lại phát sinh ra chuyện thế này.

Ánh mắt Liễu phi đang đứng đằng sau lóe lóe lên, gương mặt nàng ta thoáng xuất hiện một tia cười lạnh, mặc kệ thế nào thì Nhu phi đã chết, tiếp theo sẽ là cơ hội của nàng ta. Liễu phi tin rằng cho dù Hoàng thượng có thương tâm đến đâu thì cũng chỉ qua vài ngày là sẽ quên hết, trong Hoàng cung này dù sao cũng không thiếu nữ nhân. Đến lúc đó nàng ta có thể ở bên cạnh an ủi Hoàng thượng.

Hoàng thượng chậm chạp ngồi bệt xuống đất, tay lại hướng về thi thể kia mà không mấy may để ý đến cái gì nữa.

“Trước hết phải an bài mọi chuyện đã.” Thái hậu thương tâm lên tiếng, sự việc cũng đã xảy ra rồi, dù sao cũng phải xử lý chuyện hậu sự. Ngay lập tức có thị vệ đến nâng thi thể trên mặt đất kia lên. Đúng lúc đó, Hoàng thượng đột nhiên ra tay ngăn cản. Hắn ôm thi thể rồi lạnh giọng nói to, “Không ai được phép động vào nàng, không ai được phép. Không ai được phép động vào Nhu nhi của trẫm.”

Mọi người nhất loạt kinh sợ, ánh mắt Hiên Viên Diệp cũng ánh lên vẻ bất ngờ.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng không thể cứ để Nhu phi nằm ở đây được. Trước hết đem nàng về Nhu Tâm cung đã.” Thái hậu cũng bị bất ngờ, bà lập tức lên tiếng khuyên can Hoàng thượng. Rốt cuộc Hoàng thượng định làm gì vậy?

Hoàng thượng cứng người lại, bàn tay đang ôm thi thể đột nhiên bể đứng thi thể lên, “Trẫm sẽ tự làm, trẫm không cho phép bất cứ ai động vào Nhu phi.” Nói xong, Hoàng thượng lập tức ôm thi thể đen tuyền rồi đi.

Tất cả mọi người lại được một phen kinh sợ. Nếu là thi thể bình thường thì không nói làm gì, nhưng đây lại là một thi thể đã cháy sém, mọi thứ bên ngoài đều đã bị biến thành màu đen, ngoài ra còn có dầu mỡ dính dớp chảy ra, như vậy mà Hoàng thượng vẫn có thể bế lên được. Hơn nữa, Hoàng thượng vừa rồi vội vã chạy đến đây nên vẫn chưa kịp thay y phục, trên người hắn vẫn mặc bộ y phục lót màu trắng. Màu trắng trên y phục nhất thời đã bị nhuộm thành đen cả. Hoàng thượng hoàn toàn không để ý đến điều đó, hắn ôm thi thể từ từ bước về phía trước.

Liều phi cũng cảm thấy kinh sợ, trong con người ẩn hiện vài phần hận ý, nhưng nghĩ lại thì dù thế nào đi nữa người chết cũng không tranh chấp gì được với người sống, trong lòng nàng ta liền thư thái hơn một chút.

Những phi tử khác nhìn Hoàng thượng ôm thi thể kia đi thì không nhịn được run rẩy cả người, vừa sợ hãi vừa cảm thấy ghê tởm, bọn họ thực không hiểu sao Hoàng thượng có thể ôm thi thể đó trước ngực như vậy.

Mạnh Phát Ảnh nhíu mày, nàng không ngờ Hoàng thượng lại có thể làm được những chuyện như vậy. Hoàng thượng ôm thi thể kia vào tận Nhu Tâm cung, đặt thi thể lên giường rồi ngồi bệt ở phía trước. Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh đương nhiên cũng không rời đi, bọn họ đều đứng chờ trong Nhu Tâm cung.

Về mặt Hoàng thượng vẫn lộ rõ nỗi đau khổ thương tâm, còn ánh mắt Hiên Viên Diệp thì tối lại, nhìn không rõ cảm xúc của hắn.

Ngày hôm sau Hoàng thượng không lên buổi triều sớm, đây là lần đầu tiên hắn vắng mặt kể từ khi đăng cơ, có thể nói Hoàng thượng quả thật là một Hoàng thượng chăm chỉ. Các đại thần đều biết chuyện xảy ra tối qua nên không ai nói gì, cũng không có chuyện gì trọng đại nên bọn họ đều lui về.

Mấy ngày kế tiếp Hoàng thượng vẫn ở Nhu Tâm cung xử lý mọi chuyện liên quan đến Nhu phi. Hoàng thượng truyền lệnh cả nước để tang ba ngày, cho nên trong ba ngày này hắn cũng không thiết triều.

Đến ngày thứ tư, Hoàng thượng truyền Mạnh Vân Thiên vào cung.

“Người đi một chuyến đến Phong tộc đi.” Về mặt Hoàng thượng vẫn đau khổ vô hạn, khi nhắc tới Phong tộc, trên mặt hắn lại ẩn hiện một chút khác thường. “Thần tuân chỉ.” Mạnh Vân Thiên sững người một chút rồi lập tức đáp lời. Ông đương nhiên hiểu được ý tứ của Hoàng thượng. Nhu phi vào ở trong cung đã nhiều năm nhưng Phong tộc và Hiên Viên vương triều lại không có chút liên hệ nào. Mạnh Vân Thiên và Hoàng thượng đều biết nguyên nhân của việc này, cũng chỉ có Mạnh Vân Thiên biết được mọi chuyện Hoàng thượng đến Phong tộc năm đó.

Nhu phi tuy là công chúa của Phong tộc nhưng lúc ấy trong Hoàng tộc không có nam tử nên tộc trưởng lúc đó định chọn ra một nam nhân trẻ tuổi có triển vọng để kế thừa ngôi vị tộc trưởng. Lão tộc trưởng có ý định sẽ kết hợp việc này với việc kén phò mã cho Nhu phi, mà nam tử kia cũng rất thích Nhu phi. Không ngờ đúng thời điểm đó Nhu phi lại gặp Hoàng thượng. Lúc ấy, người trong Phong tộc đã ra sức phản đối chuyện này, nhưng vì Nhu phi đã đồng ý nên tộc trưởng không thể làm gì khác ngoài việc ưng thuận, tuy vậy, từ đó về sau bọn họ cũng không hề có liên hệ gì với Hiên Viên vương triều.

Nếu lúc này không đi báo tin mà vạn nhất có ngày người đó biết được tin Nhu phi đã qua đời thì e sẽ rắc rối, mà hiện tại người đi báo tin thích hợp nhất cũng chỉ có Mạnh Vân Thiên. Ngay trong ngày hôm đó, Mạnh Vân Thiên vội vàng rời kinh thành đi đến Phong tộc.

Ngày thứ năm, Nhu phi được nhập liệm. Vốn phải đợi một thời gian thì quan tài mới được đặt vào từ đường nhưng Hoàng thượng lại vội vàng ra lệnh đặt quan tài của Nhu phi vào từ đường luôn, việc này khiến văn võ bá quan hết sức khó hiểu và có chút bất mãn nhưng không ai can ngăn được Hoàng thượng.

Cuối cùng thì mọi chuyện dường như đã lui vào quá khứ, Hoàng thượng cũng đã thiết triều trở lại, có điều sau khi bãi triều trở về, Hoàng thượng lại luôn luôn ở trong thư phòng để phê duyệt tấu chương mà không đến bất kỳ chỗ ở của phi tử nào, ngay cả tẩm cung của mình Hoàng thượng cũng không trở về, có lẽ hắn thật sự có rất nhiều việc cần phải xử lý.

Liều phi là người thông minh, vào lúc này nàng ta đương nhiên không gây lộn xộn cũng chẳng đi xum xoe, nàng ta đang đợi, đợi Hoàng thượng từ từ quên đi Nhu phi, đợi một cơ hội thích hợp. Nàng ta tin rằng chỉ cần Nhu phi đã chết thì ngôi vị hoàng hậu này nhất định sẽ là của mình.

Đến lúc đó nàng ta có thể...

Mà từ sau chuyện xảy ra với Mị phi, các phi tử khác đương nhiên cũng không dám quấy rầy đến Hoàng thượng.

Mấy ngày nay, trong kinh thành cực kỳ náo nhiệt. Sau khi mọi chuyện của Nhu phi qua đi, cả kinh thành tựa hồ đang sôi sùng sục, khắp nơi đều bàn tán về chuyện Minh chủ của Sấn Bảo bán đấu giá bảo bối.

“Nghe nói bảo vật đó quả thật là có một không hai nha, giá ban đầu đưa ra cũng cao kinh người, không biết cuối cùng ai sẽ mua được nha.” Trong quán rượu có người thấp giọng bình luận.

“Rốt cuộc đó là bảo bối gì vậy? Làm gì có bảo bối kỳ lạ như vậy, không phải là gạt người đấy chứ?” Có người hơi nghi ngờ hỏi.

“Minh chủ của Sấn Bảo sao có thể gạt người được, hơn nữa ta còn nghe nói Thất Điện hạ với Minh chủ của Sấn Bảo có chút giao tình nên Thất Điện hạ đã được nhìn thấy bảo bối kia rồi, mà Thất Vương phi liếc mắt một cái đã ưng luôn bảo bối đó. Hiện giờ Thất Điện hạ đang gom góp ngân lượng đó, có lẽ định mua bằng được bảo bối kia để làm vừa lòng Thất Vương phi.”

“Không phải vậy chứ? Vị Điện hạ này tuy sủng ái Vương phi nhưng số ngân lượng đó cũng không ít đâu.” Hiển nhiên vẫn có người tỏ ra nghi ngờ.

“Ấy, người thì biết gì mà nói. Nghe nói Thất Điện hạ cực kỳ sủng ái Vương phi đó, mọi chuyện Điện hạ đều nghe nàng, chỉ cần nàng thích thì cho dù là sao trên trời Ngài ấy cũng hái xuống, cho nên việc này đến tám phần là thật đó.”

“Đúng đúng, ta khẳng định là thật đó. Có hôm ta nhìn thấy Điện hạ ôm chặt Vương phi tản bộ trên đường một lúc lâu, tình ý trong mắt còn tràn cả ra ngoài đó.”

“Vị Vương phi này quả thật có phúc mới được Điện hạ sủng ái như vậy nha.” Một nữ tử tỏ vẻ hâm mộ lên tiếng.

“Người nói xem, nữ nhân đó trông rất xấu xí, rốt cuộc không hiểu Điện hạ thích nàng ở điểm nào nhỉ?” Nàng ta lại cất giọng lộ rõ vẻ đố kỵ.

“Đúng thế, nàng ta vốn bị Bạch công tử hắt hủi đó, không hiểu sao Điện hạ lại cứ một mực coi như báu vật thế nhỉ?”

“Sai rồi sai rồi, ta nghe nói lần đó là do Vương phi từ hôn, lúc ấy Bạch công tử còn không đồng ý, cuối cùng phải nhờ Minh chủ của Sấn Bảo ra tay hỗ trợ mới được đó. Nói không chừng đó là chủ ý của Điện hạ cũng nên. Giao tình giữa Điện hạ và Minh chủ của Sấn Bảo quả thật không tồi nha.” Một người khác tựa hồ biết hết sự tình lại lên tiếng.

“Thật không? Trước kia không phải nàng ta rất thích Bạch công tử sao, sao tự nhiên lại từ hôn vậy?”

“Người hỏi ngược thế, trước kia lúc còn ngốc nghếch thì nàng ta thích Bạch công tử, bây giờ nàng ta không còn ngốc nữa nên không thích Bạch công tử nữa, Bạch công tử tuy rất ưu tú nhưng không thể so với Điện hạ được.” Người kia cố ý đề giọng trả lời, nhưng giọng điệu lại không thấp chút nào.

“Đúng thế đúng thế.” Người vừa hỏi gật đầu liên tục.

Đang ngồi một mình một phòng trong quán rượu, sắc mặt Bạch Dật Thần càng lúc càng trở nên u ám rồi xanh mét, một lúc sau đã chuyển sang màu đen. Bàn tay y đang nắm chén trà không ngừng co lại rồi lại co lại, cái chén rốt cuộc không chịu được sức ép kêu đánh “xoảng” một cái vỡ thành muôn mảnh, nước trà trong chén tung tóe ra bốn phía.

Âm thanh trong phòng không lớn, những người bên ngoài cũng không nghe tiếng nên vẫn không ngừng bàn tán, chỉ có gã nam tử đang đứng sau lưng Bạch Dật Thần là run rẩy sợ hãi, ánh mắt gã đang nhìn Bạch Dật Thần cũng ẩn hiện vài phần hoảng sợ.

Chủ tử của gã đã bị chọc giận hoàn toàn rồi.

“Ta đoán rằng đến lúc bán đấu giá thì Điện hạ nhất định sẽ mua được bảo bối đó, Điện hạ có thể vì Vương phi mà làm bất kể việc gì, hơn nữa chỉ sợ cũng chỉ có Điện hạ mới có năng lực đó.”

“Đúng vậy đúng vậy, nhất định bảo bối đó sẽ rơi vào tay Điện hạ.” Những người còn lại đồng thanh lên tiếng.

Trong phòng, sắc mặt Bạch Dật Thần càng thêm khó coi, ánh mắt y tràn đầy tức giận xen lẫn không cam lòng. Khóe môi y chậm rãi nở ra một tia cười lạnh, tài lực của Hiên Viên Diệp chỉ e còn xa mới bì được với y.

“Gây đây Hiên Viên Diệp... có động tĩnh gì không?” Bạch Dật Thần hơi nheo mắt lại, y nhìn đám nước trà vừa bắn tung tóe ra bàn, sâu trong ánh mắt lộ rõ lãnh ý, y quay sang lạnh lùng hỏi gã nam tử bên cạnh.

“Bẩm công tử, đúng như đám người kia nói, bọn họ đang tích cực gom góp bạc, mấy cửa hàng ở thành đông cũng đang rao bán trao tay rồi ạ.” Gã nam tử run rẩy một chút rồi cẩn thận trả lời, gã vốn cũng đang định nói chuyện này với chủ tử.

Trong thời gian vừa rồi chủ tử của gã đã lên kế hoạch thu mua các cửa hàng của Hiên Viên Diệp, bắt đầu từ mấy cửa hàng của Điện hạ đang bắt đầu tạo ra lợi nhuận, có điều đúng lúc đó thì mấy cửa hàng kia lại đột nhiên đóng cửa không còn buôn bán gì nữa, cho nên Bạch Dật Thần cho dù lợi hại thế nào cũng không có cách gì, người ta không sợ lỗ vốn, không buôn bán gì, người muốn làm gì người ta cũng không sợ.

“Sao không nói sớm?” Bạch Dật Thần híp mắt lại, hàn quang trong mắt bắn ra mãnh liệt, trong giọng nói lạnh như băng của y hiện ra vài phần tức giận. Mấy cửa hàng ở thành đông tuy vị trí không được tốt cho lắm nhưng vẫn có chút lợi nhuận nên hẳn là có thể bán được với giá tốt. Thực ra trong chuyện này y không hề để ý đến ngân lượng, điểm quan trọng nhất là y nhất định phải nắm mấy cửa hàng kia trong tay, y nhất định sẽ làm cho tất cả các cửa hàng của Hiên Viên Diệp phải sụp đổ. Y phải từng chút từng chút chèn ép Hiên Viên Diệp, với tài lực, thế tục hiện tại của y, muốn đối phó với Hiên Viên Diệp cũng không phải là không thể.

Hiên Viên Diệp tuy là Vương gia của Hiên Viên Vương triều nhưng y tin rằng ngân lượng của hắn chỉ sợ không bằng số lẻ của y. Sau khi nghe những lời bàn tán của bọn người bên ngoài, khóe môi y chậm rãi nở ra một nụ cười trào phúng.

Lúc trước y có nghe nói về chuyện bán đấu giá này nhưng không hề quan tâm, còn có bảo bối gì mà y chưa từng nhìn thấy nữa, nhưng con người vốn có bản tính tò mò cho nên lúc đó y nhất định sẽ đến. Nếu giá cả hợp lý y cũng sẽ mua nhưng thực ra cũng không bắt buộc mà thuận theo tự nhiên, y vốn là một thương nhân khôn khéo, không thể làm chuyện gì lỗ vốn được. Nhưng bây giờ sau khi nghe bọn người bên ngoài bàn tán, trên mặt y lại hiện ra vài phần ác ý, mặc kệ thế nào, y nhất định phải mua được bảo vật kia.

Nàng muốn phải không? Nàng thích đúng không? Hiên Viên Diệp muốn lấy lòng nàng nên không tiếc gì cả đúng không? Y sẽ không để cho nàng được thỏa nguyện, không để cho Hiên Viên Diệp có cơ hội lấy lòng nàng. Dù cho Hiên Viên Diệp có gom toàn bộ gia sản của hắn, dù ấy ngày nay hắn có gom góp được bao nhiêu ngân lượng thì cũng không thể so với y được.

“Ta nghe nói mấy cửa hàng ở thành đông đều là cửa hàng của Thất Điện hạ mà hôm nay đang được bán trao tay đó, xem ra lần này Điện hạ rất quyết tâm, ngay cả cửa hàng cũng bán đi cơ mà.” Một người mới vội vàng chạy vào đã vừa thở hổn hển vừa nói.

“Có thật không? Ta cũng đến xem một chút, nếu giá cả thích hợp thì có khi ta cũng mua một cái. Mấy cửa hàng đó vốn buôn bán cũng không tồi, không rõ vì sao đột nhiên lại đóng cửa.” Chuồng quây của quán rượu nghe người kia nói xong thì lập tức lên tiếng rồi phân phó một tiểu nhị bên cạnh, “Người ở đây tiếp đón khách nhé, ta đến đó xem một chút.”

“Vâng.” Tiểu nhị lập tức đáp lời.

“Đúng đó, chuồng quây đến đó thử xem, giá cả cũng không cao lắm đâu, hơn nữa nghe ý tứ của Vương phi thì giá cả có thể thương lượng được, có điều họ có nói là không bán cho Bạch công tử.” Người vừa này chạy vào lại lên tiếng.

“Sao lại không bán cho Bạch công tử vậy?” Chương quỳ hỏi một cách khó hiểu xen lẫn nghi ngờ, đã bán trao tay còn muốn chọn người nữa à.

“Ai da, cái này ngươi còn phải hỏi, trước kia Bạch công tử đối xử tệ với Vương phi như vậy, nhất định Vương phi vẫn còn ghi hận Bạch công tử nên không muốn bán đó.” Người nọ thấp giọng trả lời.

Người kia cố tình nói rất nhỏ nhưng Bạch Dật Thần vẫn nghe được, y vốn là người tập võ nên thính lực vô cùng tốt. Nhưng cũng có thể người nọ cố ý để Bạch Dật Thần nghe được. Ánh mắt Bạch Dật Thần càng trở nên băng giá, y cười lạnh, không muốn bán ột mình y ư, hừ, nàng càng không muốn bán cho y, y càng phải mua được.

“Đi, theo ta đến đó.” Bạch Dật Thần đột nhiên đứng lên rồi chậm rãi bước ra ngoài. Y vừa đi ra thì những tiếng bàn tán bên ngoài đột nhiên dừng lại, không khí trong quán rượu nhất thời lặng ngắt như tờ.

Chương quỳ nhìn thấy y thì giật mình sững sờ, lúc này mới nhớ ra y đang ngồi trong quán rượu của mình. Gã lập tức quay sang trách mắng tên tiểu nhị bên cạnh, “Bạch công tử đang ở đây sao ngươi không nói cho ta biết... Để ta mời trà.” Trong khi trách mắng dường như gã có hơi dừng lại một chút, lời nói mang theo vài phần ẩn ý khiến người khác hiểu lầm.

Bạch Dật Thần lạnh lùng liếc gã một cái, mắt y ánh lên sự tức giận. Y cong môi lạnh lùng nói từng chữ, “Không dám làm phiền chương quỳ, có điều quán rượu này của ngươi có lẽ sắp phải đổi chủ rồi.”

Ngay cả chuyện y đang ở trong quán mà gã chương quỳ này cũng quên khuấy, một chương quỳ nho nhỏ như gã cũng dám coi thường y, y sẽ cho gã biết y lợi hại thế nào.

Chương quỳ nghe xong thì cứng người lại, gã lập tức kêu to, “Xin Bạch công tử hạ thủ lưu tình.” Có điều lúc này Bạch Dật Thần đã không thèm để ý đến gã, y bước một mạch ra khỏi quán rượu.

Khóe môi chương quỳ giật giật một cái, ai da, chẳng qua gã chỉ mở một quán rượu nho nhỏ, chẳng trêu chọc đến ai mà lại thế này, làm người thật khó.

Bạch Dật Thần vừa tới thành đông đã thấy có rất nhiều người đang vây quanh mấy cửa hàng kia.

“Giá cả đã định rồi, mỗi cửa hàng đều năm vạn lượng, người nào có ý định mua thì có thể đến đây ký hợp đồng.” Chưa đến gần y đã nghe thấy tiếng nói của Mạnh Phát Ảnh. Bạch Dật Thần nheo mắt lại, nữ nhân này lại còn tới đây buôn bán nữa sao. Mà không biết nàng có thông thạo việc buôn bán hay không? Có điều khi nghe nàng nói phải ký hợp đồng, lông mày y hơi nhăn lại. Y đến gần thì thấy nàng đang đưa hợp đồng cho vài người xem. Năm vạn lượng cũng không phải là nhiều, với nàng và với những người khác thì cũng khá hợp lý, giá ban đầu thế này là vô cùng phù hợp, nếu cao hơn một tí thì phí tổn sẽ rất cao và lợi nhuận sẽ không nhiều.

“Điện hạ, Vương phi, tiểu nhân muốn ký hợp đồng với cửa hàng này.” Có người nhìn hợp đồng một chút rồi cung kính nói.

“Tiểu nhân cũng ký.” Một người khác cũng lập tức lên tiếng.

...

Hết người này đến người nọ đều đồng ý ký, mấy cửa hàng của Hiên Viên Diệp lập tức đều có chủ.

“Được, mọi người đến đây ký hợp đồng đi.” Mạnh Phát Ảnh vui vẻ tiếp đón mọi người.

“Ta sẽ mua toàn bộ các cửa hàng này, mười vạn lượng một cửa hàng.” Bạch Dật Thần vừa chậm rãi tiến lên phía trước vừa cất tiếng, về mặt y có phần ngang ngược, hai tròng mắt nhìn nàng vừa lạnh lùng vừa có vẻ cười như không cười. Không phải nàng đang cần bạc sao? Y không ngại giúp nàng, nàng không muốn bán cho y ư, y đã tính rồi, y không tin y ra giá gấp đôi mà nàng vẫn không bán cho y.

Tất cả mọi người có mặt ở đó nhất loạt sững sốt kinh ngạc nhìn về phía y.

Mạnh Phát Ảnh chậm rãi hướng mắt nhìn lên liếc y một cái, đôi môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích thốt ra từng chữ, “Thực xin lỗi Bạch công tử, những cửa hàng này đã có người mua rồi, Bản cung làm việc trọng nhất là chữ tín, đã quyết định bán cho người khác rồi thì đương nhiên không thể bán cho Bạch công tử được nữa.”

Mấy người kia nghe Mạnh Phát Ảnh nói xong thì nhất loạt sững sốt, không ngờ vị Vương phi này lại giữ uy tín như thế, bọn họ còn chưa ký hợp đồng, Vương phi hoàn toàn có thể bán những cửa hàng này cho Bạch công tử, huống chi Bạch công tử còn ra giá gấp đôi thế kia.

Bạch Dật Thần nheo mắt chăm chăm nhìn nàng có vẻ tức giận, nữ nhân này nói chuyện thật dễ nghe, rõ ràng nàng đang cố ý đối đầu với y đây mà. Bạch Dật Thần lại mở miệng, “Ta mua hai mươi vạn lượng một cửa hàng.”

Vốn là người làm ăn nên mọi việc liên quan đến tiền y đều tính toán tỉ mỉ thận trọng, khi thấy có lợi cho bản thân thì y mới làm, nhưng lần này y quả thật không còn đủ lý trí nữa, vốn mười vạn lượng đã không còn lợi nhuận gì, có điều với năng lực kinh doanh của y thì cũng không lỗ vốn nhiều lắm, nhưng hai mươi vạn lượng thì đúng là lỗ nặng.

Tuy vậy, vào lúc này, y căn bản không còn muốn tính toán gì nữa.

Gã nam tử đang đứng sau lưng y sững người một chút, gã muốn lên tiếng nhắc nhở Bạch Dật Thần nhưng cuối cùng không nói ra miệng, quyết định của chủ nhân làm sao gã có thể quản được.

“Ai da, không hiểu sao Bản cung bỗng nhiên phát hiện càng ngày càng có nhiều kẻ điên nha, ban ngày ban mặt mà ở chỗ nào cũng có kẻ điên rồi.” Lần này, Mạnh Phát Ảnh cố ý nói mà không thèm liếc y một cái. Nàng quay sang nhẹ giọng cười nói với Hiên Viên Diệp, “Diệp, chàng thấy có đúng không?”

“Đúng vậy, Bản vương cũng thấy vậy.” Hiên Viên Diệp như thấy chuyện lạ cũng gật gật đầu phối hợp với câu nói của nàng, cánh tay hấn lại dịu dàng ôm chặt lấy nàng.

Khuôn mặt Bạch Dật Thần lộ ra vẻ u ám, lửa giận không ngừng bốc lên trong con ngươi lạnh như băng của y. Y nhìn chăm chăm vào nàng và Hiên Viên Diệp, chỉ hận không thể xé rách nàng ra, chỉ hận không thể đem Hiên Viên Diệp ra băm thành vạn đoạn.

“Ta trả năm mươi vạn lượng một cửa hàng.” Bạch Dật Thần cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, y nghiêng rằng nghiêng lợi gầm nhẹ. Không phải nàng đang cần bạc sao? Y không tin nàng còn có thể cự tuyệt năm mươi vạn lượng của y.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh lúc này mới chuyển hướng nhìn y, nàng chớp chớp vài cái rồi cất giọng lo lắng, “Bạch công tử, người không phải bị chó điên cắn phải đó chứ? Sao người lại ở đây ăn nói khùng điên như vậy, chúng ta đang có việc, người đừng ở đây làm phiền nữa.”

Bạch Dật Thần giận không nhịn được run rẩy cả người, sao nữ nhân này dám nói y bị chó điên cắn? Lại còn nói y đang nổi điên?

“Ta nói nghiêm túc.” Bạch Dật Thần chăm chăm nhìn nàng, khóe môi y nhếch lên chậm rãi nói từng chữ. Nói xong, y quay sang gã nam tử bên cạnh trầm giọng sai bảo, “Lập tức mang hai trăm năm mươi vạn ngân lượng đến đây*.”

Tổng cộng là năm cửa hàng, một cửa hàng năm mươi vạn lượng.

“Đúng là đồ ngốc*.” Mạnh Phát Ảnh sững người một lúc, trong lòng nàng không khỏi cười thầm, thế nào mà Bạch Dật Thần lại nói như vậy, đúng là đồ ngốc*?

(Chú thích: Bạch Dật Thần nói “Nhị bách ngũ thập vạn lưỡng ngân tử”, ý là “Hai trăm năm mươi vạn ngân lượng”, nhưng “Nhị bách ngũ” lại có thể hiểu là “Đồ ngốc”, Mạnh Phát Ảnh đã lợi dụng chữ “Nhị bách ngũ” trong lời nói của y để chửi y là “Đúng là nhị bách ngũ”, nghĩa là “Đúng là đồ ngốc”)

Nàng vừa nói xong thì khuôn mặt Bạch Dật Thần vốn đang u ám đã lập tức chuyển sang màu đen.

“A, đúng là hình dung chuẩn xác nhất.” Hiên Viên Diệp chau mày nghiêm trang nói. Mọi người nghe xong thì nhin không được cười vang, sắc mặt Bạch Dật Thần càng trở nên khó coi hơn bao giờ hết.

“Đến đây đến đây, mọi người ký hợp đồng đi, Bản cung đã nói năm vạn lượng là năm vạn lượng, các người cũng đồng ý mua rồi, cho dù người ta có ra giá trên trời thì Bản cung cũng muốn giữ chữ tín.” Mạnh Phát Ảnh không để ý tới Bạch Dật Thần nữa, nàng lớn tiếng kêu gọi mọi người.

Không sai, hôm nay nàng cố ý bày trò này để dụ Bạch Dật Thần tới đây, cũng cố ý không bán mấy cửa hàng này cho y, chỉ sợ y có ra giá cao đến đâu cũng không chiếm được mấy cửa hàng này, tiếp đó, y mới có thể không tiếc mọi thứ trong tay.

Kế này của nàng gọi là xá bất đắc hải tử sáo bất đắc lang*, vứt một hạt mè được một quả dưa, nhất định sẽ thu về lợi ích không nhỏ.

(Chú thích: Xá bất đắc hải tử sáo bất đắc lang: Muốn bắt được sói không ngại vứt bỏ hải tử - > ý chỉ muốn đạt được mục đích thì phải trả trả giá đắt.)

Nhìn bộ dạng của Bạch Dật Thần bây giờ thì quả nhiên y đã trúng kế của nàng, đến lúc bán đấu giá, kế hoạch của nàng sẽ chắc chắn đạt được đến tám chín phần.

“Vương phi quả thực có khí phách.” Có người không khỏi cất tiếng khen, “Tiểu nhân tin rằng nếu Vương phi buôn bán thì nhất định sẽ thành công.”

“Đúng vậy, chỉ e sẽ xui xẻo cho người nào đó.” Một người phối hợp lên tiếng. Người nào đó nhất định là Bạch Dật Thần rồi.

Mạnh Phát Ảnh mỉm cười rồi ký hợp đồng với những người mua cửa hàng. Những cửa hàng này vốn cũng không có lợi nhuận gì nhiều, hơn nữa nàng đã định mở mấy cửa hàng nữa ở chỗ khác trong kinh thành này.

Ánh mắt Bạch Dật Thần vẫn chăm chú chăm chăm chiếu vào Mạnh Phát Ảnh tựa như muốn xuyên qua nàng. Y nheo nheo đôi con ngươi mang theo vài phần băng lạnh và tàn ác lại, “Mạnh Phát Ảnh, được, tốt lắm, xem như ngươi lợi hại.” Bạch Dật Thần nhìn đồng hợp đồng đã ký xong, khóe môi y nhếch lên lạnh lùng. Y hung hãn lắm lắm, hừ, chẳng phải nàng cố ý cười nhạo y sao? Lúc này coi như nàng đã thành công, có điều y căn bản không cần mấy cửa hàng này. Y nhất định sẽ khiến nàng hối hận.

Hừ, đến lúc bán đấu giá, nói sao y cũng không để Hiên Viên Diệp có được bảo bối kia. Y không tin Hiên Viên Diệp lại nhiều bạc hơn y. Ngoài ra, kế hoạch kế tiếp kia của y cũng sẽ được tiến hành nhanh hơn, một ngày nào đó y sẽ hoàn toàn đánh bại Hiên Viên Diệp, đến lúc đó, y sẽ khiến nàng phải quay lại cầu xin y, cầu xin y cưới nàng như trước kia vậy, đến lúc đó, dù muốn hay không nàng cũng phải dựa vào y. Mà nhìn bộ dáng của nàng thế kia thì nhất định không thể làm chính thê của y được.

“Cảm ơn Bạch công tử đã khen ngợi.” Mạnh Phát Ảnh cười khê rồi tùy tiện lên tiếng, không thèm để ý đến ánh mắt sắp giết người của y. Nàng biết kế hoạch của mình xem như đã hoàn toàn thành công.

“Đi thôi, chúng ta về thôi. Nàng đã bận rộn nửa ngày, chắc cũng mệt mỏi rồi.” Hiên Viên Diệp ôm nàng vào lòng rồi dịu dàng nói, hần thoáng nhìn Bạch Dật Thần thì thấy trong mắt y đã tràn đầy băng lạnh và hận ý.

“Điện hạ và Vương phi quả thực ân ái nha.” Có người nhin không được hâm mộ lên tiếng.

“Đúng vậy, Điện hạ và Vương phi quả thực rất xứng đôi.” Lại một người không nhin được cất tiếng nói, có điều người này vừa nói xong thì vẻ mặt mọi người xung quanh trở nên biến sắc, nhìn thế nào thì dung mạo của Mạnh Phát Ảnh lúc này cũng không xứng với Hiên Viên Diệp.

Khóe môi Bạch Dật Thần nhếch lên nụ cười chế giễu, y liếc người vừa nói một cái, đúng là vuốt mông ngựa lại bị ngựa đá.

“Vương phi thông minh hiền lành, khí độ phi phạm, Điện hạ lại anh dũng uy phong, thần thái hừng khởi, quả nhiên rất xứng đôi.” Người nọ lại chậm rãi bỏ thêm một câu, lúc này mọi người mới gật đầu phụ họa.

Sắc mặt Bạch Dật Thần lại thay đổi, trong con ngươi lộ ra vẻ tức giận. Y nhìn Hiên Viên Diệp ôm Mạnh Phát Ảnh rồi đi rồi mới hung hăng xoay người rời khỏi.

Kế hoạch bán đấu giá vốn do nàng đề nghị với Hiên Viên Diệp, kế hoạch này phải có Săn Bảo hỗ trợ thì mới thành công. Nàng đang lo có chút khó khăn thì không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi đến vậy. Nàng sớm đã biết Hiên Viên Diệp và Minh chủ của Săn Bảo có quen biết nhau, cũng bởi vì chuyện lần đó vốn là do Hiên Viên Diệp giúp đỡ nàng.

Nàng cũng có chút tò mò muốn biết Minh chủ kia rốt cuộc có phải Đông Phương Sóc hay không nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì không hỏi là hơn, dù sao những chuyện thần bí thế này nàng biết càng ít càng tốt. Hơn nữa Đông Phương Sóc dù sao cũng là Thái tử của Bắc Nguyên quốc, rất có thể nàng đã đoán sai.

Hai người loanh quanh một hồi trên đường mới về tới Nghệ Vương phủ.

Vừa đến Nghệ Vương phủ, Thanh Trúc đã vội vàng chạy tới thấp giọng nói, “Vương phi, hôm nay ở Hầu Vương phủ Mạnh Như Tuyết đang công khai tuyển chọn phu quân đấy ạ.” Khi nói ra lời này, Thanh Trúc không khỏi hít vào một hơi. Nhị tiểu thư này cũng thật có tài gây chuyện, đã xảy ra chuyện như vậy rồi mà còn dám tuyển chọn phu quân.

Mạnh Phát Ảnh sững người, trong ánh mắt cũng hiện lên sự kinh ngạc. Không phải vậy chứ? Mạnh Như Tuyết công khai tuyển chọn phu quân? Chuyện này chắc là giả rồi? Phụ thân nhất định không cho phép chuyện này xảy ra. Đột nhiên nghĩ ra Phụ thân lúc này không ở kinh thành mà đã đi Phong tộc, nàng cũng không khỏi hít mạnh một hơi.

Phụ thân không có mặt ở kinh thành nên bọn họ mới liều mạng gây chuyện, Mạnh Như Tuyết này còn lập gia đình thế nào được nữa. Nếu nàng ta gả cho người khác mà vạn nhất sự việc kia bị lộ ra thì Phụ thân còn mặt mũi nào nữa. Mấy ngày nay vì chuyện của Nhu phi và bán đấu giá nên nàng không chú ý đến chuyện của Mạnh Như Tuyết.

“Mạnh Như Tuyết đưa ra ba câu hỏi rất kỳ quái, nàng ta nói chỉ cần ai có câu trả lời làm nàng ta vừa lòng thì sẽ gả cho người đó, và ba ngày sau sẽ thành thân luôn.” Thanh Trúc lại thở ra một hơi rồi thấp giọng nói tiếp.

“Ba câu hỏi kỳ quái?” Mạnh Phát Ảnh run sợ hỏi, Mạnh Như Tuyết này rốt cuộc muốn làm gì? Cho dù Đại phu nhân muốn gả nàng ta đi thì vốn là người thông minh, nàng ta hẳn sẽ nghĩ đến hậu quả của việc lấy chồng, vì sao lại còn làm vậy?

“Ai da, có rất nhiều người, rất nhiều người đó.” Đúng lúc đó có tiếng Đông Nhi vang lên sau lưng bọn họ, nàng ta vừa vội vàng chạy vừa kêu to, khi thấy Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh thì nàng ta mới đi chậm lại.

Đông Nhi đi tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh rồi kinh ngạc nói tiếp, “Vương phi, ở Hầu Vương phủ có rất nhiều rất nhiều người, bọn họ đều đang tranh nhau trả lời câu hỏi của Nhị tiểu thư, đều muốn kết hôn với Nhị tiểu thư đó. Đúng ra với điều kiện của Nhị tiểu thư thì vốn không cần lo chuyện này, không biết Nhị tiểu thư làm vậy để làm gì nha?”

Mạnh Phát Ảnh nheo mắt lại, sự việc ngày đó không truyền ra ngoài, trong phủ chỉ có vài người biết, hơn nữa Phụ thân cũng ra lệnh không cho phép bất kỳ ai truyền chuyện này ra ngoài nên người ngoài không ai biết chuyện của Mạnh Như Tuyết, ngay cả Đông Nhi cũng không được biết. Vì vậy, với dung mạo và tài văn chương của Mạnh Như Tuyết, lại thêm lời đồn đại về thân thể của nàng ta nữa thì một khi nói đến chuyện tuyển chọn phu quân, nam nhân đương nhiên là tranh nhau muốn kết hôn với nàng ta.

Hiên Viên Diệp cũng nheo mắt lại, hẳn hiển nhiên hiểu rõ hậu quả của chuyện này.

“Đi, chúng ta đi xem thế nào.” Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng xoay người đi ra ngoài. Dù thế nào bọn ta cũng không thể để Mạnh Như Tuyết phá hoại thanh danh của Phụ thân được.

Vừa tới Hầu Vương phủ, Mạnh Phát Ảnh cũng không khỏi kinh sợ. Nàng đã nghĩ có thể có rất nhiều người nhưng không ngờ lại nhiều thế này, đám người đang chen chúc nhau đông đến nỗi bao quanh mấy dặm trước cửa Hầu Vương phủ.

Từ xa nhìn lại, Mạnh Phát Ảnh thấy ngoài cửa Hầu Vương phủ có dựng một chiếc đài cao, Mạnh Như Tuyết đang ngồi chính giữa, nhìn bề ngoài nàng ta vẫn đẹp kinh người. Mạnh Phát Ảnh nheo mắt lại. Hừ, Mạnh Như Tuyết, nàng sẽ không để nàng ta thực hiện được kế hoạch này đâu, Phụ thân không có ở kinh thành thì vẫn còn nàng đây.

85. Chương 86

Người ở chỗ này tuy rằng rất nhiều, nhưng chân chính tới để ứng thí thì cũng chỉ có mấy người có chút thân phận, địa vị.

Dù sao Mạnh Như Tuyết cũng là thiên kim Hầu Vương phủ, lại là tuyệt mỹ giai nhân, những người dân thường, tất nhiên là không dám làm chuyện mộng tưởng hảo huyền, cho nên phần lớn cũng chỉ là đến xem náo nhiệt.

Mạnh Như Tuyết ngồi trên đài cao, được che bởi một tầng sa mỏng. Nàng ta từ từ đánh đàn, tiếng đàn nhẹ nhàng, êm ái vang lên, mà vẻ đẹp của nàng ta cách thêm một tầng sa mỏng, lại càng thêm vài phần朦胧 lung dụ hoặc, vừa bí ẩn lại vừa quyến rũ.

Những người đến xem đều mê mê nhìn ngắm nữ tử tuyệt vời trên đài cao, nam tử thì khao khát, nữ tử thì đỏ mặt.

Thật sự Mạnh Như Tuyết hội tụ đầy đủ phẩm chất để khiến cho người ta khao khát, nhưng giờ phút này cũng chỉ là ở vẻ bề ngoài, nếu bỏ lớp nguy trang kia ra, không biết những vết thương trên cơ thể dữ tợn đến cỡ nào.

Nàng ta đúng là điên rồi mới làm việc này.

” Hôm nay Tiểu thư nhà ta công khai tuyển phu quân, tiểu thư nhà ta có ba câu hỏi, chỉ cần ai có câu trả lời khiến cho tiểu thư vừa lòng, tiểu thư sẽ đồng ý gả cho người đó, ba ngày sau có thể thành thân.” Một tiểu nha đầu bên cạnh Mạnh Như Tuyết vui vẻ đi ra, đề cao âm thanh, lớn tiếng nói.

“Câu hỏi gì, câu hỏi gì? Nói mau!” Phía dưới, có mấy công tử hào hứng hô lên.

“Mạnh tiểu thư quốc sắc thiên hương, lại muốn công khai chiêu phu, thật đúng là kỳ quái, nhưng lại vội vã như vậy, không biết bên trong có nguyên nhân gì không?” Bỗng có một người trong đó đưa ra câu hỏi, kỳ thực, lời này của hắn cũng là những nghi ngờ trong lòng mọi người, tuy rằng cũng có người nóng lòng chờ đợi câu hỏi, nhưng giờ phút này cũng nhao nhao lên vì câu hỏi của người này, ai cũng không hiểu vì sao Mạnh Như Tuyết có điều kiện tốt như vậy mà phải làm như thế.

“Đúng vậy, đúng vậy, Mạnh tiểu thư có điều kiện tốt như vậy, vì sao phải chiêu phu, hơn nữa hiện tại Hầu gia không có ở trong kinh thành, chuyện này đã được hầu gia đồng ý chưa? Không phải là đùa với mọi người chứ?” Cũng có người lớn tiếng phàn nàn theo.

“Không sai, hành động này của Mạnh tiểu thư thật sự là làm người khác thấy khó hiểu.”

“Việc này...” Tiểu nha đầu kinh sợ, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, chỉ có thể nhìn về phía Mạnh Như Tuyết xin giúp đỡ.

Mạnh Như Tuyết đang chậm rãi đánh đàn bèn tay dừng, tiếng đàn dừng lại khiến mọi người cũng yên tĩnh trở lại, đều muốn nghe xem nàng sẽ trả lời như thế nào.

“Tuyết Nhi há có thể lấy hôn nhân đại sự của mình ra để vui đùa, nói được nhất định sẽ làm được, bất kể là ai, chỉ cần đáp án của người đó hợp ý của Tuyết Nhi, Tuyết Nhi nhất định sẽ gả cho người đó”. Bờ môi đỏ mọng của Mạnh Như Tuyết khẽ nhúc nhích, từng chữ, từng chữ từ từ nói ra.

Những người có thân phận, địa vị này đều đứng ở phía trước, cho nên giọng nói của nàng tuy rằng không to, nhưng những công tử kia đều nghe thấy rõ ràng. Hiên Viên Diệp sau khi nghe được lời nói của nàng, khóe môi nở ra một tia cười lạnh.

“Nhưng Mạnh tiểu thư vì sao phải làm như thế?” Mạnh Như Tuyết chỉ trả lời một vấn đề trong đó, vấn đề mọi người nghi ngờ nhất lại không trả lời, vì thế có người bắt đầu thúc giục.

Tay Mạnh Như Tuyết đột nhiên nâng đàn lên trước mặt, sau đó đánh một tiếng như nhắc nhở mọi người yên tĩnh trở lại. Một lát sau, ở sau tầng sa mỏng mới truyền đến giọng nói của Mạnh Như Tuyết, “Chuyện tình của Tuyết Nhi mọi người hẳn là cũng đã biết một ít, người mà Tuyết Nhi yêu sâu sắc, lại bị mọi người của mình đoạt đi, bọn họ đều là người quan trọng đối với Tuyết Nhi, nhưng...”

Lời Mạnh Như Tuyết hơi dừng lại, trong giọng nói mang theo một chút nức nở, tay cũng nhẹ nhàng đưa lên khóe mắt. Mọi người thấy vậy lại càng ồ ồ, liên tiếp đặt thêm câu hỏi.

“Ý của Mạnh tiểu thư là Thất điện hạ cùng vị tiểu thư gốc của Mạnh gia sao, không ngờ tiểu thư gốc kia lại có bản lĩnh lớn như vậy.” Vị công tử đứng ngay hàng đầu lớn tiếng nói, dù sao tất cả mọi người cũng không biết nhiều về chuyện giữa Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh.

Hơn nữa Hiên Viên Diệp tuyển phi quá bất ngờ, thành thân cũng rất nhanh, khiến tất cả mọi người có chút nghi hoặc. Mạnh Như Tuyết vừa nói như vậy, mọi người liền nghĩ là Mạnh Phát Ảnh cướp Hiên Viên Diệp của nàng ta.

Trong con mắt Mạnh Phát Ảnh hiện lên vài phần lãnh ý, Mạnh Như Tuyết này thật đúng là không biết xấu hổ, sao bỗng dưng lại thành vở kịch nàng cướp người mà nàng ta yêu sâu sắc thế này? Hiên Viên Diệp căn bản không hề yêu nàng ta.

Nàng phát hiện, ánh mắt Mạnh Như Tuyết bỗng nhìn sang phía nàng, hơi dừng lại một lát, thật hiển nhiên Mạnh Như Tuyết đã nhìn thấy nàng, lời kia chỉ sợ là cố ý nói như thế.

“Đúng vậy, bình thường Mạnh tiểu thư đối với nàng tốt như vậy, lúc nào cũng chiều cố nàng, thật không ngờ, sau khi nàng không còn gốc lại làm ra những chuyện như vậy, thật sự là quá ghê tởm.”

Hiên Viên Diệp sắc mặt càng lúc càng âm trầm, ánh mắt lạnh như băng, tay ôm chặt lấy Mạnh Phát Ảnh. Hai mắt hắn khi nhìn về phía Mạnh Như Tuyết hiện lên một tia sát ý, giờ phút này nếu ánh mắt của hắn là dao thì có lẽ nàng ta đã tan xác từ lâu rồi.

“Không nên manh động.” Mạnh Phát Ảnh cảm nhận được sự phẫn nộ của hắn, bèn thấp giọng nói, “Để tùy nàng ta muốn nói như thế nào thì nói đi, bây giờ nếu chàng làm chuyện gì, ngược lại sẽ trúng kế của nàng ta.”

Nếu hiện tại nàng hoặc Hiên Viên Diệp ra mặt, chỉ sợ sẽ càng tô càng đen, nên nhớ rằng giờ phút này, Mạnh Như Tuyết đang bày ra bộ dáng người bị hại, vô cùng đáng thương, tội nghiệp khiến người khác đồng tình.

Quả thật là mọi người đều đã biết đến chuyện của Mạnh Như Tuyết cùng Hiên Viên Diệp lúc trước, mà hiện tại, nàng lại trở thành vương phi của Hiên Viên Diệp.

Mạnh Như Tuyết muốn mọi người công kích nàng, nàng sẽ không ngốc nghếch để trúng kế của nàng ta như vậy đâu. Cho nên, Mạnh Phát Ảnh cùng Hiên Viên Diệp vẫn đứng ở trong đám đông như cũ, không đi về phía trước.

Mạnh Như Tuyết dừng lại một chút, nhìn thấy phía bên Mạnh Phát Ảnh vẫn không có động tĩnh, mà bên phía nàng cũng không thể chờ đợi mãi được, bèn mở miệng nói, “Bởi vì Tuyết Nhi coi bọn họ còn hơn sinh mệnh của mình, Tuyết Nhi không muốn làm cho bọn họ phải bận tâm, cũng không muốn mình phải thương tâm, cho nên Tuyết Nhi nghĩ mình nên nhanh chóng gả đi.”

Khi nàng nói lời này, đầu hơi cúi xuống làm cho người khác cảm thấy như nàng đang kịch liệt đau khổ, trong giọng nói cũng tràn đầy thương tâm cùng thống khổ.

Mạnh Phát Ảnh khóe môi hung hăng giật một cái, nữ nhân này, trước bàn dân thiên hạ nói dối không chớp mắt thật sự khiến người khác khâm phục, vì không muốn bọn họ phải bận tâm, cho nên mới muốn gả đi. Trời ơi, nếu như không phải nàng ta không còn là xử nữ, trở thành bộ dạng như vậy thì nàng ta làm sao có thể hết hi vọng đối với Hiên Viên Diệp?

Nàng đang nghĩ, nếu đem chuyện ngày đó nói ra, không biết Mạnh Như Tuyết sẽ diễn như thế nào đây?

Nhưng việc xấu trong nhà dù sao cũng không thể truyền ra bên ngoài, nếu thật sự đem việc này truyền ra ngoài, nhất định sẽ làm cho phụ thân đau lòng. Huống chi, lúc này nàng có nói ra, Mạnh Như Tuyết tuyệt đối không thừa nhận, mà những lời Mạnh Như Tuyết vừa nói, không phải là cố ý ra mặt trách móc nàng, nàng ta hẳn là đã nghĩ tới trường hợp này. Nếu lúc này nàng nói chuyện đó ra, mọi người nhất định sẽ tưởng nàng vu oan giá họa cho Mạnh Như Tuyết. Nàng cũng không thể trước mặt mọi người lột quần áo Mạnh Như Tuyết, khiến mọi người thấy vết sẹo của nàng ta được.

Không thể phủ nhận Mạnh Như Tuyết quả thật vẫn có chút đầu óc , nhưng chẳng lẽ nàng ta không sợ chuyện sau khi gả đi sẽ như thế nào sao?

Ở tại nơi này có rất nhiều người là công tử của các vị đại thần trong triều, nếu Mạnh Như Tuyết thật sự gả ột trong số bọn họ, vậy sau này phụ thân phải đối mặt với những vị triều thần này như thế nào đây? Một câu nói của người ta cũng sẽ khiến phụ thân tức chết mất.

“Người như Mạnh tiểu thư thật sự là khó tìm.” Có người thấp giọng khen ngợi, giờ phút này mọi người đều cảm thấy đồng tình, thương cảm cho Mạnh Như Tuyết, lại càng ca ngợi tính tình lương thiện của nàng ta. Có thể nói bầu không khí lúc này vô cùng tuyệt vời, những vị công tử đến ứng thí này càng lúc càng nhận nhạo côi lòng hơn.

“Mạnh tiểu thư quả thực là người có tấm lòng lương thiện, ai cưới được người lương thiện như nàng làm vợ thì đó là điểm phúc của người đó, không biết ta có được điểm phúc này không?” Vị công tử đứng ở ngay phía trước đột nhiên nhảy lên trên đài, không chút kiêng dè nở nụ cười khê, tán dương Mạnh Như Tuyết.

Những vị công tử còn lại nhìn thấy người kia đột nhiên nhảy lên, không khỏi ào ào trừng mắt nhìn hắn, nam nhân này rõ ràng là muốn nổi bật hơn ư? Nhưng cũng may, tất cả mọi người ở đây không ai biết đáp án rốt cuộc là cái gì cả, cho nên dù có lên trước như thế này, cũng không nhất định là sẽ chiếm ưu thế.

Mạnh Phát Ảnh liếc nhìn nam nhân kia một cái, được rồi, lương thiện không thể tả được ấy chứ, nếu như người thật sự cưới nàng ta, điểm phúc đó nhất định là rất to lớn.

Qua tầng sa mỏng, Mạnh Như Tuyết nhìn vị công tử kia, nhẹ giọng nói, “Thì ra là Lý công tử , Tiểu Hương, đem câu hỏi lên cho Lý công tử.”

Vâng ạ, Tiểu Hương gật đầu đáp lời, sau đó lấy ra một tờ giấy, bắt đầu thì thầm, “Câu hỏi thứ nhất, xin công tử cho biết người nghĩ sẽ gặp được ý trung nhân của mình ở đâu?”

Lý công tử sau khi thấy Mạnh Như Tuyết nhận ra hắn, trên mặt vui sướng, nhưng nghe được câu hỏi của Tiểu Hương hơi sững sốt một chút, nhưng cũng mau miệng trả lời, “Hầu Vương phủ.”

Chẳng phải Mạnh Như Tuyết là thiên kim hầu Vương phủ sao, tất nhiên là gặp được ở hầu Vương phủ, chính là ám chỉ Mạnh Như Tuyết chính là ý trung nhân của hắn.

Những người phía dưới sau khi nghe Lý công tử trả lời, càng thêm trừng mắt nhìn hắn, trong ánh mắt của ai cũng ẩn chứa sự tức giận như sắp bị nặng tay trên.

Mạnh Như Tuyết một chút phản ứng cũng không có, chỉ ngồi lẳng lẳng như vậy, tư thế cũng không có chút nào thay đổi.

Nụ cười trên mặt Lý công tử cứng đờ, vẻ mặt có chút khó coi, có chút thất vọng, mà những vị công tử phía dưới thì ngược lại, cảm thấy thật hưng phấn và mừng thầm.

“Câu hỏi thứ hai, trên đời này công tử thích nhất là cái gì?” Tiểu Hương lại đưa ra câu hỏi thứ hai, câu hỏi này khiến tất cả mọi người có chút không rõ .

Lần này Lý công tử hiển nhiên càng thêm cẩn thận hơn, suy nghĩ một lát, sau đó nói, “Ta thích nhất là Mạnh tiểu thư.”

Câu trả lời này quá trực tiếp, nhưng nữ tử trên đời này đều muốn nam nhân nói thích mình. Cho nên Lý công tử trả lời như vậy cũng được coi là một câu trả lời thông minh.

“Câu hỏi thứ ba...” Tiểu Hương sững sốt một chút, nhìn Mạnh Như Tuyết như cũ không có phản ứng lại tiếp tục thì thầm.

“Câu hỏi thứ ba, Lý công tử không cần trả lời.” Lúc này Mạnh Như Tuyết đột nhiên mở miệng nói.

Lý công tử sắc mặt khê biến , trong giọng nói mang theo sự bất mãn rõ ràng, trầm giọng nói, “Đây là câu hỏi gì vậy, tại sao trả lời như thế mà cũng không được?”

Nhưng những lời bất mãn của hắn lại bị tiếng gọi phía dưới vùi lấp, đương nhiên rồi, sự thất bại của hắn là cơ hội cho những người đằng sau.

Mạnh Phát Ảnh con người hơi lóe, đột nhiên nhớ lại tình tiết công chúa của Tây Hạ tuyển chọn phò mã trong Thiên Long bát bộ. Nàng có chút hoài nghi, Mạnh Như Tuyết có phải hay không đã xem qua Thiên Long bát bộ, nhưng đó là tác phẩm của Kim Dung, thời nay chưa có, Mạnh Như Tuyết nhất định là không thể xem qua, có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.

Những vị công tử tiếp theo lần lượt đi lên, một đám trả lời đủ loại, đủ kiểu, cái gì cũng có, nhưng cũng chỉ trả lời đến câu hỏi thứ hai, đến câu hỏi thứ ba đều bị đuổi xuống.

Dần dần sự nhiệt tình của mọi người cũng giảm xuống, hơn nữa những người còn lại cũng càng ngày càng ít, hoàn toàn không biết Mạnh Như Tuyết rốt cuộc là muốn đáp án như thế nào.

Mạnh Phát Ảnh nhíu mày, nàng cũng không nghĩ ra Mạnh Như Tuyết rốt cuộc là có ý gì? Nếu thật sự chỉ muốn tìm một người để gả như đã nói, thì ở đây có nhiều vị công tử như vậy, cũng có người cực kì ưu tú, có điều kiện, xứng đáng với nàng ta, nhưng tại sao Mạnh Như Tuyết lại không đồng ý?

Ai cũng hỏi một câu như vậy nhưng lại không chọn ai, cho nên mấu chốt không phải là đáp án, mà là người. Chính là nàng cũng không rõ Mạnh Như Tuyết muốn tuyển chọn loại người nào.

Thời gian trôi đi thật nhanh, sớm đã qua thời gian dùng cơm trưa, thế nhưng những người còn lại bỗng không có ý định rời đi, kể cả là người đã trả lời câu hỏi cũng không đi, chỉ muốn xem xem, cuối cùng Mạnh Như Tuyết sẽ chọn ai.

“Nếu để cho chàng trả lời, chàng sẽ trả lời như thế nào?” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên nhìn Hiên Viên Diệp, thấp giọng hỏi.

Hiên Viên Diệp hơi sửng sốt một chút, lườm nàng một cái, “Ta không đi tuyển chọn, sao phải trả lời những câu hỏi nhảm chán đó?” Hắn một chút cũng không có tâm tình tham gia vào mấy trò nhảm chán như thế này.

“Haha, nếu chàng đi lên, ta dám khẳng định, không cần biết đáp án của chàng là gì, nàng ta cũng sẽ đáp ứng gả cho chàng, không tin thì chàng đi thử xem?” Mạnh Phát Ảnh nghe được câu trả lời của hắn hơi cười khê, vui vẻ nói đùa.

“Mạnh Phát Ảnh...” Hai mắt Hiên Viên Diệp nhìn chăm chăm vào nàng, trong giọng nói mang theo sự uy hiếp cùng giận dữ, vòng tay đang ôm lấy nàng bỗng siết chặt hơn như muốn trừng phạt nàng, khiến cho Mạnh Phát Ảnh thiếu chút nữa không thở được.

“Về sau nếu nàng còn dám đùa giỡn như vậy, tự gánh lấy hậu quả...” Lại rõ ràng đang uy hiếp, trừng mắt nhìn nàng mang theo vài phần tức giận.

“Được rồi, được rồi, thiếp không nói, cam đoan không nói nữa.” Mạnh Phát Ảnh hiểu rõ hắn ở trước mặt nàng là tiếng sấm lớn nhưng hạt mưa nhỏ, cho nên nàng căn bản không sợ hắn, hơi dựa vào trong lòng hắn, nhẹ giọng cười nói, mặc dù đang nói lời xin lỗi, nhưng một chút cũng không thấy sự ăn năn.

Hiên Viên Diệp hơi chán nản, nhưng cũng hết cách với nàng, chỉ có thể âm thầm lắc đầu, ánh mắt nhìn nàng mang theo sự nhạo báng. Cái ôm vừa rồi vốn chặt chẽ khiến nàng choáng váng, giờ cũng buông lỏng ra một chút. Phù! có thể tự do thoải mái hô hấp được rồi!

Mạnh Phát Ảnh trong lòng âm thầm buồn cười, quả thực lại bị nàng đoán trúng, nam nhân này, ở trước mặt nàng, chính là đáng yêu như thế đấy!

Thân mình theo bản năng dựa vào người hắn, lồng ngực của hắn cực kì thoải mái, cũng cực kì an toàn, nàng nhắm mắt lại, hưởng thụ tình yêu bát ngát của hắn, về mặt vô cùng thỏa mãn, say mê.

Mà trên đài cao, sau tầng sa mỏng, hai mắt Mạnh Như Tuyết đã hoàn toàn chứng kiến hết một màn này.

Mạnh Như Tuyết giờ phút này đang ở chỗ cao, tuy Hiên Viên Diệp đang đứng trong biển người mênh mông nhưng khí chất của hắn khiến cho không người nào có thể xem nhẹ, huống chi tâm tư của Mạnh Như Tuyết luôn đặt ở trên người hắn, vì thế dù bọn họ không đi về phía trước, chỉ đứng ở đó để xem náo nhiệt như những người bình thường, Mạnh Như Tuyết cũng vẫn luôn để ý đến bọn họ.

Mạnh Như Tuyết nhìn Mạnh Phát Ảnh vẻ mặt rạng rỡ, dựa vào lòng Hiên Viên Diệp, mà nhìn thấy khoe môi Hiên Viên Diệp cũng mang theo nụ cười khê không che giấu sự sủng ái thì trong lòng nàng talại càng tràn ngập hận ý, dựa vào cái gì mà nữ nhân kia có được tình yêu của điện hạ, mà nàng lại...

Lại nghĩ đến chuyện xảy ra lúc trước, hận ý trong mắt càng tăng thêm vài phần, nàng bị thằng ngốc kia cưỡng hiếp gây ra một thân thương tổn, tuy rằng mấy ngày nay nàng đi mua loại thuốc tốt nhất, nhưng cũng không thể hoàn toàn tiêu tan dấu răng trên cơ thể.Những vết thương trên da thịt giờ thành sẹo, thoát nhìn càng thêm khủng bố.

Mà trước ngực lại càng

Nàng cầm cây đàn trên tay, đột nhiên nắm chặt, Mạnh Phát Ảnh, ta tuyệt đối sẽ không buông tha người, cho dù ta gả cho người khác, trải qua cuộc sống như Địa ngục, ta cũng muốn báo thù này.

Suy nghĩ duy nhất lúc này của Mạnh Như Tuyết, không phải tình yêu, không phải hạnh phúc, mà chỉ có một mục đích, chính là báo thù, cho nên phu quân mà nàng chọn nhất định phải có thân phận, thế lực, và có cả cơ hội để tiếp cận Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh, chỉ có như vậy, nàng mới có thể báo thù.

Nếu như tiếp tục ở lại Hầu Vương phủ, bị phụ thân giám sát, nàng căn bản không thể làm gì được. Cho nên lúc này nhìn Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh ngọt ngào bên nhau, nàng cảm thấy tức giận như muốn phát điên .

Vẫn không ngừng có người đi lên trả lời câu hỏi, nhưng đều chỉ trả lời đến câu thứ hai đã bị Mạnh Phát Ảnh mời xuống.

“Chàng nói thử xem, Mạnh Như Tuyết rốt cuộc muốn gả cho ai đây?” Mạnh Phát Ảnh hơi nhú mày, lại nhin không được hỏi, hơi dừng một chút, không khỏi kinh hô, “Chẳng lẽ là Thái tử?”

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên nghĩ tới khả năng này, Mạnh Như Tuyết có phải là muốn gả cho Thái tử, sau đó cùng nhau đối phó với nàng và Hiên Viên Diệp?

“Thái tử sẽ không cưới nàng ta, hơn nữa nàng ta đủ thông minh, cũng sẽ không tuyển chọn Thái tử, Thái tử là người tàn nhẫn cỡ nào, nàng gả cho hắn, chỉ sợ không thể yên ổn quá một ngày, quan trọng nhất là, Thái tử không kiêng kị Hầu gia, Mạnh Như Tuyết muốn chọn người có thân phận, có địa vị, nhưng phải là người tôn trọng Hầu gia.” Hiên Viên Diệp hai mắt hơi nhú lại, sau đó từ từ nói ra, hắn đã sớm thấy rõ tâm tư của Mạnh Như Tuyết.

Hơn nữa, hắn cũng đoán được, Mạnh Như Tuyết muốn gả cho người nào, chỉ e rằng người đó sẽ không tới.

Mạnh Phát Ảnh hơi sững sốt một chút, nhìn biểu tình của Hiên Viên Diệp, hai mắt chợt lóe lên lại khê cười nói, “Ta hiểu rồi, thì ra mục đích của Mạnh Như Tuyết lại là y sao? Ha ha...” Không thể phủ nhận, Mạnh Như Tuyết tính toán thật sự khôn khéo.

Người nọ tuy rằng không quá nổi bật, nhưng lại có chút thế lực, hơn nữa tính tình cũng lịch sự nho nhã, y cũng đã biết chuyện của Mạnh Như Tuyết , sẽ không bị bất ngờ và làm to chuyện.

Quan trọng nhất là người đó quả thật vẫn luôn tôn trọng phụ thân.

Nhưng, y vì sao lại không đến.

Khi nói chuyện, nàng theo bản năng nhìn bốn phía, quả thật không nhìn thấy người kia, không khỏi nghi ngờ hỏi, “Vì sao, y lại không tới vậy?” Hiên Viên Diệp nhìn trong mắt nàng ẩn qua vài tia khác thường, haizz, nữ nhân này chẳng lẽ không rõ?

“Y là người thông minh.” Hiên Viên Diệp không có nhiều lời giải thích, chỉ nhàn nhạt nói.

Hắn hơi cúi xuống, lại nói tiếp, “Những người đó, Mạnh Như Tuyết nhất định sẽ không tuyển chọn, nếu Mạnh Như Tuyết muốn mạo hiểm, nhất định sẽ chọn một người tương xứng với mình để mạo hiểm.”

Mạnh Phát Ảnh lườm hắn, khó trách hắn một chút cũng không sốt ruột , vốn đã sớm biết người mà Mạnh Như Tuyết cần sẽ không thể nào đến . Một khi đã như vậy, nàng cũng không cần phải lo lắng, tận lực xem cuộc vui, người đó không đến, xem Mạnh Như Tuyết sẽ phải làm như thế nào để kết thúc việc này.

Mạnh Phát Ánh giờ phút này thanh thản dựa vào lòng Hiên Viên Diệp xem cuộc vui, khi thấy Mạnh Như Tuyết nhìn về phía nàng, đầu lông mày nnagf hơi nhếch lên, nụ cười trên môi càng thêm xán lạn, càng thêm hạnh phúc.

Nàng biết, Mạnh Như Tuyết khó chịu nhất là khi nàng cùng Hiên Viên Diệp thân mật, cho nên nàng muốn cố ý chọc giận Mạnh Như Tuyết, tốt nhất là khiến nàng ta tức hộc máu càng tốt.

Những vị công tử nhà giàu trong kinh thành cũng chỉ có vậy, thời gian dài như vậy cũng đã hết người lên đài trả lời, đến lúc vị công tử cuối cùng bị Mạnh Như Tuyết đuổi xuống thì rõ ràng là tất cả mọi người đều cảm thấy bất mãn.

“Mạnh tiểu thư rốt cuộc là có ý gì đây? Chẳng lẽ muốn đùa với mọi người sao? Nhiều người trả lời như vậy, chẳng lẽ không có người nào khiến cho Mạnh tiểu thư hài lòng sao?” Bọn họ vốn đồng tình với Mạnh Như Tuyết, nhưng vì phải chờ đợi từ này giờ mà vẫn không biết được đáp án chính xác là gì nên sớm đã trở nên tức giận. Có vị công tử không chịu đựng được nữa, tức giận hô lên kích động mọi người. Hiên nhiên là lời này của hắn đã thành công khơi dậy sự tức giận của những vị công tử khác, mọi người bắt đầu ào ào chỉ trích.

“Đúng vậy, nhiều người lên như vậy rồi mà đều bị từ chối, đây rõ ràng là đang đùa chúng ta”

“Thật nhàm chán, rốt cuộc Mạnh tiểu thư muốn làm gì đây?”

“ ... ”

Mọi người mỗi người một lời, ào ào chỉ trích Mạnh Như Tuyết.

Ngồi ở sau tầng sa mỏng, Mạnh Như Tuyết có vẻ như không còn tỉnh táo như lúc trước, đôi mắt nàng ta đảo khắp mọi nơi , nhưng vẫn không tìm được người mà mình muốn tìm nên trong mắt càng hiện rõ sự sốt ruột.

Nàng không hiểu vì sao y lại không đến ?

Mạnh Như Tuyết mặc dù đã biến thành như thế này, nhưng cũng không thể tùy tiện tìm người để gả đi, nàng có gả, thì vẫn phải gả cho người trong hoàng thất. Nàng biết, Thái tử nhất định sẽ không tới, bởi vì nàng biết bây giờ người Thái tử muốn không phải là nàng, mà là Mạnh Phát Ánh.

Nhị vương gia phong lưu thành tính, suốt ngày lưu luyến ở nơi bướm hoa, tất nhiên không phải là lựa chọn của nàng.

Tam vương gia cùng tam vương phi tình cảm mặn nồng nổi danh, nàng cũng đã sớm lường trước tam vương gia sẽ không xuất hiện.

Tứ Vương Gia hồi còn nhỏ rút đoạn chân, đã rất nhiều năm không tới Vương phủ .

Ngũ vương gia mấy năm trước, luôn luôn thân thiết với Thái tử ,sau khi Thái tử xảy ra chuyện , Hoàng Thượng liền lệnh cho hắn đi canh giữ Hoàng lăng, không được truyền thì không thể hồi kinh.

Lục vương gia cũng chính là con của Hoàng hậu, nhưng đã sớm qua đời

Cửu vương gia cùng thập vương gia phụng mệnh Hoàng thượng rời kinh thành, hiện thời vẫn chưa về.

Cho nên, người trong lòng Mạnh Như Tuyết tuyển chọn, chính là bát vương gia, Hiên Viên Phàm.

Nhưng nàng thật không ngờ, Hiên Viên Phàm lại không xuất hiện. Trước kia, Hiên Viên Phàm khi nhìn thấy nàng, rõ ràng cũng có biểu hiện bị sắc đẹp của nàng làm cho kinh diễm, có thể thấy được y cũng có chút cảm tình với nàng, nhưng vì sao lại không xuất hiện vậy?

Hai mắt Mạnh Như Tuyết lại nhìn về phía Mạnh Phát Ánh, nhìn thấy nụ cười sáng lạn, hơi đắc ý của Mạnh Phát Ánh thì biểu tình trở nên ngoan tuyệt, nhất định là nữ nhân kia giả trò, Hiên Viên Phàm vốn rất nghe lời Hiên Viên Diệp, chỉ sợ là Hiên Viên Diệp không cho y đến .

Nghĩ đến khả năng này, Mạnh Như Tuyết càng thêm sốt ruột, bày ra chuyện như vậy, nếu đến cuối cùng không chọn được ai, thì đám công tử ở dưới đài chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, dù sao bọn

họ cũng không phải người dễ chọc. Chẳng lẽ, muốn nàng tùy tiện tuyển chọn một người trong những người kia, nhưng hiện tại chỉ sợ cũng không còn kịp nữa rồi, vì những người đó đều bị nàng đuổi xuống.

Mà lúc này đám đông phía dưới càng thêm dữ tợn, ồn ào hơn.

Trong mắt Mạnh Phát Ảnh tràn đầy y cười, tốt lắm, nàng rất muốn nhìn xem tiếp theo Mạnh Như Tuyết sẽ làm như thế nào, hiện tại đã hết người ứng thí rồi, nàng ta sẽ làm thế nào và biết chọn ai đây?

Khóe môi Hiên Viên Diệp cũng nhếch lên, nở một nụ cười lạnh.

“Nghe nói có mỹ nhân tuyển phu quân ở chốn này, đã có mỹ nhân thì bốn vương đây nhất định là phải đến xem” Lúc này đột nhiên có một giọng nói mang theo ý cười khê truyền đến, sau đó Nhị vương gia thân mặc y phục đồ thẩm từ từ đi về đài cao.

Âm thanh ồn ào của đám công tử phía dưới cũng dừng lại, hướng mắt nhìn Nhị vương gia đang chậm rãi đi đến.

Mạnh Phát Ảnh cong môi cười, nơi này không phải nơi trêu hoa ghẹo nguyệt mà y lại mò tới, còn mặc một thân y phục đồ thẩm như vậy, thật sự là rất chói mắt. Mà lúc này, trong đôi mắt đào hoa kia còn mang theo men say, không biết có phải là y vừa từ chỗ nữ nhân nào đi ra hay không.

Hiên Viên Diệp hơi nhíu mày, hai mắt nhìn về phía Nhị vương gia hơi trầm xuống, thật không ngờ Nhị vương gia lại đến.

Nhiều năm như vậy, y vẫn sống mơ mơ màng màng tại những nơi bướm hoa, là vị vương gia phong lưu nhất Hiên Viên triều.

Y đến đây, thật sự chỉ vì dung mạo của Mạnh Như Tuyết sao?

Mạnh Như Tuyết nhìn thấy y cũng vô cùng sửng sốt, trong mắt không hề che giấu sự chán ghét, hoàn toàn không có hảo cảm đối với tên nam nhân ngày đêm chìm đắm nơi bướm hoa như y. Nhưng nhìn xuống phía dưới, nếu như hôm nay không chọn lấy một người, những tên công tử kia chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Nàng tính ngàn, tính vạn lần cũng không tính đến việc Hiên Viên Phàm lại không tới.

Lại nghĩ, lần này mặc kệ nàng gả cho người nào, đều khó có khả năng nhận được tình yêu của người đó, nói thế nào thì Nhị vương gia cũng là vương gia, chỉ cần là vương gia thì về sau sẽ có cơ hội đến gần Hiên Viên Diệp, sẽ có cơ hội báo thù.

Mà Nhị vương gia mỗi ngày mê say ở nơi bướm hoa, dù không có tình cảm, cũng sẽ không đối xử hà khắc với nàng. Nhị vương gia dù sao cũng là người trong Hoàng thất, ưu thế lớn nhất là có thể tới gần Hiên Viên Diệp.

Mạnh Như Tuyết nhắm mắt, lại mở ra, trong đáy mắt hiện lên sự đấu tranh quyết liệt, chuyện đã đến nước này cũng chỉ có thể làm như vậy. Lúc này Nhị vương gia đã đi đến trước mặt nàng.

Nhưng những người phía dưới cũng không ôm nhiều hi vọng đối với Nhị vương gia, một nam nhân phong lưu, chẳng nữ nhân nào muốn gả cho y, huống chi Nhị vương gia đã sớm có chính phi, Mạnh Như Tuyết là nữ nhi của Hầu gia, chẳng lẽ lại chịu làm Trắc phi. Mạnh Như Tuyết là người thông minh, chắc chắn sẽ không chọn Nhị vương gia.

“Mạnh tiểu thư quốc sắc Thiên Hương, thật làm cho bốn vương không kim lòng được, nếu câu hỏi này ta trả lời được, thì có được động phòng luôn không?” Hai mắt Nhị vương gia nhìn về phía Mạnh Như Tuyết, vẻ mặt cực kỳ ái muội nói ra.

Lời của y vừa nói ra, khiến mọi người ồ lên, có nữ tử thậm chí xấu hổ cả đỏ mặt.

Trước lời nói của Nhị vương gia, Mạnh Như Tuyết cảm thấy cực kỳ tức giận, nam nhân này thật sự là quá đáng, nàng nhớ lần đó ở Nhu tâm cung, y cũng đã nhục mạ nàng, không biết y đến đây, đến cùng là muốn cưới nàng? Hay là muốn nhục mạ nàng?

“Nhị vương gia vẫn nên trả lời câu hỏi trước đi, tránh cho người khác nói Tuyết Nhi không công bằng.” Mạnh Như Tuyết cực lực áp chế tức giận trong lòng, thấp giọng nói.

“Haha, tốt, vậy thì đọc câu hỏi cho ta nghe đi” Nhị vương tỏ thái độ không để ý, đôi mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào Mạnh Như Tuyết, có vẻ như hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống nàng.

“Câu hỏi thứ nhất, Nhị vương gia người nghĩ sẽ gặp được ý trung nhân của mình ở đâu ?” Lúc này Mạnh Như Tuyết không để cho Tiểu Hương đọc câu hỏi mà tự mình hỏi.

“Ở đâu không quan trọng, quan trọng là nơi đó có mỹ nhân, nơi nào bốn vương cũng thích, kể cả nơi bướm hoa lầu xanh.”

Nhị vương gia khước môi cong lên, cực kì ngả ngớn nói.

Mọi người nghe được câu trả lời của y, lại ồ lên một trận, nghĩ rằng Nhị vương gia này nhất định là càng không có khả năng được chọn.

Mạnh Như Tuyết sắc mặt lúc xanh lúc trắng bệch, hai tay hung hăng nắm chặt, nam nhân này không thể trả lời đứng đắn một chút sao?

Nàng muốn chọn y, nhưng câu trả lời của y dù sao vẫn cần làm cho người ta tin phục một chút, nhưng hiện tại, nàng cũng không thể quản nhiều như vậy, chỉ có thể áp chế sự tức giận trong lòng, lại nhẹ giọng nói, “Nhị vương gia quả thực đủ ngay thẳng.”

“Bốn vương luôn là người ngay thẳng như vậy.” Nhị vương gia cười ra tiếng, khi nói đến hai từ ngay thẳng, hần tận lực nhấn mạnh làm cho người ta không khỏi hiểu lầm.

Mạnh Như Tuyết càng thêm chán nản, nhưng không thể không nói tiếp : “Câu hỏi thứ hai, Nhị vương gia thích gì nhất?”

“Bốn vương thích gì nhất ư? Tất nhiên là mỹ nhân, điều này còn phải hỏi sao? Chỉ cần là mỹ nhân bốn vương đều thích, cho nên mỹ nhân như Mạnh tiểu thư chiêu phu, bốn vương tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội như vậy.” Nhị vương gia đắc ý trả lời, vẫn trả lời theo phong cách trực tiếp, thẳng thắn như muốn bị ăn đấm.

Được rồi, y chỉ thích dung mạo của mình, nếu chọn y, cuộc sống của mình sẽ không quá khổ sở. Mạnh Như Tuyết lại tự an ủi trong lòng. Mà khuôn mặt này của nàng dù sao vẫn là đẹp nhất, nói không chừng có thể mê hoặc Nhị vương gia, như vậy lại càng tốt hơn.

Nàng mở miệng lần nữa, trầm giọng hỏi, “Câu thứ ba, Nhị vương gia không thể chịu đựng được điều gì?”

Trong giọng nói của nàng lúc này có vẻ như mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu. Nhị vương gia hơi sững sốt, suy tư một chút, lại nói, “Không chịu đựng được nếu không có mỹ nhân.”

Những người phía dưới nghe thấy Mạnh Như Tuyết hỏi câu thứ ba, đều cảm thấy kinh sợ, Nhị vương gia trả lời như vậy, mà Mạnh tiểu thư lại vừa lòng, chuyện quái quỷ gì thế không biết.

“Được, Nhị vương gia ba ngày sau có thể tới cưới ta.” Mạnh Như Tuyết hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, sau đó mới thấp giọng nói. Lời nói dừng một chút, lại bổ sung thêm, “Nhị vương gia đã cưới chính phi, Tuyết Nhi sẽ làm Trắc phi, không để nhị vương gia phải khó xử.”

Nếu không phải chuyện đã xảy ra như vậy thì dù thế nào nàng cũng sẽ không gả cho nam nhân này, nhưng hiện tại, nàng căn bản không có sự lựa chọn khác. Hơn nữa làm Trắc phi cũng tốt, nếu là Chính phi nhất định cũng sẽ bị phế, Trắc phi là tốt rồi.

Lời nàng vừa nói ra, khiến tất cả mọi người ở đây sôi trào, dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn về phía Mạnh Như Tuyết, nàng ta điên rồi sao? Nhiều người ưu tú như vậy, nàng không đồng ý làm thê tử của họ, lại tuyển một nam nhân phong lưu.

“Hả? Cái gì vậy, rõ ràng là trêu đùa người khác mà, hóa ra là muốn gả vào Hoàng thất, sao không nói ra sớm, lại còn phiền toái như vậy.”

Cho đến lúc này, mọi người cũng thấy rõ tâm ý của Mạnh Như Tuyết , chính là muốn gả cho người trong Hoàng thất.

Những công tử kia giờ phút này không còn khen ngợi nàng nữa, mà nhìn nàng bằng ánh mắt trào phúng, đúng là một nữ nhân xảo trá. Bọn họ đều âm thầm cảm thấy may mắn vì mình không bị lựa chọn.

“A, Sao lại phải chờ những ba ngày, cưới vợ phải cưới liền tay, hôm nay thành thân rồi động phòng luôn đi, nhanh còn kịp.” Nhị vương gia hiển nhiên càng nóng vội so với Mạnh Như Tuyết, dùng ánh mắt háo sắc nhìn Mạnh Như Tuyết, háo hức nói.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kinh sợ, việc thành thân trọng đại như thế mà mà vị vương gia này lại coi như trò đùa sao ? Nhưng cũng đúng thôi, hôm nay Mạnh Như Tuyết bày ra việc này có khác gì trò đùa đâu. Ấu cũng là xứng đôi vừa lứa.

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh hơi nheo lại, nghi hoặc nhìn về phía Nhị vương gia, y rốt cuộc là có ý gì?

Y trả lời như vậy mà Mạnh Như Tuyết vẫn chấp nhận y, chẳng lẽ y không cảm thấy kỳ quái, lại vẫn muốn nạp Mạnh Như Tuyết làm Trắc phi?

Y rốt cuộc là có dụng ý gì? Thật sự chỉ vì dung mạo xinh đẹp của Mạnh Như Tuyết ư? Cũng có thể là như vậy, nhưng không hiểu sao Mạnh Phát Ảnh lại cảm thấy có chút kỳ quái.

“Nhị vương gia, hôm nay chỉ sợ không kịp, dù sao Tuyết Nhi còn phải chuẩn bị một chút, không bằng để mai, sáng mai Tuyết Nhi ở trong phủ chờ kiệu hoa của Nhị vương gia.” Mạnh Như Tuyết có chút sững sờ khi nghe thấy lời nói của y, suy tư một chút lại nhẹ giọng nói.

Thật ra nàng sợ Phụ thân đột nhiên trở về, ngăn cản việc nàng thành thân, cho nên quả thật nàng cũng muốn sớm gả đi. Dù sao hiện tại nàng cũng không cần biết người khác nghĩ thế nào về nàng, nàng chỉ có một suy nghĩ, phải báo thù như thế nào, chỉ cần có cơ hội tới gần Mạnh Phát Ảnh, có cơ hội để nàng báo thù là tốt rồi.

” Mạnh tiểu thư đã nói như vậy thì hãy theo ý của nàng đi, nói thế nào thì bốn vương cũng là người thương hoa tiếc ngọc.” Nhị vương gia chấp nhận thương lượng, rốt cuộc cũng làm cho Mạnh Như Tuyết lộ ra một chút vừa lòng.

Hiên Viên Diệp con người hơi nheo lại, sâu trong đáy mắt hiện lên vài phần trầm tư.

Còn khi mọi người nhìn về phía Mạnh Như Tuyết thì trên khuôn mặt bọn họ chỉ có sự giễu cợt cùng khinh thường, nữ nhân này thật sự là không biết xấu hổ, hình như là rất vội vã, muốn lên giường với Nhị vương gia.

Mạnh Như Tuyết thân mình cứng đờ, nhưng bây giờ sự giễu cợt cũng không là gì đối với nàng. Nếu một ngày, chuyện của nàng truyền ra ngoài, đến lúc đó, không biết mọi người sẽ nghĩ về nàng như thế nào, hiện tại nàng gả cho Nhị vương gia, ít nhất còn có thể khiến cho họ cổ kị một chút, mà không đem việc xấu này truyền đi.

Về phần nàng cùng Nhị vương gia, sau khi nàng gả vào Vương phủ, sẽ cùng thương lượng cùng Nhị vương gia, nàng tin tưởng đến lúc đó Nhị vương gia sẽ đáp ứng nàng.

Mọi người cũng từ từ tản đi, nếu mọi chuyện đã định rồi, còn có gì đẹp mắt để mà coi. Chỉ là thế nào cũng không nghĩ tới, sẽ có kết quả như vậy.

Hiên Viên Diệp cũng nhanh chóng đưa Mạnh Phát Ảnh rời đi.

Nhưng không ngờ một lúc sau, Mạnh Phát Ảnh lại tìm đến trước mặt Nhị vương gia, có ý muốn ngăn cản y.

Nhìn nam nhân trước mặt mang theo nụ cười, đáy mắt tràn men say, Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cảm thấy bản thân mình không nhìn thấu y, y thật sự chỉ là một nam nhân mê say nữ nhân thôi sao?

“Sao thế? Đây coi như là tái ngộ, nàng có ý tìm đến bốn vương sao?” Nhị vương gia khước môi khẽ nhếch, vẻ mặt cực kỳ hớn hở, đắc ý.

Mạnh Phát Ảnh nhìn nụ cười thiếu thiện cảm của y, đầu lông mày nhíu lại, nam nhân này có vẻ như vĩnh viễn không có lúc nào nghiêm túc được.

“Đúng là ta cố ý đến tìm Nhị vương gia.” Mạnh Phát Ảnh không nghĩ cùng y lời thôi dài dòng, đi thẳng vào vấn đề.

“Vậy sao, bổn vương thật là vinh hạnh, có thể khiến cho nàng cố ý đến tìm bổn vương.” Nhị vương gia khước môi nhếch lên, không chút đứng đắn, từng chữ nói ra. Lời nói hơi dừng một chút, đầu lông mày hơi nhíu, “Hiên Viên Diệp lại để ột mình nàng tìm đến bổn vương? A...”

Y đột nhiên cười ra tiếng, trong tia cười khê mang theo một tia khác thường.

“Hôm nay ta tới tìm Nhị vương gia, chính là chuyện của Hầu Vương phủ, không liên quan đến Điện hạ.” Mạnh Phát Ảnh hơi sững sốt một chút, chậm rãi nói, nhìn thấy nụ cười trên mặt y, hận không thể cho y một chưởng, tốt nhất là một chưởng có thể vĩnh viễn xoá sạch nụ cười kia.

“Được rồi, nói đi, bổn vương nghe.” Nhị vương gia nhìn thấy sự bất mãn của Mạnh Phát Ảnh, thu hồi nụ cười trên mặt, ra vẻ nghiêm túc hơn.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra một hơi, suy nghĩ một chút mới bình tĩnh nói ra, “Mấy ngày hôm trước, hầu Vương phủ đã xảy ra chuyện mà không phải ai cũng biết...” Mạnh Phát Ảnh hơi dừng lại, nói đến chuyện kia, thật sự có chút thẹn thùng, hơn nữa, nàng cũng thật sự không muốn nói xấu sau lưng Mạnh Như Tuyết. Nhưng nàng cũng không thể để cho Mạnh Như Tuyết hủy đi thanh danh cả đời của phụ thân.

“Vậy sao, nói rõ hơn một chút đi.” Nhị vương gia có vẻ như rất tò mò, đầu lông mày hơi nhếch lên, thấp giọng hỏi.

“Quần gia có đứa con cả gốc ghêch, vốn luôn nhốt trong nhà kho, mấy ngày hôm trước lại đột nhiên chạy ra, chạy vào phòng Mạnh Như Tuyết, kết quả...” Mạnh Phát Ảnh ngập ngừng nói, bối rối nhìn về phía y, y là người phong lưu, nói như vậy vậy không biết y có hiểu không?

“Kết quả như thế nào?” Đôi mắt đào hoa hơi chớp chớp, vẻ mặt thành thật hỏi tiếp.

Mạnh Phát Ảnh vô cùng chán nản, nam nhân này không hiểu thật, hay cố ý giả bộ?

Âm thầm thở ra một hơi, đột nhiên nói, “Kết quả là đã xảy ra chuyện mà mỗi tối người thường làm trong Yên Hoa lâu.” Lần này, nàng nói đủ rõ chưa?

“À, “ Nhị vương gia bưng tỉnh đáp lời, giọng nói kéo ra rất dài, sau đó lại nói, “Uống trà? Bổn vương đến đó buổi tối thường là uống trà.” Trong giọng nói có vẻ như đang cường điệu cái gì đó.

Lời nói hơi dừng một chút, cũng không biết thật sự không hiểu hay vẫn giả bộ, cảm thán một câu, “Ồ, tên đàn độn đó thật ra cũng biết tao nhả đấy chứ?”

Mạnh Phát Ảnh trợn mắt nhìn y, nàng biết nam nhân này nhất định là cố ý, cũng lười ở chỗ này cùng y đầu võ mồm.

“Người chó giả bộ, ta biết người hiểu được ý của ta, phụ thân ta cũng nói, Mạnh Như Tuyết nếu đã không còn là xử nữ, từ nay về sau nếu không có người yêu thương nàng, cũng không oán không hối, tình nguyện cả đời không gả nàng đi “ Ý tứ này của nàng đã quá rõ ràng, nàng đã nói Mạnh Như Tuyết không còn là xử nữ, nàng cũng vì muốn giữ mặt mũi cho phụ thân mới nói ra, đương nhiên nếu như nam nhân này không để ý chuyện đó, vẫn muốn cưới Mạnh Như Tuyết thì quá tốt, nhưng nàng tin tưởng, nam nhân này không độ lượng như vậy.

Nam nhân cổ đại rất coi trọng vấn đề này này, trừ phi có người thật sự yêu Mạnh Như Tuyết, bằng không sẽ không nguyện ý cưới nàng ta.

“Ồ.” Nhị vương gia nghe thấy Mạnh Phát Ảnh nói, cũng không có biểu hiện gì là kinh ngạc, chỉ nhẹ nhàng ồ một tiếng.

Lần này, Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn sững sốt, càng thêm nghi hoặc nhìn y, y là có ý gì, tiếng ồ kia rốt cuộc là có ý gì?

Y đã biết mọi chuyện?

Vậy rốt cuộc y có còn muốn cưới Mạnh Như Tuyết hay không?

Nhưng Nhị vương gia chỉ nhìn nàng, cũng không giải thích gì thêm.

Mạnh Phát Ảnh hít một hơi thật sâu, được rồi, nàng thừa nhận nam nhân này không phải người bình thường, không thể dùng suy nghĩ thông thường để phán đoán y, dù sao nàng cũng đã nói, nếu y vẫn muốn cưới, vậy thì thuận theo y đi, đến lúc đó chỉ sợ người ngoài sẽ nói phụ thân lấy địa vị Hầu gia lừa gạt y. Nghĩ đến đây, Mạnh Phát Ảnh rất muốn xoa người rồi đi.

“Ồ, nàng cứ thế mà đi sao?” Nhị vương gia thấy nàng muốn xoa người rồi đi, hai mắt hơi lóe lên, đột nhiên mở miệng nói.

“Còn chuyện gì sao?” Bước chân Mạnh Phát Ảnh cũng vì câu nói này mà dừng lại, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn y, “Dù sao nàng cũng là muội muội của nàng ấy, nàng không muốn nói lời chúc phúc nào ư?”

Nụ cười trên mặt Nhị vương gia lộ ra vẻ cực kì đáng đánh đòn, cũng khiến Mạnh Phát Ảnh sửng sốt.

Nam nhân này, không để ý chuyện đó thật ư? Ý của y là vẫn muốn cưới Mạnh Như Tuyết, lại còn muốn nàng nói lời chúc phúc với y?

Y điên, nhưng nàng cũng không có tâm tình điên cùng hy.

“Lời chúc phúc ư? Sẽ không có đâu, nếu người muốn cưới nàng ta, về sau không nên đem những việc này đổ lên đầu phụ thân ta, dù sao, ta cũng đã nói rõ với người từ trước, những thứ khác tùy người, người muốn làm thế nào thì làm.” Mạnh Phát Ảnh thật không đoán được rốt cuộc là vị Nhị vương gia này có ý gì.

Nhị vương gia thân mình hơi cứng lại một chút, hai mắt nhanh chóng tràn qua tia tức giận, nhưng lại nhanh chóng ẩn xuống, tiếp tục nói, “Yên tâm đi, bổn vương sẽ không trách nàng.” Giọng nói của y lúc này rất nhỏ, có sự mềm nhẹ, ôn nhu, đôi mắt y khi nhìn nàng bỗng lóe lên, ẩn hiện điều gì đó...

“Có trách ta hay không không quan trọng, chủ yếu là phụ thân ta.” Mạnh Phát Ảnh lại sửng sốt, sau đó trầm giọng giải thích, nam nhân này, y thật sự có bệnh hay không vậy, sao việc giải thích cho y hiểu lại khó như thế.

“Ha ha “ Y lại lần nữa cười to ra tiếng, ” Địa vị của Hầu gia không phải người bình thường là có thể động đến, nàng đã quá lo lắng rồi .”

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh sáng bừng lên, nghe ý tứ của Nhị vương gia, chắc là sẽ không động đến Phụ thân .

Đột nhiên nghĩ đến, y vốn là người phong lưu, say mê người ta cũng chỉ vì dung mạo, không để ý đến việc có còn xử nữ hay không, những nữ nhân ở nơi lầu xanh vốn đều không còn sự trong sạch.

Nàng lúc trước không nghĩ tới điểm này, Mạnh Như Tuyết có dung mạo tuyệt thế, dù không còn là xử nữ cũng không có vấn đề gì.

“Được, ta hiểu rồi.” Mạnh Phát Ảnh gật gù đầu, rốt cục xem như đã thông suốt.

Khi Nhị vương gia nhìn thấy nét mặt của nàng, tự nhiên cũng đoán được tâm tư của nàng, khi nhìn thấy sự khác thường của nàng, lần này không thêm che dấu sự tức giận trong mắt, đột nhiên hận không thể một chưởng đánh chết nàng.

Mạnh Phát Ảnh đương nhiên thấy y rõ ràng là đang tức giận, hai tay y cũng nắm chặt lại, nàng ngó người không hiểu. Nàng nói sai gì sao? Y làm gì mà phải tức giận như vậy? Về mặt ấy dường như hận không thể giết chết nàng.

Nhưng việc chính là nếu ý của y là sẽ không trách Phụ thân, vậy nàng cũng an tâm. Mạnh Phát Ảnh không muốn nói chuyện cùng y nữa, bởi vì giải thích cho y thật sự là... quá khó khăn, bèn xoa người rồi đi.

Lần này Nhị vương gia không gọi nàng lại, nhìn bóng lưng của nàng, hai mắt y hiện lên tia khác thường, y không vội vàng rời đi mà nhìn bóng lưng của nàng, mãi đến khi thân ảnh của nàng hoàn toàn biến mất, y mới từ từ xoa người rồi đi.

Mạnh Phát Ảnh cũng cảm giác được ánh mắt của y nhìn mình, cho nên đi rất nhanh, sau khi đến đoạn rẽ mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm, Nhị vương gia này thật sự là quá đổi kì quái.

Sau khi trở về, nàng nói cho Hiên Viên Diệp biết việc nàng đi bàn luận với Nhị vương gia, Hiên Viên Diệp kinh ngạc nhìn nàng, nửa ngày không nói gì. Sau đó gắt gao ôm chặt nàng vào lòng, dường như sợ nàng đột nhiên tan biến mất.

Làm cho Mạnh Phát Ảnh càng thêm không hiểu gì.

Ngày hôm sau, nhị vương gia thật sự mang kiệu hoa đến Hầu Vương phủ đón Mạnh Như Tuyết, nhưng cỗ kiệu hoa này thật sự là quá nhỏ, hơn nữa cũng rất đơn sơ, còn không bằng cỗ kiệu của dân thường.

Đội ngũ tới đón dâu cũng cực kì keo kiệt, đi theo kiệu tổng cộng chỉ có bốn người, hai người khiêng kiệu, hai người dẫn đường.

Có rất nhiều người đến xem náo nhiệt, khi nhìn thấy kiệu hoa như vậy thì không khỏi choáng váng, thường được nghe rằng Nhị vương gia luôn cực kì hào phóng mà?

Thế nhưng tại sao hôm nay lại keo kiệt như vậy, dù thế nào, Mạnh Như Tuyết cũng là thiên kim của Hầu Vương phủ, hơn nữa Nhị vương gia ngày hôm qua cũng nói Mạnh Như Tuyết sẽ được làm Trắc phi, nhưng lại dùng cách đón dâu này ? chỉ sợ so với người bình thường còn kém long trọng hơn nhiều .

Mạnh Như Tuyết cũng giống đám người kia, hoàn toàn choáng váng, đôi mắt nàng ta tròn tròn, khó có thể tin nhìn những điều hiện ra trước mắt , Nhị vương gia này thật quá đáng, chỉ có như vậy mà gọi là đón dâu à?

Y như vậy là muốn Mạnh Như Tuyết tức chết mà.

Khi Mạnh Như Tuyết nhìn thấy cỗ kiệu kia, tức giận đến mức thiếu chút nữa là học máu, khuôn mặt nàng ta trắng bệch, cũng may có mũ phượng cùng khăn che đầu nên không ai nhìn thấy.

Lại xuyên qua hỉ khăn nhìn những người tới đón dâu, càng tức muốn chết. Nàng trăm triệu lần không ngờ, khi nàng xuất giá mọi chuyện sẽ như vậy.

“Ha ha ha, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy kiệu đón dâu như vậy, thật đúng là đặc biệt.” Những vị công tử ngày hôm qua không bị chọn vui sướng khi thấy người gặp họa .

“A, đây chính là người mà Mạnh tiểu thư đích thân tuyển chọn, nói không chừng người ta thích như vậy đấy.”

Nghe thấy tiếng cười nhạo của mọi người, thân thể của nàng không nhịn được phát run, đôi tay hung hăng nắm chặt, đôi mắt tràn đầy sự phẫn hận.

“Mạnh tiểu thư, kiệu hoa này người có lên không, nếu người không lên, thì để chúng ta đi báo lại cho Vương gia.” Ngữ khí của tên hạ nhân tới đón dâu cũng thật lớn, khẩu khí nói chuyện với Mạnh Như Tuyết thật dọa người.

Mạnh Như Tuyết thật sự không hề muốn lên, thân mình không khỏi hơi lung lay một chút, nhưng sự tình đã đến nước này, nàng còn có thể làm thế nào, chỉ có thể cực lực nhịn xuống , bước ra sân từ từ lên kiệu.

“Ha ha ha, Nhị vương gia thật sự là quá cường đại.” Đợi đến khi kiệu hoa rời đi, Mạnh Phát Ảnh không nhịn được lớn tiếng cười, nếu Hiên Viên Diệp đang ở đây, nhìn thấy sự việc như vậy, không biết có kinh ngạc hay không.

“Chủ tử, Thanh Trúc cảm thấy Nhị vương gia đâu phải là thật tâm muốn cưới Mạnh Như Tuyết ? “ Thanh Trúc đi đến bên cạnh nàng, trên mặt cũng mang theo sự nghi ngờ.

“Ai biết được tên quái nhân đó.” Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu mày, nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, hơi bất mãn nói.

Kiệu hoa đi rất chậm chạp, khi tới Vương phủ cũng không biết là đã mất bao lâu rồi. Sớm đã vượt qua thời gian bãi đường, hơn nữa cũng không có người chuẩn bị lễ bãi đường, càng khiến cho Mạnh Như Tuyết tức giận chính là, hạ nhân nói cho nàng biết, nhị vương gia đã đi Yên Hoa Lâu rồi.

Y rốt cuộc là có ý gì, rõ ràng đồng ý cưới nàng, nhưng như thế này có khác gì là nhục mạ nàng.

Tuy nhiên nàng vừa mới vào Vương phủ, cũng không thể phát hỏa, chỉ có thể chịu đựng, chịu đựng.

Hạ nhân trực tiếp dẫn nàng đi đến một gian phòng hẻo lánh nhất trong Vương phủ, bên trong gian phòng cực kì đơn sơ, e là còn không bằng phòng của nha hoàn.

Mạnh Như Tuyết ngồi trong phòng, ngây ra như phỗng, đây thực sự là tân phòng mà Nhị vương gia an bài cho nàng sao ?

Khắp nơi đều là màu đen tuyền , đến một cái nền đỏ cũng không có, không có nửa điểm không khí vui mừng, ngay cả chăn đệm trên giường cũng toàn là màu đen u ám.

Mạnh Như Tuyết giờ phút này, thật là tức muốn giết người.

Nàng quả thật không rõ, Nhị vương gia rốt cuộc là có ý gì?

Không ai đến nhìn nàng, chỉ có Tiểu Hương được coi là của hồi môn nàng mang theo, cũng kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm như chủ tử của mình. Cả một ngày, Mạnh Như Tuyết cùng Tiểu Hương ở trong phòng, chút nước để uống cũng không có.

Mạnh Như Tuyết cố gắng chịu đựng, mặc kệ như thế nào, trước tiên là phải gặp được Nhị vương gia để thương lượng.

Đợi đến tối khuya, Nhị vương gia rốt cuộc đã trở lại, may mắn còn nhớ rõ hôm nay cưới một người về Vương phủ, may mắn là vẫn nhớ đi đến “hỉ phòng” này.

“Người rốt cuộc là có ý gì?” Mạnh Như Tuyết thầm nghĩ mình không nên tức giận, không thể phát hỏa, nhưng vừa nhìn thấy Nhị vương gia đã nhịn không được mà chất vấn. Bên trong gian phòng, chỉ có một chiếc đèn dầu, ánh đèn mờ ảo. Nhưng vẫn có thể thấy được khuôn mặt tức giận của nàng.

“Ha, thế nào? Trách bổn vương đến chậm sao?” Nhị vương gia chau mày, sau đó nửa thật nửa giả cười nói, “Có vẻ như không tính là trễ, động phòng là vừa vặn rồi.”

Mạnh Như Tuyết càng thêm bực bội, nhưng nghĩ đến mục đích nàng gả cho y, cực lực chịu đựng lửa giận trong lòng, thấp giọng nói, “Ta muốn thương lượng với người một chút, ta....”

“Động phòng trước, bớt nói nhảm đi.” Nhị vương gia ngắt lời nàng, nhanh chóng đi đến trước mặt Mạnh Như Tuyết, trong giọng nói mang theo sự ái muội. Nhưng trong đôi mắt kia, lại ẩn qua tia lãnh ý, còn mang theo vài phần chán ghét.

Mạnh Như Tuyết nghĩ đến mình đã không còn là xử nữ, lại nghĩ đến thương tổn trên người mình, có chút khẩn trương, vội vàng nói, “Người hãy nghe ta nói, ta...”

Nhưng nhị vương gia lúc này có vẻ như có chút nóng vội, cũng không muốn cho nàng nói tiếp, một bàn tay đã nhanh chóng xé y phục của nàng, y phục trên người nàng bị y hung hăng xé rách, đến cả cái yếm của nàng cũng bị y ném xuống đất.

Lúc này, trên người Mạnh Như Tuyết, đã không thể ngăn cản...

86. Chương 87

Nhị vương gia hơi sững sốt một chút, nhưng không quá kinh ngạc, dường như cũng không phải là việc ngoài ý muốn, đáy mắt cũng không bộc lộ nhiều cảm xúc, còn ẩn chứa một tia cười nhạt, không biết đang cười Mạnh Như Tuyết, hay đang cười chính mình.

Tóm lại, biểu tình lúc này của y có chút kì lạ, dù thế nào, cũng là đêm tân hôn của y, nhìn tới bộ dáng của người mình lấy về, y lại không có biểu tình gì, không tức giận, ngược lại lại có chút mỉm cười....

Mạnh Như Tuyết thật không ngờ, động tác của y lại nhanh như vậy, ngoan độc như vậy khiến toàn thân nàng đau đớn, nhưng lúc này nàng bất chấp đau đớn trên người, khi thấy Nhị vương gia đang nhìn chăm

chằm vào nàng, dưới tình thế cấp bách, nhanh chóng che kín ngực mình, nhưng phản ứng lúc này có vẻ như đã quá muộn, những gì nên thấy thì Nhị Vương gia đã thấy hết.

Mạnh Như Tuyết nghĩ tới tình huống trước đây, vốn là muốn thương lượng với Nhị Vương gia này. Nhưng lại không ngờ, y cần bản không cho nàng cơ hội mở miệng, đã xé rách y phục của nàng, trực tiếp thấy sự xấu xí trên người nàng.

Trong tình huống như vậy, nhất thời nàng không biết nên nói thế nào, liệu nàng còn có tư cách ra điều kiện không đây.

“Ha, “ Nhị Vương gia thấy nàng gắt gao ôm trước ngực, khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh, con người cũng âm trầm đầy ẩn ý, “Đây là đệ nhất mỹ nữ của Hiên Viên vương triều ư? Thì ra chính là đẹp như vậy?”

Nụ cười rõ ràng mang theo sự châm biếm trào phúng.

Mạnh Như Tuyết nghe được lời nói của y đã rất khó chịu, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, thân mình cũng không nhịn được thở mạnh, giận dữ trừng mắt nhìn Nhị vương gia, nhìn thấy trong ánh mắt y có sự trào phúng có châm biếm, nhưng lại không có lấy nửa điểm tình dục.

Mạnh Như Tuyết hơi sửng sốt, giờ phút này, nàng đột nhiên cảm thấy rằng bản thân mình đã chọn sai người rồi, xem ra nàng đã đánh giá quá thấp nam nhân này rồi, thật ra y không giống như lời đồn đại ở bên ngoài, không háo sắc như vậy. Bằng không, lúc này biểu tình của y sẽ không lạnh lùng như vậy.

Tuy rằng lúc này trên người nàng có thương tổn, nhưng vẫn còn gương mặt tuyệt mỹ không mấy người có thể so sánh, hơn nữa, da thịt nàng cũng cực kì trắng trẻo.

Những dấu răng ở trên người đều được nàng dùng loại dược tốt nhất trị liệu, những chỗ bị thương hơn thì nàng đã bảo mẫu thân khắc mấy đóa hoa mai, coi như là che đi được chỗ xấu xí, chỉ trừ bỏ trước ngực.

Mà trước ngực thì vẫn đang được nàng dùng tay che chắn.

Cho nên, dưới ánh nền mờ lung, dung nhan nàng càng thêm tuyệt mỹ, dáng người xinh đẹp, da trắng mịn, cực kì quyến rũ, tạo ra một loại dụ hoặc chết người, mà vết sẹo trên người đang được che đi nên hiện tại có thể nói trông nàng vô cùng quyến rũ.

Nàng chắc chắn rằng, cho dù trên người có thương tổn nhưng vẫn khiến cho nam nhân ham muốn, dù không có tình yêu, thì dục vọng vẫn rất mãnh liệt. Vốn là nàng nghĩ rằng, như thế sẽ khiến tên Vương gia phong lưu này càng bị nàng quyến rũ hơn.

Lại thật không ngờ, hiện tại Nhị Vương gia này chỉ nhìn lạnh lùng nhìn nàng, một chút phản ứng cũng không có.

“Vương gia, ta...” Mạnh Như Tuyết suy tư một chút, lại nhẹ giọng nói...

“Người không phải là muốn nói cho Bổn vương, thương thế trên người người là bị chó cắn chứ?” Nhị vương gia lần nữa ngắt lời của nàng ta, không cho nàng cơ hội mở miệng, lời nói hơi dừng một chút, lại bổ sung thêm, “Ah, bổn vương đã nhớ ra, Hầu Vương phủ chỉ có Tuyết Ngao, chẳng lẽ là bị nó cắn sao, nghe nói Tuyết Ngao rất có linh tính, rất biết bảo hộ chủ nhân, làm sao có thể...”

Nhị vương gia vừa nói, vừa hơi lắc đầu, trên mặt còn mang theo một chút nghi hoặc.

Ngày hôm qua, Mạnh Phát Ảnh đã nói rõ ràng cho y biết rằng Mạnh Như Tuyết là bị kia tên đàn kia vấy bẩn, vì thế khi nhìn thấy vết thương trên người Mạnh Như Tuyết thì y liền biết là do ai làm, nhưng y lại còn cố ý hỏi.

Mạnh Như Tuyết giật mình, có chút bối rối, lại không thể không mở miệng, “Không, vâng.”

Nếu có thể, nàng ta rất muốn nói là bị chó cắn, nhưng còn một thân thanh bạch của nàng ta thì lại không biết nên giải thích thế nào. Đương nhiên, nàng ta vẫn tưởng rằng Nhị Vương gia vẫn để ý tới nàng.

“ Ừm, vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Bổn vương hiện tại cũng không có chuyện gì quan trọng, nghe một chút cũng không sao.” Đầu lông mày Nhị vương gia hơi nhíu lại, giả bộ như là cho Mạnh Như Tuyết có cơ hội giải thích.

Y thật muốn nghe xem Mạnh Như Tuyết sẽ giải thích thế nào? Mạnh Như Tuyết hơi dừng lại một chút, từ từ nâng mắt lên, khi nhìn về phía Nhị vương gia, trong mắt hiện lên sự thương tâm, đau đớn kịch liệt, thở ra một hơi mới từ từ nói, “Thật ...thật ra.. mấy ngày hôm trước, Tuyết Nhi bị người ta hãm hại.”

“Sao cơ? Hầu Vương phủ lại có người dám hại Đại tiểu thư sao, thật đúng là kỳ lạ.” Con người Nhị vương gia hơi nhíu lại, cố ý nghi ngờ hỏi, nhưng khóe môi lại kéo ra một tia cười lạnh, y có thể đoán ra những lời tiếp theo mà Mạnh Như Tuyết định nói.

“Vâng ạ” Mạnh Như Tuyết thở ra một hơi, vẻ đau xót trên mặt càng thêm rõ ràng, khóe mắt còn trượt xuống vài giọt nước mắt, nức nở nói, “ Người bình thường trong Hầu vương phủ đương nhiên không thể hại đến Tuyết Nhi, nhưng nàng lại không giống với người khác, nàng có Phụ thân che chở, có điện hạ cưng chiều, chuyện gì cũng có thể làm.”

Mạnh Như Tuyết từng chữ, từng chữ chậm rãi nói, thực ra trong lòng hơi căng thẳng, ánh mắt lóe lên tia hận ý, nàng biết, tất cả những điều này nhất định là do Mạnh Phát Ảnh giở trò quỷ, nhưng nàng ta tựa hồ quên mất rằng đó vốn là âm mưu của chính mình.

“Nàng ấy?” Nhị vương gia tự nhiên hiểu được nàng trong lời Mạnh Như Tuyết là ai, nhưng lại cố ý hỏi, hiện tại sâu trong đáy mắt y hiện ra tia lạnh ý, còn mang theo một chút ngoan tuýt, nữ nhân này quả thực đã bị y đoán trúng ý định.

“Vâng. Phải...” Mạnh Như Tuyết mắt ngập đầy nước nhìn Nhị vương gia, diêm dăm đáng yêu làm cho người ta phải thương hại, lời nói hơi dừng một chút, có vẻ như lại có chút không nỡ, hai mắt khép hờ, làm ột giọt nước mắt rơi xuống, khiến người thấy phải thương tiếc.

Nàng ta vẫn ôm lấy ngực mình, theo bản năng nâng lên, lau một chút nước mắt trên mặt mình, bầu ngực theo hơi thở run rẩy của nàng ta càng thêm dụ hoặc.

Nhị vương gia bỗng nở nụ cười lạnh, thật đáng khen thay cho động tác này của nàng ta, bởi lẽ nàng ta bị thương ở bên ngực phải, nếu là theo bản năng phải dùng tay phải lau mặt, giờ phút này ngược lại lại dùng tay trái, à, thật đúng là buồn cười.

Muốn câu dẫn y sao?

Y là người dễ dàng bị câu dẫn như vậy à?

Mạnh Như Tuyết thấy y vẫn bất động như trước, bàn tay đang lau nước mắt vội vàng kéo xuống để che ở trước ngực, có vẻ như ý thức được cảnh xuân của mình lộ ra ngoài.

Sau đó dùng biểu tình đau đớn kịch liệt nói, “Nàng chính là muội muội mà Tuyết nhi yêu thương nhất, nàng sợ Tuyết Nhi lại quần quít lấy điện hạ, mới hạ thuốc Tuyết nhi, sau cố ý đưa người dẫn động trong phủ đến phòng Tuyết Nhi, kết quả, tên đàn đó chẳng những hủy đi sự trong sạch của Tuyết Nhi, lại còn, lại còn, cắn Tuyết Nhi bị thương...”

Mạnh Như Tuyết càng nói càng thương tâm, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt, không ngừng rơi xuống, có thể lúc này đúng là thương tâm cho bản thân mình thật.

Thân thể của nàng run lên một cái, bàn tay giờ phút này vẫn gắt gao che trước ngực, không lau nước mắt đi nữa, để mặc nước mắt không ngừng rơi xuống, giờ phút này, chỉ cần là người có một chút lương tâm, nhìn thấy bộ dạng này của nàng, đều sẽ không nịn được mà đồng tình với nàng.

Ngày hôm qua khi nàng tuyển phu quân ở Hầu Vương phủ, đã cố ý nói là Mạnh Phát Ảnh cướp đoạt Hiên Viên Diệp của nàng, giờ phút này lại vu hãm Mạnh Phát Ảnh, chỉ vì mong chiếm được sự cảm thông của người ở trước mặt.

Đây cũng là kế hoạch mà nàng ta đã chuẩn bị tốt, nàng ta tin tưởng, tất cả nam nhân khi thấy nàng như thế này đều sẽ đồng tình với nàng. Chỉ cần chiếm được sự đồng tình của nam nhân này thì việc trả thù Mạnh Phát Ảnh sẽ đơn giản hơn nhiều.

Giờ phút này, trông nàng ta vô cùng đáng thương nhưng cũng tăng thêm vài phần dụ hoặc. Mạnh Như Tuyết tuy rằng đang khóc, nhưng vẫn rất chú ý duy trì hình tượng của mình.

“Ý của người là, người đã không còn trong trắng?” Nhị vương gia ngay khi nghe nàng ta khóc lóc kể lể, lại không có đồng tình như trong tưởng tượng của nàng ta, ngược lại lại lạnh giọng chất vấn vắn vắn đề nghị cảm.

Mạnh Như Tuyết hơi sửng sốt, nhưng nghĩ đến thân là một nam nhân, để ý vấn đề này cũng là bình thường, bèn nghẹn ngào nói, “Vâng, là nàng làm hại Tuyết Nhi, là nàng khiến cho Tuyết Nhi...”

Lúc này nàng ta liên tục chửi bới Mạnh Phát Ảnh, lại càng tỏ ra thương tâm, vì nghĩ rằng, nếu nam nhân này để ý đến sự trong sạch của nàng như vậy, thì sẽ đem tất cả trách nhiệm đều đổ lên đầu Mạnh Phát Ảnh, sẽ khiến cho nam nhân này thêm oán hận Mạnh Phát Ảnh.

Tuy nhiên ý tưởng của nàng có vẻ như quá mức...

“Hừ! Người không còn trong sạch mà lại dám lừa dối vương cưới người ư? Nhị vương gia hai mắt hơi trầm xuống, đột nhiên tức giận quát, giờ phút này, không có nửa điểm đồng tình với nàng ta, càng không có tí ti oán hận với Mạnh Phát Ảnh, đúng là có tức giận, nhưng tất cả nỗi tức giận đó lại nhằm hết vào Mạnh Như Tuyết.

Mạnh Như Tuyết lần này hoàn toàn hoảng sợ, kinh ngạc nhìn y, trong lúc nhất thời cũng quên mất mình đang diễn trò khóc lóc, cứ như vậy nhìn y, quả thật nàng ta không đoán ra tâm tư của nam nhân này, dưới tình huống thấy nàng khóc thương tâm như vậy, y hẳn phải là tiến đến an ủi nàng, đồng tình với nàng, rồi vì bị kích thích nên muốn bảo hộ nàng mới đứng chứ?

Vì sao, hiện tại tất cả cảm xúc của y lại chỉ là tức giận với nàng?

“Vương gia, sự trong sạch của Tuyết Nhi là do Mạnh Phát Ảnh hủy đi, tất cả là do nàng ta làm hại Tuyết Nhi.” Tuy rằng lúc này Mạnh Như Tuyết không đoán ra tâm tư của y, mọi việc cũng không tiến triển như trong dự tính của nàng ta, nhưng nàng ta vẫn vội vàng vừa ăn cắp vừa la làng.

“Bổn vương không quản người bị ai hãm hại, bổn vương chỉ biết là, người rõ ràng không còn trong trắng mà còn dám lừa dối bổn vương.” Nhị vương gia tức giận ngắt lời của nàng ta, sắc mặt vô cùng âm trầm, “Người đây không phải là cố ý để cho bổn vương đội nón xanh đấy chứ? Người đây không phải là đang khóc bổn vương, đánh vào mặt Bổn vương sao? Thế nào? Người cảm thấy bổn vương dễ bị khi dễ như vậy sao?”

“Không, không phải, Vương gia không phải.” Mạnh Như Tuyết âm thầm kinh hãi, liên tục giải thích.

“Không phải? Người bây giờ còn dám nói không phải?” Nhị vương gia con người hơi nheo lại, nhìn chăm chăm vào Mạnh Như Tuyết, không chút che giấu sự lạnh lùng, “Người bị tên đàn độn chiếm mất sự trong sạch, chẳng lẽ, người cũng nghĩ bổn vương là một tên đàn?”

“Vương gia, người nghe Tuyết Nhi giải thích, Tuyết Nhi thật sự là bị nàng làm hại, Tuyết Nhi không có cách nào khác, sau khi Tuyết Nhi gả cho vương gia, nhất định sẽ trợ giúp vương gia, thời điểm Tuyết Nhi vừa sinh ra đã có cao nhân đặc đạo nói Tuyết Nhi là Thiên tinh hạ phàm, chỉ cần cưới Tuyết Nhi, có thể có được cả Thiên hạ, lúc này Tuyết Nhi đã được gả cho Vương gia thì Tuyết Nhi nhất định sẽ đem hết toàn lực giúp đỡ Vương gia, nhất định sẽ...” Mạnh Như Tuyết dưới tình thế cấp bách vội vàng nói ra.

Lần này Nhị vương gia không ngắt lời nàng, chỉ thẳng tắp nhìn nàng ta, khi nghe thấy những lời nói của nàng thì cảm xúc trong mắt liên tục thay đổi, cuối cùng, khóe môi cong lên lạnh lùng trào phúng, từng chữ, từng chữ chậm rãi nói, “Thiên Tinh hạ phàm?”

Tay y kéo lấy bàn tay phải đang ôm trước ngực của Mạnh Như Tuyết ra cười nhạo, “Ah, thì ra Thiên tinh hạ phàm có bộ dáng như thế này ư, cuối cùng hôm nay bổn vương đã được mở mang kiến thức”

Hơi ngừng lời lại, đôi mắt y đảo trên khuôn mặt Mạnh Như Tuyết, “Bổn vương quả thật vẫn chưa nhìn ra được là người có bản lĩnh gì? Nếu đổi lại là muội muội của người nói với bổn vương những lời này, bổn vương sẽ tin tưởng, còn người ư? Sẽ chỉ làm bổn vương cảm thấy buồn cười mà thôi. Người cảm thấy, chỉ cần cầm kì thi họa, nhưng đến bài thơ cũng là đi chép của người khác mà có thể có được thiên hạ ư? Thật sự là quá buồn cười.”

Mạnh Như Tuyết nghe được những lời này, thân mình đột nhiên cứng đờ, kinh ngạc nhìn y, nam nhân này có ý gì đây?

Nàng hiện tại đột nhiên ý thức được rằng y cười nàng, có vẻ như chỉ là để nhục nhã nàng. Phải rồi, ngay từ lúc bắt đầu cũng đã là vì mục đích này.

Ngày hôm qua, mỗi lời nói y nói ra đều có hàm ý nhục nhã nàng, mà nàng vì không có sự lựa chọn nào khác, không thể không lấy y.

Ngày đón dâu hôm nay, kiểu đón dâu cực kì đơn sơ thể hiện sự keo kiệt của y, không chỗ nào không phải là có ý tứ nhục nhã nàng, khiến nàng trở thành trò cười của thiên hạ. Rồi đến khi vào Vương phủ, y lại đem nàng an bài ở chỗ tối tăm, u ám như thế này.

Có nghĩa là dù y không biết nàng đã mất sự trong sạch, y vẫn sẽ nhục nhã nàng, thế nhưng vì y muốn báo thù quá mãnh liệt nên nàng đã bỏ quên điều này. Tắm thân không còn trong sạch này chỉ là thêm lý do để y nhục nhã nàng mà thôi. Ánh mắt Mạnh Như Tuyết bỗng nhiên trợn trừng, nghĩ tới điều gì đó thân mình nàng đột nhiên cứng đờ.

Nàng thiên tính vạn tính, nhưng vẫn trúng kế của y.

Y đến vào lúc cuối cùng, lúc nàng không có sự lựa chọn nào khác, không thể không đáp ứng y, có vẻ như tất cả những điều này đều đã được y tính kế cẩn thận.

Nhưng nàng lại không rõ, tại sao y lại muốn làm như vậy?

“Vương gia tại sao muốn cưới ta? Có lẽ không phải vì dung mạo của ta, ta vẫn nhớ khi ở Nhu Tâm cung, Vương gia cũng đã nói, cũng không lạ gì dung mạo của ta.” Mạnh Như Tuyết nghĩ thông suốt, cũng không ngại trang nhã, tức giận hỏi y.

Nàng muốn biết, y làm như vậy rốt cục là vì cái gì?

“A, “ Nhị vương gia không khỏi cười nhẹ ra tiếng, trào phúng nhìn nàng, “Nếu người biết bổn vương không lạ gì của dung mạo chó má của người, người vẫn còn gả cho bổn vương, người nói xem là người ngốc hay không ngốc đây.”

Nhị vương gia lúc này không thèm che giấu nữa, trực tiếp cười nhạo nàng.

“Nói thật, tuy rằng khuôn mặt của người cũng coi như không tệ, nhưng Bổn vương thật sự chính là một chút hứng thú cũng không có, ngược lại còn cảm thấy ghê tởm.”

Khi nói chuyện, đưa tay muốn nhéo mặt nàng, nhưng khi sắp chạm vào thì lại vội vàng thu tay trở về, hung hăng vỗ vỗ tay của mình, giống như chạm vào nàng khiến y cảm thấy quá dơ bẩn.

“Vậy Vương gia vì sao còn muốn cưới ta.” Mạnh Như Tuyết nghe được lời nói của y, toàn thân phát run, nắm chặt tay lại, nếu có thể nàng thật sự muốn trực tiếp giết chết y, nhưng nàng biết, bản thân mình không có năng lực như thế, vị Nhị vương gia này không phải là người đơn giản, hướng chỉ, y là nam nhân, nàng chỉ là nữ nhân yếu đuối, hiện thời lại ở trong phủ của y, nàng không có biện pháp.

Là nàng sai lầm rồi, sai ở chỗ đã đánh giá y quá thấp.

“Vì sao ư? Người hỏi bổn vương lý do ư?” Nhị vương gia đầu lông mày hơi nhíu, suy tư một chút, lại nói, “Cũng không có nguyên nhân đặc biệt gì, ta cảm thấy mỗi ngày rất nhàm chán, muốn tìm chút việc vui để giết thời giờ.”

Lời nói nhàn nhạt, không cho là lời nói đúng, càng càng khiến Mạnh Như Tuyết tức đến hộc máu.

Y nói, cưới nàng vì tìm chút việc vui?

“Sao thế? Người ở Hầu Vương phủ lập đài chiêu phu, không phải là vì giải trí à? Bổn vương chỉ là phối hợp với người, để cùng vui vẻ, cùng vui vẻ mà thôi.”

Nhị vương gia không hề nể nang gì, chế nhạo, câu cùng vui vẻ, cùng vui vẻ, thật đúng là đủ cường đại .

Y vui vẻ, nhưng Mạnh Như Tuyết rõ ràng là chịu khổ mà, cùng vui vẻ ở đâu ra . Y rõ ràng là đang vui vẻ trên nỗi đau của người khác mới đúng.

“Vậy sau này Vương gia muốn đối đãi như thế nào với Tuyết nhi?” Mạnh Như Tuyết bây giờ không còn hy vọng gì vào y nữa, chỉ hận y đến nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng nàng đã gả vào đây, đã không có đường quay về, vận mệnh của nàng do y nắm giữ.

“Ồ, người nghĩ bản Vương sẽ đối đãi với người như thế nào? À, ý của người là muốn động phòng sao?” Nhị vương gia đầu lông mày nhăn lại, hơi nghi hoặc nhìn Mạnh Như Tuyết, trong thanh âm mang theo vài phần ái muội.

Mạnh Như Tuyết nao nao, nhìn lại nụ cười như có như không của y, càng thêm nghi hoặc, nhưng lúc nghe y nói đến động phòng, trong lòng, lại thầm hi vọng, phải chăng là y không có cách nào cự tuyệt sự dụ hoặc của nàng, còn muốn cùng nàng động phòng?

Thế nhưng Nhị vương gia lại nói tiếp một câu, đem mấy ý nghĩ vớ vẩn của Mạnh Như Tuyết vứt xuống hố sâu không đáy.

“Nếu người chịu không được tịch mịch, bên ngoài còn có mấy tên thị vệ.” Nhị vương gia khi thấy hi vọng trên mặt nàng, trong lòng vui vẻ cười lạnh, sau đó làm bộ nghiêm trang nói, hai mắt còn hơi liếc ra ngoài cửa, “Muốn Bổng vương thay người gọi một tiếng hay không?”

“Người...” Mạnh Như Tuyết hoàn toàn hết hi vọng, thân thể vì tức giận mà run lên, oán hận nhìn Nhị vương gia “Người khinh người quá đáng.”

“A, “ Nhị vương gia lại cười ra tiếng, “Khinh người quá đáng? Người nói bổng vương sao? Bổng Vương thương hương tiếc ngọc như vậy, người lại nói bổng vương khinh người quá đáng, hiện giờ làm người tốt thật khó nha.” Y rõ ràng vừa cười vừa nói, lại cố tình dùng ngữ điệu hết sức thương tâm.

Lời nói hơi ngừng lại một chút, lại nhìn Mạnh Như Tuyết, khóe môi nhếch lên, “Thật ra khuôn mặt này của người quả thật còn có mấy phần tư sắc, tuy rằng bổng vương không có hứng thú, nhưng những tên nam nhân khác có lẽ sẽ rất thích, nếu Bổng vương đưa đi Yên Hoa Lâu, xem ra còn có thể kiếm không ít tiền”

Mặt Mạnh Như Tuyết trắng bệch, môi hơi hơi run lên, một mặt hoảng sợ nói, “Người dám, dù thế nào thì ta cũng là Thiên kim Hầu Vương phủ, người dám sao?”

“Nếu không phải nể mặt mũi Hầu gia, bổng vương đã sớm cho người đem khiếu hoa đến Yên Hoa Lâu . Sao lại cho người bước vào trong phủ Bổng vương, ô uế chỗ ở của Bổng vương.” Nhị vương gia sắc mặt trầm xuống, lại lạnh giọng ngắt lời của nàng.

Mà lần này, y không còn cười ha ha như trước, có vẻ như ngoan tuyệt hơn khiến người ta hoảng sợ, làm cho Mạnh Như Tuyết càng thêm hoảng loạn.

Mà lời nói ngoan tuyệt của y cũng khiến cho Mạnh Như Tuyết hoàn toàn tuyệt vọng, đột nhiên ý thức được, tự bản thân mình đã sa vào hang sói.

Tuy rằng ở Hầu vương phủ có Phụ thân, không thể có cơ hội báo thù, nhưng ít nhất thì nàng vẫn là Thiên kim Hầu Vương phủ, còn có thể hô mưa gọi gió. Nhưng đã đến nơi này, cuộc sống của nàng về sau chỉ sợ còn không bằng một nha đầu, chứ đừng nói đến việc báo thù, nam nhân này, tuyệt đối không phải loại người mặc cho người định đoạt, bị người lợi dụng.

Huống chi ở trong mắt y, nàng căn bản không đáng một đồng, y sao có thể giúp nàng.

Nhưng nghĩ đến việc nàng vẫn là Trắc phi của y, hơn nữa lại là Thiên kim Hầu Vương phủ, thì y sẽ vẫn phải dẫn nàng đi gặp Thái hậu hoặc Hoàng Thượng.

Chỉ cần nàng có thể nhìn thấy Hoàng Thượng là được rồi, nàng tin tưởng, chỉ cần nàng đem sự kiện kia nói cho Hoàng Thượng biết thì đến lúc đó, địa vị của Mạnh Phát Ảnh ở Nghệ vương phủ chắc hẳn sẽ khó bảo toàn.

Thật ra nàng vốn muốn đem việc này nói cho Nhu phi, nếu để cho Nhu phi biết được việc này thì sự tình mới càng thêm náo nhiệt. Chỉ tiếc, hiện tại Nhu phi đã chết.

Nhị vương gia dường như thấy rõ tâm tư của nàng, khẽ mỉm cười, sau đó phân phó thị vệ phía ngoài, “Mấy người các người nghe cho kỹ, trông chừng cẩn thận nàng ta cho ta, không cho nàng ta rời khỏi phòng này

nửa bước, nếu nàng ta dám một mình đi ra ngoài, cứ trực tiếp trói nàng ta lại.”

Sắc mặt Mạnh Như Tuyết hoàn toàn biến sắc, hai mắt trợn lên, không thể tin được lời y vừa nói.

“Hiên Viên Hằng, ngươi sao có thể đối xử với ta như vậy, cha ta là Hầu gia, ta phải đi về, ta phải đi về!” Mạnh Như Tuyết tức giận, đột nhiên phát điên chạy ra ngoài, nàng không cần ở lại chỗ này, nàng thế nào cũng không nghĩ rằng Hiên Viên Hằng lại ác như vậy, không cho nàng rời khỏi căn phòng này, như vậy thì nàng sống còn có ý nghĩa gì?

Cho nên nàng nhất định phải trở về Hầu Vương phủ bắt chấp việc bị có mất mặt hay không, nhanh chóng xông thẳng ra ngoài.

Hiên Viên Hằng không hề động dậy, thản nhiên nhìn nàng chạy ra ngoài, nhưng đám thị vệ phía ngoài thì khác, vừa nhìn thấy nàng chạy ra thì hơi sửng sốt, nhưng Vương gia vừa vẫy ra lệnh, không cho nàng chạy ra khỏi phòng nửa bước, bọn họ không dám cãi lại mệnh lệnh của Vương gia.

Tuy rằng bộ dáng Mạnh Như Tuyết có chút bất nhã, nhưng bọn hán cũng không nghĩ nhiều như vậy, hai người thị vệ xông lên, lôi nàng lại, một lần nữa ném nàng vào trong phòng.

Chính là khi nhìn thấy vết thương trên người Mạnh Như Tuyết, co rút khóe môi, nhưng cũng không dám nhiều lời mà lập tức lui ra ngoài.

“Hầu gia có nữ nhi như ngươi, bổn vương cảm thấy bị ai thay cho ông ấy.” Hiên Viên Hằng bình thản nhìn về phía nàng, ánh mắt tràn đầy khinh bỉ và chán ghét, dường như y thật sự không muốn phải nhìn thấy bộ dáng của nàng nữa, vội vã xoay người, định rời khỏi.

“Vương gia, Tuyết Nhi van cầu ngươi, đừng đối xử như vậy với Tuyết Nhi, đừng mà, Vương gia bảo Tuyết Nhi làm cái gì cũng được nhưng đừng giam Tuyết Nhi ở chỗ này.” Mạnh Như Tuyết liều lĩnh từ phía sau ôm lấy chân y, khóc lóc cầu khẩn, bị như vậy có khác gì bị nhốt trong tù đâu.

“Xin lỗi, bổn vương thật sự không nghĩ ra là ngươi còn có giá trị gì?” Hiên Viên Hằng hơi trầm giọng, nhìn nàng một cái, không chút lưu tình đá nàng ra, sau đó nhanh chóng rời đi, để lại một mình Mạnh Như Tuyết khóc lóc trong phòng.

Nghe được tiếng kêu la của nàng, Tiểu Hương sợ hãi đến phát run, muốn vào xem một chút, nhưng lại bị mấy gã thị vệ ngăn cản không cho nàng vào.

Mạnh Như Tuyết khóc lóc một đêm, thẳng đến hừng đông mới phục hồi tinh thần, thấy bộ dáng của chính mình thì vô cùng sửng sốt.

Dù sao trời đã sáng, nàng không thể duy trì bộ dạng như thế này được, nơi này không có chuẩn bị y phục cho nàng, chỉ có mỗi giá y nhưng hôm qua lúc trời tối cũng đã bị Hiên Viên Hằng xé rách.

Dù sao cũng có thể che chắn một chút, Mạnh Như Tuyết đem giá y mặc vào người sau đó đi đến giường, muốn nghỉ ngơi một chút, suy nghĩ xem kế tiếp nên làm thế nào.

Nàng vừa nằm xuống bèn nghe tiếng bước chân dồn dập bên ngoài.

Nàng hơi cả kinh, chẳng lẽ là Hiên Viên Hằng đến đây?

Nhưng sau chuyện tối hôm qua, nàng đối với Hiên Viên Hằng đã hoàn toàn tuyệt vọng, cho nên giờ phút này nàng mặc kệ tất cả, để y muốn làm cái gì thì làm cái đó đi.

Mạnh Như Tuyết vẫn nằm ở trên giường, không hề đứng dậy. Cửa phòng đột nhiên bị đá văng, vốn đã đủ cũ nát, nay bị va chạm mạnh, suýt chút nữa là rớt xuống.

Mạnh Như Tuyết hơi giật mình, nhìn thấy có một nữ nhân đứng ở ngoài cửa, nàng trước kia đã gặp qua nữ nhân này vài lần, đây chính là chính phi của Hiên Viên Hằng.

Xem ra là đến tìm nàng gây sự.

Nếu là bình thường, Mạnh Như Tuyết hoàn toàn không đem nàng ta để vào mắt, nhưng bây giờ ở Vương phủ, Hiên Viên Hằng sẽ không để ý đến sống chết của nàng, thậm chí còn hận không thể để nàng chết sớm một chút, mà bên người nàng, cũng chỉ có một nha đầu, nên nếu nữ nhân này muốn làm loạn, nàng chỉ sợ...

Đang suy nghĩ , Vương phi của Hiên Viên Hằng đã mang theo mấy nha đầu nữa đi đến trước giường, liếc mắt thấy Mạnh Như Tuyết vẫn còn nằm trên giường, bèn ngoan độc nói , “Hừ, sao thế, người đã vào Vương phủ mà còn tự cao tự đại với Bổng vương phi ư, thỉnh an là điều cơ bản nhất cũng không có? Thiên kim tiểu thư của Hầu phủ mà một chút quy củ cũng không có sao?”

Nhị vương phi này bình thường cũng cực kì hung hãn cho nên Nhị vương gia dù có hoa tâm đến mấy cũng không có nữ nhân nào khác ở Vương phủ, trực tiếp đi đến Yên Hoa Lầu .

Nghe nói, những nữ nhân Nhị vương gia mang về Phủ đều bị Nhị Vương phi chính cho đến chết.

Mạnh Như Tuyết vốn cho rằng lấy dung mạo cùng thân phận của mình thì Nhị vương gia sẽ che chở cho nàng, nhưng thật không ngờ, Nhị vương gia lại đối xử với nàng như thế .Nữ nhân mà không chiếm được sự sủng ái của phu quân thì chỉ sợ...

Mạnh Như Tuyết tuy rằng giờ phút này trong lòng hận tới cực điểm, nhưng vẫn từ từ đứng lên, định hành lễ.

“Người đâu, bổng vương phi muốn giáo huấn Mạnh tiểu thư một chút, không thể để cho nàng ta dám coi thường bổng vương phi.” Nhị vương phi căn bản cũng không cho nàng cơ hội, nhanh chóng phân phó nha đầu phía sau.

Nha đầu phía sau vốn đã thông thạo chuyện này, vừa nghe thấy mệnh lệnh của Nhị vương phi bèn đáp lời, khấn trương đi về phía trước, đâm đá Mạnh Như Tuyết một hồi.

Mạnh Như Tuyết thật không ngờ Nhị vương phi lại không phân rõ phải trái, chưa gì đã sai người khác đánh nàng, vội vàng hô, “Vương phi, không phải Tuyết Nhi không đi hành lễ, là vương gia phân phó, không cho Tuyết Nhi đi ra ngoài...”

“Lại tiếp tục đánh cho Bổng vương phi, cũng dám lấy Vương gia ra để uy hiếp bổng vương phi cơ đấy.” Nhị vương phi nghe Mạnh Như Tuyết nói vậy thì càng thêm âm độc, sai người đánh đập dã man hơn.

Mà có vài nha đầu đánh lâu mệt mỏi bèn lấy tay cào cào Mạnh Như Tuyết, khiến cho bộ giá y của nàng càng rách nát hơn.

Mạnh Như Tuyết co rúc ở trên đất, cực lực che chắn trước ngực mình, sợ bị các nàng thấy vết sẹo trước ngực, nếu để cho các nàng thấy thì còn không biết sẽ thảm hại đến mức nào?

Bảo vệ được ngực thì không thể bảo vệ được đầu và khuôn mặt, mà những nữ nhân ở đây đều rất ghen ghét dung mạo của Mạnh Như Tuyết, có vài người đã nhân cơ hội hung hăng cào vào mặt Mạnh Như Tuyết, còn ác độc giật tóc nàng ta.Mạnh Như Tuyết tuy đau nhưng lại không dám phản kháng

Nàng biết, nếu phản kháng, những nữ nhân này sẽ càng đánh ác hơn, một mình nàng căn bản không đối phó được với nhiều người như vậy, hơn nữa nàng càng sợ nếu đứng lên phản kháng sẽ lộ ra vết sẹo trên người.

Cũng may, các nàng tuy rằng hung hăng đánh nàng, xé quần áo của nàng, nhưng vì nàng luôn ngồi chồm hổm trên mặt đất, cho nên bọn họ cũng không thể kéo hết y phục của nàng ra, vì thế vết sẹo trên người mới không bị lộ ra.

Nha đầu bên cạnh nàng không biết giờ này đã trốn ở xó nào rồi, bình thường, nàng đối xử với nha đầu Tiểu Hương coi như không tệ, vậy mà nha đầu này lại thấy chết không cứu.

Kỳ thực, Tiểu Hương hôm qua lúc trời tối đã nhìn thấy bộ dạng này của Mạnh Như Tuyết, biết về sau Mạnh Như Tuyết không có một chút địa vị gì trong Vương phủ, nếu đi theo Mạnh Như Tuyết chắc chắn sẽ không được yên ổn, cho nên vội vàng trốn ra ngoài, nhưng việc đào tẩu lại rất thuận lợi, thời điểm ra khỏi Vương phủ, thị vệ canh cửa cũng không hỏi nàng lấy một tiếng.

Vì thế cho dù lúc này Mạnh Như Tuyết bị đánh chết cũng không có ai biết được.

“Thôi được rồi, ngừng tay.” Nhị vương phi cuối cùng đã thấy đủ, bèn nhẹ giọng hô, nàng đương nhiên cũng không dám đánh chết Mạnh Như Tuyết, dù sao Mạnh Như Tuyết cũng là Thiên Kim của Hầu phủ, đánh nàng ta tại Vương phủ thì không sao cả, nhưng nếu gây ra án mạng thì sẽ rất phiền toái.

Nàng vẫn có chừng mực .

Những nha đầu hùng hổ này nghe thấy lệnh của chủ tử mới lui xuống.

Toàn thân Mạnh Như Tuyết phát run, ngồi chồm hổm trên mặt đất, trên người đầy thương tổn, trên mặt cũng nổi lên những cục xanh, cục tím, tóc cũng bị kéo đứt mấy lọn.

Bộ dáng của Mạnh Như Tuyết lúc này rất chật vật, thê thảm, đâu còn là đệ nhất mỹ nhân của Hiên Viên vương triều.

“Ha, nhìn xem này, đệ nhất mỹ nữ của Hiên Viên vương triều hóa ra là như thế này. Căn bản là Vương gia cũng không coi trọng người, cho người ở chỗ này, chắc là người chưa biết, nơi này trước kia là phòng của một nha đầu, sau khi nha đầu đó chết thì nơi này luôn xảy ra những chuyện ma quái, cho nên không có ai ở, Vương gia thật đúng là rất ưu ái người nha, để người ở lại nơi này.” Vương phi nhìn Mạnh Như Tuyết co ro trên đất, vui vẻ hù dọa nàng.

Thân thể Mạnh Như Tuyết càng thêm run rẩy, chuyện ma quái? Khó trách lúc đêm khuya hôm qua, dường như nàng nghe thấy có những âm thanh kỳ quái luẩn quẩn, hóa ra là ở đây ư?

Giờ phút này Mạnh Như Tuyết thực sự sợ hãi, thật sự hối hận, vì sao nàng lại chọn Nhị vương gia?

Nếu sớm biết như vậy, nàng tình nguyện tùy tiện chọn một công tử, như vậy nàng ít nhất còn có chút cơ hội. Hóa ra, giờ phút này nàng vẫn không hề quên chuyện báo thù.

Nàng tin rằng đám công tử kia tuyệt đối không dám đối xử tàn tệ với nàng giống như Hiên Viên Hằng, nàng quả thật không biết Hiên Viên Hằng là người độc ác như vậy.

“Người không đến thỉnh an bốn vương phi, bốn vương phi cũng sẽ không so đo, về sau người cũng không cần đi thỉnh an.” Nhị vương phi thấy nàng run rẩy, khóe môi càng thêm cười khế, lại chậm rãi nói.

Mạnh Như Tuyết ngẩn người, không nghĩ nữ nhân này lại hảo tâm như vậy.

Quả nhiên, chợt nghe thấy nàng ta nói tiếp, “Bốn vương phi dù sao cũng nhàn rồi, bốn vương phi mỗi sáng sớm đều sẽ đến chơi với người, đối xử với người giống như ngày hôm nay.”

Mạnh Như Tuyết thân mình hoàn toàn cứng đờ, hai mắt cũng cực lực trợn lên, cảm giác được sự đau đớn trên người, càng thêm sợ hãi, mỗi ngày đều phải chịu đựng cực hình như vậy sao?

Chẳng lẽ nàng bây giờ còn không đủ thảm sao? Nữ nhân này mỗi ngày đều muốn đánh nàng nữa sao? Nàng thật hối hận, nàng thật sự rất hối hận, nàng rất muốn quay về, nàng thật sự rất sợ hãi, sợ bị giết chết ở nơi này.

Nàng chưa bao giờ biết, bản thân mình sẽ có một ngày như vậy.

Tuy rằng trước khi xuất giá, nghĩ tới sẽ gặp người không yêu nàng, sẽ không tốt với nàng, nhưng vẫn không ngờ sẽ rơi vào thảm cảnh như thế này.

Chỉ tiếc, giờ nàng hối hận cũng vô ích, bởi vì Hiên Viên Hằng sẽ không thể nào để nàng rời khỏi nơi này. Trừ phi Hầu Vương phủ có người đến thăm nàng, có người tìm đến nàng, bằng không nàng chỉ sợ thật sự sẽ bị y hành hạ đến chết.

Mà đến lúc đó, y tùy tiện nói một lý do, ví dụ như nàng bệnh chết, mẫu thân ngu muội, chỉ sợ sẽ không hoài nghi, mà Phụ thân căn bản không quan tâm đến nàng, chắc chắn sẽ không so đo với y.

Hiên Viên Hằng, người thật nham hiểm, thật ác độc.

Nhị vương phi lại hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, sau đó mang theo đám nha đầu rời đi, chỉ để lại Mạnh Như Tuyết ngồi bệt trên mặt đất, không ngừng phát run.

Tại Vĩnh Thọ Cung,

Thái hậu nhìn thấy Nhị vương gia một mình tiến vào thỉnh an, không khỏi sửng sốt, nghi ngờ hỏi, “Ai gia nghe nói ngày hôm qua người đã cưới Mạnh Như Tuyết?”

“Đúng ạ” Nhị vương gia không do dự, nhẹ giọng trả lời.

“Hừ! Thật sự hồ nháo, hôn nhân đại sự há có thể coi như trò đùa, người nếu thật muốn cưới nàng, thì phải an bài cẩn thận,, trầm nghe nói người ngày hôm qua chỉ đưa một cái kiệu nhỏ đến đón nàng, người làm sao có thể không bận tâm tới mặt mũi của Hầu Phủ như thế.” Hoàng Thượng quét mắt nhìn y, tức giận gầm nhẹ.

Nhị vương gia sắc mặt khê biến, ánh mắt xẹt qua chút lãnh ý, nhưng lại nhanh chóng rũ đầu xuống, không nói gì thêm.

“Hoàng Thượng, kỳ thực chuyện này là do Mạnh Như Tuyết hồ nháo, thừa dịp Phụ thân không ở kinh thành, lại công khai tuyển phu, căn bản cũng không coi trọng mặt mũi của Phụ thân, mà Nhị vương gia nếu lại giống trống khua chiêng thì chỉ sợ càng làm trò cười cho Thiên hạ.” Mạnh Phát Ảnh thấy Hoàng thượng chỉ trích y, có chút lo lắng sốt, sau đó trầm giọng đỡ lời.

Nàng tuy rằng không biết vì sao Nhị vương gia lại lấy Mạnh Như Tuyết, nhưng đối với cách làm của y, nàng cảm thấy cực kỳ thỏa đáng, hơn nữa hôm nay cũng không thấy y có bất kỳ biểu tình khác thường nào, có lẽ y cũng không định khơi mào sóng gió đối với chuyện của Mạnh Như Tuyết.

Cho nên trong lòng nàng đương nhiên cảm thấy rất cảm kích, nếu Mạnh Như Tuyết gả cho bất kỳ nam nhân nào khác. Hôm qua lúc trời tối sau khi động phòng, nhìn thấy vết thương trên người nàng ta chỉ sợ không thể bình tĩnh nổi.

Nàng hiện tại không thể nhìn ra nam nhân này đang nghĩ gì.

Nhị vương gia nghe được lời của nàng, hai mắt khê nâng lên, nhìn nàng một cái, khóe môi hơi kéo ra một tia cười khê, rất nhẹ, không phải cười cho có lệ, mà mang theo chút cảm xúc khác thường nhưng nhanh chóng che giấu đi.

Tuy nhiên khi cụp mắt xuống, cũng không che giấu ý cười đang lan tỏa trong mắt..

Hiên Viên Diệp sắc mặt cứng đờ, thật không ngờ, nàng sẽ nói đỡ cho Nhị vương gia. Khi thấy Nhị vương gia mỉm cười, bàn tay đang ôm lấy nàng bỗng xiết chặt hơn.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, nhìn phía hắn, nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của hắn thì rất ngạc nhiên, môi đỏ mọng hơi vểnh lên, tới gần bên tai hắn thấp giọng nói, “Ta chỉ là ăn ngay nói thật.” Nàng chỉ là không muốn Hoàng Thượng trách cứ Nhị vương gia, bởi việc này không phải là cái sai của Nhị vương gia.

Hiên Viên Diệp âm thầm thở dài một hơi, thấy trong mắt nàng hiện lên sự bất đắc dĩ, được rồi, hắn phát hiện, nữ nhân này kỳ thực đôi khi rất gian trá .

Mà Hoàng Thượng thấy lời biện hộ giúp của Mạnh Phát Ảnh, vẻ mặt vốn âm trầm cũng hơi hòa hoãn một chút, đưa mắt nhìn Nhị vương gia, trầm giọng nói, “Vậy người cũng nên mang nàng tiến cung, thỉnh an Thái hậu, nàng dù là trắc phi nhưng cũng là nữ nhi của Hầu gia.”

Dù sao, Hoàng Thượng vẫn có thành kiến với Nhị vương gia, nên không mấy khi đối xử tốt với y.

Ý cười trong mắt y nhanh chóng biến mất, thay bằng lãnh ý, y biết rằng Hoàng Thượng không thích y, chẳng sao, y cũng quen rồi. Cho nên, khi nghe thấy Hoàng thượng nói vậy, y vẫn như cũ cụp mắt xuống, không có phản ứng, cứ như không hề nghe thấy lời nói của Hoàng thượng.

Hoàng thượng sắc mặt lại trầm xuống, có chút tức giận.

“Đúng thế, Hằng nhi hôm nay sao không mang Tuyết nhi vào thỉnh an Hoàng nãi nãi vậy.” Thái hậu cũng biết rằng Hoàng Thượng không thích Hiên Viên Hằng, hơn nữa Hằng nhi cũng cố ý đối kháng cùng Hoàng Thượng, thấy y không nói gì, bèn nhẹ giọng hỏi.

“Hồi Hoàng nãi nãi, Hằng nhi vốn là muốn mang nàng tới, nhưng nàng lại gây chuyện ầm ĩ, vì thế Hằng nhi không dám mang nàng đến.” Hiên Viên Hằng lúc này mới nâng mắt lên, đầu lông mày nhíu lại, làm ra vẻ khó xử bẩm báo với Thái hậu.

“Cái gì? Nàng ầm ĩ cái gì? Không phải là chính nàng muốn gả à?” Thái hậu kinh sợ, nghi hoặc nói.

Mạnh Phát Ảnh cũng hơi sửng sốt, chính Mạnh Như Tuyết tự nguyện chọn phu quân, hơn nữa nàng cũng biết, Mạnh Như Tuyết là người thông minh không có khả năng vừa vào Vương phủ đã gây náo loạn.

“Haiz, ban đầu nàng đồng ý với ngôi vị Trắc phi, nhưng hôm qua sau khi Hằng Nhi trở về, nàng lại muốn Hằng nhi phong nàng làm chính phi, chuyện này cũng không phải là việc nhỏ, Hằng nhi sao có thể đáp ứng nàng, thế nhưng nàng lại càng làm ầm lên, nói cái gì mà khi ở Hâu Vương phủ có người hại nàng, nàng gả cho Hằng nhi vì muốn Hằng nhi giúp đỡ việc báo thù, Hằng nhi nghe vậy thì cảm thấy vô cùng kinh hãi, sợ những lời hồ ngôn loạn ngữ của nàng bị người khác nghe được bèn để nàng ở tiểu viện trong phủ để trông chừng, chờ mấy ngày nữa, nếu nàng bình tâm thì tính tiếp.” Hiền Viên Hằng nhú mày, từ từ nói, vẻ mặt còn mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Những lời này của y đã hoàn toàn đập tan cơ hội vào cung của Mạnh Như Tuyết.

Mạnh Phát Ảnh vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc trước lời nói của Hiền Viên Hằng, một người thông minh như Mạnh Như Tuyết thì không có lý do gì mà nháo loạn lên như vậy, nhưng nhìn bộ dáng y nghiêm cẩn như thế, đâu có giống giả bộ?

Trong lúc nhất thời, nàng không thể đoán ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

”Tuyết Nhi đúng là càng ngày càng không hiểu chuyện, ở trong Hâu vương phủ, nó là chủ tử, ai có thể hại nó được, thật quá hồ nháo.” Thái hậu nghe vậy, vẻ mặt tức giận, ý kia vừa nghe liền hiểu, ý của Mạnh Như Tuyết là nói Mạnh Phát Ảnh hại nàng đây mà, Thái hậu nghĩ đến điểm này há lại không tức giận.

“Nó đã sớm biết người có chánh phi, cũng chính mình muốn gả cho người, thế mà vừa vào phủ đã muốn phong chánh phi, Phụ thân của Nhị vương phi cũng là nguyên lão trong triều, nó thật sự là không hiểu chuyện, làm cho người ta không khỏi lo lắng, Hằng nhi, việc này người xử lý đúng. Trăm triệu không thể khiến nó gây sự nữa không thì còn đâu là mặt mũi của Hâu gia.” Thái hậu tức giận nói.

“Vâng, Hằng nhi biết, Hằng nhi sẽ xử lý.” Hiền Viên Hằng gật đầu, vẻ mặt vừa bất đắc dĩ vừa khó xử.

“Tốt, lần này, trăm cũng tán thành cách làm của người, cẩn thận một chút, đừng để cho nàng làm Hâu gia mất thể diện nữa.” Về âm trầm trên mặt Hoàng Thượng đã hoàn toàn biến mất, khi nhìn về phía Hiền Viên Hằng, ánh mắt tràn qua tia kinh ngạc, không nhịn được tán dương y.

Cả người Hiền Viên Hằng cứng lại, trong đôi mắt nhanh chóng hiện lên cái gì đó, nhưng vẫn như cũ, không trả lời Hoàng thượng.

“Được rồi, trăm còn có chút việc phải xử lý.” Hoàng Thượng lần này không có tức giận, chỉ đứng lên, thấp giọng nói, trong thanh âm mang theo sự mệt mỏi, mà ánh mắt dường như cũng có chút đau xót.

“Diệp nhi, người cùng Phụ vương đến thư phòng.” Hoàng thượng trầm giọng nói, khi nhìn về phía Hiền Viên Diệp, ánh mắt đau xót càng thêm rõ ràng.

Vâng ạ Hiền Viên Diệp sững sốt nhưng vẫn nhẹ giọng đáp lời, đầu lông mày theo bản năng chau nhẹ lại. Hắn nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái, từ từ buông lỏng nàng, sau đó cùng Hoàng Thượng rời đi.

Bóng dáng Hoàng thượng có chút cứng đờ, bước đi không còn vẻ uy vũ như trước nữa, còn có vài phần tang thương.

“Haiz, Nhu phi mất đi, Hoàng Thượng luôn tự giam mình trong Thư phòng, cả ngày duyệt tấu chương, Hoàng Thượng có thể là muốn dùng biện pháp như vậy để quên nỗi đau mất Nhu phi, nhưng nếu cứ như vậy thì Hoàng thượng làm sao có thể chịu được.” Sau khi Hoàng Thượng rời đi, Thái hậu mới khẽ thở dài.

Con người của Hiền Viên Hằng chợt lóe, theo bản năng nhìn về hướng Hoàng thượng vừa đi.

Mạnh Phát Ảnh cũng âm thầm kinh ngạc, nàng tuy rằng đã nhìn thấy Hoàng Thượng ôm xác chết của Nhu phi như thế nào, nhưng thật không ngờ, Hoàng Thượng sẽ thương tâm đến thế.

Nhiều ngày như vậy, Hoàng Thượng vẫn luôn ngủ ở Thư phòng, không trở về tẩm cung lấy một lần, đừng nói đến việc đến chỗ phi tử nào đó. Hoàng thượng cũng đã hạ lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy. Xem ra, tình cảm của Hoàng thượng đối với Nhu phi, chỉ sợ còn sâu nặng hơn nàng nghĩ.

Mà căn bản lúc trước Hoàng Thượng không ý thức được tình cảm của mình, mãi sau khi Nhu phi rời đi, mới ý thức được....thì đã muộn.

“Ai gia rất lo lắng, Hoàng Thượng rõ ràng là đang cố ý trừng phạt bản thân mình, ai gia lo lắng Hoàng Thượng sẽ...” Thái hậu lại không nhận được than nhẹ, muốn nói lại thôi, âm thanh mang theo nỗi sợ hãi.

Mạnh Phát Ảnh cũng khá hoảng sợ, ý của Thái hậu không phải là nói, Hoàng thượng muốn trừng phạt bản thân mình, tức là muốn chết sao?

Thân thể Hiên Viên Hằng hơi cứng lại một chút, sau đó từ từ nhìn Mạnh Phát Ảnh, rõ ràng trong mắt y lóe lên tia nghi hoặc.

Ánh nhìn của y khiến Mạnh Phát Ảnh bối rối, nam nhân này, không phải là đã biết được việc gì đó chứ?

Nàng cảm thấy nam nhân này càng ngày càng nguy hiểm, không giống biểu hiện bên ngoài của y.

Thái hậu thấy Hiên Viên Hằng nhìn Mạnh Phát Ảnh, cũng nhìn nàng, suy tư một chút mới chậm rãi nói, “Phát nhi, người cũng không hi vọng Hoàng thượng có chuyện chứ.”

Mạnh Phát Ảnh ngưng trọng, Thái hậu hỏi những lời này cũng quá rõ ràng rồi, thế nhưng, nàng sẽ không thừa nhận chuyện đó có liên quan đến nàng, vài ngày nay, Nhu phi đã an định trở lại, cũng rất vui vẻ, không có sự đồng ý của Nhu phi, nàng tuyệt đối sẽ không thú nhận.

“Hoàng nữ nãi, Phát nhi không muốn Hoàng thượng gặp bất trắc, nhưng dù sao đây cũng là chuyện riêng của Hoàng thượng, chuyện tình cảm, người khác không thể giúp được..” Mạnh Phát Ảnh không khỏi than nhẹ, trên mặt mang theo sự lo lắng.

Thái hậu bất ngờ, nhìn nàng một hồi, thấy nàng không hề có nửa điểm khác thường mới từ từ thu lại ánh mắt. Hiên Viên Hằng cũng hơi đảo mắt, khóe miệng cũng nhếch lên.

Hiên Viên Hằng hôm nay không vội vã rời đi, vẫn ngồi trên ghế từ từ uống trà.

Mạnh Phát Ảnh nhíu mày, cảm thấy có chút kỳ quái, người này hôm nay tại sao không đi Yên Hoa Lâu, không phải y là người ngủ ở Yên Hoa Lâu, tỉnh ở trong khói hoa, không phân biệt đâu là ban ngày, đêm tối à?

Hôm nay thế nhưng lại ngồi ở nơi này uống trà, a, không phải là đột nhiên đổi tánh đấy chứ?

Hiên Viên Diệp không bao lâu đã trở lại, nhìn thấy Hiên Viên Hằng vẫn ở lại, mày nhăn lại, sau đó trực tiếp đi đến bên người Mạnh Phát Ảnh ôm lấy nàng, nặng nề nói, “Hồi Phủ thôi.”

“Được.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng đáp lời, không hiểu vì sao hần lại hờn dỗi, chẳng lẽ ở chỗ Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện gì sao? Nghĩ trong bụng là thế nhưng vẫn cực kì nhu thuận, tùy ý hần ôm lấy nàng rời đi.

Hiên Viên Hằng nhìn bóng lưng nàng rời đi, ngẩn ngơ một lúc, sau đó nhanh chóng uống cạn sạch trà, không bao lâu sau đó, cũng rời đi.

“Vừa rời ở Vĩnh Thọ Cung có chuyện gì không?” Ra khỏi Hoàng cung, nét mặt của Hiên Viên Diệp vẫn rất âm trầm, đột nhiên thấp giọng hỏi.

“Nói cái gì? Không có gì cả, chỉ thấy Thái hậu bảo là Hoàng Thượng gần đây đã quá mệt mỏi.” Mạnh Phát Ảnh có chút không rõ chân tướng nhìn hần, nhẹ giọng trả lời. Hơi dừng lại một chút mới cẩn thận hỏi tiếp, “Hoàng Thượng không có chuyện gì chứ?”

Hiên Viên Diệp nghĩ đến khi ở Thư phòng, chuyện Hoàng Thượng nói với hần, hai tròng mắt trầm xuống, vẻ mặt ngưng trọng.

Mạnh Phát Ảnh càng thêm lo lắng, “Haiz, làm thế nào bây giờ, nếu là chuyện đó”

“Không có chuyện gì đâu, đừng nghĩ ngợi lung tung.” Hiên Viên Diệp âu yếm nhìn nàng, trấn an nàng, nữ nhân này lại suy nghĩ nhiều rồi.

“Chàng nói Mạnh Như Tuyết có thực sự gây âm ỉ ở Nhị Vương phủ không?” Mạnh Phát Ảnh cũng không muốn thảo luận vấn đề này, nhớ tới chuyện Mạnh Như Tuyết bèn nói ra, “Ta thật sự không tin tưởng lời của Nhị vương gia lắm.” Nói thật, nàng cũng không hoàn toàn tin Nhị vương gia .

Hoặc là Nhị vương gia phát hiện ra những vết thương trên người Mạnh Như Tuyết, trong lòng cực kì bất mãn nhưng vì bận tâm đến mặt mũi của Phụ thân, cho nên mới phải cố ý nói dối .

“Ở trước mặt Bồn vương thì không cho phép nhớ tới nam nhân khác.” Hắc kéo tay nàng, nhắc nhở

Nữ nhân này có đôi khi đầu óc rất nhanh nhạy, có đôi khi lại có chút chậm chạp.

“Sao lại đánh ta?” Mạnh Phát Ảnh trợn mắt nhìn hắc. Mà nàng nhớ tới nam nhân khác khi nào, nàng đang suy nghĩ đến chuyện của Mạnh Như Tuyết đây chứ?

Hiên Viên Diệp nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay nàng, hắc đầu có dùng nhiều lực, oan uổng quá! Bỗng nhìn thấy môi nàng cong lên, bèn nhanh chóng phủ xuống môi nàng.

“Ah.....” Mạnh Phát Ảnh sửng sốt, có chút kinh ngạc, nam nhân này, hôm nay cư xử kì quái quá nha

~“Không cho phép nhớ, ai cũng không cho phép nghĩ tới, chỉ cho phép nhớ đến bồn vương.” Mãi đến khi nàng không thở được Hiên Viên Diệp mới buông nàng ra, môi tối gần bên tai nàng, cực kì bá đạo nói.

Hắc không muốn nam nhân khác có tình ý gì với nữ nhân của hắc.

Hắc cũng không muốn nữ nhân của hắc, nghĩ tới bất kì nam nhân nào.

Hắc sẽ xóa bỏ tất cả những ý nghĩ về nam nhân khác trong đầu nàng.

Chính là, hắc thật không ngờ, giờ phút này ở trong Nghệ vương phủ, lại có một nam nhân khiến hắc đau đầu.

Đến Nghệ Vương phủ, Hiên Viên Diệp vừa mới ôm lấy nàng xuống xe đã thấy một nam nhân đang vội vã xông đến.

“Hiên Viên Diệp, người giấu Thần y của bản cung ở chỗ nào rồi, mau trả người lại cho ta.” Đông Phương Sóc thấy Hiên Viên Diệp vừa xuống xe ngựa, trực tiếp vọt tới, còn tức giận quát ầm lên, hai mắt bắn ra lửa giận nhìn về phía Hiên Viên Diệp, lại thấy Mạnh Phát Ảnh đang bị hắc gắt gao ôm vào trong ngực.

Hiên Viên Diệp thân mình đột nhiên cứng đờ, theo bản năng ôm chặt lấy Mạnh Phát Ảnh, lo lắng nhìn về phía Đông phương Sóc.

Mà khoe môi Mạnh Phát Ảnh cũng không khỏi co rút mấy cái, Đông Phương Sóc thực sự đuổi tới rồi....

87. Chương 88: Đã Lâu Không Ghen Tuông Dữ Như Vậy

Khi Đông Phương Sóc nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh trong lòng Hiên Viên Diệp, tiếng hét giận dữ dừng lại, đôi mắt hơi lóe, có chút ngoài ý muốn tìm tòi nghiên cứu.

Khi Hiên Viên Diệp thấy hắc nhìn Mạnh Phát Ảnh, lòng trầm xuống, tay vẫn ôm chặt nàng nhưng trên mặt không có chút khác thường, chậm rãi nói, “Người tới Hiên Viên vương triều, sao không thông báo sớm cho bồn vương để bồn vương an bài ổn thỏa cho người.”

Ngữ khí khách khí, có chút nhiệt tình, nhưng trong lòng thâm phòng bị, hắc nhớ lại trước kia khi mang Phát Nhi trở về, Đông Phương Sóc lưu luyến cáo biệt, cũng may Đông Phương Sóc vẫn chưa biết Phát Nhi chính là Thần y.

“Hiên Viên Diệp, người muốn dời sự chú ý của bản cung sao?” Đối với sự nhiệt tình khó có được của Hiên Viên Diệp, Đông Phương Sóc không mấy may để ý nói, hơn nữa còn khá tức giận.

Khẽ dừng lại, đôi mắt đầy thâm ý quét về phía Mạnh Phát Ảnh, “Bằng không, từ hôm nay trở đi bản cung tuyệt đối sẽ không để Nghệ Vương phủ được yên bình.” Đông Phương Sóc không hề che dấu sự uy hiếp, chỉ cần giao người ra thì mọi chuyện đều có thể thương lượng, không giao người thì không cần bàn gì cả.

“Thần y đã sớm trở về rồi, hiện tại muốn bốn vương giao ai ra?” Trên mặt Hiên Viên Diệp cũng tràn đầy sự giận dữ, hơn nữa hắn cũng nghe ra được ý của Đông Phương Sóc, rõ ràng là muốn ở lại quấy rối Nghệ vương phủ của hắn đây mà.

Không phải Hiên Viên Diệp sợ Đông Phương Sóc quấy rối, Nghệ vương phủ là đâu mà phải e dè hắn, nhưng Hiên Viên Diệp sợ hắn ở lại lâu sẽ nhận ra Phát Nhi.

“Phải không? Đã trở về rồi sao?” Hai mắt Đông Phương Sóc hơi nheo lại, lời nói như mang một ý khác, mắt hướng về phía Mạnh Phát Ảnh, chậm rãi nói, “Người xác định Thần y đã trở về sao?”

Lúc này ánh mắt hắn nhìn Mạnh Phát Ảnh có vài phần nghiến cứa, hơn nữa còn có cả sự tức giận.

Mạnh Phát Ảnh bị hắn nhìn chằm chằm như vậy cũng thấy không được tự nhiên, nàng biết Đông Phương Sóc rất khôn khéo, hơn nữa còn giáo hoạt vô lại.

Tuy lúc này nàng rất khác Thần y nhưng cũng không chắc chắn hắn không nhận ra, mà theo tính cách vô lại của hắn, nếu hắn nhận ra không biết sẽ gây ra chuyện gì.

Kiểm chế cảm xúc, nàng từ từ ngược mắt lên, khẽ mỉm cười nhìn Hiên Viên Diệp, nhẹ nhàng nói, “Diệp, vị công tử này là?” Hơi dừng lại, nàng lại khẽ mỉm cười nói, “Vị công tử này rất thú vị.”

Khi Đông Phương Sóc nghe thấy Mạnh Phát Ảnh nói không khỏi có chút sửng sốt, nhìn thẳng vào nàng, nhưng vẫn chỉ thấy nàng khẽ cười, điều khác thường duy nhất là nhu tình nàng giành cho Hiên Viên Diệp làm cho hắn cực kỳ buồn bực.

Hiên Viên Diệp hơi sửng sốt, lập tức hiểu ý nàng, giả bộ thành thật nói, “À, để bốn vương giới thiệu, đây là Thái tử nước Bắc Nguyên.” Sau đó nhìn Mạnh Phát Ảnh nói, “Đây là Vương phi của bốn vương, Thiên kim của Hầu vương phủ, Mạnh Phát Ảnh.”

Lời này hiển nhiên là nói với Đông Phương Sóc, nhưng hắn lại luôn nhìn Mạnh Phát Ảnh, gương mặt chứa đầy sự sửng sốt.

Sau khi Mạnh Phát Ảnh nghe Hiên Viên Diệp giới thiệu, vẻ mặt đầy kinh ngạc, liên tục nói, “Mạnh Phát Ảnh thỉnh an Thái tử, thật không ngờ người là Thái tử Bắc Nguyên, vừa rồi đã vô lễ, thỉnh Thái tử thứ lỗi.”

Lúc này thái độ của nàng rất nghiêm cẩn, mang theo chút ảo não, giọng nói cẩn thận, dường như đang sợ vì lời nói vừa rồi của nàng làm cho Đông Phương Sóc tức giận.

Hiên Viên Diệp thấy biểu hiện và lời nói của nàng, trong lòng càng thêm sung sướng, không thể không nói khả năng diễn trò của Phát Nhi rất cao.

Dù Đông Phương Sóc có khôn khéo giáo hoạt cũng không thể nghi ngờ, dù có nghi ngờ cũng không thể chắc chắn như trước.

Đông Phương Sóc nhìn thấy biểu hiện dè dặt cẩn thận của Mạnh Phát Ảnh, đầu lông mày hơi nhăn, trong mắt như hiện lên điều gì đó, nhưng không thể không nói, “Không sao.”

Tuy nhiên hai mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Mạnh Phát Ảnh, cười một cách lưu manh, “Thật ra bản cung thích tính cách của nàng, hơn nữa tính nàng rất giống một người mà bản cung muốn tìm.”

“Ồ, thật trùng hợp.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười mang theo chút vui sướng nhưng trong lòng mắng thầm, giống cái quỷ gì, khi đó nàng biểu hiện ra tính cách rất khác với tính cách này mà, rõ ràng Đông Phương Sóc đang nói dối.

Cố ý làm ra vẻ suy tư rồi bổ sung thêm, “Đúng rồi, vừa rồi nghe Thái tử nói, hình như người đến đây để tìm Thần y?”

Vừa rồi Đông Phương Sóc nói lớn tiếng như vậy, nếu nàng giả vờ không biết có khi lại khiến cho hắn càng thêm nghi ngờ, chẳng bằng chủ động nhắc tới.

Quả nhiên làm cho Đông Phương Sóc hơi sửng sốt, nhưng vẫn ha ha cười nói, “Đúng vậy, sao, nàng biết Thần Y ở đâu à?” Ánh mắt Đông Phương Sóc nhìn nàng mang theo chút khác thường.

“Vừa rồi không phải Điện hạ đã nói sao, sau khi Thái hậu ổn định được mấy ngày thì Thần y liền trở về, Thái tử không nhìn thấy hấn sao?” Mạnh Phát Ảnh biểu tình nghi hoặc, không hiểu nhìn hấn, cuối cùng ném vấn đề lại cho hấn, gương mặt nghiêm cẩn kết hợp với sự nghi ngờ trên mặt khiến cho ai nhìn vào cũng phải tin, nếu người nghi ngờ thì người rất đáng chết.

Đông Phương Sóc ngó ra, nhìn gương mặt nghiêm túc của nàng, khóe môi giật giật, nhất thời không biết nói gì, Thần y không trở về, nhưng không tin nàng thì lại cảm thấy không ổn. Hấn chưa bao giờ biết rằng có người chỉ cần dùng một chút biểu tình mà có thể làm cho người ta không thể nói gì.

Trong lòng Hiên Viên Diệp càng cảm thấy buồn cười, đặc biệt là khi nhìn thấy Đông Phương Sóc không nói gì, bộ dáng buồn bực, nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên hấn thấy vẻ mặt như vậy của Đông Phương Sóc.

Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh vẫn nhìn thẳng vào Đông Phương Sóc như đang đợi hấn trả lời.

“Không.” Đông Phương Sóc âm thầm thở ra, buồn bực trả lời, rõ ràng hấn cậy ngay không sợ chết đứng đến đây tìm người, nhưng sao giờ lại trở thành đuổi lý.

“Không thấy?” Mạnh Phát Ảnh hơi sững sốt, nghi hoặc kinh hô, đầu lông mày nhăn lại, suy tư một lát mới nói, “Rất có thể Thần y trên đường đi về gặp người bệnh bèn ở lại trị bệnh giúp người ta.”

Đông Phương Sóc nhìn về phía nàng, vừa bực bội vừa nghiên cứu, nhưng nhất thời không biết phản bác thế nào, dù sao lý do của nàng cũng rất hợp lý.

“Đúng, rất có thể.” Hiên Viên Diệp phối hợp với nàng, vẻ mặt rất nghiêm cẩn.

“Có thể cái quỷ gì.” Đông Phương Sóc tức giận quát, giống như pháo nổ trước mặt Hiên Viên Diệp, hấn không nở làm gì nàng nhưng không có nửa điểm thương tiếc Hiên Viên Diệp.

“Hiên Viên Diệp, người đừng hòng nguy biện, người là người mang đi, tất nhiên bản cung phải tìm người, không giao người ra, bản cung không để người yên.”

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, haiz, người này thật đúng là... chữ đồng còn kinh khủng hơn mấy người đàn bà chanh chua.

Khóe môi Hiên Viên Diệp không khỏi giật giật, mặc dù hấn không để ý tình tình Đông Phương Sóc như thế nào nhưng cũng chưa bao giờ thấy hấn quát mắng om sòm như vậy bao giờ, thật đúng là làm cho hấn ngẩn ra.

“Xin Thái tử bớt giận, đúng là Thần y do Điện hạ mời về chữa bệnh cho Thái hậu, hiện giờ không tìm được Thần y, tất nhiên Điện hạ sẽ giúp Thái tử đi tìm.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng nói với Đông Phương Sóc, hiện tại giảm nhiệt cho ôn thần này cái đã rồi nói sau, mà nàng mới chỉ nói đi tìm giúp chứ không nói là nhất định phải tìm thấy.

Lửa giận trên mặt Đông Phương Sóc nhanh chóng biến mất, mang theo chút ngoài ý muốn nhìn Mạnh Phát Ảnh, như không ngờ rằng nàng sẽ nói vậy.

Hai mắt Đông Phương Sóc hơi lóe rồi đột nhiên cười nói, “Được, nàng đúng là người biết đạo lý, đúng rồi, về sau bản cung nên gọi nàng là Phát Nhi, hay Ảnh Nhi, nàng cảm thấy tên nào hay hơn?”

Mạnh Phát Ảnh sững sốt, sao đột nhiên hấn lại chuyển sang vấn đề này, hơn nữa hiện tại nàng là Vương phi của Hiên Viên Diệp, hấn gọi như vậy thì hơi thái quá. Còn hỏi nàng tên nào nghe hay hơn, rõ ràng là hấn muốn chết mà.

Sau khi Hiên Viên Diệp nghe hấn nói, sắc mặt trầm xuống, không đợi Mạnh Phát Ảnh trả lời đã lạnh giọng nói, “Tên đó để cho người gọi sao? Người dám gọi Vương phi của ta như vậy à?”

Sự càn quấy của Đông Phương Sóc hiển nhiên đã chọc giận Hiên Viên Diệp, phong cách từ trước đến nay của Đông Phương Sóc đều như vậy, nhìn như càn quấy nhưng có thể bức người khác phát điên.

Nếu là bình thường thì Hiên Viên Diệp nhất định không sợ hấn, nhưng hiện tại trong lòng hấn có nhiều lo lắng, sợ Đông Phương Sóc sẽ nhận ra Phát Nhi. Trong lòng hấn vừa khẩn trương vừa ghen tức nên lúc này không bình tĩnh như bình thường, bị Đông Phương Sóc chọc cho tức giận.

“Người quản cái gì?” Đông Phương Sóc liếc mắt nhìn Hiên Viên Diệp, không mảy may để ý hắn đang tức giận mà quay qua cười nói với Mạnh Phát Ảnh, “Vậy gọi Tiểu Ảnh Nhi đi, gọi tên này cảm giác thật tốt.”

Sau đó còn cố ý gọi hai lần, “Tiểu Ảnh Nhi, Tiểu Ảnh Nhi.” Không để ý đến sắc mặt hai người, tự mình tán thưởng, “Ừ, nghe thật hay.”

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, người này thật quá đáng, nàng đã đồng ý đầu, hơn nữa cách gọi của hắn làm nàng nổi hết da gà.

“Đông Phương Sóc, ngươi rút ngay cho ta.” Hiên Viên Diệp nghe thấy hắn gọi Mạnh Phát Ảnh như vậy thì sắc mặt trở nên đen thui, đôi mắt tóe lên lửa giận, nghiến răng nghiến lợi gầm lên.

“Bản cung vừa nói, nếu người không giao người ra, bản cung tuyệt đối sẽ không đi, bản cung muốn ở lại Nghệ Vương phủ, không tìm thấy Thần y thì mỗi ngày bản cung đều đến tìm Tiểu Ảnh Nhi, nói chuyện với Tiểu Ảnh Nhi cũng tốt.” Đông Phương Sóc quét mắt nhìn hắn, đắc ý cười.

“Người đâu, đuổi hắn ra ngoài cho bổn vương.” Sau khi nghe Đông Phương Sóc nói, Hiên Viên Diệp không khỏi nổi điên, hận không thể trực tiếp đốt cháy Đông Phương Sóc, đặc biệt khi nghe hắn gọi Tiểu Ảnh Nhi, càng hận không thể giết chết người này.

Lúc này hắn không tỉnh táo mà trực tiếp đuổi người.

“Hiên Viên Diệp, bản cung là khách quý của Hiên Viên Vương triều, ngươi dám đuổi bản cung ra ngoài?” Đông Phương Sóc trừng mắt nhìn Hiên Viên Diệp, quen biết với Hiên Viên Diệp nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy Hiên Viên Diệp thất thố như thế.

“Khách quý?” Hiên Viên Diệp nhìn thẳng hắn, cười lạnh, cực lực đè nén sự tức giận trên mặt xuống, lạnh lùng nói, “Bổn vương thật đúng là không nhìn ra.”

Hơi dừng lại một chút rồi hô to, “Người đâu, đuổi tên này ra ngoài ngayyyy.” Nếu Đông Phương Sóc có thể càn quấy, vì sao hắn không thể, hắn thực sự muốn đuổi Đông Phương Sóc đi. Đông Phương Sóc có thể làm gì nào?

Biện pháp đối phó tốt nhất với Đông Phương Sóc bây giờ là lấy độc trị độc. Tóm lại hắn sẽ tuyệt đối không để cho Đông Phương Sóc có cơ hội tới gần Phát Nhi của hắn.

“Thái tử, thỉnh?” Tốc Phong nhanh chóng đi tới, thấp giọng khách khí nói với Đông Phương Sóc, nhưng thái độ đuổi người lại rất kiên định.

“Hiên Viên Diệp, ngươi dám đuổi bản cung.” Đông Phương Sóc không ngờ Hiên Viên Diệp thật sự đuổi hắn nhưng hắn cũng không tức giận mấy, ngược lại lại lưu manh cười nói, “Không sao, Bản cung sẽ tiến cung gặp Hoàng thượng, ngươi hãy chờ Thánh chỉ của Hoàng thượng đến thỉnh Bản cung đại giá quang lâm đi.”

Hắn là Thái tử Bắc Nguyên, Hiên Viên Diệp không cho hắn vào phủ hắn sẽ có biện pháp khác, dù sao Hoàng thượng của Hiên Viên vương triều cũng không phải là Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp hơi sững sốt, nhếch môi cười lạnh, hắn sao không rõ tâm tư của Đông Phương Sóc, hơi đến gần Đông Phương Sóc nói nhỏ bên tai hắn, “Bản vương quên nói cho ngươi biết, hiện giờ quyền định đoạt tại Hiên Viên vương triều ở trong tay Bản vương.”

Hai mắt Đông Phương Sóc trợn lên, khó tin nhìn hắn, lời này của Hiên Viên Diệp là có ý gì? Không phải Hoàng thượng vẫn còn ở đây sao?

Nhưng Đông Phương Sóc cũng hiểu tính cách của Hiên Viên Diệp, nếu không có thật thì hắn tuyệt đối sẽ không nói lung tung, huống chi đây là đại sự, không thể vì lừa hắn mà bịa ra, chẳng lẽ Hiên Viên vương triều thật sự xảy ra chuyện?

Giọng nói của Hiên Viên Diệp rất nhỏ nên Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn không nghe thấy. Nàng còn muốn tiếp tục lừa gạt Đông Phương Sóc nhưng phát hiện hắn là loại người dù người có nhân cơ hội nổi mưa nổi gió mà tránh hắn thì hắn cũng mặc kệ mưa gió mà đánh chết người. Tất cả đạo lý, tất cả logic bình thường mà nói với Đông Phương Sóc cũng đều vô dụng.

Tuy nhiên những lời của nàng vừa rồi cũng làm giảm đi sự nghi ngờ của Đông Phương Sóc. Mà lúc này nàng hoàn toàn tán thành cách đối xử của Hiên Viên Diệp với Đông Phương Sóc, trực tiếp đuổi người đi. Vì nếu thực sự lưu người nọ tại Nghệ Vương phủ chỉ sợ từ nay về sau sẽ không có nổi cuộc sống yên tĩnh.

Nhưng không ngờ Đông Phương Sóc lại hồ nháo như thế, dám mang quan hệ hai nước ra đe dọa nên Hiên Viên Diệp cảm thấy rất khó chịu, bực mình nên trực tiếp đuổi hẳn luôn.

“Tốc Phong, đuổi người.” Hiên Viên Diệp lạnh lùng ra lệnh, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Đông Phương Sóc, biểu tình âm trầm trên mặt hắn rốt cục cũng hòa hoãn xuống một chút.

Hiên Viên Diệp vừa nói xong không để ý đến Đông Phương Sóc, thỏa mãn mà ôm Mạnh Phát Ảnh đi về Vương phủ.

“Vâng.” Tốc Phong đáp lời rồi đưa tay làm tư thế mời ra trước mặt Đông Phương Sóc, “Thái tử...”

“Được, không cần người đuổi, bản cung tự mình đi, nơi này không lưu ta thì có chỗ khác lưu ta, nhưng việc này vẫn chưa xong đâu.” Sau khi Đông Phương Sóc lấy lại tinh thần, không đến mức quá tức giận, vẫn giữ bộ dáng lưu manh đe dọa, nhưng khi nhìn bóng lưng Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh rời đi, trong mắt hắn hiện lên một chút khác thường.

Hiên Viên Diệp nhìn thân ảnh Đông Phương Sóc rời đi, sắc mặt không được tốt cho lắm, vẫn còn âm trầm, hẳn rất hiểu tính cách của Đông Phương Sóc, Đông Phương Sóc tuyệt đối không phải loại người dễ buông tha.

Mạnh Phát Ảnh muốn quay lưng lại nhìn nhưng nhanh chóng bị Hiên Viên Diệp nắm lấy, giọng nói buồn buồn nhắc nhở, “Không cho phép nhìn.” Thanh âm bá đạo vừa chứa đựng chút ghen tuông vừa có chút khấn trương.

Mạnh Phát Ảnh trong bụng thầm cảm thấy buồn cười, hẳn quá mức khấn trương rồi, dù Đông Phương Sóc có ý với nàng nhưng nàng không có tâm tư kia đối với Đông Phương Sóc là được mà, hẳn thực sự quá khấn trương rồi.

“Về sau cách xa hắn ra một chút.” Hiên Viên Diệp thấy biểu tình không cho là đúng của nàng lại bá đạo nói.

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng đáp lời, máu ghen của người này thật khủng bố, nàng cũng có bị điên đầu mà tự dừng lại muốn đi trêu chọc ôn thần Đông Phương Sóc kia.

“Về sau nhìn thấy hắn thì phải tránh xa hắn ra.” Hiên Viên Diệp vẫn lo lắng, lải nhải nói thêm.

Hắn dám đảm bảo rằng về sau Đông Phương Sóc sẽ cố ý tới gần nàng.

Những người khác hẳn không sợ.

Hắn biết Hiên Viên Phàm cũng thích nàng, nhưng hắn không lo lắng đến chuyện đó, Hiên Viên Phàm làm việc luôn cẩn thận, ổn trọng, nếu nàng không có việc gì thì Hiên Viên Phàm sẽ không biểu lộ tình cảm của mình.

Mà hắn cũng không lo lắng Hiên Viên Hằng, dù Hiên Viên Hằng muốn cướp hắn cũng không sợ.

Nhưng hắn lại rất lo lắng Đông Phương Sóc, dù là phương diện nào hắn và Đông Phương Sóc cũng đều ngang nhau.

Chỉ cần Đông Phương Sóc muốn thì cũng có thể dùng lời nói làm cho người chết sống lại, lừa gạt tất cả nữ nhân trong Thiên hạ.

Quan trọng là, Đông Phương Sóc không làm theo lẽ thường, nên khiến cho người ta khó lòng phòng bị. Chỉ cần người lộ ra một khe hở nhỏ, hắn có thể tận dụng mọi thứ mà chui vào, chỉ sợ dù người không có khe hở hắn cũng vẫn có thể tìm được đường vào. Hắn đã hợp tác với Đông Phương Sóc không chỉ một lần nên hắn hiểu rất rõ.

Điều làm cho hắn càng sợ hãi là khi Đông Phương Sóc làm việc cần bản không để ý đến quy củ, chỉ cần hắn muốn làm thì dù lão tử Thiên Hoàng có ngăn thì hắn cũng sẽ vẫn làm.

Hơn nữa Phát Nhi và Đông Phương Sóc khi ở Bắc Nguyên quan hệ rất tốt.

“Được.” Mạnh Phát Ảnh liên tục đáp lời, khoe môi cong lên, thấy Đông Phương Sóc thì tránh xa ra chứ gì, haizz, người này lại nổi cơn ghen rồi.

Hiên Viên Diệp nghe thấy nàng đáp ứng, tâm trạng có chút khởi sắc, nhưng vừa nghĩ đến cái mặt của Đông Phương Sóc thì lại cảm thấy cực kỳ không thoải mái, cực kỳ lo lắng. Lúc này hắn hận không thể giấu nàng đi, giấu ở chỗ nào mà chỉ có hắn mới biết thì càng tốt.

Cả ngày Hiên Viên Diệp đều muốn mang Mạnh Phát Ảnh bên mình, ngay cả khi ở thư phòng xử lý công việc cũng để nàng bên cạnh.

Mạnh Phát Ảnh vốn thích yên tĩnh, có thể ngồi nửa ngày ôm một quyển sách, nên bây giờ nàng đang cầm một quyển sách thuốc, khi đọc vẫn cảm thấy tin nhìn của Hiên Viên Diệp thỉnh thoảng lại chiếu sang chỗ nàng, trong lòng không khỏi âm thầm buồn cười, hắn sợ nàng lại đột nhiên biến mất à? Hay là sợ nàng bỗng nhiên bị Đông Phương Sóc đoạt đi?

Âm thầm thở dài, hắn cứ nhìn nàng như vậy bảo nàng tập trung xem sách thế nào đây?

Từ từ đứng lên, thực tế là nàng muốn đi đổi quyển sách khác nhưng vừa đứng lên, hắn đột nhiên vọt đến phía sau nàng, ôm nàng vào trong ngực, thấp giọng nói, “Làm cái gì?”

“Hả?” Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, người này rốt cuộc muốn làm gì đây~ Một Đông Phương Sóc mà thật sự khiến hắn khẩn trương như vậy sao?

“Ta muốn đổi quyển sách khác.” Mạnh Phát Ảnh hơi liếc mắt, bất đắc dĩ nói.

“Ừm, giá sách rất cao, để ta lấy cho nàng.” Hiên Viên Diệp có chút bối rối, sau đó thành thật nói.

“Được, vậy thì lấy quyển trên cùng kia đi.” Mạnh Phát Ảnh cười đến nở hoa trong bụng rồi, nhưng vẫn phối hợp với ý của hắn, chỉ vào một quyển sách trên cùng.

Hiên Viên Diệp lấy quyển sách ở chỗ cao nhất đưa cho nàng, nhưng hắn lại nắm chặt lấy tay nàng không buông.

Mạnh Phát Ảnh không để ý tới hắn, biết hiện nay hắn đang ở thời kỳ đặc thù khó nói, nói gì cũng vô ích, đành tùy ý để hắn ôm, từ từ mở sách ra.

Nhưng vừa mở ra thì có một trang giấy rơi xuống, Mạnh Phát Ảnh tò mò cầm lên, khi mở ra thì đập vào mắt là những nét chữ quen thuộc, không khỏi sửng sốt.

Đây chính là bài nàng thơ nàng viết tại Đại điển tuyển phi của hắn, không ngờ hắn lại giữ ở đây.

Khi Hiên Viên Diệp nhìn thấy tờ giấy này thì cũng hơi bất ngờ, biểu tình rất khác thường, vì không muốn để nàng thấy nên hắn đã cố tình để ở cao như vậy, không ngờ lại quên mất điều này.

Mạnh Phát Ảnh xoay người nhìn hắn, tay hắn vẫn ôm nàng nên nàng hơi nâng mặt lên đối diện hắn, khoảng cách rất gần, có thể cảm nhận được cả hơi thở của hắn.

“Diệp, sao chàng phải khẩn trương như thế, hiện tại ta đã là Vương phi của chàng.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng nói, hắn là người rất tự tin, bá đạo lại cuồng vọng nhưng chỉ vì sự xuất hiện của Đông Phương Sóc mà trở nên lo lắng, ghen tuông. Tất nhiên nàng hiểu rằng vì nàng hắn mới như thế, nhưng giờ nàng đã là nữ nhân của hắn, hắn còn phải sợ gì nữa.

“Ta không thể không đề phòng hắn.” Khoe môi Hiên Viên Diệp mím lại, trên mặt vẫn mang theo chút lo lắng.

“Rõ ràng là chàng đang ghen, lo lắng vớ vẩn.” Mạnh Phát Ảnh buồn cười, hơi kiễ chân lên, tay nhẹ nhàng choàng qua cổ, tới gần bên tai hắn khẽ nói, “Ta là nữ nhân của chàng, vĩnh viễn đều là của chàng nên chàng không cần phải lo lắng. Hơn nữa ta không phải tiểu hài tử, chẳng lẽ chàng còn sợ hắn lừa ta đi.”

Hiên Viên Diệp hơi run sợ, nhìn thẳng vào mắt nàng, không biết đang suy nghĩ gì.

Haizz, Mạnh Phát Ảnh thầm thở dài, nam nhân này thật sự nghĩ rằng nàng sẽ bị Đông Phương Sóc lừa đi sao.

“Lúc trước ở Bắc Nguyên ta còn không bị hấn lừa huống chi là bây giờ...” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng nói, trên mặt hơi ửng đỏ, lai đến gần tai hấn, khe khẽ nói, “Huống chi hiện tại trong lòng ta đã có chàng.”

Khi nói nàng nhìn thẳng hấn, lúc này nàng không muốn tiếp tục che giấu, nàng biết mình đã động tâm, thực sự thích hấn, mà giờ khi thấy hấn lo lắng như vậy, nàng muốn nói ra để làm cho hấn yên tâm.

Thân hình Hiên Viên Diệp cứng đờ, dường như hơi kinh sợ, đôi mắt vẫn nhìn nàng chằm chằm nhưng lại không có nhiều biểu tình.

Cứ như vậy chân chân nhìn nàng.

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, thấy hấn phản ứng như vậy không khỏi thất vọng, môi hơi nhếch lên, lần đầu tiên nàng thổ lộ hấn lại có biểu tình như vậy, giống như chẳng để ý gì là thế nào.

Tuy nhiên chỉ một giây sau môi hấn đã tìm đến môi nàng, vòng tay hấn ôm nàng cũng chặt hơn như hận không thể làm cho hai người nhập thành một.

Ý của nàng là trong lòng nàng đã thực sự có hấn sao?

“Phát Nhi.” Sau khi nụ hôn thiên miên kết thúc, thanh âm hấn trở nên khàn khàn, “Lặp lại lời nàng vừa nói lần nữa đi.” Giọng nói trầm thấp mang theo dụ dỗ, cùng khấn trương.

Mạnh Phát Ảnh cũng thở hổn hển, khuôn mặt đỏ ửng, cặp mắt linh động chứa nhàn nhạt say mê càng thêm phần dụ hoặc, môi đỏ khẽ nhích từng chữ, “Ta nói, ta thích chàng.”

Hấn muốn nghe thì nàng sẽ nói cho hấn nghe, làm cho hấn bớt lo lắng, khấn trương.

“Ha ha.” Thấy nàng trả lời kiên quyết Hiên Viên Diệp không khỏi cười ra tiếng, lúc này hấn không còn vẻ lạnh lùng mà chỉ toát ra sự ngây ngốc.

Mạnh Phát Ảnh thấy hấn như vậy thì không biết nói gì, vừa định mở miệng cười hấn thì đột nhiên cảm thấy nhẹ bẫng, hấn đã nhanh chóng ôm lấy nàng chạy thẳng về nội thất trong Thư phòng.

“Hiên Viên Diệp, chàng muốn làm gì?” Mạnh Phát Ảnh cả kinh thét lên, giờ vẫn là ban ngày, hấn không phải là muốn...

“Ta làm gì nàng còn không biết sao? Biết rõ còn cố hỏi.” Hiên Viên Diệp không hề che giấu mục đích của mình, ái muội nói, chưa nói xong đã đè nàng trên giường.

Kỳ thực hấn rất muốn, chỉ cần có một đứa nhỏ với nàng, những người kia sẽ không thể có chủ ý với nàng nữa.

Chỉ tiếc, nàng lại không thể...

Nghĩ đến đây hấn thấy đau lòng, nhanh chóng hôn nàng, nhưng chỉ dừng lại trên môi nàng một chút, sau đó từ từ di chuyển xuống dưới, bàn tay mang hạnh kiểm xấu bắt đầu cởi y phục của nàng.

Hiện tại hấn đã tu luyện được tốc độ cởi đồ, không cần phải xé rách y phục của nàng.

“Diệp, giờ là ban ngày.” Mạnh Phát Ảnh bị hấn đè không nhúc nhích được, hơn nữa hấn hôn nàng, cởi y phục của nàng, lại không ngừng sờ sờ mó mó làm cho thân thể nàng cũng có chút phản ứng, thở hổn hển.

“Ban ngày thì sao?” Hiên Viên Diệp vẫn hôn nàng, không có ý dừng lại, hấn muốn nữ nhân của hấn thì ban ngày cũng có liên quan gì, không có ai quy định chuyện này không thể làm lúc ban ngày hết.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, thầm buồn cười, haiz, điều này chẳng liên quan gì đến ban ngày thật ư? Cảm thấy hấn đã cởi hết y phục của mình, môi hấn cũng di chuyển đến trước ngực nàng.

Nàng khẽ cười nói, “Hình như ko có liên quan gì thật.” Hấn là người cổ đại ko so đo nhiều như vậy, nàng là người hiện đại sao lại đi so đo.

Hiên Viên Diệp vui vẻ, khoe môi không khỏi kéo ra một tia cười khê, hấn thích nàng ngay thẳng như vậy, không chút điệu bộ, môi lại càng hôn nàng thêm kịch liệt, làm thân thể nàng khê run.

“Điện hạ.” Nhưng đúng lúc này, tiếng Tốc Phong từ bên ngoài truyền đến, may mà hắn không trực tiếp đẩy cửa vào, có thể do hắn nghĩ Mạnh Phát Ảnh ở bên trong nên hơi kiêng dè một chút.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp trong nháy mắt trở nên âm trầm, trong mắt đầy lửa giận, Tốc Phong này chọn đúng thời điểm thật.

“Cút.” Giọng nói tức giận mang theo chút nguy hiểm làm người ta hoảng sợ, ảo não nhìn Mạnh Phát Ảnh.

Tốc Phong đứng ở bên ngoài run bắn cả người, nghe thấy thanh âm phẫn nộ của Điện hạ như thế này làm hắn rất muốn bỏ trốn.

“Ha ha “ Mạnh Phát Ảnh không khỏi cười ra tiếng, đưa tay mặc lại y phục, “Chắc Tốc Phong thật sự có việc gấp.”

Hiên Viên Diệp lại hung hăng hôn nàng, nhưng lập tức buông lỏng nàng ra, dù trong lòng khó chịu nhưng không thể không buông nàng ra.

Đứng lên, sửa sang lại y phục cho nàng, thấy khuôn mặt đỏ ửng như trái đào của nàng, hai mắt tối sầm, khẽ hôn một cái lên mặt nàng, tới gần bên tai nàng, thấp giọng nói, “Buổi tối sẽ tiếp tục.”

Giọng nói của hắn hơi khàn khàn áy náy, làm ặt Mạnh Phát Ảnh càng thêm đỏ, nhìn thấy biểu tình đáng yêu của nàng, Hiên Viên Diệp lại càng thêm oán hận. Sợ mình nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không thể khống chế nổi bản thân mình mất, vì vậy nhanh chóng đứng lên đi ra ngoài.

Không để Tốc Phong đi vào mà trực tiếp lạnh giọng hỏi, “Chuyện gì?” Giọng nói chất chứa sự bức bối, tốt nhất chuyện Tốc Phong phải nói là chuyện quan trọng, bằng không...

Tốc Phong đứng ngoài cửa mà lòng đầy sợ hãi, Hiên Viên Diệp không để cho hắn đi vào, hắn không dám đi vào, do dự một chút, lần này cẩn thận nói, “Thái tử Bắc Nguyên cho người tới tặng lễ vật cho Vương phi.”

“Ném ra ngoài.” Hai mắt Hiên Viên Diệp trầm xuống, lạnh giọng nói, “Chuyện như vậy mà cũng tới quấy rầy Bồn vương à?”

“Vâng, vâng.” Cả người Tốc Phong run rẩy, vội vàng trả lời, chuyện như vậy mà hắn có thể không đến xin chỉ thị sao?

Haiz, Mạnh Phát Ảnh đi ra cũng hơi nhú mày, Đông Phương Sóc làm cái gì vậy, nhanh như vậy đã tặng quà cho nàng, đây không phải cố ý chọc tức Hiên Viên Diệp à?

Nhưng trong lòng nàng vẫn có chút tò mò, không biết hồ ly Đông Phương Sóc sẽ đưa cái gì đến.

Nhưng nàng biết, mặc kệ Đông Phương Sóc đưa cái gì tới, dù là bảo vật vô giá, cũng sẽ bị Hiên Viên Diệp vứt đi.

Thật không ngờ, nam nhân này lại ăn nhiều đắng chua đến thế, hoàn toàn khủng bố, không lý trí như vậy.

“Cười cái gì, mặc kệ hắn đưa cái gì đến, cũng không thể nhận.” Hiên Viên Diệp lập tức ôm nàng vào lòng, bá đạo nói, trong giọng nói vẫn mang theo vài phần tức giận.

“Dù ta muốn cũng không được, không phải chàng đã đá người ta đi rồi sao?” Mạnh Phát Ảnh vui đùa nói, ám chỉ hắn không cho nàng quyết định.

“Thế nào? Nàng bất mãn à?” Hai mắt Hiên Viên Diệp híp lại, nhìn nàng, mang theo hơi thở nguy hiểm.

“Không bất mãn, không bất mãn.” Mạnh Phát Ảnh trả lời theo bản năng, ngay lập tức đáp lời nhưng vừa trả lời xong mới ý thức được bản thân nói gì.

“Ha ha, “ Hiên Viên Diệp nghe được của câu trả lời đúng ý mình, không khỏi cười ra tiếng, sau đó ôm nàng vào lòng, để nàng ngồi trên đùi hắn, “Ngoan ngoan ngồi xuống.” Sau đó mở một ít tấu chương trước mặt ra, cứ như vậy bắt đầu phê duyệt, không chút kiêng dè nàng.

Haiz, Mạnh Phát Ảnh âm thầm lắc đầu, cũng may, bây giờ hắn chưa phải là Hoàng Thượng. Nhưng nàng cũng không chú ý đến nội dung trong tấu chương, chỉ ngược mắt nhìn gò má hắn, bộ dáng hắn chăm chỉ làm việc có một loại dụ hoặc đặc biệt.

Đến tối Tóc Phong bấm báo Đông Phương Sóc vẫn ở trong phòng trọ, không có chút khác thường.

Nhưng Hiên Viên Diệp vẫn không yên tâm, phân phó người đi theo dõi hẩn.

Trong phủ Hiên Viên Hằng,

Một nha đầu đem phần cơm không biết đã để bao nhiêu ngày, đã bốc mùi hôi thối, chỉ sợ heo cũng không ăn được, đưa đến phòng Mạnh Như Tuyết.

“Đây là Vương phi thương xót ngươi, cố ý bảo ta đưa tới.” Nha đầu kia liếc mắt nhìn Mạnh Như Tuyết, giọng điệu vui sướng khi thấy người gặp họa.

Mạnh Như Tuyết nhìn chén cơm, cả khuôn mặt biến sắc, lửa giận trong mắt bốc lên, dám đưa thức ăn như vậy cho nàng, hơn nữa một tiện nha đầu mà cũng có thể khi dễ nàng.

Nhưng nàng biết, hiện tại nàng không thể phản kháng, nàng nhất định phải chịu đựng, chịu đựng đến khi có người trong Hầu vương phủ đến tìm nàng, hoặc chịu đựng đến khi có cơ hội chạy trốn. Vì vậy nàng không trả lời, vẫn nằm im trên giường như cũ, không động đậy.

Dù nha đầu kia có to gan cũng không dám đối xử quá đáng với Mạnh Như Tuyết, Mạnh Như Tuyết không phản ứng gì, cũng chỉ buông cơm đi ra ngoài.

Cơm thì thiêu trong khi nàng lại là Đại tiểu thư của Hầu Vương phủ, sao có thể ăn được, huống chi, ngay cả đôi dưa nha đầu kia cũng không mang tới. Tuy rằng lúc này Mạnh Như Tuyết rất đói, nhưng vẫn không động vào chén cơm đó.

Trong mắt Mạnh Như Tuyết càng ngày càng có nhiều hận ý, thật không ngờ nàng là Đại tiểu thư của Hầu Vương phủ mà lại phải rơi vào hoàn cảnh khốn khổ như thế này. Tất cả những điều này, đều là do Mạnh Phát Ảnh hại nàng, nên nàng nhất định không bỏ qua cho con tiện nhân ấy, chỉ cần có một chút cơ hội, nàng nhất định phải báo thù này.

Cùng lúc đó, trong Hầu Vương phủ.

Đại phu nhân đi qua hộ vệ phía ngoài, vào phòng giam, dù sao hiện tại Mạnh Vân Thiên không có ở trong phủ, bình thường chuyện trong phủ đều do Đại phu nhân cùng quản gia xử lý, nên những hộ vệ kia không dám cản bà ta.

Đại phu nhân vừa bước vào cửa, đập vào mắt chính là hình ảnh gã quản gia đang quỳ rạp trên mặt đất, mấy ngày hôm trước gã quản gia bị đánh năm mươi đại bản nên tới bây giờ chỉ có thể nằm.

Nhưng sau khi Mạnh Vân Thiên ra khỏi thành, Đại phu nhân liền sai người mang chăn đệm cho gã, cũng phân phó không được làm khó gã, nên quản gia ở trong phòng giam không quá khổ sở.

“Sao ngươi lại tới đây, không phải bảo ngươi đừng tới sao?” Quản gia nhìn Đại phu nhân, hơi nhú mào, bất mãn nói, “Hiện tại không còn giống như trước kia, chỉ sợ hiện thời hẩn đã hoài nghi chúng ta, giúp ta sẽ không có lợi cho ngươi.”

“Không phải do ta lo lắng cho ngươi sao?” Đại phu nhân sững sốt một chút, ủy khuất nói, “Hơn nữa, tên hộ vệ kia là người đáng tin, không phải lo lắng. Ta mang theo thuốc tốt nhất đến giúp ngươi bồi.” Đại phu nhân vừa nói vừa đi tới trước mặt gã quản gia.

Quản gia nghe bà ta nói như vậy, không nói gì nữa, hơn nữa cũng không ngăn cản động tác tùy ý xốc áo gã lên, sát thuốc lên vết thương của bà ta.

Đại bản đều đánh vào mông, thế nhưng Đại phu nhân lại không hề kiêng dè, hơn nữa có vẻ như quản gia sớm đã thành thói quen, cũng không hề ngại ngần.

“Bọn họ xuống tay quá độc ác, không bằng, thưa dịp ông ta không ở trong phủ, ta đưa ngươi ra ngoài, trước tiên ngươi tùy tiện tìm một chỗ ở, sau đó...” Đại phu nhân nhìn vết thương trên người gã, đau lòng nói.

“Không được, tuy rằng hiện tại Mạnh Vân Thiên nghi ngờ chúng ta, nhưng dù sao cũng không có chứng cứ, hơn nữa chuyện đó đã qua nhiều năm, năm đó ông ta không tra ra được cái gì, bây giờ thì càng không thể tra ra, chỉ cần ông ta không tìm được chứng cứ thì cũng không thể làm gì chúng ta, mà một khi ta trốn đi,

có khác gì thừa nhận tội, mà suy cho cùng, kể cả có trốn thì lấy năng lực của ông ta, chúng ta căn bản trốn không thoát.” Quần gia nhanh chóng ngắt lời của Đại phu nhân.

“Nhưng ta thật sự rất sợ hãi.” Tay Đại phu nhân hơi dừng lại, thanh âm trầm thấp mang theo nỗi sợ hãi, “Nếu Mạnh Vân Thiên thật sự muốn giết chúng ta, đến lúc đó, một chút cơ hội chúng ta cũng không có.”

Con người quần gia hơi nhíu lại, sâu trong mắt là sự ngoan tuyệt, khóe môi khẽ mím, đột nhiên ngoan thanh nói, “Một khi đã như vậy, chúng ta sẽ tiên hạ thủ vi cường*”

*ra tay trước để chiếm được lợi thế.

Gã quần gia biết, nếu không phải vừa khéo Nhu phi chết đi, Hoàng Thượng để cho Mạnh Vân thiên ra khỏi Kinh thành đi đến Phong tộc, chỉ sợ hiện tại mệnh này của gã đã sớm không còn, Đại phu nhân nói rất đúng, nếu thật sự Mạnh Vân Thiên muốn giết bọn họ, bọn họ không có bất kỳ cơ hội nào, mà Mạnh Vân Thiên nhất định không có ý buông tha bọn họ.

Nếu như vậy, một không làm, hai không dứt, trực tiếp...

Đại phu nhân kinh sợ, đôi mắt đột nhiên trợn lên, nhìn thẳng gã ta, hơi run rẩy hô lên, “Người, người, người muốn giết ông ta sao?”

” Chẳng lẽ chờ ông ta tới giết chúng ta?” Quần gia lạnh lùng liếc Đại phu nhân, giọng nói đầy ngoan tuyệt, “Vì vậy đây là cơ hội duy nhất của chúng ta...”

Quần gia nói nhỏ bên tai bà ta vài câu.

Trên mặt Đại phu nhân càng nhiều kinh ngạc, nhưng cũng chứa một tia ngoan tuyệt, ngừng sửng sốt một lát sau, trầm giọng nói, “Được, vậy làm theo lời người.”

“Đúng thế, chỉ cần chúng ta thành công, người vẫn là Đại phu nhân của Hầu Vương phủ, ta vẫn là Hầu quân gia của Vương phủ, chúng ta vẫn có thể có cuộc sống trước kia.” Quần gia thấy Đại phu nhân đáp ứng, cười lạnh âm hiểm, bàn tay đặt lên người Đại phu nhân, hành động cực kỳ ngả ngớn, cực kỳ ái muội.

Nếu lúc này gã không có thương tích trên người, không thể cử động, chỉ sợ gã đã sớm đè bà ta xuống...

“Đáng ghét, không đứng đắn.” Mặt Đại phu nhân hơi đỏ lên, hờn dỗi đẩy tay gã ra, tiếp tục sát thuốc cho gã.

“Đúng rồi, Tuyết Nhi đã được gả cho Nhị vương gia.” Đại phu nhân nhớ ra chuyện Tuyết Nhi, lại nói.

“Cái gì, nàng gả cho Nhị vương gia sao?” Quần gia cả kinh, theo bản năng muốn đứng lên, nhưng vẫn chưa đứng lên được đã kêu đau một tiếng, tiếp tục nằm xuống.

“Đúng vậy, tuy rằng Nhị vương gia hoa tâm, nhưng xét cho cùng vẫn có danh hào Vương gia, hơn nữa còn do bản thân Tuyết Nhi tuyển chọn, hiện tại Tuyết Nhi bị như vậy, có thể gả cho y xem như không tệ.” Trên mặt Đại phu nhân có chút ưu thương, trầm giọng nói.

Sau đó đem chuyện ngày đó nói lại cho quần gia.

“Tuyết Nhi tự mình tuyển chọn sao?” Mày Quần gia hơi nhăn lại, vẻ mặt càng lúc càng trầm trọng, “Việc này, sao ta cảm thấy có chút kỳ quái? Sao Nhị vương gia cũng tới tham gia...”

“Có gì kỳ quái đâu, Tuyết Nhi chọn phu quân, trong kinh thành tất cả mọi công tử nhà giàu đều đến, Nhị vương gia vốn hoa tâm, nhìn thấy mỹ nữ thì cả họ tên chính mình cũng quên, nhất định sẽ đến, tuy rằng Tuyết Nhi không phải thân thanh bạch, nhưng vẫn có dung nhan tuyệt thế, Tuyết Nhi gả cho y, là y có phúc, hơn nữa nghe nói, mấy ngày nay y không đi Yên Hoa Lâu, nhất định là bị Tuyết Nhi mê hoặc, nói không chừng, qua một thời gian ngắn Tuyết Nhi có thể trở thành chính phi.” Đại phu nhân không cho là đúng nói.

“Nếu thật sự như vậy thì tốt rồi, Tuyết Nhi xảy ra chuyện như vậy, thật sự là làm cho người ta đau lòng, việc này khẳng định cùng tiện nha đầu kia có liên quan, chờ sau khi ta rời khỏi đây, tuyệt đối sẽ không tha cho tiện nha đầu kia.” Sau khi quần gia nghe Đại phu nhân nói vậy, cảm thấy nhẹ nhõm hơn, chỉ muốn đến gặp Mạnh Phát Ảnh, trên mặt tràn qua vài phần ngoan tuyệt.

“Vâng, tuyệt đối không thể bỏ qua cho tiện nha đầu kia.” Đại phu nhân cũng ngoan thanh đáp lời.

“Tốt lắm, người nhanh trở về đi, không thể để cho người khác phát hiện ra, tránh cho đến lúc đó kéo làm ông ta nghi thêm.” Gã quản gia là người cẩn thận, sự việc lần này nhất định không thể để có sơ xuất gì.

“Được.” Lần này Đại phu nhân cực kì thuận theo đáp lời, mà thuốc cũng đã bôi xong bèn đứng lên, định rời khỏi.

“Ngày kia, là ngày lại mặt của Tuyết Nhi, nếu đến lúc đó Nhị vương gia không mang Tuyết Nhi về, người bảo người đi xem Tuyết Nhi.” Quản gia vẫn có chút không yên lòng với chuyện của Mạnh Như Tuyết, lại nói tiếp.

“Được.” Đại phu nhân hơi sững sốt, thấp giọng đáp lời, dù sao cũng là nữ nhi ruột thịt của mình, bà cũng có chút bận tâm.

Ngày hôm sau, sáng sớm Hiên Viên Diệp đã gọi Mạnh Phát Ảnh cùng dậy, Hiên Viên Diệp sợ lúc hấn lên triều sớm, Đông Phương Sóc sẽ đến Vương phủ quấy rầy nàng, nên mang nàng cùng đi vào Cung.

Nhưng vừa vào đến Vĩnh Thọ Cung đã thấy một nam nhân nhàn tản uống trà trong đại sảnh, vừa nhìn thấy người này, sắc mặt Hiên Viên Diệp đã trở nên xanh mét, khéo môi Mạnh Phát Ảnh cũng không nhìn được, khẽ nhích.

Người này đến thật sớm, sớm như vậy đã đến Vĩnh Thọ Cung.

“Diệp, người đến quá chậm, bản cung sáng sớm đã đến thỉnh an Thái hậu, chờ người đã lâu.” Đông Phương Sóc nhìn thấy Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh, đứng lên, nhẹ giọng gọi, cứ như thể hấn mới là chủ nhân của nơi này.

“Đúng vậy, Thái tử thật khách khí, sáng sớm đã đến thỉnh an ai gia.” Thái hậu phụ họa theo ý của Đông Phương Sóc, nhưng trên mặt mang theo vài phần nghi hoặc.

Dù sao Đông Phương Sóc cũng đến quá sớm so với giờ quy định, rốt cuộc hấn có ý gì?

Dù như thế nào, Đông Phương Sóc cũng là Thái tử Bắc Nguyên, người ta vội tới thỉnh an mình sớm như vậy, bà như thế nào cũng muốn nói tốt cho hấn, hơn nữa nghĩ đến chuyện Tình nhi năm đó, vẫn có vài phần áy náy với hấn.

Hiên Viên Diệp lạnh lùng quét mắt nhìn hấn, ôm lấy Mạnh Phát Ảnh muốn xoay người rời đi, hấn ngàn phòng vạn phòng, thật không ngờ, Đông Phương Sóc này lại chạy đến chỗ Thái hậu sớm như vậy.

Rõ ràng buổi sáng Tốc Phong bẩm báo không nhìn thấy Đông Phương Sóc ra khỏi phòng trọ, xem ra, năng lực làm việc của Tốc Phong càng ngày càng kém.

“Diệp.” Đông Phương Sóc há có thể để hấn rời đi như vậy, thân mình nhoáng cái đã ngăn ở trước mặt Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh, liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái, sau đó mới nhìn Hiên Viên Diệp, “Diệp, người làm sao vậy, bản cung vội tới thỉnh an Thái hậu, người không có ý kiến gì chứ?”

Đông Phương Sóc cố ý nghi ngờ nói, hai mắt cố ý nhìn Thái hậu, ủy khuất nói, “Thái hậu, có phải Sóc làm việc quá mức lỗ mãng, quấy rầy Thái hậu, có vẻ như Điện hạ cảm thấy bất mãn với ta.”

“Thái tử nói đùa, Diệp Nhi sao có thể có ý kiến, hấn là Diệp Nhi vội vã vào triều sớm.” Thái hậu sững sốt một chút, sau đó nhẹ giọng giải thích, khi nhìn về phía Hiên Viên Diệp, trong mắt có chút nghi hoặc.

“Ồ, Hiên Viên vương triều vào triều sớm có thể dẫn theo gia quyến sao?” Đông Phương Sóc lại nhìn Mạnh Phát Ảnh, lại giả bộ không hiểu hỏi.

“A, “ Thái hậu hơi lúng túng cười nói, “Có thể nhất thời Diệp Nhi quên mất, Phát Nhi, còn lại đây đi, để Diệp Nhi vào triều sớm.”

Thái hậu căn bản không biết sự tình trong đó, hơn nữa Hiên Viên Diệp vào triều sớm không thể mang theo Phát Nhi, nên nhẹ giọng gọi Mạnh Phát Ảnh.

Mắt Hiên Viên Diệp hơi nheo lại, lạnh lùng nhìn Đông Phương Sóc, hấn không thể trực tiếp kết liễu hấn, khi Đông Phương Sóc nghe được lời Thái hậu bèn nở nụ cười đắc ý.

Muốn đề phòng hấn ư, hừ, thiên hạ vẫn chưa xuất hiện người có thể đề phòng hấn.

Đông Phương Sóc thật tinh thông cách theo đuổi người khác, chỉ dựa vào điểm này mà hấn có thể bức điên người khác. Hiên Viên Diệp rất rõ ràng điều này và giờ càng thêm khẳng định.

“Chàng vào triều sớm đi.” Mạnh Phát Ảnh khẽ thở dài, nói khẽ với Hiên Viên Diệp, hấn không thể mang nàng vào triều sớm, hơn nữa, chỗ này là nơi ở của Thái Hậu, Đông Phương Sóc không thể quá càn rỡ.

Hai mắt Hiên Viên Diệp hơi nheo lại, bỗng nhiên lóe lên, khóe môi kéo ra một tia cười khẽ khác thường, sau đó mới ôm lấy nàng, một lần nữa đi vào, đi đến bên người Thái hậu mới buông nàng ra, nhẹ giọng phân phó, “Được, nàng ở đây cùng Hoàng nãi nãi, sau khi ta lên triều xong sẽ tới đây.” Sau đó để nàng ngồi xuống ghế gần Thái hậu nhất.

Thế này mới xoay người ra ngoài, khi đi ngang qua Đông Phương Sóc, quét mắt nhìn hấn, nụ cười khẽ càng thêm rõ ràng.

Đông Phương Sóc rất sững sốt, dường như không ngờ hấn sẽ sảng khoái rời đi như thế, khi nhìn thấy hấn khẽ cười, thân mình không khỏi cứng đờ, như có cảm giác không tốt.

Hấn hiểu rất rõ Hiên Viên Diệp, lúc Hiên Viên Diệp bắt đầu âm ngoan, sẽ rất kinh khủng. Nhưng lúc này đang ở Vĩnh Thọ Cung, tin rằng Hiên Viên Diệp không dám làm gì, hơn nữa lúc này Hiên Viên Diệp còn phải vội vào triều sớm.

” Mời Thái tử ngồi.” Sau khi Hiên Viên Diệp rời đi, Thái hậu nói với Đông Phương Sóc.

“Đa tạ Thái hậu.” Đông Phương Sóc không chút khách khí ngồi trở lại vị trí cũ, tiếp tục bưng chén trà lên.

Thái hậu vốn chỉ mời cho có lệ vì tưởng Đông Phương Sóc sẽ sớm rời đi, thật không ngờ, hấn lại ngồi xuống. Nhưng nếu Đông Phương Sóc không đi, đương nhiên bà cũng không thể đuổi người.

“Hôm qua Bản cung có tặng lễ vật đến Nghệ vương phủ, không biết Vương phi đã nhận được chưa?” Đông Phương Sóc uống xong ngụm trà, đột nhiên nhìn Mạnh Phát Ảnh, nhẹ giọng cười nói.

Mạnh Phát Ảnh rất ngạc nhiên, nàng không nghĩ hấn thế sẽ hỏi vấn đề này, nghĩ đến lễ vật của hấn đều bị Hiên Viên Diệp quăng đi, nàng căn bản không biết đó là lễ vật gì, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

“Haiz.” Đông Phương Sóc thấy sự do dự của nàng, khẽ thở dài, “Đó vốn là đồ trước kia Thần y đã dùng, Bản cung tưởng rằng Thần y còn ở đây, nên đặc biệt mang thứ này đến, một số thứ khác hơi lớn, Bản cung không tiện mang theo, nên trước tiên để người mang những thứ đó đến Nghệ Vương phủ, đợi Bản cung trở về, sẽ mang về cho Thần y.”

Hả, Mạnh Phát Ảnh bối rối, chuyện này, lúc trước hấn rõ ràng nói đưa lễ vật cho nàng, Hiên Viên Diệp nhất định không ang vào Nghệ Vương phủ, lúc này đã gửi rồi còn muốn lấy về là thế nào?

Bây giờ những thứ đó không biết đã bị ném đi đâu rồi, lấy đâu ra mà trả lại cho hấn.

“Mấy thứ đó đều rất quan trọng đối với Bản cung, nên thỉnh Vương phi giúp Bản cung giữ kỹ hộ.” Đông Phương Sóc trên mặt hơi ẩn một tia đau xót, trong thanh âm cũng có vài phần trầm trọng. Lời nói hơi dừng một chút, lại có chút không yên lòng hỏi, “Nhất định Vương phi sẽ giúp Bản cung giữ gìn kỹ chứ?”

Mạnh Phát Ảnh càng thêm bàng hoàng, được rồi, nàng thừa nhận, nam nhân này thật sự là rất đen tối, đủ âm hiểm.

Lúc này nàng rất muốn hung hăng đá hấn, nhưng bây giờ Thái hậu đang ở đây, vì thế nàng không dám làm như vậy, hơn nữa cũng không thể không trả lời, trong lòng âm thầm suy tư, phải trả lời như thế nào đây

~Đúng vào lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền tới một giọng nói bất mãn.

“Thất tẩu, sáng tinh mơ người không ngủ được, cũng không để cho người ta ngủ, sớm như vậy đã gọi người ta đến.” Xưng hô như thế, ngữ khí như vậy, trừ bỏ Hiên Viên Tinh thì làm gì còn ai khác .

Mà nghe được ý tứ của nàng, Mạnh Phát Ảnh khóe môi giật giật, thật đúng người sau đen tối hơn người trước.

Bàn tay Đông Phương Sóc cầm chén trà hơi cứng lại, vẻ đặc ý trên mặt nhanh chóng biến mất, trong mắt có chút khác thường...

88. Chương 89: Âm Mưu Của Liễu Phi Bị Thất Bại – Nam Nhân Kỳ Quái

Mạnh Phát Ảnh để ý thấy biểu hiện khác thường rất nhỏ của hắn thì có chút sững sốt, Đông Phương Sóc dường như có tình cảm đặc biệt với Hiên Viên Tinh. Hắn ảo não vì Hiên Viên Tinh đã cự tuyệt hôn ước ư? Hay là vì Hiên Viên Tinh cự tuyệt hôn ước mà không cam lòng?

Đã biết Đông Phương Sóc nhiều năm nhưng không hề thấy hắn nạp Thái tử phi, Mạnh Phát Ảnh không khỏi nhũn mày, thật sự không đoán được tâm tư Đông Phương Sóc.

Mạnh Phát Ảnh còn đang suy tư thì Hiên Viên Tinh đã tới. Đôi môi đỏ mọng của nàng ấy vênh lên, biểu tình có vẻ bất mãn. Vừa vào tới cửa, nàng ấy lập tức cất giọng tỏ rõ sự không hài lòng, “Mới sáng sớm tinh mơ, các người thật biết cách ép người, ta...” Đôi mắt Hiên Viên Tinh hơi đảo một cái lập tức nhìn thấy Đông Phương Sóc đang bưng chén trà ngồi trong đại sảnh. Lời nói của nàng ấy đột nhiên ngừng bật giống như bị bất ngờ mất điện. Ánh mắt vốn đang tròn tròn vì bất mãn tràn thêm sự khó tin và kinh ngạc. Hiên Viên Tinh ngàn lần không ngờ lại gặp Đông Phương Sóc ở chỗ này, đôi môi nàng ấy hơi mở ra, trên mặt cũng hiện lên một chút xấu hổ.

Ba năm trước nàng đã từng gặp hắn. Trong buổi yến tiệc, hắn nói với Hoàng thượng muốn cầu hôn nàng. Khi đó có rất nhiều tiểu thư thế gia vọng tộc, trong đó có mấy công chúa chưa xuất giá khi thấy Đông Phương Sóc thì đều như mất hồn, bọn họ đều bị Đông Phương Sóc mê hoặc đến nỗi đầu óc choáng váng. Nàng cũng bị kinh ngạc bởi vẻ ngoài tuyệt thế của hắn, trông hắn rất ung dung phong tình, thần thái và khí thế của hắn trông vô cùng hừng hực, lại pha trộn thêm khí phách của một vị vương giả. Hắn quả thực sẽ khiến tất cả nữ nhân đều trở nên mê muội. Nếu không phải bấy giờ trong lòng nàng đã có người đó, nàng nhất định cũng sẽ bị hắn mê muội, nhất định đã đồng ý với lời cầu hôn của hắn rồi.

Chỉ tiếc rằng trước khi hắn cầu hôn mấy ngày, nàng đã gặp người đó. Tuy chỉ vờ vện chưa đầy một buổi tối, tuy chỉ nói chuyện phiếm với người đó, thậm chí có mấy lần còn bị người đó trêu chọc cho suýt khóc nhưng không hiểu vì sao trái tim của nàng vẫn cứ thất lạc đâu mất.

Thất lạc trên người mà nàng không hề biết tên, thậm chí chưa từng nhìn rõ dung mạo.

Nếu Đông Phương Sóc cầu hôn trước đó mấy ngày, nàng nhất định đã đồng ý gả cho hắn. Lúc này, sau ba năm không gặp, Hiên Viên Tinh nhất thời không biết phải nói gì, cũng không biết còn có thể nói gì, càng không biết cảm xúc đang dâng lên trong lòng nàng lúc này là cái gì.

Đông Phương Sóc cũng di chuyển ánh mắt nhìn về phía Hiên Viên Tinh, nhìn rõ vẻ hờn dỗi đáng yêu của nàng khi vừa vào đến cửa cho đến lúc khó xử xấu hổ vì thấy hắn. Bàn tay đang cầm chén trà của hắn nắm chặt lại, ánh mắt tựa hồ ẩn hiện vẻ cười khổ, từ khi nào hắn lại khiến người khác ghét bỏ thế này nhỉ. Hắn rời mắt khỏi Hiên Viên Tinh, nhìn về phía chén trà đang cầm trên tay rồi chậm rãi bưng lên gần bên môi, đôi môi hắn khẽ nhếch lên nhưng không uống chút trà nào.

Mạnh Phát Ảnh hết nhìn Hiên Viên Tinh lại nhìn Đông Phương Sóc, nàng mơ hồ cảm thấy hai người này có chút kỳ quái. Mạnh Phát Ảnh chợt cảm thấy tò mò.

“Tinh nhi, con đến rồi à.” Thái hậu cũng không ngờ Hiên Viên Tinh lại đến đây lúc này, bà nhất thời cảm thấy có chút lúng túng, lại càng cảm thấy khó xử khi thấy phản ứng vừa rồi của hai người bọn họ. Tuy vậy Thái hậu cũng chẳng có cách nào khác, bà đành nhẹ giọng đón tiếp Hiên Viên Tinh.

“Vâng.” Hiên Viên Tinh đã bình tĩnh trở lại, nàng nhẹ giọng đáp lời nhưng vẫn đứng ở cửa, một chân vẫn còn ở bên ngoài không có vẻ sắp bước vào, dường như nàng không định đi vào. Nếu có thể, nàng chỉ muốn rời khỏi đây thật nhanh, nhưng đã đến đây rồi thì chỉ sợ không thể chạy trốn được.

Ánh mắt Đông Phương Sóc hơi trầm xuống, chén trà trong tay hắn đột nhiên lơ lửng. Hắn hung hăng uống một hớp lớn đến nỗi lá trà dưới đáy cốc cũng chui cả vào miệng. Môi hắn khẽ động, lông mày khẽ nhíu lại, lá trà đắng quá, rất đắng, rất đắng. Hắn nhíu mày lại vì đắng nhưng không nhả ra.

“Tinh nhi, con còn sưng sờ ở đó làm gì, lại đây hành lễ với Thái tử Bắc Nguyên quốc đi.” Thái hậu thầm thở dài một hơi, bà hiểu được sự khó xử của Hiên Viên Tinh lúc này, nhưng đã vào đây rồi thì có khó xử cũng không được trốn đi, bà cũng chỉ có thể thấp giọng gọi nàng. Ai bảo nàng cố tình đến Vĩnh Thọ cung vào lúc này?

Thực ra Thái hậu rất thích Đông Phương Sóc, cũng hy vọng Tinh nhi có thể gả cho Đông Phương Sóc. Xem dáng vẻ Đông Phương Sóc vừa rồi thì dường như hắn cũng có ý với Tinh nhi, có điều Tinh nhi lại không thích hắn nên bà cũng chẳng còn cách nào.

“Vâng.” Hiên Viên Tinh thấp giọng đáp lời, ánh mắt nàng ấy hơi rủ xuống, thân mình dường như cứng đờ, bàn chân nhấc lên định bước nhưng dừng như quên mất còn một chân đang ở ngoài cửa nên bị đập mạnh lên cánh cửa. Thiếu chút nữa thì Hiên Viên Tinh vấp ngã.

“Cẩn thận...” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng kêu lên, trong lòng thầm trách Hiên Viên Diệp, sao hắn lại gọi Hiên Viên Tinh đến đây...

Thân mình Đông Phương Sóc dường như cứng lại, không biết có phải vừa nhúc nhích một chút hay không, có điều chén trà trên tay hắn đã được đặt xuống bàn.

Sắc mặt Hiên Viên Tinh đỏ dần lên, trông nàng ấy vừa có vẻ xấu hổ vừa có phần ảo não, bàn chân vừa chạm vào cửa hơi đau đau, nàng ấy theo bản năng nhăn mày lại.

Đông Phương Sóc thấy nàng nhăn mặt lại thì thân mình đang cứng đờ dường như càng thêm căng thẳng, trong ánh mắt hắn dường như có sự tức giận.

Hiên Viên Tinh chậm rãi bước đến trước mặt Đông Phương Sóc, chẳng qua chỉ cách nhau vài bước chân nhưng Hiên Viên Tinh dường như đi mãi không đến nơi, bàn chân nàng ấy lúc này thật như gót sen ba tấc, nửa ngày cũng không đi được nửa thước.

Mạnh Phát Ảnh vừa nhìn cảnh tượng trước mắt vừa không khỏi sốt ruột, Hiên Viên Tinh ngày thường là người vui tươi hoạt bát như thế mà lúc này ngay cả hành lễ cũng kéo đến nửa ngày, người càng kéo dài thời gian thì không phải người càng thêm xấu hổ hay sao? Đến hành lễ nhanh hơn một chút không phải tốt hơn sao? Hiên Viên Tinh vốn là người thông minh, sao lúc này nàng ấy lại không nghĩ ra điểm này, cho dù thật sự cảm thấy có lỗi với Đông Phương Sóc thì nàng ấy cũng không cần phải tỏ ra như vậy, huống chi chuyện tình cảm vốn không có đúng sai gì hết.

Ánh mắt Đông Phương Sóc chuyển hướng về phía cung nữ đang dâng trà lần nữa. Hắn lại bưng chén trà lên. Tách trà còn nóng khiến tay hắn hơi rụt lại, ánh mắt hắn rủ xuống ẩn hiện vài tia cười tự giễu, tâm tình của hắn dường như càng thêm phức tạp.

“Tinh nhi tham kiến Thái tử.” Hiên Viên Tinh rốt cuộc cũng đi tới trước mặt hắn, nàng cúi người xuống hành lễ, ảo não nói nhỏ, lúc này nàng đang chán nản với chính bản thân mình, không biết vì sao nàng lại như vậy, không phải chỉ là hành lễ thôi sao? Sao nàng lại cảm thấy căng thẳng thế này, cho dù năm đó nàng cự tuyệt hôn ước là không đúng, nhưng chuyện đó đã trôi qua nhiều năm rồi. Hắn nhất định cũng không so đo gì, huống chi bây giờ còn ở Vĩnh Thọ cung, nàng rốt cuộc căng thẳng vì cái gì?

Bàn tay đang cầm chén trà của Đông Phương Sóc cứng lại một chút, hắn không trả lời luôn, khóe môi khẽ động đậy. Ba năm, thời gian ba năm rất dài mà cũng thực ngắn, sau buổi yến tiệc lần đó, hắn không còn nhìn thấy nàng nữa. Hiện giờ gặp lại, nàng vẫn có vẻ chán ghét hắn như cũ. Hắn vốn muốn hỏi nàng năm đó vì sao lại cự tuyệt lời cầu hôn của hắn, nhưng bây giờ xem ra không cần hỏi nữa... hắn có thể cảm nhận được nàng muốn chống đối lại hắn đến thế nào. Hoặc là ngay từ đầu nàng đã cực kỳ chán ghét hắn, hoặc là hắn vốn không nên cầu hôn khiến nàng phải lấy cái chết để cự tuyệt. Mãi nghĩ đến chuyện trước kia, hắn nhất thời quên mất việc phải mời Hiên Viên Tinh đứng lên.

Hắn không mời Hiên Viên Tinh đứng lên, Hiên Viên Tinh cũng không dám đứng lên, nàng ấy đành phải giữ tư thế hành lễ.

“Thái tử.” Thái hậu sững người thầm nghĩ, có thể là hấn cố tình làm Tinh nhi khó xử cũng nên, tuy rằng chuyện năm đó là do Tinh nhi không đúng nhưng nhiều năm như vậy Tinh nhi cũng đã đủ khổ sở rồi, bà nhìn Tinh nhi mà đau lòng, cũng không đành lòng nhìn nàng ấy như vậy.

“A, miễn đi.” Đông Phương Sóc lúc này mới hoàn hồn, hấn nhìn Hiên Viên Tinh đang đứng trước mặt rồi nhẹ giọng đáp lời. Giọng nói của hấn lúc này có vẻ cực kỳ bình thản không có gì khác thường, tâm tình phức tạp vừa rồi còn hiện lên trong mắt giờ đã hoàn toàn biến mất.

“Đa tạ Thái tử.” Hiên Viên Tinh âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lúc này nàng ấy mới chậm rãi đứng lên rồi cất bước đi tới cạnh Mạnh Phát Ảnh, trông nàng ấy như thể đang sợ chỉ cần mình chậm chân một chút là sẽ bị Đông Phương Sóc gây khó dễ.

Đông Phương Sóc nhìn động tác của nàng ấy thì sững người một chút, trong lòng càng tăng thêm vài phần tự giễu, sao đột nhiên hấn lại trở thành hồng thủy mãnh thú thế này? Hấn đáng sợ vậy sao?

Mạnh Phát Ảnh âm thầm lắc đầu, nàng biết trong lòng Hiên Viên Tinh sớm đã yêu người khác nên năm đó mới cự tuyệt Đông Phương Sóc, nhưng giờ đã ba năm rồi người đó cũng không hề xuất hiện, chẳng lẽ Hiên Viên Tinh còn muốn tiếp tục chờ đợi sao? Phải chờ tới khi nào nữa, nếu người kia cả đời không xuất hiện thì chẳng lẽ nàng ấy có thể chờ cả đời sao? Đối với chuyện tình cảm, nàng tuy cũng cực kỳ chung thủy một lòng nhưng muốn chung thủy một lòng thì cũng phải xem có đáng giá hay không, người kia đối đãi với nàng ấy như thế, nàng ấy đã phải trả giá rất nhiều, căn bản không hề đáng giá chút nào, cũng không thể có kết quả gì.

Đông Phương Sóc lúc này không còn vẻ hỉ hả vô lại như lúc thường nữa, hấn ngồi ngay ngắn, thân mình dựng thẳng lên, trông hấn ngoài vẻ đoan chính ra cũng chỉ có đoan chính. Trên mặt hấn cũng hiện rõ vẻ nghiêm túc. Lần đầu tiên Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc, quy củ của Đông Phương Sóc, ngay cả cái lần Hoàng hậu của Bắc Nguyên quốc bị bệnh nặng, nàng lần đầu tiên tiến cung nhìn thấy hấn cũng không thấy hấn nghiêm túc như vậy. Đây là còn chưa nói đến chuyện lúc bình thường trông dáng vẻ của hấn đúng là một kẻ vô lại, cái bộ dáng cường hãn của hấn ngày hôm qua lúc ở Nghệ Vương phủ thật khiến người ta xấu hổ. Nếu không tận mắt nhìn thấy, nàng thực không thể tin được Đông Phương Sóc lại có lúc trở nên quy củ thế kia. Khó trách Hiên Viên Diệp lại gọi Hiên Viên Tinh đến đây.

“Lần này Thái tử đến Hiên Viên vương triều là có chuyện gì quan trọng đúng không?” Thái hậu thấy đám người trong phòng đều nhất loạt trầm mặc thì không khỏi cất tiếng hỏi han. Thái hậu vừa dứt lời, Mạnh Phát Ảnh và Hiên Viên Tinh đều ngược mắt lên nhìn Đông Phương Sóc.

Tuy hôm qua Đông Phương Sóc nói là đến đây tìm Thần y nhưng nàng vẫn cho rằng Đông Phương Sóc thân là Thái tử của một nước, không thể vì chuyện nhỏ nhặt này mà hấn phải đích thân tới tận Hiên Viên vương triều, nàng cũng không nghĩ mình có tầm quan trọng gì trong lòng Đông Phương Sóc. Nàng cho rằng khi còn ở Bắc Nguyên quốc, hấn cũng chỉ tỏ mò về thân phận của nàng, tỏ mò hơn hấn những thứ khác. Đông Phương Sóc vốn thích gây chuyện càn quấy, có thể hấn chỉ muốn vạch trần thân phận của nàng mà thôi.

Ánh mắt Hiên Viên Tinh nhìn Đông Phương Sóc mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu nhưng cũng ẩn hiện một chút lo lắng, dường như nàng ấy đang sợ hãi điều gì đó. Đông Phương Sóc thấy được vẻ lo lắng trong ánh mắt Hiên Viên Tinh thì sắc mặt trở nên u ám. Hấn lập tức quay sang Thái hậu cung kính đáp lời, “Hồi Thái hậu, nghe nói Hiên Viên vương triều đang bán đấu giá bảo bối nên ta cố ý đến đây xem thế nào.”

Giờ phút này hấn trả lời cực kỳ cung kính, ngữ khí cũng vô cùng trịnh trọng, khác hấn con người bình thường mọi ngày. Mạnh Phát Ảnh nghe hấn nói xong thì sững người, hóa ra hấn vì buổi đấu giá kia mà tới, có điều giờ còn sớm, ngày bán đấu giá còn xa mới tới, hấn đến sớm thế này để làm gì nhỉ. Nàng đột nhiên nghĩ tới chuyện đại hội đấu giá lần này đã ủy thác cho Sấn Bảo tổ chức, lại thấy hấn và Bộ Kinh Vũ có chỗ giống nhau, hay hấn đúng là Minh chủ của Sấn Bảo cho nên phải đến đây trước để lo liệu mọi việc?

Có điều nếu đúng thế thì sao Hiên Viên Diệp lại tỏ ra lo lắng như vậy? Nàng quả thực có chỗ không hiểu.

Hiên Viên Tinh nghe câu trả lời của hấn thì lập tức rũ mắt xuống, không biết có phải nàng ấy vừa âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi hay không. Hiên Viên Tinh hôm nay có vẻ căng thẳng quá mức.

“Ồ, hóa ra là vì chuyện đó. Ai gia cũng đã nghe nói qua, không biết đó là bảo bối gì vậy?” Thái hậu cười khẽ, trên mặt cũng lộ vẻ hiền hòa, bà lên tiếng phụ họa ý tứ của hấn.

“Đông Phương Sóc cũng không biết.” Hắn lại thấp giọng trả lời, trong câu trả lời hết sức quy củ không mang theo nửa điểm rườm rà, quả thực không hề giống với phong cách lời thoại dài dòng hết chuyện ngày đến chuyện khác thường ngày của hắn. Đông Phương Sóc vốn rất giỏi khuấy động không khí, nhưng vào lúc này khi Thái hậu cố ý hóa giải không khí khó chịu trong phòng, hắn lại không hề phối hợp với bà, hôm nay hắn cũng tỏ ra quá mức cẩn trọng.

Hiên Viên Tinh vẫn rũ mắt xuống không nói gì thêm.

Mạnh Phát Ảnh nhíu mày lại, Đông Phương Sóc nói hắn không biết là cái gì? Đông Phương Sóc chắc không lừa Thái hậu đâu. Chẳng lẽ hắn không phải là Minh chủ của Săn Bảo? Như vậy hắn tới đây không phải là muốn có được bảo bối kia chứ? Nếu đúng như vậy thì sự việc chỉ e càng thêm náo nhiệt.

Một cung nữ bưng trà đến trước mặt Hiên Viên Tinh rồi nhẹ giọng nói, “Công chúa, mời dùng trà.”

“A!” Hiên Viên Tinh không rõ đang nghĩ gì liền vội vàng ngẩng đầu vươn tay ra đón, bàn tay nàng ấy va vào tách trà tiểu cung nữ kia đang bưng. Cung nữ kia không phản ứng kịp, toàn bộ tách trà liền đổ lên tay Hiên Viên Tinh.

“Tinh nhi, sao không cẩn thận vậy.” Mạnh Phát Ảnh kinh hãi vội vàng cầm tay Hiên Viên Tinh xem xét, “May quá, không bị làm sao.” May mà trà cũng không nóng lắm, có điều bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của Hiên Viên Tinh vẫn hơi đỏ lên.

Đông Phương Sóc sững sốt, thân mình hắn dường như nhổm lên một chút, có điều khi thấy Mạnh Phát Ảnh xem xét tay nàng ấy và cũng không bị làm sao thì hắn lại ngồi thẳng người lên.

“Tinh nhi, con có chuyện gì phải không?” Thái hậu lo lắng hỏi, bà hiểu rõ nỗi lòng của nha đầu kia, haizzz, cũng thật khó cho nàng ấy.

“Không có chuyện gì đâu ạ.” Hiên Viên Tinh nhẹ giọng trả lời, trong giọng nói khe khẽ của nàng ấy có chút thẹn thùng.

Đột nhiên Đông Phương Sóc và Hiên Viên Tinh cùng đồng thời đứng lên hướng về phía Thái hậu rồi dường như cả hai cùng mở miệng một lúc, “Tinh nhi...” “Sóc...”

Mạnh Phát Ảnh và Thái hậu đều sững người sững sốt, a, hai người này...

“Mời công chúa nói trước.” “Mời Thái tử nói trước.” Hai người lại trằm miệng một lời đồng thanh lên tiếng. Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, hai người này thật đúng là rất ăn ý với nhau.

“Đông Phương Sóc không quấy rầy Thái hậu nữa, xin cáo từ trước.” Đông Phương Sóc nhíu mày liếc Hiên Viên Tinh một cái rồi quay sang nhìn Thái hậu cung kính nói. Hắn chẳng lẽ không nhìn ra sự xấu hổ của nàng ấy, hắn cần gì phải ở đây khiến mọi người đều khó xử.

“Được, ai gia cung tiễn Thái tử.” Dù sao hắn vẫn là Thái tử của một nước, Thái hậu cũng đứng lên khách khí chào hắn. Ánh mắt Đông Phương Sóc liếc nhanh về phía Hiên Viên Tinh một cái rồi xoay người rời đi.

“Tinh nhi, xin lỗi người.” Mạnh Phát Ảnh đương nhiên biết Hiên Viên Diệp đã gọi Hiên Viên Tinh tới đây, trong lòng nàng cảm thấy có chút áy náy.

Hiên Viên Tinh giạt mình, ánh mắt nàng ấy liếc về phía Đông Phương Sóc vừa rời đi rồi mới chậm rãi nở ra một nụ cười khế, “Có gì mà phải xin lỗi, đã đến thì sẽ gặp thôi, làm sao tránh được.” Lúc này Đông Phương Sóc đã rời đi, Hiên Viên Tinh liền khôi phục vẻ hoạt bát thường ngày, có điều sâu trong nàng ấy lại ẩn hiện một chút đau xót.

“Hoàng nữ nãi nãi, để Phát nhi đưa Tinh nhi trở về, thuận tiện ngồi nói chuyện với Tinh nhi một chút.” Mạnh Phát Ảnh há lại không hiểu rõ tâm tư nàng ấy, nàng liền nhẹ giọng nói với Thái hậu. “Được, con đi đi.” Thái hậu gật đầu, khi nhìn Hiên Viên Tinh, ánh mắt bà hiện lên sự lo lắng.

Mạnh Phát Ảnh và Hiên Viên Tinh thông thả đi bên nhau, Hiên Viên Tinh có vẻ có chút bất an, nàng ấy vẫn không hề mở miệng nói chuyện. Mạnh Phát Ảnh cũng không nói gì, nàng biết hôm nay Đông Phương Sóc xuất hiện lại gọi lên nỗi đau trong lòng nàng ấy.

“Tình nhi, người quên hẳn đi, hãy quên hẳn đi, ình một cơ hội đi. Có thể người sẽ phát hiện ra kỳ thật hạnh phúc của người đang ở ngay trước mắt rồi.” Khi tới cung viện của Hiên Viên Tinh, Mạnh Phát Ảnh không nhận được nhẹ giọng nói. Nàng tuy biết nỗi đau trong lòng Hiên Viên Tinh nhưng cũng không muốn nàng ấy tiếp tục đau khổ, nàng muốn thấy Hiên Viên Tinh từ bỏ nỗi đau xót này để một lần nữa tìm hạnh phúc cho chính mình.

Thân mình Hiên Viên Tinh cứng lại một chút, ánh mắt nàng ấy chậm chạp nhìn nàng, khóe môi khẽ nhúc nhích nở ra một nụ cười đau khổ, “Người biết rồi à.”

“Phải, tôi đó người uống say nên ta nghe được hết.” Mạnh Phát Ảnh không muốn giả vờ không biết gì nữa, có một số việc trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc luôn tỉnh táo còn người trong cuộc thì u mê. Nếu người đó xứng đáng để cho Hiên Viên Tinh làm vậy thì nàng đương nhiên sẽ ủng hộ nàng ấy, nhưng vấn đề hiện tại là người đó lại chính là một con rùa đen rút đầu, người đó hứa hẹn với nàng ấy nhưng không hề xuất hiện.

Ánh mắt Hiên Viên Tinh chậm chạp nhìn về phía trước không biết dừng ở nơi nào, đôi môi nàng ấy khẽ run một chút, đôi mắt từ từ khép lại, khóe môi khẽ cất giọng nói, “Chẳng qua là ta không quên được, ta cũng biết chờ đợi không phải là cách, nhưng ta không quên được hẳn, dường như càng muốn quên thì lại càng nhớ rõ, lại càng đau khổ.” Giọng nói trầm thấp của Hiên Viên Tinh chứa đựng sự đau khổ xót xa.

“Tình nhi.” Mạnh Phát Ảnh ôm chặt Hiên Viên Tinh, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng ấy rồi dịu dàng khuyên nhủ, “Được rồi được rồi, quên không được thì không cần quên, không quên...” Chuyện tình cảm này một khi đã vướng vào thì bản thân cũng không thể làm chủ được, lúc này nàng khuyên Hiên Viên Tinh phải quên đi chẳng qua chỉ là suy nghĩ chưa thật kỹ càng của nàng. Mạnh Phát Ảnh im lặng một chút rồi hỏi tiếp, “Tình nhi, rốt cuộc hẳn là người thế nào?” Nếu Hiên Viên Tinh không quên được người đó thì nàng phải giúp nàng ấy tìm ra hẳn, không ngại người đó trốn ở chân trời góc bể nào, nàng vẫn muốn giúp Hiên Viên Tinh tìm ra hẳn.

Hiên Viên Tinh nép vào trong lòng Mạnh Phát Ảnh, thân mình nàng ấy trở nên run rẩy, nước mắt cũng lặng lẽ rơi xuống, khóe môi nhếch lên cất giọng tràn đầy chua xót, “Ta cũng không biết hẳn rốt cuộc là ai, ta thậm chí còn chưa nhìn thấy hẳn.”

Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn sửng sốt, không biết là ai, thậm chí chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của người đó, Hiên Viên Tinh làm thế nào lại yêu hẳn được? Chuyện tình cảm quả thật không thể lý giải. Có điều ngay cả dáng vẻ mà Hiên Viên Tinh cũng chưa từng thấy mà muốn tìm người đó thì cực kỳ khó khăn.

“Ảnh nhi, ta quả thực rất ngốc, rất ngốc.” Hiên Viên Tinh ngược mắt lên nhìn Mạnh Phát Ảnh, khóe môi càng thêm chua xót.

“Người không ngốc, chẳng qua Tình nhi quá cố chấp trong chuyện tình cảm, lại vô cùng chung thủy một lòng, sự kiên trì này rất khó có được, ta tin Tình nhi nhất định sẽ tìm được hạnh phúc của chính mình.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng khuyên nhủ nàng ấy, vẻ mặt nàng cũng hiện rõ sự đau lòng, nàng tin rằng những người thiện lương giống như Tình nhi nhất định sẽ hạnh phúc, nhất định.

“Thật không?” Ánh mắt Hiên Viên Tinh hơi sáng lên, sự đau xót cũng nhạt đi một ít, trong mắt nàng ấy ánh lên tia hy vọng, hy vọng vào tương lai, hy vọng vào người đó.

“Phát nhi.” Mạnh Phát Ảnh đang định nói tiếp thì Hiên Viên Diệp bỗng nhiên xuất hiện. Khi thấy dáng vẻ của Hiên Viên Tinh thì hẳn sửng người một chút, trong ánh mắt hiện lên chút hối hận.

Khi thấy hẳn, sắc mặt Mạnh Phát Ảnh cũng lập tức trầm xuống, đều tại hẳn, không có việc gì lại kêu Hiên Viên Tinh đến Vĩnh Thọ cung, kết quả là làm cho nàng ấy thương tâm thế này.

“Thất ca, huynh đến rồi à.” Hiên Viên Tinh vội vàng lau nước mắt trên mặt rồi cười khẽ tiếp đón Hiên Viên Diệp, nàng ấy muốn cố gắng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Có điều khóe mắt của nàng ấy vẫn còn vương lại chút nước mắt, vẻ chua xót trên khóe môi vẫn chưa hoàn toàn biến mất, nụ cười của nàng ấy chỉ khiến người ta thêm đau lòng. Đau lòng ột người thông minh lương thiện như nàng ấy, đau lòng vì một nữ tử ưu tú như nàng ấy vì sao lại phải chịu khổ đau như vậy.

“Ừ.” Hiên Viên Diệp nhẹ giọng đáp lời, trên mặt hẳn cũng ẩn hiện một chút đau lòng, hẳn gọi Tình nhi

đến đó hoàn toàn không phải chỉ để Tinh nhi ngăn cản Đông Phương Sóc quấy rầy Phát nhi, hẳn vốn biết ở Vĩnh Thọ cung Đông Phương Sóc cũng không dám làm càn. Sau lần bị Hiên Viên Tinh cự tuyệt, Đông Phương Sóc cũng không nạt phi, Hiên Viên Tinh cũng vẫn ở vậy, hẳn vốn nghĩ có lẽ hai người này có chút duyên phận. Kỳ thật hẳn phát hiện ra Đông Phương Sóc và Hiên Viên Tinh rất xứng đôi. Không ngờ việc này lại làm cho Hiên Viên Tinh thương tâm đến vậy.

“Được rồi được rồi, Thất ca cũng đã đến đây, người cũng không cần ở cùng ta nữa, mau cùng Thất ca trở về đi.” Hiên Viên Tinh trông thấy vẻ hối hận trên mặt Hiên Viên Diệp thì sững người, nàng ấy lập tức đẩy Mạnh Phát Ảnh về phía Hiên Viên Diệp rồi cười nói. Giấu hoàn toàn sự đau khổ, cay đắng vào sâu trong cõi lòng, nàng ấy không muốn khiến bất kỳ ai phải lo lắng cho nàng ấy.

“Đi thôi.” Mạnh Phát Ảnh há lại không hiểu rõ tâm tư của Hiên Viên Tinh, nàng lườm Hiên Viên Diệp một cái rồi buồn bực nói. Nàng nói xong thì lập tức ra khỏi phòng, không thêm để ý gì đến Hiên Viên Diệp. Hiên Viên Diệp sững sốt một chút rồi vội theo ra, Mạnh Phát Ảnh cũng không quay về Vĩnh Thọ cung mà đi thẳng ra khỏi Hoàng cung.

“Sao chàng lại kêu Tinh nhi đến đó, chàng biết rõ chuyện Hiên Viên Tinh cự tuyệt Đông Phương Sóc, chàng làm vậy chẳng phải khiến Hiên Viên Tinh xấu hổ hay sao?” Vừa ra khỏi Hoàng cung, Mạnh Phát Ảnh lập tức giận dữ gầm nhẹ với hắn. Tưởng tượng đến dáng vẻ thương tâm vừa rồi của Hiên Viên Tinh, nàng liền cảm thấy đau lòng, lại càng tức giận với Hiên Viên Diệp. Sao Hiên Viên Diệp lại ích kỷ như vậy.

Hiên Viên Diệp thấy vẻ mặt tức giận của nàng thì thân mình hơi cứng lại một chút. Hắn tới gần nàng thấp giọng giải thích, “Kỳ thật ta chỉ muốn cho Hiên Viên Tinh và Đông Phương Sóc một cơ hội thôi, muốn Hiên Viên Tinh để ý một chút tới Đông Phương Sóc, có thể...” Từ trước đến nay hắn vốn không hay giải thích chuyện gì, nhưng lúc này đối mặt với sự tức giận của nàng, hắn không thể không giải thích.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, lửa giận trong mắt cũng tan hơn một nửa, xem ra hắn cũng vì suy nghĩ cho Tinh nhi, chẳng qua là hắn không hiểu tâm tư của Tinh nhi mà thôi.

“Vô ích thôi, không phải Tinh nhi không biết Đông Phương Sóc là người tốt, chỉ vì trong lòng Tinh nhi sớm đã có người khác rồi nên mới cự tuyệt Đông Phương Sóc.” Mạnh Phát Ảnh thở dài rồi nhẹ giọng nói.

Lời nói vừa dứt, Mạnh Phát Ảnh hướng mắt nhìn lên thì thấy ngay Đông Phương Sóc đang đứng cách đó không xa, vừa rồi nàng có chút kích động nên không nhìn thấy hắn.

Sắc mặt Đông Phương Sóc có chút u ám, không còn vẻ hi hi ha ha nhưng thường ngày nữa. Trong mắt hắn dường như có chút đau đớn mãnh liệt, thân mình hắn cứng đờ thẳng tắp đứng im một chỗ, ánh mắt chăm chăm nhìn Mạnh Phát Ảnh, dường như đang nhìn nàng mà lại dường như không phải.

Hiên Viên Diệp lập tức xoay người lại, khi thấy Đông Phương Sóc, hắn có vẻ sững sốt một chút. Thấy biểu hiện của Đông Phương Sóc lúc này, hắn lại không khỏi âm thầm thở dài một hơi, xem ra đã nhiều năm qua đi nhưng Đông Phương Sóc vẫn không hề quên đi sự việc năm đó, có thể trong lòng Đông Phương Sóc vẫn còn có Tinh nhi.

“Tiểu Ảnh nhi, Bản cung chờ nàng ở đây đã lâu, nàng rốt cuộc cũng ra rồi.” Mạnh Phát Ảnh đang nghĩ nên khuyên nhủ hắn thế nào thì Đông Phương Sóc đã cười hì hì thông thả tiến đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh, cách xưng hô của hắn khiến người khác cảm thấy buồn nôn. Nghĩ tới ý nghĩ vừa rồi của mình, khóe môi Mạnh Phát Ảnh không khỏi hung hăng co rút một cái. Được rồi, Đông Phương Sóc đã khôi phục lại dáng vẻ lưu manh của hắn, đáng vẻ vừa rồi ở Vĩnh Thọ cung đã trở thành lịch sử.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp sầm xuống, hắn nhanh chóng kéo Mạnh Phát Ảnh vào lòng rồi tức giận nói, “Cút xa một chút.” Vừa rồi hắn còn hoài nghi có phải Đông Phương Sóc có tình cảm với Tinh nhi hay không, vậy mà bây giờ thẳng thắn này lại tiếp tục đùa giỡn với Phát nhi.

“Hiên Viên Diệp, lần này Bản cung đến Hiên Viên vương triều sẽ ở lại rất lâu, chúng ta cứ từ từ chơi đùa nha.” Đông Phương Sóc chậm rãi nhìn Hiên Viên Diệp rồi cất giọng cười nói đầy thâm ý.

“Tốt, người muốn chơi đùa thì Bản vương sẽ tiếp đãi người.” Hiên Viên Diệp bị hắn chọc giận, trầm giọng trả lời, bàn tay đang ôm Mạnh Phát Ảnh cũng nắm chặt lại. Hắn ôm chặt Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng

bước lên xe ngựa, không thèm để ý gì đến Đông Phương Sóc nữa. Hắn sợ dĩ đồng ý với Đông Phương Sóc cũng vì muốn tâm tình của Đông Phương Sóc không còn để ý đến chuyện kia nữa.

Lần này Đông Phương Sóc không tiếp tục ngăn cản bọn họ, khi chiếc xe ngựa đã đi xa, về hi hi ha ha trên mặt hắn chậm chạp biến mất, trong ánh mắt chằm chằm nhìn về phía trước ẩn hiện tâm tình phức tạp.

Lần này hắn đến Hiên Viên vương triều rốt cuộc là vì cái gì? Chỉ sợ ngay cả hắn cũng không rõ là vì cái gì. Hàng năm hắn đều có việc cần đến Hiên Viên vương triều, nhưng mỗi lần đến đây lại cảm thấy bản thân kỳ thực cũng chẳng có gì để làm, buồn cười, thực hết sức buồn cười.

Trong Hoàng cung, sau khi xử lý xong tất cả tấu chương, Hoàng thượng dừng lại mọi việc, ánh mắt xa xăm nhìn về phía trước. Mấy ngày nay hắn tự bắt mình phải làm việc không ngừng, không ngừng, nếu dừng lại, hắn sẽ nghĩ ngay đến Nhu nhi, trái tim sẽ rất đau, rất đau. Từ trước đến nay hắn chưa từng trải qua cảm giác này bao giờ, chưa bao giờ được nếm trải tư vị đau lòng thế này. Nhiều ngày qua, hắn không dám nằm xuống, bởi một khi nhắm mắt, hắn liền thấy ngay hình ảnh Nhu nhi đang kêu to trong đám lửa, nằng kêu hắn cứu nằng, mỗi lần mơ đến đây, hắn đều bình tĩnh giác, cảm giác thật vô cùng đau đớn.

Mấy ngày vừa rồi hắn không dám quay về tẩm cung, càng không dám đến Nhu Tâm cung. Hắn chỉ sợ khi nhìn thấy cái gì đó liên quan đến Nhu nhi thì càng thêm đau lòng. Hắn muốn truyền lại ngôi vị hoàng đế này cho Diệp nhi rồi chính mình sẽ đi bồi tiếp Nhu nhi, nhưng ngay cả yêu cầu này Diệp nhi cũng không đồng ý, Diệp nhi nói hắn không xứng đáng bồi tiếp Nhu nhi. Lần này Diệp nhi đã thực sự hận hắn.

Sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, cũng không rõ đã là giờ nào, Hoàng thượng chậm rãi đứng lên đi ra ngoài.

“Hoàng thượng.” Thái giám đang chờ ở bên ngoài cẩn thận lên tiếng rồi đi theo phía sau.

“Không cần phải theo trẫm.” Hoàng thượng khoát tay ngăn thái giám lại, hắn muốn được yên tĩnh một mình.

Hắn chậm rãi một mình bước trên đường, đi không mục đích, nhưng đi tới đi lui cuối cùng vẫn tới Nhu Tâm cung, có lẽ bản năng của hắn vẫn muốn đến Nhu Tâm cung này. Hắn sống người một chút rồi chậm chạp bước về phía Nhu Tâm cung, trốn tránh đã lâu, có lẽ cũng đã đến lúc cần phải đối mặt rồi.

Trong Nhu Tâm cung bao phủ một màu tối đen. Hắn đã hạ lệnh không cho bất kỳ kẻ nào được vào Nhu Tâm cung.

Hoàng thượng một mình vào phòng, tìm kiếm một hồi rồi châm nốt nửa ngọn nến còn dư trên bàn. Ánh sáng chậm rãi tỏa ra, chiếu sáng những đồ vật quen thuộc trong phòng, chỉ tiếc vật còn người mất, Nhu phi giờ đã ra đi rồi.

Hoàng thượng chậm rãi ngồi vào chiếc ghế mà Nhu phi trước đây đã từng ngồi, hắn ngăn người nhìn ngọn nến, chậm chạp hồi tưởng lại mọi việc trước kia, trong lòng càng lúc càng thêm đau đớn. Hắn cứ lẳng lẳng ngồi một chỗ, không rõ đã được bao lâu, ... Đêm càng lúc càng sâu, ánh nến trên bàn cũng lập lòe rồi tắt, hắn vẫn ngồi im bất động.

Đột nhiên bên phòng ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ. Hoàng thượng đang ngồi im đột nhiên thân mình cứng đờ, ánh mắt cũng lập tức hướng về phía cửa. Trong bóng đêm, một nữ tử đang chậm rãi bình thân tiến vào, động tác của người đó rất nhẹ, dường như không muốn làm kinh động người khác.

Hai mắt Hoàng thượng đột nhiên trợn lên chằm chằm nhìn vào nữ tử đang chậm rãi bước vào, tim hắn bỗng đập nhanh hơn, tay cũng hơi hơi run, chẳng lẽ Nhu nhi của hắn đã trở lại? Cho dù Nhu nhi của hắn có hóa thành quỷ quay lại tìm hắn thì hắn cũng không sợ, hắn cũng rất vui mừng.

Nữ tử vừa bước vào cũng không thấp đèn, hắn không thấy rõ dáng vẻ của nằng, chỉ thấy nằng đang rất nhẹ nhàng đến gần, đến gần. Có thể người đó không phát hiện ra Hoàng thượng cũng đang ở đó, nằng vẫn tiếp tục đi tới.

“Nhu nhi.” Khi nữ tử chỉ còn cách hắn vài bước, Hoàng thượng vội vàng đứng lên ôm chặt nằng vào ngực, cho dù Nhu nhi đã biến thành quỷ hồn thì hắn cũng muốn giữ chặt lấy nằng.

Thân mình nữ tử khẽ run một chút nhưng không giãy dụa, nàng cũng không lên tiếng, chỉ hơi ngẩng mặt lên, ánh mắt chăm chăm nhìn hấn có vẻ ngượng ngùng lại có phần tình ý. Bàn tay Hoàng thượng đang ôm nàng càng thêm chặt lại. Hấn lại kêu lên, “Nhu nhi, Nhu nhi. Là nàng phải không? Nàng trở về tìm trẫm đúng không?”

“Hoàng thượng.” Nữ tử đang bị hấn ôm chặt trong lồng ngực, mặt nàng chúi vào ngực hấn, giọng nói của nàng có chút buồn bã nhưng không thể phân biệt rõ, có điều ngữ khí rõ ràng có chút dịu dàng.

“Đúng là nàng rồi.” Hoàng thượng nghe tiếng gọi khẽ của nàng thì trong lòng càng thêm kích động, hấn vội vàng lên tiếng rồi chậm chạp nâng khuôn mặt của nàng lên. Trong bóng đêm, hấn không thấy rõ mặt nàng, chỉ ngửi được một mùi hương thật đặc biệt, mùi hương này dường như có chút quen thuộc nhưng lại có vẻ cực kỳ xa cách, dường như trước đây rất lâu hấn đã từng ngửi thấy.

Ngửi thấy mùi hương đặc biệt kia, Hoàng thượng cảm thấy tim mình càng đập nhanh hơn, trong cơ thể dường như đang sôi sục một cảm giác kích động mãnh liệt. Hấn nhất thời kìm lòng không được ra sức hôn lên nữ tử đang bị ôm chặt trong lồng ngực.

Nữ tử kia than nhẹ một tiếng rồi nhón chân hướng môi lên hôn hấn, hai cánh tay theo bản năng cũng ôm chặt lấy cổ hấn.

Đúng vào thời khắc đó, Hoàng thượng đột nhiên ngẩng đầu lên rồi dùng sức hung hăng đẩy nàng ta ra. Nữ tử kia nhất thời chưa chuẩn bị kịp, nàng ta ngã mạnh xuống đất.

“Người không phải là Nhu nhi, người là ai?” Hoàng thượng lạnh lùng lên tiếng, trong giọng nói của hấn mang theo một chút tàn nhẫn, vừa rồi hấn tưởng đó là Nhu nhi nên mới hôn nàng ta. Tuy hấn có vô số nữ nhân nhưng người từng được hấn hôn chỉ có Nhu nhi, vì vậy vừa rồi khi hôn nàng ta hấn biết ngay đó không phải là nàng. Hấn đột nhiên nghĩ tới cảm giác khi hôn Nhu phi giả trước kia cũng không hề giống, nhưng khi đó hấn không hề để ý, chỉ nghĩ rằng Nhu nhi đối phương pháp để lấy lòng hấn. Hấn thật đáng chết, rất đáng chết, Nhu nhi hấn là đã trách hấn, hấn nàng rất hận hấn.

Hấn nhìn nữ tử đang nằm trên mặt đất thì trên mặt càng hiện lên lửa giận. Hấn lập tức giận dữ hét lên, “Trẫm đã ra lệnh không được sự cho phép của trẫm thì không kẻ nào được bước vào Nhu Tâm cung, người đúng là to gan dám một mình đến Nhu Tâm cung này, còn muốn quyến rũ trẫm. Rốt cuộc người là ai?”

“Hoàng thượng, là thần thiếp, là thần thiếp ạ.” Liễu phi bị đẩy ngã trên mặt đất vội vàng hô to, bàn tay nàng ta nắm chặt lại, trong giọng nói mang theo một chút ủy khuất.

“Liễu phi...” Hoàng thượng sững người, rốt cuộc hấn đã nhận ra giọng nói của nàng ta. Có điều ánh mắt hấn lại càng thêm lạnh lẽo, lúc này Liễu phi còn tới đây làm cái gì?

“Hoàng thượng, là thần thiếp ạ. Vừa rồi Hoàng thượng đẩy thần thiếp ngã đau quá.” Liễu phi ngồi dưới đất, vẻ mặt nàng ta tràn đầy ủy khuất, trong giọng nói của nàng ta cũng hơi hơi nức nở, dường như có ý chờ Hoàng thượng dìu nàng ta đứng dậy. Bàn tay nàng ta không rõ vô tình hay cố ý kéo kéo đám quần áo trước ngực, mùi hương trên người nàng ta lại tỏa ra. Mùi hương này khi mới ngửi thì người người sẽ thấy nó thật đặc biệt, nhưng khi quen rồi thì sẽ không nhận thức được sự tồn tại của nó.

“Nàng tới đây làm gì?” Hoàng thượng lạnh lùng liếc nhìn nàng ta rồi lạnh giọng hỏi, trong giọng nói vẫn mang theo chút tức giận.

Liễu phi sững người nhìn Hoàng thượng, trông nàng ta có vẻ khó tin và nghi hoặc. Thấy Hoàng thượng không có ý định dìu mình đứng lên, nàng ta đành tự đứng dậy rồi nhẹ giọng nói, “Thần thiếp muốn đến để tế lễ cho tỷ tỷ một chút, không ngờ lại gặp Hoàng thượng ở chỗ này.” Liễu phi cầm cái làn nhỏ vừa mới đặt bên cạnh lên, bên trong làn có ít tiền giấy, ngoài ra còn có chút đồ điểm tâm, “Hoàng thượng không cho ai đến Nhu Tâm cung, thần thiếp sợ hôn tỷ tỷ trở về đây lại không có gì nên mới lạng lẽ đem vài thứ đến đây.” Nàng ta vừa nói vừa bày mấy thứ kia để lên chiếc bàn trước mặt. Trong bóng đêm, Hoàng thượng chỉ nhìn từng động tác của nàng ta mà không nói gì.

Nhiều năm qua Liễu phi chưa từng tranh chấp cái gì, cũng chưa bao giờ gây chuyện. Tối nay hấn đến đây cũng không ai biết, có lẽ nàng ta thật sự đến đây để tế lễ cho Nhu nhi. Lạnh ý trong mắt hấn lập tức biến mất hơn nữa.

“Nhu nhi không cần cái này, nàng đem đi đi.” Nhu nhi của hắn không cần những thứ đó, cái Nhu nhi cần chính là tình yêu của hắn, có điều hắn lại không thể cho nàng. Cho tới giờ hắn mới hiểu được điều này những đã quá muộn.

Động tác của Liễu phi trở nên cứng đờ, trong ánh mắt nàng ta xẹt qua một tia kinh ngạc pha thêm chút oán hận, không ngờ Hoàng thượng lại đuổi nàng ta đi như thế. Nghĩ đến mùi hương trên người mình, trong lòng Liễu phi càng thêm nghi hoặc, sao lần này Hoàng thượng lại không có cảm giác gì?

Nàng ta nhớ rõ lần đầu nàng ta dùng chính là mùi hương này, lúc đó Hoàng thượng đã bị làm ê hoặc. Đây là mùi hương vô cùng đặc biệt, khi hít phải, người hít được sẽ trở nên kích động, trở nên thác loạn một chút, có điều nó không phải độc dược, người hít phải chỉ nhất thời không khống chế được cảm xúc mà thôi. Nàng ta cũng nhớ rõ lúc đó nàng ta vẫn chỉ là một cung nữ hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu. Khi đó Hoàng thượng rất mực sủng ái Hoàng hậu, thường xuyên đến chỗ của Hoàng hậu. Một lần thân thể Hoàng hậu không khỏe, khi nàng ta bưng thuốc lên cho Hoàng hậu thì trên người có xúc mùi hương này. Sau đó thì Hoàng thượng xuất hiện, nàng ta cố ý bưng trà mời Hoàng thượng. Lúc đó Hoàng thượng không tiếp trà mà ôm chặt nàng ta, chỉ một lần như vậy, cuộc sống của nàng ta đã hoàn toàn thay đổi. Nhưng vì sao lần này Hoàng thượng lại không có phản ứng gì?

Không chịu từ bỏ ý định, Liễu phi đặt các thứ xuống rồi chậm rãi bước tới bên cạnh Hoàng thượng. Nàng ta tỏ vẻ lo lắng hỏi han, “Gần đây Hoàng thượng quá mức mệt nhọc, Người phải chú ý nghỉ ngơi mới...” Khi nói chuyện, bàn tay nàng ta lại giấu diếm kéo kéo đám áo trước ngực ra một chút làm mùi hương kia tỏa ra xung quanh.

“Được rồi, nàng về đi.” Có điều Hoàng thượng lại lạnh lùng ngắt lời nàng ta, trong giọng nói của hắn đã tỏ ra thiếu kiên nhẫn, không có vẻ gì là bị mê hoặc cả.

Liễu phi càng thêm kinh ngạc nhưng vẫn không cam lòng, vất vả lắm mới có cơ hội này, nàng ta đã tính toán cẩn thận mọi bề nhưng không nghĩ đến chuyện Hoàng thượng lại không bị nàng ta mê hoặc. Trong ánh mắt Liễu phi tràn ra vài phần hận ý nhưng không dám nói gì, nàng ta hơi cúi xuống hành lễ rồi nhẹ giọng nói, “Vây thần thiếp xin phép về trước, Hoàng thượng phải bảo trọng thân thể nhé.” Nàng ta nói xong thì xoay người có vẻ muốn rời đi, có điều khi vừa xoay người thì đụng ngay vào cái làn nàng ta vừa tự tay đặt trên mặt đất.

“A!” Liễu phi nhẹn không được kêu lên một tiếng, cả thân mình nhanh chóng đổ về phía Hoàng thượng. Sự việc xảy ra quá nhanh và bất ngờ, động tác của Liễu phi cũng quá nhanh làm Hoàng thượng không kịp phòng bị, cả người Liễu phi đã nhào vào lòng hắn. Không biết có phải động tác vừa rồi quá mạnh hay không mà đám vải áo trước ngực Liễu phi đã bị xé rách, bộ ngực của nàng ta phơi cả ra ngoài, mùi hương cũng tỏa ra khắp phòng. Lúc trước Liễu phi còn không dám làm ừm kia trở nên rõ ràng, nhưng bây giờ vì không có hiệu quả gì nên nàng ta không thể không...

“Hoàng thượng, thần thiếp đáng chết, thần thiếp đáng chết.” Liễu phi bối rối vùng vẫy đứng lên, có điều dường như vì quá sốt ruột nên nhất thời không đứng lên được mà ngược lại còn áp sát thêm vào người Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhíu mày lại, hắn ngửi thấy mùi hương kia rất rõ ràng, cảm thấy tim mình dường như đập nhanh hơn một chút. Ánh mắt hắn lại trầm xuống. Hắn đẩy nàng ta ra rồi lạnh lùng nói, “Mùi hương trên người Liễu phi thật đặc biệt.”

Thân mình Liễu phi khẽ run một chút mới miễn cưỡng đứng lên. Nàng ta mỉm cười nhẹ giọng cất tiếng, “Đúng vậy, mùi hương này là do thần thiếp tự tìm tòi chế tạo từ mấy loại hoa đó. Hoàng thượng cũng thấy nó đặc biệt sao?” Kỳ thật hương liệu này là do nàng ta hao tâm tốn sức mang từ bên ngoài vào, nàng ta đương nhiên không dám cho Hoàng thượng biết, cũng may loại hương liệu này cực kỳ đặc biệt, rất ít người đã từng thấy nó.

“Được rồi, Liễu phi có thể trở về, về sau không được sự cho phép của trẫm thì không được vào Nhu Tâm cung này nữa, nếu không thì đừng trách trẫm vô tình.” Hoàng thượng híp hai mắt trông mắt lại, trong giọng nói lần này càng thêm lạnh lẽo.

Thân mình Liễu phi trở nên cứng đờ, cho dù vẫn không cam tâm nhưng nàng ta cũng chỉ có thể trở về, nếu

còn ở lại chỗ này chỉ e sẽ làm cho Hoàng thượng nghi ngờ. Xem ra nàng ta đã xem nhẹ tình cảm của Hoàng thượng đối với Nhu phi, tình yêu của Hoàng thượng càng thêm sâu đậm, trong lòng hần sẽ càng tưởng nhớ đến Nhu phi mà không bị mê hoặc bởi thứ gì khác. Chẳng lẽ kế hoạch của nàng ta sẽ thất bại thế này, ngôi vị hoàng hậu của nàng ta...

“Loại hương này, sau này trẫm không muốn ngửi thấy nó nữa.” Nàng ta đang vội vàng bước ra được nửa phòng thì giọng nói lạnh lẽo tuyệt tình của Hoàng thượng lại truyền đến. Liễu phi tiếp tục trở nên cứng đờ. Nàng ta chỉ có thể dụi dằng trả lời, “Vâng, thần thiếp hiểu rồi.” rồi lập tức bước ra khỏi phòng. Sau khi ra khỏi phòng, ánh mắt nàng ta hiện rõ vẻ hung ác, thật không ngờ Hoàng thượng lại tuyệt tình với nàng ta như vậy, càng không ngờ nàng ta đã hao tổn tâm cơ thiết kế ra buổi gặp hôm nay mà lại có kết quả thế này.

Hoàng thượng chờ cho đến khi Liễu phi rời đi liền mang tất cả những thứ nàng ta đem đến ném cả ra ngoài, hần không muốn trong phòng Nhu phi có bất cứ thứ gì của nữ nhân khác.

Ngày hôm sau Mạnh Vân Thiên từ Phong tộc đã gấp rút trở về, đi cùng ông còn có một người lạ, đó chính là tộc trưởng hiện tại của Phong tộc, Phong Nguyệt Ngân.

“Đưa ta tới Nghê Vương phủ.” Vừa tới kinh thành, Phong Nguyệt Ngân đã nhếch môi thản nhiên nói, trong giọng nói của hần có sự quyết đoán khiến người khác không thể kháng cự.

Mạnh Vân Thiên sững người một chút rồi khẽ gật đầu đáp lời, “Được, tới Nghê Vương phủ.” Ông vốn nghĩ lần này đi Phong tộc báo tin Nhu phi đã qua đời, tộc trưởng Phong tộc e là sẽ ra tay giết chết ông, ông không hề nghĩ tới việc khi nói đến chuyện của Nhu phi, hần lại tỏ ra run sợ một chút rồi không nói bất cứ điều gì. Hần chỉ nhanh chóng bàn giao mọi chuyện của Phong tộc cho người khác rồi cùng ông tới kinh thành. Dọc đường đi một chữ hần cũng không nói. Giờ đã vào kinh thành, câu đầu tiên hần nói lại là muốn đi tới Nghê Vương phủ. Vào lúc này, cho dù hần có yêu cầu điều gì thì Mạnh Vân Thiên cũng sẽ tận lực thỏa mãn hần, huống gì chuyện đến Nghê Vương phủ.

“Phụ thân đã về rồi à.” Hai người vừa tới Nghê Vương Phủ thì gặp ngay Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh đang định xuất môn. Mạnh Phát Ảnh khi thấy Mạnh Vân Thiên thì vội vàng đi tới, vẻ mặt hết sức vui mừng. Có điều khi thấy nam tử sau lưng ông, nàng hơi sững ra một chút, trong ánh mắt cũng hiện lên sự kinh ngạc. Nam tử này có ngũ quan cực kỳ tuấn mỹ, đường cong góc cạnh hết sức rõ ràng, ánh mắt hần vô cùng thâm thúy gây cho người khác một cảm giác áp bức khó hiểu. Lúc này trên mặt hần không có chút ảm áp nhưng cũng không có vẻ gì là lạnh lẽo, trông hần không có nửa điểm cảm xúc nhưng lại không khiến người khác cảm nhận được sự đông cứng và khô khan.

“Điện hạ, vị này là tộc trưởng của Phong tộc...” Mạnh Vân Thiên không hành lễ mà lập tức giới thiệu luôn, coi như đó là lời chào hỏi với Hiên Viên Diệp.

“Phong Nguyệt Ngân.” Tộc trưởng kia có vẻ như sợ Mạnh Vân Thiên đông dài nên trực tiếp mở miệng nói luôn. Giọng nói của hần không lên bổng xuống trầm nhưng dường như có một lực hấp dẫn rất lớn, rất dễ nghe. Nghe giọng nói của hần, Mạnh Phát Ảnh hơi chớp mắt một cái, nàng chưa từng nghe thấy nam tử nào lại có giọng nói hay như vậy. Mà hần vừa nói tên hần là Phong Nguyệt Ngân? Tên hần cũng rất êm tai. Mạnh Phát Ảnh theo bản năng nhìn vào mắt hần.

Đúng lúc đó thì Hiên Viên Diệp đã bước tới ôm nàng vào ngực rồi nhìn Phong Nguyệt Ngân, hần chau mày lại rồi cũng trực tiếp lên tiếng, “Hiên Viên Diệp.” Đây hần là một lời giới thiệu. Nếu bình thường hần sẽ không ăn nói như vậy, nhưng vào giờ phút này, tại nơi đây, cách ăn nói của hai người này lại tỏ ra vô cùng thích hợp.

Một nam nhân thật kỳ quái và đặc biệt, Mạnh Phát Ảnh lại tò mò nhìn hần, làm như trên người hần có một lực hấp dẫn cực kỳ đặc biệt. Có điều nàng chỉ đơn thuần đánh giá hần chứ không có cảm xúc gì khác.

“Đây là nữ nhân của ngươi?” Phong Nguyệt Ngân hướng mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh, trên mặt vẫn không có cảm xúc gì, giọng nói vô cùng hấp dẫn của hần cũng không lộ ra một chút cảm xúc. Hần hỏi nhưng dường như không thêm quan tâm đến câu trả lời, cảm giác như hỏi chỉ là để hỏi mà thôi. Có điều Mạnh Phát Ảnh không biết có thể khiến hần chủ động hỏi như vậy thì trên đời này cũng không có mấy người, ngay cả với Mạnh Vân Thiên, suốt dọc đường đi hần cũng chưa từng trò chuyện với ông.

“Phải.” Bình thường Hiên Viên Diệp cũng rất ít khi trả lời câu hỏi của người khác mà lúc này lại thấp giọng trả lời hẳn, có thể bởi hẳn là người cùng tộc với Mẫu thân nên có chút tôn trọng.

“Không tồi.” Hẳn rời ánh mắt khỏi Mạnh Phát Ảnh, lời nói của hẳn có thể xem như là khen ngợi nhưng vẫn không cảm nhận được một chút cảm xúc gì. Cũng không rõ hẳn nói không tồi là bảo Mạnh Phát Ảnh không tồi hay là Hiên Viên Diệp hay là chuyện gì khác.

Mạnh Phát Ảnh liếc nhìn hẳn, thật là một người kỳ quái. Nghĩ tới chuyện dù sao hẳn cũng là tộc trưởng của Phong tộc, để hẳn đứng ở đây nói chuyện cũng có phần thất lễ, nàng bèn lên tiếng, “Phong tộc trưởng, mời...”

“Phong Nguyệt Ngân.” Hẳn lại đột nhiên ngắt lời Mạnh Phát Ảnh để nhắc lại tên mình. Mạnh Phát Ảnh sững người, ý hẳn muốn nàng trực tiếp gọi tên hẳn sao? Nàng nhất thời có chút không hiểu hẳn đang nghĩ gì.

“Mời vào.” Mạnh Phát Ảnh lược bớt lời mời, nàng cũng không gọi tên hẳn. “Phụ thân, Người đi đường cũng mệt rồi, vào nhà uống chén trà trước đã.” Mạnh Phát Ảnh xoay người nói với Mạnh Vân Thiên. “Được.” Mạnh Vân Thiên mỉm cười rồi nhẹ giọng đáp lời, cũng không hẳn vì mệt mà chủ yếu là lâu ngày rồi ông mới được gặp lại Phát nhi.

“Ông có thể quay về.” Đúng lúc này Phong Nguyệt Ngân lại đột nhiên nói ra một câu như vậy. Mạnh Phát Ảnh giật mình, hẳn nghĩ ở đây là Phong tộc của hẳn sao, nơi này chính là Nghê Vương phủ, nàng mới là chủ nhân ở đây, nàng đang tiếp đón phụ thân của mình, người này là ai lại dám đuổi phụ thân của nàng về? NND, người này cũng thật quá đáng. Tộc trưởng thì giỏi lắm sao, lại còn giả bộ lạnh lùng. Hẳn dám chọc giận nàng, dám đuổi phụ thân của nàng đi.

“Phụ thân mời vào uống trà.” Mạnh Phát Ảnh lướt qua người hẳn, đỡ Mạnh Vân Thiên định đi vào phủ. Hừ, để xem ai sợ ai, nơi này dù sao cũng là địa bàn của nàng.

“Thiếu chút nữa thì quên, Phụ thân còn phải bẩm báo mọi việc với Hoàng thượng, lần sau Phụ thân sẽ đến thăm Phát nhi nhé.” Mạnh Vân Thiên mở miệng thoái thác, ông vừa nói vừa tránh Mạnh Phát Ảnh rồi xoay người rời đi. Ông không dám trêu chọc người kia, không phải ông sợ hẳn mà chẳng qua là không muốn gây thêm phiền toái không cần thiết.

Mạnh Phát Ảnh nhìn theo bóng lưng Mạnh Vân Thiên nhanh chóng rời đi thì ánh mắt hiện lên vẻ ảo não, nàng liếc mắt nhìn Phong Nguyệt Ngân một cái nhưng không mở miệng tiếp đón hẳn lần nữa mà cùng Hiên Viên Diệp đi thẳng vào trong phủ.

Phong Nguyệt Ngân cũng không tức giận, hay phải nói, hẳn vẫn không thể hiện một chút cảm xúc nào, nếu trên mặt hẳn không chừng là có đeo mặt nạ thì trong đôi mắt hẳn cũng không mấy may cảm xúc, thật khiến người khác phải kinh ngạc.

“Nàng đang ở đâu?” Vừa mới tiến vào đại sảnh của Vương phủ, ngồi còn chưa kịp ngồi xuống, người kia đã đột nhiên thốt ra một câu như vậy. Kiểu nói chuyện của hẳn khá bất thành linh, hẳn cứ đột nhiên thốt ra một câu mà không đi kèm theo lời giải thích nào, cũng không đầu không cuối, người khác khó mà hiểu được hẳn muốn nói gì. Lúc này, vừa nghe hẳn nói xong, cả Hiên Viên Diệp lẫn Mạnh Phát Ảnh đều sững người sững sờ nhưng cả hai đều hiểu được hẳn nói nàng chính là nói đến Nhu phi. Bọn họ hiểu được câu hỏi của hẳn thì lại càng kinh ngạc, nghe ý tứ trong lời nói của hẳn thì dường như hẳn không tin Nhu phi đã chết, hơn nữa hẳn đến kinh thành nhưng không vào Hoàng cung mà lại trực tiếp đến đây tìm bọn họ là thế nào? Hay là hẳn đã biết được điều gì? Chuyện này không thể xảy ra được. Trừ nàng, Hiên Viên Diệp và Nhu phi thì không một ai hay biết, Phụ thân lại càng không hay, huống chi người này còn cách xa ngàn dặm, làm sao mà hẳn biết được?

“Cái gì?” Mạnh Phát Ảnh nghĩ đến chuyện hẳn vừa đuổi Phụ thân đi thì còn có chút buồn bực, nàng không khỏi hăm hăm hỏi lại hẳn, tuy trong giọng nói của nàng có vài phần buột miệng nhưng cũng có ý thăm dò, nàng muốn thăm dò xem hẳn rốt cuộc có ý gì.

Ánh mắt hẳn lại chằm chằm nhìn Mạnh Phát Ảnh, lần này hẳn không giống lần trước chỉ nhìn lướt qua nàng mà thẳng tắp chằm chằm nhìn vào nàng. Ánh mắt hẳn vẫn không chút cảm xúc nhưng khiến Mạnh Phát Ảnh cảm thấy một loại cảm giác bị áp bức không thể kháng cự...

“Cùng một câu nói ta không thích lặp lại hai lần.” Môi hắn khê nhúc nhích, giọng nói của hắn cực kỳ dễ nghe nhưng vẫn không lộ ra chút cảm xúc, có điều cảm giác bị bức bách càng thêm rõ ràng. Mạnh Phát Ảnh mơ hồ cảm thấy sắp nghẹt thở đến nơi.

89. Chương 90

” Ta không thích nói, vì sao ta phải nghe lời người.” Mạnh Phát Ảnh khê quét mắt nhìn hắn một cái, trên mặt cũng thêm vài phần tức giận, người này cũng quá mức bá đạo đi, hắn tưởng rằng, tất cả mọi người đều phải nghe lời của hắn sao?

Hơn nữa, chuyện của Nhu phi, nàng tuyệt đối sẽ không nói cho người này, chẳng phải sợ hắn là người của Phong gia mà bởi vì trước đó Nhu phi cũng không đề cập đến người nào trong Phong gia với nàng. Nếu Nhu phi hiện tại “đã chết”, đương nhiên sẽ không thể chỉ ra bất luận kẻ nào.

Khê nhìn về phía người nọ, hai hàng lông mày của Hiên Viên Diệp đã hơi cau lại, tìm tòi nghiên cứu, môi hơi hơi mím lại, không mở miệng nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm vào vóc dáng còn cao lớn hơn mình vài phần của người nọ.

Khi nhìn thấy những thứ còn sót lại của Nhu phi thì Phong Nguyệt Ngân hơi sửng sốt cùng kinh ngạc, nhìn chăm chú về phía Mạnh Phát Ảnh, trong con mắt lóe lên tia gì đó, nhưng lại che dấu rất nhanh. Sau đó đột nhiên xoay người, đi ra ngoài.

Mạnh Phát Ảnh bị hắn làm cho kinh ngạc, kẻ này thật là quái gở, chỉ như vậy mà đã tức giận, bỏ đi ư?

Tuy nhiên, hai người đều không mở miệng ngăn cản lại. Trong mắt của Hiên Viên Diệp vẫn mang theo nỗi trầm tư, suy nghĩ.

“Chàng nói thử xem, hắn có ý gì đây?” Mạnh Phát Ảnh nhìn bóng lưng hắn rời đi, hơi bất mãn nói.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp vẫn vững vàng như trước, chỉ hơi hơi lắc đầu, khóe môi khê nhếch, thấp giọng nói, “Lần này hắn đến tìm mẫu phi, phải chăng quan hệ của hắn và mẫu phi là....?”

Tuy rằng trên mặt người này luôn luôn không có cảm xúc, nhưng vẫn có thể cảm thấy, tình cảm của người này đối với mẫu phi khá đặc biệt.

“Hắn không phải là tộc trưởng của Phong tộc sao? Vậy hắn là....”

Phụ thân nói hắn là tộc trưởng của Phong tộc, mà Nhu phi là Công chúa của Phong tộc, xem tuổi của hắn cùng Nhu phi không chênh lệch nhiều, chẳng lẽ là huynh đệ của Nhu phi? Hai hàng lông mày của Mạnh Phát Ảnh khê nhíu lại, biểu tình nghi hoặc, “Không đúng, vừa rồi hắn đã bảo chúng ta gọi thẳng tên hắn.”

Theo lý thuyết, hắn chính là trưởng bối, nhưng mà ngay từ đầu hắn lại kêu bọn họ chỉ cần gọi tên của hắn. Có thể thấy được hắn không phải họ hàng của Nhu phi, bằng không sẽ phải xưng hô là cậu, hoặc sẽ là một danh xưng nào đó.

Đối với chuyện nội bộ của Phong tộc, Hiên Viên Diệp kỳ thực cũng không biết điều gì cả, hắn chỉ biết mẫu phi là người Phong tộc, nhưng mẫu phi chưa bao giờ kể chuyện gì về Phong tộc cho hắn nghe, hơn nữa nhiều năm như vậy nhưng cũng không hề thấy Hiên Viên vương triều cùng Phong tộc qua lại với nhau, do vậy, hiện tại hắn cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Chúng ta đến hỏi Phụ thân thôi.” Hai tròng mắt Mạnh Phát Ảnh khê chớp lên, nghĩ đến việc người kì quái này là do chính Phụ thân mang về từ Phong tộc, nhất định là ông có biết một số chuyện.

“Được.” Hiên Viên Diệp nhẹ giọng đáp lời, lập tức cùng nàng xuất môn, trực tiếp đến Hầu phủ.

Mạnh Vân Thiên thậ ra cũng không vào Hoàng cung, mà về Hầu phủ trước, dù sao ông vừa mới ngày đêm từ Phong tộc trở về, quả thật cũng cảm thấy mệt mỏi, mà bây giờ lại một thân thương phục, cũng không tiện để tiến Cung.

Hơn nữa những việc quan trọng đều đã truyền thư bẩm báo rõ cho Hoàng Thượng biết rồi. Cho nên cũng không phải vội vàng tiến Cung, lúc ở Nghệ vương phủ, ông nói thế cũng chỉ là viện cớ mà thôi.

Đại phu nhân thấy Mạnh Vân Thiên trở về thì vô cùng mừng rỡ một chút, có vẻ như không ngờ ông lại trở về nhanh như vậy, nhưng vẫn nhanh chóng đi về phía trước hành lễ, “Nô tì thỉnh an Hầu gia.”

“Ừm.” Mạnh Vân Thiên liếc bà ta một cái, trên mặt không hề che giấu sự chán ghét, vì không nhìn thấy Mạnh Như Tuyết, mày ông khẽ nhăn lên, lạnh lùng hỏi, “Tuyết Nhi đâu?”

“Tuyết Nhi...” Thân mình Đại phu nhân cứng đờ, trong lúc nhất thời, cũng không biết phải nói như thế nào với Mạnh Vân Thiên, ông vốn đã không tán thành việc Tuyết Nhi lập gia đình, hiện tại nếu nói cho ông biết, ông nhất định sẽ tức giận.

“Hầu gia, người đi lại nhiều ngày như vậy, chắc chắn là rất mệt mỏi, để nô tì gọi người...” Đại phu nhân tránh nói đến chuyện của Mạnh Như Tuyết, hơi hơi ngước mắt, tươi cười, muốn đỡ lấy Mạnh Vân Thiên.

Đột nhiên sắc mặt Mạnh Vân Thiên trầm xuống, cánh tay vung lên, trực tiếp hất lên mặt Đại phu nhân, lực đạo quá lớn, suýt nữa làm bà ta té ngã.

Mạnh Vân Thiên không thèm nhìn bà ta, trực tiếp đi đến đại sảnh.

Hai tròng mắt Đại phu nhân nheo lại, con ngươi tràn ngập hận ý, cảm thấy vô cùng bức bối và uất ức.

Mạnh Vân Thiên, một khi người đã đối xử với ta như vậy thì cũng đừng trách ta vô tình, nhiều năm như vậy, người cũng chưa từng ôn nhu với ta, cũng chưa từng chủ động đến phòng ta, nói chuyện với ta.

Gả cho Mạnh Vân Thiên nhiều năm như vậy, mà ngay cả khi động phòng, Mạnh Vân Thiên vẫn lạnh lùng như băng, không có nửa điểm cảm tình. Sau đêm tân hôn, ông liền rời Kinh thành, trong năm năm không hề quay về lấy một lần, cũng may, đêm hôm đó bà ta đã mang thai Hiếu nhi.

Lúc sinh Hiếu Nhi, bà ta đau đến chết đi sống lại, cho người mang thư đến chỗ Mạnh Vân Thiên, nhưng ngay cả một chữ Mạnh Vân Thiên cũng không hồi âm.

Năm năm, chỉ báo tin về cho triều đình, nhưng bà ta thì không có lấy một mẫu tin tức, do đó lòng của bà ta, càng ngày càng nguội lạnh.

Khi Mạnh Vân Thiên trở về, Hiếu nhi đã bốn tuổi, vội vàng kêu ông một tiếng Phụ thân, mà ông chỉ sững sờ một chút, sau đó không quá vài ngày, lại mang Hiếu nhi ra ngoài, nói là cho Hiếu nhi đi học nghệ.

Chuyến đi này đã kéo dài hơn hai mươi mấy năm, từ lần đó, bà ta chưa từng được gặp lại Hiếu nhi của mình. Thậm chí không biết nhi tử của mình còn sống hay đã chết, trong lòng Đại phu nhân, thật sự rất hận, rất hận, nhưng dù vừa hận, vừa oán, vậy mà bà ta vẫn phải hầu hạ Mạnh Vân Thiên.

Khi đó, trong phủ của Mạnh Vân Thiên cũng không có những nữ nhân khác, duy nhất chỉ có bà ta là chủ mẫu.

Nhưng thật không ngờ, khi Mạnh Vân Thiên xuất chinh trở về, lại mang về một nữ nhân. Một nữ nhân xinh đẹp làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào nàng.

Bà ta cho rằng Mạnh Vân Thiên trời sinh đã là kẻ lãnh khốc vô tình, nhưng từ khi ông mang nữ nhân kia về, bà ta mới hiểu được, ông không phải là người như vậy, mà còn là tuyệt đối nhu tình, nhưng sự nhu tình đó lại không bao giờ dành cho bà ta.

Không có ai biết, trong lòng Đại phu nhân có bao nhiêu hận ý, đau rất nhiều, nhìn Phu quân của mình trong lòng ôm nữ nhân khác, nhìn phu quân của mình, tràn ngập nhu tình đối với nữ nhân khác, nhưng đối với mình lúc nào cũng chỉ có sự lạnh lẽo như băng giá, Đại phu nhân hận đến mức không thể giết chết nữ nhân kia.

Thẳng đến một đêm khuya của một ngày, nam nhân kia vụng trộm vào phòng bà ta.

Hoặc là, tên nam nhân kia, đã sớm nhìn ra bất mãn của bà ta, cảm nhận được nỗi phẫn hận ngập trời, cũng hiểu được bà ta đã tích mệnh cùng khổ sở như thế nào, do đó hết thấy mọi chuyện đều là thuận theo tự nhiên mà xảy ra.

Nữ nhân kia đã chết mười mấy năm, Mạnh Vân Thiên vẫn không tiến vào phòng bà ta như cũ.

Thật ra bà ta cũng đã không thêm để ý, cũng không ôm hy vọng xa vời, nhưng thật không ngờ, thời gian vừa qua lại phát sinh nhiều việc đến thế, mà hiện tại Mạnh Vân Thiên đã hoài nghi bọn họ, hơn nữa càng ngày càng chán ghét bà ta, càng ngày càng lạnh nhạt. Chính như quản gia nói, Đại phu nhân hiện tại chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường*

*ra tay trước để chiếm được lợi thế.

“Lộ Nhi, còn không mau châm trà cho Hầu gia.” Tất cả cảm xúc đều đã biến mất, Đại phu nhân phân phó Lộ Nhi đang đứng chờ ở bên ngoài, đôi mắt khi nhìn về phía Lộ Nhi lộ ra sự uy hiếp vô cùng rõ ràng.

Thân mình Lộ Nhi cứng đờ, hơi hơi run rẩy, cũng mang theo vài phần không đành lòng, nàng biết Hầu gia là người tốt, nàng không nghĩ sẽ hại Hầu gia, nhưng ...

“Còn không mau đi.” Đại phu nhân lại hung hăng trợn mắt nhìn nàng, thấp giọng uy hiếp.

Bà ta biết, nếu bà ta dâng trà thì Mạnh Vân Thiên sẽ không uống, nhưng hiện tại Mạnh Vân Thiên tin tưởng nhất là Lộ Nhi, chỉ cần Lộ Nhi dâng trà, ông nhất định sẽ uống.

Quản gia nói, độc kia vô sắc vô vị, tuyệt đối sẽ không bị phát giác, hơn nữa độc phát tác chậm, sẽ rất khó tra ra là trúng độc, hơn phân nửa sẽ cho rằng là do bệnh tim tái phát. Nếu thật sự bị tra ra, đến lúc đó, cũng có thể đổ hết tội cho Lộ Nhi.

Lộ Nhi có chút do dự, vẻ mặt trầm trọng, chống lại ánh mắt ngoan độc của Đại phu nhân, thân thể của nàng lại không nhịn được run rẩy lần nữa.

“Lộ Nhi, pha một ấm trà đưa đến rừng trúc đi.” Mà giờ khắc này, Mạnh Vân Thiên đột nhiên đi ra tiền sảnh, không để động gì đến Đại phu nhân, mà là thấp giọng phân phó Lộ Nhi.

Lộ Nhi thân mình lại cứng đờ, giật mình, mất một lúc mới thấp giọng nói, “Vâng, Hầu gia.”

“Hừ.” Đại phu nhân nhìn Mạnh Vân Thiên rời đi, lạnh lùng hừ nhẹ, Mạnh Vân Thiên à, người cũng đừng trách ta, nhiều năm như vậy, ta đã chịu đủ rồi. Người không phải vẫn tưởng niệm nữ nhân kia sao? Vậy thì coi như là ta làm chút chuyện tốt, giúp người có cơ hội đi gặp con tiện nhân kia.

“Còn không mau đi.” Đại phu nhân lại nhìn Lộ Nhi, lạnh giọng nói, “Nếu như người dám làm hỏng việc, thì cứ cẩn thận với ta.”

Lộ Nhi lần này từ từ đi pha trà, đem ấm trà ngon bưng đi, Đại phu nhân lo lắng quan sát Lộ Nhi, sau đó cầm trong tay một bao thuốc, đổ toàn bộ vào.

Sắc mặt Lộ Nhi thay đổi trong nháy mắt, khay trà bưng trong tay dụng đưa, trong đôi mắt cũng tràn đầy sự sợ hãi.

“Hừ, đã sớm biết nha đầu người không tin được, khẳng định sẽ không hạ độc. Nếu một hồi sau Hầu gia còn sống đi ra, thì người nhà của người, đi gặp Diêm Vương hết đi.” Đại phu nhân trừng mắt nhìn Lộ Nhi, gần giọng uy hiếp.

Con người của Lộ Nhi tràn đầy sự đau đớn, khay trà trên tay càng thêm run rẩy.

“Trần tĩnh lại, đi đi, nếu thất bại, người biết trước hậu quả rồi đấy.” Đại phu nhân thúc giục nàng, Lộ Nhi chỉ còn cách cẩn thận bưng khay trà về phía rừng trúc.

Đại phu nhân nhìn bóng lưng của Lộ Nhi, con người hơi hơi nheo lại, trong đó ẩn chứa vài phần ngoan tuyệt, cũng mang theo vài phần đắc ý, chỉ cần Mạnh Vân Thiên chết, Hầu phủ này sẽ do mình định đoạt.

“Tiểu nhân tham kiến Điện hạ, tham kiến Vương phi.” Đột nhiên có thanh âm truyền đến, làm cho thân mình đại phu nhân cứng đờ, hai tròng mắt cũng trợn lên, bọn họ sao tự dừng lại tới đây, thật là đáng chết.

Nếu bị phát hiện thì phải làm sao đây?

Thế nhưng giờ này Lộ Nhi sắp vào rừng trúc rồi, muốn thủ tiêu kế hoạch e là không còn kịp. Nghĩ đến độc kia vốn vô sắc, vô vị, vậy bọn họ đến đây, cũng không có khả năng phát hiện ra điều gì, vừa vặn, có thể hạ độc hết bọn chúng.

Nhưng nếu như chỉ một người đột nhiên chết, tra không ra nguyên nhân thì sẽ cho qua, nhưng mà ba người cùng chết, bà ta còn có thể sống sao? Hơn nữa còn là ba người có danh vọng như thế.

“Phụ thân đâu?” Mạnh Phát Ảnh cùng Hiên Viên Diệp vừa tới, chỉ thấy Đại phu nhân, không nhìn thấy Mạnh Vân Thiên, Mạnh Phát Ảnh bèn lạnh giọng hỏi.

“Hầu gia ...” Đại phu nhân không muốn kế hoạch của bà ta bị thất bại, hoặc là giờ phút này Lộ Nhi đã đem trà tới, bà chỉ cần câu giờ thêm một chút nữa thì sẽ thành công, vì vậy cố ý nói, “Hầu gia vừa mới hồi phủ đã phát hỏa với ta, tức giận rồi đi, ta nào dám hỏi xem lão gia đi đâu, chắc là tiến Cung thôi.”

Bà ta nói như vậy cũng là hợp tình hợp lý, chính là, Mạnh Phát Ảnh thấy ánh mắt bà ta có chút chột dạ.

Tuy giờ phút này bộ dáng Đại phu nhân đã trấn tĩnh lại, nhưng đôi mắt kia vẫn ẩn chứa vài phần khẩn trương, lại có chút gì đó sợ hãi. Nàng dám khẳng định bà ta đang che giấu chuyện gì đó.

Bọn họ từ Nghệ Vương phủ đi đến đây, nếu Phụ thân tiến Cung thì sẽ phải đi trên cùng một con đường với bọn họ. Tính toán thời gian, chắc chắn sẽ phải chạm mặt trên đường. Do đó, nàng dám khẳng định phụ thân không hề tiến cung. Nếu phụ thân không tiến cung, vậy chỉ có thể là ở rừng trúc.

Nếu phụ thân đến rừng trúc, Đại phu nhân không thể nào không biết, nhưng vì sao Đại phu nhân lại muốn gạt bọn họ?

Trong thâm tâm nàng bỗng nảy lên một suy nghĩ, phải chăng Đại phu nhân đang có một âm mưu nào đó?

“Diệp, chúng ta cũng tiến Cung.” Mạnh Phát Ảnh không nói gì thêm, ôm lấy cánh tay Hiên Viên Diệp, nhẹ giọng nói, vừa nói chuyện vừa lôi kéo Hiên Viên Diệp ra khỏi Hầu phủ.

Hiên Viên Diệp có chút sửng sốt, nhưng cũng lập tức đoán được, nhất định là nàng có dụng ý khác, bèn phối hợp với nàng, đi ra ngoài Hầu phủ.

Đại phu nhân nhìn hai người đi khuất, nhẹ nhõm thở ra một hơi, khóe môi nở nụ cười như có như không.

Sau khi Mạnh Phát Ảnh ra khỏi Hầu phủ, đi đến chỗ không có ai qua lại, khẽ nói với Hiên Viên Diệp, “Đến rừng trúc, ta khẳng định Phụ thân đang ở đó, phải mau lên.”

Trong lòng nàng có dự cảm xấu, cảm giác được phụ thân sẽ gặp nguy hiểm. Đại phu nhân rõ ràng có ý đuổi bọn họ, hình như bà ta còn cố ý kéo dài thời gian, do đó nàng muốn cùng Hiên Viên Diệp đi nhanh khỏi đó.

Hiên Viên Diệp cũng hiểu ý của nàng, không do dự chút nào, khẩn trương ôm lấy nàng, từ sau tường nhảy vào Hầu phủ, sau đó phi thân đi tới rừng trúc.

Trong rừng trúc cực kỳ yên tĩnh, bởi vì Mạnh Vân Thiên đã phân phó nên không có người nào dám tùy tiện tiến vào, cũng nhờ thế mà không có ai phát hiện ra bọn họ.

Hiên Viên Diệp trực tiếp ôm Mạnh Phát Ảnh tiến sâu vào trong rừng trúc, quả nhiên nhìn thấy Mạnh Vân Thiên đang đứng ngắm cảnh ở gần Lương đình.

Mạnh Phát Ảnh thấy Phụ thân không có việc gì, nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc này mới cười khẽ đi đến, nhẹ giọng hô, “Phụ thân.”

“Điện hạ cùng Phát nhi đến đây à.” Mạnh Vân Thiên nhìn bọn họ, có chút kinh ngạc nhưng cũng rất vui vẻ chào đón, “Tộc trưởng Phong tộc đâu?”

“Hắn đi rồi ạ, đúng là quái nhân.” Mạnh Phát Ảnh bực tức nói, cũng đồng thời mở to hai mắt tỉ mỉ quan sát hết thảy chung quanh, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Chẳng lẽ nàng đã đoán sai, hay do nàng suy nghĩ quá nhiều?

“Ha ha, “ Mạnh Vân Thiên khẽ cười ra tiếng, “Hắn quả thật có chút quái dị, nhưng mà con cũng đừng khinh thường hắn, hắn không phải là người bình thường đâu.”

Đối với năng lực của người nọ, ông đã được tận mắt chứng kiến, nhớ tới chuyện năm đó, ông vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Ông đã chinh chiến sa trường nhiều năm, nhưng hắn ta lại là người cường đại nhất mà ông từng gặp. Lần này hắn ta đến Hiên Viên vương triều, không biết sẽ gây ra chuyện gì, bất quá, ông cũng không có cách nào ngăn cản hắn ta đến cả.

“Phụ thân, hắn là tộc trưởng của Phong tộc, Nhu phi là Công chúa của Phong tộc, vậy bọn họ là huynh muội sao?”

Mạnh Phát Ảnh nghe Mạnh Vân Thiên nói, đầu lông mày hơi nhíu lại, nghi ngờ hỏi. Mạnh Vân Thiên khẽ cười, trong con ngươi ẩn chứa chút do dự, một lát sau mới thấp giọng nói, “Không phải, Nhu phi không có huynh đệ, hắn là người ngoài được Phong tộc chọn làm tộc trưởng.”

“Vậy hắn đối với Nhu phi.....?” Mạnh Phát Ảnh lại hỏi tiếp, tuy nhiên, nghĩ đến thái độ kỳ quái của người nọ, vì thế cũng có thể đoán ra, hắn đối với Nhu phi chỉ sợ là đã có tình ý.

“Năm đó, Hoàng thượng cướp Nhu phi từ trên tay hắn, đương nhiên, nếu lúc đó không phải có Nhu phi che chở, chỉ sợ Hoàng thượng cùng Phụ thân đã sớm chết ở Phong tộc.” Nhu phi dù sao cũng là mẫu phi của Hiên Viên Diệp, hiện thời Nhu phi đã mất, người nọ lại tới Kinh thành, chuyện này, không có khả năng lừa gạt được Hiên Viên Diệp nữa .

Mạnh Phát Ảnh có chút kinh ngạc, tuy đã đoán được người nọ có tình ý với Nhu phi, nhưng không nghĩ sẽ oanh oanh liệt liệt như vậy.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp trầm xuống, trong con ngươi toát lên sự lo lắng.

“Nhưng Phụ thân thấy hắn vẫn tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, chắc sẽ không gây ra việc gì lỗ mãng.” Mạnh Vân Thiên nhìn thấy sự lo lắng của Hiên Viên Diệp, nhẹ giọng an ủi, sau đó đưa mắt nhìn bọn họ, “Điện hạ, Phát nhi, ngồi đây uống trà đã.”

Trên mặt Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh có chút ngưng trọng, nếu người nọ thật sự lợi hại như Phụ thân đã nói, không biết có tìm đến mộ Nhu phi hay không, đến lúc đó chỉ sợ hắn sẽ gây phiền toái.

Hiên Viên Diệp vẫn ôm chặt lấy Mạnh Phát Ảnh đi theo sau Mạnh Vân Thiên, đi về phía Lương đình.

“Tham kiến Điện hạ, tham kiến Vương phi.” Lộ Nhi đứng bên cạnh, đột nhiên nhìn thấy Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh xuất hiện, thân mình cứng đờ, khi hai người đi qua nàng, nàng ta cúi thấp mặt, nhỏ giọng nói.

Giờ phút này, Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh đều đang nghĩ đến những chuyện khác, cũng không chú ý tới nàng ta, hơn nữa, lần trước nàng ta cũng tiết lộ cho bọn họ chuyện của quản gia, do vậy, bây giờ bọn họ hết sức tín nhiệm Lộ Nhi. Mà quản gia cùng Đại phu nhân chính là lợi dụng điểm này nên mới đe dọa Lộ Nhi hạ độc.

“Điện hạ cảm thấy trà này như thế nào?” Mạnh Vân Thiên tự mình rót cho Hiên Viên Diệp một chén, đưa tới trước mặt hắn, nhưng không đưa cho Mạnh Phát Ảnh.

“Phụ thân, người thật thiên vị.” Mạnh Phát Ảnh cố ý nhấn mạnh với Mạnh Vân Thiên liếc mắt một cái, sau đó tự mình rót một chén trà.

Chính là khi rót trà vào chén, con ngươi của nàng đột nhiên trầm xuống, tay châm trà cũng hơi hơi cứng lại một chút.

Mạnh Vân Thiên không chú ý đến điểm khác thường của Mạnh Phát Ảnh, nhìn về phía nàng, nửa thật nửa giả cười nói, “Nha đầu này, chuyện này mà cũng ghen, trà này là do Điện hạ cho người mang tới cho ta.”

Hiên Viên Diệp khóe môi cũng hơi nhếch lên, hơi hơi chuyển mắt, thấy vẻ mặt âm trầm của nàng, ánh mắt nàng lại đang chăm chú nhìn vào chén trà kia, sắc mặt cũng không khỏi trầm xuống, chẳng lẽ trà này có vấn đề?

Chính là đang suy tư, Mạnh Phát Ảnh bỗng nâng mí mắt, vẻ âm trầm đột nhiên biến mất, khẽ quét mắt về phía Lộ Nhi.

Thân mình Lộ Nhi vẫn căng cứng từ nãy giờ, khi Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía nàng, ánh mắt nàng ta chỉ tập trung vào chén trà trong tay Mạnh Phát Ảnh, trong đó còn mang theo sự hãi, còn có cả sự mâu thuẫn cùng giãy giụa.

Mạnh Phát Ảnh đã đoán ra là có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn cầm tách trà lên, nhìn một chút, nhẹ giọng cười nói, “Phụ thân, đây chính là trà Long tỉnh thượng đẳng phải không, thơm quá.”

Vừa nói chuyện vừa đem chén trà đến gần khoe miệng. Kỳ thực trà kia căn bản không phải là trà Long Tỉnh mà là Thiết Quan Âm.

Hai tròng mắt Hiên Viên Diệp khẽ đổi, cũng phát hiện ra Lộ Nhi có điểm khác thường bèn hiểu được ý tứ của nàng, trong mắt xuất hiện thêm vài phần lãnh ý.

Mạnh Vân Thiên là người khôn khéo cỡ nào, nghe thấy Mạnh Phát Ảnh nói vậy, đầu lông mày nhíu lại, cầm chén trà lên, cũng đưa lên môi.

“Đúng vậy, rất thơm.” Mạnh Vân Thiên cũng từ từ cầm chén trà lên, hướng về bên môi, nhưng động tác lại giống như Mạnh Phát Ảnh, rất chậm, rất chậm, bọn họ đều đang chờ đợi phản ứng của Lộ Nhi.

Sự tình lần trước, chứng minh Lộ Nhi là một nữ nhân tốt, nhưng giờ phút này sao lại hạ độc trong trà?

Mạnh Phát Ảnh muốn thử một chút, xem độc này có phải do Lộ Nhi hạ hay không?

Lộ Nhi hơi hơi run rẩy. Không thể khống chế sự run rẩy của mình, ánh mắt mang theo sự đau đớn kịch liệt, nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh đã đem chén trà đến sát bên môi, nhìn tay Mạnh Phát Ảnh hơi hơi nâng lên, như muốn uống hết chúng vào trong miệng.

“Tiểu thư, Hưu gia, đừng uống.” Trong giây phút cuối cùng ấy, Lộ Nhi đột nhiên hô to, tuy rằng, an nguy của gia đình nàng đều đang nằm trong tay Đại phu nhân, nhưng nàng không thể làm hại Hưu gia và tiểu thư được.

Mạnh Phát Ảnh hít mắt lại, nhìn về phía nàng như muốn nghe lời giải thích, hóa ra Lộ Nhi đã biết trong trà này có độc. Nghe được tiếng la của Lộ Nhi, Mạnh Phát Ảnh bèn để chén trà xuống, thấp giọng hỏi, “Sao vậy?”

Thanh âm rất nhẹ, rất mềm mỏng, nhưng lại có gì đó làm cho người khác rét lạnh.

Lộ Nhi đột nhiên quỳ sụp xuống mặt đất, vừa quỳ vừa lạy xin tha thứ rồi mới nói “Trong trà có độc.”

“Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Mạnh Phát Ảnh sớm đã biết trong trà có độc, nghe nàng ta nói, lại lạnh giọng hỏi. Chỉ nghĩ đến việc cuối cùng Lộ Nhi đã ngăn cản nàng, có thể thấy được nàng ấy cũng không muốn hại Phụ thân và nàng, rất có thể là bị ép buộc.

“Hưu gia, nô tì có tội, nô tì xin tạ tội với Hưu gia, với tiểu thư.” Lộ Nhi không ngừng dập đầu, vẻ mặt đau xót nói. “Là đại phu nhân, là Đại phu nhân hạ độc, Đại phu nhân buộc nô tì phải hạ độc Hưu gia, nô tì...”

“Bà ta sai người đến hại ta, người liền làm theo, người thật to gan?” Mạnh Vân Thiên sắc mặt khẽ biến, lạnh lùng nhìn Lộ Nhi, nghĩ thầm, nếu như lúc này Phát nhi không đến, chỉ sợ mình đã uống hết chén trà này.

“Nô tì đáng chết.” Thân mình Lộ Nhi sụp lỵ trên mặt đất, cũng không dám cầu xin tha thứ, chỉ hơi nâng đầu lên, nhìn về phía Mạnh Vân Thiên, trầm giọng nói, “Đại phu nhân bắt hết người thân của nô tì, bà ta nói, nếu nô tì không hạ độc Hưu gia, bà ta sẽ cho người giết cả nhà nô tì, nô tì không biết họ bị nhốt ở đâu, vì vậy nô tì không có cách nào...”

Khẽ dừng lại, nước mắt thi nhau tuôn rơi, trong đó là sự hối hận và đau xót “Dù nô tì mới chỉ vào Hưu phủ vài năm, nhưng nô tì vẫn luôn tôn trọng Hưu gia, Phụ thân nô tì luôn luôn căn dặn, bảo nô tì phải hầu hạ Hưu gia thật tốt, nhưng mà hôm nay, chỉ vì nô tì muốn cứu người thân mà đi hại Hưu gia, chỉ sợ Phụ thân sẽ không còn nhận nô tì là con, nô tì mặc dù không được đọc qua sách vở, nhưng nhân nghĩa đạo đức, Phụ thân vẫn dạy một ít, sợ dĩ nô tì...”

Nói đến chỗ này, mắt Lộ Nhi hơi nhắm lại, khi hai tròng mắt mở ra, trong đó là sự quyết tâm, nàng ta đột nhiên đứng lên, vọt tới, bưng một chén trà lên định uống xuống.

Mọi người đều kinh sợ, không nghĩ tới tiểu nha đầu này lại kiên cường như vậy, không đồng ý hại chủ nhân, lại không cách nào vứt bỏ người nhà của mình, bèn muốn dùng cái chết để tạ tội, tạ tội Hầu gia, cũng là hướng người nhà của mình mà tạ tội.

Mạnh Vân Thiên đứng gần nàng nhất, nhanh chóng vươn tay, đánh rớt chén trà trong tay nàng, ngạc nhiên trước tấm lòng có cả hiếu, cả tâm của nàng.

“Việc này, ta nhất định sẽ điều tra rõ, nếu thật sự đúng như lời người nói, ta sẽ cứu người nhà của người.”

“Vô dụng thôi, đại phu nhân nói, nếu Hầu gia mà còn sống đi từ rừng trúc ra ngoài, bà ta sẽ lập tức giết chết người nhà nô tì, hơn nữa nô tì căn bản không biết bọn họ bị nhốt ở đâu, trong phủ có rất nhiều tâm phúc của quản gia, chỉ sợ Hầu gia không đi ra ngoài, bọn họ sẽ biết, người nhà nô tì sẽ ...” Nước mắt Lộ Nhi càng chảy càng hăng, nghĩ đến người nhà của mình sẽ vì nàng mà bị chết, trong lòng lại càng khó chịu, đau đớn.

“Hầu gia xin người thành toàn cho nô tì, cho nô tì cùng người thân đi tìm cái chết.” Lộ Nhi nói xong, lại vươn tay, lấy chén trà trên bàn.

“Người chờ một chút, ta có biện pháp cứu người nhà của người.” Mạnh Phát Ảnh Lộ Nhi lại, bình tĩnh nói.

“Tiểu thư, người thật sự có biện pháp sao? Nh...nhưng bọn họ thật sự rất ác độc, lần trước, đã có một nha đầu đi đến phòng Đại phu nhân để hầu hạ, trong lúc vô tình đã đụng phải cái gì đó, quản gia bèn đem nha đầu kia ra ngoài đánh chết, ngày hôm sau, cả nhà của nha đầu kia cũng đều bị giết, bọn họ giết người, căn bản chỉ trong nháy mắt.” Lộ Nhi nghe thấy Mạnh Phát Ảnh nói có biện pháp, vội vã nhìn về phía nàng, trong ánh mắt hiện lên một tia hi vọng, nhưng nghĩ đến những hành vi dã man của gã quản gia, không khỏi lạnh run cả người, tia hi vọng vừa được thắp lên kia cũng bị dập tắt trong nháy mắt.

“Hôm nay, chỉ sợ nếu Hầu gia đi ra ngoài, bọn họ nhất định sẽ giết người nhà nô tì đầu tiên, sau đó cũng sẽ không bỏ qua cho nô tì.”

“Đáng giận, đúng là ác nhân, thật sự là quá ghê tởm.” Mạnh Vân Thiên thật sự phẫn nộ, gầm nhẹ một tiếng, “Mấy năm nay, bọn người này muốn làm phản ư, thời điểm ta không có ở trong phủ, rốt cuộc bọn chúng đã làm ra bao nhiêu chuyện trái với luân thường đạo lý rồi, lần này ta tuyệt đối không tha cho bọn chúng.”

“Phụ thân, người không nên tức giận, Lộ Nhi nói rất đúng, trong phủ này có rất nhiều tâm phúc của gã quản gia, bây giờ chỉ sợ nếu người bước ra rừng trúc này một bước, bọn họ sẽ động thủ ngay, không chỉ sẽ giết người nhà Lộ Nhi, nhất định cũng sẽ nghĩ biện pháp tiếp theo để xuống tay với người.” Giờ phút này Mạnh Phát Ảnh cũng đang tức giận tới cực điểm, trong mơ cũng không tưởng tượng nổi Đại phu nhân lại có gan lớn đi hại Phụ thân như thế.

Nhưng nếu Đại phu nhân dám động thủ với Phụ thân, chắc chắn là bà ta đã chuẩn bị vẹn toàn, nếu hạ độc không được, khẳng định còn có những biện pháp khác.

“Chẳng lẽ, ta phải sợ bọn chúng?” Hai tròng mắt của Mạnh Vân Thiên híp lại, thanh âm lạnh lùng ẩn chứa sự ngoan tuyệt, cả đời ông chinh chiến sa trường, chẳng lẽ còn sợ hai người kia.

“Đương nhiên không phải là sợ bọn họ, nhưng chúng ta cần gì phải mạo hiểm. Huống chi, chúng ta cũng phải chiều cố người nhà Lộ Nhi nữa.” Khóe môi Mạnh Phát Ảnh nở nụ cười lạnh, “Hơn nữa, nếu bây giờ Phụ thân đi ra ngoài chất vấn bọn chúng, chắc chắn chúng sẽ không thừa nhận, nhất định sẽ đổ hết lỗi cho Lộ Nhi, đến lúc đó không có chứng cứ, chúng sẽ không phục, chỉ sợ sẽ càng tạo cơ hội cho chúng làm phản. Quản gia là một kẻ âm hiểm, tuyệt đối sẽ nghĩ tới bước này, nếu phụ thân không có chứng cứ mà chỉ dùng lời nói để xử trí gã, thì gã nhất định sẽ nhân cơ hội loạn một hồi.”

“Vậy theo con phải làm sao bây giờ?” Mạnh Vân Thiên nhíu mày, hơi nghi hoặc nhìn về phía nàng, theo nhu cầu nàng nói, chẳng lẽ không được làm gì cả, cứ như vậy buông tha cho hai kẻ độc ác kia ư?

“Nếu bọn chúng không muốn cho Phụ thân đi ra ngoài, vậy Phụ thân ở nơi này nghỉ ngơi vài ngày cũng không sao.” Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh quan sát rừng trúc trước mặt, cười khê nói, nhưng trên mặt lại mang

theo chút âm hiểm.

Lần này, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cho hai kẻ độc ác kia, Phụ thân mà bọn chúng cũng dám hại, lần này, nàng sẽ bắt bọn chúng bồi hoàn gấp bội.

“Ý tứ của con có phải là...?” Mạnh Vân Thiên chớp mắt, nhìn chén trà trước mặt, cũng đoán được ẩn ý trong lời nói của Mạnh Phát Ảnh, lập tức hỏi, “Tương kế tựu kế.”

“Vâng, tương kế tựu kế.” Mạnh Phát Ảnh hơi hơi gật đầu, khoe môi cong lên, “Chỉ có như vậy mới có thể làm bọn họ mất cảnh giác, như vậy mới lộ ra cái đuôi hồ li.”

“Phụ thân hiểu rồi nhưng nếu Phụ thân ngắt đi, trong lúc ấy, Phụ thân còn phải nghen thở, nếu thời gian dài, chỉ sợ phụ thân không có biện pháp, quân gia âm hiểm như thế, chỉ sợ sẽ phát hiện ra.” Mạnh Vân Thiên mày càng thêm nhăn lại, trầm giọng nói.

“Phụ thân chỉ cần đóng giả trong một lúc là được, Phát nhi biết một loại dược, sau khi ăn vào con người sẽ bị rơi vào trạng thái chết giả, không có hơi thở, cũng không có mạch đập, trước tiên Phát nhi sẽ đi lấy thuốc kia, rồi quay lại Hầu phủ, khi có cơ hội sẽ cho Phụ thân ăn.” Mạnh Phát Ảnh đem quyết định của mình nói ra, nàng sẽ không để cho tên quân gia kia phát hiện ra. Lúc này đây, nàng muốn đem thù cũ, thù mới cùng tính một lượt.

“Được, vậy theo ý con mà làm.” Mạnh Vân Thiên hơi hơi gật đầu, thấp giọng nói, kinh ngạc nhìn Mạnh Phát Ảnh, năng lực xử lý của nhi nữ ông càng ngày càng khéo léo.

“Lộ Nhi, người đi bẩm báo với Đại phu nhân đi, nói rằng Hầu gia đã uống hết chén trà kia.” Mạnh Phát Ảnh xoay người, phân phó Lộ Nhi đang có vẻ ngu ngơ bên cạnh. Dừng lại một chút, lại nói, “Cần phải hết sức bình tĩnh, không phải hoảng sợ, không được để lộ ra sơ hở, chúng ta sẽ phái người tìm được người nhà của người, cứu người nhà của người.”

Hai tròng mắt Lộ Nhi khẽ chớp, hiểu được ý tứ của Mạnh Phát Ảnh, lại quỳ xuống lần nữa, cảm kích nói, “Lộ Nhi đa tạ tiểu thư, đa tạ tiểu thư.”

“Không cần cảm tạ, đi thôi.” Mạnh Phát Ảnh nâng nàng dậy, giúp nàng lau mặt sạch sẽ, sửa sang lại y phục của nàng, mới nhẹ giọng nói, “Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được lộ ra sơ hở, bằng không người nhà của người, cả Hầu gia đều có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Hiện tại hành động của Lộ Nhi vẫn là quan trọng nhất, nếu Lộ Nhi lộ ra sơ hở trong lời nói, kế hoạch của nàng có khả năng sẽ thất bại, nhưng mà nàng tin tưởng Lộ Nhi, nha đầu kia đủ thông minh, cũng đủ cơ trí, quan trọng nhất là nàng rất trung thành, thà rằng hy sinh bản thân mình, hy sinh người nhà của mình, cuối cùng cũng không hại Phụ thân.

“Vâng, tiểu thư, Lộ Nhi đã biết.” Tất cả cảm xúc đều biến mất, Lộ Nhi gật đầu, kiên định hành động.

Sau khi Lộ Nhi rời đi, Mạnh Phát Ảnh cùng Hiên Viên Diệp vội vã bố trí một chút.

“Haiz, nơi này trước kia là nơi mẫu thân người từng ở, Phụ thân thật sự không muốn bọn họ đi vào quấy rầy Linh Nhi.” Mạnh Vân Thiên nhìn ngôi nhà nhỏ trước mặt, trong con người ẩn chứa vài phần đau đớn, đặc biệt nghĩ đến, lát nữa bọn người giáo hoạt kia sẽ vào đây, vẻ mặt càng thêm âm trầm.

“Phụ thân, lần này là báo thù vì mẫu thân, chỉ cần báo được thù này, mẫu thân về sau sẽ được an tĩnh.” Mạnh Phát Ảnh nhìn bộ dáng của phụ thân, có chút không đành lòng, thấp giọng khuyên nhủ.

“Phải, con nói đúng, chắc Linh Nhi sẽ không tức giận.” Khoe môi Mạnh Vân Thiên hơi hơi cười khê, trong thanh âm, ẩn chứa vài phần đau lòng, có vẻ như nhớ ra cái gì đó.

“Mọi chuyện cũng ổn thỏa rồi, con cùng Điện hạ nên rời đi thôi, không nên để bọn chúng phát hiện.” Mạnh Vân Thiên thấp giọng thúc giục.

“Đi thôi.” Hiên Viên Diệp ôm lấy nàng, vội vã li khai khỏi rừng trúc, Mạnh Phát Ảnh tuy rằng vẫn có chút bận tâm, nhưng nghĩ đến kế hoạch tiếp theo, cũng chỉ có thể rời đi trước.

Lộ Nhi ra khỏi rừng trúc, bèn vội vàng chạy tới đại sảnh.

Đại phu nhân đang đứng ở cửa đại sảnh, thấy nàng vội vàng, một mặt hoảng loạn chạy vào bên đi đến trước mặt nàng, sau đó kéo nàng vào trong đại sảnh, thấp giọng hỏi, “Như thế nào rồi?”

“Bẩm, bẩm phu nhân, Hầu gia, Hầu gia ngài ấy...” Lộ Nhi chạy nhanh nên hơi thở có chút dồn dập, lắp bắp nửa ngày, cũng không nói ra một câu đầy đủ, làm Đại phu nhân sợ chết khiếp.

“Rốt cuộc thế nào.” Đại phu nhân dùng sức quát nàng, ngoan độc tra hỏi, “Trà kia ông ta đã uống chưa.”

“Uống rồi.” Lộ Nhi khẽ gật đầu nói, chính là trên mặt lại tràn qua sự sợ hãi, kinh hãi nói, “Hầu gia ngài ấy thật thống khổ, thật thống khổ, nửa ngày, mới bắt động, là Lộ Nhi, là Lộ Nhi giết Hầu gia.” Lộ Nhi quả thật thông minh, giờ phút này giả bộ cũng rất giống, mà cuối cùng, nàng thì thầm nói nhỏ nói rằng chính mình đã giết Hầu gia.

Đại phu nhân nghe nàng nói xong, hai tròng mắt khẽ chớp, vốn là bà ta cũng muốn để Lộ Nhi gánh tội danh này, thật không ngờ, giờ phút này Lộ Nhi lại nhận chính bản thân mình có tội, vì thế bèn tiếp tục uy hiếp nàng, “Nếu thật sự có người tra ra chuyện này, đến lúc đó, người hãy thừa nhận chỉ có một mình người làm, tuyệt đối không được khai ra ta, bằng không người nhà của người, tất cả sẽ phải chết.”

Đại phu nhân biết Lộ Nhi rất hiếu thuận, do đó chỉ cần dùng người nhà là có thể uy hiếp nàng.

Cơ thể Lộ Nhi cứng đờ, đầu xót gật đầu, vẻ mặt cực độ hoảng hốt.

Trên mặt Đại phu nhân lộ ra sự hài lòng, chỉ nghĩ đến việc Mạnh Vân Thiên đã chết, về sau, bà ta rốt cuộc không cần sợ ai nữa, trong lòng càng cảm thấy đắc ý. Nhưng mà, bà ta cũng biết không thể để lộ ra bản thân đang đắc ý được, do đó bà ta cố gắng kiềm chế cảm xúc, sau đó đột nhiên hô hoán với bên ngoài, “Người đâu, người đâu, mau lên, Lộ Nhi vừa mới bẩm báo rằng Hầu gia ở trong rừng trúc đã xảy ra chuyện, mọi người mau đi xem chuyện gì đã xảy ra.” Giờ phút này gương mặt bà ta cổ tở ra sốt ruột, lo lắng, vội vàng hô hoán.

Hộ vệ bên ngoài nghe được tiếng la của bà ta, ào ào chạy tới.

“Mau, các người mau đi xem một chút, Hầu gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đại phu nhân một bên phân phó, cũng vội vàng chạy về phía rừng trúc.

Những hộ vệ kia theo tới bên ngoài rừng trúc, nghĩ đến việc Mạnh Vân Thiên đã ra mệnh lệnh không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào rừng trúc, nên cũng không khỏi lo lắng.

“Các người còn đứng đây thất thần làm gì, Lộ Nhi vừa mới nói Hầu gia ở trong rừng trúc té xỉu.” Đại phu nhân lại gấp giọng hô hoán, những hộ vệ kia lập tức theo vào.

Đến phòng nghỉ, quả nhiên thấy Mạnh Vân Thiên nằm trên mặt đất, ẩm trà tung tóe trên mặt đất, vài chén trà cùng bị vỡ vụn.

“Trời ơi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?” Đại phu nhân xem xét tình hình trước mắt, trong lòng mừng thầm, nhưng trên mặt lại giả bộ đau xót chạy tới, quỳ gối bên người Mạnh Vân Thiên, sốt ruột hô hoán, “Hầu gia người làm sao vậy, người làm sao vậy, người mau tỉnh lại đi.”

Nhưng mà, trong lúc kêu khóc, tay bà ta cũng hơi hơi tới gần bên mũi Mạnh Vân Thiên để thăm dò hơi thở, phát hiện đã không còn hơi thở, trong lòng bèn thở dài nhẹ nhõm, con người càng thêm phần đắc ý, nhưng lại càng kêu dữ hơn, “Hầu gia, người tỉnh lại đi, người tỉnh, tỉnh lại đi.”

Một hộ vệ đã đi tới, ngồi xổm xuống, nhìn một chút, rồi đột nhiên kinh sợ, gào lên, “Phu nhân, Hầu gia đã đi rồi.”

“Tên cầu nô tài này, nói bậy gì đó, Hầu gia khỏe mạnh thế này, làm sao có thể đi, Hầu gia người đừng dọa nô tì, người mà chết, nô tì biết sống thế nào.” Đại phu nhân ôm Mạnh Vân Thiên lớn tiếng khóc lên.

Mạnh Vân Thiên cố gắng tiết chế, hận không thể một cước đạp bà ta ra, nhưng vì kế hoạch, bây giờ chỉ có thể nhịn.

Đại phu nhân càng khóc càng hăng, “Trời ơi, sao có thể như vậy, Hầu gia, sao người ác tâm như vậy, người sao có thể bỏ nô tì mà đi như vậy chứ.” Bà ta khóc thật thương tâm, nhưng mà sau đồng nước mắt nước mũi này chỉ sợ không phải thương tâm, mà là vô cùng cao hứng.

“Phu nhân, Hầu gia thật sự đã đi rồi, phu nên nén bi thương, còn có rất nhiều chuyện cần Phu nhân lo liệu.” Hộ vệ kia nhìn thấy Đại phu nhân khóc thương tâm như vậy, không khỏi thấp giọng khuyên nhủ.

“Các người, các người nhanh thả quần gia ra, để hẩn xử lý hậu sự cho Hầu gia, đây là việc lớn của Hầu phủ, không thể không có quần gia.” Đại phu nhân dừng khóc, nhìn về phía hộ vệ kia, phân phó, nhưng vẫn giả vờ đang đau xót vô cùng.

Vâng ạ người hộ vệ kia hơi sững sốt, sau đó vội vàng rời đi.

“Người nhanh đi báo cho Điện hạ cùng Vương phi, bảo bọn họ mau tới Hầu phủ.” Đại phu nhân chuyển hướng sang một hộ vệ khác phân phó. Đột nhiên bà ta nghĩ đến Tuyết Nhi, hôm qua chính là ngày lại mặt, nhưng Tuyết Nhi vẫn chưa trở về, hôm nay bà ta cho người đến gặp Tuyết Nhi, lại bị từ chối.

Trong lòng bà ta cảm thấy khá lo lắng.

“Người nhanh đến Quý phủ của Nhị vương gia, báo cho Nhị tiểu thư trở về gấp.” Hiện tại vừa khéo mượn cơ hội này để Tuyết Nhi trở về, hỏi Tuyết Nhi xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi phân phó xong, lại ôm lấy Mạnh Vân Thiên khóc lớn, nước mắt nước mũi kia rơi đầy vào mặt Mạnh Vân Thiên ...

Giờ phút này Mạnh Vân Thiên hận không thể dùng một chưởng đánh chết bà ta, vừa nghe được những lời bà ta phân phó, cho người đến Quý phủ của nhị vương gia tìm nhị tiểu thư, trong lòng ông âm thầm kinh ngạc, lần này ông trở về không nhìn thấy Tuyết Nhi, lúc trước hỏi bà ta, bà ta còn nói cho có lệ, ông vẫn tưởng rằng Tuyết Nhi còn chưa hồi phục lại, chắc vẫn còn đang nghỉ ngơi, cũng không để ý cho lắm.

Nhưng mà hiện tại sao lại ở trong phủ Nhị vương gia? Chẳng lẽ, ông chỉ rời đi có mấy ngày mà đã có chuyện gì xảy ra ư?

Tuy nhiên, dù bây giờ có nghi hoặc cũng không thể tra hỏi được.

Rất nhanh, quần gia liền vội vàng chạy tới, trên người không hề có chút thương tổn nào, không hề chậm chễ, khó nhọc chút nào, thẳng tắp chạy tới trước mặt Mạnh Vân Thiên, nhìn thấy người nằm trên mặt đất không nhúc nhích, con người gã khẽ sụp xuống, ẩn chứa ý cười.

Hừ, nhiều năm như vậy, gã rốt cục không cần cúi đầu trước Mạnh Vân Thiên nữa, về sau Hầu phủ này, chính là của gã, chính là do gã định đoạt.

Trong lòng thì đắc ý, trên mặt vẫn giả bộ cực kì thương tâm, từ từ ngồi xổm xuống, kinh hãi nói, “Hầu gia, Hầu gia chuyện này là thế nào?”

“Hầu gia đi rồi, vừa mới rõ ràng còn khỏe mạnh vậy mà, cứ như vậy...” Đại phu nhân nâng khuôn mặt đầy nước mắt, nhìn về phía quần gia, nức nở nói, trong thanh âm đó tràn đầy thương tâm, nhưng khi nhìn về phía quần gia, lại mang theo vài phần vui sướng.

Quần gia sững sốt một chút, trong lòng lại càng thêm đắc ý, thế nhưng lúc này nhìn thấy bộ dáng chật vật của Đại phu nhân, cũng không khỏi âm thầm nhủ mầy, lão bà này, càng ngày càng ghê tởm, trước kia bởi vì bà ta là nữ chủ nhân của Hầu phủ, gã mới lấy lòng bà ta. Hiện tại Mạnh Vân Thiên đã chết, về sau gã không cần phải lấy lòng bà ta nữa, trong Hầu phủ này còn biết bao nhiêu nha đầu trẻ tuổi xinh đẹp, về sau gã muốn ai cũng đều được, lão bà này, gã đã sớm chán ghét rồi.

“Hầu gia, sao lại thế này? Hầu gia thân thể vẫn tốt như vậy, làm sao có thể đột nhiên ra đi?” Thân mình quần gia lui về phía sau mấy bước, vừa kinh ngạc, vừa thương tâm nói, thân mình không ngừng run lên, nhìn về phía Mạnh Vân Thiên, con người hiện lên vẻ đau xót.

Khi nói chuyện, thân mình khẽ run rẩy từ từ đi đến bên cạnh Mạnh Vân Thiên, tay cũng hướng tới bên môi Mạnh Vân Thiên, dừng lại một chút mới dời đi, sau đó vội vàng đứng lên, giả vờ loạng choạng, rồi lâm bầm hô, “Tại sao có thể như vậy, tại sao lại như vậy chứ?”

Trong lúc đó gã khẽ nhúc nhích chân mình, không biết là vô tình hay cố ý, dẫm lên bàn tay của Mạnh Vân Thiên, sau đó đột nhiên dùng sức hung hăng đạp xuống, trong mắt là một tia phần hận, nghĩ đến việc Mạnh Vân Thiên đã giáng cho gã năm mươi trượng, do đó càng thêm dùng sức.

Quản gia rõ ràng là đang phát tiết cơn giận của mình, nhưng mà, dù có đau đến cỡ nào, đau đến không thở nổi, nhưng giờ phút này Mạnh Vân Thiên chỉ có thể cực lực chịu đựng, chịu đựng, không dám lộ ra nửa điểm khác thường.

Trên ngón tay Mạnh Vân Thiên vì bị trầy một lớp da mà hơi hơi rịn ra máu tươi, gã như cũ không có dời đi, còn có vẻ như vô ý giẫm thêm.

“Hầu gia, Hầu gia, người tỉnh, tỉnh lại đi.” Đại phu nhân thấy động tác của quản gia, hơi sửng sốt, nhưng cũng không nói gì, cũng không nhắc nhở quản gia, lại lớn tiếng hô lên.

Mà hai tròng mắt của quản gia vẫn cứ ngầy ngốc nhìn Mạnh Vân Thiên, chân vẫn như cũ giẫm trên tay Mạnh Vân Thiên, hung hăng dùng sức.

Khi Mạnh Phát Ảnh tới, thấy hết được tình hình, thấy Đại phu nhân ôm lấy Mạnh Vân Thiên khóc lớn, còn gã quản gia lại như vô tình, lại như cố ý hành hạ Mạnh Vân Thiên.

Mạnh Phát Ảnh trực tiếp xông tới, tốc độ quá nhanh, trong lúc nhất thời, quản gia cũng không kịp thu chân lại.

Mạnh Phát Ảnh tiến lên, giáng một quyền vào thẳng mặt gã quản gia, mặc dù nàng là nữ tử, nhưng trước đây cũng đã luyện qua nhu đạo, hơn nữa lúc trước đi theo Thanh Trúc có học qua một ít võ công, do vậy lực đạo này không hề nhỏ.

Quản gia lão đảo một cái, trực tiếp ngã lăn xuống đất.

Mọi người bị động tác này của nàng làm cho ù ù cạc cạc, đều kinh ngạc nhìn nàng, Đại phu nhân đang khóc cũng ngừng lại, nhìn quản gia ngã ngối trên mặt đất, sau đó lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, gấp gáp nói, “Người làm cái gì vậy, hiện tại cha người đã ra đi, ta cho người thả hân ra để xử lý công việc hậu sự, sao người vừa đến đã đánh người thế hả.”

Đại phu nhân tưởng Mạnh Phát Ảnh nghi ngờ quản gia, vì vậy rất tức giận.

Mạnh Phát Ảnh căn bản không để ý tới Đại phu nhân, đột nhiên cầm một tảng đá lên, đưa cho hộ vệ đứng bên, cất giọng, “Bản cung cho phép người hung hăng đập, đập không ngừng vào ngón tay quản gia cho bản cung, nếu không bản cung sẽ đem ngón tay của người nện đứt.”

Tên hộ vệ này lúc trước đứng ở chỗ này, khẳng định cũng nhìn thấy quản gia giẫm lên ngón tay của Phụ thân, thế nhưng không hề nhắc nhở quản gia, nhất định là người của gã.

Nàng nhìn về phía Phụ thân thấy máu loang lổ trên ngón tay của ông, cái mũi hơi hơi nhăn lại, nước mắt cũng không nhịn được mà rơi xuống, Phụ thân hiện tại đang giả bộ, thế mà tên quản gia kia còn ra sức giẫm lên tay phụ thân, chắc chắn là phụ thân cảm thấy rất đau, đều do nàng, không đến sớm một chút, làm Phụ thân phải chịu khổ như vậy.

“Người làm cái gì vậy? Người làm cái gì vậy?” Đại phu nhân hoảng hốt, vội vàng hô lên, trong thanh âm mang theo sự khẩn trương, “Cha người hiện tại đã như vậy, người vừa về đã nổi điên đánh người, người muốn gì? Dù bây giờ người đã là Vương phi, cũng không thể...”

“Sao Bản cung lại không thể, chỉ cần việc bản cung muốn làm, không có việc gì là không thể.” Con người của Mạnh Phát Ảnh đột nhiên chuyển hướng đến bà ta, giọng nói lạnh như băng đầy sát ý, Đại phu nhân nhất định cũng nhìn thấy quản gia giẫm lên tay Phụ thân, nữ nhân này quả thật ngoan độc.

Đại phu nhân sợ hãi, không dám nói gì nữa, lo lắng nhìn Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nâng bàn tay của Mạnh Vân Thiên vừa mới bị quản gia giẫm lên, nhìn thấy vết thương ghê người kia, lại càng đau nhói trong lòng, càng tăng thêm hận ý.

Nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hai tiện nhân này.

Mọi người thấy bàn tay Mạnh Vân Thiên bị thương tổn, rốt cuộc cũng hiểu được vì sao nàng lại tức giận như vậy.

“Giẫm cho bản cung, bản cung muốn ngón nào cũng phải rỉ máu, nếu người không làm được, bản cung sẽ cho người khác đến trừng trị.” Nàng không nhìn về phía tên hộ vệ kia, nhưng âm thanh đó lại vô cùng ngoan tuyệt, làm cho tên hộ vệ kia kinh hãi, cũng không dám có nửa điểm do dự, lập tức đi tới trước mặt quản gia, không dám nhìn quản gia, chỉ trực tiếp dùng chân giẫm lên tay quản gia.

Tuy rằng hắn là người của quản gia, nhưng mà mạng của chính mình vẫn quan trọng hơn cả.

“Tiểu thư, à không, Vương phi, vừa rồi là do tiểu nhân thương tâm quá, căn bản không chú ý tới bàn tay của Hầu gia, tiểu nhân thật sự rất thương tâm nên đã không cẩn thận.” Quản gia nhìn thấy ánh mắt ngoan tuyệt của Mạnh Phát Ảnh quét qua mình, toàn thân toát hết mồ hôi lạnh, liên tục cầu xin tha thứ.

“Bản cung cũng muốn không cẩn thận nên đứt ngón tay của người một lần xem thế nào.” Hai tròng mắt Mạnh Phát Ảnh híp lại, khẽ cười lạnh một tiếng... Không cẩn thận, không cẩn thận có thể làm thành như vậy sao?

“Đáp.” Giờ phút này thanh âm của nàng, rất nhẹ, nhưng lại tăng thêm vài phần khùng bố, làm ọi người đều hốt hoảng, cho tới bây giờ không ai biết Tam tiểu thư lại là người ngoan tuyệt như vậy.

Đại phu nhân nguyên bản còn muốn cầu tình, giờ phút này thấy nàng như vậy, cũng không dám lên tiếng.

Mạnh Vân Thiên đang nằm trên đất cũng không khỏi ngạc nhiên, ông cũng không biết nữ nhi của mình lại có khí thế như vậy, ông của năm đó e rằng còn thua xa.

“Không phải, không phải, tiểu nhân thật sự không cố ý “ Quản gia lớn tiếng hét to.

“Dùng đá mà nện.” Mạnh Phát Ảnh giờ phút này cũng lười nói chuyện với gã, chỉ lạnh giọng ra lệnh.

Tên hộ vệ kia nào dám có nửa điểm cãi lại, ngoan ngoãn giơ tảng đá kia lên, hung hăng nện xuống, trong rừng trúc nhất thời vang lên tiếng kêu thảm thiết của quản gia.

“Phụ thân, người yên tâm, nữ nhi sẽ không bỏ qua cho bất luận kẻ nào dám thương tổn tới người.” Lúc này Mạnh Phát Ảnh mới nhìn về phía Mạnh Vân Thiên, nhẹ giọng nói, nước mắt không thể kìm chế được rốt cục cũng lăn xuống, bàn tay đi liền khúc ruột, phụ thân đã liều mạng nhện đau, không dám phát ra nửa điểm thanh âm, đó là đau đến cỡ nào cơ chứ.

Bất quá, khi nói chuyện, một bàn tay cũng đưa tới bên môi Mạnh Vân Thiên, nhìn thì có vẻ như đang thử dò xét hơi thở của Mạnh Vân Thiên, nhưng khi bàn tay di động đến khoe môi Mạnh Vân Thiên, miệng ông cũng hơi hơi mở ra, nuốt xuống viên thuốc do Mạnh Phát Ảnh đưa vào.

Hiên Viên Diệp thấy nước mắt của nàng rơi xuống, tâm can cũng không khỏi nhói đau, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, khẽ an ủi nàng.

Đại phu nhân thấy bộ dáng thương tâm của nàng, cũng không có hoài nghi gì, chỉ cảm thấy kinh hãi, đau lòng khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của quản gia.

Mạnh Phát Ảnh không hô ngừng, tên hộ vệ kia cũng không dám dừng lại, vẫn hung hăng giẫm xuống bàn tay quản gia khiến cho tiếng kêu thảm thiết của quản gia ngày càng khùng bố.

Bàn tay bị đập của gã quản gia giờ phút này đã bê bết máu, không thể nhìn ra ngón nào với ngón nào nữa, cơ hồ đã bị hộ vệ kia nện đứt, tay đứt thì ruột xót, chỉ trong chốc lát mà trên trán của quản gia đã rịn ra rất nhiều mồ hôi. Thân thể kia cũng không nhện được mà run bần bật.

Mạnh Phát Ảnh vẫn không ra lệnh dừng lại, cho dù giờ phút này tiếng kêu của quản gia thật thảm thiết thật khùng bố, nhưng vào tai nàng lại cực kỳ thoải mái, cực kỳ hả hê.

“Truyền thái y, đến kiểm tra phụ thân một chút, xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Mạnh Phát Ảnh phân phó Thanh Trúc.

“Vâng ạ” Thanh Trúc trầm giọng đáp lời, sau đó vội vàng rời đi.

Con người Đại phu nhân chợt lóe, tràn ngập sự lo lắng cùng sợ hãi. Mà quản gia đang kêu thảm thiết, có vẻ như cũng dừng lại một chút, nhưng lại lập tức kêu lớn tiếng hơn.

Người đi gọi Mạnh Như Tuyết cũng đã trở lại, chính là hơi do dự đi đến cạnh Đại phu nhân, thấp giọng nói, “Phu nhân, người của Nhị vương gia nói, tối hôm qua Nhị tiểu thư giận dữ Nhị vương gia nên đã chạy ra khỏi Vương phủ, đến bây giờ còn chưa trở về.”

“Cái gì?” Đại đại phu không khỏi kinh hô ra tiếng, vừa mới gả đi mà đã giận dữ với phu quân, rồi còn bỏ đi, thế là thế nào?

Quản gia đang kêu thảm thiết, lại dừng lại một chút, có vẻ như cũng rất bất ngờ.

Con người Mạnh Phát Ảnh chợt lóe, Mạnh Như Tuyết bỏ đi? Thật sự là cùng Nhị vương gia giận dữ ư? Chuyện này hình như không có khả năng?

“Mau, mau cho người đi tìm, nhất định phải tìm được Nhị tiểu thư.” Đại phu nhân sau khi lấy lại tinh thần, luôn miệng nói, Tuyết Nhi của bà, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Thái y rất nhanh đã đến, nhìn thấy Mạnh Vân Thiên nằm trên mặt đất, trên mặt quá đỏ kinh ngạc, nhưng vẫn tiến về phía trước, đầu tiên là cung kính hành lễ với Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh, “Tham kiến Điện hạ, tham kiến Vương phi.”

“Miễn lễ, Thái y, người trước hết kiểm tra phụ thân một chút, xem rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với người? Nhất định phải kiểm tra cẩn thận, xem xem có phải có người hạ độc Phụ thân hay không?” Mạnh Phát Ảnh chăm chú nhìn Thái y, lời nói tỏ rõ sự cứng rắn, khi nói những lời này, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Đại phu nhân.

Thân mình Đại phu nhân lại khẽ run lên nhưng vẫn nhanh nhẩu góp thêm lời, “Đúng, đúng, Thái y, người mau kiểm tra, xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hầu gia, tại sao ngài lại bỏ nô tỳ....” Lời còn chưa nói hết, lại khóc rống lên, Mạnh Phát Ảnh thật sự rất muốn đem chỗ độc kia đổ vào mồm bà ta cho đỡ phiền phức.

Lão thái y tỉ mỉ kiểm tra một lần rồi một lần, sau đó đứng dậy, cung kính nói với Mạnh Phát Ảnh, “Bẩm vương phi, trên người Hầu gia không phát hiện được bất luận dấu hiệu trúng độc nào, hẳn là chết vì bệnh tim đột phát.”

Đại phu nhân cùng quản gia nghe vậy, nhẹ nhõm thở ra một hơi.

“Sao ta lại không biết Phụ thân có bệnh tim.” Hai tròng mắt của Mạnh Phát Ảnh hơi hơi nhú lại, lạnh giọng nói.

“Người làm sao mà biết được, cha người nếu có cũng sẽ không nói ra vì sợ các người đau lòng. Ngược lại ta hầu hạ lão gia nhiều năm, có mấy lần ngài ấy cũng nói tim dạo này không còn tốt nữa.” Đại phu nhân thấy Mạnh Phát Ảnh nghi ngờ, bèn chen vào nói luôn.

“Vương phi, bình thường loại bệnh này không dễ phát tác, phải có chuyện gì làm tâm tình quá mức kích động mới có khả năng phát tác.” Lão thái y lại nói với Mạnh Phát Ảnh.

“Kích động? Tâm tình quá kích động?” Đại phu nhân nghe vậy, hai tròng mắt chớp lên, lại giả bộ, “Ta nghĩ, chắc Hầu gia ở trong rừng trúc này, nhất định là nghĩ đến Linh Nhi muội muội, hoặc là....do Linh Nhi muội muội đã mang Hầu gia cùng đi, trước đó vài ngày, hình như ta nghe thấy trong rừng trúc truyền ra tiếng đàn, nói không chừng chính là Linh Nhi muội muội đã trở lại.”

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh âm thầm cười lạnh, đầu óc Đại phu nhân quả thật rất sáng tạo, vậy thì nàng đành giả vờ hiểu lầm theo ý bà ta vậy.

Mạnh Phát Ảnh không nói gì thêm, thế nhưng khi nhìn về phía Mạnh Vân Thiên, trên mặt càng thương tâm hơn, nghĩ đến cha và mẹ rõ ràng yêu nhau như vậy, thế mà đều bị những con người này hại thành như vậy, thật là đau lòng cho bọn họ.

“Được rồi, ông lui ra đi.” Hiên Viên Diệp nhìn về phía Lão thái y, trầm giọng nói, sau đó nắm lấy tay Mạnh Phát Ảnh, nói khẽ, “Nàng muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Hắn nhìn thấy sự thương tâm của nàng, tuy rằng Mạnh Vân Thiên chỉ giả chết, nhưng mẫu thân của nàng thật sự đã chết rồi, hơn nữa nhiều năm như vậy nàng cũng phải chịu khổ rất nhiều, nhất định là cảm thấy rất đau khổ.

Mạnh Phát Ảnh cũng không khóc, hơi hơi đẩy hần ra, đứng lên, sau đó lạnh giọng phân phó, “Đem phụ thân đến phòng mẫu thân, hậu sự của phụ thân sẽ được làm ở đây, sẽ do ta xử lý.”

Lời nàng vừa nói ra khiến mọi người rất sửng sốt, sao có thể làm như vậy được, điều này không hề hợp tình lý. Mạnh Vân Thiên là người có thân phận rất cao, hậu sự làm ở đây, làm sao có thể để các đại thần đến chỗ này cơ chứ?

“Đây không phải là chỗ để người hồ nháo. Chẳng lẽ người muốn các đại thần tới chỗ này để tế Hàu gia sao?” Đại phu nhân hơi lườm nàng một cái, phần nộ quá lớn.

“Về chuyện tế lễ, để sau vài ngày, ta muốn để phụ thân ở chỗ này cùng mẫu thân vài ngày.” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng liếc bà ta một cái, sau đó chậm rãi nói từng chữ từng chữ.

“Chuyện này sao có thể làm như thế được?” Đại phu nhân lại kinh hô, “Việc này căn bản không hợp quy củ.”

“Cứ theo lời Vương phi mà làm.” Hiền Viên Diệp cũng đứng lên, hai tròng mắt lạnh lùng quét qua mọi người, lời hần nói, người khác tự nhiên cũng không dám dị nghị nữa điểm .

Năm ngón tay của quân gia hoàn toàn bị nện đứt, giờ phút này hộ vệ kia cũng ngừng lại, có vẻ như đang chờ lệnh của Mạnh Phát Ảnh, Mạnh Phát Ảnh cũng không nói gì nữa, lúc này nên tha cho gã, kế tiếp, nàng sẽ xử lí bọn chúng.

Tuy rằng mấy ngày sau, không cho phép ai đến tế lễ, nhưng mà, tin tức Hàu gia đã ‘Qua đời’ vẫn được truyền ra.

Hiền Viên vương triều người người đau đớn, dân chúng trong kinh thành, đều tới vây quanh ở Hàu phủ, đòi phải đưa tiễn Hàu gia.

Đại thần trong triều cũng hết sức kinh ngạc, cùng thương tâm, không ai dám tin tưởng, nhưng Điện hạ đã ra lệnh, trong vòng ba ngày không cho ai đến tế lễ Hàu gia.

Tuy nhiên hôm sau Hoàng Thượng lại ngự giá đến Hàu phủ, hơn nữa chỉ dẫn theo mấy thị vệ, đến bên ngoài rừng trúc, phân phó mấy thị vệ canh gác bên ngoài, chỉ một mình đi vào.

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Mọi người thấy Hoàng Thượng đột nhiên xuất hiện, vội vàng hành lễ, Mạnh Phát Ảnh và Hiền Viên Diệp đứng là có hơi kinh sợ, không ngờ Hoàng Thượng lại tới đây.

Hoàng Thượng cũng không để ý tới ai, mà chỉ từ từ đi đến chỗ Mạnh Vân Thiên, giờ phút này Mạnh Vân Thiên đang nằm ở trên giường, sắc mặt đã có chút trắng bệch, không còn nhiều huyết sắc nữa.

“Vân Thiên, trăm ngàn lần không ngờ, ngươi lại đột nhiên ra đi như vậy.” Hoàng Thượng ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn người nằm ở đó mà không thể tin vào sự thực tàn nhẫn này. Trên mặt Hoàng Thượng cũng không đau xót quá nhiều, ngược lại, lại nở một nụ cười.

“Vân Thiên, hiện tại trăm đã hiểu vì sao nhiều năm ngươi lại khổ sở như vậy. Bây giờ trăm đã không còn thương tâm nữa rồi, mà là cao hứng.” Khóe môi của Hoàng thượng khẽ cười, lại nhẹ giọng nói.

Lời vừa nói ra, khiến ọi người đều sửng sốt, Hoàng Thượng là có ý gì? Người đã chết, không thương tâm, ngược lại lại còn cao hứng. Nhưng đây là lời của Hoàng thượng, ai dám cãi lại cơ chứ.

“Trước kia, trăm cũng không hiểu , nhưng từ khi Nhu nhi rời đi, trăm đã hiểu ra, trăm cũng rất muốn đi bồi Nhu nhi, bây giờ ngươi rốt cục có thể đi tìm Linh Nhi của ngươi được rồi, trăm thật sự mừng cho ngươi.” Giờ phút này, trong thanh âm đó có vài phần đau đớn cùng ưu thương, không biết là vì Mạnh Vân Thiên, hay là vì bản thân mình .

“Trăm thật sự rất hâm mộ ngươi, trăm thực sự rất muốn đi bồi Nhu nhi.” Giờ phút này dường như Hoàng thượng đã quên mất mình đang ở đâu, đang ở chỗ nào, khác thành tiếng nhìn người nằm trên giường, tuy tiếng khóc rất nhỏ, nhưng lại chứa đựng bao nhiêu đau xót.

Hần nhin lâu như vậy, hiện thời nhìn thấy Mạnh Vân Thiên cũng ra đi, phần tưởng niệm kia, lại càng thêm mãnh liệt, càng thêm đau lòng.

Nước mắt nam nhân không dễ rơi, chỉ vì chưa sát đến chỗ sâu, nhưng mà khi khắc đến chỗ sâu, thì dù là Hoàng thượng, ở trước mặt mọi người cũng có thể bật khóc thành tiếng, có thể thấy là đau đớn đến cực điểm.

Mạnh Phát Ảnh nghe được tiếng khóc của Hoàng Thượng, đột nhiên bối rối, nàng biết giờ phút này những lời của Hoàng Thượng tuyệt đối là thật lòng, hơn nữa nhìn thấy Hoàng Thượng thương tâm như vậy, nàng đột nhiên hiểu ra, tình cảm của Hoàng Thượng với Nhu phi là thật lòng, khác xa so với tưởng tượng của bọn họ.

Chẳng qua, lúc trước Hoàng Thượng không phát hiện tình cảm của mình, vì thế sẽ không thể biểu đạt.

Nếu là giờ phút này Nhu phi nghe những lời như thế, không biết sẽ có tâm trạng gì?

Giờ khắc này nàng thật sợ hãi Hoàng Thượng có thể nghĩ quẩn trong lòng, mà thật sự đi theo Nhu phi, vậy thì Nhu phi gây tội nghiệt lớn rồi.

Hoặc là, nàng nên đi nói cho Nhu phi, khuyên Nhu phi cho Hoàng Thượng một cơ hội, dù sao, cảm tình của hoàng thượng là thật, lần này Người cũng đã ý thức được, tin tưởng về sau cũng sẽ hảo hảo quý trọng. Nhưng mà, nghĩ đến Hậu cung còn có những nữ nhân kia, nàng lại do dự, Hoàng Thượng hiện tại đã ý thức được tình cảm của mình, nhưng những nữ nhân kia vẫn còn tồn tại, vậy thì vẫn xúc phạm tới Nhu phi.

Trên mặt Hiên Viên Diệp cũng mang theo vài phần ngưng trọng, nhìn thấy Hoàng thượng như thế, trong lòng hẳn cũng cảm thấy đau xót, Phụ hoàng cũng đã ý thức được tình cảm của mình, vì vậy trên mặt hẳn lại có thêm vài phần trầm tư.

Hoàng Thượng cứ như vậy ngồi xổm trước giường Mạnh Vân thiên, nhẹ giọng khóc, không người nào dám đi khuyên hấn, cũng không có ai dám đi kéo hấn, hấn cứ nhất định bảo trì tư thế đó, không hề động đậy.

Cũng may, hiện tại Mạnh Vân Thiên đã nuốt được, nên không thể động đậy, cũng không có ý thức, nếu không khi biết Hoàng Thượng ngồi xổm trước giường ông khóc thương tâm thế này, làm sao ông có thể cứ nằm yên như vậy được.

“Phụ thân, phụ thân!” Trong lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng tiếng la khóc, thanh âm kia hình như là của Mạnh Như Tuyết, ả ta lập tức xông vào, làm ọi người đều kinh sợ.

Ai thế này? Một thân chật vật, y phục trên người tả tơi, mặt mũi không những bẩn thỉu dơ dáy, sưng phồng mà đầu tóc còn rối loạn.

So với kẻ ăn xin trên đường còn không bằng.

“Ai đây, các người sao có thể cho ăn xin vào phủ, còn không mau đuổi ả ra ngoài.” Đại phu nhân vừa thấy, không khỏi tức giận, nhìn về phía kẻ ăn xin, biểu tình ghét bỏ.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm cười lạnh, nữ nhân này đúng là một mẫu thân tốt, đến nữ nhi của mình cũng không nhận ra, tuy rằng giờ phút này Mạnh Như Tuyết rất chật vật, nhưng giọng nói này, chính là của nàng ta.

Mà đại phu nhân này, thật là một cực phẩm.

“Mẫu thân, là con, con là Tuyết Nhi.” Mạnh Như Tuyết vội vàng hô.

“Cái gì? Cái gì? Tuyết Nhi ư? Tuyết Nhi, người bị làm sao thế này? Người không phải đã gả cho Nhị vương gia sao? Chẳng lẽ Nhị vương gia lại khi dễ người?” Đại phu nhân nghe thấy giọng Mạnh Như Tuyết, liên tục tiến về phía nàng ta mà hô hoán, nhìn đến bộ dáng thê thảm của Mạnh Như Tuyết, vẻ mặt vô cùng tức giận.

Sắc mặt quần gia không khỏi trầm xuống, con người cũng nhiều thêm vài phần tức giận, “Nhị tiểu thư không phải đã gả cho Nhị vương gia sao? Nhị vương gia tại sao có thể đối xử như vậy với tiểu thư?”

“Đúng thế, Tuyết Nhi, người nói mau, y rốt cuộc khi dễ người như thế nào, Hoàng Thượng còn ở chỗ này, Người sẽ vì người mà làm chủ?” Đại phu nhân vui mừng khi Hoàng Thượng còn ở chỗ này, không khỏi lớn tiếng nói.

Hoàng Thượng giờ phút này cũng đã đứng lên, nhìn đến Mạnh Như Tuyết một thân chật vật, không khỏi kinh sợ, nghe thấy Nhị phu nhân nói, đầu lông mày nhíu lại, Hiên Viên Hằng đã làm được chuyện tốt gì đây? Dám đối xử như vậy với Mạnh Như Tuyết?

“Y, y.” Trước ngực Mạnh Như Tuyết không ngừng phập phồng, trong ánh mắt rõ ràng chứa đầy hận ý, nghiêng rằng nghiêng lợi gầm nhẹ.

“Người cũng biết phụ thân mất rồi, vậy mà người còn mặc giả y chạy vào, hơn nữa còn mang bộ dáng không chỉnh tề, còn ra thể thống gì, người đâu, đưa Nhị tiểu thư đi thay y phục.” Mạnh Phát Ảnh hai tròng mắt híp lại, lạnh giọng ngắt lời Mạnh Như Tuyết.

Nhìn bộ dáng kia của Mạnh Như Tuyết, chỉ sợ Hiên Viên Hằng thực sự đã hành hạ Mạnh Như Tuyết, nghĩ đến Hoàng Thượng đối với Nhị vương gia đã có thành kiến từ lâu, nếu thật sự để Mạnh Như Tuyết cáo trạng, không biết Hoàng thượng sẽ xử trí Nhị vương gia như thế nào.

Nàng cũng không phải che chở gì cho Nhị vương gia, mà là cảm giác việc này quá mức kỳ quái, huống chi, Mạnh Như Tuyết là người làm sai trước, tự mình gả cho nam nhân đó, vì vậy đều là tự chuốc họa mà thôi.

“Ta, ta muốn, “ Mạnh Như Tuyết còn muốn nói điều gì, Thanh Trúc đã nhanh chóng giữ nàng ta lại, âm thầm điểm vào á huyệt của nàng ta.

Đại phu nhân cùng quần gia tuy rằng cực kì bất mãn, nhưng cũng không dám can thiệp, chỉ có thể trở mắt nhìn Thanh Trúc đem Mạnh Như Tuyết đi.

“Hằng nhi thật quá đáng.” Hoàng Thượng cảm thấy rất phẫn nộ, dù sao Mạnh Như Tuyết cũng là nữ nhi của Mạnh Vân Thiên, giờ khắc này Mạnh Vân Thiên đã mất rồi, việc này, hẳn lại càng không thể mặc kệ được.

“Hoàng Thượng, việc này chỉ sợ có ẩn tình khác, chờ hậu sự của Phụ thân được xử lý xong rồi nói sau.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng nói, nghĩ đến việc Hoàng Thượng che chở cho Mạnh Như Tuyết, đơn giản vì Mạnh Như Tuyết là nữ nhi của phụ thân, nhưng mà chỉ sợ Mạnh Như Tuyết căn bản cũng không phải là nữ nhi của phụ thân, đến lúc đó, Hoàng Thượng đương nhiên sẽ không che chở cho Mạnh Như Tuyết nữa.

Hoàng Thượng thấy nàng nói vậy, con người ngưng trọng, tuy rằng không rõ dụng ý của nàng, nhưng vẫn khẽ gật đầu nói, “Được rồi.”

Nói thực, hẳn cũng không muốn thật sự nhẫn tâm xử trí nữ tử của mình, huống chi sau khi Nhu phi qua đời, hẳn đột nhiên ý thức được tình cảm là thứ rất quan trọng.

Sau khi Mạnh Như Tuyết thay đổi y phục, Hoàng Thượng cũng đã rời đi, Mạnh Như Tuyết hung hăng trừng mắt với Mạnh Phát Ảnh, hận không thể lập tức xé rách nàng, chính là giờ phút này Hiên Viên Diệp đang đứng ở cạnh nàng, ả cái gì cũng không dám làm.

Từng giây từng phút đi qua, mà Đại phu nhân lại là chính thất của Hầu gia nên không thể rời đi, phải luôn quỳ ở trong phòng, Mạnh Như Tuyết cùng Mạnh Phát Ảnh cũng quỳ ở một bên. Quần gia đã đi xử lý một số việc.

Thẳng đến đêm khuya, Đại phu nhân có chút mệt nhọc, quỳ ở nơi đó, không ngừng gật gù, Mạnh Như Tuyết không có tí ti buồn ngủ, vẫn như cũ thẳng tắp quỳ trên mặt đất, không biết đang suy nghĩ gì.

“Trước tiên nghỉ ngơi một chút đi.” Hiên Viên Diệp đỡ Mạnh Phát Ảnh đến một phòng khác nghỉ ngơi.

Giờ phút này quần gia đã đi ra ngoài, mà Thanh Trúc lại điểm huyệt Mạnh Như Tuyết, Mạnh Như Tuyết liền từ từ quỳ rạp trên mặt đất.

Bên trong gian phòng, giờ phút này chỉ có một mình Đại phu nhân, như cũ vẫn không ngừng động tác của một con gà đang mổ thóc.

“Tỷ tỷ, người thật vất vả nhaaaaa~” Đột nhiên, trong phòng truyền đến một tiếng nói ôn nhu vô cùng, nhưng lại khiến lông tơ trên người Đại phu nhân đều dựng đứng lên.

Đại phu nhân cả kinh, sợ hãi tỉnh lại, hai tròng mắt theo bản năng nhìn quanh bốn phía, khẽ quát lớn, “Là ai, là ai?” Trong thanh âm, cũng mang theo vài phần run rẩy.

Nhưng lại không có bất kỳ ai trả lời.

Đại phu nhân tưởng bản thân mình nghe lầm, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tỷ tỷ, ta đau..... quá.” Chính là, cái thanh âm kia lại truyền ra, mà lần này có vẻ như càng gần, dường như là ngay bên tai Đại phu nhân, nhưng lại không nhìn thấy người.

Thân mình Đại phu nhân đột nhiên cứng đờ, đôi mắt cũng trợn lên, nhìn xung quanh, lại hô lớn, “Ai, là ai?”

“Thế nào? Tỷ tỷ không nhớ ta sao?” Giờ phút này, một bạch y nữ tử nhẹ nhàng từ cửa sổ. Nhẹ nhàng tiến vào một cách từ từ, hơn nữa, rất nhẹ, rất chậm, cứ như không có chút sức nặng nào.

Đại phu nhân thân mình đã cứng đờ, thẳng tắp nhìn vào bóng người trôi nổi kia, đôi mắt bà ta vô cùng hoảng hốt, đặc biệt khi nhìn rõ bộ dáng người nọ, lại càng kinh hãi đến toàn thân phát run, trong lúc nhất thời, cả thân mình vô lực xụi lơ trên mặt đất.

“Không, không, đừng, người không nên tới đây.” Đại phu nhân liên tục xua tay, muốn đem người nọ đuổi đi, chính là khi tay vung đến cái bóng kia, tay của nàng có thể xuyên qua được bóng người kia.

“A, a, a, “ Đại phu nhân kinh hãi hô to, hét lớn, rất muốn đứng lên, chạy trốn, nhưng giờ phút này toàn thân bà ta căn bản không còn chút khí lực nào, đến bờ còn không nổi, chứ đừng nói đến việc chạy thoát.

Giờ phút này Mạnh Như Tuyết tuy rằng bị Thanh Trúc điểm huyết, nhưng vẫn có ý thức, thấy tình hình trước mắt cũng không khỏi kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

“Tỷ tỷ, vì sao người lại hại ta thế thảm như vậy.” Cái bóng kia lần nữa bay về phía Đại phu nhân, lần này thanh âm càng thêm âm lãnh, khủng bố.

“Không, không phải ta, không phải ta hại người.” Đại phu nhân không ngừng hơ tay, ôm đầu, la hét um sùm.

“Rõ ràng là người mà.” Giọng nói của nữ tử vô cùng ai oán, mang theo sự oan khuất cộng thêm vài phần âm lãnh, “Hôm nay ta đến đây để báo thù, ta cũng muốn mang tỷ tỷ đi cùng ta.”

“Không cần, không cần, không phải ta, thật sự không phải là ta, đều là quần gia, là gã đưa thuốc tới, là gã hạ độc người, hại người sinh non, hại người xuất huyết nhiều, việc này đều do gã làm.” Đại phu nhân toàn thân xụi lơ, chỉ biết kêu to, chỉ sợ người nọ thật sự đưa bà ta đi, vội vàng đem chuyện năm đó ra kể hết, rồi đổ toàn bộ mọi chuyện lên đầu quần gia.

Quần gia bị điểm huyết đứng ở bên ngoài, nghe được những lời Đại phu nhân nói, sắc mặt cũng trở lên trắng bệch, mà hộ vệ ở bên ngoài lại càng kinh ngạc hơn.

Mạnh Như Tuyết đã ý thức được, đây chỉ là một âm mưu được dựng sẵn, cũng nhận ra, kẻ giả ma kia chính là Mạnh Phát Ảnh. Nhưng hiện tại nàng ta không thể động đậy, cũng không thể nói chuyện, căn bản là không ngăn cản được Đại phu nhân nói ra mọi chuyện.

“Không phải người làm, nhưng người cũng là đồng mưu, tỷ tỷ thật là ác độc, vì sao lại hại ta, còn hại cả Phát nhi của ta nữa.” Bóng người màu trắng lần nữa nói, “Ta muốn đưa người xuống địa ngục để cho Diêm vương xử lý người.”

“Không phải, thật sự chuyện đó không liên quan đến ta, lúc ấy ta cũng không đành lòng làm như vậy, nhưng người lại biết chuyện tình giữa ta và quần gia vì vậy ta mới hạ quyết tâm phải trừ khử người.” Đại phu nhân giờ phút này ôm chặt đầu, đã sợ đến chết khiếp, bà ta thật sự ngu xuẩn, hiện tại đã sợ đến như vậy nên cảm thấy mơ hồ, không biết đâu là thật, đâu là giả.

“Tỷ tỷ nói là ta biết chuyện gian tình giữa người và quần gia.” Con mắt Mạnh Phát Ảnh híp lại, hóa ra Đại phu nhân cùng quần gia đúng là có gian tình.

“Đúng vậy, tính ra thì Tuyết Nhi hẳn là con của quần gia, mà không phải của Hầu gia.” Mạnh Phát Ảnh lại ôn nhu nói.

Đại phu nhân giật mình, không nói gì, nhưng giờ phút này coi như bà ta đã chấp nhận.

Trên đất gương mặt của Mạnh Như Tuyết càng sốt ruột hơn, khi nhìn thấy Đại phu nhân trầm mặc, con người từ từ tràn ngập tuyệt vọng, nàng không phải nữ nhi của phụ thân, mà là của quản gia ư? Làm sao có thể? Điều này sao có thể xảy ra?

“Tỷ tỷ, người đã lừa gạt Hầu gia nhiều năm như vậy. Mà đến cuối cùng, thậm chí ngay cả Hầu gia người cũng hại, sao người dám hạ độc Hầu gia.” Mạnh Phát Ảnh lại lạnh lùng nói, trong thanh âm ẩn chứa sự ngoan tuyệt, “Người lừa Phát nhi, gạt được Điện hạ, lừa dối mọi người, nhưng người không lừa được quý đầu, người bảo ta làm sao có thể tha cho người được?”

Mạnh Phát Ảnh từ từ vươn tay, đưa về phía cổ bà ta, bàn tay nàng rét lạnh đến thấu xương, càng làm cho Đại phu nhân run rẩy thêm.

Thực ra Mạnh Phát Ảnh vừa mới ngậm tay bằng một khối băng.

“Không phải, không phải, đó cũng là ý của quản gia, là quản gia bảo ta làm như vậy, hơn nữa độc kia cũng là quản gia đưa cho ta.” Giờ phút này Đại phu nhân đã sợ đến hồn phi phách tán.

“Người thật là to gan.” Giờ phút này người đang nằm trên giường đột nhiên ngồi dậy, lạnh giọng hô.

Đại phu nhân lại càng thêm hoảng sợ, “A, a, quý, có quý.” Bà ta tưởng rằng Mạnh Vân Thiên cũng biến thành quý, “Hầu gia, người tha cho nô tì đi, đều là quản gia bảo nô tì làm như vậy, đều là chủ ý của quản gia...”

“Phải không? Điều là chủ ý của quản gia, lần đó người cho ta uống mê dược, lừa dối ta, bảo ta đem đó đã cùng người, chỉ sợ lúc đó người đã mang thai Tuyết Nhi rồi, đây cũng là chủ ý của quản gia sao?” Mạnh Vân Thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm bà ta, hận không thể lập tức đem bà ta băm thành trăm đoạn.

Thật không ngờ, bà ta đã lừa dối ông bấy lâu nay.

“Vâng, đây cũng là chủ ý của gã, đều là chủ ý của gã.” Lúc này, dù bất kể chuyện gì, bà ta cũng đều đẩy hết tội lên người quản gia, nhưng cũng chẳng khác gì thừa nhận bản thân mình có tội.

Mạnh Như Tuyết khẽ nhắm con người, trong lòng đã biết, đến lúc này, nàng ta thật sự là xong rồi, hoàn toàn xong rồi.

Mà ở bên ngoài, toàn thân quản gia đã sợ đến run người, chân cũng từ từ mềm nhũn, trực tiếp quỳ trên mặt đất, nhưng con người lại lộ rõ sự phẫn nộ, đến cuối cùng bà ta dám đổ hết mọi chuyện lên đầu gã, đúng là ả tiện nhân.

” Quản gia phải chịu trách nhiệm, nhưng người cũng không thoát được liên quan đâu, lần này, ta nhất định sẽ đưa người xuống Địa ngục, chỗ đó mọi người sống thật thê thảm, ta sẽ cho người ném thử tư vị đó.” Tay của Mạnh Phát Ảnh lại cố ý hướng về phía Đại phu nhân.

Lần này không biết đại phu nhân lấy đâu ra khí lực, đột nhiên bò lên từ trên mặt đất, vội vàng chạy ra ngoài, trong miệng còn không ngừng hô, “Đừng, đừng, đừng bắt ta.”

Chính là lúc mở cửa, nhìn thấy quản gia đang quỳ trên mặt đất, bà ta không khỏi sững sờ, hai tròng mắt trợn lên, kinh hãi nói, “Người, sao người lại ở đây?” Mà khi nhìn thấy tất cả mọi người đều đang đứng bên ngoài, bà ta cũng đã hiểu rõ, thân mình lại xui xẻo ở trên mặt đất.

Bên trong gian phòng đã được thắp sáng bởi ánh nến, Mạnh Phát Ảnh một thân bạch y đứng dưới ánh nến cười lạnh.

“Người, người không phải Lục Linh, người là Mạnh Phát Ảnh.” Đại phu nhân xoay người, nhìn Mạnh Phát Ảnh, tức giận nói, nhưng kể cả khi nhìn dưới ánh nến thì vẫn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Mạnh Phát Ảnh giống y như mẫu thân của nàng, bà ta không dám nhìn, nhưng trong ánh mắt lại chất chứa sự phẫn hận.

“Không sai, ta là Mạnh Phát Ảnh, chỉ tiếc đã muộn mất rồi.” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng liếc bà ta một cái, khóe môi khẽ nhếch, chậm rãi nói từng chữ từng chữ.

Câu nói của nàng làm cho sắc mặt Đại phu nhân càng thêm trắng bệch, so với lúc vừa gặp quý càng trắng bệch hơn.

Khi Mạnh Như Tuyết nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Mạnh Phát Ảnh, trong con người lóe lên sự đổ kỵ cùng phần hận, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, tất cả những ưu điểm đều bị nữ nhân kia chiếm hết.

“Kẻ tiện nhân này.” Sau khi huyết đạo được giải, quần gia bèn hướng về phía Đại phu nhân, hung hăng túm chặt lấy bà ta mà đánh mà dấm.

Mạnh Vân Thiên từ từ đi đến, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm quần gia cùng Đại phu nhân đang đánh nhau.

Quần gia kinh hãi, từ từ ngừng lại, vội vàng bò tới bên người Mạnh Vân Thiên, vội vàng hô to, “Hầu gia, chuyện này không liên quan đến tiểu nhân, đều là chủ ý của con tiện nhân kia, đều do con tiện nhân kia buộc tiểu nhân phải làm.” Cái gì gọi là chó cắn chó, chỉ sợ chính là dạng này.

“Như Tuyết cũng là việc bà ta bắt người phải làm sao?” Mạnh Vân Thiên liếc mắt nhìn Mạnh Như Tuyết một cái, rồi lại nhìn quần gia, nói tiếp.

“Không phải, Tuyết Nhi là nữ nhi của Hầu gia, không phải của tiểu nhân, thật sự không phải.” Quần gia cố gắng vùng vẫy, chỉ mong giải thích để thoát nhẹ tội.

“Đến lúc này rồi mà người còn dám lừa gạt ta.” Hai tròng mắt Mạnh Vân Thiên híp lại, quát lên.

“Không dám, tiểu nhân không dám lừa gạt Hầu gia, thật sự là oan cho tiểu nhân.” Quần gia liên tục hô.

“Đến ta người cũng dám hại, còn có cái gì mà người không dám?” Mạnh Vân Thiên khẽ cười lạnh, không muốn dài dòng với gã, liền chuyển hướng sang Mạnh Phát Ảnh, nhẹ giọng nói, “Phát nhi, con muốn xử trí bọn họ ra sao?”

“Vâng, việc này con muốn suy ngẫm một chút, không thể cứ như vậy mà giết bọn họ, như vậy thì quá hời cho bọn họ rồi.” Con người Mạnh Phát Ảnh khẽ đảo qua ba người trên mặt đất, cười lạnh, lời vừa phát ra làm cho ba người nhất thời hoảng hốt.

“Đã nghe qua hình phạt người lợn chưa?” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên nhớ lại Lữ Hậu năm đó cũng có một loại hình phạt, chỉ là không biết người của triều đại này có từng nghe qua chưa. Đây là loại hình phạt tàn nhẫn nhất mà nàng từng nghe qua.

“Người lợn là đem người biến thành một con heo, đây là một loại khổ hình. Chính là đem tứ chi chặt đứt, lấy hai con mắt, rồi dùng đồng rót vào lỗ tai, khiến át thính giác, dùng ám thuốc rót vào yết hầu, cắt đi phần đầu lưỡi, phá hư dây thanh quản, làm cho không nói nên lời. Sau đó ném vào nhà xí.” Thật không ngờ, Hiên Viên Diệp lại biết, mà lại biết một cách rõ ràng. Đây là loại hình phạt tàn nhẫn, mà hắn lại dùng âm thanh dễ nghe như vậy để nói ra, càng khiến câu chuyện thêm phần tàn nhẫn.

“Trọng yếu là, trong quá trình hành xử, tội phạm không thể chết. Ít nhất phải quá năm sáu ngày, thì mới chết.” Hiên Viên Diệp lại từ từ bổ sung thêm.

Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc nhìn về phía hắn, hắn thật là quá đổi phức tạp.

~Sau khi ba người kia nghe được lời hắn nói, thân mình đều cứng đờ, không thể khống chế được mà run bần bật. Ngay cả những người bên ngoài nghe xong cũng đều không nhịn được mà run rẩy.

“Không cần, ta không cần.” Đại phu nhân lại quát to lên, mang theo cả sự sợ hãi cùng run rẩy, chỉ mới nghe một chút, cũng đã đủ kinh khủng, huống chi là dùng thân thể của bà ta.

“Mạnh Phát Ảnh, người chết không được tử tế đâu, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua của người đâu, tuyệt đối sẽ không buông tha của người.” Huyết đạo của Mạnh Như Tuyết đến giờ đã có thể giải trừ, bèn quát lớn, thế nhưng chỉ có thể nói chuyện mà không thể cử động, do đó chỉ dám hung hăng trừng mắt với nàng.

Nếu ánh mắt có thể giết người, vậy Mạnh Phát Ảnh chỉ sợ đã hóa thành tro.

Nhưng Mạnh Phát Ảnh không thềm để ý đến sự phần hận của nàng ta, chỉ lạnh lùng liếc nàng ta một cái, rồi tùy ý nói, “Chờ đến lúc người làm quỷ rồi nói sau. Nhưng, theo lời nói của Điện hạ thì ít nhất cũng phải năm sáu ngày nữa người mới biến thành quỷ được.”

“Người, người...” Mạnh Như Tuyết khó thở, “Ta muốn giết người, ta muốn giết người.” Dem tất cả sự tức giận cùng toàn bộ khí lực gầm lên.

“Thật xin lỗi, có thể người sẽ không có cơ hội này.” Mạnh Phát Ảnh lại nhẹ giọng cười nói, làm Mạnh Như Tuyết tức đến hộc máu, đáng tiếc giờ phút này nàng ta không thể cử động được.

“Xin Hầu gia tha mạng, xin ngài tha mạng.” Giờ phút này quản gia cũng sợ chết khiếp, vội vàng khẩn cầu Mạnh Vân Thiên, nhưng đáng tiếc là Mạnh Vân Thiên đến liếc gã một cái mà cũng lười.

“Phất nhi, thật sự làm theo phương pháp đó sao?” Hiển nhiên là Mạnh Vân Thiên chưa từng nghe qua loại hình pháp này, bèn thấp giọng hỏi Mạnh Phát Ảnh.

Mạnh Phát Ảnh biết phụ thân sợ nàng sẽ mang thêm một cái thanh danh tàn nhẫn nữa.

“Phụ thân, không bằng ngày mai, đem bọn chúng giao cho tất cả hạ nhân của Hầu gia xử trí.” Lời vừa này cũng chỉ là hù dọa bọn chúng, tuy rằng bọn chúng đều thật sự đáng chết, nhưng nàng không thể làm được việc tàn nhẫn như vậy. Hơn nữa, hiện tại nàng đột nhiên nghĩ đến một biện pháp tốt hơn, đó là cho tất cả mọi người có cơ hội cùng được hả giận.

“Được, biện pháp này tốt đấy.” Mạnh Vân Thiên bèn nói, cũng âm thầm nhẹ nhõm thở ra một hơi, dù sao biện pháp kia cũng quá tàn nhẫn, nếu thật sự Phất nhi dùng nó, nhất định sẽ ảnh hưởng không tốt tới thanh danh của Phất nhi.

Bình thường, quản gia cùng đại phu nhân đã làm không biết làm bao nhiêu chuyện xấu trong Hầu phủ, hại biết bao nhiêu người, vì vậy nếu đem bọn chúng giao cho những hạ nhân kia cùng xử trí, vì mọi người mà báo thù, tin tưởng, đến lúc đó mọi người nhất định sẽ trừng trị bọn chúng thật đích đáng.

Quản gia cùng Đại phu nhân nghe Mạnh Phát Ảnh nói vậy, sự sợ hãi cũng dần dần biến mất, nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Mạnh Phát Ảnh cũng cười khê, bọn họ chỉ sợ cao hứng quá sớm, những hạ nhân kia nhiều năm như vậy, luôn luôn bị quản gia cùng Đại phu nhân hãm hại, chỉ sợ đều hận không thể lột da, rút gân, uống máu của bọn họ.

Đến lúc đó, chỉ sợ kết cục của bọn họ sẽ thảm hại hơn.

“Mạnh Phát Ảnh, người chớ đắc ý quá sớm, ta nhất định sẽ không bỏ qua của người.” Mạnh Như Tuyết vẫn cổ lớn tiếng hô.

“Tốc Phong, trước hết đem bọn họ trói lại, ném ra bên ngoài đại viện.” Hiên Viên Diệp mày nhíu lại, đột nhiên lạnh giọng phân phó.

“Vâng ạ” Tốc Phong nhanh chóng đáp lời, một bàn tay nắm lấy Mạnh Như Tuyết, một bàn tay nắm lấy quản gia rồi đi ra ngoài.

Thanh Trúc cũng đưa Đại phu nhân đi theo Tốc Phong ra ngoài.

Tốc Phong nhìn thấy Thanh Trúc cũng đi ra, bước chân hơi hơi thả chậm một chút, đợi cho Thanh Trúc đến bên mình, thấp giọng nói, “Ta vừa nghe Vương phi nói về biện pháp đối phó với ba người này, thấy rất tốt. Vương phi sao cuối cùng lại mềm lòng. Giao cho những hạ nhân kia, những hạ nhân kia sao dám hành xử bọn họ cơ chứ? Đối phó với những người như vậy, ngàn vạn lần không thể mềm lòng.”

“Yên tâm đi, ngày mai tuyệt đối không có lợi cho bọn họ đâu, Vương phi không dễ dàng buông tha cho bọn họ đâu.” Khóe môi Thanh Trúc khê cười bí hiểm, từ từ nói.

“Thật không? Sao người lại biết?” Tốc phong hơi hơi nhếch miệng, có vẻ như có chút không đồng ý, nhưng trong thanh âm kia, lại mang theo vài phần mềm nhẹ khác thường.

“Ta đương nhiên là biết, ta theo chủ tử lâu như vậy, làm sao có thể không biết?” Thanh Trúc thấy Tốc Phong hoài nghi, hơi hơi trừng hắt, buồn bực nói, người này dám hoài nghi nàng à?

“Được rồi, người nói phải là phải.” Tốc Phong tưởng nàng giận thật, ngó người ra, luôn miệng nói, có chút khẩn trương.

“Đúng rồi đấy.” Chính là Thanh Trúc cũng không chú ý tới sự khác thường của hắn, nghe hắn nói như vậy, cũng hài lòng gật gật đầu.

Hai người cẩn thận trói bọn họ lại, Thanh Trúc còn sợ trói không đủ chặt, vòng thêm vài sợi dây thừng, đặc biệt lúc trói Mạnh Như Tuyết, thiếu chút nữa trực tiếp đã siết chết Mạnh Như Tuyết, nếu không phải chủ tử đã phân phó ngày mai để cho bọn họ chịu phạt, nàng thật sự muốn đem Mạnh Như Tuyết trực tiếp siết chết luôn.

Thanh Trúc đã hiểu được dụng ý của chủ tử, hận không thể trực tiếp giết chết Mạnh Như Tuyết, huống chi mỗi ngày Đại phu nhân cùng quản gia lại khi dễ bọn hạ nhân không ít. Thanh Trúc thân mình hơi hơi run rẩy, đáng sợ, thật đáng sợ, thế nhưng chủ tử đã có ý này, cũng là vì tất cả mọi người mà báo thù thôi.

“Sao thế?” Tộc Phong cảm giác được tay của nàng lạnh run, hơi giật mình, “Lạnh lắm à?” Theo bản năng cũng muốn nắm lấy tay nàng, muốn truyền cho nàng chút ấm áp.

“Người đang làm cái gì thế” Thanh Trúc vội vã nhảy dựng lên, hung hăng đập cho hắn một cước, “Không phải là người muốn chiếm tiện nghi của ta đấy chứ?”

“Cái gì, người á, bộ dáng thì không có, đáng người cũng chẳng bằng ai.” Tộc Phong đứng dậy, giận dữ lườm nàng một cái, lạnh giọng cười nhạt nói.

“Người.” Thanh Trúc chán nản, hai má đỏ lên, đột nhiên cảm giác được trong lòng có chút buồn bực. Không nghĩ đến nàng lại để ý Tộc Phong như vậy, vội vàng xoay người rời đi, Tộc Phong thấy nàng rời đi, trên mặt ẩn chứa vài phần ảo não, hắn vừa mới làm gì thế?

Ngày hôm sau, thời điểm Mạnh Phát Ảnh đưa bọn họ ra sân, có không ít hạ nhân, đều đã vây quanh Đại phu nhân nhỏ giọng nghị luận, nhìn thấy Mạnh Vân Thiên đi đến, ào ào hoảng sợ, nhìn chằm chằm về phía Mạnh Vân Thiên, trời ơi, Hầu gia?

Không phải nói, Hầu gia đã...

“Hai người này dám hạ độc Hầu gia, hơn nửa mười mấy năm trước, mẫu thân của bản cung cũng do bọn họ hại chết, hiện thời bọn họ cũng đã nhận tội, Hầu gia vốn muốn xử trí bọn họ, chỉ là nghĩ đến, vài năm nay không biết bọn họ còn làm bao nhiêu chuyện xấu nữa, không biết đã hại chết bao nhiêu người trong phủ, chỉ sợ các người cũng từng bị bọn họ ức hiếp, bị bọn họ hãm hại, chỉ sợ những người thân, hoặc thậm chí là bằng hữu của các người, cũng đều bị bọn họ hại chết, hôm nay, Hầu gia muốn ọi người một cơ hội trả thù, muốn giao bọn họ ra ọi người cùng xử trí.” Mạnh Phát Ảnh hơi hơi đảo qua mọi người, từ từ nói.

Chính là, những hạ nhân kia không dám tiến về phía trước, chẳng qua khi nhìn về phía quản gia cùng đại phu nhân, trên mặt đều ánh lên sự tức giận.

“Mọi người hôm nay có thù báo thù, có oan báo oan, mọi người không cần thủ hạ lưu tình.” Mạnh Phát Ảnh nói với tất cả mọi người, sau đó khẽ liếc mắt ra hiệu với Lộ nhi.

“Ta muốn báo thù cho những tỷ muội đã bị hại chết.” Lộ Nhi tự nhiên hiểu được ý tứ của Mạnh Phát Ảnh, khẩn trương đi đến, tát Đại phu nhân một cái, sau đó cầm lấy cục gạch bên cạnh, hung hăng đánh vào mặt gã quản gia.

Những hạ nhân kia đều kinh sợ, nhưng khi thấy Lộ Nhi động thủ, cũng không nhịn được, một nữ tử cực kì thanh tú đột nhiên vọt lên, liên tục đá vào người gã quản gia, gào lên, “Người đã cướp đi sự trong sạch của ta, người là tên súc sinh “

Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc, thật không ngờ gã quản gia lại làm ra loại chuyện này. Sắc mặt Mạnh Vân Thiên cũng càng thêm âm trầm.

Những hạ nhân khác, nghe được tiếng kêu la, ai lấy đều mang theo biểu tình phẫn nộ, lại nghĩ đến việc bình thường mình chịu khổ cực, đều ào ào xông lên, hung hăng đánh quản gia cùng Đại phu nhân, nhưng cũng không có ai đi đánh Mạnh Như Tuyết.

Cả khu vườn bên trong, đều là tiếng kêu thảm thiết của Đại phu nhân cùng quản gia, đặc biệt là quản gia, dù sao bình thường quản gia cũng làm nhiều chuyện ác hơn.

Đánh gần nửa canh giờ, tiếng la của quần gia cùng Đại phu nhân cũng hơi yếu đi một chút, nhưng có vẻ như những hạ nhân kia vẫn chưa được hả giận, vẫn không ngừng dùng sức mà đánh như cũ.

Gương mặt quần gia toàn máu là máu, bèn tay còn lại cũng đã bị cắt đứt, hơn nữa hai bắp chân cũng bị tàn phế, so với loại hình pháp của ngày hôm qua thì cũng không kém là bao nhiêu.

Đại phu nhân tốt một chút, nhưng mà, tóc cũng bị kéo không biết bao nhiêu lần, hơn nữa trên mặt cũng sưng vù, vết máu dày đặc, trông cũng vô cùng thê thảm.

Con người của Túc Phong hơi trợn lên, theo bản năng nhìn Thanh Trúc một cái, bây giờ hẳn hoàn toàn tin vào lời nói của Thanh Trúc.

Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Phát Ảnh từ từ thưởng thức trà, không có nửa điểm khác thường, đặc biệt là Mạnh Phát Ảnh, coi như được xem một bộ phim hành động miễn phí. Hơn nữa còn được xem trực tiếp.

Mạnh Vân Thiên híp hai mắt lại, trong mắt ngập tràn lãnh ý, việc hạ nhân xuống tay càng ngoan độc, càng chứng minh, chuyện xấu mà bọn họ từng làm rất tàn nhẫn, bằng không, thân là những hạ nhân, tuyệt đối sẽ không ra tay độc ác với chủ tử của mình như vậy.

Biện pháp này của Phát nhi thật sự là quá tốt.

Đây mới là trừng phạt tuyệt đối, là giúp mọi người đều có thể báo thù.

“Năm đó, đệ đệ của ta, đã bị bọn họ trói trên cây cột kia, đánh gần chết, sau đó phơi vài ngày, không cho ăn, không cho uống, cứ như vậy mà chết vì đói, hôm nay, chúng ta sẽ cho hai ác nhân này ném thử loại tư vị đó.” Đột nhiên, một nam tử trong đám đông với vẻ mặt đau xót, phần nộ nói.

“Được, đem bọn họ cột lên đi.” Mọi người ào ào đáp lại, rất nhanh đại phu nhân cùng quần gia bị trói lên trên cây cột kia.

Mạnh Phát Ảnh khẽ cười lạnh, nàng đã biết trước, một khi làm những người đó phần nộ, quần gia cùng Đại phu nhân, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, nhưng thật ra vẫn còn quá hơi cho Mạnh Như Tuyết .

“A, có chuyện gì mà náo nhiệt như vậy, sao không có kẻ nào báo cho bốn vương hết.” Vẫn nở nụ cười nhạt, hồng y nam tử thông thả đi về phía này, lạnh lùng nhìn lướt qua Mạnh Như Tuyết đang quỳ trên mặt đất, khóe môi càng nhếch lên cao. About these ads

90. Chương 91: Nhị Vương Gia Xử Trí Mạnh Như Tuyết Vô Cùng Tàn Nhẫn – Đại Hội Bán Đấu Giá

Mạnh Như Tuyết vừa nhìn thấy kẻ đột nhiên xuất hiện thì mắt bỗng dưng trợn tròn. Nàng ta cố gắng che dấu ngọn lửa tức giận đang muốn bùng lên trong đáy mắt nhưng thân thể nhịn không được đang run rẩy đã tố cáo nàng ta. Nàng ta biết rõ nam nhân trước mặt đáng sợ như thế nào, mấy ngày qua ở trong phủ của y, nàng ta đã sâu sắc cảm nhận được.

Mạnh Như Tuyết vốn đang nghĩ mình thật may mắn vì không bị đám hạ nhân kia đánh đập, lúc bình thường, vì để lấy lòng Hiên Viên Diệp nên nàng ta luôn giả bộ hiền lành tốt bụng, rất ít khi la mắng trừng phạt đám hạ nhân. Cho nên đám hạ nhân kia cũng không oán hận gì nhiều đối với nàng ta. Nhưng, nàng ta trăm triệu lần cũng không ngờ lại gặp Nhị vương gia vào lúc này. Nàng ta biết rõ, nam nhân này mà đến thì tuyệt đối không có chuyện gì tốt lành.

“Bốn vương mới sớm đã đến quấy rầy, Hầu gia sẽ không quở trách chứ?” Nhị vương gia vừa nhìn thấy Mạnh Như Tuyết đang run rẩy thì khóe môi càng tỏa ra nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, y chuyển hướng quay sang Mạnh Vân Thiên khách khí nói, tựa hồ sự hiện diện của Mạnh Vân Thiên ở đây cũng không nằm ngoài suy nghĩ của y.

Mạnh Vân Thiên hơi sững sờ một chút, ông đưa mắt nhìn Nhị vương gia, cười khẽ vài tiếng rồi thấp giọng nói, “Nhị vương gia, xin cứ tự nhiên!”

Đối với Nhị vương gia này, kỳ thật ông cũng có chút hiểu biết về y. Người khác chỉ cho rằng y là kẻ ăn chơi trác táng, ngày ngày mê đắm trong Yên Hoa Lâu, lại chưa bao giờ biết đến sự thâm hiểm, cơ trí,狡 hoạt và mưu mô ngoan độc của y. Không thể không nói, Nhị vương gia này mới là kẻ che dấu thâm sâu nhất.

Ông cũng có thể đoán ra Nhị vương gia hôm nay đến đây nhất định là vì chuyện của Mạnh Như Tuyết.

Mạnh Phát Ảnh đang uống trà cũng chậm chậm nhìn về phía y. Khi nhìn thấy bộ y phục đỏ thắm phô trương của y, nàng khẽ nhíu mày. Sao nam nhân này không tô son điểm phấn thêm chút nữa có phải càng hay hơn không? Có như thế mới giống Hoa Hồ Điệp được chứ?

Bất quá, cặp mắt đào hoa câu người của y kỳ thật cũng rất thích hợp để thành Hoa Hồ Điệp rồi~ Nghĩ đến đây, khoe môi Mạnh Phát Ảnh hơi cong lên cười khẽ một tiếng.

Bàn tay cầm chén trà của Hiên Viên Diệp hơi cứng lại, vẻ mặt thản nhiên tăng thêm chút âm trầm.

“Thế nào? Bỏ vương đã đến đây mà ngay cả chén trà cũng không được mời sao?” Nhị vương gia nhìn chăm chăm vào khoe miệng đang cười của Mạnh Phát Ảnh thì sững sốt một chút. Nữ nhân này cười lên thật sự rất đẹp. Ngay cả khi nàng chỉ cười nhàn nhạt thôi cũng mang theo một thần thái khác người, tuy trên mặt có vết bớt màu đen gì đó nhưng chẳng may mảy ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng. Cánh môi hồng nhuận của nàng hơi nhếch lên như muốn nói gì đó nhưng còn xấu hổ nên càng dụi hoặc, càng khiến người ta tìm lòng không được, chỉ muốn...

Vẻ tươi cười trên mặt Nhị vương gia ngưng trệ đôi chút, hai mắt cũng hơi lóe lên, vẻ mặt y lúc này vô cùng mất tự nhiên. Cũng may, sự biến hóa này diễn ra rất nhanh nên không ai chú ý tới.

“Thanh Trúc, châm trà.” Đầu lông mày của Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu lại, nàng thấp giọng phân phó Thanh Trúc đang đứng bên cạnh, hai mắt hơi dăm chiêu nhìn Mạnh Như Tuyết một cái. Nàng có chút hiểu kỳ, không biết tình cảnh của Mạnh Như Tuyết sau khi thành thân với Nhị vương gia như thế nào?

Vừa nhớ đến bộ dạng chạy về nhà lúc trước của Mạnh Như Tuyết, nàng nhin không được mà nhếch môi cao hơn.

“Đạ tạ.” Nhị vương gia đi đến trước bàn, Thanh Trúc nhanh chóng lấy một chiếc ghế cho y, vốn dĩ định đặt ở bên cạnh Mạnh Phát Ảnh.

“Đem người của huynh đi đi! Đứng ở chỗ này thật chướng mắt!” Hiên Viên Diệp híp hai mắt lại lạnh lùng quét qua Nhị vương gia rồi trầm giọng nói. Nhưng không biết, kẻ chướng mắt mà Hiên Viên Diệp nói là chỉ Mạnh Như Tuyết hay Nhị vương gia.

Thanh Trúc vốn dĩ đã muốn đặt chiếc ghế trong tay xuống, vừa nghe xong câu này thì cứng đờ cả người. Tốc Phong lập tức lấy chiếc ghế trong tay của nàng ấy đặt ở vị trí cách xa chỗ Mạnh Phát Ảnh nhất.

Nhị vương gia bất đắc dĩ khoát tay áo ngồi xuống chiếc ghế mà Tốc Phong vừa đặt nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Mạnh Phát Ảnh như cũ, y nói một câu đầy thâm ý, “Thật không ngờ, ở Hầu phủ này muốn uống chén trà cũng khó khăn như vậy.”

Mạnh Vân Thiên chau mày lại, khi thấy Nhị vương gia nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, vẻ mặt của ông có phần ngưng trọng, hai tròng mắt hơi hơi lóe lên, ông lập tức cười khẽ rồi nói, “Nhị vương gia đang trách lão thần tiếp đón không chu toàn sao?” sau đó lại nhìn sang Thanh Trúc trầm giọng nói, “Còn không mau dâng trà!”

“Vâng ạ!” Thanh Trúc vội vàng đáp lời rồi khấn trương đem trà dâng lên cho Nhị vương gia.

Nhị vương gia không nói gì thêm, y từ từ thưởng thức từng ngụm trà rồi một mặt say mê nói, “Trà ngon, quả thực là trà ngon, xem ra cũng đáng giá.”

Lời nói có mấy phần lập lờ nước đôi, không biết lời vừa rồi của y là có ý gì?

Tròng mắt của Mạnh Như Tuyết lại hiện lên một chút kinh ngạc, nàng ta nhanh chóng nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, ánh mắt lộ ra vài phần ngoan tuyệt. Chẳng lẽ là nàng, nàng cùng Nhị vương gia hợp tác với nhau để đối phó với mình sao?

Sắc mặt của Hiên Viên Diệp cũng trầm xuống thêm vài phần, “Không phải huynh tới để đem nữ nhân của huynh về sao? Uống xong trà rồi thì mau dẫn đi đi!”. Vừa nghĩ đến Hiên Viên Hằng có chủ ý muốn động đến nữ nhân của mình, Hiên Viên Diệp đã không thể tiếp tục giữ bình tĩnh được.

“Ha ha, Thất đệ, hôm nay đệ có chuyện gì bức mình ư?” Nhị vương gia nhìn về phía Hiên Viên Diệp cười nói nửa đùa nửa thật. Y hơi dừng lại một chút, đầu lông mày khẽ nhướn lên đưa mắt nhìn về phía Mạnh Như Tuyết rồi lại đảo về phía Mạnh Phát Ảnh, khóe môi nhếch lên, trên mặt chứa mấy phần ẩn ý, y cười khê, “Thất đệ, đệ nói ai là nữ nhân của Bồn vương vậy? Bồn vương phải dẫn người nào đi?”

Hiên Viên Diệp cứng đờ cả người, mắt hần đột nhiên nheo lại vô cùng tức giận. Hắn sao lại không hiểu ý của Nhị vương gia?

Mạnh Phát Ảnh cũng không khỏi sửng sốt, nhưng nàng lập tức nghĩ Nhị vương gia cười Mạnh Như Tuyết vốn cũng chẳng phải nghiêm túc, cho nên y nhất định không coi Mạnh Như Tuyết là nữ nhân của y. Nghĩ đến chuyện Mạnh Như Tuyết vừa trốn, đương nhiên y đến đây chính là để tính toán món nợ này. Hiện thời xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên y sẽ không tự nguyện dẫn Mạnh Như Tuyết trở về.

“Hiện giờ đã xác định được Mạnh Như Tuyết này không phải là con của phụ thân mà là con của đại phu nhân và quản gia, Nhị vương gia muốn xử trí Mạnh Như Tuyết thế nào thì Hầu vương phủ cũng không có bất cứ ý kiến gì.” Mạnh Phát Ảnh nhìn lướt qua Mạnh Như Tuyết trên mặt đất, vân đạm phong khinh nói.

Đã có người thay nàng xử trí Mạnh Như Tuyết, nàng cố sao lại phải ngăn cản người ta chứ? Hơn nữa, đây cũng là chuyện do Mạnh Như Tuyết kia tự gây ra, nhìn bộ dạng của Nhị vương gia thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta, có trách thì cũng chỉ trách nàng ta tự gây ra nghiệt thôi.

Nhị vương gia nhìn thẳng vào Mạnh Phát Ảnh, trong con ngươi càng lúc càng tràn đầy ý cười. Y há lại không hiểu rõ ý của nàng, chuyện lần trước y còn giúp được nàng nữa là chuyện lần này, được rồi, lần này y sẽ hoàn thành tâm nguyện cho nàng.

“Mạnh Phát Ảnh, ngươi sẽ không được chết tử tế đâu! Ta giết ngươi! Ta giết ngươi! A... A... Ngươi... Ngươi...” Mạnh Như Tuyết nghe xong lời nói của Mạnh Phát Ảnh thì nghiêng rằng nghiêng lợi quát to. Thế nhưng, lời nói của nàng ta đột nhiên bị nghẹn lại, cứ nói mãi một chữ, “Ngươi...ngươi...ngươi...”, sau đó hoàn toàn nghẹn lời, những lời tiếp theo không thể nào thốt ra được, chỉ có đơn âm lặp lại. Mà giờ khắc này, miệng của nàng ta mở to gấp ba lần, mặt đỏ lựng lên nhưng vẫn còn thở được. Chỉ có điều nàng ta phải rất khó khăn mới than nhẹ được mấy tiếng, “A... A...”

Tất cả mọi người có phần không hiểu nhìn Mạnh Như Tuyết, không biết tại sao nàng ta lại đột nhiên trở nên như vậy. Chẳng lẽ là bị điểm huyết? Không giống, điểm huyết đâu có tạo nên sự đau đớn như vậy?

“Ừm, bồn vương cũng còn vài món nợ muốn tính toán với nàng ta.” Nhị vương gia hơi hơi chuyển dịch chén trà trong tay mình, không chút để ý nói.

“Ấy, đừng quá kích động! Miếng xương đó là bồn vương lấy được từ miệng một con chó trong lúc trên đường đến đây, ta cố ý thưởng cho ngươi đấy! Hương vị của nó hẳn cũng không tệ lắm, phải không?” Đôi mắt của y lúc này mới chuyển hướng sang nhìn Mạnh Như Tuyết. Thấy bộ dáng cực kỳ thống khổ của nàng ta, khóe miệng y lại một lần nữa tươi cười sán lạn. Nụ cười này kết hợp với đôi mắt hoa đào của y thật đúng như một cảnh xuân vô hạn.

Nghe y nói xong, tất cả mọi người giờ mới hiểu được chuyện gì xảy ra với Mạnh Như Tuyết. Hóa ra là bị hóc xương nên nghẹn không nói được. Hơn nữa, đó lại là miếng xương cướp từ miệng chó, Nhị vương gia này thật sự rất...rất...rất... làm cho người ta không nói được lời nào.

Đến ngay cả Mạnh Phát Ảnh cũng không khỏi sửng sốt, có điều khóe môi nàng vẫn nhếch lên một nụ cười khê. Nam nhân này có biện pháp chinh người thật quá thâm độc. Mạnh Vân Thiên cũng nhìn không được mà khê giật khóe miệng, bất quá ông cũng chẳng nói gì thêm. Mạnh Như Tuyết liên tục hại Phát nhi, lần này ông cũng không cảm thấy thương tình cho Mạnh Như Tuyết một chút nào.

Mạnh Như Tuyết nghe xong lời nói của Nhị vương gia thì trên mặt ngoài sự thống khổ còn có thêm cảm giác ghê tởm. Tay ấn lên cổ, nàng ta có vẻ muốn ho ra cục xương kia, nhưng ho nửa ngày cũng không có tác dụng.

“A, nói cho người biết, miếng xương vừa rồi thật sự là một tinh phẩm trăm dặm mới tìm được một. Hai đầu to, ở giữa nhỏ, cho nên nếu mắc kẹt ở trong cổ thì tuyệt đối không thể đi tiếp xuống và cũng chẳng thể đi lên được, nhưng mà nó cũng không ảnh hưởng đến hô hấp. Về phần ăn cơm thì chắc chắn là không được rồi, nhưng cháo thì không thành vấn đề.” Nhị vương gia thản nhiên nói tiếp, nụ cười vẫn xuân phong như cũ.

Mọi người kinh hãi. Đây...thế này...chẳng phải khiến Mạnh Như Tuyết sống không bằng chết hay sao? Mỗi ngày khó chịu đến chết, cơm không thể ăn, chỉ có thể uống cháo, dù chưa đến mức chết nhanh nhưng loại tư vị này chẳng ai có thể chịu đựng nổi.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh giật mạnh một cái, nàng vốn cho rằng Hiên Viên Diệp đã đủ phúc hắc rồi, thật không ngờ vị Nhị vương gia này mới là cao thủ trong hàng phúc hắc.

Hai mắt của Mạnh Như Tuyết trợn ngược lên trần đầy thống khổ thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Nhị vương gia. Hai con ngươi tràn đầy lửa giận lúc này chỉ hận không thể thiêu chết y ngay lập tức.

Chỉ tiếc, Nhị vương gia vẫn cười tươi sáng lạn như lúc trước, ánh mắt đầy lửa của Mạnh Như Tuyết chẳng hề ảnh hưởng đến y một chút nào.

Người Mạnh Như Tuyết lúc này vẫn còn bị dây thừng trói chặt, căn bản là không động đậy được. Nếu có thể động đậy được thì có lẽ nàng ta đã sớm nhào đến cắn xé y.

“A...a...a...ô...ô...” Bây giờ Mạnh Như Tuyết không tài nào nói được nên lời, chỉ có thể không ngừng phát ra những tiếng đơn điệu tràn đầy tức giận của mình.

Lúc này, Đại phu nhân và quản gia đã bị đám hạ nhân lôi ra xa rồi treo trên cột. Có người vẫn chưa hoàn toàn giải trừ hết oán hận trong lòng cho nên còn hung hăng đá tên quản gia thêm mấy cước.

“Được rồi! Trước mắt cứ phơi bọn họ một ngày rồi tính tiếp.” Nam tử vừa đưa ra đề nghị lại nói tiếp, “Để cho bọn họ nếm thử chút tư vị này. Giờ đang là hạ chí, phơi một ngày cũng đủ để đốt cháy da bọn họ rồi.” Nam tử lại nhìn về phía tên quản gia, ánh mắt tràn đầy phần hận, “Lúc trước, đệ đệ của ta cũng bị bọn chúng hành hạ kiểu này mà chết. Hôm nay ta rốt cuộc cũng đã báo thù được cho đệ đệ.”

“Đúng vậy. Lần này ít nhiều đều nhờ vào Tam tiểu thư. Không chỉ thay ta diệt trừ hai kẻ tai họa này mà còn giúp chúng ta báo được thù.”

“Đúng, Tam tiểu thư thật sự rất anh minh.”

Quản gia và đại phu nhân vốn đã bị những người đó đánh đến nỗi trông rất thảm hại, nay lại bị treo giữa trời thì càng đau khổ không thể tả. Đặc biệt là quản gia, tay chân gã vốn đã bị những người đó đánh gãy, hiện tại còn bị trói cả tay lẫn chân rồi treo lên, sợi dây trói vừa vặn đụng trúng vào chỗ bị thương của gã, chỉ cần gã động đậy một chút là sẽ cảm thấy đau đến chết đi sống lại.

Có mấy hạ nhân phát hiện ra điều này nên không dùng sức đánh nữa, bọn họ chỉ hơi kéo kéo sợi dây thừng một chút là gã quản gia đã kêu lên thảm thiết.

Đại phu nhân nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thì càng sợ đến toàn thân phát run. Cũng may, tay chân của bà ta đều tốt cho nên hiện tại tuy khó chịu nhưng cũng không đau đớn như gã quản gia.

“Không cần phải để cho nữ nhân này được dễ chịu đâu. Bình thường, nếu không phải bà ta che chở cho gã quản gia thì gã quản gia cũng không còn ở đây như vậy.” Một người hạ nhân nhìn thấy đại phu nhân hiện tại vẫn không quá khổ sở liền tức giận nói.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Nghe nói lúc trước đại phu nhân còn đem mấy tiểu nha đầu cho tên nhi tử gốc của gã quản gia. Kết quả bọn họ đều bị hành hạ đến chết. Hơn nữa chết đi rồi vẫn còn thảm, so với Nhị tiểu thư còn thảm hơn nhiều lần.” Một nha đầu run run rẩy rẩy nói, ngày đó nàng ta cũng nhìn thấy cảnh đứa nhi tử gốc của gã quản gia kia khi dễ Mạnh Như Tuyết.

“Cái gì mà Nhị tiểu thư? Nàng ta căn bản không phải là nữ nhi của Hầu gia mà là con của gã quản gia và người đàn bà này đó.” Một người tức giận nói, tối hôm qua ở bên ngoài căn phòng trong rừng trúc, người này đã nghe được nội tình sự việc.

“Cái gì? Thật quá ghê tởm, không ngờ bà ta còn làm ra chuyện này. Vì Hầu gia, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho tiện phụ này được!” Lời nói của người kia càng khơi dậy sự phẫn nộ trong lòng mọi người. Mọi người ở đây ai nấy đều cực kỳ tôn trọng và ngưỡng mộ Mạnh Vân Thiên. Cho nên, vừa nghe thấy một chuyện đáng phẫn hận như vậy thì bọn họ càng thêm phẫn nộ.

Một hộ vệ nhặt cây gậy thô ở bên cạnh rồi chỉ lên đùi đại phu nhân hung hăng nói, “Tiện phụ đáng giận! Xem người còn dám khi dễ người khác không!”

“Aaaaaa!” Nhất thời, trong khuôn viên vang lên tiếng thét gào thê thảm của đại phu nhân, chân của bà ta đã bị hộ vệ kia đánh gãy.

Tiếng kêu thảm thiết như vậy, đám người Mạnh Phát Ảnh ở bên này đương nhiên nghe thấy rõ ràng. Thân mình Mạnh Như Tuyết càng run lên, nhưng sâu thẳm trong con người của nàng ta lại có vẻ như vừa giải được mối hận. Lúc này, nàng ta không còn chút tình cảm nào với đại phu nhân nữa, cũng chẳng có chút thương cảm hay đồng tình, nàng ta chỉ còn cảm giác hận thấu xương. Nếu không phải bà ta cùng gã quản gia tư thông với nhau thì đến bây giờ nàng ta vẫn là Đại tiểu thư của Hầu vương phủ, những người này căn bản sẽ không dám đối xử với nàng ta như thế này, ngay cả Nhị vương gia chắc chắn cũng không dám đối xử với nàng ta như thế. Nhưng bây giờ, cái gì cũng hết rồi.

Mạnh Phát Ảnh nhìn biểu hiện của Mạnh Như Tuyết thì không khỏi âm thầm lắc đầu, không hổ là mẹ con, lạnh lùng vô tình y như nhau.

Nhị vương gia nhìn về phía Mạnh Như Tuyết, khóe môi y cũng hiện ra một nụ cười lạnh, trong con người càng tỏ rõ sự chán ghét.

“Ồ, xem ra bên kia rất náo nhiệt.” Đôi mắt của y hướng về phía xa, trong giọng nói rõ ràng mang theo một chút hả hê. Y lại quay về phía Mạnh Như Tuyết, lông mày khẽ nhướn lên, khóe môi mấp máy nói ra từng tiếng một, “Mà món nợ người thiếu của bốn vương cũng nên tính toán luôn nhỉ? Người nói thử xem!”

Giờ phút này, giọng điệu của y vẫn nhẹ nhàng như cũ, vẫn mang theo ý cười rõ ràng nhưng lại tản ra luồng khí lạnh như băng khiến người ta phải kinh hãi, ngoài luồng khí lạnh lẽo này còn có thêm một cảm giác tàn nhẫn sồn tóc gáy.

“Không...không...” Mạnh Như Tuyết liên tục lắc đầu, nàng ta vẫn nói từng từ một, gương mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng và tức giận không thể che giấu, “Không có... không có...” Có điều không cái gì? Không có gì? Không có người nào hiểu được ý của nàng ta.

“Ban đầu người lừa bốn vương cưới người, bốn vương cưới người rồi mới phát hiện người không chỉ thân không trong sạch mà trên người còn chồng chất những dấu vết của nam nhân khác, vừa dữ tợn, vừa khủng khiếp. Một nữ nhân như vậy sao có thể làm trắc phi của bốn vương được?” Nhị vương gia giờ phút này vẫn cười khê như gió xuân, nhưng giọng nói thì càng lúc càng trở nên lạnh lẽo.

“Bốn vương vốn nể mặt Hầu gia nên không xử trí người, chỉ đem người tống vào biệt viện, còn phân phó thị vệ phải bảo vệ cho người.”

“Không... không... không...” Mạnh Như Tuyết vội vàng lắc đầu như muốn nói điều gì đó, chỉ tiếc hiện tại nàng ta không thể nào nói được.

“Ồ hay, người lắc đầu cái gì? Chẳng lẽ bốn vương nói sai hay sao? Chẳng lẽ bốn vương không đem người nhốt vào biệt viện ư? Chẳng lẽ khi người gả cho bốn vương thì tấm thân vẫn còn trong sạch ư? Hay là, trên người người không có dấu răng kinh khủng kia?” Nhị vương gia thấy nàng ta không ngừng lắc đầu liền cố ý nói. Y dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Nếu không, chi bằng hãy để mọi người xem một chút đi!” Vừa nói, y vừa đứng lên định đi tới chỗ Mạnh Như Tuyết.

“Không, không.” Sắc mặt Mạnh Như Tuyết càng lúc càng trắng bệch, đầu thì lắc nguây nguẩy.

“À, bốn vương biết vì sao người lại lắc đầu, cũng hiểu được ý của người rồi.” Nhị vương gia làm vẻ mặt như đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra. Tất cả mọi người đều không hiểu y có ý gì, chỉ thấy y lại nhìn Mạnh Như Tuyết rồi cười đến sáng lạn, “Nói thật, đúng như người nghĩ, bốn vương đã sớm biết mục đích của người. Đúng là bốn vương cố ý làm vậy, mọi chuyện đều do ta cố ý.”

Mọi người nghe được thì chẳng hiểu ra sao. Thế này là thế nào? Mục đích của Mạnh Như Tuyết là gì? Cái gì mà cố ý?

Lông mày Mạnh Phát Ảnh hơi nhăn lại, nàng đã sớm biết y cố ý làm ra tất cả. Nếu không thì vì sao sau khi nghe nàng nói chuyện kia xong mà y vẫn có thể cười Mạnh Như Tuyết được? Nhưng y nói Mạnh Như Tuyết có mục đích gì đó. Không phải là...

Mạnh Như Tuyết hoàn toàn kinh sợ, đôi mắt của nàng ta lại trợn ngược lên, sự tức giận và độc ác trong mắt càng thêm rõ ràng, môi không ngừng mấp máy phát ra những âm thanh hung ác, “Người... người... người... không... không...”

“Người nói xem, nếu để tất cả mọi người cùng nhìn thấy thân thể của đệ nhất mỹ nữ của vương triều Hiên Viên lại thế thảm như thế thì kết quả sẽ thế nào nhỉ?” Nhị vương gia nghe được giọng nói hung ác của nàng ta thì hai mắt nheo lại, y giữ giọng uy hiếp.

“A... a... a... không... không... muốn...” Mạnh Như Tuyết lúc này chỉ có thể cố gắng bật ra từng tiếng. Những tiếng “không” của nàng ta thốt ra rời rạc, thật không biết nàng ta muốn nói cái gì, lại còn “muốn” nữa chứ?

“Hừm, người muốn nhưng bốn vương không muốn nữa. Bốn vương chỉ sợ bộ dạng của người sẽ làm bẩn mắt tất cả mọi người ở đây.” Nét cười trên mặt Nhị vương gia đột nhiên biến mất, trong đôi mắt hiện ra hàn ý băng lãnh đến cực điểm bắn thẳng vào Mạnh Như Tuyết. Mà lời y vừa thốt ra càng làm ọi người không biết phải nói sao.

“Thế nào? Bốn vương sớm đã biết người là nữ nhân không biết xấu hổ, bằng không người đã không quyến rũ thị vệ của bốn vương, lợi dụng hấn xong rồi thì giết luôn hấn. Hừ, chỉ riêng món nợ này, bốn vương cũng tuyệt đối không bỏ qua cho người.”

Mọi người lại nhất loạt kinh sợ. Hóa ra Mạnh Như Tuyết trốn ra ngoài được là vì vậy, quyến rũ thị vệ, hơn nữa còn giết thị vệ của Vương phủ, nàng ta có thể làm ra những chuyện thế này thì Nhị vương gia làm sao có thể bỏ qua cho nàng ta được.

Trong mắt Mạnh Vân Thiên càng lộ thêm vài phần lãnh ý và ngoan tuyệt. Tuy rằng hiện tại Mạnh Như Tuyết không phải là con gái của ông nhưng ông vẫn cảm thấy mất mặt vì những chuyện nàng ta gây ra. Sao nàng ta lại có thể làm ra những chuyện như thế này?

Mạnh Phát Ảnh hơi ngơ ngác một chút, trong đáy mắt nàng ẩn hiện một tia cười lạnh. Mạnh Như Tuyết này quả không biết xấu hổ là gì, xem ra lúc trước Nhị vương gia nói nàng ta và mình cãi nhau là vẫn còn nể mặt mũi của phụ thân.

Mạnh Như Tuyết vẫn lắc đầu như cũ, chống lại ánh mắt lạnh như băng đầy ngoan tuyệt của Nhị vương gia, sự sợ hãi trên mặt nàng ta hiện ra mỗi lúc một nhiều. Trước kia y đã đối xử tàn nhẫn với mình như vậy, chỉ sợ lần này.....

“Cha... cha...” Mạnh Như Tuyết cố gắng lết người về phía Mạnh Vân Thiên, cực kì khó khăn hô lên. Nàng ta biết, vào lúc này, ngoại trừ Mạnh Vân Thiên ra sẽ chẳng có ai chịu giúp nàng ta. Mạnh Phát Ảnh là tử địch của nàng ta, Hiên Viên Diệp thì từ đầu đến cuối đều không coi trọng nàng ta, huống chi hiện tại trong lòng hấn chỉ có Mạnh Phát Ảnh. Còn Nhị vương gia thì chỉ hận không thể lột da nàng ta ra ngay lập tức.

Đôi mắt của Mạnh Vân Thiên hơi xao động, nghe tiếng kêu thảm thiết không ngừng của đại phu nhân, trên mặt của ông càng lộ ra vẻ phẫn hận, ông nhìn về phía Nhị vương gia rồi trầm giọng nói, “Ta giao nó cho Nhị vương gia xử trí.”

Một câu nói này đã dập tắt hi vọng cuối cùng của Mạnh Như Tuyết.

“Được, có những lời này của Hầu gia là ta yên tâm rồi.” Khóe môi của y lại tràn ra một nụ cười đắc ý như gió xuân, hai mắt một lần nữa nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, y nhẹ giọng hỏi, “Nàng muốn xử trí thế nào?”

Mạnh Phát Ảnh sững người, vì sao lại hỏi nàng?

“Mọi chuyện do Nhị vương gia làm chủ.” Phụ thân vừa mới nói tất cả đều giao cho y xử trí, nàng đương nhiên không có ý kiến gì.

“Nếu bốn vương quả thật có thể làm chủ được mọi việc thì tốt rồi.” Nhị vương gia hơi giật mình, hai mắt lập tức vụt sáng, y thấp giọng lẩm bẩm, giọng nói của y quá nhỏ nên Mạnh Phát Ảnh ở xa không nghe thấy được. Chỉ có Hiên Viên Diệp có thính lực tốt nghe thấy được lời nói của y, sắc mặt vốn đã âm trầm hiện tại đã đen lại một mảnh. Có điều khi thấy Mạnh Phát Ảnh vẫn tỏ ra bình thường, hiển nhiên là không nghe được lời của Nhị vương gia, sắc mặt Hiên Viên Diệp mới dịu đi đôi chút.

“Được rồi, một khi đã vậy thì bốn vương sẽ chủ trì toàn bộ.” Nhị vương gia lúc này mới nhìn về phía Mạnh Như Tuyết, trong giọng nói nhàn nhạt hình như còn pha thêm một chút vinh quang khác thường, giống như không phải y đang sắp trừng phạt mà là sắp thưởng cho người ta vậy.

Mạnh Phát Ảnh chau mày lại, nếu là trước đây, khi nghe ngữ khí này của y, nàng sẽ cảm thấy may mắn cho Mạnh Như Tuyết, nhưng hiện tại, nàng lại thấy sợ hãi thay cho nàng ta. Nam nhân này thật quá phức tạp, quá thâm hiểm.

“Ả đã giết một thị vệ của bốn vương thì đương nhiên như lẽ thường một mạng đổi một mạng. Có điều cái mạng của ả ta quá rẻ mạt, không đủ để đền bù mạng tên thị vệ kia của bốn vương.” Nhị vương gia hơi hơi suy tư nói, giọng điệu có chút khó xử. Y cúi xuống nhẹ nhàng lắc đầu, “Cho nên, bốn vương không thể giết ả được.”

Trong ánh mắt của Mạnh Như Tuyết tràn đầy tuyệt vọng, nhưng sự căm hận không thể giết được người vào lúc này thì càng lúc càng mãnh liệt. Thân người Mạnh Như Tuyết lúc này phảng phất giống như lá rụng, đầu thì không ngừng lắc qua lắc lại, nhưng không biết là đang lắc đầu hay đang run rẩy?

Tất cả mọi người đều không nói gì, cũng không một ai đồng tình với Mạnh Như Tuyết, hết thảy đều chờ đợi Nhị vương gia nói tiếp.

Nhị vương gia biết rõ tất cả mọi người ở đây đều đang chờ y nói tiếp. Từ từ bưng chén trà lên, y nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi ung dung nói, “Nếu ả đã muốn câu dẫn thị vệ của bốn vương, đã muốn nam nhân đến vậy thì bốn vương sẽ thành toàn cho ả.”

Mọi người lại ngạc nhiên. Thành toàn cho Mạnh Như Tuyết? Thành toàn cái gì cho Mạnh Như Tuyết chứ? Tuy giờ phút này y nói một câu thành toàn cho Mạnh Như Tuyết nhưng tất cả mọi người đều hiểu, đây tuyệt không phải chuyện tốt.

“Ở Yên Hoa Lâu của bốn vương, những người đến thưởng thức có yêu cầu rất cao, những nữ tử giống như ả này không đủ tư cách bước vào đó.” Khóe miệng Nhị vương gia hơi nhếch lên, y nhẹ nhàng lắc lắc đầu ra vẻ khó xử.

“Khụ.” Mạnh Phát Ảnh vừa uống một ngụm trà vào miệng, nghe thấy câu này của y thì đột nhiên bị sặc. Y nói Yên Hoa Lâu của y rất cao giá sao?

“Thế nào? Nàng có ý kiến gì sao?” Nhị vương gia nghe thấy tiếng ho của Mạnh Phát Ảnh thì quay sang nhìn nàng rồi trầm giọng hỏi.

“Không... không... không dám.” Mạnh Phát Ảnh vừa không ngừng ho nhẹ vừa vội vàng nói. Nàng còn có thể có ý kiến gì, nàng dám có ý kiến sao?

“Không có thì tốt.” Nhị vương gia khẽ nhướn cao đầu lông mày rồi nói tiếp, “Nếu có ý kiến gì thì bốn vương sẽ cho nàng tới đó xem thử.”

Sau khi nói ra câu này, ánh mắt Nhị vương gia hiện lên vẻ mong đợi, Yên Hoa Lâu của y cũng không hoàn toàn là nơi bướm hoa. Nếu nàng có hứng thú, y cũng không ngại đưa nàng tới xem.

Đang đứng phía sau Mạnh Phát Ảnh, Thanh Trúc hơi tiến gần về phía nàng một chút, dường như nàng ấy đang sợ Mạnh Phát Ảnh thật sự sẽ đi đến những nơi như thế.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp càng trầm xuống, trên mặt càng lộ rõ vẻ khấn trương. Nhiều năm qua, Hiên Viên Hằng không phải vẫn luôn cố gắng che giấu thật sâu hay sao? Giờ phút này tại sao y lại không ngần ngại nói cho nàng biết? Xem ra, có vẻ hắn đã đánh giá thấp tâm tư của Hiên Viên Hằng dành cho nàng...

Hiên Viên Diệp siết chặt chén trà trong tay lại, đột nhiên hắn muốn ôm Mạnh Phát Ảnh rời đi. Nhưng mà, dù như thế nào thì hiện tại vẫn đang ở trong Hầu vương phủ, hơn nữa, hắn cũng biết nàng muốn xem kết

cục của Mạnh Như Tuyết ra sao. Cho nên, hắn chỉ đành cố gắng đè nén sự ghen tuông trong lòng xuống.

“Những chốn sa hoa thì ả lại không đủ tư cách bước vào, nhưng bổn vương biết có chỗ phù hợp với những kẻ như ả.” Nhị vương gia lại từ từ nói, gương mặt vẫn trưng ra nụ cười nhẹ nhàng với Mạnh Như Tuyết, giọng nói cũng trở nên dịu dàng, “Thấy sao? Bổn vương đối với người cũng đâu có tệ, phải không?”

Không tệ? Giờ phút này, mọi người đều biết kết cục của cái gọi là không tệ kia sẽ thê thảm đến mức nào.

“Người nói xem, những tên ăn mày ngoài đường, những tên điên dại linh tinh gì đó cũng đều có nhu cầu như người bình thường, đúng không?” Đầu lông mày của Nhị vương gia khẽ chau lại lộ ra bộ dạng khó xử.

“Khụ.” Mạnh Phát Ảnh ho nhẹ một tiếng, nàng vốn muốn đè nén sự khó chịu vì sắc lúc này xuống, giờ phút này khi nghe thấy những lời Nhị vương gia vừa nói thì bất giác lại kinh sợ nhin không được ho nhẹ thành tiếng.

Ý của Nhị vương gia là muốn để cho Mạnh Như Tuyết đi, đi....

Không phải đâu! Ý không không tàn nhẫn đến như vậy đâu. Trời ạ! Nam nhân phúc hắc này thật sự quá tàn nhẫn!

Lúc này, ngay cả Hiên Viên Diệp nhin không được cũng khẽ nhíu mày lên, hắn nhìn về mặt kính ngác trên mặt Mạnh Phát Ảnh mà âm thầm lắc đầu.

Thanh Trúc cũng rút người lại về phía sau Mạnh Phát Ảnh, nàng ấy hơi hơi run rẩy, đôi mắt nhìn về phía Nhị vương gia mang theo một chút sợ hãi. Không phải nói Nhị vương gia là người rất thương hoa tiếc ngọc hay sao? Thế nào mà lại nghĩ ra một phương pháp hành người như thế này? Xem ra, những gì thiên hạ đồn đại chẳng bao giờ tin được.

Lông mày Mạnh Vân Thiên nhăn lại, dù sao ông cũng là một con người có tình cảm, hơn nữa cũng đã nuôi Mạnh Như Tuyết nhiều năm như vậy, ông thật sự không nỡ nhìn Mạnh Như Tuyết chịu kết cục bi thảm như thế. Đôi mắt khẽ liếc sang nhìn Mạnh Phát Ảnh, ông suy tư xem có nên cầu tình cho Mạnh Như Tuyết hay không. Mạnh Như Tuyết làm sai, trừng phạt thích đáng để nàng ta sau này không thể làm hại ai nữa là được rồi, đâu cần phải dùng đến biện pháp tàn nhẫn, ngoan độc như thế. Tính tình của Mạnh Như Tuyết vốn cực kỳ cao ngạo, dùng cách này quả thực khiến nàng ta sống không bằng chết.

“Sao vậy? Bổn vương thấy có người đáng thương nên ra tay làm việc thiện tích chút công đức, chẳng lẽ nàng có ý kiến gì sao?” Con ngươi của Nhị vương gia quét về phía Mạnh Phát Ảnh, lông mày nhíu lên, y nhẹ giọng nói.

“Không, không có ý kiến gì, ta thật sự không có ý kiến.” Mạnh Phát Ảnh liên thanh nói. Nàng quả thực không có ý kiến, nhưng cách làm này của y có hơi quá mức so với sức tưởng tượng của người bình thường. Nàng bây giờ thật sự không thể không bội phục y.

Mạnh Vân Thiên thấy Mạnh Phát Ảnh nói vậy thì ý nghĩ muốn cầu tình thay cho Mạnh Như Tuyết nhanh chóng bị xóa tan.

Haizza, đây đều là chuyện của mấy người trẻ tuổi, ông làm sao mà quản được. Mạnh Như Tuyết cho dù chịu hình phạt như thế nào cũng đều là do nó tự chuốc lấy. Nếu sau khi vụ việc kia xảy ra mà nó chịu ở trong phủ ăn năn hối lỗi thì có lẽ cũng không gặp được Nhị vương gia, cũng sẽ không gặp phải kết cục như ngày hôm nay. Nói cho cùng, những chuyện này đều không thể trách người khác, chỉ có thể trách chính nó mà thôi. Có người đáng thương tất sẽ có kẻ đáng hận, huống chi Mạnh Như Tuyết đến tận bây giờ còn không biết hối cải, còn nói muốn giết Phát nhi. Ông cảm thấy vừa rồi mình thật hồ đồ, tự nhiên lại muốn đi cầu tình cho Mạnh Như Tuyết.

“Nàng cũng nên nghĩ lại mà xem, những người kia đã đủ đáng thương lắm rồi, bổn vương muốn làm chuyện tốt, miễn phí cho tất cả bọn họ.” Trong giọng nói của Nhị vương gia lộ ra vẻ bất mãn. Một từ “miễn phí” đủ khiến Mạnh Phát Ảnh càng thêm ngác nhiên. Được rồi, nàng thừa nhận, nam nhân này là vô địch, y quả thực đã chà đạp lên tôn nghiêm của Mạnh Như Tuyết đến cực điểm.

Cho mấy tên ăn mày, mấy tên điên... Lại còn miễn phí, độc ác, thực độc ác, thực TMD quá độc ác.

“Hơn nữa, bốn vương cũng cần phải thu lại một chút, ít nhất là đủ để nuôi ả ta. Xem nào, dù có uống nước cháo không thổi thì vẫn phải tốn tiền.” Nhị vương gia nói bằng giọng hết sức ủy khuất, y giơ tay ra làm bộ tính toán, trên mặt mang theo vài phần đau lòng.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật khóe miệng, nàng nhin không được lên tiếng, “Thật đã khiến vương gia phải tốn kém rồi.”

Thật là tốn kém! Cháo có vài đồng nhưng cũng cần có tiền mới mua được, người không biết rõ sự tình thì lại nghĩ y chỉ có tiền mua được mấy ngày cháo, còn đang phải tính toán làm sao có tiền để mua tiếp những ngày sau để nuôi Mạnh Như Tuyết kia đây?

Hơn nữa, khúc xương lấy từ miệng chó hóc trong cổ họng Mạnh Như Tuyết cũng là kiệt tác của y, lúc này, Mạnh Như Tuyết muốn nói cũng không nói được mà muốn chết cũng không xong.

Mọi người nghe thấy câu nói của Mạnh Phát Ảnh thì không khỏi sửng sốt, trên trán lập tức nổi gân xanh. Lời này của Vương phi thật sự là rất....rất...khách khí. Khách khí đến mức khiến người ta quên mất giờ phút này bọn họ đang nói đến chuyện trừng phạt người.

Nhị vương gia sửng sốt một chút, không ngờ Mạnh Phát Ảnh lại nói ra một câu như thế, có điều y lại nhanh chóng cười nói, “Thôi, tuy rằng bốn vương rất đau lòng khi mất số tiền kia, nhưng làm chuyện tốt mà, tạo phúc ọi người, cũng đáng!” Trong giọng điệu mang theo một loại hào khí sang sảng, cố gắng quyết tâm dù có trả giá thế nào cũng đáng để y làm chuyện này.

Làm chuyện tốt? Tạo phúc ọi người?

Vĩ đại, rất vĩ đại! Đã lớn từng này nhưng đây là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy một con người “vĩ đại” như vậy. Nàng thật sự rất muốn phát cho y một bảng hiệu và khen ngợi thật nhiệt tình.

Lần này, ngay cả Mạnh Vân Thiên cũng không khỏi ho nhẹ ra tiếng, trà cũng không dám nhấp lên uống nữa. Nhị vương gia này thật đúng là “độc nhất vô nhị”. Mạnh Vân Thiên luôn chính khí nghiêm nghị thế nhưng cũng nửa đùa nửa thật nói, “Nhị vương gia quả nhiên là người tốt, tốt, rất tốt...” Nhưng nói “tốt” một hồi lâu ông cũng không tìm được từ nào thích hợp để nói tiếp.

“Phụt...” Mạnh Phát Ảnh nhin không được bật cười thành tiếng. Thật không ngờ phụ thân cũng có lúc hài hước như thế, lúc này ông còn khen ngợi Nhị vương gia được, đúng là nằm ngoài suy nghĩ của nàng. Nàng cười, những người khác nhin không được mà cũng bắt đầu cười theo, ngay cả Hiên Viên Diệp nhin không được cũng hơi nhếch miệng lên cười khê.

“Tốt, có thể khiến toàn gia cười thoải mái, chuyện này cũng thật đáng giá.” Nhị vương gia càng cười tươi hơn lúc trước, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh như ẩn chứa điều gì đó.

Mà giờ khác này, Mạnh Như Tuyết nằm trên mặt đất cũng xám ngoắt như nắm tro tàn, vẻ mặt nàng ta hiện rõ sự kinh hoàng, thân mình hoàn toàn xụi lơ trên mặt đất. Nhị vương gia muốn đem nàng ta đến Yên Hoa Lâu, còn bắt nàng ta phải tiếp khách miễn phí, hơn nữa còn là những tên ăn mày và kẻ điên.

Vừa nghĩ đến những kẻ điên thì liền nhớ đến chuyện lúc trước, nàng ta nhớ lại chuyện đứa con ngốc của lão quản gia đã làm đủ trò trên người nàng ta. Những kẻ điên đó liệu có giống như đứa con ngốc của lão quản gia không? Hay là còn ác hơn thế nữa? Nàng ta không thể, không thể đến Yên Hoa Lâu được, không thể làm những chuyện đó được. Giờ này nàng ta chỉ muốn chết quách đi cho rồi, chết đi sẽ không phải chịu sự hành hạ thế này nữa.

Đôi mắt của Mạnh Như Tuyết lại hung hăng trừng về phía Mạnh Phát Ảnh, con ngươi hằn lên tia máu tràn đầy lửa giận và hận thù. Giờ phút này, nàng ta chỉ hận không thể xé xác Mạnh Phát Ảnh ra ngay tức khắc.

Đều tại nàng, đều tại nàng, tại Mạnh Phát Ảnh nên Hiên Viên Diệp mới không cưới nàng ta, tại Mạnh Phát Ảnh nên Hiên Viên Hằng mới cố ý cưới nàng ta rồi hành hạ nàng ta ra thế này, bây giờ y còn muốn bắt nàng ta đến Yên Hoa Lâu làm những chuyện như vậy.

“Giết... giết... giết...” Mạnh Như Tuyết nhin chăm chăm vào Mạnh Phát Ảnh, nàng ta cắn hận gào lên. Cổ họng của nàng ta đã bị mắc kẹt nên giọng nói cũng không rõ ràng, lúc này lại pha thêm sự phẫn nộ khiến

giọng nói giống như tiếng lão nhân đang thở hổn hển, có điều, trông nàng ta bây giờ thật sự có chút đáng sợ.

Đột nhiên, không biết lấy khí lực từ đâu, Mạnh Như Tuyết bỗng hung hăng chạy về phía Mạnh Phát Ảnh, muốn dùng toàn thân lao vào Mạnh Phát Ảnh, bàn tay đang giấu sau lưng hướng về phía Mạnh Phát Ảnh đâm tới.

Mọi người bị hành động bất ngờ của Mạnh Như Tuyết làm cho hoảng sợ. Thanh Trúc vội vàng chạy lên định chặn trước mặt Mạnh Phát Ảnh thì Lộ Nhi ở một bên đã nhanh chóng tiến lên trước.

Tay Mạnh Như Tuyết đâm về phía Lộ Nhi, trên người Lộ Nhi bỗng chốc xuất hiện mấy vết rách. Mọi người lúc này mới nhận ra trong tay Mạnh Như Tuyết có một thanh chủy thủ. Lộ Nhi vốn đứng ngay trước mặt Mạnh Như Tuyết, hơn nữa động tác vừa rồi của Lộ Nhi quá nhanh, nhanh đến nỗi Thanh Trúc cũng không theo kịp nàng ta.

“Không sao chứ?” Mạnh Phát Ảnh vội vàng đứng bật dậy, nàng xem xét vết thương trên người Lộ Nhi thì phát hiện ra chỗ bị thương chảy ra máu đen. Mà lúc này toàn thân Lộ Nhi đã bắt đầu run lên.

“Mau, nhanh đi gọi thái y!” Loại chất độc này nàng chưa từng thấy qua nên không biết phải giải như thế nào, Mạnh Phát Ảnh theo bản năng mà hô to, nhưng thân mình của Lộ Nhi đang run lên một cách đáng sợ bỗng nhiên khuỵu xuống không nhúc nhích, sau đó vài giây nàng ta liền tắt thở.

“Mạnh Như Tuyết!” Mạnh Phát Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên. Thanh chủy thủ kia cư nhiên lại được tẩm độc, hơn nữa lại còn là độc cực mạnh, chỉ dính vài giây mà đã mất mạng. Nàng đã nói sẽ bảo vệ Lộ Nhi, bảo vệ người nhà của Lộ Nhi, thật không ngờ Lộ Nhi nay lại...

Mạnh Như Tuyết đã bị Thanh Trúc trói ở đây từ đêm qua, thanh chủy thủ kia có lẽ đã sớm được nàng ta cất giấu trong người, nàng ta vẫn luôn tìm cơ hội ám sát Mạnh Phát Ảnh. Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình, lời này quả không sai, một điểm cũng không sai, Lộ Nhi là vì nàng mà chết. Giờ khắc này, nàng tuyệt đối không bỏ qua cho Mạnh Như Tuyết.

“Ta muốn giết người để tế Lộ Nhi.” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên nhìn Mạnh Như Tuyết gần từng tiếng một, thanh âm lạnh lùng ngoan tuyệt. Vừa nói, nàng vừa cầm thanh chủy thủ mà Mạnh Như Tuyết cầm lúc này lên. Nàng muốn giết nữ nhân này để báo thù cho Lộ Nhi.

Trên mặt Mạnh Như Tuyết hơi hơi lộ ra tia vui mừng như sắp được giải thoát, nếu chịu hành hạ như thế này thì nàng ta tình nguyện chết đi cho rồi. Hơn nữa, nàng ta biết loại độc kia rất mạnh, chỉ vài giây thôi, tuyệt đối không đau đớn gì.

“Chờ một chút, đâm ả một nhát như vậy thì quá tiện nghi cho ả.” Nhị vương gia nhìn động tác của Mạnh Phát Ảnh thì trầm giọng nói.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, nàng kiên quyết nói, “Ta đã nói rồi, ta muốn dùng ả để tế cho Lộ Nhi.”

Mạnh Phát Ảnh đương nhiên hiểu được suy nghĩ của Nhị vương gia. Nhị vương gia muốn hung hăng tra tấn Mạnh Như Tuyết, nhưng nàng là nữ nhân, cách mà Nhị vương gia vừa mới nói quả thật quá tàn nhẫn. Không phải nàng đồng tình với Mạnh Như Tuyết mà vấn đề chính là nguyên tắc đạo đức. Người có thể tra tấn linh hồn hoặc thể xác người ta nhưng nàng không tán thành phương thức kia. Huống chi, lần trước Mạnh Như Tuyết đã trốn được ra khỏi Vương phủ, ai dám cam đoan không thể có lần thứ hai không? Nếu lại để Mạnh Như Tuyết trốn ra thì chỉ sợ còn có thêm người bị hại. Cho nên, nàng tuyệt đối không thể để lại mầm mống tai họa nào nữa. Đến lúc đó, cho dù là ai bị tổn thương thì bọn họ cũng không thể chịu nổi trách nhiệm này. Sinh mệnh là bình đẳng, cho dù chỉ là một tiểu nha đầu cũng không thể chết một cách không công bằng như vậy.

Mọi người vẫn còn chưa kịp định thần lại. Nhìn Lộ Nhi nằm yên không nhúc nhích trên nền đất, mặt ai nấy cũng đều lộ ra băng lãnh và ngoan tuyệt. Lại nghĩ đến Mạnh Như Tuyết vốn muốn đâm chủy thủ kia lên người Mạnh Phát Ảnh, nếu không phải Lộ Nhi tới ngăn cản kịp thời, chỉ sợ....

Nữ nhân này thật sự quá độc ác, cư nhiên dám sử dụng độc được như vậy. Bây giờ không thể để nàng ta lưu lại trên cõi đời này được nữa.

“Nhưng mà, cứ giết ả như vậy thì quá tiện nghi cho ả rồi.” Nhị vương gia lạnh lùng quét mắt qua Mạnh Như Tuyết, cực kỳ bất mãn nói.

“Đúng, đúng là quá tiện nghi cho ả. Đúng rồi, độc dược lần trước Phong Lăng Vân dùng trên người tên thị vệ có còn không?” Hiên Viên Diệp nhìn về phía thanh chủ tử mang độc, con người cũng hiện lên sự ngoan độc quá rõ ràng, đột nhiên hắn quay sang hỏi Túc Phong bên cạnh.

Hắn cũng không hoàn toàn đồng ý với cách làm của Nhị vương gia. Cách đó quá vô nhân đạo, hơn nữa, hắn cũng không muốn lưu lại hậu họa.

“Còn ả.” Túc Phong lập tức trả lời. Khi ấy hắn có để lại một ít. Túc Phong nhanh chóng đi tới bên cạnh Mạnh Như Tuyết rồi lạnh lùng nói, “Người như ả cũng nên từ từ hưởng thụ tư vị sống không bằng chết.” Nói xong, hắn đem thuốc kia rắc lên người Mạnh Như Tuyết.

Về mặt vui mừng vì được giải thoát của Mạnh Như Tuyết ban này đã biến mất không còn dấu vết. Mặt nàng ta xám lại như tro, thoáng chốc đã trở nên vụn vụn khó coi. Nàng ta không có nghị lực giống như tên thị vệ lần trước, trong chốc lát, tiếng kêu thảm thiết đã vang lên khắp sân.

Mạnh Phát Ảnh không để ý đến nàng ta nữa, nàng phân phó người mang Lộ Nhi đi để an táng.

Tiếng kêu la của hai người bị treo ở cột phía trước cũng càng lúc càng yếu, đám hạ nhân đã ngừng tay rồi. Bọn họ không độc ác như gã quản gia kia, tức giận phát tiết xong cũng không tiếp tục dùng sức đánh người nữa. Đương nhiên họ cũng không đánh chết gã quản gia. Nhưng hiện tại có lẽ gã quản gia và đại phu nhân chỉ hy vọng được bọn họ đánh chết, như vậy thì ít ra cũng bớt đi một phần đau khổ, không còn phải phơi thân dưới nắng hè chói chang, tư vị này quả thật con người không thể chịu nổi. Mà không biết bọn họ còn bị treo đến bao giờ, chắc hẳn là đến khi bọn họ bị phơi khô, đói chết đi mới thôi.

“Haizzz.” Mạnh Vân Thiên thở dài một hơi. Ông vạn lần cũng không ngờ trong phủ của mình lại xảy ra những chuyện như vậy. Có điều hiện tại cũng gió yên bể lặng rồi, lúc trước ông có biết một chút về chuyện gã quản gia khi để đám hạ nhân trong phủ nhưng lại không để ý. Đều do ông dung túng nên mới tạo ra nhiều bi kịch như vậy. Đều là lỗi của ông, đều là lỗi của ông...

Ông thật sự không dám nghĩ tới chuyện những năm qua nếu không có Thái hậu thì Phát nhi sẽ phải sống sót thế nào. Quản gia, đại phu nhân, Mạnh Như Tuyết, một đám đều nhìn chăm chăm vào nàng, đều muốn hại nàng.... Người làm phụ thân như ông cảm thấy thật hổ thẹn. Lần này, nếu không phải nhờ Phát Nhi, chỉ sợ thù oán của Linh nhi vẫn chưa được giải quyết xong.

Sau nửa canh giờ, tiếng kêu thảm thiết của Mạnh Như Tuyết mới dần yếu đi cho đến khi hoàn toàn biến mất.

“Haiza, chết như vậy thật quá tiện nghi cho ả...” Nhị vương gia vẫn tỏ ra bất mãn nhưng đôi mắt khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh lại tỏ ra hiểu biết, nụ cười sáng lạn kết hợp với đôi mắt hoa đào mê người của y càng làm tăng thêm vẻ phong tình.

“Sự tình đã được giải quyết, chúng ta nên trở về thôi.” Hiên Viên Diệp không để ý nói xong đã ôm Mạnh Phát Ảnh rời đi, không mấy may để nàng và Nhị vương gia có cơ hội nói chuyện.

Khi ôm nàng, nhìn thấy nụ cười cứng đờ của Nhị vương gia, khóe môi Hiên Viên Diệp nhếch lên một tia cười khê, bày tay càng ôm chặt lấy nàng, hắn dịu dàng nói, “Nàng cũng mệt mỏi rồi, chúng ta cùng trở về nghỉ ngơi thôi.”

Mệt mỏi đi về nghỉ ngơi là điều bình thường chẳng có gì đặc biệt, đương nhiên câu “chúng ta cùng trở về nghỉ ngơi” kia nếu gặp phải người không nghĩ nhiều thì cũng chẳng có gì, nhưng giờ phút này những lời đó là Hiên Viên Diệp cố ý nói cho Nhị vương gia nghe. Về mặt tươi cười của Nhị vương gia càng lúc càng cứng đờ rồi từ từ biến mất.

“Ừm, Điện hạ và Phát nhi khẳng định là rất mệt mỏi rồi, nên về nghỉ ngơi sớm đi.” Mạnh Vân Thiên đương nhiên không nghĩ đến chuyện này, chỉ nghe lời Hiên Viên Diệp nói rồi nhớ tới Phát nhi, ông đau lòng nói.

“Được, bẩm vương và Phát Nhi đi trước.” Hiên Viên Diệp ngược mắt lên cười khê. Lời vừa nói xong, hắn nhanh chóng ôm Mạnh Phát Ảnh rời đi. Khi đi ngang qua Nhị vương gia, bước chân cũng không khỏi nhanh

hơn hẳn, hẳn không muốn bất cứ nam nhân nào nhìn chăm chăm vào nữ nhân của mình.

Thanh Trúc từng người rồi vội vàng đuổi theo, lúc đi ngang qua Nhị vương gia, lại nhớ tới phương pháp Nhị vương gia muốn dùng để xử trí Mạnh Như Tuyết thì không khỏi rùng mình cứng người lại.

Tốc Phong vội vàng đi đến bên cạnh nàng ấy, đứng giữa nàng ấy và Nhị vương gia rồi thấp giọng nói, “Đi thôi!” Lúc này Thanh Trúc mới nhanh chóng bước đi, cố gắng đuổi kịp Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh.

Tốc Phong nhìn bộ dáng vội vàng của Thanh Trúc thì trong lòng không khỏi âm thầm buồn cười. Bình thường lá gan của nàng ấy rất lớn mà, sao bây giờ lại sợ Nhị vương gia như thế? Nhị vương gia dùng cách đó để đối phó với Mạnh Như Tuyết chứ có phải với nàng ấy đâu, sợ gì chứ?

Mạnh Phát Ảnh vừa rời khỏi vương phủ, nhớ tới một màn Nhị vương gia xuất hiện, rồi cái cách mà Nhị vương gia định xử trí Mạnh Như Tuyết thì không khỏi lắc đầu, người này thật tàn ác.

“Bốn vương đã nói không cho phép nàng ở trước mặt bốn vương còn nghĩ tới nam nhân khác cơ mà.” Hiên Viên Diệp nhìn sắc mặt của nàng thì không khó đoán ra trong lòng nàng đang nghĩ gì, hẳn nắm chặt tay nàng rồi cất tiếng nói cực kỳ bá đạo.

Hiên Viên Hằng làm hết thấy những chuyện vừa rồi đều là vì nàng, vì để cho nàng trút giận. Bằng không, chiếu theo sự che dấu thâm sâu bình thường y vẫn làm thì căn bản không phô trương như hôm nay.

Cũng may nữ nhân này không nghĩ đến điểm đó. Nữ nhân này đối với những chuyện khác thì cực kỳ khôn khéo nhưng đối với chuyện tình cảm thì dường như nàng hơi ngốc nghếch chậm hiểu.

Tựa như lần hẳn tuyển chọn phi lần trước, cũng là như thế, hẳn tự cho rằng nàng thông minh sẽ hiểu được tâm tư của hẳn cùng hết thấy những chuyện hẳn làm. Thật không ngờ, nàng chẳng những không hiểu được mà còn hiểu sai hoàn toàn. Lại nói, lúc đó, hẳn buồn bực vô cùng, nhưng hiện tại hẳn cảm thấy vô cùng may mắn.

Hơn nữa, hẳn phát hiện, từ lúc nữ nhân này có tình cảm với hẳn thì đối với chuyện tình cảm nàng càng lúc càng chậm hiểu. Hoặc nói cách khác, nàng căn bản không chú ý đến nam nhân khác có tâm tư với nàng, ha ha. “Về sau nàng phải tránh xa y một chút, càng xa càng tốt, đừng trêu chọc gì đến y.” Hiên Viên Diệp không yên lòng nói.

“Ta đương yên đương lành đi trêu chọc y làm gì?” Mạnh Phát Ảnh ngược mắt lên mờ mịt hỏi, không hiểu Hiên Viên Diệp muốn nói gì.

“Ha ha ha...” Hiên Viên Diệp bật cười thành tiếng, “Không có gì, không có gì. Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi...” Hẳn đột nhiên phác giác bản thân mình rất thích nàng chậm hiểu trong phương diện tình cảm.

.....

Sau ngày đó, Phong Nguyệt Ngân không còn thấy xuất hiện nữa, giống như hẳn đã hoàn toàn biến mất.

Chuyện của Nhu phi bọn họ cũng đã sắp xếp xong xuôi, Nhu phi giờ đang ở một nơi thế ngoại đào viên* mà người bình thường không thể tìm thấy được, cho nên nếu không có gì đặc biệt thì Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh cũng không tới đó, bây giờ đang ở trong thời kỳ đặc biệt nên không thể để người khác phát hiện.

Đông Phương Sóc mỗi ngày đều đến Nghệ Vương phủ nhưng Hiên Viên Diệp không cho hẳn một cơ hội nào. Cũng vì sự tình lần trước mà Đông Phương Sóc không còn vào cung nữa.

Chớp mắt đã đến ngày hội bán đấu giá.

Hiên Viên Tinh biết chắc chắn ngày đó Đông Phương Sóc cũng sẽ đi nhưng bản thân vẫn muốn đi chơi nên có chút mâu thuẫn chẳng quyết định được.

“Hôm nay sẽ rất náo nhiệt, sẽ có nhiều người đến lắm, lại toàn là quan lại quyền quý đến từ các nước khác.” Kỳ thực Mạnh Phát Ảnh rất muốn dẫn Hiên Viên Tinh ra ngoài giải sầu, tuy rằng Đông Phương Sóc cũng đi nhưng nhiều người như vậy thì nàng ấy cũng sẽ không thấy xấu hổ, nói không chừng Hiên Viên Tinh còn có thể gặp được người kia cũng nên. Năm đó người nọ có thể vào cung thì chắc cũng không phải nhân vật tầm thường, hy vọng kỳ tích sẽ xảy ra.

“Hay quá, hay quá, đi thôi, đi thôi!” Hiên Viên Tinh không chịu nổi dụ hoặc, hơn nữa có thể nàng ấy cũng nghĩ đến loại khả năng kia nên lập tức hô to rồi đi theo Mạnh Phát Ảnh đến đại hội bán đấu giá.

Những người đến đây nhất định sẽ nhiều hơn bình thường. Dù sao đây cũng là buổi bán đấu giá do Săn Bảo tổ chức, lại được Hiên Viên Diệp tuyên truyền vào một thời điểm đặc biệt thích hợp, còn có một nguyên nhân nữa chính là đại hội Phong Vân của vương triều Hiên Viên được tổ chức ba năm một lần sẽ diễn ra trong mấy ngày nữa, vẫn còn có rất nhiều người muốn đánh bại truyền thuyết về Bạch Dật Thần. Đại hội bán đấu giá và đại hội Phong Vân tổ chức cùng thời điểm cho nên thu hút được rất nhiều người. Nhưng lúc Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh đến nơi thì chưa có nhiều người ở đó.

“Tiểu....” Đông Phương Sóc cũng đã đến rồi, khi thấy Mạnh Phát Ảnh, hần liền trưng ngay khuôn mặt tươi cười ha hả. Có điều khi nhìn thấy Hiên Viên Tinh đang ở phía sau, vẻ tươi cười trên mặt đột nhiên cứng đờ cả lại, tốc độ thay đổi quá nhanh khiến Mạnh Phát Ảnh cảm thấy kỳ lạ, lời nói của hần cũng bị nghẹn trong cổ họng. Mọi người cứ như vừa được nhìn thấy một động tác với tốc độ quá nhanh lại đột nhiên bị chặn lại, hình ảnh cứ cứng đờ ra như thế. Nói đang giỡn cũng không phải, nói đang cười cũng không đúng, khóe môi của hần còn hơi hơi cong lên trông rất quái dị, ngoài quái dị ra cũng chỉ có quái dị.

Sao mỗi lần nhìn thấy Hiên Viên Tinh là Đông Phương Sóc lại có phản ứng như vậy?

Đôi mắt Đông Phương Sóc nhìn Hiên Viên Tinh hơi lóe sáng một chút rồi lập tức biến mất, hần không còn cười tươi ha hả như vừa nãy nữa, bộ dáng cẩn trọng như ở trong Hoàng cung lúc trước cũng được khôi phục lại.

Hiên Viên Tinh cũng khép hờ đôi mắt lại, trên mặt rõ ràng không được tự nhiên. Nàng ấy vốn vẫn sợ sẽ gặp Đông Phương Sóc, thật không ngờ vừa đến đã gặp ngay hần. Trùng hợp như vậy thật đúng là không biết nên nói gì, sớm biết thế này thì nàng ấy đã không đi đến đây.

Đông Phương Sóc mặc dù không nhìn thẳng về phía Hiên Viên Tinh nhưng theo bản năng vẫn để ý đến nàng ấy. Thấy vẻ mặt nàng ấy trở nên ảo não, tinh thần của hần cũng trở nên ảo não vài phần. Vừa định nói điều gì thì đôi mắt đang nhìn về phía trước của hần bỗng nhiên neho lại, hần nở nụ cười kinh ngạc mang theo thần sắc khác thường, sau đó lại hơi cong môi liếc nhìn Hiên Viên Diệp, nụ cười càng mang theo vài phần thâm ý.

Công chúa Đạt Hề cũng theo Thái Tử đến đây. Khả khả, mục đích của nữ nhân kia chỉ sợ là....

Hiên Viên Diệp cũng nhìn theo ánh mắt của Đông Phương Sóc. Khi thấy đám người vừa vào tới, hần cũng hơi sững sốt một chút, lông mày theo bản năng nhăn lại.

Mạnh Phát Ảnh cũng không khỏi nhìn theo bọn họ, nàng hơi giật mình kinh sợ. Người tới hóa ra lại là Thái tử điện hạ, có điều, cho dù là Thái tử đi chăng nữa thì Đông Phương Sóc cũng đâu cần phải phản ứng kỳ quái như vậy? Trông mắt hơi xao động, khi thấy nữ tử đang đi bên cạnh Thái tử, nàng lại ngăn người ra.

Người kia khẳng định không phải là Thái tử phi. Thái tử năm nay đã ngoài ba mươi tuổi, tuổi của Thái tử phi chắc cũng không chênh lệch là mấy, còn nữ nhân này hình như mới chỉ hai mươi là cùng.

Nữ nhân kia mặc một bộ y phục tơ tằm bó chặt lấy cơ thể đầy đặn của ả. Bộ ngực thật lớn, eo cũng rất nhỏ, gương mặt thì cực kỳ quyến rũ, quả thật là một vưu vật có thể khiến người ta mê mết cho dù bỏ mạng cũng không tiếc. Nữ nhân như vậy, chỉ sợ nam nhân bình thường khi nhìn thấy ả ta sẽ không che giấu được dục vọng.

Thái tử tìm được một vưu vật như thế ở đâu vậy?

Điều khiến Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên hơn cả không phải là vẻ phong tình vạn chủng của mỹ nữ này, cũng chẳng phải do vẻ xinh đẹp quyến rũ của ả ta, mà là....

Nữ nhân kia giờ phút này đang ở bên Thái tử, tay còn nhẹ nhàng kéo Thái tử nhưng đôi mắt lại thẳng tắp nhìn về phía Hiên Viên Diệp. Ánh mắt kia đầy bá đạo, cuồng vọng, lại có vẻ hận không thể ăn tươi nuốt sống Hiên Viên Diệp ngay được. Khi trông thấy Mạnh Phát Ảnh, đôi mắt đó lại tràn ngập đồ kị xen lẫn vẻ chế giễu rõ ràng. Đường như Mạnh Phát Ảnh nàng đã đoạt cái gì đó của ả ta.

Chú thích:

*Thế ngoại đào viên:

Các câu chuyện thần thoại và cổ tích còn lưu truyền mãi ước mơ về một thế giới hoàn hảo ở một nơi xa xôi nào đó sau một đỉnh núi cao, băng qua đại dương hoặc trong khe núi. Plato đã tả về lục địa Atlantis huyền bí tựa như nó đã từng tồn tại. Trong thời hiện đại, James Hilton viết về xứ sở “Shangri- La” (Hương Cách Lí Lạp) dựa trên một thành phố Phật giáo Tây Tạng huyền bí. Và như C.S Lewis đã nói, chúng ta đều thích nghĩ rằng có một cái tử thần kỳ ở trong nhà.

Một nhà thơ sống vào thế kỷ thứ nhất ở Trung Quốc cũng viết về một nơi thật đáng kinh ngạc mà một vài người tin rằng nó thực sự tồn tại. Đào Uyên Minh từ Vũ Lăng ở gần hồ Động Đình trong thời Tây Yên thuộc triều đại nhà Tấn (376-396) – đã kể một câu chuyện về một người dân chài, người đã tìm ra một nơi tuyệt diệu khi đi đến tận cùng của một dòng sông.

Mỗi buổi sáng, người dân chài nọ đều dong thuyền đi đánh cá. Thỉnh thoảng cá cắn câu, có lúc thì chẳng có con nào. Thường thì ông bán cá ở chợ gần nhà và mang về vài đồng bạc. Ông làm ra đủ sống và ông khá bằng lòng với điều này.

Một hôm cũng giống như mọi ngày, ông lên thuyền và chèo đi. Nước khe đập vào thuyền khi ông đưa mái chèo. Sâu trong tâm khảm, ông không biết rằng mình đã đi bao xa. Và ông ngược nhìn lên.

Nhìn ra xa, dọc bờ sông ông thấy một vườn hoa anh đào. Những bông hoa anh đào tung bay, xoay tròn trong gió. Ông lão đánh cá có thể ngửi thấy cả mùi cỏ xanh non dưới tán cây. Ngạc nhiên quá, ông tiếp tục chèo thuyền, miệng há ra vì kinh ngạc. Ông tự hỏi vườn hoa đào này trải dài tới tận đâu.

Ông cứ chèo mãi chèo mãi cho đến khi ông đi tới tận cội nguồn con sông. Ở nơi đó, cây mọc thưa dần, và ông để ý thấy có một ngọn núi. Một ánh sáng kỳ lạ phát ra từ trong khe núi.

Ông nhảy ra khỏi thuyền, và đi đến khe núi. Đường như nó đủ lớn để ông có thể len người vào và ông bước vào trong một hang tối. Ông càng đi vào sâu thì hang lại càng rộng.

Chẳng mấy chốc, ông đến một nơi có những ngôi nhà sạch sẽ, với những cánh đồng được chăm sóc cẩn thận và những cái hồ lấp lánh, những cây dâu tằm và những rặng tre. Những con đường được lát tủa ra khắp mọi hướng. Ông nghe thấy tiếng gà gáy, chó sủa. Đàn ông và phụ nữ làm việc trên những cánh đồng. Họ mặc những bộ trang phục rất kỳ lạ. Già trẻ dường như đều rất hạnh phúc và vô tư.

Một vài người chào đón ông lão đánh cá với sự tò mò, họ hỏi ông từ đâu đến, và ông đã giải thích tường tận cho họ. Họ mời ông vào nhà, mang rượu từ dưới hầm lên, thịt gà và mở một bữa tiệc linh đình gồm toàn món ngon. Khi những người dân làng khác biết ông đến thăm, họ cũng đến gặp ông.

Ông lão đánh cá cũng có những thắc mắc, và một già làng giải thích cho ông rằng, “Tổ tiên chúng tôi đến đây cùng với gia đình và bạn bè trong thời nhà Tấn (221-206 trước Công nguyên) để tránh những trận chiến triền miên. Chúng tôi chưa bao giờ rời khỏi đây, và vì thế cũng không biết gì về thế giới bên ngoài.”

Họ hỏi vị khách của họ rằng hiện triều đại nào đang thống trị. Họ không quan tâm đến các triều đại sau nhà Tấn, nhà Hán và nhà Ngụy, và tất nhiên cũng không biết gì về triều đại nhà Tấn hiện nay. Họ nghe say mê khi ông lão kể cho họ chuyện từ thế giới của ông.

Ông lão ở lại thêm vài ngày, hưởng thụ lòng hiếu khách của họ cho tới khi họ nói rằng ông cần phải trở về nhà. Những người dân làng khẩn nài ông đừng nói cho thế giới bên ngoài biết về sự tồn tại của họ. Một vài người còn tiễn ông ra tận cửa hang.

Mắt ông rơi lệ trước cảnh tượng lộng lẫy. Sau đó, ông vẫy chào tạm biệt, quay đầu và đi về phía bóng tối của hang.

Ông lách mình vào giữa vách hang. Thuyền của ông vẫn còn nguyên ở nơi ông bỏ nó lại. Trên đường về, ông cố gắng ghi nhớ nhiều cột mốc nhất có thể. Vừa về đến nhà, ông đến ngay nơi quan huyện để kể lại phát hiện lạ thường của mình.

Quan huyện phái vài người đi theo ông lão đánh cá để tìm ra ngôi làng trong hang đá. Nhưng chẳng mấy chốc, ông lão quên đường và không thể tìm đến ngôi làng.

Một người quý tộc tên Lưu Tri Kỷ từ phía bắc tỉnh Nam Dương nghe câu chuyện và cũng cố tìm đến ngôi làng nhưng không thể hoàn thành cuộc tìm kiếm của mình. Ngay khi ông bắt đầu chuyến đi thì ông đã mắc một căn bệnh kỳ lạ và chẳng mấy chốc đã qua đời.

Thực ra, con người không ngừng tìm kiếm một vùng đất đẹp để với những con người hạnh phúc. Người đời sau gọi nó là “Thiên đường ở phía sau những cây hoa anh đào.” Chính từ câu chuyện này mà trong tiếng Trung Quốc có câu “Thế ngoại đào viên,” hay “Vùng đất của sự bình yên và hài hòa vĩnh cửu.”

91. Chương 92: Đại Hội Bán Đấu Giá – Bạch Dật Thần Thê Thảm

Mạnh Phát Ảnh nhú mày, thái độ của nữ nhân này thật quái dị. Tại sao lúc này ả còn đang khoắc tay với Thái tử mà vẫn nhìn Hiên Viên Diệp bằng vẻ mặt như vậy?

Nàng là nữ nhân, nàng đương nhiên hiểu vẻ mặt kia biểu lộ điều gì. Tâm tư của nữ nhân này rõ ràng đặt trên người Hiên Viên Diệp.

Hiển nhiên, nữ nhân này chắc chắn lúc trước có quen biết với Hiên Viên Diệp, hoặc nói chính xác hơn là không phải quen biết bình thường, bằng không ả cũng không nhìn nàng bằng ánh mắt như thế này, giống như nàng đã đoạt bảo bối của ả vậy.

Nhưng mà, về mặt Mạnh Phát Ảnh cũng không biểu lộ điều gì khác thường, mặc kệ nữ nhân kia và Hiên Viên Diệp từng quan hệ với nhau như thế nào, tất cả đều là chuyện đã qua, nàng không cần phải đi vạch lá tìm sâu, bởi mớ chuyện quá khứ của Hiên Viên Diệp.

Hơn nữa, thật dễ dàng nhận ra nữ nhân kia chẳng là gì với Hiên Viên Diệp, bằng không thì bây giờ người đứng bên cạnh hắn sẽ không phải là Mạnh Phát Ảnh nàng. Cho nên, nàng thấy bản thân mình chẳng phải để ý làm gì.

Thêm nữa, nếu nữ nhân kia dám đến tranh đoạt nam nhân của nàng, nàng sẽ...

Đôi mắt của Đông Phương Sóc hơi hơi chuyển hướng nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh. Khi nhìn thấy gương mặt nàng vẫn bình thản, khóe miệng hắn có chút cười khê, cũng sưng sốt vài phần. Công chúa Đạt Hề nhìn Hiên Viên Diệp bằng ánh mắt nóng bỏng như thế kia mà nàng lại vẫn bình tĩnh được như vậy. Chẳng lẽ nàng không biết ghen?

Hiên Viên Diệp nhăn mày lại, vẻ mặt hơi nghi hoặc, hình như còn mang theo vài phần ảo não.

“A, Ảnh nhi, nữ nhân kia nhìn Hiên Viên Diệp như vậy mà nàng không tức giận sao?” Đông Phương Sóc rút cuộc nhịn không được mà thấp giọng hỏi. Giờ phút này, trên gương mặt của hắn lộ ra ý cười rất lưu manh.

Hiên Viên Tinh mở to mắt nhìn về phía Đông Phương Sóc, sâu thẳm trong con ngươi ẩn giấu vài phần kinh ngạc, có điều lúc này sự chú ý của mọi người đều đặt trên người cô công chúa kia nên không ai phát hiện ra. Hiên Viên Tinh hơi khép mắt lại, khóe môi như cong lên trào phúng một chút.

“Tại sao ta phải tức giận? Mắt là của nàng ta, ta không thể khống chế, tức giận vì loại chuyện như thế này có giá trị gì sao?” Khóe môi Mạnh Phát Ảnh cong cong, gương mặt tươi cười sáng lạn như hoa, nàng đang yên đang lành tự nhiên đi rước lấy khó chịu về làm gì?

“Này...” Đông Phương Sóc ngạc nhiên, “Chẳng lẽ nàng không sợ nàng ta đoạt Hiên Viên Diệp đi sao?” Nữ nhân không phải đều thích ăn dấm chua sao? Hơn nữa, nàng không phải thích Hiên Viên Diệp à? Làm sao mà không tức giận?

“Đoạt?” Hàng mi của Mạnh Phát Ảnh hơi hơi rung lên, “Cũng phải xem nàng kia có bản lĩnh đó không đã! Phu quân của ta há lại để cho người khác cướp đi một cách dễ dàng ư.”

Đông Phương Sóc nghe nàng nói như vậy thì khoe môi giật giật một cái, hẩn chép miệng nói, “Nữ nhân tự đại!” Có điều, ánh mắt khi nhìn về phía nàng lại mang theo vài phần tán thưởng, công chúa Đạt Hề kia tuyệt đối không phải đối thủ của nàng.

Khoe môi Hiên Viên Diệp cũng cong lên cười khê, nhìn về phía nàng, ánh mắt hẩn càng lộ ra vẻ ôn nhu.

“Ta rất tin tưởng bản thân, cũng rất tin tưởng Diệp.” Mạnh Phát Ảnh trừng mắt nhìn Đông Phương Sóc rồi quay sang Hiên Viên Diệp nhẹ giọng nói. Chuyện này là chuyện cá nhân của cả hai. Nếu Hiên Viên Diệp không đủ kiên định, nữ nhân kia dù không lợi hại cũng sẽ đoạt được hẩn, nhưng nàng tin tưởng Hiên Viên Diệp, tin tưởng tình cảm của Hiên Viên Diệp, chẳng sợ nữ nhân kia mê người như thế nào, Hiên Viên Diệp chắc chắn cũng không thay lòng đổi dạ.

Hiên Viên Diệp hơi run sợ một chút, ý cười trong ánh mắt càng rõ ràng, khoe miệng mỗi lúc một cong hơn, hẩn cười nói nửa đùa nửa thật, “Yên tâm, ta sẽ không để nàng thất vọng!”

Hẩn thật sự biết ơn nàng đã tin tưởng hẩn như vậy. Tuy rằng hẩn và công chúa Đạt Hề vốn chẳng có gì, nhưng ánh mắt vừa rồi của nữ nhân kia thật khiến người ta dễ dàng hiểu lầm. Vậy mà nàng lại không hề hiểu lầm hẩn một chút nào.

Bên kia, công chúa Đạt Hề nhìn thấy Hiên Viên Diệp lúc này đang nhìn Mạnh Phát Ảnh rất nhu tình thì con người hồ ly tinh mị hoặc mê người hiện lên cừu hận rõ ràng, hận không thể đâm ngàn nhát dao lên người Mạnh Phát Ảnh.

“Thất tẩu, ta ủng hộ tẩu! Tẩu vĩnh viễn lợi hại nhất! Nữ nhân kia thì có là gì, chẳng khác nào hồ ly tinh chuyển thế. Tẩu nhìn kia, thất lưng nàng ta xoay vận vẹo kia, không sợ bị gãy sao?” Hiên Viên Tinh nhìn về phía nữ nhân kia tức giận nói, ánh mắt cũng tràn đầy lửa giận. Giờ phút này, vì tức giận nên nàng ấy đã quên mất sự tồn tại của Đông Phương Sóc, nhưng lúc ánh mắt chuyển sang nhìn thấy Đông Phương Sóc, mặt nàng ấy trở nên ửng đỏ.

Đông Phương Sóc cũng đang chăm chú nhìn Hiên Viên Tinh, có thể lời nói vừa rồi của nàng ấy đã khiến hẩn kinh ngạc, tận sâu trong con người hẩn hiện lên một vẻ khác thường.

Lúc này, Thái tử đã dẫn hồ ly tinh kia đến.

“Thất đệ, đã lâu không gặp.” Trên mặt Thái tử cười khê nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy cực kỳ âm lãnh. Lời kia của y đúng là nói với Hiên Viên Diệp nhưng ánh mắt lại đổ về phía Mạnh Phát Ảnh.

“Vị này chính là nữ nhân mới của Điện hạ sao?” Đôi mắt của công chúa Đạt Hề thẳng tắp nhìn về phía Hiên Viên Diệp, trong giọng nói lộ rõ vẻ chế giễu. Á cố ý dùng từ “nữ nhân mới” để khiến người khác hiểu lầm rằng ả là nữ nhân cũ của Hiên Viên Diệp.

“Nàng là nữ nhân duy nhất của bốn vương.” Hiên Viên Diệp cũng chẳng thèm liếc nhìn ả ta một cái, đôi mắt vẫn nhìn Mạnh Phát Ảnh như cũ, gương mặt ôn nhu hòa cùng với lời nói kiên định.

Một câu nói này trong nháy mắt làm sắc mặt của công chúa Đạt Hề trở nên trầm xuống, đôi mắt nhanh chóng nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, khoe môi hiện lên sự lãnh đạm cùng trào phúng, ả chậm rãi nói từng chữ một, “A, nữ nhân này quả là nữ nhân xấu nhất mà bốn công chúa từng gặp. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, bốn công chúa sẽ không bao giờ tin trên đời này lại có người xấu như vậy. Điện hạ, khiêu thẩm mỹ của ngài khiến người ta không tài nào lý giải nổi.”

Sắc mặt Hiên Viên Diệp đột nhiên trầm xuống, con người lạnh như băng tỏa ra hàn ý lạnh lẽo, tay hẩn siết chặt lại, ả dám vũ nhục nữ nhân của hẩn sao?

Khoe môi của Mạnh Phát Ảnh hơi hơi nhếch lên, nàng vân đạm phong khinh nói, “Nói chung, những loại thấp hơn cả súc vật thì đâu có hiểu được tình cảm nhân gian.” Nàng không hề ngó ngang gì đến công chúa Đạt Hề mà mắt vẫn nhìn Hiên Viên Diệp, nàng nhẹ giọng nói tiếp, “Diệp, chàng nói thử xem có đúng không.”

“Phất Nhi nói bao giờ cũng đúng.” Ý cười trên mặt Hiên Viên Diệp càng thêm rõ nét, vẻ mặt cũng sùng nịnh vô cùng. Từ đầu đến cuối, hẩn chưa nhìn công chúa Đạt Hề dù chỉ một cái liếc mắt.

“Ha ha ha...” Đông Phương Sóc nhin không được cười phá lên thành tiếng, “So sánh kiểu này thật quá sống động, ha ha ha.”

Đám người vây xem xung quanh cũng cười khúc khích. Công chúa Đạt Hề này cũng thật ngu xuẩn, lời kia của ả ta không chỉ vũ nhục Mạnh Phát Ảnh mà còn mắng cả Hiên Viên Diệp.

“Người... người...” Sắc mặt công chúa Đạt Hề càng thêm âm trầm, ngực không ngừng phập phồng. Ngực của ả vốn đã lớn lại cứ phập phồng như vậy trông giống như sắp lộ ra ngoài đến nơi, các nàng đứng gần đó nhin không được không khỏi lo lắng cho ả ta. Nhưng mà, như thế này lại quá tiện nghi ấy người đứng xem xung quanh. Những nam nhân ở đây đều đang nhin chăm chăm vào bộ ngực phập phồng của ả, trong con người đầy khản trương và chờ đợi, có lẽ tất cả đều hy vọng y phục kia sớm bị bung ra.

Đôi mắt của Thái tử hiện lên vài phần ảo não, y bất mãn liếc mắt nhin công chúa Đạt Hề một cái, thật là một nữ nhân ngực to não bằng quả nho!

“Được rồi, Tình Nhi, tìm chỗ ngồi trước đã.” Nam tử vẫn đứng sau công chúa Đạt Hề đột nhiên mở miệng, đôi mắt khi nhin về phía Hiên Viên Diệp cũng hiện lên vài phần kinh ngạc pha lẫn tức giận. Nghe ngữ khí của gã thì hẳn là người cực kỳ thân cận với công chúa Đạt Hề. Gã hiển nhiên không muốn để cho công chúa Đạt Hề gây thêm chuyện mất mặt nữa, mà vốn dĩ đều là do công chúa Đạt Hề cố tình gây sự trước.

Công chúa Đạt Hề cố gắng đè nén sự tức giận trong lòng xuống, ả ta hung hăng trợn mắt nhin về phía Mạnh Phát Ảnh một cái rồi đi theo Thái tử về phía bên kia.

Hiên Viên Diệp cũng đưa Mạnh Phát Ảnh đi về chỗ của mình. Tuy rằng đại hộ đầu giá lần này đều do Sản Bảo tổ chức nhưng hết thảy mọi thứ là do Mạnh Phát Ảnh an bài, thí dụ như việc sắp xếp chỗ ngồi.

Những người đi vào đều lĩnh thẻ bài chỗ ngồi rồi tự dò tìm số ghế ngồi của mình.

Vị trí của nàng và Hiên Viên Diệp ở chính giữa, Bạch Dật Thần ngồi bên trái hai người, Đông Phương Sóc ngồi bên phải. Tất cả chuyện này đều do nàng cố ý an bài.

Mạnh Phát Ảnh vốn sắp xếp cho Hiên Viên Tinh ngồi bên trái nhưng không biết vì sao Hiên Viên Tinh lại ngồi ở bên phải, cho nên cuối cùng nàng ấy lại ngồi cạnh Đông Phương Sóc. Trong lòng Mạnh Phát Ảnh có chút nghi hoặc nhưng không hỏi nhiều. Hiên Viên Tinh không phải là tiểu hài tử, nàng ấy làm như vậy đương nhiên là có lý do của nàng ấy.

Có điều Đông Phương Sóc rõ ràng hơi sững sốt một chút, hình như không ngờ Hiên Viên Tinh sẽ chủ động ngồi bên cạnh mình, trên mặt hẩn ẩn chứa chút kích động xen lẫn vẻ căng thẳng. Sau khi ngồi xuống, thân hình hẩn lại trở nên thẳng tắp, lại biến thành bộ dáng thận trọng hiếm khi nhin thấy.

Ánh mắt Hiên Viên Tinh cũng trở nên tối sầm, trông nàng ấy vừa có vẻ thất vọng lại tựa hồ có phần tự giễu. Nhưng nàng ấy cũng chẳng nói gì, dù sao cũng đã ngồi xuống rồi.

Về phần Thái tử, vốn dĩ không ngờ Thái tử lại đến nên bọn họ không sắp xếp gì cả. Đám người của Sản Bảo đành tạm thời sắp xếp cho Thái tử ngồi phía sau bọn họ.

Công chúa Đạt Hề vừa ngồi xuống đã thẳng tắp nhin về phía Hiên Viên Diệp, ả cũng chẳng thêm che giấu tâm tư của bản thân, ánh mắt vẫn như cũ hận không thể trực tiếp xoi tái Hiên Viên Diệp. ả gắt gao ôm lấy bộ ngực vẫn phập phồng lên xuống. Những nam tử ngồi cùng một hàng với ả nhin không được cũng liếc mắt nhin trộm vài lần, có điều người ngồi bên cạnh ả là Thái tử cũng chẳng có phản ứng gì mấy, có lẽ y đã coi chuyện này là bình thường.

“Thất tẩu, không biết đó là bảo bối gì vậy?” Hiên Viên Tinh tiến đến gần bên người Mạnh Phát Ảnh thấp giọng hỏi, nhưng lời nói của nàng ấy vẫn đủ để người phía sau nghe được. Nàng ấy hơi dừng lời một chút rồi nói tiếp, “Có điều, đến lúc đó nếu Thất tẩu nói thích thì Thất ca yêu Thất tẩu như vậy nhất định sẽ giúp tẩu giành được!” Lời này đương nhiên là cố ý nói cho nữ nhân đằng sau nghe, nhưng đúng lúc đó thì Bạch Dật Thần cũng đang đi tới, y vừa vắn nghe được lời nói của Hiên Viên Tinh.

Bạch Dật Thần nhanh chóng quét mắt nhin Mạnh Phát Ảnh một cái, khóe môi nhếch lên hiện ra một nụ cười lạnh. Hôm nay, y tuyệt đối sẽ không để cho Hiên Viên Diệp giành được bảo bối kia.

Bạch Dật Vũ cũng đi theo Bạch Dật Thần đến đây, khi nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh thì liền hung hăng trợn mắt hừ lạnh một tiếng, nhớ đến chuyện Mạnh Phát Ảnh biến nàng ta thành đầu heo lúc trước thì giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đúng, chỉ cần Phát Nhi thích.” Hiên Viên Diệp nhìn Mạnh Phát Ảnh thấp giọng nói. Lời này của hắn khiến sắc mặt Bạch Dật Thần càng thêm âm trầm.

Lửa giận trong mắt công chúa Đạt Hề càng lúc càng bốc lên cao, ả thật sự không hiểu tại sao Hiên Viên Diệp lại thích nữ nhân kia, ả so với nữ nhân kia mạnh hơn gấp bao nhiêu lần. Nhớ năm đó, ả chủ động như vậy mà Hiên Viên Diệp chỉ thờ ơ, còn trực tiếp ném ả ra ngoài. Nữ nhân kia xấu như vậy mà lại được chàng đối xử tốt như thế sao? ả không cam lòng, không cam lòng. Lần trước, Hiên Viên Diệp tuyệt tình với ả như vậy, ả vốn nghĩ rằng Hiên Viên Diệp căn bản không thích nữ nhân nên mới hết hy vọng. Thật không ngờ Hiên Viên Diệp lại cười Vương phi. Khi nghe được tin này, ả đã tức đến hộc máu. Lớn đến từng này ả chưa từng bị nam nhân nào cự tuyệt. ả ta đã muốn gì thì nhất định phải đạt bằng được. Vì vậy, khi Hiên Viên Triệt đến vương triều Đạt Hề, ả chẳng màng đến chuyện hoàng huynh phản đối mà vẫn quyết định hợp tác với Hiên Viên Triệt. ả phải lấy được Hiên Viên Diệp, vô luận như thế nào, vô luận dùng biện pháp gì cũng phải lấy được Hiên Viên Diệp. Mà Hiên Viên Triệt đã đáp ứng ả, nhất định sẽ giúp ả có được Hiên Viên Diệp.

Khi nhìn thấy bộ dạng xấu xí của Mạnh Phát Ảnh, ả nghĩ rằng bản thân mình chắc chắn có cơ hội. Nhưng thật không ngờ Hiên Viên Diệp lại yêu thương nữ nhân xấu xí kia như vậy. Nhưng mặc kệ như thế nào, ả tuyệt đối sẽ không buông tay, nhất quyết không bao giờ buông tay.

“Thái tử điện hạ, Tĩnh nhi muốn có bảo bối kia, lát nữa Thái tử điện hạ nhất định phải giành lấy cho Tĩnh nhi nhé!” Công chúa Đạt Hề nhìn về phía Thái tử vừa cười quyến rũ vừa nói, giọng điệu tươi cười của ả khiến người ta muốn nổi da gà. ả tuyệt đối sẽ không để cho Hiên Viên Diệp giành được bảo bối để tặng cho nữ nhân xấu xí kia.

Ả này....? ~ Hiên Viên Tĩnh ngạc nhiên, giọng điệu của nữ nhân này quá giả tạo. Mới vừa rồi ả còn làm bộ dạng câu dẫn Thất ca mà bây giờ đã quay sang làm nũng với Thái tử, nữ nhân này rốt cuộc có óc không đây?

“Được.” Thật không ngờ Thái tử vẫn nhẹ giọng đáp ứng. Thái tử đang muốn lợi dụng công chúa Đạt Hề này, y há lại không hiểu được tâm tư của ả.

“Cảm tạ Thái tử điện hạ!” Công chúa Đạt Hề lập tức reo lên một cách khoa trương như sợ Mạnh Phát Ảnh ở phía trước không nghe thấy được, trong giọng nói của ả lộ rõ ý khoe khoang.

Mạnh Phát Ảnh cười thầm trong bụng, tâm tư của nàng công chúa kia thật sự đặt ở trên người Hiên Viên Diệp, giờ phút này cư nhiên lại... Chẳng lẽ nói nữ nhân ngực lớn thật đúng là kẻ ngốc sao? Ngực lớn quá chiếm mất cả phần diện tích của não bộ rồi.

“Có điều bốn cung cũng không mang nhiều ngân phiếu trong người, đương nhiên vẫn phải nhờ đến thái tử hoàng huynh của nàng...” Thái tử dừng lại một chút, ý tứ của y chính là muốn nói y không mang tiền nên không thể giành đồ được, nếu ả muốn giành thì bảo hoàng huynh của ả bỏ tiền ra.

Công chúa Đạt Hề sững sốt một chút, trên mặt hiện lên vẻ bất mãn nhưng nhanh chóng đáp lại ngay, “Chuyện đó là đương nhiên. Chỉ cần Tĩnh nhi thích thì hoàng huynh nhất định sẽ giành lấy cho Tĩnh nhi.” Trong giọng điệu của ả vẫn mang theo sự khoe khoang như cũ.

Thái tử Đạt Hề nhú mày ngạc nhiên, muội muội này của gã một khắc cũng không thể yên tĩnh được.

“Phụt!” Đông Phương Sóc nhin không được mà phì cười. Hắn đã gặp nhiều kẻ ngu dốt nhưng chưa từng thấy ai ngu xuẩn như vậy, công chúa Đạt Hề này thật quá ngu, khó trách ả câu dẫn Hiên Viên Diệp như vậy mà Hiên Viên Diệp vẫn bất vi sở động*. Nếu đổi lại là hắn, hắn cũng không thể liếc nhìn ả ta dù chỉ là một cái liếc mắt, ngược lại, hắn thà tình nguyện nhìn....

(*Bất vi sở động: Không có bất cứ hành động gì.)

Hai tròng mắt của Đông Phương Sóc hơi hơi nhìn về phía Hiên Viên Tĩnh, giờ phút này Hiên Viên Tĩnh đang nhàn nhạt cười khê. Từ mặt bên nhìn lại, vẻ đẹp của nàng ấy khiến người ta không nở rời mắt... Đông

Phương Sóc lập tức ngậy người như mất hồn nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Tinh.

Hiên Viên Tinh cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của hắn, nàng ấy hơi liếc mắt sang nhìn hắn, trên mặt ẩn chứa chút sầu não, sao hắn lại nhìn mình chăm chăm như vậy?

Đông Phương Sóc vội vàng hồi phục lại tinh thần rồi nhìn sang hướng khác.

.....

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh cũng hưng phấn lên nhiều. Xem ra cuộc bán đấu giá hôm nay sẽ hồi hộp và phần khích hơn nàng tưởng rất nhiều, muốn cực phẩm ngược bị đại ngốc kia không gây náo loạn chắc cũng khó khăn, khả khả khả~ Trong lòng Mạnh Phát Ảnh giờ phút này đang cười ngất, thậm chí còn tưởng tượng ra bao nhiêu bạc đếm không xuể chạy về phía mình.

Nhưng nàng vẫn hy vọng người chi số bạc này chính là Bạch Dật Thần. Dù sao Bạch Dật Thần cũng có nhiều bạc lắm, muốn đổi phỏ y thì trước mắt phải chém gọt bạc của y.

Người đã dần dần đến đông đủ. Hoàng tử, vương tử cùng quan lại quyền quý của các quốc gia, kẻ có địa vị, có tiếng tăm, có tiền của... đều đã tới.

Nhị vương gia cũng tới, vẫn một thân trường bào màu đỏ như trước, nhưng hiển nhiên không phải những đồ lần trước, có điều vẫn rất phô trương lòe loẹt, một Hoa Hồ Diệp mê người.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh theo bản năng hơi giật giật một chút, có vẻ như chỉ trừ lúc ở Hoàng cung, mỗi lần nàng nhìn thấy y thì y đều mặc y phục màu đỏ thẫm. Sao y lại thiết tha với màu đỏ như vậy nhỉ? Thật là một con người kỳ quái.

Nhị vương gia ngồi ngay bên cạnh công chúa Đạt Hề. Nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời của y vẫn sánh đôi cùng ánh mắt mê người tạo nên một cảnh xuân miên man như lúc trước.

“Xin hỏi vị tiểu thư xinh đẹp này, bổn vương có thể ngồi ở đây không?” Nhị vương gia khẽ cười hỏi cực kỳ lịch sự.

Công chúa Đạt Hề liếc mắt nhìn y. Y chớp chớp cặp mắt mê người không ngừng nhìn về phía công chúa Đạt Hề.

Công chúa Đạt Hề hơi sững sốt, khuôn mặt thấp thoáng ửng đỏ, trong con ngươi lộ ra sự sung sướng và đắc ý. Tuy rằng ả đã quen nhìn thấy những nam nhân si mê mình nhưng lại chưa từng thấy ai lịch sự lễ phép như thế, đã vậy trên người y lại mang theo vài phần tà khí cùng dụ hoặc. Trong lúc nhất thời, khuôn ngực của ả càng trở nên phập phồng kịch liệt. Đầu hơi hơi gật, ả ôn nhu nói, “Có thể.” Giọng điệu lúc này so với lúc nói chuyện với Thái tử càng thêm nhào nhoét hơn vài phần.

Mạnh Phát Ảnh ngồi ở phía trước nhin không được mà kẻ run rẩy thân mình. Nhị vương gia này đúng là một cao thủ, cao thủ trong chốn gió trăng, hơn nữa còn là cao thủ trong đám cao thủ, nữ nhân cỡ như công chúa Đạt Hề này làm sao thoát khỏi dụ hoặc của y.

“Cảm ơn, vị tiểu thư này không những xinh đẹp lại còn rất tốt bụng, một nữ tử tao nhã thế này đúng là hiếm có trên thế gian.” Nhị vương gia vừa từ từ ngồi xuống vừa nghiêng mặt tán thưởng.

Mạnh Phát Ảnh vừa mới uống được ngụm trà mà suýt nữa phun hết cả ra ngoài, nàng không thể không thừa nhận Nhị vương gia này câu dẫn nữ nhân đúng là rất điêu luyện.

“Vương gia khen ta như vậy làm ta thấy ngại quá.” Công chúa Đạt Hề hơi nao nao, trong con ngươi càng hiện lên vẻ sung sướng, trên mặt cũng càng lúc càng đỏ ửng. ả vừa ngượng ngùng nói vừa nhìn lên bóng lưng của Mạnh Phát Ảnh dương dương tự đắc.

Kỳ thật công chúa Đạt Hề cũng không hề biết Nhị vương gia, nhưng nghe thấy Nhị vương gia xưng bổn vương cũng liền xưng hô với y như vậy. Mà lúc này, ả hiển nhiên đã bị lời kia của Nhị vương gia mê hoặc đến mức không biết rõ đông tây nam bắc.

“Oe...” Mạnh Phát Ảnh nghe thấy lời nói của ả thì không chỉ nổi da gà mà còn muốn ói ra ngay lập tức. Hơn nữa, nàng đúng là nhin không được mà nôn ra một trận.

“Sao thế? Không thoải mái ở đâu sao?” Hiên Viên Diệp vội vàng nhìn nàng, vẻ mặt khẩn trương hỏi, “Đi, ta đưa nàng đi tìm thái y trước.”

“Thất tẩu, tẩu làm sao vậy?” Hiên Viên Tinh sững người, vẻ mặt hiện lên sự lo lắng. Nàng ấy bỗng ngừng người ra trong phút chốc rồi hỏi một cách thần bí, “Tẩu...tẩu....chẳng lẽ là có rồi?”

Hiên Viên Diệp vừa nghe thấy câu hỏi của Hiên Viên Tinh thì ánh mắt theo bản năng nhìn xuống bụng của Mạnh Phát Ảnh, nhưng hần bỗng nhớ đến lời nói của Phong Lăng Vân, trên mặt ẩn chứa vài phần đau xót. Thân thể của Phát nhi căn bản không có khả năng này.

“Ta không sao, không có chuyện gì.” Mạnh Phát Ảnh vội vàng nói nhanh. Nàng vừa rồi rõ ràng là cảm thấy ghê tởm trước lời nói của ả công chúa kia, bọn họ khẩn trương như vậy làm cái gì? Không những thế, Hiên Viên Tinh còn khoa trương lên. Nàng bây giờ nguyệt sự vẫn còn chưa có thì làm sao có thể có được? Haizza.

Có điều, mấy nam nhân xung quanh sau khi nghe được lời nói của Hiên Viên Tinh thì sắc mặt tất cả đều biến đổi.

Ánh mắt của Bạch Dật Thần trong một khắc đã trở nên u ám, trong sự phẫn nộ còn mang theo vẻ lạnh lùng khó tin. Y vẫn cho rằng Hiên Viên Diệp cưới nàng nhưng nhất định sẽ không muốn nàng, với khuôn mặt của nàng thì làm sao Hiên Viên Diệp có thể... Nhưng không ngờ nàng lại còn có thể...

Nhị vương gia thì hơi run lên một chút, khóe môi kéo dài lộ ra một nụ cười phức tạp nhưng trên mặt cũng không thay đổi nhiều.

Trong đôi mắt của Thái tử thì càng lúc càng lộ ra tia âm lãnh nguy hiểm, khóe môi cũng nhếch lên một cách ngoan tuyệt. Nếu nàng thật sự có hài tử với Hiên Viên Diệp thì y tuyệt đối sẽ khiến nàng không thể sinh hạ được. Hiện giờ y đã hoàn toàn khẳng định nàng chính là nữ nhân trong truyền thuyết kia, tin chắc Hiên Viên Diệp cũng đã sớm biết được điều này nên lúc ở đại hội chọn tuyển phi mới chọn nàng mà không phải Mạnh Như Tuyết. Vì vậy, mặc kệ chuyện này như thế nào, y nhất định sẽ đoạt nàng về. Cho dù nàng xấu xí thì cũng không sao cả, chỉ cần nàng ở bên cạnh giúp y giành lấy thiên hạ là được rồi.

Công chúa Đạt Hề trợn to mắt nhìn về phía Hiên Viên Diệp, trong kinh ngạc mang theo vài phần phẫn nộ khó có thể tin được, làm như Hiên Viên Diệp ở sau lưng ả ta vụng trộm với nữ nhân khác vậy.

Thấy vậy, Nhị vương gia âm thầm lắc đầu, khuôn mặt vẫn tươi cười nhìn công chúa Đạt Hề nói, “Còn chưa thỉnh giáo khuê danh của vị tiểu thư xinh đẹp này, không biết bốn vương có vinh hạnh đó không?” Nữ nhân này tuy rằng ngu xuẩn ghê gớm nhưng Thái tử lại không ngần ngại đi với ả ta, chắc chắn dù ả ta ngu xuẩn cỡ nào nhưng vẫn có giá trị lợi dụng, bằng không thì Thái tử khôn khéo kia tuyệt đối sẽ không mang ả về vương triều Hiên Viên.

“Đạt Hề Tĩnh.” Công chúa Đạt Hề nhìn về phía Nhị vương gia nhẹ giọng nói. Ắ nhìn vào đôi mắt mê hoặc người khác của Nhị vương gia, trên mặt lại nổi lên hai đóa hoa đào.

Ả tuyệt đối là một nữ nhân lăng lơ ong bướm.

“Tên rất hay, thật sự rất hay. Xuân* tĩnh đứng cạnh nhau quả thực rất tương xứng!” Nhị vương gia liên tục khen ngợi, nhưng khi nói đến chữ “xuẩn” kia thì hơi hơi nhấn mạnh. Chữ “xuẩn” này đồng âm với chữ “thuần*”, giờ phút này không phân biệt rõ, không biết y rốt cuộc đang nói đến chữ nào.

(*Xuẩn: ngu ngốc; *Thuần: Tinh khiết.)

Mạnh Phát Ảnh biết rõ, nhất định là chữ “xuẩn” trong từ ngu xuẩn, khóe miệng nàng nhin không được mà cười nhẹ.

Mà Đạt Hề Tĩnh thì dĩ nhiên hiểu đó là chữ thuần, trên mặt càng lộ ra ý cười sung sướng. Nhưng chính ả cũng muốn biết, bộ dạng này của ả cùng với thuần tĩnh thì liên quan gì với nhau?

Haizza, thật đúng là không có đầu óc!

Thái tử nhíu mày bất mãn quắc mắt nhìn sang Nhị vương gia một cái, thanh âm lạnh lùng nói, “Nhị đệ tựa hồ rất có hứng thú với nữ nhân của bốn cung?” Y hiểu rõ ả đàn bà ngu xuẩn này, chỉ cần là nam nhân thì ả đều có hứng thú muốn quyến rũ, còn Hiên Viên Hằng này y cũng biết rất rõ, Hiên Viên Hằng không phải là

người phong lưu thành tánh như vẻ bề ngoài. Cho nên lúc này Hiên Viên Hằng cố ý tiếp cận Đạt Hề Tĩnh nhất định là có mục đích.

“Ồ, hóa ra là nữ nhân của Thái tử điện hạ. Bỏn vương thật sự không biết.” Nhị vương gia tỏ vẻ bình tĩnh đại ngộ, y cố ý lớn tiếng nói, “Bỏn vương vừa nhìn thấy bộ dạng nàng nhìn Thái đệ thì tưởng rằng...” Nhị vương gia cố ý dừng lại, nhưng ý tứ trong lời nói kia đủ khiến mọi người hiểu được.

Sắc mặt Thái tử lại trầm xuống. Nữ nhân này thật khiến y mất mặt.

Khi Nhị vương gia quét mắt về phía Thái tử, trong con ngươi y bỗng hiện lên hàn ý, khóe miệng cũng lộ ra một tia cười lạnh.

Mạnh Phát Ảnh vốn vẫn chẳng để ý gì đến nữ nhân kia, hiện tại lại càng coi ả giống như một mớ chuyện cười. Nếu ả đi theo Thái tử điện hạ đến đây, lại còn lấy thân phận nữ nhân của Thái tử mà xuất hiện thì dù thế nào cũng nên bớt vẻ phóng túng một chút mới phải. Thế nhưng, ả cư nhiên lại đi trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi.

Công chúa Đạt Hề nghe được lời nói của Nhị vương gia thì vẻ mặt tỏ ra khá bất mãn. ả vừa định nói gì đó thì đột nhiên cảm giác được chân của Nhị vương gia đưa về phía mình. Không biết vô tình hay cố ý mà chân của y lại hơi hơi dấn lấy chân ả. Thân thể của ả trở nên cứng đờ, ánh mắt nhìn về phía Nhị vương gia ẩn hiện điều gì đó. Môi của ả hơi hơi giật giật, lời nói giữ trong miệng cũng không hề thốt ra.

Lại nói, tướng mạo của Nhị vương gia này không hề thua kém Hiên Viên Diệp là mấy. Hơn nữa, đôi mắt kia lại phóng ra bao nhiêu phong tình về phía ả, y là kẻ lặn lội trong đám nữ nhân nên hiểu rõ tâm lý nữ nhân, cũng biết phải mê hoặc nữ nhân như thế nào.

Chân của Nhị vương gia dường như vô tình vẫn tiếp tục vươn về phía ả. Một chút, từ từ, từng điểm từng điểm bò lên chân của công chúa Đạt Hề. Nếu Thái tử nói nữ nhân này là nữ nhân của huynh ấy thì y cũng lẽ mớ đoán được mục đích Thái tử dẫn ả ta đến đây. Dù thế nào y cũng không để Thái tử thực hiện được âm mưu, cũng may, nữ nhân này quả thực là loại ong bướm lả lơi không chịu nổi dụ hoặc. Thôi, y đành hy sinh sắc đẹp của mình một chút vậy!

Quả nhiên công chúa Đạt Hề không ngăn cản Nhị vương gia, chân của ả hơi giật giật một chút sau đó không động đậy nữa, tùy ý để chân Nhị vương gia chiếm hữu ả. Đào hoa trên mặt ả mỗi lúc một nở rộ, càng lúc càng thêm rõ ràng. Nếu không phải nơi này bây giờ còn có nhiều người và Thái tử đã nói những lời kia thì chỉ sợ ả đã sớm bỏ nhào vào lòng Nhị vương gia rồi. Lúc này, tuy ả không bỏ nhào vào người y nhưng ả lại nghiêng bộ ngực khủng bố của mình hướng về phía Nhị vương gia. Y phục của ả căng lên như sắp bục ra đến nơi.

Thái tử an vị ở bên cạnh công chúa Đạt Hề đương nhiên thấy được cử chỉ của cả hai người bọn họ, hai tròng mắt của y trầm xuống, tay nhanh nhẹn vươn ra giữ chặt lấy hông của ả. Y đột nhiên dùng sức một chút rồi lạnh lùng hạ giọng nói, “Nàng tốt nhất đừng hoang một chút cho bỏn cung.” Y đương nhiên không thể để Hiên Viên Hằng phá hỏng kế hoạch của y.

Đạt Hề Tĩnh giật mình rồi ngay lập tức tỏ ra xem thường sự phẫn nộ của Thái tử, ả chỉ nghĩ Thái tử đang ghen nên chẳng những không sợ hãi mà còn tăng thêm vài phần đắc ý. ả thích nhất nam nhân vì ả mà nổi cơn ghen, vì ả mà đánh nhau thì ả lại càng cao hứng. ả thích nhất là những nam nhân kia tranh ả, đoạt ả.

Nhị vương gia làm như không có chuyện gì vẫn lắc lắc chân mình, gương mặt nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh càng thêm tươi cười sáng lạn. Trong lòng y thì âm thầm cười lạnh, nữ nhân này hợp tác với sói, lại còn coi con sói đó là dê nữa chứ!

Thật sự quá đáng buồn, đáng thương ghê!

Lúc này, minh chủ Săn Bảo đã đến, hần đi thẳng lên đài cao của sân bán đấu giá, mặt vẫn đeo mặt nạ màu bạc như trước.

Mạnh Phát Ảnh khẽ chớp mắt, nàng vốn tưởng rằng minh chủ kia chính là Đông Phương Sóc, xem ra đã đoán sai mất rồi.

Khi nhìn thấy người vừa đi lên, Hiên Viên Tinh đột nhiên ngẩng ngẩng cả người, đôi mắt nàng ấy nhìn chăm chăm vào hắn, môi giật giật, tay run run, trên mặt mang theo vài phần khấn trương, vài phần kích động, và càng nhiều phần phức tạp. Có điều lúc này mọi người đều nhìn lên đài cao nên không chú ý đến sự khác thường của Hiên Viên Tinh, mà Đông Phương Sóc vừa rồi mới trải qua một trận xấu hổ nên cũng không nhìn nàng ấy.

“Ta là minh chủ của Săn Bảo, Bộ Kinh Vũ. Hôm nay, Săn Bảo có một bảo vật muốn bán đấu giá, rất vinh hạnh khi được mọi người hạ cố đến xem.” Nam tử trên đài cao thấp giọng nói, bởi vì đeo mặt nạ nên không nhìn rõ mặt hắn như thế nào. Trong giọng nói của hắn cũng không nghe ra quá nhiều cảm xúc. Nhưng mà giọng nói kia hình như bị đèn nên hơi hơi khàn khàn khiến người ta tự hỏi không biết liệu đó có phải là giọng nói thực của hắn hay không? Dù sao, minh chủ của Săn Bảo vốn đã cực kỳ thần bí, trong hoàn cảnh như thế này dùng giọng nói giả thì cũng hoàn toàn có khả năng.

Đầu lông mày Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu lại, nàng cảm giác được Bộ Kinh Vũ này không giống với Bộ Kinh Vũ lúc trước. Có điều, có thể do tình hình hiện tại nên trông hắn nghiêm túc hơn.

Đôi mắt của Hiên Viên Tinh vẫn thẳng tắp nhìn về phía người nọ, môi hơi mím lại, hình như muốn mở miệng nói cái gì đó nhưng lại không thể phát ra tiếng nào.

“Ta xin được nói trước quy củ của cuộc bán đấu giá này. Bảo bối này có giá khởi điểm là hai trăm vạn lượng bạc, mọi người dựa trên giá này mà ra giá. Người trả giá cao nhất cuối cùng sẽ có được bảo bối này.” Đôi mắt của Bộ Kinh Vũ nhìn về phía bên này, nói chính xác hơn là nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh và Hiên Viên Diệp. Nhưng thân hình Hiên Viên Tinh thì đột nhiên lại cứng đờ, con ngươi vẫn nhìn chăm chú vào hắn ta, trong đó có vài phần khấn trương cùng kích động, môi cũng mấp máy vài cái. Nhưng đôi mắt của Bộ Kinh Vũ chỉ nhìn liếc qua nơi này một chút sau đó lại chuyển sang hướng khác mà không hề dừng lại một khắc nào.

Thân hình cứng đờ của Hiên Viên Tinh dần dần trở nên run rẩy, nàng ấy không khống chế được mà run rẩy mãnh liệt. Về khấn trương và kích động trong mắt cũng dần dần biến mất, chuyển hóa thành một loại thất vọng tự giễu. Nàng ấy rốt cuộc còn hy vọng xa vời điều gì nữa? Đã nhiều năm trôi qua, một chút tin tức của hắn cũng không hề có, nàng ấy rốt cuộc còn hy vọng điều gì nữa đây?

Còn hy vọng xa vời nam nhân kia sẽ nhớ đến nàng ấy hay sao?

Nếu hắn nhớ được, nhiều năm qua tại sao lại không chịu đến gặp nàng ấy?

Nàng ấy thật khờ, thật khờ. Vì sao còn chờ đợi? Vì sao biết rõ đáp án rồi mà vẫn còn chờ đợi? Vì sao? Chẳng lẽ phải tàn nhẫn chứng kiến tận mắt thì mới thanh tỉnh được hay sao? Hắn hiển nhiên đã sớm quên mọi thứ về nàng ấy. Ánh nhìn lạnh lùng vừa thoáng qua kia đủ để dập tắt hoàn toàn hy vọng xa vời của nàng ấy. Tay vội nâng chén trà lên trước mặt, nàng ấy đột nhiên ngẩng đầu uống cạn chén trà, thậm chí cả lá trà trong chén cũng không còn. Lá trà kia ngậm ở trong miệng thật đắng, thật là đắng.

“Lá trà đắng lắm đấy.” Đông Phương Sóc ở bên cạnh nhìn thấy hành động của Hiên Viên Tinh thì cố gắng ngăn cản nhưng vẫn chậm một bước.

Hiên Viên Tinh từ từ nhai lá trà trong miệng. Chỉ có vị đắng mới áp chế được cơn đau trong lòng nàng ấy lúc này.

Đầu lông mày của Đông Phương Sóc hơi nhíu lại, hắn nhanh chóng lướt mắt nhìn lên nam nhân đeo mặt nạ đang đứng trên đài cao. Sau đó, hắn lại nhìn về phía Hiên Viên Tinh, trong đôi mắt hiện lên tia sáng khác thường.

“Tinh Nhi, làm sao vậy?” Mạnh Phát Ảnh cũng cảm thấy sự khác thường của Hiên Viên Tinh, nàng lo lắng hỏi.

“Không có gì. Muội khát nên nhất thời nóng vội nuốt luôn cả lá trà. Đắng quá!” Hiên Viên Tinh mỉm cười nghịch ngợm đáp lời nàng. Nếu hắn đã hoàn toàn không nhớ rõ thì nàng ấy còn cố chấp làm gì nữa. Quên đi, từ giờ phút này, nàng ấy sẽ hoàn toàn quên hắn ta!

“Người kia quanh quẩn quần quần cả nửa ngày rồi mà sao vẫn còn chưa đem bảo bối ra, thật là...” Tựa hồ như sợ Mạnh Phát Ảnh phát hiện ra mình đang đau xót, Hiên Viên Tinh nhìn lên Bộ Kinh Vũ trên khán

đài rồi bắt mãi nói.

“Ha ha, muối gấp cái gì chứ!” Mạnh Phát Ảnh cười khẽ rồi cũng không nghĩ nhiều nữa.

Sự khác thường trong mắt Đông Phương Sóc cũng dần dần biến mất, thay vào đó là một chút thất vọng. Hắn mạnh mẽ cầm chén trà lên nhưng lại không hề uống.

“Rốt cuộc là bảo bối gì mà giá khởi điểm đã là hai trăm vạn lượng rồi?” Có người nghi ngờ lên tiếng hỏi.

“Đúng đó, đúng đó. Rốt cuộc là bảo vật gì? Nhanh lấy ra ọi người xem đi! Để xem món đồ đó có đáng giá như vậy không.” Lập tức có kẻ phụ họa theo.

“Ta nói thêm một điều nữa. Hàng bán ở đại hội đấu giá này cần phải được thanh toán ngay bằng ngân lượng, tuyệt đối không thể khất nợ. Cho nên, các vị hãy xem lại ngân lượng trên người mình, nếu không đủ khả năng thì xin đừng kêu loạn giá, bằng không Sân Bảo nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm.”

“Nhanh một chút! Nhanh một chút! Những điều này mọi người đều biết rồi. Không phải đã nói từ sớm rồi sao?” Có người nhịn không được lại tiếp tục thúc giục.

“Mang đồ lên!” Bộ Kinh Vũ cao giọng hô. Ngay sau đó, mười hai hắc y nhân cùng tiến vào, trên tay mỗi người đều bưng một bình hoa. Y phục đen nhánh của bọn họ càng làm nổi bật màu trắng sứ của những chiếc bình, màu sắc bình hoa càng thêm sáng lạn. Trên mỗi bình hoa đều có một bức họa cực kỳ tinh xảo, cực kỳ sống động rực rỡ.

Mọi người đều nhất loạt kinh sợ. Nhất thời, toàn bộ khu đấu giá bỗng trở nên yên tĩnh, mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào những chiếc bình, gương mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Đương nhiên là trừ một số người.

Hiên Viên Tinh vốn đã nhìn thấy những lễ vật của Mạnh Phát Ảnh, hơn nữa cũng đã thấy bình hoa được bày trong phòng của Thái hậu. Tuy rằng hoa văn ở trên bình không giống nhau nhưng thông minh như nàng ấy đã nhanh chóng đoán ra được những bảo bối này chắc chắn được làm ra từ chỗ Mạnh Phát Ảnh. Hai mắt của Hiên Viên Tinh hơi hơi liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh, khéo môi nhịn không được mà giật giật mấy cái, hóa ra mọi việc đều là do Thất ca và Thất tẩu tự biên tự diễn.

Ánh mắt hiểu biết của Nhị vương gia cũng nhìn chăm chú vào mấy chiếc bình nhưng sâu thẳm trong mắt lại lộ ra ý cười.

Ngoại trừ bọn họ thì những người khác đều ào ào kinh sợ, hơn nữa còn kinh ngạc trợn mắt há mồm.

“Này, đó là cái gì thế?” Một người trong số đó nhịn không được mà kêu lên.

“Đúng rồi, cái gì vậy, hình như là đồ sứ đó.” Một người khác ở tương đối gần cũng nhỏ giọng nói theo.

“Đồ sứ? Người đã nhìn thấy đồ sứ nào tinh xảo đẹp đẽ đến vậy chưa? Chỉ sợ ngọc cũng không tinh xảo bằng.” Một người khác lập tức phản bác.

Bạch Dật Thần chăm chú nhìn mấy bình hoa, trong con ngươi hiện lên vẻ kinh ngạc và mê hoặc, Y là thương nhân, hơn nữa cũng là người biết thưởng thức nên vừa nhìn là biết đó là đồ sứ. Tuy nhiên, y buôn bán nhiều năm như vậy lại chưa từng thấy qua món đồ sứ nào tinh xảo như thế này, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Rốt cuộc ai đã làm ra những thứ này?

Y đã đi khắp thiên hạ nhưng chưa nhìn thấy món đồ sứ nào như vậy, khẳng định bình hoa này rất khó tìm được. Là một thương nhân, y bắt đầu đánh giá giá trị của nó.

Thái tử cũng giương mắt lên kinh ngạc. Có điều y vốn chẳng mấy quan tâm đến những thứ này, cái y muốn chỉ có thiên hạ, chỉ có quyền lực mà thôi.

“Bây giờ mọi người có thể ra giá.” Bình hoa được bày ở trên bục cao nhất, Bộ Kinh Vũ lại tiếp tục nói, “Phía trước mặt các vị đều có một tấm thẻ bài, mời các vị khi ra giá hãy giơ thẻ bài lên. Giá khởi điểm là hai trăm vạn lượng bạc.”

Phía dưới lại ồ lên một tiếng, tất cả mọi người bắt đầu xô nhau bình luận nhưng hình như vẫn chưa quen với cách thức đấu giá này, hơn nữa cũng chưa ai xác định được giá trị của bình hoa cho nên không dám ra giá. Dù sao hai trăm vạn lượng cũng không phải là một số tiền nhỏ.

“Diệp, đẹp quá nhỉ!” Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía Hiên Viên Diệp, trên mặt lộ rõ vẻ say mê.

“Ừ, chỉ cần nàng thích thì bốn vương sẽ lấy nó cho nàng.” Hiên Viên Diệp vừa sủng nịnh nói vừa giơ thẻ bài lên, hần chậm rãi nói từng chữ một, “Bốn vương trả năm trăm vạn lượng.” Giọng nói của hần vừa dịu dàng vừa chứa đầy sủng nịnh, chỉ vì chiếm được nụ cười của hồng nhan mà không tiếc ném thiên kim vạn lượng.

Mọi người lại ồ lên. Trăm triệu lần không ngờ Hiên Viên Diệp lại trả giá cao như vậy. Năm trăm vạn lượng, xem ra Hiên Viên Diệp thực sự muốn giành lấy đồ vật. Bọn họ vừa muốn ra giá lại vừa thấy do dự. Một là, giá này đã quá cao rồi, hai là, bọn họ không muốn tranh giành với Hiên Viên Diệp.

Đôi mắt của Bạch Dật Thần hơi trầm xuống, Hiên Viên Diệp đưa ra giá cao như vậy, y biết nếu muốn tranh giành nhất định sẽ phải ra giá cao hơn gấp bội. Nhưng, thứ kia quả thực là bảo vật hiếm có, hơn nữa y không muốn Hiên Viên Diệp và nữ nhân kia đắc ý.

Tay cầm thẻ bài đang định giơ lên thì...

“Bản công chúa trả một ngàn vạn lượng.” Đạt Hề Tĩnh ngồi ở phía sau đột nhiên giơ thẻ bài lên, ả còn đứng dậy lớn tiếng hô to.

Mọi người đổ dồn sự chú ý về phía ả, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc. Nữ nhân này rốt cuộc có biết bản thân đang làm gì hay không?

Hai mắt Thái tử hơi nheo lại, y liếc mắt nhìn Đạt Hề Tĩnh nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ “chẳng liên quan đến ta”.

Sắc mặt Đạt Hề Tĩnh thì trở nên khó coi, một ngàn vạn lượng, không ngờ con bé này lại nói một cách đơn giản như vậy. Một ngàn vạn lượng này đã xấp xỉ bằng một phần tư ngân khố của vương triều Đạt Hề rồi. Vì mấy bình hoa mà ngay cả quốc gia cũng không cần?

Sắc mặt của Bạch Dật Thần càng thêm âm trầm. Vốn dĩ năm trăm vạn lượng đã là quá cao, có điều nếu từ từ trả thêm đến một ngàn vạn lượng thì y có thể giành lấy mấy cái bình hoa kia rồi, thật không ngờ nữ nhân kia lại đột nhiên hô một ngàn vạn lượng. Hiện giờ chỗ này tuy có nhiều người nhưng số người có thể trả giá đến một ngàn vạn lượng cũng không có nhiều, đó là chưa kể người muốn bỏ khoản ngân lượng này ra thật thì lại càng ít.

Bàn tay nắm thẻ bài của Bạch Dật Thần hơi siết lại, trên mặt y hiện ra vẻ do dự. Dù sao cũng là thương nhân, y cần phải cân nhắc tỷ mỉ. Tuy rằng thứ kia quả thực rất đẹp nhưng cứ theo đà này lỡ lại có người ra giá tiếp thì giá sẽ càng bị đẩy lên cao, chỉ sợ sẽ không còn là một ngàn vạn lượng nữa mà sẽ tăng lên gấp đôi. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt chờ mong của Mạnh Phát Ảnh khi nhìn mấy bình hoa thì hai mắt Bạch Dật Thần hơi nheo lại, nàng thích bình hoa kia, đúng không? Ha ha, vậy y sẽ giành lấy nó. Dù giá của nó có lên tới hai ngàn vạn lượng thì Bạch Dật Thần y cũng chẳng coi ra gì, y thậm chí còn có thể trả nhiều hơn thế nữa.

“Ta trả một ngàn lẻ một vạn!” Có điều y sẽ không ra giá lung tung. Y muốn thêm từ từ, từng chút từng chút một, dù sao ở chỗ này cũng chẳng có mấy người theo được giá của y.

“Bốn vương trả một ngàn lẻ hai vạn!” Hiên Viên Diệp thấy Bạch Dật Thần ra giá thì cười thầm trong bụng, hần lại giơ thẻ bài trong tay lên, nhưng mà lần này hần chỉ thêm có một vạn. Hần biết nếu thêm nhiều chắc chắn sẽ khiến Bạch Dật Thần sinh nghi, cho nên hiện tại hần thêm vào một chút để khiến Bạch Dật Thần lơ là cảnh giác. Đương nhiên, hần biết sẽ có người giúp hần nâng giá lên cao.

Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía bình hoa, trong đôi mắt vẫn thập phần chờ mong.

“Bản công chúa trả...” Đạt Hề Tĩnh thấy Hiên Viên Diệp ra giá lại đứng lên hô lớn.

“Người im miệng cho bản cung!” Đạt Hề Tĩnh cũng không chịu nổi nữa, gã nhanh chóng đoạt lấy thẻ bài trong tay của ả rồi sắc giọng quát.

“Hoàng huynh, Tĩnh nhi thích bảo bối kia. Hơn nữa, Tĩnh nhi tuyệt đối không để cho nữ nhân kia có được nó.” Đạt Hề Tĩnh tức giận nói rồi cầm tấm thẻ bài ở trước mặt Thái tử.

Đạt Hề Nhiên vô cùng giận dữ, gãi giật lại tấm bảng từ trong tay của ả rồi thấp giọng ngoan thanh nói, “Người có nhiều bạc như vậy sao?”

“Sợ cái gì? Chúng ta không phải dẫn theo....” Đạt Hề Tĩnh vẫn ngoan cố nói.

“Im miệng.” Đạt Hề Nhiên gầm nhẹ, lúc này trong giọng nói đã lộ ra vài phần nghiêm khắc và vô cùng khấn trương. Mà Thái tử ngồi bên cạnh từ nãy vẫn tỏ vẻ không liên quan đột nhiên trầm mặt xuống, hai mắt y nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh lạnh lùng như băng lại có thêm vài phần nguy hiểm.

Bọn họ nói chuyện vốn cũng không hề lớn tiếng, giờ phút này xung quanh lại có nhiều âm thanh ồn ào nên cũng không nhiều người nghe được cuộc đối thoại giữa bọn họ. Nhưng Nhị vương gia ngồi kế bên thì nghe rõ câu nói của Đạt Hề Tĩnh.

Chúng ta không phải dẫn theo... Rốt cuộc dẫn theo cái gì? Chẳng lẽ là...

“Còn có vị nào trả giá nữa không? Nếu không có vị nào trả giá, vậy thì...”

“Đại ca, huynh mau trả giá đi, bằng không nữ nhân kia sẽ chiếm được đồ mất. Trước kia nàng ta không chỉ khi dễ Vũ nhi mà còn thoái hôn, khiến huynh phải chịu nhục nhã... Nói thế nào thì bảo bối kia cũng không thể để lọt vào tay nàng ta được.” Bạch Dật Vũ nghe tiếng hô của Bộ Kinh Vũ liền vội vàng nói.

Bạch Dật Thần thấy Đạt Hề Nhiên ngăn cản Đạt Hề Tĩnh trả giá thì đương nhiên y không thể để cho Hiên Viên Diệp giành được đồ, y vội vàng cầm thẻ bài nhanh chóng giơ lên, “Ta trả một ngàn một trăm vạn lượng!” Y thầm tính toán đồng của cải của Hiên Viên Diệp, mấy năm gần đây mặc dù Hiên Viên Diệp rất lợi hại nhưng tiền bạc nhất định vẫn có giới hạn, trong lòng y thầm nghĩ giá này đã là cao lắm rồi, vừa đủ để ngăn cản được Hiên Viên Diệp và cũng không khiến bản thân thiệt hại nhiều.

“Bốn vương trả một ngàn một trăm lẻ một vạn lượng!” Hiên Viên Diệp lại giơ tấm thẻ bài lên, giọng nói bình thản không chút do dự. Giá vừa ra cũng đủ để cho người ta không nói được lời nào.

“Thái tử diện hạ, Tĩnh nhi thật sự thích bảo bối kia! Thái tử giành nó về cho Tĩnh nhi được không?” Đạt Hề Tĩnh bị Đạt Hề Nhiên ngăn cản liền quay sang thỉnh cầu Hiên Viên Triệt.

Ánh mắt của Thái tử vẫn luôn dõi theo Mạnh Phát Ảnh, khóe môi y nhếch lên cười khê, nàng thích thứ đó thật sao? Thật sự thích ư? Được! Vậy y cũng góp vui một chút!

“Được, nàng ra giá đi. Nếu hoàng huynh của nàng không đủ bạc thì bốn vương sẽ ượn.” Thái tử cực kỳ ôn nhu nói.

“Vẫn là Thái tử tốt với Tĩnh nhi nhất!” Đạt Hề Tĩnh nghe thấy Thái tử nói vậy thì trong lòng vui sướng như mở cờ, ả giơ cao thẻ bài lên, lớn tiếng vênh vào tự đắc hô, “Bản công chúa trả hai ngàn vạn lượng!”

“Khụ...” Thái tử vốn đang uống trà lập tức bị sặc, y nhịn không được mà ho thành tiếng, hai tròng mắt lạnh lùng nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh, đôi đồng tử mang đầy ý hận, hận không thể đem ả đóng băng giết bỏ ngay được. Nữ nhân này thật đúng là một chút đầu óc cũng không có, chẳng lẽ trong đầu ả ta toàn là bã đậu thôi sao?

Mặt của Đạt Hề Nhiên trong nháy mắt cũng biến thành đen thui. Hai ngàn vạn lượng! Muội tử này điên thật rồi!

Tất cả những người có mặt ở đó đều nhất loạt ồ lên, hàng loạt ánh mắt khó tin đổ dồn về phía Đạt Hề Tĩnh, Đạt Hề Tĩnh càng cảm thấy thêm hả hê dương dương tự đắc.

Tốc Phong đứng ở một góc hơi giật giật khóe môi, lúc trước Vương phi nói giới hạn chính là hai ngàn vạn lượng, hiện thời đã đạt đến rồi.

Không biết kế tiếp liệu còn có ai trả giá cao hơn không?

Phía dưới, Bạch Dật Thần có chút do dự nhưng không hề có ý định giơ thẻ bài lên. Hai ngàn vạn lượng đã vượt quá sự tính toán của y, dù sao giá này cũng không phải là Hiên Viên Diệp đưa ra, y cũng biết chiếu

theo năng lực của Hiên Viên Diệp thì tuyệt đối không thể trả đến mức giá này, xem ra ả công chúa kia sẽ giành được rồi.

“Diệp, ngân phiếu của chúng ta không đủ đâu, dừng lại thôi!” Mạnh Phát Ảnh hơi thất vọng nhìn Hiên Viên Diệp nói. Đã đạt đến hai ngàn vạn lượng, tuy giá này không phải do Bạch Dật Thần đưa ra nhưng cũng đủ cao rồi. Nếu nàng trả giá tiếp nữa mà Bạch Dật Thần không theo thì chẳng hóa ra nàng tự mua đồ của mình à?

Nếu ra giá từ từ từng chút một thì nàng tin chắc Bạch Dật Thần sẽ bám chặt nàng không tha, nhất định sẽ theo Hiên Viên Diệp đến cùng, như vậy không khí không quá khẩn trương, biên độ dao động nhỏ, Bạch Dật Thần cũng sẽ không nghĩ ngợi nhiều, lại càng không để ý. Nhưng giờ phút này Đạt Hề Tĩnh lại đột nhiên ra giá cao như vậy, khoảng cách tương đối xa cho nên nàng cũng không dám khẳng định nếu Hiên Viên Diệp đề giá thì Bạch Dật Thần có theo nữa hay không? Thêm vào đó, nàng biết Hiên Viên Triệt và Đạt Hề Nhiên tuyệt đối sẽ không để ả công chúa ngu xuẩn kia ra giá thêm một lần nào nữa. Vì vậy, nàng phải chờ xem động tĩnh của Bạch Dật Thần. Bạch Dật Thần không ra giá thì lúc này nàng cũng không thể ra giá được. Bạch Dật Thần là người khôn khéo như thế nào, y chắc chắn đã tính qua số của cải của Hiên Viên Diệp. Nàng mà ra giá cao lúc này thì chắc chắn Bạch Dật Thần sẽ không tin.

“Hai ngàn vạn lần một! Hai ngàn ngàn lần hai!” Bộ Kinh Vũ bước lên đài cao hô to.

Không ai ra giá tiếp.

Tất cả mọi người đều tin chắc vị công chúa kia sẽ giành được bảo bối này, mà sắc mặt Đạt Hề Nhiên càng lúc càng khó coi, gã nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh thì càng thêm tức giận, nhưng Đạt Hề Tĩnh vẫn trưng ra gương mặt sung sướng hả hê.

“Chờ một chút!” Vốn vẫn giữ im lặng từ đầu, Đông Phương Sóc lúc này lại đột nhiên mở miệng rồi quay sang nhìn Hiên Viên Diệp, “Không sao, Hiên Viên Diệp, nếu người không đủ bạc thì bản cung sẽ cho vay, tuyệt đối không thể để mấy kẻ kia giành được bảo bối.” Vương triều Bắc Nguyên chính là quốc gia giàu có nhất hiện nay, cho nên những lời này của Đông Phương Sóc tuyệt đối tin tưởng được. Hắn đưa mắt liếc qua Bạch Dật Thần rồi nhẹ nhàng nói, “Đặc biệt là kẻ tiểu nhân hèn hạ lúc trước đã khi dễ nữ nhân của người, y nghĩ rằng chỉ có mỗi mình y có tiền hay sao? Mấy đồng tiền dơ bẩn đó, bản cung muốn nhìn xem rốt cuộc y có mấy đồng tiền?”

Mạnh Phát Ảnh cười thầm trong lòng, Bạch Dật Thần quá mức tự phụ, lại hận nhất những kẻ khinh thường y, mà lời nói này Đông Phương Sóc quả thực đã kích thích Bạch Dật Thần. Hơn nữa, Bạch Dật Thần lại không biết bảo bối này là từ nàng mà ra.

“Được, bốn vương sẽ thêm một trăm vạn nữa, hai ngàn một trăm vạn!” Hiên Viên Diệp cười khê rồi giơ thẻ bài lên.

Đạt Hề Nhiên ở phía sau âm thầm thở nhẹ một hơi, nhưng đôi mắt của Thái tử lại từ từ nheo lại, khóe môi lộ vẻ khác thường.

Mặt Bạch Dật Thần cũng xanh mét lại, trong đôi mắt tràn đầy tức giận, bàn tay đang nắm thẻ bài không ngừng siết chặt, siết chặt. Y vốn luôn luôn tự mãn về năng lực kinh doanh buôn bán của mình, không những thế, y còn là người giàu có nhất vương triều này. Hiện giờ Đông Phương Sóc lại chế nhạo y như vậy, y làm sao chịu được lời nói đầy hàm ý của hắn. Bắc Nguyên quốc tuy lắm tiền nhưng chưa chắc đã nhiều hơn y.

“Ta trả hai ngàn năm trăm vạn!” Bạch Dật Thần âm thầm thở dài một hơi rồi trầm giọng hô.

Đôi mắt của Mạnh Phát Ảnh lập tức lóe lên ý cười. Ha ha, xem ra Bạch Dật Thần không chịu nổi một kích, đã mắc lừa rồi! Đợi lát nữa cho y biết y bỏ nhiều ngân lượng như vậy để giành lấy đồ do nàng làm ra thì không biết về mặt y sẽ như thế nào nhỉ?

Haizz, Bạch Dật Thần thê thảm rồi!

92. Chương 93: Sửa Trị Bạch Dật Thần – Người Đố Của Tinh Nhi

Điện hạ, nhiều bạc như vậy thì lãng phí quá, Phất nhi không thích nữa.” Mạnh Phát Ảnh lại nhìn về phía mấy cái bình tử về tiết nuôi.

Một kích vừa rồi của Đông Phương Sóc quả thực rất hiệu quả. Thế nhưng thật không ngờ Bạch Dật Thần lại nâng giá lên tận hai ngàn năm trăm vạn. Có điều dù sao Bạch Dật Thần cũng là người thông minh nên đương nhiên sẽ nhanh chóng phát hiện ra mình bị lừa. Vì vậy nàng muốn dừng lại, giá này là quá tốt rồi.

Nàng dừng lời một chút rồi quay sang nhìn Hiên Viên Diệp nói tiếp, “Phất Nhi biết tâm ý của Điện hạ là được rồi. Bình hoa kia mặc dù rất đẹp nhưng được nhìn thấy thế này cũng là mở mang tầm mắt rồi, cho dù không chiếm được thì trong lòng cũng đã lưu lại một hình ảnh tuyệt mỹ. Nếu mà đem về nhà, bày ở trong phòng, ngày ngày lại nhìn thấy nó thì sẽ có lúc thấy chán. Đố chẳng qua cũng chỉ là một đồ vật để thưởng thức, nhìn lâu cũng sẽ mỏi mắt, rồi sẽ thấy so với những vật bình thường cũng chẳng khác gì.”

“Ừm, lời của Phất nhi rất có lý, cứ theo ý nàng vậy.” Hiên Viên Diệp nhìn về phía nàng thần nhiên cười nói nhưng trong lòng không thể không tán thưởng, kỹ thuật diễn trò của nàng càng ngày càng lợi hại.

“Ha ha ha, lời này của nàng thật đặc biệt, nhưng mà nghĩ kỹ thì cũng thấy đúng. Nhìn đến mỗi mắt thì chẳng còn gì thú vị cả.” Đông Phương Sóc nhin không được cũng bật cười, hai tròng mắt hơi đưa về phía Mạnh Phát Ảnh. Có điều, hắn nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh thì liền nhìn thấy Hiên Viên Tinh. Nhìn thấy vẻ ưu thương còn đọng lại trên khuôn mặt thần nhiên của Hiên Viên Tinh, nụ cười trên môi hắn cũng trở nên cứng đờ.

Mọi người nghe được lời nói của Mạnh Phát Ảnh thì đều kinh ngạc nhìn về phía nàng. Bởi vì, ở bên ngoài, người ta đều đồn đại rằng nàng vừa xấu vừa ngốc, nhưng lúc này nàng lại có thể phân tích rõ ràng rành mạch, lại phá bỏ được các đạo lý thông thường khiến người khác chẳng thể dị nghị được điều gì.

Ngay cả đám người Đạt Hề Nhiên ngồi ở phía sau cũng kinh ngạc nhìn về phía nàng. Thái tử híp mắt lại, trong con ngươi mang theo vài phần bén nhọn và một chút ngoan tuyệt.

Mà giờ khắc này, sắc mặt của Bạch Dật Thần đã trở nên vô cùng khó coi.

“Quân tử không đoạt đồ của người khác, Bạch công tử, bình hoa này chúng ta từ bỏ, tặng cho người.” Mạnh Phát Ảnh lúc này mới nhìn sang Bạch Dật Thần, nàng cười khê rồi cất giọng nói cực kỳ hào phóng. Trong giọng nói của nàng lúc này không hề có chút tiết nuôi hay lưu luyến nào.

Bạch Dật Thần chán nản, lúc này mới hiểu ra vừa rồi đã mắc bẫy của bọn họ. Lửa giận không ngừng bốc lên trong mắt y.

Thấy nàng thích bình hoa kia như vậy, vốn y còn định sau khi giành được sẽ đem nó tặng cho nàng, đến lúc đó chắc chắn sẽ làm nàng cảm động vô cùng. Thế mà giờ nàng nói là không cần, tặng cho y, lại cũng không hề tỏ ra thất vọng chút nào. Nhưng y thật lòng muốn biết có thật là nàng không muốn hay chỉ giả vờ để cứu vớt mặt mũi cho Hiên Viên Diệp?

Công chúa Đạt Hề mặc dù không chiếm được bảo vật nhưng người chiếm được chúng cũng không phải Mạnh Phát Ảnh nên trong lòng ả cũng chẳng tức giận lắm.

“Hai ngàn năm trăm vạn lần một! Hai ngàn năm trăm vạn lần hai! Hai ngàn năm trăm vạn lần ba!” Bộ Kinh Vũ ở trên đài hô to, “Không có vị nào ra giá cao hơn Bạch công tử, như vậy bình hoa này thuộc về Bạch công tử!”.

Hơi ngừng lại một chút, hắn nhìn về phía Bạch Dật Thần mới nói tiếp, “Chúc mừng Bạch công tử! Mời Bạch công tử đem hai ngàn năm trăm vạn ngân lượng lên đây. Nếu trong vòng hôm nay không thể trả đủ thì...”.

“Yên tâm! Đại ca ta là người giàu có nhất thiên hạ, một chút bạc kia đối với đại ca ta chẳng là gì cả.” Bạch Dật Vũ nghe Bộ Kinh Vũ nói như vậy thì hơi bất mãn, nàng ta lập tức lên tiếng đáp trả.

“Đúng vậy, Bạch tiểu thư nói rất đúng, Bạch công tử chính là người giàu có nhất thiên hạ.” Đông Phương Sóc nhin không được lại cất tiếng, hai mắt hơi quét qua Bạch Dật Thần một cái. Chẳng ngờ hắn vừa nhìn

sang thì gặp ngay đôi mắt của Bạch Dật Vũ. Bạch Dật Vũ cho rằng hấn nhìn mình nên mặt không khỏi ửng đỏ lên, trông nàng ta có vẻ ngượng ngùng lại thêm vài phần dịu dàng.

Đông Phương Sóc vốn có bộ mặt yêu nghiệt, hơn nữa hấn còn là thái tử của vương triều Bắc Nguyên, là hoàng đế tương lai của Bắc Nguyên. Vì vậy có nữ nhân nào nhìn hấn mà lại không động tâm, không điên cuồng, cho dù không được làm hoàng hậu mà chỉ cần làm phi tử thôi thì cũng đã sung sướng lắm rồi.

Dương nhiên là ngoại trừ Hiên Viên Tinh.

Đôi mắt của Bạch Dật Thần hơi nheo lại, vẻ tức giận trên mặt càng lúc càng trở nên rõ ràng. Vừa rồi Đông Phương Sóc này đã cố ý nói khích y, bây giờ hấn lại còn nói mát y. Mà y lại mắc bẫy của bọn họ. Thật đáng giận!

“Vậy thì tốt rồi. Nếu đã như vậy, trước mặt Săn Bảo chúng ta sẽ bảo hộ bảo bối này giúp Bạch công tử.” Bộ Kinh Vũ trầm giọng nói, hai mắt lại nhìn về phía Hiên Viên Diệp, “Các vị vừa rồi đã vất vả, xin mời nghỉ ngơi một chút! Lát nữa sẽ còn nhiều đồ vật được mang ra triển lãm bày bán. Đến lúc đó, mọi người thích món đồ nào thì có thể mua về, cũng không uổng công hôm nay đã đến đây!”

“Ồ! Còn có đồ tốt nữa sao?” Những người bên dưới lại bắt đầu bàn tán.

“Đợi rồi biết, chưa biết chừng còn có những món đồ độc đáo hơn!”

“Ừ, bình hoa vừa rồi quả là thượng hạng, khiến ta được mở rộng thêm tầm mắt nhưng giá cao quá. Bây giờ lại còn có những món khác, chưa biết chừng lại mang được thứ gì về cũng nên.”

“Người đâu, bày điểm tâm, đem rượu lên!” Mọi người đang nhỏ giọng bàn tán thì lại nghe Bộ Kinh Vũ hô. Đám đông ào ào sững sốt. Làm gì vậy? Sao lại có cả điểm tâm?

Một đoàn nữ tử diện mạo thanh tú lập tức bưng chén đĩa đi tới, trên đĩa có bày đầy những đồ điểm tâm, cũng có nước trà và một loại nước kỳ quái đủ mọi màu sắc. Bọn họ bày cả những thứ này lên trên bàn.

“Những thứ này là do Săn Bảo chúng ta chuẩn bị cho các vị. Rượu nhạt và điểm tâm đều miễn phí, mời mọi người cùng nếm thử. Còn có một số món hấn là các vị chưa từng thưởng thức qua bao giờ.” Bộ Kinh Vũ chỉ vào những điểm tâm lạ mắt kia rồi nhẹ giọng nói.

“A, còn có đồ ăn nữa, thật không tồi nha.Ồ, không biết thứ nước trong ly kia là nước gì, đúng là ta chưa từng nhìn thấy.”

“Đi, đi nếm thử xem thế nào.” Mọi người ào ào tiến đến bàn tiệc, khi nhìn thấy trong ly có thứ nước đủ màu sắc thì không khỏi sững sốt.

“Ồ, đây là thứ gì vậy? Có thể uống được không? Hay là có độc?”

“Người điên à? Săn Bảo hạ độc chúng ta để làm gì cơ chứ?”

“Bản công chúa cũng đến xem!” Đạt Hề Tinh cũng chạy lại, nhìn thấy rượu cùng điểm tâm đủ loại màu sắc hình dáng, đôi mắt cũng mở to đầy kinh ngạc, “Ngon mắt thế này chắc uống cũng rất ngon!”. Ắ vừa nói vừa ve vẩy vòng eo, xoay bên này xoay bên nọ chán chê xong rồi ắ mới cầm một chiếc ly màu vàng đưa lên môi nhẹ nhàng thưởng thức một ngụm. Vừa uống một chút, ắ đã không nhịn được sững sốt, đôi mắt lại càng mở to hơn.

Mọi người xung quanh vốn không dám uống, ai nấy đều nhìn chăm chú vào Đạt Hề Tinh. Khi thấy vẻ mặt của ắ thì bọn họ không khỏi kinh sợ, lại thấy ắ uống thêm một hớp lớn rồi đột nhiên vội vàng nâng ly lên uống cạn. Tiếp đó, ắ cũng chẳng nói chẳng rằng cầm thêm ly nữa rồi lại ly nữa uống hết sạch.

Mọi người thấy ắ không nói lời nào nên vốn dĩ vẫn còn chưa an tâm lắm, nhưng khi thấy ắ uống hết ly này đến ly khác thì liền hiểu ra, bọn họ cũng vội vàng cầm những ly rượu có màu sắc kỳ quái lên uống.

“Ngon quá! Ta chưa từng được uống thứ rượu nào ngon như thế này! Đây rốt cuộc là rượu gì? Hơi hơi ngọt, lại có chút chua, quả thực rất kỳ quái!”

“Những thứ này là do Thất điện hạ của vương triều Hiên Viên chuẩn bị cho các vị đó.” Bộ Kinh Vũ nhìn thấy mọi người đang xôn xao kinh ngạc thì trầm giọng nói.

“Đa tạ điện hạ!”

“Điện hạ thật có lòng!”

Mọi người nghe thấy lời nói của Bộ Kinh Vũ thì đồng loạt nhìn về phía Hiên Viên Diệp nói lời cảm tạ. Nhưng bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái, từ lúc nào Hiên Viên Diệp lại trở nên nhiệt tình như vậy?

“Diệp, thứ này uống rất ngon! Từ bao giờ mà chàng lại có tay nghề này vậy? Trước kia sao Tĩnh nhi lại không hề biết nhỉ? Chàng chưa bao giờ làm cho Tĩnh nhi uống.” Đạt Hề Tĩnh lắc lắc hông đi về phía Hiên Viên Diệp. Nguyên bản khoảng cách chỉ có ba bước nhưng ả vặn vẹo vòng eo với biên độ quá lớn nên thành bảy tám bước chân. Mọi người ở đây đều thật sự lo sợ hông của ả có khi sắp gãy đến nơi.

Cặp mắt hồ ly tinh của người của ả nhìn thẳng tắp về phía Hiên Viên Diệp, tình ý với Hiên Viên Diệp lộ ra một cách trần trụi. Mà lời nói của ả lại hàm chứa ý tứ ám muội khiến người khác hiểu lầm. Khi nói chuyện, ả còn cố ý liếc mạnh một cái về phía Mạnh Phát Ảnh.

“Đây đều là do Vương phi của bốn vương tự mình pha chế.” Hiên Viên Diệp không có phản ứng gì với những lời cảm tạ của mọi người, nhưng khi nghe thấy câu nói của Đạt Hề Tĩnh thì hai mắt của hắn híp lại, hắn vẫn không hề liếc nhìn ả một cái mà chỉ nhìn Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng nói. Trong giọng nói của hắn còn lộ ra chút bất mãn, hắn không hề muốn người khác được uống những đồ uống do nữ nhân của hắn pha chế ra.

Mọi người nghe Hiên Viên Diệp nói vậy thì không khỏi kinh ngạc và sửng sốt. Vô số con mắt đổ dồn về phía Mạnh Phát Ảnh đang ngồi bên cạnh Hiên Viên Diệp. Xem ra, vị Vương phi này không hề xấu và ngốc như lời người ta đồn đại.

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người đâu. Khó uống muốn chết đi được!” Sắc mặt Đạt Hề Tĩnh trong nháy mắt đã thay đổi. ả nhanh chóng sửa lại lời của mình rồi bỏ cái ly trong tay xuống, vẻ mặt khinh thường và trào phúng vô cùng.

“Hừ! Khó uống? Vừa rồi ngươi còn uống nhanh như ăn cướp, lại còn uống rất nhiều đó.” Hiên Viên Tĩnh liếc ả một cái rồi lạnh giọng nói, công chúa Đạt Hề này thực quá buồn cười. Nàng ấy ngừng lời rồi tùy tiện cầm một ly lên từ từ thưởng thức, vẻ mặt lộ rõ sự say mê, “Quả thực rất ngon! Thất tẩu, tẩu vĩnh viễn là người giỏi nhất!”

“Ừm, đúng là mỹ vị khó gặp chốn nhân gian!” Đông Phương Sóc cũng thưởng thức một ly, giống như Hiên Viên Tĩnh, vẻ mặt của hắn cũng say mê vô cùng.

“Đúng vậy! Mùi vị rất tuyệt! Tay nghề của Thất vương phi thực sự rất giỏi!” Mọi người bắt đầu phụ họa tán dương theo.

“Đúng! Đúng! Đúng! Uống rất ngon!” Mọi người đều đồng thanh khen ngợi. Vốn dĩ uống đã cảm thấy rất ngon rồi, hơn nữa bọn họ cũng không dám đắc tội với Hiên Viên Diệp của vương triều Hiên Viên.

Sắc mặt của công chúa Đạt Hề càng thêm khó coi. Khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, con ngươi của ả tràn đầy phẫn nộ, hận không thể thiêu Mạnh Phát Ảnh thành tro ngay lập tức.

“Hừ, có gì mà hay hơn người chứ? Chẳng phải chỉ là một kẻ quái dị thôi sao?” Đạt Hề Tĩnh lại tức giận nói, “Xấu như vậy còn ra đây dọa người.”

Con ngươi của Hiên Viên Diệp lại trầm xuống, nếu không phải trong tình cảnh như hiện tại thì hắn đảm bảo sẽ đá bay ả nữ nhân kia lên tận chín tầng mây.

“Điện hạ!” Đúng lúc này thì Túc Phong đột nhiên đi tới. Túc Phong nói nhỏ vài câu bên tai Hiên Viên Diệp. Sắc mặt Hiên Viên Diệp trong nháy mắt trở nên thâm trầm, lông mày nhíu lại ẩn chứa vài phần ngưng trọng. Hắn ghé sát vào Mạnh Phát Ảnh nói nhỏ, “Ta có chuyện phải ra ngoài xử lý một chút, nàng ở lại nhé. Đừng đi đâu, người của Sấn Bản sẽ bảo vệ nàng.”

Bên trong vương triều Hiên Viên lúc này đang rất loạn, hoàng tử các quốc gia, vương gia, thái tử đều ở đây, hơn nữa Hiên Viên Triệt lại đi cùng công chúa lần Thái tử của vương triều Đạt Hề, nhất định y đang toan tính âm mưu gì đó. Cục diện bây giờ rất nguy hiểm, hắn không thể đem nàng theo bên mình, chỉ có thể để

đám người Săn Bảo bảo vệ nàng. Với tình hình bây giờ thì Thái tử cho dù ngông cuồng cũng không dám lộn xộn, cho nên hiện tại nơi này là an toàn nhất.

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh nhìn gương mặt thập phần ngưng trọng của hắn thì biết chắc là đã xảy ra chuyện gì, nàng liền nhẹ giọng đáp lời, “Chàng yên tâm, ta tự biết chiều cố bản thân.”. Nàng đương nhiên sẽ không để hắn phải lo lắng ỉn.

Hiên Viên Diệp mỉm cười với nàng. Không hổ là nữ nhân của hắn, gặp tình hình nguy hiểm cũng không hề hoảng loạn chút nào, nàng ngược lại còn an ủi hắn. Nhưng sự tình quá mức khẩn cấp, hắn cũng không tiện nói thêm gì nữa, vội vàng xoay người rời đi.

Ở phía sau, thủ hạ của Đông Phương Sóc cũng không biết nói nhỏ bên tai hắn điều gì, sau đó Đông Phương Sóc cũng đứng dậy rời đi.

Dù sao thì đại hội lần này cũng là do Săn Bảo tổ chức, vì vậy việc Hiên Viên Diệp rời đi cũng không gây ra nhiều xáo trộn. Mọi người vẫn bình thản ăn điểm tâm và uống rượu. Những đồ uống này là do Mạnh Phát Ảnh dùng nước ép hoa quả với một số đồ ngọt khác làm thành, hương vị đương nhiên rất ngon.

Thái tử nhìn thấy Hiên Viên Diệp rời đi thì khóe miệng kéo ra một tia cười lạnh, đôi mắt y nhìn thẳng về phía Mạnh Phát Ảnh, trong ý cười còn ẩn chứa vài phần thăm dò tìm hiểu khác thường, nữ nhân này quả thực rất đặc biệt.

Bạch Dật Thần thấy Hiên Viên Diệp rời đi thì không khỏi sửng sốt, lại thấy Mạnh Phát Ảnh đang ngồi một mình, khóe miệng y nhin không được mà cong lên. Y từ từ đi tới đứng chắn trước mặt nàng.

Mạnh Phát Ảnh ngược mắt lên nhìn, khi thấy y, sắc mặt nàng khẽ biến thành thâm trầm. Nhưng nàng chỉ quét mắt nhìn qua y một cái rồi cũng không nói gì, bước qua y định đi sang một bên.

Thân mình Bạch Dật Thần khẽ động, y ngăn nàng lại, “Sao vậy? Muốn tránh ta như vậy sao?” Trong mắt của y hiện rõ sự tức giận, trong giọng nói nghe qua cũng thập phần lạnh như băng. Nữ nhân này vội vã muốn tránh y đến thế sao?

“A, xem ra Bạch công tử không biết ý tứ là gì, xin phiền Bạch công tử tránh đường cho ta đi!” Mạnh Phát Ảnh khẽ ngược mắt lên nhìn y rồi lạnh giọng cười nói. Chẳng lẽ đến tận bây giờ y vẫn cho rằng nàng còn muốn đeo đuổi y sao? Y đã hại nàng hết lần này đến lần khác, đầu tiên là cho thuốc mất trí nhớ vào trong thuốc của nàng, sau đó lại thông đồng với Mạnh Như Tuyết để hạ mị dược cho nàng và Hiên Viên Diệp. Chẳng lẽ y vẫn tưởng rằng sau những việc y đã làm mà nàng còn cảm kích y sao? Thật đúng là buồn cười.

“Phát nhi, nàng có biết lần này ta thực sự rất nghiêm túc, ta đối với nàng rất thật lòng không. Ta làm hết thấy mọi việc cũng đều là vì nàng.” Bạch Dật Thần cố gắng áp chế cơn giận trong lòng, trên mặt cố nặn ra một tia cười khê, y chậm rãi nói từng chữ từng chữ một.

“Vậy ta có thể cầu xin Bạch công tử dừng vì ta mà làm mấy chuyện này nữa được không?” Sắc mặt Mạnh Phát Ảnh đột nhiên trầm xuống, trong giọng nói đã càng nhiều lãnh ý. Nam nhân này làm ra hết thấy những chuyện như vậy mà còn dám nói tất cả là vì nàng. Quả nhiên cực kỳ đáng giận.

“Hơn nữa, đối với thực tâm mà Bạch công tử dành cho ta, ta thật tình là không nhận nổi, thỉnh xin công tử hãy giữ lại cho bản thân mình thì hơn.” Khóe môi nàng nhếch lên tỏ vẻ chế giễu. Thực tâm? Y là người như thế mà còn có thực tâm sao? Nếu đối với nàng thật lòng thì nhất định sẽ không hại nàng.

“Phát nhi, sao nàng lại tuyệt tình với ta như vậy? Những chuyện trước kia là do ta không đúng, nhưng ta đã biết sai rồi. Ta cũng đã nghĩ cách cứu vãn mọi chuyện nhưng chính nàng, chính nàng đã hủy bỏ hôn ước, lại còn lợi dụng Bộ Kinh Vũ để tính kế với ta...” Ánh mắt Bạch Dật Thần lại bốc lên lửa giận, giọng nói cũng tràn đầy giận dữ. Y hơi ngừng lại một chút, nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi lại nói tiếp, “Việc lần này nàng cũng có cái sai nhưng ta không muốn lại tiếp tục so đo chuyện quá khứ nữa. Chúng ta hãy quên hết mọi chuyện trước kia rồi bắt đầu lại có được không?”.

Hả? Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên. Quên đi chuyện trước kia, bắt đầu lại? Thật không ngờ y còn mặt dày nói ra được những lời thế này! Vào giờ khắc này nàng không thể không bội phục y. Nàng bây giờ đã là Vương phi của Hiên Viên Diệp rồi, dựa vào cái gì mà y dám đề nghị nàng bắt đầu lại với y? Y quá tự phụ rồi.

“Thật xin lỗi Bạch công tử, con người của ta vốn lòng dạ hẹp hòi nên không thể quên được những chuyện trước kia, càng không thể cùng Bạch công tử bắt đầu lại. Hơn nữa, những đồ ta không cần ta sẽ không bao giờ nhặt lại một lần nữa, bởi vì nếu làm vậy thì ta sẽ thấy ghê tởm chính mình.” Mạnh Phát Ảnh nhìn thẳng vào y, chậm rãi nói từng chữ từng chữ một, khóe môi còn nở nụ cười cực kỳ xán lạn rực rỡ. Nàng thật sự không biết phải làm thế nào mới khiến nam nhân này hết hy vọng với nàng. Lúc trước nàng đã biểu lộ rõ ràng lắm rồi mà, nam nhân này tại sao còn tự đa tình đến tận bây giờ?

“Nàng...” Bạch Dật Thần chán nản, vẻ mặt y trong nháy mắt đã trở nên u ám, lửa giận trong con người tốt cuộc cũng không khống chế nổi mà bùng phát ra ngoài, đôi tay y hung hăng siết chặt lại có vẻ muốn hướng về phía Mạnh Phát Ảnh, nhưng khi thấy Bộ Kinh Vũ đang từ xa tiến lại gần thì y chỉ có thể đè nén cơn giận xuống.

Hiên Viên Tinh nhìn thấy Bộ Kinh Vũ thì âm thầm thở ra một hơi. Tuy nhìn bộ dạng của hắn là biết hắn thật sự không hề nhận ra nàng nhưng nàng vẫn không cam lòng. Hắn rõ ràng nói hắn sẽ lấy nàng, chẳng lẽ là đùa sao? Không, không thể nào! Nàng không tin hắn lại quên hết mọi chuyện như vậy.

Nàng vẫn chăm chú nhìn hắn, nhìn chiếc mặt nạ trên mặt hắn, nhưng hắn dường như chẳng để ý gì đến nàng, một chút cũng không để ý. Dường như hắn chỉ chú ý đến Mạnh Phát Ảnh.

Nàng siết chặt chiếc ly trong tay, hít một hơi thật sâu như thể lấy thêm dũng khí rồi nhẹ nhàng chậm chạp bước về phía Bộ Kinh Vũ.

Nàng đi rất chậm, trên mặt hiện lên vài phần chờ mong, cũng có vài phần lo lắng và căng thẳng, nhưng lại âm thầm tự nói với chính mình: Hiên Viên Tinh, người sợ cái gì? Có gì mà phải sợ chứ? Là hắn phụ người, người có tư cách chất vấn hắn, sợ hắn làm gì cơ chứ? ~ Nghĩ như vậy, bước chân của Hiên Viên Tinh dần dần nhanh hơn một chút.

Rốt cuộc cũng đi tới bên cạnh Bộ Kinh Vũ, nàng đứng lại, đôi mắt nhìn chăm chăm lên chiếc mặt nạ của hắn, cả đời nàng cũng không thể quên được chiếc mặt nạ này.

Đêm đó, bởi vì thời tiết quá nóng nên nàng đi vào hoa viên hóng mát. Vì mãi mê hưởng thụ không khí mát mẻ nên nàng ngồi trong hoa viên rất lâu, đến khi những cung viện khác đều đã tắt đèn thì nàng mới đứng dậy định về. Có điều khi nàng vừa xoay người thì lập tức thấy ngay chiếc mặt nạ.

Nàng theo bản năng định kêu thật to nhưng hắn đã nhanh chóng ôm nàng vào lòng, ngón tay thon dài của hắn bịt kín lấy miệng nàng. Thời khắc ấy, nàng quên cả giấy dựa, quên cả kêu la, chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ. Nàng lớn đến như vậy nhưng chưa từng bị nam nhân nào ôm.

Mà lúc ấy lại là giữa đêm khuya, bị một nam nhân không rõ là ai đột nhiên xuất hiện rồi ôm chặt lấy người, nàng lại không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại, chỉ cảm thấy trong lòng mình nhộn nhạo không yên.

Hắn nói, “Hóa ra nàng rất biết nghe lời, không sợ ta giết nàng sao?”

Nàng ngược đôi đồng tử linh lợi lên nhìn hắn, theo bản năng nói một chữ không.

“Khó gặp được một kẻ biết nghe lời như thế này, hơn nữa lại còn là một nữ nhân xinh đẹp, nếu không cướp sắc thì thật sự đáng tiếc! Ha ha ha...” Người đó bật cười thành tiếng, tiếng cười của hắn mang theo bảy phần tà khí ba phần lưu manh nhưng lại cực kỳ dễ nghe.

Kỳ quái là, nàng lúc ấy nghe thấy lời này của hắn mà cũng không sợ hãi. Nàng nghĩ, khi đó, có thể nàng đã điên rồi, hoặc đã bị dọa đến mức hồ đồ. Tóm lại là nàng không những không sợ hãi chút nào mà còn ngây ngốc hỏi lại, “Cướp thế nào?”

Nàng nghĩ đầu óc nàng khi đó bị hư mất rồi, nếu không tại sao lại hỏi ra một câu như vậy. Về sau, khi nghĩ lại, nàng không khỏi cảm thấy ngại ngùng, nàng lúc đó nói ra câu kia chẳng khác nào dụ dỗ người ta.

“Cướp thế nào à?” Lúc ấy hắn cũng không khỏi sửng sốt. Hắn liền cúi đầu, hiển nhiên là muốn hôn nàng. Chỉ tiếc hắn đang mang mặt nạ cho nên tiếp xúc với gương mặt nàng chỉ là chiếc mặt nạ lạnh lẽo. Bất quá, ở trên mặt nạ vẫn chứa ra một khe hở chỗ môi, có lẽ là để hô hấp.

Cho nên, môi của hắn vẫn miết lên môi của nàng.

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân mình lúc đó như bị một thứ gì đó xẹt qua, cả người nàng tê rần rần mỗi lúc một trở nên mềm nhũn. Nàng không biết lúc đó hẳn liệu có cảm giác giống như nàng hay không. Nhưng mà nàng cảm giác được cánh tay hẳn ôm nàng càng lúc càng siết chặt.

Sau đó nàng lại thấy hẳn cười nói, “Cũng không tồi.” Giọng nói của hẳn vẫn mang theo mười phần tà khí nhưng hình như hơi khàn khàn và có một chút khác thường. Lúc đó nàng còn không hiểu chuyện và cũng đang bị mê hoặc nên cũng không thấy có gì bất thường. Nàng chỉ mở to hai mắt mê muội nhìn hẳn. Nàng cũng không biết dáng vẻ đó của nàng trông mê người thế nào.

“Nàng còn nhìn ta bằng vẻ mặt chờ đợi như vậy thì ta sẽ lại hôn nàng đấy.” Hẳn nhìn nàng cười khê, trong tiếng cười đó hình như cũng có chút mong đợi.

Lúc này nàng mới có phản ứng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ lên, ý thức được chuyện mình vừa mới làm, nàng ảo não nói, “Người buông ta ra.”

“Ồ, tại sao lại muốn ta buông nàng ra? Nàng vừa rồi không phải còn muốn dụ dỗ ta, không phải đang chuẩn bị hiến thân luôn cho ta đấy sao?” Hẳn vẫn khư khư ôm nàng mà không mảy may có ý định buông tay, ngữ khí trong lời nói của hẳn cũng càng thêm không đứng đắn.

Nàng là công chúa nên chưa bao giờ nghe được những lời nói như vậy. Lúc vừa rồi vốn dĩ là do không còn lòng dạ nào mà phản ứng, bây giờ lại bị nói thành cố ý dụ dỗ hẳn, lại còn cái gì mà định hiến thân cho hẳn nữa chứ? Trong lòng nàng không khỏi tức giận phùng phùng. Có điều nàng cũng không có cách nào nói lại hẳn, chỉ có thể nhắc lại, “Người buông ta ra.”

“Không buông! Đang ôm thoải mái như vậy sao phải buông ra chứ? Ta định cứ như vậy ôm nàng về giúp ta nấu cơm rồi làm ấm giường, chắc hẳn là tốt lắm!” Trong nụ cười lưu manh của hẳn lại có chút mong ngóng.

Nhưng giờ phút này nàng chỉ âm thầm sốt ruột nên không nhận ra được sự khác thường trong lời nói của hẳn. Nghe hẳn nói thế, trong lòng nàng lại càng thêm tức giận. Nàng là nữ tử còn chưa lấy chồng, sao hẳn có thể khi dễ nàng như vậy? Dưới tình thế cấp bách, đôi mắt linh lợi của nàng không khỏi tuôn ra mấy giọt nước mắt.

Ngón tay thon dài của hẳn đụng tới những giọt nước mắt nóng ẩm thì cứng đờ, hẳn vội vàng giúp nàng lau lau nước mắt rồi ảo não nói, “Ta chỉ nói giỡn thôi mà, nàng đừng cho là thật. Đừng coi là thật đấy nhé!”

Có điều khi nghe hẳn nói xong thì nàng lại càng khóc nhiều hơn. Đừng coi là thật là sao, rốt cuộc hẳn có ý gì?

“Được rồi, đừng khóc, đừng khóc nữa. Nàng ở đâu? Để ta đưa nàng về.” Hẳn luống cuống tay chân muốn đỡ dành nàng. Lúc này nàng mới ngừng khóc và chỉ cho hẳn chỗ nàng đang ở. Hẳn vẫn ôm nàng rồi thân mình chợt lóe lên, trong phút chốc đã đưa nàng về đến cung viện.

Nàng kinh hãi trợn mắt há mồm, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào hẳn đầy vẻ kinh ngạc pha lẫn bội phục.

“A, lại muốn dụ dỗ ta?” Hẳn thấy nàng nín khóc liền tiếp tục trêu ghẹo.

Nàng không để ý đến hẳn nữa mà định bước vào phòng, hẳn lại đột nhiên giữ nàng lại.

“Chi bằng ta cưới nàng nhé.” Hẳn ngậy người nhìn nàng rồi đột nhiên nói, trong lời nói dường như có phần nghiêm túc, lại có ý tìm hiểu thăm dò.

Nàng hoàn toàn sửng sốt, đôi mắt mở lớn hết cỡ khó tin nhìn hẳn. Nam nhân này nói muốn cưới nàng? Nàng không nghe lầm chứ?

Tuy rằng vừa rồi hẳn còn nói năng ngọt xớt, còn khiến nàng tức giận mà khóc, còn khiếm nhã với nàng, thế mà lúc này khi nghe hẳn nói xong, trong lòng nàng bỗng cảm thấy có phần vui sướng, có điều trong lúc nhất thời quá mức kinh ngạc nên nàng cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Đây là tín vật đính ước của ta, nàng chờ ta đến cưới nhé!” Hẳn thấy nàng không trả lời thì trong mắt lộ vẻ thất vọng. Hẳn nhanh chóng gỡ miếng ngọc bội trên người xuống rồi nhét vào tay nàng, vừa nhét vừa vội vàng nói. Nói xong, hẳn cũng không chờ nàng trả lời đã vội vã bỏ đi, tựa hồ sợ bị nàng cự tuyệt. Ngọc bội kia là vật bên người hẳn suốt hai mươi năm, là dấu hiệu cho thân phận của hẳn.

Hắn tưởng nàng sẽ biết, nhưng nàng lại cố tình không chú ý tới. Ba năm, đảo mắt một cái đã ba năm rồi, nhưng đoạn ký ức kia nàng vẫn khắc cốt ghi tâm như thể mới xảy ra ngày hôm qua vậy. Nhưng nam nhân này hình như đã sớm quên đi mọi chuyện.

Ba năm, nàng đợi hắn suốt ba năm. Ba năm chờ đợi, kết quả lại thành công dã tràng.

Lúc này, nàng cứ đứng lặng bên cạnh hắn nhưng hắn vẫn không nhìn nàng dù chỉ là một cái liếc mắt. Khóe môi nàng hơi nhếch lên nở ra một tia cười khổ, hóa ra tại nàng vọng tưởng, nàng rốt cuộc còn hy vọng xa vời điều gì nữa đây?

Bộ Kinh Vũ rốt cuộc cũng phát hiện bên cạnh mình có người, hắn đưa mắt nhìn sang, khi thấy nàng, hắn liền nghi hoặc hỏi, “Tiểu thư, có chuyện gì không?”

Hiên Viên Tinh nghe thấy hắn hỏi thì thân mình lập tức cứng đờ, ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào hắn cũng chứa đầy tức giận. Hắn gọi nàng là tiểu thư, còn hỏi nàng có chuyện gì không?

“Người...” Môi Hiên Viên Tinh khẽ run lên, nàng âm thầm thở ra một hơi rồi thấp giọng hỏi hắn, “Người không hề nhớ ta một chút nào sao?”

Con người dưới lớp mặt nạ nổi lên một tia nghi hoặc, hắn khẽ nói, “Thực xin lỗi, ta không hiểu ý của tiểu thư.” Giọng nói của hắn có vẻ đã được đè nén lại, rõ ràng đó không phải là giọng nói thật của hắn.

Khóe môi Hiên Viên Tinh lại nhếch lên cười khê. Không nhớ rõ sao? Chẳng lẽ một chút cũng không nhớ ư? Không hiểu ý của nàng? Ha ha ha, buồn cười, rất buồn cười.

Trước kia nàng không biết thân phận của hắn, chỉ biết chiếc mặt nạ này. Nhưng hiện tại nàng đã biết, hóa ra hắn chính là Bộ Kinh Vũ tiếng tăm lẫy lừng. Người có thân phận như hắn thì người khác không thể dễ dàng giả mạo được. Tuy rằng bây giờ giọng nói của hắn có chút không giống nhưng nàng nghe ra hắn đang cố tình che dấu giọng nói thật của mình.

“Xin lỗi đã quấy rầy.” Hiên Viên Tinh cười nhạt một tiếng nhưng không ngăn nổi sự chua xót. Sự tình đã đến nước này thì nàng quả thực đã hết hy vọng rồi, hoàn toàn hết hy vọng. Người nàng chờ đợi ba năm giờ đang đứng trước mặt nàng nhưng không nhận ra nàng. Nàng còn tiếp tục lừa gạt mình đến bao giờ nữa?

Bàn tay siết chặt lại, nàng nắm thật chặt miếng ngọc bội trong tay một chút cũng không buông lời. Nàng cười lạnh tự giễu chính bản thân mình. Nàng buông hay không buông tay liệu còn quan trọng hay sao? Người đã quên, ngọc bội còn để làm gì nữa?

“Này...” Nàng vừa định đem ngọc bội trả lại cho hắn thì hắn đã tiến lên phía trước vài bước. Đôi mắt của hắn chỉ nhìn chăm chú vào Mạnh Phát Ảnh ở phía bên kia.

Hiên Viên Tinh cũng nhìn theo hắn, nàng thấy Bạch Dật Thần đang ngăn cản trước mặt Mạnh Phát Ảnh, vẻ mặt y rất u ám và phẫn nộ, có vẻ như đang hận không thể giết Mạnh Phát Ảnh ngay tức khắc.

Hiên Viên Tinh không khỏi lo lắng cho Mạnh Phát Ảnh, cũng bất chấp cả việc phải trả lại ngọc bội cho hắn, nàng vừa định bước tới giải vây cho Mạnh Phát Ảnh thì Bộ Kinh Vũ đột nhiên ngăn cản nàng.

Hiên Viên Tinh hơi giật mình, trong lòng âm thầm vui sướng, chẳng lẽ hắn...

“Không cần qua đó, y không dám làm gì đâu!” Nhưng, đôi mắt của Bộ Kinh Vũ vẫn nhìn chăm chú vào Mạnh Phát Ảnh như lúc trước, hắn lạnh giọng nói với nàng.

Hiên Viên Tinh ngẩn ra, nàng lại liếc mắt nhìn hắn, giờ khắc này, lòng của nàng thật sự đã chết rồi.

Ở chỗ của Mạnh Phát Ảnh, Bạch Dật Thần lúc này hình như đã thẹn quá hóa giận.

“Mạnh Phát Ảnh, nàng đứng ở trước mặt ta mà giả bộ thanh cao, nàng cũng đã cho Hiên Viên Diệp dụng vào người rồi, giờ còn giả bộ làm gì nữa?” Bạch Dật Thần lúc này hiển nhiên là tức giận đánh mất lý trí, nghĩ đến lời nói vừa nãy của Hiên Viên Tinh thì lửa giận trong lòng lại không ngừng bốc lên, hai tròng mắt y hung hăng nhìn về phía bụng của Mạnh Phát Ảnh.

“A!” Mạnh Phát Ảnh ngớ ra rồi lập tức bật cười thành tiếng, nàng nhìn Bạch Dật Thần mà không khỏi cảm thấy buồn cười, bờ môi đỏ mọng khê mấy mấy, “Chàng là phu quân của ta, người không cảm thấy lời nói

vừa rồi của người quá mức buồn cười sao?”. Đầu óc của nam nhân này có phải là có vấn đề rồi không? Nàng và Hiên Viên Diệp là phu thê, những chuyện như vậy cũng là bình thường mà.

“Ý của nàng là hẳn đã đụng chạm vào người nàng rồi sao? Hẳn thật sự muốn nàng rồi ư?” Bạch Dật Thần cứng người lại, trong con người càng lộ ra tia ngoan tuyệt, y lại thấp giọng quát, bàn tay giơ lên như muốn bẻ gãy cổ tay Mạnh Phát Ảnh, nhưng nhìn thấy Bộ Kinh Vũ ở bên kia đang bước đến gần, y đành buông tay ra.

Mạnh Phát Ảnh vừa âm thầm lắc đầu vừa trừng mắt liếc y. Nói chuyện với người này thật sự quá vất vả, không ngờ lại khiến y nổi điên. Mạnh Phát Ảnh không muốn nói chuyện với y nữa, nàng xoay người muốn đi về hướng ngược lại.

Nhưng thân hình cao lớn của Bạch Dật Thần một lần nữa lại chặn trước mặt nàng, đôi mắt tràn đầy tức giận nhìn chăm chăm vào nàng, hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng ngay lập tức, y hỏi lại lần nữa, “Hẳn thật sự muốn nàng rồi sao? Nàng thật sự đã có...?”. Đôi mắt của y lại nhìn chăm chú vào bụng nàng, trong con người ẩn chứa vài phần thị huyết và ngoan tuyệt.

“Đây là chuyện của ta, không liên quan gì đến Bạch công tử.” Trên mặt Mạnh Phát Ảnh cũng hiện ra vài phần tức giận, nam nhân này quả thực không thể nói lý lẽ.

“Không liên quan gì đến ta? Nàng dám nói không liên quan gì đến ta ư? Nàng vốn dĩ là thê tử của ta, nàng còn dám nói không liên quan gì đến ta sao?” Bạch Dật Thần lại rống lên, bất quá, y vẫn cất lực đè nén giọng nói của mình, nhưng lửa giận trong hai tròng mắt thì không ngừng bốc lên ngùn ngụt. Y giống như kẻ bắt quả tang thê tử của mình đã hồng hạnh vượt tường.

Mạnh Phát Ảnh hơi nhăn mày lại, khóe môi nhếch lên lạnh lùng thốt ra từng chữ, “Người nói nghe hay lắm, nhưng đó không phải sự thực. Sự thực ta bây giờ là vương phi của Hiên Viên Diệp, là thê tử của chàng, không phải của người. Trước kia không phải, bây giờ không phải, về sau tuyệt đối cũng không phải, vĩnh viễn đều không phải. Cho nên người hãy từ bỏ ý nghĩ kia đi!” Nàng hơi ngừng lại một chút, thấy sắc mặt Bạch Dật Thần càng thêm u ám, nàng lại mở miệng một lần nữa chậm rãi nói, “Bạch công tử xin hãy tự trọng, đừng quẩn luyến ta nữa. Nói thật, ta bây giờ đối với Bạch công tử chỉ cảm thấy phiền chán hết sức.”

“Nàng...” Bạch Dật Thần hoàn toàn chán nản, thân mình hơi hơi run rẩy một chút, hai tròng mắt trợn trừng lên nhìn chăm chăm vào nàng, y lại ngoan cố nói, “Mạnh Phát Ảnh, nàng cho rằng Hiên Viên Diệp thực sự thích nàng sao? Hẳn chẳng qua vì cái truyền thuyết kia thôi. Hiện giờ Mạnh Như Tuyết đã thành bộ dạng thế kia rồi cho nên nhất định không phải là người trong truyền thuyết. Như vậy, nữ nhân trong truyền thuyết đó chính là nàng. Hiên Viên Diệp chắc chắn đã biết điều này từ lâu rồi cho nên mới cưới nàng. Nàng cho rằng hẳn thật sự thích nàng sao? Ha ha, hẳn chỉ lợi dụng nàng thôi. Chờ hẳn chiếm được thiên hạ xong nhất định sẽ bỏ nàng. Nàng cho rằng với bộ dạng này của nàng thì hẳn sẽ thích nàng sao?”

“Ta cam tâm tình nguyện để chàng lợi dụng, có điều, chuyện này hình như cũng chẳng liên quan gì đến người, không phải sao?” Hai mắt Mạnh Phát Ảnh hơi trầm xuống, Hiên Viên Diệp đối với nàng thật tâm hay giả vờ tự nàng có thể phân biệt, một câu nói của người khác đâu dễ dàng thay đổi được. Nam nhân này muốn dùng cố đó để châm ngòi ly gián sao, thật quá buồn cười.

“Mạnh Phát Ảnh, hóa ra người lại là loại nữ nhân lừa dối ong bướm. Trước kia người câu dẫn ta, bây giờ lại câu dẫn Hiên Viên Diệp. Hừ, thật đúng là vô sỉ!” Bạch Dật Thần bị nàng nói cho đến nỗi không còn gì để nói thì không khỏi tức giận mắng mỗ, giờ phút này y còn cần gì đến phong độ nữa chứ?

“Ồ, trước kia ta có câu dẫn người sao? Ta nhớ rõ những việc ta làm trước kia đều khiến người ghê tởm, làm người ghét bỏ, chẳng lẽ không đúng sao?” Đầu lông mày Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu lại, nhìn gương mặt đầy tức giận của y, nàng nhẹ giọng cười nói.

Lúc trước, nàng là một kẻ gốc đeo đuôi theo y, như vậy mà cũng gọi là câu dẫn sao? Khi đó, chẳng phải nàng luôn bị Mạnh Như Tuyết làm cho thê thảm khốn đốn hay sao, lúc đó chẳng phải nam nhân này càng lúc càng chán ghét nàng hay sao?

“...” Bạch Dật Thần bị nàng nói vậy thì không phản bác được gì. Nghe ý tứ của nàng thì có vẻ trước kia nàng đã cố ý giả bộ để khiến y chán ghét, trên mặt y càng lúc càng hiện lên vẻ âm lãnh.

“Mạnh Phát Ảnh, người điên rồi! Hóa ra người luôn dùng bộ dạng này để lừa ta...” Bạch Dật Thần là người tự phụ đến mức nào, nghĩ đến chuyện Mạnh Phát Ảnh luôn lừa gạt y thì hai mắt trở nên đỏ ngầu.

“Ta không nói thế, là người tự hiểu vậy thôi.” Mạnh Phát Ảnh nhún nhún vai tỏ ý buồn cười. Nàng thật sự rất hy vọng mọi chuyện trước kia đều là do nàng giả bộ để lừa y, nam nhân này căn bản không đáng để yêu. Mạnh Phát Ảnh trước kia quả thực quá ngốc.

Bạch Dật Thần tức đến mức thiếu chút nữa là học máu, con người nhìn về phía nàng giờ phút này không chỉ tràn đầy tức giận mà còn có cả sát ý. Nếu không phải chỗ này bây giờ đang có nhiều người, nếu không phải Bộ Kinh Vũ đang nhìn chăm chăm về hướng này thì y sợ sẽ ra tay bóp chết nàng ngay tức khắc. Vốn dĩ y còn tưởng rằng Mạnh Phát Ảnh đối với y ít nhất còn có cảm tình, trong lòng vẫn còn tình yêu, nhưng... Y vẫn cho rằng Mạnh Phát Ảnh làm như vậy là cố ý muốn y vì nàng mà tức giận. Nhưng hiện tại, nàng nói cảm tình lúc trước với y chỉ là lừa gạt, nàng muốn y chán ghét nàng để giải trừ hôn ước, y há có thể không tức giận được sao?

“Mạnh Phát Ảnh, người đừng vội đắc ý! Ta tuyệt đối không buông tha cho người đâu.” Giờ khắc này Bạch Dật Thần cũng chẳng cần ngại trang nữa, cũng không giả bộ tỏ vẻ yêu nàng nữa, y trực tiếp ngoan thanh quát lớn, “Người đừng hối hận! Ta tuyệt đối sẽ không buông tay! Thứ mà ta không chiếm được thì ta nhất định sẽ phá hủy nó.”

“Hừ, không phải người vẫn luôn làm như vậy sao?” Mạnh Phát Ảnh nheo mắt lại. Bạch Dật Thần, người cuối cùng cũng chịu lộ bộ mặt thật rồi sao? Kỳ thật, ngay từ đầu không phải y đã có mục đích như vậy rồi sao? Hừ, trước kia người chẳng phải cũng chỉ là giả tình giả ý thôi sao? Bây giờ không cần giả vờ nữa rồi.

Bạch Dật Thần hơi sững sốt một chút, y chăm chú nhìn vào bụng Mạnh Phát Ảnh, sát ý ngoan tuyệt hiện lên rõ ràng trong đôi mắt. Y nhếch khóe môi lên gần từng tiếng, “Dù người có thật sự mang hài tử của hần thì ta tuyệt đối cũng sẽ không để cho người sinh ra nó.”

Mạnh Phát Ảnh quát mắt nhìn y, con người lạnh như băng lộ ra sự ngoan tuyệt đâm thẳng vào lòng người. Nàng trăm triệu lần cũng không ngờ Bạch Dật Thần lại nói ra những lời như thế.

Cho dù lúc này nàng không mang thai bé cưng nhưng không ngờ nam nhân độc ác này ngay cả một đứa trẻ chưa thành hình cũng không bỏ qua.

“Tốt! Tốt lắm!” Nàng chậm rãi gật đầu, đôi môi đỏ mọng hé mở lạnh lẽo gần từng chữ từng chữ một, “Bạch Dật Thần, người đã không muốn buông tay thì ta sẽ theo bởi người đến cùng. Ta sẽ khiến người phải trả giá thật đắt vì những lời này. Ta sẽ từ từ cướp đi từng thứ của người, hết thấy mọi thứ, kể cả kiêu ngạo của người!”

Lời nói của nàng rất nhẹ, rất nhẹ nhưng lại mang theo một cỗ ngoan tuyệt khiến người ta kinh hãi. Đối với một kẻ tàn nhẫn thế này thì nàng cũng chẳng còn gì phải cố kỵ cả. Hơn nữa, nàng biết nếu nàng không toàn lực phản kích thì ngày sau nàng và Hiên Viên Diệp sẽ còn gặp nhiều nguy hiểm hơn.

Dù sao Bạch Dật Thần cũng không phải Mạnh Như Tuyết. Mạnh Như Tuyết tuy thông minh và độc ác nhưng lại không có thể lực hùng hậu đứng đằng sau lưng như Bạch Dật Thần. Do vậy, Bạch Dật Thần mới thực sự là kẻ đáng ngại.

“Phải không? Ta cũng muốn xem người có bản lĩnh lớn đến mức nào! Người cho rằng thông đồng với Hiên Viên Diệp thì hay lắm sao? Hừ, người khác sợ hần, nhưng ta thì không.” Bạch Dật Thần vừa trào phúng vừa khinh thường nói.

“Đối với loại tiểu nhân hèn hạ như người mà cần đến Điện hạ phải ra tay sao?” Mạnh Phát Ảnh trào phúng đáp trả lại y, nàng liếc mắt một cái rồi lạnh giọng nói, “Người cũng chỉ xứng để ta giết thời gian cho đỡ nhàm chán thôi.”

Nàng biết Bạch Dật Thần không thể chịu nổi khi người khác khích bác y, mà nàng hiện tại lại đang cố tình muốn chọc y, như vậy sẽ khiến y rối rắm mà làm ra những chuyện không thể khống chế.

“Người...” Bạch Dật Thần bị nàng làm cho tức giận đến mức mặt xanh lét. Y vừa định nói thêm gì nữa thì thủ hạ ở phía sau đã tiến tới. Gã này vừa nhìn thấy gương mặt âm lãnh của Bạch Dật Thần thì không khỏi run lấy bẩy, “Chủ tử, ngân phiếu đã mang đến đủ rồi.”

“Ha ha ha...” Bạch Dật Thần nghe gã kia nói xong thì cúi đầu cười khẽ. Y nhìn Mạnh Phát Ảnh bằng vẻ mặt vô cùng đắc ý, “Mạnh Phát Ảnh, không phải ngươi thích thứ kia lắm sao? Ngươi có thể cầu xin ta, nói không chừng ta sẽ cho ngươi sờ thử một chút xem cảm giác thế nào?”

Mạnh Phát Ảnh cười thầm trong bụng. Sờ một chút? Nếu nàng muốn sờ thì sờ bao nhiêu cũng có, bao lâu cũng được, cần gì phải cầu xin y? Hơn nữa nàng chính là người đích thân kiểm tra những thứ này.

“Ta cũng chẳng xa lạ gì mấy thứ đó. Tốt nhất Bạch công tử nên nhanh chóng mang về nhà kẻo không cẩn thận lại làm vỡ thì cả tiền lẫn vật đều chẳng còn gì.” Mạnh Phát Ảnh khoát khoát tay áo nói, vẻ mặt cực kỳ bình thản.

“Không xa lạ gì ư? Hừ.” Bạch Dật Thần hừ lạnh một tiếng, “Lúc đầu chẳng phải ngươi còn đòi mua nó sao? Hiên Viên Diệp không đủ bạc để mua cho ngươi nên ngươi phải nói như vậy để tự an ủi mình sao? Tốt nhất, bây giờ tranh thủ lúc ta chưa mang về thì tới mà xem vài lần, bằng không đợi lát nữa muốn nhìn cũng chẳng còn cơ hội mà nhìn đâu.” Bạch Dật Thần càng thêm đắc ý, dù sao lúc này Mạnh Phát Ảnh cũng kêu thích nó, nếu vừa rồi Hiên Viên Diệp có đủ bạc thì chắc đã mua được cho nàng rồi. Cho nên bây giờ y càng cố ý muốn khoe ra trước mặt Mạnh Phát Ảnh.

“Đúng vậy! Ngươi không ăn được nho thì nói nho xanh, hiện tại bảo bối kia đã thuộc về đại ca của ta, dù ngươi có muốn cũng chẳng được nữa rồi.” Bạch Dật Vũ cũng đi tới phụ họa theo lời nói của Bạch Dật Thần.

“Đi thôi Vũ nhi, đem bảo bối đại ca mua bằng hai ngàn năm trăm vạn lượng bạc này về nhà!” Bạch Dật Thần liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh rồi cố ý cao giọng đắc ý. Trông y giống như một tướng quân chiến thắng khải hoàn trở về, hùng dũng oai vệ, khí thế hiên ngang, Mạnh Phát Ảnh nhìn y mà càng thấy buồn cười trong lòng.

Không phải chỉ là mấy bình hoa thôi sao? Nhìn bộ dáng đắc ý của y kìa...

Có điều những người khác khi nhìn thấy Bạch Dật Thần thì đều tỏ vẻ ngưỡng mộ và có phần đổ kỵ. Bạch Dật Thần và Bạch Dật Vũ thấy vậy thì càng thêm kiêu ngạo.

“Đây là hai ngàn năm trăm vạn lượng bạc, kiểm tra cẩn thận đi.” Bạch Dật Thần đưa ngân phiếu cầm trong tay cho Bộ Kinh Vũ, y vừa đắc ý vừa ngông cuồng nói với hắn.

Bộ Kinh Vũ đeo mặt nạ nên không nhìn rõ biểu hiện trên mặt. Hắn không cầm lấy ngân phiếu mà chỉ nhìn hắc y nhân ở phía sau một cái, trầm giọng nói, “Thu ngân phiếu đi!” Hắn thậm chí còn chẳng thèm để ý đến người đưa, ánh mắt cũng không liếc nhìn ngân phiếu lấy một khắc, có vẻ như chẳng thèm coi đồng ngân phiếu kia ra gì.

Về mặt đắc ý của Bạch Dật Thần hơi cứng đờ, y thật không ngờ Bộ Kinh Vũ lại tỏ thái độ như vậy, nhưng y cũng chẳng để tâm đến điều này làm gì.

“Từ giờ khắc này, bình hoa đây chính là của Bạch công tử, không liên quan gì đến Sấn Bảo. Sau này dù có chuyện gì phát sinh cũng không quan hệ gì đến Sấn Bảo. Bạch công tử hiện tại có thể lấy đồ về, Sấn Bảo chúng ta còn dùng bàn bên này để bày những đồ vật khác.” Bộ Kinh Vũ nhìn Bạch Dật Thần một cái rồi lạnh giọng nói từng chữ, trong giọng nói của hắn cũng không có tí chút cảm xúc nào, đông cứng và lạnh lẽo như băng. Nhưng đôi mắt hắn lại liếc về phía Mạnh Phát Ảnh ở bên này.

Mạnh Phát Ảnh ngẩn ra không kịp phản ứng, Bộ Kinh Vũ này có ý gì vậy?

Lời hắn vừa nói cũng không phải do nàng phân phó, hơn nữa khi hắn nhìn về phía nàng rõ ràng mang theo vài phần ám chỉ.

“Tốt, thứ này từ giờ là của bản công tử.” Bạch Dật Thần cũng không chú ý mấy đến sự khác thường của Bộ Kinh Vũ, y lại đắc ý lên tiếng.

“Công tử, bây giờ mang đi được chưa ạ?” Người bên cạnh y cẩn thận hỏi.

Bạch Dật Thần hơi sững người một chút. Y nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, khóe môi kéo lên một nụ cười khẽ đây thêm ý rồi đột nhiên nói, “Làm gì mà gấp đến vậy? Đi tìm cái bàn đến đây! Bốn công tử sẽ trưng bày ngay tại chỗ này, để mọi người ai ai cũng được chiêm ngưỡng, cho những người thích nó một cơ hội...”

Lời của y hơi dừng lại, nhưng ý tứ đằng sau câu nói kia thì Mạnh Phát Ảnh đương nhiên hiểu rõ. Đôi mắt khẽ chớp lên, nàng đột nhiên hiểu ý của Bộ Kinh Vũ.

Bạch Dật Thần rõ ràng muốn khoe khoang với nàng. Chuyện này... thật hết sức buồn cười.

Thủ hạ của y nhanh chóng đặt một cái bàn ở bên cạnh khán đài rồi đem từng bình hoa cẩn thận đặt lên đó.

“Ha ha ha, đại ca, bình hoa này thật sự rất đẹp! Cảm giác khi chạm vào rất tuyệt vời!” Bạch Dật Vũ vừa sung sướng vuốt bình hoa vừa nói, nàng ta cũng cố ý quét mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái.

“Ừ, đúng là tuyệt không còn gì để nói.” Tay Bạch Dật Thần cũng chạm lên bình, cảm giác được thân bình không chỉ bóng loáng mà còn nhẵn nhụi, y cũng nhịn không được mà lên tiếng khen ngợi, trong con người lại thập phần sung sướng. Thứ này thật tinh xảo! Xem ra bỏ từng đó bạc cũng đáng. Đây đích thực là bảo vật.

Vật hiếm có thế này y tin tưởng sẽ không thể có cái thứ hai. Vậy thì chờ y thưởng thức chán sẽ đem bán chúng đi. Đến lúc đó y sẽ bán từ từ từng chiếc một, bán như vậy thì giá không cao nên tin chắc sẽ có người muốn mua.

Y là loại người nào chứ, y chính là một tay buôn thiên tài. Bạch Dật Thần y chưa bao giờ buôn bán lỗ vốn cả.

Hai mắt lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, y nhếch môi lên nói đầy thâm ý, “Vừa rồi không phải Vương phi đã nói rất thích hay sao? Chỉ tiếc Điện hạ không có đủ bạc. Nếu Vương phi thực sự thích thì ta sẽ để Vương phi đến gần nhìn một chút cho thỏa...” Lời này của y ngoài mặt thì có vẻ rộng lượng nhưng thực chất là chửi bới Hiên Viên Diệp và đề cao bản thân.

Mạnh Phát Ảnh khẽ nhướng mắt lên một chút nhưng ngay lập tức cup mi xuống, ánh mắt cũng ẩn chứa một tia tinh quang. Bạch Dật Thần không phải muốn khoe khoang sao? Không phải rất đắc ý sao? Được, vậy kể tiếp nàng cũng muốn nhìn xem y còn đắc ý nổi không?

Lúc này Bạch Dật Vũ đang đứng trước bàn sung sướng nhìn bình hoa. Nhìn hoa văn sống động trên bình, nàng ta nhịn không được mà thở dài, “Đại ca, huynh xem xem, hoa văn trên này được vẽ y như thật.”

“Đúng vậy.” Trong mắt Bạch Dật Thần cũng lộ ra vài phần ngưỡng mộ. Y đã sớm chú ý đến điều này nên mới cảm thấy đáng giá để bỏ bạc ra.

Người khác tuy rằng hâm mộ nhưng không ai dám tiến lại gần. Dù sao đó cũng là đồ đắt tiền, nếu có gì sơ xuất cũng không tránh khỏi phải bồi thường đến tán gia bại sản.

“Thực sự đẹp đến như vậy sao?” Công chúa Đạt Hề lại chẳng để ý đến điều này. Ầ ồ cái eo đi về phía trước bàn bày bình hoa, dường như muốn chạm thử một chút.

“Người tránh xa một chút! Nếu làm hư thì người đền nổi không?” Bạch Dật Vũ hung hăng nhìn công chúa Đạt Hề một cái, sau đó dùng tay gạt gao bảo hộ mấy chiếc bình. Vừa nói chuyện, nàng ta còn liếc nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh hừ lạnh một cái, “Còn cả người nữa. Hừ, cho dù đại ca có lòng tốt muốn cho người sờ thử thì người cũng đừng có mơ.”

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh hơi lóe lên khi thấy Bạch Dật Vũ đang tựa cả thân mình lên chiếc bàn lớn, hai tay dang rộng ra cật lực bảo vệ mấy chiếc bình.

Mà giờ khắc này, công chúa Đạt Hề Tĩnh lại ở bên trái của Bạch Dật Vũ. Bạch Dật Vũ nhìn về phía nàng rồi lại nhìn công chúa Đạt Hề Tĩnh một cách đề phòng. Giờ phút này, nàng ta hơi nghiêng người một chút, toàn bộ trọng tâm đã đổ dồn lên chiếc bàn kia.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh hơi nhếch lên cười khẽ, nàng liếc nhìn Bộ Kinh Vũ một cái, ngón tay khẽ nhúc nhích âm thầm ra ám hiệu với hắn.

Nàng vừa mới nhớ đến ánh mắt của Bộ Kinh Vũ, đột nhiên nhận ra Bộ Kinh Vũ này không phải người nào khác mà chính là Phi Ứng. Hóa ra Săn Bảo là do Hiên Viên Diệp dựng nên. Ha ha, nếu là Phi Ứng thì chắc chắn sẽ hiểu ám thị của nàng.

Quả nhiên, trong con người dưới lớp mặt nạ hiện lên tia cười khẽ...

Mạnh Phát Ảnh ngồi trên ghế dựa hơi hơi nghiêng người một chút. Không biết vì nguyên nhân gì mà chân ghế dựa đột nhiên bị gãy. Chiếc ghế hiển nhiên sẽ bị đổ xuống.

“Ai da.” Mạnh Phát Ảnh không khỏi thét lên kinh hãi. Nghe thấy tiếng kêu, tất cả mọi người cùng đồng loạt hướng sự chú ý về phía nàng, mà Phi Ưng đứng một bên đã nhanh như cắt đỡ lấy chiếc ghế.

Khi Phi Ưng vọt đến chỗ Mạnh Phát Ảnh thì bàn chân kê nâng lên tựa như vô tình đá một viên đá vào chân của Bạch Dật Vũ. Mọi người đều đổ dồn sự chú ý về phía Mạnh Phát Ảnh và cả Bộ Kinh Vũ vừa mới phi thân tới cứu Mạnh Phát Ảnh nên đương nhiên sẽ không có một ai nhìn thấy hành động vừa rồi của Bộ Kinh Vũ.

“Ai da.” Tiếng kêu đau đớn thất thanh của Bạch Dật Vũ đột nhiên vang lên. Cùng với tiếng kêu của nàng ta là một loạt tiếng động kinh tâm động phách xé toạc bầu không khí.

Có thể không kinh tâm động phách được sao? Đây chính là...

c - y ‘góp vui một chút!

“Được, nàng ra giá đi. Nếu hoàng huynh của nàng không đủ bạc thì bổn vương sẽ ượn.” Thái tử cực kỳ ôn nhu nói.

“Vẫn là Thái tử tốt với Tĩnh nhi nhất!” Đạt Hề Tĩnh nghe thấy Thái tử nói vậy thì trong lòng vui sướng như mở cờ, ả giờ cao thể bài lên, lớn tiếng vênh váo tự đắc hô, “Bản công chúa trả hai ngàn vạn lượng!”

“Khụ...” Thái tử vốn đang uống trà lập tức bị sặc, y nhịn không được mà ho thành tiếng, hai tròng mắt lạnh lùng nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh, đôi đồng tử mang đầy ý hận, hận không thể đem ả đóng băng giết bỏ ngay được. Nữ nhân này thật đúng là một chút đầu óc cũng không có, chẳng lẽ trong đầu ả ta toàn là bã đậu thôi sao?

Mặt của Đạt Hề Tĩnh trong nháy mắt cũng biến thành đen thui. Hai ngàn vạn lượng! Muội tử này điên thật rồi!

Tất cả những người có mặt ở đó đều nhất loạt ồ lên, hàng loạt ánh mắt khó tin đổ dồn về phía Đạt Hề Tĩnh, Đạt Hề Tĩnh càng cảm thấy thêm hả hê dương dương tự đắc.

Tốc Phong đứng ở một góc hơi giật giật khóe môi, lúc trước Vương phi nói giới hạn chính là hai ngàn vạn lượng, hiện thời đã đạt đến rồi.

Không biết kế tiếp liệu còn có ai trả giá cao hơn không?

Phía dưới, Bạch Dật Thần có chút do dự nhưng không hề có ý định giờ thể bài lên. Hai ngàn vạn lượng đã vượt quá sự tính toán của y, dù sao giá này cũng không phải là Hiên Viên Diệp đưa ra, y cũng biết chiêu theo năng lực của Hiên Viên Diệp thì tuyệt đối không thể trả đến mức giá này, xem ra ả công chúa kia sẽ giành được rồi.

“Diệp, ngân phiếu của chúng ta không đủ đâu, dừng lại thôi!” Mạnh Phát Ảnh hơi thất vọng nhìn Hiên Viên Diệp nói. Đã đạt đến hai ngàn vạn lượng, tuy giá này không phải do Bạch Dật Thần đưa ra nhưng cũng đủ cao rồi. Nếu nàng trả giá tiếp nữa mà Bạch Dật Thần không theo thì chẳng hóa ra nàng tự mua đồ của mình à?

Nếu ra giá từ từ từng chút từng chút một thì nàng tin chắc Bạch Dật Thần sẽ bám chặt nàng không tha, nhất định sẽ theo Hiên Viên Diệp đến cùng, như vậy không khí không quá khẩn trương, biên độ dao động nhỏ, Bạch Dật Thần cũng sẽ không nghĩ ngợi nhiều, lại càng không để ý. Nhưng giờ phút này Đạt Hề Tĩnh lại đột nhiên ra giá cao như vậy, khoảng cách tương đối xa cho nên nàng cũng không dám khẳng định nếu Hiên Viên Diệp đề giá thì Bạch Dật Thần có theo nữa hay không? Thêm vào đó, nàng biết Hiên Viên Triệt và Đạt Hề Tĩnh tuyệt đối sẽ không để ả công chúa ngu xuẩn kia ra giá thêm một lần nào nữa. Vì vậy, nàng phải chờ xem động tĩnh của Bạch Dật Thần. Bạch Dật Thần không ra giá thì lúc này nàng cũng không thể ra giá được. Bạch Dật Thần là người khôn khéo như thế nào, y chắc chắn đã tính qua sổ của cải của Hiên Viên Diệp. Nàng mà ra giá cao lúc này thì chắc chắn Bạch Dật Thần sẽ không tin.

“Hai ngàn vạn lần một! Hai ngàn ngàn lần hai!” Bộ Kinh Vũ bước lên đài cao hô to.

Không ai ra giá tiếp.

Tất cả mọi người đều tin chắc vị công chúa kia sẽ giành được bảo bối này, mà sắc mặt Đạt Hề Nhiên càng lúc càng khó coi, gã nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh thì càng thêm tức giận, nhưng Đạt Hề Tĩnh vẫn trưng ra gương mặt sung sướng hả hê.

“Chờ một chút!” Vốn vẫn giữ im lặng từ đầu, Đông Phương Sóc lúc này lại đột nhiên mở miệng rồi quay sang nhìn Hiên Viên Diệp, “Không sao, Hiên Viên Diệp, nếu ngươi không đủ bạc thì bản cung sẽ cho vay, tuyệt đối không thể để mấy kẻ kia giành được bảo bối.” Vương triều Bắc Nguyên chính là quốc gia giàu có nhất hiện nay, cho nên những lời này của Đông Phương Sóc tuyệt đối tin tưởng được. Hắn đưa mắt liếc qua Bạch Dật Thần rồi nhẹ nhàng nói, “Đặc biệt là kẻ tiểu nhân hèn hạ lúc trước đã khi dễ nữ nhân của ngươi, y nghĩ rằng chỉ có mỗi mình y có tiền hay sao? Mấy đồng tiền dơ bẩn đó, bản cung muốn nhìn xem rốt cuộc y có mấy đồng tiền?”

Mạnh Phát Ảnh cười thầm trong lòng, Bạch Dật Thần quá mức tự phụ, lại hận nhất những kẻ khinh thường y, mà lời nói này Đông Phương Sóc quả thực đã kích thích Bạch Dật Thần. Hơn nữa, Bạch Dật Thần lại không biết bảo bối này là từ nàng mà ra.

“Được, bổn vương sẽ thêm một trăm vạn nữa, hai ngàn một trăm vạn!” Hiên Viên Diệp cười khê rồi giơ thẻ bài lên.

Đạt Hề Nhiên ở phía sau âm thầm thở nhẹ một hơi, nhưng đôi mắt của Thái tử lại từ từ nheo lại, khóe môi lộ vẻ khác thường.

Mặt Bạch Dật Thần cũng xanh mét lại, trong đôi mắt tràn đầy tức giận, bàn tay đang nắm thẻ bài không ngừng siết chặt, siết chặt. Y vốn luôn luôn tự mãn về năng lực kinh doanh buôn bán của mình, không những thế, y còn là người giàu có nhất vương triều này. Hiện giờ Đông Phương Sóc lại chế nhạo y như vậy, y làm sao chịu được lời nói đầy hàm ý của hắn. Bắc Nguyên quốc tuy lắm tiền nhưng chưa chắc đã nhiều hơn y.

“Ta trả hai ngàn năm trăm vạn!” Bạch Dật Thần âm thầm thở dài một hơi rồi trầm giọng hô.

Đôi mắt của Mạnh Phát Ảnh lập tức lóe lên ý cười. Ha ha, xem ra Bạch Dật Thần không chịu nổi một kích, đã mắc lừa rồi! Đợi lát nữa cho y biết y bỏ nhiều ngân lượng như vậy để giành lấy đồ do nàng làm ra thì không biết về mặt y sẽ như thế nào nhỉ?

Haizz, Bạch Dật Thần thê thảm rồi!

93. Chương 94

Tất cả mọi người vội vàng dịch chuyển tầm nhìn, khi thấy cảnh tượng trước mắt, ai ai cũng đều kinh sợ, mắt đều tròn to hết cỡ khó tin trước những gì vừa xảy ra.

Những bình hoa tinh xảo Bạch Dật Thần đã bỏ ra hai ngàn năm trăm vạn lượng bạc để mua giờ phút này đang rơi xuống đất từng chiếc từng chiếc một, sau một loạt những âm thanh kinh tâm động phách, tất cả chỉ còn là những mảnh vụn.

Bởi chiếc bàn đặt những bình hoa đó đã bị Bạch Dật Vũ xô phải, bàn đổ xuống, bình hoa cũng vỡ, hai ngàn năm trăm vạn lượng cũng phút chốc tiêu tan.

Bạch Dật Vũ giờ phút này đang bổ nhào trên mặt đất. Nàng ta vẫn không nhúc nhích, hai tròng mắt ngây ngốc nhìn những mảnh vỡ trước mặt. Hiên nhiên nàng ta chưa kịp định thần trở lại, hoặc nói chính xác hơn là không thể nào tiếp nhận được hiện thực trước mắt. Lúc này tay của nàng ta vẫn đặt trên những mảnh vỡ. Mảnh vỡ đâm vào tay khiến máu tươi ứa ra nhưng Bạch Dật Vũ lại không hề cảm thấy đau đớn. Giờ phút này, đau đớn trên tay thì có xá gì, hai ngàn năm trăm vạn lượng bạc kia mới thật sự khiến người ta đau lòng. Đau tim quá!

Gương mặt Bạch Dật Thần trong nháy mắt đã trở nên xanh lét. Lúc này, trên mặt y đã không thể tìm được một tia sáng nào, chỉ còn vẻ u ám tựa như mây rền gió dữ âm âm kéo đến, u ám một cách đáng sợ, u ám một cách khủng bố. Tròng mắt y gắt gao nhìn những mảnh nhỏ ở trên mặt đất, đôi mắt mở to hết cỡ. Trong đôi mắt đó có sự khó tin và tràn đầy phẫn nộ, có sự lạnh lẽo và đầy vẻ đau lòng.

Hai ngàn năm trăm vạn lượng đầu phải là một con số nhỏ.

“Người rốt cuộc đã làm cái gì?” Bạch Dật Thần đột nhiên tiến lên phía trước túm chặt lấy Bạch Dật Vũ rồi tức giận quát lớn. Con người nhìn thẳng tắp vào Bạch Dật Vũ không che dấu được sự phẫn nộ cùng cực. Nếu Bạch Dật Vũ không phải muội muội ruột thịt của y thì có lẽ lúc này y đã một chưởng đánh chết nàng ta rồi.

“Muội... muội... muội... đại ca...” Bạch Dật Vũ hiển nhiên chưa kịp lấy lại tinh thần, nàng ta lắp ba lắp bắp không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Dật Thần híp mắt lại, sâu thẳm trong con ngươi hiện lên vẻ âm ngoan, y hung hăng hỏi lại. Vũ nhi không thể nào vô duyên vô cớ lại ngã xuống như vậy! Việc này khẳng định là có vấn đề.

“Đại ca, vừa rồi không biết là ai đá phải chân của muội... Muội nhất thời không đứng vững, muội...” Bạch Dật Vũ nghe thấy Bạch Dật Thần hỏi như vậy mới phục hồi lại tinh thần, nàng ta vội vàng kể lể, trong giọng nói cũng tràn đầy phẫn nộ. Đôi mắt nàng ta nhanh chóng nhìn về phía công chúa Đạt Hề Tĩnh rồi ngoan thanh nói, “Nhất định là cô ta! Nhất định là nữ nhân kia! Vừa rồi cô ta đứng gần muội nhất!”

“Chân của ta đâu có dài như vậy.” Công chúa Đạt Hề hơi sưng sốt một chút, vẻ mặt lập tức hiện ra vẻ chế giễu và cười lạnh, khi nói, ả còn cố ý vươn chân mình ra một chút. Quả thật chỗ ả đứng cách Bạch Dật Vũ ít nhất là ba thước, mà chân thì đúng là không thể dài như vậy.

“Vớ lại, người đứng gần người nhất không phải là đại ca của người sao? Cho nên, người đáng nghi nhất là y mới phải!” Đạt Hề Tĩnh quét mắt liếc nhìn Bạch Dật Thần một cái rồi chậm rãi nói. Lần này ả không hề tỏ ra hấp tấp thiếu suy nghĩ mà phản ứng rất nhanh, lời nói cũng rất sắc bén. Những lúc không háo sắc thì ả cũng khá cơ trí, chẳng qua là ả không chịu nổi dụ hoặc của nam nhân. Mà giờ khắc này, Bạch Dật Thần có là nam nhân cực phẩm thì ả cũng không dung nhập nổi vào mắt.

“Người nói vậy! Thứ này là của đại ca ta, đại ca ta chẳng có lý do gì để làm như vậy cả.” Bạch Dật Vũ tức giận nói.

“Ai mà biết được. Biết đâu đấy, có thể y muốn hãm hại kẻ khác thì sao?” Đạt Hề Tĩnh nhìn lướt qua Bạch Dật Thần, khóe môi nhếch lên nở một nụ cười đầy thâm ý. Lại nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, ả tỏ vẻ tiếc nuối, “Haiza, quả là đáng tiếc!”. Nói xong ả liền xoay người rời đi, thân mình lác qua lác lại như rắn nước chậm rãi tiến về phía Thái tử.

Bạch Dật Thần nhíu mày lại, y cũng biết Đạt Hề Tĩnh không thể nào làm được chuyện này. Hai tròng mắt đảo một vòng, khi thấy có một hòn đá đang nằm trên mặt đất, vẻ mặt y lại lộ ra vài phần ngoan tuyệt. Y nhặt viên đá lên rồi ngoan thanh nói, “Không phải có người đá vào mà là có ai đó cố ý ném viên đá này tới!”.

“Tức thật, rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai đã làm vậy?” Bạch Dật Vũ nhìn viên đá trong tay Bạch Dật Thần. Nàng ta ngừng lời một chút, ánh mắt chuyển hướng về phía Mạnh Phát Ảnh ở bên kia rồi tức giận quát to, “Là cô ta! Nhất định là cô ta!”.

Mạnh Phát Ảnh vẫn ngồi yên trên chiếc ghế mà Phi Ưng đã giúp nàng nâng lên, trên mặt không biểu lộ bất cứ điều gì khác thường, chỉ có ánh mắt là có vẻ vô tình nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất kia. Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ nhúc nhích chậm rãi nói từng chữ, “Nói chuyện phải có chứng cứ, bằng không thì đừng nói bừa đồ tội cho người khác.”. Khi nói chuyện, Mạnh Phát Ảnh chẳng thèm nhìn Bạch Dật Vũ cũng không hề nhìn Bạch Dật Thần. Nàng chậm rãi đứng lên đá nhẹ vào cái ghế tựa rồi nói với Bộ Kinh Vũ, “Săn Bảo các người sao lại có cái ghế rách nát thế này! Không chắc chắn gì cả!”.

Đôi mắt Bạch Dật Thần nhìn thẳng vào nàng, trong sự rét lạnh còn có vài phần sát ý. Bây giờ y có thể khẳng định chắc chắn là do nàng giở trò quỷ, chỉ tiếc y không có chứng cứ. Bởi vì vừa rồi nàng thiếu chút nữa là ngã xuống, sau tiếng kinh hô của nàng thì tất cả mọi người đều nhìn về phía đó. Khi đó đến chính

bản thân mình nàng còn không thể bảo vệ thì làm sao đi hại người khác được. Huống chi lúc đó tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía nàng. Nếu nàng có làm động tác nào khác thường thì chắc chắn không thể vượt qua ánh mắt của nhiều người như vậy. Cho nên hòn đá kia không phải do nàng đá.

“Bạch Dật Vũ, nói chuyện cho cẩn thận! Thất vương phi mà ngươi cũng dám đổ tội sao? Hơn nữa, khi nói chuyện người tốt nhất nên chú ý cho đúng mực một chút, Vương phi là thân phận như thế nào mà một kẻ thường dân như ngươi dám kêu “cô ta, cô ta” loạn cả lên như thế?” Đôi mắt của Hiên Viên Tinh hơi nheo lại, nàng ấy lạnh lùng nói từng chữ một.

Bạch Dật Vũ nhất thời không phản bác được, gương mặt từ từ đỏ lên, nhưng nàng ta cũng không dám chống đối lại Hiên Viên Tinh mà chỉ có thể nhìn về phía Bạch Dật Thần cầu cứu, “Đại ca, làm sao bây giờ?”

Tầm mắt Bạch Dật Thần dần chuyển sang Bộ Kinh Vũ đứng bên cạnh Mạnh Phát Ảnh, con người lạnh như băng càng nhiều hơn vài phần sát ý. Nếu y đoán không sai thì nhất định là do nam nhân này gây ra. Hắn là lúc phi ra đỡ Mạnh Phát Ảnh thì hắn đã động chân động tay, nhưng lúc đấy tất cả sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về phía Mạnh Phát Ảnh nên không ai chú ý đến hắn ta cả. Nếu hắn ra tay thì chắc chắn không ai nhìn thấy, như vậy cũng chẳng có chứng cứ để buộc tội. Huống chi, tất cả mọi người đều nhìn thấy hắn ta phi ra để cứu Mạnh Phát Ảnh. Thêm vào đó hắn lại là minh chủ của Săn Bảo, nếu không đủ chứng cứ thì y không thể nào buộc tội hắn được. Y đột nhiên phát hiện việc này căn bản là âm mưu của Mạnh Phát Ảnh và Bộ Kinh Vũ. Trước tiên nàng cố ý thu hút sự chú ý của mọi người để Bộ Kinh Vũ có cơ hội ra tay, sau đó Bộ Kinh Vũ tức tốc chạy đến trước mặt nàng xóa bỏ tất cả hiềm nghi.

Nhưng lúc này cho dù trong lòng y biết rõ đáp án cũng không thể nào nói ra được. Con người lạnh như băng nhìn thẳng về phía Bộ Kinh Vũ, Bạch Dật Thần lạnh lùng gần từng tiếng, “Thứ này ta chưa mang đi mà đã bị vỡ thành từng mảnh ở đây, Săn Bảo không thể thoát khỏi liên quan, phải chịu một phần trách nhiệm!”

“Thật xin lỗi Bạch công tử! Vừa rồi lúc giao đồ cho công tử ta cũng đã nói từ giờ khắc này trở đi đồ kia không còn liên quan gì đến Săn Bảo nữa. Bạch công tử hoàn toàn có thể đem đồ về, nhưng chính Bạch công tử lại muốn trưng bày chúng ở đây để mọi người thưởng thức. Chuyện xảy ra thế này chúng ta cũng lấy làm tiếc nhưng chỉ có thể bất lực. Huống chi, việc này còn do lệnh muội của công tử gây ra mà không phải do bất cứ vị khách quý nào ở đây cho nên ta thấy việc này Săn Bảo chúng ta không cần phải chịu bất cứ trách nhiệm nào...” Bộ Kinh Vũ không tỏ ra bực bội hay giận dữ trước sự uy hiếp của Bạch Dật Thần, hắn chỉ thản nhiên phân tích đạo lý. Hắn hơi ngừng lại một chút rồi tiếp tục, “Hơn nữa, nơi đây cũng không phải địa bàn của Săn Bảo mà chỉ là nơi chúng ta mượn tạm để tổ chức hội đấu giá. Nếu Bạch công tử muốn truy cứu trách nhiệm vụ này thì chỉ sợ nên đi tìm Hoàng thượng thôi.”

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh giật nhẹ mấy cái, nàng thật không ngờ Phi Ưng mở miệng lại lợi hại như vậy. Tuy hiện giờ Phi Ưng vẫn dùng giọng nói giả nhưng âm điệu trầm thấp của hắn cũng mang theo một loại khí phách làm cho không ai có thể xem nhẹ được.

Hiên Viên Tinh cũng nhìn về phía Bộ Kinh Vũ, nàng vẫn chăm chú dõi theo hắn. Hắn giờ phút này cùng với hắn đêm hôm đó có vài phần tương tự. Cho nên chắc chắn là hắn rồi. Nhưng hắn vẫn không hề nhìn về phía nàng, vẫn như cũ chưa từng chú ý đến nàng. Ngược lại, hắn hình như quan tâm đến Thất tẩu, luôn chú ý đến Thất tẩu.

Bạch Dật Thần bị hắn nói cho á khẩu, bàn tay đang nắm hòn đá đột nhiên siết chặt lại nhưng lập tức buông lỏng ra ngay sau đó, “Chuyện này phải giải thích thế nào? Đây rõ ràng là trò quỷ của các người, còn dám nói không liên quan đến Săn Bảo ư?”

“Bạch công tử có chứng cứ nào chứng minh lệnh muội bị hòn đá này đá thương? Có thể hòn đá này vốn dĩ đã ở đó rồi, chẳng qua lúc trước Bạch công tử không để ý thôi. Bằng không, mời Bạch công tử nói ọi người biết hòn đá này vốn nằm ở chỗ nào? Chỉ cần Bạch công tử có đủ chứng cứ thì Săn Bảo đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm.” Bộ Kinh Vũ lại một lần nữa không nhanh không chậm nói, đôi mắt nhìn về phía Bạch Dật Thần hơi hơi hiện lên ý cười.

Hòn đá này chắc chắn không phải ở trên đài nơi hắn đứng, trên đài được quét dọn cực kỳ sạch sẽ, dưới đài không được sạch sẽ bằng nên có một vài hòn đá linh tinh cũng chẳng có gì lạ.

“Người...” Bạch Dật Thần nổi cáu nhưng quả thật không có bất kỳ chứng cứ nào, y lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng nói, “Được, được lắm, ta sẽ nhớ kỹ món nợ ngày hôm nay.”

“Tốt, Bạch công tử nhớ kỹ là tốt rồi. Săn Bảo chúng ta lúc nào cũng hoan nghênh công tử đến thanh toán món nợ này.” Hai mắt Bộ Kinh Vũ đột nhiên trầm xuống, giọng nói cũng đột nhiên trở nên lạnh lùng và lộ ra vài phần ngoan tuyệt. Hắn biết rõ lời kia của Bạch Dật Thần là nói với Mạnh Phát Ảnh nhưng hắn cũng không do dự mà tiếp lời, đây cũng là lời cảnh cáo Bạch Dật Thần.

Bạch Dật Thần giật mình, thật không ngờ Bộ Kinh Vũ lại bảo vệ nàng như thế. Nhớ đến chuyện hủy hôn lúc trước, trong lòng y lại càng thêm tức giận, nữ nhân này thật đúng là lả lơi ong bướm. Nàng tuy không xinh đẹp nhưng bản lãnh câu dẫn nam nhân thì đúng là không nhỏ.

“Bạch công tử, công tử nên suy xét cẩn thận một chút! Việc này mọi người ai ai cũng chứng kiến rõ ràng, căn bản không hề liên quan gì đến người khác, những lời này của công tử thật sự là...” Trong đám người có kẻ nghe thấy lời nói của Bạch Dật Thần thì không khỏi bất mãn lên tiếng.

“Đúng vậy! Nói chưa biết chừng chính mũi mũi của công tử không đứng vững tự mình bị ngã còn đi trách người khác đá nàng đó.” Lập tức có người phụ họa theo.

Mạnh Phát Ảnh vẫn không hề mở miệng nói câu nào. Giờ phút này chỉ có Phi Ứng lấy thân phận mình chủ của Săn Bảo đứng ra nói chuyện thì mới có sức ép. Mà mỗi câu nói của Phi Ứng đều rất đúng, rất lịch sự, lời nói của hắn còn có cả sự uy nghiêm khiến người ta không dám xem nhẹ.

Ngược lại, lời nói của Bạch Dật Thần lại quá vô lễ.

Khóe môi của Thái tử vẫn lộ ra nụ cười thản nhiên, đôi mắt cũng nhàn nhạt nhìn mọi việc xảy ra trước mắt, không biết y đang suy nghĩ điều gì.

Bạch Dật Thần thấy mọi người nói như vậy thì sắc mặt càng thêm khó coi. Bàn tay nắm viên đá bỗng nhiên siết chặt lại, viên đá trong lòng bàn tay y đã biến thành tro bụi. Tiếng bàn tán xôn xao của mọi người cũng theo đó mà ngừng hẳn. Đôi mắt y vẫn lạnh lùng nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, hận không thể đem nàng xé thành muôn mảnh.

Mạnh Phát Ảnh thản nhiên cầm đại một ly đồ uống rồi từ từ nhâm nhi thưởng thức, hoàn toàn coi Bạch Dật Thần giống như không khí.

Bạch Dật Thần càng thêm tức giận muốn chết nhưng lại cố tình tỏ vẻ cho qua, y nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất mà trong lòng càng thêm đau xót. Y là thương nhân, mà thương nhân thì luôn lấy lợi ích làm trọng. Hai ngàn năm trăm vạn lượng bạc cứ như vậy mà tiêu tán thì y làm sao không đau lòng cho được? Huống chi y đã biết rõ âm mưu của bọn họ mà lúc này lại không thể báo thù. Giờ khắc này, toàn thân y đã toát ra một luồng sát khí lạnh lẽo, không biết là vì đau lòng hay vì tức giận.

“Đi!” Bạch Dật Thần nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất lần cuối rồi nghiêng răng nói. Y nhất định sẽ báo thù.

“Bạch công tử, thứ này tuy đã nát rồi nhưng vẫn là của Bạch công tử. Công tử không mang đi sao?” Bộ Kinh Vũ không nhanh không chậm nói.

Sắc mặt Bạch Dật Thần lại trầm xuống, y dừng bước lạnh lùng nhìn Bộ Kinh Vũ một cái nhưng cũng không nói mà chỉ nhanh chóng rời đi.

Bộ Kinh Vũ nhìn Bạch Dật Thần rời khỏi rồi mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó phân phó người bên cạnh mình dọn dẹp những mảnh vỡ kia.

“Thật không ngờ, Bạch Dật Thần bỏ ra hai ngàn năm trăm vạn lượng bạc lại chỉ mua được một bụng tức giận! Đáng thương! Đáng thương!” Thái tử lúc này mới từ từ đi đến bên cạnh Mạnh Phát Ảnh, y vừa cười vừa khẽ nói với nàng.

“Thái tử so sánh thật sinh động!” Mạnh Phát Ảnh nhếch môi thản nhiên nói, nhưng Thái tử đến gần khiến trong lòng nàng thêm phần đề phòng. Nàng biết Thái tử này âm ngoan thủ đoạn đến thế nào, cũng biết rõ thế lực của y. Lần ở Bắc Nguyên, nàng và Hiên Viên Diệp suất nữa đã chết trong tay y. Lần này Thái tử

đột nhiên hồi kinh chắc không phải chỉ vì muốn tham gia một đại hội đấu giá thế này. Y chỉ mượn cơ này để vào kinh mà thôi.

Có điều hội bán đấu giá giờ đã kết thúc, y cũng chẳng còn lý do gì để lưu lại trong kinh thành, dù sao lúc đó Hoàng thượng cũng đã ra lệnh không cho phép y tùy ý hồi kinh.

“Lời khen này nên dành cho kẻ của nàng chứ không phải cho bổn cung. Nói thật, bổn cung thực sự rất tán thưởng...” Thái tử cũng nhẹ giọng đáp lời mà không cần che giấu, có điều giọng nói của y cũng được đề thấp hẳn xuống, chỉ vừa đủ cho bọn họ và mấy người bên cạnh nghe thấy.

Một chuỗi sự việc vừa xảy ra có thể lừa được người khác nhưng không gạt nổi y. Nữ nhân này thật có bản lĩnh. Xem ra lời đồn của thiên hạ cũng tin được vài phần. Cho nên, dù như thế nào y cũng phải nghĩ cách có được nữ nhân này, cho dù không chiếm được hoặc không thể lợi dụng thì cũng phải phá hủy đi ngay. Nhưng nữ nhân thông minh như thế này mà giết đi thì thật quá đáng tiếc.

“Quả là vinh hạnh cho ta!” Mạnh Phát Ảnh hơi hơi run sợ nhưng trên mặt không biểu lộ bất cứ điều gì khác thường. Nàng biết Thái tử rất khôn khéo, y phát hiện ra chuyện vừa rồi cũng là điều dễ hiểu cho nên nàng cũng chẳng cần che giấu nữa.

“Bổn cung thích những nữ nhân thông minh, ha ha ha!” Thái tử cười nhẹ thành tiếng, hai mắt vẫn chăm chú nhìn Mạnh Phát Ảnh như trước, “Sau này bổn cung sẽ lưu lại kinh thành, vì vậy bổn cung hy vọng nàng có thể cho ta thấy nhiều điều kinh hỉ hơn thế này!” Lời nói của y rất nhẹ và có vẻ lơ đãng nhưng lại mang theo vài phần uy hiếp khác thường, đặc biệt câu nói “sẽ lưu lại kinh thành” của y khiến Mạnh Phát Ảnh hơi ngưng trệ.

Rõ ràng Hoàng thượng đã nói không cho phép y tự ý lưu lại kinh thành, y dựa vào cái gì mà dám nói sẽ lưu lại kinh thành này chứ?

“Nữ nhân, về sau chúng ta sẽ còn cơ hội gặp nhau.” Thái tử thấy vẻ mặt kinh ngạc của Mạnh Phát Ảnh thì trong con người càng hiện lên vẻ đắc ý, y âm thầm cười khế. Lần hồi kinh này y nhất định sẽ tính toán thật kỹ những món nợ trước kia.

“Đi thôi!” Thái tử nói xong thì không chờ Mạnh Phát Ảnh trả lời đã xoay người ra lệnh cho những kẻ đứng sau, trong giọng nói của y hiện rõ sự băng lạnh. Mà y cũng nhanh chóng đi ra ngoài.

Đạt Hề Tĩnh hung hăng nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái rồi bước nhanh theo chân Thái tử. Những người khác cũng vội vàng đi theo sau.

“Thất tẩu, huynh ấy có ý gì nhỉ? Sao dám nói là lưu lại kinh thành?” Hiên Viên Tinh vừa rồi đứng bên cạnh Mạnh Phát Ảnh cho nên cũng nghe rõ những lời Thái tử vừa nói. Nhìn Thái tử rời đi, nàng ấy kinh ngạc hỏi lại Mạnh Phát Ảnh.

“Không biết. Nhưng mà lần này Thái tử trở về hừng hực hổ hổ nên chúng ta không thể không đề phòng.” Mạnh Phát Ảnh cũng không biết Thái tử dựa vào cái gì để lưu lại kinh thành nhưng trong lòng nàng cũng đã âm thầm đề phòng. Có điều mọi chuyện phải đợi Hiên Viên Diệp trở về rồi cùng nhau bàn bạc kỹ lưỡng mới được.

Tại đại hội bán đấu giá, Hiên Viên Diệp là người đầu tiên rời đi, tiếp đó là đến Đông Phương Sóc, hiện tại ngay cả Bạch Dật Thân cũng đã đi rồi nên nơi này có hơi vắng vẻ một chút. Có điều mọi chuyện vẫn tiến hành như dự định, sau thời gian nghỉ ngơi, một số xiêm y được mang ra triển lãm. Tất cả mọi thứ đều do Mạnh Phát Ảnh tạo ra.

Hiện giờ nàng đã biết Sấn Bảo này là của Hiên Viên Diệp nên tất cả các sản phẩm đều được quy về dưới danh nghĩa của Sấn Bảo. Làm vậy cũng khiến Thái tử và những người khác buông lỏng cảnh giác.

Không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cho đến khi tan hội vẫn chưa thấy Hiên Viên Diệp quay lại, chỉ có Túc Phong trở về nhưng lại đưa nàng và Hiên Viên Tinh cùng đi tới Hoàng cung.

Mạnh Phát Ảnh cũng không hỏi nhiều, nhìn gương mặt trầm trọng của Túc Phong nàng đã đoán ra có chuyện nghiêm trọng, nhưng vì Túc Phong không nói gì nên nàng cũng không tiện hỏi. Đêm đó nàng ở lại trong Vĩnh Thọ cung cùng với Thái Hậu.

Ngày hôm sau, tại buổi lâm triều...

Thái tử dẫn theo Đạt Hề Nhiên cùng tiến vào đại điện. Dù sao Đạt Hề Nhiên cũng là Thái tử của vương triều Đạt Hề nên Hoàng Thượng đương nhiên phải tiếp đãi chu đáo.

“Không biết Thái tử Đạt Hề có chuyện gì quan trọng mà đột nhiên lại đến vương triều Hiên Viên?” Hoàng thượng bình thản nói chuyện với Đạt Hề Nhiên, khi nhìn đến Thái tử ở bên cạnh thì ánh mắt hơi trầm xuống.

“Hồi Hoàng thượng, hoàng muội yêu mến Thái tử của quý quốc cho nên bổn cung phụng mệnh phụ vương đến đây bàn chuyện đám hỏi.” Đạt Hề Nhiên hướng về phía trước rồi trầm giọng nói, nhưng trong đôi mắt đang sụp xuống của gã hình như ẩn chứa điều gì đó.

Hoàng thượng đột nhiên kinh sợ, trăm triệu lần không ngờ Đạt Hề Nhiên lại nói đến chuyện này. Sắc mặt của Hoàng thượng trong nháy mắt trầm hẳn xuống, con ngươi nhìn về phía Thái tử lại càng thêm phần lạnh lẽo, lần này không biết nó lại muốn gây ra chuyện gì nữa đây?

Trên đại điện, các đại thần cũng xôn xao kinh sợ, bọn họ vừa kinh ngạc vừa có chút không hiểu. Dù sao Thái tử sớm đã có vương phi, hơn nữa Thái tử cũng nổi tiếng âm ngoan thủ đoạn. Công chúa Đạt Hề này sao lại cố tình lựa chọn Thái tử?

Về mặt Hiên Viên Diệp vẫn lạnh như băng không có điều gì khác thường nhưng trong con ngươi đã hiện thêm vài phần sắc lạnh.

“Thái tử Đạt Hề, việc này chỉ sợ không ổn. Triệt nhi sớm đã có vương phi, nếu như công chúa gả cho Thái tử thì chẳng phải sẽ chịu nhiều thiệt thòi hay sao?” Ánh mắt Hoàng Thượng bỗng lóe lên một chút rồi nhìn về phía Đạt Hề Nhiên, từng lời từng lời chậm rãi cất lên. Dù sao công chúa Đạt Hề cũng là công chúa của một nước nên không thể làm thiếp, còn Thái tử phi kia là do Hoàng thượng đích thân phong vị nên không phải cứ nói phế là phế được.

“Bẩm phụ vương, khoảng thời gian trước Thái tử phi của nhi thần bị bệnh nặng đã qua đời rồi. Việc này vốn dĩ nhi thần đã định sớm hồi kinh bẩm báo với phụ vương nhưng lúc đó lại bị người khác ám hại, bản thân thì bị trọng thương nên không hồi kinh được. Vì thế việc này cứ bị trì hoãn đến tận bây giờ. Lần này nhi thần quay về kinh thành cũng nhân tiện mang hài cốt nàng ấy về!” Không đợi Đạt Hề Nhiên trả lời, Hiên Viên Triệt đã lên tiếng mở miệng giải thích trước. Trên mặt y còn mang theo một vẻ trầm trọng, giọng nói trầm thấp có vẻ như đang hết sức thương tâm vì cái chết của Thái tử phi.

Y vừa nói xong, toàn bộ đại điện lại bắt đầu xôn xao kinh hãi.

Thái tử phi đã chết, hơn nữa lại đã chết từ lâu mà bây giờ mới đến kinh thành báo tin. Dù cho lúc trước Thái tử có bị thương thì cũng có thể cho người đến kinh thành báo tin trước cơ mà?

Phụ thân của Thái tử phi vốn là Tả thừa tướng, chỉ vì chuyện của Thái tử nên Tả thừa tướng cũng bị liên lụy. Ông ta cũng là người khôn khéo, trước khi Hoàng thượng xử lý thì đã cáo lão hồi hương trước rồi. Danh tiếng và thế lực lúc trước giờ đã không còn tồn tại cho nên Thái tử cũng chẳng kiêng kị gì.

“Người...” Hoàng Thượng bàng hoàng nhìn Thái tử, trong con ngươi rõ ràng hiện lên sự tức giận, nhưng hiện tại đang trên đại điện, lại còn có Thái tử ngoại quốc đang ở đây nên cũng không thể phát hỏa. Đề nén cơn giận xuống, Hoàng Thượng lạnh lùng nói, “Thái tử phi qua đời là chuyện lớn mà người còn giấu đến tận bây giờ. Hơn nữa Thái tử phi cũng vừa mới qua đời, người chưa gì đã muốn cưới tân nương mới rồi sao?”

“Có gì mà không thể! Hậu cung của Phụ vương chẳng phải hàng năm đều có người cũ chết đi và người mới được tuyển vào hay sao?” Thái tử mỉm cười cất lời đáp trả. Không phải chỉ là một nữ nhân thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người đâu, nữ nhân bên cạnh y nếu y muốn người nào chết thì người đó còn dám sống?

“Người...” Lời nói của Thái tử đánh trúng vào nỗi đau tận sâu trong đáy lòng Hoàng Thượng, làm Hoàng thượng nhớ đến cái chết của Nhu phi, trong con ngươi lại tràn ra sự đau đớn mãnh liệt.

“Huống chi nhi thần và công chúa đều yêu thương nhau. Hiện giờ Thái tử Đạt Hề còn đến tận đây để cầu hôn, chẳng lẽ phụ vương không muốn đồng ý hôn sự này?” Thái tử thấy Hoàng Thượng không nói gì nữa thì gắt gao ép hỏi.

“Đây cũng không phải việc nhỏ, hơn nữa Thái tử phi vừa mới qua đời, hậu sự cũng cần phải làm một cách đàng hoàng chu đáo. Nếu lúc này mà tiến hành hôn sự với công chúa Đạt Hề thì cũng không thích hợp, cho nên mọi việc cần phải được xem xét cẩn trọng.” Hoàng Thượng nhíu mày trầm giọng nói, tuy không biết Thái tử muốn làm gì nhưng cũng không thể không đề phòng.

“Phụ vương yên tâm, chuyện của Thái tử phi nhi thần đương nhiên sẽ xử lý thật cẩn trọng, mà công chúa Đạt Hề cũng không để ý đến chuyện này đâu.” Khóe môi nhếch cao nở ra một tia cười lạnh, Thái tử lại gắt gao ép người. Vừa nói, y vừa liếc mắt về phía Đạt Hề Nhiên.

Đạt Hề Nhiên hiểu ý liền hướng lên phía trước nói tiếp, “Hoàng thượng, phụ vương ta luôn luôn yêu thương hoàng muội nhất nên mọi chuyện đều chiều theo ý của muội ấy. Tính khí hoàng muội lại rất quật cường, một khi đã quyết định chuyện gì thì không thể không làm đến cùng, hiện giờ muội ấy đã quyết định thành thân với Thái tử của quý quốc thì đương nhiên cũng không so đo mấy chuyện này. Hơn nữa, phụ vương ta cũng sợ hoàng muội bị thiệt thòi nên đã đem quốc bảo của vương triều Đạt Hề là vòng Càn Khôn danh chấn thiên hạ đến đây làm sinh lễ hiến tặng cho quý quốc.”

Lời Đạt Hề Nhiên vừa dứt, toàn bộ đại diện trong nháy mắt đều ồ lên. Bọn họ chưa từng nhìn thấy vòng Càn Khôn nhưng đều đã được nghe những truyền thuyết thần kỳ về nó.

Nghe nói có được vòng Càn Khôn thì sẽ có được giang sơn, có được thiên hạ.

Thuở ban đầu vương triều Đạt Hề vốn chỉ là một bộ tộc rất nhỏ, tổng số người cả tộc còn chưa đến một trăm, nhưng nhờ có vòng Càn Khôn này mà bọn họ mới chiếm được một vùng giang sơn rộng lớn, thế lực cũng tương đương với vương triều Hiên Viên.

Bây giờ không ngờ vương triều Đạt Hề lại đem quốc bảo này đến đây, thật khiến mọi người đoán không ra mục đích của bọn họ.

“Ý của phụ vương ta, một là tỏ thành ý với vương triều Hiên Viên, hai là phụ vương ta không muốn hoàng muội phải chịu thiệt thòi gì khi ở bên ngoài...” Trong khi mọi người còn đang râm ran bàn tán thì Đạt Hề Nhiên lại chậm rãi nói tiếp, lời nói của gã rõ ràng có ý muốn Hoàng thượng cho phép Thái tử hồi kinh.

Hiên Viên Diệp neho mắt lạnh lùng liếc nhìn Đạt Hề Nhiên. Việc này chỉ sợ không đơn giản như vậy!

Cho dù Đạt Hề Tĩnh có thật sự muốn lấy Thái tử thì vương triều Đạt Hề cũng tuyệt đối không mang quốc bảo ra làm của hồi môn thế này, bên trong chỉ sợ đã có âm mưu cực kỳ thâm hiểm.

94. Chương 95

Huống chi, Đạt Hề Tĩnh chắc chắn không hề có ý muốn lấy Thái tử. Tuy nhiên, trong lúc nhất thời, Hiên Viên Diệp không nghĩ ra nổi bọn họ rốt cuộc đang có ý gì.

“Hả?” Đầu lông mày của Hoàng Thượng hơi hơi nhếch lên, hiển nhiên trong lòng cũng hoài nghi về chuyện này. Đối với Càn Khôn Chuyển trong truyền thuyết kia, ông cũng đã từng nghe đến nhiều. Nhưng bảo vật như vậy, Đạt Hề vương triều tại sao lại có thể đem ra làm của hồi môn cho công chúa được?

“Càn Khôn Chuyển này liệu có thần kỳ như trong truyền thuyết hay không?” Thừa tướng nhìn thấu suy nghĩ của Hoàng Thượng, hơi hơi chuyển hướng về phía Đạt Hề Nhiên, kinh ngạc nói, “Chỉ là tin vệt, Càn Khôn Chuyển này có thể giúp người giành được thiên hạ, làm xoay chuyển thời gian, như vậy sẽ thực hiện được những gì không làm được trong quá khứ ư? Lão thần không tin là có bảo vật thần kì như vậy.

Thừa tướng vừa nói chuyện vừa lắc lắc đầu, trên mặt còn mang theo vẻ hoài nghi.

“Về truyền thuyết xoay ngược thời gian, người biết sự tình cũng không nhiều, nhưng nó thật sự có công năng này. Quốc sư của vương triều Đạt Hề chúng ta đã thử qua, và thành công.” Đạt Hề Nhiên hơi cười khê, sau đó từ từ nói. Tuy nhiên đối với sự tình này, hắn cũng không nói nhiều. Những chuyện trong hoàng

thất đều được giữ bí mật, hẳn không nói gì cũng là điều bình thường, cũng chẳng có người nào dám khảo cứu.

Đôi mắt Hoàng Thượng hơi lóe lên, vẻ mặt lúc này như ẩn như hiện một tia khác thường, không biết đang suy nghĩ gì.

“Chỉ cần quay trở lại thì có thể thay đổi sự tình lúc trước, thay đổi kết cục, như vậy có thể cứu được cả người đã chết rồi. Nếu một số sự việc được cải biến thì kết cục sẽ thay đổi, như vậy sẽ chẳng có ai phải chết.” Đạt Hề Nhiên khi nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Thượng, trong con ngươi hiện lên ý cười, lại từ tốn nói.

Trong mắt Hoàng Thượng đột nhiên nổi lên một tia sáng khác thường, dường như muốn bắt thứ gì đó.

“Vớ vẩn, làm sao có chuyện như vậy được? Nếu thật sự có chuyện như vậy thì thế gian này chẳng phải loạn hết rồi sao?” Sắc mặt Mạnh Vân Thiên cũng hơi trầm xuống, nhất là khi nhìn thấy thần sắc của Hoàng Thượng, trong lòng nổi lên một loại dự cảm không tốt, vì thế ông bất chấp cả việc đang đứng trên đại điện, tức giận quát lên.

Hoàng Thượng hơi sửng sốt một chút. Sự hoảng hốt trong con ngươi cũng theo đó mà biến mất dần, nhìn thấy gương mặt tức giận của Mạnh Vân Thiên, Hoàng Thượng khẽ chau mày lại.

“Vạn vật thế gian đều có đặc tính của nó, Hầu gia chưa từng nhìn thấy qua, cũng không có nghĩa là nó không hề tồn tại hay không có khả năng.” Đạt Hề Nhiên vẫn bình tĩnh như cũ, trên mặt không có chút khác thường nào.

Trên gương mặt Hiên Viên Diệp cũng ngưng trọng vài phần. Nếu đúng là thứ kia lợi hại như vậy thì tại sao Thái tử lại không sử dụng nó mà quay lại lúc trước khi những việc làm của y bị bại lộ?

Và nói chưa biết chừng, lúc này y đã là Thiên tử, ngồi ở vị trí cao cao tại thượng kia rồi, cũng không cần phải nhọc lòng suy nghĩ cách để trở về Kinh thành.

Cho nên, truyền thuyết như vậy, Hiên Viên Diệp hẳn hoàn toàn không tin. Cho dù Càn Khôn Chuyển này là một thần vật thực sự thì cũng không có khả năng như vậy.

Nhưng hẳn không biết, Đạt Hề Nhiên cùng Hiên Viên Triệt rốt cuộc đã giao kèo với nhau chuyện gì? Đạt Hề Nhiên vì sao lại phải giúp đỡ Hiên Viên Triệt như vậy?

“Đến cùng có phải là sự thực hay không thì Đạt Hề Thái tử cũng đã cất công đem thần vật đến đây rồi, Phụ hoàng có phải cũng nên tự mình kiểm nghiệm một chút không? Quốc sư của Đạt Hề vương triều lần này cũng đến Hiên Viên vương triều chúng ta, nếu quốc sư trước kia đã thành công thì hiện tại hẳn là....” Khóe môi Hiên Viên Triệt hơi nhếch lên thành nụ cười khê, nhìn về phía Hoàng Thượng, nhẹ giọng nói.

Trong thanh âm kia cũng không có mấy phần cảm xúc nhưng trong sâu thẳm con ngươi ẩn chứa sự ngoan tuýt.

“Vâng! Nếu Hoàng Thượng đã không tin thì đến lúc đó tự mình thử một chút là biết ngay!” Đạt Hề Nhiên phối hợp cùng với Thái tử, lại nói thêm, “Nếu không phải Phụ vương sợ Hoàng muội bị ủy khuất thì nhất định sẽ không dâng quốc bảo này đến đây.”

Lông mày Hoàng Thượng càng nhăn lại, đôi mắt cũng ánh lên vẻ trầm tư, từ từ nhìn về phía Thái tử.

“Phụ hoàng, năm đó là lỗi của nhi thần! Nhi thần đã biết sai rồi, khẩn cầu Phụ hoàng tha thứ. Nhi thần nhiều năm như vậy phiêu bạt ở bên ngoài, nhận bao nhiêu khổ cực, nhưng đúng là vẫn chưa bù đắp đủ lỗi lầm đã gây ra. Nhưng, bây giờ nhi thần không thể để công chúa đi theo mình để mà chịu khổ được. Nhi thần khẩn cầu Phụ hoàng cho nhi thần về kinh, cũng là để phụng dưỡng bên Người.”

Thái tử đột nhiên quỳ xuống, vẻ mặt vừa trầm trọng vừa đau xót nói.

“Hoàng Thượng, dù lúc trước Thái tử từng có sai lầm nhưng nhiều năm như vậy cũng là đủ rồi. Dù nói như thế nào, Thái tử vẫn là cốt nhục của Hoàng Thượng, chẳng lẽ Hoàng Thượng nhẫn tâm để Thái tử lưu lạc bên ngoài hay sao? Lần trước, nếu không phải bản cung trùng hợp cứu được Thái tử điện hạ, chỉ sợ hiện thời Thái tử cũng không còn được nhìn thấy Hoàng Thượng!” Đạt Hề Nhiên thấp giọng nói.

Đạt Hề Nhiên hơi ngừng lại một chút, nhẹ nhàng thở dài một hơi, rồi mới nói tiếp: “Thái tử điện hạ lưu lạc bên ngoài luôn bị người ta đuổi giết, tùy thời mà nguy hiểm đến tính mạng. Phụ vương ta làm sao có thể để Hoàng muội chịu nguy hiểm như vậy, cho nên mới không tiếc xuất ra Càn Khôn Chuyển, chỉ mong Thái tử được hồi Kinh, an cư lập nghiệp cùng Hoàng muội.”

Đôi mắt Hoàng Thượng lại lóe lên, chuyện năm đó của Thái tử, hắc vốn dĩ cũng có chút thiên vị. Khi đó hắc cũng vì Diệp nhi nên mới đuổi Thái tử ra khỏi Kinh thành. Bây giờ, khi nghe Đạt Hề Nhiên nói Thái tử thiếu chút nữa chết ở bên ngoài, trong lòng hắc không khỏi có chút đau lòng. Dù sao Thái tử cũng là con hắc, người ta nói hổ dữ còn không nỡ ăn thịt con mình mà!

“Phụ vương, nhi thần hiện tại chỉ thăm nghĩ sau khi cưới Công chúa sẽ yên lặng sống qua ngày, tuyệt đối sẽ không làm bất cứ chuyện gì không an phận! Xin Phụ vương thành toàn cho nhi thần! Nếu phụ vương lo lắng thì có thể phế bỏ thân phận của nhi thần. Nếu không phải sợ ủy khuất công chúa, nhi thần làm dân thường cũng không sao!”

Thái tử vẻ mặt đau đớn kịch liệt, vừa nói vừa nhìn Hoàng Thượng, trong con ngươi mang theo sự chờ mong, cũng có vài phần cầu khẩn.

Khóe môi Hiên Viên Diệp nhếch lên cười lạnh, không ngờ Thái tử thế lại dùng đến khổ nhục kế, cái gì cũng không tranh, chỉ mong yên lặng mà sống ư? Nếu y thật sự muốn sống cuộc sống yên lặng thì đã chẳng nhọc công trở về Kinh thành này làm gì, cuộc sống ở bên ngoài mới đích thực thích hợp để sống thâm lặng.

“Hoàng Thượng, ai mà chẳng có lúc sai lầm, biết sai mà sửa đổi, bỏ ác hướng thiện, Thái tử đã có tâm hối cải, hơn nữa lúc này Thái tử và Công chúa Đạt Hề còn có mối lương duyên. Chuyện này ảnh hưởng đến quan hệ bang giao hữu hảo giữa hai nước, không bằng Hoàng Thượng hãy cho Thái tử được hồi kinh.” Thừa tướng cũng vì Thái tử mà cầu tình, biểu tình trịnh trọng, không có quá nhiều điểm khác thường.

“Nhi thần cầu khẩn Phụ hoàng! Nhi thần thật sự không muốn công chúa lại rơi vào kết cục giống như Thái tử phi. Nếu không phải vì chịu quá nhiều năm gian khổ, Thái tử phi cũng sẽ không ...” Thái tử khép hờ mắt, đau xót cầu khẩn nói, trong thanh âm cũng tràn đầy thương tâm, khiến cho người ta nhìn không được mà thương cảm, động lòng.

Đôi mắt của Hoàng Thượng cũng xao động, thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Được rồi! Nếu Đạt Hề công chúa nguyện ý gả cho con, chúng ta cũng không thể khiến công chúa bị ủy khuất, trẫm cho phép con trở về Kinh thành. Thế nhưng, sau khi hồi kinh, nếu con lại gây chuyện, trẫm tuyệt đối sẽ không dung tha!”

Mạnh Vân Thiên sững sốt, trong đôi mắt tinh tường cũng ẩn chứa vẻ lo lắng, không khỏi cảm thấy âm thầm ảo não. Thái tử hồi kinh, sau này tình cảnh của Phất Nhi và Thất điện hạ sẽ càng lúc càng nguy hiểm hơn.

Nhưng, ông cũng hiểu rằng Hoàng Thượng đang ở trong tình thế khó xử. Dù sao Đạt Hề Thái Tử cũng tự mình đến cầu hôn, lại còn dâng lên bảo vật quý giá như thế này, Hoàng Thượng đương nhiên cũng không thể cường ngạnh cự tuyệt được.

Hơn nữa, giờ phút này Thái Tử lại chân thành nhận sai. Hoàng Thượng không đành lòng cũng là chuyện bình thường.

Hoàng Thượng nếu đã đáp ứng rồi, thì ông cũng không thể nói gì nữa. Dù sao Thất điện hạ cũng là hiền tế của ông, ông mà còn mở miệng nữa thì người khác lại nghi ngờ.

Những đại thần khác lúc này cũng không dị nghị gì nữa. Dù sao Thái tử vẫn là Thái tử, là nhi tử của Hoàng Thượng.

Gương mặt Hiên Viên Diệp vẫn thản nhiên như cũ, có vẻ như mọi chuyện không nằm ngoài suy nghĩ của hắc. Đôi mắt nhìn về phía Hoàng Thượng cũng chỉ khinh đạm thoáng qua, không có bất cứ cảm xúc nào. Không ai biết, giờ phút này, hắc đang nghĩ gì trong đầu.

“Nhi thần đa tạ Phụ hoàng đã thành toàn.” Thái tử vừa kích động vừa cảm kích, cúi đầu tạ ơn, thì thào tự nói nhỏ: “Như thế, từ nay ta cũng không sợ ủy khuất công chúa nữa rồi!”

“Bản cung đa tạ Hoàng Thượng thành toàn!” Đạt Hề Nhiên lập tức nói. Hơi hơi ngừng lại một chút, suy tư một hồi mới lại lên tiếng: “Bản cung đã mang Càn Khôn Chuyển đến Kinh Thành, nhưng hiện tại để ở

dịch xá. Thịnh Hoàng Thượng cho người đến lấy tiền cung!”

Tay Hoàng Thượng hơi run lên, vẻ mặt kích động. Nghĩ đến nếu Càn Khôn Chuyển kia thần kỳ đúng như lời hần nói thì tốt quá, nếu thật sự có thể khiến cho thời gian quay trở lại, như vậy hần cũng có thể trở về quá khứ, cứu Nhu phi. Tâm tư của Hoàng Thượng lúc này chỉ nghĩ đến Nhu phi, đương nhiên sẽ không suy nghĩ được đến những chuyện khác. Khóe môi khẽ mấp máy, lên tiếng đáp ứng Đạt Hề Nhiên.

“ Nếu Đạt Hề Thái tử tới đây hiến vật quý thì tại sao không đem lên đại diện?” Mạnh Vân Thiên nhếch môi cười lạnh, chưa đợi Hoàng Thượng lên tiếng đã nói trước.

Ông há lại không hiểu tâm tư bây giờ của Hoàng Thượng. Nói thật, ông cũng hy vọng bảo vật kia sẽ linh nghiệm như vậy, như vậy ông cũng có thể cứu được Linh Nhi của ông. Nhưng, ông tin rằng trên đời này sẽ không có chuyện vớ vẩn như vậy, huống chi chuyện này còn liên quan trực tiếp đến Thái tử điện hạ. Ông đương nhiên phải hết sức cẩn thận, không thể không đề phòng.

Hoàng Thượng nghe xong lời của Mạnh Vân Thiên cũng không khỏi sửng sốt, đôi mắt hơi liếc nhìn Mạnh Vân Thiên một cái, sau đó thử nhìn về phía Đạt Hề Nhiên, cũng đợi câu trả lời của hần ta.

“ Đây chính là thần vật người người đều muốn có, bản cung đương nhiên phải toàn diện đề phòng. Dọc đường từ Đạt Hề vương triều đến Hiên Viên vương triều, ta đã phái mười tuyệt đại cao thủ tương hộ, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Nhưng đại diện của Hiên Viên vương triều, võ sĩ đầu được phép tiến vào, cho nên ta nghĩ rằng người của Hiên Viên vương triều đến dịch xá nhận là thỏa đáng nhất.” Đạt Hề Nhiên nhìn Hoàng Thượng chậm rãi nói từng tiếng một. Lời nói của hần, câu nào câu nấy đều hợp lý. Hơi ngừng lại một chút rồi liếc mắt sang Mạnh Vân Thiên, thấp giọng hỏi: “ Hầu gia cảm thấy thế nào?”

Mạnh Vân Thiên biến sắc, nhưng trong lúc nhất thời cũng không tìm được câu nào để phản bác. Đúng như những lời Đạt Hề Nhiên vừa nói, võ sĩ không được tiến vào đại điện, nhưng nếu không phải những võ sĩ kia thủ hộ, chẳng may thần vật kia mà bị mất, Đạt Hề vương triều nhất định sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu bọn họ.

“ Hầu gia anh đừng thần võ, chi bằng để Hầu gia bảo hộ thần vật vào Hoàng cung, xin Hoàng thượng ân chuẩn.” Đạt Hề Nhiên liếc mắt nhìn về mặt âm trầm của Mạnh Vân Thiên, sâu trong con ngươi hần hiện lên tia cười lạnh.

“ Ừm, như vậy cũng tốt! Mạnh ái khanh, ngươi hãy đi hộ tống thần vật Càn Khôn Chuyển kia vào Cung.” Hoàng Thượng nghe xong lời của Đạt Hề Nhiên cũng gật đầu, trong thanh âm mang theo một chút vội vàng, đôi mắt ẩn chứa vài phần hy vọng. Mặc kệ như thế nào, hần cũng phải thử một lần.

Mạnh Vân Thiên giật mình, biết rõ trong đó có nguy hiểm, nhưng nếu Hoàng Thượng đã ra lệnh, ông đương nhiên không thể không tuân theo. Hơn nữa, nếu ông cự tuyệt, thì sẽ phải chọn người khác thay thế, chỉ sợ người đó sẽ là Thất điện hạ.

Cho nên, ông tình nguyện để bản thân mình lao vào nguy hiểm. Nơi này, dù sao cũng là Kinh thành, ông tin Đạt Hề Thái tử cũng không dám làm điều gì xằng bậy.

“ Thần tuân chỉ.” Mạnh Vân Thiên hơi khép hờ mắt, sau đó thấp giọng đáp. Lần này, tâm tình ông so với những lần xuất chinh trầm trọng hơn nhiều.

“ Hay là để bốn vương đi?” Lời của Mạnh Vân Thiên còn chưa dứt, Hiên Viên Diệp đột nhiên lạnh giọng nói. Khi nói chuyện, đôi mắt lạnh lùng quét qua Thái tử một cái, sau đó nhìn về phía Hoàng Thượng, con ngươi lạnh lùng càng thêm phần âm trầm.

Hần có thể thấu hiểu tâm tư của Nhạc phụ, nhưng mà....

“ Điện hạ, trăm triệu lần không thể! Việc này quá mức...” Mạnh Vân Thiên cả kinh, vội vàng nói. Chuyện lần này nhất định có âm mưu, ông trăm triệu lần cũng không thể để Thất điện hạ rơi vào nguy hiểm.

Nhưng lời kia vừa thốt ra, Mạnh Vân Thiên cảm thấy ngay bản thân mình quá lỗ mãng. Bây giờ đang ở trên chính đại điện, lời này của ông chưa biết chừng sẽ bị những kẻ hữu tâm lợi dụng.

“ Điện hạ, việc này cứ để thần ra mặt là được rồi!” Mạnh Vân Thiên nhanh chóng che dấu sắc mặt trầm trọng của mình, thoải mái nói ra.

“Được! Bổng vương cũng tin tưởng lời nói của Hầu gia! Bổng vương sẽ cùng đi với Hầu gia, nói thật bổng vương rất hiếu kỳ về thần vật của Đạt Hề vương triều.” Hiên Viên Diệp cười cười chậm rãi nói từng chữ, thanh âm vẫn lãnh đạm như thường ngày.

“Được rồi! Diệp Nhi và Hầu gia hãy đi cùng với nhau!” Hoàng Thượng cũng vốn nghe ra nỗi bận tâm của Mạnh Vân Thiên, nhưng lại thấy Hiên Viên Diệp nói như vậy thì nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Để Diệp Nhi và Mạnh Vân Thiên đi cùng nhau, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Hơn nữa, hiện tại hắn cũng rất muốn nhìn thấy thần vật kia, dù biết rõ sẽ rất mạo hiểm, cũng biết đây chính là cạm bẫy của Thái tử, nhưng hắn vẫn sẵn sàng lao vào mạo hiểm.

Đương nhiên, hắn tin tưởng năng lực của Diệp Nhi và Mạnh Vân Thiên, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì. Đạt Hề vương triều dù như thế nào cũng không dám gây loạn ở Hiên Viên vương triều.

“Vâng!” Hiên Viên Diệp cúi đầu, đôi mắt hơi nheo lại, trong giọng nói lạnh lùng như băng lại có thêm phần quyết tuyệt.

“Thần tuân chỉ.” Mạnh Vân Thiên cũng thấp giọng đáp lời. Tuy biết năng lực của Hiên Viên Diệp rất giỏi nhưng trong lòng ông vẫn không nhịn được lo lắng.

“Được rồi! Đêm nay, trong Cung sẽ thiết yến chiêu đãi Thái tử và công chúa Đạt Hề.” Hoàng Thượng lại nhìn Đạt Hề Nhiên rồi nói nhưng giờ phút này trên khuôn mặt ông lại có vài phần do dự, muốn nói lại thôi.

“Về phần Càn Khôn Chuyển, quốc sư là người rõ ràng nhất! Tối nay, bản cung và quốc sư cùng nhau dự tiệc sẽ nói rõ cách vận dụng Càn Khôn Chuyển cho Hoàng Thượng biết.” Đạt Hề Nhiên nhìn về mặt của Hoàng Thượng, lên tiếng nói.

“Được như vậy thì tốt!” Trên mặt Hoàng Thượng lộ ra ý cười, thấp giọng nói, trong thanh âm rõ ràng mang theo vài phần kích động. Nếu nói như vậy, tối nay, quốc sư kia sẽ giúp ông cứu Nhu Nhi về đây được không nhỉ?

Nghĩ đến có khả năng như vậy, thân mình Hoàng Thượng nhịn không được khẽ run lên, trong con người càng thêm kích động mong chờ. Trên mặt Thái tử giờ phút này cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt, chỉ trừ vẻ bên ngoài lãnh đạm ra thì còn lại đều không có bất cứ sự khác thường nào. Hiên Viên Diệp từ từ nhắm mắt lại, tất cả cảm xúc đều biến mất. Nhưng sống lưng của hắn thẳng tắp, thậm chí có vẻ cứng đờ.

Nói cách khác, hôm nay hắn và Hầu gia nhất định phải bảo trụ được thần vật kia vào Cung, bằng không...

Bãi triều xong, đi ra ngoài đại điện, Thái tử đến bên người Hiên Viên Diệp mỉm cười nói: “Thất đệ, chúng ta cuối cùng cũng có thể đồng triều với nhau, thật đúng là đáng chúc mừng, phải không?”

“Thất đệ hạ, bản cung ở dịch xá chờ ngài.” Đạt Hề Nhiên cũng tươi cười khẽ nói.

Đầu lông mày Hiên Viên Diệp hơi nhíu lại, thanh âm lạnh lùng nói: “Vậy làm phiền Thái tử.”

“Thất đệ hạ khách khí rồi!” Đạt Hề Nhiên cười tươi, cực kỳ khách khí hành lễ, sau đó mới cùng Thái tử rời đi.

“Thất đệ hạ, người vừa rồi vì sao lại...” Mạnh Vân Thiên đi đến bên người Hiên Viên Diệp, lo lắng nói: “Thái tử lần này vào Kinh chắc chắn có dụng tâm muốn đối phó với Người. Chuyện này chỉ sợ là âm mưu của bọn họ.”

“Bổng vương biết.” Hiên Viên Diệp nheo mắt lại. Hắn làm sao có thể không biết chuyện này có âm mưu ẩn sau, mà cũng bởi vì biết nên hắn mới không thể để Mạnh Vân Thiên đi một mình. Tình cảnh Mạnh Vân Thiên hiện tại so với hắn cũng chẳng an toàn hơn là bao. Thái tử muốn đối phó hắn, chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cho Mạnh Vân Thiên.

“Việc này trước mắt đừng cho Phát Nhi biết.” Hiên Viên Diệp suy tư một lát, ngưng trọng nói.

“Chuyện gì mà không thể để cho ta biết được?” Nhưng, lời của hắn vừa mới dứt, Mạnh Phát Ảnh đột nhiên xuất hiện, hai mắt mở to, có vẻ bất mãn hỏi lại. Nhưng, nhìn gương mặt ngưng trọng của Hiên Viên Diệp và Mạnh Vân Thiên, nàng liền biết ngay đó là chuyện rất nghiêm trọng.

“Phát Nhi, sao con lại ở nơi này?” Mạnh Vân Thiên cùng Hiên Viên Diệp đều sửng sốt, bốn mắt cùng nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh. Nơi này dù cách đại điện một khoảng lớn, nhưng cũng không phải nơi nàng có thể tùy tiện ra vào.

“Con cũng bởi vì lo lắng nên mới đến xem một chút.” Mạnh Phát Ảnh hơi sửng sốt, sau đó nhỏ giọng nói. Cả ngày hôm qua, nàng không nhìn thấy Hiên Viên Diệp, trong lòng thật sự rất lo lắng, cho nên mới lặng lẽ đến nơi này xem một chút. Nàng vốn dạo chơi ở trong Ngự Hoa Viên, đợi đến lúc hạ triều, nàng có thể nhìn thấy hắn ngay được.

Dù hạ triều rồi, những đại thần cũng đã tản đi nhưng nàng thấy hắn và Phụ thân vẫn còn thảo luận chuyện gì đó. Nàng lặng lẽ đi đến đây, thật không ngờ lại nghe được câu nói kia của hắn.

“Không có chuyện gì, trở về đi!” Hiên Viên Diệp nhìn những đại thần khác đều đã đi hết, bèn ôm lấy Mạnh Phát Ảnh, ôn nhu dỗ dành. Nhưng vẻ mặt trầm trọng kia thì không cách nào che dấu được.

“Hiên Viên Diệp, rốt cục chàng định gạt ta chuyện gì?” Không biết sự tình, nàng sẽ không hỏi, nhưng vừa vặn nghe được, nàng không thể giả vờ như không biết.

“Điện hạ, cứ nói cho Phát Nhi biết đi! Nếu như Phát Nhi muốn nghe, Người dù có không muốn nói, nó cũng tra đến tận cùng.” Mạnh Vân Thiên nhìn Mạnh Phát Ảnh hơi hơi lắc đầu nói.

Ông cũng hiểu được tâm tư của Hiên Viên Diệp, sợ Phát Nhi biết, sẽ nhất định đòi đi cùng, như vậy sẽ bị nguy hiểm. Nhưng tính tình Phát Nhi như thế nào, ông hiểu rõ. Nếu không nói cho nó biết, chưa biết chừng còn nguy hiểm hơn.

“Ừm.” Hiên Viên Diệp hơi gật đầu, nếu như nàng đã biết thì hắn có muốn giấu cũng không được, vì thế đành bất đắc dĩ đem chuyện ở trên đại điện từng chút một nói cho Mạnh Phát Ảnh nghe.

Mạnh Phát Ảnh càng nghe sắc mặt càng âm trầm, trong lòng nhịn không được mà cảm thấy khó chịu, người nào mà chẳng biết trong chuyện này nhất định là có ẩn chứa âm mưu và nguy hiểm. Hoàng Thượng rốt cuộc là đang nghĩ cái gì mà lại đồng ý cho Thái tử hồi kinh, còn để cho Diệp cùng Phụ thân bị đẩy vào cảnh nguy hiểm?

Đây rõ ràng là một cái bẫy. Thái tử nắm rõ tâm tư chuyện Nhu phi của Hoàng Thượng nên mới để Đạt Hề Nhiên cố ý nói vậy. Nhưng cho dù Hoàng Thượng có nhớ thương Nhu phi thế nào cũng không thể không để ý bất cứ điều gì như thế này được!

“Đáng giận!” Mạnh Phát Ảnh nhịn không được mà mắng một tiếng, giờ phút này không biết đang trách mắng Thái tử hay mắng Hoàng Thượng.

“Chúng ta chưa từng nhìn thấy qua Càn Khôn Chuyển kia, nếu lỡ thứ mà Đạt Hề Nhiên mang đến chỉ là đồ giả thì thế nào cũng bị chúng cản ngược lại.” Ánh mắt của Hiên Viên Diệp vô cùng băng lãnh, trầm giọng nói.

“Đúng, ta lo lắng nhất cũng chính là chuyện này.” Mạnh Vân Thiên khẽ gật đầu nói, “Đến lúc đó, sợ rằng ngay cả Hoàng Thượng cũng không tin chúng ta, Đạt Hề vương triều cũng không bỏ qua. Thái tử Đạt Hề đã nói đây là của hồi môn cho công chúa!”

Nếu đây là của hồi môn, trước lúc thành hôn mà để xảy ra chuyện gì, Đạt Hề vương triều chắc chắn sẽ lấy đó làm lý do gây khó dễ.

“Hoàng Thượng tại sao có thể hồ đồ như vậy chứ?” Mạnh Phát Ảnh bất mãn nói, bộ dạng sốt ruột lại tức giận.

“Haiz!” Mạnh Vân Thiên âm thầm thở dài một hơi, “Ta có thể hiểu được tâm tình của Hoàng Thượng, nếu lúc ấy đối lại là ta, có lẽ cũng bất chấp hết thấy!”

Có đôi khi, chuyện tình cảm không phải con người muốn điều khiển là điều khiển được.

Nhu phi vừa mới qua đời, Hoàng Thượng đau lòng vô cùng, chỉ cần còn một tia hy vọng, người nhất định sẽ tranh thủ.

Mạnh Phát Ảnh không nói gì nữa. Tình cảm đôi khi sẽ làm cho con người ta mất lý trí, tình cảm của Hoàng Thượng đối với Nhu phi, bọn họ hiểu rõ. Cho nên, chuyện này không thể trách Hoàng Thượng được.

Chỉ tại Thái tử quá âm hiểm.

“Nhưng Thái tử tại sao lại chắc chắn vì Nhu Phi, Hoàng Thượng sẽ đáp ứng chuyện này nhỉ?” Mạnh Phát Ảnh nhíu mày, tự nhiên lại nhớ đến những lời hôm qua Thái tử nói với mình, khi đó Thái tử khẳng định như đinh đóng cột rằng Hoàng Thượng sẽ đáp ứng.

Hiên Viên Diệp hơi giật mình, trên mặt có vài phần ngưng trọng, khóe miệng nhếch lên, ngoan thanh nói: “Trong Cung có người của Thái tử!”

Thái tử đã sớm biết tình cảm sâu sắc mà Hoàng Thượng dành cho Nhu Phi, cho nên mới cùng Đạt Hề Nhiên bày ra vở kịch này. Nếu thật sự là như thế thì e rằng chuyến đi này sẽ càng nguy hiểm hơn.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Mạnh Vân Thiên nghe thấy Hiên Viên Diệp nói như thế, trong con ngươi âm trầm hiện lên sự lo lắng.

Lúc trước chỉ là hoài nghi, nhưng bây giờ nghe nói như vậy, thì chắc chắn một trăm phần trăm trong việc này là có âm mưu. Nếu bọn họ sớm đã lên kế hoạch hãm hại, chỉ sợ...

Một khi có vấn đề xảy ra, không chỉ ông mà cả Thất điện hạ cũng gặp nguy hiểm, không những thế cả Hiên Viên vương triều cũng không tránh khỏi tai ương.

Hiên Viên Diệp nheo mắt lại, ánh mắt rét lạnh tăng thêm vài phần ngoan tuyệt.

“Nếu chúng chỉ lấy đồ giả ra mà dám nói là đồ thật, buông lời hãm hại chúng ta, thì ta sẽ có biện pháp khiến cho chúng không thực hiện được ý đồ.” Mạnh Phát Ảnh hơi suy tư một lát, bình tĩnh nói.

Lặng lẽ phán đoán theo tình hình trước mắt, khả năng kia là lớn nhất. Hơn nữa, bọn chúng mà đã tính thì dù có nhiều nhân chứng, chỉ sợ cũng vẫn vô ích. Bởi vì, dù sao giúp Hiên Viên Diệp chứng minh cũng chỉ có người của Hiên Viên vương triều, Đạt Hề muốn gây sự thì vẫn đủ lý do.

“Biện pháp gì?” Hiên Viên Diệp cùng Mạnh Vân Thiên đồng thanh hỏi.

Mạnh Phát Ảnh đến gần hai người thì thào vài câu.

“Ừm, biện pháp này cũng không tệ! Được lắm!” Mạnh Vân Thiên nghe xong, sự âm trầm trên mặt hơi hòa hoãn một chút, nhẹ giọng tán dương.

Trong mắt Hiên Viên Diệp cũng nổi lên ý cười, bàn tay ôm lấy nàng siết chặt.

“Hơn nữa, nếu thần vật đúng như vậy thì Đạt Hề vương triều chắc chắn sẽ không dám đưa đến Hiên Viên vương triều chúng ta.. Bọn họ cố gắng thổi phồng lên như vậy, đến lúc đó chúng ta ...” Mạnh Phát Ảnh cười lạnh, muốn hãm hại bọn họ đâu có dễ dàng như vậy!

“Chỉ sợ, trong kế hoạch của bọn họ đã tính đến bước này!” Hiên Viên Diệp nghe được lời của nàng cũng cảm thấy vui mừng nhưng vẫn còn lo lắng.

“Hiện tại chỉ có thể đi từng bước, xem từng bước, gặp chiêu phá chiêu.” Mạnh Vân Thiên cũng lo lắng điều đó, nhưng chuyện này quá mức đột ngột, hơn nữa, ai cũng không ngờ rằng Hoàng Thượng lại đáp ứng dễ dàng như vậy. Cho nên, lúc này, bọn họ đang ở thế bị động.

Hiên Viên Diệp tuyển chọn mười hộ vệ tinh nhuệ nhất, sau đó cùng Mạnh Vân Thiên và Mạnh Phát Ảnh đi đến dịch xá của Đạt Hề Nhiên.

“Thất điện hạ cuối cùng cũng đã tới, bổn cung chờ đợi đã lâu rồi.” Đạt Hề Nhiên nhìn thấy Hiên Viên Diệp đến thì cười cười nghênh đón, hai tròng mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, nửa tín nửa ngờ nói: “Ha ha, bản cung cũng từng nghe qua, Thất điện hạ và Thất vương phi như hình với bóng, tình cảm rất tốt. Xem ra, lời thiên hạ đồn quả không sai!”

“Chỉ là lời đồn thôi, đương nhiên có thật có giả!” Khóe môi Mạnh Phát Ảnh vẫn mang nụ cười nhàn nhạt như cũ, vội vàng tiếp lời hấn ta. Đầu lông mày của nàng khẽ nhướn lên, thâm ý nói: “Ngài nói có phải không? Thái tử điện hạ.”

Vẻ mặt Đạt Hề Nhiên trong nháy mắt trở nên cứng nhắc, bất quá vẫn cười nói: “ Đúng vậy! Thất vương phi nói có lý.”

“ Vậy thỉnh Thái tử điện hạ xuất Càn Khôn Chuyển ra cho chúng ta xem .” Hiên Viên Diệp vẫn mang theo vẻ mặt lạnh như băng lạnh lùng, nhìn Đạt Hề Nhiên, chậm rãi nói từng chữ một. Ngữ khí nói chuyện có thêm vài phần khách khí, nhưng thái độ vẫn lạnh như băng.

Gương mặt Đạt Hề Nhiên tối sầm lại, trong đôi mắt còn hiện lên sự bất mãn, nhưng lập tức che dấu, cao giọng nói: “Người đâu, đem Càn Khôn Chuyển ra đây giao cho Thất điện hạ!”

“ Vâng ạ!” Người bên ngoài cung kính đáp. Lập tức, có một nam nhân , hai tay cầm một chiếc hộp tiến từ từ vào. Mà theo sau nam nhân đó là mười vị võ sĩ cao thủ.

95. Chương 96

Tuy nhiên, màu sắc của khối sắt đặt bên trong hộp thì trông khác những khối sắt cùng loại một chút. Mặt trên của khối sắt này có một vài tia màu đỏ, hơn nữa màu đỏ kia hình như từ bên trong lộ ra.

Nếu nói, đây là thần vật trong truyền thuyết thì chắc chắn nó sẽ có không ít niên đại, nhưng phía trên hoàn toàn không có dấu hiệu bài mòn theo năm tháng, ngược lại còn sáng đến lạ thường.

Tuy không nhìn rõ lắm thứ đặt trong hộp kia nhưng Mạnh Phát Ảnh vẫn cảm thấy hơi kinh sợ. Vật này có lẽ không lợi hại được như lời đồn đại, nhưng chỉ sợ nó cũng chẳng phải thiên thạch bình thường. Bởi vì, cho dù Đạt Hề vương triều có đem đồ giả đến đây thì chắc chắn cũng phải là một thứ có giá trị.

“ Đây là Càn Khôn Chuyển, thỉnh điện hạ kiểm tra tỉ mỉ.” Đạt Hề Nhiên hơi cười khê, thanh âm nghe rất khách khí, nhưng khóe môi lại hiện lên sự trào phúng nhàn nhạt, cũng bộc lộ một chút cảm xúc của hắn hiện tại.

Hiên Viên Diệp nhìn thiên thạch trong hộp kia cũng hơi sửng sốt một chút, trên mặt cũng không lộ ra nhiều biểu tình khác lạ, nhưng vẫn có chút âm trầm không dễ nhận ra lóe lên trong con ngươi.

“ Điện hạ nên kiểm tra cẩn thận thì hơn.” Đạt Hề Nhiên càng thêm tươi cười.

“ Càn Khôn Chuyển này chúng ta chưa bao giờ nhìn thấy qua, là thật hay là giả chúng ta cũng không thể nào phân biệt được.” Mạnh Vân Thiên bình tĩnh nói. Thanh âm nhẹ nhàng nhưng lại mang theo sự uy nghiêm làm cho người ta không thể nào xem nhẹ.

“ Thế nào? Ý của Hầu gia là bản cung đang lừa gạt Hiên Viên vương triều sao?” Đạt Hề Nhiên nghe vậy, hai mắt híp lại, lạnh lùng nói, trong thanh âm ẩn chứa vài phần tức giận.

“ Lời này bản hầu không nói! Bản hầu chỉ nói không thể nào phân biệt được thật giả, chứ không nói là giả!” Mạnh Vân Thiên cũng không hề tức giận, vẫn vui vẻ cười nói. Hơi ngừng lại một chút, sau đó ông nói tiếp: “ Càn Khôn Chuyển này cũng không có mấy người được nhìn thấy qua, bản hầu nói lời này là điều cực kì bình thường. Thái tử làm gì mà phải khẩn trương như vậy? Phản ứng của Thái tử có phải là quá khẩn trương rồi không?”

“ Lời của Hầu gia rất đúng, Càn Khôn Chuyển này bốn vương cũng không biết phân biệt thật giả như thế nào!” Luôn luôn giữ im lặng, Hiên Viên Diệp lúc này mới lên tiếng.

Đạt Hề Nhiên nhíu mày lại, sắc mặt cũng trầm xuống, khóe môi nhếch lên: “Vậy ý của điện hạ là gì? Chẳng lẽ không muốn nhận Càn Khôn Chuyển này sao? Nếu đúng là như vậy thì bản cung sẽ cho người mang Càn Khôn Chuyển này trở về vậy.”

“Nếu Thái tử muốn làm như vậy, bốn vương sao có thể ngăn cản được.” Hiên Viên Diệp nhếch môi cười lạnh, có ý nói. Hắn biết rõ, Đạt Hề Nhiên đã mất quá nhiều công sức để đến Hiên Viên vương triều, chắc chắn sẽ

không dễ dàng, tùy ý mà rời đi. Đạt Hề Nhiên muốn kích hấn, chỉ sợ công phu của Đạt Hề Nhiên còn chưa đủ.

Ngươi...” Đạt Hề Nhiên chán nản, vô cùng tức giận, con ngươi thẳng tắp âm ngoan, trừng trừng nhìn Hiên Viên Diệp, nhưng ngay lập tức ẩn đi.

“Điện hạ cùng bản cung cũng coi như chỗ quen biết đã lâu, bản cung làm người thế nào, điện hạ chắc hẳn rất rõ ràng. Chẳng lẽ Điện hạ không tin bản cung ư?”

“Bổn vương cũng vì quá rõ ràng, cho nên mới không thể không cẩn thận.” Khóe môi Hiên Viên Diệp cong lên, nở nụ cười trào phúng.

Đạt Hề Nhiên mặc dù là Thái tử Đạt Hề vương triều, cũng là kẻ dã tâm có thừa, nhưng không đủ thông minh. Đạt Hề Nhiên vì muốn thế lực của bản thân cũng như vương triều Đạt Hề càng lúc càng cường đại nên chuyện gì cũng dám làm, giống như chuyện lần trước Đạt Hề Nhiên đã để cho Đạt Hề Tĩnh lên câu dẫn hấn. Hấn dám khẳng định lần đó tuyệt đối là do Đạt Hề Nhiên an bài trước.

Vậy nên lần này, hấn không khỏi ngầm suy đoán xem Thái tử rốt cuộc đã đáp ứng điều kiện gì với Đạt Hề Nhiên.

“Hiên Viên Diệp, ngươi có ý gì?” Lần này Đạt Hề Nhiên tức giận thật. Lời này của Hiên Viên Diệp rõ ràng là đang vũ nhục hấn. Hấn tức giận nhìn về phía Hiên Viên Diệp, lửa giận bốc lên không ngừng.

“Thái tử đừng quá mức kích động.” Hiên Viên Diệp không chút nào để ý đến cơn tức của hấn, vẫn một bộ dáng vân đạm phong khinh, có vẻ như còn hơi hơi đùa cợt: “Bổn vương chỉ đang bàn chuyện thôi mà.”

“Bàn chuyện?” Đôi mắt của Đạt Hề Nhiên nheo lại, nâng cao giọng, nhìn quét vào Càn Khôn Chuyển trong hộp một cái, rồi lạnh lùng nói, “Được, vậy bản bạc đi! Hoàng Thượng đã lệnh cho Điện hạ tới tiếp nhận Càn Khôn Chuyển tiến cung, nhưng Điện hạ thử nói xem, thái độ của Điện hạ hiện tại là có ý gì?”

“ Cũng chẳng có ý gì! Phản ứng của Thái tử có phải là hơi kích động quá rồi không?” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên nhẹ giọng nói: “ Bởi vì, chúng ta ở đây không có ai có thể nhận biết thân vật này là thật hay giả, cho nên muốn có bằng chứng xác thực, để tránh phiền phức về sau. Việc này cũng là điều dễ hiểu mà.”

“ Có ý gì?” Đạt Hề Nhiên lập tức nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, gương mặt đen tuyền của nàng dường như ẩn chứa điều gì đó, khóe môi lại còn hiện lên ý cười trào phúng.

Mạnh Phát Ảnh đương nhiên là biết hấn ta đang nghĩ gì, nhưng cũng chẳng thèm để ý. Nàng từ từ lấy ra một tiểu hồng bào, đặt lên bàn, nhẹ nhàng mở ra rồi chậm rãi nói từng chữ: “ Vật này đích xác là thân vật của Đạt Hề vương triều, thỉnh điện hạ đóng dấu vào!”

Đạt Hề Nhiên kinh ngạc, hai mắt trợn lên ẩn chứa vài phần tức giận, ngoan thanh nói: “ Bản vương xuất môn tùy lúc mà cũng cần phải mang theo con dấu bên người hay sao?”

“ Không mang con dấu cũng không sao, vậy xin Thái tử ấn dấu tay của mình vào đây!” Mạnh Phát Ảnh đã sớm lường trước hấn ta sẽ nói như vậy, trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt. Hơi ngừng lại một chút, sau đó nàng nói tiếp: “ Thiên hạ thiên thiên vạn nhân nhưng dấu tay mỗi người lại không ai giống ai. Nói thật, ấn dấu tay còn đáng tin hơn cả đóng dấu.”

“ Làm sao ngươi biết dấu tay mỗi người không đồng nhất!?” Đạt Hề Nhiên sững sốt, hoài nghi nhìn Mạnh Phát Ảnh.

“ Con người không giống nhau, vân tay đương nhiên cũng không giống. Nếu Thái tử không tin có thể kiểm chứng ngay bây giờ. Gọi mọi người lại đây, điểm dấu tay vào, dùng kính lúp soi kỹ sẽ biết được ngay thôi.” Hai mắt Mạnh Phát Ảnh khẽ chớp, khóe môi cũng nhếch lên cười lạnh. Tuy rằng kỹ thuật ở Cổ đại này chưa tiên tiến nhưng khẳng định dùng phương pháp này vẫn nhìn ra được.

“ Đương nhiên, nếu Thái tử thấy dấu tay chưa đủ bảo đảm thì Điện hạ có chuẩn bị sẵn giấy bút, Thái tử viết thêm vài chữ chứng nhận. Thái tử đến hiến bảo vật là để thể hiện thành ý của Đạt Hề vương triều, chúng ta đương nhiên hiểu, chỉ tiếc có vài tên phạm phu tục tử lại không hiểu như vậy. Cho nên, chúng ta mới phải làm thế này để mọi người đều an tâm. Thái tử thấy thế nào?” Mạnh Phát Ảnh nhàn nhã nói.

Sắc mặt Đạt Hề Nhiên thay đổi mấy lần, nhưng giờ phút này lại không thể nói được tiếng nào để phản bác lại lời của Mạnh Phát Ảnh.

“ Các người rõ ràng không tin bản cung, không tin Đạt Hề vương triều.” Đạt Hề Nhiên trầm mặc một lúc rồi mới nói.

“ Lời này của Thái tử sai rồi! Hai nước kết giao, quý là ở thành tín, mà đây chỉ là một cách để đảm bảo thành tín đó, đối với Đạt Hề vương triều cũng như Hiên Viên vương triều đều có lợi, Thái tử không thấy thế sao?” Mạnh Phát Ảnh không khỏi cảm thấy âm thầm buồn cười trong lòng. Hắn ta càng không đồng ý càng chứng tỏ trong lòng hắn ta có quỷ.

Huống hồ, yêu cầu của nàng cũng đâu quá phận!

“ Thái tử, thỉnh!” Hiên Viên Diệp không kiên nhẫn như Mạnh Phát Ảnh, trực tiếp ra lệnh.

Kỳ thật, mọi người đều hiểu rõ mục đích lần này của Đạt Hề vương triều, nói khách khí cũng chỉ vì quan hệ hai nước.

“ Được, vậy thì cứ theo ý các người.” Thật không ngờ, Đạt Hề Nhiên lại đột nhiên đồng ý, còn trả lời một cách cực kỳ thông khoái.

“ Chính như Thất vương phi nói, đây cũng là một cách thể hiện thành tín, bản cung cũng thấy chủ ý này cũng tốt lắm.” Đạt Hề Nhiên vừa nói vừa cười nhạt.

Mà sau khi nói xong cũng nhanh chóng ấn dấu tay lên Càn Khôn Chuyển, sau đó cũng cấp tốc viết một tờ giấy chứng minh, bỏ vào trong hộp.

Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu mày. Thật không ngờ, Đạt Hề Nhiên lại dễ dàng đáp ứng như vậy.

Chẳng lẽ Càn Khôn Chuyển này là thật? Nhưng nếu là thật thì há lại dễ dàng được đưa đến Hiên Viên vương triều như thế sao?

Giờ phút này, nàng không khỏi nghi ngờ.

Đôi mắt của Hiên Viên Diệp cũng ẩn chứa nghi hoặc, không đoán được mục đích của Đạt Hề Nhiên là như thế nào.

Nhưng nếu Đạt Hề Nhiên đã điểm dấu tay lên Càn Khôn Chuyển, lại còn viết cả giấy chứng minh, cho dù vật này có là giả thì đến lúc đó cũng là chuyện của Đạt Hề Nhiên.

“ Đa tạ Thái tử đã phối hợp.” Hiên Viên Diệp nhìn Đạt Hề Nhiên nhẹ giọng nói, nhưng thanh âm vẫn rét lạnh như cũ.

“ Thất điện hạ đã khách khí rồi!” Đạt Hề Nhiên mỉm cười, có vẻ như một chút cũng không để ý, cũng không còn tức giận như lúc trước.

Mạnh Phát Ảnh không cười, cảm giác Đạt Hề Nhiên này có gì đó rất kỳ quái. Vừa lúc này nhìn thấy sự biến hóa cảm xúc của Đạt Hề Nhiên, nàng khẳng định hắn cũng không giỏi trong việc che dấu cảm xúc.

Nhưng mà lúc này đây...

“ Người đâu” Hiên Viên Diệp nhìn gương mặt cười khê của Đạt Hề Nhiên, đôi mắt có phần trùng xuống, sau đó lạnh giọng phân phó thị vệ phía sau.

“ Vâng ạ!” Thị vệ cung kính đáp lời, sau đó vội vàng cầm lấy chiếc hộp kia.

“ Bỏ vương cũng không quấy rầy Thái tử nữa, cáo từ.” Hiên Viên Diệp đứng lên, cũng không muốn nói thêm điều gì vô nghĩa với tên Đạt Hề Nhiên này nữa, xoay người rời đi.

“ Bản cung không tiễn!” Đạt Hề Nhiên vẫn cười mỉm như lúc trước khách khí nói, nhưng sau khi đám người Hiên Viên Diệp rời đi, nụ cười trên gương mặt của hắn biến mất ngay lập tức.

“ Điện hạ, Đạt Hề Nhiên đáp ứng dễ dàng như vậy, liệu có phải trong này còn có âm mưu nào khác nữa?” Ra khỏi dịch xá, Mạnh Văn Thiên vẻ mặt ngưng trọng hỏi.

“ Ừm..” Hiên Viên Diệp thấp giọng đáp, gương mặt cũng âm trầm, sau đó phân phó Tốc Phong: “ Cho người trông coi thật kỹ, ngàn vạn lần không được để xảy ra chuyện gì!”

Đạt Hề Nhiên đáp ứng quá mức dễ dàng, cho nên hắn không thể không đề phòng...

Mạnh Phát Ảnh cũng âm thầm lo lắng, nhưng phía sau cũng chỉ có thể cẩn thận đề phòng, cũng chẳng còn biện pháp nào khác. Chỉ cần đến trước yến hội không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, đợi khi yến tiệc diễn ra, ở trước mặt mọi người, giao vật này cho Hoàng Thượng là được rồi.

.....

Dạ Yến tuy rằng được làm vội vàng nhưng cũng không kém phần long trọng. Đạt Hề Nhiên mang theo Đạt Hề Tĩnh tiến vào đại điện. Sự chú ý của tất cả mọi người đổ dồn về phía Đạt Hề Tĩnh.

Dáng người của ả trông có vẻ hơi chật vật, bởi vì y phục được bó quá chặt, lộ ra dáng người phong tình vạn chủng dụ hoặc của mình. Ắ lắc lắc vòng eo, uốn éo đi vào trong đại điện khiến ánh mắt của những nam tử trong điện đều thẳng tắp nhìn. Nhị vương gia cũng nhìn ả mà không kiêng kị gì, khóe môi nở nụ cười như có như không, cũng không hề che dấu vẻ thưởng thức của bản thân.

Đạt Hề Tĩnh nhìn thấy đôi mắt xích lô của Nhị vương gia, hơi sững sốt một chút, nhưng hiện tại đang ở trên đại điện nên ả thu liễm hơn so với trước rất nhiều, cũng không lộ ra quá nhiều sự khác thường.

Chẳng qua, khi Đạt Hề Tĩnh đi ngang qua chỗ của Hiên Viên Diệp, bước chân hơi ngưng lại, sắc mặt cũng hơi thay đổi một chút, hai mắt không kiềm được mà liếc nhìn Hiên Viên Diệp sau đó quắc mắt hung hăng lườm Mạnh Phát Ảnh bên cạnh.

“ Tĩnh Nhi, còn không mau bái kiến Hoàng Thượng.” Đạt Hề Nhiên nhìn nét mặt của ả, hơi bất mãn, không khỏi nhắc nhở.

”Tĩnh nhi tham kiến Hoàng Thượng.” Đạt Hề Tĩnh nghe vậy mới thu hồi ánh mắt đang nhìn chằm chằm trên người Mạnh Phát Ảnh lại, nhìn về phía Hoàng Thượng, hành lễ.

“Được rồi, hãy bình thân.” Hoàng thượng cũng hơi nhăn mày lại, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói.

Nàng công chúa này, đôi mắt vừa rồi nhìn về phía Phát Nhi thật sự rất quái.

“Ban ngồi.” Hoàng Thượng lạnh giọng nói, nhưng trong thanh âm lại mang theo lãnh ý.

Đạt Hề Nhiên nghe được sự bất mãn trong lời nói của Hoàng Thượng, trong mắt hơi ẩn quá một tia ảo não, nhưng nhanh chóng cười khê nói:”Đa tạ Hoàng Thượng.”

Sau đó, hắn dẫn Đạt Hề Tĩnh ngồi vào vị trí đã an bài sẵn ở một bên.

Hiên Viên Diệp nhìn Đạt Hề Nhiên an vị xong, muốn đem Càn Khôn Chuyển kia lên. Dù sao, trì hoãn một khắc thì càng nguy hiểm thêm một khắc.

Nhưng hắn vừa định mở miệng thì...

“Phụ hoàng, tài vũ đạo của Tĩnh Nhi ở Đạt Hề vương triều có thể nói là đệ nhất, hơn nữa cũng rất khác biệt với vũ đạo của Hiên Viên vương triều chúng ta. Không bằng mượn dạ yến hôm nay để Tĩnh nhi đến múa một khúc.” Vào chính lúc này, Hiên Viên Triệt bỗng mở miệng nói, từ từ nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh, trong nụ cười khê mang theo vài phần ý đậm tình sâu.

Hoàng Thượng nhíu mày, vốn dĩ hắn cũng muốn nhanh chóng nhìn thấy Càn Khôn Chuyển, thật không ngờ Thái Tử lại nói muốn để cho Đạt Hề Tĩnh hiển vũ, tất nhiên chuyện này khó có thể cự tuyệt.

Nghĩ đến một khúc múa cũng không mất bao nhiêu thời gian, Hoàng Thượng nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh, thấp giọng nói: “Trẫm cũng muốn được chiêm ngưỡng vũ đạo của Đạt Hề vương triều.”

Dù sao cũng là công chúa của một quốc gia, dù giờ phút này hắn không có bất kỳ hứng thú gì, nhưng cũng vẫn phải khách khí, giả vờ có hứng thú.

“Vậy thì Tĩnh Nhi đành tự bêu xấu.” Đạt Hề Tĩnh nghe Hoàng Thượng nói vậy, từ từ đứng lên, đắc ý cười nói.

Khi nói chuyện, ả lại quét mắt, trào phúng nhìn Mạnh Phát Ảnh.

Ảnh mắt mọi người trên đại điện lại nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh. Vốn dĩ, dáng người của ả vốn đã cực kì dọa người, nếu múa nữa thì chẳng phải là...

“Nhưng mà, Tĩnh nhi muốn đổi y phục trước đã.” Đạt Hề Tĩnh đột nhiên nhìn Hoàng Thượng, nhẹ giọng nói: “Kính xin Hoàng Thượng chấp thuận.”

Mọi người sửng sốt, không biết ả rốt cuộc muốn múa cái gì, lại còn muốn thay phục nữa chứ! Nhìn dáng người bó chặt kia của ả, đám nam tử có chút thất vọng.

“Ừ, được rồi.” Hoàng Thượng cũng sửng sốt một chút, gật đầu đáp lời, nhưng sâu thẳm trong đáy mắt thì lại càng bất mãn. Trong bụng thầm muốn nhanh chóng lấy được Càn Khôn Chuyển. Cho dù Đạt Hề Tĩnh có múa tuyệt đẹp đến mức nào, hắn cũng không hứng thú.

Đôi mắt của Hiên Viên Diệp neho lại, nhìn đến Hiên Viên Triệt đang cười khê nhàn nhả thưởng trà kia, ả chút trầm tư.

Mạnh Phát Ảnh cũng sửng sốt một chút. Múa cái gì mà phiền toái quá vậy? Nàng cảm giác hình như Đạt Hề Tĩnh đang cố ý kéo dài thời gian.

Đạt Hề Tĩnh nhanh chóng đi ra khỏi Đại điện, nhưng rất nhanh sau đó đã trở lại.

Nhất thời, toàn bộ ánh mắt trong đại điện đều hướng về phía ả ta. Lúc này, y phục trên người ả còn bó sát hơn mức bình thường. Hơn nữa, bộ y phục đó lại quá mỏng. Mơ hồ có thể nhìn thấy cảnh xuân bên trong, bất quá, y phục này cũng có nhiều mảnh, chưa đến mức lộ hết cảnh xuân ra bên ngoài.

Y phục giống như thế, Mạnh Phát Ảnh ở hiện đại thường xuyên nhìn thấy, hơn nữa còn gọi cảm và bại lộ hơn nhiều. Nhưng mà nơi đây là Cổ đại, y phục to gan như vậy thì đây là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy qua.

Nhưng Đạt Hề Tĩnh đối với ánh mắt kinh ngạc của mọi người, có vẻ như hết sức vừa lòng.

Đôi mắt của Hoàng Thượng cũng trầm xuống. Mặc dù nói Đạt Hề vương triều là quốc gia sống ngoài Thảo nguyên, dân tình so với Hiên Viên vương triều tương đối cởi mở hơn, nhưng thân là công chúa của một nước, trong một hoàn cảnh như thế này, thế mà dám mặc một bộ y phục như vậy sao? Cho dù là vũ y, hay chỉ vì khiêu vũ thôi, cũng quá mức đồi phong bại tục.

Đạt Hề Tĩnh chậm rãi đi lên cao đài, đôi mắt đảo qua mọi người, sự đắc ý trên mặt cũng càng thêm rõ ràng.

Đối với vũ đạo, ả luôn luôn cực có niềm tin vào bản thân.

Thật hiển nhiên, việc hiển vũ lần này đã sớm được sắp xếp trước, không phải do một lời phát ngôn của Thái tử. Bởi vì, ngay cả nhạc sư cũng đã được sắp xếp xong xuôi từ trước.

Tiếng đàn vang lên, mọi người lại sửng sốt. Khúc nhạc như vậy, ở Hiên Viên vương triều bọn họ chưa từng được nghe qua. Những khúc nhạc điệu ở Hiên Viên vương triều, đặc biệt trong những trường hợp như thế này đều là những khúc tao nhã, nhẹ nhàng chậm rãi, duyên dáng. Bởi vậy, những điệu múa của Hiên Viên vương triều không chỉ cực kì tuyệt đẹp mà còn mềm nhẹ, uyển chuyển.

Nhưng giờ phút này, khúc nhạc ở đây rất khác biệt. Đó là kích động hiên ngang, khúc nhạc mang đến cho người ta những cảm giác mãnh liệt mà hưng phấn.

Đạt Hề Tĩnh đứng trên đài cao cũng theo khúc nhạc, nhanh chóng chuyển động thân thể. Vòng eo giống như rắn nước, vặn vẹo đến cực hạn, cánh tay vũ động kịch liệt, điệu múa cuồng dã, động tác khoa trương và dụ hoặc, khiến ọi người hoàn toàn kinh sợ. Điệu múa kia cực kì khoa trương, động tác cực kì lớn mật, mang theo một loại cuồng dã mỹ, lại làm cho toàn bộ nét quyền rũ của Đạt Hề Tĩnh lộ hết ra ngoài.

Ở Hiên Viên vương triều, quả thật chưa từng thấy một điệu múa nào như vậy. Những điệu múa của Hiên Viên vương triều do Mạnh Như Tuyết múa là đẹp nhất, nhưng đặc trưng vẫn là thể hiện vẻ đẹp hàm xúc, ôn nhu nên mọi người chưa từng được chiêm ngưỡng sự phong tình như điệu múa trước mắt này.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người xem đến ngây người, xem đến ngây ngốc. Bao gồm cả Hoàng Thượng lúc trước còn bất mãn, bây giờ cũng tỏ vẻ sửng sốt.

Đầu lông mày Mạnh Phát Ảnh hơi nhếch lên, không thể không nói, vũ khúc của Đạt Hề Tĩnh thật sự khiêu khích hết sức chỗ nói. Bản lĩnh như vậy, nếu tham gia các cuộc thi đấu quốc tế ở Hiện đại, cũng sẽ không thể thua, khó trách những người ở đây lại si mê như vậy.

Nhìn ánh mắt những nam nhân kia nhìn Đạt Hề Tĩnh ngơ ngác, khóe môi nàng hơi giật một chút. Phong tình như vậy, kỹ thuật như vậy, chỉ cần là một nam nhân bình thường thì đều bị dụ hoặc.

Nhưng, hai mắt khẽ chuyển, khi nhìn về phía Hiên Viên Diệp, nàng thấy gương mặt hắn vẫn bình tĩnh như cũ, hai tròng mắt hơi nhắm lại, căn bản cũng không nhìn Đạt Hề Tĩnh trên đài kia, mà là đang thưởng thức chén trà trong tay.

Này! Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên. Được rồi, nàng thừa nhận, Hiên Viên Diệp không thể được xem như là một nam nhân bình thường.

Nàng nghĩ, Đạt Hề Tĩnh múa khêu gợi như vậy chắc hẳn chủ yếu muốn cho Hiên Viên Diệp xem, nhưng chỉ tiếc, Hiên Viên Diệp lại không buồn liếc mắt một cái.

Khóe môi nở một nụ cười khê, Mạnh Phát Ảnh cũng từ từ bùng trà lên thưởng thức. Nàng nhẹ nhàng thưởng thức một ngụm, nhưng đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào nàng. Không cần nhìn, nàng cũng đoán ra, đó là Thái Tử.

Mạnh Phát Ảnh càng cười tươi hơn, xem ra tâm tư Thái Tử, cũng hoàn toàn không đặt ở trên người Đạt Hề Tĩnh.

Vũ khúc kích động kia dừng lại, Đạt Hề Tĩnh nhanh chóng theo nhạc khúc đã dừng mà dừng đôi chân đang nhảy múa lại. Có vẻ như hết thấy đều quá mức dồn dập, nhưng sự dụ hoặc của nó vẫn chưa chấm dứt.

Mọi người dường như vẫn chìm trong vũ điệu đó mà chưa thoát ra được, trong lúc nhất thời đều chưa lấy lại được tinh thần. Tuy rằng Đạt Hề Tĩnh đã dừng lại, nhưng ánh mắt của mọi người vẫn nhìn chằm chằm vào ả.

“Tuyệt.” Hoàng Thượng cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng vỗ tay, thấp giọng khen. Nhưng thanh âm vẫn rất bình thản, không có quá nhiều cảm xúc.

Mọi người thấy Hoàng Thượng vỗ tay bèn vỗ tay theo. Nhất thời, trong đại điện vang lên tiếng vỗ tay ào ào.

Đạt Hề Tĩnh điều chỉnh lại hơi thở một chút, nhìn thấy vẻ si mê trên mặt mọi người, nghe được tiếng vỗ tay của mọi người, nụ cười nơi khóe môi càng thêm nở rộ.

Nhưng Đạt Hề Tĩnh cũng chưa đi xuống đài, mà từ từ chuyển hướng về phía Mạnh Phát Ảnh, đột nhiên nói, “Đã sớm nghe nói Thất điện hạ anh minh dũng mãnh phi thường, người người kinh bội, nói vậy Vương phi của Thất điện hạ hẳn cũng là người cực kì xuất chúng.”

Ả cười cực kì quyến rũ, nhưng trong thanh âm vui vẻ kia, lại ẩn vài phần trào phúng. Mọi người hơi ngẩn ra, những ánh mắt nhìn về phía ả mang theo sự nghi hoặc, không rõ, ả rốt cuộc muốn làm gì.

“Xem bề ngoài này của Thất vương phi, bản công chúa thật sự có chút ngoài ý muốn. Nhưng nói vậy chứ Thất vương phi nhất định là tài hoa hơn người, cầm kỳ thư họa thứ gì cũng tinh thông. Hôm nay bản công chúa rất muốn thưởng thức một chút về phong thái của Thất vương phi.”

Ánh mắt ả nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh mang theo sự khiêu chiến rõ ràng, sau đó chuyển hướng nhìn Hoàng thượng, khẽ cười nói, “Mong Hoàng Thượng thành toàn tâm nguyện này của Tĩnh nhi.”

Hoàng Thượng nghi hoặc, khó xử. Đạt Hề Tĩnh dù thế nào cũng là công chúa một nước, không đáp ứng thì có chút thất lễ. Đáp ứng thì nha đầu Phát Nhi sẽ phải làm thế nào đây, vì từ nhỏ Phát Nhi si si ngốc ngốc nên căn bản là chưa từng học qua những thứ này.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh cũng hơi kéo ra một nụ cười khê. Xem ra, Đạt Hề Tĩnh muốn nàng xấu hổ trước mặt mọi người, “Ha ha...”

96. Chương 97

“Điều múa của công chúa quả nhiên là đệ nhất, làm cho người ta rung động không thôi, không ai có thể so sánh.” Hoàng Thượng nén sự bất mãn trong lòng xuống, lại nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh, tán dương.

Hoàng Thượng hơi ngừng lại rồi khẽ cười, nói tiếp, “Thất vương phi cũng không biết múa, đương nhiên không thể nào so được với công chúa.” Lời này đủ uyển chuyển để cự tuyệt Đạt Hề Tĩnh.

Sắc mặt Đạt Hề Tĩnh hơi cứng lại một chút, nhưng vẫn không cam lòng như cũ, “Tĩnh nhi cũng không phải muốn Thất vương phi nhảy múa, cũng còn nhiều thứ khác để thi triển tài năng mà.” Ấy đã liệu định Mạnh Phát Ảnh cái gì cũng không biết, cho nên muốn khiến cho Mạnh Phát Ảnh xấu mặt, một cơ hội tốt như thế này sao có thể bỏ qua được?

“Đúng vậy, bản cung cũng đã ngưỡng mộ Thất điện hạ từ lâu cho nên cũng muốn biết một chút về phong thái của Thất vương phi.” Đạt Hề Nhiên cũng phối hợp với ý tứ của Đạt Hề Tĩnh.

Mạnh Phát Ảnh cười nhạt nhưng trong lòng có thêm vài phần nghi hoặc. Nếu nói, thái độ vừa rồi của Đạt Hề Tĩnh đã làm cho Hoàng Thượng bất mãn, Đạt Hề Nhiên không thể nào lại không nhìn ra, thế nhưng lúc này hắn ta lại...

Hay là giờ phút này cũng không phải chỉ vì muốn làm nàng xấu mặt, chỉ sợ có âm mưu ẩn đằng sau.

Đôi mắt của Hoàng Thượng hơi trầm xuống, híp lại. Trong một trường hợp như thế này, lời kia của hắn rõ ràng là có ý cự tuyệt yêu cầu của Đạt Hề Tĩnh, nhưng tại sao Đạt Hề Nhiên lại vẫn còn ra mặt ép buộc?

Hai tròng mắt Hiên Viên Diệp hơi ngược lên, lạnh lùng quét về phía Đạt Hề Nhiên một cái, khóe môi hé mở, vừa định mở miệng. Tay của Mạnh Phát Ảnh đột nhiên đụng hất một cái, ngăn cản lời hắn định nói.

Mà ánh mắt của nàng cũng nhìn về phía chỗ Đạt Hề Nhiên, nói chính xác hơn là người phía sau Đạt Hề Nhiên.

Lúc trước, khi nàng nhìn về phía Đạt Hề Nhiên, nam nhân kia chưa đứng sau lưng của hắn. Nói cách khác, nam tử kia vừa mới xuất hiện.

Trong một trường hợp như thế này, một người giả dạng thị vệ có thể tùy tiện tiến vào đây sao?

Việc này tuyệt đối là không thể, huống chi còn là một thị vệ của nước khác.

Mà người thị vệ kia lại cố tình xuất hiện phía sau lưng của Đạt Hề Nhiên. Không phải vấn đề khinh công lợi hại thế nào, mà là....

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy người này đứng ở gần sát bên người Đạt Hề Nhiên, hơi hơi gần một chút. Nhìn qua thì cũng chẳng có gì đặc biệt. Hơn nữa, người này cũng chỉ hơi hơi đến gần mà thôi, nhưng Mạnh Phát Ảnh lại phát hiện ra một điểm khác. Người này di chuyển về phía trước chỉ trong nháy mắt, một bàn tay hơi run, nhưng chính vì hơi run lên một chút là tạo thành một động tác hết sức tinh vi. Người thường khó mà nhìn ra động tác đó, mà cho dù có phát hiện thì cũng sẽ thấy đó cũng chẳng phải chuyện gì bất thường.

Nhưng Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy động tác đó thì đột nhiên cứng đờ. Bằng động tác nho nhỏ đó, người kia hình như truyền một vật nho nhỏ vào trong tay Đạt Hề Nhiên. Giờ phút này, nàng kinh hãi không chỉ vì nhìn thấy vật được trượt vào tay Đạt Hề Nhiên mà còn vì động tác của người kia, tốc độ của người kia....

Nàng rất quen thuộc...

Trong đầu đột nhiên nghĩ đến một khả năng. Khả năng đó khiến nàng kinh ngạc, khiến nàng sợ hãi, cho nên nàng không thể không ngắt lời Hiên Viên Diệp.

“Sao thế?” Hiên Viên Diệp thấp giọng hỏi, cảm nhận được bàn tay của nàng đang run run.

“ Không có gì!” Mạnh Phát Ảnh cực kỳ áp chế sự khẩn trương trong lòng, nhẹ giọng nói. Dù sao đây cũng chỉ là phỏng đoán, chưa thể cho là thật. Hơn nữa, nếu bây giờ nàng nói cho Hiên Viên Diệp biết, Hiên Viên Diệp chắc chắn sẽ không để nàng mạo hiểm.

Khi nói chuyện, nàng cũng âm thầm ra hiệu với Thanh Trúc ở phía sau.

Thanh Trúc đứng ở phía sau hơi sững sốt một chút, sau đó đột nhiên nhìn về phía Hoàng Thượng, nói lớn: “ Khởi bẩm Hoàng Thượng, vừa rồi có cung nữ của Vĩnh Thọ Cung tiến đến truyền lời rằng thân thể của Thái Hậu nương nương có chút không thoải mái!”

“ Cái gì? Thái Hậu cảm thấy không thoải mái sao?” Hoàng Thượng thất kinh gấp gáp nói: “ Đã truyền ngự y chưa?”

“ Cũng không có gì đáng ngại, chỉ là ngực hơi đau một chút. Lúc trước Thái Hậu tức ngực, Thất vương phi chỉ thoáng xoa nhẹ vài cái là Thái Hậu đỡ ngay, còn linh hơn cả uống tiên dược.” Thanh Trúc vội vàng nói, vừa rồi nàng nhận ra dấu hiệu của chủ tử ý bảo lấy danh nghĩa của Thái Hậu giúp chủ tử rời khỏi đây.

Chẳng lẽ chủ tử không muốn cùng công chúa kia tỷ thí nên kiếm cớ rời khỏi?

“ Hả? Thật sao? Vậy Phát Nhi mau mau đi qua xem một chút đi.” Hoàng Thượng nghe Thanh Trúc nói vậy, cũng hơi sững sốt một chút, sau đó nói nhanh. Trong thanh âm nghe ra còn có vài phần nhẹ nhõm.

“ Vâng ạ!” Mạnh Phát Ảnh từ từ đứng dậy, cung kính đáp lời.

Đạt Hề Tĩnh tỏ vẻ không cam tâm, tức giận nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, trong lòng thầm suy đoán: nhất định Mạnh Phát Ảnh sợ nên mới kiếm cớ rời đi.

Nhưng mà ả cũng không thể không cho Mạnh Phát Ảnh rời đi.

Hiên Viên Diệp cũng không nghĩ nhiều, dù sao hắn cũng hiểu rõ y thuật của Mạnh Phát Ảnh, hơn nữa hiện tại thuốc do Thái Hậu dùng cũng là do nàng kê.

Đạt Hề Nhiên nghĩ Mạnh Phát Ảnh sợ nên mới viện cớ tránh đi nên cũng không quá để ý. Hơn nữa, chuyện đó bây giờ cũng đã làm xong, hắn cũng không cần kéo dài thêm thời gian nữa.

“ Nếu vương phi có việc, quên đi! Đáng tiếc là không được nhìn thấy phong thái của Thất vương phi như thế nào.” Đạt Hề Nhiên nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh, âm thầm ra hiệu bằng mắt, hơi cười khẽ nói.

Mạnh Phát Ảnh nghe lời này của Đạt Hề Nhiên thì không khỏi kinh ngạc. Xem ra, sự tình có khả năng đúng như nàng phỏng đoán, cho nên hiện tại nàng nhất định phải đi kiểm tra xem một chút.

“ Đa tạ Thái tử đã thông cảm.” Mạnh Phát Ảnh vội vàng nói, sau đó cùng Thanh Trúc nhanh chóng rời đi.

“ Chủ tử, đã xảy ra chuyện gì ?” Vừa ra khỏi đại điện, Thanh Trúc đã hỏi ngay tức khắc.

“ Người bây giờ âm thầm vào bên trong nói với Thất điện hạ: trước khi ta chưa về thì chưa được cho người đến mang Càn Khôn Chuyển kia lên.” Mạnh Phát Ảnh trên mặt lộ ra sự khẩn trương, thấp giọng phân phó với một thị vệ ngoài Điện.

“ Vâng ạ!” Người thị vệ kia hơi sững sốt một chút, cung kính đáp.

“ Chủ tử rốt cuộc là...” Thanh Trúc kinh ngạc không hiểu, nhin không được mà lo lắng hỏi.

“ Không có thời gian giải thích, đi mau!” Thanh âm của Mạnh Phát Ảnh rất vội vàng, liên tục thúc giục, sau đó nhanh chân đi về phía trước. Đường đi cũng không phải đi đến Vĩnh Thọ Cung của Thái Hậu, mà là đến chỗ Túc Phong đang canh giữ Càn Khôn Chuyển.

Thanh Trúc cũng không hỏi nhiều, vội vàng bước theo. Nhưng khi nhìn đến vẻ mặt vội vàng khẩn trương của Mạnh Phát Ảnh, trong lòng dâng lên cảm giác bất an, nàng chưa bao giờ nhìn thấy chủ tử vội vàng như thế này.

Trước kia, mặc kệ là gặp chuyện gì chủ tử cũng đều bình tĩnh, xử thế không sợ hãi, nhưng lần này...

“ Vương phi.” Túc Phong nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh vội vàng đi tới thì không khỏi bất ngờ, nhanh chóng cung kính hành lễ.

“ Mang Càn Khôn Chuyển kia ra đây cho ta xem!” Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng đến gần chỗ hắt, thấp giọng phân phó.

Tốc Phong hơi kinh hãi, tuy không hiểu thế nào, nhưng cũng nhanh chóng dẫn Mạnh Phát Ảnh đi vào bên trong. Nhìn gương mặt lo lắng của Mạnh Phát Ảnh bèn trấn an: “Vương phi không cần phải lo lắng, thuộc hạ luôn luôn canh giữ ở chỗ này. Không có ai tới nên chắc chắn không có việc gì đâu ạ.”

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh hơi mấp máy, không nói gì, nếu thật sự được như vậy thì tốt, chỉ sợ vạn nhất, thứ kia đã bị người đổi đi mất rồi.

Vừa rồi nhìn động tác của nam nhân đứng phía sau Đạt Hề Nhiên, nàng quá quen thuộc. Một động tác nhỏ nhanh cực kỳ, vừa nhìn là biết người trong nghề – -Người kia đã đạt tới cảnh giới cao nhất của thần thủ. Chỉ sợ, ngay cả nàng cũng còn kém.

Nếu giả sử người nọ ra tay trộm Càn Khôn Chuyển, đám người Tốc Phong chưa chắc đã phát hiện ra, cho dù có thủ suốt ở chỗ này cũng chỉ sợ...

Hi vọng là nàng suy nghĩ quá nhiều.

Tốc Phong thấy Mạnh Phát Ảnh không nói gì, cũng không biết nên nói cái gì thì tốt. Hơi nghi hoặc nhìn qua Thanh Trúc, Thanh Trúc lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không rõ ràng lắm.

Vào phòng, cái hộp kia đang được để trên một chiếc bàn ở chính giữa phòng. Giờ phút này, mấy người thị vệ vẫn đứng thẳng tắp ở cạnh bàn. Tầm mắt của mỗi người đều chăm chú nhìn vào đồ trên bàn, ngay cả chớp mắt cũng không hề.

Mấy người thị vệ kia đều là cao thủ đệ nhất do Tốc Phong tuyển chọn.

Nhìn thấy vậy, Mạnh Phát Ảnh cảm thấy rất sửng sốt. Trong trường hợp như thế này, nếu đổi lại là nàng, cũng rất khó trộm được món đồ trên bàn, huống chi kỹ xảo của nàng chỉ là treo đầu dê bán thịt chó.

Dưới con mắt của nhiều cao thủ như thế, muốn đổi đồ trên bàn, có thể nói là khó hơn lên trời.

“Tham kiến vương phi.” Những thị vệ kia thấy nàng, đồng loạt hành lễ.

“Vừa rồi có gì khác thường không?” Tốc Phong tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn vẻ mặt của Mạnh Phát Ảnh cũng lo lắng theo, trầm giọng hỏi những thị vệ kia.

“Không, không có gì phát sinh cả.” Mấy người thị vệ cơ hồ là đồng thanh trả lời.

Ban đầu, Mạnh Phát Ảnh đã phân phó đem cái hộp kia niêm phong lại. Hiện tại chiếc hộp vẫn bị khóa và vẫn có dấu niêm phong như cũ, không hề có một chút dấu vết bị chạm qua.

“Vương phi.” Tốc Phong lại chuyển hướng nhìn Mạnh Phát Ảnh, muốn hỏi ý nàng.

“Mở ra nhìn xem.” Mạnh Phát Ảnh mặc dù biết dưới tình huống như thế, muốn tráo đổi hay đánh cắp là chuyện rất khó, nhưng mà trong lòng vẫn có chút không yên, thấp giọng phân phó.

“Vâng ạ!” Tốc Phong cung kính đáp, sau đó đi đến trước cái hộp kia, lấy tay mở niêm phong trên mặt ra.

Trái tim Mạnh Phát Ảnh hơi treo lên, trong lòng âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn đừng giống như nàng đã suy đoán, ngàn vạn lần không thể...

Bởi vì quá mức khẩn trương, thân thể của nàng hơi căng thẳng. Thanh Trúc đứng ở sau lưng nàng, vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi. Những thị vệ khác không biết xảy ra chuyện gì, nhưng đương nhiên cũng không có ai dám hỏi nhiều, chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc hộp kia.

Động tác của Tốc Phong lúc này cũng không quá nhanh, trong lòng không mấy khẩn trương, dù sao khả năng của chuyện này là vô cùng nhỏ. Bất quá, khóa cũng vốn không khó mở, vài động tác là xong. Tay của hắn có chút cứng lại, khẽ mở nắp hộp ra.

“A, tại sao có thể như vậy?” Nhưng khi chiếc hộp kia được mở ra, Tốc Phong lại hoàn toàn kinh sợ, không khỏi kinh hô ra tiếng. Hắn hôm nay cũng đi theo đến dịch xá, hơn nữa chiếc hộp này cũng do đích thân hắn khóa và niêm phong lại, bên trong là cái gì, hắn cũng biết rõ.

Nhưng hiện tại, đồ vật bên trong này làm sao có thể bị thay đổi...

Những thị vệ kia cũng kinh sợ không kém, bọn họ rõ ràng vẫn luôn thủ ở chỗ này, sao có thể xảy ra chuyện như thế này được?

Thanh Trúc kinh hãi trợn mắt há hốc mồm. Vốn dĩ, nàng còn tưởng rằng chủ tử lo lắng có chút dư thừa, nhưng thật không ngờ, thần vật kia đã bị tráo đổi thật.

Mạnh Phát Ảnh trong nháy mắt cũng nhìn rõ vật ở bên trong chiếc hộp vừa mới mở ra, cả thân thể nàng cũng theo đó mà đột nhiên cứng đờ.

97. Chương 98: Chương 98

“Vương phi, làm sao bây giờ?” Tốc Phong hoàn toàn hoảng sợ. Bảo vật đã bị tráo, hậu quả nghiêm trọng như thế nào, ai cũng hiểu.

Giờ phút này, đôi mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Mạnh Phát Ảnh, đợi quyết định của nàng.

Những người khác cũng đồng loạt gắt gao nhìn Mạnh Phát Ảnh như vậy. Gương mặt ai nấy cũng mang theo sự khẩn trương lo lắng. Nếu Hoàng Thượng truyền khẩu dụ đem Càn Khôn Chuyển lên ngay bây giờ, chỉ sợ không chỉ có tính mạng bọn họ không bảo toàn được, mà cả Thất điện hạ cũng sẽ...

Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở dài một hơi, tự nhắc mình hiện tại ngàn vạn lần không được hoảng loạn. Phải bình tĩnh, bình tĩnh. Chỉ có tỉnh táo lại mới có thể nghĩ ra biện pháp được.

Càn Khôn Chuyển nhất định đã bị tráo đổi ở trong Cung. Bởi vì lúc trước, nàng và Hiên Viên Diệp đều tự mình đứng trông coi. Người kia dù có như thế nào cũng không có khả năng thoát khỏi tầm mắt của nàng và Hiên Viên Diệp để mà tráo đổi.

Hơn nữa, Thái tử còn để cho Đạt Hề Tĩnh hiển vũ, thật rõ ràng là có ý kéo dài thời gian, làm cho người nọ có cơ hội tráo đổi Càn Khôn Chuyển.

Lúc trước, để cho Đạt Hề Nhiên điểm chỉ, và viết giấy chứng minh chính là vì sợ Đạt Hề Nhiên lúc sau vu khống vật này là giả. Nhưng hiện tại, nếu không tìm thấy dấu tay cùng giấy chứng minh kia, đối với bên nàng càng thêm bất lợi.

Nàng trăm triệu lần cũng không ngờ, bên cạnh Đạt Hề Nhiên lại có một “cao nhân” như vậy.

Khó trách Đạt Hề Nhiên lúc trước vui vẻ đáp ứng đề nghị của nàng, hóa ra là đã có chuẩn bị sẵn.

“Đạt Hề Nhiên còn dẫn theo những người nào tiến Cung?” Mạnh Phát Ảnh hơi híp mắt lại, lạnh giọng hỏi. Lúc này trên gương mặt của nàng không hề có chút hoảng loạn, hoàn toàn bình tĩnh.

Tốc Phong nhìn biểu tình trên gương mặt của Mạnh Phát Ảnh, không khỏi kinh ngạc. Vương phi xử sự mọi chuyện quyết đoán chẳng mấy sợ hãi chút nào, không hề thua kém Điện hạ. Nhìn biểu tình của nàng, Tốc Phong trong lòng dần thả lỏng, cũng không còn hoảng loạn, và càng cảm thấy bội phục nàng hơn, bèn cung kính nói: “Bẩm vương phi, Đạt Hề Nhiên tối nay chỉ dẫn theo hai thị vệ hồi Cung, còn những thị vệ khác đều lưu lại dịch xá.”

“Ừm!” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng đáp lại, xem ra Đạt Hề Nhiên cực kỳ tín nhiệm người kia. Nói vậy, chắc chắn Càn Khôn Chuyển vẫn còn ở trên người kẻ đó.

Người đó đúng là một cao thủ, cho nên nếu nàng muốn trộm lại đồ trên người kẻ đó chắc chắn khó như lên trời.

Đạt Hề Nhiên là Thái tử của một nước, nếu cho dù có bằng chứng xác thực bảo vật ở chỗ của hắn thì cũng không thể nào tùy tiện hạ lệnh bắt người của hắn được. Mà cho dù có thực sự bắt được đi chăng nữa, nàng

tin chắc, đồ đã được người kia chuyển đi rồi. Đến lúc đó, lục soát người của Đạt Hề Nhiên mà không tìm thấy đồ, thì chắc chắn Đạt Hề Nhiên sẽ lấy cớ đó để gây khó dễ.

Cho nên, trước khi Hoàng Thượng truyền gọi đem Càn Khôn Chuyển lên, nàng nhất định phải lấy Càn Khôn Chuyển có dấu vân tay của Đạt Hề Nhiên trở về.

Người nọ nhất định sau khi lấy được Càn Khôn Chuyển rồi thì sẽ phải báo cáo lại với Đạt Hề Nhiên, trong thời gian ngắn như vậy, khẳng định chưa thể nào xóa bỏ được dấu tay trên Càn Khôn Chuyển kia. Huống chi, lúc nàng lấy mực đóng dấu đã đoán trước khả năng này cho nên đã dùng một loại mực đặc biệt, không thể dùng cách bình thường mà xóa bỏ được.

“Tốc Phong, đi giúp ta chuẩn bị mấy thứ đồ.” Hai mắt Mạnh Phát Ảnh khẽ chớp, trong lòng có một chủ ý, vội vàng phân phó Tốc Phong.

“Vâng ạ!” Tốc Phong nghe lệnh, tuy cảm thấy vô cùng lẩn lộn, nhưng không dám do dự, cung kính đáp lời, ngay lập tức lắc mình rời đi chuẩn bị.

“Chủ tử, chúng ta bây giờ...” Trên mặt Thanh Trúc vẫn tràn đầy vẻ lo lắng như trước, nhin không được hỏi, nàng cũng không biết chủ tử rốt cuộc phân phó Tốc Phong chuẩn bị những thứ đồ đó làm gì. Hơn nữa, có một số thứ nàng không biết, không hiểu liệu Tốc Phong có thể tìm được hay không?

“Chờ.” Mạnh Phát Ảnh khẽ mấy máy môi, lại chỉ nói duy nhất một chữ. Hiện tại, nàng chỉ có thể đợi Tốc Phong tìm được những thứ nàng bảo, mọi chuyện sau đó sẽ tính toán tiếp.

Chỉ hy vọng Tốc Phong có thể nhanh hơn một chút, cũng hy vọng Hiên Viên Diệp ở trên đại điện sẽ cầm cự được, để nàng tranh thủ thời gian.

“Chờ?” Thanh Trúc hoàn toàn sững sốt, tại sao chủ tử vẫn còn có thể bình tĩnh được như vậy?

Mà lúc này ở trên Đại điện...

Hiên Viên Diệp nghe thị vệ kia nói nhỏ, hơi hơi kinh trệ, trong lòng cảm thấy lo lắng, nhưng trên mặt vẫn không mang theo biểu cảm gì, âm thầm phân phó thị vệ kia lui xuống.

Lúc này, Đạt Hề Tĩnh vẫn còn đứng trên đài cao, gương mặt vẫn còn tỏ vẻ không cam lòng, còn Đạt Hề Nhiên thì cười khê, thập phần đắc ý.

Đôi mắt Hiên Viên Diệp hơi nhú lại, cũng có thể đoán ra chuyện gì. Chắc chắn là ở chỗ canh giữ Càn Khôn Chuyển đã xảy ra vấn đề gì rồi!

“Nếu Vương phi đã có việc, Tĩnh Nhi, muội cũng nên lui xuống đi.” Đạt Hề Nhiên nhìn Đạt Hề Tĩnh vẫn còn đang đứng trên đài, từ từ nói, nhưng trong thanh âm lại có vẻ như cường ngạnh ra lệnh. Đặc biệt, đôi mắt của hắn sau khi nhìn Đạt Hề Tĩnh lại nhìn về phía Hiên Viên Diệp.

Hắn không thể để Hoàng muội này phá hỏng chuyện của hắn.

Đạt Hề Tĩnh hơi sững sốt, tuy vẫn không cam lòng, nhưng lại nhớ đến phân phó của Thái Tử lúc trước. Từ từ thu hồi tầm mắt đặt trên người Hiên Viên Diệp lại, ả thấp giọng đáp: “Vâng ạ!”

Bước chân nhẹ nhàng, vừa định bước xuống đài.

“Điệu múa của công chúa khiến người ta cảm thán không thôi.” Nhưng chính vào lúc này, Hiên Viên Diệp đột nhiên ngược mắt lên nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh. Trong con ngươi thâm thúy kia không còn vẻ lạnh băng như ngày thường, mà có thêm nhiều cảm xúc khác, trong thanh âm nghe ra vẻ đầy tán thưởng.

Hiên Viên Diệp chưa từng coi trọng bất cứ nữ nhân nào, đương nhiên là trừ bỏ Vương phi của mình, điểm này mọi người đều rõ ràng. Nhưng giờ phút này, hắn lại nhìn Đạt Hề Tĩnh, hơn nữa còn lên tiếng khen ngợi. Vì thế tất cả mọi người trong đại điện đều sững sốt, kinh sợ.

Đạt Hề Nhiên nhú mày lại, trong con ngươi đang gắt gao nhìn về phía Hiên Viên Diệp lộ rõ sự kinh ngạc. Trước kia, Tĩnh Nhi dụ dỗ Hiên Viên Diệp như vậy, thế nhưng hắn cũng đâu thèm liếc mắt nhìn một cái, hôm nay sao có thể lộ ra vẻ tán thưởng như thế này?

Nếu đổi lại là một nam nhân nào đó, hẳn sẽ nghĩ rằng người đó bị điệu múa của Tĩnh Nhi chân chính dụ dỗ. Nhưng duy chỉ có Hiên Viên Diệp là không thể nào.

Trước kia Hiên Viên Diệp nửa con mắt cũng không buồn liếc, huống chi là hiện tại.

Cho nên, giờ phút này hẳn thật sự không hiểu rốt cuộc Hiên Viên Diệp đang có ý gì?

Đôi mắt của Hiên Viên Triệt hơi trầm xuống, trên mặt lộ ra vài phần âm lãnh. Mà những đại thần trong điện lúc này cũng chỉ nghĩ rằng Hiên Viên Diệp bị điệu múa của Đạt Hề Tĩnh dụ dỗ. Dù sao đó cũng chẳng phải là điệu múa bình thường.

Đạt Hề Tĩnh hơi ngẩn ra, đương nhiên cũng không ngờ đến chuyện này. Đặc biệt khi ả nhìn vào đôi mắt của Hiên Viên Diệp đang nhìn ả kia thì càng thêm kinh sợ, nhưng trong lòng ngay tức thì tràn ngập cảm giác sung sướng nồng đậm. ~ Hiên Viên Diệp rốt cuộc cũng bị ta mê hoặc, rốt cuộc cũng chịu nhìn đến ta. Ta đã nói rồi mà! Trong thiên hạ này, chẳng nam nhân nào thoát khỏi được sự dụ hoặc của ta đâu!

“Đa tạ điện hạ khen ngợi! Nếu điện hạ thích, Tĩnh Nhi có thể múa lại một khúc nữa cho điện hạ thưởng thức.” Đạt Hề Tĩnh hết sức lảng lảng, nhìn đôi mắt “thâm tình” kia của Hiên Viên Diệp mà quên hết tất cả. ả căn bản đã sớm quên những gì Thái Tử phân phó lúc trước.

“Tĩnh Nhi, đừng hồ nháo! Điện hạ chẳng qua nói khách khí, muội...” Đạt Hề Nhiên đã có phần sốt ruột, một lần nữa mở miệng, nhắc nhở Đạt Hề Tĩnh.

“Điệu múa của công chúa đúng là thiên hạ khó có ai theo kịp.” Hiên Viên Diệp hơi nhếch môi cười, từ từ ngắt lời Đạt Hề Nhiên. Phát Nhi nói hẳn phải kéo dài thời gian, mà lúc này hẳn cũng đại khái đoán được tình hình. Hẳn đương nhiên sẽ không để cho Đạt Hề Nhiên đạt được mục đích.

Khiến hẳn khen ngợi Đạt Hề Tĩnh như vậy, tuy đúng là có chút khó xử, nhưng cũng chỉ là vài câu nói khách khí, cũng chẳng có gì đáng kể.

Đạt Hề Tĩnh nghe thấy vậy, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn, đôi mắt càng gắt gao nhìn vào hẳn. Trong con người của ả rõ ràng mang theo sự rung động, sáng rọi khác thường. Nếu bây giờ không phải trong hoàn cảnh như thế này, có lẽ ả đã sớm bỏ nhào vào người Hiên Viên Diệp.

“Vậy Tĩnh Nhi sẽ vì điện hạ mà múa thêm một khúc.” Giờ phút này, ả làm sao có thể còn nghe theo lời của Đạt Hề Nhiên, chỉ sợ có bảo ả múa thêm mười lần nữa, chắc ả cũng nguyện ý.

Sắc mặt Hiên Viên Triệt càng thêm âm trầm, nữ nhân ngu xuẩn không có đầu óc, vừa nhìn thấy nam nhân là phát xuân. Nếu hôm nay, ả làm hỏng đại sự của y, vậy cũng đừng trách trở về y sẽ trừng trị ả như thế nào.

“Vũ đạo của công chúa, mọi người đã được chiêm ngưỡng qua, quả thật là danh bất hư truyền. Bốn vương còn nghe nói, tài vẽ tranh của công chúa cũng khó có ai theo kịp, không biết liệu có đúng như lời đồn khiến ai nhìn cũng phải rung động hay không?” Đầu lông mày của Hiên Viên Diệp hơi nhướn cao, đôi mắt vẫn nhìn Đạt Hề Tĩnh như cũ, chậm rãi nói từng chữ một.

Giờ phút này, trong thanh âm của hẳn còn mang theo ý cười nhàn nhạt.

Kỳ thực, khả năng vẽ của Đạt Hề Tĩnh rất có hạn, chính xác mà nói thì so với người bình thường cũng còn kém xa. Dù sao tính tình Đạt Hề Tĩnh như vậy, căn bản cũng không thể ngồi yên. Chẳng qua, lúc trước ở Đạt Hề vương triều, Đạt Hề Tĩnh đã cực lực khoe khoang trước mặt hẳn, nói rằng vẽ được bức tranh giống hẳn như đúc.

Thật hiển nhiên, quá mức tự tin, thân phận cao quý, chỉ cần được người khác khen ngợi vài câu, cho nên tài năng chẳng đủ cũng biến thành kỳ tài. Bởi vậy, ả đối với khả năng vẽ tranh của mình cực kỳ kiêu ngạo.

Hiên Viên Diệp lúc này muốn ả vẽ tranh, thứ nhất là vì thời gian để họa một bức so với làm mấy thứ khác thì dài hơn nhiều, thứ hai là để xóa hoài nghi của Đạt Hề Nhiên.

Đạt Hề Tĩnh hơi run sợ, nhưng trong mắt lại càng tăng thêm vẻ đắc ý. Hóa ra, Hiên Viên Diệp có tâm với ả, còn biết rõ tài vẽ tranh của ả hoàn hảo như thế nào.

Nhưng đầu lông mày của Đạt Hề Nhiên lại gắt gao nhíu chặt lại. Hiên Diệp Diệp rốt cuộc đang có ý gì đây? Tĩnh Nhi am hiểu nhất chỉ có múa, những bức họa do tiểu muội vẽ căn bản không thể trưng lên bàn cho người ta xem được. Hiên Viên Diệp làm như vậy chẳng phải muốn để Tĩnh Nhi xấu mặt hay sao?

Chẳng lẽ vì muốn thay Vương phi của hần văn hồi chút mũi?

Hiện tại Càn Khôn Chuyển đã được trao đổi trở về trong tay của hần, hơn nữa, hần tin tưởng bằng năng lực của thuộc hạ đó, tin chắc sẽ không có ai phát hiện ra.

Hiên Viên Diệp vẫn luôn ngồi ở đây, cho nên không thể nào biết được. Hần đoán chắc rằng Hiên Viên Diệp muốn văn hồi lại chút thể diện cho Vương phi của mình, vậy chứng tỏ rằng Mạnh Phát Ảnh thực sự không hề lợi hại một chút nào hay sao?

Đôi mắt của Hiên Viên Diệp đột nhiên nheo lại, lạnh lùng nhìn Đạt Hề Tĩnh trên đài, trong con ngươi lạnh như băng mang theo vài phần uy hiếp. Đáng thương, Đạt Hề Tĩnh lúc này toàn bộ trái tim đều đặt trên người Hiên Viên Diệp, căn bản không để ý đến sự uy hiếp của Thái tử.

Hoặc giả, nếu có nhìn thấy thì ả cũng làm như không nhìn thấy.

“Hảo, vậy Tĩnh Nhi cung kính không bằng tuân mệnh, đã bêu xấu rồi, Tĩnh Nhi sẽ vì diện hạ mà họa một bức...” Đạt Hề Tĩnh quẹo rũ cười, thanh âm vui vẻ đến cực hạn.

Sắc mặt Hiên Viên Triệt càng thêm âm trầm, đáy mắt hiện lên tia ngoan tuyệt, nữ nhân háo sắc này!

“Bổn vương thì không cần, thế nhưng Mị phi nương nương luôn muốn có một bức họa giống hệt người, cho nên chi bằng làm phiên công chúa họa một bức vì Mị phi nương nương đi.” Đầu lông mày của Hiên Viên Diệp càng nhướn cao hơn, mở miệng ngắt lời Đạt Hề Tĩnh.

Hần cũng không cần nữ nhân này họa một bức vì hần, hiện tại ả nhìn hần chăm chăm như thế này đã khiến hần chán ghét đến cực điểm, hận không thể trực tiếp một cước đá văng ả ra xa, làm sao có thể để cho ả vẽ một bức họa về hần được, làm cho ả có cơ hội nhìn hần rõ ràng như thế được?

Lúc này, hần đem Mị phi ra, một phần cũng vì thân phận đặc thù của Mị Phi cho nên Đạt Hề Tĩnh sẽ không tiện cự tuyệt. Hơn nữa, tính tình Mị phi lại có phần lỗ mạng, nếu lát nữa nhìn thấy Đạt Hề Tĩnh vẽ tranh họa mình, nhất định sẽ bất mãn, chỉ sợ lúc đó sẽ không thể nén giận được.

Hần hiện tại phải làm như thế này, vừa để kéo dài thời gian, vừa không để đám người Đạt Hề Nhiên nghi ngờ.

Kế hoạch này phải cẩn thận đi từng bước, để tranh thủ thời gian cho Phát Nhi.

Mị phi nghe Hiên Viên Diệp nói như vậy, hơi sửng sốt một chút, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, ôn nhu nói: “Công chúa, bổn cung liệu có vinh hạnh này hay không?”

Vừa rồi, Mị phi đối với điệu múa của Đạt Hề Tĩnh cũng rung động tới cực điểm, hiện thời nghe được Hiên Viên Diệp khoe Đạt Hề Tĩnh cũng có tài vẽ, bèn nhận định bức họa mà Đạt Hề Tĩnh vẽ ra chắc chắn sẽ cực kỳ đẹp, cho nên giờ phút này đương nhiên hết sức hưng phấn.

Mị phi nếu đã mở miệng, Đạt Hề Tĩnh cũng không thể cự tuyệt. Tuy trong lòng cực kỳ bất mãn, nhưng vẫn cố khẽ cười nói, “Có thể vì Mị phi họa một bức thật đúng là vinh hạnh của Tĩnh Nhi.”

Khi nói chuyện, khóe môi của ả lại đắc ý cong lên. Chỉ cần có thể để mọi người được chiêm ngưỡng tài hoa của mình là được rồi, hơn nữa trong tình huống như thế này, cho dù ả không họa được cho Hiên Viên Diệp một bức thì sau này ả vẫn có thể âm thầm vẽ một bức khác cho Hiên Viên Diệp.

”Tài năng của Tĩnh Nhi vẫn còn rất ngây thơ, chỉ sợ họa không ra phong thái của Mị phi nương nương, kính xin...” Đạt Hề Nhiên mở miệng một lần nữa. Cái gọi là tài năng hội họa của Tĩnh Nhi, hần là người rõ ràng nhất, căn bản là không có bản lĩnh. Nếu họa không tốt, chộc Mị phi nương nương tức giận, thì mất nhiều hơn được.

“Thái tử quá mức khiêm nhường, Thất điện hạ chưa từng khen ngợi người nào, vậy mà hôm nay lại luôn luôn tán dương tài năng của công chúa điện hạ, có thể thấy được tài năng hội họa của công chúa điện hạ

nhất định là vô cùng tuyệt vời. Thái tử chẳng lẽ là không muốn công chúa vẽ một bức cho bốn cung ư?” Mị phi nghe Đạt Hề Nhiên nói như vậy bèn bắt đầu lên tiếng ngay lập tức.

“Mị phi nương nương, Hoàng huynh không phải có ý đó. Tĩnh nhi sẽ họa một bức cho nương nương.” Đạt Hề Tĩnh vốn tính thích khoe khoang, đâu dễ dàng bỏ lỡ một cơ hội như thế này.

“Được! Vậy bốn cung xin cảm tạ công chúa trước.” Trên mặt Mị phi tràn đầy vẻ hài lòng, cười khê, nhanh chóng phân phó cung nữ bên cạnh, “Mau chuẩn bị giấy bút cho công chúa.”

“Vâng ạ!” Cung nữ phía sau Mị phi lập tức đáp lời, vội vàng đi chuẩn bị.

Hoàng Thượng hiện tại thâm nghĩ muốn nhanh chóng nhìn thấy Càn Khôn Chuyển, nhưng chủ ý lúc này lại là do Hiên Viên Diệp đưa ra. Tuy Hoàng thượng không rõ Hiên Viên Diệp đang suy nghĩ gì, nhưng cũng hiểu Hiên Viên Diệp tuyệt đối không vô duyên vô cớ làm như vậy, cho nên phụ họa theo ý của Mị phi, nói: “Cũng hay, Trẫm vừa mới được mở mang kiến thức qua điệu múa của công chúa, bây giờ cũng tò mò muốn biết tài năng hội họa của công chúa như thế nào.”

Cung nữ mang giấy bút tới rất nhanh. Đôi mắt như mắt của hồ ly tinh câu dẫn người của Đạt Hề Tĩnh lại nhìn Hiên Viên Diệp một cái, sau đó mới ngồi vào chiếc ghế tựa cung nữ chuẩn bị, cầm lấy bút, bắt đầu vẽ.

Đạt Hề Nhiên nhẹ nhàng xoa xoa trán, giật khóe môi. Hoàng Thượng đã nói như vậy, hẳn cũng không thể nói thêm gì nữa. Dù sao Tĩnh nhi cũng được học vẽ một thời gian dài, vẫn đủ để họa một bức, nhưng liệu có đẹp mắt và hài lòng người hay không mới là vấn đề chính.

Nếu lúc đó thật sự khó xem, chắc hẳn Hoàng Thượng cũng sẽ không làm khó Tĩnh Nhi. Hiện tại, hẳn chỉ hi vọng, Tĩnh nhi vẽ nhanh nhanh một chút.

Nhất thời, toàn bộ đại điện đều yên tĩnh trở lại.

Ánh mắt của Hiên Viên Diệp hơi buông xuống, không hề nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh, từ từ thưởng thức trà. Nhưng sâu thẳm trong con người lại ẩn hiện sự lo lắng.

Hiên Viên Triệt híp mắt lại, ánh mắt có thêm vài phần ngoan ý, chậm rãi hướng về phía Đạt Hề Nhiên. Đạt Hề Nhiên nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo hẳn có thể yên tâm. Nhưng ánh mắt Hiên Viên Triệt càng thêm thâm trầm. Nếu chuyện bây giờ đã chuẩn bị thỏa đáng thì nên cho Hiên Viên Diệp truyền bảo vật vào, cứ tiếp tục trì hoãn có khi lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lại nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh, ánh mắt của Hiên Viên Triệt càng thêm phần ngoan tuyệt. Điều tại ả đàn bà ngu xuẩn này.

Thời gian cứ trôi qua từng khắc, tay Hiên Viên Diệp cầm chén trà càng lúc càng siết chặt, vô cùng khẩn trương, không biết Phát Nhi hiện tại sao rồi?

Trong lòng lo lắng, nhưng giờ phút này hẳn lại không thể đi ra ngoài được, chỉ có thể đợi chờ.

Trên đài cao, Đạt Hề công chúa vẫn ngoan ngoãn ngồi họa Mị Phi. Mọi con người đều đổ dồn về phía Đạt Hề Tĩnh. Nhìn về mặt ả ta nghiêm cẩn như vậy, ai nấy cũng lộ vẻ chờ mong. Nếu đến ngay cả Hiên Viên Diệp cũng khen ngợi Đạt Hề công chúa như vậy thì chắc bức họa này sẽ giống người thật lắm đây!

Mị Phi lúc này đang bày ra tư thế đẹp nhất, trên mặt luôn duy trì nụ cười khê, trong lòng thì thập phần chờ mong.

Nhưng chỉ sợ, nàng lúc này càng mong chờ thì một lát nữa bị đả kích lại càng lớn.

Gần hết hai khắc, Đạt Hề Tĩnh mới buông bút xuống, đứng lên. Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn chăm chăm vào bức họa kia, con người của Hiên Viên Diệp cũng hơi trầm xuống. Thời gian dài như vậy, Phát Nhi vì sao còn chưa đến?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Mị phi nương nương, Tĩnh Nhi đã họa xong rồi!” Đạt Hề Tĩnh nhìn về phía Mị phi, nhẹ giọng nói, nhưng trong thanh âm vẫn mang theo vẻ đắc ý như cũ.

“Thật sao!? Tốt quá, mau mang lại đây cho bản cung xem!” Mị phi buông lỏng thân hình đã hơi cứng đờ, lập tức hứng phần cao giọng nói.

Cung nữ vội vàng bước qua lấy bức tranh Đạt Hề Tĩnh vừa vẽ, nhưng khi nhìn đến Mị phi ở trong bức tranh thì sửng sốt.

“Người lấy đi đi!” Đạt Hề Tĩnh không để ý đến vẻ sửng sốt của cung nữ kia, vẫn cực kỳ đắc ý thúc giục.

Tiểu cung nữ thế này mới cầm bức tranh đi. Đi từ từ đến trước mặt Mị phi, hơi do dự, sau đó mới trình lên cho Mị phi xem.

Mị phi vừa chờ mong vừa hưng phấn mà cầm lấy ngay, bàn tay nhanh chóng mở ra xem. Nhưng mà, chỉ liếc mắt một cái, vẻ hưng phấn cũng chờ mong đã biến mất trong nháy mắt, cả khuôn mặt trở nên âm trầm, trong con ngươi cũng lộ ra vẻ tức giận.

Đây là họa nàng sao? Xấu chết đi được! Chẳng lẽ nàng lại xấu như vậy ư? Vừa rồi, Hiên Viên Diệp còn tán dương tài năng hội họa của Đạt Hề Tĩnh rất xuất chúng, nhưng hiện tại Đạt Hề Tĩnh lại vẽ nàng thành bộ dạng này. Ắt ta rõ ràng là cố ý.

Tay nắm bức họa, siết chặt lại, chỉ hận không thể xé nát bức họa này ra ngay lập tức, nhưng đây dù sao cũng là do công chúa người ta vẽ.

Âm thầm thở dài một hơi, áp chế tức giận trong lòng, lấy bức vẽ chân dung kia ra, Mị phi nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh, khoe môi nhếch lên, chậm rãi nói từng chữ: “Bức họa này của công chúa là họa bản cung sao?”

Mị phi cực lực khống chế sự tức giận của bản thân, cố gắng giữ bình tĩnh để không làm mất hình tượng ngay trên đại diện.

Đạt Hề Tĩnh đắc ý cười, nghe thấy lời của Mị phi thì hơi sửng sốt một chút, bất quá ả cũng không nhìn ra Mị phi đang tức giận, còn tưởng rằng Mị phi muốn lên tiếng khen ngợi mình, lại toe toét cười: “Đương nhiên là Mị phi nương nương! Phong thái của Mị phi nương nương đương nhiên là khác biệt so với người bình thường.”

Đạt Hề Tĩnh lúc bình thường cũng cực kỳ tự phụ, chỉ thích nghe người khác nịnh nọt, không chấp nhận khi người khác nói ả có nửa điểm không đúng. Vì thế cho nên, những cung nữ thái giám ở bên cạnh ả luôn ba hoa chích chòe khen tranh ả vẽ, ngay đến Đạt Hề Tĩnh vì sợ ả làm phiền cũng không tiếc lời, khen ngợi mấy câu.

Vì vậy, ả luôn cho rằng tài vẽ tranh của mình không ai theo kịp.

Mị phi nghe thấy lời này của Đạt Hề Tĩnh, sắc mặt trầm xuống, càng thêm tức giận. Đạt Hề Tĩnh này rõ ràng là đang vũ nhục nàng, tức giận trong lòng giờ phút này rốt cuộc cũng không cách nào khống chế được, bực bội nói: “Bản cung ở trong mắt công chúa...chính là bộ dạng này à?”

Vừa nói, Mị phi vừa hung hăng ném bức họa lên bàn.

Hoàng Thượng nhíu mày, trừng mắt nhìn Mị phi, thanh âm lạnh lùng nói: “Người làm cái gì vậy?”

“Hoàng Thượng, người xem! Người xem! Nàng ta vẽ thần thiếp thành bộ dạng gì này!” Mị phi đem bức họa đến trước mặt Hoàng Thượng, sau đó cực kỳ ủy khuất nói: “Công chúa rõ ràng đang vũ nhục thần thiếp!”

Mị phi hơi ngừng lại một chút, hung hăng trừng mắt nhìn Đạt Hề Tĩnh một cái, sau đó tức giận nói: “Hoàng Thượng, nàng ở trên đại diện của Hiên Viên vương triều chúng ta, thế nhưng...thế nhưng...cư nhiên lại vũ nhục thần thiếp! Thế này thì khác nào vũ nhục bệ hạ, vũ nhục Hiên Viên vương triều chúng ta!”

Đạt Hề Tĩnh cả kinh. Hần trăm triệu lần cũng không ngờ, Mị phi lại nháo loạn lên vì chuyện này, cũng không thể ngờ Mị phi lại nói những lời như vậy, bèn nhanh chóng tiến lên nói: “Mị phi nương nương bớt giận! Tĩnh Nhi họa người vẫn còn hạn chế, chưa thể họa ra được phong thái của Mị phi nương nương!”

“Hừ, đây rõ ràng là nàng muốn bôi xấu bản cung!” Mị phi lạnh lùng khế hừ, trên gương mặt càng hiện lên sự tức giận.

Hoàng Thượng nhìn bức họa, khóe môi cũng hơi giật giật một chút. Thật sự là quá xấu, khó trách Mị phi lại nổi giận như vậy.

Nhưng mà, Đạt Hề Tĩnh một lòng muốn thể hiện tài năng nên chắc chắn không phải cố ý muốn vẽ thành như thế này, cho nên Hoàng thượng cũng tin tưởng lời của Đạt Hề Nhiên. Đạt Hề Tĩnh này căn bản không biết vẽ tranh.

“Ta đâu có bôi xấu nương nương! Ta đã cố để vẽ đẹp hết mức có thể rồi đấy thôi!” Đạt Hề Tĩnh nghe thấy thế cũng cực kỳ bất mãn nói. Giờ phút này, Hiên Viên Diệp còn đang ở đây, ả còn đang cố gắng hết sức để thể hiện tài năng trước mặt Hiên Viên Diệp, làm sao có thể để Mị phi nói ả như vậy.

“Người...” Mị phi cảm tức, đôi mắt nhìn Đạt Hề Tĩnh chứa đầy lửa giận, lại quay về nhìn Hoàng Thượng, gấp gáp nói: “Hoàng Thượng, người nghe nàng nói kìa! Nàng...nàng...”

Trong đôi mắt của Hoàng Thượng có chút trầm tư. Diệp nhi có lẽ đã biết Đạt Hề Tĩnh vẽ tranh không được tốt lắm, nhưng vẫn cố ý để cho Đạt Hề Tĩnh vẽ, hơn nữa còn là vẽ cho Mị phi. Diệp nhi làm như vậy hình như đang có ý muốn kéo dài thời gian.

Tuy rằng hắn không biết Diệp nhi vì sao phải kéo dài thời gian, nhưng giờ phút này hắn vẫn nên phối hợp với Diệp nhi thì hơn.

Cho nên, lúc này Hoàng thượng cũng không thể mở miệng nói gì. Bất quá, nhìn lại bức tranh kia, khóe môi lại hơi giật giật một chút. Vẽ như vậy mà cũng dám đem ra, thật sự khiến người ta không còn lời nào để nhận xét...

“Muội muội, thôi! Trong hoàn cảnh hiện giờ, đừng có náo loạn lên như thế!” Liễu phi nhìn Hoàng thượng không nói gì, đôi mắt chột lóe, nhỏ giọng khuyên Mị phi.

“Người Nàng ta vẽ không phải là người, người đương nhiên có thể thản nhiên nói như vậy! Nếu nàng ta vẽ người thành bộ dạng như thế này, để xem người còn ở đó mà nhin khẩu khí xuống được không?!” Mị phi hung hăng trợn mắt nhìn Liễu phi, tức giận quát.

Liễu phi bất mãn, nhưng chỉ khép hờ mắt, không nói gì nữa.

“Hoàng Thượng, Tĩnh Nhi muội ấy hoàn toàn không cố ý. Chỉ là, muội muội bình thường chỉ họa phong cảnh...”

Đạt Hề Nhiên thật không ngờ Mị phi lại nhất quyết không chịu buông tha như vậy, hơn nữa nghĩ đến kế hoạch tiếp theo đành phải mở miệng nói lần nữa. Lúc này, thanh âm của hắn thấp phần cung kính và lễ độ. Sau đó lại tức giận nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh, bất mãn nói: “Người còn không mau xuống dưới, còn muốn xấu mặt hơn phải không? Ngay cả một chút nghệ kỹ vẽ tranh còn không có mà dám đứng đó khoe khoang.”

Đạt Hề Tĩnh trợn mắt lườm Đạt Hề Nhiên, bất quá nhìn tình hình trước mắt cũng không ổn nên cũng không dám nói gì nữa, từ từ bước xuống đài.

“Mị phi nương nương, vừa rồi Tĩnh Nhi đã có chỗ mạo phạm, bản cung thay Hoàng muội nhận lỗi với nương nương. Kính xin Mị phi nương nương đừng chấp nhặt với Hoàng muội làm gì!” Đạt Hề Nhiên sợ Mị phi lại nhất quyết không chịu bỏ qua bèn nói một cách cực kỳ chân thành với Mị phi.

Mị phi tuy rằng tức giận, nhưng Đạt Hề Nhiên lại thành tâm nhận lỗi với nàng như vậy, cho nên không so đo thì tốt hơn, chỉ buồn buồn nói: “Nếu Thái tử đã nói như vậy, bản cung cũng không nói thêm gì nữa. Chuyện này đến đây coi như chấm dứt.”

Nhưng đôi mắt của nàng nhìn chằm chằm vào Đạt Hề Tĩnh vẫn mang theo tức giận như cũ.

Hiên Viên Diệp hơi nhắm mắt lại, che dấu tất cả mọi cảm xúc của hắn, nhưng lại không che dấu nỗi sự lo lắng đang bao phủ lên hắn. Đã lâu như vậy mà Phát Nhi vẫn chưa trở về sao?

Hắn nếu còn định tiếp tục kéo dài thời gian, chỉ sợ sẽ rất khó khăn.

Mà giờ khắc này, Đạt Hề Nhiên lại thành tâm nhận lỗi với Mị phi như vậy, chỉ sợ là vì....

Đạt Hề Tĩnh khi đi ngang Hiên Viên Diệp, bước chân hơi dừng lại một chút, hai mắt vẫn tìm kiếm không được mà nhìn chăm chú vào Hiên Viên Diệp. Nhưng Hiên Viên Diệp bây giờ đang nhắm mắt lại, không hề nhìn ả khiến ả cực kỳ thất vọng cũng rất buồn bực.

Nhưng khi hai mắt ả chạm phải đôi mắt ngoan tuyệt của Thái Tử, thì thân thể nhịn không được run lên một cái. ả cũng không dám chạm trề nữa, nhanh chân đi về phía chỗ của mình.

“Hoàng Thượng, bây giờ...” Đạt Hề Nhiên sau khi nhìn thấy Đạt Hề Tĩnh ngồi xuống xong rồi mới thở ra được một hơi, nghĩ đến bây giờ cũng đã đến lúc rồi nên mở miệng nói.

Hai mắt của Hiên Viên Diệp đột nhiên mở ra, hần đương nhiên biết Đạt Hề Nhiên định nói cái gì, trong lòng suy tư nên dùng cách gì để kéo dài thêm chút thời gian nữa đây?~ Khóe môi hần hơi nhếch lên, vừa định mở miệng thì.

Đúng vào lúc này, Mạnh Phát Ảnh đi vào. Hai chân nàng nhanh thoăn thoắt, bộ dáng có phần gấp gáp.

Hoàng Thượng nhìn thấy bộ dạng của nàng, hơi kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Phất Nhi, như thế nào? Có phải Thái Hậu có chuyện gì hay không?”

“Bẩm hoàng thượng, Thái Hậu không sao.” Mạnh Phát Ảnh bây giờ mới thả chậm bước chân, nhẹ giọng trả lời.

“Như vậy là tốt rồi! Như vậy là tốt rồi!” Hoàng Thượng rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, khẽ gật đầu đáp.

Hiên Viên Diệp thấy nàng bình an vô sự cũng nhẹ nhõm thở ra.

Đạt Hề Tĩnh vốn trong bụng đã có sẵn một đồng lửa, nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh vừa xuất hiện, ánh mắt Hiên Viên Diệp lại nhìn chăm chú vào nàng, hơn nữa rõ ràng còn mang theo cả sự quan tâm. Lửa giận trong lòng lúc này dâng lên cao vút, đôi mắt phẫn hận nhìn chăm chú vào Mạnh Phát Ảnh, hận không thể đem nàng băm thây thành vạn mảnh.

Nghe thấy Mạnh Phát Ảnh nói Thái Hậu không sao, trong lòng ả càng khẳng định Mạnh Phát Ảnh bỏ đi là vì sợ tỷ thí với ả, cho nên lại mở miệng hung hăng nói: “Vừa rồi Tĩnh Nhi nghĩ muốn biết một chút về phong thái của Thất vương phi, thật không ngờ Thất vương phi lại có việc rời đi. Hiện thời, Thất vương phi đã trở lại, chi bằng Thất vương phi hãy trở một ít tài nghệ của mình ọi người được thưởng thức một phen.”

Đạt Hề Tĩnh lúc này chỉ nghĩ muốn làm Mạnh Phát Ảnh xấu mặt trước tất cả mọi người, cho nên lại một lần nữa bỏ kế hoạch của Hiên Viên Triệt ra khỏi đầu.

Bàn tay để ở dưới bàn của Hiên Viên Triệt lúc này siết chặt lại, hần hận không thể bóp chết Đạt Hề Tĩnh kia ngay lập tức.

“Tĩnh Nhi, muội đừng nên làm Thất vương phi khó xử. Hơn nữa, yến hội hôm nay chủ yếu là vì hôn sự của muội và Thái tử...” Đạt Hề Nhiên nhìn đến sắc mặt của Hiên Viên Triệt thì âm thầm cả kinh, trong lòng cũng lấy làm bực mình vì Đạt Hề Tĩnh.

“Cũng chẳng có gì là khó xử! Vừa rồi là vì có việc nên trì hoãn, nếu công chúa và Thái Tử đã đề nghị, bốn vương phi sao có thể từ chối nhã ý của hai vị được.” Mạnh Phát Ảnh cũng nhìn Đạt Hề Nhiên, cười nhạt một tiếng. Ngừng lại một chút, nàng mới tiếp tục: “Chẳng qua, bốn vương phi đương nhiên không thể nhảy múa được như công chúa đây, cho nên bốn vương phi chuẩn bị những tiết mục khác, hy vọng có thể giải trí ọi người một chút!”

Hiên Viên Diệp chau mày lại, ánh mắt không hiểu nhìn Mạnh Phát Ảnh. Hần hiểu, với cá tính của nàng, chắc chắn sẽ không vì câu nói kia của Đạt Hề Tĩnh mà nóng lòng thể hiện bản thân. Có lẽ nàng làm vậy là có dụng ý.

Nhưng lần này, hần không đoán ra được suy nghĩ của nàng.

“Tốt lắm! Bốn công chúa xem như hôm nay có phúc được mở rộng tầm mắt!” Đạt Hề Tĩnh nghe thấy Mạnh Phát Ảnh đồng ý với đề nghị của mình thì trong lòng âm thầm vui vẻ, khóe môi cong lên trào phúng. Hừ,

nàng muốn thử xem nữ nhân này có tài cán gì nào?

Đạt Hề Nhiên cũng không ngờ Mạnh Phát Ảnh sẽ đồng ý, hơn nữa còn nói đặc biệt chuẩn bị tiết mục khác. Yêu cầu do Đạt Hề Tĩnh đưa ra, Mạnh Phát Ảnh đã đồng ý, hẳn cũng không thể ngăn cản được.

Hoàng Thượng hơi nhú mào, cũng không hiểu Mạnh Phát Ảnh muốn làm cái gì, khi hai mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, hơi hơi có chút nghi hoặc.

“Hoàng Thượng, nếu công chúa đã kiên trì như vậy, Phất Nhi cũng không tiện từ chối.” Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía Hoàng Thượng, chậm rãi nói: “Tiết mục này của Phất Nhi cực kỳ đặc biệt, kính xin Hoàng Thượng thưởng lãm!”

“Hảo, trăm sẽ theo ý của con!” Hoàng Thượng tuy không hiểu, nhưng nghe đến tiết mục kia cực kỳ đặc biệt cho nên cũng hứng thú, gật gật đầu.

Đôi mắt Hiên Viên Diệp chợt lóe sáng, sâu thẳm trong con ngươi lại hiện lên sự lo lắng, hẳn có thể nhìn ra nàng tuy nói thực nhẹ nhàng nhưng hình như lại rất khẩn trương, chỉ sợ tiết mục đặc biệt phía trước sẽ có nguy hiểm.

Vừa muốn ngăn cản nàng nhưng nàng lại làm ám hiệu với hắn. Lời nói vừa muốn bật ra khỏi miệng, nay lại phải cổ nuốt xuống.

Thái Tử cười lạnh. Tiết mục đặc sắc sao? ~ Y cũng thử nhìn xem nàng có tiết mục gì để xoay chuyển tình hình này.

Đạt Hề Nhiên lặng lẽ nhìn nam tử phía sau. Chỉ thấy người nọ âm thầm gật đầu với hắn sau đó mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Chỉ cần đồ vẫn ở chỗ của hắn, thì không còn gì phải lo lắng!

“Hảo, bổn cung cũng mãi chờ mong không biết tiết mục của Thất vương phi sẽ phấn khích như thế nào?” Đạt Hề Nhiên lúc này cười khẽ, thanh âm còn mang theo sự trào phúng.

Mạnh Phát Ảnh cũng nhẹ nhàng cười. Động tác vừa rồi của Đạt Hề Nhiên đều ở trong tầm mắt của nàng, cho nên nàng càng khẳng định Cần Khôn Chuyển đang ở trên người kẻ kia.

Trên mặt người kia của không có quá nhiều biểu tình, chỉ là ánh mắt vẫn nhìn Đạt Hề Tĩnh ngồi ở phía trước.

Đôi mắt Mạnh Phát Ảnh hiện lên tia sáng, trong lòng cũng nắm chắc thêm vài phần.

“Hoàng Thượng, Phất Nhi cần tắt hết tất cả đèn trong Đại điện.” Mạnh Phát Ảnh lại nhìn về phía Hoàng Thượng, chậm rãi nói.

Nhưng, lời nàng vừa thốt ra, đại thần trên khắp Đại điện nhất thời xôn xao, bàn tán.

Tắt đèn thì sẽ chỉ còn một mảnh tối om, cái gì cũng không nhìn được. Trong hoàn cảnh như hiện nay thì làm sao có thể tắt đèn được?

“Người điên rồi! Nếu tắt tất cả đèn, người thua hay thiệt ai có thể biết được đây?” Mị phi vốn đã tức giận lại nghe thấy lời này của Mạnh Phát Ảnh thì nhin không được mà lập tức lên tiếng.

“Đúng vậy, trong lúc này làm sao có thể tắt đèn? Nếu Hoàng Thượng có gì ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?” Liễu phi cũng hoảng hốt vội vàng nhìn lên Hoàng Thượng, vẻ mặt lo lắng nói.

Hai mắt của Đạt Hề Nhiên cũng trợn lên tức thì, có chút khó tin nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh. Yêu cầu này của nàng đúng là khiến cho người ta khó có thể tiếp nhận.

Hiên Viên Diệp cũng cả kinh, đôi mắt nhìn nàng lại càng hiện lên sự lo lắng rõ rệt.

“Chuyện này...” Hoàng Thượng có chút khó xử, dù sao nơi này còn có người của Đạt Hề vương triều và Hiên Viên Triệt cùng ở một chỗ. Vạn nhất nếu xảy ra chuyện gì, chỉ sợ...

“Hoàng Thượng, tiết mục này của Phất Nhi hết sức đặc biệt, nhất định phải tắt hết đèn mới được. Tuy nhiên chỗ Hoàng Thượng có thể lưu lại, Phất Nhi ở trên đài cao nhìn xuống, chắc chắn là không có chuyện gì!” Mạnh Phát Ảnh lại nhẹ giọng giải thích.

“Hả? Nếu con đã nói vậy, trăm càng lúc càng thấy hiếu kỳ. Được, cứ theo ý của con!” Trong mắt Hoàng Thượng đầy vẻ tò mò, phân phó người đi tắt hết đèn trừ hai cây đèn trước mắt ông.

Nhất thời, toàn bộ đại diện tối um, chỉ trừ chỗ Hoàng Thượng còn sáng, tắt cả những chỗ khác đều đen thui. Đặc biệt là trên đài cao kia, vì cách quá xa Hoàng Thượng nên cái gì cũng không thấy được.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh hơi nhếch lên cười khê, sau đó từ từ đi lên đài cao.

98. Chương 99: Làm Cho Thái Tử Và Đạt Hề Tĩnh Kinh Ngạc

Tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, trong ánh mắt đợi chờ còn mang theo vài phần mê hoặc, lại có thập phần hưng phấn. Không biết nàng rốt cuộc muốn biểu diễn tiết mục gì?

Đôi mắt của Mạnh Phát Ảnh hơi hơi đảo qua mọi người. Chỗ nàng đang đứng là nơi cách xa Hoàng thượng nhất, cũng là nơi tối nhất, nhưng thực ra lại chính là nơi quan sát tình hình ở dưới rõ ràng nhất.

Ánh mắt của nàng dừng lại trên người gã nam tử đứng phía sau Đạt Hề Tĩnh. Gã này vốn đứng ở sau lưng Đạt Hề Nhiên nhưng sau khi Đạt Hề Tĩnh trở lại chỗ ngồi thì gã bèn lặng lẽ di chuyển tới phía sau Đạt Hề Tĩnh. Từ chỗ đứng của gã có thể nhìn thấy toàn cảnh dưới cổ áo của Đạt Hề Tĩnh.

Tuy lúc này gã đang đứng trong chỗ tối nhưng Mạnh Phát Ảnh vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt tràn ngập sắc dục của gã. Xem ra háo sắc quả thật là bệnh chung của nam nhân, hoặc cũng có thể nói Đạt Hề Tĩnh kia quá mê người khiến cho nam nhân khó thoát khỏi dụ hoặc.

Tay Hiên Viên Diệp đã đặt ở trên mặt bàn nhưng vẫn nắm thật chặt chén trà, trông hẩn có vẻ đang rất căng thẳng.

“Hôm nay, ta sẽ biểu diễn ọi người xem một màn ảo thuật.” Mạnh Phát Ảnh khê mấp máy đôi môi đỏ mọng chậm rãi nói từng chữ.

“Ảo thuật? Ảo thuật là cái gì?” Những người bên dưới không khỏi xôn xao nghi hoặc.

“Mọi người xem sẽ biết.” Mạnh Phát Ảnh không giải thích nhiều, nàng biết nếu có giải thích thêm nữa thì mọi người ở đây chưa chắc đã có ai hiểu.

Nói là ảo thuật nhưng giờ phút này cái nàng định biểu diễn lại không phải ảo thuật. Bởi vì bí quyết lớn nhất của ảo thuật chính là tốc độ, tốc độ phải cực nhanh đến mức người xem không nhìn ra được quá trình thực hiện, chỉ thấy được kết quả, vì không thấy được quá trình thực hiện nên mới cảm thấy thật huyền diệu.

Lại nói, bằng kỹ năng và tốc độ của mình, nàng tuyệt đối có thể thực hiện được màn ảo thuật này, nhưng nàng biết cho dù tốc độ của nàng có nhanh như thế nào thì nam nhân kia cũng sẽ phát hiện ra. Nàng không thể để nam nhân kia phát hiện được, bằng không nếu muốn xuống tay chắc chắn sẽ rất khó. Vì vậy lúc này nàng phải dùng đến một chút chất hóa học mà người cổ đại không biết đến.

“Mọi người hãy nhìn thật kỹ!” Mạnh Phát Ảnh lại nhẹ giọng nói. Lúc này, mọi người ai nấy đều nhìn vào nàng không chớp mắt. Tay nàng ở trong không trung hơi hơi chuyển động, mặc dù nàng đang đứng ở trên đài cao nên nhìn không được rõ nhưng ai nấy vẫn nhìn được các động tác của nàng.

Tay nàng chuyển động càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh. Những người trên đại diện cũng càng lúc càng căng thẳng, mọi người đều chăm chú nhìn nàng mà không dám cử động, ngay cả hô hấp cũng trở nên rất nhẹ nhàng.

Bất thành linh từ tay nàng phát ra một tia sáng. Tia sáng mập mờ dần dần biến thành một ngọn lửa.

“A!”

“Oa...”

Những đôi mắt vốn nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của nàng bây giờ đều bị ngọn lửa đột nhiên bùng lên kia dọa cho chết khiếp. Có kẻ nhát gan đến mức kêu thất thanh.

Mấu chốt chính là ngọn lửa kia không giống như những ngọn lửa được đốt lên bình thường. Đó là một ngọn lửa có ánh sáng màu xanh u ám tỏa ra xung quanh. Trong bóng tối, ngọn lửa này càng tăng thêm phần thần bí.

Hai mắt Hoàng thượng mở lớn hết cỡ khó tin nhìn Mạnh Phát Ảnh, khóe môi hơi giật giật nhưng cũng không nói gì.

Đến ngay cả Hiên Viên Diệp cũng không khỏi kinh ngạc nhìn thẳng vào nàng, bàn tay cầm chén trà đã thả lỏng hơn so với lúc này.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh chỉ chuyển động bàn tay một cách nhẹ nhàng, ánh lửa kia như thể không ngừng bay tới bay lui trong không trung. Trong bóng tối âm u, sự thần bí của nó càng khiến người ta kinh hãi.

Đạt Hề Tĩnh cũng sợ đến mức toàn thân cứng đờ, ả hơi rụt cổ lại, thân mình theo bản năng ngã về phía sau.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy bộ dáng của Đạt Hề Tĩnh thì ánh mắt hiện lên một tia cười khê, nàng đưa mắt nhìn nam tử đứng phía sau Đạt Hề Tĩnh rồi lơ đãng nhìn về phía Đạt Hề Nhiên một chút.

Giờ phút này, đôi mắt của người nọ chỉ nhìn chăm chú vào ngọn lửa trong tay nàng. Có thể gã muốn tìm hiểu xem nàng đã làm thế nào, có điều vừa rồi nàng vốn ra tay mà chẳng hề che dấu điều gì, mọi động tác đều hiển hiện trước mặt mọi người. Vừa rồi nàng chỉ khua tay vài cái rồi lửa bùng lên. Động tác khua tay cực nhanh đó cũng chỉ là làm dáng một chút, gã là người ở thời cổ đại này nên đương nhiên không phát hiện được gì.

“Này, đó là gì vậy? Chẳng phải là lửa sao?” Có người nhin không được kinh hãi hỏi.

“Đúng rồi, là lửa đó. Nhưng mà sao trên tay Vương phi lại đột nhiên xuất hiện lửa nhỉ. Giờ ở trong này chỉ trừ trước mặt Hoàng thượng ra thì làm gì có ánh lửa nào. Lửa này ở đâu ra vậy?”

“Tay Vương phi chẳng lẽ không sợ bỏng sao?” Cũng có người nhìn ngọn lửa đang cháy sáng trong tay Mạnh Phát Ảnh thì không khỏi lo lắng thắc mắc.

“Cái kia... khẳng định không phải là lửa thật.” Đạt Hề Tĩnh sau khi lấy lại tinh thần bèn cất tiếng tỏ vẻ châm biếm. Có điều giọng nói của ả lúc này lại có phần run rẩy, cũng mang theo sự sợ hãi không cách nào không chế được.

“Ha ha...” Mạnh Phát Ảnh bật cười thành tiếng, thứ nàng chờ đợi chính là những lời nói này của Đạt Hề Tĩnh.

Mạnh Phát Ảnh vừa cười khê vừa từ từ đi xuống phía dưới, hai tay của nàng hơi vươn đến trước mặt mọi người ngồi hai bên. Có người nhát gan vội vàng tránh ra, người gan lớn hơn một chút thì dù sợ sệt nhưng vẫn cố gắng tiến lại gần để nhìn cho rõ.

Mạnh Phát Ảnh đi tới trước mặt Đạt Hề Tĩnh, nàng liếc mắt nhìn ả một cái rồi nói khê, “Công chúa cảm thấy đây không phải là lửa thật sao?”

Thân mình Đạt Hề Tĩnh càng thêm cứng đờ, đôi mắt càng tỏ vẻ sợ hãi hơn nhưng vẫn cố mạnh miệng nói, “Khẳng định không phải! Bằng không tay người tại sao không bị bỏng?”

“Ồ.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng ồ một tiếng, sau đó cánh tay nàng đột nhiên đưa tới trước mặt Đạt Hề Tĩnh, tốc độ khá nhanh nhưng cũng chưa hẳn là quá nhanh. Có điều khi cánh tay nàng dao động mạnh thì ngọn lửa càng thêm bùng lớn.

“A!” Đạt Hề Tĩnh sợ hãi thét lên chói tai, ả lập tức nhảy dựng lên lùi về phía sau.

“Công chúa, cẩn thận!” Nam tử đứng đằng sau Đạt Hề Tĩnh vội vàng chạy lên đỡ ả, mà phải nói là gã ôm ả thì đúng hơn.

Trong bóng tối, thừa dịp Đạt Hề Tĩnh đang hoảng loạn, nam nhân kia liền gắt gao ôm ả vào lòng, mà tay của gã không biết do vô tình hay cố ý lại đặt trọn lên bộ ngực của Đạt Hề Tĩnh.

Đạt Hề Tĩnh vốn đang ăn mặc cực kỳ mỏng manh, y phục lại bó sát sát lấy cơ thể, giờ phút này ở bên trong ả chỉ mặc duy nhất một chiếc yếm mỏng. Cho nên người nọ nắm như vậy cũng chẳng khác nắm trực tiếp là bao nhiêu.

Đạt Hề Tĩnh thật sự đã bị Mạnh Phát Ảnh dọa cho phát khiếp nên cũng không chú ý tới điểm này.

“Công chúa không sao chứ?” Mạnh Phát Ảnh cũng vội vàng hỏi, vừa nói vừa muốn nhanh chóng đi tới trước xem xét.

“Người đừng tới đây, đừng tới đây!” Đạt Hề Tĩnh thấy Mạnh Phát Ảnh tới gần thì vội vàng hô lên, “Yêu nữ, người là yêu nữ.” Thân mình của ả cũng càng thêm tiến sâu hơn vào trong lòng nam nhân kia.

Mà cánh tay tên nam nhân kia đang ôm lấy ả cũng càng thêm siết chặt, tay nắm trước ngực ả cũng dùng sức mà đè xuống. Trong bóng tối, hai tròng mắt của gã ẩn hiện sự khác thường nhàn nhạt, thân mình cũng trở nên cứng đờ.

Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng vung cánh tay lên, lửa trong tay ngay lập tức bị dập tắt.

“Công chúa, kỳ thực đây là lửa giả.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng khuyên nhủ. Vừa nói chuyện, nàng cũng lại gần đỡ công chúa, “Đã khiến công chúa kinh sợ rồi.”

Đạt Hề Tĩnh thấy lửa trong tay Mạnh Phát Ảnh đã tắt thì vẻ sợ hãi trên mặt cũng vơi đi một phần, nhưng ả vẫn dựa vào trong lòng người nọ mà không có ý rời đi. Nam nhân kia thì đương nhiên là vui vẻ hưởng thụ.

Mạnh Phát Ảnh đi vòng qua bàn tới trước mặt Đạt Hề Tĩnh, trông nàng có vẻ áy náy day dứt, “Thật sự rất xin lỗi.” Nàng vươn tay ra muốn đỡ lấy Đạt Hề Tĩnh nhưng Đạt Hề Tĩnh vừa nhìn thấy tay nàng tiến đến thì vung mạnh tay hất tay của nàng ra.

Mạnh Phát Ảnh híp mắt lại, cánh tay vừa bị Đạt Hề Tĩnh hất ra đương nhiên sẽ hạ xuống. Nhưng, chính trong lúc hạ xuống đó thì bàn tay lại di chuyển vụt qua nam tử kia. Ngón tay nàng khẽ động rồi đem thứ trong tay trao đổi với thứ ở trong người của gã.

Mà lúc này tên nam nhân kia vẫn đang ôm Đạt Hề Tĩnh rất chặt. Đạt Hề Tĩnh còn hết sức sợ hãi nên không ngừng vịn vào thân mình trong lòng gã, tâm tư của gã hiện tại còn bận rộn suy nghĩ điều gì đó không rõ nên gã không mấy may phát hiện ra hành động của nàng.

“Haiz, kỳ thực đây chỉ là lửa giả. Ta thực lòng không nghĩ sẽ khiến công chúa sợ hãi như vậy.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng thở dài một hơi, nàng chậm rãi xoay người rồi phân phó, “Hãy châm hết đèn lên đi.”

Cung nữ vội vàng đốt đèn lên. Toàn bộ đại điện lập tức sáng rực trở lại.

Nam tử kia vội vàng thu bàn tay đang nắm trước ngực Đạt Hề Tĩnh về, cánh tay đang ôm ả cũng hơi buông lỏng đổi thành một tư thế giống như đang đỡ lấy ả.

Đạt Hề Tĩnh thấy Mạnh Phát Ảnh rời đi, hơn nữa đèn đuốc trong đại điện bây giờ cũng sáng trở lại, ả liền đứng thẳng người, một lần nữa trở lại chỗ ngồi của mình.

“Phát nhi, vừa rồi con nói như vậy là có ý gì?” Hoàng thượng không nén được cảm giác tò mò trong lòng bèn thấp giọng hỏi. Kỳ thật ý của Hoàng thượng là muốn thay Mạnh Phát Ảnh làm sáng tỏ việc Đạt Hề Tĩnh gọi nàng là yêu nữ lúc này.

“Kỳ thật cũng không có gì. Chẳng qua là trong tay Phát nhi có mấy thứ, tạo ra lửa giả đó cực kỳ đơn giản.” Mạnh Phát Ảnh khẽ cười nói, đôi mắt liếc qua hết tất cả mọi người, “Các vị ở đây ai cũng có thể làm được.” Nàng đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Hoàng thượng.

“Hả? Tất cả mọi người ai cũng có thể làm được sao?” Hoàng thượng ngạc nhiên, đôi mắt không thể nào che dấu được sự tò mò.

“Vâng ạ.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng đáp lời rồi nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh, nàng mỉm cười nói tiếp, “Công chúa cũng có thể làm được, công chúa có muốn làm thử hay không?”

Đạt Hề Tĩnh giật mình, trong lòng có chút sợ hãi. Ắ đang muốn cự tuyệt nhưng vừa thấy ánh mắt Hiên Viên Diệp nhìn về phía mình thì đành kiên trì nói, “Được! Thử thì thử, chẳng lẽ bản công chúa ta lại sợ hay sao?”

“Công chúa quả thực có bản lĩnh!” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười tán dương. Nàng nói cực kỳ chân thành, giọng điệu cũng hoàn toàn không có một chút khác thường nào, nhưng Đạt Hề Tĩnh vừa nghe xong thì mặt hơi biến sắc, trong mắt lộ rõ vẻ ảo não.

Mạnh Phát Ảnh để một vài thứ lên tay Đạt Hề Tĩnh rồi giúp Đạt Hề Tĩnh khua tay giống như vừa rồi nàng đã làm. Kết quả, trên tay Đạt Hề Tĩnh cũng dần dần xuất hiện một ngọn lửa.

Lúc này đèn trên đại điện đều đã được thắp hết lên, Mạnh Phát Ảnh phân phó cho cung nữ tắt hết đèn xung quanh Đạt Hề Tĩnh. Trong bóng tối, ánh lửa leo lét cháy nhưng Đạt Hề Tĩnh không hề cảm thấy tay của mình có chút hơi nóng nào.

“Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Đạt Hề Tĩnh kinh hãi trợn mắt há mồm, ả không nhận được tò mò bèn lên tiếng hỏi.

“Kỳ thực đây chỉ là một chất dễ cháy. Nó rất dễ bén lửa. Trong mùa hè thế này không cần châm lửa nó cũng sẽ tự bốc lên.” Mạnh Phát Ảnh giải thích đại khái rồi dập tắt lửa trên tay Đạt Hề Tĩnh.

“À, thì ra là thế. Đúng là vừa rồi Phát nhi đã dọa trầm một phen!” Hoàng thượng cũng cười cười khê nói, trong giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc kèm theo cả sự tán thưởng. Nếu nàng không giải thích thì e rằng mọi người ở đây cũng chẳng ai hiểu nổi đó chẳng qua chỉ là một chất bình thường.

Đôi mắt Hiên Viên Triệt nhìn về phía nàng khê nổi lên tia sáng, sâu thẳm trong con ngươi cũng hiện lên sự ngoan tuyệt bất đắc dĩ. Xem ra nữ nhân này tuyệt đối không phải người đơn giản!

“Là Phát nhi không đúng, Phát nhi đã khiến mọi người sợ hãi rồi.” Mạnh Phát Ảnh hơi khép hờ mắt, áy náy nói.

“Ha ha, còn chưa đến mức sợ hãi đâu. Có điều trầm quả thật đã được mở rộng tầm mắt.” Hoàng thượng cười thành tiếng, trong giọng nói cũng nhiều hơn vài phần tán thưởng.

“Đúng vậy. Hôm nay Thất vương phi thật sự đã khiến chúng thần được mở rộng thêm tầm mắt.” Những đại thần khác thấy Hoàng thượng tán thưởng cũng ào ào hòa theo.

Mạnh Phát Ảnh chỉ cười không nói gì nhưng bàn tay ẩn dưới ống tay áo lại nắm chặt lại. Nàng nắm thật chặt Càn Khôn Chuyển vừa mới lấy về được rồi ngồi xuống bên cạnh Hiên Viên Diệp. Sau đó, nàng mỉm cười gật gật đầu với hắn.

Lúc này Hiên Viên Diệp mới âm thầm thở ra một hơi, bàn tay hắn nắm thật chặt lấy tay nàng, rất chặt, rất chặt, hình như còn có chút run rẩy.

“Hoàng thượng, hôm nay Thất điện hạ đã đến khách điểm* hộ tống vòng Càn Khôn Chuyển, chi bằng để Thất điện hạ đem Càn Khôn Chuyển trình lên cho Hoàng thượng ngay bây giờ.” Đạt Hề Nhiên liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái rồi cung kính nói với Hoàng thượng.

(*Khách điểm: Nhà trọ)

“Ừm, một khi đã vậy, Diệp nhi, con hãy mau đem vòng Càn Khôn trình lên đây!” Trong lòng Hoàng thượng vốn đã luôn nghĩ đến Càn Khôn Chuyển, hiện giờ lại nghe Đạt Hề Nhiên nói như vậy thì càng thêm nóng ruột. Hoàng thượng nhìn về phía Hiên Viên Diệp thấp giọng nói.

“Dạ.” Hiên Viên Diệp ngược mắt lên phân phó thị vệ phía sau, “Mang Càn Khôn Chuyển lên đây!”

“Vâng.” Thị vệ cung kính đáp lời rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Một lát sau, Tốc Phong đã đem chiếc hộp kia tới.

Đạt Hề Nhiên nhìn chiếc hộp được niêm phong cẩn thận thì trong lòng không khỏi mừng thầm. Xem ra bọn họ thực sự không phát hiện được, lúc này đây, để xem Hiên Viên Diệp làm thế nào giao được vật ra.

“Đây là Càn Khôn Chuyển?” Hoàng thượng nhìn chiếc hộp, trong mắt lộ rõ sự khác thường, trong lòng cũng càng thêm kích động~Có thật là ta sẽ cứu được Nhu nhi của ta trở về không?

“Vâng. Đây chính là Càn Khôn Chuyển mà chiều nay nhi thần đã tiếp nhận từ tay Thái tử Đạt Hề.” Hiên Viên Diệp đứng dậy trầm giọng nói.

“Mang lên đây!” Hoàng thượng vội vàng nói, vẻ mặt càng thêm hưng phấn, thân mình cũng hơi nghiêng về phía trước một chút. Có thể nhận ra bây giờ Hoàng thượng đang kích động cỡ nào.

Thái giám đứng phía sau Hoàng thượng nhanh chóng đi lên trước tiếp nhận chiếc hộp từ tay Túc Phong rồi đặt trước mặt Hoàng thượng.

Tiếp đó, chiếc hộp được mở ra.

“Đây là Càn Khôn Chuyển ư?” Hoàng thượng nhìn vật trong hộp thì hơi sững sốt, đôi mắt trầm xuống ~ Đây chẳng phải chỉ là một viên đá bình thường có thể tìm thấy ở bất cứ nơi nào trong vương triều Hiên Viên này thôi hay sao? Chẳng lẽ vương triều Đạt Hề này muốn giấu cợt ta?

“Hồi Hoàng thượng, chính là vật này.” Đạt Hề Nhiên cũng cung kính trả lời.

Hoàng thượng nhăn mày cầm viên đá đó lên rồi trầm giọng nói, “Đây chẳng qua chỉ là một viên đá bình thường, Thái tử thế này là có ý gì?” Một khắc này, giọng nói của Hoàng thượng rõ ràng là tức giận, vẻ mặt cũng trầm hẳn xuống.

Mọi người nhìn thấy viên đá trong tay Hoàng thượng cũng không khỏi sững sốt, quả thật chỉ là một viên đá bình thường.

Hai mắt Đạt Hề Nhiên khẽ liếc về phía Hiên Viên Diệp rồi cup xuống, gã chậm rãi nói từng tiếng, “Hồi Hoàng thượng, hôm qua chính Thất điện hạ đã tự mình kiểm tra vòng Càn Khôn Chuyển này. Vì lo lắng nên Thất điện hạ còn yêu cầu bản cung điểm chỉ lên và viết chữ chứng nhận nữa.”

Hoàng thượng hơi sững sốt, sau đó lại nhìn lại viên đá trong tay nhưng chẳng hề phát hiện ra dấu tay nào chứ đừng nói đến chữ chứng nhận của Đạt Hề Nhiên.

Đạt Hề Nhiên khẽ nhếch mày, lúc này gã mới tỏ vẻ nhìn về phía viên đá trong tay Hoàng thượng rồi làm bộ ngạc nhiên nói, “Hoàng thượng, Càn Khôn Chuyển này hình như là giả. Càn Khôn Chuyển thật không phải như thế này. Hơn nữa, trên vòng Càn Khôn Chuyển thật còn có dấu tay của bản cung, lúc đó Thất điện hạ và Hầu gia cũng có mặt.”

Hoàng thượng đắm chiêu suy nghĩ, trên mặt cũng ngưng trọng vài phần. Nghe Đạt Hề Nhiên nói như vậy, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía Hiên Viên Diệp rồi hỏi, “Diệp nhi, những lời Thái tử nói có phải là thật không?”

“ Là thật ạ.” Hiên Viên Diệp cup mắt xuống, câu trả lời đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn nhưng vẫn lạnh như băng khiến người ta kinh sợ.

“Nhưng phía trên này đâu có dấu tay. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hoàng thượng lạnh lùng hỏi tiếp, đôi mắt lúc này lại trầm xuống.

“Đúng vậy, bản cung cũng muốn hỏi Thất điện hạ. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Đồ mà Thất điện hạ lấy từ tay bản cung không phải thế này đâu nhé.” Đạt Hề Nhiên lại từng bước gây sức ép.

“Bảo vật này vốn được bản vương niêm phong kỹ càng, căn bản cũng chưa từng động tới. Bản vương cũng cảm thấy kỳ quái không biết đã xảy ra chuyện gì?” Lần này Hiên Viên Diệp hơi ngược mắt lên quét về phía Đạt Hề Nhiên rồi lạnh giọng hỏi. Hắn đang muốn xem xem Đạt Hề Nhiên và Hiên Viên Triệt định đối phó với hắn như thế nào.

“Hừ, trong hôm nay Càn Khôn Chuyển vẫn luôn luôn ở trong tay Thất điện hạ, lời này của Thất điện hạ là có ý trốn tránh trách nhiệm hay sao? Mặc dù Càn Khôn Chuyển là bảo vật phụ vương lệnh cho bản cung dâng lên cho Hoàng thượng quý quốc nhưng cũng là của hồi môn dành cho hoàng muội. Hiện thời hoàng muội còn chưa gả vào vương triều Hiên Viên mà của hồi môn đã không thấy đâu, Thất điện hạ nghĩ một câu trả lời không biết là coi như xong chuyện này sao?” Đạt Hề Nhiên phản nộ nói.

“Vậy Thái tử muốn thế nào?” Hiên Viên Diệp nheo mắt lại, khóe môi cũng cong lên cười lạnh, giọng nói lại càng lạnh như băng.

“Hoàng thượng, hôm nay bản cung đã giao Càn Khôn Chuyển cho Thất điện hạ, nhưng hiện giờ lại bị mất từ trong tay Thất điện hạ, bản cung khẩn cầu Hoàng thượng xử trí chuyện này một cách công bằng.” Đạt Hề Nhiên đột nhiên đứng lên, gã nhìn về phía Hoàng thượng rồi trầm giọng nói từng chữ.

Hoàng thượng cũng nheo mắt lại, vẻ mặt hiện rõ chút nghi hoặc. Mọi chuyện Diệp nhi làm Hoàng thượng đều luôn yên tâm tuyệt đối, nhất định không phải là do nó tráo đổi gì hết. Nhưng mà, nếu vật là do Diệp nhi bảo quản thì người nào dám động tay khiến chuyện thành ra như thế này?

Khóe môi Hiên Viên Triệt nhếch lên nở ra một nụ cười lạnh, y quét mắt lướt qua Mạnh Phát Ảnh một cái, đầu lông mày cũng nhướn cao.

“Trẫm sẽ điều tra rõ ràng chuyện này.” Hoàng thượng suy tư một lát mới trầm giọng nói, “Trẫm sẽ cho người tìm Càn Khôn Chuyển thật về và sẽ cho Thái tử một câu trả lời thỏa đáng.”

“Hoàng thượng, tuy phụ vương lệnh cho bản cung đến hiến vật quý nhưng hoàng muội còn chưa gả mà bảo vật đã mất đi từ trong tay Thất điện hạ, Hoàng thượng cũng chỉ cho bản cung một câu trả lời lập lờ nước đôi như vậy sao?” Đạt Hề Nhiên nghe câu trả lời của Hoàng thượng thì sắc mặt trầm xuống, trong giọng nói cũng ẩn chứa sự tức giận.

“Đúng vậy, bản công chúa cũng còn chưa gả vậy mà của hồi môn đã không thấy tăm hơi, nếu bản công chúa không muốn gả nữa thì lúc nào cũng có thể mang Càn Khôn Chuyển về nước. Nhưng mà hiện giờ Càn Khôn Chuyển lại bị Thất điện hạ làm mất rồi, một sự việc nghiêm trọng như thế này mong Hoàng thượng hãy cho chúng ta một câu trả lời hợp lý hơn đi!” Đạt Hề Tĩnh cũng không nhịn được cất cao giọng, nhưng đôi mắt của ả thì cứ nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Diệp. Nếu như có thể, ả thật sự muốn dùng chuyện này để uy hiếp Hiên Viên Diệp cười ả.

“Lời nói của Tĩnh nhi tuy có chút nóng giận nhưng cũng có vài phần đạo lý. Mối quan hệ giữa vương triều Đạt Hề và vương triều Hiên Viên từ trước đến nay luôn luôn rất tốt, Hoàng thượng chắc cũng không hy vọng quan hệ hai nước vì chuyện này mà xấu đi phải không?” Đạt Hề Nhiên lại từng bước làm căng.

“Vậy Thái tử muốn thế nào?” Hoàng thượng híp mắt lại, trong con ngươi ẩn chứa lãnh ý rõ ràng thẳng tắp nhìn vào Đạt Hề Nhiên.

“Càn Khôn Chuyển là quốc bảo của vương triều Đạt Hề, trước mắt Tĩnh nhi vẫn chưa gả vào vương triều Hiên Viên nên Càn Khôn Chuyển vẫn là quốc bảo của vương triều Đạt Hề. Hiện giờ Càn Khôn Chuyển đã bị Thất điện hạ làm mất, dù sao bản cung cũng cần một câu trả lời thích đáng cho phụ vương và cả vương triều Đạt Hề.” Điều Đạt Hề Nhiên chờ đợi chính là những lời này của Hoàng thượng, gã trầm giọng nói từng câu từng chữ.

“Trẫm đang muốn nghe xem Thái tử cần một câu trả lời thích đáng thế nào đây?” Khóe môi Hoàng thượng cũng nhếch lên nở ra một tia cười lạnh, trong giọng nói lạnh như băng lại có sự uy nghiêm khiến người ta không thể xem nhẹ.

“Hoàng thượng yên tâm, bản cung cũng không muốn làm khó dễ Thất điện hạ. Bản cung chỉ muốn Thất điện hạ cùng bản cung đến vương triều Đạt Hề một chuyến để giải thích rõ ràng chuyện này với phụ vương của bản cung.” Đạt Hề Nhiên nhìn thấy biểu hiện của Hoàng thượng thì cũng hơi run sợ một chút, gã lại nói tiếp, “Dù sao Tĩnh nhi cũng sẽ gả vào vương triều Hiên Viên nên chúng ta đương nhiên cũng sẽ không làm khó Thất điện hạ.”

“Ý của Thái tử là muốn giam giữ bản cung ở vương triều Đạt Hề?” Hiên Viên Diệp nheo hai mắt lạnh lùng liếc nhìn Đạt Hề Nhiên một cái rồi chậm rãi nói.

“Thất điện hạ nói lời này nghe nghiêm trọng quá! Thất điện hạ đi theo Đạt Hề Nhiên ta trở về thì tất nhiên sẽ là khách quý của vương triều Đạt Hề. Vương triều Đạt Hề đương nhiên sẽ lấy lễ mà đối đãi, tuyệt đối sẽ không giam giữ điện hạ đâu.” Đạt Hề Nhiên nhìn về phía Hiên Viên Diệp cười nói, “Bản cung chỉ muốn có một lời giải thích cho phụ vương chứ không hề có ý tứ gì khác.”

“Đúng vậy, vương triều Đạt Hề sẽ không làm khó Thất điện hạ. Tình nhi sớm muộn gì cũng sẽ gả đến đây, dù sao chúng ta cũng sẽ là người một nhà, làm sao có thể giam cầm Thất điện hạ được?” Đôi mắt Đạt Hề Tĩnh nhìn về phía Hiên Viên Diệp càng thêm sáng ngời. Chỉ cần Hiên Viên Diệp đến vương triều Đạt Hề thì ả nhất định sẽ không lại để vuột mất cơ hội.

Mạnh Phát Ảnh cười thầm trong bụng, hóa ra là muốn Hiên Viên Diệp đến vương triều Đạt Hề, còn chuyện sau khi đến vương triều Đạt Hề như thế nào thì cũng chỉ có bọn họ mới biết được.

“Thất điện hạ, làm phiền Thất điện hạ đi cùng bản cung một chuyến. Dù sao đồ cũng đã mất trong tay Thất điện hạ, bản cung thật sự không còn cách nào khác.” Trong mắt Đạt Hề Nhiên tràn đầy sự đắc ý, trong giọng nói mang theo nụ cười khê kia còn chứa thêm vài phần uy hiếp.

Trên mặt Đạt Hề Tĩnh thì không giấu nổi sự vui sướng và hưng phấn, đôi mắt của ả càng thêm sáng ngời. Nhiều năm qua chưa từng có một nam nhân nào thoát khỏi sự dụ hoặc của ả, ngoại trừ Hiên Viên Diệp. Bởi vậy, ả không cam lòng, thứ không chiếm được thì lại càng muốn chiếm lấy.

Trong con người âm lãnh của Hiên Viên Triệt cũng hiện lên ý cười. Xem ra việc này coi như thuận lợi.

“Việc này không cần phiền phức như vậy đâu.” Mạnh Phát Ảnh đảo mắt qua Đạt Hề Nhiên, Đạt Hề Tĩnh và cả Hiên Viên Triệt, đôi môi đỏ mọng khê mấp máy chậm rãi lên tiếng.

Nhất thời, tất cả mọi người đều dừng nhìn về phía nàng. Mọi khuôn mặt đều tỏ rõ sự kinh ngạc và khó hiểu, không rõ giờ phút này nàng đang có ý gì. Đặc biệt là Đạt Hề Nhiên, trong lòng hơi trầm xuống, gã âm thầm nhìn về phía nam tử phía sau. Nam tử kia cũng người một chút, bàn tay theo bản năng ấn xuống dưới hông một cái rồi khê gật gật đầu, ý muốn nói cho Thái tử biết vật kia vẫn còn trong tay gã.

Đôi mắt Đạt Hề Nhiên ẩn chứa một chút nghi hoặc. Nếu đồ vẫn còn ở trên người của gã thì nữ nhân kia dựa vào cái gì mà nói mấy lời này?

Hiên Viên Triệt cũng đột nhiên nheo mắt lại thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Mạnh Phát Ảnh. Trong ánh nhìn âm lãnh mang theo vài phần thăm dò tìm hiểu, nữ nhân này lại muốn làm gì?

“Không cần phiền phức như vậy ư? Đồ mất trong tay các người, lúc ấy người còn đang ở đây làm trò, nói đúng ra là phải xử tử người mới đúng!” Đạt Hề Tĩnh vốn đang âm thầm đắc ý sau khi nghe được những lời này của Mạnh Phát Ảnh thì không khỏi tức giận.

“Hừ.” Mạnh Phát Ảnh hừ lạnh một cái, đôi mắt lạnh lùng quét qua Đạt Hề Tĩnh rồi khéo môi lại mấp máy nói khê, “Vậy ư? Mọi người cùng xem thứ này trước đã.”

Đạt Hề Nhiên mở to mắt, vẻ nghi hoặc trên mặt càng nhiều. Gã nhìn chằm chằm vào Mạnh Phát Ảnh, không biết nàng muốn cho bọn họ xem vật gì?

99. Chương 100

Mạnh Phát Ảnh chậm rãi đặt chiếc Càn Khôn Chuyển trong tay lên mặt bàn.

Sắc mặt Đạt Hề Nhiên trong nháy mắt đã thay đổi, đôi mắt cũng đột nhiên trợn lên, gã hoàn toàn kinh sợ nhìn chằm chằm vào chiếc Càn Khôn Chuyển ở trước mặt nàng.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Kinh ngạc, gã hơi dịch chuyển ánh mắt nhìn về phía gã nam tử đứng phía sau, chỉ thấy vẻ mặt gã nam tử đó cũng hiện rõ sự kinh ngạc lẫn khó tin.

“Để cho an toàn nên bản vương luôn mang theo Càn Khôn Chuyển bên người, thứ kia chỉ là để che mắt người khác thôi. Vừa rồi thực đã khiến Thái tử phải kinh sợ rồi.” Khéo môi Hiên Viên Diệp hơi nhếch lên rồi chậm rãi phát ra từng tiếng, trong giọng nói lạnh như băng của hắn còn ẩn chứa vài phần châm biếm.

Sắc mặt Hiên Viên Triệt cũng tối sầm lại, trong đôi mắt hoàn toàn là vẻ ngoan tuyệt đủ khiến người ta tê liệt. Biểu hiện lúc vừa rồi của Đạt Hề Nhiên rõ ràng là có ý nói mọi việc đã chuẩn bị thỏa đáng, tại sao bây giờ lại thành ra cơ sự này?

“Vẫn là Thất diện hạ mưu tính sâu xa.” Đạt Hề Nhiên lấy lại tinh thần, gã áp chế sự kinh ngạc trong lòng rồi miễn cưỡng mỉm cười tán dương, nhưng trong lòng thì không khỏi có quá nhiều điều không hiểu.

Trên gương mặt Hoàng thượng cũng thoáng xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt. Chẳng phải đã nói rồi sao, Diệp nhi mà đã làm việc thì sao có thể xảy ra sai lầm? Có điều nhìn biểu hiện vừa rồi của Đạt Hề Nhiên thì Hoàng thượng cũng hiểu ra Đạt Hề Nhiên và Thái tử có âm mưu khác trong chuyện này.

Hiển bấu vật là giả, hãm hại Diệp nhi là thật, quyết định lúc trước của Hoàng thượng đúng là không sáng suốt!

“Người đâu! Đem Càn Khôn Chuyển trình lên Hoàng thượng!” Hiên Viên Diệp trầm giọng phân phó.

Thái giám đứng bên cạnh Hoàng thượng lại vội vàng tiến tới phía trước Hiên Viên Diệp cầm lấy Càn Khôn Chuyển rồi đưa đến trước mặt Hoàng thượng.

Hoàng Thượng nhìn chăm chăm vào Càn Khôn Chuyển trước mắt. Tuy nhìn không ra công năng của nó nhưng Hoàng thượng cũng đoán được đây không phải là một viên đá tầm thường.

“Thái tử, Càn Khôn Chuyển này thật sự linh ứng đúng như lời người nói sao?” Hoàng thượng khẽ chớp mắt nhìn về phía Đạt Hề Nhiên rồi thấp giọng hỏi, trong giọng nói lúc này đã mang theo một chút kích động.

Đạt Hề Nhiên híp hai mắt lại, vẻ mặt căng thẳng vô cùng nhưng cũng không thể không trả lời, “Hồi Hoàng thượng, Càn Khôn Chuyển này thật sự là một thần vật. Có điều nếu muốn thời gian quay trở lại thì nhất định phải tìm một thời điểm thích hợp, địa điểm thích hợp, không những thế phải có người hữu duyên mới linh ứng được.”

Vẫn là những lời ba hoa chích chòe lúc trước nhưng chỉ khác lúc này có thêm một chút điều kiện phụ. Cho nên dù bây giờ không linh ứng thì cũng không thể chứng minh vật này không phải là Càn Khôn Chuyển.

Hoàng thượng nghe vậy thì sắc mặt không khỏi trầm xuống, khóe môi nhếch cao, vẻ kích động trong nháy mắt đã biến thành giận dữ, giọng nói lạnh lùng lại cất lên, “Lúc trước hình như Thái tử không nói giống như vậy?” Lúc này, lời nói của Hoàng thượng không chỉ lạnh lùng như băng giá mà còn mang theo ý uy hiếp vụn vặt. Hoàng thượng dừng lời một chút rồi lại nói tiếp, “Có phải Thái tử cố ý trêu đùa trẫm không?”

Thân mình Đạt Hề Nhiên cứng đờ lại, sắc mặt càng lúc càng khấn trương sứt ruột, gã vội vàng nói ngay, “Hoàng thượng, bản cung tuyệt đối không có ý này. Càn Khôn Chuyển dù sao cũng là thần vật, thần vật đương nhiên sẽ có những đặc tính riêng của nó, quan trọng nhất chính là phải có duyên. Hoàng thượng là vua của một nước, là Thiên tử, cho nên nhất định là người có duyên. Bản cung và quốc sư sẽ tính ra thời gian, địa điểm, tin tưởng nhất định sẽ giúp Hoàng thượng hoàn thành tâm nguyện!”

“Đúng vậy không?” Hoàng thượng nheo mắt lại, lúc này đã cảm thấy bán tín bán nghi.

“Hồi Hoàng thượng, đúng như Thái tử nói, phải là người có duyên mới khởi động được thần vật này. Ngày trăng tròn tháng sau là một ngày tốt, đến lúc đó, ta sẽ thử làm pháp đàn giúp Hoàng thượng. Chỉ cần Hoàng thượng là người hữu duyên thì nhất định sẽ đạt được tâm nguyện của mình.” Quốc sư Đạt Hề im lặng ngồi cạnh Đạt Hề Nhiên suốt này giờ lúc này mới lên tiếng.

“Quốc sư, đến lúc đó sẽ không có gì nguy hiểm chứ?” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười, giọng nói của nàng bình thản nhưng vô cùng sắc bén. Lúc này nàng cũng tin trên đời này có thứ giúp xoay chuyển thời gian, nhưng mà nàng không tin bọn người này. Chỉ sợ bọn họ muốn giúp Hoàng thượng hoàn thành tâm nguyện là giả, đoạt lấy giang sơn của vương triều Hiên Viên mới là thật. Chỉ sợ đến lúc đó bọn chúng sẽ nhân cơ hội để hại Hoàng thượng.

Hoàng thượng hiện tại một lòng một dạ muốn cứu Nhu Phi trở về nên đương nhiên sẽ không tiếc gì mà làm thử, đến lúc đó nhất định sẽ trúng kế của bọn chúng.

Quốc sư hơi sững sốt một chút, gã nhìn thẳng vào Mạnh Phát Ảnh rồi chậm rãi nói từng chữ, “Chỉ cần là người hữu duyên thì nhất định không có gì nguy hiểm.”

“Chà, vậy nếu không phải người hữu duyên thì sẽ có kết cục như thế nào? Quốc sư sao không nói rõ cho Hoàng thượng chúng ta biết. Nếu lúc đó Hoàng thượng không trở về được hoặc là Hoàng thượng tiến vào cảnh trong mơ rồi hôn mê bất tỉnh thì làm thế nào?” Lúc trước nàng đã xem qua trên tivi thì thấy thần vật mà phản tác dụng thì chắc chắn sẽ như vậy. Chỉ sợ quốc sư này cũng đã tính đến trường hợp đó rồi!

Quốc sư cứng đờ cả người, tròn mắt đang nhìn chăm chăm vào Mạnh Phát Ảnh hiện lên vẻ kinh ngạc. Gã hít mất lại vừa có vẻ âm lãnh lại vừa có vẻ thăm dò tìm hiểu, khéo môi giật giật nhưng cũng chẳng nói gì thêm.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm cười lạnh, xem ra đã bị nàng đoán trúng tim đen rồi.

Sắc mặt Thái tử càng thêm âm trầm, khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, con người giống như hận không thể đóng băng nàng ngay lập tức. Nữ nhân này lúc nào cũng làm hư chuyện của y. Nếu không có được nàng thì y nhất định phải trừ bỏ nàng nhanh một chút, bằng không nàng lại tiếp tục giúp đỡ cho Hiên Viên Diệp.

“Quốc sư, chẳng lẽ đúng như lời Thất vương phi vừa nói?” Hoàng thượng nhìn về phía vị quốc sư kia lạnh lùng hỏi, đôi mắt cũng trầm hẳn xuống.

“Hồi Hoàng thượng, Hoàng thượng là Thiên tử, thần vật này nhất định sẽ trợ giúp Hoàng thượng đạt được tâm nguyện. Nhất định đến lúc đó sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn đâu ạ!” Quốc sư nghe Hoàng thượng hỏi vậy thì hơi sửng sốt nhưng vẫn từ tốn trả lời. Gã ngừng lời một chút rồi lại tiếp tục, “Đương nhiên thần cũng không thể cam đoan tuyệt đối, chuyện này có chút phiêu lưu. Dù sao thần vật cũng không phải do những người phạm năm giữ, xin Hoàng thượng làm chủ mình xét.”

Hiên Viên Diệp cười lạnh, hắt lạnh lùng quét mắt liếc nhìn tên quốc sư đang phui toàn bộ trách nhiệm lên người Hoàng thượng kia.

Về mặt Hoàng Thượng cũng hiện lên sự do dự.

“Lời Thất vương phi vừa nói không phải không có khả năng, kính xin Hoàng thượng minh xét!” Quốc sư suy tư một chút mới nói tiếp.

“Được rồi, việc này để sau bàn tiếp.” Hoàng thượng trả lời lấp lửng, thần sắc thoáng đã trở nên nặng nề.

Đạt Hề Nhiên rũ mắt xuống, sâu trong đáy mắt gã ẩn chứa sự ảo não. Thật không ngờ một kế hoạch hoàn hảo như vậy lại bị hỏng như thế này!

Trong mắt Thái tử bây giờ chỉ toàn là tia máu và sự tàn độc, y hung hăng siết chặt tay lại.

Yến hội được mở ra ngay sau đó, mọi chuyện dường như vẫn diễn ra bình thường, nhưng trong sự bình thản thoải mái lại ẩn chứa quá nhiều nguy cơ.

.....

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vừa rời khỏi Hoàng cung sau khi yến hội kết thúc, Đạt Hề Nhiên mới hung hăng lạnh giọng hỏi tên nam tử vẫn luôn luôn đi theo bên mình.

Gã nam tử tỏ vẻ sửng sốt, vẻ mặt do dự nhưng lại không thể không nói, “Hồi Thái tử, ban đầu thuộc hạ quả thực đã cố gắng lấy được Càn Khôn Chuyển thật kia, hơn nữa lại còn luôn luôn để ở trên người, không một kẻ nào có cơ hội tới gần thuộc hạ. Nhất định là do Thất vương phi mượn màn biểu diễn ảo thuật vừa rồi để đến gần và tráo lấy Càn Khôn Chuyển!” Gã ngừng lời một chút, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc khó tin rồi lại nói tiếp, “Nàng lại có thể hoán đổi được đồ vật ở trên người thuộc hạ, khẳng định cũng là một cao thủ trong nghề.”

“Người nói cái gì? Chính nữ nhân kia đã lấy đồ ở trên người người sao?” Đạt Hề Nhiên nghe vậy thì hoàn toàn kinh sợ, “Sao nữ nhân đó lại có bản lĩnh lớn như vậy chứ?”

“Thuộc hạ cũng có chút hoài nghi, nhưng trong lúc vừa rồi quả thực chỉ có nàng là người duy nhất đến gần thuộc hạ. Hơn nữa, lúc ấy công chúa đang sợ hãi nên thần phải bảo vệ công chúa. Có lẽ nàng ta đã nhân cơ hội đó mà trộm đồ.” Nam nhân kia nhíu mày chậm chạp nói nhưng trong lòng thì thập phần ảo não. Nhất định nữ nhân kia đã nhân cơ hội đó mà ra tay, thật không ngờ gã lại thua trong tay một nữ nhân.

“Bản cung đã nói các người đừng nên coi thường nữ nhân đó rồi mà.” Hiên Viên Triệt đột nhiên nheo mắt lại, khóe môi y nhếch lên gần từng tiếng. Trong giọng nói lạnh lẽo của gã ngoại trừ sự ngoan tuyệt còn có thêm cả sát ý.

“Nhưng sao nàng ta lại biết chúng ta đã đổi Càn Khôn Chuyển đi?” Đạt Hề Nhiên vẫn không hiểu được mọi chuyện. Càn Khôn Chuyển đã bị đổi mà đám thị vệ canh gác bên cạnh cũng đâu có phát hiện ra. Nàng và Hiên Viên Diệp đều ngồi trong đại điện thì làm sao mà biết được?

“Hồi Thái tử, hình như sau khi thuộc hạ vào được một lúc thì nàng ta có đi ra ngoài.” Nam tử kia đột nhiên lên tiếng, trong mắt như ngộ ra điều gì. Có lẽ nữ nhân kia đã nhìn thấy gã giao đồ vật cho Thái tử nên mới sinh nghi mà mượn cơ đi ra ngoài.

“Nói như vậy, nàng ta đi ra ngoài căn bản không phải vì Thái hậu mà vì nghi ngờ đã xảy ra chuyện với Càn Khôn Chuyển sao?” Đạt Hề Nhiên giật mình hiểu ra, gã lập tức tự hỏi.

“Hừ, hiện tại các người mới hiểu ra mọi chuyện thì không phải đã quá muộn rồi sao?” Cặp mắt lạnh như băng của Hiên Viên Triệt đảo qua Đạt Hề Nhiên rồi rơi trên người Đạt Hề Tĩnh.

Ánh mắt lạnh lẽo và ngoan tuyệt nhìn thẳng vào Đạt Hề Tĩnh, Hiên Viên Triệt thấp giọng lạnh lùng gần từng chữ, “Lúc trước Hiên Viên Diệp làm như vậy căn bản là muốn kéo dài thời gian, tranh thủ cho nữ nhân kia có cơ hội lấy Càn Khôn Chuyển về.”

Đạt Hề Nhiên nhìn vẻ mặt của Hiên Viên Triệt thì cả kinh, mà nghe thấy lời y nói thì càng thêm kinh sợ, trong lòng không khỏi lo lắng cho Đạt Hề Tĩnh, gã liên tục khuyên nhủ, “Ai cũng sẽ không ngờ sự tình thành ra như vậy...”

“Toàn bộ kế hoạch đã bị hủy trên người của nữ nhân này!” Giọng nói của Hiên Viên Triệt càng thêm lạnh như băng, bàn tay cũng càng siết chặt hơn. Hiện giờ Hoàng thượng càng không tin y, lại càng không tin vào truyền kỳ về Càn Khôn Chuyển. Một kế hoạch hoàn mỹ như vậy đã bị hủy trong tay của nữ nhân háo sắc này.

Đạt Hề Tĩnh nhìn đôi mắt âm ngoan của Hiên Viên Triệt thì không khỏi cảm thấy rùng mình run sợ. Á lui về phía sau vài bước rồi nấp sau lưng Đạt Hề Nhiên.

“Thái tử, Tĩnh nhi cũng vô tâm, không biết sự tình sẽ thành...” Đạt Hề Nhiên cũng muốn giải thích thay cho Đạt Hề Tĩnh, nhưng nhìn vào đôi mắt của Hiên Viên Triệt thì ngay cả gã cũng không khỏi cảm thấy kinh hãi.

“Vô tâm? Hừ, bản cung đã làm việc thì không có cái gì gọi là vô tâm hết. Thái tử cảm thấy bản cung nên xử trí nàng như thế nào đây?” Hiên Viên Triệt chỉ hơi quét mắt qua Đạt Hề Nhiên, giọng nói lạnh băng càng tăng thêm vài phần tàn nhẫn khiến ai nghe thấy cũng phải sởn tóc gáy. Người đã lợi dụng xong rồi thì...

100. Chương 101

“Hiên Viên Triệt, nó là công chúa của vương triều Đạt Hề, người định làm gì?” Đạt Hề Nhiên đã sớm biết Hiên Viên Triệt này tàn độc đến mức nào, y đã nói thì nhất định sẽ làm.

“Hừ, bản cung chỉ biết ả đã phá hỏng kế hoạch của bản cung.” Hiên Viên Triệt lạnh lùng cười, trong giọng nói càng lộ ra sát ý, đôi mắt y nhìn xuyên qua Đạt Hề Nhiên chăm chăm hướng vào Đạt Hề Tĩnh, ánh mắt tàn độc giờ đã đỏ như máu.

“Hiên Viên Triệt, nó là hoàng muội của bản cung, bản cung sẽ không để cho người động đến nó!” Đạt Hề Nhiên đứng thẳng người, giọng nói của gã đã trở nên kiên cường, dù có thế nào gã cũng sẽ bảo vệ muội muội này.

“Người cho là người còn có quyền nói không sao?” Hiên Viên Triệt neho mắt lạnh lùng đảo qua gương mặt của Đạt Hề Nhiên, khóe môi chậm rãi nở ra nụ cười, “Từ trước đến nay những kẻ làm hỏng chuyện của bản cung chưa có ai sống sót.”

Lần này Đạt Hề Nhiên hoàn toàn kinh sợ, hai tròng mắt trợn ngược lên, gãi tỏ vẻ khó tin nhìn Hiên Viên Triệt rồi hốt hoảng nói, “Người...ý của người là muốn giết chúng ta sao? Nếu như người giết chúng ta, phụ vương ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người...”

“Không sao. Bản vương sẽ giải thích với phụ vương của người rằng phụ vương của bản cung không đồng ý với hôn sự giữa bản cung với công chúa Đạt Hề, lại còn muốn chiếm giữ Càn Khôn Chuyển nên đã cho người hạ sát Thái tử và công chúa đây.” Hiên Viên Triệt cong môi nở một nụ cười tàn nhẫn, “Đến lúc đó, phụ vương của các người nhất định sẽ báo thù cho các người...”

“Người...” Đạt Hề Nhiên kinh hoảng, sự tức giận tràn ngập hai mắt gã, “Hiên Viên Triệt, người quá độc ác! Bản cung và Tĩnh nhi đến đây là để giúp người, thế mà người lại đối xử với chúng ta như thế này sao?”

“Từ trước đến nay bản cung chỉ nhìn vào kết quả.” Hiên Viên Triệt híp mắt nhìn qua Đạt Hề Nhiên một cái rồi cất giọng tàn nhẫn. Ngay sau đó, y khoát tay một cái, một đám thị vệ ẩn bí mật nấp gần đó bỗng nhiên xông ra vây chặt lấy bọn họ.

Thái tử Đạt Hề lúc tiến cung cũng không mang theo quá nhiều người, chỉ mang theo hai người bên mình. Một người là quốc sư, một người là tên nam tử thần sầu kia. Tuy rằng khả năng trộm đồ của gã thần sầu này cực cao nhưng võ công thì không được cao lắm. Giờ phút này, Hiên Viên Triệt lại đột ngột ra tay như vậy khiến bọn họ không thể chống đỡ nổi.

“Thái tử, không phải người muốn lấy Tĩnh nhi sao? Tĩnh nhi sẽ gả cho người. Chỉ cần Tĩnh nhi gả cho người thì người sẽ được lưu lại kinh thành, phụ vương cũng sẽ giúp người có được ngôi vị Hoàng đế.” Đạt Hề Tĩnh sợ đến mức toàn thân phát run nhưng đầu óc vẫn tương đối nhanh nhẹn, ả vội vàng ra điều kiện với Hiên Viên Triệt.

“Đúng vậy! Tĩnh nhi nói không sai! Chỉ cần Tĩnh nhi gả cho người thì phụ vương ta nhất định sẽ giúp người đoạt lấy ngôi vị Hoàng đế. Nếu như người giết chúng ta, phụ vương ta cũng không phải là người lỗ mãng, đến lúc đó nhất định sẽ điều tra đến tận cùng.” Đạt Hề Nhiên nghe Đạt Hề Tĩnh nói vậy cũng nhanh miệng tiếp lời.

Gã hiểu suy nghĩ của Hiên Viên Triệt lúc này. Hiên Viên Triệt muốn trai cò cắn nhau ngư ông đắc lợi, muốn châm ngòi chiến tranh giữa vương triều Hiên Viên và vương triều Đạt Hề. Lúc chiến tranh bùng nổ sẽ là lúc Hiên Viên Triệt ra tay đoạt lấy vương quyền. Đến lúc đó nói không chừng cả vương triều Đạt Hề lẫn vương triều Hiên Viên đều ở trong tay y.

Có điều kế hoạch của Hiên Viên Triệt mặc dù có hay nhưng vẫn có phần mạo hiểm. Hiên Viên Triệt là người âm hiểm, ai ai cũng biết rõ điều này. Phụ vương cũng biết rõ cho nên chưa chắc đã tin lời nói của Hiên Viên Triệt. Hơn nữa, nếu đứng trên phương diện của vương triều Hiên Viên, Hoàng đế Hiên Viên tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Vì vậy, Hiên Viên Triệt chỉ cần sơ sót một chút thì kế hoạch của y dù có hoàn hảo đến đâu cũng đổ sông đổ bể.

Sâu thẳm trong con người của Hiên Viên Triệt hiện lên tia cười lạnh, lợi hại trong việc này như thế nào y đương nhiên là người biết rõ ràng hơn ai hết. Cho nên vừa rồi y cũng không thực sự muốn giết đám người Đạt Hề Nhiên này, chẳng qua chỉ muốn dọa bọn họ một chút.

“Hoàng thượng khẳng định vẫn muốn cứu Nhu phi trở về, chỉ cần người của Thái tử ở bên cạnh Hoàng thượng nói bóng nói gió, ta tin chắc Hoàng thượng sẽ trúng kế. Đến lúc đó, chúng ta sẽ tìm cơ hội để trừ bỏ Hoàng thượng. Người bây giờ vẫn là Thái tử của vương triều Hiên Viên, chỉ cần Hoàng thượng xảy ra chuyện không may thì Thái tử sẽ được đăng cơ ngay tức khắc. Đến lúc đó, vương triều Đạt Hề chúng ta sẽ ở bên hiệp trợ củng cố thêm cho Thái tử và Thái tử phi.” Đạt Hề Nhiên lại vội vàng nói tiếp.

Nhìn gương mặt âm ngoan của Hiên Viên Triệt, Đạt Hề Nhiên vẫn thập phần sợ hãi. Hiên Viên Triệt quả nhiên là ác độc, nói không chừng y sẽ giết bọn họ thật.

Đôi mắt Hiên Viên Triệt lóe lên tia sáng, khóe môi khẽ nhếch cao, giọng nói của y vẫn lạnh lùng như cũ,

“Được, bản cung sẽ tin lời các người thêm một lần nữa. Nếu lần này lại thất bại thì bản cung nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Đạt Hề Nhiên lần này mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, “Yên tâm đi, chỉ cần Thái tử có thể làm cho Hoàng thượng chiêu quốc sư vào cung thì hết thấy mọi chuyện đều tốt đẹp.” Gương mặt của Đạt Hề Tĩnh đã vơi bớt vẻ sợ hãi, ả âm thầm thở ra một hơi.

Đôi mắt Hiên Viên Triệt lại nhìn về phía Đạt Hề Tĩnh, nữ nhân này tuy ngu xuẩn, đầu to óc quả nhỏ, lại còn làm hỏng đại sự của y nhưng dù sao ả vẫn là công chúa của Đạt Hề. Cưỡi ả ta về đối với y mà nói vẫn còn có lợi, còn Mạnh Phát Ảnh kia, y coi như cũng có hiểu biết chút ít về nàng. Nữ nhân đó đã liều lĩnh giúp đỡ cho Hiên Viên Diệp. Nếu y dùng sức mạnh để có được nàng thì nàng nhất định cũng không giúp y, chỉ sợ còn phá hỏng đại sự của y nữa. Y tin năng lực phá hoại của nữ nhân đó cực cao. Hiện tại y đã không thể có được nàng thì phải nhanh chóng tìm cách trừ khử nàng. Như vậy, bây giờ mà kết hôn với Đạt Hề Tĩnh thì cũng không phải là một chủ ý tồi.

“Bản cung sẽ nhanh chóng cưới công chúa vào phủ.” Đôi mắt Hiên Viên Triệt hiện lên ý cười nhưng giọng nói vẫn âm u lạnh lẽo như trước.

Thân mình Đạt Hề Tĩnh trở nên cứng đờ, mục đích lần này tới đây của ả chính là vì muốn có được Hiên Viên Diệp, hơn nữa vừa rồi được chứng kiến bộ mặt âm lãnh ngoan độc của Thái tử thì ả càng không muốn gả cho y. Nhưng bây giờ cho dù trong lòng không muốn nhưng miệng cũng không dám nói ra nữa lời. ả sợ không cẩn thận lại chọc đến Hiên Viên Triệt.

Đạt Hề Nhiên hơi giạt mình, gã lập tức đáp lại ngay, “Như vậy là tốt rồi. Bản cung sẽ nhanh chóng an bài mọi việc.”

Hiện giờ Tĩnh nhi cũng đã đến tuổi thành thân, chỉ cần bọn họ giúp Hiên Viên Triệt đoạt được giang sơn của vương triều Hiên Viên thì lúc đó Tĩnh nhi sẽ là hoàng hậu rồi. Dù Hiên Viên Triệt có âm ngoan đến mức nào thì Tĩnh nhi dù sao thân cũng là công chúa của vương triều Đạt Hề, Hiên Viên Triệt chắc chắn cũng không dám làm gì hại đến Tĩnh nhi.

Đạt Hề Tĩnh ở phía sau Đạt Hề Nhiên hơi nín lấy gấu áo gã. Có điều Đạt Hề Nhiên cũng chẳng thèm để ý đến ả. Về chuyện này gã không thể theo ý của muội muội mà làm loạn lên được.

“Bây giờ bản cung còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Hiên Viên Triệt đương nhiên nhìn thấy cử chỉ của Đạt Hề Tĩnh nhưng cũng chẳng thèm để ý, y chỉ trầm giọng nói với Đạt Hề Nhiên.

“Chuyện gì?” Đạt Hề Nhiên hơi sửng sốt, không hiểu lúc này còn chuyện gì quan trọng hơn nữa chứ?

“Bản cung muốn mượn mười tên thị vệ của Thái tử để trừ bỏ một người.” Hiên Viên Triệt híp hai mắt lại, giọng nói tràn đầy sát ý. Nếu y không thể có được nàng thì y sẽ hủy diệt nàng.

“Ai? Hiên Viên Diệp ư?” Đạt Hề Nhiên kinh sợ kêu lên.

Đạt Hề Tĩnh cũng cứng đờ người lại, hai mắt tròn tròn, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Nếu trừ khử hẳn dễ như vậy thì bản cung còn để cho hắn sống đến ngày hôm nay sao? Bản cung muốn nói tới nữ nhân bên cạnh hắn kia.” Trong giọng nói âm ngoan của Hiên Viên Triệt có thêm vài phần căm tức. Nhiều năm qua y luôn nghĩ cách ám sát Hiên Viên Diệp không biết đã bao nhiêu lần nhưng tất cả đều không thành công.

“Đúng, giết nữ nhân kia đi! Hôm nay kế hoạch của chúng ta đều là bị hủy trong tay của ả!” Đạt Hề Tĩnh nghe nói ám sát Mạnh Phát Ảnh thì đột nhiên hứng thú, ả lập tức cao giọng nói.

“Nhưng Hiên Viên Diệp và nàng ta cả ngày luôn như hình với bóng, chỉ sợ chúng ta sẽ không có cơ hội ra tay đâu.” Đạt Hề Nhiên bất mãn quét mắt qua Đạt Hề Tĩnh một cái rồi bình tĩnh nói. Chuyện này quá mức mạo hiểm, thành công hay không thành công thì gã cũng không có đường lui. Hiên Viên Triệt đang ép buộc gã, khiến gã không có cách nào thoát khỏi chuyện này.

“Bản cung sẽ nghĩ cách dụ nàng ra ngoài, không để Thái tử phải mạo hiểm một mình đâu. Người của bản cung cũng sẽ hành động. Chẳng qua người của bản cung mang vào trong kinh thành lần này đều không phải những người trung thành nhất cho nên mới thỉnh Thái tử giúp sức. Đến lúc đó, tất cả bọn chúng đều

che mặt và không lưu lại người sống. Nếu có chuyện gì xảy ra, bản cung sẽ chịu trách nhiệm, sẽ không làm liên lụy đến Thái tử đâu.” Hiên Viên Triệt há lại không hiểu Đạt Hề Nhiên nghĩ gì, y nhếch miệng tươi cười nhẹ nhàng nói tiếp. Giọng điệu của y lúc này không còn lạnh lẽo như lúc trước mà đã trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều.

Những lời này của Hiên Viên Triệt quả thật dễ nghe. Có điều nếu Đạt Hề Nhiên đã ra mặt, hơn nữa lại còn giết một người là Vương phi của Hiên Viên Diệp thì Đạt Hề Nhiên có muốn không liên quan cũng khó. Nhưng lúc này gã cũng không còn sự lựa chọn nào khác, bởi vì lần này gã đến vương triều Hiên Viên là để giúp đỡ Hiên Viên Triệt giành được vương quyền. Hiên Diệp Diệp đã bắt đầu nghi ngờ gã nên hiện giờ gã cũng chỉ còn cách đi theo Hiên Viên Triệt đến cùng.

Hơn nữa, kế hoạch hoàn mỹ của bọn họ ngày hôm nay cũng chính là bị hủy trong tay của nữ nhân kia. Nếu nữ nhân đó còn tồn tại thì kế hoạch sau này của bọn họ nhất định sẽ còn gặp nhiều phiền toái. Vừa rồi ở trên đại điện, nếu không phải do nàng ta nói ra nói vào thì có lẽ Hoàng thượng đã đồng ý cho quốc sư vào cung để khởi động vòng Càn Khôn rồi.

“Được, bản cung đồng ý với kế hoạch của người.” Hai mắt Đạt Hề Nhiên hiện lên vẻ tàn độc, gã trầm giọng nói với Hiên Viên Triệt.

.....

Trong Hoàng cung.

Hai mắt Hoàng thượng nhìn chăm chăm vào Càn Khôn Chuyển đặt trước mặt, trong con ngươi dấy lên tia hy vọng. Vật này có thật sự linh nghiệm không?

Thật sự có khả năng xoay chuyển thời gian không?

Thật sự có thể mang Nhu nhi của ta trở về hay không?

“Hoàng thượng.” Một âm thanh dịu dàng êm ái vang lên cắt đứt suy nghĩ của Hoàng thượng. Liễu phi đang từ từ tiến vào.

Sắc mặt Hoàng thượng khẽ trầm xuống, khi nhìn về phía nàng ta, ánh mắt tỏ vẻ hơi bất mãn. Hắn cất giọng nặng nề, “Trẫm đã nói nếu không có lệnh của trẫm thì không cho phép bất cứ kẻ nào được vào đây, nàng tới đây làm gì?”

“Hoàng thượng! Chỉ vì thấy Hoàng thượng quá mức mệt nhọc nên thần thiếp tự nấu ít canh mang tới, kính xin Hoàng thượng dùng một chút ạ!” Thân mình của Liễu phi hơi cứng lại, nàng ta vội vàng cúi đầu tỏ vẻ sợ hãi, “Thần thiếp không có ý quấy rầy Hoàng thượng.”

Hoàng thượng nhíu mày. Nhìn đến bát canh trong tay nàng ta, ánh mắt hiện lên tia sáng, hắn thấp giọng nói, “Cứ để đó đi!”

Mấy ngày nay Hoàng thượng cũng đang suy tính xem nên an bài những nữ nhân trong Hậu cung này như thế nào. Từ sau khi Nhu nhi ra đi, hắn phát hiện bản thân mình đã không còn cảm giác gì đối với những nữ nhân khác. Thậm chí khi nhìn đến những nữ nhân khác, hắn còn cảm thấy thập phần chán ghét và có lỗi với Nhu nhi.

Hiện tại Hoàng thượng thực sự rất muốn đuổi hết những nữ nhân này ra khỏi Hoàng cung, nhưng chuyện này tuyệt đối không phải chuyện nhỏ. Ngẫm nghĩ lại, nếu muốn làm thì thật sự rất khó. Hơn nữa, những nữ nhân kia đã theo hắn nhiều năm nay, thậm chí còn vì hắn mà sinh con dưỡng cái, không thể cứ nói muốn giải tán là giải tán ngay được.

Bình thường Liễu phi luôn là một người an tĩnh và nhu mì nhất, lại cũng chưa từng làm ra chuyện gì sai trái. Từ sau lần đuổi nàng ta ra khỏi Nhu Tâm cung, nàng ta cũng chưa từng dám tự tiện xuất hiện trước mặt hắn một lần nào, giống như một con người đột nhiên biến mất vậy. Cho nên trong lòng Hoàng thượng vẫn có chút áy náy với nàng ta.

Liễu phi nghe Hoàng thượng nói vậy mới ngược mắt lên, nàng ta từ từ đi đến trước mặt Hoàng thượng rồi đem bát canh trong tay đặt lên bàn. Hai mắt khẽ liếc thấy Càn Khôn Chuyển, nàng ta không khỏi sững sờ,

do dự một lúc lâu sau mới dám mở miệng nói, “Hoàng thượng sẽ không tin lời vị quốc sư kia nói để làm Nhu phi quay về đây chứ ạ?”

Sắc mặt Hoàng thượng lại trầm xuống, trên mặt hiện lên một chút bất mãn, Hắc lạnh lùng hỏi lại, “Đúng thế thì sao?”

“Hoàng thượng, chỉ là thần thiếp lo lắng cho long thể của Hoàng thượng, sợ nếu như ngộ nhỡ xảy ra việc ngoài ý muốn...” Đôi mắt của Liễu phi nhìn thẳng vào Hoàng thượng, khuôn mặt nàng ta tỏ vẻ lo lắng, con ngươi lại càng hiện lên sự sợ hãi, “Thần thiếp thật sự rất sợ, thật sự rất sợ...”

Hoàng thượng sững sờ nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy quan tâm và sợ hãi của Liễu phi. Sự bất mãn trên gương mặt cũng dần dần biến mất, hắc thở dài một hơi rồi mở miệng nói, “Không có Nhu nhi, trầm sống cũng chẳng còn ý nghĩa nữa.”

“Hoàng thượng!” Liễu phi nhịn không được mà hô lên, đôi mắt hiện lên tia đau đớn mãnh liệt. Thở dài một hơi, nàng ta không khuyên ngăn Hoàng thượng nữa mà chỉ điều chỉnh lại suy nghĩ rồi nói tiếp, “Mấy ngày nay thần thiếp đều nhìn thấy Hoàng thượng đau khổ, cũng hiểu rõ tình cảm sâu nặng mà Hoàng thượng dành cho Nhu phi là như thế nào. Thần thiếp chỉ muốn an ủi Hoàng thượng nhưng lại không có cách nào thay thế được Nhu phi, cũng không thể nào chia sẻ được nỗi đau khổ với Hoàng thượng...” Trong giọng nói của Liễu phi đã tràn đầy sự đau đớn, hình như còn có chút nước mắt.

Yên lặng một chút, nàng ta lại nhìn lên Hoàng thượng, đôi mắt đầy quả quyết, “Hoàng thượng, thần thiếp nguyện ý thay Hoàng thượng đi đưa Nhu phi trở về. Nếu thần thiếp có thể đưa được Nhu phi trở về, Hoàng thượng sẽ vui vẻ, thần thiếp cũng vui vẻ. Nếu thần thiếp không cứu được Nhu phi, lại không có cách nào trở về được thì chỉ hy vọng Hoàng thượng có thể nhớ đến thần thiếp.”

Hoàng thượng không khỏi kinh sợ, đôi mắt nhìn thẳng vào Liễu phi tràn đầy ngạc nhiên và kinh hãi, “Sao trẫm có thể để nàng đi thay trẫm?”

“Hoàng thượng là vua một nước, đất nước một ngày không thể không có vua, Hoàng thượng làm sao có thể mạo hiểm được? Nhưng thần thiếp thì khác. Thần thiếp chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân có làm sao thì cũng không ảnh hưởng đến ai cả, cũng không có gì đáng ngại. Thần thiếp chỉ mong làm tiêu tan nỗi buồn của Hoàng thượng.” Liễu phi một mặt thâm tình nói.

“Là trẫm đã khiến nàng phải chịu oan ức.” Hoàng thượng cảm động vô cùng. Trong hậu cung này, tất cả những nữ nhân đều chỉ muốn danh và lợi từ hắc, liệu có mấy người thật lòng với hắc như Liễu phi, thậm chí có thể vì hắc mà sẵn sàng hy sinh bản thân mình?

Hoàng thượng thật không ngờ Liễu phi đối với hắc thâm tình như vậy. Dù sao đây cũng là nữ nhân đã chung chăn chung gối biết bao nhiêu năm, hắc làm sao không cảm động cho được?

“Hoàng thượng đồng ý để thần thiếp đi thay người rồi sao?” Liễu phi nghe Hoàng thượng nói vậy thì trên mặt hiện lên sự vui mừng, nàng ta vội vàng hỏi lại.

“Lúc trước quốc sư kia có nói phải là người hữu duyên mới được. Hơn nữa, trẫm cũng không thể để nàng đi mạo hiểm như vậy.” Hoàng thượng hơi suy tư một lát mới trầm giọng trả lời. Tuy rằng muốn cứu Nhu phi và cũng không có quá nhiều tình cảm đối với Liễu phi nhưng Hoàng thượng cũng không thể vì vậy mà đang tâm để nàng ta hy sinh mạo hiểm.

“Quốc sư cũng đâu biết được ai là người hữu duyên thật sự. Biết đâu, thần thiếp lại chính là người hữu duyên đó thì sao?” Liễu phi vội vàng nói, “Hoàng thượng hãy để cho thần thiếp thử một chút đi! Vì Hoàng thượng, thần thiếp có thể làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần Hoàng thượng vui vẻ, thần thiếp có chết cũng cam lòng.”

“Haizza, nàng thật là...” Hoàng thượng thở dài một hơi, đôi mắt nhìn Liễu phi tràn đầy cảm động.

“Hoàng thượng nếu không có Nhu phi thì sẽ không vui vẻ. Thần thiếp không muốn nhìn thấy Hoàng thượng ngày nào cũng đau lòng khổ sở. Thần thiếp nguyện ý chấp nhận mạo hiểm.” Liễu phi nhìn ánh mắt cảm động của Hoàng thượng thì trong lòng vui sướng vô cùng, xem ra rốt cuộc Hoàng thượng đã không xua đuổi nàng ta nữa rồi!

“Tâm ý của nàng đối với trăm trăm đã hiểu. Có điều chuyện này cần phải suy tính kỹ càng, cứ để sau rồi bàn tiếp đi!” Hoàng thượng rất mâu thuẫn. Một mặt hắn rất muốn cứu Nhu phi, một mặt lại không thể hy sinh Liễu phi. Cho nên hắn muốn tự mình làm việc đó. Nhưng mà trước hết hắn phải an bài mọi chuyện trong vương triều Hiên Viên cho tốt đã.

“Hoàng Thượng...” Liễu phi tình ý dạt dào nhìn Hoàng thượng, trong con ngươi hiện lên ý cười, “Xin Hoàng thượng thành toàn cho thần thiếp! Nhu phi với thần thiếp tình thân như tỷ muội. Thần thiếp mỗi ngày cũng rất thương tâm cho Nhu phi.”

Nhưng mà, chính vì nàng ta càng nói như vậy nên Hoàng thượng càng thêm áy náy, dù sao Hoàng thượng cũng không phải là một người vô tình vô nghĩa.

“Việc này trăm đã có chủ ý rồi.” Hoàng Thượng than nhẹ một tiếng, giọng nói khá ôn hòa.

“Xin Hoàng thượng uống chút canh nóng này đã ạ!” Liễu phi cũng không dám nói thêm gì nữa mà bưng bát canh trên bàn lên đưa tới trước mặt Hoàng thượng. Lần này Hoàng thượng không đẩy ra nữa, hắn đón lấy bát canh từ từ đưa lên miệng uống.

“Hoàng thượng, đây là canh thần thiếp tự tay nấu, không biết có hợp khẩu vị của Hoàng thượng không ạ?” Liễu phi đứng ở một bên cười khê, ánh mắt ngập tràn nhu tình.

“Ừm.” Hoàng thượng thấp giọng trả lời, hai tròng mắt hơi buông xuống ẩn chứa vẻ áy náy. Nếu giải tán hậu cung thì đối với những nữ nhân này đúng là chuyện vô cùng tàn nhẫn.

Liễu phi đứng ở một bên nở nụ cười sáng lạn và hạnh phúc, nhưng sâu thẳm trong con ngươi thì ẩn chứa một vẻ gì đó.

.....

Ngày hôm sau, Mạnh Phát Ảnh vẫn như mọi khi đi theo Hiên Viên Diệp vào triều. Khi Hiên Viên Diệp vào triều thì nàng tới Vĩnh Thọ cung.

Liễu phi và Mị phi hôm nay cùng nhau tới thỉnh an Thái hậu.

“Nha đầu Tinh nhi vừa tới thỉnh an Thái hậu phải không ạ?” Liễu phi đứng phía sau tỏ vẻ lơ đãng cất tiếng hỏi.

“Làm gì có.” Thái hậu hơi ngạc nhiên, bà nghi ngờ hỏi lại, “Hôm nay còn chưa thấy nha đầu kia đâu cả, sao Liễu phi lại nói như vậy?”

“Chẳng là vừa rồi lúc tới đây thần thiếp và Mị phi tỷ tỷ vừa vặn gặp được Tinh nhi, cũng không có chuyện gì đâu ạ.” Liễu phi khê lên tiếng rồi mỉm cười.

“Cái gì mà không chuyện gì đâu ạ?” Mị phi tức giận, “Lúc vừa rồi bọn thần thiếp gặp nha đầu đó ở chính điện, bọn thần thiếp còn lên tiếng chào hỏi thế mà nó lại chẳng thèm để ý.” Mị phi vốn là người thiếu kiên nhẫn nên không chịu nổi ầm ứ dù chỉ một chút.

“Có thể là do không nghe thấy. Tỷ tỷ, chớ nên tức giận!” Liễu phi ôn nhu khuyên nhủ Mị phi.

“Sao mà không nghe thấy, nha đầu đó rõ ràng còn trừng mắt nhìn lại bản cung.” Mị phi lại càng thêm phần nộ, nàng ta tức giận kể lể.

“Có thể do tâm tình Tinh nhi không được tốt, vừa rồi sắc mặt của con bé cũng có vẻ không vui.” Liễu phi hơi nhún mày, vẻ mặt hiện lên chút lo lắng.

“Ồ, nghe người nói như vậy bản cung cũng nhớ ra, sắc mặt của nha đầu đó không chỉ không tốt mà bộ dạng còn như sắp khóc đến nơi.” Hai tròng mắt của Mị phi trợn lên, làm như giật mình phát hiện ra điều gì. Nghĩ ngợi một lúc, trên mặt càng nhiều nghi hoặc hơn, nàng ta lại lên tiếng nói tiếp, “Thật kỳ quái, sáng sớm tinh mơ như thế này, nha đầu đó không phải đi thỉnh an Thái hậu mà tại sao lại như đi từ hướng này ra? Hơn nữa, theo hướng mà Tinh trở về hình như cũng đâu phải là tấm cung của con bé?”

Đôi mắt Mạnh Phát Ánh trầm xuống. Ngay trong buổi bán đấu giá, nàng đã phát hiện Tinh nhi có điều gì đó không bình thường. Không, nói chính xác là rất không bình thường. Vốn dĩ nàng định lát nữa sẽ đi tìm Tinh nhi hỏi thăm, nhưng nghe những lời này của Mị phi thì trong lòng càng thêm lo lắng.

Mị phi tuy là một nữ nhân độc địa nhưng nàng ta không phải là người biết bịa chuyện, cũng không phải là kẻ có tâm kế, cho nên lời nói của nàng ta chắc chắn cũng không phải giả. Hơn nữa, Mị phi cũng chẳng có lý do gì để nói dối về chuyện này.

“Thái hậu, Phát nhi đi xem Tinh nhi thế nào ạ.” Mạnh Phát Ánh đứng lên lo lắng nói.

“Ừ, con đi đi!” Thái hậu cũng lo lắng cho Hiên Viên Tinh, giọng nói của bà lúc này đã hiện rõ sự lo âu.

“À, vừa rồi bản cung thấy hình như nha đầu đó chạy về phía Hậu hoa viên.” Mị phi nhìn thấy Mạnh Phát Ánh đứng lên liền vội vàng nói.

Mạnh Phát Ánh cũng không nói thêm gì nữa, nàng nhanh chân rời khỏi Vĩnh Thọ cung đi về phía Hậu hoa viên.

Đến Hậu hoa viên, quả nhiên nàng nhìn thấy Hiên Viên Tinh đang ngồi giữa những tán liễu rủ, bộ dạng si ngốc. Những nhánh liễu rủ che đi gần hết thân mình của Hiên Viên Tinh nhưng Mạnh Phát Ánh vẫn nhìn ra tâm trạng của nàng ấy.

Giờ phút này, bên cạnh Hiên Viên Tinh không có bóng dáng của cung nữ hay thái giám nào, nàng ấy chỉ ngồi một mình ở đó, bóng dáng tịch liêu lại có phần thiếu não.

Mạnh Phát Ánh âm thầm thở dài một hơi, nàng đương nhiên có thể hiểu được nút thắt trong lòng Hiên Viên Tinh. Nhưng mà với chuyện này, những người ngoài cuộc như nàng không ai có thể giúp được Hiên Viên Tinh.

Chân bước chậm lại một chút, nàng từ từ đi đến bên cạnh Hiên Viên Tinh. Giờ phút này, nàng không muốn làm kinh động đến Hiên Viên Tinh, bởi vì nàng cũng không biết nên khuyên Hiên Viên Tinh như thế nào.

Tuy rằng bước chân của nàng rất nhẹ nhưng khi đến gần thì vẫn làm kinh động Hiên Viên Tinh. Hiên Viên Tinh hơi ngước mắt lên nhìn về phía Mạnh Phát Ánh. Khi thấy nàng, ánh mắt Hiên Viên Tinh hiện lên sự kinh ngạc nhưng sau đó nàng ấy chỉ khẽ cười.

Trong nụ cười đó lại có quá nhiều chua xót, Mạnh Phát Ánh nhìn thấy mà càng thêm đau lòng.

Mạnh Phát Ánh vội bước nhanh hơn. Nhưng vừa tới gần bên cạnh Hiên Viên Tinh thì đột nhiên có một người mặc áo đen từ đâu phi tới đánh ngất Hiên Viên Tinh. Sau đó, gã ôm lấy Hiên Viên Tinh tung người phi thân đi mất.

Sự tình phát sinh quá mức đột ngột, Mạnh Phát Ánh vô cùng kinh hãi, hơn nữa giờ phút này trong Hậu hoa viên cũng không có quá nhiều thị vệ.

Tốc độ của kẻ kia lại quá nhanh, trong chớp mắt đã bay đi rất xa. Mạnh Phát Ánh chỉ có thể nhìn thấy bóng hình xa xa của gã.

“Người đâu, mau bắt thích khách! Có kẻ cướp công chúa đi rồi!” Mạnh Phát Ánh vội vàng hô lên rồi chạy theo. Nàng biết tốc độ của bản thân không thể nào đuổi kịp kẻ kia, chỉ sợ còn gặp thêm nguy hiểm. Nhưng mà nàng bất chấp, nàng không thể trơ mắt nhìn Hiên Viên Tinh bị người ta cướp đi ngay trước mặt mình được.

Mà giờ khắc này, thị vệ còn chưa đuổi tới, nàng dù có như thế nào cũng phải bám sát theo sau.

Hậu hoa viên vốn dĩ đã không có nhiều thị vệ, lúc tới chỗ ở của Hoàng thượng căn bản không được dẫn theo hộ vệ nên Mạnh Phát Ánh hiện tại có gắng sức kêu to thì cũng phải đợi một lúc lâu đám thị vệ ở nơi khác mới đến.

Mạnh Phát Ánh vội vàng chạy theo kẻ kia, nhưng tốc độ của gã quá nhanh, nàng chạy được vài bước đã không nhìn thấy bóng dáng gã đâu nữa.

Trong lòng càng thêm sốt ruột, có điều nàng nghĩ Hoàng cung vốn được canh gác hết sức nghiêm ngặt, nếu muốn mang một người ra ngoài cũng không phải chuyện dễ dàng, huống chi lúc này đã kinh động đến cả thị vệ.

Cho nên người kia vẫn còn ở trong Hoàng cung.

Thị vệ nghe thấy tiếng la của Mạnh Phát Ảnh thì vội vàng chạy tới, không nhìn thấy thích khách đâu thì bọn họ không khỏi ngây người.

“Mau cho người đi tìm nhanh lên, có người đem công chúa đi rồi!” Mạnh Phát Ảnh thấy đám thị vệ thất thần thì vội vàng phân phó.

“Vâng ạ!” Đám thị vệ đồng loạt lên tiếng rồi tản ra bốn phía tìm người.

Mạnh Phát Ảnh cũng đi tìm. Công chúa bị cướp đi là một chuyện lớn. Có thể làm gì thì nàng sẽ làm.

Lúc này Hoàng thượng còn đang lâm triều, đương nhiên không có ai dám quấy rầy.

Mạnh Phát Ảnh vẫn luôn đi theo thị vệ tìm kiếm, sự việc phát sinh quá nhanh, nàng cũng không dám hành động đơn độc. Có thị vệ bên người thì an toàn hơn.

“Ở bên kia.” Một thị vệ đột nhiên hô lên. Mọi người nhìn theo hướng người đó chỉ thì quả nhiên nhìn thấy một người mặc áo đen. Gã đang ôm Hiên Viên Tinh, bộ dạng như muốn lao ra khỏi Hoàng cung.

Tất cả thị vệ đều ào ào đuổi theo. Khinh công của người mặc áo đen kia xem ra cực cao, chỉ vài cái lên xuống đã tạo ra một khoảng cách rất xa. Những thị vệ kia đương nhiên tiếp tục đuổi theo. Lúc này chỉ còn lại một mình Mạnh Phát Ảnh.

Cũng may thị vệ trong Hoàng cung khá nhiều, nhóm này vừa đi đã có một nhóm khác chạy đến bảo hộ nàng. Nhưng sau đó lại phát hiện người mặc áo đen ôm Hiên Viên Tinh kia chạy vòng vòng một hồi lại quay về trước mặt bọn họ.

Những thị vệ kia hoàn toàn kinh sợ. Công chúa đang nằm trong tay người nọ nên đương nhiên phải cứu công chúa trước, cả đám liền đồng loạt đuổi theo.

Mạnh Phát Ảnh nhú mày, cảm thấy hình như có điều gì đó không đúng. Hình dáng của người mặc áo đen kia hình như không giống lúc đầu nàng nhìn thấy. Việc này quả thật rất kỳ quái, chỉ sợ cướp công chúa là giả, bên trong còn có một âm mưu khác.

Đang định hét lên thì lập tức có người điểm huyệt nàng, lời nói đến cửa miệng bị buộc phải ngừng lại.

Lập tức, nàng bị người nào đó ôm vào trong lòng. Giờ phút này, những thị vệ kia đều bị tên áo đen dẫn chạy ra xa rồi, người nọ ôm lấy Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng ra khỏi cung.

101. Chương 102: Đại Hội Phong Vân

Mạnh Phát Ảnh bị điểm trúng huyệt nên căn bản không thể cử động được. Mà giờ này, tất cả thị vệ trong cung đều tập trung giải cứu Hiên Viên Tinh nên chẳng có ai chú ý tới nàng ở bên này.

Mạnh Phát Ảnh thầm kinh hãi trong lòng, có thể dẫn dắt được tất cả thị vệ đều rời xa thế này, không biết trong cung đã sắp xếp bao nhiêu người áo đen để đánh lạc hướng bọn họ.

Xem ra người nào đó đã có kế hoạch chu đáo từ lâu.

Hơn nữa, gã áo đen này có thể nhẹ nhàng mang theo nàng rời khỏi Hoàng cung thì khinh công của gã chắc chắn thuộc hàng cao thủ.

Có điều, ai muốn hại nàng?

Người này rất quen thuộc với Hoàng cung, liệu có phải là Hiên Viên Triệt không?

Nghĩ đến khả năng có thể là Hiên Viên Triệt, trong lòng Mạnh Phát Ảnh không khỏi sợ hãi. Ai cũng biết Hiên Viên Triệt rất tàn nhẫn, độc ác, lần này y hao tổn tâm sức để bắt nàng đem đi thì chắc sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng.

Trong lúc suy nghĩ, nàng đã bị đưa đến một ngôi nhà cực kỳ hoang vắng. Mạnh Phát Ảnh liền đảo mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy tất cả đều xa lạ, không biết gã dẫn nàng đến nơi này để làm gì? Mà nơi này hẻo lánh như vậy, Hiên Viên Diệp muốn tìm nàng e rằng cũng khó.

Người áo đen kia không biết thương hoa tiếc ngọc là gì cả. Gã quăng nàng xuống đất một cách không thương tiếc. Mạnh Phát Ảnh cố ý muốn nhìn mặt gã nhưng mặt của gã đã được che kín, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt nên nàng không thể nhận ra là ai.

“Chủ nhân, đã mang người đến rồi ạ.” Gã áo đen hướng vào trong phòng cung kính nói.

“Được, tốt lắm!” Bên trong gian phòng truyền ra một tiếng nói tàn độc có pha thêm chút đắc ý cười khê. Giọng nói của người này có vẻ đã được đè thấp xuống khiến nàng nhất thời không nhận ra được là ai.

Mạnh Phát Ảnh nhú mày, gã đã tóm nàng được tới đây còn không dám dùng bộ mặt thực để gặp nàng ư? Lúc này nàng chỉ có một mình, gã còn sợ cái gì?

“Chủ nhân, người muốn xử trí thế nào ạ?” Gã áo đen lại hỏi, “Có giết chết ngay không thưa chủ nhân?”

Bên trong phòng không phát ra tiếng động nào cả. Có vẻ như kẻ ngồi bên trong đang do dự, nhưng một lát sau đột nhiên gã cất giọng tàn độc, “Giết!”

Lời nói đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn được nữa nhưng lại mang theo sát ý khiến người khác kinh hãi.

Tiếng “Giết” vẫn tuyệt tình như lúc trước, có điều người này rõ ràng muốn che giấu giọng nói của mình nên Mạnh Phát Ảnh vẫn không thể đoán được gã là ai.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh vẫn đang bị điểm huyết nên không thể cử động chân tay, cũng không thể nói chuyện. Nhìn về phía gã áo đen kia, trong lòng nàng không khỏi tăng thêm vài phần kinh hãi. Chẳng lẽ hôm nay nàng sẽ chết tại đây, trong tay của kẻ mà nàng không rõ là ai như thế này sao?

Bên ngoài căn phòng còn có bốn nam tử áo đen cũng bịt mặt đang đứng. Xem ra người này làm việc cực kỳ cẩn thận. Gã không lộ diện ra mặt mà chỉ ra lệnh cho thuộc hạ giết nàng. Hơn nữa thuộc hạ của gã cũng đều bịt mặt kín mít.

Gã áo đen đứng trước mặt nàng sau khi nghe được mệnh lệnh từ trong phòng liền rút kiếm ở trên người ra. Gã lạnh lùng liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái rồi đâm thẳng vào người nàng.

Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn kinh hãi, trong lòng thầm nghĩ xong rồi, lần này thực sự kết thúc rồi, giờ chẳng ai có thể cứu được nàng. Xem ra hôm nay nàng thực sự chết ở chỗ này rồi.

Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhưng chờ một lúc vẫn không thấy kiếm đâm vào người. Mạnh Phát Ảnh lập tức mở mắt ra, trước mặt nàng đã xuất hiện một khuôn mặt quen thuộc.

“Lão huynh, người thực không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, sao lại đối xử tàn nhẫn với nữ nhân như vậy?” Một giọng nói quen thuộc kèm theo tiếng cười lớn vang lên, trong giọng nói có đến bảy, tám phần mỉa mai nhưng cũng có ba phần ngạo mạn.

Mạnh Phát Ảnh mừng thầm, trái tim như muốn rớt ra ngoài. Đông Phương Sóc xuất hiện rất đúng lúc.

Gã áo đen đã bị Đông Phương Sóc ngăn cản. Kiếm trong tay gã chỉ còn cách nàng chưa đến nửa thước thì đã bị chặn lại.

Nguy hiểm, nguy hiểm quá, nếu Đông Phương Sóc không đến kịp thời thì e rằng hôm nay nàng đã đi châu Diêm vương rồi. Nhưng điều quan trọng nhất là tại sao Đông Phương Sóc lại biết nàng bị bắt đưa đến chỗ này.

Gã áo đen thấy vậy cũng đột nhiên kinh sợ. Gã vội vàng rút kiếm về rồi xoay người đổi hướng chĩa kiếm về phía Đông Phương Sóc.

“Người đang ở trong phòng là tên rùa đen rút đầu nào thế. Người cho rằng rút lại như vậy thì người khác không nhận ra người sao?” Đông Phương Sóc thừa sức đối phó với gã áo đen. Hắn vừa đánh vừa trêu đùa với kẻ ở trong phòng.

Mạnh Phát Ảnh nghe hắn nói thì trong lòng cảm thấy buồn cười, đang đánh nhau mà hắn vẫn còn có tâm trạng đùa giỡn. Nhưng bây giờ hắn chỉ có một mình, đối phương lại có những năm tên đang ở bên ngoài, còn chủ nhân của bọn chúng ở trong phòng nữa, chỉ sợ hắn không phải là đối thủ của bọn họ.

“Giết, không được để kẻ nào sống sót!” Kẻ bên trong gian phòng lại cất tiếng nói, trong giọng nói tàn độc lần này đã có thêm nhiều sát ý. Có điều giọng nói của gã vẫn hơi khàn khàn, hiển nhiên người này không dùng giọng nói thực của mình.

“Được lắm, muốn giết bản cung cũng không đơn giản như vậy đâu. Có điều người có thể ló đầu ra khỏi vỏ cho ta nhìn một chút được không, bản cung cũng muốn mở rộng tầm mắt xem cái thứ rút cổ rốt cuộc là có hình dạng thế nào?” Đông Phương Sóc không hề tỏ ra sợ hãi, hắn vẫn trưng ra vẻ mặt cười cợt vô lại, lời nói của hắn lại khiến cho người khác nói không nên lời.

Trong lúc đánh nhau với đám áo đen, hắn đã giải khai huyết đạo cho Mạnh Phát Ảnh rồi bảo vệ nàng ở phía sau lưng mình.

Mấy tên thị vệ ban đầu còn đứng bên ngoài cũng nhanh chóng tiến vào vây quanh Đông Phương Sóc và Mạnh Phát Ảnh.

“Tiểu Ảnh nhi, đừng sợ nhé. Gã ta chỉ là một con rùa rút cổ thôi, đợi lát nữa ta sẽ đập vỡ vỏ của gã ra rồi hầm canh cho nàng uống.” Đông Phương Sóc quay sang liếc Mạnh Phát Ảnh một cái rồi nhẹ giọng nói. Lời nói của hắn vẫn có vẻ đùa cợt quen thuộc nhưng Mạnh Phát Ảnh cảm nhận được sự căng thẳng trong đó. Nàng biết thực ra Đông Phương Sóc đang dùng sự hài hước của mình để giúp nàng bớt sợ mà thôi.

“Hay lắm, đúng là nên hầm nhỉ? Có cần thêm chút vị chua cay không?” Mạnh Phát Ảnh cũng hòa theo hắn nói đùa. Lúc này nàng tuyệt đối không để hắn phải phân tâm, không thể khiến hắn phải lo lắng cho nàng.

“Ha ha ha...” Đông Phương Sóc hơi sững người rồi lập tức cười lớn, “Chỉ cần Tiểu Ảnh nhi thích thì hầm thế nào cũng được hết.” Sự căng thẳng trong lòng hắn cũng vơi đi một nửa, chỉ cần nàng không sợ, không hoảng hốt thì khả năng thoát thân của hai người sẽ lớn hơn một chút.

Đám thị vệ nghe thấy bọn họ đối đáp với nhau thì đều sửng sốt. Lúc này mà bọn họ còn vui đùa được ư, lại còn vui đùa kiểu này nữa?

“Giết hết bọn chúng cho ta!” Bên trong gian phòng lại truyền ra một giọng nói tàn độc.

Đám thị vệ liền đồng loạt rút kiếm ào ào đánh về phía Đông Phương Sóc, Đông Phương Sóc cũng vội vàng đánh trả.

Dù võ công của Đông Phương Sóc cao cường tới đâu thì lúc này cũng chỉ có một mình, lại phải bảo vệ Mạnh Phát Ảnh nữa nên muốn đối phó với năm người bọn họ hắn cũng phải cố gắng hết sức.

“Ai da, đến đây xem nào, đến đây xem nào, trước hết cứ thò cái cổ ra cho ông đây nhìn xem một cái nào!” Đông Phương Sóc vừa ra sức đối phó nhưng cũng không quên nói đùa.

Mạnh Phát Ảnh chậm rãi lấy từ trong tay áo ra một ít ngân châm rồi âm thầm nắm ở trong tay, ánh mắt chăm chú nhìn mấy tên thị vệ. Tốc độ của mấy gã này rất nhanh, nàng muốn bắn trúng cũng không đơn giản cho nên chỉ có thể ném cùng lúc mấy cái. Nhưng số kim châm trong tay nàng cũng chỉ có hạn. Cho nên nhất định phải đợi mấy tên thị vệ kia tới gần rồi nàng mới có thể ra tay được.

Một tên thị vệ thấy Đông Phương Sóc đã huy động mọi sức lực để đối phó với những tên còn lại bèn chuyển hướng tấn công Mạnh Phát Ảnh. Có điều khi thân mình gã đã di chuyển tới trước mặt nàng, kiếm trong tay đang định đâm vào nàng thì cánh tay nàng đột nhiên nâng lên, ba cây kim nhỏ bé cùng nhau bắn ra, bắn thẳng vào cổ họng của gã thị vệ.

Lúc này gã thị vệ đã ở rất gần nàng nên cây kim bắn ra tương đối chính xác, có một cây đâm thẳng vào cổ họng của gã.

Gã thị vệ này vốn không đề phòng nàng nên nhất thời bị nàng đâm trúng. Gã trợn trừng mắt lên nhìn nàng, thân mình rung nhẹ hai cái rồi ngã nhào xuống đất.

Những tên thị vệ khác đều nhất loạt kinh sợ, một người trong số đó lớn tiếng hô, “Cẩn thận, trong tay nàng ta có ám khí!”

“Ha ha, Tiểu Ảnh nhi, thật không ngờ nàng lại có bản lĩnh như vậy?” Đông Phương Sóc cũng hơi kinh sợ nhưng lập tức cười khê.

“Đúng đó, kim châm của ta có tẩm thuốc độc, lại là một loại độc cực kỳ đặc biệt, không có thuốc giải, ai mà trúng phải thì nhất định sẽ chết.” Mạnh Phát Ảnh nhú mày thản nhiên nói. Kỳ thực kim châm của nàng chỉ tẩm thuốc tê thôi, tên thị vệ kia chết ngay lập tức chẳng qua do kim châm đã bắn trúng chỗ hiểm của gã.

Những tên thị vệ còn lại đều nhất loạt kinh sợ, nhất thời không ai dám tiến lại gần nàng.

“Chỉ cần ta tùy tiện vung tay lên thì dù bắn vào ai đi nữa, người đó cũng sẽ phải ngoan ngoãn đi gặp Diêm vương ngay.” Mạnh Phát Ảnh lại tiếp tục trầm giọng uy hiếp.

Mấy tên thị vệ kia nghe vậy thì theo bản năng lùi về phía sau một chút. Bất kể là ai cũng đều sợ chết.

Đông Phương Sóc nắm tay Mạnh Phát Ảnh muốn nhân cơ hội này thoát thân.

“Lên cho ta, giết hết bọn chúng!” Đúng lúc đó, kẻ giấu mặt bên trong gian phòng lại một lần nữa hét lên, giọng điệu tàn độc của gã lúc này đã pha thêm vài phần phẫn nộ.

Mấy tên thị vệ hơi do dự một chút rồi lại tiến về phía trước. Bọn chúng đều nhắm hướng Đông Phương Sóc mà đánh tới chứ không ai dám đến gần Mạnh Phát Ảnh cả.

Cứ như vậy Đông Phương Sóc lại thấy dễ dàng hơn, bởi vì không cần phải lao tâm khổ tứ nghĩ cách bảo vệ Mạnh Phát Ảnh nữa. Hắn lại chắn trước mặt Mạnh Phát Ảnh rồi ứng phó với bốn tên kia, quả thực dễ dàng hơn rất nhiều.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi nhưng vẫn luôn đề phòng kẻ giấu mặt ở bên trong gian phòng, không biết rốt cuộc đó là ai? Ban đầu nàng vốn hoài nghi người này là Hiên Viên Triệt nhưng đám thị vệ che mặt lại có vẻ không giống đám người đã ra tay với nàng lúc ở nước Bắc Nguyên.

Ngoài ra, Hiên Viên Triệt vẫn luôn trắng trợn tỏ ý muốn giết nàng cho nên lúc này sẽ không cần phải giấu đầu giấu đuôi như vậy.

Trong tay nàng còn hơn mười cây kim châm để phòng thân trong những thời khắc mấu chốt, chẳng qua mấy thứ này cũng chỉ là những mảnh khước nho nhỏ, những cây châm này chỉ có thể dùng được nếu đối phương không biết gì về nó, điểm quan trọng nhất là đối phương không hề đề phòng. Một khi bại lộ thì khó mà thành công được.

Hiện giờ tuy Đông Phương Sóc đối phó với bốn tên thị vệ kia có phần dễ dàng hơn nhưng hắn muốn đánh nhanh thắng nhanh cũng không phải chuyện dễ.

Lúc này, kẻ luôn ẩn nấp trong chỗ tối bên trong gian phòng chắc chắn đã chú ý tới tình hình bên ngoài.

Cửa phòng bất thành linh mở ra.

Mạnh Phát Ảnh và Đông Phương Sóc đều hết sức kinh ngạc, cả hai lập tức nhìn về phía cửa nhưng không thấy người kia đi ra.

Mạnh Phát Ảnh nhú mày lại. Nàng đang âm thầm nghi hoặc thì đột nhiên thấy một bóng người từ trong phòng phóng thẳng ra ngoài, một tia sáng mờ mờ tỏ tỏ hiện lên, cây kiếm trong tay gã đang đâm thẳng vào người nàng.

Nàng liền nhanh chóng hoàn hồn rồi vội vàng ném ngân châm trong tay ra nhưng đều bị người kia ngăn được.

Kẻ giấu mặt không chút lưu tình đâm về phía nàng. Mạnh Phát Ảnh chỉ có thể dựa vào bản năng mà tránh đi, có điều tốc độ của người kia quá nhanh nên nàng không thể tránh được.

Kiểm của kẻ giấu mặt càng lúc càng đến gần, càng lúc càng gần, mắt thường cũng có thể thấy kiếm của kẻ kia sắp đâm vào người nàng rồi.

Đông Phương Sóc nhanh chóng ngăn chặn sự công kích của mấy tên thị vệ rồi vội vàng lắc người quay sang phía nàng yểm trợ. Mấy tên thị vệ sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, cả đám liền xông lên ngăn hãm lại. Đông Phương Sóc dùng kiếm trong tay đánh mấy chiêu, thân mình lại vọt sang chỗ Mạnh Phát Ảnh nhưng không còn thời gian để ngăn cản kiếm của kẻ giấu mặt được nữa. Hắn vội vàng nắm lấy tay Mạnh Phát Ảnh kéo nàng vào trước ngực, kiếm của kẻ giấu mặt liền lập tức đâm thẳng vào cánh tay hắn.

Đông Phương Sóc ôm Mạnh Phát Ảnh vào trong lòng, tuy cánh tay bị thương nhưng vẫn vùng kiếm đánh trả. Đông Phương Sóc bị thương nên có chút lực bất tòng tâm, bọn người kia lại có thêm kẻ giấu mặt nữa nên càng mạnh hơn. Tình hình bây giờ vô cùng bất lợi cho bọn họ.

“Giết bọn chúng cho ta!” Kẻ giấu mặt lại mở miệng nói, trong giọng nói có phần cay độc và rõ ràng là muốn giết cả hai người. Vừa nói, kiếm trong tay gã vừa đâm về phía Đông Phương Sóc.

Mấy tên thị vệ thấy vậy cũng đồng loạt tiến về phía Đông Phương Sóc...

Đúng vào lúc này thì bên ngoài truyền đến những tiếng bước chân vội vã...

Kẻ giấu mặt cả kinh, hai tròng mắt đột nhiên nhú lại. Nghe tiếng bước chân bên ngoài càng lúc càng dồn dập đến gần, gã vội liếc nhìn bốn tên thị vệ rồi trầm giọng ra lệnh, “Đi!”

Gã hướng mắt nhìn tên thị vệ vừa bị Mạnh Phát Ảnh bắn chết đang nằm trên mặt đất rồi lạnh lùng nói “Đem hắn đi cùng!” Có thể nói người này làm việc cực kỳ cẩn thận, chắc gã sợ bại lộ thân phận.

Đông Phương Sóc đang bị thương nên không thể ngăn chặn bọn họ, hắn chỉ có thể đứng nhìn bọn họ rời khỏi. Vừa nãy kẻ giấu mặt đã đâm vào cánh tay của hắn khiến hắn bị thương hết sức nghiêm trọng.

Những kẻ đó vừa rời đi, Mạnh Phát Ảnh liền nhanh chóng xé tay áo của hắn rồi vội vàng băng bó.

Đông Phương Sóc thấy nàng băng bó vết thương hết sức thuần thục thì ánh mắt hiện lên tia cười khê. Hắn nhẹ giọng nói, “Bây giờ nàng không cần che giấu nữa sao?”

Mạnh Phát Ảnh sưng người rồi lập tức hiểu được ý hắn. Nàng cười thầm trong lòng, thật không ngờ đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ chuyện này.

“Biết rồi thì thế nào?” Mạnh Phát Ảnh cũng không rõ tại sao hắn cứ giữ mãi những chuyện này làm gì, cho dù hắn đã biết nàng là Thần y, cho dù hắn có tài giỏi thế nào thì hiện giờ nàng đã là vương phi của Hiên Viên Diệp rồi. Hơn nữa nàng cũng cảm nhận được tình cảm mà Đông Phương Sóc dành cho nàng không phải là tình yêu chân chính.

“Ta chỉ muốn biết thế thôi.” Ánh mắt Đông Phương Sóc hơi lóe sáng, khóe môi lại nhếch lên nở ra một nụ cười hỉ hả, “Lúc ở nước Bắc Nguyên kỳ thực ta đã bắt đầu nghi ngờ thân phận của nàng rồi, bởi vì nàng luôn lừa gạt bản cung nên bản cung mới càng muốn vạch trần bộ mặt thật của nàng.”

Mạnh Phát Ảnh đang giúp hắn băng bó miệng vết thương nghe vậy thì tay hơi cứng đờ một chút. Điều hắn muốn biết chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Xem ra Đông Phương Sóc đối với nàng quả thực chỉ là đùa vui, chẳng qua hắn chỉ ngang bướng không chịu nhận thua chứ căn bản không có tâm tư gì đối với nàng. Vậy mà Hiên Viên Diệp lại để phòng hắn như vậy.

Trong lòng nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, trước đây nàng cũng tưởng rằng Đông Phương Sóc có tình ý gì đó với nàng.

“Con người của người thật có chấp!” Mạnh Phát Ảnh hơi hơi lắc đầu rồi nhẹ giọng nói, lúc này giọng nói của nàng cũng mang theo ý cười thần nhiên.

“Đúng, đúng là ta rất cố chấp, nhưng có một số việc thì không biết còn hơn.” Đông Phương Sóc nghe nàng nói vậy thì nụ cười trên mặt cũng nhanh chóng biến mất. Ánh mắt hắn nhìn về phía trước, trên mặt đường như có chút ưu thương.

Mạnh Phát Ảnh sững sốt, vừa rồi còn cười đùa như thế mà lúc này đã... Nàng chắc chắn sự ưu thương của hần lúc này tuyệt đối không phải vì nàng.

Không phải vì nàng thì là vì ai?

Đột nhiên nhớ lại chuyện ở Vĩnh Thọ cung, Mạnh Phát Ảnh ngẩn người kinh hãi, chẳng lẽ là vì Hiên Viên Tinh.

Nhiều năm trôi qua nhưng Đông Phương Sóc vẫn chưa lập gia đình, có phải nguyên nhân là Hiên Viên Tinh không?

Nếu đúng như vậy thì Tinh nhi quả thực đã phụ lòng một nam nhân tốt rồi.

Đúng vào lúc này thì Hiên Viên Diệp dẫn theo binh lính xộc vào. Khi thấy Mạnh Phát Ảnh không có việc gì, hần liền thở phào nhẹ nhõm, vẻ căng thẳng sợ hãi trên mặt cũng nhanh chóng biến mất.

Nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh đang băng bó vết thương cho Đông Phương Sóc, hần cũng không ngăn cản, thậm chí cũng chẳng nói gì thêm.

“Diệp, cuối cùng thì ngươi đã tới, nếu ngươi đến chậm một chút nữa thì chỉ sợ sẽ phải nhặt xác hai chúng ta đó.” Đông Phương Sóc nhìn hần nói nửa thật nửa đùa, sâu trong đáy mắt lại mang theo vài phần lạnh như băng.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp cũng đột nhiên trầm xuống, trong con ngươi đã nổi lên vài tia ngoan tuyệt, lại có người dám vào trong cung bắt cóc nàng đi, còn muốn giết chết nàng nữa. Hôm nay nếu không có Đông Phương Sóc thì e rằng nàng đã... Vừa nghĩ đến khả năng này, tim Hiên Viên Diệp đột nhiên nhói lên một cái. Hần tỏ vẻ cảm kích hướng về phía Đông Phương Sóc, “Lần này thực sự đa tạ ngươi, bản vương nợ ngươi một ân tình.”

“Ha ha, món nợ này lớn đó.” Trên mặt Đông Phương Sóc đã khôi phục lại vẻ vô lại thường ngày. Hần nhìn Mạnh Phát Ảnh nửa thật nửa đùa nói, “Nàng nói xem có đúng không, Tiểu Ảnh nhi?”

“Tinh nhi sao rồi?” Mạnh Phát Ảnh nhíu mày, người này đang bị thương cũng không thành thật, đột nhiên nghĩ đến Hiên Viên Tinh, nàng vội vàng đứng lên hỏi Hiên Viên Diệp.

Đông Phương Sóc nghe nàng nói xong thì thân mình trở nên cứng đờ, ánh mắt hần cũng nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Diệp, trên mặt lộ rõ sự nặng nề và căng thẳng, không còn vẻ gì là vui đùa như trước nữa.

“Yên tâm đi, Tinh nhi không sao cả. Những kẻ đó cướp Tinh nhi đi chỉ là giả thôi, người mà bọn chúng thực sự muốn hại chính là nàng, thị vệ đã cứu muội ấy về rồi.” Hiên Viên Diệp sững người một chút rồi nhẹ giọng nói, có điều khi ánh mắt nhìn về phía Đông Phương Sóc thì sâu trong con ngươi lập tức hiện lên điều gì đó.

“Bọn họ rốt cục là ai?” Đông Phương Sóc đột nhiên nhíu mày lạnh lùng nói từng chữ, thân người hần rõ ràng đang căng thẳng.

“Không phải ngươi vừa mới theo chân bọn chúng và giao đấu với chúng sao? Chẳng lẽ ngươi không nhận ra bọn chúng?” Hiên Viên Diệp kinh ngạc nhìn về phía Đông Phương Sóc.

“Bọn chúng đều bịt mặt nên ta không thấy rõ, mấy tên thị vệ còn sử dụng những chiêu thức vô cùng kỳ quái.” Đông Phương Sóc híp mắt lại suy nghĩ sâu xa, “Không biết có phải là Hiên Viên Triệt hay không?”

“Chắc là không phải, lần trước đám thị vệ của Hiên Viên Triệt đánh Diệp bị thương, trên kiếm của bọn chúng đều có độc. Lần này người kia tự mình ra tay đâm trúng ngươi nhưng không có độc, không giống với sự âm hiểm của Hiên Viên Triệt, có vẻ như lần này không phải là y, hơn nữa hình dáng của người này cũng không giống.” Mạnh Phát Ảnh vừa nhớ lại chuyện trước kia vừa chậm rãi nói.

“Đúng, nàng nói có lý, kẻ này cực kỳ cẩn thận và già rất sợ bị chúng ta phát hiện ra thân phận, nếu là Hiên Viên Triệt thì y sẽ không tỏ ra bí mật như vậy.” Đông Phương Sóc cũng chậm chạp nói.

“Vậy rốt cục là ai? Là ai muốn hại ta?” Mạnh Phát Ảnh khẽ chau mày, nếu không phải Thái tử thì là ai?

“Chẳng lẽ là Bạch Dật Thần?” Mạnh Phát Ảnh thất kinh thốt lên. Lần trước lúc Bạch Dật Thần hại nàng ở Hầu vương phủ thì y có dùng dịch dung để che giấu mặt thật. Có điều lần đó y đã bị nàng phát hiện. Mà

lần này kẻ giấu mặt lại ra tay quá nhanh nên nàng không thấy rõ được, ban đầu nàng còn đoán rằng đó là Hiên Viên Triệt nên chỉ để ý xem người đó có phải là Hiên Viên Triệt hay không?

“Y không dám to gan vậy đâu.” Hiên Viên Diệp khép hờ mắt lại, từ đôi mắt bắn ra tia sáng lạnh lẽo. Hắn lạnh lùng nói từng chữ một, “Hơn nữa ba ngày sau đại hội Phong Vân khai mạc rồi, lúc này y hẳn là đang chuẩn bị cho sự kiện đó”. Nói thì nói vậy, lúc này hắn cũng không thể hoàn toàn loại trừ khả năng kẻ đó chính là Bạch Dật Thần. Đối với Bạch Dật Thần, nếu tìm được chứng cứ y là kẻ chủ mưu thì Hiên Viên Diệp tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho y.

“Đúng rồi, ba ngày nữa sẽ diễn ra đại hội Phong Vân. Hiện giờ trong kinh thành có rất nhiều người từ các nước khác đến dự đại hội, thậm chí còn có nhiều người trong chốn giang hồ nữa. Nếu muốn xác định thân phận của những kẻ đó e rằng sẽ gặp khó khăn.” Đông Phương Sóc trầm giọng nói.

“Hơn nữa cũng có khả năng có người nào đó thuê bọn người giang hồ để tiến hành ám sát.”

“Bản vương nhất định sẽ điều tra rõ ràng việc này.” Hiên Viên Diệp cũng biết hiện giờ mà muốn điều tra ra ai là kẻ đứng đằng sau chuyện này sẽ gặp chút ít khó khăn, nhưng bất kể khó khăn thế nào hắn cũng phải điều tra rõ ràng. Hơn nữa, hắn còn đoán rằng việc này hơn phân nửa là có liên quan đến Thái tử. Cũng may hôm nay Đông Phương Sóc xuất hiện kịp thời nên Phất nhi không sao.

“Đông Phương Sóc, sao người phát hiện được bọn chúng đưa Phất nhi đến đây?” Hiên Viên Diệp chuyển hướng nhìn Đông Phương Sóc nghi ngờ hỏi.

“Lúc đó bản cung đang ở ngoài Hoàng cung...” Đông Phương Sóc theo bản năng trả lời nhưng rồi dừng lại một chút mới nói tiếp, “Ta luôn luôn bảo vệ Tiểu Ảnh nhi mọi lúc mọi nơi mà.” Hắn vừa nói vừa liếc nhìn Hiên Viên Diệp đầy thâm ý.

Hiên Viên Diệp run run một chút nhưng không tức giận. Giờ phút này trong lòng hắn chỉ cảm thấy biết ơn Đông Phương Sóc, hơn nữa Đông Phương Sóc lại còn vì cứu nàng mà bị thương.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh chợt lóe lên, Đông Phương Sóc luôn ở ngoài Hoàng cung chỉ e không phải vì nàng mà là vì Hiên Viên Tinh. Thật không ngờ tình cảm Đông Phương Sóc dành cho Hiên Viên Tinh lại sâu đậm đến vậy. Hay là nàng kiếm cho hắn một cơ hội để nói chuyện với Hiên Viên Tinh nhỉ.

Sau khi trở về phủ, Hiên Viên Diệp liền phân phó Tốc Phong và Phi Ứng luôn đi theo Mạnh Phát Ảnh mọi lúc mọi nơi, ngoài ra còn phải thêm mấy thị vệ nữa. Vì vậy Mạnh Phát Ảnh đi đến đâu cũng có một đám thị vệ đi theo. Việc này mặc dù có chút bất tiện nhưng cũng vì sự an toàn của bản thân nên chỉ có thể như vậy thôi. Cũng may sau vụ bắt cóc thì không xảy ra chuyện gì nữa.

Hiên Viên Diệp đã cho người đi điều tra kẻ chủ mưu vụ bắt cóc nàng, có vẻ đã có chút ít manh mối rồi.

.....

Ba ngày sau, đại hội Phong Vân ba năm tổ chức một lần bắt đầu khai mạc...

102. Chương 103: Đại Hội Phong Vân Gặp Nhau, Hoàn Toàn Rung Động

Người từ những quốc gia lân cận đã đổ xô về kinh thành, các khách điểm, tửu lâu trong thành đều đầy nghẹt khách. Những nơi đó đều là tụ điểm kinh doanh của Bạch Dật Thần, phen này y kiếm tiền chắc không ít.

Đại hội Phong Vân cũng được xem như là một kỳ thi tuyển nhân tài mới cho triều đình. Một số quan văn trong triều là do trúng tuyển từ đại hội này mà ra. Vì thế Hoàng Thượng rất coi trọng đại hội Phong Vân, và mỗi lần tổ chức Hoàng Thượng đều tham dự. Năm nay bởi vì chuyện của Nhu Phi nên tinh thần của Hoàng Thượng quá sa sút, nhưng lại không thể không đi. Những phi tử khác của hắn thì đang ao ước hắn dẫn bọn họ tham dự theo.

Mị Phi trang điểm vô cùng diễm lệ, đứng chờ bên ngoài tẩm cung. Khi nàng ta vừa nhìn thấy Hoàng Thượng đi ra, bèn vội vã tiến về phía trước, nở nụ cười quyến rũ nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp cũng muốn tham gia.”

Dân phong tại Hiên Viên vương triều coi như tương đối cởi mở. Nữ nhân có thể tham gia Đại hội Phong Vân, thậm chí chỉ cần là người có tài, giỏi thư từ ca phú thì muốn tham gia thi đấu cũng được. Trước kia, khi có đại hội Phong Vân đều là Nhu nhi cùng Hoàng Thượng đến tham dự. Nhu nhi văn thái rất tốt, hơn nữa còn cực kì hiểu biết, trong lúc xem thi đấu cũng hiểu được tâm tư của hần. Chỉ tiếc hiện giờ Nhu nhi đã mất.

Giờ đây nghe Mị Phi nói, Hoàng Thượng hơi nhú mày, bất mãn nhìn nàng ta. Hần không che dấu sự phiền chán trong đáy mắt. Mị Phi này là người hay gây chuyện thị phi chỉ vì ý vào thế lực của gia tộc nhà nàng, ở hậu cung nàng ta cực kì kiêu ngạo và ngang ngược.

Liễu Phi trong y phục giản dị đang đi từ xa lại đây. Nàng nhìn thấy Hoàng Thượng liền khẽ hạ mình thi lễ: “Thần thiếp xin thỉnh an Hoàng Thượng.” Giọng nàng nhỏ nhẹ, mang theo một chút tình ý nhẹ nhàng. Hai mắt nàng liếc nhìn lên, hướng về Hoàng Thượng hơi nghi ngờ hỏi: “Hoàng Thượng đang định đi tham gia đại hội Phong Vân sao?”

“Phải.” Hoàng Thượng nhẹ gật đầu đáp lời. Nét bất mãn trên mặt hần vừa rồi giờ cũng phai nhạt đi đôi chút. Hần thầm nghĩ: so với Mị Phi thì Liễu Phi tương đối hiểu chuyện hơn.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng hôm nay muốn dẫn bản cung đi dự đại hội.” Mị Phi tức giận liếc Liễu Phi một cái, nàng ta cất giọng đàn áp. Mị phi chán ghét nhất là nhìn thấy bộ dáng mềm mại, nhu mì của Liễu Phi. Rõ ràng là nàng ta luôn dùng cái bộ dáng giả dối kia để lừa gạt Hoàng Thượng. Hừ!

“Vâng, như vậy cũng tốt. Dù sao bên người Hoàng Thượng cũng cần có người tiếp ứng. Bọn cung nữ nha đầu đương nhiên không thể nào cẩn thận và chu đáo như tỷ tỷ được. Tỷ tỷ đi theo là thích hợp nhất.” Liễu Phi vừa nhìn Mị Phi vừa nói, không có chút nào tức giận, khéo môi vẫn nở nụ cười.

Mị Phi hơi sững sốt một chút, sự tức giận trên gương mặt nàng ta ít nhiều lui xuống. Nhưng nàng ta vẫn như cũ, vẫn hung hăng trợn mắt liếc Liễu Phi. Nàng ta không tin nữ nhân này thật lòng muốn như vậy, chẳng qua là vì đang ở trước mặt Hoàng Thượng nên mới cố ý nói như vậy thôi.

Ánh mắt Hoàng Thượng chợt lóe lên. Hần nhìn Mị Phi đầy bất mãn, khéo môi lạnh lùng khẽ nói: “Thế nào? Bây giờ nàng dám thay trẫm quyết định hay sao?”

Thân mình Mị Phi trong nháy mắt liền căng cứng, hai mắt nàng lập tức lăm lét nhìn Hoàng Thượng. Nàng hơi kinh hãi nói: “Hoàng Thượng, vừa rồi Hoàng Thượng không có cự tuyệt thần thiếp nên thần thiếp tưởng là Hoàng Thượng đã đồng ý rồi.”

Hoàng Thượng trừng mắt nhìn Mị Phi, ánh mắt hần lạnh như băng, hàn khí theo đó thẳng tắp bắn về phía nàng ta. Hần dừng lại một chút, sau đó lạnh lùng nói tiếp: “Lá gan nàng càng ngày càng lớn.”

Dứt lời, hần nhìn đi nơi khác, ánh mắt trở nên trống vắng, trên gương mặt cũng ẩn hiện nét đau xót. Không có Nhu nhi, ai hần cũng không muốn dẫn theo. Giọng hần nghiêm khắc vang lên: “Các nàng không cần phải đi theo.”

Mị Phi lại sững sốt, trong mắt nàng hiện rõ sự thất vọng, và cũng tràn đầy phẫn nộ đối với Liễu Phi. Nàng hung hăng trừng Liễu Phi, đều là tại nàng ta... Nếu không phải nàng ta đột nhiên xuất hiện, chắc chắn là Hoàng Thượng sẽ dẫn nàng theo.

Mắt Liễu Phi giờ phút này cũng hơi khép lại, sâu trong đôi mắt kia ẩn chứa sự thất vọng, và một chút tức giận. Nàng vốn cho là Hoàng Thượng sẽ dẫn nàng theo, nhưng thật không ngờ, hần lại quyết định không mang ai theo cùng.

Xem ra, giờ đây ở trong lòng Hoàng Thượng trừ Nhu Phi ra thì hần đã không thể dung nạp được bất kì người nào khác. Liễu Phi thầm nghĩ nàng cũng không cần phải phí tâm tư vì hần nữa. Mặc dù trong lòng nàng chất chứa nhiều bất mãn, nhưng nàng lại như cũ ôn nhu nói: “Thần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng.”

Minh Phi hồi hã đi tới đây, nhưng khi nàng nghe được lời Hoàng Thượng nói, nàng cũng hoàn toàn sững sốt. Nàng mới vừa rồi còn háo hức, hy vọng Hoàng Thượng sẽ dẫn nàng theo, giờ thì mặt nàng đầy thất vọng.

Đã qua lâu như vậy rồi mà Hoàng Thượng vẫn không thể nào quên được Nhu Phi. Hơn nữa, tình cảm hẳn đối với nàng ấy dường như còn sâu đậm hơn so với lúc trước.

Ba nữ nhân đứng đó chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng Thượng rời đi, nhưng tâm tình của các nàng thì mỗi người mỗi khác.

Hiên Viên Tinh xuất hiện trước mặt Mạnh Phát Ảnh, và bộ dáng nàng ấy trong lúc này khiến nàng không khỏi sững sốt. Hiên Viên Tinh đã cải nam trang, thật ra nàng ấy muốn làm gì? Chẳng lẽ nàng ấy cũng định lên khán đài thi đấu hay sao?

“Tinh nhi, người không phải là cũng muốn lên khán đài đó chứ?” Hiên Viên Diệp không khỏi ngạc nhiên kêu lên. Tuy rằng Hiên Viên Tinh ngày thường cũng rất thông minh lanh lợi, nhưng mà nếu muội ấy đi tham gia đại hội Phong Vân hình như cũng quá...

“Phải, đã bị Thất ca đoán trúng rồi.” Hiên Viên Tinh nháy mắt, nàng ấy vừa cười vừa đáp. Đôi môi đỏ mọng của nàng chu ra, bộ dáng thật nghịch ngợm, đáng yêu.

Khi Mạnh Phát Ảnh nghe Tinh nhi nói, nàng tỏ ra thích thú và hào hứng: ” Tốt lắm, ta ủng hộ người. Hãy phát huy thực lực của người! Hãy chứng minh cho bọn nam nhân thấy là nữ nhân chúng ta cũng không hề thua kém.”

Hiên Viên Tinh cũng coi như là một tài nữ. Nếu chỉ là tỷ thí văn chương ứng khẩu thì nàng ấy chưa chắc đâu không lại nam nhân. Mạnh Phát Ảnh thầm nghĩ: nếu như nàng bây giờ không phải là Vương phi của Hiên Viên Diệp, và nếu nàng không cần phải để ý đến thân phận cao quý thì nàng nhất định cũng sẽ tham gia náo nhiệt.

Mặc dù ở thời hiện đại nàng học y khoa, nhưng đối với Đường thi Tống từ nàng cũng rất có hứng thú. Trước kia, khi ở cô nhi viện, khi nàng không có việc gì làm thì đều ôm một quyển thi từ ra xem. Dù nàng không giỏi tự sáng tác, cũng không chắc thi từ của nàng sẽ bằng ai, nhưng mà nàng tin rằng mình đã đọc qua bao nhiêu kiệt tác của cổ nhân, dù thế nào nàng cũng sẽ không thể thua cho bọn người thời cổ đại này.

“Thất tẩu, vẫn là người tốt nhất.” Hiên Viên Tinh nhìn Mạnh Phát Ảnh cảm kích đáp lời. Nàng vốn tưởng rằng nàng làm như vậy sẽ không có ai ủng hộ, thật không ngờ Thất tẩu lại ủng hộ nàng.

Hiên Viên Diệp và Đông Phương Sóc cùng nhau ngạc nhiên. Hai nữ nhân này gặp nhau, đúng là chuyện gì họ cũng có thể làm được.

Trong lúc này Bạch Dật Thần đã ngồi ở vị trí riêng trên khán đài. Y đang cười khế, nét mặt tỏ ra cao ngạo và đắc ý. Y nhìn Mạnh Phát Ảnh, đầu chân mày y hơi nhíu lại, tỏ vẻ khiêu khích. Mặt y cũng ẩn hiện nét trào phúng, giễu cợt nhóm người bên cạnh nàng. Mạnh Phát Ảnh cau nhẹ mày. Bộ dáng y thật quá đắc ý, nhưng rốt cục thì y có cái gì hay đáng để đắc ý chứ?

Nếu như Hiên Viên Tinh có thể khiêu chiến y thì tốt quá rồi. Nhưng mà, Bạch Dật Thần có thể duy trì cái vị trí kia lâu như vậy, chắc chắn thực lực của y không thể xem thường. Hiên Viên Tinh chỉ sợ không phải là đối thủ của y. Chỉ hy vọng có thể xuất hiện một người đủ sức đánh gục y, phá hủy hoàn toàn bộ dáng cao ngạo đắc ý của y trong lúc này. Một nam nhân như y thật không xứng ngồi ở vị trí trên kia.

Hôm nay có rất nhiều người ở đây. Người ta tới lui tấp nập, không chỉ có người tới để tham gia tỷ thí mà còn có dân chúng tề tựu để xem hội. Vì lý do an toàn nên Hiên Viên Diệp sớm đã điều động Ngự Lâm quân canh giữ ở bốn hướng khán đài.

Hiên Viên Triệt cùng Đạt Hề Nhiên đang ngồi cùng một chỗ. Trước hôm diễn ra Đại hội, Đạt Hề Nhiên lại dâng sớ, thỉnh cầu Hoàng Thượng tứ hôn cho Hiên Viên Triệt cùng Đạt Hề Tinh. Hoàng Thượng mặc dù không lập tức ưng thuận nhưng cũng không có cự tuyệt, chỉ nói là chờ qua Đại hội Phong Vân sẽ nói sau. Đạt Hề Tinh giờ phút này đang ngồi bên cạnh Hiên Viên Triệt. So với lúc trước, nàng ta rõ ràng an tĩnh hơn rất nhiều, chắc chắn là nàng ta đang sợ Hiên Viên Triệt.

Đại hội Phong Vân cũng được xem như một kỳ thi, một hình thức tuyển chọn nhân tài cho Hiên Viên vương triều. Vì thế, những người tham gia tỷ thí phải báo danh tấu, và Hiên Viên Tinh cũng theo đó nhỏ nhẹ nói tên tuổi của mình.

Hiên Viên Tinh luôn tươi cười thoải mái, nàng ấy dường như hoàn toàn tin tưởng bản thân mình. Ngược lại, Đông Phương Sóc lại có vẻ khẩn trương hơn rất nhiều, miệng hắn luôn dặn dò nàng phải chú ý mọi việc.

Đợi đến khi Hoàng Thượng giá lâm, mọi người cũng đã có mặt đầy đủ. Khi nhìn thấy Hoàng Thượng và quần thần đã an vị, Cao Tổ tướng, là Tể tướng đương triều cũng là người chủ trì đại hội hôm nay, cất cao giọng tuyên bố: “Ngay bây giờ, đại hội Phong Vân chính thức bắt đầu.”

Sau tiếng hô của Tể tướng vang lên trên đài cao, lập tức mọi người dưới đài đều yên tĩnh trở lại, và ánh mắt mọi người chăm chú theo dõi ông ta.

“Đại hội Phong Vân năm nay càng quy mô và to lớn hơn so với hai năm trước, người dự thi cũng nhiều gấp đôi. Vương triều của chúng ta mấy năm nay không ngừng phát triển, và nhân tài mới cũng xuất hiện khá nhiều. Chúng ta vì thế càng thêm hào hứng, càng mỗi mất mong chờ những màn tỷ thí hấp dẫn. Trong cuộc tỷ thí ngày hôm nay, người thắng cuối cùng sẽ đoạt ngôi vị Trạng Nguyên của đại hội năm nay. Chúng ta hãy chờ đón xem vị tân Trạng Nguyên này có thể khiêu chiến Bạch công tử hay không.”

Cao Tổ tướng tuy rằng tuổi đã trên năm mươi, nhưng giọng nói của ông ta cực kỳ vang vọng. Mọi người nghe qua lời ông ta bèn vỗ tay không dứt. Tiếng hoan hô cũng vang dội dưới chân khán đài.

“Năm nay, tỷ thí vẫn theo quy củ như những năm trước. Lần đầu tiên ra đề mục sẽ tuyển ra năm trăm thí sinh. Các thí sinh thắng vòng thứ nhất sẽ tiếp tục tỷ thí. Lần thứ hai ra đề mục sẽ tuyển ra một trăm thí sinh. Lần thứ ba ra đề mục sẽ tuyển ra hai mươi thí sinh. Hai mươi vị này sẽ tiếp tục tỷ thí, và sau hai lần thi đấu sẽ tuyển ra mười người để vào vòng chung kết. Trong vòng chung kết, các vị đại thần trong triều sẽ ra đề mục cho các thí sinh dự thi, và cuối cùng sẽ chọn ra ba người xuất sắc nhất.”

Cao Tổ tướng giải thích quy củ tỷ thí cặn kẽ, lời nói chậm rãi rõ ràng. Sau đó ngài đồng dục tuyên bố: “Tốt lắm, bây giờ cuộc tỷ thí chính thức bắt đầu.”

Những người đã ghi danh thi đấu lập tức tiến hành tỷ thí. Khởi đầu chỉ là tuyển chọn sơ lược, dần về sau mới chọn ra được những người có thực tài. Nhưng quá trình tuyển chọn sơ lược như thế nào thì Mạnh Phát Ảnh cũng không biết bởi vì nàng vốn ngồi ở hàng phẩm vị phía trước. Không bao lâu sau khi cuộc tỷ thí bắt đầu thì ban tổ chức đã chọn ra được hai mươi thí sinh để tranh vào vòng chung kết. Tốc độ này quả thật nhanh, Mạnh Phát Ảnh hơi tò mò không biết bọn họ dùng phương thức gì mà nhanh như vậy.

Hai mươi thí sinh trúng tuyển bèn bước lên khán đài cùng một lượt. Trong số hai mươi người đó cũng có Hiên Viên Tinh. Mạnh Phát Ảnh đợi khi nàng ấy nhìn thấy mình thì nàng yên lặng đưa một ngón tay cái lên, ra dấu hiệu khen ngợi nàng ấy. Thật không ngờ, nha đầu kia cũng có chút bản lĩnh!

Vòng tỷ thí kế tiếp để tuyển chọn ra mười thí sinh tương đối khắt khe hơn nhiều. Lần tỷ thí này là giành đáp, ai trả lời câu hỏi nhiều nhất, nhanh nhất và chính xác nhất thì có thể thành công tiến vào vòng chung kết. Cuộc tỷ thí diễn ra rất công bằng.

Hiên Viên Tinh biểu hiện cực kỳ sinh động, nàng nhanh chóng trả lời đúng năm đề mục, nhưng chỉ tiếc sau đó nàng lại đáp sai một tiêu đề. Tuy vậy nàng cũng miễn cưỡng thắng cuộc và trở thành một trong mười người vào chung kết.

Đề mục ở vòng cuối cùng này là do các quan văn trong triều ra đề. Đề mục bây giờ không phải chỉ là thi từ văn đáp, mà còn trộn lẫn một chút tình hình chính sự ở trong nước. Hiên Viên Tinh vì thế không bao lâu sau đã bị đánh rớt khỏi vòng tỷ thí.

Hiên Viên Tinh thất vọng rời khỏi khán đài. Nàng lặng lẽ đi đến và ngồi xuống bên cạnh Mạnh Phát Ảnh, chu môi bất mãn nói: “Tại sao lại ra đề mục như vậy chứ? Ta căn bản không biết.”

“Biểu hiện của ngươi đã tốt lắm rồi. Ta thật bất ngờ.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng vỗ vai nàng ấy, đồng thời ánh mắt nàng nhìn Hiên Viên Tinh đầy tán dương.

Hiên Viên Tinh có thể vào được chung kết kể như nàng ấy cũng đã quá giỏi rồi. Dù sao đây cũng là thời cổ đại, nữ tử còn chưa được coi trọng, không được giáo dục toàn diện. Tinh nhi mặc dù là công chúa, nhưng nàng ấy cũng không được đọc sách nhiều như những nam nhân khác. Ngày thường nàng còn phải trau dồi nữ công gia chánh, và nữ công của nàng thì thập phần khéo léo.

“Phải, thật sự rất tốt, cả Bồn vương cũng thật bất ngờ.” Hiên Viên Diệp cười khẽ, thấp giọng tán dương muội muội của mình. Hắn thật không nghĩ đến Hiên Viên Tinh lại có được văn thái như thế. Đông Phương Sóc tuy rằng không có nói gì thêm, nhưng ánh mắt hắn nhìn Hiên Viên Tinh lại có chút khác thường.

Trải qua một hồi tỷ thí gây cấn, rốt cục ban tổ chức đã chọn lựa ra được ba người thắng vòng chung kết. Tế tướng đại nhân lại đứng ở trên đài cao lớn tiếng tuyên bố: “Bây giờ đã có kết quả cho cuộc tỷ thí trong đại hội Phong Vân năm nay. Bồn tướng tuyên bố người đoạt giải, thứ nhất là Thảm hoa Lí Thế Kiệt, thứ hai là Bảng nhân Cao Ngọc Lục, và thứ ba là tân Trạng nguyên Vương Hồng Văn.”

Đám người phía dưới khán đài lại sôi nổi tranh luận. Có người vỗ tay tán dương, có người chúc mừng, nhưng cũng có người uể oải hậm hực, bài xích đố kỵ.

“Vương Hồng Văn, người có muốn tỷ thí cùng Bạch công tử hay không?” Tế tướng đại nhân nhìn vị tân Trạng nguyên vừa khẽ cười vừa hỏi, mặt ông ta lộ nét tán thưởng.

Bạch Dật Thần đang ngồi ở đài cao phía trên, y nhìn Vương Hồng Văn cười khẽ. Vương Hồng Văn hơi lo sợ, do dự một lát rồi thấp giọng đáp: “Thảo dân biết rõ Bạch công tử là người hiểu biết sâu rộng, văn thái xuất chúng. Thảo dân cực kì bội phục, vì vậy trước mặt Bạch công tử thảo dân không dám múa rìu qua mắt thợ, tự mình bêu xấu mình.”

Đôi mắt của Tế tướng đại nhân chợt nhấp nháy, dường như ông ta có chút thất vọng. Tân Trạng nguyên của hai năm trước cũng không dám khiêu chiến Bạch Dật Thần, và lần này Vương Hồng Văn cũng lựa chọn bỏ qua. Nhưng ông ta cũng hiểu được tâm lý của Vương Hồng Văn, đã là Trạng nguyên thì cần gì phải đi mạo hiểm nữa. Dù sao cũng không có mấy người nắm chắc là mình sẽ đấu lại Bạch Dật Thần.

Bạch Dật Thần nhìn thấy bất mãn trong mắt của Tế tướng, y lập tức đứng lên và nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh. Khóe môi y cười khẩy rồi từ từ nói: “Vừa rồi vị nhân huynh kia đã quá khen Bạch mỗ, thật sự thì Thất điện hạ đây mới là tài hoa hơn người, nổi tiếng khắp thiên hạ.”

Lời nói Bạch Dật Thần mới nghe qua giống như đang khen ngợi Hiên Viên Diệp, nhưng trên mặt y lại tràn đầy vẻ đắc ý. Y nhìn Mạnh Phát Ảnh, ánh mắt trào phúng, rõ ràng là y đang hướng nàng tự đắc và châm chọc.

Hiên Viên Diệp vẫn lạnh lùng như băng, trên mặt không có một chút biểu hiện gì khác thường. Đối với lời nói của Bạch Dật Thần, hắn không thừa nhận nhưng cũng không có lên tiếng từ chối.

“Hôm nay, nếu có người nào muốn lên thi đấu và thắng được Bạch mỗ, ta sẽ thưởng một trăm vạn lượng.” Bạch Dật Thần vẫn nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, cất cao giọng nói, càng thêm cao ngạo và tự đắc.

Mọi người ồ lên, nghị luận ầm ĩ. Có vài người nóng lòng muốn thử, nhưng họ cũng biết Bạch Dật Thần lợi hại, cho nên rốt cuộc cũng không có ai dám đi lên khán đài thách đấu cùng y. Tân Trạng nguyên mới vừa rồi cũng đã bỏ qua cơ hội tỷ thí, vì vậy những văn nhân sĩ tử khác giờ phút này cũng không tiện ra mặt. Họ e dè, sợ đấu không lại Bạch Dật Thần mà còn mang tiếng vì ham tiền mới đi khiêu chiến. Văn nhân sĩ tử vốn là kiêng kỵ mệnh lệnh của đồng tiền.

Không có người nào dám tỷ thí với Bạch Dật Thần khiến y càng thêm tự đắc. Mắt y liếc nhìn về phía Hiên Viên Diệp, khóe môi lại kéo ra một tia cười lạnh, tỏ vẻ chế giễu.

Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng trừng mắt nhìn y. Nam nhân này thật quá cuồng vọng, quá đắc ý ! Y tưởng rằng u là thiên hạ đệ nhất hay sao? Lời kia rõ ràng là muốn khiêu chiến Hiên Viên Diệp, không phải sao?

Mắt nàng hơi nhú lại, nàng thật sự muốn nhìn xem Bạch Dật Thần rốt cuộc có bao nhiêu tài cán. Nàng đợi cho đến khi y ngoảnh đi chỗ khác, không còn nhìn nàng chằm chằm nữa, nàng mới lặng lẽ đứng dậy đi ra ngoài.

Tể tướng đại nhân đợi một hồi lâu nhưng vẫn không có ai lên tiếng. Ông lại lớn tiếng hỏi: “Không có ai muốn tỷ thí cùng Bạch công tử hay sao? Nếu như không có ai phản đối thì Bạch công tử vẫn là...”

“Chờ một chút.” Giữa lúc Tể tướng chuẩn bị tuyên bố tiếp thì bỗng đâu truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng, ngay sau đó có một vị thiếu niên dáng vẻ thư thái đi tới.

Mọi người lập tức nhìn về phía phát ra giọng nói vừa rồi, mắt chăm chú theo dõi kẻ đang đi đến. Những người có mặt gần khán đài đều kinh ngạc vì diện mạo của vị thiếu niên kia. Dáng vẻ hắn quá thanh lịch, gương mặt xinh đẹp sáng ngời khiến ai nhìn thấy cũng ngây cả người. Những nữ tử đứng gần đó hoàn toàn mê mết vì diện mạo của chàng ta.

Trong đại hội ngày hôm nay có rất nhiều vương tôn công tử diện mạo khôi ngô tuấn tú, giống như Hiên Viên Diệp, Đông Phương Sóc. Ngay cả Đạt Hề Nhiên, Hiên Viên Triệt cũng là những trang nam tử anh tuấn tiêu sái. Nhưng mà vị thiếu niên vừa mới bước lên khán đài kia lại quá tuấn mỹ, hắn đẹp đến mức hoàn toàn thu hồn người ta. Mọi người dường như chưa bao giờ gặp một nam nhân có thể đẹp đến mức này.

Hiên Viên Diệp vừa nhìn thấy thiếu niên kia thì hắn xoay mình nhìn lại người bên cạnh, hắn giờ mới phát giác chỗ bên cạnh đã trống trơn. Hắn nhìn nàng mỉm cười bất đắc dĩ, nhưng ánh mắt hắn lại dung chứa sự sùng ái lẫn cưng chiều không chút che giấu.

Đông Phương Sóc trợn mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh trên khán đài. Khi còn ở Bắc Nguyên hắn đã gặp qua nàng, lúc ấy nàng cải nam trang, vì thế giờ đây hắn có thể lập tức nhận ra nàng. Hắn thật kinh ngạc, vừa cảm thấy chau mày vừa thầm thắc mắc không biết nữ nhân này muốn làm gì.

“A, vị công tử kia thật tuấn mỹ! Ta chưa từng thấy qua người nào đẹp như vậy!” Đôi mắt Đạt Hề Tĩnh nhìn chăm chăm Mạnh Phát Ảnh trên khán đài, không nhịn được lớn tiếng kêu.

Đạt Hề Nhiên sau khi lấy lại tinh thần, bắt mắt trừng mắt liếc Đạt Hề Tĩnh một cái. Hiên Viên Triệt cũng đang nhìn Mạnh Phát Ảnh, đôi mắt lạnh lùng của y ẩn chứa một chút kinh ngạc. Y thầm nghĩ: nam nhân này thật sự quá tuấn tú, khiến bản thân y cũng có chút kinh diễm, chỉ đáng tiếc hắn lại là nam tử.

Bạch Dật Thần theo tiếng nói nhẹ nhàng kia mà quay đầu lại. Y nhìn vị thiếu niên vừa mới bước lên khán đài, trong mắt y lộ rõ vẻ kinh ngạc sững sốt, và đôi chút rung động. Y luôn tự cho là bản thân mình thật anh tuấn, thật tiêu sái, nhưng giờ phút này đây, chỉ e là vị thiếu niên kia đã khiến tất cả nam nhân ở đây đều thất sắc, cảm thấy mình quá thua kém. Tên nam nhân này quá xinh đẹp, e là cả nữ nhân cũng sẽ đổ kị hắn.

Nhưng hắn rốt cuộc là ai?

Bạch Dật Thần thầm thắc mắc, và ánh mắt y khéo léo dò xét kẻ đến khiêu chiến mình. Bề ngoài của tên thiếu niên này, từ y phục đến khí thế đều cho thấy hắn ta chắc chắn không phải là nhân vật tầm thường. Hắn hẳn là có chút lai lịch, nhưng mà tại sao trước kia y chưa từng nghe qua danh tánh của hắn? Giờ phút này sao hắn lại tới khiêu chiến cùng y?

Tể tướng đại nhân quá đỗi kinh ngạc, đồng thời mặt ông ta cũng hiện rõ nét phấn khởi. Ông ta bèn hỏi: “Công tử tới đây là để tỷ thí cùng Bạch công tử à?”

103. Chương 104: Đại Hội Phong Vân, Tỷ Thí Trực Diện, Hoàn Toàn Chấn Động

“Đúng vậy.” Nhìn về phía Tể tướng đại nhân, Mạnh Phát Ảnh thực sự rất muốn cười. Tể tướng đại nhân này quả thực rất dễ thương nha, cho dù muốn có người đứng lên khiêu chiến cũng đâu cần phải biểu hiện rõ ràng như vậy.

Một câu trả lời đơn giản đến mức không để đơn giản hơn, giọng điệu cũng rất nhẹ nhàng nhưng sự quyết đoán trong đó khiến người nghe cảm thấy chút áp lực. Câu trả lời của nàng cũng lấy lại hồn vía cho đám người đang ngây ngốc phía dưới.

“Ồ...Vị công tử này đúng là tới để khiêu chiến. Ngay cả Bạch công tử mà cũng dám khiêu chiến, nhất định là giỏi giang hơn người, văn chương phi phàm ~.” Đám người phía dưới nghe được câu trả lời của nàng đều ào ào tán dương. Đặc biệt là những nữ tử đang đứng phía dưới thì vô cùng hưng phấn. Bạch Dật Thần vốn luôn được coi là rồng phượng giữa trời, mỗi lần diễn ra đại hội Phong Vân, y luôn là nhân vật chính nhận được sự ưu ái tuyệt đối của tất cả các cô nương, nhưng lúc này khi Mạnh Phát Ảnh xuất hiện, dường như mọi sự ưu ái đều hướng về phía nàng.

Sắc mặt Bạch Dật Thần ngày càng đen lại, y nhìn Mạnh Phát Ảnh với đôi mắt lạnh lùng rồi trầm giọng nói, “Hừ, rất tốt, cuối cùng thì cũng có người dám đứng lên khiêu chiến.” Trong thanh âm lạnh lùng của y rõ ràng có ý chế giễu, xem ra y vô cùng tự tin không ai có thể thắng mình.

Mạnh Phát Ảnh liếc nhìn Bạch Dật Thần. Nàng chỉ cười nhạt mà không nói gì. Đối với loại nam nhân này nàng thực sự không còn gì để nói. Hơn nữa, vì thời gian quá gấp nên nàng không kịp hóa trang cũng như chuẩn bị thuốc thay đổi giọng nói kĩ càng như lúc ở Bắc Nguyên triều, cho nên lúc này nàng cố ý nói càng ít càng tốt, không thể để người khác nhận ra sự khác thường được.

Mạnh Vân Thiên thực sự kinh hãi. Ông đã từng nhìn thấy bộ dáng chân chính của Mạnh Phát Ảnh nên lúc này chỉ cần nghe thấy giọng nói là có thể nhận ra đó là nàng, có điều lúc này ông cũng không thể lôi nàng xuống được.

“Ồ, đây không phải là vị Thần y đã chữa bệnh cho Thái hậu sao?” Hoàng thượng nhìn về phía nàng có chút suy tư rồi cất giọng kinh ngạc hỏi, trong giọng điệu mang theo vài phần không chắc chắn. Người này rất giống Thần y nhưng cũng có chút không giống, ví như dáng người, giọng nói cũng có chút không giống.

“Phụ vương, dáng người Thần y trông cường tráng hơn, với lại khuôn mặt cũng thô hơn người này.” Đôi mắt Hiên Viên Tinh vẫn luôn nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, khi nghe thấy lời nói của Hoàng thượng thì nàng ấy cũng lập tức lên tiếng. Có điều trong con mắt của nàng ấy không có vẻ mê muội như những nữ tử hào sắc khác mà chỉ có vẻ thờ ơ thờ ơ.

Trước kia, mỗi lần Mạnh Phát Ảnh hóa trang thành nam nhi thì đều chuẩn bị vô cùng kỹ càng, mắt, lông mi, yết hầu đều được nàng xử lý vô cùng cẩn thận, ngay cả vẻ xinh đẹp duyên dáng cũng che giấu thật kỹ, nhưng bởi vì lần này thời gian quá gấp nên nàng chỉ kịp thay trang phục nam nhi rồi xử lí một số thứ đơn giản mà thôi.

“Ừm, Tinh nhi nói đúng đấy. Trông có vẻ giống nhưng cũng có vẻ không giống.” Hoàng thượng nhíu mày, trong giọng nói có thêm nhiều phần nghi hoặc.

“Nhưng phải công nhận là vị công tử này vô cùng tuấn mỹ, đây là lần đầu tiên con nhìn thấy một nam nhân đẹp như vậy, ngay cả con là nữ nhân mà cũng có chút đổ kị đấy ạ.” Hiên Viên Tinh mỉm cười nói nửa đùa nửa thật.

“Ồ. Không phải là Tinh nhi có hứng thú đối với vị công tử này đấy chứ? Nếu vậy, trẫm sẽ giúp con tuyển hán làm phò mã được không?” Hoàng thượng nghe Hiên Viên Tinh nói xong thì ánh mắt nhanh chóng chuyển sang Hiên Viên Tinh, trong giọng nói còn mang theo chút chờ mong.

Nhiều năm qua tuy không nói gì nhưng trong lòng Hoàng thượng thực sự rất lo lắng về hôn sự của Hiên Viên Tinh, chẳng qua Hoàng thượng biết tính khí Hiên Viên Tinh vô cùng quật cường nên không tự ý quyết định mà mọi việc đều để nàng ấy tự mình xử lý. Lúc này khi nghe nàng ấy nói ra những lời như vậy, trong lòng Hoàng thượng lại nhen nhóm vài tia hy vọng.

“Khụ.” Khi nghe được lời nói của Hoàng thượng, Hiên Viên Diệp vừa mới uống xong một ngụm trà thiếu chút nữa thì phun toàn bộ ra ngoài. Cũng may là sức kiềm chế của hán khá tốt nên đã nuốt vào được, có điều hán vẫn bị sặc một chút. Khóe môi không nhịn được giật nhẹ mấy cái.

Đông Phương Sóc tròn tròn hai mắt ngạc nhiên lặng lẽ nhìn lướt qua Hiên Viên Tinh, trong sự kinh ngạc còn pha thêm vẻ ảo não. Vì sao trong mắt của nàng ấy có thể dung nạp bất cứ một nam nhân nào mà lại

không thể dung nạp được hẳn?

Hiên Viên Tinh sững sốt một chút, đôi mắt nàng ấy nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh ở trên đài cao nhưng trong đáy mắt dường như không có hình ảnh của Mạnh Phát Ảnh, sâu trong đôi mắt nàng ấy ẩn chứa một nỗi đau xót không thể tan biến. Đã bao lần nàng ấy muốn quên đi nhưng đều không thể quên được.

Hoàng thượng nhìn thấy dáng vẻ của Hiên Viên Tinh nhưng không biết được suy nghĩ trong lòng nàng ấy, chỉ cho rằng nàng ấy thật sự thích người đang đứng trên đài, nghĩ vậy, trên mặt bỗng lộ ra vài phần vui sướng. Hoàng thượng đột nhiên đứng dậy sang sảng cười nói, “Tốt, tốt, hôm nay trẫm sẽ đích thân làm giám khảo cho bọn họ. Để xem rốt cuộc vị công tử này có thể...”

Hoàng thượng cố ý dừng lại, đôi mắt đầy thâm ý liếc nhìn Hiên Viên Tinh một cái rồi nói tiếp, “...có thể thắng được Bạch Dật Thần hay không.” Không đợi đám người Hiên Viên Diệp mở miệng, Hoàng thượng nhanh chóng đi về phía đài cao.

Mạnh Vân Thiên nhanh chóng khôi phục lại tinh thần. Khi thấy Hoàng thượng đã bước lên đài cao, ông chỉ thăm thở dài một hơi, xem ra lần này Phát nhi đã chơi đùa quá đáng rồi.

“Hoàng thượng.” Tể tướng thấy Hoàng thượng đi lên bèn vội vàng chạy ra đón rồi đưa Hoàng thượng đến bàn.

Mạnh Phát Ảnh sững người, không ngờ Hoàng thượng lại trực tiếp lên đây. Hoàng thượng ngồi ở trên đài, khoảng cách giữa hai người gần thế này thì chỉ e sẽ nhận ra nàng mất. Có điều, nàng cũng không thể ngăn được Hoàng thượng. Mạnh Phát Ảnh liếc mắt về phía Hiên Viên Diệp, chỉ thấy Hiên Viên Diệp đang chậm rãi ngồi uống trà, trông hần vẫn bình thản như đang ở chỗ không người.

“Bạch Dật Thần tham kiến Hoàng thượng.” Bạch Dật Thần hành lễ với Hoàng thượng, thái độ của y vô cùng cung kính.

“Tham kiến Hoàng thượng.” Mạnh Phát Ảnh cũng vội vàng hành lễ.

“Được, bình thân.” Hoàng thượng liếc mắt nhìn qua Bạch Dật Thần rồi dừng lại trên người Mạnh Phát Ảnh, ánh mắt tràn đầy ý cười, giọng nói tỏ vẻ tán thưởng, “Trẫm lên đây để có thể thấy rõ ràng hơn thôi, người không cần phải khấn trương. Người cần phải làm gì thì cứ làm cái đó, không cần để ý đến trẫm.”

“Vâng, thảo dân hiểu rồi ạ.” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng đáp lời, trên môi cũng hiện lên nụ cười như có như không. Dường như Hoàng thượng đã quá quan tâm đến nàng rồi, hay là đã biết là nàng nên mới có thái độ như vậy?

“Đúng rồi, người tên là gì?” Mạnh Phát Ảnh đang mãi suy nghĩ thì Hoàng thượng đột nhiên hỏi một câu.

Mạnh Phát Ảnh sững người, đôi mắt hơi trợn lên, vẻ mặt tỏ ra một chút kinh ngạc, hóa ra Hoàng thượng không nhận ra nàng, nếu không nhận ra nàng thì vì sao lại có vẻ quan tâm đến nàng thế nhỉ?

“Thảo dân tên Đường Miếu.” Mạnh Phát Ảnh không ngờ Hoàng thượng sẽ hỏi tên nàng. Lúc này Hoàng thượng đang hỏi, nàng không đáp cũng không được, lại không thể dùng tên thật, nàng đành bất chấp mà trả lời, hy vọng sau này Hoàng thượng sẽ không trách nàng khi quân phạm thượng.

Hiên Viên Diệp khẽ nhướn mắt lên nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, hần âm thầm lắc đầu. Lá gan của nàng càng ngày càng lớn, ngay cả Hoàng thượng cũng dám lừa.

“Được, tên rất hay.” Nghe nàng nói xong, vẻ mặt Hoàng thượng càng thêm tươi cười, sự tán thưởng hiện ra trong mắt càng thêm rõ ràng, hần thốt ra lời khen không cần che giấu. Từ khi bước lên đài, Hoàng thượng cũng có liếc mắt về phía Bạch Dật Thần một lần nhưng sau đó đều nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, sự chú ý và tán thưởng dành cho Mạnh Phát Ảnh càng lúc càng rõ ràng.

Sắc mặt Bạch Dật Thần càng thêm u ám đến nỗi dường như sắp biến thành màu đen, nhưng vì có mặt Hoàng Thượng ở đây nên y không dám hành động lỗ mãng, chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn trong lòng, cố gắng duy trì nụ cười gượng ép trên mặt.

“Đường Miếu, tên này đúng là không tồi.” Dưới đài, Hiên Viên Tinh thấp giọng nói, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Mạnh Phát Ảnh, càng lúc càng cảm thấy dường như có chút quen thuộc khác thường, trong lòng

mơ hồ cảm thấy có gì đó kỳ quái, nàng ấy có cảm giác dường như đáp án đang lượn lơ trước mắt mà cuối cùng vẫn không thể nắm bắt được, không thể nghĩ ra được.

Nghe được lời nói của Hiên Viên Tinh, sắc mặt Đông Phương Sóc trở nên cứng đờ. Hắn nhìn về phía nàng ấy, thấy nàng ấy vẫn chăm chú nhìn Mạnh Phát Ảnh, vẻ mặt hắn càng trở nên âm trầm. Hắn rầu rĩ nói, “Ra thế? Hóa ra nàng thích loại công tử bột này hả?” Trong giọng nói của hắn lộ ra vài phần tức giận pha thêm hương vị chua xót. Tuy hắn biết người trên đài là Mạnh Phát Ảnh nhưng nhìn ánh mắt của Hiên Viên Tinh và nghe được lời nói của nàng ấy thì trong lòng không tránh khỏi buồn bực.

Hiên Viên Tinh ngạc nhiên chầm chậm quay sang nhìn Đông Phương Sóc, khi thấy vẻ tức giận của hắn thì nàng lại càng sững sốt xen lẫn một chút xấu hổ. Trong lúc nhất thời không biết nên đáp lại hắn thế nào, nàng đành rủ mắt xuống. Nếu là người khác nói ra những lời như vậy thì Hiên Viên Tinh nhất định sẽ tức giận mà phản bác lại người đó, nhưng đây lại là Đông Phương Sóc. Mà đối với Đông Phương Sóc, trong lòng nàng ấy chỉ có sự áy náy day dứt mà thôi.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp chợt lóe lên, hắn không khỏi âm thầm thở dài, hai người kia rõ ràng vô cùng hợp nhau nhưng ông trời trêu người lại khiến bọn họ không bao giờ có thể ở cùng một chỗ.

“Trận đấu có thể bắt đầu được rồi.” Trên đài cao, Hoàng thượng nhẹ giọng cười nói, mắt vẫn nhìn Mạnh Phát Ảnh, trong ánh mắt hiện lên vẻ cực kỳ hài lòng, lúc này hắn như nhạc phụ đang đánh giá con rể, càng nhìn càng thấy vừa ý.

“Được rồi, trận đấu bắt đầu.” Nghe Hoàng thượng nói xong, Tể tướng đại nhân liền cao giọng hô.

Bạch Dật Thần cố gắng đè nén sự tức giận trong lòng, y lập tức liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái rồi trầm giọng nói “Đường huynh, mời.” Có điều trong giọng điệu của y lại lộ ra sự hung hãn kèm theo một chút đắc ý.

“Mời.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười rồi thản nhiên nói. Đối với sự đắc ý của y nàng cũng không muốn chấp.

Bạch Dật Thần híp mắt lại, khóe môi hiện ra nụ cười lạnh lùng pha thêm chế giễu, ngay bây giờ y sẽ cho ‘hắn’ biết thế nào là lợi hại, khiến cho ‘hắn’ thua thật thảm thương.

Bạch Dật Thần và Mạnh Phát Ảnh ngồi trên hai chiếc ghế được đặt ở giữa sân thi đấu, hai cái ghế được đặt cách nhau không xa, cùng lắm chỉ khoảng ba thước.

“Hoàng thượng, hay là Hoàng thượng ra đề đi ạ.” Tể tướng đột nhiên quay sang Hoàng thượng rồi cung kính nói. “Được, vậy trăm sẽ ra đề.” Hoàng thượng không những không thoái thác mà còn vui vẻ chấp nhận đề nghị của Tể tướng đại nhân.

“Hoàng thượng, thảo dân có một thỉnh cầu nho nhỏ.” Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía Hoàng thượng khẩn cầu.

“Ồ, người có yêu cầu gì thì nói ra cho trăm nghe thử.” Hoàng thượng thoáng giật mình nhưng nhanh chóng đáp lời, trong giọng nói không tỏ ra bất mãn chút nào mà lại có thêm vài phần tán thưởng, những người dám đưa ra yêu cầu với hắn tại đây và vào lúc này cũng không có mấy người, vị công tử này quả thật gan dạ sáng suốt hơn người.

“Nếu Hoàng thượng là người ra đề thì thảo dân khẩn cầu Hoàng thượng không cho những vấn đề liên quan đến chính sự mà chỉ đưa ra những vấn đề liên quan đến văn học thôi ạ.” Mạnh Phát Ảnh có chút sững sốt với thái độ của Hoàng thượng nhưng lập tức nói luôn. Đối với những việc liên quan đến chính sự, nếu nói đến những vấn đề quá mức nhạy cảm thì chỉ e không hay, hơn nữa nàng cũng không hiểu biết nhiều lắm về các vấn đề chính sự, đặc biệt lại là thời Cổ đại nàng lại càng không biết nhiều. Nếu Hoàng thượng có ý thiên vị nàng mà lúc này người ra đề lại là Hoàng thượng thì nàng không ngại đưa ra yêu cầu của chính mình.

“Điều này...” Hoàng thượng sững sốt, vẻ mặt hiện lên một chút do dự, ánh mắt liền nhìn về phía Bạch Dật Thần như có ý hỏi y.

“Cả thiên hạ này đều biết Bạch công tử là thiên hạ đệ nhất tài tử nên hôm nay thảo dân muốn khiêu chiến với Bạch công tử về phương diện văn học.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười khéo léo nói, “Không biết ý kiến của Bạch công tử thế nào?”

Trong giọng điệu kia rõ ràng mang theo ý khiêu khích, Bạch Dật Thần vốn là người vô cùng kiêu ngạo nên cần bản cũng không cần phải khích tướng. Vừa nghe được lời nói có ý khiêu khích của Mạnh Phát Ảnh, y liền trầm giọng nói luôn, “Được thôi, cứ theo ý công tử.” Giọng điệu của y lại thêm phần đắc ý, văn học chính là phương diện mà y tâm đắc nhất, yêu cầu này của ‘hắn’ quả thực vô cùng hợp ý y.

“Được, nếu hai vị công tử không còn ý kiến gì nữa thì trẫm sẽ ra đề.” Hoàng thượng thấy Bạch Dật Thần đồng ý bèn khẽ cười rồi nói, sau đó lại nhìn Mạnh Phát Ảnh suy tư một chút mới mở miệng, “Trước hết nên bắt đầu bằng một đề đơn giản đã.” Trong lòng Hoàng thượng quả thật cũng không tin có người có thể thắng được Bạch Dật Thần nên muốn ra một đề đơn giản trước đã, trong lòng thầm nghĩ ít nhất cũng không để cho thiếu niên kia thua một cách quá nhanh chóng.

“Bắt đầu bằng cách nối tiếp từ cuối đi.” Ánh mắt Hoàng thượng hơi lóe lên, “Trẫm sẽ đưa ra một thành ngữ, hai vị công tử sẽ nối tiếp theo, người nào không nối tiếp được thì thua, ngoài ra không được lặp lại những thành ngữ đã nói trước đó, nếu lặp lại thì cũng thua.”

Đề này thoạt nhìn thì đơn giản nhưng cũng có chút khó khăn, người trả lời phải phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, trong đầu phải có lượng thành ngữ lớn thì mới trả lời được.

“Tựu tông tiên vi nhân tri*, bắt đầu đi.” Hoàng thượng suy nghĩ một chút rồi nói ra một thành ngữ.

(*Tựu tông tiên vi nhân tri: Khi bắt đầu ít người biết)

“Mời công tử nói trước.” Bạch Dật Thần khiêm nhường nói với Mạnh Phát Ảnh nhưng trong giọng điệu không có nửa ý khiêm nhường.

Mạnh Phát Ảnh cũng không từ chối, nàng không lưỡng lự tiếp luôn, “Tri bất trá ngu*.”

(*Tri bất trá ngu: Biết không giả ngu)

“Ngu bất khả cập*.” Bạch Dật Thần lập tức nói tiếp luôn, khóe môi nhếch lên tỏ vẻ chế giễu, câu nói của y đúng là nối tiếp từ cuối trong câu của Mạnh Phát Ảnh nhưng lại có vẻ đang cười nhạo nàng.

(*Ngu bất khả cập: Ngu không ai bằng)

Hiên Viên Diệp híp mắt lại, sâu trong đáy mắt hắn trở nên băng lạnh, bàn tay đang cầm chén trà nắm chặt lại.

Sắc mặt Hoàng thượng cũng trầm xuống, có điều giờ đang trong trận đấu, câu của Bạch Dật Thần cũng không có gì là không hợp lệ.

Mạnh Phát Ảnh không thêm đề ý, nàng nói tiếp, “Cập tân hữu ngư*.”

(*Cập tân hữu ngư: Đuổi kịp khách thì có cá)

Bạch Dật Thần muốn chế giễu nàng cũng vô ích, cứ để mặc y chế giễu, cứ để mặc y đắc ý lúc này. Bởi có đắc ý bây giờ thì cũng vô ích, để xem cuối cùng ai mới là người có thể cười, cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng.

“Ngư bạch hồ câu*.” (*:Cá lựa cáo lỏng)

“Câu đặng a đồng*.” (*:Đền lồng đông lạnh)

“Đồng giải băng thích*.” (*:Lạnh giá tiêu tan)

“Thích xa hạ tẩu*.” (*:Rời xe đi bộ_một điển tích từ thời Xuân Thu)

“Tẩu phục vô đích*.” (*:Không chốn dung thân)

“Đích bắc thiên nam*.” (*:Đất bắc trời nam)

“Nam bắc đông tây.”

“Tây du đông đặng*.” (*:Rong chơi khắp chốn)

“Đặng sản khuynh gia*.” (*:Khuynh gia bại sản)

“Gia phá nhân vong*.” (* :Tan cửa nát nhà)

“Vong bất đãi tịch*.” (* :Chết không đợi tới)

“Tịch mị tiêu hưng*.” (* :Thức khuy dậy sớm)

“Hưng bất do kỷ*.” (* :Không tự cứu mình)

“Kỷ cơ kỷ nịch*.” (* :Tự làm tự chịu)

“Nịch ái bất minh*.” (* :Chiều quá hóa hư)

“Minh bạch liễu đương*.” (* :Gọn gàng ngăn nắp)

“Đương trường xuất thải*.” (* :Tự mình hại mình)

“Thải bút sinh hoa*.” (* :Bút vẽ sinh hoa)

Hai người liên tục đối đáp mà không hề suy nghĩ hay do dự, được một lát đã qua vài chục hiệp, tất cả những người đang xem bên dưới đều hết sức kinh ngạc. Bọn họ đều đã tận mắt chứng kiến sự tài hoa của Bạch Dật Thần nhưng không ngờ vị công tử trẻ tuổi kia lại tài năng và nhanh nhẹn đến thế. Cuộc đối đáp không hề tạm dừng một giây nào khiến tất cả mọi người đều nín thở, dường như không có một tiếng thở ra nào cả.

“Vị công tử này quả thật rất có tài, một người đã đẹp lại tài hoa như thế đúng là hiếm có.” Đạt Hề Tĩnh đang chăm chú nhìn nhin không được cất tiếng nói, trong ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn vào Mạnh Phát Ảnh lộ ra sự khác thường.

Đạt Hề Nhiên liếc mắt cảnh cáo ả nhưng trong mắt ả ta lúc này làm gì còn có Đạt Hề Nhiên, Đạt Hề Tĩnh vẫn một mực chăm chăm nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh.

Đạt Hề Nhiên thoáng nhìn sang Hiên Viên Triệt, Hiên Viên Triệt dường như không hề nghe thấy lời nói vừa rồi của Đạt Hề Tĩnh, ánh mắt y cũng chăm chú nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh đang ở trên đài cao, trong đôi mắt lạnh lẽo hiện lên vẻ suy tư và một chút nghi hoặc.

“Tốt, tài văn chương của hai vị công tử này quả thực rất tốt, xem ra đề thi nối tiếp từ này không phân thắng bại rồi, đối sang đề thứ hai đi.” Vẻ mặt Hoàng Thượng tỏ ra vui sướng, khi nhìn sang Mạnh Phát Ảnh đang đứng bên cạnh, hần mơ hồ cảm thấy quen thuộc, có thể là do vị công tử này rất giống Thần y cũng nên. Nghĩ vậy, Hoàng thượng cũng không để ý nữa. Đề thi tiếp từ vừa rồi chỉ coi như một phép thử, thấy vị công tử kia đối đáp thuận lợi thì trong lòng Hoàng thượng cũng thêm tin tưởng, hần liền lên tiếng ngắt lời bọn họ.

Bạch Dật Thần nhìn Mạnh Phát Ảnh, vẻ chế giễu trên khóe môi đã biến mất từ lúc nào, ánh mắt y ẩn hiện sự kinh ngạc, có điều vẻ cao ngạo trên mặt thì vẫn như trước, y không tin vị công tử này có thể thắng được y.

“Hai vị hãy dựa vào phong cảnh của Tây Hồ để làm một bài thơ đi.” Hoàng thượng suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói, vẻ mặt đột nhiên hiện lên vẻ đau đớn mãnh liệt, giọng nói cũng trầm hẳn xuống.

Sau cơn hoàn hồn, Mạnh Vân Thiên hướng mắt lên nhìn Hoàng thượng, khi thấy vẻ đau xót hiện lên trên mặt Hoàng thượng, ông cũng cảm thấy có chút không đành lòng, xem ra Hoàng thượng lại nhớ tới Nhu phi rồi.

Năm đó, nơi Hoàng thượng gặp được Nhu phi chính là ở bên Tây Hồ, khi đó Nhu phi đang ngồi bên bờ, bàn tay đẩy nhẹ đám lá liễu đang rủ xuống mặt nước. Nhìn từ xa, nàng giống như một tiên tử đang tạm dừng chân ở chốn nhân gian, vẻ đẹp của nàng làm cho người khác phải ngẩn ngơ, vẻ đẹp ấy cũng có vài phần sống động đáng yêu. Trong khoảnh khắc đó, Hoàng Thượng ngây ngẩn cả người, chỉ dám chăm chăm nhìn nàng, muốn tiến lên phía trước nhưng lại không dám tới gần, chỉ sợ cảnh đẹp tuyệt trần kia sẽ tan biến, chỉ sợ khi mình tới gần thì nàng sẽ biến mất.

Hoàng thượng lấy cảnh Tây Hồ làm đề bài đương nhiên là đang nghĩ tới Nhu phi, lúc này nếu lời thơ có điều gì đó không hay thì chỉ sợ sẽ làm Hoàng thượng không hài lòng. Khả năng văn chương của Bạch Dật Thần vốn dĩ hơn người nên đương nhiên không có vấn đề gì, chỉ sợ Phát nhi... Trên mặt Mạnh Vân Thiên càng lộ rõ sự lo lắng.

Về mặt Hiên Viên Diệp cũng hơi chau lại, tuy hẳn biết nàng lợi hại nhưng chưa thấy nàng làm thơ bao giờ, bài thơ trong buổi tuyển phi khi trước cũng là do nàng mượn của người khác. Lần đó chỉ là một buổi tuyển chọn phi, cho dù mượn thơ thì cũng không sao, nhưng lúc này đang là khiêu chiến thực sự, lại là đại hội Phong Vân, nếu nàng tiếp tục mượn thơ mà bị người khác phát hiện thì chỉ sợ... Trong đám người đến đây hôm nay có nhiều người có tài năng xuất chúng, mặc dù tài năng của nàng có thể thắng được bọn họ nhưng nếu nàng mượn thơ của người khác thì khả năng không bị phát hiện là rất nhỏ. Nghĩ vậy, trong lòng Hiên Viên Diệp lúc này lại càng thêm lo lắng.

Mạnh Phát Ảnh cũng nghĩ người khi thấy sự đau xót hiện lên trên mặt Hoàng thượng, nàng thầm nghi ngờ trong lòng, đột nhiên nhớ tới một bài thơ đã được lưu truyền từ lâu, hơn nữa còn là một tác phẩm xuất sắc tuyệt thế. Nàng biết rõ những người trong thời đại này không hề biết đến bài thơ đó nên nàng cũng không lo lắng lắm.

Thị vệ nhanh chóng lấy giấy bút đặt trước mặt Mạnh Phát Ảnh và Bạch Dật Thần.

“Xin mời hai vị công tử.” Tể tướng đại nhân nhìn về phía hai người rồi thấp giọng nói, khi nhìn Mạnh Phát Ảnh, ánh mắt tỏ rõ sự căng thẳng.

Giờ phút này dưới đài lại càng trở nên yên tĩnh, đôi mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh và Bạch Dật Thần ở trên đài. Trên khuôn mặt mọi người mang đầy vẻ mong chờ và căng thẳng, không biết hai người sẽ viết nên bài thơ như thế nào.

Suy tư một chút, Bạch Dật Thần liền cầm bút lông nhanh chóng viết.

“Đã nghĩ ra rồi, thật không hổ danh Bạch công tử.” Có người nhìn thấy Bạch Dật Thần nhanh chóng bắt đầu viết thì không khỏi cất lời tán thưởng. Mọi người nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, có vẻ nàng chưa nghĩ ra cái gì nên chưa cầm bút viết, có người vì nàng mà lo lắng, có người lại cảm thấy vô cùng vui sướng khi người khác gặp họa.

Hoàng thượng nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, trong đôi mắt rõ ràng hiện lên tia lo lắng, không phải mình đã làm khó ‘hắn’ đấy chứ?

Hoàng thượng đang thầm lo lắng trong lòng thì thấy Mạnh Phát Ảnh đã nhấc bút nhẹ nhàng chấm mực rồi chậm rãi nâng lên. Tất cả các động tác của nàng đều vô cùng nhẹ nhàng, chậm chạp, dường như có ý định kéo dài thời gian. Mà lúc này Bạch Dật Thần đã viết xong hai câu thơ.

Đến lúc này Mạnh Phát Ảnh vẫn chưa viết được chữ nào, còn Bạch Dật Thần thì đang tỏ vẻ suy tư, dù sao đây cũng là đề thi do Hoàng thượng đưa ra nên nhất định không thể qua loa được.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh mới đặt bút viết, nàng viết rất nhanh mà không hề dừng lại, cũng không tỏ vẻ do dự hay suy tư gì. Nàng viết liền một mạch xong luôn bài thơ.

Đứng phía sau Mạnh Phát Ảnh, Tể tướng vẫn luôn chú ý đến nàng, ông không nhịn được bèn liếc mắt đọc những chữ nàng đã viết. Khi đọc được bài thơ của Mạnh Phát Ảnh, Tể tướng hoàn toàn kinh ngạc, suýt chút nữa đã thốt ra lời khen ngợi. Nhưng bởi lúc này bài thơ của Bạch Dật Thần còn chưa viết xong nên Tể tướng chỉ có thể nói thầm trong lòng, bài thơ này quả thực là một bài thơ tuyệt vời.

Bạch Dật Thần được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất tài tử quả không sai, y rất nhanh chóng hoàn thành bài thơ của mình, nhưng so với Mạnh Phát Ảnh lại chậm hơn một chút. Về mặt y lộ ra sự âm trầm, y nói một cách đầy thâm ý, “Tốc độ của Đường huynh thật sự rất nhanh.” Ý y muốn nói là tuy Mạnh Phát Ảnh viết rất nhanh nhưng bài thơ nhất định sẽ không ra gì.

“Đa tạ.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười thản nhiên nhìn y, nàng không tin bài thơ đứng đầu thiên cổ của tiền bối Tô Thức lại không thể sánh được với tứ thơ của y. Cho dù khả năng văn chương của Bạch Dật Thần có tuyệt vời cỡ nào đi chăng nữa thì đó cũng không phải là chuyên môn của y, nó chẳng qua chỉ chiếm một khoảng thời gian ít ỏi của y, khoảng thời gian này đương nhiên không đủ để chuyên sâu vào văn học, huống chi trong khoảng thời gian ngắn thế này, y không thể viết nên một bài thơ quá gây kinh ngạc được.

“Tốt, tốc độ của cả hai vị công tử đều rất nhanh, thực sự khiến trẫm bất ngờ.” Nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh nhanh hơn Bạch Dật Thần một chút, Hoàng thượng thở nhẹ một hơi rồi lập tức nói, “Đem hai bài thơ của hai vị công tử đến cho trẫm xem.”

“Vâng.” Tể tướng đại nhân nhẹ giọng nói, sau đó lấy bài thơ của Bạch Dật Thần đem đến trước mặt Hoàng thượng. Khi lấy bài thơ của Mạnh Phát Ảnh, ông không nhin được lại đọc thêm lần nữa, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc và tán thưởng, bước chân đi tới chỗ Hoàng thượng cũng chậm lại giống như đang tản bộ.

“Ừm, rất tốt, Bạch công tử quả không hổ danh là thiên hạ đệ nhất tài tử.” Hoàng thượng nhìn bài thơ của Bạch Dật Thần rồi gật đầu tán thưởng, sau đó đưa bài thơ ột đại thần rồi ra lệnh, “Người đọc bài thơ này lên ọi người cùng nghe.” Giọng nói của Hoàng thượng mang theo chút ảm đạm, bài thơ của Bạch Dật Thần dù là cảnh hay lời đều vô cùng khéo léo, cậu thiếu niên trẻ tuổi kia có muốn thắng cũng khó.

“Vâng ạ.” Vị đại thần kia cung kính đáp rồi nhẹ giọng khụ một tiếng, sau đó mới trình trọng cao giọng ngâm nga,

“Phóng điệu Tây Hồ nguyệt mãn y,

Thiên sơn vịnh bích thu yên vi.

Nhị canh thủy điệu bất tri túc,

Hoàn hướng vọng hồ đình thượng phi.”*

(*Dịch nghĩa các câu thơ:

Ánh trăng tỏa xuống mặt Tây Hồ,

Sương thu bao phủ núi non xanh biếc,

Canh hai đàn chim không ngủ,

Bay lên phía mái đình bên hồ.)

“Thơ hay, quả thật là một bài thơ hay. Danh hiệu đệ nhất tài tử không ai xứng ngoài Bạch công tử.” Mọi người ở phía dưới sau khi nghe được vị đại thần kia đọc xong bài thơ của Bạch Dật Thần liền ào ào tán dương. “Đúng vậy. Một bài thơ xuất chúng như vậy thật sự khó ai có thể làm được.” Vị đại thần kia vừa mới đọc xong không nhin được cũng buông lời khen ngợi.

Khuôn mặt Hoàng thượng ngày càng âm trầm, trong lòng thật sự không còn hy vọng gì cả.

Mạnh Vân Thiên âm thầm thở dài, Phát nha đầu làm sao có thể làm một bài thơ hay hơn bài thơ của Bạch Dật Thần chứ.

“Người nói xem nữ nhân của người có thể thắng nổi Bạch Dật Thần không?” Đông Phương Sóc tiến đến gần Hiên Viên Diệp thấp giọng nói, ánh mắt lóe lên. Trong đôi mắt Hiên Viên Diệp hiện lên vài tia khác thường, có chút suy nghĩ sâu xa nhưng cũng không có đáp lại lời của Đông Phương Sóc.

Bạch Dật Thần nhìn qua đám người phía dưới rồi lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, vẻ kiêu ngạo càng hiện rõ trên mặt. Y không tin Mạnh Phát Ảnh có thể làm được một bài thơ hay hơn thế.

Tể tướng đại nhân từ nãy đến giờ vẫn cúi đầu chăm chú đọc bài thơ của Mạnh Phát Ảnh, vẻ mặt lộ rõ sự kích động, lúc này ông mới bước tới chỗ Hoàng thượng. Ông đưa bài thơ đang cầm trong tay ra trước mặt Hoàng thượng rồi run rẩy nói, “Mời Hoàng thượng xem.”

104. Chương 105: Hình Dáng Chân Thật Xuất Hiện, Toàn Trường Chấn Động, Toàn Thắng Bạch Dật Thần

Hoàng thượng nhìn thấy vẻ khác thường trên mặt Tể tướng đại nhân thì có chút sững sốt khó hiểu. Lúc này Tể tướng đang trình bài thơ của vị công tử trẻ tuổi kia ra trước mặt hần, chẳng lẽ bài thơ của vị công tử kia có thể hay hơn cả bài của Bạch Dật Thần? Khả năng này rất khó xảy ra, quả thực không có mấy ai

có thể làm được một bài thơ vượt qua được bài vừa rồi của Bạch Dật Thần, lại còn trong một khoảng thời gian rất ngắn như thế. Vị công tử kia còn quá trẻ tuổi, ‘hắn’ vốn không thể là đối thủ của Bạch Dật Thần.

Tể tướng đại nhân đương nhiên hiểu được suy nghĩ trong lòng Hoàng thượng, nếu không phải đã xem qua bài thơ này thì chỉ sợ ông cũng cho rằng Bạch Dật Thần là người chiến thắng rồi.

“Hoàng thượng xem một chút đi ạ.” Tể tướng lại nâng bài thơ trong tay lên trước mặt Hoàng thượng, trong giọng nói vẫn mang theo một sự kích động dễ nhận thấy. Tể tướng cũng xuất thân từ một trạng nguyên, có điều thời điểm Tể tướng đăng quang trạng nguyên cũng đã hơn ba chục năm có lẽ rồi, vào thời điểm đó, ông tuyệt đối không thể viết được một bài thơ có phong thái như vậy, mà cho dù là bây giờ ông cũng không thể làm điều đó. Vì vậy mà lúc này ông lại càng thêm bội phục lần tán thưởng cậu thiếu niên trẻ tuổi kia.

Lúc này Hoàng thượng mới lấy bài thơ từ trên tay Tể tướng, ánh mắt hướng lên giấy xem xét, vừa liếc mắt một cái, vẻ mặt vốn hơi thất vọng và tùy ý bỗng biến đổi trong nháy mắt, ánh mắt vốn đang lơ đãng cũng trở nên cứng đờ chăm chăm nhìn vào bài thơ trong tay mình. Kinh ngạc, rung động, lại thêm một chút kích động khác thường, bàn tay đang nắm trang giấy cũng trở nên run rẩy, Hoàng thượng chớp mắt mấy cái không nhận được cất lời tán dương, “Hay, một bài thơ rất hay, thực là một bài thơ hay hiếm có.”

Từ miệng vàng lời ngọc của Hoàng thượng vốn rất ít khi khen ngợi người khác, nhất là trong những trường hợp thế này, lại thốt ra những lời khen ngợi không chút che giấu. Lời nói của Hoàng thượng tuy không lớn lắm nhưng những người ở phía dưới đều nghe thấy được, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía bài thơ trên tay Hoàng thượng, có người không nhận được tò mò nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh. Không biết rốt cuộc nàng đã viết ra loại thơ gì mà làm cho Hoàng thượng phải khen ngợi như thế. Bài thơ vừa rồi của Bạch Dật Thần phải nói là rất hay nhưng Hoàng thượng cũng không tỏ ra khen ngợi quá mức, vậy mà lúc này Hoàng thượng lại buông lời khen ngợi như thế với bài thơ của vị thiếu niên kia. Cho nên mọi người có mặt ở đó lúc này càng thêm hiếu kỳ, rốt cuộc đó là bài thơ thế nào.

Từ khi thấy được vẻ mặt của Tể tướng, trong lòng Mạnh Vân Thiên đã có chút nghi ngờ, lúc này khi nghe được lời khen của Hoàng thượng thì ông lại càng thêm kinh ngạc. Trước kia ông chưa từng thấy Phát nhi làm thơ bao giờ, ông quả thực chưa bao giờ biết Phát nhi còn có tài năng này. Cho tới giờ chỉ có Tuyết nhi mới được công nhận là tài nữ của vương triều Hiên Viên, còn Phát nhi thì trước đây ngay cả tên mình nàng cũng không biết viết, vậy mà lúc này nàng lại có thể làm được một bài thơ đến ngay cả Hoàng thượng cũng phải khen ngợi? Đứa con này càng ngày càng làm cho ông cảm thấy bất ngờ. Rốt cuộc nàng đã học được cái này vào lúc nào?

Đôi mắt Hiên Viên Diệp cũng trợn tròn lên, vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc, thực sự hắn vốn cũng không hy vọng gì về việc nàng sẽ thắng được Bạch Dật Thần, dù sao hắn cũng đã từng được thưởng thức tài văn chương của Bạch Dật Thần, không ngờ...

“Không phải chứ? Nàng rốt cuộc đã viết cái gì khiến ngay cả Hoàng thượng cũng phải khen ngợi thế, lại còn có thể vượt qua cả Bạch Dật Thần sao?” Đông Phương Sóc nhanh mồm nhanh miệng nhận không được vội vàng kêu lên. Hắn dừng lại một chút rồi quay sang Hiên Viên Diệp thì thầm, “Rốt cuộc sao người lại kiếm được một bảo bối như vậy, thật khiến người ta hâm mộ đó, giờ ta càng ngày càng thích...” Hắn nói một cách hết sức thản nhiên và vui đùa nửa giả nửa thật, nhưng khi ánh mắt kín đáo đảo qua chỗ Hiên Viên Tinh đang ngồi thì lời nói cũng dừng lại, sự thương cảm hiện lên trên mặt.

Lần này Hiên Viên Diệp cũng chẳng thêm buồn bực, ngược lại khóe môi hắn còn nở ra một tia cười khê. Hiện giờ hắn đã hoàn toàn hiểu được tâm tư của Đông Phương Sóc, trong lòng Đông Phương Sóc luôn luôn chỉ có Tinh nhi, đối với Phát nhi chẳng qua chỉ là chơi đùa chứ không hề có loại tình yêu nam nữ. Cho nên hắn chỉ cảm thấy lời nói của Đông Phương Sóc rất đúng mà thôi chứ không có lo lắng gì cả.

“Sao ta càng nhìn người này lại càng thấy quen, giống như, giống như...rất quen thuộc, cảm giác rất quen thuộc này khó mà nói thành lời được.” Hiên Viên Tinh không chú ý tới lời khen của Hoàng thượng mà vẫn nhìn Mạnh Phát Ảnh, nàng ấy nhận không được thốt lên một câu.

Đông Phương Sóc cũng người, khóe môi hung hăng giật giật vài cái, đương nhiên là quen thuộc rồi, quan hệ của các nàng tốt như vậy làm sao mà không quen cho được.

“Thất ca, huynh có cảm thấy rất quen thuộc không?” Hiên Viên Tinh nhíu mày nghi ngờ nhìn về phía Hiên Viên Diệp, trong lòng nàng ấy dường như đã có đáp án nhưng lại cố tính không nói thành lời.

Bàn tay đang nắm chén trà của Hiên Viên Diệp hơi cứng lại, nụ cười trên khóe môi hẳn cũng sâu hơn, hẳn mắt nàng ấy cũng nhắm lại trả lời, “Đúng, rất quen.”

“Đúng rồi, Thất ca cũng cảm thấy như vậy hả? Vậy huynh có nhận ra hẳn là ai không?” Hiên Viên Tinh nghe được câu trả lời của Hiên Viên Diệp thì vui sướng hỏi tiếp.

“Ha ha...” Đông Phương Sóc nhin không được bật cười thành tiếng, thấy Hiên Viên Tinh tỏ vẻ suy tư, đôi môi đỏ mọng cong lên, ánh mắt Đông Phương Sóc chợt lấp lóe, hẳn lập tức nói, “Nếu hẳn không nhận ra thì chỉ e chẳng còn ai có thể nhận ra được.” Lời nói của hẳn kỳ thực chẳng phải là giải thích gì cả, nhưng hẳn tin với trí thông minh của Hiên Viên Tinh thì nàng ấy nhất định sẽ hiểu.

Hiên Viên Tinh sững sờ chớp mắt nhìn Đông Phương Sóc, khi thấy khóe môi hẳn hiện lên nụ cười đầy thâm ý, đôi mắt linh lợi của nàng ấy chợt trợn lên, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, nàng ấy vội vàng quay lại nhìn về phía cái bàn mà Mạnh Phát Ảnh đã ngồi lúc đầu.

“A! Ta biết rồi, có phải là...” Hiên Viên Tinh rốt cuộc đã hiểu ra vì sao nàng ấy lại có cảm giác quen thuộc như vậy, một loại cảm giác cực kỳ thân thiết, cực kỳ quen thuộc, hóa ra, hóa ra người kia chính là Thất tẩu. Vừa rồi Thất tẩu còn nói là cảm thấy khó chịu trong bụng nên rời đi một lúc, không ngờ Thất tẩu lại tham gia khiêu chiến. Không ngờ Thất tẩu lại lợi hại như vậy, dám khiêu chiến cả với Bạch Dật Thần, nhìn gương mặt Phụ vương rõ ràng là đang tán thưởng và bội phục hết sức, Thất tẩu quả thực lợi hại hơn nàng rất nhiều. Có điều nếu Thất tẩu đã cải trang thành nam nhi để lên sân khấu thì nàng ấy đương nhiên không thể tiết lộ thân phận của Thất tẩu được, nghĩ vậy, Hiên Viên Tinh chỉ dám nghĩ trong đầu mà không nói thêm lời nào nữa.

Khóe môi Đông Phương Sóc lại nở ra một tia cười khê, nàng ấy quả nhiên thông minh, đã đoán ra mọi việc rồi. Khi thấy nàng ấy cúi đầu kinh ngạc rồi phần khích kêu to, ánh mắt Đông Phương Sóc bỗng trở nên dịu dàng. Thứ hẳn muốn cũng không nhiều, chỉ cần nàng ấy được hạnh phúc, chỉ cần nàng ấy được vui vẻ, với hẳn như vậy là đủ.

Trên đài cao, đôi mắt vừa nãy còn híp lại của Bạch Dật Thần đang trợn to hết cỡ, y nhìn Hoàng thượng với vẻ mặt khó tin nhưng sâu trong con ngươi vẫn tỏ ra nghi ngờ. Từ đầu tới giờ Hoàng thượng luôn tỏ ra thiên vị người kia, lần này không biết có phải Hoàng thượng cố ý nói như vậy không. Bài thơ của ‘hắn’ cho dù có kém cỏi nhưng chỉ cần Hoàng thượng khen thì ai còn dám nói không hay nữa?

“Hoàng thượng, không biết Đường huynh đã viết ra những câu thơ tuyệt mỹ thế nào, Bạch Dật Thần cũng muốn được thưởng thức phong thái của Đường huynh một chút ạ.” Ánh mắt Bạch Dật Thần hơi lóe lên khi nhìn Hoàng thượng, y vừa cười khê vừa cung kính nói. Ý của y là muốn Hoàng thượng cho người đọc những câu thơ kia ra, chỉ cần đọc ra, mọi người tự nhiên sẽ biết được thơ có hay hay không, đến lúc đó, cho dù Hoàng thượng có thiên vị thì trong lòng mọi người cũng đều sáng tỏ mọi chuyện.

Hoàng thượng chẳng lẽ lại không hiểu được ý của Bạch Dật Thần, hẳn lập tức mỉm cười rồi đưa bài thơ trong tay cho Tể tướng đại nhân, “Tể tướng, người đọc ọi người nghe đi.” Hoàng thượng vừa nói vừa nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, nụ cười trên mặt càng lộ rõ sự tán thưởng, sự hài lòng cũng càng lúc càng tăng lên. Cho dù vị công tử này không thể trở thành phò mã của vương triều Hiên Viên thì nhất định cũng có thể trở thành một đại thần của vương triều Hiên Viên.

“Vâng.” Tể tướng lập tức cung kính tiếp nhận bài thơ trên tay Hoàng thượng. Ông lấy giọng một chút rồi cao giọng ngâm,

“Thủy quang liễu điểm tình phương hảo,

Sơn sắc không mông vũ diệp kì.” *1

(*1: Xem dịch thơ ở cuối chương)

Giọng đọc âm vang của Tể tướng khiến xung quanh trở nên lặng ngắt như tờ, ông hơi dừng lại, ánh mắt khê nhìn lên đảo qua đám người bên dưới một lượt. Khi thấy mọi ánh mắt chờ mong đều đổ dồn về phía mình, Tể tướng đại nhân mỉm cười đọc tiếp,

“Dục bả tây hồ bỉ tây tử,

Đạm trang nùng mặt tổng tương nghi.”*1

Hình ảnh so sánh trong câu thơ cuối quả thực hết sức sinh động, hết sức hình tượng. Giọng đọc trầm bổng của Tế tướng vừa dứt, ông ngược mắt lên chăm chú nhìn đám người phía dưới. Khi thấy bọn họ đều tỏ vẻ hết sức kinh ngạc, trong lòng Tế tướng bỗng cảm thấy đặc ý như thể ông chính là người viết nên bài thơ này.

Ánh mắt Hoàng thượng lộ ra vẻ ngẩn ngơ, bài thơ này quả thật là một bài thơ hay hiếm có, quan trọng hơn là nó đã làm hấn nhớ nhưng xúc động đến tận đáy lòng. Nhớ lại năm đó bên cạnh Tây Hồ, hấn đã gặp được Nhu nhi, khi đó Nhu nhi thực sự rất đẹp, rất đẹp. Nhu nhi của hấn và Tây Hồ đó quả thực rất tương xứng với nhau, nếu nói Nhu nhi chính là người con gái trong thơ thì cũng không có gì quá đáng.

Trong lúc đó, Hiền Viên Diệp lại tỏ ra hoàn toàn kinh ngạc, đôi mắt hấn nhìn không được trọn to lên nhìn chăm chăm về phía Mạnh Phát Ảnh đang đứng trên đài cao. Hấn vốn nghĩ nàng không am hiểu gì về lĩnh vực này nên chắc chắn sẽ mượn thơ của người khác, nhưng một bài thơ hay như vậy nếu đã từng có trước kia thì hấn không thể không biết được, nàng hấn là không mượn thơ của người khác mà tự tay viết được bài thơ như thế? Nàng lại có thể viết được những câu thơ hay đến vậy ư, hấn thật sự không thể không tán thưởng.

Lúc này, Đông Phương Sóc cũng hoảng sợ trợn mắt há mồm, vẻ mặt hấn hiện rõ sự kinh ngạc và chấn động, “Này, đúng là nàng tự viết hả?” Câu hỏi này hấn là dành cho Hiền Viên Diệp, nhưng đôi mắt Đông Phương Sóc vẫn nhìn chăm chăm về phía Mạnh Phát Ảnh.

Hiền Viên Tinh càng tỏ ra hưng phấn hơn bao giờ hết, nàng ấy nhìn không được kêu lên, “Oa, Thất...” Đột nhiên ý thức được mình đang lỡ lời, nàng ấy vội vàng sửa lại, “Thật là lợi hại, đúng là một tài năng văn chương.”

Lời nói của Hiền Viên Tinh tuy không lớn lắm nhưng Đạt Hề Tinh đang ngồi cách đó khá xa vẫn nghe được. Ánh mắt Đạt Hề Tinh chuyển động, ả trừng mắt tức tối liếc Hiền Viên Tinh một cái rồi giận dữ nói, “Hừ, đồ háo sắc không biết xấu hổ, cho dù ngươi có si mê người ta đến mờ cả mắt thì Đường công tử cũng sẽ không thích ngươi đâu.” Đôi mắt Đạt Hề Tinh cố ý đảo qua đảo lại trên người Hiền Viên Tinh một lượt, khóe môi kéo ra một nụ cười chế giễu, ả còn cố ý uốn ngực lên khoe dáng.

Hiền Viên Tinh ngạc nhiên, nàng ấy đã từng gặp nhiều người không biết xấu hổ nhưng chưa bao giờ gặp phải loại người không biết xấu hổ đến thế, rõ ràng ả đang si mê đến mờ cả mắt lại còn đi mắng người khác không biết xấu hổ, có điều nghe trong lời nói của Đạt Hề Tinh thì có vẻ ả ta đã ưng Thất tẩu rồi thì phải.

“A...” Hiền Viên Tinh cười khê thành tiếng, “Đường công tử có thích bốn công chúa hay không thì cũng không liên quan gì đến ngươi, có điều, nghe lời nói của công chúa thì hình như ngươi đang có ý với Đường công tử thì phải.” Hiền Viên Tinh nghĩ đến chuyện bọn họ kết bè kết phái hại Hiền Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh thì trong lòng không nén được tức giận. Nàng ấy dừng lời một chút, cặp mắt hơi liếc về phía Hiền Viên Triệt rồi nói một cách đầy thâm ý, “Bốn công chúa nhớ không nhầm thì công chúa Đạt Hề sắp được gả cho Thái tử thì phải, như thế thì sao có thể nghĩ đến nam nhân khác...” Nàng ấy không nói hết câu thì cố ý dừng lại nhưng ý tứ cũng thật rõ ràng.

Sắc mặt Đạt Hề Tinh trầm xuống, trong đôi mắt đang trừng to nhanh chóng bùng lên lửa giận. ả cầm giận trừng mắt nhìn Hiền Viên Tinh một cái nhưng rồi lại cẩn thận quay sang nhìn Hiền Viên Triệt, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, có thể thấy ả ta vẫn hết sức kiêng dè Hiền Viên Triệt.

Hiền Viên Triệt lại dường như không nghe thấy các nàng nói gì, ánh mắt y vẫn chăm chăm nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh đang đứng trên đài cao, đôi con ngươi lạnh lẽo của y hơi nheo lại, vẻ mặt hiện rõ vẻ trầm tư kèm theo nụ cười lạnh.

Đạt Hề Nhiên liếc nhìn Đạt Hề Tinh rồi thấp giọng nói, “Tình nhi, không được náo loạn.” Lời nói của gã mang theo một chút bất lực, đối với muội muội này gã quả thật không có cách nào. Muội muội của gã chỉ cần nhìn thấy nam nhân đẹp trai là sẽ không thể khống chế được bản thân.

Bạch Dật Thần nghe Tế tướng đọc xong bài thơ thì hoàn toàn kinh sợ, con ngươi mở to hết cỡ hiện rõ sự

khó tin lẫn kinh ngạc. Y liếc nhìn sang Mạnh Phát Ánh, vẻ kinh ngạc trong mắt càng thêm rõ ràng. Không thể, tuyệt đối không thể, tên thiếu niên này sao có thể viết được một bài thơ như thế? Có điều, y không muốn thừa nhận cũng không thể thay đổi được sự thật, bài thơ của người này quả thật hay hơn rất nhiều so với bài của y.

“Đường công tử và Bạch công tử đã viết xong, các vị đại thần cho ý kiến đi.” Hoàng thượng nhìn vẻ kinh ngạc của mọi người thì khóe môi chậm rãi nở ra một tia cười khê, hần nhìn về phía một vị đại thần làm giám khảo rồi trầm giọng nói.

“Hoàng thượng, tuy bài thơ của Bạch công tử quả thực không thể chê vào đâu được nhưng bài thơ của Đường công tử rõ ràng hay hơn rất nhiều.” Một vị đại thần lập tức nói, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ánh tràn đầy sự tán thưởng, vị này nhìn không được lại tiếp tục tán dương, “Đúng là hậu sinh khả ỷ.”

“Lý đại nhân nói rất đúng, bài thơ của Đường công tử chỉ e không ai có thể sánh được, tài năng văn chương của Đường công tử thật sự khiến cho thần phải cảm phục.” Một vị đại thần khác cũng lên tiếng phụ họa, trong giọng nói tràn đầy sự bội phục.

“Đường công tử tuổi còn trẻ mà đã tài năng như vậy, thật khiến người ta không thể không ngạc nhiên và khâm phục.” Các đại thần khác liên tiếp phụ họa theo. Tất cả bọn họ đều khen ngợi bài thơ của Mạnh Phát Ánh, trong giọng nói cũng đều có một chút xu nịnh. Dù sao thì Hoàng thượng cũng đối xử có phần đặc biệt với vị công tử này, những người nhìn thấy đều tin rằng người này nhất định sẽ được Hoàng thượng trọng dụng và trong một thời gian ngắn sẽ được thăng chức rất nhanh, vì vậy bọn họ đương nhiên phải tỏ ra xu nịnh một chút.

Sắc mặt Bạch Dật Thần càng lúc càng khó coi, y biết bài thơ của mình đúng là kém hơn, nhưng khi bị các vị đại thần đều nhất trí nhận xét như vậy thì trong lòng vẫn không nén được tức giận, sâu trong mắt y càng trở nên lạnh lẽo.

Trong lòng Mạnh Phát Ánh thật ra có chút ngượng ngùng, dù sao bài thơ này cũng không phải do năng tự nghĩ ra mà là mượn của một vị cổ nhân.

“Các đại thần đều đã nhất trí bài thơ của Đường công tử hay hơn, như vậy người thắng cuộc là Đường công tử.” Sau khi nghe xong lời nhận xét của mọi người, Tể tướng đại nhân vui sướng hạ giọng kết luận. Ông quay sang Mạnh Phát Ánh nhẹ giọng cười nói, “Chúc mừng Đường công tử.”

“Đa tạ Tể tướng đại nhân.” Mạnh Phát Ánh khom người hành lễ, không ngờ mọi chuyện đã kết thúc rồi, như vậy, nàng đã thắng cuộc. Khi nhìn thấy vẻ mặt u ám của Bạch Dật Thần, trong lòng Mạnh Phát Ánh lại âm thầm cười lạnh, bây giờ y còn có thể tiếp tục đắc ý được nữa không?

“Chúc mừng Đường công tử.” Vương Hồng Văn hướng về phía Mạnh Phát Ánh chúc mừng, “Tài văn chương của Đường công tử khiến Vương mỗ quả thật cảm thấy không bằng được.”

“Oa, Đường công tử đã khiêu chiến thành công rồi, đã thắng Bạch công tử rồi, thật lợi hại.” Những người đang đứng phía dưới đài cao đều nhất loạt hô to, đám nữ tử lại dùng vẻ mặt si mê nhìn Mạnh Phát Ánh. “Đúng đúng, Đường công tử lợi hại thật, làm thơ cũng rất nhanh, vừa nhanh lại vừa hay. Lần này Bạch công tử thua thật rồi.”

Gương mặt Bạch Dật Thần vốn đang u ám từ từ chuyển sang màu đen, ánh mắt y càng tràn sự lạnh lẽo, bàn tay giấu trong ống tay áo từ từ nắm chặt lại.

“Giờ ta tuyên bố, Đường công tử thắng...” Tể tướng bước ra giữa đài cao giọng hô.

“Chờ một chút.” Đúng lúc này thì Bạch Dật Thần đột nhiên lên tiếng ngắt ngang lời nói của Tể tướng.

“Bạch công tử còn có lời muốn nói sao?” Tể tướng đại nhân cũng nhìn Bạch Dật Thần rồi nghi ngờ hỏi. Mọi người đều tỏ vẻ nghi hoặc nhìn về phía Bạch Dật Thần, không biết y còn muốn điều gì, hay là y không cam lòng?

“Tể tướng đại nhân, ta còn nhớ trong đại hội Phong Vân lần trước có ba câu đối là những câu đối lưu truyền thiên cổ, năm đó ta đã đối được một câu, còn hai câu nữa vẫn chưa ai đối được, nếu Đường công tử tài hoa hơn người thì sao không cho Đường công tử thử xem thế nào.” Bạch Dật Thần cố gắng kìm nén sự bất mãn

mà tỏ vẻ thản nhiên cười nói với Tể tướng, có điều trong giọng nói của y vẫn mang theo một chút khiêu khích. Ba câu đối kia vốn là ba câu đối lưu truyền thiên cổ đã được truyền lại từ nhiều đời nay nhưng vẫn chưa ai đối lại được, năm đó y lại đối được một câu khiến cho tất cả mọi người phải chấn động một phen. Ý tứ của y cũng thật rõ ràng, y không cam lòng, y muốn Mạnh Phát Ảnh phải bị bẽ mặt, nếu một câu mà Mạnh Phát Ảnh cũng không đối được thì cũng không thể coi nàng thực sự thắng được y.

Hoàng thượng nhíu mày lại, trên mặt hiện lên vẻ bất mãn nhưng cũng không nói gì, yêu cầu này của Bạch Dật Thần cũng có thể coi là hợp lý.

“Việc này...” Tể tướng đại nhân ngậy người quay sang nhìn Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng nhíu mày lại thì trong lòng ông càng thêm lo lắng.

“Bạch Dật Thần cũng nham hiểm quá, ba câu đối kia đã lưu truyền nhiều năm nhưng cả thiên hạ này không ai đối được, năm đó Bạch Dật Thần đối được một câu thực ra cũng có chút gượng ép, giờ y lại bắt nữ nhân của người phải đối được là sao? Rõ ràng y không cam lòng, y muốn nữ nhân của người phải bị bẽ mặt đó.” Đông Phương Sóc nghe Bạch Dật Thần nói xong thì sắc mặt cũng hơi trầm xuống, ánh mắt hần tràn đầy sự lạnh lẽo.

Hiên Viên Diệp nhíu mày lại, sắc mặt trở nên âm trầm nhưng cũng không nói gì.

“Đúng vậy, tức thật, nếu Thất tẩu không đối được thì y sẽ rất đắc ý à coi.” Hiên Viên Tinh cũng không kìm được tức giận bèn lập tức phụ họa theo lời nói của Đông Phương Sóc, ánh mắt nàng ấy phần nộ hung hăng trừng trừng nhìn về phía Bạch Dật Thần, “Thua thì đã thua rồi, Bạch Dật Thần này rõ ràng là không chịu được thua mà.”

Đông Phương Sóc nghe lời nói tức giận của nàng ấy thì cười khê, nàng ấy chính là người thắng thắn như vậy.

“Đường công tử không phải đã thắng rồi sao? Còn muốn đối đáp cái gì nữa?” Đạt Hề Tinh cũng tỏ ra cực kỳ bất mãn, ả ta bất bình lên tiếng thay cho ‘Đường công tử’.

Có điều, tức giận thì tức giận, phần nộ thì phần nộ, lúc này chẳng có ai có đủ lí lẽ để bác bỏ ý tứ của Bạch Dật Thần.

Hoàng thượng chớp chớp đôi mắt rồi hướng về phía Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng hỏi, “Đường công tử, ý người thế nào?” Nếu Mạnh Phát Ảnh không đồng ý thì có thể không cần đối, nhưng việc này sẽ tạo ra cái cớ để Bạch Dật Thần nói ra nói vào.

“Nếu đã là ý của Bạch công tử thì thảo dân liền cung kính không bằng tuân lệnh.” Mạnh Phát Ảnh suy tư một chút rồi nhẹ giọng đáp lời, nàng hơi hướng về phía Bạch Dật Thần, khóe môi nở ra một tia cười khê. Nếu là câu đối lưu danh thiên cổ thì nàng là người ở thời hiện đại nhất định sẽ biết nhiều hơn những người ở thời cổ đại, vả lại, trước kia không ai đối được cũng không có nghĩa sau này không ai đối được. Dù sao thì kiến thức của nàng cũng được tích lũy từ nhiều năm hơn so với bọn họ, chỉ cần nàng đối được một câu thì nàng sẽ thắng.

“Tốt, Đường công tử quả là người hào sảng.” Hoàng thượng thấy nàng đồng ý thì lại cất lời khen ngợi, sau đó quay sang nói với Tể tướng, “Đem ba câu đối kia tới đây.”

“Vâng, thưa Hoàng thượng.” Tể tướng vội vàng đáp lời rồi nhanh chóng mang mấy câu đối kia ra, ánh mắt ông nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh càng thêm phần chờ mong, mong sao vị công tử này đối được ít nhất là một câu.

“Đường công tử, mời xem.” Tể tướng đại nhân đến bên cạnh Mạnh Phát Ảnh rồi mở câu đối thứ nhất ra trước mặt nàng, ông cao giọng ngâm, “Câu đối thứ nhất, về trên là, Vọng Giang lâu, Vọng Giang lưu, Vọng Giang lâu thượng Vọng Giang lưu, giang lâu thiên cổ, giang lưu thiên cổ*.” Tể tướng dừng lời một chút rồi nói tiếp, “Mời Đường công tử đối về dưới.” Giọng nói của ông lúc này càng tăng thêm sự mong đợi.

(Dịch nghĩa: *: Tòa Vọng Giang, dòng Vọng Giang, tòa Vọng Giang trên dòng Vọng Giang, tòa Vọng Giang thiên cổ, dòng Vọng Giang thiên cổ.)

Bạch Dật Thần nhếch môi cười khê, đây chính là câu năm đó y đã đối được. Tể tướng đại nhân lấy câu này ra đương nhiên là vì ông biết câu này tương đối đơn giản hơn hai câu còn lại, có điều như vậy cũng tốt, nếu người kia không đối được thì cho dù thơ của ‘hắn’ có hay hơn của y cũng không thể coi ‘hắn’ thắng được y.

Không gian xung quanh lại trở nên yên ắng lạ thường, mọi ánh mắt chờ mong đều đổ dồn về phía Mạnh Phát Ảnh.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp nhìn về phía nàng lúc này cũng có vài phần khác thường, giờ phút này trong lòng hắn quả thật cũng có chút chờ mong xen lẫn căng thẳng.

“Thất tẩu, cố lên.” Về mặt Hiên Viên Tinh tràn đầy căng thẳng, một bàn tay nàng ấy nắm lại thành nắm đấm, nàng ấy nhìn chằm chằm về phía Mạnh Phát Ảnh rồi thì thầm.

Mạnh Phát Ảnh nhíu mày lại, về mặt hiện lên sự suy tư. Khi còn ở thời hiện đại nàng đã từng đọc được về đối của câu này rồi, lúc ấy nàng chỉ nhìn qua chứ không có ý nhớ lại cho nên lúc này nàng cũng không nhớ rõ lắm, phải ngẫm lại cẩn thận mới được.

Bạch Dật Thần nhìn thấy dáng vẻ suy tư của nàng thì khóe môi càng lộ rõ sự đắc ý, ánh mắt y nhìn Mạnh Phát Ảnh càng tăng thêm sự chế giễu.

Trên mặt Hoàng thượng cũng hiện lên một chút lo lắng, hắn cũng chăm chú nhìn Mạnh Phát Ảnh, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Thời gian chậm chạp trôi qua, Mạnh Phát Ảnh vẫn cố gắng nhớ lại, nàng nhắm mắt tập trung tư tưởng.

“Sao vậy? Đường công tử không đối được sao?” Bạch Dật Thần nhìn thấy dáng vẻ của nàng thì lại càng tỏ vẻ chế giễu, y chắc chắn Mạnh Phát Ảnh không nghĩ ra được.

“Đường công tử đang suy nghĩ, Bạch công tử không nên quấy rầy.” Tể tướng đại nhân tỏ vẻ bất mãn trầm giọng nói với Bạch Dật Thần.

Bạch Dật Thần sững người lại, trên mặt nhanh chóng lộ ra sự tức giận nhưng giờ đang ở trước mặt mọi người nên y cũng không dám nói gì nữa.

Tất cả mọi người có mặt ở đầu trường đều im lặng lạ thường, về mặt bọn họ đang chăm chú nhìn Mạnh Phát Ảnh đều ngập tràn sự chờ mong.

Hiên Viên Diệp chậm rãi cầm chén trà trong tay đưa lên miệng, hắn nhấp môi một cái mới phát hiện ra chén trà trong tay hắn đang trống không.

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên mở mắt, khóe môi hiện ra một nụ cười khê đầy vẻ tự tin. Nàng thấp giọng nói, “Có rồi.”

“Có rồi, Đường công tử nghĩ ra rồi.” Tể tướng đại nhân nghe nàng nói xong thì giật mình kinh ngạc, về mặt ông lập tức trở nên hưng phấn.

Đám người phía dưới đầu trường cũng nhất loại kinh sợ, có người nhin không được lập tức kêu lên, “Là gì vậy, công tử mau nói đi.”

Sắc mặt Bạch Dật Thần cũng trở nên cứng đờ, ánh mắt nhanh chóng di chuyển về phía Mạnh Phát Ảnh, sâu trong con ngươi tràn đầy sự khó tin và kinh ngạc. Y không tin thiếu niên này thật sự có thể đối được.

Trên mặt Hoàng thượng rốt cuộc cũng hiện ra một tia cười khê, dường như hắn vừa âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, sự tò mò và chờ mong cũng hiện rõ trên mặt, không biết về dưới của nàng là gì.

Bàn tay nắm chén trà của Hiên Viên Diệp đột nhiên căng ra, ánh mắt hắn bỗng hiện ra một tia cười khê, trông thấy nụ cười tự tin của nàng, hắn biết đáp án của nàng tuyệt đối sẽ không làm mọi người thất vọng.

“Đường công tử, mời đọc về sau.” Tể tướng đại nhân vội vàng nói, kỳ thật lúc này tất cả mọi người đều cảm thấy không thể chờ đợi được nữa.

“Ấn nguyệt tĩnh, ấn nguyệt ảnh, ấn nguyệt tĩnh trung ấn nguyệt ảnh, nguyệt tĩnh vạn niên, nguyệt ảnh vạn niên*.” Đôi môi mọng đỏ của Mạnh Phát Ảnh khê mở ra, từng chữ từng chữ chậm rãi cất lên. Nàng nói rất nhẹ nhưng vì toàn bộ đầu trường đang cực kỳ tĩnh lặng nên mọi người ở bên dưới đều nghe thấy rõ ràng.

Nàng vừa nói xong, tất cả bọn họ đều tỉ mỉ thưởng thức câu đối của nàng, tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc không thể che giấu.

(Dịch nghĩa: *: Giếng nước tròn như trăng, bóng trăng, bóng trăng trong giếng nước, giếng nước nghìn năm, bóng trăng nghìn năm.)

“Hay, đối rất hay.” Tể tướng đại nhân đứng bên cạnh không nhịn được kêu lên, “Bất kể là bằng trắc hay là ý cảnh đều đối rất đúng.”

“Đúng, đúng thế, ý cảnh trong vế đối lần trước của Bạch công tử có hơi kém một chút, vế đối lần này của Đường công tử đã hoàn toàn khắc phục được chỗ thiếu của Bạch công tử, thật tuyệt vời.” Một vị đại thần có tài đối câu lợi hại nhất triều đình cũng nhịn không được lên tiếng phân tích. Vị này chỉ phân tích một cách rất khách quan nhưng vẫn khiến sắc mặt Bạch Dật Thần chuyển thành màu đen.

“Vị đại nhân này nói rất đúng, lần này Bạch công tử còn có lời nào muốn nói nữa không?” Tể tướng nhìn về phía Bạch Dật Thần lạnh lùng hỏi. Bạch công tử này thân là thiên hạ đệ nhất tài tử lại không có chút độ lượng nào, thật hổ danh là người có tri thức.

Bạch Dật Thần nhất thời không nói được gì, ánh mắt y ngập tràn sự phẫn nộ, khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh thì trong đó còn hiện lên sự hung ác. Lúc này mặc dù đã thua không đỡ nổi nhưng y vẫn không cam lòng. Y lại dè dặt sự bất mãn trong lòng rồi cố nặn ra một tia cười khê nói với Tể tướng đại nhân, “Đường công tử quả thật rất có tài, đã vậy thì sao Tể tướng không đưa nốt hai câu đối còn lại cho Đường công tử thử xem thế nào, Đường công tử tài hoa hơn người, hai câu đó chắc không làm khó được Đường công tử đâu.”

Sắc mặt Tể tướng rõ ràng trầm hấn xuống, Bạch Dật Thần này chẳng qua là không chịu được khi thấy dáng vẻ chiến thắng của Đường công tử, chẳng qua chỉ muốn nhìn thấy dáng vẻ cam chịu của Đường công tử mà thôi. Tể tướng không quay sang hỏi ý kiến của Hoàng thượng nữa mà trực tiếp nói với Mạnh Phát Ảnh, “Nếu Bạch công tử đã nói như thế thì ta sẽ đưa hai câu đối kia cho Đường công tử xem thử, có điều Đường công tử không nên cảm thấy áp lực, không cần cố gắng quá, mặc kệ đúng hay không thì Đường công tử cũng là người chiến thắng rồi.” Sở dĩ Tể tướng muốn đưa câu đối cho Mạnh Phát Ảnh là vì thấy nàng đã đối được một câu, rất có thể sẽ đối được câu nữa, nếu làm được vậy thì Bạch Dật Thần sẽ không còn gì để nói.

“Tên Bạch Dật Thần này đúng là lòng dạ hẹp hòi.” Đông Phương Sóc tức khí nói luôn, hần đột nhiên đứng lên hướng về phía Mạnh Phát Ảnh hét to, “Người cứ việc đối, bổn cung ủng hộ người.”

Lời của hần làm tất cả những người có mặt ở đó đều cảm thấy sững sốt, Đông Phương Sóc chẳng phải là Thái tử của vương triều Bắc Nguyên sao, hần công khai lên tiếng ủng hộ Đường công tử kia chẳng nhẽ là có quan hệ gì đó với Đường công tử? Chẳng lẽ Đường công tử kia là người của vương triều Bắc Nguyên?

Hoàng thượng lập tức chau mày lại, trên mặt nhanh chóng hiện lên vẻ khấn trương. Nếu người này đúng là người của vương triều Bắc Nguyên thì sẽ khó khiến ‘hần’ làm quan trong triều được.

Lời nói của Đông Phương Sóc khiến dân chúng đang xem phía dưới càng thêm náo nhiệt, bọn họ cũng hô to, “Đường công tử, chúng tôi ủng hộ công tử.”

Hiên Viên Diệp liếc mắt nhìn sang Đông Phương Sóc, vẻ mặt hần hiện lên sự phức tạp khác thường nhưng có điều cũng không nói gì thêm.

“Được, nếu mọi người đã nhiệt tình ủng hộ thì ta sẽ thử xem thế nào.” Mạnh Phát Ảnh suy tư một chút rồi chậm rãi nói, khi nhìn về phía Đông Phương Sóc, khóe môi nàng không nhịn được khê cong lên.

“Tốt.” Tể tướng thấy Mạnh Phát Ảnh đồng ý thì càng thêm hưng phấn, ông lập tức đáp lời rồi mở câu đối thứ hai ra trước mặt Mạnh Phát Ảnh. Tể tướng lớn tiếng ngâm, “Thanh đăng quan thanh sử, tượng Thanh Long yển nguyệt, ẩn vi xử bất quý thanh thiên.*”

(Dịch nghĩa: *: “Ngọn đèn xanh xem bộ sử xanh, cầm Thanh Long đao yển nguyệt, nơi kín đáo chẳng thẹn với trời xanh” – Đây là một trong hai câu đối trong truyện Tam Quốc có liên quan đến Quan Vân Trường.)

Đám đông bên dưới lại trở nên tĩnh lặng.

Mạnh Phát Ảnh nhú mày suy nghĩ, về đối của câu này nàng cũng đã từng đọc rồi, nhưng khi nói ra miệng thì lại không nhớ rõ, dù sao thì trước kia cũng không cố ý ghi nhớ mà chỉ đọc qua vài lần, lúc này muốn nhớ lại cũng hơi tốn sức.

Ánh mắt Bạch Dật Thần lúc này cũng hiện rõ sự căng thẳng, có điều những người khác thì căng thẳng sợ Mạnh Phát Ảnh không đối được, còn y thì căng thẳng sợ Mạnh Phát Ảnh đối được.

“Xích diện ánh xích tâm, khóa Xích Thổ truy phong, trì sinh gian nan vong Xích Đế.*” Sau một lát, Mạnh Phát Ảnh rút cuộc cũng nhớ ra, nàng chậm rãi đọc từng chữ.

(Dịch nghĩa: *: “Bộ mặt đỏ giữ tấm lòng đỏ, cưỡi ngựa Xích Thổ lướt gió, lúc rong ruổi không quên Vua Đỏ” – Đây là một trong hai câu đối trong truyện Tam Quốc nói về Quan Vân Trường, Vua Đỏ chính là chỉ Lưu Bị)

Nghे xong câu thơ đối lại của nàng, mọi người lại nhất loạt sửng sốt, những người hiểu biết lại tiếp tục tỉ mỉ phân tích bình phẩm.

“Tuyệt, về đối quả thực rất tuyệt.” Vị đại thần thông thạo câu đối lại nhin không được tiếp tục tán dương, “Đường công tử đúng là người sáng tạo nhanh nhẹn.”

Hoàng thượng vui mừng gật gật đầu.

“Đường công tử lợi hại quá.” Tất cả mọi người đều không nhin được kêu to, tất cả bọn họ đều ủng hộ nàng.

Sắc mặt Bạch Dật Thần lúc này đã trở nên trắng bệch, trong mắt y càng lộ rõ sự kinh ngạc, y không thể ngờ được vị Đường công tử này quả thực tìm ra được về đối.

“Còn câu cuối cùng, Đường công tử thử xem thế nào nhé.” Về mặt Tể tướng đại nhân tràn đầy vui sướng xen lẫn kinh ngạc. Lần này ông rất nhanh tay mở câu đối cuối cùng ra rồi cao giọng ngâm nga, “Khóa diển lục hào nội quái tam hào ngoại quái tam hào hào áp phù giang sở sở tam song đa nhất chích*.”

(Dịch nghĩa: *: Đại loại là: “Thay đổi sáu hào quẻ nội ba hào quẻ ngoại, vệt con bơi trong ao đếm đếm ba đôi một lẻ.” – Các từ quẻ và hào có liên quan đến Kinh Dịch.)

Đây là câu đối khó nhất, có điều Mạnh Phát Ảnh đều đã đối được hai câu trước, lại cũng không cần quá nhiều thời gian nên Tể tướng quả thực rất hy vọng nàng có thể đối được câu cuối này. Đương nhiên nàng đã đối được hai câu rồi, cho dù câu cuối không đối được thì cũng không sao, chẳng qua chỉ làm mọi người có chút tiếc nuối mà thôi. Tâm tư của Tể tướng lúc này cũng không khác những người khác là mấy.

Mạnh Phát Ảnh sững người sau khi nghe Tể tướng đại nhân đọc ra câu đối cuối cùng, nàng nhớ rất rõ về đối của câu thơ này, nàng có một người bạn có ông nội là người rất thích thư pháp, thích cả thể loại văn thơ đối ngẫu, một lần nàng và người bạn đó đang chơi đùa thì thấy ông viết ra giấy cặp văn thơ đối ngẫu này, lúc ấy ông còn cẩn thận giảng giải cho các nàng về nghĩa của nó nên nàng nhớ rất rõ.

Vì vậy, lần này nàng chỉ hơi dừng lại một chút rồi lập tức đọc luôn, “Bổng trưởng bát xích tùy thân tứ xích li thân tứ xích xích xà nhân cốc lượng lượng cửu thốn linh thập phân.”

(Dịch nghĩa: *: Đại loại là: “Dài tám thước rộng bốn thước cách xa bốn thước một hàng rắn đo được chín tắc lẻ mười phân”.)

Lúc này, tất cả những người có mặt ở đó đều nhất loạt kinh sợ, bởi lần này nàng đối đáp quá nhanh, hơn nữa câu đối lại rất đúng.

“Lợi hại, lợi hại quá.” Vị đại thần vừa nãy khó tin nhìn chằm chằm vào Mạnh Phát Ảnh, giọng nói cũng trở nên run rẩy, giờ phút này, vị đại thần đó đã thực sự tâm phục khẩu phục.

Hiên Viên Diệp cũng hoàn toàn sửng sốt, ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm về phía Mạnh Phát Ảnh như có gì đó khác thường chiếu rọi, nàng luôn vô ý gây cho hấn hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

“Lần này chắc Bạch công tử đã tâm phục khẩu phục rồi chứ?” Tể tướng hồi phục lại tinh thần sau cơn kinh ngạc, ông nhìn về phía Bạch Dật Thần rồi trầm giọng nói, phát hiện ra sự bất mãn hiện lên rõ ràng trong ánh mắt y, có điều, ánh mắt y khi nhìn Mạnh Phát Ảnh cũng hiện rõ cả sự tán thưởng.

“Còn có thể không phục sao?” Đông Phương Sóc liếc mắt nhìn Bạch Dật Thần một cái rồi nói, “Kết quả đã quá rõ ràng, hàng ngàn ánh mắt ở đây cũng đã thấy rõ ràng rồi.”

“Đường công tử thắng rồi, Đường công tử thắng rồi.” Đám người phía dưới khi nghe Đông Phương Sóc nói xong thì lập tức hô to.

Sắc mặt Bạch Dật Thần càng lúc càng thêm khó coi, nếu có thể, lúc này y chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống.

“Thắng rồi, thắng rồi.” Hiên Viên Tinh cũng không nhịn được đứng lên hoan hô, có điều lúc này tiếng hô phía dưới đã quá to và đồng nhất nên không ai nghe được nàng ấy đang nói gì.

“Nam nhân này quả thật là hoàn mỹ.” Dật Hề Tinh đã lấy lại được tinh thần sau cơn chấn động, nàng ta thì thầm nói, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh càng lộ rõ sự si mê.

“Ha ha ha.” Hoàng thượng cười to, “Đường công tử quả thật tài hoa hơn người, đúng là một nhân tài khó gặp.” Đang lúc nói cười thì đột nhiên dừng lại, Hoàng thượng nghiêm túc nhìn Mạnh Phát Ảnh rồi thấp giọng hỏi, “Đường công tử có phải là người của vương triều Hiên Viên không?” Nếu Đường công tử này là người của vương triều Hiên Viên thì việc thu nạp ‘hắn’ cũng đơn giản hơn, còn nếu không phải là người của vương triều Hiên Viên thì phải nghĩ ra biện pháp thu nạp ‘hắn’ vào trong triều mới được.

Mạnh Phát Ảnh sững người, nàng lập tức hiểu ra tâm ý của Hoàng thượng, trong lòng không khỏi cười thầm nhưng vẫn thấp giọng trả lời, “Bẩm Hoàng thượng, thảo dân là người của vương triều Hiên Viên ạ.”

“Thực vậy à, vậy thì tốt quá.” Hoàng thượng nghe nàng nói xong thì vui vẻ ra mặt, “Đã vậy thì Đường công tử có muốn làm quan trong triều không?” Lời nói của Hoàng thượng lộ rõ sự chờ mong và có chút căng thẳng, có vẻ như đang sợ nàng cự tuyệt.

Mạnh Vân Thiên đang ngồi phía dưới giật mình sững sốt, trên trán nhỏ xuống vài giọt mồ hôi lạnh, vẻ mặt ông cũng lộ rõ sự căng thẳng, việc này, chỉ sợ Phát nhi khó mà trả lời được.

Đôi mắt linh lợi của Hiên Viên Tinh cũng đột nhiên tròn tròn, khóe môi nàng ấy hơi cong cong lên thốt ra một câu nghi hoặc, “Phụ vương ở gần Thất tẩu như vậy mà không nhận ra Thất tẩu sao? Trước mặt mọi người lại hỏi Thất tẩu một câu như vậy, không phải muốn làm cho Thất tẩu thấy khó xử sao?”

“Hoàng thượng đang quá mức kích động, ngài ấy chỉ đang nghĩ làm sao để mua chuộc được nhân tài nên không chú ý tới những chuyện khác đâu.” Đông Phương Sóc thấp giọng giải thích cho Hiên Viên Tinh.

Mạnh Phát Ảnh không ngờ Hoàng thượng lại trực tiếp hỏi nàng như vậy, nếu nàng cự tuyệt chỉ sợ sẽ làm Hoàng thượng tức giận, còn nếu nhận lời thì sẽ phạm tội khi quân. Nàng vốn cho rằng Hoàng thượng sẽ nhận ra nàng, không ngờ Hoàng thượng không những không nhận ra nàng mà còn hỏi nàng một câu như vậy. Mạnh Phát Ảnh nhất thời không biết trả lời thế nào, nàng hơi nhìn về phía Hiên Viên Diệp khẩn cầu hắn giúp đỡ.

“Phụ vương, chuyện này cũng không cần vội, để sau nói cũng được ạ.” Hiên Viên Diệp mỉm cười đứng lên rồi thấp giọng nói, ánh mắt hắn nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh lộ rõ vẻ yêu chiều say đắm chết người.

Hoàng thượng thấy Hiên Viên Diệp đột nhiên mở miệng thì không khỏi sững sốt, ánh mắt cũng chuyển hướng về phía hắn, khi thấy ánh mắt của Hiên Viên Diệp nhìn Mạnh Phát Ảnh đang ở trên đài cao, Hoàng thượng bỗng cảm thấy... Hoàng thượng đột nhiên sững người, ánh mắt lập tức quay sang nhìn Mạnh Phát Ảnh, đôi con ngươi bỗng tròn to lên, môi cũng run run. Hoàng thượng không khỏi thấp giọng thốt lên, “Thì ra là vậy.” Trong giọng nói của Hoàng thượng lúc này đã lộ ra vẻ buồn cười xen lẫn kinh ngạc và vui vẻ.

Nghe được lời nói của Hoàng thượng, Bạch Dật Thần vốn đang ảo não vì bại trận không nhịn được liền ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn về phía Hoàng thượng. Khi thấy vẻ mặt Hoàng thượng, y không nén được cảm giác sững sốt, lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, y đột nhiên nghĩ tới chuyện Hiên Viên Diệp vừa rồi còn mở miệng nói hộ cho vị Đường công tử kia. Y hiểu rõ cá tính của Hiên Viên Diệp, ngay cả chuyện của chính mình hắn còn không thèm để ý chứ đừng nói là vì một người xa lạ mà lên tiếng ở chỗ này. Y đưa mắt nhìn về phía Hiên Viên Diệp, ngay lập tức bắt gặp ánh mắt cương cường của Hiên Viên Diệp đang hướng về phía vị Đường công tử còn chưa kịp thu lại. Bạch Dật Thần đột nhiên cứng đờ cả người, đôi con ngươi cũng tròn lên hết cỡ. Y chậm chạp quay lại nhìn Mạnh Phát Ảnh, nhìn chằm chằm vào Mạnh Phát Ảnh. Vừa

rồi y chỉ coi nàng là đối thủ của mình nên cũng không chú ý tới các chi tiết khác thường. Tuy sau đó y có mơ hồ cảm thấy quen thuộc nhưng y tuyệt đối không ngờ vị công tử đáng kinh sợ trước mặt lại là cái người xấu xí kia, hiện giờ tỉ mỉ nhìn kỹ lại thì cũng không khó phát hiện ra vẻ quen thuộc trên người nàng. Tuy lúc này nàng đang mặc trang phục của nam nhân nhưng trên mặt không còn vết bớt đen tuyền kia nữa, có điều dáng người và vẻ mặt đại khái cũng không có nhiều biến đổi.

“Nàng? Lại là nàng? Đúng là nàng sao?” Khóe môi Bạch Dật Thần giật giật vài cái, y kinh hãi hô to, ánh mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh lúc này đã tràn đầy tâm sự phức tạp.

Mọi người thấy Bạch Dật Thần phản ứng như vậy thì đều nhất loạt sửng sốt, không rõ Bạch Dật Thần này rốt cuộc có ý gì.

“Đúng là nàng sao?” Bạch Dật Thần đột nhiên vọt tới bên cạnh Mạnh Phát Ảnh, y vươn tay ra muốn tóm lấy nàng. Giờ phút này trong lòng y vẫn có vài phần nghi hoặc, y không tin nàng lại đẹp thế này.

Có điều Hiên Viên Diệp đã nhanh hơn một chút, hắn vọt lên trên đài cao rồi nhanh chóng ôm Mạnh Phát Ảnh vào lòng. Hắn quét ánh mắt lạnh lẽo lên người Bạch Dật Thần, khóe môi khẽ nhúc nhích nhả ra từng chữ nhàn nhạt, “Vương phi của bốn vương mà ngươi cũng dám chạm vào sao?”

105. Chương 106: Tuyệt Đối Kinh Diễm. Tuyệt Đối Rung Động

Hiên Viên Diệp vừa dứt lời, mọi người đều quá đỗi kinh ngạc. Mọi người mở to mắt, nhìn trân trối lên khán đài giống như tất cả vừa bị quáng gà. Họ nhìn thấy Hiên Viên Diệp ôm gọn Mạnh Phát Ảnh vào trong lòng, nhưng lại không thể tin vào chính mắt mình.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, nàng thật không ngờ hắn lại bay lên khán đài. Hắn ngang nhiên công khai thân phận của nàng như vậy, khiến giờ đây mọi người đã nhận ra nàng, và nàng cũng không thể tiếp tục che dấu thân phận.

Hiên Viên Diệp không cho phép bất cứ chuyện gì có thể thương tổn nàng. Vì thế, khi hắn nhìn thấy Bạch Dật Thần muốn bắt lấy tay nàng, hắn không do dự hay để ý bất cứ chuyện gì khác, trong chớp mắt nhảy lên khán đài để bảo vệ nàng.

Nàng dịu dàng nhìn hắn cười khẽ, dù nàng không có lên tiếng nhưng ánh mắt kia lại chứa thiên ngôn vạn ngữ.

“Nàng không sao chứ?” Hiên Viên Diệp quay lại nhìn nàng, hơi khấn trương hỏi. Giọng hắn cực kì mềm nhẹ, vừa hỏi thăm cũng vừa tỉ mỉ xem xét tay nàng. Khi nhìn thấy ánh mắt nàng, nét lạnh băng trên gương mặt hắn cũng lập tức tan biến.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng, không phát hiện ra cái gì khác thường thì hắn mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Vừa rồi nếu nàng bị Bạch Dật Thần bắt lấy nhất định là nàng sẽ bị thương. Hắn nhìn thấy động tác của Bạch Dật Thần quá nhanh, quá mạnh lại còn có chút ác ý. Nhưng thật may mắn, hắn nhìn thấy kịp thời và động tác của hắn cũng rất nhanh.

“Thiếp không có việc gì.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười, nhẹ giọng trả lời. Gương mặt và giọng nói của nàng đang biểu lộ niềm hạnh phúc vô biên. Cũng chỉ có hắn mới quan tâm nàng như vậy, yêu thương nàng như vậy, và không nỡ để nàng bị nửa điểm thương tổn.

Nhìn thấy hai người bọn họ tình ý triền miên càng khiến mọi người trợn mắt há mồm. Ai ai cũng biết Thất điện hạ trước giờ không cho phép nữ nhân đến gần hắn, chỉ trừ ra Thất Vương phi của hắn. Chẳng lẽ “Đường công tử” này đích thực là Thất Vương phi? Nhưng Thất Vương phi không phải rất xấu xí hay sao? Nàng sao lại có thể xinh đẹp như vậy?

” Nghe nói nữ nhân kia thật là xấu mà?”

“Thật là Mạnh gia Nhị tiểu thư sao? Hay là nữ nhân khác của Vương gia?” Dưới chân khán đài có người không nhìn được, nhỏ giọng bàn tán.

“Người tại sao lại nghi ngờ? Người không có nghe nói là Điện hạ đối với Vương phi vẫn luôn cực kì sủng ái hay sao? Làm gì còn có nữ nhân nào khác?” Một người bên cạnh nhỏ giọng phản bác.

“Phải, điều này cũng đúng. Nhưng thật không ngờ, Thất Vương phi lại đẹp như vậy.” Người nọ gật đầu đáp, nhưng tỏ vẻ khó tin.

Bạch Dật Thần giật mình kinh hãi. Y nhìn Mạnh Phát Ảnh trân trân, ánh mắt tỏ vẻ không thể tin, không có cách nào chấp nhận sự thật là nàng. Tiếp theo, y nhìn thấy hai người bọn họ thân mật, trong lòng y càng không nhìn được, sôi trào phần hận.

“Không, không thể nào! Làm sao có khả năng này...Làm sao có thể là nàng?” Môi Bạch Dật Thần run rẩy, y vừa lắc đầu vừa luôn miệng phủ nhận. Trong giờ phút này, y chính là đang tự lừa dối bản thân mình, muốn trốn tránh sự thật là nàng trên thực tế không hề xấu xí hay đần độn như y vẫn tưởng.

Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng quét mắt nhìn y, nàng không muốn bận tâm đến y. Từ trước đến nay nàng vốn không có một chút hảo cảm nào đối nam nhân này, thậm chí là chán ghét cực điểm. Y không có lấy một điểm khí khái của nam tử hán, chỉ toàn âm hiểm hèn hạ, bụng dạ hẹp hòi.

Hiên Viên Diệp cũng liếc nhìn Bạch Dật Thần một cái, rồi môi hắn khẽ nhúc nhích, từng chữ từng chữ chậm rãi nói: “Nàng là Vương phi của Bốn vương, cũng là nữ nhân duy nhất của Bốn vương... Mạnh Phát Ảnh.”

Người mà luôn tiếc chữ như vàng như Hiên Viên Diệp, giờ đây lại dài dòng giải thích như vậy quả thật có vẻ rườm rà bất thường. Nhưng ngay lúc này, hắn muốn cho Bạch Dật Thần hiểu được, cũng muốn cho những nam nhân khác hiểu rằng nàng là thê tử của hắn, là nữ nhân duy nhất, khiến những người đó đừng sinh ảo vọng đối với nàng. Ngoài ra, hắn cũng nghe được lời bàn tán nghị luận phía dưới khán đài, hắn sợ người ta hiểu lầm thân phận của nàng khiến nàng tổn thương, cho nên hắn mới tận lực giải thích.

“Không thể nào là nàng! Nàng xấu như vậy, nàng rõ ràng xấu như vậy! Bộ dạng người này làm sao có thể là nàng, không có khả năng đó được!” Bạch Dật Thần vẫn như cũ, y không có cách nào chấp nhận sự thật. Y không kìm chế được, vội vàng hô to, mắt y càng xoáy thẳng vào gương mặt Mạnh Phát Ảnh.

“Điện mạo trước kia nhất định là giả. Đây không phải là rõ ràng hay sao?” Phía dưới có người nghe được lời nói của Bạch Dật Thần, lại nhìn không được lên tiếng.

“Đúng vậy, Vương phi trước kia nhất định là đã dịch dung, cho nên khi đó xấu là giả, nhưng thực ra nàng trên thực tế lại đẹp như tiên nhân. Chỉ tiếc có người có mắt không trông mà thôi.” Lại có người dưới đài lên tiếng phụ họa, giọng nói ngụ ý châm biếm.

“Nàng thật sự đã dịch dung? Nàng là cố ý gạt ta? Nàng trước kia làm bao nhiêu chuyện đều là để gạt ta, ngay cả dung mạo cũng là gạt ta ?” Bạch Dật Thần găm rít qua kẽ răng.

Đôi mắt Bạch Dật Thần đang tóe ra lửa giận, y nhìn chằm chằm Mạnh Phát Ảnh, hận không thể đốt cháy nàng ngay lúc này. Đôi tay y đang hung hăng xiết chặt. Nếu như Hiên Viên Diệp hiện không có đứng ở chỗ này, chỉ sợ cánh tay y đã sớm chụp lấy Mạnh Phát Ảnh. Nàng cau mày, lạnh lùng nhìn y, trong mắt nàng không che dấu sự chán ghét. Đối với y, nàng thật sự không nghĩ phải tốn lời để giải thích, tùy y muốn nghĩ như thế nào thì cũng mặc.

Nhưng sự yên lặng của nàng lại càng làm gia tăng phần nộ trong lòng Bạch Dật Thần. Ánh mắt y càng tràn đầy lửa giận, ẩn hiện tia thị huyết dọa người, đồng thời cũng phản chiếu sự âm lạnh ngoan tuyệt. Y cắn răng nghiêng lợi găm nhẹ: “Mạnh Phát Ảnh, nàng quả thực quá quỷ quyết, quá khôn ngoan. Nàng vẫn đang gạt ta ư?”

Nhìn dung nhan tuyệt trần của Mạnh Phát Ảnh bây giờ, trong lòng Bạch Dật Thần hối hận tới cực điểm. Nếu như y sớm biết điện mạo chân thực của nàng, nếu biết nàng đẹp như vậy... Nếu y sớm biết sự đần độn và điện mạo xấu xí kia chỉ là giả bộ, thì cho dù thế nào y cũng sẽ không cự tuyệt nàng. Nếu như trước kia y không có cự tuyệt, thì hiện tại nàng đã sớm là nữ nhân của y, và bây giờ người ôm lấy nàng sẽ là y mà không phải là Hiên Viên Diệp.

Nhưng mà y lại không biết ẩn tình trước kia, lại bị trúng bẫy của nàng, và sau đó còn bị nàng bày kế thoát hôn. Y không cam lòng, thật sự không cam lòng. Y sẽ không dễ dàng buông tha nàng như vậy, tuyệt đối sẽ không! Mắt Bạch Dật Thần lại lóe lên, lại toé ra sự ngoan tuyệt. Không cần biết phải dùng bất cứ cách gì, y cũng phải lấy cho được nàng.

Hiên Viên Triệt đang ngồi ở phía dưới khán đài, giờ đây mắt y đang ẩn hiện tia âm lãnh, ý cười nhàn nhạt. Y thầm nghĩ: quả thật là nữ nhân kia, chỉ là không ngờ nàng ấy lại đẹp như vậy. Nàng đang cải nam trang mà còn đẹp như vậy, nếu như đổi lại nữ trang, không biết sẽ còn đẹp đến cỡ nào.

Xem ra, y phải thay đổi kế hoạch một chút. Lúc đầu, y vốn có kế hoạch là dù bất cứ giá nào cũng phải giết chết nàng. Nhưng hiện tại, y lại thay đổi chủ ý, một người đẹp như vậy nếu giết đi thật sự là quá đáng tiếc. Cho dù trong lòng nàng chỉ có Hiên Viên Diệp, dù y không chiếm được trái tim của nàng, nhưng nếu có được thân thể nàng cũng không tệ.

Hiên Viên Triệt nhìn Mạnh Phát Ảnh cười khê, ánh mắt thâm hiểm. Kế tiếp y quay đầu lại, vẫy vẫy tay gọi một thị vệ đang đứng cách đó không xa. Người thị vệ kia cấp tốc đi tới bên cạnh y, cúi người xuống chờ mệnh lệnh.

“Hãy hủy bỏ kế hoạch của ngày hôm nay! Chờ lệnh mới của ta!” Hiên Viên Triệt vừa nheo nheo mắt, vừa ra lệnh. Về mặt y lúc này có chút do dự cũng có chút đáng tiếc, nhưng y vẫn nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, vẫn ra lệnh đình chỉ kế hoạch từ trước.

Y chưa bao giờ có hứng thú đối với nữ nhân như vậy. Một nữ nhân thông minh, lại còn xinh đẹp tuyệt trần như vậy, e là trên đời này sẽ không có người thứ hai. Đạt Hề Tĩnh cũng coi như là một mỹ nhân, hơn nữa còn là một mỹ nữ cực kì quyến rũ, chỉ tiếc là nàng ta ngực to não nhỏ, ngu xuẩn quá độ. Còn Mạnh Như Tuyết, cũng không mấy thông minh nhưng lại tự cho là mình thông minh. Chỉ có nàng, không những thông minh mà còn có đủ bản lĩnh, đủ cơ trí...

Ban đầu dù y muốn giết nàng, nhưng trong thâm tâm y cũng có một chút tiếc nuối. Giờ đây, y lại tận mắt nhìn thấy nàng đẹp như thế, dĩ nhiên là y càng không thể xuống tay. Trước kia, y nghĩ phải lấy cho được nàng chỉ vì muốn nàng giúp y. Còn bây giờ, y muốn chiếm hữu nàng lại càng vì dục vọng cá nhân. Đây là lần đầu tiên y nảy sinh ham muốn chiếm hữu một nữ nhân mãnh liệt như thế.

“Nàng ta... nàng ta... Nàng ta chính là người quái dị của Hiên Viên Diệp kia sao? Chuyện này làm sao có thể?” Đạt Hề Tĩnh rất cục cựa cũng phục hồi lại thần trí, và nàng ta cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Nàng ta kinh ngạc, lắp bắp hỏi.

“Người quái dị? Người mới là người quái dị!” Hiên Viên Tĩnh nghe được lời của nàng ta, tức giận phản bác. Nàng lại nhìn Đạt Hề Tĩnh, cố tình tỏ ra vẻ đắc ý, bổ sung thêm: “Thất tẩu của ta đúng là đẹp như thiên tiên, chỉ sợ có người không theo kịp à nha!”

“Người?” Đạt Hề Tĩnh nghe Hiên Viên Tĩnh châm chọc, tức gần như nghẹn thở. Đôi mắt nàng ta trợn ngược, hung hăng liếc Hiên Viên Tĩnh một cái, sau đó thì lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh. Nhìn nàng vẫn còn đang bị Hiên Viên Diệp ôm trong lòng, ánh mắt Đạt Hề Tĩnh lại tràn đầy đổ kỵ.

Đạt Hề Nhiên trong giờ phút này không rảnh để mà chú ý đến sự vô lễ của Đạt Hề Tĩnh. Hắn nhìn chăm chăm Mạnh Phát Ảnh, vẻ mặt kinh ngạc lẫn hoảng hốt. Hắn thật sự không dám nghĩ... Nếu như nàng thay đổi xiêm y nữ nhân, không biết sẽ còn phong tình đến cỡ nào, và sẽ kinh diễm đến cỡ nào!

“Thì ra là Thất Vương phi, lão thần vừa rồi đã thất lễ, thỉnh Thất Vương phi thứ tội.” Tể tướng đại nhân sau khi lấy lại tinh thần, vội vàng nói. Giọng ông ta không che dấu được sự kinh ngạc; ông hoàn toàn không ngờ chàng thiếu niên vừa rồi lại là Thất Vương phi. Ông càng không ngờ, một nữ nhân như nàng lại có tài hoa như thế.

“Ha ha ha...” Hoàng Thượng cười to ra tiếng, sau đó lập tức đứng lên và đi tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh. Ngài cất cao giọng khen ngợi: “Phát nhi, con hôm nay thật đã làm cho trẫm mở rộng tầm mắt. Trẫm thật không ngờ, thật không ngờ được...”

Hoàng Thượng liền tiếp nói ba chữ “thật không ngờ”... trong giọng nói của hắn rõ ràng đang thể hiện sự kinh ngạc cùng vui sướng. Hắn quả thật quá bất ngờ khi nhìn thấy nàng biểu lộ tài hoa như thế, cũng không

ngờ nàng lại tuyệt sắc như vậy.

“Vương phi rõ ràng là nữ nhân nhưng không hề thua đấng mày râu! Đại hội Phong Vân cũng không cấm nữ tử tham gia, vì thế Vương phi danh chánh ngôn thuận có thể tham gia tỷ thí.” Tể tướng đại nhân lại nói tiếp.

“Tể tướng đại nhân nói rất có lý, tổ chức đại hội Phong Vân chính là để tuyển chọn người tài. Mặc kệ là nam tử hay nữ tử, chỉ cần có thực tài thì đã đủ.” Một đại thần khác cũng phụ họa nói.

“Thế nên, Thất Vương phi lần này tỷ thí được công nhận toàn thắng. Chỉ e là từ nay về sau, thiên hạ đệ nhất tài tử sẽ phải đổi thành thiên hạ đệ nhất tài nữ.” Tể tướng đại nhân vui vẻ kết luận.

Giữa lúc này, khi mọi người hoàn toàn chú ý đến Mạnh Phát Ảnh trên khán đài, không có ai để ý tới trong đám đông dưới khán đài có hai người đáng vẻ khác thường.

Người thứ nhất là một nữ tử. Mặc dù nàng ăn mặc cực kì đơn giản, vải thô bố y, nhưng vẫn không che dấu được khí chất cao quý của nàng, cùng vẻ đẹp tuyệt thế.

Mắt nàng ấy lướt qua đám người dưới đài, đang nhìn xa xa lên trên khán đài, nơi Hoàng Thượng đang tươi cười, nét mặt rạng rỡ. Nhìn hần nàng cười khê, nhưng nụ cười đó dường như lại ẩn chứa một chút chua xót.

Hiện tại, tâm tình của hần có vẻ cũng không tệ. Dù thiếu nàng, đối với hần dường như cũng không có gì khác biệt nhiều lắm. Xem ra, ở trong cuộc sống của hần, nàng có cũng được mà không có cũng không sao.

Nàng vốn vẫn tưởng rằng cái chết của nàng sẽ làm hần thương tâm một khoảng thời gian. Nhưng xem ra, nàng đã đánh giá quá cao địa vị của mình ở trong lòng hần. Thì cũng đúng thôi, hậu cung của hần có biết bao nhiêu nữ nhân, nhiều hơn một người hay thiếu đi một người thì có gì khác biệt. Vẫn là nàng ngu ngốc, vẫn là nàng còn si ngốc yêu hần, cho tới bây giờ vẫn còn vọng tưởng hảo huyền.

“Thế nào? Nàng vẫn không thể quên được hần? Vẫn như cũ yêu hần hay sao?” Nam tử đứng bên cạnh nàng lên tiếng chất vấn.

Y cũng giống như nàng, ăn mặc giả dạng nhưng khí chất bức người vẫn tỏa ra như cũ. Đôi mắt của y đang nhìn thẳng vào mặt nàng, tuy rằng y cực lực che dấu nhưng lại không che dấu được sự đau xót trong ánh mắt. Đã qua nhiều năm như vậy, nàng tại sao vẫn không thể nhìn thẳng y, tại sao vẫn không nhìn thấy y si tình nàng cỡ nào.

Nghe y hỏi nữ tử cũng hơi khựng lại. Nàng từ từ thu lại ánh mắt, không còn nhìn người ở trên đài nữa. Môi nàng khẽ nhúc nhích, lên tiếng lẩn tránh: “Thật không ngờ, Phát nhi có tài ba như thế, hơn nữa lại còn có dung mạo tuyệt thế như vậy.”

Nói đến Mạnh Phát Ảnh, giọng của nàng chứa đầy vui sướng, kỳ thực thì nàng vẫn luôn thích nha đầu kia, vẫn biết Phát nhi rất đặc biệt, thông minh hơn người.

Nghe nàng nói, khoé môi nam tử nọ khẽ nở nụ cười bất đắc dĩ, ẩn chứa sự chua xót nhưng không thể nói ra lời. Nàng lại một lần nữa cố ý tránh đi vấn đề này. Y trước giờ không nghĩ đến sẽ cưỡng ép nàng, từ khi mới bắt đầu đã là như vậy.

Khi ấy, y được tộc trưởng của Phong tộc tuyển chọn, và lão tộc trưởng đã chấp nhận hôn sự của y cùng nàng. Nhưng nàng lại không có đồng ý, nên y chiều theo ý nàng, yên lặng chờ đợi và mong sẽ có ngày nàng cam tâm tình nguyện gả cho y. Nào ngờ, kết quả chờ đợi của y lại là nàng yêu người khác, hơn nữa còn liêu lĩnh cùng nam nhân kia rời khỏi Phong tộc.

Không có ai biết lúc đó y thống khổ như thế nào, nhưng y lại cố gắng đem tất cả thống khổ nuốt vào trong bụng. Nhiều năm qua như vậy, trong cuộc sống và trong hồi ức của y vẫn luôn có hình bóng của nàng. Y từng tự nhủ với chính mình là nàng đã tìm được hạnh phúc của riêng mình, và y nên thành toàn cho nàng. Vì vậy, mấy chục năm nay y cũng không có gặp lại nàng, y không muốn làm cho nàng khó xử, và cũng không muốn khiến mình thống khổ hơn.

Vốn cứ tưởng là cả đời này y sẽ không còn gặp lại nàng nữa. Nhưng mà cách đây vài ngày, Mạnh Vân Thiên lại đến Phong tộc báo tử. Không biết tại sao linh tính của y trong lúc đó lại khiến y không tin là nàng đã

chết. Sâu trong thâm tâm, y tin chắc chắn là nàng vẫn còn sống, vì thế y bèn đình chỉ mọi việc, vội vàng chạy đến Hiên Viên vương triều để tìm nàng.

Đến Nghệ Vương phủ, nhìn thấy Hiên Viên Diệp vẫn không có biểu hiện gì thương tâm, y càng khẳng định sự suy đoán của mình là đúng, nàng còn sống. Không thể tìm ra tin tức gì khác ở Nghệ Vương phủ nên y liền một mình đi khắp Kinh thành tìm nàng. Y tin tưởng rằng chỉ cần y không nản lòng thì nhất định có thể tìm ra nàng.

Trải qua ba ngày ba đêm không ngủ, không ngừng tìm kiếm, rốt cuộc y cũng tìm được nàng. Vừa nhìn thấy nàng y đã vui mừng khôn xiết, và lúc đó y mới hiểu được trong lòng mình đã thương nhớ nàng nhiều như thế nào. Khoảnh khắc ấy y gần như không thể cầm được nước mắt. Nhìn nàng có chút tiêu tụy, y cũng đoán biết nàng mấy năm nay chắc cũng không thật sự hạnh phúc. Vì vậy, lần này bất luận nói thế nào y cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Nhu nhi, nàng rốt cuộc còn muốn lừa mình dối người cho tới khi nào? Nàng cũng thấy đấy, căn bản thì nam nhân kia đối với nàng cũng không có thật tình.” Nam tử nheo mắt lại, dấu đi cảm xúc đang dâng trào, y từng chữ từng chữ chậm rãi nói. Tuy rằng y cực lực đè nén, nhưng mà ý tứ và giọng nói của y vẫn mang theo chút chua xót và đau lòng, làm cho người ta không khỏi thương tâm.

Nhu Phi yên lặng cúi đầu, ánh mắt nàng đượm buồn. Sau một lúc, môi đỏ mọng của nàng khẽ nhúc nhích, thấp giọng nói: “Ta biết.”

Nàng đã biết như vậy nên mới muốn rời bỏ Hoàng cung mà đi. Hiện tại cũng là lúc nàng nên buông xuống tất cả, nên quên đi tình yêu vô vọng kia, tất cả cũng giống như một giấc mơ đã qua. Lần này nàng đến nơi này kỳ thực vì nàng muốn nhìn mặt hắn một lần cuối cùng, cũng muốn nhìn Diệp nhi và Phát nhi lần cuối, sau đó nàng sẽ trở về Phong tộc.

“Nếu thật nàng đã biết thì tại sao nàng còn si ngốc và buồn bã như thế? Tại sao không thể buông tay được?” Phong Nguyệt Ngân thấp giọng hỏi, trong mắt y lại ánh lên nét đau xót, mà giọng y cũng ẩn chứa một chút đau buồn, một chút chờ mong. Y hơi dừng một chút, suy tư một lát rồi lại nói tiếp: “Nhu nhi, nàng hãy theo ta trở về đi! Dù đã qua nhiều năm như vậy, lão tộc trưởng vẫn luôn rất nhớ thương nàng.”

Nhu Phi ngược mắt nhìn lên, mặt nàng lúc này ẩn hiện sự hối tiếc và phiền não. Nàng nhìn y với ánh mắt xin lỗi, môi nàng run run, từ từ nói: “Được, ta trở về với huynh.”

Đúng là nàng cần phải trở về. Trong hai mươi mấy năm nay nàng đã vì nam nhân kia mà ngay cả nhà của mình cũng không cần, ngay cả phụ mẫu của chính mình cũng không quan tâm. Kết quả lại đối lấy thương tâm như vậy. Nàng đúng là nên chết tâm, và hiện tại nàng cũng nên trở về để báo hiếu cho cha mẹ mình.

Phong Nguyệt Ngân lập tức vui mừng, đôi mắt y vừa rồi còn tràn đầy đau xót mà giờ đây lại bộc lộ sự mừng vui khôn xiết. Y thật sự không thể tin được lỗi tai của mình. Nàng nói thật ư? Y nhìn Nhu Phi chăm chăm, cất giọng nghi ngờ hỏi: “Nhu nhi, là thật sao? Nàng thật sự đồng ý theo ta trở về sao?”

“Phải.” Nhu Phi khẽ gật đầu, mắt nàng cũng từ từ nhìn về phía y, khóe môi hơi nhúc nhích, dường như muốn nói thêm cái gì nữa. Nhưng mà Phong Nguyệt Ngân lại đột ngột ôm chặt lấy nàng, y không thêm để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh. Y vừa ôm chặt lấy nàng, vừa từng chữ từng chữ nói: “Nhu nhi, thật sự là quá tốt! Nàng rốt cuộc cũng đã chịu theo ta trở về, như vậy thật tốt quá!”

Nhu Phi bị Phong Nguyệt Ngân vây chặt trong ngực như vậy, trong lúc nhất thời nàng thở không được, mà lời nàng định nói cũng chỉ có thể tạm thời nén xuống.

Phong Nguyệt Ngân không thấy nàng cự tuyệt nên mắt y càng hiện lên vui sướng, y nắm chặt lấy tay nàng, vội vàng nói tiếp: “Chúng ta bây giờ cùng nhau trở về.”

Biểu tình trên mặt y lộ vẻ vội vàng khẩn trương, giống như sợ nàng lại đột nhiên đổi ý. Lời nói vừa dứt là y bèn ôm lấy Nhu Phi đi ra ngoài, không cho nàng cơ hội mở miệng.

Nhu Phi chợt lo lắng, mắt nàng nhìn về phía trên khán đài. Nàng nhìn thấy Hoàng Thượng vẫn như cũ, gương mặt hắn vui cười nhìn Mạnh Phát Ánh, không có chú ý gì tới nơi nàng đang đứng. Nàng lại cười khê, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích: “Hoàng Thượng, vĩnh biệt.”

Phong Nguyệt Ngân giờ phút này đang kinh hãi, y cũng không phát hiện ra sự khác thường của nàng. Y ôm lấy nàng, lách qua đám người dưới chân khán đài để đi ra ngoài. Hiện có quá nhiều người vây quanh bọn họ, và hai người phải chen lấn mới có thể đi ra nên tốc độ có chút chậm chạp. Phong Nguyệt Ngân sợ người khác đụng vào Nhu Phi, nên y đem nàng che chở trong lồng ngực rộng lớn của mình.

Hai người bọn họ từ từ đi ra, cách đài cao càng ngày càng xa, càng ngày càng xa...

Cũng trong giây khắc này, Hoàng Thượng vốn đang đứng ở trên đài cao, không biết vì vô tình hay là hấn có cảm giác gì đó, vì thế mới đột nhiên quay đầu lại, nhìn về hướng Nhu Phi vừa rời đi. Trong đôi mắt thâm thúy kia hình như ẩn chứa một tia hy vọng xa vời, nhưng mà cuối cùng cũng không nhìn thấy người mình muốn thấy. Sắc mặt hấn trở nên ảm đạm, và ngực hấn lại nghèn nghẹn đau xót như bị cái gì níu chặt.

“Vương phi nếu đã là nữ tử, như vậy thì nên thay đổi xiêm y rồi lên khán đài lãnh thưởng. Lão thần sẽ tuyên bố với người trong thiên hạ là Thất Vương phi của Hiến Viên vương triều là người thắng cuối cùng trong đại hội Phong Vân năm nay.” Tế tướng suy tư một chút rồi đề nghị.

Dân phong của Hiến Viên vương triều cũng coi như rất cởi mở, đối với nữ tử cũng không quá mức phân biệt. Mạnh Phát Ảnh dẫu sao cũng là thiên kim tiểu thư của Mạnh Vân Thiên, mà còn là Vương phi của Hiến Viên Diệp, thế nên Tế tướng đại nhân muốn lễ khen thưởng nàng thêm phần long trọng. Nhưng mà giờ phút này đây, Hoàng Thượng vẫn còn đang ngơ ngẩn, ánh mắt nhìn phía xa xa, không biết là đang nhìn cái gì, về mặt thì có chút hoảng hốt, lo lắng.

Tế tướng đợi một lúc nhưng vẫn không có nghe được thánh ý về việc phong thưởng, cuối cùng ông ta ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Thượng. Nhìn thấy bộ dáng Hoàng Thượng đang xuất thần, ông khẽ thấp giọng nhắc nhở: “Hoàng Thượng...”

“Sao?” Hoàng Thượng giờ mới hoàn hồn, liền thu hồi ánh mắt, và kế tiếp thì dùng ánh mắt đầy vẻ thắc mắc nhìn Tế tướng đại nhân.

“Lão thần muốn để Vương phi trước thay đổi trang phục nữ nhân, rồi sau đó đi lên đài lãnh thưởng và thụ phong, như vậy mới thỏa đáng.” Tế tướng thăm nghĩ Hoàng Thượng vừa rồi rất có thể là không có nghe được lời ông ta nói, vì vậy ông ta lặp lại toàn bộ.

“Phải, Tế tướng khanh nói rất đúng.” Hoàng Thượng khẽ gật đầu, đồng ý đề nghị của Tế tướng. Hấn cực lực áp chế sự đau đớn khác thường đang dậy lên trong lòng, đồng thời nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, lên tiếng tán dương: “ Tài hoa của Phát nhi có mọi người chính mắt nhìn thấy, cho nên danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất tài nữ” con nhận mà không cần thẹn.” Vừa dứt lời thì con người hấn lại như cũ, ẩn hiện sự hoảng hốt, không yên lòng.

Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu mày, nàng hơi khó xử vì lời đề nghị của Tế tướng. Lúc đầu, chính là nàng không chịu nổi khi nhìn thấy Bạch Dật Thần cuồng vọng đắc ý, vì vậy nàng mới cải nam trang để tỷ thí với y. Thật không ngờ, cuối cùng lại để lộ thân phận của mình. Nàng càng không ngờ rằng giờ đây Hoàng Thượng lại muốn nàng đi thay đổi trang phục nữ nhân để lên đài. Nếu khi này Hiến Viên Diệp không tự mình đi lên khán đài, nàng tin là thân phận của nàng sẽ không bại lộ.

Hiến Viên Diệp lúc này dường như cũng có chút bất mãn. Hấn muốn chỉ riêng mình hấn nhìn thấy vẻ xinh đẹp của nàng, không muốn nàng bị những nam nhân khác nhìn qua. Nhưng mà, Hoàng Thượng lại phê chuẩn lời đề nghị của Tế tướng, trong trường hợp này, hấn không thể cự tuyệt Hoàng Thượng. Hiến Viên Diệp cảm thấy bức bối, nắm thật chặt lấy tay nàng.

Mọi người phía dưới khán đài đang chăm chú nhìn Mạnh Phát Ảnh. Bọn họ nghe được lời Hoàng Thượng nói, trong lòng lập tức nổi dậy sự chờ mong mãnh liệt. Nàng cải nam trang đã đẹp như vậy, nếu như đổi lại nữ trang, không biết sẽ còn kinh diễm đến dường nào...

Ngay cả con người của Bạch Dật Thần cũng hơi lấp lóe, vừa tràn đầy tức giận nhưng cũng ẩn chút chờ mong. Nói thật, y cũng rất muốn biết sau khi nàng đổi lại nữ trang, mặt không tô lên cái màu đen tuyền kia thì dung mạo nàng sẽ như thế nào.

Hiến Viên Triệt cười khê, con người âm lãnh của y cũng ẩn hiện vài phần khác thường.

“Phát nhi, con hãy đi thay đổi y phục đi, mọi người ở chỗ này đợi con.” Hoàng Thượng mỉm cười nói.

“Vâng!” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng đáp lời.

Nàng đương nhiên là không thể kháng chỉ, đành phải bắt dắc dĩ tuân lệnh. Nhưng nàng thầm nghĩ, đến một ngày nào đó nàng cũng phải dùng gương mặt thật để gặp người ta, chỉ là ngay lúc này thì có chút bất ngờ. Nhưng mà, sớm hơn một chút hay chậm hơn một chút cũng không có khác biệt nhiều. Có lẽ Hiên Viên Diệp cũng nghĩ đến điểm này, nên hẳn không nói thêm gì nữa. Hắn ôm lấy nàng, nhảy xuống đài cao, sau đó mang nàng đi thay y phục.

“Con đi giúp Thất tẩu.” Hiên Viên Tinh vội vàng nói một tiếng với Hoàng Thượng, bèn đi theo Mạnh Phát Ảnh.

Khi nàng đuổi kịp Mạnh Phát Ảnh đến trước cửa phòng thay y phục, đôi môi đỏ mọng hơi chu ra, bất mãn nói: “Thất tẩu, người quá đáng ghê~~ thậm chí ngay cả ta cũng gạt!”

Miệng thì nói thế, nhưng giọng của nàng ấy lại không có ý tứ trách cứ thật sự, trong mắt tràn đầy ý cười. Tinh nhi liếc nhìn Hiên Viên Diệp, nửa thật nửa giả hỏi: “Thất ca khi nào thì biết được? Là trước khi thành thân, hay là phải đợi đến sau khi thành thân?”

“Kịp lúc!” Hiên Viên Diệp liếc nàng một cái. Thật sự thì hẳn đã biết khi bọn họ còn ở Bắc Nguyên, chẳng qua khi đó nàng không chịu thừa nhận.

Hiên Viên Tinh le lưỡi một cái, sau đó đi đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh, vừa kéo nàng đi vô phòng, vừa tươi cười nói: “Đi thôi, hôm nay ta sẽ trang điểm cho Thất tẩu thật đẹp, khiến Thất tẩu vừa bước ra khán đài, mọi người liền kinh diễm.”

Hiên Viên Diệp hơi trừng mắt, lạnh lùng lườm nàng một cái, sau đó cất giọng buồn buồn nói: “Chỉ cần thay đổi y phục là được rồi, không cần phải phiền phức như vậy.”

Hắn đồng ý để nàng thay đổi xiêm y nữ nhân đã là đáp ứng cực hạn rồi. Nếu còn muốn nàng trang điểm thật đẹp thì đừng có mơ! Cho dù nàng không trang điểm, chỉ sợ cũng sẽ khiến mọi người kinh diễm. Trừ phi, nàng lại đổi về bộ dáng lúc trước...

“Thất ca, ca cũng quá nhỏ mọn đi! Nữ nhân bình thường thì đều giống nhau cả. Ta chỉ muốn trang điểm Thất tẩu thật đẹp, khiến Đạp Hề công chúa kia tức chết luôn.” Hiên Viên Tinh hơi bất mãn, quét mắt liếc Hiên Viên Diệp. “Hơn nữa, dù sao Thất tẩu bây giờ cũng phải dùng gương mặt thật đi ra ngoài, sao không nhân dịp này làm cho Thất tẩu nở mặt một chút!”

Hiên Viên Diệp phân vân, chau mày. Hắn còn chưa kịp trả lời thì Hiên Viên Tinh đã không nói thêm lời nào, cứ vậy lôi kéo Mạnh Phát Ảnh đi vào phòng.

“Thất ca, ca cứ ở bên ngoài chờ đợi. lát nữa, chỉ sợ ngay cả ca cũng sẽ giật mình!” Hiên Viên Tinh vừa đóng cửa phòng, vừa nhảy mắt với Hiên Viên Diệp.

Con người Hiên Viên Diệp chợt nhấp nháy. Bình thường, mỗi khi Phát nhi trở lại Vương phủ, phải chờ đến lúc trời tối nàng ấy mới có thể xóa bỏ lớp đen tuyền ở trên mặt. Và buổi tối, đương nhiên là nàng ấy không cần trang điểm, hẳn cũng vì vậy chưa từng thấy qua dung mạo nàng sau khi trang điểm cẩn thận. Thế nên, giờ đây trong lòng hắn cũng có chút chờ mong, do đó hắn cũng không tiếp tục ngăn cản Tinh nhi nữa.

Hiên Viên Tinh đóng cửa phòng lại, sau đó chuyển hướng Mạnh Phát Ảnh, khê cười nói: “Thất tẩu, người có dung mạo tuyệt thế như vậy mà lại đi tô cái vết đen tuyền gì đó lên, thật sự là uống quá đi.”

Mạnh Phát Ảnh nở nụ cười bắt dắc dĩ. Đâu phải nàng thật lòng muốn như vậy. Ai ai cũng thích cái đẹp, huống chi nàng là nữ nhân, đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nàng cũng không muốn hóa trang chính mình thành như vậy. Mỗi lần bị người ta kêu là người quái dị, trong lòng nàng không tránh cảm giác u uất, không thoải mái. Giờ phút này, nếu được đổi về bộ dáng thật của mình, nàng cũng không phản đối.

“Hôm nay, hãy để cho Tinh nhi trang điểm cho người đẹp một chút, làm ấy kẻ trước kia cười nhạo người tức chết mới thôi.”

Hiên Viên Tinh dĩ nhiên cũng hiểu được khổ tâm của nàng, không nói thêm câu nào nữa. Tinh nhi lôi nàng lại trước bàn trang điểm, không chờ nàng lên tiếng, đã bắt tay vào đánh phấn kẻ mày cho nàng.

Mạnh Phát Ảnh mỉm cười, cũng mặc kệ nàng ấy. Tính tình Tinh nhi nàng hiểu rất rõ, nàng ấy và Hiên Viên Diệp giống nhau y đúc, một khi đã nhận định chuyện gì thì khó mà thay đổi. Nàng biết dù mình có nói cái gì thì Hiên Viên Tinh cũng sẽ không nghe, huống chi nàng ấy ngay cả Hiên Viên Diệp cũng đã thuyết phục được, nàng tốt nhất không cần nói cái gì nữa. Nàng để tùy ý Tinh nhi ở trên mặt nàng thoa son đánh phấn.

Hiên Viên Tinh thật khéo tay, giỏi trang điểm. Sau một lúc nàng ấy bôi trét, Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy mình trong gương càng đẹp hơn vài phần. Màu sắc trang điểm nhàn nhạt, khiến nhan sắc nàng nhìn không điểm tục mà còn lộ ra vẻ đẹp thanh thoát. Chân mày kia mảnh mai như lá liễu, bờ mi nhẹ nhàng cong lên, sinh động lại mang theo vài phần phiêu dật, thu hồn. Đôi môi đỏ mọng trong suốt, nhẹ nhàng cong lên, càng thêm vẻ dịu hoặc, mê người. Tinh nhi đem tóc của nàng bới gọn lại, tuy rằng cực kì đơn giản, nhưng lại không mất vẻ thanh lịch tôn quý. Nàng luôn biết khuôn mặt nàng rất đẹp, rất đẹp, nhưng thật không ngờ có thể đẹp đến mức này.

Nhìn mình trong gương, ngay cả Mạnh Phát Ảnh cũng không biết dùng từ gì để diễn tả. Hiên Viên Tinh thì khỏi nói rồi, nàng ấy ngậy ngát nhìn nàng, hoàn toàn bất ngờ. Tinh nhi không ngờ mình chỉ trang điểm phớt nhẹ cho Thất tẩu, nhưng hiệu quả lại tốt như vậy. Dù Tinh nhi là nữ nhân, nhưng giờ phút này nàng ấy càng nhìn nàng, ánh mắt càng si mê.

“Thất tẩu, người thật sự quá xinh đẹp!” Hiên Viên Tinh nhìn chằm chằm dung nhan trong gương, mặt nàng ấy không giấu nổi vẻ kinh ngạc, từng chữ từng chữ chậm rãi nói.

Tinh nhi trước giờ vẫn nghĩ Nhu Phi là nữ nhân đẹp nhất thiên hạ. Từ nhỏ, mỗi lần nàng nhìn thấy Nhu Phi thì vô cùng hâm mộ. Nhưng mà, hiện tại nàng thấy Nhu Phi dù đẹp cũng không thể bằng Thất tẩu. Nàng tin rằng nếu bây giờ Thất tẩu cứ như vậy đi lên khán đài, chắc chắn những nam nhân kia sẽ nhìn nàng đến ngây người.

“Thất tẩu, người nói xem, lát nữa khi Thất ca nhìn thấy người như vậy, còn có thể cho người đi ra ngoài không?” Hiên Viên Tinh vẫn nhìn chăm chú Mạnh Phát Ảnh trong gương.

Bây giờ Tinh nhi đã hiểu được vì sao Thất ca không đồng ý để nàng trang điểm cho Thất tẩu. Đợi lát nữa, khi Thất tẩu như vậy đi ra ngoài, chưa chắc Thất ca còn chịu để Thất tẩu đi lên đài à nha!

Mạnh Phát Ảnh từ từ hoàn hồn, nghe được Hiên Viên Tinh hỏi, khóe môi nàng không khỏi lộ ra một tia cười khê. Chỉ e là sau khi Hiên Viên Diệp nhìn thấy cái bộ dạng này của nàng, hẳn sẽ không để cho nàng xuất hiện.

Nghĩ vậy nàng liền cười khê, càng tăng thêm vẻ đẹp tuyệt thế, thêm vài phần sinh động. Hiên Viên Tinh trợn mắt lên, vui vẻ nói: “Đi thôi, đi thôi! Mau đi ra ngoài, cứ tiếp tục như vậy nữa ta sợ là chịu không nổi sự tò mò.”

Nàng ấy nửa thật nửa giả, vừa cười vừa nói, kéo Mạnh Phát Ảnh đi ra cửa. Mạnh Phát Ảnh còn chưa kịp phản ứng, liền bị Tinh nhi kéo ra trước cửa. Đột nhiên, Hiên Viên Tinh dừng lại, hai mắt nàng chớp lên, nở nụ cười thâm ý. Liền sau đó, nàng kéo cửa phòng ra, lách mình sang bên cạnh, không đi ra ngoài, mà ngược lại đem Mạnh Phát Ảnh đẩy ra ngoài. Mạnh Phát Ảnh thật bất ngờ, chờ nàng tỉnh lại thì nàng đã đứng bên ngoài phòng thay y phục. Nàng đang phân vân, hai mắt vội nhìn lên, lập tức đụng phải hai con ngươi của Hiên Viên Diệp.

Khi ấy Hiên Viên Diệp đang nóng ruột đợi bên ngoài, nên khi nghe được cửa phòng mở ra, hắn liền ngược mắt nhìn lên, lập tức hắn nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh bị đẩy ra.

Trong nhất thời, hắn có chút ngây người, kinh sợ. Hắn đương nhiên là đã từng thấy qua vẻ đẹp thật sự của nàng, cũng nghĩ sau khi trang điểm nàng nhìn sẽ đẹp hơn một chút, nhưng chắc sẽ không có khác biệt gì nhiều. Thật không ngờ, sau khi trang điểm, nàng lại đẹp kinh người như vậy.

Lời xưa có nói, “ba phần diện mạo, bảy phần trang điểm.” Xem ra là có lý, huống chi nàng căn bản đã đẹp sẵn.

Hắn là người luôn bình tĩnh, xử sự không sợ hãi, thế mà giờ phút này lại có chút kinh diễm cùng si ngơ. Trong thoáng mắt, hắn đánh mất sự bình tĩnh của ngày thường, vẻ mặt cứ như vậy ngơ ngác nhìn nàng...

quên hết mọi việc chung quanh. Ngay lúc này, dường như trong trời đất chỉ có sự tồn tại của nàng, và trong đôi mắt hấn cũng chỉ có nàng. So với lần trước, lần này đây hấn càng thêm rung động.

Hiên Viên Tinh đang đứng ở phía sau Mạnh Phát Ảnh, hai mắt đang tràn ngập ý cười. Nàng đã đoán trúng, nhất định Thất ca sẽ có phản ứng như vậy. Cho dù trong mắt Thất ca từ trước tới nay không dung chứa nữ nhân nào, nhưng nếu là Thất tẩu, chỉ sợ ... Nàng chỉ sợ Thất ca kế tiếp sẽ còn có hành động càng kinh người hơn.

“Đi, chúng ta trở về.” Quả nhiên, Hiên Viên Diệp sau khi lấy lại tinh thần, nhanh chóng đi về phía Mạnh Phát Ảnh, gắt gao ôm lấy cánh tay nàng, bá đạo nói. Hấn hoàn toàn không muốn cho những nam nhân kia nhìn thấy nàng xinh đẹp như thế này.

“Hả...” Mạnh Phát Ảnh quá đỗi kinh ngạc. Bọn họ cứ như vậy bỏ đi, đây chẳng phải là muốn Hoàng Thượng khó xử hay sao? Hoàng Thượng hiện còn chờ ở trên khán đài, nếu bọn họ cứ rời đi như vậy, Hoàng Thượng làm sao đi xuống đây?

Khóe môi Hiên Viên Tinh hơi động đậy một chút, có vẻ như đang nhin cười. Sau đó nàng bèn đi ra ngoài, ngăn trước mặt Hiên Viên Diệp rồi nói: “Thất ca, ca cứ như vậy mang Thất tẩu đi, Phụ vương làm sao bây giờ?”

“Người còn nói?” Hiên Viên Diệp hung hăng trợn mắt, liếc Hiên Viên Tinh. Muội ấy rõ ràng biết tâm tư của hấn, vậy mà còn cố ý đem Phát nhi trang điểm đẹp như vậy, khiến những nam nhân kia có cơ hội chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt mỹ của nàng sao?

“Thất ca, ta thật là oan uổng à nha! Ta chỉ là trang điểm sơ sơ một chút, ai ngờ sẽ đẹp kinh người như vậy. Muốn trách, cũng chỉ có thể trách Thất tẩu thật sự là quá đẹp đi!” Hiên Viên Tinh cực kỳ ủy khuất bào chữa. Nàng cũng thật không ngờ, hiệu quả trang điểm lại tốt như vậy.

“Được rồi, một khi đã như vậy thì người đi ra nói cùng Phụ vương đi!” Hiên Viên Diệp không thềm để ý tới vẻ mặt đầy ủy khuất của nàng, vẫn như cũ ôm lấy Mạnh Phát Ảnh muốn bỏ đi.

“Thất ca, ca sẽ không ác như vậy đi!” Hiên Viên Tinh kinh hãi, vội vàng hô to. Bây giờ nàng đi ra gặp Phụ vương, nàng có thể nói cái gì đây? Chẳng lẽ lại nói nàng đã trang điểm cho Thất tẩu quá đẹp, khiến Thất ca không cho Thất tẩu đi ra ngoài? Nếu nàng thật sự nói như vậy, tin chắc Phụ vương sẽ một chưởng bóp chết nàng.

“Thất tẩu, người không thể không giúp ta

!” Hiên Viên Tinh biết giờ phút này cầu Hiên Viên Diệp cũng vô dụng, chỉ có thể đưa mắt về phía Mạnh Phát Ảnh cầu khẩn.

“Diệp...” Mạnh Phát Ảnh quay lại nhìn Hiên Viên Diệp, nhẹ giọng gọi. Nhưng mà, tiếng nàng gọi vừa ra khỏi miệng, hấn đã bá đạo ngắt ngang lời.

“Không được! Đừng có mà mơ tưởng!” Vừa nghĩ đến Bạch Dật Thần cùng Hiên Viên Triệt đang ở bên ngoài, hấn lại không nhin được lo lắng. Mặc kệ là như thế nào, hấn cũng không thể để cho bọn họ nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của nàng.

“Vậy không bằng, thiếp đi lau sạch lớp trang điểm này đi?” Mạnh Phát Ảnh cũng hiểu được tâm tư của hấn, hiểu được sự lo lắng của hấn, nên nàng lên tiếng thương lượng.

“Hả...” Hiên Viên Tinh càng ngạc nhiên. Nàng thật sự đã vất vả tô vẽ để rồi cứ như vậy bị lau đi ư? Hơn nữa, dù ngay bây giờ có lau sạch lớp trang điểm thì Thất tẩu trong trang phục nữ nhân này cũng xinh đẹp kinh người, vốn đâu có khác biệt gì nhiều? Chỉ là hiện tại Thất ca quá bá đạo mà thôi.

Hiên Viên Diệp nghe được Mạnh Phát Ảnh đề nghị, tỏ vẻ hơi suy tư một chút, sau đó trầm giọng nói: “Ừm, như vậy cũng tốt! Hay hóa trang lại bộ dáng lúc trước đi!”

Hiên Viên Tinh lại bấm môi chau mày tỏ vẻ bất mãn, bực bội. Thất ca nàng trước kia luôn thông minh, hiểu lý lẽ, thật không ngờ bây giờ hấn lại đưa ra chủ ý tệ như vậy! Lại hóa trang thành nguyên dạng giống lúc trước? Vừa rồi mọi người đã gặp qua gương mặt thật của Thất tẩu, làm sao còn có thể hóa trang trở

lại bộ dáng lúc trước được chứ? Hơn nữa, này giờ cũng đã trôi hoàn một khoảng thời gian dài, nếu phải hóa trang lại chỉ sợ không còn kịp nữa.

Giữa lúc này, một người thị vệ đang vội vã đi về hướng họ. Khi mắt hắn nhìn thấy dung mạo của Mạnh Phát Ảnh thì kinh sợ mất hồn. Ngay sau đó, vì cảm nhận được ánh mắt đông lạnh chết người của Hiên Viên Diệp nên lập tức hoàn hồn.

“Tham kiến Điện hạ, tham kiến Vương phi... Thưa Điện hạ, Vương phi, Hoàng Thượng sai thuộc hạ đến hỏi thăm một chút, không biết Vương phi đã chuẩn bị xong chưa?” Hắn cúi thấp đầu, giọng nói trầm thấp hết sức cẩn thận.

“Người đi về hồi bẩm Hoàng Thượng, nói thân thể Vương phi có chút không khỏe nên đã đi về nghỉ trước rồi.” Hiên Viên Diệp nhíu mày lại, nhìn thị vệ kia, lạnh giọng ra lệnh.

“Điện hạ...?” Người thị vệ kia kinh hãi, nhanh chóng ngược mắt nhìn lên, bộ mặt khó tin nhìn về phía Hiên Viên Diệp. Hắn lắp bắp, run run hỏi lại: “Hoàng Thượng đang ở trên đài chờ thì sao?”

Đôi mắt hắn lại cẩn thận đảo qua nhìn Mạnh Phát Ảnh, cũng không khỏi âm thầm nuốt từng ngụm nước bọt. Vương phi đang khỏe mạnh đứng ở chỗ này, như vậy không phải là sai hắn đi lừa gạt Hoàng Thượng sao? Hắn cho dù có mười cái đầu cũng không dám đầu!

Hiên Viên Tinh cũng không khỏi kinh sợ khi nghe Thắt ca nàng ra lệnh như vậy. Nhìn bộ dáng sợ hãi của Thị vệ, nàng có chút không nỡ bèn lên tiếng giải vây: “Thắt ca, người cần gì phải làm khó một thị vệ như vậy! Sau này Thắt tẩu dù sao cũng phải dùng gương mặt thật để gặp người ta. Chẳng lẽ, ca muốn giấu nàng cả đời, hay là ca muốn cho nàng phải lấy bộ dáng xấu xí như cũ để gặp người ta?”

Hiên Viên Tinh hơi suy nghĩ một chút, rồi lại tiếp tục khuyên giải:

“Thắt tẩu về sau xuất môn, chẳng lẽ phải cứ giả dạng nam nhân như thế? Cho dù vậy, chỉ sợ nàng so với bây giờ còn muốn đẹp hơn vài phần, e là Thắt ca càng thêm lo lắng. Ca cũng không thể đem Thắt tẩu giấu đi cả đời được, không cho nàng gặp người ta. Huống chi, hiện tại Phụ vương cùng các đại thần còn đang chờ ở bên ngoài. Nếu Thắt tẩu bây giờ không đi ra, Phụ vương cùng những đại thần kia làm sao đi xuống khán đài? Như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến Thắt tẩu!”

Lời nói của nàng hơi dừng một chút, sau lại tiếp tục: “Thắt ca cũng không thể khiến cho Phụ vương cùng các đại thần trong Hiên Viên vương triều chúng ta mất mặt trước thiên hạ được!”

Nàng ấy vừa dứt lời thì Mạnh Phát Ảnh đã lên tiếng đáp, không cho Hiên Viên Diệp có cơ hội phản bác: “Được rồi, chúng ta đi thôi!”

Mạnh Phát Ảnh biết, cho dù Hiên Viên Diệp ngàn lần không muốn, nhưng hắn cũng không thể không quan tâm đến mặt mũi Hoàng Thượng và uy nghiêm của Hiên Viên vương triều. Nàng hiểu, trong giờ phút này hắn đang lo Bạch Dật Thần và Hiên Viên Triệt, chỉ sợ bọn họ sẽ gây bất lợi đối với nàng...

Nhưng mà, lời Hiên Viên Tinh nói cũng không sai, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ biết. Hơn nữa, vừa rồi mọi người đều đã nhìn thấy gương mặt thật của nàng, cho nên bây giờ nàng cũng không thể tiếp tục hóa trang được. Bạch Dật Thần, Hiên Viên Triệt chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua như vậy.

Con người Hiên Viên Diệp đang híp lại, hắn đang suy tính đắn đo. Hắn cũng biết, giờ phút này nếu hắn thật làm như vậy, e là hậu quả không lường trước được.

“Thắt ca, đi thôi, đi thôi!” Hiên Viên Tinh nghe Mạnh Phát Ảnh nói, nàng thở dài nhẹ nhõm, ra sức thúc giục Hiên Viên Diệp đi ra ngoài.

Hiên Viên Diệp do dự một chút, hắn còn chưa chịu dứt Mạnh Phát Ảnh đi ra. Hắn tuy cuồng vọng, không để ý tới thể tục trói buộc, nhưng mà hắn quả thật không thể không để ý mặt mũi Hoàng Thượng, danh dự của Hiên Viên vương triều.

Ngần ngừng trong giây lát, cuối cùng Hiên Viên Diệp đành ôm lấy Mạnh Phát Ảnh đi ra. Hiên Viên Tinh thấy vậy, lo lắng trên mặt cũng biến mất, thay vào đó là một nụ cười khê, đồng thời trong lòng nàng cũng thầm vui mừng đắc ý. Hôm nay, Thắt tẩu trong dung mạo này đi ra gặp mặt mọi người, để xem về sau còn có ai dám kêu tẩu ấy là người quái dị nữa không?

Tinh nhi vừa nhớ đến lúc Đạt Hề Tĩnh buột miệng kêu Thất tẩu của nàng là người quái dị, trong lòng nàng lại không nhận được phần nộ. Đợi lát nữa, Đạt Hề Tĩnh nhìn thấy Thất tẩu như vậy, chỉ sợ nàng ta sẽ ganh tị đến hộc máu luôn không chừng.

Nàng lại thầm nghĩ đến tên Bạch Dật Thần kia. Trước nay, y luôn luôn nhục nhã Thất tẩu, luôn luôn cự tuyệt tẩu ấy. Không biết bây giờ khi nhìn thấy Thất tẩu như thế, y sẽ có biểu tình gì đây? Ngay cả Thất ca vừa rồi còn kinh diễm, huống chi là những nam nhân phạm tục kia.

Nàng phải công nhận dung mạo Thất tẩu trong giờ phút này so với lúc nàng ấy cải nam trang có khác biệt rất lớn. Lúc trước, khi Thất tẩu cải trang, nàng ấy còn cố ý đem bản thân mình hóa trang xấu đi một chút. Ngược lại, nàng vừa rồi cố ý trang điểm cho Thất tẩu thật xinh đẹp, vì thế đương nhiên là có sự khác biệt!

Hiên Viên Tinh vừa âm thầm nhận xét, vừa theo sát ở phía sau bọn họ. Bước chân nàng thoăn thoắt, không có nửa điểm thông thả. Nàng hồi hộp chờ xem một lát nữa, những người bình thường hay cười nhạo, nhục nhã Thất tẩu sẽ kinh hoàng cỡ nào. Nhất định sẽ vui chết đi được!

Từ phòng thay y phục đến khán đài cũng không xa, tuy rằng Hiên Viên Diệp cố ý đi chậm, nhưng cũng không lâu sau đã đến nơi. Hắn vẫn gắt gao ôm Mạnh Phát Ảnh ở trong lòng, che đi tầm mắt mọi người khiến họ chỉ thấy nàng đã thay trang phục nữ nhân, nhưng lại không nhìn thấy bộ dáng của nàng. Bao nhiêu con người đang mở to, nhìn chăm chăm về phía họ, háo hức muốn xem bộ dáng chân chính của nàng.

Con người Bạch Dật Thần hơi nhíu lại, giờ phút này y đang cố khống chế sự hiếu kỳ ở trong lòng mình, không để mình cứ như vậy quay lại nhìn nàng.

Dưới khán đài, tay Hiên Viên Triệt đang cầm chén trà, cũng hơi hơi xiết chặt. Con mắt bình thường âm lãnh giờ thì đang hiện rõ sự hồi hộp chờ mong, cũng có một chút khẩn trương. Đạt Hề Tĩnh thì dù một cái nháy mắt cũng không thèm nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh...

“Phát nhi, rốt cục con đã trở lại. Đến đây!” Hoàng Thượng rốt cục nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh đi ra, không khỏi âm thầm thở dài nhẹ nhõm. Hắn rõ ràng là đang lo lắng Hiên Viên Diệp sẽ không cho nàng ra mặt, sẽ trực tiếp cứ vậy mang nàng rời đi.

Hiên Viên Diệp hơi khựng lại một chút, sau đó mới ôm lấy nàng bay lên khán đài. Tuy rằng hắn cực kỳ không muốn, nhưng lại không thể không buông lỏng nàng ra. Khi Mạnh Phát Ảnh rời khỏi vòng tay của hắn, nàng bình tĩnh đứng trước mặt mọi người.

Giờ phút này, tất cả ánh mắt trên dưới khán đài đều đổ dồn về phía nàng. Trong giây phút đó, mọi người hoàn toàn kinh sợ, hoàn toàn ngây ngất. Tất cả dường như đã bị kinh diễm đến độ lạc mất hồn phách. Bạch Dật Thần rốt cục cũng nhận không được, từ từ quay lại nhìn về phía nàng. Trong nháy mắt, y đã hóa đá...

106. Chương 107: Hối Hận Không Kịp. Bạch Dật Thần Bất Ngờ Kinh Hi.

Bạch Dật Thần giờ đây đang trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm Mạnh Phát Ảnh. Y cứ như vậy ngây người, há hốc miệng sững sốt nhìn nàng không chớp mắt. Y dường như hoàn toàn đã quên hết mọi phản ứng, miệng cũng quên khép lại, cứ thế há to ra, đủ để nhét vào một quả trứng gà.

Vừa rồi, tuy rằng y đã nhìn thấy bộ dáng nàng trong lúc cải nam trang, cũng đã biết nàng trên thực tế rất đẹp. Nhưng y thật không ngờ, nàng sau khi đổi về nữ trang lại đẹp như vậy. Nàng xinh đẹp khiến người ta không thể tưởng tượng được, gần như hút hồn khiến người ta quên cả hô hấp. Nếu không phải y tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ y không thể tin được trong thiên hạ này sẽ có một nữ tử xinh đẹp như vậy.

Hay là, nàng vốn không phải là nữ tử nhân gian, mà là tiên tử từ trên trời hạ phàm? Không, e là nàng so với tiên tử còn xinh đẹp hơn. Một mỹ nữ như vậy, chỉ sợ trong cả thiên hạ này sẽ không thể tìm thấy người thứ hai. Giờ khắc này, trong lòng y đâu chỉ có hối hận đơn thuần, mà là y đang tiếc hận đến tím ruột bầm

gan. Vì sao lúc trước y không phát hiện ra dung mạo thật của nàng? Ngay từ đầu, nàng vốn là thê tử của y, vốn là y có thể sở hữu con người có dung nhan tuyệt mỹ này. Nhưng giờ đây, nàng lại là nữ nhân của Hiên Viên Diệp.

Nhớ đến lần trước ở Hầu Vương phủ, lúc đó đó y vốn có thể hôn nàng, nhưng y lại vì lớp dịch dung đen tuyền trên mặt nàng mà bỏ qua, không hôn nàng. Nếu y sớm biết đó chỉ là dịch dung, nàng thật ra xinh đẹp như vậy thì y nhất định sẽ không chút do dự mà hôn nàng. Y cũng sẽ không chút do dự, bất chấp dẫn nàng đi, khiến nàng trở thành nữ nhân của y.

Nhưng mà bây giờ nói cái gì thì cũng đã quá trễ. Giờ đây, trong lòng y càng lúc càng thêm đổ kỵ, càng thêm phần nộ, không cam lòng. Ngay thời khắc này, Bạch Dật Thần âm thầm thề trong lòng là dù bất cứ giá nào y cũng phải đoạt cho được nàng. Cho dù y không chiếm được lòng của nàng, y cũng phải có được thân xác của nàng.

Giữa lúc này, Hiên Viên Triệt đang ngồi ở phía dưới khán đài cũng đang nhìn Mạnh Phát Ảnh không nháy mắt, toàn thân cương cứng. Đôi tròng mắt âm lãnh ngày thường giờ đã không thấy, thay vào đó chỉ có sự kinh diễm khó có thể tin. Nàng đối lại trang phục nữ nhân, bộc lộ dung nhan tuyệt đẹp, hơn hẳn sự tưởng tượng của y. Thật quá tốt! Y vừa rồi đã hủy bỏ kế hoạch kịp thời, cũng như lần trước Đạt Hề Nhiên không giết nàng, nếu không thì thật sự là quá đáng tiếc! Y tuy không phải là loại người biết thương hương tiếc ngọc, nhưng mà giờ phút này đây, trong lòng y cũng dâng lên một chút xúc động, một loại mơ tưởng cường cầu, cùng một chút nhu ý muốn che chở bảo toàn.

Trước kia, nếu như người ta nói với y là có một nữ nhân có thể ảnh hưởng đến lời nói của y, y tuyệt đối sẽ không tin. Nhưng giờ phút này y đã biết, thật sự có một nữ nhân như vậy, và người đó là nàng. Thậm chí, nàng khiến y phải đích thân tỉ mỉ bày ra một kế hoạch tốt để có thể chiếm được nàng. Đây là một sự việc hoàn toàn bất ngờ, ngay cả y cũng không nghĩ tới sẽ có việc ngoài ý muốn như vậy.

Tay Hiên Viên Triệt đang cầm chén trà, cứ như vậy dừng lại giữa không trung. Y quên cả uống, cũng quên để nó xuống, cứ bưng chén trà lơ lửng ở giữa không trung, dường như không biết y đang có biểu hiện dị thường như thế nào. Y lại nhìn thẳng vào mắt của nàng, ánh mắt y suông sẻ, lộ rõ ràng bá đạo ham muốn cùng dục vọng chiếm hữu. Ánh mắt kia cũng không che dấu cuồng vọng, cũng giống như trước kia, y tuyệt đối sẽ không cho phép xuất hiện việc ngoài ý muốn.

Đạt Hề Tĩnh trong nháy mắt đã ngây người, nàng ta trong lúc nhất thời cũng quên mất đổ kỵ, hoàn toàn si ngốc nhìn Mạnh Phát Ảnh. Á thật sự không thể tin được, trong thiên hạ sẽ có một nữ nhân xinh đẹp như vậy. Á từ trước đến giờ luôn cực kì tự tin, tự cho là không có ai có thể đẹp bằng á. Nhưng mà, giờ phút này á lại không thể không thừa nhận nữ nhân này thật sự là quá đẹp, ngay cả á cũng không thể so bì kịp. Khó trách Hiên Viên Diệp đã chọn lấy nàng ta.

Đạt Hề Nhiên cũng hoàn toàn mất hồn, trong lúc này e là hẳn cũng không biết mình đang ở nơi nào. Hẳn kìm lòng khôngặng, cứ si ngốc nhìn Mạnh Phát Ảnh.

Ngay cả Đông Phương Sóc cũng bị kinh diễm. Khi hắn vừa nhìn thấy dung mạo của nàng, thiếu chút nữa hắn đã kinh ngạc đến độ gần như muốn phun ra ngụm trà mà hắn vừa uống vào trong miệng. Dù vậy, nếu nhìn kỹ thì chỉ thấy ánh mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh của hắn chỉ lộ vẻ tán thưởng, chiêm ngưỡng một mỹ nữ bình thường, hoàn toàn không có loại dục vọng si mê. Ở trong mắt hắn, nữ nhân nào dù xinh đẹp mấy cũng không thể so sánh với “nàng”, người trong lòng hắn.

Vào lúc này, Hiên Viên Tĩnh đang từ từ bước đến. Nàng liếc mắt nhìn sơ qua những gương mặt đang ngây ra như phỗng, đặc biệt là những nam nhân kia... Một đám đều đang nhìn ngây ngốc, si mê như mất hồn, dường như đã không còn biết thân mình lạc đến nơi nào. Nàng không khỏi âm thầm buồn cười, khoe môi từ từ nở một nụ cười trào phúng. Nam nhân, tất cả đều giống nhau! Người nào người nấy khi thấy nữ nhân xinh đẹp là dán mắt không dời đi được!

Nhưng khi đôi mắt nàng hơi đảo qua nhìn Đông Phương Sóc, nàng bắt gặp đôi mắt hắn đang nhìn thẳng vào mắt nàng. Nàng không khỏi sửng sốt. Đông Phương Sóc tại sao không nhìn Thất tẩu ngán người, mà lại nhìn về hướng nàng? Trong lòng nàng có chút kinh ngạc. Và khi mắt nàng chạm phải con người hắn đang nhìn nàng trân trân, nàng lại có chút e thẹn ngượng ngùng, mắt nàng khép hờ, tránh đi tia nhìn của hắn. Nàng đi từ từ về chỗ ngồi của mình.

Đông Phương Sóc hơi sững sốt một chút, khoe môi hấn chợt nở nụ cười khê. Thật không ngờ nàng lại lộ ra biểu tình thẹn thùng, đáng yêu như thế.

Trên đài cao, tất cả đại thần bao gồm cả Tể tướng đại nhân, không ai tránh khỏi kinh diễm khi nhìn thấy dung mạo của Mạnh Phát Ảnh. Trong lúc nhất thời, Tể tướng đã quên mất tuyên phong và ban thưởng cho nàng. Hoàng Thượng cũng giống họ, kinh ngạc trợn mắt há mồm. Ngay lúc này, trong lòng hấn cũng đang rung động, tựa như lần đầu tiên hấn nhìn thấy Nhu nhi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nhu nhi, hấn cũng tưởng nàng là tiên nữ hạ phàm. Tuy rằng cũng đồng dạng là rung động, nhưng tâm tình hấn khi đó và bây giờ thì hoàn toàn khác nhau. Đối với Phát nhi, hấn chỉ có tâm tình thưởng thức một mỹ nữ bình thường, còn lúc đó, khi nhìn Nhu nhi, hấn hoàn toàn rung động, cảm xúc lập tức xâm chiếm trọn lòng hấn.

Thân mình Hoàng Thượng đột nhiên đông cứng, hai tròng mắt hấn cũng hơi trợn lên. Dường như tâm tình Hoàng Thượng trong lúc này đang cực kì xúc động.

Đúng vậy! Khi hấn nhìn thấy Nhu nhi lần đầu tiên, nàng đã khắc sâu vào nội tâm của hấn. Vì thế, hấn đã liều lĩnh đi cầu hôn nàng, liều lĩnh mang nàng trở về. Nhưng mà, sau khi cưới nàng trở về, hấn lại không có quý trọng nàng. Có phải vì sự nhu thuận thông thường của nàng khiến hấn lơ là? Hay tại vì hấn thân là Hoàng Thượng, nên đã lầm tưởng rằng việc sở hữu hậu cung với nhiều nữ nhân như vậy là chuyện bình thường? Hấn đã tự nhiên hưởng thụ tề nhân chi phúc (*), nhưng lại chưa từng nghĩ đến tâm tình của nàng. Nàng yêu hấn như vậy, vì hấn thậm chí ngay cả gia tộc nàng cũng bỏ qua, thế mà hấn một lần lại một lần thương tổn nàng. Cuối cùng thì...

(*) Tề nhân chi phúc: cuộc sống quyền quý, giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

Hấn đáng chết! Hấn thật sự đáng chết! Là hấn hại chết Nhu nhi!

Lần này, hấn nhất định phải nghĩ biện pháp cứu Nhu nhi trở về, nếu không thể cứu hồi Nhu nhi, hấn tình nguyện cùng theo bồi Nhu nhi, hấn không thể để cho Nhu nhi cô đơn một mình. Hoặc là, đây là lần cuối cùng duy nhất mà hấn có thể làm vì Nhu nhi.

Hiên Viên Diệp nhìn thấy mọi người đang ngơ ngác, ngây ngất nhìn Mạnh Phát Ảnh, con người hấn càng lúc càng lộ sự bất mãn cùng giận dữ. Sắc mặt hấn càng thêm âm trầm, đặc biệt khi hấn nhìn thấy ánh mắt cực kì si mê, không cam lòng của Bạch Dật Thần, và còn có sự cuồng vọng cuồng cầu trong mắt Thái Tử.

Hiên Viên Diệp quay sang nhìn về phía Tể tướng đại nhân, ông ta đang ngơ ngác, hồn vía hình như hiện giờ cũng không biết đã ngao du đến nơi nào. Hấn từng chữ từng chữ lạnh lùng gọi hồn: “Tể tướng đại nhân!” Âm thanh lạnh như băng, ẩn chứa một chút cảnh cáo.

“A!” Tể tướng đại nhân lập tức hoàn hồn. Ông ta cảm giác được hàn khí đang bắn thẳng về phía mình, đang dồn dập nhập vào người ông, khiến ông không khỏi lạnh run, rùng mình một cái. Hai mắt Tể tướng nhanh chóng dời đi nơi khác, không còn nhìn chăm chăm vào gương mặt Mạnh Phát Ảnh như nãy giờ. Ông ta không khỏi âm thầm ảo não. Ông thật là đáng chết, tại sao vừa rồi ông lại nhìn Vương phi chăm chăm như vậy? Đây không phải là ông muốn tìm chết hay sao? Nếu như Thất Điện hạ lúc đó chém ông cũng không hề oan uổng!

Tể tướng đại nhân mau trấn tĩnh, lấy lại tinh thần và đông dặc tuyên bố: “Ngay thời khắc này Bôn quan tuyên bố... Thất Vương phi đã thành công khiêu chiến Bạch Công tử... Vương phi là người thắng cuối cùng trong đại hội Phong Vân năm nay.”

Hoàng Thượng cũng dần xuống đau xót, phục hồi lại tinh thần và gật đầu tiếp lời Tể tướng: “Đúng vậy. Trẫm ngay bây giờ phong Phát nhi là Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Nữ. Trẫm tin tưởng là mọi người ở đây chắc hấn sẽ tâm phục khẩu phục. Dĩ nhiên, nếu trong thiên hạ có người nào không phục thì có thể tới khiêu chiến Thất Vương phi tại đại hội Phong Vân lần sau.”

“Oa, Thất tẩu thật lợi hại!” Hiên Viên Tinh nhện không được đứng lên, lớn tiếng hô to.

“Đúng nha, Thất Vương phi quả thật là lợi hại!” Mọi người ở dưới khán đài cũng không nhin được phụ họa hô to.

“Thất Vương phi cùng Thất Điện hạ thật sự là một đôi thiên địa tạo nên!” Lại nhiều tiếng hô khác vang lên.

“Đúng vậy, chỉ có một tài nữ giống như Thất Vương phi mới xứng đôi với Thất Điện hạ!” Mọi người không ngớt lời phụ họa.

Bạch Dật Thần trên khán đài nghe thấy lời dân chúng bàn tán, sắc mặt y càng thêm sa sầm, đôi mắt y nheo lại. Hừ, một đôi thiên địa tạo nên? Rõ ràng nàng vốn là nữ nhân của y! Nhất định là Hiên Viên Diệp đã sớm biết nàng đẹp như thế cho nên hẳn mới nghĩ cách cưới cho được nàng. Bằng không, trong lần tuyển phi đó hẳn sẽ không vứt bỏ Mạnh Như Tuyết để lựa chọn nàng. Còn nữa, theo tình huống hiện tại thì nàng mới thật sự là Mạnh gia nữ tử do Tình hạ phạm, giống như trong truyền thuyết xưa nay. Hiên Viên Diệp thật đúng là lợi hại!

Con người Thái tử lúc này cũng đang tỏa ra tia âm lãnh mà bình thường vẫn khiến người ta kinh hãi. Khóe môi hẳn đang cười lạnh, bộ dáng mai mỉa. Một đôi thiên địa tạo nên? Kể cả là bọn họ có do thiên địa định sẵn thì y cũng sẽ làm cho bọn họ ly tán. Mọi người hãy chờ xem đi!

“Chúng ta đi thôi!” Hiên Viên Diệp thấy mọi chuyện giờ coi như đã xong, bèn ôm nàng nhẹ giọng nói. Hắn vừa nói vừa ôm lấy nàng nhảy xuống khỏi khán đài, xoẹt cái đã nhanh chóng biến mất trước mặt mọi người.

Mọi người run sợ. Thật không ngờ, Điện hạ cứ như vậy mang theo Vương phi rời đi? Dù sao thì Hoàng Thượng còn chưa mở miệng cho bọn họ đi mà? Nhưng cũng kỳ lạ, Hoàng Thượng trên mặt lại không có chút nào tức giận, ngược lại còn mỉm cười?

Hoàng Thượng sao lại không hiểu tâm tình của Diệp nhi... Hôm nay nếu đổi lại là hắn, đổi lại là Nhu nhi, hẳn cũng sẽ không để những nam nhân kia nhìn thấy nữ nhân của hắn xinh đẹp như vậy. Hôm nay, Diệp nhi có thể để cho Phất nhi đi lên khán đài, hoàn toàn vì bận tâm mặt mũi của hắn.

Mọi người thấy Hoàng Thượng không có tí ti tức giận, cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm. Tể tướng đại nhân lúc này lại lớn tiếng tuyên bố: “Tốt lắm, đại hội Phong Vân lần này kết thúc trong mỹ mãn.”

Trong lúc tuyên bố kết thúc, đôi mắt Tể tướng hơi liếc nhìn về phía Bạch Dật Thần. Ông ta nhìn thấy mặt y giờ đây đang xanh mét, ánh lên tia thị huyết cùng ngoan tuyệt. Tể tướng không khỏi âm thầm lắc đầu. Ông ta thấy thật ra bụng dạ Bạch Dật Thần cũng chẳng khác tiểu hài tử, căn bản là không đủ phong độ để nhận thua.

Kể từ hôm nay trở đi, danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử của y đã không còn nữa, và sau này y cũng sẽ không giữ được huyền thoại là tài tử bất bại của đại hội Phong Vân. Chỉ là không có ai nghĩ tới, người phá vỡ huyền thoại của y lại là một nữ nhân. Có lẽ, y càng không thể tưởng tượng được, nữ nhân kia còn là người mà trước đây vẫn ngày ngày đeo đuổi theo y, lại luôn bị y chế giễu không thương tình. Thật đúng là ông trời cũng có lúc trêu người, mọi chuyện thật khó ngờ trước được...

Sau khi Hiên Viên Triệt nhìn thấy Mạnh Phất Ảnh rời đi, y cũng đứng lên, xoay người bỏ đi, thậm chí không có nửa câu cáo biệt cùng Đạt Hề Nhiên. Bạch Dật Thần dù không cam tâm cũng không có khả năng tiếp tục đứng ở trên khán đài, y lắc mình nhanh chóng rời khỏi.

Hiên Viên Diệp ôm lấy Mạnh Phất Ảnh đi thẳng về Nghệ Vương phủ. Về đến Vương phủ, tâm tình hắn đã tốt lên nhiều, nét âm lãnh cùng tức giận cũng đã tan biến. Giờ đây hắn lại nhìn chằm chằm nàng, trong một khoảng cách gần như vậy nhìn nàng. Dung nhan nàng xinh đẹp đến độ không thể tin, đang rõ ràng hiện diện trước mắt hắn. Hắn giờ phút này không cần phải lo lắng đến những nam nhân khác, có thể yên tâm, tận tình thưởng thức vẻ đẹp của nàng.

“Phất nhi.” Hắn nhìn nàng, thì thào kêu. Hắn lại một lần nữa kim lòng không được, bị nàng hấp dẫn, bị nàng say mê, đôi mắt ánh lên những xúc động khác thường. Sau tiếng kêu thầm thì kia, môi hắn cũng từ từ hướng về phía nàng hạ xuống, rơi lên trên đôi môi đỏ mọng, trong suốt ướt át của nàng.

Mạnh Phất Ảnh mỉm cười. Nhìn môi hắn từ từ hạ xuống, bờ môi nàng cũng từ từ hé mở. Tuy rằng hắn đã nhiều lần hôn nàng, nhưng mà giờ phút này đây, tim nàng lại không nhin được, đang đập càng lúc càng nhanh, đang mong đợi nụ hôn của hắn.

Nhưng trong nháy mắt đó, lúc môi hắn sắp chạm lên trên môi nàng, nàng lại đột nhiên cảm thấy dạ dày không thoải mái, một cơn buồn nôn không thể kìm chế dâng lên. Nàng nhanh chóng tránh khỏi hắn: “Oe.”

Nàng “oe” hai ba lượt nhưng lại không nôn ra cái gì, chỉ là nôn khan. Hiên Viên Diệp khựng lại, đôi mắt hơi trợn lên, vẻ mặt thất vọng. Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng nàng nôn khan khó chịu, hắn lại nhin không được, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Không thoải mái sao? Ta truyền lệnh cho Thái y tới xem bệnh.”

“Không có chuyện gì.” Mạnh Phát Ảnh nhanh tay giữ chặt hắn, nhẹ giọng nói. Chính nàng cũng biết y thuật, cho nên tình trạng thân thể của mình thì nàng vẫn biết rõ, không có chuyện gì khác thường. Ngưng một chút, hít hơi vào rồi nàng nói tiếp: “Có thể là mấy ngày nay quá mệt mỏi.”

Mấy ngày nay, nàng phải xử lý nhiều chuyện, nhất nhất phải đề phòng cẩn thận Hiên Viên Triệt. Hiên Viên Diệp cũng đã bận rộn điều tra về sự tình lần trước ở đại hội Phong Vân. Hai người bọn họ đều đã mệt muốn chết, mấy ngày liền không được nghỉ ngơi đầy đủ, mỗi lúc trời tối nhiều nhất cũng chỉ ngủ có hai canh giờ. Vậy nên, tình trạng này có lẽ là do mệt quá sức.

Thường thì tình trạng nôn khan cũng còn có một lý do quan trọng khác nữa, đó là dấu hiệu mang thai bé cưng. Nhưng mà, nàng hiện tại vẫn chưa có nguyệt sự cho nên khả năng này là hoàn toàn không thể. Chắc chỉ còn nguyên nhân là nàng quá mệt mỏi mà thôi.

Thật ra, Hiên Viên Diệp trong lúc này cũng có nghĩ đến khả năng kia, nhưng mà hắn nhớ đến lời nói của Phong Lăng Vân, trong lòng phút chốc cũng đánh mất hy vọng. Tình trạng sức khỏe hiện tại của nàng... Trong khoảng thời gian này, Phong Lăng Vân không có ở Kinh thành, hắn là đang đi tìm sự phụ của y. Chờ đến lúc đó, sau khi Phong Lăng Vân tìm được sự phụ, may ra nàng mới có thể... Hiện tại, hắn căn bản cũng không dám suy nghĩ hay hy vọng nhiều đến phương diện kia.

“Vậy hãy ngủ một giấc cho khỏe.” Hiên Viên Diệp ôn nhu nói, rồi nhẹ nhàng ôm lấy nàng đi đến bên giường, mấy ngày nay quả thật là khiến nàng mệt muốn chết rồi.

“Ừ, ngủ thôi.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng đáp lời, không phản đối, tùy ý hắn ôm nàng đặt trên giường, giúp nàng cởi giày ra, cẩn thận vì nàng đắp chăn buồn mản. Nàng chỉ an tĩnh hưởng thụ, trong lòng dâng trào cảm động cùng hạnh phúc vô biên.

Hắn đắp chăn cho nàng xong rồi mà vẫn còn đứng ở cạnh giường, không có động tác gì khác. Mạnh Phát Ảnh nhích mình một chút về bên trong giường rồi vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Chàng cũng cùng ngủ đi!” Mấy ngày nay hắn cũng đã quá mệt.

Hiên Viên Diệp bất ngờ, mắt hắn chợt lóe, rồi khóe môi từ từ nở ra nụ cười thâm ý, vừa nheo mắt làm bộ thăm dò vừa trêu nàng: “Nàng đây là đang mời ta sao?”

“Hả...” Mạnh Phát Ảnh có chút ngạc nhiên. Nam nhân này, hắn không phải là người lạnh như băng đá trước kia sao? Nàng hơi vênh môi, hơi hơi liếc trắng mắt, ầm ừc nói: “Đi lên ngủ.”

“Đương nhiên là ngủ, nhưng ngủ cũng có nhiều cách nói.” Hiên Viên Diệp lại cười khê, trên mặt lại thêm mấy phần lưu manh chọc ghẹo, ánh mắt thì tràn ngập ái muội, dụ tình.

Trong khi nói chuyện hắn cũng ngồi xuống giường, nhanh tay cởi giày, và sau đó vọt lên giường, một cái xoay người liền đè nàng, ôm gọn trong lòng ngực. Môi hắn trườn tới bên tai nàng, từng chữ từng chữ chậm rãi thì thào: “Nếu nàng đã mời Bốn vương, như vậy không thể trách Bốn vương được.”

Hơi thở của hắn theo lời nói phun nhập vào trong tai nàng, gây ngứa ngáy một chút, tê dại một chút. Bờ môi hắn không biết là vô tình hay là cố ý, hơi hơi cọ ở vành tai của nàng, thân mình nàng khẽ run. Mạnh Phát Ảnh vội thấp giọng nói: “Đừng đùa nữa, ngủ đi!”

“Ha.. ha.” Hiên Viên Diệp cười ra tiếng, rồi đột nhiên hé môi nhẹ nhàng cắn vành tai nàng, giọng ái muội hỏi: “Vương phi nói đi, nàng muốn ngủ kiểu nào?”

“Hử...” Mạnh Phát Ảnh càng thêm ngạc nhiên, nam nhân này thật đúng là... Nhưng mà, vì hắn thời khắc đó khẽ cắn tai nàng nên khiến thân thể của nàng không nhin được, tự dưng căng cứng, trong người dâng lên một cổ xúc động, run rẩy.

Hắn rút cục buông lỏng nàng ra, môi hắn chậm rãi dời đến trước mặt nàng rồi hung hăng hôn lên môi nàng. Hắn bá đạo nhưng không mất đi sự mềm nhẹ, cuồng vọng nhưng không thiếu ôn nhu, che chở. Khi nàng sắp nghẹn thở hắn mới ngừng hôn. Sau đó, hắn kéo ra một chút khoảng cách, cứ như vậy chăm chú nhìn nàng. Mạnh Phát Ảnh mở to mắt, cũng nhìn thẳng vào hai con người đang nhìn nàng; nàng hơi sững sốt, không hiểu hắn đây là đang muốn làm gì.

“Phất nhi.” Hiền Viên Diệp lại nhẹ giọng kêu, thanh âm êm ái nhưng có vẻ như hơi run rẩy, cũng có chút khản trương. Hắn thật sự sợ đã làm nàng bị thương tổn.

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng đáp lời. Nàng đương nhiên hiểu được trong lòng hắn đang lo lắng. Nàng vươn tay nhẹ nhàng nâng lên mặt hắn, khoe môi hơi cười khê. Nụ cười rất nhẹ rất nhạt, nhưng lại có thể làm cho người ta an tâm thoải mái, cũng làm cho khuôn mặt nàng càng thêm xán lạn xinh đẹp.

Mắt Hiền Viên Diệp tối sầm lại, sâu trong con người kia phản chiếu sự hưng phấn tình dục. Hắn không khỏi âm thầm nuốt nước miếng, giờ phút này cũng quên mất vừa rồi còn lo lắng, khản trương. Môi mỏng khê nhúc nhích, lại từng chữ từng chữ thì thầm: “Phất nhi, khi nàng cười, nàng thật đẹp.” Lời vừa dứt hắn lại hôn lên môi nàng, nhưng lần này cũng chỉ là hôn nàng, không có động tác gì đi xa hơn. Sau vài giây triển miên hôn môi, hắn khẽ trở mình, nằm ở bên cạnh nàng, cánh tay gắt gao ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi.”

Hắn biết nàng đã quá mệt, giờ thì nên để nàng nghỉ ngơi thật tốt. Hắn ôm nàng trong lòng như ủ nàng đi vào giấc ngủ. Mạnh Phát Ảnh lại âm thầm mỉm cười hạnh phúc, hắn chính là như vậy, luôn sẵn sàng, trân trọng nàng.

Nàng thoang thoảng cảm giác được một làn hương quen thuộc từ từ tản ra, nhẹ nhàng truyền vào trong mũi nàng. Rất dễ chịu, thật thoải mái. Sau đó, nàng cảm giác được mùi hương đó dường như từ từ truyền sâu vào thân thể, rồi từng điểm từng điểm ở trong thân thể nàng tản ra, cho thân thể cảm giác thoải mái, cực kì thoải mái. Nàng từ từ tiến nhập mộng hương.

Khi nàng tỉnh ngủ thì trời đã hoàn toàn tối đen, không biết là đã qua giờ gì. Bên trong gian phòng không có thắp đèn, một mảnh tối om, cũng tĩnh lặng như không có ai ngoài nàng. Mạnh Phát Ảnh trở mình ngồi dậy, định rời giường, nhưng nàng vừa động dậy thì đột nhiên bị một cánh tay rắn chắc níu lấy, ôm vào trong lòng. Lập tức, nàng nghe thấy hơi thở ấm áp phun ở trên mặt mình, tiếp theo là thanh âm êm ái, nhàn nhạt vang lên: “Nàng tỉnh rồi?” Giọng hắn trầm thấp, ẩn chứa vui vẻ và sủng ái.

Mạnh Phát Ảnh sững sốt một chút, rồi lên tiếng hỏi: “Chàng đã tỉnh từ lâu rồi ư?”

“Ha ha.” Hiền Viên Diệp không trả lời, chỉ nhẹ nhàng cười, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, sau ôn nhu nói: “Rời giường rồi đi ăn cái gì đi!”

Mặc dù không nghe được câu trả lời của hắn, nhưng Mạnh Phát Ảnh có thể đoán được hắn thật ra đã tỉnh dậy lâu rồi, nhưng vì sợ đánh thức nàng nên không đứng dậy, đốt đèn. Nam nhân này, hắn đối nàng là cỡ nào cẩn thận, cỡ nào lo lắng, che chở. Trong lòng nàng trào dâng hạnh phúc cùng cảm kích. Đôi cánh tay nàng theo cảm xúc cũng từ từ vươn ra, nhẹ nhàng ôm ở hông hắn, mặt nàng cũng lập tức áp tại trước ngực hắn, thấp giọng nói: “Diệp, chàng thật tốt.”

Thân mình Hiền Viên Diệp lập tức căng cứng, hắn hơi bất ngờ, và có chút kinh hãi. Trong bóng đêm, nàng nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, chỉ nghe được hắn nửa thật nửa giả cười nói: “Nếu như nàng không đói bụng thì Bốn vương cũng không cần để ý...”

“Thiếp đói bụng.” Mạnh Phát Ảnh lập tức buông tay ra và đứng lên. Nàng đột nhiên cảm thấy thật sự rất đói bụng, đói như đã mấy ngày chưa có gì ăn, có lẽ vì nàng đã ngủ quá lâu rồi.

“Ha.. ha.. ha...” Hiền Viên Diệp cười to ra tiếng. Hắn cũng rất muốn cùng nàng ẩm áp lãng mạn – nhưng hắn biết nàng đã sớm đói bụng, bởi vì khi nàng đang ngủ thì bụng nàng đã kêu nhiều lần. Hắn cũng không muốn để nữ nhân của hắn chịu đói, vì vậy hắn nhanh chóng đứng lên và rời giường. Sau khi Mạnh Phát Ảnh xuống giường thì nàng trước thắp đèn, sau đó thì kêu Thanh Trúc sửa soạn thức ăn bụng lên.

“Vương phi, những thứ này đều là những món người thích nhất.” Thanh Trúc nhanh tay dọn thức ăn và chén dĩa trên bàn, rồi nhẹ giọng nói.

“Ừ.” Mạnh Phát Ảnh nhìn trên bàn bày đầy thức ăn mà bình thường nàng yêu thích thì càng cảm thấy đói bụng hơn. Nàng bèn bưng chén lên, bắt đầu ăn cơm rất nhanh. Bởi vì khi còn ở thời hiện đại nàng đã có thói quen này, nàng thường ăn cơm rất mau, mà lần này vì quá đói nàng ăn càng mau hơn. Chỉ thoáng một lát, nàng đã ăn qua mấy món ở trên bàn, ăn sạch cả chén cơm.

“Thanh Trúc, giúp ta đơm thêm một chén.” Mạnh Phát Ảnh cảm thấy bụng của mình còn chưa no, bèn đưa chén không lại cho Thanh Trúc đang đứng ở một bên.

Thanh Trúc sững sốt, hơi trợn mắt có chút khó tin nhìn nàng. Bình thường dù chủ tử ăn cơm nhanh nhưng cũng không và nhiều đến mức này. Bây giờ người còn muốn nàng đơm thêm một chén, giống như là đã nhiều ngày nhịn đói không được ăn cơm.

Thấy biểu tình kinh ngạc của Thanh Trúc, Mạnh Phát Ảnh hơi xấu hổ giải thích: “Có thể là vì trì hoãn giờ ăn cơm nên ta cảm thấy đặc biệt đói bụng.”

Hiên Viên Diệp cũng có chút kinh ngạc, nhưng sau khi nghe được lời nàng nói hẳn cũng không có hỏi gì thêm. Nàng ăn nhiều một chút cũng tốt, nàng vốn rất gầy, nên mập lên một chút mới là tốt.

Thanh Trúc sau khi lấy lại tinh thần, nhanh chóng tiếp nhận cái chén trong tay Mạnh Phát Ảnh, đơm thêm cho nàng một chén. Lần này tốc độ ăn của Mạnh Phát Ảnh tương đối chậm đi, nhưng nàng vẫn ăn hết chén cơm thứ hai, hơn nữa cũng ăn hết hơn phân nửa thức ăn trước mặt. Thanh Trúc lại ngạc nhiên, chủ tử hôm nay ăn nhiều lắm, so với bình thường thì ăn nhiều gấp đôi. Hiên Viên Diệp khoe môi hơi giật một chút, nhịn không được lắc đầu cười khê.

Sau ngày hôm đó, toàn bộ kinh thành lan truyền tin tức về Mạnh Phát Ảnh và cuộc tỷ thí tại khán đài. Hơn nữa, càng truyền càng thêm huyền thoại, cơ hồ đem nàng truyền trở thành thần tiên giáng phàm. Trong khi đó, Bạch Dật Thần thì bị người ta quên lãng.

“Đại ca, nàng thật sự thắng huynh sao? Nàng căn bản chính là một người dấn độn, làm sao có thể thắng huynh được?” Bạch Dật Vũ bởi vì ngày đó có việc không thể đi dự, về sau nghe được kết cục như vậy, nửa ngày sau cũng chưa lấy lại được tinh thần. Mà đến bây giờ nàng ta vẫn không có cách nào tin được.

Bạch Dật Thần sắc mặt càng trầm xuống, trong đôi mắt càng thêm âm lãnh, hậm hực nói: “Hừ, ta sẽ không bỏ qua như vậy, tuyệt đối sẽ không!”

“Đại ca, ý của huynh là muốn tại đại hội Phong Vân lần sau sẽ đoạt lại danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử hử?” Bạch Dật Vũ run run, hơi vui sướng hỏi lại. Rồi nàng nói thêm: “Đại ca, ta tin tưởng huynh, nàng lần này có thể thắng huynh có lẽ nhờ may mắn. Chắc chắn lần sau Đại ca sẽ thắng lại.”

Bạch Dật Thần không để ý đến câu cổ vũ Bạch Dật Vũ, y đột nhiên đứng lên, đi thẳng về phía thư phòng. Hiện giờ, thứ y muốn đoạt lại không phải là danh hiệu kia, mà là nàng... Khi đi ngang qua người hộ vệ ở ngoài cửa, y thấp giọng ra lệnh: “Đi theo ta đến thư phòng.”

“Vâng.” Hộ vệ cung kính đáp lời, sau đó cùng hắn đi thư phòng.

Vào đến thư phòng, Bạch Dật Thần lấy ra một phong thư, nhìn sơ qua một lần, rồi khước môi y từ từ kéo ra tia cười âm lãnh, ngoan tuyệt. Sau đó, y cấp tốc viết một phong thư khác, cho vào một phong bì, đóng ấn rồi giao cho hộ vệ đang đứng chờ. Y trầm giọng phân phó: “Dem phong thư này của ta đưa đến...”

Hộ vệ kia là người đắc lực nhất bên cạnh y, tự nhiên hiểu được ý tứ của y, lại cung kính đáp lời: “Vâng, chủ tử.” Lời nói vừa dứt thì người cũng đã vội vã ra khỏi thư phòng.

Sau một ngày nghỉ ngơi, hôm sau Mạnh Phát Ảnh cùng Hiên Viên Diệp nhập Cung. Nàng không có tiếp tục hóa trang, mà là giữ nguyên dung mạo bình thường để gặp mặt mọi người. Khi ấy, những thái giám cung nữ vừa nhìn thấy nàng liền sững người, ngây ngốc.

“Người đó là Thất Vương phi sao?” Các cung nữ nhịn không được nhỏ giọng bàn tán. Thật sự không thể trách các nàng được, bởi vì sự việc này khiến người ta quá đổi kinh ngạc.

“Không phải là Điện hạ đang vui vẻ với người mới đấy chứ?” Một cung nữ nhỏ giọng suy đoán. Các nàng đoán non đoán già vì bọn họ ở trong Cung, không biết chuyện xảy ra ngày hôm qua.

“Các người đang nói bậy cái gì đó? Cả đám đều không muốn sống nữa hay sao mà dám xàm ngôn sau lưng chủ tử như vậy?” Một cung nữ tương đối lớn tuổi nghe được các nàng bàn tán, tức giận quát.

“Mọi người đừng ăn nói lung tung nữa! Nàng ấy đúng là Thất Vương phi đó! Chắc các người chưa nghe thấy chuyện ngày hôm qua phải không? Trước kia Thất vương phi đã dịch dung, hiện tại mới chính là dung nhan thật của người.” Một cung nữ khác vừa đi tới vừa thấp giọng vì mọi người giải thích, nàng bình thường tương đối hiền hòa hơn những người khác.

“À, thì ra là như vậy!” Đám cung nữ ào ào đáp lời, cũng không có ai dám nói này nói nọ gì thêm nữa.

.....

“Ảnh nha đầu, con rốt cuộc đã tới.” Thái hậu nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh, bà tươi cười, mặt mừng rỡ, vui vẻ nắm thật chặt tay nàng. “Hoàng nãi nãi đã nghe qua chuyện ngày hôm qua, ta thật không ngờ, Ảnh nha đầu con còn có bản lĩnh như vậy.”

Thái hậu bởi vì đã sớm biết dung mạo thật của Mạnh Phát Ảnh nên bà cũng không quá đổi ngạc nhiên, nhưng bà có chút bất ngờ và không khỏi khen ngợi tài hoa của nàng.

Nhưng những người khác hiện đang có mặt tại Vinh Thọ Cung lúc này thì khác. Bọn họ nhìn thấy nàng xinh đẹp, tất cả đều bị nàng làm kinh sợ. Hôm nay tất cả mọi người gần như đều có mặt ở đây, Mị Phi, Liễu Phi, Minh Phi, còn có vài Phi tử có chút địa vị khác. Mọi người sau khi nghe kể chuyện ngày hôm qua bèn cố ý chờ ở chỗ này để xem tận mắt dung nhan tuyệt trần của Mạnh Phát Ảnh.

Ban đầu, bọn họ đều tưởng rằng người ngoài quá mức khoa trương vẻ đẹp của nàng, nhưng mà hiện thời thì tất cả đều kinh diễm khi vừa nhìn thấy nàng. Có người hâm mộ, cũng có người đổ kỵ. Đặc biệt là Mị Phi, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Mạnh Phát Ảnh, con người nàng ta hiện rõ sự ganh tị, hận không thể đem khuôn mặt xinh đẹp kia chuyển qua mình.

Ảnh mắt Minh Phi thì pha lẫn nhiều cảm xúc, trong kinh ngạc còn có ẩn qua chút hối hận. Trước kia Phàm nhi thích Mạnh Phát Ảnh, nhưng nàng cảm thấy Ảnh nha đầu không xứng với Phàm nhi của nàng. Bây giờ... Thật không ngờ, nha đầu kia không những thông minh hơn người, mà còn có dung nhan tuyệt thế như vậy.

“Thật không ngờ, Phát nhi lại là một tuyệt thế mỹ nhân! Ngay cả bản cung cũng cảm thấy si mê.” Vẫn là Liễu Phi phản ứng mau, nhanh chóng lấy lại tinh thần. Nàng ta nhìn Mạnh Phát Ảnh mỉm cười, lời nói nửa thật nửa giả, gương mặt tươi cười, như đang thật lòng khen ngợi, trong đáy mắt không thấy nửa điểm đổ kỵ.

Mạnh Phát Ảnh hơi chau mày, nhưng vẫn mỉm cười đáp lễ. Tuy rằng lời nói và vẻ mặt của Liễu Phi đều không có gì khác thường, nhưng sao nàng luôn có cảm giác Liễu Phi không phải là người đơn giản.

Tất cả mọi người đều đoán rằng Thái Tử có gài người ở trong Hoàng cung. Hơn nữa, người được gài này dường như đặc biệt quen thuộc đối với Hoàng Thượng. Khởi đầu, nàng từng hoài nghi người kia có phải là Liễu Phi hay không, nhưng sau khi nghĩ lại thì nàng thấy hình như không phải. Liễu Phi mặc dù là cung nữ của Hoàng Hậu khi trước, nhưng về sau Hoàng Hậu vì ngăn cản nàng cùng Hoàng Thượng nên đã từng nghĩ cách hại nàng. Thế nên, chỉ sợ Liễu Phi hiện tại hận Thái Tử còn không kịp, không có lý đâu lại đi giúp Thái Tử.

“Tốt lắm, các người cũng đã thỉnh an Ai gia, muốn nhìn cũng đã nhìn thấy, bây giờ mọi người hãy trở về đi.” Thái Hậu đảo mắt nhìn qua mấy vị phi tử rồi thấp giọng nói. Tuy rằng trên mặt bà không có biểu hiện gì khác thường, nhưng trong lòng và lời nói vẫn có một chút bất mãn. Bà thật sự không hy vọng những nữ nhân kia sẽ tới quấy rầy bà.

“Vâng ạ!” Chúng phi tần nghe Thái Hậu nói, vội vàng đứng dậy, cung kính đáp lời rồi làm hành lễ ra về.

“Nàng ở đây nói chuyện cùng Hoàng nãi nãi, ta phải đi lâm triều.” Hiền Viên Diệp đợi cho các phi tử đi khỏi, hẩn mới nhìn Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng nói.

” Đi đi! Bây giờ đã là giờ gì rồi mà con còn không mau một chút!” Không đợi Mạnh Phát Ánh trả lời, Thái Hậu liền liên tục thúc giục Hiền Viên Diệp. Nàng hơi kinh ngạc, không phải Thái Hậu đang đuổi hẩn đấy chứ?

“Phát nhi, con tới đây kể chuyện ngày hôm qua cho Hoàng nãi nãi nghe đi.” Hiền Viên Diệp vừa đi khỏi, Thái Hậu bèn lôi kéo Mạnh Phát Ánh ngồi xuống bên cạnh bà, không ngăn được tò mò, bà gấp rút hỏi chuyện hôm qua. Tuy rằng bà ở trong Hoàng cung này đã lâu, gần như đã đánh mất hết cảm hứng hay kích thích đối với thế sự, nhưng mà khi nghe cung nữ kể chuyện ngày hôm qua, bà vẫn không nhịn được kích động, không nhịn được tò mò. Nếu biết như vậy bà đã đi xem rồi.

“Ha ha...” Mạnh Phát Ánh cười to ra tiếng, thì ra Thái Hậu gấp gấp đuổi đi Hiền Viên Diệp là vì muốn nghe kể chuyện. Thế mới nói, già trẻ giống nhau quả thật không sai chút nào! Tính tình lão tử có đôi khi lại càng giống tiểu hài tử.

Mạnh Phát Ánh đem chuyện ngày hôm qua tỉ mỉ kể lại cho Thái Hậu nghe. Bà càng nghe gương mặt càng hưng phấn. Đến cuối cùng, khi nghe nàng kể đến Hiền Viên Tinh, vẻ mặt bà có chút đau lòng. Bà khẽ nói: “Tinh nhi nha đầu kia, cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình nó quá quật cường. Thật ra Thái Tử của Bắc Nguyên cũng là một nam tử tốt khó gặp, hơn nữa đối với nó cũng có tình ý, nhưng mà nha đầu kia lại cố tình cự tuyệt.”

Mạnh Phát Ánh nghe Thái Hậu đột nhiên nhắc đến chuyện tình của Hiền Viên Tinh, trong lòng nàng cũng không khỏi có chút đau lòng. Nàng cũng nhìn ra Đông Phương Sóc thật sự thích Hiền Viên Tinh. Hơn nữa, nhiều năm như vậy hẩn vẫn không lập phi, chắc cũng bởi vì Tinh nhi. Nàng biết nếu như Tinh nhi gả cho Đông Phương Sóc, hẩn nhất định sẽ xem nàng ấy như trân châu bảo ngọc. Nói thật, nàng cũng hy vọng Tinh nhi có thể cùng Đông Phương Sóc thành một đôi. Chỉ tiếc là chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, tất cả còn phải tùy vào tình cảm của Tinh nhi.

Thái hậu hơi nhíu mày suy tư rồi nói: “Ánh nha đầu, con nói Thái Tử Bắc Nguyên đến bây giờ vẫn chưa lập phi, có phải là vì Tinh nhi hay không? Lần trước, hẩn đến đây vấn an, Hoàng nãi nãi nhìn ra hẩn đối với Tinh nhi hình như...”

Lời nói của bà hơi dừng lại một chút, sau đó lại nói tiếp: ” nha đầu Tinh nhi không thể cứ tiếp tục như vậy được. Đã trải qua ba năm, có lẽ nó sẽ không quyết liệt cự tuyệt Đông Phương Sóc như hồi trước. Hoàng nãi nãi thật muốn vì bọn chúng mà đứng ra làm chủ...”

“Hoàng nãi nãi, đừng gấp! Chuyện này hãy hỏi qua Tinh nhi trước rồi nói sau.” Mạnh Phát Ánh giật mình, lập tức phản đối. Thái Hậu thật tình lo lắng cho Hiền Viên Tinh, dù sao Tinh nhi cũng không còn nhỏ, nếu bây giờ còn chần chừ thì sợ sẽ thành gái lỡ thì. Nhưng mà nàng biết tính Tinh nhi, nếu trong lòng nàng ấy có nam nhân khác, thì đừng nói là ba năm, cho dù là ba mươi năm thì sự tình cũng chưa chắc đã có thay đổi. Nàng không muốn Tinh nhi lại một lần nữa khó xử.

“Hỏi nó, nó sẽ ưng thuận sao?” Thái Hậu chau mày, nhấn mạnh lại: “Hoàng nãi nãi thấy Đông Phương Sóc là người không tệ, Tinh nhi gả đi chắc chắn sẽ không phải chịu khổ. Nó hiện tại tuy rằng không đồng ý, có lẽ sẽ trách Hoàng nãi nãi, nhưng về sau sẽ có một ngày nó hiểu ra.”

Là một nữ nhân, việc quan trọng nhất cả đời có lẽ là được gả ột người có thể thật tâm đối xử tốt với mình. Tinh nhi quá mức tùy hứng, và nàng ấy hiện tại vẫn không rõ đạo lý này. Nhưng nếu nàng ấy gả cho Đông Phương Sóc, nhất định có thể từ từ hiểu được. Nghe ý tứ Thái Hậu là muốn mau chóng gả Hiền Viên Tinh đi, Mạnh Phát Ánh không khỏi âm thầm lo lắng. Nàng hiểu được Thái Hậu làm như vậy kỳ thực cũng là vì Tinh nhi. Nhưng chỉ sợ cá tính nàng ấy...

Nàng cũng tin tưởng là nếu như Hiền Viên Tinh gả cho Đông Phương Sóc, nhất định nàng ấy sẽ hạnh phúc hơn so với hiện tại. Nhưng mà nàng không mong muốn thấy Thái Hậu bắt buộc Hiền Viên Tinh. Vì thế, nàng nhẹ giọng khuyên: “Hoàng nãi nãi, hãy để cho Ánh nhi đi trước thăm dò ý tứ của Tinh nhi đã. Tính tình Tinh nhi người cũng đã biết rồi đó, ngộ nhỡ muội ấy lại bướng bỉnh, thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đâu.”

“Phải, con nói cũng có lý. Vậy con đi hỏi thử xem ý của nó thế nào.” Thái Hậu trầm ngâm một chút, sau đó không khỏi thở dài một hơi: “Haiz, Hoàng nãi nãi rất thương Tinh nhi. Ta thật không hiểu được tại sao

nó lại cự tuyệt Bắc Nguyên Thái tử như vậy.”

“Hoàng nãi nãi đừng quá lo lắng. Tinh nhi luôn có ý tưởng riêng của mình. Ảnh nhi ngay bây giờ sẽ đi nói chuyện với muội ấy.” Mạnh Phát Ảnh an ủi Thái Hậu rồi sau đó đứng lên định đi tìm Tinh nhi. Nàng mấy ngày nay đã muốn tìm Tinh nhi nói chuyện, chỉ tiếc là không có cơ hội thích hợp, hôm nay vừa vận nàng có thể đi thăm nàng ấy.

“Được, cũng tốt. Con đi đi!” Thái hậu gật đầu ưng thuận.

Mạnh Phát Ảnh ra khỏi Vĩnh Thọ Cung, dọc theo đường đi đến chỗ Tinh nhi, nàng thấy đám thái giám và cung nữ, thậm chí cả bọn thị vệ đều nhìn nàng chằm chằm. Ai ai nhìn thấy dung mạo bây giờ của nàng thì cũng đều ngây ngẩn, mỗi một người đều nhìn nàng cho đến khi nàng đi rất xa mới hồi phục lại tinh thần.

Đến chỗ ở của Hiên Viên Tinh, nàng nhìn thấy chung quanh cực kì yên tĩnh, trong cung viên cũng không có lấy một âm thanh nào hết. Nàng lên tiếng gọi: “Tinh nhi...”

Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng gọi rồi chờ một lát, nhưng không có nghe thấy tiếng người trả lời. Cả khu vườn hình như không có ai, ngay cả cung nữ cũng không biết đã chạy đi đâu mất. Chẳng lẽ không có ai ở đây? Mạnh Phát Ảnh hơi thắc mắc, vừa định đẩy cửa vào xem thử thì ngay lúc đó cửa phòng lại đột nhiên mở ra, và người mở cửa chính là Hiên Viên Tinh.

“Ta ở đây. Người đã đến rồi à.” Tinh nhi đang đứng ở trước mặt nàng, thấp giọng nói, nhưng mắt nàng ấy lại hơi khép lại né tránh nàng, dường như đang che dấu cái gì.

Kỳ thật thì Mạnh Phát Ảnh đã nhanh mắt nhìn thấy hai con ngươi của nàng ấy hơi hơi ửng đỏ. Chỉ sợ là vừa rồi có một người đang trốn ở trong phòng vụng trộm khóc đây mà! Haiz, nha đầu si tình này, tại sao không thể nào quên người kia, tại sao không thể bắt đầu lại từ đầu?

Bất quá, nàng giả bộ như không nhìn thấy, bước chân chầm chậm đi vào phòng, ra vẻ tự nhiên nói: “Thất ca người đã đi làm triều, ta không có chuyện gì làm nên ghé thăm người một chút.”

Hiên Viên Tinh thừa dịp Mạnh Phát Ảnh đang đi vào phòng, đang đưa lưng về phía nàng, nàng ấy vội vàng lau mắt, sau đó cũng nửa thật nửa giả nói: “Hừ, Thất ca không có thời gian bồi người, người mới nhớ tới ta.”

Giờ phút này, Hiên Viên Tinh cũng miễn cưỡng mỉm cười, cực lực che dấu mình đang đau lòng. Nàng không muốn bị Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy bởi vì không muốn cho tấu ấy lo lắng.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy bộ dáng che dấu của nàng thì càng thêm đau lòng. Nàng có thể tưởng tượng được trong lòng của Hiên Viên Tinh giờ phút này có bao nhiêu thống khổ. Nhưng Tinh nhi lại đem tất cả đau khổ, âm thầm cố gắng nuốt vào, không muốn làm cho bất luận người nào lo lắng cho nàng ấy. Một nữ tử thiện lương như vậy tại sao ông trời lại để cho nàng ấy phải chịu khổ như vậy? Giờ đây Mạnh Phát Ảnh không thể giả bộ nổi nữa, bởi vì nàng không muốn Hiên Viên Tinh một mình gánh chịu tất cả thống khổ, nàng muốn chia sẻ cùng Tinh nhi. Cho dù nàng không thể giúp được Tinh nhi, ít nhất nàng cũng không để Tinh nhi phải cố sức che giấu ở trước mặt nàng.

“Tinh nhi, người hãy nghe ta nói... Ở trước mặt ta, người không cần phải che dấu, người càng che dấu thì ta càng đau lòng.” Mạnh Phát Ảnh gắt gao ôm nàng ấy vào lòng, nhẹ giọng an ủi, trong thâm tâm thật đau lòng cho Tinh nhi.

Thân mình Hiên Viên Tinh chợt cứng lại, hai mắt vốn đỏ giờ càng thêm đỏ. Tuy rằng nàng đã muốn cực lực chịu đựng, nhưng lại không nhịn được, giờ đây nàng nằm phủ ở trong lòng Mạnh Phát Ảnh thấp giọng nức nở.

“Khóc đi... Khóc lên thì người sẽ thoải mái hơn một chút.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng vỗ lưng nàng ấy, thấp giọng an ủi. Nàng biết Hiên Viên Tinh đè nén đã quá lâu, nếu bây giờ khóc lên thì sẽ mới giải phóng được một chút, có thể thì bản thân nàng ấy mới có thể thả lỏng hơn một chút.

Hiên Viên Tinh thật sự không đè nén được nữa, nàng ấy khóc lớn lên, lúc đầu thì tiếng khóc còn có chút nhỏ, nhưng từ từ càng lúc càng lớn. Nước mắt tựa như đê vỡ bờ, không thể khống chế trào ra không ngừng,

chỉ thoáng mắt đã ướt đầm cả vai áo của Mạnh Phát Ảnh. Mạnh Phát Ảnh ôm chặt lấy Tinh nhi, vòng tay nàng càng xiết chặt, dường như đang thay lời an ủi, đồng tình. Nghe được tiếng khóc nức nở của Tinh nhi, tâm nàng cũng không khỏi se lại. Có lẽ không có ai có thể hiểu được nỗi lòng của Tinh nhi cũng như bao thống khổ đè nén trong lòng nàng ấy.

Hiên Viên Tinh khóc thật lâu, mãi một lúc sau, tiếng khóc của nàng mới từ từ nhỏ đi, từ từ ngừng lại... Mặt nàng ấy giờ đây vẫn như cũ, chôn ở trong lòng Mạnh Phát Ảnh. Nàng nức nở, nghẹn ngào nói: “Phất nhi, cảm ơn người.”

Nhiều năm qua như vậy, Hiên Viên Tinh chưa bao giờ muốn cho bất cứ ai biết tâm sự của nàng. Thứ nhất là nàng không muốn làm cho người khác lo lắng, thứ hai cũng là sợ người ta cười nàng. Vì vậy, nàng ở trước mặt mọi người luôn luôn giả bộ rất vui vẻ, rất khoái lạc... Nhưng mỗi khi nàng ở một mình thì không nhịn được. Có rất nhiều lần, giữa đêm khuya nàng khóc đến tỉnh ngủ. Nàng biết mình rất ngu, nhưng nàng thật sự không có biện pháp, nàng không có cách nào quên được hấn.

“Nha đầu ngốc.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng vuốt tóc của Tinh nhi, giọng nàng trầm thấp, tràn đầy đau lòng.

Thân mình Hiên Viên Tinh lại se thắt, nàng khẽ ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Phát Ảnh, bờ môi nàng run run, từng chữ từng chữ chậm rãi nói: “Đúng vậy, ta cũng biết mình rất ngu, thật sự rất ngu... Biết rõ hấn căn bản cũng không thật lòng... Có lẽ nhân lúc trời tối lấy ta trêu ghẹo... Những lời hấn nói, có lẽ chỉ có ta còn nhớ.... Có lẽ khi hấn rời khỏi hoàng cung này, chỉ sợ đã quên lời hấn nói, cũng như đã quên mất còn có một người như ta... Nhưng mà ta lại suy nghĩ ba năm, đợi ba năm, hẹn ba năm... Cho tới bây giờ còn không thể nào quên hấn, ta thật sự quá ngốc, thật sự quá ngốc.”

Mạnh Phát Ảnh giật mình, thật không ngờ Hiên Viên Tinh sẽ nói với nàng chuyện này. Lần trước nàng ấy nói qua trong lúc nàng ấy uống say, nhưng về sau, khi Tinh nhi thanh tỉnh thì lại không có nói tới sự kiện kia lần nào nữa. Mặc dù trong lòng nàng có chút tò mò, nhưng lại sợ chạm đến chỗ thương tâm của Hiên Viên Tinh nên nàng chưa từng hỏi lại. Bây giờ nàng nghe được Hiên Viên Tinh kể chuyện cũ, nàng có chút hồ đồ.

“Ta rõ ràng biết, hấn sớm đã đem ta quên sạch, không còn nhớ một chút nào. Nhưng mà, ta lại như cũ không thể nào quên hấn, ta...” Hiên Viên Tinh lại lầm bầm nói nhỏ.

Một câu này, Mạnh Phát Ảnh nghe thật rõ ràng, lập tức bắt lấy vai nàng, vội vàng hỏi: “Tinh nhi, người gặp lại được hấn sao?” Trong lòng nàng nghĩ, chỉ cần gặp được người kia thì mọi chuyện sẽ liền dễ dàng giải quyết.

Hiên Viên Tinh do dự, suy tư một chút rồi hơi chua xót cười nói: “Phải, ta đã gặp lại được hấn, nhưng mà ta thật sự mong là chưa hề nhìn thấy lại hấn... Nếu như vậy, ta ít nhất có thể tự lừa gạt mình, tự viện cớ là hấn vì vội vã, vì có việc trì hoãn nên không có thời gian tới tìm ta... Nhưng mà, sau khi gặp lại hấn, ngay cả một cái cớ cuối cùng này để tự lừa gạt ta cũng không có.”

“Tinh nhi, hấn rốt cuộc là ai?” Mạnh Phát Ảnh nhìn không được hỏi. Nàng hiện tại thật sự muốn biết xem rốt cuộc là cái loại đàn ông nào, hạng người nào mà lại lừa gạt Tinh nhi như thế, cũng không coi trọng Tinh nhi như vậy. Theo lý thuyết, một thiếu nữ hoạt bát, xinh tươi như Tinh nhi sao lại có nam nhân không quý trọng, không thương yêu.

“Hấn...” Hiên Viên Tinh thân mình lại cứng đờ. Nàng nhìn Mạnh Phát Ảnh, con ngươi hơi lóe lóe, khóe môi khẽ nhúc nhích, vẻ mặt lại có vẻ như do dự. Sâu trong đôi mắt nàng đang ẩn một chút đau xót.

“Nếu người không muốn nói, thì thôi vậy!” Mạnh Phát Ảnh thấy bộ dáng nàng thương tâm, lại nhẹ giọng nói. Nàng thật sự không muốn nhìn thấy Hiên Viên Tinh thương tâm.

“Ảnh nhi, ở trước mặt người, ta còn có cái gì phải che giấu. Kỳ thực, trước kia ta cũng không biết hấn là ai, bởi vì ta cũng không nhìn thấy được diện mạo thật của hấn. Nhưng mà, lần rồi... tại đại hội bán đấu giá ta rốt cuộc biết được thân phận thật của hấn.” Hiên Viên Tinh cười buồn, giọng hơi chua xót nói.

Mạnh Phát Ảnh nhẹ chau mày lại. Tại đại hội bán đấu giá? Không lẽ Tinh nhi đã gặp lại nam nhân kia ở đại hội bán đấu giá? Nhưng mà, khi đó có nhiều nam nhân như vậy, rốt cuộc thì là ai? Hơn nữa, lúc ấy

nàng cũng không có phát hiện Hiên Viên Tinh đặc biệt chú ý đến một nam nhân nào.

“Hắn chính là Bộ Kinh Vũ.” Hiên Viên Tinh thở ra một hơi, sau đó từng chữ chậm rãi nói tên người đó. Giờ phút này, nàng dường như đang đau lòng kịch liệt, tuy giọng nói của nàng rất nhẹ nhưng lại có vẻ như đang dùng toàn thân khí lực.

“Bộ... Bộ Kinh Vũ!” Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn kinh sợ. Hiên Viên Tinh vừa nói nam nhân kia là Bộ Kinh Vũ ư?

Hiên Viên Tinh vừa nói, nàng trước kia vốn cũng không biết nam nhân kia là ai, bởi vì nàng ngay cả diện mạo của hắn cũng chưa từng thấy qua? Nàng là ở lần đó, tại đại hội bán đấu giá mới biết hắn chính là Bộ Kinh Vũ? Như vậy, Hiên Viên Tinh e là căn bản cũng chưa có thấy qua diện mạo thật của nam nhân kia, có lẽ nàng ấy chỉ căn cứ vào cái mặt nạ kia để nhận diện hắn?

Mạnh Phát Ảnh biết người mang theo mặt nạ trong đại hội đấu giá thật ra là Phi Ứng, không phải là Bộ Kinh Vũ. Vậy thì Bộ Kinh Vũ mà Tinh nhi gặp trước kia khẳng định không phải là Phi Ứng. Cho nên nói, Bộ Kinh Vũ mà nàng ấy gặp trước sau đều không phải là một người. Hơn nữa Phi Ứng trong lúc đó cũng không nhận ra Hiên Viên Tinh. Vậy Bộ Kinh Vũ mà Tinh nhi gặp qua trước kia là ai?

Mạnh Phát Ảnh đột nhiên nhớ lại, nàng lần đầu tiên nhìn thấy Bộ Kinh Vũ... người kia lời nói lưu manh, giọng cười cười ha ha, thực sự chính là...

Trời ơi, có thể hay không? Người Hiên Viên Tinh thích kia, lại chính là...

107. Chương 108: Chân Tướng (kinh Hỷ Ngoài Ý Muốn)

“Tinh nhi, lần đầu muội gặp hắn thì hắn đeo chiếc mặt nạ đó phải không?” Mạnh Phát Ảnh cố gắng đè nén sự kích động đang dâng lên trong lòng rồi thấp giọng hỏi Hiên Viên Tinh, có điều trong giọng nói của nàng lúc này đã có phần run rẩy.

Nếu Bộ Kinh Vũ mà Hiên Viên Tinh thích chính là Đông Phương Sóc thì việc này sẽ trở nên vô cùng tốt đẹp. Có điều sự tình còn chưa được xác định rõ ràng nên nàng không dám nói cho Hiên Viên Tinh biết, nàng không thể để Hiên Viên Tinh mừng hụt được. Hiện giờ Hiên Viên Tinh đã không thể chịu nổi thêm một đả kích nào nữa, nếu giờ phút này làm cho nàng ấy hy vọng rồi cuối cùng phát hiện ra những điều nàng dự đoán đều không đúng thì việc này sẽ trở thành một sự đả kích trầm trọng đối với Hiên Viên Tinh.

Hiên Viên Tinh không biết những ý nghĩ đang diễn ra trong đầu Mạnh Phát Ảnh, nàng ấy vẫn đang cố gắng áp chế nỗi đau mãnh liệt của bản thân nên không chú ý gì đến sự khác thường của nàng. Nàng ấy cúi đầu đáp lời, về mặt lại hiện lên nỗi đau xót mãnh liệt, “Đúng, vào một buổi tối ba năm trước, muội đang ở hoa viên thì hắn...”. Hiên Viên Tinh im lặng một lúc, nàng ấy ổn định lại ngữ khí rồi nói tiếp, “Hắn đột nhiên xuất hiện trước mặt muội, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ như vậy...”.

Hiên Viên Tinh có vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi, khóe môi lộ ra một nụ cười tự giễu, “Là do muội ngốc, lại đi tin lời nói đùa của hắn. Ngay từ đầu hắn đã trêu đùa muội, hắn bảo sẽ cưới muội đương nhiên cũng là nói đùa, thế mà muội lại ngây ngốc tưởng là thật.”.

Kết nối các lời nói rời rạc của Hiên Viên Tinh, Mạnh Phát Ảnh cũng mơ hồ đoán ra được sự việc.

“Muội cảm thấy hắn và Bộ Kinh Vũ đã gặp tại đại hội bán đấu giá hôm đó giống nhau sao? Muội có xác định được bọn họ chính là một người không?” Mạnh Phát Ảnh lại vội vàng hỏi lại, nàng muốn thử thăm dò xem Bộ Kinh Vũ mà Hiên Viên Tinh đã gặp với Bộ Kinh Vũ mà nàng gặp lần đầu tiên có phải là cùng một người không.

Hiên Viên Tinh ngây người nhìn Mạnh Phát Ảnh, đôi mắt cũng mở to hết cỡ, trong ánh mắt vừa có vẻ kinh ngạc lại có phần suy tư. Một lát sau nàng ấy mới chậm chạp trả lời, “Lần đầu muội gặp hắn thì trông đáng vẻ của hắn rất vô lại và bất cần đời.” Nói xong, ánh mắt Hiên Viên Tinh bỗng trở nên xa xăm, nàng ấy đang

hồi tưởng lại những chuyện ba năm về trước, vẻ mặt cũng lộ ra sự vui vẻ khác thường. Tuy khi đó dáng vẻ của hắn trông rất lưu manh nhưng nàng lại vẫn rung động trước hắn, nàng vẫn một mực thương hắn.

“Lúc ở hội bán đấu giá, có thể hắn còn phải chú ý đến thân phận của mình nên trông cũng không giống buổi tối hôm đó.” Hiên Viên Tinh nhíu mày chậm rãi nói tiếp. Nàng ấy đương nhiên không thể nghĩ Bộ Kinh Vũ không phải là một người, dù sao cũng là minh chủ của Săn Bảo, hắn không ai dám giả mạo hắn, cho nên nàng ấy mới cho rằng Bộ Kinh Vũ mà nàng đã gặp hôm bán đấu giá với người đó chỉ là một.

Mạnh Phát Ảnh nghe nàng ấy nói xong thì trong lòng càng thêm hy vọng. Xem ra Bộ Kinh Vũ mà Hiên Viên Tinh đã gặp rất giống với Bộ Kinh Vũ nàng gặp lần đầu tiên, rất có khả năng đó chỉ là một người. Có điều đến giờ nàng vẫn chưa xác định được Bộ Kinh Vũ mà nàng nhìn thấy lần đó có phải là Đông Phương Sóc hay không, nhưng nàng biết Hiên Viên Diệp nhất định sẽ biết rõ, cho nên lúc này chỉ cần đi hỏi Hiên Viên Diệp là mọi chuyện sẽ rõ ràng.

“Lúc ấy hắn đã tặng uội ngọc bội này, ngày đó muội đã muốn trả lại hắn nhưng không tìm được cơ hội thích hợp, Thất tẩu, tẩu hắn là biết hắn, tẩu thay muội trả ngọc bội này cho hắn nhé.” Hiên Viên Tinh xòe tay ra, trên tay nàng ấy là một miếng ngọc bội cực kỳ tinh xảo. Hiên Viên Tinh chậm rãi đưa ngọc ra trước mặt Mạnh Phát Ảnh, tuy nói muốn Mạnh Phát Ảnh trả lại ngọc bội cho người ta nhưng trên mặt nàng ấy vẫn có vẻ không cam lòng.

Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng cầm lấy miếng ngọc bội trên tay Hiên Viên Tinh, vừa chạm tay vào nàng đã cảm nhận được sự tươi mát cực kỳ thoải mái, quả là một miếng ngọc bội hiếm có khó tìm.

Người đó đã đưa thứ đáng giá này cho Tinh nhi chứng tỏ hắn thật lòng để ý đến nàng ấy. Hơn nữa, vừa nhìn là biết ngay miếng ngọc bội này không phải là vật bình thường, người có được miếng ngọc bội như vậy nhất định thân phận cũng không phải là nhỏ.

“Tinh nhi, muội chờ ta một chút, ta đột nhiên nhớ tới một việc, muội ở đây chờ ta nhé, ta sẽ trở lại ngay.” Mạnh Phát Ảnh vội vàng quay sang nói với Hiên Viên Tinh, trong lòng nàng lúc này lại càng thêm kích động, xem ra khả năng người đó là Đông Phương Sóc càng lúc càng lớn. Chính vì vậy mà hiện tại nàng rất nóng lòng muốn biết rõ chuyện này.

Hiên Viên Tinh sững sốt nghi hoặc nhìn nàng nhưng lại lập tức nhẹ giọng đáp lời, “Ừm, tẩu đi trước đi...”. Xem dáng vẻ sốt ruột vội vàng của Ảnh nhi thì không rõ là có chuyện gì?

“Muội không được ra ngoài đâu đấy, nhớ ở đây chờ ta.” Mạnh Phát Ảnh xoay người đi được hai bước lại đột nhiên dừng chân quay lại dặn dò Hiên Viên Tinh. Nàng muốn xác nhận xong chuyện kia sẽ nói ngay cho Hiên Viên Tinh biết, sẽ khiến nàng ấy vui sướng, cực kỳ vui sướng.

“Được.” Hiên Viên Tinh càng thêm khó hiểu nhưng thấy vẻ mặt trịnh trọng của nàng thì liền nhẹ giọng đáp lời.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh mới nhanh chóng xoay người vội vàng rời khỏi. Có điều vừa ra khỏi viện của Hiên Viên Tinh thì nàng mới nhớ ra lúc này Hiên Viên Diệp còn đang lâm triều, nàng cũng không thể chạy tới đại điện hỏi hắn được. Vừa rồi do quá kích động nên nàng đã quên mất việc này, có điều đã đi ra rồi mà không xác định được mọi chuyện thì đương nhiên không thể trở về. Lúc này Mạnh Phát Ảnh chỉ hận không thể khiến Hiên Viên Diệp nhanh chóng hạ chiếu để nàng hỏi cho rõ ràng. Do quá nóng ruột nên nàng cũng không tới Vĩnh Thọ cung chờ hắn mà bước tới một cái ao ngay cạnh đại điện, từ đây có thể nhìn được tình hình đại điện bên kia. Hiên Viên Diệp hạ triều đi tới Vĩnh Thọ cung nhất định sẽ đi qua nơi này.

Thời gian chờ đợi chính là khoảng thời gian buồn chán nhất, Mạnh Phát Ảnh chỉ cảm thấy đã chờ rất lâu rất lâu mà vẫn chưa thấy Hiên Viên Diệp đi ra, bước chân cũng trở nên bồn chồn. Bình thường nàng vốn cực kỳ bình tĩnh nhưng giờ phút này chỉ chờ một chút đã không chịu nổi.

Mấy cung nữ đi qua đều kinh ngạc nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh. Hiện giờ Mạnh Phát Ảnh đã khôi phục dáng vẻ chân chính của mình nhưng những người đã thấy dáng vẻ này của nàng cũng không nhiều. Tuy rằng trong cung cũng có một số người đã nghe được chuyện nhưng lúc này Mạnh Phát Ảnh không đi cùng Hiên Viên Diệp nên đương nhiên mọi người cũng không đoán ra được. Lại thấy dáng vẻ sốt ruột của nàng hiện giờ thì bọn họ càng cảm thấy nghi hoặc.

“Ai vậy nhỉ?” Một tiểu cung nữ vừa đi ngang qua liền thấp giọng hỏi, “Nàng ấy đẹp quá.”

“Đúng đó, ta chưa từng gặp nữ tử nào xinh đẹp như vậy, đó có phải là nữ nhân của Hoàng thượng mới nhập cung không?”

“Ừm, cũng có thể. Trông nàng ấy có vẻ sốt ruột nhìn về phía đại điện, chắc là đang chờ Hoàng thượng hạ triều.”

“Nàng ấy đẹp quá, nhất định sẽ được Hoàng thượng cực kỳ sủng ái à xem.” Tiểu cung nữ vừa nãy lại tỏ vẻ hâm mộ nói tiếp.

“Các người đang làm gì đó?” Đúng lúc này thì một nữ nhân trong Hậu cung đang chậm rãi bước đến, khi nghe được lời nói vừa rồi của tiểu cung nữ, nàng ta liền tức giận cất tiếng hỏi.

“Tham kiến Lưu chiêu nghi!” Đám tiểu cung nữ sợ hãi lập tức cúi người hành lễ.

Lưu chiêu nghi chau mày liếc nhìn đám tiểu cung nữ một cái rồi chậm rãi hướng đôi mắt đẹp nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh đang đứng. Khi thấy dung mạo tuyệt thế của Mạnh Phát Ảnh, tuy lúc này nàng đang đi đi lại lại nên chỉ nhìn được dáng vẻ nghiêng nghiêng của nàng nhưng nàng ta vẫn hết sức kinh sợ. Lúc trước nàng cũng không có mặt ở Vĩnh Thọ cung nên nàng ta không biết người trước mắt là Mạnh Phát Ảnh, khi nghe được lời bàn tán của đám tiểu cung nữ thì cũng tưởng đó là nữ nhân Hoàng thượng mới mang về. Trong lòng Lưu chiêu nghi không khỏi ngập tràn đổ kỵ, trên mặt cũng không tránh khỏi hiện lên vài phần ngoan tuyệt.

Rất đẹp, đúng là rất đẹp, nữ nhân thế này chắc chắn sẽ được Hoàng thượng cực kỳ sủng ái, giống như Nhu phi vậy.

Kỳ thật nàng ta cũng rất xinh đẹp. Nhớ có lần chơi đàn ở trong đình viện, khi ấy Hoàng thượng cũng phải ngừng người ra ngắm nàng ta, ban đêm liền triệu nàng ta vào thị tẩm, sau đó cũng thường xuyên triệu nàng ta tới tẩm cung. Tuy không có được vẻ đẹp như Nhu phi nhưng Lưu chiêu nghi này trẻ trung hơn so với Nhu phi nên nàng ta tin rằng một ngày nào đó mình có thể thay thế được vị trí của Nhu phi, có thể đạt được địa vị như Nhu phi. Chỉ tiếc là bụng của nàng ta vẫn mãi không thấy hoài thai long tử. Mà từ sau khi Nhu phi qua đời thì Hoàng thượng cũng không triệu nữ nhân nào vào tẩm cung nữa.

Vậy mà hiện giờ Hoàng thượng lại mang một nữ nhân vào cung, lại cũng giống Nhu phi năm đó không phải trải qua lễ tiết gì hết.

“Các người còn không mau đi làm việc của mình đi?” Lưu chiêu nghi lạnh lùng nhìn lướt qua đám cung nữ vừa bàn tán về Mạnh Phát Ảnh rồi lạnh giọng mắng bọn họ.

“Vâng ạ.” Đám cung nữ sợ hãi đáp lời rồi vội vàng rời đi.

“Người bảo vệ hai bên, không được cho người nào vào đây.” Lưu chiêu nghi híp mắt lại, khóe môi nở ra một nụ cười lạnh. Nàng ta lạnh giọng ra lệnh cho tiểu cung nữ bên cạnh.

Tiểu cung nữ lập tức hiểu ý liền gật gật đầu đáp lời, từ giờ đến lúc hạ triều còn chút ít thời gian nữa, thừa dịp lúc này nàng ta sẽ làm cho nữ nhân kia... Trong lòng âm thầm suy tư, Lưu chiêu nghi về mặt âm ngoan chậm rãi bước về phía Mạnh Phát Ảnh.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh đang đứng cạnh ao, ánh mắt nàng thẳng tắp nhìn về phía đại điện nên không chú ý gì tới những chuyện khác.

Lưu chiêu nghi lặng lẽ đi tới phía sau Mạnh Phát Ảnh rồi chậm rãi áp sát người nàng.

Mặc dù mọi ý nghĩ đều đang tập trung vào chuyện của Hiên Viên Tinh nhưng Mạnh Phát Ảnh vẫn luôn cảnh giác cao độ, vì vậy nàng cũng cảm nhận được có người đang tới gần. Tuy Lưu chiêu nghi di chuyển rất nhẹ nhưng Mạnh Phát Ảnh vẫn nghe thấy được. Nàng nhú mày lại, đôi mắt cũng từ từ trầm xuống, nàng biết người ở phía sau tuyệt đối không có ý tốt, nàng còn cảm nhận được sát ý từ người đó tỏa ra.

Muốn giết nàng? Muốn giết nàng ngay tại Hoàng cung này ư?

Hình như nàng cũng không hề đắc tội với nữ nhân nào trong Hoàng cung này thì phải?

Nếu là người của Thái tử thì tuyệt đối không dùng biện pháp ngu xuẩn thế này.

Mạnh Phát Ảnh nhếch môi cười khế, nàng rất muốn nhìn xem rốt cuộc là ai muốn giết nàng. Chính vì vậy nên nàng vẫn giả bộ không phát hiện ra điều gì, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía đại điện, có điều cả người thì đang tập trung nghe ngóng động tĩnh sau lưng. Cảm nhận được khoảng cách với người kia càng lúc càng gần lại, Mạnh Phát Ảnh hơi nheo mắt đề cao cảnh giác.

Lưu chiêu nghi đi đến phía sau Mạnh Phát Ảnh, thấy Mạnh Phát Ảnh không có phản ứng gì thì tưởng nàng không phát hiện ra nàng ta, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ đắc ý, trong đôi mắt cũng lộ rõ sát ý ngoan độc. Nàng ta nhanh chóng vươn hai tay ra dùng sức hướng về phía Mạnh Phát Ảnh.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh đang đứng bên bờ ao, bị nàng ta đột nhiên đẩy một cái thế này thì nhất định nàng sẽ rơi xuống nước.

Có điều, ngay khi bàn tay Lưu chiêu nghi sắp đụng vào người Mạnh Phát Ảnh thì thân mình Mạnh Phát Ảnh đã xẹt một cái nhanh chóng tránh sang một bên.

Lưu chiêu nghi không ngờ Mạnh Phát Ảnh đột nhiên né tránh, trong lúc nhất thời không khống chế được lực đạo của bản thân, cả người nàng ta liền thẳng tắp hướng về phía ao. Chỗ đứng của nàng ta vốn dĩ đã rất gần ao, sau khi Mạnh Phát Ảnh né sang một bên thì không còn gì ngăn trở, nàng ta liền thẳng tắp rơi tòm xuống nước.

Nước ao vốn hơi sâu, nàng ta lại nhào cả người xuống nên vừa rơi đã chìm hẳn vào trong nước, nước ao nhanh chóng bao phủ toàn bộ thân thể nàng ta. Nàng ta cố gắng vùng vẫy giãy dụa ngoi lên rồi vội vàng hét to với Mạnh Phát Ảnh đang ở trên bờ, “Cứu mạng, cứu mạng với!”.

Mạnh Phát Ảnh chỉ lạnh lùng nhìn mà không có vẻ gì muốn cứu người. Đối với một người sắp tâm định hại nàng thì nàng cũng không tốt bụng đến mức đi cứu nàng ta.

“Sao ngươi lại muốn hại ta?” Mạnh Phát Ảnh nhếch môi lạnh lùng hỏi người đang vùng vẫy dưới nước. Nàng không hề biết nữ nhân này, trước kia dường như cũng chưa từng gặp qua, dù sao thì trong Hậu cung này cũng có quá nhiều nữ nhân, nàng cũng không thể gặp hết bọn họ được. Có điều sao nàng ta lại muốn hại nàng?

Nữ nhân kia vừa không ngừng đập tay đập chân vừa vội vàng nói, “Không có, ta không có ý hại ngươi, ta chỉ muốn qua đây chào hỏi ngươi thôi.” Lúc này nàng ta không dám thừa nhận mình định hại Mạnh Phát Ảnh, chỉ tiếp tục khẩn cầu, “Ngươi cứu ta trước đã.”

“Hừ.” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng hừ một tiếng, “Ngươi cứ ở đó mà hưởng thụ đi.” Nữ nhân này vừa rồi rõ ràng còn định hại nàng mà giờ này lại không dám thừa nhận, còn muốn nàng cứu nàng ta nữa, đúng là buồn cười.

Mạnh Phát Ảnh đứng thẳng trên bờ, vẻ mặt bình thản nhìn nữ nhân đang không ngừng giãy dụa dưới nước, khóe môi nở ra một tia cười lạnh. Xem ra thì nữ nhân này cũng biết bơi, từ lúc nổi lên đến giờ không thấy nàng ta chìm xuống nữa, đáng vẻ vùng vẫy kinh hoàng của nàng ta có thể chỉ là giả vờ. Chỉ e nàng ta muốn lừa nàng tới cứu để kéo nàng xuống nước, nàng làm sao có thể mắc bẫy của nàng ta được.

“Cứu mạng, cứu mạng với! Người đâu cứu mạng!” Lưu chiêu nghi thấy Mạnh Phát Ảnh không có ý cứu nàng ta thì lại lớn tiếng hô vang.

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh càng thêm mở rộng, sao nàng ta không sớm kêu to lên như thế ngay từ đầu? Nếu nàng ta thực sự không biết bơi thì một khi nổi lên sẽ phải hô to như vậy. Dù sao thì cách đây không xa cũng có mấy thị vệ, hơn nữa xem cách ăn mặc của nữ nhân này thì hẳn là người có chút thân phận và địa vị, bên người nhất định có cung nữ theo hầu.

Quả nhiên, khi tiếng la của nàng ta vừa cất lên thì mấy tiểu cung nữ đã vội vàng chạy tới, đám thị vệ đang ở cách đó không xa cũng lập tức chạy lại.

“A, chủ tử, mau cứu chủ tử của ta.” Cung nữ theo hầu Lưu chiêu nghi vội vàng hô to. Một thị vệ nhanh chóng nhảy xuống nước cứu Lưu chiêu nghi lên bờ.

Sau khi được đưa lên khỏi mặt nước, toàn thân Lưu chiêu nghi nhin không được bắt đầu phát run, vẻ mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, cái đầu còn lắc qua lắc lại. Khi quay sang nhìn Mạnh Phát Ảnh, nàng ta còn tỏ vẻ đặc biệt sợ hãi, khóe môi run rẩy phát ra từng tiếng, “Người, sao người lại đẩy ta xuống nước?”.

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, trong lòng lại cười thầm, rốt cuộc hôm nay nàng đã biết cái gì là ‘ác nhân tiên cáo trạng’*, rõ ràng nữ nhân này muốn đẩy nàng xuống nước mà giờ lại lật ngược phải trái trắng đen. Nữ nhân trong chốn Hậu cung này đúng là âm hiểm đê tiện hơn người.

(*Ác nhân tiên cáo trạng: Đại loại nghĩa là kẻ ác luôn là kẻ ra tay trước.)

Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng ta một cái nhưng không nói gì thêm, nói thật là đến giờ nàng vẫn chưa hiểu nữ nhân này rốt cuộc vì sao lại hại nàng.

“Cái gì, hóa ra là người, là người muốn hại chiêu nghi?” Cung nữ hầu hạ bên cạnh Lưu chiêu nghi nghe nàng ta nói xong thì lập tức căm giận nói với Mạnh Phát Ảnh.

Đám thị vệ bên cạnh nghe xong thì nhất loạt kinh sợ, khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh thì vẻ mặt bọn họ càng lộ rõ sự kinh ngạc, bọn họ chưa từng thấy một nữ tử nào xinh đẹp thế này, nữ tử này rốt cuộc là ai? Sao nàng lại ở trong Hoàng cung? Vì sao nàng muốn hại Lưu chiêu nghi?

“Các người còn ngây người ra đấy làm gì, nàng ta đã đẩy Lưu chiêu nghi xuống nước, muốn hại chết Lưu chiêu nghi, các người còn không mau bắt nàng ta lại?” Cung nữ bên cạnh Lưu chiêu nghi lại giận dữ quát to.

“Nữ nhân này không rõ thân phận là gì lại trà trộn vào trong cung, không biết là định làm gì nữa. Vừa rồi ta tới xem thế nào liền bị nàng ta đẩy ngay xuống nước, các người mau dẫn nàng ta đi, trước hết cứ đánh cho năm mươi roi, hỏi rõ xem nàng ta tiến cung là có mục đích gì?” Lưu chiêu nghi thấy đám thị vệ cũng không nhận ra Mạnh Phát Ảnh thì vẻ mặt lộ rõ sự ngoan tuyệt.

Năm mươi roi, cho dù là một nam tử cũng không chịu nổi, huống chi nàng lại là một nữ tử, nữ nhân này quả thật độc ác. Xem ra nữ nhân này thực sự muốn đẩy nàng vào chỗ chết rồi, chẳng lẽ trước đây nàng ta và nàng có thù oán gì?

Đám thị vệ lại đồng loạt sửng sốt rồi nhất thời do dự. Nhưng mà quả thật bọn họ chưa thấy nữ nhân này bao giờ, nàng đột nhiên xuất hiện trong Hoàng cung này cũng thật sự có chút khả nghi.

“Các người còn không mau động thủ đi!” Lưu chiêu nghi thấy bọn họ đều bất động thì tức giận quát to.

“Vâng.” Lúc này một thị vệ đứng đầu mới thấp giọng đáp lời rồi đi đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh.

“Các người đang làm gì vậy?” Đúng lúc đó thì một giọng nói uy nghiêm pha lẫn tức giận đột nhiên truyền tới.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng làm chủ cho thần thiếp với.” Lưu chiêu nghi vừa nhìn thấy người kia thì vội vàng kêu lên, trên mặt hiện rõ vẻ uất ức. Giờ đang là mùa hè, y phục mặc trên người nàng ta vốn dĩ đã mỏng manh mà lúc này lại còn ướt sũng, vải vóc bám sát vào da thịt làm lộ ra những đường cong vô cùng mê người.

“Hoàng thượng, nàng..., nàng muốn hại thần thiếp, nàng vừa mới đẩy thần thiếp xuống ao đó.” Lưu chiêu nghi lại dùng chiêu ‘ác nhân tiên cáo trạng’, quả thực nàng ta đã luyện tới mức thuần thục chiêu này.

Hiên Viên Diệp ở đằng sau đang định tiến lên phía trước nhưng nghe thấy lời nói của Lưu chiêu nghi thì dừng chân lại, ánh mắt nhìn về phía Lưu chiêu nghi ẩn hiện vài phần lãnh ý.

“Nàng nói nàng ta muốn hại nàng sao?” Hoàng thượng nhíu mày lại, trong giọng nói uy nghiêm cũng lộ ra vài phần lạnh lẽo.

“Đúng ạ. Vừa rồi thần thiếp thấy nàng ta đứng bên cạnh ao nên tiến đến định chào hỏi nàng ta, chẳng ngờ nàng ta lại đẩy ngay thần thiếp xuống nước.” Lưu chiêu nghi càng tỏ vẻ uất ức, trong giọng nói còn cố ý thêm chút nức nở, đáng vẻ thì trông hết sức điềm đạm đáng yêu.

“Sao nàng ta lại phải hại nàng?” Hoàng thượng nhíu mày, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn một chút, có điều ánh mắt nhìn về phía Lưu chiêu nghi thì càng thêm phần lạnh lẽo.

Nữ nhân này thật to gan, dám lừa cả hân. Nói Phất nhi hại nàng ta sao? Hừ, đúng là buồn cười.

“Thần thiếp cũng không biết, thần thiếp chưa gặp nàng ta bao giờ, cũng không biết nàng ta là người ở đâu. Hoàng thượng đã gặp nàng ta bao giờ chưa? Có thể nàng ta trà trộn vào trong cung trộm đồ cũng nên?” Lưu chiêu nghi suy tư một chút rồi đáp lời, ánh mắt hướng về phía Hoàng thượng cẩn thận quan sát.

“Ha ha...” Hoàng thượng đột nhiên bật cười thành tiếng, “Nàng ta ngông nghênh trà trộn vào cung thể nào để trộm đồ sao?”. Trong tiếng cười của Hoàng thượng vừa lẫn vẻ chế giễu lại thêm phần lãnh ý.

Toàn thân Lưu chiêu nghi trở nên cứng đờ, khi thấy vẻ băng lạnh trong mắt Hoàng thượng, nàng ta nhìn không được lại thấy run rẩy, trong lòng càng thêm chắc chắn nữ nhân kia là người Hoàng thượng mang vào cung. Nàng ta lại cất tiếng khẳng định, “Thần thiếp cũng chỉ đoán vậy, bởi vì thần thiếp thực không hiểu sao nàng lại đẩy thần thiếp xuống nước.”.

“Bốn vương cũng không hiểu.” Hiên Viên Diệp đứng một bên từ nãy đến giờ mới chậm rãi tiến lên phía trước, khoe môi nhếch lên chậm rãi phát ra từng tiếng, khi hân nói xong thì cũng đã tới trước mặt Mạnh Phất Ảnh. Hân nhanh chóng ôm nàng vào ngực rồi lạnh lùng hỏi, “Vương phi của bốn vương sao phải hại Lưu chiêu nghi?”.

Trong ánh mắt Mạnh Phất Ảnh lúc này cũng ẩn chứa vài tia cười lạnh, bây giờ nàng đã hiểu được vì sao nữ nhân này lại muốn hại nàng, chỉ sợ nàng ta tưởng nàng là nữ nhân của Hoàng thượng, tưởng nàng là tình địch của nàng ta.

Lưu chiêu nghi trợn tròn hai mắt khó tin nhìn Mạnh Phất Ảnh, trong cặp mắt xinh đẹp đang tràn đầy kinh ngạc còn lộ rõ sự sợ hãi. Sao nàng ta lại không nghĩ ra nữ nhân này chính là Thất vương phi? Nhìn vẻ băng lạnh của Điện hạ, nàng ta hiểu rõ hôm nay hân sẽ không bỏ qua ỉn. Nghĩ đến đây, thân thể Lưu chiêu nghi đã trở nên mềm nhũn. Nàng ta xụi lơ trên mặt đất, sắc mặt cũng trắng bệch, giờ phút này nàng ta biết rõ có giải thích thêm điều gì thì cũng uống công.

Thất vương phi không có lý do gì để hại nàng ta, mà với tình huống hiện tại thì lời nói của nàng ta so với lời nói của Thất vương phi cũng chỉ là những lời nhỏ bé không đáng kể. Tuy rằng cho đến lúc này Thất vương phi một câu cũng không thêm nói.

“Người đâu, đem nữ nhân này đi đánh năm mươi roi, không cho phép bôi thuốc, sống chết tùy mệnh.” Ánh mắt Hoàng thượng đột nhiên trầm xuống, khoe môi phát ra những âm thanh lạnh lùng.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng tha mạng, xin Hoàng thượng tha mạng cho thần thiếp!” Lưu chiêu nghi nghe Hoàng thượng nói xong thì đôi mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, nàng ta vội vàng cầu xin tha thứ.

“Đem đi!” Hoàng thượng không thèm liếc mắt nhìn nàng ta một cái, lời nói vẫn vô cùng lạnh lẽo không cho phép thương lượng.

“Vâng.” Đám thị vệ nhanh chóng đáp lời rồi đem Lưu chiêu nghi đi.

“Phất nhi, con không sao chứ?” Hoàng thượng hướng về phía trước hỏi Mạnh Phất Ảnh với vẻ áy náy, Hậu cung vốn dĩ hiểm ác, những nữ nhân sống trong Hậu cung ngày ngày đều đấu đá với nhau như vậy. Có điều Hoàng thượng cũng không ngờ việc này lại liên lụy đến Phất nhi.

“Phất nhi không sao đâu ạ.” Mạnh Phất Ảnh thấp giọng đáp lời, trong lòng cũng có phần nặng nề, nàng hiểu rõ sự tranh đấu của những nữ nhân sống trong Hậu cung này.

Trước kia khi còn ở trong Hoàng cung, Nhu phi hân là phải luôn luôn cẩn thận đề phòng, cuộc sống của Nhu phi khẳng định là luôn luôn mệt mỏi. Hiện giờ Nhu phi đã rời khỏi đây, đó quả thật là sự lựa chọn chính xác. Nếu tương lai Hiên Viên Diệp trở thành Hoàng thượng thì trong Hậu cung có thể có những nữ nhân khác hay không? Nàng có thể cũng...?

“Đi thôi, chúng ta về thôi.” Sắc mặt Hiên Viên Diệp cũng có chút âm trầm. Hân gắt gao ôm nàng rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Hân đi rất nhanh, trên mặt vẫn còn đọng lại vẻ nặng nề, ánh mắt cũng ẩn chứa vài phần lo lắng.

Trước đây Phụ vương đã nói sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho hân, lúc trước hân cũng muốn trở thành Hoàng đế của vương triều Hiên Viên này. Nhưng một khi hân đã lên ngôi Hoàng đế thì cho dù hân không muốn

cũng sẽ có những nữ nhân khác tiến vào Hậu cung. Quy củ này đã có từ nhiều đời nay, hấn không thể tự ý muốn thay đổi là đổi luôn được.

Hiện giờ trong Hậu cung cứ ba năm sẽ có một lần tuyển chọn phi tần, mỗi lần tuyển chọn như vậy thì đám nhi nữ của các quan trong triều đã chiếm hơn phân nửa. Chính vì điều này mà các vị đại thần chắc chắn sẽ không đồng ý với việc hủy bỏ. Một khi hấn đã lên ngôi Hoàng đế thì sẽ có nhiều việc không thể làm theo ý mình, lại càng không thể tùy tiện được. Dù sao hấn cũng phải có trách nhiệm với vương triều Hiên Viên, có trách nhiệm với thần dân của vương triều Hiên Viên.

Nghĩ đến đây, bàn tay đang ôm Mạnh Phát Ảnh không khỏi siết chặt, vòng tay cũng khép lại một chút.

Nếu có thể thì hiện giờ hấn chỉ muốn vứt bỏ ngôi vị hoàng đế này, nhưng nếu lúc này mà từ bỏ thì vương triều Hiên Viên nhất định sẽ rơi vào tay Hiên Viên Triệt. Hấn không thể trở mắt nhìn vương triều Hiên Viên bị hủy trong tay Hiên Viên Triệt, không thể trở mắt nhìn thần dân của vương triều Hiên Viên phải chịu khổ.

Mạnh Phát Ảnh chẳng lẽ lại không đoán được tâm tư của hấn, trong lòng nàng cũng càng thêm nặng nề. Nàng biết trong lòng Hiên Viên Diệp chỉ có mình nàng, nàng biết hấn thực tình yêu thương nàng. Nhưng nàng cũng hiểu được có một số việc chỉ sợ bọn họ không thể khống chế được.

Nàng nhất thời quên hỏi chuyện của Hiên Viên Tinh.

Sau khi trở về vương phủ, ánh mắt Hiên Viên Diệp vẫn ẩn hiện vẻ nặng nề, khóe môi hấn hơi nhếch lên nhưng không mở miệng nói câu nào. Mạnh Phát Ảnh thấy dáng vẻ của hấn thì không tránh khỏi cảm thấy đau lòng. Dù sao những chuyện này cũng chỉ là lo lắng của bọn họ, bây giờ mọi chuyện còn chưa xảy ra, bọn họ cần gì phải vì những chuyện chưa xảy ra mà cảm thấy thương tâm. Biết đâu trong tương lai mọi chuyện sẽ xảy ra ngoài dự liệu của bọn họ?

Đang muốn dời đi sự chú ý của hấn, Mạnh Phát Ảnh đột nhiên nhớ tới chuyện của Hiên Viên Tinh.

Khi nhớ tới chuyện này, Mạnh Phát Ảnh không khỏi cảm thấy áy náy, thế nào mà nàng lại quên mất chuyện này, thật đáng chết. Nàng vội vàng quay sang hỏi Hiên Viên Diệp, “Diệp, thiếp hỏi chàng một chuyện nhé?”.

“Được, chuyện gì?” Hiên Viên Diệp ngẩng người nhìn nàng, ánh mắt hấn chợt lóe lên, vẻ mặt hiện ra chút lo lắng. Nếu lúc này nàng hỏi hấn về chuyện kia thì nhất thời hấn cũng không biết phải trả lời thế nào. Đối với chuyện đó hiện tại hấn còn chưa nắm chắc nên không muốn nàng phải lo lắng, nhưng hấn lại càng không muốn lừa nàng.

“Thiếp muốn biết Bộ Kinh Vũ là ai? Người lần trước giúp thiếp hủy hôn là người nào?” Mạnh Phát Ảnh vội vã hỏi mà không chú ý gì đến vẻ khác thường của hấn. Trong buổi bán đấu giá nàng đã biết Bộ Kinh Vũ đó là Phi Ứng, giờ nàng chỉ muốn biết người nàng đã gặp trước kia là ai?

Hiên Viên Diệp giật mình, trong đôi mắt hiện lên một tia nghi ngờ, có vẻ như hấn không ngờ nàng lại đột nhiên hỏi tới vấn đề này. Hấn im lặng một lúc rồi khóe môi nhúc nhích nhẹ giọng hỏi lại nàng, “Sao tự nhiên nàng lại hỏi chuyện này?”.

“Trước hết chàng không nên hỏi nhiều như vậy, chàng cứ nói cho thiếp biết người đó rốt cuộc là ai đã?” Mạnh Phát Ảnh không trả lời câu hỏi của hấn mà lại vội vã truy vấn.

“Nàng nghĩ đó là ai? Chẳng lẽ nàng không hề phát hiện ra điều gì?” Hiên Viên Diệp cũng không trả lời mà lại hỏi nàng, giọng nói của hấn đã trở nên dịu dàng, mà sâu trong đáy mắt cũng hiện lên một vẻ khác thường.

“Hả?” Mạnh Phát Ảnh không khỏi sửng sốt, nàng nhíu mày suy tư một chút rồi kích động hỏi, “Là Đông Phương Sóc phải không?” Hiên Viên Diệp nói như vậy có thể chứng minh nàng biết người đóng Bộ Kinh Vũ lúc đó. Trong lòng càng thêm nắm chắc nên tâm tình cũng trở nên kích động.

Hiên Viên Diệp thấy vẻ kích động hiện rõ trên mặt nàng thì không khỏi nhíu mày, không hiểu sao nàng lại kích động như vậy. Hấn nheo mắt thăm dò tìm hiểu nàng, “Nàng cảm thấy chính là hấn à?”.

“Ý chàng là gì?” Mạnh Phát Ảnh lại sửng sốt, nghe được ngữ khí của hấn thì lời nói của nàng cũng trầm xuống một chút, “Chẳng lẽ không đúng sao?”. Lúc này nàng chỉ hy vọng Bộ Kinh Vũ lúc đó chính là Đông

Phương Sóc, nếu đúng vậy thì đối với Hiên Viên Tinh và đối với Đông Phương Sóc đều tốt đẹp.

Hiên Viên Diệp chăm chú nhìn nàng, hần im lặng một lúc rồi trả lời, “Chẳng lẽ nàng không phát hiện ra điều gì đặc biệt sao?”

“Cái gì đặc biệt cơ?” Lòng mảy Mạnh Phát Ảnh càng thêm nhẩn lại, có gì đặc biệt nhỉ? Khi đó nàng vốn không biết Bộ Kinh Vũ, chỉ nhìn hần qua một lớp mặt nạ thì có gì mà đặc biệt?

“Nàng cẩn thận nghĩ lại đi.” Hiên Viên Diệp nhìn ánh mắt nàng thì dường như có phần buồn bực.

Mạnh Phát Ảnh nhìn hần, ánh mắt lại tràn đầy nghi hoặc, nghĩ lại cái gì? Cần phải nghĩ lại cái gì?

Nói thật là lúc đó nàng không muốn tìm hiểu bất cứ điều gì về Bộ Kinh Vũ vì sợ gặp phải những phiền toái không cần thiết, cũng vì vậy mà nàng không chú ý tới bất kỳ vấn đề hay chi tiết nào. Khi Bộ Kinh Vũ muốn cho nàng xem bộ mặt thực của hần thì nàng còn từ chối, nếu sớm biết sẽ có chuyện này xảy ra thì lúc đó nàng hẳn đã muốn xem mặt hần rồi.

“Nàng thật sự không nghĩ ra được điều gì à?” Hiên Viên Diệp thấy vẻ mặt nghi hoặc và đáng vẻ khó hiểu của nàng thì trong giọng nói đã pha thêm chút buồn bực, chẳng lẽ lúc ấy nàng không phát hiện ra điều gì thật sao?

“Thiếp quả thực không nghĩ ra được. Chẳng nói thẳng cho thiếp biết rốt cuộc hần là ai đi được không, cần gì phải phiền toái như vậy?” Mạnh Phát Ảnh vốn đang nóng ruột liền không khỏi thấp giọng quát hần một câu.

“Haizzz.” Hiên Viên Diệp thở dài, “Lúc ấy muốn cho nàng xem nàng lại không xem, giờ lại còn hỏi.” Lời nói của hần vô cùng thản nhiên nhưng có ám chỉ rõ ràng. Khi nhìn vào mắt nàng, hần cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Mạnh Phát Ảnh nghe hần nói xong thì hoàn toàn kinh sợ, cho nàng xem mà nàng lại không xem? Chẳng lẽ...? Chẳng lẽ Bộ Kinh Vũ khi đó thật sự là hần?

“Chàng... ý của chàng là, chàng chính là Bộ Kinh Vũ?” Mạnh Phát Ảnh trợn tròn hai mắt, vẻ mặt nhìn hần hiện rõ sự khó tin, nàng run rẩy hỏi.

“Ha ha...” Hiên Viên Diệp bật cười thành tiếng, hần chỉnh giọng một chút rồi nói, “Không bằng nàng theo ta bỏ trốn đi?” Lời nói đó, ngữ điệu đó dứt khoát chính là của Bộ Kinh Vũ trong buổi tối hôm đó.

Mạnh Phát Ảnh kinh hãi trợn mắt há mồm, trời ơi, sao lại là hần?

Nghĩ lại thì lúc đó đúng là hần có rủ nàng bỏ trốn cùng hần.

Nam nhân âm hiểm này, nếu lúc đó nàng đồng ý thì chẳng phải là...?

“Đúng là chàng à?” Mạnh Phát Ảnh đã lấy lại được tinh thần nhưng vẫn nghi ngờ hỏi lại, giọng nói của nàng lúc này đã thêm sự khác thường.

“Bằng không thì nàng tưởng là ai?” Hiên Viên Diệp nhẹ nhàng cọ lên mũi nàng rồi khẽ giọng cười nói, “Nàng cho rằng ta sẽ để cho nam nhân khác tùy tiện bước vào nơi ở của nữ nhân của ta sao?”. Kỳ thật sau buổi tuyển phi hần đã cho người âm thầm bảo vệ nàng, đương nhiên người khác sẽ không dễ dàng vào được nơi nàng ở.

“Bộ Kinh Vũ là chàng ư? Bộ Kinh Vũ là chàng ư?” Mạnh Phát Ảnh thì thầm, trên mặt hiện ra vẻ hoảng hốt, nàng đương nhiên vẫn có chút khó tin. Dù sao khi đó nàng chỉ thấy Hiên Viên Diệp là một người quá bình tĩnh, quá lạnh lùng, Bộ Kinh Vũ trước mặt nàng lại khác xa như vậy, nàng căn bản không ngờ đó chỉ là một người. Có điều trải qua thời gian sống chung với hần, nàng đã từng được chứng kiến bộ dáng vô lại của hần, cũng đã được chứng kiến sự phức tạp của hần nên hiện giờ cẩn thận nghĩ lại thì cũng không phải là không thể. Nàng cũng biết Săn Bảo thực ra là của Hiên Viên Diệp. Có điều chuyện của Hiên Viên Tinh sẽ phải giải thích thế nào?

“Vậy chuyện xảy ra với Tinh nhi là thế nào?” Mạnh Phát Ảnh lại nghi ngờ hỏi.

“Cái gì?” Lần này lại đến Hiên Viên Diệp sững sốt, hần khó hiểu nhìn nàng, “Sao lại liên quan đến Tinh nhi?”.

“Tinh nhi nói người mà muội ấy thương chính là Bộ Kinh Vũ. Muội ấy kể rằng ba năm trước đây trong một buổi tối muội ấy đang ở trong hoa viên thì gặp Bộ Kinh Vũ đeo mặt nạ, lúc ấy Bộ Kinh Vũ còn nói muốn cưới muội ấy.” Mạnh Phát Ảnh nhún mày nhăn trán thấp giọng kể lại sự việc. Nàng dừng lời một chút rồi chăm chăm nhìn vào Hiên Viên Diệp. Âm thầm thở ra một hơi, nàng lại chậm rãi nói tiếp, “Chàng vừa mới nói chàng là Bộ Kinh Vũ, vậy chàng...?”.

“Nàng ngốc, nói linh tinh gì vậy?” Hiên Viên Diệp vỗ nhẹ lên đầu nàng rồi ảo não nói, “Muội ấy là muội ruột thịt của ta, sao ta có thể đem loại chuyện đó ra mà đùa giỡn với muội ấy.” Có điều Hiên Viên Diệp cũng nhăn mày lại, không phải hần thì hần chính là...

“Không phải là chàng thì là ai nhỉ? Còn ai có thể mang chiếc mặt nạ đó?” Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đầu lưỡi hơi le ra, rốt cuộc vừa rồi nàng đã nghĩ cái gì vậy nhỉ, thật là khờ.

Chắc hẳn biết ai đã đeo mặt nạ của hần?

“Ừm.” Hiên Viên Diệp gật gật đầu đáp lời, hần đương nhiên đoán được người đó là ai.

Hần và Đông Phương Sóc đã quen biết từ lâu, quan hệ cũng không tồi. Trước kia khi xuất hiện với thân phận Bộ Kinh Vũ, hần sợ người khác phát hiện ra thân phận thực nên đã phỏng theo ngữ khí vô lại của Đông Phương Sóc.

Đông Phương Sóc cũng đã sớm biết thân phận đó của hần, thỉnh thoảng Đông Phương Sóc cũng cầm chiếc mặt nạ của hần đi ra ngoài rêu rao. Tuy rằng lúc thường Đông Phương Sóc có bộ dáng khá vô lại nhưng khi có việc thì cũng cực kỳ cẩn thận.

Hần biết Đông Phương Sóc sẽ không gây ra chuyện gì rắc rối cho hần, ngược lại còn giúp hần che dấu thân phận nên hần cứ mất ngủ mất ngủ mở mắt kệ Đông Phương Sóc chơi đùa.

Ba năm trước, khi đó Đông Phương Sóc đang ở vương triều Hiên Viên. Lúc ấy hần nhớ rõ Đông Phương Sóc nói là đang rất buồn chán và muốn chơi đùa một chút, rồi vài ngày sau lại nói với hần là muốn lấy Hiên Viên Tinh.

Khi đó hần cũng không nghĩ nhiều, dù sao Tinh nhi cũng đã đến tuổi xuất giá, hần lại cực kỳ yên tâm về Đông Phương Sóc nên rất hài lòng đối với hôn sự này, có điều không ngờ Tinh nhi lại cự tuyệt dữ dội.

Lúc này khi nghe Mạnh Phát Ảnh kể rõ sự tình, hần cũng cảm thấy chuyện này có chút quái dị.

“Chàng nói Bộ Kinh Vũ mà Tinh nhi đã gặp chính là Đông Phương Sóc sao?” Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh lóe lên, nàng thử hỏi lại lần nữa.

“Chắc là vậy.” Hiên Viên Diệp suy tư một chút rồi thấp giọng nói, “Rất có khả năng Đông Phương Sóc cầm theo mặt nạ của ta vào Hoàng cung gặp Tinh nhi. Bằng không ba năm trước hần đã không đột nhiên cầu hôn.”

“Đông Phương Sóc này sao không nói rõ với Tinh nhi mọi chuyện, hại muội ấy phải lấy cái chết ra để cự tuyệt hôn sự, lại còn phải đợi chờ ba năm, đau khổ ba năm, Đông Phương Sóc này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?” Mạnh Phát Ảnh đã biết người đó chính là Đông Phương Sóc thì không khỏi vui sướng thay cho Tinh nhi, nhưng khi nghĩ đến những việc làm của Đông Phương Sóc thì trong lòng nàng không tránh khỏi cảm thấy tức giận.

Nếu lúc ấy Đông Phương Sóc trực tiếp giải thích rõ ràng với Tinh nhi thì không phải sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy sao?

Hiên Viên Diệp cũng cảm thấy khó lý giải được cách làm này của Đông Phương Sóc, nhưng dù sao Đông Phương Sóc cũng có đáp lại tình cảm của Tinh nhi dành cho hần.

Hiên Viên Diệp suy tư một chút rồi thấp giọng nói, “Có thể hần cho rằng Tinh nhi biết hần là ai?” Sự việc này chỉ có thể giải thích rằng Đông Phương Sóc nghĩ Hiên Viên Tinh biết người đó là hần nên sau khi bị Tinh nhi cự tuyệt hần đã không nói gì mà bỏ đi luôn.

“Ồ.” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên nhớ tới miếng ngọc bội mà Hiên Viên Tinh vừa đưa cho, nàng chợt bừng tỉnh đại ngộ, “Vấn đề hần là xuất phát từ miếng ngọc bội này.” Nàng vừa nói vừa giơ miếng ngọc bội trong tay ra trước mặt Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp sững người. Hần nhanh chóng cầm lấy miếng ngọc bội trong tay nàng rồi nhẹ giọng kêu lên, “Ngọc bội này chính là chi bảo của Bắc Nguyên quốc, là ngọc kỳ lân nổi tiếng thiên hạ và là vật tùy thân của Đông Phương Sóc, là vật tượng trưng cho thân phận của Đông Phương Sóc mà.”

“Quả nhiên là thế.” Mạnh Phát Ảnh than nhẹ, sự hiểu lầm này thật quá thương tâm.

Đông Phương Sóc đưa một vật quý hiếm đặc biệt thế này cho Hiên Viên Tinh, một là cho nàng ấy thấy hần rất thực lòng, hai là nghĩ rằng Hiên Viên Tinh nhìn thấy ngọc bội này sẽ biết được thân phận của hần. Chỉ tiếc Hiên Viên Tinh lại chưa từng nghe qua điển cố của miếng ngọc bội này, lại càng không biết nó tượng trưng cho thân phận thái tử của Bắc Nguyên quốc.

“Ngọc bội này là do Đông Phương Sóc đưa cho Tinh nhi hả?” Hiên Viên Diệp nghe lời nói của nàng thì cũng hiểu được sự việc, trên mặt hần lại lộ ra vẻ kinh ngạc. Không ngờ Đông Phương Sóc lại đem một vật trân quý thế này đưa cho Tinh nhi, rồi khi bị Tinh nhi cự tuyệt lời cầu thân cũng không lấy nó về.

“Đúng vậy, chỉ tiếc là Tinh nhi không hiểu được điều này.” Mạnh Phát Ảnh lắc lắc đầu, “Đúng là hai kẻ đáng thương, rõ ràng là yêu thương nhau lại cố tính làm khổ nhau, dày vò nhau nhiều năm như vậy.”

“Đông Phương Sóc này đúng là thông minh một đời hồ đồ nhất thời, lúc ấy mà hỏi thêm một câu thì có thể sẽ không có ba năm thống khổ này rồi.” Mạnh Phát Ảnh im lặng một lúc lại tiếp tục lên tiếng.

Có đôi khi chuyện tình cảm vốn là như thế, nếu cứ lùi từng bước từng bước thì có thể sẽ bỏ qua rất nhiều thứ, rất nhiều, thậm chí là hạnh phúc cả đời. Nếu không phải hôm đó nàng đã khuyên Tinh nhi nên đến hội bán đấu giá, nếu không phải hôm nay nàng truy vấn Tinh nhi, nói không chừng cả đời này Hiên Viên Tinh và Đông Phương Sóc cũng không hiểu được tâm ý của nhau.

“Vì vậy nên nếu ta đã biết ta muốn thứ gì thì sẽ không chút do dự, không chút lùi bước mà thực hiện cho kỳ được, cho dù nàng có trốn đi bao xa thì ta cũng sẽ tìm đem nàng về.” Hiên Viên Diệp ôm chặt Mạnh Phát Ảnh, hần kề môi bên tai nàng nói nhỏ, “Hơn nữa, cả đời cũng không buông tay.”

Khóe môi Mạnh Phát Ảnh nở ra một nụ cười khê, trong lòng nàng cũng ngập tràn hạnh phúc và cảm động.

Đúng vậy, nàng và hần, nếu không phải Hiên Viên Diệp luôn luôn chủ động, luôn luôn kiên trì thì chỉ sợ hai người cũng sẽ bỏ qua nhau.

“Diệp, cảm ơn chàng đã bao dung với thiếp như vậy.” Mạnh Phát Ảnh vui mặt vào ngực hần rồi thấp giọng nói. Nàng không thể không thừa nhận nam nhân này khi đối mặt với tình cảm thì quả thật không hề lùi bước chút nào. Một khi hần biết trong lòng hần muốn gì là sẽ thực hiện cho bằng được. Không giống như Đông Phương Sóc, khi bị Tinh nhi cự tuyệt, Đông Phương Sóc liền lập tức lùi bước, ngay cả một lời giải thích cũng không có. Thậm chí cả một câu hỏi cũng không dám, nếu năm đó Đông Phương Sóc bước thêm một bước thì lúc này có lẽ hần và Tinh nhi đã sớm ở chung một chỗ rồi, cả hai cũng sẽ không phải chịu quá nhiều đau thương như vậy.

Cũng may bây giờ nàng đã phát hiện ra mọi chuyện. Nếu nàng đã phát hiện ra thì đương nhiên sẽ không thể không quẩn.

“Diệp, chúng ta cùng tìm cách để hai người bọn họ đến được với nhau nhé.” Mạnh Phát Ảnh ngược mắt nhìn Hiên Viên Diệp rồi kiên định nói.

“Được, nàng vốn rất am hiểu những loại chuyện thế này, giao cho nàng xử lý đó.” Hiên Viên Diệp nhìn nàng cười khê, hần đương nhiên biết nàng sẽ không bỏ qua chuyện này, hơn nữa hần cũng muốn Đông Phương Sóc và Tinh nhi được hạnh phúc bên nhau.

Đôi môi đỏ mọng của Mạnh Phát Ảnh hơi cong lên, đôi mắt hiện lên vẻ suy tư mơ màng. Có điều chỉ trong chớp lát ánh mắt của nàng đột nhiên lóe lên, vẻ mặt hiện rõ sự hưng phấn, “Thiếp có cách rồi, phải cho hai người bọn họ ngạc nhiên bất ngờ mới được.”

“Được, cứ theo ý nàng.” Hiên Viên Diệp cũng không hỏi nàng đó là cách gì, vừa nghe nàng nói xong hần đã lập tức phụ họa. Hần biết cách mà nàng nghĩ ra nhất định sẽ hiệu quả.

Khi hai người tới nơi trọ của Đông Phương Sóc thì thấy Đông Phương Sóc đang đi ra khỏi khách điếm, trên người có mang theo hành lý, hiển nhiên là hần đang định rời khỏi. Khi thấy Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh, hần không khỏi sửng sốt nhưng lập tức cười nói, “Thế nào? Các người biết bốn cung sắp rời đi nên cố ý tới đưa tiễn hả?”

“A!” Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc, nếu nàng và Hiên Viên Diệp đến trễ một bước thì chỉ sợ Đông Phương Sóc đã đi mất rồi. Chuyện của hần và Tinh nhi sẽ bị bỏ qua một lần nữa, lần sau gặp lại thì không biết là khi nào?

“Người định trở về rồi à?” Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía hần lộ rõ sự tức giận, nam nhân này còn trốn tránh đến bao giờ nữa, trong lòng hần rõ ràng yêu Hiên Viên Tinh mà sao không nói rõ với nàng ấy? Chẳng lẽ chỉ vì sợ ảnh hưởng đến lòng tự tôn đáng buồn cười của hần, chỉ vì sợ bị tổn thương cho nên ngay cả dũng khí để hỏi một câu cũng không có?

“Sao vậy? Không nở xa ta à?” Đông Phương Sóc nghe Mạnh Phát Ảnh nói vậy thì hơi sửng người nhưng trên mặt lại nhanh chóng hiện ra vẻ cười cợt vô lại.

Mạnh Phát Ảnh nhíu mày suy nghĩ, ở trước mặt nàng thì hần luôn tỏ ra vô lại, cái gì cũng dám nói, nhưng vì sao ở trước mặt Hiên Viên Tinh thì lại không chịu nói gì cả? Không phải nàng không nở mà là Tinh nhi không nở, nếu không phải vì Tinh nhi thì nàng sẽ mặc kệ hần, nam nhân này ngay cả lời yêu cũng không dám nói thì chịu khổ cũng đáng.

Hiên Viên Diệp híp mắt khẽ liếc đồng hành lý bên cạnh Đông Phương Sóc rồi dựa theo kế hoạch đã bàn với Mạnh Phát Ảnh nói, “Bốn vương có chuyện muốn nhờ người hỗ trợ.”

“Chuyện gì thế?” Đông Phương Sóc nghe thấy lời nói của Hiên Viên Diệp, lại nhìn thấy sắc mặt trầm trọng của hần thì vẻ vô lại cũng nhanh chóng biến mất. Hai tròng mắt nhanh chóng tập trung vào Hiên Viên Diệp, Đông Phương Sóc trầm giọng hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Vừa rồi bốn vương nhận được một phong thư khiêu chiến.” Hiên Viên Diệp chậm rãi đưa lá thư khiêu chiến trong tay ra trước mặt Đông Phương Sóc.

“Khiêu chiến với mình chủ của Săn Bảo ư?” Đông Phương Sóc nhanh nhẹn tiếp nhận lá thư, nhìn một chút rồi kinh ngạc hỏi.

“Đúng.” Hiên Viên Diệp gật gật đầu, “Bốn vương biết người này thật ra là muốn khiêu chiến với bốn vương, vẫn có người nghi ngờ bốn vương chính là mình chủ của Săn Bảo nên muốn thử thăm dò xem thế nào.” Hiên Viên Diệp nhíu mày lại, trên mặt càng lúc càng lộ rõ vẻ trầm trọng, trong ánh mắt cũng hiện lên sự lo lắng. Mạnh Phát Ảnh nhìn hần mà kinh ngạc, không thể không thừa nhận trình độ diễn trò cao thủ của Hiên Viên Diệp.

“Người muốn bốn cung thay người chấp nhận khiêu chiến?” Đông Phương Sóc là người thông minh nên đương nhiên hiểu được ý của Hiên Viên Diệp.

“Đúng.” Hiên Viên Diệp đang trưng ra vẻ mặt nghiêm trọng liền gật đầu.

“Được, không thành vấn đề. Bốn cung sẽ đi thay người.” Đông Phương Sóc không hề do dự liền gật đầu đồng ý. Không thể không nói Đông Phương Sóc này quả là người đầy nghĩa khí, chuyện này dù sao cũng là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Đông Phương Sóc lại xem phong thư khiêu chiến rồi thì thảo nói nhỏ, “Khiêu chiến ở chỗ nào vậy?” Khi nhìn thấy địa điểm trên thư, hần không khỏi kinh ngạc kêu lên, “Ồ Ngọc Hồ? Đầu óc tên này có vấn đề rồi, ai lại đi khiêu chiến ở Ngọc Hồ?”

“Đúng đó, bốn vương cũng cảm thấy kỳ quái.” Hiên Viên Diệp cũng nghiêm trang nói, hần nói dối mà không hề đỏ mặt, hơi thở cũng chẳng bị rối loạn.

“Ha ha...” Đông Phương Sóc cười thành tiếng, “Được, bốn cung sẽ đi gặp hần.”

“Đây là mặt nạ của bốn cung.” Hiên Viên Diệp thấy Đông Phương Sóc đồng ý liền lặng lẽ đưa mặt nạ cho hắn.

Đông Phương Sóc cũng không nghĩ ngợi nhiều, hắn nhanh chóng cầm lấy chiếc mặt nạ rồi tin tưởng nói với Hiên Viên Diệp, “Người yên tâm đi, cứ chờ tin tốt của ta.”

“Được, bốn vương chờ tin tốt của người.” Hiên Viên Diệp nói một lời hai ý, hắn tin chẳng bao lâu sẽ có tin tốt lành thật.

Mạnh Phát Ảnh thấy Đông Phương Sóc nhanh chóng rời đi thì đôi mắt tràn đầy ý cười, hai oan gia này khi gặp mặt không biết sẽ gây ra chuyện gì đây...

Về phía Tinh nhi nàng cũng đã an bài ổn thỏa.

108. Chương 109

“Không biết, giữa bọn họ có thể phát triển như mong muốn của chúng ta hay không?” Đợi đến khi thân ảnh Đông Phương Sóc hoàn toàn biến mất, Mạnh Phát Ảnh mới thu hồi tầm mắt lại, nhìn Hiên Viên Diệp thấp giọng nói.

“Ha ha” Hiên Viên Diệp chỉ mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng gõ một cái lên trán của nàng, nói khẽ, “Nàng thật là

.” Hắn sao lại có thể không rõ tâm tư của nàng, nhất định là lo lắng cho hai người kia, sợ sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn.

Mây hắn khẽ nhú lại, hơi suy tư nói, “Nếu lần này Đông Phương Sóc vẫn không thể nắm chặt cơ hội thì không có ai có thể giúp hắn được nữa.”

Tuy Phát Nhi đã sắp xếp xong xuôi hết thảy, để cho Đông Phương Sóc cùng Tinh nhi có thể gặp nhau, nhưng nếu Đông Phương Sóc vẫn không chủ động, không làm cho Tinh nhi tin tưởng, thì liệu hắn có thể thực hiện lời nói năm đó của hắn không đây? Lúc đó thì dù có là ai đi nữa cũng không thể giúp hắn được.

“Không thể nào...” Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, “Đông Phương Sóc là người thông minh cỡ nào làm sao có thể...”

“Đông Phương Sóc quả thật thông minh, nhưng một khi đụng tới chuyện tình cảm, đặc biệt là Tinh nhi thì hắn sẽ...” Hiên Viên Diệp hơi hơi lắc đầu, Đông Phương Sóc khi xử lý những chuyện đại sự khác đều rất trơn tru, nhưng chỉ duy nhất trong chuyện tình cảm thì hắn lại cực kì ngốc nghếch và không quả quyết.

“Thiếp đã tỉ mỉ an bài kế hoạch, không thể để mọi chuyện thành công cốc.” Mạnh Phát Ảnh hơi vĩnh môi lên lên, vẻ mặt cũng hiện lên vài phần lo lắng.

“Đi thôi.” Hiên Viên Diệp thấy bộ dáng của nàng như vậy, cũng âm thầm thở dài một hơi, sau đó nhẹ nhàng nắm tay nàng ôn nhu nói.

“Đi đâu?” Mạnh Phát Ảnh ngược mắt, hơi nghi hoặc nhìn hắn.

“Vì không muốn để cho kế hoạch nàng đã tỉ mỉ an bài tan biến, chúng ta vẫn nên qua đó xem một chút, nếu thật sự không được chúng ta sẽ nhóm thêm chút lửa giúp hai đứa ngốc đấy.” Hiên Viên Diệp nửa thật nửa giả cười nói.

“Được, chủ ý này rất tuyệt.” Mạnh Phát Ảnh vừa đi theo hắn vừa cười ra tiếng, nếu mọi chuyện phát triển thuận lợi như nàng đã an bài, bọn họ sẽ trốn ở một bên yên tĩnh ngồi xem, nếu xảy ra việc gì ngoài ý muốn, bọn họ sẽ góp thêm chút lửa cho náo nhiệt.

Hiện tại, sắc trời đã không còn sớm, đến khi Đông Phương Sóc tới Ngọc Hồ thì hắn là trời đã tối, đến lúc đó, Ngọc Hồ cũng sẽ không có quá nhiều người, hai người bọn họ sẽ thuận lợi gặp nhau hơn.

Đông Phương Sóc vội vàng chạy tới Ngọc Hồ, nhìn sắc trời đã có chút đen lại, những người du ngoạn ở Ngọc Hồ cũng đã dần dần tản đi.

Hắn nhìn xung quanh tìm kiếm cũng không nhìn thấy người cần tìm nên trong lòng không khỏi âm thầm nghi hoặc.

Trong chiến thư rõ ràng viết là hẹn ở chỗ này, hơn nữa thời gian cũng đã đến, vì sao không nhìn thấy người đâu? Không phải là bị lừa gạt chứ?

Đông Phương Sóc nghĩ đến đây, trong lòng tự giác tăng đề phòng, cẩn thận đi thẳng về phía trước. Vòng qua bên hồ, đi từ từ, nhìn xa xa đến bên trong Tử đình phía trước, hình như có một bóng người đang đứng. Khoảng cách quá xa nên không thấy rõ bộ dáng của người nọ, nhưng có thể mơ hồ biết được có một người đứng nơi đó.

Mắt Đông Phương Sóc hơi nhú lại, bước chân tăng nhanh một chút hướng về phía Tử đình trước mặt mà đi. Nhưng khi còn cách người nọ mấy mét thì dừng lại, dưới ánh trăng sáng mờ mờ, hắn ần ần phát hiện ra rằng người nọ có dáng người rất xinh đẹp, dường như là một nữ nhân.

Đông Phương Sóc nhú mày lại, là nữ nhân ư? Người dám hướng mình chủ Săn Bảo khiêu chiến hóa ra là một nữ nhân?

Nhưng người nọ giờ phút này đưa lưng về phía hắn nên hắn thấy không rõ lắm, hơn nữa bây giờ sắc trời đã hoàn toàn đen lại, nếu nàng có xoay người mặt hướng về phía hắn, cũng chưa chắc hắn có thể nhận ra.

“Xin hỏi các hạ, rốt cuộc là người nào?” Đông Phương Sóc đứng lại, hắng giọng hỏi, thanh âm trầm thấp, mang theo vài phần quyết đoán muốn hạ đòn phủ đầu.

Người trong đình nghe được thanh âm, nhanh chóng xoay người lại nhìn về phía Đông Phương Sóc.

Đông Phương Sóc hiện tại đang đứng ở bờ hồ, cách Tử đình một chút, nên nàng cũng không thấy rõ bộ dáng người vừa tới, nhưng khi nghe được là thanh âm nam tử thì cảm thấy hơi kinh ngạc.

Rõ ràng là Thất tẩu hẹn nàng tới chỗ này, nói là có chuyện vô cùng trọng yếu. Nhưng nàng vẫn nghĩ không ra vì sao Thất tẩu phải hẹn nàng ở địa phương này, hơn nữa còn là đêm hôm khuya khoắt.

Nhưng nàng biết Thất tẩu là người hành xử cẩn thận, sẽ không làm càn, hơn nữa, nàng cũng tin tưởng Thất tẩu sẽ không hại nàng, cho nên dù trong lòng nàng không thể lý giải được nhưng vẫn theo lời Thất tẩu nói, chờ ở chỗ này.

Nhưng vì sao, giờ phút này người tới lại là một nam nhân?

Thanh âm nam nhân kia, có hơi khàn khàn, dường như là tận lực che dấu thanh âm thật sự của mình.

Hiên Viên Tinh sắc mặt hơi trầm xuống, trong lòng có chút lo lắng, thân mình cũng hơi cứng lại, hướng Đông Phương Sóc trầm giọng nói, “Người là ai?”

Thanh âm của nàng, tận lực đè ột chút, nhưng vẫn không thể che giấu sự run rẩy trong đó. Hai mắt nàng cũng nhìn phía bốn phía tìm kiếm, trong lòng càng âm thầm sốt ruột, Thất tẩu vì sao đến bây giờ còn chưa xuất hiện.

Đông Phương Sóc nghe được giọng nói kia, cũng hơi kinh ngạc một chút, tuy rằng thanh âm kia có chút dè dặt, cũng có chút sợ hãi, mang theo vài phần run rẩy, nhưng giọng nói quen thuộc kia thì hắn không thể nào quên được.

Đó là giọng nói của Hiên Viên Tinh.

Nhưng hắn lại âm thầm lắc đầu, hơi cười tự giễu, có lẽ là do hắn nhớ Tinh nhi đến phát điên rồi, không ngờ lại nghĩ biến người hạ thư khiêu chiến Hiên Viên Diệp trở thành Tinh nhi.

Hiên Viên Tinh thân là công chúa một quốc gia, lại luôn sống trong Hoàng cung, căn bản cũng không biết võ công, làm sao có thể khiêu chiến với Hiên Viên Diệp.

Nghĩ đến điểm này hắn bèn vội vàng gạt bỏ nghi ngờ trong lòng, lại cao giọng hô, “Người là người hạ thư khiêu chiến, hẹn ta đến nơi này tỷ thí, thế mà bây giờ lại hỏi ta là ai ư?”

Khi nói hơi giọng nhẹ thư khiêu chiến trong tay lên một chút, cũng không quản người nọ có nhìn thấy được hay không.

Hiên Viên Tinh trong Tử Đình lại càng sững sốt, vẻ mặt khó hiểu, thư khiêu chiến là cái gì? Nàng chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra cả. Người nọ có phải là đã tìm nhầm người hay không? Lại hơi nâng cao thanh âm lên nói, “Công tử tìm nhầm người rồi, ta chỉ là nữ tử yếu ớt lại không biết võ công, làm sao có thể hướng công tử hạ thư khiêu chiến.”

Đông Phương Sóc sững sốt, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, thanh âm kia, càng nghe càng thấy giống giọng của Tinh nhi, nhưng Tinh nhi thân là công chúa, tuyệt đối sẽ không thể nào xuất hiện tại nơi này.

Hơn nữa, nàng nói, nàng không viết lá thư khiêu chiến nào cả, hoặc hẳn thật sự là tìm nhầm người, chắc chỉ là trùng hợp thôi.

“Tiểu thư vẫn là mau rời khỏi đây đi, thời gian không còn sớm, nữ tử như ngươi một thân một mình ở lại đây, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.” Đông Phương Sóc suy tư một chút, lại nói, nhưng trong thanh âm kia lại mang theo vài phần lo lắng khác thường, mắt cũng nhìn thẳng về người trong Tử Đình.

Chỉ tiếc, hiện tại trời quá tối, ánh trăng kia cũng ẩn vào trong tầng mây, nàng lại đứng dưới Tử Đình căn bản là thấy không rõ cái gì.

“Đa tạ công tử.” Hiên Viên Tinh hơi sững sốt một chút, lập tức nhẹ giọng nói, trong thanh âm vẫn như cũ mang theo vài phần phòng bị, dù sao cũng là một nam tử xa lạ.

Thất tẩu trẻ như vậy mà vẫn chưa tới có thể sẽ không tới. Nếu không phải do Thất tẩu tự mình nói muốn nàng đợi tại chỗ này, nàng nhất định nghĩ rằng do ai đó có âm mưu an bài.

Nhưng rõ ràng là Thất tẩu tự mình vào cung nói với nàng, không thể là giả được. Haizz! thật sự là không rõ Thất tẩu có ý gì đây. Bất quá, nếu Thất tẩu đến bây giờ còn không xuất hiện, hơn nữa hiện tại cũng đã trễ như vậy, nếu chờ đợi thêm nữa thì quả thật rất nguy hiểm, vẫn nên đi về thôi.

Có chuyện gì, có thể trực tiếp đến Nghê Vương phủ hỏi một chút, hơn nữa Thất tẩu hẹn nàng, mà đến bây giờ vẫn còn không xuất hiện, trong lòng nàng cũng có chút bận tâm. Có phải Thất tẩu đã xảy ra chuyện gì hay không?

Nhưng khi thấy Đông Phương Sóc như cũ đứng ở đó, có vẻ như cũng không có ý tứ rời đi khiến trong lòng Hiên Viên Tinh dâng lên cảm giác phòng bị, nghĩ rằng hay là cứ chờ hẳn rồi đi trước đã.

Nhưng vì Đông Phương Sóc không đi, Hiên Viên Tinh cũng không động, hai người cứ như vậy đứng yên tại chỗ, không hề di động.

Mà Mạnh Phát Ảnh núp trong bóng tối hai mắt nhanh chóng bốc hỏa, Đông Phương Sóc này rốt cuộc đang suy nghĩ gì, chẳng lẽ hẳn không nhận ra giọng nói của Tinh nhi hay sao? Sao cứ đứng ngơ ngác ở nơi đó làm cái gì thế không biết?

Nàng hiện tại thật sự rất muốn lao ra một cước đá bay Đông Phương Sóc đi.

Nhưng ngẫm lại, hiện tại nàng chỉ cách Đông Phương Sóc cùng Hiên Viên Tinh một khoảng cách vừa phải, bởi vì Đông Phương Sóc thính lực vô cùng tốt. Nếu bọn họ đứng quá gần, chỉ sợ sẽ bị Đông Phương Sóc phát hiện ra.

“Đông Phương Sóc này, thế nào mà mỗi lần đến thời khắc mấu chốt liền không quả quyết như vậy.” Mạnh Phát Ảnh nhỏ giọng nói thầm, nhìn phía trước tràn đầy sốt ruột.

“Đừng vội, nhìn kỹ hẳn nói.” Hiên Viên Diệp tới gần bên tai nàng thấp giọng nói, trong thanh âm hơi mang theo vài phần cười khê.

Hắn chưa từng thấy qua bộ dáng nàng vội vã như thế, trước kia, mặc kệ là gặp tình huống như thế nào, nàng cũng có thể xử sự một cách không sợ hãi, không nhanh không chậm, nhưng nay khi gặp chuyện của Tinh Nhi thì lại sốt ruột như thế này, so với chuyện của mình còn khẩn trương hơn.

Hắn biết nàng thật tâm quan tâm đến Tinh Nhi, ở trong lòng nàng, nàng xem bằng hữu còn quan trọng hơn so với chính nàng. Đây cũng là điều khiến hắn khâm phục nhất, trong thời đại này có mấy người có thể làm được điều này?

“Chàng xem kìa, hai người bọn họ định đứng như vậy tới sáng chắc? Chân của thiếp sắp cứng lại rồi.” Mạnh Phát Ánh hơi chuyển mâu ngoắc mắt một cái, bất mãn nói, trong thanh âm có một chút ngữ khí làm nũng.

“Ha ha...” Hiên Viên Diệp cười ra tiếng, ôm lấy cả người nàng vào trong ngực hắn, còn quan tâm điều chỉnh tư thế một chút để nàng có thể thoải mái tựa vào trong lòng hắn. Mạnh Phát Ánh cảm nhận được động tác săn sóc cẩn thận của hắn thì hơi sững sốt một chút, khoe môi nhanh chóng vẽ lên một nụ cười hạnh phúc nhanh chóng tựa hẳn vào trong lòng hắn.

Lại nhìn về phía xa thấy hai người kia vẫn không nhúc nhích như cũ, giờ phút này trên mặt Mạnh Phát Ánh giảm đi vài phần sốt ruột, lại có thêm tia cười khác thường.

Chuyện này vốn không thể gấp gáp, nếu người Hiên Viên Tinh yêu là Đông Phương Sóc, còn đối với Đông Phương Sóc, Tinh nhi cũng là mối tình thâm thiết. Vậy bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc bên nhau. Đứng ở đình Hiên Viên Tinh thấy Đông Phương Sóc không hề động, trong lòng không khỏi tăng thêm vài phần sợ hãi, người nọ cứ đứng ở đó rốt cuộc là có ý gì?

Mà nàng hiện tại, cũng không dám bước qua, dù sao cách một khoảng vẫn an toàn hơn một chút, nếu đi đến bên kia, ngộ nhỡ hắn có ý xấu gì... Nàng căn bản không thể đánh lại hắn, mà giờ này một bóng người cũng không thấy, càng không thể nào mong sẽ có người tới cứu nàng.

Nàng càng cảm thấy kỳ quái, Thất tẩu rốt cuộc vì sao hẹn nàng tới chỗ này nhưng lại không để cho nàng dẫn theo cung nữ? Hiện tại bên người nàng không có lấy một người, trước mắt là một nam nhân xa lạ, thật không phải làm thế nào cho phải.

Đông Phương Sóc sở dĩ không rời đi vì khi nhìn bóng người kia, càng ngày càng cảm thấy quen thuộc, càng xem càng thấy giống Tinh nhi. Mặc dù biết Tinh nhi sẽ không thể xuất hiện ở chỗ này, nhưng mà người nọ cho dù là thanh âm, hay là thân ảnh đều quá giống Tinh nhi. Hắn giờ phút này trong lòng không nhịn được có chút kích động, nhưng cũng vẫn e dè, cẩn thận, phải chăng là có người giả trang làm Tinh nhi, đến mê hoặc hắn?

Nhưng rõ ràng bức thư khiêu chiến này là gửi cho Hiên Viên Diệp, người kia cũng không thể nào nghĩ đến việc hắn sẽ thay Hiên Viên Diệp đến ứng chiến, huống chi cảm tình của hắn dành cho Tinh nhi, không có mấy người biết được. Càng nghĩ, Đông Phương Sóc càng cảm thấy do dự.

“Sao Tiểu thư còn chưa quay về, là đang chờ người ư?” Đông Phương Sóc hơi suy tư một lát, hỏi lại lần nữa, trong thanh âm có một chút tìm tòi nghiên cứu, muốn nghe thanh âm của nàng lần nữa để xác định đến cùng có phải Tinh Nhi hay không.

“Vâng” Hiên Viên Tinh trong lòng âm thầm cả kinh, môi đỏ mọng khẽ nhích, lãnh ngạnh nói. Hiên Viên Tinh nói xong hơi dừng lại một chút, khi thấy Đông Phương Sóc vẫn như cũ đứng ở đó, hoàn toàn không chịu nhúc nhích, lại lạnh giọng nói, “Ta đã nói qua, ta không phải người công tử muốn tìm, thỉnh công tử mau mau rời đi, đi tìm người bản thân mình muốn tìm, không cần mất thời gian ở đây mà làm gì.”

Đông Phương Sóc nghe thấy thanh âm nàng hơi giận dữ của Hiên Viên Tinh, hai mắt cũng chợt sáng lên, giọng điệu này, cũng cực kỳ giống với Tinh nhi, chẳng lẽ chính là Tinh nhi sao? Tuy rằng trong lòng biết, đó là chuyện không có khả năng, cũng như cảm thấy hơi sợ hãi vì rất có thể là âm mưu do Hiên Viên Triệt an bài. Nhưng giờ phút này, lại không tránh được mà kích động trong lòng, âm thầm thở ra một hơi, từ từ đi về phía Hiên Viên Tinh.

“Thật tốt quá, Đông Phương Sóc rốt cuộc cũng tiến lên rồi, hắn là đã nhận ra Tinh nhi.” Núp trong bóng tối Mạnh Phát Ánh nhìn Đông Phương Sóc rốt cuộc cũng đi về phía Hiên Viên Tinh, kích động nói. Hiên Viên Diệp lại âm thầm lắc đầu, nàng hiện tại so với người trong cuộc còn kích động hơn.

Mà Hiên Viên Tinh khi thấy hắn đi về phía nàng, trong lòng càng thêm sợ hãi, cả người cứng lại, nhìn thẳng về phía hắn lạnh lùng nói, “Người làm cái gì vậy? Ta đã nói, ta không phải người ngươi muốn tìm, ngươi không nên bước tới đây.” Dưới tình huống như thế, một nam nhân xa lạ lừ lừ đi về phía nàng, bảo sao nàng

không sợ hãi cho được. Muốn né tránh nhưng hiện tại nàng đang đứng ở trong Tử Đình, bốn phía đều là hồ nước, nàng căn bản không có chỗ trốn, chẳng nhẽ lại phải nhảy xuống nước?

Trời ơi, nàng không biết bơi. Bất quá, nếu người kia thật sự ... giở trò, nàng tình nguyện nhảy xuống nước.

Đông Phương Sóc thân mình hơi cứng lại. Đi thêm vài bước chân, hắn nhanh chóng thấy rõ mọi thứ, hơn nữa, giờ phút này vầng trăng kia cũng chậm rãi từ tầng mây lộ ra, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống. Thân ảnh Hiên Viên Tinh cũng càng thêm rõ ràng. Đông Phương Sóc nhìn thấy thân ảnh quen thuộc trước mặt, trong mắt không thể nào che giấu được sự kích động, thật sự là Tinh nhi, quả nhiên là Tinh nhi.

Mà giờ khắc này y cũng không do dự chút nào, nhanh chóng bước lên, gấp gáp đi về phía Hiên Viên Tinh, chỉ vài bước đã đi tới trước mặt Hiên Viên Tinh, khoảng cách gần như thế này nên hắn đã hoàn toàn chắc chắn rằng người đứng trước mặt hắn là Hiên Viên Tinh.

“Tinh Nhi, đúng là nàng rồi.” Hắn dừng chân, nhìn thẳng vào nàng, kinh ngạc hô lên, trong thanh âm trầm thấp cũng mang theo vài phần run rẩy, kích động, cùng hưng phấn.

Hắn không thể ngờ rằng lại gặp được Tinh Nhi ở đây, vì quá hưng phấn nên cũng quên thối mái vì sao Hiên Viên Tinh lại xuất hiện ở chỗ này.

Hiên Viên Tinh giờ phút này cũng đã thấy rõ mặt nạ trên mặt hắn, cũng vô cùng kinh sợ, hai mắt mở to đầy kinh ngạc, không thể nào tin được, môi đỏ mọng hơi hơi động vài cái, nhưng một chữ cũng không thể nói ra.

“Tinh Nhi.” Đông Phương Sóc lại nhẹ giọng hô, tay hơi vươn về trước một chút, có vẻ như muốn ôm nàng vào lòng, nhưng lại sợ sẽ dọa đến nàng.

Ba năm trước đây, hắn vốn cho rằng Hiên Viên Tinh sẽ đáp ứng lời cầu hôn của hắn, nhưng hắn không ngờ nàng lại mãnh liệt cự tuyệt. Trong lòng nghĩ rằng Hiên Viên Tinh làm vậy là vì ghét hắn, nên hiện tại không dám quá mức tùy ý.

“ Hóa ra là người?” Hiên Viên Tinh sau khi lấy lại tinh thần, rốt cục cũng mở miệng, trong thanh âm trầm thấp có vài phần kinh ngạc, cùng giận dữ.

Đã ba năm trôi qua mà hắn vẫn không xuất hiện, lần trước nàng chủ động đứng trước mặt, chào hỏi hắn, vậy mà hắn không nhận ra nàng, hiện tại thì nhận ra nhau để làm gì đây?

“Đúng, là ta.” Đông Phương Sóc hơi sững sốt một chút, sự hưng phấn trong mắt cũng giảm xuống, vẻ mặt ngưng trọng, xem ra nàng hiện tại cũng không muốn gặp lại hắn.

Hiên Viên Tinh tâm đột nhiên khê đau, như có cái gì đó xé rách tâm can, nàng đau đến không thể nào thở được, đau đến mức không thể đứng vững được nữa. Ba năm, hắn chưa từng xuất hiện dù chỉ một lần, khiến nàng khổ sở chờ đợi, mà hắn lại có thể dễ dàng quên mất nàng.

Hiên Viên Tinh nhìn thẳng vào hắn, trong lòng đau xót, lại mang theo vài phần cười lạnh tự giễu. Nàng hiện tại rốt cuộc hiểu rõ, vì sao Thất tẩu hẹn nàng ở đây, hóa ra là thay nàng hẹn hắn? Hôm nay nếu không phải có Thất tẩu ra mặt, chỉ sợ vĩnh viễn hắn cũng không đến gặp nàng, hoặc vĩnh viễn cũng không nhớ tới nàng.

Mối tình của nàng thật sự quá đổi buồn cười, phải không?

Nam nhân mà nàng sâu đậm, nam nhân từng nói sẽ đến hỏi cưới nàng, nhưng hóa ra phải đến khi có người khác nhắc nhở, mới nhớ đến nàng, tới gặp nàng? Mà hắn hôm nay tới gặp nàng, rốt cuộc là có ý gì?

Núp trong bóng tối Mạnh Phát Ảnh nhìn hai người rốt cục cũng đối diện nhau, trong lòng không nhịn được hưng phấn, hai mắt càng hiện lên sự khẩn trương nhìn bọn họ, kích động nói, “Tốt lắm, tốt lắm, rốt cục gặp mặt.”

Nhưng nàng cùng Hiên Viên Diệp cách bọn họ không gần nên không nghe được những gì bọn họ nói với nhau.

“Tinh Nhi, ta...” Đông Phương Sóc nhìn vào đôi mắt tràn ngập lãnh ý của Hiên Viên Tinh, thân mình bỗng cứng đờ, trong lòng vô cùng khẩn trương, lời nói ra cũng có chút lắp bắp.

Thật vất vả mới có dũng khí đối diện với nàng nhưng khi nhìn thấy nàng lạnh lùng như vậy thì hoàn toàn tan rã, trong lúc nhất thời, căn bản không biết phải nói gì.

Hiên Viên Tinh thấy hần muốn nói lại thôi, tâm lại trầm xuống. Nói với nàng một câu, cũng khó khăn như thế sao?

Trước kia rõ ràng hần mang theo bộ dáng lưu manh cái gì cũng dám nói, cái gì cũng dám làm, hiện tại, đối mặt với nàng một câu đầy đủ cũng không nói ra được sao?

Là không muốn nói? Hay là nói không nên lời?

Hay là hần bị Thất tẩu ép buộc tới gặp nàng? Nàng biết, Thất tẩu là người quan tâm tới nàng nhất, vì hạnh phúc của nàng sẽ làm ra chuyện như vậy.

Nghĩ đến đây, Hiên Viên Tinh trong lòng càng thêm đau xót, hai mắt hơi nhắm lại, che giấu đi tất cả cảm xúc, sau đó mới mở mắt nhìn phía hần-người đã khiến nàng đau khổ chờ đợi suốt ba năm.

Môi đỏ mọng khẽ mở, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Người không cần nói, ta hiểu được.”

Lần trước, nàng đứng trước mặt của hần, hần cũng không nhận ra, có thể thấy được hần đã quên mất nàng, sở dĩ, hiện tại hần ở đây nhất định là do Thất tẩu đem ngọc bội kia trả lại cho hần, hần mới nhớ được chuyện ba năm trước đây. Nếu hần đã sớm quên mất nàng, có thể thấy được, trong lòng hần căn bản cũng không có nàng, nàng cần gì phải cưỡng cầu, cần gì phải khiến hần khó xử.

“Nàng hiểu được?” Đông Phương Sóc cũng không khỏi sửng sốt, sự khẩn trương trong lòng bỗng giảm xuống, hơi nghi ngờ hỏi, nàng hiểu được cái gì?

Hiểu được tâm ý của hần? Hay là hiểu được...

“Đúng ta hiểu được ý của người, hiện tại người cũng không cần khó xử.” Nàng không phải loại nữ nhân không phân rõ phải trái, nàng sẽ không cứng rắn quấy rối lấy hần, mà thật ra ba năm trước đây nàng cũng không biết gì về hần cả, có thể hần đã sớm có gia thất.

Nếu ba năm trước đây không có, thì ba năm này hần là đã sớm có.

“Ta khó xử cái gì?” Đông Phương Sóc cũng không hiểu, ba năm này, tâm ý của hần chưa từng thay đổi đến một lần. Kể cả khi nàng cự tuyệt hần, hần cũng không có cách nào quên nàng, thậm chí ngay cả tấm ngọc bội tượng trưng cho thân phận của mình hần cũng không hề thu hồi. Hần khó xử cái gì?

Hần vẫn cho là lời cầu hôn của hần đã làm khó nàng.

Ý của nàng, là trách hần sao?

Đông Phương Sóc cố lấy lại dũng khí, nhỏ giọng nói, “Tinh nhi, ta biết, trong lòng nàng luôn trách ta, chuyện năm đó, đều là lỗi của ta, ta không nên làm thế với nàng. Nhưng ta...”

Hay là bởi vì cách đây ba năm hần đã ... hôn nàng, nên nàng mới cảm thấy chán ghét hần, cho rằng hần là loại này nam nhân không tốt, vì thế mới cự tuyệt hần ư?

Nhưng khi Hiên Viên Tinh nghe vậy, hai mắt càng trợn lên, nhìn thẳng vào mắt của hần, trong đôi mắt ẩn chứa sự đau đớn, đột nhiên cười ra tiếng, “Ha ha ha...”

Nàng cúi đầu cất tiếng cười, trong bóng đêm, tiếng cười thê lương ấy từ từ tản ra làm cho Đông Phương Sóc cực kỳ hoảng hốt.

“Tinh nhi, nàng sao thế?”

Đông Phương Sóc cảm thấy rất đau lòng, trong lòng lại càng thêm khẩn trương, hóa ra nàng thật sự trách hần.

“Người bây giờ mới nhận lỗi với ta, không cảm thấy đã quá muộn sao?” Trái tim của Hiên Viên Tinh thoáng trầm xuống, cả người run rẩy.

Tâm càng lúc càng thêm đau xót. Nàng thế nào cũng không nghĩ tới, hần thế nhưng sẽ vì chuyện tình ba năm trước đây nhận lỗi với nàng.

Giải thích? Như thế cũng đủ để nàng thấy rằng hấn hối hận vì đã làm thế với nàng. Hối hận vì hôn nàng, hối hận vì nói sẽ lấy nàng, hay vì cả hai đây?

“Thực xin lỗi, ta thật sự không biết nàng sẽ buồn như vậy ...” Đông Phương Sóc vội vàng giải thích, hấn thật không ngờ nàng lại hận hấn đến thế.

“Thực xin lỗi. Ha ha ” Hiên Viên Tinh lại cười nhẹ ra tiếng, đầu đón nói, “Người không cần nói lời xin lỗi.”

Khi nhìn về phía hấn, Hiên Viên Tinh cố gắng hết sức để che giấu đau xót trong lòng, âm thầm thở ra một hơi, lại nói, “Người yên tâm, ta sẽ không trách người, nên người cần bản cũng không cần giải thích với ta làm gì, hiện tại, ta không còn để ý nữa.”

Nàng biết, để quên hết thấy mọi chuyện, đối nàng mà nói thì đó là chuyện rất khó khăn, nhưng từ nay về sau, nàng thề dù cho có như thế nào, nàng nhất định sẽ quên. Nhất định phải quên đi.

Nàng tự nói với chính mình, không được để ý đến hấn nữa, không thể cứ ngốc nghếch mãi như vậy, bởi vì nếu cứ như vậy thì cuối cùng người thống khổ chỉ có nàng mà thôi.

“Tinh nhi, ta...” Đông Phương Sóc tâm như bị bóp chặt, khẽ đau nhói.

Hấn có thể nghe được ý tứ trong lời nói của nàng, nàng thật sự trách hấn, hận hấn.

“Người không cần nói thêm nữa.” Hiên Viên Tinh lại ngắt ngang lời nói của hấn, nàng không muốn lại nghe từ xin lỗi từ miệng hấn nữa, như vậy, lòng của nàng sẽ đau hơn, đau hơn mà thôi.

Nàng chỉ hi vọng, hấn có thể lưu lại cho nàng một chút tôn trọng cuối cùng.

Lời nói của Đông Phương Sóc chưa kịp nói ra đã nhanh chóng nuốt trở lại, nếu nàng không muốn nghe, hấn cần gì phải nói thêm nữa.

Thôi được rồi, nếu nàng không đồng ý, hấn cần gì phải cố cưỡng cầu nữa?

“Ta, ta đưa nàng trở về, được không?” Đông Phương Sóc suy tư một lát, dù biết nàng chán ghét hấn nhưng hấn cũng không thể để nàng ở chỗ này một mình.

Hiên Viên Tinh nhìn hai mắt chột loé lên của hấn, lại thấy hấn quan tâm nàng, đến khi nhìn tấm mặt nạ đang ở trước mặt, trong lòng nàng, đột nhiên có một loại xúc động.

Nàng yêu hấn ba năm, lại không biết hấn rốt cuộc có bộ dáng như thế nào, nàng hiện tại thật sự muốn biết hấn rốt cuộc trông như thế nào? Tuy rằng nói bản thân muốn quên, nhưng trong lòng nàng lại rất muốn biết bộ dáng chân chính của hấn, dù sao cũng là nam nhân nàng yêu.

“Người...” Môi của nàng hơi hơi động, âm thầm thở ra một hơi: “Người có thể đáp ứng một yêu cầu của ta được không?”

“Được, nàng cứ nói đi.” Đông Phương Sóc không hề nghĩ ngợi bèn nói, trong thanh âm ẩn ẩn vài phần khác thường, không cần biết là một yêu cầu hay là mười, một trăm yêu cầu, hấn cũng sẽ không chút do dự đáp ứng, kể cả là nàng muốn hấn lên núi đao, xuống biển lửa, thì hấn cũng sẽ không nhăn mày lấy một cái mà đáp ứng nàng.

“Người có thể bỏ mặt nạ xuống được không?” Hiên Viên Tinh nghe hấn đáp ứng mới thử nói. Trong thanh âm trầm thấp rõ ràng mang theo sự khẩn cầu.

Tuy rằng nàng biết, người có thân phận như hấn, chắc chắn sẽ không dễ dàng đáp ứng yêu cầu, thân phận của hấn vốn cực kì thần bí, nghe nói, toàn bộ thiên hạ, được nhìn thấy bộ dáng chân chính của hấn cũng không có mấy người. Nhưng nàng lại như cũ nhịn không được nói ra miệng.

Đông Phương Sóc giật mình, hơi nghi hoặc nhìn vào mắt nàng, nhưng lại gật đầu nói, “Được.” Yêu cầu của nàng, hấn làm sao có thể cự tuyệt, huống chi chỉ là một yêu cầu nhỏ như vậy.

Nhưng hấn thật sự cảm thấy có chút nghi hoặc, nàng không phải đã sớm biết hấn là ai sao? Vì sao còn muốn hấn lấy mặt nạ xuống vào lúc này? Bất quá, nghi hoặc thì nghi hoặc, nhưng tay hấn vẫn từ từ kéo mặt nạ trên mặt xuống.

Hiên Viên Tinh, hai mắt nàng giờ phút này mở thật to, đến nháy mắt cũng không dám như sợ sẽ bỏ lỡ cái gì. Ba năm, nàng vẫn luôn tưởng tượng ra bộ dáng của hắn, thậm chí vụng trộm họa qua vài bức tranh về hắn.

Có mấy lần ở trong mộng, cũng từng mơ thấy bộ dáng của hắn. Nhưng nàng biết, tất cả đều không phải sự thật, nàng chưa từng thấy qua bộ dáng chân chính của hắn. Hôm nay, nàng rốt cục có thể nhìn thấy.

Thật không ngờ, hắn lại sáng khoái đáp ứng như vậy, vừa kích động vừa cảm thấy được an ủi. Ít nhất, hắn không phải là người quá tuyệt tình, vẫn đáp ứng yêu cầu cuối cùng này của nàng. Ít nhất, tâm nguyện cuối cùng này cũng được thực hiện, cũng là tâm nguyện lớn nhất của nàng, có ai mà không muốn biết bộ dáng thật sự của người mình yêu chứ.

Giờ phút này, Hiên Viên Tinh nhìn tay hắn nắm chặt mặt nạ trên mặt, tim đập liên hồi. Cả người hơi hơi run rẩy, cảm thấy lồng ngực của mình phập phồng, hô hấp càng lúc càng dồn dập hơn.

Đông Phương Sóc nhìn bộ dáng của nàng như vậy càng cảm thấy nghi hoặc, hắn không rõ nàng hiện tại kích động như vậy là vì cái gì.

Nhưng chiếc mặt nạ cũng nhanh chóng được hắn tháo xuống.

Ánh mắt Hiên Viên Tinh từ lúc hắn bắt đầu cầm lấy mặt nạ tháo xuống vẫn đặt trên người hắn, không nháy mắt, nhìn từng cái động tác rất nhỏ của hắn. Nhưng khi mặt nạ kia vừa được tháo xuống, khi nàng đã thấy rõ bộ dáng của hắn thì trong nhất thời hoàn toàn kinh sợ.

Tuy rằng hiện tại trời đã tối, không thể nhìn rõ ràng mọi thứ, nhưng khoảng cách giữa hắn và nàng gần như vậy, dưới ánh trăng mờ mờ lung lung kia, nàng vẫn có thể nhận ra hắn...

109. Chương 110: Vì Ta Yêu Nàng

“Sao lại là Thái tử?” Một hồi lâu Hiên Viên Tinh mới tìm lại được giọng nói của mình, nàng không nhịn được kêu lên kinh ngạc. Hắn lại là Đông Phương Sóc? Sao có thể là hắn? Người trong lòng nàng luôn luôn nghĩ đến lại là Đông Phương Sóc?

“Vốn chính là ta.” Đông Phương Sóc hơi sững sốt, khi thấy nàng kinh ngạc như vậy thì trong lòng hắn càng thêm nghi hoặc, chẳng lẽ nàng ấy không biết người xuất hiện ngày đó chính là hắn? Nhưng hắn đã mang ngọc bội tượng trưng cho thân phận của hắn tặng cho nàng rồi cơ mà?

“Sao có chuyện này được?” Hiên Viên Tinh vẫn không thể tin được. Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nàng lại vội hỏi, “Là Thất tẩu bảo Thái tử đến phải không?”

Đông Phương Sóc giật mình nhớ lại, lần này đúng là Hiên Viên Diệp bảo hắn đến đây. Mà lúc này đã hiểu rõ ý của Hiên Viên Diệp, hắn khẽ nói, “Ừ, là Thất ca, Thất tẩu của nàng bảo ta tới.” Giọng nói trầm thấp của hắn đã mang theo chút cảm kích.

Thân mình Hiên Viên Tinh trở nên cứng đờ, sắc mặt trầm xuống, nàng chậm rãi nói từng chữ, “Quả thế!” Nhất định là Thất tẩu muốn tác hợp cho nàng và Đông Phương Sóc nên mới bảo Đông Phương Sóc mang cái mặt nạ này tới gặp nàng.

“Cái gì?” Đông Phương Sóc cũng không hiểu rõ tâm tư của nàng, thấy nàng nói vậy thì càng không hiểu.

“Thái tử đúng là Bộ Kinh Vũ sao?” Nàng nhớ rõ trong đại hội bán đấu giá lần đó, Đông Phương Sóc ngồi bên cạnh nàng, còn Bộ Kinh Vũ thì đứng trên đài cao, làm sao bọn họ có thể là một người được?

“Việc này...” Đông Phương Sóc nghẹn lời, hắn đang suy nghĩ xem phải giải thích với nàng thế nào.

“Căn bản không phải, đúng hay không?” Hiên Viên Tinh thấy hắn do dự thì trầm giọng hỏi, giọng nói lúc này đã mang theo sự đau lòng mãnh liệt.

“Đúng, ta không phải là Bộ Kinh Vũ, ta chỉ mang mặt nạ của hân.” Đối với sự truy vấn khí thế bức người của nàng, Đông Phương Sóc chỉ có thể thành thật trả lời.

Hiên Viên Tinh khẽ cười lạnh rồi chua xót nói, “Vì sao phải gạt ta, điều ta muốn không phải tấm mặt nạ này.” Giọng nói của nàng mang theo thật nhiều thương cảm, nàng biết Thất tẩu muốn tốt cho nàng nhưng thứ nàng muốn không phải điều này.

“Thực xin lỗi, ta thực không phải cố ý...” Đông Phương Sóc lại tưởng rằng nàng đang nói chuyện buổi tối hôm đó, hân không khỏi cảm thấy áy náy.

“Ngài không cần phải xin lỗi ta.” Hiên Viên Tinh lắc đầu ngắt lời hân. Hai mắt nhắm hờ lại che dấu sự đau xót, nàng thì thầm nói nhỏ, “Ta phải đi về!” Vừa nói xong, nàng liền quay bước đi luôn. Khi đi ngang qua người hân, thân mình nàng tựa hồ hơi lay động, suýt chút nữa thì ngã sắp xuống. Đông Phương Sóc muốn đỡ nàng nhưng nàng lại né tránh. Bàn tay Đông Phương Sóc đã vươn ra liền chơi vơi giữa không trung, hân nhìn về phía nàng với ánh mắt tràn đầy vẻ thương tâm và đau xót.

“Ta biết đường về, Thái tử không cần tiễn!” Hiên Viên Tinh né tránh hân, trong lời nói trầm thấp của nàng mang theo sự lạnh lùng và xa cách với vợi.

Đông Phương Sóc nhìn nàng chậm rãi đi lướt qua người hân. Thân mình có chút cứng đờ, hân chăm chăm nhìn nàng, khóe môi khẽ nhúc nhích như muốn nói điều gì nhưng trong lúc nhất thời lại không biết nói thế nào, chỉ có thể trở mắt nhìn nàng đi qua, nhìn nàng chậm rãi tiến thẳng về phía trước, cách hân càng lúc càng xa, càng lúc càng xa. Trong lòng Đông Phương Sóc không khỏi cảm thấy căng thẳng, hân biết đây là cơ hội Mạnh Phát Ảnh cố ý sắp xếp cho hân, nếu như bỏ lỡ lần này, về sau hân và Tinh nhi sẽ không bao giờ có cơ hội nữa. Nhưng trong lòng nàng ấy không có hân, nàng ấy lại luôn luôn oán hận hân, hân có thể làm gì đây?

“Ồ? Sao Tinh nhi lại bỏ đi thế nhỉ?” Đứng cách hồ một khoảng khá xa, Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy Hiên Viên Tinh đang rời đi một mình thì nhũn mày nghi hoặc hỏi.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp lúc này đã trở nên âm trầm, hân là người tập võ, tuy rằng chỗ bọn họ đứng cách chỗ bọn Đông Phương Sóc khá xa nhưng hân vẫn có thể nghe thấy hai người nói chuyện. Thật không ngờ Tinh nhi lại hiểu lầm như thế. Trong chuyện này thật ra bọn họ cũng có chút sơ ý. Nhìn thấy Hiên Viên Tinh càng lúc càng đi xa, trong lòng hân không khỏi âm thầm sốt ruột nhưng cũng chẳng có cách nào.

“Sao Tinh nhi đã đi rồi? Diệp, chúng ta...” Mạnh Phát Ảnh càng thêm sốt ruột, nàng quay sang nhìn Hiên Viên Diệp để hỏi ý kiến hân.

“Lúc này ngay cả chúng ta cũng đã bị Tinh nhi hiểu lầm rồi, giờ chỉ có thể dựa vào bản thân Đông Phương Sóc mà thôi. Chúng ta xuất hiện chỉ sợ sẽ làm cho sự tình càng thêm loạn.” Hiên Viên Diệp thấp giọng ngắt lời nàng.

Mạnh Phát Ảnh sững người. Nàng lập tức hiểu ý Hiên Viên Diệp, cũng hiểu được bọn họ đứng là không thể xuất hiện. Nhưng khi thấy Đông Phương Sóc vẫn không nhúc nhích đứng ở đằng kia, nàng không khỏi càng thêm sốt ruột.

“Đông Phương Sóc này là người chết hay sao mà không chịu giải thích rõ ràng đi!” Mạnh Phát Ảnh thật sự rất sốt ruột, nàng nhịn không được thấp giọng mắng mỗ, “Nếu hôm nay hân không giải thích rõ ràng thì về sau muốn giải thích sẽ càng khó hơn.”

Hiên Viên Diệp nghe được ngữ khí tức giận của nàng thì không khỏi âm thầm lắc đầu, thật không ngờ cũng có lúc nàng trở nên thô bạo như vậy.

Mà trong ngôi đình trên hồ, Đông Phương Sóc vẫn chăm chăm nhìn theo bóng lưng Hiên Viên Tinh. Thấy nàng càng lúc càng rời xa, lòng hân cũng từ từ chùng xuống. Bàn tay khẽ siết lại, hai mắt đột nhiên mở to, trong lòng bùng lên một sự quyết tâm, thân mình hân bỗng lóe lên rồi đột ngột vọt đến trước mặt Hiên Viên Tinh, hân vội vàng nắm lấy vai Hiên Viên tinh.

Hai mắt Hiên Viên Tinh khẽ nhắm lên, nàng nhìn hân có chút kinh ngạc rồi thấp giọng hỏi, “Thái tử...”

“Tĩnh nhi, mặc kệ như thế nào, hôm nay ta muốn đem hết những lời trong lòng nói ra với nàng...” Lúc này tuy Đông Phương Sóc còn có chút thận trọng nhưng trên mặt vẫn đầy kiên định, hắn không muốn cứ bỏ lỡ như vậy. Dù biết rõ lòng nàng đã có người khác nhưng hắn nguyện ý cưới nàng, chỉ cần nàng đồng ý gả cho hắn, hắn tin sau này nàng nhất định có thể cảm nhận được hắn tốt thế nào, hắn yêu thương nàng thế nào.

“Ta biết trong lòng nàng đã có người khác...” Đông Phương Sóc không cho Hiên Viên Tĩnh có cơ hội mở miệng, hắn âm thầm thở ra một hơi rồi tiếp tục nói, “Ta cũng biết vì người đó mà nàng thà chết cũng không đồng ý cưới ta, nhưng đã ba năm rồi, trong thời gian ba năm qua hắn đã không mang lại hạnh phúc cho nàng, chẳng lẽ nàng còn muốn chờ đợi nữa hay sao?”

Lời nói của Đông Phương Sóc hoàn toàn đánh trúng vào nỗi đau của Hiên Viên Tĩnh, thân thể của nàng khẽ lay động, đau xót trong mắt càng thêm rõ ràng, nàng không khỏi tức giận nói với hắn, “Chuyện của ta không cần ngài quan tâm!”

“Đúng, chuyện của nàng không cần ta quan tâm, nhưng ta cũng không muốn nhìn thấy nàng đau khổ. Nếu hôm nay nàng thực sự hạnh phúc thì ta tuyệt đối sẽ không quấy rầy nàng, ta sẽ thật lòng chúc phúc cho nàng, nhưng hiện tại nàng không hề hạnh phúc, không hề vui vẻ, vì vậy nên ta không thể mặc kệ.” Đông Phương Sóc lại vội vàng nói. Mỗi một từ, mỗi một câu đều là những lời xuất phát từ tận đáy lòng hắn. Hắn khẽ thở dài một cái rồi trịnh trọng bổ sung thêm, “Bởi vì ta yêu nàng.” Mấy từ ngắn ngủn nhưng không ai biết hắn đã phải vận dụng bao nhiêu dũng khí mới có thể nói ra được.

Thân mình Hiên Viên Tĩnh càng thêm cứng đờ, đôi mắt đột nhiên mở to chăm chăm nhìn hắn, trông nàng có vẻ hoàn toàn kinh sợ. Nàng thế nào cũng không nghĩ tới Đông Phương Sóc lại thổ lộ với nàng như thế. “Thái tử, ta...” Hiên Viên Tĩnh khẽ mấp máy đôi môi đỏ mọng như muốn nói điều gì.

“Nàng hãy nghe ta nói hết...” Đông Phương Sóc ngắt lời nàng rồi lại tiếp tục nói, “Buổi tối ba năm về trước, những việc ta đã làm với nàng quả thực có quá đáng nhưng khi đó thực sự không phải ta hoàn toàn cố ý trêu đùa nàng, mà là vì lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trong lòng ta liền có một cảm xúc kỳ quái, ta đã không thể kìm lòng mà muốn trêu đùa nàng...” Đông Phương Sóc ngừng lời, khéo môi từ từ kéo ra một tia cười khẽ, hắn nhớ lại những chuyện xảy ra tối hôm đó, trong lòng mang theo niềm vui sướng âm thầm.

Đôi mắt Hiên Viên Tĩnh càng mở to hơn, buổi tối ba năm về trước? Ý hắn muốn nói đến cái buổi tối đó? Nàng nhìn dáng vẻ của hắn thì không có vẻ gì là đang nói dối, chẳng lẽ cái người trong buổi tối ba năm về trước thực sự là hắn?

“Vì vậy ta mới ôm nàng và hôn nàng, ta không có ý khinh bạc nàng mà là vì không kìm lòng được. Chính vì vậy mà trước khi đi ta đã nói ta sẽ đến cưới nàng, hơn nữa còn đem miếng ngọc bội đại diện cho thân phận của ta tặng cho nàng. Ta vốn tưởng nàng sẽ đồng ý, thật không ngờ...” Đông Phương Sóc tiếp tục nói, có điều khi nói ra những lời này, trong ngữ khí của hắn đã tăng thêm phần nặng nề.

Hiên Viên Tĩnh hoàn toàn kinh sợ, hắn nói hắn đã hôn nàng? Chuyện này nàng không nói cho Thất tẩu biết, nếu Đông Phương Sóc không phải nam nhân đó thì sẽ không biết việc này. Hắn... hắn thật sự chính là người đó? Hắn nói miếng ngọc bội kia là đại diện cho thân phận của hắn? Nàng đột nhiên hiểu ra, hóa ra hắn tưởng rằng dựa vào miếng ngọc bội kia nàng sẽ biết được thân phận của hắn, cũng vì vậy mà không bao lâu sau hắn đã tới cầu hôn, nhưng chỉ tiếc nàng lại không hề biết. Thật đúng là tạo hóa trêu người, người mà nàng luôn luôn cự tuyệt lại chính là người mà nàng yêu thương sâu sắc.

“Cái mặt nạ này đúng là ta đã lấy của người khác nhưng ta không cố ý lừa nàng, buổi tối hôm đó ta vốn muốn tiến cung để tra xét một số chuyện, thật không ngờ ta lại gặp nàng, nên...” Đông Phương Sóc khẽ nắm chặt chiếc mặt nạ trong tay rồi áy náy nói.

Hiên Viên Tĩnh chăm chú nhìn hắn, cảm xúc trong lòng nàng lúc này đã quá mức phức tạp nên nhất thời không biết phải nói gì, nàng chỉ có thể chăm chú nhìn hắn.

Đông Phương Sóc đối diện với ánh nhìn chăm chú của nàng, hắn cố lấy dũng khí rồi nói từng chữ một, “Tĩnh nhi, nếu đến bây giờ mà nam nhân kia vẫn chưa đến cưới nàng thì nàng có thể cho ta một cơ hội hay không, cũng ỉn một cơ hội gả cho ta, hãy để ta chăm sóc nàng.” Sau khi nói xong, Đông Phương Sóc lại chăm chăm nhìn nàng, trong mắt hắn hiện rõ sự căng thẳng, thân mình cũng càng thêm cứng đờ chờ đợi câu trả lời của nàng.

Hiên Viên Tinh đã lấy lại được tinh thần. Rốt cuộc nàng đã hiểu rõ Đông Phương Sóc quả thật chính là nam nhân của buổi tối hôm đó. Trong lòng nàng lúc này đã ngập tràn vui sướng lại xen lẫn vài phần ảo não, vì sao hắn không nói rõ với nàng, hơn nữa sau đó còn cứ thế rời đi mà không giải thích chút nào? Hắn đã khiến nàng hiểu lầm lâu như vậy, nếu không phải nhờ Thất tẩu thì hiểu lầm giữa nàng và hắn chỉ sợ vĩnh viễn cũng không được giải thích rõ ràng.

“Thái tử thật sự muốn cưới ta ư?” Hai mắt Hiên Viên Tinh khẽ chớp lên, nàng nhẹ giọng hỏi hắn, giờ phút này, giọng nói của nàng đã trở nên thoải mái và ẩn giấu một chút tinh nghịch.

“Phải!” Đông Phương Sóc không do dự trả lời.

“Cho dù trong lòng ta đã có một nam nhân khác?” Hiên Viên Tinh thấy hắn khẳng định như vậy thì khóe môi hơi cong lên, nàng lại tiếp tục hỏi hắn.

Lúc này Đông Phương Sóc cũng hơi sững sốt một chút, sau một lát hắn mới trả lời, “Phải!” Giọng nói trầm thấp của hắn vẫn tỏ vẻ không chút do dự. Dù trong lòng nàng lúc này đã có nam nhân khác nhưng sẽ có ngày hắn làm cho nàng yêu thương hắn. Hắn tự tin vào việc này, chỉ cần có nàng, chỉ cần nàng tiếp nhận hắn.

“Được rồi, vậy Thái tử đi gặp phụ vương ta để cầu hôn đi!” Khóe môi Hiên Viên Tinh lại nở ra một tia cười khẽ, xem ra hắn thực sự thích nàng, thậm chí dù tưởng trong lòng nàng đã yêu một nam nhân khác thì hắn vẫn muốn kết hôn với nàng. Còn nàng, nàng đã biết hắn chính là người mà nàng luôn yêu thương thì dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt hắn nữa. Nàng chẳng phải là loại nữ tử hay giả vờ tỏ vẻ rụt rè, ngược lại, nàng là người rất kiên định, cũng có thể nói bởi vì nàng quá mức quật cường cho nên mới bỏ lỡ ba năm qua. Hiện thời nàng đương nhiên không muốn bỏ lỡ nữa. Có điều lúc này nàng còn chưa muốn nói cho Đông Phương Sóc biết người trong lòng nàng yêu kỳ thực chính là hắn. Ai bảo hắn không sớm giải thích cho rõ ràng để nàng phải khổ sở đợi chờ trong ba năm.

“Thật ư? Tinh nhi, nàng thật sự đồng ý gả cho ta ư?” Đông Phương Sóc nghe được lời này của nàng thì cao hứng đến nỗi thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, trong ngữ khí của hắn cũng tràn đầy hưng phấn. Tiếng hô của hắn âm ỉ đến nỗi Mạnh Phát Ảnh đang đứng ở xa cũng nghe thấy.

“Hai oan gia này rốt cục đã có thể ở bên nhau rồi.” Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh hơi liếc sang nhìn Hiên Viên Diệp, nàng mừng rỡ nói.

“Chúng ta có thể trở về rồi!” Trong mắt Hiên Viên Diệp cũng ẩn giấu vài phần vui mừng, hắn nắm lấy tay Mạnh Phát Ảnh rồi thấp giọng thì thầm bên tai nàng. Sau khi liếc mắt nhìn hai người ở phía xa thêm một lần nữa, hắn liền ôm nàng chậm rãi rời đi.

“Ngài cảm thấy loại việc này có thể giả vờ được sao?” Hiên Viên Tinh cong đôi môi đỏ mọng lên rồi cố ý nói với vẻ bất mãn, nàng đột nhiên cảm thấy bộ dáng Đông Phương Sóc lúc này giống hệt như một đứa trẻ đáng yêu. Nàng vẫn cho rằng Đông Phương Sóc là người cực kỳ trầm ổn, cực kỳ nghiêm túc vì ở trước mặt nàng Đông Phương Sóc vẫn luôn tỏ ra thận trọng, cũng chính vì vậy nên nàng mới không ngờ Đông Phương Sóc lại chính là người đó.

“Không có. Không có. Đương nhiên không có.” Đông Phương Sóc lập tức đáp lời, hắn nhìn vào mắt nàng cười khẽ, khóe môi cong lên nói với vẻ bá đạo, “Lần này chính miệng nàng đã nói đồng ý rồi thì không còn cơ hội đổi ý đâu nhé. Nếu nàng cự tuyệt lần nữa thì ta sẽ dùng dây buộc chặt nàng lại.” Nếu Hiên Viên Diệp có thể làm vậy thì vì sao hắn lại không thể, có lẽ vào thời điểm Hiên Viên Tinh cự tuyệt hắn năm đó, hắn nên làm theo cách của Hiên Viên Diệp là kiên trì tới cùng và vô luận thế nào cũng không buông tay. Chẳng qua khi đó nàng đã lấy cái chết để cự tuyệt nên hắn quả thật cũng không dám mạo hiểm.

“Sau khi nàng gả cho ta, ta sẽ không cho nàng có cơ hội nhớ đến nam nhân khác, sẽ làm cho nàng hoàn toàn ném nam nhân kia lên chín tầng mây.” Đông Phương Sóc lại thấp giọng nói, dù nam nhân kia có đột nhiên xuất hiện thì hắn tuyệt đối cũng không để người đó cướp Tinh nhi đi.

Hiên Viên Tinh sững sốt, trong lòng cảm thấy buồn cười. Nàng quyết định tạm thời không cho hắn biết gì về người trong lòng nàng.

“Tinh nhi, bây giờ ta đưa nàng trở về, ngày mai ta sẽ đến gặp Hoàng thượng để cầu hôn.” Đông Phương

Sóc nhìn sắc trời không còn sớm, tuy hắn rất muốn nán lại thêm chút nữa nhưng không thể không đưa Hiên Viên Tinh trở về.

Hiên Viên Tinh sửng sốt một chút, không ngờ Đông Phương Sóc lại sớm muốn đưa nàng về đến vậy, có điều trong lòng nàng cũng tràn qua một tia vui mừng, điều này cũng cho thấy Đông Phương Sóc thực sự tôn trọng nàng, so với ba năm trước đây, tình cảm mà Đông Phương Sóc dành cho nàng càng thêm rõ ràng, càng thêm tôn trọng. Hắn không còn tùy tiện như ba năm trước nữa.

“Được rồi.” Hiên Viên Tinh thấp giọng đáp lời.

Đông Phương Sóc do dự một chút mới ôm nàng vào lòng rồi nhanh chóng tiến về phía Hoàng cung.

Hiên Viên Tinh dựa vào lòng hắn, bởi vì tốc độ quá nhanh nên bàn tay không thể không ôm chặt lấy hắn, nàng cảm nhận được hơi ấm trên người hắn, cảm thấy tim hắn đang đập thật nhanh, trong lòng nàng bỗng có cảm giác an toàn. Người mà nàng mong chờ hôm nay rốt cuộc đã tới rồi.

“Tinh nhi, ngày mai ta sẽ đến gặp Hoàng thượng để cầu hôn!” Sau khi mang Hiên Viên Tinh trở vào Hoàng cung, Đông Phương Sóc lại nhắc lại như thể sợ Hiên Viên Tinh sẽ cự tuyệt.

Trong lòng Hiên Viên Tinh âm thầm buồn cười, nàng cố ý tỏ vẻ suy tư mà không trả lời ngay.

Đông Phương Sóc sợ hãi vội vàng nói, “Tinh nhi, nàng đã đồng ý rồi đó.” Giọng nói trầm thấp của hắn lộ rõ sự căng thẳng và sốt ruột.

“Được.” Lúc này Hiên Viên Tinh mới mỉm cười rồi nhẹ giọng trả lời hắn, phản ứng của hắn cũng thật quá miễn cảm.

“Tinh nhi, nàng chờ ta nhé!” Đông Phương Sóc khẽ thở dài nhẹ nhõm rồi trịnh trọng nói với nàng, nếu không phải bây giờ đã muộn thì hắn nhất định sẽ đến gặp Hoàng thượng cầu hôn ngay bây giờ.

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau Đông Phương Sóc đã đi tới Nghê vương phủ. Lúc hắn bước vào cũng là lúc Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh vừa ra khỏi cửa.

“Tinh nhi đã đồng ý gả cho ta rồi.” Đông Phương Sóc vừa thấy bọn họ đã hưng phấn nói.

Hả, Mạnh Phát Ảnh hơi ngạc nhiên, nam nhân này có cần thiết phải đi khoe khoang khắp nơi như vậy không? Bọn họ đã sớm biết rồi. “Chúc mừng!” Nhưng Mạnh Phát Ảnh vẫn gật đầu phối hợp với hắn mà nói.

“Đi, hiện tại ta muốn tiến cung, ta sẽ đến gặp Hoàng thượng để cầu hôn.” Đông Phương Sóc không để ý đến lời chúc mừng của Mạnh Phát Ảnh mà kéo Hiên Viên Diệp đi.

“Hoàng thượng còn phải thiết triều, dù sao ngươi cũng phải chờ tan triều mới nói được.” Hiên Viên Diệp sửng sốt nhẹ giọng giải thích, dù Đông Phương Sóc vội vã cũng phải đợi sau khi thiết triều xong đã.

“Không được, ta không đợi được, ta muốn tiến cung ngay bây giờ!” Đông Phương Sóc vẫn bám lấy Hiên Viên Diệp rồi vội vàng nói. Lời nói hơi dừng lại một chút, hai mắt chuyển sang nhìn Mạnh Phát Ảnh, hắn do dự một chút mới thấp giọng nói tiếp, “Lần trước nàng nói trong lòng Tinh nhi đã sớm có người khác, ta chính là sợ nam nhân kia đột nhiên xuất hiện, sợ Tinh nhi sẽ đổi ý.”

Mạnh Phát Ảnh không khỏi sửng sốt, hai mắt hơi trợn lên nghi hoặc nhìn hắn. Nam nhân trong lòng Hiên Viên Tinh không phải là hắn sao? Hắn còn lo lắng nam nhân kia xuất hiện là thể nào? Hay là hắn có thuật phân thân?

Trong đầu Mạnh Phát Ảnh bỗng lóe lên một ý nghĩ, nàng đột nhiên hiểu ra rồi không khỏi ngạc nhiên, xem ra đến giờ Đông Phương Sóc vẫn không biết nam nhân trong lòng Hiên Viên Tinh chính là hắn. Nàng thật sự không hiểu Đông Phương Sóc thông minh tuyệt đỉnh như thế mà vì sao trong chuyện này lại trở nên ngốc nghếch như vậy. Haiz, nếu Hiên Viên Tinh không nói cho hắn biết thì nàng đương nhiên cũng không hiểu chuyện.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp cũng lóe sáng, khóe môi tựa như kéo cong lên một chút, hắn nói với Đông Phương Sóc, “Được rồi, đi thôi!” Một lúc nữa mới tới thời gian thiết triều, hắn có thể đưa Đông Phương Sóc đến

chỗ phụ vương nói chuyện, sau đó phụ vương có thể trực tiếp ra chiếu chỉ khi thiết triều. Nếu Đông Phương Sóc muốn làm gấp như vậy thì đương nhiên hắn sẽ giúp Đông Phương Sóc.

“Tốt quá, cảm ơn người!” Đông Phương Sóc thở phào nhẹ nhõm, hắn lập tức đáp lời rồi cùng Hiên Viên Diệp nhanh chóng vào cung.

Lúc bọn họ đến nơi thì Hoàng thượng vừa mới rời giường. Các thái giám đang hầu hạ Hoàng thượng mặc quần áo.

“Hoàng thượng, Thất điện hạ cầu kiến!” Thái giám chậm rãi đến trước mặt Hoàng thượng rồi thấp giọng thông báo.

“Hả?” Hoàng thượng nhíu mày lại, sắc mặt hơi trầm xuống rồi gấp giọng ra lệnh, “Mau cho vào!” Trong lòng thì âm thầm suy đoán, có phải có chuyện gì xảy ra hay không, sao Diệp nhi đến sớm như vậy? Khi thấy Hiên Viên Diệp cùng vào với Đông Phương Sóc, trong lòng Hoàng thượng lại càng thêm nghi ngờ.

“Hoàng thượng, hôm nay ta tới để cầu thân!” Không đợi Hoàng thượng mở miệng, Đông Phương Sóc liền vội vàng hướng về phía trước nói luôn, mọi lễ tiết cơ bản nhất hắn cũng quên sạch.

“Cầu thân? Cái gì mà cầu thân?” Hoàng thượng càng thêm không hiểu, mới sáng sớm tinh mơ thế này sao lại cầu thân?

“Ta muốn cưới Tinh nhi!” Đông Phương Sóc không mảy may lời thôi dãi dòng, hắn mở miệng nói thẳng vào vấn đề.

“Ra là muốn kết hôn với Tinh nhi, nhưng Tinh nhi...” Hoàng thượng hơi giật mình, hắn hết sức hài lòng với Đông Phương Sóc nhưng Tinh nhi lại không đồng ý, hắn cũng không có cách nào khác.

“Hoàng thượng, lần này Tinh nhi đã đồng ý rồi.” Đông Phương Sóc ngắt lời Hoàng thượng, hắn vội vàng nói tiếp.

“Thật sao?” Hoàng thượng sững sờ rồi không nhịn được thấp giọng kêu lên. Tuy không hiểu rõ sự tình bên trong thế nào nhưng nếu Đông Phương Sóc đã nói Tinh nhi đồng ý rồi thì chắc là không có vấn đề gì nữa, hắn đương nhiên rất vui mừng.

“Phụ vương, Tinh nhi quả thực đã đồng ý rồi.” Hiên Viên Diệp nói giúp.

“Được, được, nếu Tinh nhi đồng ý rồi thì trẫm đương nhiên sẽ không ngăn cản.” Trên mặt Hoàng thượng lúc này đã tràn ngập ý cười.

“Vậy thì xin Hoàng thượng hạ chỉ vào buổi thiết triều hôm nay, ta sẽ cho người nhanh chóng về Bắc Nguyên chuẩn bị, mười ngày sau sẽ tới đón dâu.” Đông Phương Sóc thấy Hoàng thượng đáp ứng thì trên mặt tràn đầy vui sướng, hắn vội vàng đề nghị.

“Như vậy có quá vội vàng không?” Hoàng thượng kinh ngạc, đây là hôn nhân đại sự chứ không phải chuyện nhỏ, sao có thể làm qua loa đại khái được? “Trong mười ngày ta e là không chuẩn bị kịp.”

“Hoàng thượng, ta đã sớm chuẩn bị xong từ ba năm trước rồi.” Đông Phương Sóc chớp mắt rồi trịnh trọng nói. Trong ba năm nay hắn vẫn chưa từng có ý từ bỏ.

Hoàng thượng cả kinh, ánh mắt nhìn về phía Đông Phương Sóc càng thêm cảm động. Một nam tử si tình thế này, Tinh nhi có thể gả cho hắn cũng là phúc khí của Tinh nhi. Hoàng thượng bèn cao giọng nói, “Được, vậy cứ theo ý của Thái tử!”

“Đa tạ Hoàng thượng!” Đông Phương Sóc vừa cảm động vừa vui sướng nói, nghĩ đến rốt cục có thể cưới được nàng, trong mắt hắn lại tràn đầy chờ mong.

Sau đó, trong buổi thiết triều, Hoàng thượng đã hạ chỉ về hôn sự và yêu cầu cả nước chuẩn bị đón mừng. Vì thời gian quá gấp gáp nên cả Hoàng cung đều rất vội vã, ngay cả Thái hậu cũng vội vàng chuẩn bị cho Tinh nhi, dù sao công chúa xuất giá cũng không phải là việc nhỏ.

Tinh nhi ở trong cung viện tự tay chuẩn bị đồ cưới, trên mặt luôn mang theo một nụ cười thản nhiên khe khẽ. Nàng cung nữ đứng bên cạnh cũng tỏ ra vui sướng hân hoan. Ba năm nay nàng ta chưa từng thấy

công chúa tươi cười hạnh phúc như vậy, xem ra lần này công chúa thật sự cam tâm tình nguyện gả cho Thái tử Bắc Nguyên.

“Chủ tử, đoàn đón dâu của nước Bắc Nguyên có thể đang đến Kinh thành.” Trong phủ của Thái tử, một thị vệ cung kính nói.

Hiên Viên Triệt híp hai mắt lại, ánh nhìn lạnh lẽo như băng lại mang theo vài ngoan tuyệt, khóe môi hơi kéo ra một tia cười lạnh, y nói khẽ, “Được, tốt lắm!” Y dừng lại một lát rồi nói tiếp, “Bản cung sai người đi điều tra chuyện của nàng, người đã điều tra ra được gì chưa?” Hiện tại đối với y mà nói, việc quan trọng nhất chính là nàng.

“Chủ tử, thuộc hạ đã tra xét mọi chuyện quá khứ của nàng, có thể trước kia nàng ta thật sự giả ngu nhưng cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.” Người kia khẽ run rẩy một chút mới nhỏ giọng nói.

“Bản cung chỉ nghe những lời có ích!” Hiên Viên Triệt khẽ nâng hai mắt lên thẳng tắp quét về phía gã thị vệ, y lạnh lùng nói từng chữ.

Thân mình tên thị vệ càng run mạnh, gã suy tư một lát rồi nói tiếp, “Thuộc hạ còn nghe nói có vẻ nàng không thể sinh con. Nghe nói Phong Lăng Vân đã tự mình đến Nghê vương phủ để kiểm tra cho nàng. Có điều sau đó có vị thái y nhiều tuổi nhất và có danh tiếng nhất trong triều là Hồ thái y đến kiểm tra cho nàng nhưng dường như lại không phát hiện ra điều gì.”

Hai mắt Hiên Viên Triệt đột nhiên lóe lên, một tia sáng khác thường chợt xẹt qua đôi mắt, nụ cười lạnh trên khóe môi càng thêm rõ ràng, y lạnh lùng nói, “Đúng vậy không?” Bàn tay nắm trước ngực trở nên căng thẳng, y lại híp mắt lại, trong mắt càng lộ rõ vẻ ngoan tuyệt, “Người mau đưa Hồ thái y đến đây!” Nếu chuyện này là thật thì đúng là trời giúp y.

Cùng lúc đó, Mạnh Phát Ảnh nhìn một bàn đầy đồ ăn mà nàng vẫn thích trước mặt, nàng bỗng cảm thấy có chút ghê tởm, thậm chí muốn ói hết cả ra.

110. Chương 111: Thật Sự Có?

Đôi mày Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu lại, nàng nhìn một bàn đồ ăn trước mắt mà ngơ ngác. Tất cả những thứ này đều là đồ mà nàng thích ăn nhất, đều do chính tay Thanh Trúc chuẩn bị nhưng nàng có cảm giác không muốn ăn.

“Làm sao vậy?” Thấy nàng ngơ ngác, Hiên Viên Diệp không khỏi nghi hoặc hỏi nàng một câu.

Nếu là bình thường, nàng sẽ ăn rất nhanh ăn với tốc độ kinh người giống như có người sẽ cướp mất miếng ăn của nàng vậy. Đương nhiên, lúc ở Hoàng cung nàng cũng sẽ dè chừng mà thả chậm tốc độ.

Nhưng khi ở trong Vương phủ, không có gì phải bận tâm, cũng chẳng phải để ý đến thân phận nên lúc nàng ăn nhanh hẳn cũng đã thấy quen mắt. Thậm chí hẳn đã quen với thói quen của nàng mà ăn nhanh theo. Nên lúc này khi thấy nàng đột nhiên ngơ ngác khi nhìn những món yêu thích, hẳn cảm thấy rất kì lạ.

Mạnh Phát Ảnh ngược mắt nhìn về phía hắn, sâu trong đôi mắt cũng ẩn qua vài tia nghi hoặc và khó hiểu. Nàng gặp phải trường hợp này thật sự rất giống với trường hợp mang thái bé cưng nha. Lần trước là nôn khan còn bây giờ lại chỉ nhìn đồng đồ ăn mà cảm thấy ghê tởm. Lúc trước thì có thể là do nàng có chút mệt mỏi, nhưng trong khoảng thời gian gần đây nàng nghỉ ngơi vô cùng tốt, hơn nữa thời gian ngủ còn nhiều hơn trước kia nữa nên không có lí do gì làm cho nàng mệt cả.

Không phải là nàng đang mang thai bảo bối đấy chứ? Tất cả những phản ứng này thực sự vô cùng giống.

Nhưng nguyệt sự vẫn không có thay đổi gì thì làm sao có thể mang thai bảo bối được. Mạnh Phát Ảnh lại âm thầm phủ nhận suy nghĩ có bảo bối của nàng. Nếu lúc này nàng đang ở thời Hiện đại thì chỉ cần mua que thử về là biết ngay rồi, nhưng hiện tại lại là thời Cổ đại nên có chút khó khăn. Mà nàng lại không biết xem mạch.

Nàng biết rất rõ tình trạng sức khỏe của bản thân, Hiên Viên Diệp cũng rõ. Bởi lần trước nàng hôn mê Hiên Viên Diệp đã nhờ Phong Lăng Vân kiểm tra sức khỏe giúp nàng. Nhưng hẳn lại gặt nàng nên nàng đoán chắc cơ thể mình có chút vấn đề nghiêm trọng. Đợi lát nữa nàng sẽ tới gặp Thái y xem thử một chút rồi tính sau.

“Không có gì đâu.” Mạnh Phát Ảnh hoàn hồn rồi nhẹ giọng nói, sau đó nàng mới cầm lấy bát dưa rồi bắt đầu ăn. Lần này nàng ăn rất chậm, cũng bởi trong bụng đang vô cùng khó chịu và không thoải mái, đặc biệt là khi bàn ăn lại toàn đồ béo ngậy như thế này. Những thứ này thật sự làm nàng muốn ói nhưng vẫn có thể nhịn được, nàng cố gắng gắp một chút rau xanh để ăn.

Hiên Viên Diệp nhìn về phía nàng, sâu trong đôi mắt hiện lên tia lo lắng. Tuy tốc độ ăn lúc này của nàng so với bình thường chậm hơn rất nhiều, nàng cũng chỉ gắp vài gắp rau xanh linh tinh nhưng không phải là ăn quá ít nên sự lo lắng của Hiên Viên Diệp mới giảm xuống đôi chút.

Tại phủ Thái tử..

Một vị thái y đang bị thị vệ của phủ Thái tử dẫn đường mà thân mình không ngừng run rẩy. Thái tử vốn là người ngoan tuyệt. Ông hiểu rõ điều này nhưng thật sự không biết Thái tử cho gọi là có mục đích gì. Mặc kệ là chuyện gì, lúc này ông đã đặt chân vào phủ rồi, trong phủ Thái tử này ông lại càng cần phải suy nghĩ cẩn thận. Bằng không chỉ sợ cái mạng già này cũng không giữ nổi.

Thái y vừa bước vào phòng liền nhìn thấy Thái tử đang ngồi ở đại sảnh. Trong đôi mắt Thái tử hiện lên nụ cười khó hiểu khi nhìn thấy vị thái y kia bước vào phòng. Y chậm rãi nói, “Khuya như vậy còn làm phiền đến Hồ thái y. Mong Hồ thái y đừng trách!”

Giọng nói của y nghe qua tưởng như rất nhẹ nhàng nhưng lại tràn ngập lãnh ý, mà trong lời nói của y hình như còn mang theo ý cười.

Thân mình Hồ thái y có chút cứng đờ, mồ hôi lạnh chạy dọc toàn thân, ông ta bèn vội quỳ trên mặt đất, “Vi thần không dám! Vi thần không biết Thái tử triệu vi thần đến là có gì phân phó?”

Thái tử dùng ngữ khí như vậy mà nói chuyện với ông khiến cho ông cảm thấy vạn phần sợ hãi. Đã có lần nào Thái tử cư xử với người khác mà khách khí như vậy đâu?

“Thực ra thì cũng không có chuyện gì, Hồ thái y không cần phải khẩn trương thái quá. Bản cung ời Hồ thái y đến chỉ là muốn nói chuyện phiếm mà thôi.”

Nụ cười trên môi Thái tử ngày càng đậm, tiếng cười khê cũng ngày càng rõ ràng. Ngữ khí của y nghe qua có vẻ bình thản và không thấy có chút nguy hiểm nào trong đó. Nếu không biết Thái tử vốn âm hiểm thì người khác sẽ cho rằng y là một người dễ thân cận với tất cả mọi người.

“Thái tử muốn nói chuyện phiếm với lão thần?” Hồ thái y cả kinh, trên khuôn mặt giàn nua hiện lên vài phần nghi hoặc, ông thật không nhìn ra được ý tứ của Thái tử, y muốn cùng ông nói chuyện phiếm ư? Ông chẳng qua là một vị thái y bình thường mà thôi, nào có tư cách cùng Thái tử một nước nói chuyện phiếm chứ? Chỉ sợ là Thái tử muốn moi tin tức từ miệng của ông mà thôi.

“Thái tử, nếu ngài có chuyện gì muốn hỏi cứ hỏi. Nếu lão thần biết thì nhất định không dám giấu nửa chữ!” Hồ thái y suy nghĩ một chút mới nói tiếp. Tuy chỉ là một thái y bình thường hàng ngày đi xem bệnh giúp các phi tần trong Hậu cung, dù biết Hậu cung vốn hiểm ác nhưng ông cũng chưa từng làm điều gì trái với lương tâm cả.

“Ồ. Như vậy rất tốt!” Thái tử nghe được lời nói của Hồ thái y thì không khỏi cảm thấy hài lòng, nhưng sâu trong đôi mắt y lại ẩn chứa chút gì đó khác thường. Y im lặng một lát rồi lại chậm rãi nói tiếp, “Bản cung nghe nói vài ngày trước người đã kiểm tra sức khỏe cho Thất vương phi có phải không?” Giọng nói

của Thái tử lúc này đã trở nên vô cùng lãnh đạm và lạnh lẽo, sự lạnh lẽo so với lúc bình thường còn hơn đến mấy lần làm cho người nghe không khỏi cảm thấy nguy hiểm.

Thân mình Hồ thái y đột nhiên cứng lại, trong đôi mắt hiện lên sự ngạc nhiên khi nhìn về phía Thái tử, trong lúc nhất thời ông không biết phải trả lời thế nào.

Ông quả thực không hiểu tại sao Thái tử lại hỏi chuyện này. Mà đối với chuyện của Thất vương phi, Thất điện hạ đã nói qua với ông là không cho phép nói tình trạng sức khỏe của Thất vương phi cho bất luận kẻ nào.

Trong lòng hơi kinh ngạc, Hồ thái y nhẹ giọng đáp. “Vâng. Lần trước ở Vĩnh Thọ Cung vi thần đã kiểm tra sức khỏe cho Thất vương phi.”

“Ồ. Vậy sức khỏe của Thất vương phi thế nào?” Đôi mắt Thái tử lóe lên tia khó hiểu, y nhìn về phía Hồ thái y, giọng nói cũng đồng thời trầm xuống, dường như trong đó có mang theo vài phần uy hiếp.

Hồ thái y có chút kinh ngạc nhưng cũng chậm rãi trả lời, “Thưa Thái tử, thân thể Thất vương phi vô cùng tốt, không có bất cứ điều gì khác thường ạ.”

Tuy ông biết rõ nếu gạt vị Thái tử nham hiểm này thì kết cục sẽ vô cùng thảm nhưng dù vậy ông cũng không muốn bán đứng Thất điện hạ. Huống chi bệnh của Vương phi không phải thái y nào cũng có thể nhìn ra được, vì vậy nên ông cũng không lo Thái tử có thể nhìn ra là ông đang nói dối. (hix..bác quá ngây thơ a~ ~)

“Thật không?” Đôi mày Thái tử đột nhiên nhíu lại, y lạnh lùng nhìn Hồ thái y, trong đôi mắt lúc này đã mang theo chút sát ý, ngữ khí cũng trở nên lạnh như băng.

Hồ thái y run rẩy cả người. Ông đột nhiên quỳ xuống, âm thầm thở nhẹ một hơi nhưng vẫn kiên trì nói, “Vâng. Đúng vậy ạ!”

“Người chắc rất rõ ràng kết cục của việc lừa gạt Bản cung chứ?” Trên môi Thái tử tràn ra một tia cười lạnh, ngữ khí của y cũng trở nên nham hiểm độc ác, đôi mắt thì lạnh đi thêm mấy phần.

“Lão thần...” Thân mình Hồ thái y càng cúi xuống thấp, lời nói cũng trở nên lắp bắp.

Thái tử nhìn bộ dáng của Hồ thái y thì chỉ cười lạnh. Y nhanh chóng nhìn ra bên ngoài rồi hô to, “Dẫn người tới!”

“Vâng ạ!” Một gã thị vệ cung kính đáp lời rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Hồ thái y có chút nghi hoặc. Khi nhìn thấy người mà gã thị vệ kia mang tới, ông ta hoàn toàn kinh sợ. Hồ thái y lập tức nhìn về phía Thái tử rồi vội vàng nói, “Thái tử tha mạng! Xin Thái tử đừng gây thương tổn cho bọn họ!”

“Bản cung sẽ cho người cơ hội cuối cùng. Nếu người vẫn không chịu nói thật thì con gái và phu nhân của người sẽ xuống Địa ngục trước để chờ người.” Giờ phút này, trên khuôn mặt y đã không còn sự bình thản như trước mà chỉ còn vẻ tàn độc khiến người đối diện cảm thấy sợ hãi.

Trong đôi mắt Hồ thái y hiện lên tia do dự, ông thật sự không muốn bán đứng Thất điện hạ, nhưng ông cũng không thể trơ mắt nhìn thế tử và con gái bị Thái tử giết chết. Huống chi, Thái tử đã gọi ông đến như thế này thì nhất định y đã biết rõ chuyện của Thất vương phi rồi, ông có muốn cũng không thể giấu giếm được.

“Một...” Thái tử thấy Hồ thái y trầm mặc không nói thì trong đôi mắt hiện lên vẻ bất mãn, khóe môi y lại tràn ra một tia cười lạnh.

“Phụ thân,...” Nữ nhi của Hồ thái y chưa bao giờ gặp phải trường hợp như thế này nên có chút sợ hãi. “Phụ thân cứu con với! Phụ thân ơi cứu con với!” Còn vị phu nhân thì chắc là do sợ hãi quá nên cũng không nói ra được lời gì. Dù sao bà cũng biết tính tình Thái tử vốn thị huyết. Lúc này bà và con gái đều bị dẫn tới đây e là lành ít dữ nhiều.

Nghe được âm thanh cầu cứu của con gái, Hồ thái y thật sự rất đau lòng, đôi mắt càng trở nên do dự.

Một bên là Thất điện hạ, một bên là thân nhân của chính mình, ông không muốn thân nhân của mình bị thương tổn và cũng không muốn bán đứng Thất điện hạ.

“Hai.” Thái tử tiếp tục đếm, ngữ khí lạnh như băng không có một chút độ ấm, cũng không hề che dấu sát khí của chính y.

“Ba.” Thái tử thét lên, đồng thời lúc đó tay y cũng nâng lên. Trong tay của Thái tử cầm vật gì Hồ thái y không rõ nhưng ông có thể chắc chắn rằng nó có thể lấy mạng con gái và thê tử của ông, bởi trong mắt Thái tử, con gái và thê tử của ông không đáng một đồng.

“Thần nói, thần nói!” Thái tử vừa đếm xong thì Hồ thái y đột nhiên kêu lên. Trong đôi mắt Hồ thái y có vài phần hối lỗi. Lúc này ông chỉ có thể âm thầm xin lỗi Thất điện hạ, nhưng dù sao chuyện này cũng không thể ảnh hưởng tới tính mạng của Thất điện hạ.

“Nói đi!” Đôi mắt Thái tử nhìn về phía Hồ thái y, trên môi lại hiện lên tia cười khê.

“Bởi hồi còn nhỏ Thất vương phi bị người khác hạ độc nên thân thể không thể phát triển đầy đủ và có khả năng không thể mang thai được ạ.” Hồ thái y nhìn về phía con gái và thê tử, ông trầm giọng nói.

Thái tử nheo mắt lại, đôi mắt lạnh như băng vô cùng thị huyết, âm thanh vô cùng ngoan tuyệt, “Bị người ta hạ độc?”

Giờ phút này, giọng điệu của y so với Tu La dưới Địa ngục cũng không khác nhau là mấy. Y nhìn về phía Hồ thái y rồi hỏi tiếp, “Là ai hạ độc?” Từ trước đến giờ y vốn không quan tâm đến chuyện của người khác, nhưng hiện tại khi nghe nàng vì bị người khác hạ độc nên không thể mang thai thì đột nhiên y có cảm giác muốn giết chết cái người hạ độc kia.

“Chuyện này lão thần cũng không biết.” Thân mình Hồ thái y run rẩy, trên mặt thêm nhiều phần sợ hãi, ông cẩn thận trả lời.

Thái tử hoàn hồn, lúc này mới nhận ra rằng chính mình có chút thất thố, y nhanh chóng khôi phục bộ dáng như ban đầu rồi chậm rãi nói với Hồ thái y “Được rồi, người có thể trở về! Chuyện này không được tiết lộ ra bên ngoài, nếu không đừng trách Bản cung vô tình.”

“Vâng, vâng.” Hồ thái y gật đầu lia lịa. Nghe Thái tử nói muốn cho gia đình ông trở về, Hồ thái y mới thở nhẹ một hơi.

“Nhưng mà Hồ phu nhân vẫn nên nán lại một chút, Bản cung có chuyện muốn nói với phu nhân. Còn về phía Hồ thái y, ông cứ về trước đi. Sẽ có người tới báo cho ông biết ông cần phải làm những gì.” Thái tử lạnh giọng nói.

Trong lòng Hồ thái y không khỏi đông cứng lại, nhưng cho dù lúc này đang vô cùng sợ hãi thì ông ta cũng không dám không đồng ý, ông chỉ đành nói, “Vâng, vâng!”

Hai ngày sau, vào giữa trưa, Liễu phi đi tới Vĩnh Thọ Cung với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

“Thần thiếp thỉnh an Thái hậu!” Liễu phi đi tới trước mặt Thái hậu, nàng ta nhẹ nhàng thỉnh an rồi vội lui ra nhưng cũng không có ý định ngồi xuống, hơn nữa trông bộ dáng thì có vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Làm sao thế?” Thái hậu thấy dáng vẻ của Liễu phi thì lo lắng hỏi.

“Bẩm Thái hậu, thần thiếp có một chuyện không biết có nên nói cho Thái hậu biết hay không.” Liễu phi sửng sốt một chút rồi nâng mắt lên nhìn về phía Thái hậu, trên khuôn mặt nàng ta mang theo vài phần do dự.

Trên mặt Thái hậu lộ ra vài phần nghi hoặc, ánh mắt nhìn về phía Liễu phi còn có vẻ không hài lòng “Nói đi!” Nhưng ngữ khí của bà cũng không có gì thay đổi. Hôm nay Liễu phi đến chỗ của bà dĩ nhiên là muốn cho bà biết chuyện gì đó, nàng ta cần gì phải nói là không biết có nên nói hay không. Khi nhìn đến bộ dáng của Liễu phi, bà cũng đoán được chắc là có chuyện vô cùng quan trọng.

“Vâng ạ!” Liễu phi cung kính đáp lời. Nàng ta chậm rãi kể lể, “Hôm nay phu nhân của Hồ thái y đến thăm thần thiếp,...” Liễu phi dừng lại, trên mặt nàng ta lại càng nhiều phần do dự không dám nói. Phu nhân đại thần vào thăm thì đâu có gì to tát mà làm bộ dáng muốn nói lại không dám nói như vậy.

Nhưng lúc này biểu tình của Liễu phi quả thực vô cùng kì quái, đôi mày Thái hậu khẽ nhíu lại. Bà trầm giọng ra lệnh, “Người nói cho hết đi!”

“Hồ phu nhân trong lúc vô tình đã nói đến một việc khiến thần thiếp vô cùng bất an. Thần thiếp nghĩ nên báo cho Thái hậu biết rõ ràng mọi chuyện thì tốt hơn.” Về mặt Liễu phi càng trở nên trầm trọng, lời nói cũng mang theo phần do dự.

“Nói đi!” Về mặt Thái hậu trở nên bất mãn, trong lòng bà thầm cười lạnh trước cách ứng xử của Liễu phi. Không biết lại là chuyện của một vị phi tử nào đó trong cung, cần gì phải làm lớn chuyện như thế. Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Thái hậu cũng không muốn ngắt lời Liễu phi, bà cố gắng kiên nhẫn nghe Liễu phi nói hết mọi chuyện.

“Hồ phu nhân nói rằng chuyện này bà ấy cũng chỉ nghe Hồ thái y nói lại trong lúc say mà thôi. Bởi vì sự việc vô cùng trọng đại nên bà ấy cũng vô cùng cẩn thận, nhưng trong lúc vô tình không may lại nhắc đến chuyện của Thất vương phi.” Liễu phi nhìn về phía Thái hậu, trong đôi mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Khi nghe nàng ta nhắc tới Mạnh Phát Ảnh, Thái hậu không khỏi sửng sốt, bà lo lắng hỏi dồn, “Phát nhi làm sao? Nó xảy ra chuyện gì? Chuyện của hậu cung thì liên quan gì tới nó?”

“Thái hậu, đây không phải chuyện chốn hậu cung mà đây chính là chuyện của Thất vương phi.” Đôi mắt Liễu phi hiện lên tia kinh ngạc, nàng ta sửng sốt khẳng định.

“Ảnh nha đầu có chuyện gì sao?” Thân mình Thái hậu không khỏi cứng lại, bà lại cất tiếng hỏi lại lần nữa, trong giọng nói lúc này đã tràn ngập sự lo lắng.

“Thái hậu, người còn nhớ lần trước Hồ thái y đã kiểm tra sức khỏe cho Thất vương phi tại Vĩnh Thọ Cung này chứ?” Liễu phi nhìn đám cung nữ đang đứng trong phòng rồi cố ý dừng lại khi đang nói dở.

Từ lúc Liễu phi nhắc tới Mạnh Phát Ảnh thì Thái hậu mới chú ý đến nàng ta nhiều hơn một chút. Lập tức hiểu được ý tứ của nàng ta, Thái hậu liền cho tất cả đám cung nữ ra ngoài. “Nói đi! Rốt cuộc là có chuyện gì với Ảnh nha đầu?”

“Hồ phu nhân nói, lần trước Hồ thái y kiểm tra cho Thất vương phi đã phát hiện ra một chuyện vô cùng nghiêm trọng.” Liễu phi hạ thấp giọng kể lại.

“Chuyện gì?” Nghe được lời nói của Liễu phi, Thái hậu không kìm chế được lo lắng bèn vội vàng hỏi tiếp. Có chuyện gì, không lẽ là Ảnh nha đầu có bệnh gì nguy hiểm sao?

“Thái hậu, nghe Hồ phu nhân nói thì Thất vương phi không thể mang thai được.” Liễu phi thở ra một hơi, nàng ta dừng lại một chút sau đó mới nói tiếp. Nàng ta nói với giọng điệu vô cùng thấp như thể sợ người khác nghe được.

Tuy lời nói rất nhỏ nhưng cũng đủ làm cho thân mình Thái hậu trở nên cứng đờ, trong đôi mắt bà không khỏi hiện lên sự kinh ngạc tột độ. Môi khẽ nhúc nhích, bà thì thào hỏi lại, “Không thể thể được, điều này sao có thể xảy ra được chứ?”

“Thần thiếp cũng nghĩ rằng chuyện này tuyệt đối không có khả năng, thực ra thần thiếp có hơi nghi ngờ lời nói của Hồ phu nhân. Ban đầu chẳng qua thần thiếp chỉ tùy tiện nói về chuyện Thất vương phi thành thân lâu như vậy nhưng vẫn chưa thấy mang thai, thần thiếp tỏ ý muốn Hồ thái y xem giúp Thất vương phi. Nhưng Hồ phu nhân lại buột miệng nói ra chuyện đó. Cũng có thể thần thiếp đã nghe nhầm lời nói của bà ấy.” Liễu phi chậm rãi kể lể, trong lời nói có chút nghi hoặc. Nàng ta dừng lại một chút rồi lại nói tiếp, “Thực ra thần thiếp muốn đến hỏi Hồ thái y nhưng lại cảm thấy có chút không ổn lắm nên thần thiếp mới đến nói với Thái hậu trước.”

Gương mặt Thái hậu lúc này đã hoàn toàn ngưng trọng, sâu trong đôi mắt của bà tràn đầy sự lo lắng, bà không để ý đến lời nói của Liễu phi mà nhìn ra bên ngoài rồi ra lệnh, “Người đâu, mời Hồ thái y đến đây!”

Chuyện này không phải là chuyện nhỏ, bà nhất định phải hỏi cho rõ ràng. Lúc này chỉ có Hồ thái y là người biết rõ mọi chuyện nhất.

Trong đôi mắt Liễu phi hiện lên tia cười lạnh nhưng lại nhanh chóng biến mất, vẻ mặt nàng ta lộ ra vẻ quan tâm lo lắng thân tình, “Hy vọng là Hồ phu nhân nghe nhầm.”

Giờ phút này sắc mặt Thái hậu cũng không được tốt lắm. Bà không lên tiếng trả lời Liễu phi, lòng thầm cầu nguyện đây chỉ là một chuyện nhầm lẫn mà thôi. Nếu Ảnh nha đầu không thể mang thai thì thật sự phiền toái. Dù sao thì Diệp nhi cũng sẽ trở thành Hoàng thượng, Ảnh nha đầu nhất định sẽ là Hoàng hậu của vương triều Hiên Viên. Nếu là những người bình thường khác thì chuyện này rất dễ giải quyết, Ảnh nha đầu chỉ cần lấy con thừa tự của các thứ phi khác là được. Nhưng hiện tại trong mắt của Diệp nhi không thể chứa thêm một người nào khác ngoài Ảnh nha đầu. Chỉ sợ sau khi lên ngôi nó sẽ không cho phép bất cứ nữ nhân nào tiến cung, mà dù có để cho tiến cung nó nhất định cũng sẽ không bao giờ chạm vào các nàng.

Chuyện này vô cùng nghiêm trọng và nếu để lâu thì càng khó giải quyết.

Thấy Thái hậu không đáp lại lời của mình, Liễu phi liền đứng qua một bên và cũng không nói thêm điều gì nữa.

Hồ thái y nhanh chóng tiến cung. Ông ta bước đến trước mặt Thái hậu hành lễ, “Lão thần tham kiến Thái hậu!”

“Đứng lên đi.” Thái hậu đang vô cùng sốt ruột nên chỉ thấp giọng nói.

“Tạ Thái hậu!” Hồ thái y từ từ đứng dậy. Ông nhìn về phía Thái hậu rồi thấp giọng hỏi, “Không biết Thái hậu muốn thần tiến cung là vì chuyện gì, Thái hậu cảm thấy có chỗ nào không khỏe ạ?” Tuy nói vậy nhưng trong mắt ông lại hiện lên vẻ trầm trọng.

“Ai gia triệu người tiến cung là muốn hỏi người một chuyện. Lần trước người đã kiểm tra sức khỏe cho Thất vương phi đúng không? Người thấy Phất nhi có chuyện gì nghiêm trọng về sức khỏe không?” Thái hậu chậm rãi nói, trong lòng của bà lúc này thật sự rất lo lắng, ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy, đôi mắt thì nhìn chăm chăm về phía Hồ thái y.

Thân mình Hồ thái y trở nên cứng đờ, ông lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Thái hậu.

Thái hậu thấy phản ứng của Hồ thái y thì gương mặt càng thêm âm trầm, vẻ mặt ông ta như thể chứng tỏ thật sự có chuyện giấu diếm bà?

“Ai gia muốn nghe người nói thật!” Thái hậu thở nhẹ một hơi, bà cố gắng ổn định tâm tình rồi mới nói tiếp.

“Thái hậu!” Hồ thái y lập tức quỳ trên mặt đất. Ông ta vội vàng nói, “Lão thần đáng chết, thực sự không nên gạt Thái hậu chuyện lần trước, chính ...”

“Thất vương phi rốt cuộc có chuyện gì?” Nghe thấy lời nói của ông ta, trong lòng Thái hậu đột nhiên trầm xuống. Bà nhanh chóng ngắt lời Hồ thái y.

“Bẩm Thái hậu, cơ thể của Thất vương phi đã bị trúng độc từ nhỏ nên khó có thể phát triển một cách toàn diện, Vương phi không thể mang thai được ạ.” Hồ thái y trầm giọng nói.

“A!” Thái hậu kinh ngạc kêu lên một tiếng, thân mình lão đảo không vững, nếu không phải lúc này bà đang ngồi trên ghế thì chỉ sợ đã té ngã xuống mặt đất rồi.

Thái hậu ở trong Hậu cung đã lâu nên đã sớm trở nên bình tĩnh trước mọi việc. Nhưng ngay lúc này bà không thể nào che giấu được tâm trạng của mình. Run run thân mình, bà khó có thể tin rằng điều này là sự thật, điều này làm sao có thể, làm sao có thể chứ?

“Vì sao lần trước người không nói, lại dám cả gan lừa gạt Thái hậu?” Trong mắt Liễu phi xẹt qua một tia khác thường khi nhìn thấy bộ dáng của Thái hậu, nàng ta lại chậm rãi hỏi Hồ thái y.

Thái hậu đã hơi bình tâm trở lại, đôi mắt cũng nhìn về phía Hồ thái y như đang chờ câu trả lời của ông ta.

“Lão thần đáng chết, lão thần đáng chết! Lần trước không phải lão thần cố ý lừa gạt Thái hậu. Bởi vì trước khi lão thần tiến cung để xem bệnh cho Thất vương phi thì Thất điện hạ đã nói trước rằng dù có chuyện gì cũng không được nói ra, vì vậy lão thần mới...”

“Cái gì? Ý người là chính Thất điện hạ không cho phép người nói ra điều này?” Thái hậu hoàn toàn kinh trệ, bà vội vàng ngắt lời Hồ thái y.

“Vâng ạ!” Hồ thái y cúi đầu đáp lời.

“Nói như vậy thì Diệp nhi sớm đã biết chuyện này rồi ư?” Trong đôi mắt Thái hậu lại càng hiện lên vẻ phức tạp. Diệp nhi vốn dĩ đã biết chuyện này nhưng nó lại cố gắng giấu diếm, xem ra chuyện này thực sự rất khó khăn.

“Vâng, Thất điện hạ đã sớm biết chuyện này rồi ạ. Nghe nói trước đó Phong Lăng Vân đã từng ghé Nghê vương phủ để kiểm tra sức khỏe cho Thất vương phi. Y thuật của Phong Lăng Vân so với lão thần còn cao hơn gấp bội lần.” Hồ thái y thấp giọng nói.

Thân mình Thái hậu lại thêm run rẩy, trong đôi mắt càng lộ ra vẻ phần hoảng loạn. Xem ra chuyện này thực sự vô cùng nghiêm trọng.

“Có phương pháp chữa trị hay không?” Khuôn mặt Thái hậu hiện lên tia chờ mong nhìn về phía Hồ thái y.

“Bẩm Thái hậu, lão thần vô năng thực không có cách nào có thể chữa trị cho Thất vương phi, chỉ là không biết Phong Lăng Vân có thể chữa trị?” Trong đôi mắt Hồ thái y lại hiện lên vài phần áy náy.

“Ngay cả người cũng không thể chữa được sao? Phong Lăng Vân thì hình như đã rời khỏi kinh thành rồi. Nếu Phong Lăng Vân có thể chữa trị thì đã không rời khỏi thành vào lúc này.” Nghe được lời nói của Hồ thái y, Liễu phi lại thấp giọng xen vào.

Trên mặt Thái hậu lại hiện lên vài phần tuyệt vọng, Hồ thái y đã nói không có phương pháp chữa trị, nếu vậy thì bệnh của Ảnh nha đầu chỉ sợ... Lời nói của Liễu phi không phải không có lý, nếu Phong Lăng Vân có thể chữa trị thì nhất định sẽ không rời thành vào lúc này.

“Được rồi, người lui xuống đi!” Thái hậu thấp giọng ra lệnh cho Hồ thái y.

“Vâng ạ!” Hồ thái y cung kính đáp lời rồi chậm chạp rời khỏi.

“Chờ một chút!” Thái hậu vội vàng gọi ông ta lại, “Chuyện ngày hôm nay người không được nói cho ai biết!” Nếu Diệp nhi không muốn cho người ngoài biết chuyện này thì không nên để lộ ra ngoài.

“Vâng ạ!” Hồ thái y thấp giọng đáp lời, điều này càng khiến cho ông ta thêm áy náy. Ra khỏi Vĩnh Thọ Cung, trên khuôn mặt Hồ thái y hiện lên vẻ trầm trọng, xem ra Thái tử muốn lợi dụng chuyện này để đối phó với Thất điện hạ, y muốn Thất điện hạ và Thất vương phi xảy ra mâu thuẫn. Nhưng ông vì tính mạng của người nhà nên cũng không thể làm khác được.

“Thái hậu, chuyện này nên xử lý thế nào ạ?” Liễu phi thấy Hồ thái y rời khỏi liền quay sang hỏi Thái hậu, trong giọng nói của nàng ta lộ rõ sự lo lắng hết sức chân thật. Dừng lại một chút, nàng ta lại thấp giọng nói tiếp, “Thất điện hạ nhất định sẽ lên ngôi Hoàng đế, mà Thất vương phi lại là người duy nhất mà Thất điện hạ sủng ái, không có khả năng Điện hạ sẽ có cảm tình đối với nữ nhân khác. Mà giờ Thất vương phi lại không thể mang thai, vậy chuyện kế vị của vương triều Hiên Viên sẽ phải làm thế nào bây giờ ạ?”

Lời nói của Liễu phi lại càng làm cho khuôn mặt của Thái hậu trở nên xanh mét, bà lo lắng nhất chính là điều này.

Nhìn thấy thái độ của Thái hậu, Liễu phi lại âm thầm cười lạnh. Nàng ta cố gắng trầm giọng nói, “Điều thần thiếp lo lắng nhất chính là đến lúc đó Thất điện hạ nhất định sẽ không cho phép bất cứ nữ nhân nào đặt chân vào Hậu cung, lúc đó thật sự...”

“Sao ai gia lại không biết điều đó.” Thái hậu sững sờ liếc mắt nhìn nàng ta một cái rồi mới thấp giọng nói. Có điều lúc này bà cũng chẳng có cách nào có thể thay đổi được chuyện này.

“Thái hậu, thần thiếp có một ý có thể giải quyết được chuyện này trước khi Thất điện hạ lên ngôi Hoàng đế.” Liễu phi suy tư một chút rồi mới nói tiếp.

“Người có chủ ý gì?” Thái hậu ngược mắt lên nhìn nàng ta rồi thấp giọng hỏi. Lời nói của Liễu phi rất trầm tĩnh nên bà chưa thể nhìn ra được dụng ý của nàng ta. Trong Hậu cung này, nàng ta trông thì có vẻ an phận nhất nhưng sự thực lại chính là người giảo hoạt nhất.

Tuy lên tiếng hỏi Liễu phi nhưng trong lòng Thái hậu vẫn luôn đề phòng. Liễu phi là người giảo hoạt nên cũng đoán được phần nào tâm tư của Thái hậu, nàng ta giả bộ áy náy nói, “Thực ra thần thiếp cũng không có chủ ý gì, lúc này là do sốt ruột quá nên mới buột miệng nói ra vậy thôi ạ.”

Nàng ta sẽ không ngu ngốc đến nỗi lại nghĩ kế giúp Thái hậu xử lý chuyện này, đem chuyện này nói cho Thái hậu biết là nàng ta đã xong nhiệm vụ rồi. Còn việc tìm biện pháp xử lý thì Thái hậu phải tự nghĩ thôi. Đến lúc đó nếu có xảy ra chuyện gì thì người đầu tiên mà Hiên Viên Diệp trách cứ sẽ không phải là Liễu phi nàng mà chính là Thái hậu đang ngồi đây.

Thái hậu khẽ nhú mày, đôi mắt nhìn về phía Liễu phi có chút bất mãn nhưng cũng không có nói thêm điều gì. Bà chỉ thấp giọng nói, “Người đi về đi, để cho ai gia yên tĩnh một chút. Người nên nhớ chuyện này không được phép truyền ra ngoài.”

“Vâng, thần thiếp hiểu rồi. Thần thiếp xin cáo lui ạ!” Liễu phi cung kính đáp lời, sau khi cúi người hành lễ, nàng ta liền lập tức lui ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Liễu phi rời đi, Thái hậu khẽ nhú mày.

Mọi chuyện xảy ra hôm nay có thật là ngoài ý muốn không?

Có đúng là Hồ phu nhân vô tình nói với Liễu phi không?

Tuy nghi ngờ nhưng hiện tại bà vẫn chưa nghĩ ra mục đích của Liễu phi khi nói với bà chuyện này. Dù sao, đối với nàng ta mà nói thì chuyện này cũng không có lợi gì, huống chi nàng ta cũng không quá phô trương khi đến nói với bà, hơn nữa còn cẩn thận mà tránh những người khác.

Mà dù thế nào thì lời nói của Hồ thái y cũng là sự thật. Hồ thái y là cận thần trong triều nên bà tin tưởng lời nói của ông ta. Hiện giờ, chuyện quan trọng nhất vẫn là xử lý cho xong chuyện của Ảnh nhi đã.

Thái hậu vẫn ngồi lặng trên ghế, đôi mắt nhìn về phía trước. Trong đầu bà chợt nghĩ ra một biện pháp có thể xử lý được chuyện này...

111. Chương 112: Nàng Và Thiên Hạ, Bên Nào Quan Trọng Hơn?

Thái hậu khẽ thở dài, trong ánh mắt tràn ngập nỗi đau xót. Sao Ảnh nha đầu lại mệnh khổ như vậy, vất vả lắm mới gả được cho Diệp nhi, vốn tưởng rằng nàng sẽ được hạnh phúc cả đời, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Trước khi Diệp nhi lên ngôi hoàng đế, bà nhất định phải giải quyết chuyện này. Bằng không, một khi Diệp nhi đã thành hoàng thượng của vương triều Hiên Viên thì tất cả đại thần lẫn dân chúng đều nhìn vào, đến lúc đó cho dù bà muốn giúp Ảnh nha đầu cũng chưa chắc đã giúp được.

Hiện tại chỉ cần giúp cho Ảnh nha đầu có một đứa con trên danh nghĩa là được. Nhận con của người khác làm con thừa tự thì chắc chắn là không được, việc này có liên quan đến vấn đề huyết thống của vương triều Hiên Viên. Biện pháp duy nhất lúc này chính là khiến Diệp nhi chấp nhận một nữ nhân khác, cho dù là phải tiếp xúc thân thể nhưng chỉ cần có được một đứa con là được.

Bà biết nếu làm vậy sẽ khiến Ảnh nha đầu đau lòng, nhưng làm vậy còn hơn là để sau khi Diệp nhi trở thành hoàng thượng, nàng sẽ bị buộc phải trở thành Hoàng hậu và phải trở mắt nhìn Diệp nhi thu nhận các nữ nhân khác vào cung.

“Hong Ngọc, người vào đây!” Thái hậu hơi khép mắt lại, khi mở ra, trong ánh mắt ngoài sự đau xót còn có cả vẻ quyết tâm, lúc này bà không thể không kiên quyết được.

“Thái hậu!” Hồng Ngọc vội vã bước vào rồi nhẹ giọng gọi. Khi ánh mắt khẽ hướng lên thấy sắc mặt Thái hậu có chút u ám, nàng ta không khỏi vội vàng hỏi han quan tâm, “Thái hậu có chỗ nào không thoải mái phải không ạ?”

Thái hậu không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Hồng Ngọc. Nàng ta theo bà đã vài năm, nha đầu này vốn thông minh khéo léo, nàng ta cũng rất lương thiện và hiểu ý người khác, hơn nữa trông đáng vẻ cũng cực kỳ thanh tú xinh đẹp.

Điều quan trọng nhất là nàng ta là người bà tin tưởng, thôi chọn nàng ta đi.

“Thái hậu?” Hồng Ngọc thấy Thái hậu không nói gì thì càng thêm lo lắng, nàng ta lại gấp gấp hỏi, vừa nói vừa tiến lên phía trước định xem xem thế nào.

“Ai gia không sao.” Thái hậu nhẹ nhàng gạt tay nàng ta ra rồi thấp giọng nói. Bà lại nhìn Hồng Ngọc, ánh mắt ẩn hiện vẻ áy náy, dù sao thì chuyện này đối với Hồng Ngọc mà nói cũng không công bằng cho nàng ta. Bà biết Diệp nhi tuyệt đối sẽ không chính thức thu nhận Hồng Ngọc, mà vì Ảnh nha đầu, bà cũng không hy vọng phát sinh chuyện như vậy. Ánh mắt Thái hậu nhìn Hồng Ngọc hiện lên vẻ quan tâm, trong lòng bà cũng áy náy quá vài phần do dự và không đành lòng.

“Thái hậu có tâm sự phải không ạ?” Hồng Ngọc thấy Thái hậu có vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi thì không khỏi nhẹ giọng hỏi bà.

“Haizzz...” Thái hậu thở dài, suy tư thêm một lát bà mới thấp giọng nói, “Ai gia nói với người một việc, nếu người bằng lòng đồng ý thì tốt, còn nếu không muốn thì cũng không sao.” Rốt cuộc Thái hậu vẫn không đành lòng miễn cưỡng nàng ta, thôi thì để nàng ta tự lựa chọn vậy. Nếu Hồng Ngọc không muốn thì bà tuyệt đối sẽ không bắt ép, bà có thể tìm một nữ nhân khác.

“Thái hậu có việc thì cứ phân phó cho nô tỳ, việc gì nô tỳ cũng sẵn lòng.” Hồng Ngọc sững người một chút rồi nhẹ nhàng đáp lời. Từ ngày vào cung đến giờ nàng ta biết sẽ không còn được tự do theo ý mình nữa, tất cả mọi việc của nàng ta sẽ do Thái hậu định đoạt. Thái hậu nói cái gì thì nàng ta làm cái đó, làm gì mà không muốn hay không?

“Là thế này, Thất vương phi muốn có hài tử nhưng thân thể không được khỏe, cho nên ai gia muốn...” Thái hậu đang nói thì dừng lại, trên khuôn mặt hiện lên vẻ thăm dò nhìn về phía Hồng Ngọc.

“Ý Thái hậu là muốn nô tỳ đi tìm một đứa nhỏ cho Thất vương phi sao?” Ánh mắt Hồng Ngọc chợt lóe lên, nàng ta nghi hoặc hỏi lại Thái hậu, có điều trong lòng vẫn âm thầm nghi ngờ, nếu đúng là chuyện như vậy thì hẳn là sai thị vệ đi làm thì thích hợp hơn.

Thái hậu cũng không khỏi giật mình. Bà âm thầm thở dài rồi mới đi thẳng vào vấn đề, “Ý của ai gia là muốn tìm người theo Thất điện hạ để sinh đứa nhỏ, nhưng sau khi sinh xong thì đứa bé sẽ thành con của Thất vương phi...” Thái hậu lại dừng lời, khi thấy Hồng Ngọc tỏ vẻ ngơ ngác sững sốt và nhất thời không có phản ứng gì thì trong lòng bà lại cảm thấy không đành lòng. Bà nói tiếp, “Đương nhiên nếu người không muốn thì cũng không sao, ai gia sẽ tìm người khác.”

Dù sao Hồng Ngọc cũng là người thông minh, nghe Thái hậu nói vậy thì nàng ta hiểu ngay Thất vương phi chắc chắn không thể sinh đẻ, vì vậy Thái hậu mới nhanh chóng muốn kiếm một đứa con trên danh nghĩa cho Thất vương phi. Đôi mắt Hồng Ngọc chợt lóe lên, mặc dù nàng ta là người bên cạnh Thái hậu nhưng thân phận địa vị so với các cung nữ khác cũng chẳng hơn là bao, Thái hậu đối với nàng ta cũng rất tốt nhưng rốt cuộc nàng ta vẫn chỉ là một cung nữ, nếu có thể theo Thất điện hạ...

“Mọi chuyện nô tỳ xin nghe theo sự sai bảo của Thái hậu!” Hồng Ngọc suy tư một chút rồi nhanh chóng trả lời, có nữ nhân nào lại không muốn cùng với Thất điện hạ, cho dù chỉ là một đêm triền miên cũng tốt.

Thái hậu thấy nàng ta lập tức đồng ý thì hơi sững sốt một chút. Ánh mắt lóe lên, bà trầm giọng nói, “Nhưng có một việc người phải hiểu, theo tính tình của Thất điện hạ mà nói thì chỉ sợ không có khả năng tiếp nhận người, vì vậy đứa nhỏ người sinh ra sẽ là con của Thất vương phi, mà đến lúc đó chỉ sợ người cũng phải rời đi.” Thái hậu vốn là người khôn khéo, sao bà lại không rõ nàng ta đang nghĩ gì. Chính vì hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng nàng ta nên bà mới đem những lời răn đe cảnh cáo nói thẳng ra.

Thân mình Hồng Ngọc hơi cứng đờ lại, trong mắt hiện lên vài phần thất vọng, có điều nàng ta vẫn chậm rãi gật đầu, “Nô tỳ biết ạ.”

Nàng ta cũng biết dựa theo tính tình của Thất điện hạ thì khả năng thu nhận nàng ta là rất nhỏ, có điều nghĩ đến sau này Thất điện hạ sẽ là hoàng thượng, con trai nàng ta sẽ là thái tử, rồi về sau sẽ được làm hoàng thượng thì trong lòng cũng cảm thấy vui mừng.

“Được, một khi đã vậy thì ai gia sẽ an bài mọi chuyện, có điều chuyện này cũng không thể trả lời ngay được, người cứ nghĩ lại, trong hôm nay nếu có hối hận thì nói với ai gia một tiếng, ai gia tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng người.” Thái hậu thấy Hồng Ngọc đồng ý thì trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm, bà lại cất tiếng dặn dò nàng ta.

“Vâng, nô tỳ biết rồi ạ.” Hồng Ngọc nhẹ nhàng gật đầu rồi chậm rãi lui ra ngoài. Nàng ta chắc chắn sẽ không hối hận, cho dù mất đi sự trong sạch, ngay cả khi biết cái cơ bản là danh phận cũng chẳng có, nàng ta nhất định sẽ không hối hận.

Bầu trời đã trở nên tối đen mà không thấy Hồng Ngọc nói gì, nỗi lo lắng treo lơ lửng trong lòng Thái hậu cuối cùng mới từ từ hạ xuống.

Ngày hôm sau, giống như mọi khi, Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh cùng nhau vào Vĩnh Thọ Cung.

Hiên Viên Diệp vào triều sớm, Mạnh Phát Ảnh lại ngồi cạnh Thái hậu chuyện trò.

Ảnh mắt Thái hậu nhìn về phía nàng ẩn hiện sự đau lòng. Bà nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng rồi thấp giọng nói, “Ảnh nha đầu, Hoàng nãi nãi thật không muốn con phải chịu thương tổn gì, thật sự không muốn.”

Nếu còn có biện pháp khác thì bà nhất định sẽ không làm như vậy. Bà cũng biết rõ tính tình của Ảnh nha đầu, bà không thể để cho Ảnh nha đầu biết được chuyện này. Đến lúc đó, bà sẽ tùy tiện tìm một cái cơ khiến Ảnh nha đầu phải đồng ý nuôi dưỡng đứa bé do Hồng Ngọc sinh ra.

Mạnh Phát Ảnh cũng người, nàng mơ hồ cảm thấy Thái hậu hôm nay có chút kỳ lạ. Tựa vào trong lòng bà, nàng chậm rãi ngược mắt lên nhìn Thái hậu rồi nghi hoặc hỏi, “Hoàng nãi nãi làm sao vậy?” Sự quan tâm và yêu thương của Thái hậu đối với nàng nàng là người cảm nhận được rõ ràng nhất.

“Không sao. Hoàng nãi nãi chỉ sợ vạn nhất ngày nào đó Hoàng nãi nãi mất đi thì không còn ai giúp đỡ con...” Thái hậu thấp giọng đáp lời, đôi mắt trầm hẳn xuống, đây cũng là nguyên nhân khiến bà cảm thấy sốt ruột. Bà hiểu rõ thân thể của mình, chỉ sợ cũng không sống được vài năm nữa. Đến lúc đó mà Ảnh nha đầu có chuyện gì thì ai có thể giúp được nàng?

Mạnh Phát Ảnh giật mình, trong lòng trào dâng cảm giác xúc động. Nàng nép sát vào lồng ngực Thái hậu rồi nhẹ giọng nói, “Hoàng nãi nãi, người sẽ sống lâu trăm tuổi!”

“Ha ha...” Thái hậu bật cười thành tiếng, có điều trong tiếng cười của bà vẫn ẩn hiện sự đau xót.

“Đúng rồi, con đến xem Tinh nhi thế nào đi, xem nó có cần giúp đỡ gì không, còn hai ngày nữa là nha đầu đó xuất giá rồi.” Thái hậu đột ngột chuyển chủ đề, bà giả vờ như thuận miệng nhắc đến chuyện của Tinh nhi.

“Vâng, để con đi xem thế nào.” Mạnh Phát Ảnh nghe thấy Thái hậu nhắc đến Tinh nhi thì trên mặt hiện ra tia cười khế. Nàng lập tức đứng dậy rồi nhanh chóng đáp lời. Nghĩ đến chuyện hai ngày nữa Tinh nhi sẽ đến nước Bắc Nguyên là trong lòng nàng lại cảm thấy có chút không nỡ.

“Con đi đi!” Thái hậu khoát tay nói.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh mới bước khỏi cửa đi thẳng đến cung viện của Tinh nhi. Tính thời gian thì Hiên Viên Diệp cũng sắp hạ triều, nếu Hiên Viên Diệp tới Vĩnh Thọ Cung không thấy nàng thì nhất định sẽ tới chỗ Tinh nhi tìm người.

“Tinh nhi!” Mạnh Phát Ảnh chưa đi vào đã lớn tiếng gọi. Hiên Viên Tinh đang khâu y phục nhất thời cả kinh, cây kim đang cầm đột nhiên đâm vào ngón tay. Đầu ngón tay bật ra một giọt máu. Hiên Viên Tinh

sững người nhìn chăm chăm vào giọt máu vừa nhỏ ra, mí mắt không khống chế được giật nhẹ mấy cái. Nàng ấy nhất thời quên cả việc đứng lên tiếp đón Mạnh Phát Ảnh.

“Muội sao thế?” Mạnh Phát Ảnh đi vào, khi thấy Hiên Viên Tinh đang ngẩn người không nhúc nhích, nàng không khỏi nghi ngờ cất tiếng hỏi nàng ấy.

“Muội không sao.” Hiên Viên Tinh nhanh chóng lau giọt máu trên đầu ngón tay rồi cười khê, “Muội đang khâu y phục, sắp xong rồi. Tẩu chờ một lát, muội làm xong sẽ mặc cho tẩu xem.”

“Hay quá!” Mạnh Phát Ảnh vui sướng đáp lời, “Y phục do Tinh nhi tự tay khâu đương nhiên là đẹp rồi.” Bộ đồ cưới trước kia của nàng cũng do Tinh nhi tự tay làm, quả thật là đẹp hơn hẳn các y phục cưới bình thường, chỉ tiếc khi đó nàng không làm lễ bái đường, thật sự rất đáng tiếc.

Hiên Viên Tinh lại tiếp tục may y phục nhưng trong lòng vẫn có chút hoảng hốt, có mấy lần thiếu chút nữa lại bị kim đâm vào tay.

Mạnh Phát Ảnh thấy dáng vẻ của nàng ấy thì khê nhíu mày, sao trông Tinh nhi lại có vẻ không tập trung như vậy?

Bộ y phục của Hiên Viên Tinh vốn chỉ còn khâu mấy nút thắt nữa là xong, tuy rằng lúc này tốc độ của nàng ấy có chút chậm chạp nhưng chưa được bao lâu thì cũng xong tất cả.

Hiên Viên Tinh mặc bộ y phục trên người rồi xoay mấy vòng trước mặt Mạnh Phát Ảnh, vẻ mặt hạnh phúc nói, “Thất tẩu, đẹp không?”

“Đương nhiên rồi, Tinh nhi của chúng ta là người xinh đẹp nhất còn gì?” Mạnh Phát Ảnh cũng vui sướng cười khê, trên mặt không dấu vẻ tán dương. Tinh nhi đúng là một cô gái tốt khó gặp, Đông Phương Sóc thật có phúc mới cưới được nàng ấy.

“Hừm.” Hiên Viên Tinh hừ nhẹ, “Thất tẩu trên ghẹo muội hử, có tẩu ở đây thì sao muội còn được tính là xinh đẹp nhất nữa.” Có điều trong giọng nói của nàng ấy lại không có chút đố kỵ mà chỉ toát lên sự hâm mộ.

“Sai rồi, trong mắt tẩu thì Tinh nhi là người xinh đẹp nhất, hơn nữa, trong mắt Đông Phương Sóc thì Tinh nhi chắc chắn cũng là người xinh đẹp nhất.” Mạnh Phát Ảnh chau mày cười khê, nàng nói một cách hết sức thần nhiên mà không có nửa ý đùa cợt.

Sắc mặt Hiên Viên Tinh trở nên đỏ ửng. Nàng ấy nhẹ nhàng lườm nàng một cái rồi ảo não nói, “Thất tẩu chỉ biết giấu cợt muội.” Có điều trên mặt nàng ấy vẫn tràn đầy hạnh phúc, nhiều năm chờ đợi như vậy, rốt cuộc nàng ấy cũng đợi được đến ngày này.

Cùng lúc đó thì Hiên Viên Diệp đã tới Vĩnh Thọ Cung. Khi không thấy Mạnh Phát Ảnh, hần hơi sững sốt một chút nhưng lập tức nghĩ ra chắc Mạnh Phát Ảnh đang ở chỗ Hiên Viên Tinh. Sau khi thăm hỏi Thái hậu xong, hần liền muốn đi ngay đến chỗ Hiên Viên Tinh để tìm nàng.

“Diệp nhi, con chờ một chút!” Thái hậu đột nhiên gọi hần lại, trên mặt bà hiện rõ vẻ nặng nề.

Hiên Viên Diệp sững người. Hần lập tức dừng bước rồi nghi hoặc hỏi Thái hậu, “Hoàng nãi nãi có chuyện gì sao?”

“Các người lui ra hết đi!” Thái hậu xua xua tay nói với đám cung nữ hai bên.

Hiên Viên Diệp nhíu mày, dường như Thái hậu có chuyện gì quan trọng?

“Diệp nhi, Hoàng nãi nãi cũng không quanh co lòng vòng với con mà nói thẳng luôn. Hoàng nãi nãi đã biết chuyện của Ảnh nha đầu rồi.” Thái hậu đợi đám cung nữ lui ra hết mới đứng lên đi tới trước mặt Hiên Viên Diệp rồi hạ giọng nói với hần.

“Diệp nhi không hiểu ý của Hoàng nãi nãi là gì?” Thân mình Hiên Viên Diệp trở nên cứng đờ, lòng hần không khỏi trùng xuống nhưng trên mặt vẫn hiện lên vẻ bình tĩnh. Hần thấp giọng hỏi lại.

“Diệp nhi, tới lúc này rồi con cũng không nên gạt Hoàng nãi nãi nữa. Hoàng nãi nãi đã hỏi Hồ thái y nên cũng biết Ảnh nha đầu không thể sinh con được rồi.” Thái hậu thấy Hiên Viên Diệp còn có ý giấu diếm bèn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Thân mình Hiên Viên Diệp càng thêm cứng đờ, ánh mắt hơi tối lại hiện lên vẻ lạnh lẽo, trong đó cũng ẩn chứa những suy nghĩ sâu xa. Hồ thái y tuyệt đối không có khả năng vô duyên vô cớ lại nói chuyện này với Thái hậu, việc này chắc chắn còn có nguyên nhân khác. Nếu hần không đoán sai thì khẳng định có liên quan đến Thái tử.

Thái hậu thấy Hiên Viên Diệp tỏ ra trầm mặc thì trong lòng cũng hiểu được những lời Hồ thái y nói là đúng. Bà liền nói tiếp, “Hoàng nãi nãi biết con thật tình thương yêu Ảnh nha đầu, không đành lòng khiến nó bị tổn thương. Nhưng Hồ thái y cũng nói bệnh của nó không thể chữa trị được, cũng không thể sinh dưỡng, về sau con có lên ngôi hoàng đế thì nó sẽ là hoàng hậu, nếu nó không có con thì ngôi vị hoàng hậu sẽ khó mà bảo toàn được.”

“Việc này Diệp nhi đã có chủ ý rồi ạ.” Sắc mặt Hiên Viên Diệp lại trầm xuống. Lời nói lạnh lùng của hần chứa đầy sự quả quyết và chống đối, Hoàng hậu của hần đương nhiên sẽ do hần tự định đoạt.

“Diệp nhi, Hoàng nãi nãi đương nhiên hiểu được tâm tư của con, nhưng mà con lại không nghĩ tới. Nếu lúc đó các đại thần của vương triều Hiên Viên đều cùng nhúng tay vào thì làm thế nào? Đương nhiên nếu con đồng ý cho các nữ nhân khác tiến cung rồi đem con của bọn họ cho làm con thừa tự của Ảnh nha đầu thì cũng được...” Thái hậu há lại không hiểu rõ tâm tư của hần, bà trầm giọng nói.

“Không có khả năng!” Hiên Viên Diệp nhanh chóng ngắt lời Thái hậu, hần đã nói cả đời này hần chỉ yêu duy nhất một mình nàng, cho nên hần tuyệt đối sẽ không đồng ý cho nữ nhân khác tiến cung.

“Chính vì Hoàng nãi nãi biết con sẽ không cho nữ nhân khác tiến cung, hơn nữa Hoàng nãi nãi cũng biết tính tình của Ảnh nha đầu, nó sẽ không chấp nhận bên cạnh con lại có những nữ nhân khác, cho nên hôm nay Hoàng nãi nãi mới cố ý tách Ảnh nha đầu ra để thương lượng chuyện này với con.” Thái hậu nghe được lời nói quả quyết của hần thì khóe môi nở ra một nụ cười khẽ đầy am hiểu. Bà hiểu rõ tâm tư suy nghĩ của Hiên Viên Diệp cho nên mới càng lo lắng, càng sốt ruột.

Hiên Viên Diệp nheo mắt nhìn về phía Thái hậu với vẻ dò đoán, nhất thời hần không rõ ý Thái hậu là gì. Có điều hần biết Thái hậu không thể hại Phất nhi nên mới thấp giọng nói, “Hoàng nãi nãi, ý của người là...”

“Hoàng nãi nãi nghĩ mãi cũng chỉ thấy có một cách thích hợp nhất.” Thái hậu chăm chú nhìn Hiên Viên Diệp rồi chậm rãi nói từng chữ.

Lông mày Hiên Viên Diệp càng thêm nhăn lại nhưng hần cũng chẳng nói gì thêm, chỉ tiếp tục chờ Thái hậu nói tiếp.

“Bên cạnh ai gia có một cung nữ tên là Hồng Ngọc, con đã gặp rồi đấy.” Thái hậu nhìn dáng vẻ của Hiên Viên Diệp thì do dự một chút mới nói tiếp, “Nha đầu này đi theo ai gia đã được vài năm, nó thông minh khéo léo từ nhỏ, cũng rất mạnh khỏe, ai gia muốn...”

Hiên Viên Diệp đột nhiên kinh sợ, đôi mắt cũng không nhìn được trọn to lên. Hần kinh ngạc nhìn Thái hậu rồi nhỏ giọng hỏi với vẻ khó tin, “Ý Thái hậu không phải là muốn Diệp nhi thu nhận nàng ta đấy chứ?”

Hần vốn nghĩ Thái hậu sẽ vì chuyện của Phất nhi mà suy nghĩ, sẽ không làm ra những chuyện gây tổn thương cho Phất nhi, nhưng không ngờ Thái hậu lại... Mà lúc này, hần đã gọi bà là Thái hậu chứ không phải Hoàng nãi nãi như lúc thường nữa, cách nói chuyện của hần đối với bà đã thêm phần xa lạ.

“Hoàng nãi nãi biết con sẽ không thu nhận nàng ta nên Hoàng nãi nãi chỉ muốn nàng ta giúp con và Ảnh nha đầu sinh một đứa con thôi.” Thái hậu nghe được tiếng gầm nhẹ của Hiên Viên Diệp thì trên mặt càng hiện ra vẻ trầm trọng, bà lại thấp giọng nói tiếp.

“Ngoài ra không còn chuyện gì khác?” Sắc mặt Hiên Viên Diệp hơi trầm xuống, trong đôi mắt hần đã tăng thêm vẻ lạnh lẽo, mà trong giọng nói cũng không hề che giấu vẻ lạnh như băng.

“Đương nhiên là không còn chuyện gì khác. Chuyện này sẽ không được cho Ảnh nha đầu biết. Mà đến lúc Hồng Ngọc sinh hạ đứa nhỏ thì Hoàng nãi nãi sẽ tìm một lý do để Ảnh nha đầu nhận nuôi nó, còn Hồng

Ngọc, Hoàng nãi nãi sẽ sắp xếp ổn thỏa cho nàng ta, sẽ không để nó đến quấy rầy các con.” Thái hậu lại chậm rãi nói từng chữ, trong giọng nói đã tăng thêm sự nặng nề.

Đương nhiên bà cũng biết làm vậy kỳ thực chính là lừa gạt Ảnh nha đầu, nhưng mà vì mai sau, bà chỉ có thể làm như vậy.

Cũng chỉ vì Ảnh nha đầu không thể sinh con đẻ cái...

“Ý Thái hậu là muốn bốn vương lừa gạt Phất nhi?” Sắc mặt Hiên Viên Diệp càng thêm lạnh lẽo, mà trong lời nói của hần lại càng nhiều phần đông lạnh.

Muốn hần lừa gạt Phất nhi ư? Tuyệt đối không thể, hần biết nếu làm thế thì đối với Phất nhi mà nói nàng sẽ bị tổn thương gấp nhiều lần. Với tính tình của Phất nhi thì nàng tuyệt đối không cho phép người khác lừa gạt nàng.

“Hoàng nãi nãi cũng chỉ vì muốn tốt cho con và Ảnh nha đầu thôi.” Thái hậu nhìn vẻ băng lạnh trên mặt hần thì trong lòng càng thêm sốt ruột.

“Bốn vương đa tạ ý tốt của Thái hậu, có điều chuyện này không cần Thái hậu phải quan tâm đâu ạ.” Đôi mắt Hiên Viên Diệp càng thêm vẻ chống đối cự tuyệt và lãnh ý.

“Diệp nhi, con phải hiểu rõ rồi chứ? Tương lai con sẽ là hoàng thượng. Một khi con lên ngôi hoàng đế thì chuyện này sẽ không còn là chuyện của mình con nữa, hơn nữa đến lúc đó thì quyền chủ động cũng sẽ không nằm trong tay con. Con chỉ có thể giải quyết chuyện này vào thời điểm bây giờ, mà đối với con và đối với Ảnh nha đầu thì đây là biện pháp duy nhất rồi.” Thái hậu lại vội vàng khuyên nhủ, bà rất hy vọng mọi chuyện sẽ khác, nhưng mà thân là Thái hậu, bà đã ở trong Hậu cung này quá nhiều năm rồi, bà hiểu rõ các quy củ của Hậu cung, cũng hiểu rõ làm thế nào để Ảnh nha đầu chỉ phải chịu tổn thương nhỏ nhất.

“Chẳng lẽ vẫn chưa hạ triều sao?” Mạnh Phát Ảnh ở chỗ của Hiên Viên Tinh một lúc vẫn không thấy Hiên Viên Diệp tới tìm nàng thì trong lòng không khỏi nghi ngờ thăm hỏi, chẳng lẽ chàng vẫn chưa hạ triều?

Hiên Viên Tinh nhìn thấy dáng vẻ của nàng thì không khỏi nhẹ giọng cười nói, “Sao vậy? Có phải Thất tẩu chờ một hồi không thấy Thất ca nên muốn đi tìm phải không?”

Mạnh Phát Ảnh không để ý tới lời trêu chọc của Hiên Viên Tinh. Đột nhiên nhớ tới vẻ khác thường khi này của Thái hậu, lòng nàng bỗng nhiên trùng xuống. Nàng mơ hồ cảm nhận được vừa này Thái hậu có vẻ cố ý muốn tách nàng ra.

“Tinh nhi, ta về trước đây!” Mạnh Phát Ảnh nghĩ đến đó liền lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

“Đi đi, đi đi! Người ta nói một ngày không thấy tựa ba thu, mà Thất ca với Thất tẩu thì nhất thời không thấy tựa ba thế kỷ.” Tinh nhi lại nhẹ giọng cười nói.

Mạnh Phát Ảnh lườm nàng ấy một cái rồi mới nhanh chóng đi ra ngoài. Khi đến Vĩnh Thọ Cung, thấy đám cung nữ đều đứng ở bên ngoài thì nàng theo bản năng nhíu mày lại. Một cung nữ định vào thông báo, Mạnh Phát Ảnh liền xua xua tay ý bảo các nàng không cần lên tiếng rồi lặng lẽ đến gần bên ngoài phòng.

Khi nghe được những lời của Thái hậu, thân mình nàng đột nhiên cứng đờ. Tuy lúc trước không biết Thái hậu và Hiên Viên Diệp nói những gì nhưng nàng cũng mơ hồ đoán được là có chuyện gì xảy ra.

Thân mình Hiên Viên Diệp cứng đờ cả lại, kỳ thực hần cũng biết lời Thái hậu vừa nói không phải không có lý, cho đến lúc đó quả thật hần sẽ không thể không chế được sự việc. Nếu hần thật sự lên làm hoàng thượng thì tự thân sẽ rất khó giải quyết các vấn đề của Hậu cung, huống chi Phất nhi lại không thể sinh dưỡng. Sự lo lắng của Thái hậu cũng là bình thường, hơn nữa biện pháp mà Thái hậu đưa ra quả thực là biện pháp có lợi nhất đối với hần và Phất nhi.

Chỉ có điều, hần tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì có lỗi với Phất nhi, càng không thể giấu diếm Phất nhi.

“Diệp nhi, nếu bây giờ không mau giải quyết chuyện này thì chờ đến lúc con lên làm hoàng thượng rồi, Ảnh nha đầu chắc chắn sẽ phải chịu tổn thương...” Thái hậu thấp giọng nói. Tuy bà nói rất nhỏ nhưng Mạnh Phất Ảnh đứng ở bên ngoài vẫn nghe thấy được.

Xuyên qua khe cửa, ánh mắt Mạnh Phất Ảnh chăm chú nhìn về phía Hiên Viên Diệp, nàng đợi câu trả lời của hắn. Nàng muốn biết ở trong lòng hắn, nàng và thiên hạ rốt cuộc bên nào quan trọng hơn?

112. Chương 113: Tình Nguyên Từ Bỏ Ngôi Vị Hoàng Đế Vì Nàng

“Diệp nhi, tương lai con chắc chắn sẽ là hoàng đế của vương triều Hiên Viên, cho nên vì con, vì Ảnh nha đầu, hiện tại con chỉ có thể làm như vậy.” Thái hậu lại thấp giọng khuyên nhủ, trong lời nói của bà cũng hàm chứa nỗi đau mãnh liệt, nếu có thể thì bà thật sự không muốn làm tổn thương Ảnh nha đầu.

Thái hậu dừng lời một chút rồi lại chậm rãi nói, “Chuyện này không thể để cho Ảnh nha đầu biết, với tính tình của nó thì chắc chắn...” Thái hậu nói đến đây thì dừng lại, nhưng ý của bà thế nào Hiên Viên Diệp cũng đã rõ ràng.

Bởi vì hắn hiểu nàng hơn bất kỳ ai khác.

Con người Hiên Viên Diệp hơi tối lại, khóe môi cũng cong lên nhưng không thấy hắn nói gì.

Thái hậu thấy hắn không cự tuyệt thì không khỏi âm thầm thở dài một hơi, cuối cùng Diệp nhi cũng đã hiểu ra.

Mạnh Phất Ảnh đứng ở bên ngoài cứng đờ cả người, ánh mắt đang chăm chú nhìn hắn bất chợt lóe lên, bụng nàng dường như thắt lại.

Liệu hắn có đồng ý hay không?

“Diệp nhi, việc này để Hoàng nãi nãi an bài nhé? Đến lúc đó không may mà Ảnh nha đầu biết được thì muốn trách cứ trách Hoàng nãi nãi.” Thái hậu âm thầm thở dài, trong giọng nói trầm thấp ẩn chứa sự chua xót bất lực.

Khóe môi Hiên Viên Diệp nhếch lên hiện ra một tia cười lạnh. Cho dù hết thấy mọi chuyện đều do Thái hậu an bài nhưng quyền chủ động thực hiện hết thấy mọi việc lại nằm trong tay hắn, người sai cũng sẽ chỉ là hắn. Hắn là vương gia của vương triều Hiên Viên, hắn không thể mặc kệ mọi chuyện của vương triều Hiên Viên, nhưng hắn cũng không thể gây tổn thương cho nàng. Lúc này hắn thực sự cảm thấy mâu thuẫn.

Đôi mắt hắn chợt mở to, trên lưng hắn còn đeo một trách nhiệm quá nặng nề, trách nhiệm đã có từ khi hắn mới được sinh ra và không thể trốn tránh, nhưng nàng lại là người phụ nữ quan trọng nhất của đời hắn.

Không ai biết sự khó xử trong lòng hắn lúc này, không ai hiểu sự mâu thuẫn của hắn vào giờ phút này. Nếu có thể, hắn thật sự hy vọng mình không được sinh ra trong một gia đình đế vương. Nếu chỉ là một người dân bình thường thì hắn đã có thể cùng nàng sống một cuộc sống tự do tự tại, vô ưu vô lo.

Đứng ở bên ngoài, Mạnh Phất Ảnh nhìn thấy vẻ mặt đau xót của hắn thì cõi lòng càng thêm thất lại, sao nàng lại không hiểu được hắn đang khó xử thế nào. Giờ phút này, sự do dự của hắn cũng đã biểu lộ cho nàng biết nàng ở trong lòng hắn có vị trí trọng yếu thế nào. Nàng đột nhiên muốn xông vào nói với hắn rằng mặc kệ sau này có khó khăn thế nào, nàng sẽ cùng hắn đối mặt.

“Diệp nhi, ý con thế nào?” Chưa thấy hắn trả lời, Thái hậu lại thấp giọng hỏi.

Lần này, Hiên Viên Diệp chậm rãi mở to mắt nhìn Thái hậu, khóe môi hắn nhúc nhích phát ra từng tiếng một, “Nếu đúng như vậy thì bổn vương tình nguyện không làm hoàng thượng.” Giữa vương triều Hiên Viên và nàng, rốt cuộc hắn đã chọn nàng.

Vương triều Hiên Viên sẽ không vì không có hắc mà bị hủy diệt, ngoài hắc ra còn có các vương gia khác, vừa rồi hắc đã nghĩ ra một người thích hợp. Còn đối với nàng và hắc mà nói, hai người bọn họ là duy nhất của nhau, không ai có thể thay thế được.

Lúc này trên mặt hắc mới hiện ra nụ cười thoải mái. Mấy ngày nay hắc luôn suy nghĩ về chuyện này, có điều trước kia hắc đã hơi đề cao bản thân, cho rằng vương triều Hiên Viên nếu không có hắc thì không được. Nhưng vừa mới rồi hắc đột nhiên nghĩ lại một cách cẩn thận, thiên hạ này có thể không cần hắc, nhưng nàng thì không thể rời xa hắc. Vấn đề vẫn quanh quẩn trong hắc mấy ngày nay giờ đã được giải quyết.

Đứng ở bên ngoài, thân mình cứng đờ của Mạnh Phát Ảnh đã bắt đầu run rẩy. Trong đôi mắt đang nhìn chăm chăm về phía Hiên Viên Diệp hiện rõ sự rung động và kinh ngạc, cũng hiện rõ cả sự cảm động. Nàng không ngờ Hiên Viên Diệp lại nói ra những lời như vậy, vì nàng mà hắc tình nguyện không làm hoàng thượng.

Nàng hiểu rõ thân là vương gia của một nước, hiểu rõ những cuồng vọng và khát vọng to lớn của hắc, rõ ràng trong lòng hắc vẫn luôn áp đặt trách nhiệm lên vai mình. Thế mà giờ khắc này hắc lại vì nàng mà buông tay tất cả, sao nàng có thể không cảm động cho được?

“Diệp nhi, con nói cái gì?” Thái hậu cũng hoàn toàn kinh sợ, hai tròng mắt mở to hết cỡ. Bà khó tin nhìn hắc, trong giọng nói cũng tràn đầy kinh ngạc. Giờ khắc này, bà thật sự nghi ngờ lỗ tai của mình có vấn đề. Có điều khi thấy vẻ mặt hiện lên ý cười của Hiên Viên Diệp, bà liền hiểu ra vừa rồi mình không hề nghe nhầm, vì vậy mà trong lòng lại càng thêm kinh ngạc. Bà sốt ruột gấp gấp hỏi, “Diệp nhi, con thật sự mặc kệ vương triều Hiên Viên sao? Con sẽ không để vương triều Hiên Viên này rơi vào tay Thái tử đấy chứ. Nếu đúng là vậy thì vương triều Hiên Viên này sẽ bị phá hủy, dân chúng của vương triều Hiên Viên sẽ vô cùng thảm.”

“Thái hậu yên tâm, bổn vương chỉ nói không làm hoàng thượng chứ không nói mặc kệ vương triều Hiên Viên.” Hiên Viên Diệp neho mắt chậm rãi trả lời. Dù thế nào hắc cũng không để vương triều Hiên Viên rơi vào tay Thái tử.

“Diệp nhi, Hoàng nãi nãi biết con yêu thương Ảnh nha đầu nhưng con không thể vì Ảnh nha đầu mà từ bỏ cả ngôi vị hoàng đế. Con hắc phải hiểu nếu con không lên ngôi hoàng đế, không có được sức mạnh thực sự thì khi có dịp, Thái tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho con và Ảnh nha đầu.” Trên mặt Thái hậu càng hiện lên vẻ sốt ruột và lo lắng.

“Hậu cung không được can thiệp vào chuyện triều chính, việc này Thái hậu không cần quan tâm đâu ạ.” Hiên Viên Diệp lạnh giọng trả lời, tuy biết Thái hậu cũng vì muốn tốt cho bọn họ nhưng bởi vì chuyện vừa rồi mà hắc vẫn có chút bất mãn với bà.

“Diệp nhi, con...?” Thái hậu sững sốt nhìn Hiên Viên Diệp, trong ánh mắt càng hiện ra vẻ kinh ngạc, khóe môi cũng run run. Bà thật không ngờ Diệp nhi lại dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện với bà. Trên mặt bà hiện lên vẻ thương tâm và một chút thất vọng.

“Diệp nhi xin cáo từ.” Hiên Viên Diệp cố tình không quan tâm đến vẻ thương tâm của Thái hậu, hắc ngoan tuyệt nói. Kỳ thực hắc cũng không muốn Thái hậu quan tâm đến những chuyện này, như vậy đối với bà cũng không có lợi. Hắc nói xong thì nhanh chóng xoay người bước ra ngoài, không cho Thái hậu có cơ hội mở miệng.

Vừa bước ra khỏi cửa, hắc thấy ngay Mạnh Phát Ảnh đang đứng bên ngoài. Bước chân hơi cứng đờ lại, trong lòng không khỏi kinh ngạc nhưng mọi cảm xúc lại lập tức biến mất, hắc nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng rồi dịu dàng nói, “Nàng đã trở lại rồi à!” Nụ cười khê trên mặt và giọng nói dịu dàng của hắc giống y hệt lúc thường, như thể vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra.

Mạnh Phát Ảnh nép sát vào lòng hắc, sống mũi cay cay. Lúc này nàng quả thật không thể đo được sự cảm động đang dâng lên trong lòng. “Vâng.” Nàng nhẹ nhàng đáp lời, trong giọng nói rầu rĩ lại mang theo vài phần nức nở.

“Ảnh nha đầu, con...” Thái hậu cũng đi ra ngoài, khi trông thấy Mạnh Phát Ảnh thì trong lòng bà hiện lên nỗi kinh sợ, ánh mắt nhìn về phía nàng chột lóe lên. Ảnh nha đầu trở về từ lúc nào? Không biết nó đã nghe

được những gì rồi? Bà liếc mắt buồn bực nhìn đám cung nữ đang đứng một bên. Đám cung nữ vội vàng cúi mặt xuống, thân mình hơi hơi run rẩy.

Mạnh Phát Ảnh vẫn nép vào ngực Hiền Viên Diệp mà không ngẩng đầu lên, cũng không lên tiếng trả lời Thái hậu. Tuy biết Thái hậu chỉ muốn tốt cho nàng nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy không thoải mái. Lúc này nàng cũng không biết phải đối mặt với Thái hậu thế nào nữa, chỉ có thể tạm thời lựa chọn cách trốn tránh mà thôi.

Đôi mắt Thái hậu ngập tràn nỗi đau xót, bà đoán được Mạnh Phát Ảnh chắc chắn đã nghe được mọi chuyện. Môi khẽ nhúc nhích, bà định giải thích với nàng một chút nhưng nghĩ lại thì chuyện này dù sao cũng là chuyện tư mật của Ảnh nha đầu nên không thể để cho người ngoài biết được, bà cũng không muốn vạch trần chuyện thương tâm của Ảnh nha đầu ra đây làm gì, lúc này chỉ có thể để Ảnh nha đầu hiểu lầm bà mà thôi.

“Chúng ta đi thôi!” Hiền Viên Diệp thấy phản ứng của nàng thì cũng biết nàng đã nghe được mọi chuyện. Hắn nắm chặt tay nàng rồi dịu dàng nói, giờ phút này trong giọng nói của hắn cũng tràn ngập yêu thương.

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng đáp lời, nàng cũng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hiền Viên Diệp liền ôm nàng vào lòng rồi nhanh chóng đi ra khỏi cung, thậm chí cũng chẳng nói với Thái hậu một tiếng.

Thái hậu nhìn theo bóng dáng hai người rời xa, trong lòng thầm thở dài một hơi, chẳng lẽ bà đã làm sai?

“Thiếp đã nghe được mọi chuyện rồi.” Sau khi ra khỏi Hoàng cung, Mạnh Phát Ảnh mới ngược mắt lên nhìn hắn rồi chậm rãi nói từng tiếng.

“Ừm.” Hiền Viên Diệp sững người một chút rồi nhẹ giọng đáp lại, ngữ khí của hắn nhẹ nhàng như thể chẳng có gì khác thường. Như thể câu chuyện mà hắn vừa nói với Thái hậu chỉ là một chuyện nhỏ chẳng đáng để tâm.

Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, nam nhân này có lối suy nghĩ thật khiến người khác khó nắm bắt. Nàng vốn muốn biểu đạt tâm tình của mình một chút, nhưng hắn lại chỉ “ừm” một tiếng làm cho nàng muốn nói tiếp cũng chẳng biết phải nói thế nào. Mạnh Phát Ảnh cong môi lên buồn bực nhìn hắn.

“Sau này nếu ta không còn là vương gia của vương triều Hiền Viên mà chỉ là dân thường với hai bàn tay trắng thì nàng có ghét bỏ ta không?” Hiền viên Diệp đột nhiên quay sang hỏi nàng.

“Hả...” Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, sao người này lại nghĩ ra loại chuyện như thế?

“Có.” Mạnh Phát Ảnh chăm chú nhìn hắn rồi nghiêm trang nói.

Sắc mặt Hiền Viên Diệp trầm hẳn xuống, ánh mắt nhìn xuống đất cũng tối lại, một vẻ khác thường lướt qua mặt hắn.

“Cho nên, chàng phải liều mạng kiếm tiền nuôi thiếp mới được.” Mạnh Phát Ảnh trông thấy dáng vẻ của hắn thì nhin không được bật cười thành tiếng, nam nhân này bình thường thì cuồng vọng kiêu ngạo là thế mà lúc này lại đi hỏi nàng những chuyện như vậy.

Kỳ thực hắn có thể vứt bỏ ngôi vị hoàng đế, không làm vương gia nữa, trong lòng nàng còn cảm động không kịp, sao lại có thể ghét bỏ hắn. Huống chi hiện giờ các cửa hàng của bọn họ đã được chuẩn bị thỏa đáng, một thời gian ngắn nữa là có thể khai trương rồi, việc này nếu không có hắn thì một mình nàng làm sao mà làm được. Cho dù hắn không làm hoàng thượng thì tài năng của hắn cũng sẽ không bị chôn vùi.

“Yên tâm đi, ta sẽ không để nàng phải chịu khổ đâu.” Hiền Viên Diệp ôm nàng chặt thêm rồi trịnh trọng nói. Mặc kệ có xảy ra chuyện gì hắn cũng sẽ không để nữ nhân của mình phải chịu khổ. Vì vậy việc quan trọng nhất bây giờ là phải đối phó với Thái tử, chỉ cần một ngày Thái tử còn chưa bị trừ bỏ, hắn và Phát nhi sẽ không thể an bình. Nếu hắn đồng ý với cách làm của Thái hậu thì chuyện này dứt khoát sẽ không giấu được Phát nhi. Cho dù Phát nhi không phát hiện ra thì Thái tử nhất định sẽ cho người nói cho nàng biết. Ý tứ của Thái tử lần này rõ ràng chính là muốn tạo ra mâu thuẫn giữa hắn và Phát nhi.

“Thiếp biết.” Mạnh Phát Ảnh nở nụ cười sáng lạn. Không cần hắn nói nàng cũng biết, hắn tuyệt đối sẽ không khiến nàng phải chịu bất kỳ thương tổn nào dù chỉ một chút.

“Phất nhi...” Hiên Viên Diệp dịu dàng nhìn nàng. Hắn suy tư một chút rồi lại chậm rãi nói, “... Cho dù có chuyện gì xảy ra thì nàng đều phải tin tưởng ta. Nàng phải nhớ kỹ, ta vĩnh viễn sẽ không từ bỏ nàng.”

Mạnh Phát Ảnh giật mình, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn. Nàng ngọt ngào nói, “Được, thiếp nhất định sẽ nhớ thật kỹ.”

Sau khi trở về Nghê vương phủ, Hiên Viên Diệp mang nàng thẳng đến thư phòng để xử lý công việc. Khi trời đã tối đen, hắn đột nhiên nói với nàng, “Phất nhi, nàng ở lại trong phủ nhé, ta ra ngoài có chút việc.”

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh ưng thuận gật đầu. Những chuyện hắn không nói với nàng thì nàng cũng sẽ không hỏi.

Hiên Viên Diệp nhanh chóng rời khỏi vương phủ. Đi được một lúc thì hắn phát hiện sau lưng có người theo dõi. Khóe môi hắn nở ra một tia cười lạnh, trong ánh mắt cũng hiện lên vẻ lạnh lẽo.

Thái tử cho người theo dõi hắn sao? Hừm, muốn theo dõi hắn cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Lần này ra khỏi phủ không mang theo cả Tốc Phong, chuyện tối nay hắn không muốn cho bất kỳ kẻ nào được biết. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi gia tăng tốc độ, có điều lại cảm nhận được người phía sau vẫn bám sát theo, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Không ngờ khinh công của người này lại lợi hại như vậy. Hắn hí hửng mắt lại, khi thấy khách điểm trước mặt, hắn liền đi vào, đây chính là nơi Đông Phương Sóc đang ở.

“Trẻ thế này ngươi không ở trong phủ cùng Ảnh nhi mà còn đến chỗ ta làm gì?” Khi thấy hắn, Đông Phương Sóc sững người một chút rồi lại cất giọng trêu chọc, có điều trong mắt Đông Phương Sóc cũng hiện lên vài phần lo lắng.

Trẻ thế này mà Hiên Viên Diệp còn đến tìm hắn thì chỉ sợ có chuyện gì quan trọng.

“Ta đang bị theo dõi.” Sắc mặt Hiên Viên Diệp hơi trầm xuống, hắn hạ giọng nói, trong giọng điệu ẩn chứa sự ngạc nhiên và bất ngờ, hắn đã hơi coi thường khinh công của người kia.

“Cái gì? Ngươi bị theo dõi?” Đông Phương Sóc cũng không khỏi bất ngờ. Hắn thấp giọng thở nhẹ, “Lại có người theo kịp được ngươi à?” Hắn biết rõ trình độ khinh công của Hiên Viên Diệp. Trước kia bọn họ đã từng tỷ thí nhiều lần, mỗi lần hắn đều thua rất thảm. Hắn vốn nghĩ trong thiên hạ này số người có thể so được với trình độ khinh công của Hiên Viên Diệp cũng chẳng có mấy người. Vậy mà hôm nay Hiên Viên Diệp lại không bỏ rơi được cái người đang theo dõi kia, có thể thấy được trình độ khinh công của người đó cũng thuộc hàng cao thủ.

“Gã là người của Thái tử à?” Vẻ cười cợt trên mặt Đông Phương Sóc nhanh chóng biến mất, gương mặt hắn hiện ra sự nặng nề. Mười phần thì có đến tám chín phần đó là người của Thái tử rồi, có điều thật không ngờ bên cạnh Thái tử lại có người lợi hại như vậy.

“Ừ.” Hiên Viên Diệp trầm giọng đáp lời, “Vì vậy mới cần nhờ ngươi giúp ta đánh lạc hướng gã.”

“Tối nay ngươi rời phủ một mình à?” Đông Phương Sóc nhíu mày hỏi Hiên Viên Diệp. Hiên Viên Diệp đã đi ra ngoài thì thế nào cũng sẽ mang Tốc Phong đi cùng, hôm nay vì sao lại không mang theo Tốc Phong? Hiên Viên Diệp ra khỏi phủ rồi cuộc là vì chuyện gì?

“Phải.” Hiên Viên Diệp thấp giọng đáp lời nhưng không nói nguyên nhân mình rời phủ một mình.

Đông Phương Sóc nhíu mày, trên mặt khôi phục vẻ vô lại. Hắn hi hi ha ha cười nói, “Ngươi không phải thừa dịp đêm khuya tĩnh lặng mà đi gặp gỡ nữ nhân khác đấy chứ, nếu đúng vậy thì ta không giúp ngươi đâu, ta sợ Ảnh nhi sẽ lộ da ta mất.”

Hiên Viên Diệp gườm gườm nhìn hắn rồi trầm giọng nói, “Giúp hay không giúp?”

“Hừ, người nhờ người khác giúp đỡ kiểu đó hả?” Đông Phương Sóc cũng gườm gườm nhìn lại Hiên Viên Diệp rồi bất mãn nói, có điều trong giọng nói của hắn cũng không có ý trách cứ gì cả. Hắn hiểu rõ tính tình của Hiên Viên Diệp nhưng bọn họ vẫn nói chuyện như vậy. Hiên Viên Diệp có chuyện thì hắn nhất định sẽ giúp, chẳng qua hiện tại hắn rất muốn biết rốt cuộc Hiên Viên Diệp đang định làm gì? Hơn nữa, lúc này hắn cũng muốn kéo dài thời gian để người ngoài kia tưởng rằng Hiên Viên Diệp tới tìm hắn là để bàn bạc công việc, có như vậy mới dễ dàng dẫn dắt gã rời đi.

Hiên Viên Diệp đương nhiên hiểu việc này nên hắn cũng không tỏ ra sốt ruột.

“Người phải nói cho ta biết người rốt cuộc định đi đến đâu thì ta mới giúp người. Nếu không thì ta không giúp nữa.” Đông Phương Sóc lại trưng ra vẻ mặt vô lại. Từ trước đến nay tính tò mò của hắn vẫn vô cùng lớn.

Hiên Viên Diệp nhếch môi, vì không sốt ruột đi ra ngoài nên hắn chậm rãi ngồi xuống tự rót ỉnh một chén trà. Hắn chậm rãi uống một ngụm rồi mới từ từ nói, “Yên Hoa Lâu.” Hắn cũng không muốn giấu diếm Đông Phương Sóc, chuyện này hắn còn cần Đông Phương Sóc hỗ trợ. Lần này hắn muốn trừ bỏ Thái tử một cách triệt để, sẽ không cho y có cơ hội quay đầu lại nữa. Với khả năng của hắn thì chuyện này không thể nắm chắc được mười phần, vì vậy hắn cần có người hỗ trợ.

“Phụt...” Đông Phương Sóc cũng đang uống trà đột nhiên phun cả ra ngoài. Hiên Viên Diệp đang ngồi đối diện hắn nên đương nhiên nước trà phun hết lên người Hiên Viên Diệp. Có điều Hiên Viên Diệp chỉ hơi nhú mày chứ không có phản ứng gì khác, tránh cũng không tránh mà lau cũng chẳng lau, vẻ mặt vẫn vô cùng bình thản chẳng có gì khác thường.

Đông Phương Sóc trông thấy bộ dáng vững như bàn thạch của Hiên Viên Diệp thì khóe môi không nhịn được giật giật một cái. Sự bình tĩnh của Hiên Viên Diệp thật sự khiến hắn tâm phục khẩu phục. Hắn thấp giọng kêu lên, “Người vừa mới nói người muốn tới Yên Hoa Lâu?” Hắn dừng lại một chút để điều chỉnh cảm xúc của mình rồi hỏi tiếp, “Sao thế? Không phải bị nữ nhân của người đuổi ra ngoài nên muốn tới Yên Hoa Lâu để phát tiết đấy chứ?”

Hiên Viên Diệp nhú mày nhìn Đông Phương Sóc, ánh mắt mang theo vài phần nguy hiểm và cảnh cáo.

Đông Phương Sóc rụt vai lại, đương nhiên hắn biết Hiên Viên Diệp không thể đi tìm nữ nhân, chẳng qua vừa rồi nghe Hiên Viên Diệp bình thản nói đến ba chữ “Yên Hoa Lâu” khiến hắn giật mình. Tỉnh táo suy nghĩ một chút thì hắn cũng lờ mờ đoán được mục đích của Hiên Viên Diệp, có điều trong lòng vẫn hơi khó hiểu, lúc này Hiên Viên Diệp lại đi tìm người đó là có ý gì?

Có điều Đông Phương Sóc cũng không hỏi nhiều nữa, tuy hắn rất thích làm loạn nhưng làm loạn cũng có chừng mực.

113. Chương 114

“Đoàn đón dâu hai ngày nữa sẽ đến kinh thành đúng không?” Đầu lông mày Hiên Viên Diệp hơi nhú lại một chút, hắn nhìn về phía Đông Phương Sóc rồi thấp giọng hỏi, vẻ mặt mang theo vài phần ngưng trọng.

“Ừ.” Đông Phương Sóc không ngờ Hiên Viên Diệp đột nhiên chuyển đề tài, hắn liền lên tiếng trả lời. Khi nghĩ đến việc có thể cưới được Tinh nhi, trên mặt hắn lại hiện lên vài phần vui sướng.

“Mấy ngày này người phải cẩn thận một chút!” Hiên Viên Diệp nhìn gương mặt vui sướng của hắn thì không muốn đả kích mà chỉ khẽ nhắc nhở.

“Sao? Hiên Viên Triệt chỉ sợ không dám đối đầu với ta nữa. Hơn nữa, hiện tại chắc y cũng không còn tinh thần mà làm vậy nữa đâu?” Hai mắt Đông Phương Sóc hơi nheo lại, vẻ vui sướng trên mặt cũng giảm đi vài phần, hắn trầm giọng nói.

Hai mắt Hiên Viên Diệp hơi sáng lên, khóe môi khẽ nhúc nhích, hần chậm rãi nói từng tiếng, “Ta sợ y sẽ xuống tay với Tinh nhi.” Hiên Viên Triệt chắc chắn sẽ không dám đối đầu với Đông Phương Sóc, y lại càng không muốn nhìn thấy Tinh nhi gả cho Đông Phương Sóc. Hiện tại quan hệ giữa Hiên Viên Diệp và Đông Phương Sóc đã rất tốt, khi Tinh nhi được gả cho Đông Phương Sóc, nếu hần có xảy ra chuyện gì thì Đông Phương Sóc nhất định sẽ ra tay giúp đỡ. Chính vì vậy mà Hiên Viên Triệt nhất định sẽ phá hỏng hôn sự của Đông Phương Sóc và Tinh nhi, hơn nữa y nhất định sẽ ra tay ngay tại vương triều Hiên Viên. Hần đã cho Phi Ứng dò la ra được chuyện này. Hần cũng mơ hồ đoán được âm mưu của Thái tử. Cũng vì biết được hành động của Thái tử lần này nên hần mới muốn hợp tác với lực lượng của Hiên Viên Hằng.

Đông Phương Sóc vừa nghe đến chuyện Tinh nhi có thể sẽ gặp nguy hiểm thì hai mắt đột nhiên âm trầm, chỗ sâu con ngươi tăng thêm vài phần lạnh lẽo. Hần lạnh lùng nói từng chữ, “Ta sẽ không để Tinh nhi phải chịu bất cứ thương tổn nào.”

“Chuyện này chờ bốn vương trở về sẽ trao đổi kỹ hơn với người.” Hiên Viên Diệp dè dặt giọng nói, tuy người của Đông Phương Sóc mấy ngày nữa sẽ vào kinh thành nhưng dù sao cũng chỉ là đoàn đón dâu, người và ngựa sẽ không có bao nhiêu năng lực chiến đấu. Mà lần này, nếu đúng là Hiên Viên Triệt hợp tác với Thái tử của vương triều Đạt Hề để ra tay thì chỉ bằng thế lực của hần sẽ khó giành được phần thắng. Đương nhiên điều quan trọng nhất là hần không muốn sử dụng quá nhiều binh lực triều đình, cũng không muốn có nhiều thương vong.

“Được, ta hiểu rồi.” Đông Phương Sóc thấp giọng đáp lời, trên mặt lại tăng thêm vẻ trầm trọng.

Lát sau bỗng có một bóng người nhanh chóng rời khỏi khách điểm. Kẻ theo dõi bên ngoài nhìn thấy y phục của người kia có vẻ quen thuộc thì hơi sững người một chút rồi lại lập tức bám theo. Đi được một đoạn thì gã bắt đầu âm thầm nghi hoặc, đã trễ thế này, sao Hiên Viên Diệp không trở về phủ mà lại đi ra khỏi thành? Tuy nghi ngờ trong lòng nhưng tốc độ của gã vẫn không hề chậm lại, vẫn theo sát bóng người phía trước. Gã mơ hồ cảm thấy tốc độ của Hiên Viên Diệp lúc này dường như đã chậm lại một chút thì phải.

“Lão huynh, người cứ luôn đi theo ta làm cái gì thế, ta không phải nữ nhân nhé.” Bóng người phía trước đột nhiên dừng lại rồi xoay người nhìn gã. Người đó chậm rãi nói với gã, trong ngữ khí tràn ngập vẻ lưu manh.

Sắc mặt gã áo đen đột nhiên kinh trệ, giọng điệu này, ngữ khí này, vừa nghe liền biết không phải là Hiên Viên Diệp mà là Đông Phương Sóc, gã đã trúng kế diệu hổ ly sơn của Hiên Viên Diệp rồi. Gã vừa nghĩ vừa vội vàng xoay người định hướng về phía nội thành. Nhưng vừa mới quay đầu thì lại nhìn thấy phía sau có người, gã càng thêm kinh sợ.

Gã vẫn luôn cực kỳ tự tin về khả năng khinh công của mình, thật không ngờ hôm nay bị người ta theo dõi mà còn không biết. Khinh công của gã tuy rằng lợi hại nhưng võ công thì không quá xuất sắc, mà hiện tại, sau lưng thì có Đông Phương Sóc, trước mặt lại có Phi Ứng, gã có muốn chạy trốn cũng không thể chạy thoát. Hiên Viên Diệp đã phát hiện có người âm thầm theo dõi hần, lại biết người đó có khinh công rất à ngay cả hần cũng không bỏ rơi được, chẳng lẽ hần lại có thể buông tha cho gã sao.

Trong lúc đó, tại Yên Hoa Lâu...

Hiên Viên Diệp vừa mới bước vào thì mùi son phấn nồng nặc đã xộc thẳng vào mũi. Hần không khỏi nhăn mày lại, vẻ mặt cũng hiện lên vài phần bất mãn nhưng vẫn kiên trì bước tiếp.

“Vị gia này, mời vào trong, mời vào trong!” Khi thấy Hiên Viên Diệp bước vào, ma ma của Yên Hoa Lâu vội vàng chạy ra tiếp đón, đôi mắt bà ta khẽ liếc liếc một nha đầu bên cạnh tạo ám hiệu.

Tiểu nha đầu kia hơi sững sốt một chút rồi lặng lẽ lui xuống. Hiên Viên Diệp sao lại không nhận ra sự khác thường đó, hần đoán nha đầu kia nhất định là đi bẩm báo với Hiên Viên Hằng. Lần này hần tới đây chính là muốn tìm Hiên Viên Hằng, bọn họ đi bẩm báo cho y cũng rất hợp ý hần.

“Các cô nương của Yên Hoa Lâu chúng ta đều xinh đẹp như hoa, đại gia ngài...” Ma ma lại tươi cười nói.

Hiên Viên Diệp lạnh lùng nhìn bà ta rồi cười nhạt. Khóe môi hằn khe nhúc nhích chậm rãi nói từng chữ, “Trước mặt bốn vương người tuyệt đối không nên đùa giỡn!”

Vẻ tươi cười trên mặt ma ma đột nhiên cứng lại, hai mắt cũng hơi trầm xuống nhưng lại lập tức tràn ra một điệu cười quyến rũ, “Gia đến nơi này của chúng ta không phải...”

“Bốn vương muốn gặp chủ tử của các người!” Hiên Viên Diệp không muốn lời thoại dài dòng với bà ta nữa, giọng nói lạnh lùng của hắn mang thêm sự uy nghiêm khiến người khác không tài nào kháng cự.

Ma ma hơi sửng sốt một chút. Nha đầu vừa mới đi bẩm báo kia cũng đã quay trở lại, nàng ta vội vàng tới bên cạnh thì thầm vài câu vào tai bà ta. Ma ma lại nhìn Hiên Viên Diệp rồi thấp giọng nói, “Vương gia, mời!” Lần này, trên mặt bà ta đã không còn vẻ tươi cười nữa mà đã thêm vài phần ngưng trọng.

Hiên Viên Diệp theo sau nha đầu kia đi thẳng lên lầu rồi vào một gian phòng ở sâu bên trong.

“Thất đệ thật đúng là khách hiếm, các cô nương tại Yên Hoa Lâu này của Nhị ca chỉ sợ không thể vừa mắt Thất đệ nhỉ?” Hiên Viên Hằng nhướng mắt nhìn về phía Hiên Viên Diệp đang tới gần, khóe môi nhếch lên nở ra một nụ cười thản nhiên.

Hiên Viên Diệp khe chau mày nhưng cũng không nói gì. Hắn từ từ tiến vào rồi ngồi đối diện với y. Nha đầu dẫn hắn tới đây cũng đã lui ra ngoài và đóng cửa lại.

“Đệ tới đây thế này không sợ bị vương phi của đệ biết sao?” Hiên Viên Hằng chậm rãi rót cho hắn một chén trà rồi nửa thật nửa đùa cười nói.

“Nàng sẽ không hiểu lầm đệ.” Hiên Viên Diệp nhận chén trà rồi mỉm cười khẳng định, hắn biết Phát nhi tuyệt đối sẽ không hiểu lầm hắn.

Bàn tay đang cầm chén trà của Hiên Viên Hằng hơi cứng lại một chút, chỗ sâu trong con người dường như vừa hiện lên cái gì, y khẽ cười nói, “Cũng đúng, nữ nhân của bốn vương không ai có thể so sánh được với nàng ấy.” Vào thời điểm cưới Mạnh Như Tuyết, y đã biết thừa là nàng dịch dung nhưng vẫn không ngờ diện mạo thực sự của nàng lại đẹp đến vậy.

“Hôm nay bốn vương tới tìm Nhị ca là có chuyện quan trọng muốn trao đổi.” Hiên Viên Diệp hơi nhăn mày lại rồi đi thẳng vào vấn đề. Hắn biết tâm tư của Hiên Viên Hằng đối với Phát nhi, mặc dù biết Phát nhi sẽ không thích y nhưng hắn cũng không muốn nghe Hiên Viên Hằng bình luận về nàng.

Đầu lông mày Hiên Viên Hằng hơi nhíu lại, chén trà trong tay từ từ được đưa tới bên môi, y nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi chậm rãi nói, “Thất đệ tìm bốn vương bàn chuyện quan trọng ư? Lúc này bốn vương chỉ có nữ nhân, những thứ khác cái gì cũng không có.” Mặc dù biết Hiên Viên Diệp sẽ không đến mức hại y nhưng y cũng không thể không đề phòng.

“Nhị ca không cần che giấu trước mặt bốn vương. Thế lực của Nhị ca thế nào bốn vương đã sớm biết rồi.” Hiên Viên Diệp nhìn thẳng vào y mà nói không chút che giấu. Cũng bởi vì đã điều tra được thế lực của Hiên Viên Hằng nên hắn mới muốn hợp tác cùng y.

Sắc mặt Hiên Viên Hằng hơi trầm xuống, hai mắt có vẻ tối lại, vẻ tươi cười trên mặt cũng nhanh chóng biến mất, y trầm giọng nói, “Được, bốn vương cũng muốn nghe xem Thất đệ có chuyện gì quan trọng!”

“Bốn vương muốn cùng Nhị ca hợp tác để đối phó với Thái tử.” Trên mặt Hiên Viên Diệp cũng đã thêm vài phần ngưng trọng, hắn hạ giọng nói.

“Bốn vương đang tiêu diêu tự tại ở Yên Hoa Lâu này, tự nhiên lại đi trêu chọc Thái tử thì đối với bốn vương mà nói có vẻ chẳng có gì tốt cả.” Khóe môi Hiên Viên Hằng hơi kéo ra một tia cười khe, y chậm rãi nói từng chữ, nhưng sâu trong mắt lại ẩn chứa một tia hận thù.

“Hừ.” Hiên Viên Diệp hừ lạnh một tiếng, khóe môi cũng kéo ra một tia cười lạnh, “Cái chết của Bình phi có rất nhiều nghi vấn, ta tin trong lòng Nhị ca cũng có nghi ngờ. Nhu phi giả kia vốn là một hiềm nghi lớn nhất nhưng có điều nàng ta đã chết, mọi manh mối đều đã mất, nhưng trong lòng Nhị ca hẳn đã có đáp án rồi.”

Thân mình Hiên Viên Hằng đột nhiên cứng lại, trong mắt rõ ràng hiện lên tia đau lòng. Nhiều năm trôi qua y vẫn luôn điều tra chân tướng của việc mẫu phi qua đời, hiện giờ quả thực cũng đã biết thừa là do ai gây ra.

Hai mắt Hiên Viên Diệp khẽ chớp, nụ cười lạnh lẽo trên khóe môi từ từ biến mất. Hắn suy tư một lát rồi trầm giọng nói, “Bổn vương chỉ cần Phất nhi được bình an vô sự, ngôi vị hoàng đế của vương triều Hiên Viên sau này sẽ là của Nhị ca.” Hắn biết rõ nếu mình lên ngôi hoàng đế thì nhất định sẽ làm tổn thương Phất nhi, vì vậy hắn tình nguyện buông tay, mà Hiên Viên Hằng hẳn là người thích hợp nhất cho ngôi vị hoàng thượng của vương triều Hiên Viên.

Nhiều năm qua, Hiên Viên Hằng luôn lấy Yên Hoa Lâu để che dấu bản thân và không ngừng mở rộng thế lực của mình, hiện tại, thế lực mà Hiên Viên Hằng che giấu chỉ sợ còn lớn hơn so với thế lực ngầm của hắn. Mà điều quan trọng hơn cả là nhiều năm như vậy nhưng Hiên Viên Hằng đã giấu diếm vô cùng tốt, ngay cả hắn cũng không hề phát hiện ra, nếu không phải bởi chuyện của Phất nhi thì e là hắn cũng không đi thăm dò chuyện của Hiên Viên Hằng. Hoặc có thể nói, ngôi vị hoàng đế này thích hợp với Hiên Viên Hằng hơn là với hắn.

Hiên Viên Hằng hoàn toàn kinh sợ, hai mắt đột nhiên trợn to lên. Y nhìn thẳng về phía Hiên Viên Diệp, gương mặt lộ rõ vẻ khó tin và kinh ngạc, “Đệ nói cái gì?” Ai cũng biết Hoàng thượng luôn đối xử thiên vị với Hiên Viên Diệp và nhất định sẽ đem ngôi vị hoàng đế trao cho Hiên Viên Diệp, Thái tử tuy rằng không phục nhưng nhất định là không đấu lại được với Hiên Viên Diệp, thế mà giờ phút này Hiên Viên Diệp lại nói...

“Nhị ca không nghe lầm đâu.” Hiên Viên Diệp nhìn về mặt kinh ngạc của y thì khẽ cười nói, trong lời nói của hắn mang theo sự kiên định không chút do dự.

“Vì nàng ư?” Về kinh ngạc trên mặt Hiên Viên Hằng nhanh chóng biến mất, y hơi sững sốt một chút rồi thử hỏi han thêm. Lúc này nguyên nhân duy nhất khiến Hiên Viên Diệp từ bỏ ngôi vị hoàng đế chỉ e chỉ có thể là vì nàng.

Hiên Viên Diệp không trả lời mà chỉ chậm rãi thưởng trà. Trước kia hắn vẫn nghĩ giang sơn là thứ quan trọng nhất với hắn, giờ hắn đã phát hiện ra chỉ có nàng mới là người quan trọng nhất đời hắn.

Mặc dù không nghe Hiên Viên Diệp trả lời nhưng trong lòng Hiên Viên Hằng đã có đáp án, hai mắt nhìn về phía Hiên Viên Diệp càng thêm vài phần khác thường, y vạn lần không ngờ Hiên Viên Diệp sẽ vì nàng mà ngay cả thiên hạ cũng buông tay. Y thừa nhận y cũng có tình cảm với nàng, y có thể giúp nàng trừng trị Mạnh Như Tuyết, y có thể giúp nàng ngăn chặn một ít nguy hiểm, nhưng y không thể vì nàng mà từ bỏ tất cả. Không thể không nói, Hiên Viên Diệp mới thật tâm yêu nàng.

“Được, bổn vương đồng ý với đề nghị của đệ.” Hiên Viên Hằng trầm giọng nói từng chữ, lúc này y đồng ý với Hiên Viên Diệp không chỉ bởi ngôi vị hoàng đế mà còn bởi tình cảm của Hiên Viên Diệp dành cho nàng.

“Tốt.” Hiên Viên Diệp gật đầu đáp lời, trong ngữ khí của hắn không những không có tí ti tiếc nuối nào mà ngược lại còn có thêm vài phần thoải mái khác thường, nhiều năm qua Hiên Viên Diệp hẳn vẫn luôn coi mọi việc của vương triều này là trách nhiệm của mình, hiện thời rốt cục có thể thoải mái được rồi.

Hiên Viên Hằng thấy hắn trả lời thoải mái như vậy thì lại sững sốt, khóe môi y hơi kéo ra một tia cười khê. Y vốn tưởng tình yêu mình dành cho nàng là tình yêu thực sự, hiện tại xem ra, tình cảm y dành cho nàng còn không bằng một phần mười tình cảm của Hiên Viên Diệp dành cho nàng. Có điều cho dù trong lòng y có thích nàng nhưng y cũng tuyệt đối không miễn cưỡng nàng, y chỉ âm thầm giúp đỡ nàng, thậm chí không cần được nàng biết đến.

Hai người cùng thảo ra một kế hoạch sơ bộ. Xong việc, Hiên Viên Diệp rời khỏi Yên Hoa Lâu.

Khi hắn trở lại vương phủ thì Mạnh Phát Ảnh còn chưa đi ngủ, nàng vẫn thức chờ hắn. Khi thấy hắn tiến vào, vẻ sốt ruột trên mặt nàng nhanh chóng biến mất, thế vào đó là gương mặt tràn ngập ý cười. Nàng vội vàng ra đón hắn, “Chàng đã về rồi à!” Tuy trong lòng có nghi ngờ chuyện Hiên Viên Diệp đột nhiên đi ra ngoài một mình mà không nói tiếng nào nhưng vì hắn không nói gì nên nàng cũng không hỏi.

“Phất nhi!” Hiên Viên Diệp nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, hấn kề môi bên tai nàng gọi nhỏ, lời nói thì thâm của hấn lúc này lại dạt dào tình ý.

Mạnh Phát Ảnh dựa vào lòng hấn cười khê, chỉ cần ở trong lòng hấn, nàng không còn sợ bất cứ chuyện gì.

“Đúng rồi, ngày kia chính là ngày Tinh nhi thành thân...” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn rồi nhẹ giọng nói, “Ngày mai đoàn đón dâu của nước Bắc Nguyên sẽ tiến vào kinh thành đó.”

“Ừ.” Hiên Viên Diệp nhẹ giọng đáp lời nhưng khê chau mày lại. Hiên Viên Triệt chắc chắn sẽ không để hôn sự này được tiến hành thuận lợi.

“Tinh nhi đợi lâu như vậy rốt cục cũng đợi được đến ngày này rồi.” Trên mặt Mạnh Phát Ảnh tràn ra nụ cười bình thản và vui sướng, nàng thật lòng vì Tinh nhi mà cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

“Được rồi, đã không còn sớm nữa, chúng ta đi nghỉ thôi!” Hấn không muốn nàng suy nghĩ nhiều về chuyện này, cũng không muốn khiến nàng thêm lo lắng.

Ngày hôm sau, đúng như thời gian đã định, đoàn đón dâu của nước Bắc Nguyên đã tiến vào kinh thành. Cảnh tượng diễn ra ngoài long trọng cũng chỉ có long trọng, sinh lễ thì một rương lại nối tiếp một rương, ngay cả Mạnh Phát Ảnh cũng hoa hết cả mắt.

“Đông Phương Sóc không phải muốn đem toàn bộ kinh đô của nước Bắc Nguyên dời đến vương triều Hiên Viên đấy chứ?” Mạnh Phát Ảnh mở to hai mắt kinh ngạc kêu lên.

“Ừ, đúng là không ít, thời điểm Thất đệ cưới nàng thì hình như sinh lễ cũng không có bao nhiêu.” Nhị vương gia đứng ở phía sau Mạnh Phát Ảnh nhíu mày nói nửa đùa nửa thật.

Khi nghe y nói xong, vẻ mặt Hiên Viên Diệp vốn đang bình thản cũng tỏ ra sững sốt đôi chút. Khi đó hấn vốn không muốn làm cho đảng hoàng nên mới cố ý chuẩn bị không nhiều sinh lễ, không ngờ lúc này Hiên Viên Hằng lại cố tình nói vậy cho Phất nhi nghe.

“À.” Mạnh Phát Ảnh cũng hơi sững sốt một chút nhưng nàng chỉ nhẹ nhàng à lên một tiếng mà không có phản ứng nào nữa, hai mắt lại tiếp tục nhìn về phía đoàn đón dâu đang náo nhiệt ồn ào.

“Nàng chỉ phản ứng như thế thôi à?” Hiên Viên Hằng thấy nàng phản ứng như vậy thì không khỏi sững sốt thấp giọng kêu lên.

“Hả? Cái gì?” Mạnh Phát Ảnh hơi dịch chuyển ánh mắt sang nhìn y, gương mặt hiện rõ vẻ nghi hoặc và ngơ ngác.

“Không có gì!” Hiên Viên Hằng âm thầm thở ra một hơi rồi nói với vẻ cam chịu. Không phải nói nữ nhân đều đặc biệt so đo chuyện này à? Nhất là khi nhìn thấy cảnh tượng đón dâu long trọng của người khác. Có phải nàng cố tình thể hiện ra như vậy không?

Khóe môi Hiên Viên Diệp cũng kéo ra một tia cười khê, nữ nhân này quả thực không giống người bình thường.

Hoàng thượng mở tiệc tiếp đãi các đại thần của Bắc Nguyên tới đây đón dâu.

“Hoàng thượng, Hoàng đế của chúng tôi đã được biết chuyện hôn nhân giữa hai nước nên lệnh cho vi thần lập tức tới đây, hơn nữa còn mang theo bảo vật trân quý nhất của nước Bắc Nguyên để biểu đạt thành ý của nước Bắc Nguyên chúng tôi.” Vị đại thần dẫn đầu đoàn đón dâu nghiêng người về phía trước cung kính nói.

“Tốt, tốt, nước Bắc Nguyên và vương triều Hiên Viên có thể kết thành lương duyên thế này thật sự là niềm vui của thiên hạ, sau này nước Bắc Nguyên và vương triều Hiên Viên sẽ thành người một nhà rồi.” Hoàng thượng tươi cười nói, trong lời nói biểu lộ rõ sự vui mừng.

Về mặt tươi cười của Đông Phương Sóc càng thêm ngây ngất vui sướng. Nghĩ đến việc cuối cùng cũng có thể cưới được Tinh nhi, sự kích động trong lòng hấn lúc này khó có thể hình dung được.

Chỉ có điều...

Sau khi yến hội kết thúc, Hoàng thượng một mình trở về tẩm cung. Nhìn căn phòng rộng lớn trống trải, trong lòng hắn không khỏi càng thêm đau xót.

“Nhu nhi, nàng có biết trong lòng trẫm luôn nghĩ đến nàng không?” Hoàng thượng nhắm mắt thì thảo lẩm bẩm. Hắn chậm chạp ngồi xuống ghế, nỗi đau đớn trong lòng cứ từ từ lan ra toàn thân, trái tim cũng không ngừng thất lại, mỗi lúc một thêm đau nhức.

“Nhu nhi, ta thật sự muốn đi tìm nàng.” Hoàng thượng vẫn nhắm mắt thì thảo. Rốt cuộc Tinh nhi cũng đã xuất giá, những lo lắng của hắn coi như đã được gỡ bỏ, mà việc Tinh nhi xuất giá lại càng khiến hắn nhớ tới Nhu nhi. Đợi đến khi xử lý xong mọi chuyện của vương triều, hắn sẽ lập tức đi tìm Nhu nhi. Quốc sư của vương triều Đạt Hê đã nói vào ngày mười lăm trăng tròn là thời điểm tốt nhất để sử dụng pháp thuật, vì vậy trước thời gian đó hắn phải sắp xếp mọi việc xong xuôi để phòng ngừa những chuyện không hay có thể xảy ra.

Hắn từ từ mở mắt rồi kéo chiếc ngăn kéo trước mặt lấy ra chiếc vòng Càn Khôn, hai mắt chăm chú nhìn vào chiếc vòng, trong con ngươi ánh lên vài tia hy vọng khác thường. Đây là hy vọng duy nhất giúp hắn có thể tìm được Nhu nhi. Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút hoài nghi, tuy rằng khối sắt đá này thật sự có chút đặc biệt nhưng chung quy cũng chỉ là một khối sắt đá, có thật nó có thể đưa hắn trở về quá khứ không?

“Hoàng thượng!” Một giọng nói êm ái đột nhiên truyền đến, Liễu phi lập tức bưng một chén canh từ từ tiến vào.

“Hoàng thượng lại đang nhớ tới Nhu phi rồi.” Khi tới gần, Liễu phi nhìn thấy vòng Càn Khôn trong tay Hoàng thượng thì lại nhẹ giọng nói, trong giọng điệu của nàng ta không có tí ti đồ kị nào mà chỉ hiện rõ vẻ đau lòng.

Hoàng thượng hơi sững sốt một chút, mặc dù có chút bất mãn với việc nàng ta đột nhiên tới quấy rầy nhưng cũng không nói gì thêm.

Liễu phi nhìn chiếc vòng Càn Khôn trong tay Hoàng thượng rồi hỏi với vẻ nghi ngờ, “Hoàng thượng, người nói vòng Càn Khôn này thật sự lợi hại như vậy sao?” Đôi mắt nàng ta nhìn chằm chằm vào chiếc vòng Càn Khôn, chân thì bước vài bước tới trước mặt Hoàng thượng, cuối cùng khi chỉ còn cách Hoàng thượng chưa đến hai thước thì mới dừng lại.

Hoàng thượng nhăn mày liếc nàng ta một cái nhưng vẫn không nói gì.

Liễu phi cũng không dám quá tùy tiện, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào vòng Càn Khôn, nàng ta ôn nhu nói tiếp, “Thần thiếp cũng hy vọng nó có thể đem Nhu phi trở về.” Đưa canh tới trước mặt Hoàng thượng, vẻ mặt nàng ta lộ rõ sự đau lòng, “Thần thiếp đã hầm canh cho Hoàng thượng, người uống một chút đi!” Vừa nói, hai tay nàng ta vừa từ từ đưa bát canh tới trước mặt Hoàng thượng nhưng khi tới gần thì lại dừng lại, trông nàng ta có vẻ như muốn đưa tới nhưng lại sợ Hoàng thượng trách phạt nên có chút do dự.

“Cứ để đó đi!” Hoàng thượng liếc mắt nhìn nàng ta một cái rồi thấp giọng nói, vẻ mặt hiện ra chút bất mãn. Vào lúc này hắn không hy vọng có bất kỳ kẻ nào đến quấy rầy.

“Vâng!” Liễu phi hơi sững sốt một chút, vẻ mặt có chút thất vọng nhưng vẫn chậm rãi đem canh để trên mặt bàn. Khi tới gần bàn, bàn tay nàng ta đột nhiên run run. Bát canh lập tức tung tóe ra một chút, thậm chí rơi cả vào tay Hoàng thượng, cũng có vài giọt rơi xuống vòng Càn Khôn trong tay hắn.

“Nàng đang làm cái gì thế hả?” Hai mắt Hoàng thượng đột nhiên trầm xuống, hắn lạnh giọng hét lên, bàn tay cầm vòng Càn Khôn cũng nhanh chóng di chuyển. Hắn vội vàng lau vết nước canh vừa bắn vào vòng Càn Khôn.

“Thần thiếp đáng chết, xin Hoàng thượng thứ tội!” Liễu phi lập tức kinh hãi hô lên, vẻ mặt cũng vô cùng hoảng sợ. Nàng ta vừa nói vừa vội vàng quỳ sụp xuống đất.

“Được rồi, nàng lui ra đi!” Hoàng thượng không thèm nhìn nàng ta một cái, hắn khoát khoát tay áo rồi nói với vẻ mặt kiên nhẫn.

“Vâng!” Liễu phi nhẹ giọng đáp lời rồi từ từ đứng lên, có điều tốc độ của nàng ta dường như hơi chậm chạp. Sau khi đứng lên, hai mắt nàng ta lại nhìn chăm chăm vào chiếc vòng Càn Khôn.

Lúc này, một tay Hoàng thượng đang nắm chặt chiếc vòng Càn Khôn, tay kia thì nhẹ nhàng vuốt qua vuốt lại. Hắn đột nhiên thấy trên mặt vòng dường như hiện lên một vài tia sáng khác thường. Hoàng thượng không khỏi kinh sợ, hai mắt đột nhiên mở to nhìn không chớp mắt vào chiếc vòng như thể đang sợ vừa rồi mình nhìn nhầm.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, vòng Càn Khôn có phản ứng kia!” Liễu phi đứng bên cạnh cũng nhìn thấy vòng Càn Khôn có biến hóa thì nhin không được hô to lên.

Hoàng thượng vẫn nhìn chiếc vòng Càn Khôn trong tay không chớp mắt, ánh sáng càng lúc càng phát ra rõ ràng hơn, trong đó có ẩn vài tia năng lượng màu hồng có chút chói mắt.

“Thật... nó thật sự phát sáng...” Hoàng thượng cũng không nhin được kêu lên, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc và một chút vui sướng không cách nào khống chế. Xem ra vòng Càn Khôn này thật sự là thần vật, nó nhất định có thể cứu Nhu nhi trở về, nhất định có thể.

“Hoàng thượng, xem ra vòng Càn Khôn này thật sự là thần vật, nhất định sẽ rất linh đó.” Hai mắt Liễu phi nhìn vòng Càn Khôn không chớp mắt, nàng ta vui sướng nói, nhưng sâu trong đáy mắt lại xẹt qua một cái gì đó.

Lúc này vẻ mặt Hoàng thượng đã không giấu được sự vui sướng, hắn không chú ý gì đến sự khác thường của Liễu phi, khi nghe thấy nàng ta nói như vậy thì trong lòng càng thêm vui mừng. “Trẫm có thể cứu Nhu nhi, trẫm nhất định có thể cứu Nhu nhi trở về!” Hắn lẩm bẩm từng tiếng một, trong giọng nói cũng không cách nào che dấu được sự kích động.

Liễu Phi nhìn gương mặt kích động của Hoàng thượng thì trong con ngươi đang híp lại hiện ra vài phần lãnh ý. Trong lòng càng thêm phần hận, nàng ta lại giả vờ kinh ngạc cất tiếng, âm điệu như thể đang cố khống chế kích động, “Hoàng thượng, quốc sư của vương triều Đạt Hề không phải đã nói ngày mười lăm tháng này mới là thời cơ tốt hay sao? Sao lúc này vòng Càn Khôn lại phát sáng, liệu chuyện này có huyền cơ gì hay không ạ?”

“Ừ, nàng nói có lý.” Hoàng thượng nghe Liễu phi nói như vậy liền lập tức gạt đầu đáp lời, vòng Càn Khôn này hẳn sẽ không thể nào vô duyên vô cớ phát sáng, nhất định là có cái gì đó rồi. Hắn vội vàng hướng ra ngoài cửa gọi thị vệ, “Người đâu?”

“Hoàng thượng!” Một thị vệ vội vàng tiến vào rồi cung kính hành lễ.

“Người mau đi mời quốc sư của vương triều Đạt Hề tiến cung ngay!” Hoàng thượng vội vàng phân phó, vòng Càn Khôn này chỉ có quốc sư của vương triều Đạt Hề là biết cách dùng, hiện tại chỉ có thể đi mời quốc sư tiến cung. Tuy lúc này đã hơi muộn và không thích hợp nhưng tưởng tượng đến chuyện có thể cứu được Nhu nhi, hắn rốt cuộc không đợi nổi nữa, một khắc cũng không đợi được.

“Vâng!” Thị vệ cung kính đáp lời rồi vội vàng đi ra ngoài.

Khóe môi Liễu phi nở ra một tia cười lạnh nhưng khi nhìn về phía Hoàng thượng thì lại nhanh chóng biến mất. Một lần nữa trưng ra gương mặt dịu dàng, nàng ta mừng rỡ nói, “Chúc mừng Hoàng thượng, chắc chắn là vòng Càn Khôn này thật sự hiển linh, nó có thể giúp Hoàng thượng cứu Nhu phi trở về rồi.”

Khóe môi Hoàng thượng cũng không kìm được nụ cười. Trước đây hắn còn có chút hoài nghi nhưng lúc này, khi thấy một khối sắt đá thế kia lại phát ra những tia sáng khác thường thì trong lòng không còn chút nghi ngờ nào nữa. Giờ phút này, trong đầu hắn chỉ còn nghĩ đến việc làm thế nào để cứu Nhu nhi trở về.

Đêm đã khuya, mọi người trong cung viện đều đã ngủ, trong Hoàng cung bao trùm một vẻ tĩnh lặng, chỉ có vài thị vệ đang canh giữ ở bên ngoài. Chỉ có điều tên thị vệ được Hoàng thượng sai đi mời quốc sư chẳng bao lâu đã quay trở về. Đi cùng gã không chỉ có quốc sư của vương triều Đạt Hề mà còn có cả Đạt Hề Nhiên. Tốc độ của bọn họ quả thật là quá nhanh.

Giờ phút này Hoàng thượng có thể nói lòng nóng như lửa đốt nên cũng không chú ý tới điều gì khác thường.

“Hoàng thượng, đêm đã khuya mà Hoàng thượng lại cho gọi quốc sư tiến cung, không biết là vì chuyện gì ạ?” Đạt Hề Nhiên hơi nghiêng về phía trước cực kì khách khí nói.

“Tối nay vòng Càn Khôn đột nhiên phát ra ánh sáng khác thường nên trẫm cố ý gọi quốc sư tiến cung để xem thể nào.” Hoàng thượng đưa vòng Càn Khôn ra rồi vội vàng nói, lúc này, ánh sáng phát ra từ chiếc vòng đã càng trở nên rõ ràng.

Về mặt quốc sư hơi thay đổi một chút, trên mặt cũng hiện rõ sự kinh ngạc. Gã nhanh chóng tiếp nhận vòng Càn Khôn rồi tỉ mỉ xem xét. Được một lúc, gã hướng về phía Hoàng thượng rồi vui mừng nói, “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng! Không rõ vì sao hôm nay vòng Càn Khôn lại đột nhiên mở ra...”

114. Chương 115: Nàng Chỉ Yêu Minh Hãn – Phần Khích Phản Kích

“Thật sao?” Trên mặt Hoàng thượng càng thêm vui sướng, dù sao chính mắt hắn đã nhìn thấy Càn Khôn Chuyển phát sáng, cũng chính hắn đã gọi Quốc sư tiến cung nên tất nhiên sẽ không hoài nghi những việc này.

“Đúng vậy ạ, thần vốn dự tính nó sẽ mở ra vào đêm trăng ngày mười lăm tháng này, nhưng thật không ngờ nó lại mở ra trước thể này, có thể là ông trời cũng cảm động trước tình cảm chân thành mà Hoàng thượng dành cho Nhu phi nên cố ý đưa nó tới giúp Hoàng thượng tìm Nhu phi nương nương trở về.” Quốc sư hướng về phía Hoàng thượng nghiêm túc nói từng chữ.

Hoàng thượng ngẩn người nhìn Càn Khôn Chuyển. Ánh sáng trên Càn Khôn Chuyển càng lúc càng rõ ràng như thể ẩn giấu một loại lực hấp dẫn kỳ quái muốn hút hắn vào bên trong.

“Như vậy thì tốt quá, thật sự là quá tốt rồi!” Nghĩ đến rốt cục có thể tìm lại được Nhu nhi của mình, Hoàng thượng cuống quýt nói, trong giọng nói cũng rõ ràng đang kích động. Hắn chuyển hướng về phía Quốc sư rồi vội vàng nói tiếp, “Ta phải làm gì để cứu Nhu nhi trở về?”

“Bẩm Hoàng thượng, lần này Càn Khôn Chuyển được mở ra chính là nhờ Hoàng thượng, có thể thấy Hoàng thượng đúng là người hữu duyên. Trong thời gian Càn Khôn Chuyển mở ra, chỉ cần thần làm phép thì tin rằng Hoàng thượng sẽ cứu được Nhu phi nương nương trở về.” Hai mắt Quốc sư hơi lóe lên một cái, gã trình trọng đáp lời Hoàng thượng.

“Quốc sư, lần trước không phải người đã nói có thể sẽ gặp nguy hiểm sao, vậy lần này Hoàng thượng có thể gặp nguy hiểm gì hay không?” Không đợi Hoàng thượng mở miệng, Liễu phi liền sốt ruột hỏi luôn, khi nói chuyện, đôi mắt nàng ta chăm chú nhìn Hoàng thượng, gương mặt chất chứa sự đau lòng và lo lắng.

“Chuyện này thần cũng không hoàn toàn nắm chắc, dù sao trong quá trình làm phép, chỉ cần một sơ suất cũng sẽ thay đổi hoàn toàn kết quả, cho nên vẫn có chút mạo hiểm, nhưng nếu Càn Khôn Chuyển vì Hoàng thượng mà mở ra thì đây là ý trời, nếu đã có duyên với Hoàng thượng thì Hoàng thượng sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu ạ.” Quốc sư lại tỉ mỉ phân tích.

Hoàng thượng hơi ngẩn người, hắn đã sớm chuẩn bị kỹ càng nên nếu thật sự có nguy hiểm thì hắn cũng sẽ không buông tay, chỉ không ngờ chuyện này lại đến nhanh như vậy, lúc trước nói là ngày mười lăm mà hôm nay mới là ngày mồng năm, có một số việc hắn vẫn chưa an bài thật tốt. Đặc biệt là vấn đề ngôi vị hoàng đế của vương triều Hiên Viên, hắn muốn truyền ngôi vị hoàng đế này cho Hiên Viên Diệp, hắn đã cùng Hiên Viên Diệp nói chuyện vài lần nhưng Diệp nhi vẫn chưa đồng ý khiến hắn nhất thời cũng không có cách nào. Nếu lần này hắn thật sự gặp chuyện không hay thì vương triều Hiên Viên này sẽ không có vua, thiên hạ có thể sẽ rối loạn.

“Hoàng thượng, thời gian Càn Khôn Chuyển mở ra cũng có giới hạn, mỗi lần chỉ có một canh giờ, hiện giờ đã qua non nửa thời gian rồi, nếu người không quyết định cho thần làm phép thì Càn Khôn Chuyển một khi đã đóng lại sẽ không biết khi nào mới có thể mở ra đâu ạ.” Quốc sư nhìn thấy vẻ do dự trên mặt Hoàng thượng thì trầm giọng nói. Gã dừng lại một lát rồi nói tiếp, “Hơn nữa, thần cũng cần phải chuẩn bị một

chút, vốn kế hoạch là đêm ngày mười lăm nhưng đột nhiên lại thay đổi thế này nên thần cũng còn một số thứ cần chuẩn bị.”

“Hoàng thượng, chuyện này dù sao vẫn có mạo hiểm, không bằng Hoàng thượng để cho thần thiếp đi thay, thần thiếp tình nguyện vì Hoàng thượng mà làm bất cứ chuyện gì!” Liễu phi cũng nhìn thấy sự do dự trong mắt Hoàng thượng, nàng ta tiến lên phía trước rồi ôn nhu nói. Sau đó không đợi Hoàng thượng trả lời, nàng ta liền nhìn về phía Quốc sư rồi thấp giọng hỏi, “Quốc sư, có thể để bản cung đi thay Hoàng thượng được không?”

“Chuyện này...” Quốc sư khẽ nhăn mày suy nghĩ một chút mới từ từ trả lời, “Vật này là thần vật, phải là người có duyên mới được, Hoàng thượng có thể làm cho Càn Khôn Chuyển mở ra thì nhất định là người có duyên, còn nương nương thì chưa chắc đã là người có duyên, chỉ sợ làm cách này lại càng mạo hiểm.”

“Bản cung không sợ, chỉ cần có thể vì Hoàng thượng cứu Nhu phi trở về, bản cung tình nguyện mạo hiểm.” Liễu phi hơi run sợ một chút nhưng vẫn kiên gan liệt liệt khẳng định.

“Liễu phi...” Hoàng thượng ngăn người, hai tròng mắt hơi đảo nhìn về phía Liễu phi, hần nhẹ giọng gọi nàng ta, trong giọng nói mang theo một chút cảm kích. Hần im lặng một lát rồi khẽ môi hiện lên một tia cười khẽ, từng chữ từng chữ chậm rãi thốt lên, “Chuyện này, trẫm muốn đích thân thực hiện.” Đương nhiên hần muốn tự mình đi cứu Nhu phi, hần sẽ không để cho bất luận là người nào làm thay hần.

“Đúng vậy, chuyện này tốt nhất vẫn là để Hoàng thượng tự mình đi, nếu nương nương đi thì không chỉ nương nương có thể gặp nguy hiểm mà quan trọng hơn là thời gian bị trì hoãn, chỉ sợ đến lúc đó Hoàng thượng có muốn đi cũng không đi được.” Quốc sư vội phụ họa theo lời nói của Hoàng thượng. Gã lại hướng về phía Hoàng thượng dò hỏi, “Hoàng thượng, có làm phép không ạ?”

“Chờ một chút, trẫm muốn xử lý tốt một việc trước mới được.” Hoàng thượng suy tư một chút rồi trầm giọng nói, sau đó quay sang gã thị vệ bên cạnh trầm giọng phân phó, “Mau truyền Thất điện hạ, Mạnh hầu gia và Tể tướng tiến cung!”

“Vâng, thưa Hoàng thượng!” Gã thị vệ cung kính đáp lời rồi nhanh chóng rời đi, nhưng vừa ra khỏi thư phòng thì tốc độ của gã liền chậm lại, gã không vội vã xuất cung mà đi rất từ từ, mỗi bước đi thật vô cùng nhàn nhã. Trong mắt gã hiện lên vài tia cười lạnh, khẽ môi cũng hơi giật giật nhưng nhìn trên mặt gã lại không có cảm xúc gì và mơ hồ có chút kỳ quái.

“Hoàng thượng, thần cũng xin đi chuẩn bị một chút, thời gian Càn Khôn Chuyển mở ra nhiều nhất cũng chỉ còn hơn nửa canh giờ, nếu bỏ lỡ thì chỉ sợ sẽ rất khó chờ đến cơ hội lần sau.” Sau khi nhìn thấy gã thị vệ kia rời đi, Quốc sư lại thấp giọng nói.

“Được, Quốc sư đi chuẩn bị đi!” Trong lòng Hoàng thượng cũng có chút nôn nóng, hần vội vàng nói. Lúc này hần muốn chờ bọn Hiền Viên Diệp tiến cung, viết xong thánh chỉ rồi đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Hiền Viên Diệp, sau đó hần cũng không còn bất kỳ lo lắng gì nữa.

“Nàng cũng ra ngoài trước đi!” Đợi sau khi Quốc sư cùng Đạt Hề Nhiên rời đi, Hoàng thượng liền nhìn về phía Liễu phi thấp giọng nói.

“Vâng ạ!” Liễu phi do dự một chút mới nhẹ giọng đáp lời rồi từ từ lui ra ngoài. Sau khi ra khỏi thư phòng, trên mặt nàng ta liền hiện lên một nụ cười lạnh, trong mắt cũng lộ ra sự ngoan tuyệt rõ ràng.

Hoàng thượng nhanh chóng lấy giấy bút viết thánh chỉ truyền ngôi, chỉ còn chờ sau khi đám người Hiền Viên Diệp tiến cung, hần sẽ đem thánh chỉ giao cho bọn họ là được.

Cùng lúc đó, trong cung của Hiền Viên Tinh...

Hiền Viên Tinh đang nghĩ đến chuyện xuất giá ngày mai. Rốt cuộc đã có thể gả cho người mà mình yêu sâu sắc, trong lòng nàng không tránh khỏi cảm thấy hưng phấn, nàng nhẹ nhàng phẩy bộ đồ cưới trước mặt, gương mặt thấp thoáng một nụ cười khẽ. Lúc này đêm đã khuya, nàng đã phân phó những cung nữ khác đi ngủ cho nên trong phòng chỉ có một mình nàng.

“Thế nào, đang nghĩ đến ta sao?” Đột nhiên từ bên ngoài phòng truyền đến một tiếng cười ha ha, trong giọng nói trầm thấp kia cũng mang theo chút thoải mái khác thường.

Hiên Viên Tinh khẽ giật mình nhưng lập tức nhận ra chủ nhân giọng nói đó chính là Đông Phương Sóc. Trong lòng âm thầm cả kinh, nàng lập tức thấp giọng hỏi, “Sao chàng lại tới đây?”

“Ta tới thăm nàng một chút không được sao?” Đông Phương Sóc lại nhẹ giọng cười nói, hẳn vốn nghĩ Hiên Viên Tinh đang yêu một nam nhân khác không phải là hắn nên rất có thể sẽ phát sinh những chuyện ngoài ý muốn, chính vì vậy mà hắn muốn tới xem một chút. Nhưng khi thấy Hiên Viên Tinh nhẹ nhàng phẩy bộ đồ cưới và gương mặt hiện ra nụ cười khẽ, tảng đá đè nặng trong lòng hắn rốt cục cũng được bỏ xuống, xem ra Tinh nhi thật tâm muốn gả cho hắn.

“Không phải người xưa đã nói trước ngày thành thân một ngày tân lang và tân nương không thể gặp mặt hay sao?” Hiên Viên Tinh nghe được giọng nói của hắn thì trong lòng càng thêm hạnh phúc, nhưng nàng vẫn thấp giọng nói với hắn. Có điều nàng cũng thật sự không tin tưởng những lời nói mê tín thế này.

“Ta đâu có đi vào, đúng không? Cho nên cũng đâu được tính là gặp mặt?” Giọng cười ha ha của Đông Phương Sóc lại truyền đến, mang theo vài phần già mồm cái ắt lẽ phải.

Đúng là hắn không hề tiến vào, Hiên Viên Tinh cũng không nhìn thấy hắn, nhưng hắn ở bên ngoài nhất định là nhìn thấy Hiên Viên Tinh.

“Chàng có dám nói bây giờ chàng không nhìn thấy ta không?” Hiên Viên Tinh âm thầm buồn cười trong lòng nhưng vẫn cố ý giả vờ buồn bực.

Đông Phương Sóc nhất thời im lặng, một lát sau hắn liền mở cửa sổ nhảy vào phòng. Trên khuôn mặt hắn vẫn là nụ cười ha ha, môi mỏng khẽ động, hắn chậm rãi nói từng chữ, “Ý nàng là chỉ có ta nhìn thấy nàng nên nàng thấy không công bằng đúng không, vậy ta liền xuất hiện để nàng cũng nhìn thấy ta.” Hắn cũng không tin vào những chuyện mê tín nên lúc này cũng chẳng bận tâm.

Hiên Viên Tinh nhìn thấy hắn đột nhiên tiến vào thì hơi run sợ một chút, khi nghe thấy lời nói của hắn thì trong lòng nàng càng thêm buồn cười, người này thật đúng là một bụng ngụy biện. Nhưng Đông Phương Sóc hiện tại cùng ba năm trước kia mới giống nhau như đúc, hắn không câu nệ như bình thường mà lại thêm vài phần lưu manh tà khí. Nàng đột nhiên cảm nhận được cảm giác nàng đã có trong buổi tối ba năm về trước, trong lòng bỗng lại thêm vài phần vui sướng.

“Giờ nàng đã cảm thấy công bằng chưa?” Đông Phương Sóc thấy khóe môi và khuôn mặt nàng hiện ra nụ cười thản nhiên khe khẽ thì càng thêm bạo gan, hắn đi đến trước mặt nàng. Nhìn thấy bộ đồ cưới trong tay nàng, hắn kim lòng không được khẽ nói, “Tinh nhi, bộ đồ cưới nàng may quả thực rất đẹp. Ngày mai nếu nàng mặc lên người thì sẽ tuyệt đối kinh động lòng người.”

“Chàng quá khen rồi, đúng là ta chỉ làm nền cho bộ đồ cưới này thôi.” Hiên Viên Tinh chớp chớp mắt rồi nói với vẻ bất mãn. Nàng tất nhiên hiểu được ý của Đông Phương Sóc, chỉ là cố ý bắt lỗi trong lời nói của hắn: Lỗi dùng từ.

Đông Phương Sóc giật mình, thấy vẻ ảo não hiện lên trên mặt nàng, trong lòng không khỏi sốt ruột, hắn lập tức giải thích, “Tinh nhi, ta không phải có ý đó, bộ đồ cưới này...”

“Vậy chàng có ý gì?” Đầu lông mày Hiên Viên Tinh hơi nhíu lại, trong ánh mắt nhìn hắn cũng mang theo vài phần bất mãn, nàng thấp giọng chất vấn, “Ý nói là ta không đẹp bằng bộ đồ cưới sao?”

“Đẹp, đương nhiên là đẹp!” Đông Phương Sóc nào dám nói nửa câu không đẹp, hắn liên tục gật đầu, “Đồ cưới đẹp, người còn đẹp hơn!” Bình thường hắn vẫn nhanh mồm nhanh miệng là thế mà lúc này cũng một thân đầy mồ hôi lạnh, câu nói “Hiểu được lòng dạ nữ nhân như mò kim đáy biển” thật đúng là không sai chút nào.

“Đã khuya thế này chàng còn vào cung làm gì vậy?” Hiên Viên Tinh nhìn thấy bộ dáng gấp gáp của hắn thì trong lòng không khỏi càng thêm buồn cười, nhưng gương mặt nàng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh và mang theo vài phần bất mãn. Nàng dừng lời một chút rồi đột nhiên nói tiếp, “Không phải chàng sợ ta đào hôn đấy chứ?” Đêm hôm khuya khoắt hắn vào cung thế này chỉ sợ không phải chỉ muốn nhìn nàng một chút, hẳn mà đơn giản như vậy sao?

“A!” Đông Phương Sóc đang mải suy nghĩ nên trả lời câu hỏi trước của Hiên Viên Tinh thể nào thì không ngờ nàng lại tiếp tục hỏi thêm câu nữa, trong lòng không khỏi cả kinh, hần nhất thời kêu lên một tiếng. Quả thật trong lòng hần cũng có chút bận tâm về chuyện này.

“Xem ra bị ta nói trúng rồi.” Hiên Viên Tinh nhìn thấy vẻ mặt của hần liền hiểu ra ngay, trong lòng nàng lại thêm vài phần ảo não. Hóa ra hần không tin tưởng nàng, nàng đã đồng ý rồi thì tất nhiên sẽ không thể nào đổi ý, đã trễ thế này rồi hần vẫn vào cung là để giám thị nàng.

“Ta... ta chỉ là...” Trong lòng Đông Phương Sóc lúc này càng thêm vài phần khẩn trương, rõ ràng hần là loại người dù có gặp bất cứ chuyện gì cũng đều có thể xử sự thông minh và không hề sợ hãi, ấy vậy mà mỗi lần đối mặt với Tinh nhi là hần lại cứ luôn căng thẳng, đầu óc có vẻ như cũng biến thành chậm chạp.

“Chàng vẫn không tin ta!” Sắc mặt Hiên Viên Tinh trở nên u ám, lần này, trong giọng nói của nàng đã bớt chút mềm nhẹ mà tăng thêm vài phần lãnh ý.

“Không phải ta không tin nàng, ta chỉ lo lắng một chút thôi. Bởi vì trong lòng rất coi trọng chuyện này nên ta không nhen được lo lắng.” Nụ cười ha ha trên mặt Đông Phương Sóc đã hoàn toàn biến mất, lúc này nét mặt hần lộ rõ sự khẩn trương cộng thêm vài phần hoảng loạn, hần liên tục giải thích.

“Tinh nhi, buổi tối hôm đó khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã biết cả đời này trái tim ta không thể dành cho bất kỳ người con gái nào khác ngoài nàng, mỗi cái nhăn mày, mỗi một nụ cười, mỗi lời nói của nàng đều khắc sâu trong tâm trí ta. Chuyện xảy ra đã ba năm rồi nhưng đối với ta vẫn như lúc ban đầu, ba năm trước sau khi nàng cự tuyệt ta, ta đã từng nghĩ sẽ quên nàng, nhưng lại phát hiện, ta càng muốn quên thì lại càng nhớ, cho nên về sau cũng không gượng ép bản thân nữa. Ta tự nói với mình, chỉ cần nhìn thấy nàng vui vẻ, hạnh phúc là ta cũng thỏa mãn lắm rồi.” Ánh mắt Đông Phương Sóc nhìn về phía nàng ngập tràn tình ý và mang theo vài phần cảm động cùng với vài phần hạnh phúc khác thường. Hần dừng lời một chút rồi nói tiếp, “Nhưng ba năm trôi qua nàng vẫn không vui vẻ và cũng chẳng hạnh phúc, cho nên ta muốn cưới nàng, ta muốn mang hạnh phúc đến cho nàng, cho dù người trong lòng nàng không phải là ta.”

Hiên Viên Tinh giật mình, nàng biết Đông Phương Sóc có tình cảm với nàng nhưng không ngờ tình yêu hần dành cho nàng lại sâu nặng như vậy. Trong lòng không khỏi càng thêm cảm động, khóe môi nở ra nụ cười, nàng khẽ nói, “Chàng ngốc, vốn chẳng có nam nhân nào khác. Người ta yêu vẫn chỉ có một người, chính là cái người đã bắt cóc ta vào buổi tối ba năm về trước.” Nàng vốn không muốn nói cho hần biết điều này nhưng hiện tại nghe thấy những lời của hần thì lại không nhen được mà nói ra.

“Ta biết, ta biết nàng thương hần, nhưng ba năm nay hần...” Đông Phương Sóc nhất thời không phát hiện ra ý tứ trong câu nói của Hiên Viên Tinh, hoặc là hần nhất thời không phản ứng kịp, sắc mặt khẽ chùng xuống và có chút đau xót.

Lời nói của hần đột nhiên dừng lại, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, hần đột nhiên nâng mắt lên thẳng tắp nhìn về phía Hiên Viên Tinh rồi lập tức luôn miệng nói, “Tinh nhi, nàng vừa mới nói cái gì? Nàng vừa mới nói cái gì? Người nàng yêu là ai?” Hần vừa vặn nghe được lời Tinh nhi nói, người nàng ấy yêu chính là người đã bắt cóc nàng ấy vào buổi tối ba năm trước đây. Người mà buổi tối ba năm trước đây đã bắt cóc nàng ấy chẳng phải là hần sao? Chẳng lẽ còn có người thứ hai?

“Ha ha...” Hiên Viên Tinh không khỏi bật cười thành tiếng, nàng phát hiện Đông Phương Sóc đôi khi thật sự rất đáng yêu, ngốc nghếch một cách đáng yêu, hần rõ ràng là một nam nhân khôn khéo khiến cho người khác phải khiếp sợ nhưng mỗi khi ở trước mặt nàng, hần lại luôn ngốc nghếch một cách đáng yêu.

“Ta nói người ta yêu chính là người buổi tối ba năm trước đây đã bắt cóc ta.” Hiên Viên Tinh khẽ mấp máy đôi môi đỏ mọng chậm rãi thốt ra từng tiếng. Nàng không phải loại nữ tử rụt rè, chỉ cần trong lòng nàng thích thì chính miệng nàng sẽ dũng cảm nói ra, nếu Đông Phương Sóc đã thổ lộ như vậy thì nàng cũng không cố ý che giấu nữa. Nếu nàng tiếp tục che giấu mà ngộ nhỡ lại phát sinh ra hiểu lầm thì cũng không hay.

“Nàng... Nàng... Nàng nói người đó rốt cuộc là ai?” Đầu óc Đông Phương Sóc lúc này dường như đã trở nên chậm hiểu, hần lại thốt ra một câu hỏi như vậy, hơn nữa một câu nói kia cũng lặp ba lần bấp chia làm vài đoạn, mà ánh mắt hần hướng về phía Hiên Viên Tinh lại càng thêm khẩn trương.

Hiên Viên Tinh nghe được lời nói của hắn cũng lại sửng sốt, trong mắt hiện lên vài phần kinh ngạc ngoài ý muốn, hắn đây là có ý gì? Người buổi tối hôm đó không phải là hắn sao? Còn có thể là ai nữa? Nhưng khi thấy gương mặt kích động của hắn, nàng cũng hiểu rõ người lúc đó nhất định là hắn.

“Ai biết là ai, chàng không biết sao?” Hiên Viên Tinh cong môi lên cố ý nói.

“Tinh nhi, là thật sao? Là thật sao?” Đông Phương Sóc vui sướng nhìn nàng, trong giọng nói hiện rõ sự khó tin cùng hưng phấn và kích động.

Hiên Viên Tinh âm thầm thở dài, nàng nhịn không được lườm hắn một cái, nam nhân này không phải ngốc bình thường, hắn rất ngốc, cực kỳ ngốc.

“Tinh nhi!” Nhìn thấy Hiên Viên Tinh thở dài, trái tim Đông Phương Sóc như thể đang treo lơ lửng. Hắn tiến về phía trước rồi thấp giọng gọi, nhất thời vẫn không thể tin được người Hiên Viên Tinh yêu lại là hắn.

Là hắn!

“Được rồi, được rồi, ta muốn ngủ, chàng có thể đi rồi!” Hiên Viên Tinh xua xua tay với hắn, nàng đã nói rõ ràng như vậy mà hắn lại vẫn muốn hỏi, lúc này nàng quả thật chẳng muốn nói gì nữa.

“Tinh nhi, ta chỉ muốn biết cái người mà nàng nói đã bắt cóc nàng ấy, có phải là ta hay không?” Sắc mặt Đông Phương Sóc hơi tối sầm lại, hắn rũ mắt xuống, giọng nói trầm thấp lại mang theo vài phần ủy khuất.

“Chẳng lẽ công chúa của vương triều Hiên Viên là ta đây mỗi ngày đều bị người khác đến bắt cóc hay sao?” Hiên Viên Tinh có chút chán nản, chẳng lẽ hắn nghĩ rằng người khác sẽ giống hắn không có việc gì đi bắt cóc công chúa hay sao? Hoàng cung này là nơi ai cũng có thể tùy tiện ra vào sao? Hơn nữa trong Hoàng cung cũng không có ai lớn mật như hắn dám bắt cóc công chúa đâu.

“Ha ha ha...” Đông Phương Sóc khê cười thành tiếng, trên gương mặt anh tuấn lúc này cũng mang theo vài phần ngốc nghếch.

“Nói như vậy là nàng yêu ta.” Đông Phương Sóc ngây ngô cười hỏi Hiên Viên Tinh, nhất định hắn phải hỏi cho rõ, nhất định hắn không chịu bỏ qua.

Hiên Viên Tinh lại lườm hắn một cái nhưng cũng không nói gì.

“Tinh nhi, người nàng yêu là ta sao? Thật sự là ta sao?” Hai mắt Đông Phương Sóc chớp lên, hắn lại gấp giọng hỏi, căn bản cũng không cho Hiên Viên Tinh có cơ hội trốn tránh, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ngốc nghếch nhưng trong hai mắt cụp xuống lại ẩn chứa vài phần giảo hoạt, bàn tay hắn cũng gắt gao bắt lấy tay Hiên Viên Tinh hơi hơi vung vẩy.

“Vâng, vâng.” Hiên Viên Tinh bị hắn ép không còn cách nào chỉ có thể thành thật nói.

Ý cười trong mắt Đông Phương Sóc lại không ngừng tràn ra. Thì ra người Tinh nhi yêu là hắn, hơn nữa, lúc này lại được nghe điều đó từ chính miệng Tinh nhi nói ra, trong lòng Đông Phương Sóc càng cảm thấy hạnh phúc, khóe môi hắn cũng ẩn chứa vài phần đắc ý. Có thể khiến nàng ấy tự nói ra lời thương hắn quả thật cũng không dễ dàng gì.

Tuy rằng tia đắc ý ở khóe môi hắn rất nhanh chóng biến mất nhưng Hiên Viên Tinh lại vẫn phát hiện ra. Hiên Viên Tinh lúc này mới phát hiện ra mình đã mắc mưu hắn, nàng vừa âm thầm ảo não vừa tức giận kêu lên, “Đông Phương Sóc, chàng...”

Đông Phương Sóc nhanh chóng ôm nàng vào lòng, hắn lập tức cúi xuống áp môi lên môi nàng, ngăn chặn tiếng nói giận dữ của nàng lại.

Hiên Viên Tinh cảm thấy kinh sợ, thân mình hoàn toàn cứng đờ, đôi mắt nàng mở to nhìn gương mặt gần trong gang tấc, trong lúc nhất thời kinh hãi quên mất cả phản ứng, tùy ý để môi Đông Phương Sóc ép lên môi nàng, tùy ý để hắn từ từ xâm nhập, động tác của hắn tuy mãnh liệt nhưng cũng mang theo sự dịu dàng, môi hắn cứ không ngừng xâm nhập, triển miên.

Hiên Viên Tinh cảm thấy có một loại cảm giác khác thường đang từ từ lan ra toàn thân rồi ngấm vào từng tế bào trong cơ thể. Trong lúc nhất thời đầu óc nàng cũng có chút choáng váng quên cả hô hấp, gương mặt từ từ đỏ lên.

Đông Phương Sóc cảm nhận được sự khác thường của nàng mới nhanh chóng buông nàng ra. Hắn nhẹ nhàng hôn lên trán nàng rồi nói khẽ “Hít thở đi, bé ngọc của ta!”

Hiên Viên Tinh lúc này mới hoàn hồn, nhìn khoe môi hắn nhàn nhạt cười khẽ thì trong lòng càng thêm buồn bực, nàng tức giận quát khẽ, “Đông Phương Sóc, chàng... chàng...” Nhưng lắp bắp hồi lâu mà một chữ đều nói không nên lời, không biết là bởi vì phần nộ trong lòng hay là vì vừa mới bị hôn môi nên hơi thở của nàng trở nên dồn dập.

“Tĩnh nhi, cảm giác vẫn tuyệt vời giống như ba năm trước đây.” Đông Phương Sóc không để ý đến sự tức giận của nàng, hắn lại nhẹ giọng nói.

Hiên Viên Tinh sững người, mặt hơi đỏ lên, nàng vừa ngượng ngùng nhưng vẫn tức giận nói, “Đông Phương Sóc, chàng có tin hay không thì tùy, ta sẽ không gả cho chàng nữa.”

“Hả...” Đông Phương Sóc ngạc nhiên, khoe môi hắn không được hung hăng giật giật mấy cái, thật không ngờ nàng ấy lại nói ra những lời này. Nếu trước đây nghe được những lời này của nàng thì nhất định hắn sẽ rất sợ hãi, nhưng hiện tại hắn đã biết thừa, người mà Hiên Viên Tinh yêu sâu sắc nhất chính là hắn, cho nên hắn cũng không cần lo lắng. Hắn lại ôm nàng vào lòng rồi nhẹ giọng nói, “Những lời này của nàng ta coi như chưa từng nghe thấy, nhưng lần sau đừng nói với ta những lời như vậy nữa nhé, bé ngoan.” Trong lòng hắn cũng thầm nghĩ, sau ngày mai nàng cũng không còn cơ hội nói như thế nữa. Sau ngày mai, nàng đã là thê tử danh chính ngôn thuận của hắn.

Hiên Viên Tinh nghe hắn gọi bé ngoan thì trong lòng có chút nhốn nháo lộn xộn, mà nghe thấy hắn giọng vừa uy hiếp vừa dụ dỗ thì có chút hối hận khi nói thật lòng mình cho hắn biết.

“Được rồi, bây giờ nàng ngoan ngoãn đi nghỉ đi, chờ ngày mai ta đến cưới nàng nhé.” Đông Phương Sóc đương nhiên hiểu được tâm tình của nàng lúc này, hắn lại nhẹ giọng dỗ dành. Vừa nói, hắn vừa đưa Hiên Viên Tinh từ từ đi đến trước giường rồi giúp nàng tháo giày.

Hiên Viên Tinh lại kinh sợ, nàng trăm triệu lần không ngờ Đông Phương Sóc lại vì nàng mà làm chuyện này. Ở trong Hoàng cung này, nàng chỉ thấy đám nữ nhân hầu hạ phụ vương như thế chứ chưa bao giờ biết nam nhân cũng có thể làm những chuyện này cho nữ nhân. Nàng chăm chú nhìn Đông Phương Sóc, trong mắt ẩn chứa sự kinh ngạc xen lẫn cảm động, xem ra nam nhân này thật sự rất yêu thương nàng.

“Giờ cũng không còn sớm nữa, nàng nghỉ ngơi đi, ta không muốn ngày mai nhìn thấy tân nương của ta bị mất ngủ đâu.” Đông Phương Sóc nhíu mày cố ý nói.

Hiên Viên Tinh khẽ gật đầu, trên mặt không còn vẻ tức giận mà chỉ mang theo một nụ cười hạnh phúc khe khẽ.

Khoe môi Đông Phương Sóc cũng ẩn hiện một nụ cười. Nhìn thời gian quả thật không còn sớm, hắn liếc mắt nhìn Hiên Viên Tinh thêm một cái rồi mới xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Hiên Viên Tinh nhìn theo hướng hắn rời đi mà khoe môi không ngừng cong lên, một nam nhân có thể làm những điều này vì nàng! Ha ha...

Sau khi rời khỏi phòng của Hiên Viên Tinh, trên mặt Đông Phương Sóc vẫn mang theo một nụ cười khe khẽ. Có điều hắn vẫn lặng lẽ tránh đám thị vệ trong Hoàng cung. Dù sao thì hắn và Tĩnh nhi vẫn chưa thành thân, cũng nên kiêng dè một chút.

Có điều, khi sắp ra khỏi Hoàng cung, hắn đột nhiên nhìn thấy vài người nhanh chóng đi về phía này, bước chân có vẻ vội vàng. Đông Phương Sóc âm thầm cả kinh, hắn lập tức ẩn mình vào trong bóng đêm, trong lòng thầm nghi hoặc, đã trễ thế này mà ai lại vội vàng tiến cung như vậy ?

Hắn đang suy nghĩ thì thấy mấy người kia đã tới gần, mà đám lính canh giữ ngoài cửa lớn của Hoàng cung cũng không ngăn bọn họ lại, tùy ý để bọn họ đi vào.

Đông Phương Sóc càng thêm nghi hoặc, đôi mắt chăm chú nhìn mấy người đang tới gần. Khi bọn họ đi đến gần cửa lớn, nhờ có chút ánh sáng nên Đông Phương Sóc liền nhận ra người đi phía sau chính là Đạt Hề Nhiên. Đông Phương Sóc càng thêm kinh hãi, đã trễ thế này mà sao Đạt Hề Nhiên lại tiến cung, ngạc

nhiên hơn nữa là đám thị vệ lại không hề ngăn cản bọn họ, có thể thấy đám thị vệ này đã sớm biết chuyện, hơn nữa còn được Hoàng thượng cho phép.

Hai mắt Đông Phương Sóc lại nhìn người bên cạnh Đạt Hề Nhiên, thân mình hắn càng thêm cứng đờ, người kia hắn cũng đã gặp, đó chính là Quốc sư của vương triều Đạt Hề. Hai mắt Đông Phương Sóc hơi nheo lại, hắn đã lờ mờ đoán được có chuyện gì xảy ra.

Đợi đến khi bọn họ đi vào Hoàng cung và cách một khoảng khá xa, Đông Phương Sóc mới nhanh chóng lắc mình rời khỏi Hoàng cung. Hắn không quay về khách điểm mà vội vàng đi đến Nghệ vương phủ.

Lúc này Hoàng thượng vẫn chờ trong thư phòng.

Thời gian dần dần trôi đi, những người được Quốc sư phái đi lấy đồ vật này nọ cũng đã trở lại mà gã thị vệ kia vẫn chưa trở về. Những người Hoàng thượng truyền gọi vẫn chưa có một ai tiến cung.

Hoàng thượng nhíu mày, hai mắt nhìn ra cửa ẩn chứa vẻ sốt ruột. Nghĩ đến mọi chuyện xảy ra rất vội vàng đột ngột, hơn nữa lại là đêm hôm khuya khoắt, tốc độ của mọi người nhất định sẽ chậm một chút, cho nên giờ này mà bọn họ vẫn chưa ai đến thì cũng thật bình thường.

Hắn đem thánh chỉ vừa viết xong khóa lại trong ngăn kéo rồi gọi Lưu công công vào phòng trầm giọng phân phó, “Trẫm đã viết xong thánh chỉ và để trong ngăn kéo, nếu trẫm có xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì đợi sau khi Thất điện hạ tiến cung, người hãy đem thánh chỉ này giao cho Thất điện hạ.”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng cân nhắc một chút, nô tài biết tình cảm của người đối với Nhu phi nương nương, nhưng người đã chết không thể sống lại được, chuyện đó thật sự không thể tin tưởng hoàn toàn. Nếu người thật sự có chuyện ngoài ý muốn thì vương triều Hiên Viên phải làm sao bây giờ? Chỉ sợ lúc đó Thất điện hạ cũng sẽ gặp nguy hiểm, mà Nhu phi nương nương ở trên trời có linh thiêng chỉ sợ cũng không thể nhắm mắt được.” Lưu công công đã theo Hoàng thượng nhiều năm và rất trung thành tận tâm, nếu có người khác ở đây thì ông ta sẽ không dám nói lung tung, nhưng hiện tại chỉ có một mình Hoàng thượng, ông ta cũng không nhịn được mà nói ra những lời tâm huyết.

Hoàng thượng hơi giật mình, hắn thừa nhận lời nói của Lưu công công rất có lý, nhưng Nhu phi đã vì hắn mà chết, chỉ cần có một cơ hội hắn vẫn muốn thử.

“Người chỉ cần nhớ không được để thánh chỉ rơi vào tay Thái tử là được rồi.” Hoàng thượng âm thầm thở ra một hơi rồi nói tiếp.

“Dù thế nào thì Hoàng thượng cũng nên chờ Thất điện hạ đến đây để nói chuyện trực tiếp với ngài ấy chứ ạ.” Lưu công công lại vội vàng nói.

“Hoàng thượng, Quốc sư đã tới, ông ấy muốn hỏi Hoàng thượng đã chuẩn bị xong chưa ạ?” Đúng lúc này thì bên ngoài phòng truyền đến giọng nói êm ái của Liễu phi.

“Hoàng thượng, hiện tại thời gian không còn nhiều, người xem ánh sáng của Càn Khôn Chuyển có phải đã tới đi rất nhiều rồi không ạ?” Giọng nói của Quốc sư lập tức truyền vào.

Hoàng thượng giật mình, hai mắt nhìn về phía Càn Khôn Chuyển, ánh sáng kia có vẻ như yếu đi rất nhiều, trong lòng hắn đột nhiên cả kinh, thân mình cũng không khỏi cứng đờ.

“Hoàng thượng, Thất điện hạ nhất định sẽ nhanh chóng đến đây, người chờ thêm chút nữa đi ạ!” Lưu công công nghe thấy lời nói bên ngoài của Quốc sư và nhìn thấy gương mặt kinh ngạc của Hoàng thượng thì vội vàng ngăn cản.

“Nếu chúng ta không nhanh làm phép mà Càn Khôn Chuyển đóng lại thì không thể cứu Nhu phi nương nương trở về được đâu ạ!” Quốc sư lại trầm giọng nói.

“Trẫm không thể không cứu Nhu phi!” Hai mắt Hoàng thượng nhắm lại, vẻ đau đớn mãnh liệt hiện ra trên mặt. Hắn mở mắt ra nhìn Lưu công công rồi trầm giọng nói, “Người chỉ cần làm theo lời của trẫm là được, sau khi Thất điện hạ cùng Hầu gia, Tể tướng đại nhân tiến cung, người hãy đem thánh chỉ giao cho bọn họ.”

“Hoàng thượng, đừng...” Hai mắt Lưu công công vội vàng nhìn ra cửa, ông ta muốn khuyên Hoàng thượng lần nữa nhưng Hoàng thượng lại đột nhiên đứng lên khoát tay ngăn cản lời nói của ông ta rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Lưu công công biết lời khuyên của mình không lay động được Hoàng thượng, ông ta đã ở bên cạnh Hoàng thượng nhiều năm, cũng hiểu rõ tình cảm Hoàng thượng dành cho Nhu phi, lúc này, trừ khi Nhu phi đột nhiên xuất hiện trước mặt Hoàng thượng, bằng không sẽ không có người nào có thể thay đổi được chủ ý của Hoàng thượng, có khi ngay cả Thất điện hạ vào cung cũng không thể ngăn cản được Hoàng thượng. Cho nên hiện tại cho dù có muốn ngăn cản thì Lưu công công cũng chẳng có cách nào, ông ta chỉ có thể trở mặt nhìn Hoàng thượng mở cửa đi ra ngoài. Lần này Lưu công công không đi ra ngoài cùng Hoàng thượng, ông ta muốn ở lại đây để chờ Thất điện hạ.

“Hoàng thượng!” Liễu phi nhìn thấy Hoàng thượng ra ngoài thì nhẹ giọng gọi, trong giọng nói tràn đầy lo lắng và khẩn trương.

Khi thấy Càn Khôn Chuyển trong tay Hoàng thượng, Quốc sư đột nhiên cả kinh, gã vội vàng nói, “Hoàng thượng, Càn Khôn Chuyển càng lúc càng mờ, điều đó chứng minh thời gian càng lúc càng ít, nếu để trễ thêm chút nữa thì chỉ sợ không còn kịp đâu ạ.”

Thân mình Hoàng thượng trở nên cứng đờ, trong mắt cũng nhanh chóng ẩn hiện một sự quyết tâm, hần trầm giọng nói, “Được, bây giờ Quốc sư hãy giúp trẫm làm phép đi!”

“Vâng, mời Hoàng thượng đi theo thần!” Quốc sư nghe thấy Hoàng thượng đồng ý thì trên mặt hiện lên một tia cười lạnh, gã lập tức cúi đầu rồi cực kỳ cung kính nói.

Khóe môi Liễu phi cũng ẩn chứa vẻ đắc ý cười lạnh, có điều nàng ta lại tiếp tục tỏ vẻ lo lắng, “Hoàng thượng, thần thiếp thật sự rất lo lắng cho người.”

“Nàng không cần phải lo lắng, nếu như trẫm thật sự không trở về được thì trẫm đã để lại chiếu thư rồi, đến lúc đó các nàng có thể tự do lựa chọn hình cuộc sống sau này, không ai có thể bắt buộc các nàng.” Hoàng thượng nghe thấy lời nói của Liễu phi thì bước chân hơi dừng lại, hần trầm giọng nói với nàng ta. Kỳ thật trong chiếu thư của Hoàng thượng cũng nói về việc giải tán Hậu cung. Lần này đổi lại là Liễu phi tỏ ra sung sướng, trăm triệu lần không ngờ Hoàng thượng lại tính toán chu toàn đến cả vấn đề này.

“Hoàng thượng, chúng ta đi thôi ạ!” Quốc sư lại thấp giọng thúc giục.

Trong tấm cung trước kia của Nhu phi, quốc sư đã lập đàn đầy đủ bên ngoài sân.

Giờ phút này, mọi người trong cung đều đã nghỉ ngơi, bao gồm cả Thái hậu cũng đã đi ngủ. Vì vậy nên Hoàng thượng đã phân phó không được kinh động đến bất cứ ai, hần cũng không hy vọng kinh động đến những người khác để bọn họ tới đây ngăn cản hần.

“Hoàng thượng, người chỉ cần ngồi ở chính giữa là được rồi, thần sẽ làm phép, để người trở lại quá khứ, trở lại buổi tối khi Nhu phi nương nương gặp chuyện không may. Hoàng thượng chỉ cần đem Nhu phi nương nương ra khỏi lãnh cung trước khi xảy ra trận hỏa hoạn là Nhu phi nương nương sẽ trở lại.” Quốc sư chỉ vào chính giữa pháp đàn rồi giải thích.

Hoàng thượng sững người một chút rồi bước chân vững vàng đi từ từ vào chính giữa pháp đàn.

Mắt Liễu phi hơi nheo lại, đáy mắt ẩn hiện một tia ngoan tuyệt, khóe môi kéo ra tia cười lạnh, hừ, nếu hần đã không để ý tới nàng ta thì nàng ta cần gì phải để ý đến hần.

Đông Phương Sóc nhanh chóng rời khỏi Hoàng cung rồi vội vàng đi tới Nghệ vương phủ. Nghệ vương phủ lúc này được bao trùm bởi một vẻ tĩnh lặng, ngoại trừ vài thị vệ đứng canh ở bên ngoài thì tất cả đều đã đi ngủ. Đông Phương Sóc liền vọt thẳng vào Nghệ vương phủ mà không thông qua đám thị vệ. Hần đến thẳng phòng của Hiên Viên Diệp rồi vội vàng gõ cửa. Sự tình quá mức khẩn cấp, hần cũng bất chấp nghi lễ.

“Ai ở ngoài đó?” Đám thị vệ đứng cách đó không xa đã nhìn thấy Đông Phương Sóc. Bọn họ liền nhanh chóng chạy tới rồi vội vàng hỏi, một số người nhận ra Đông Phương Sóc thì càng thêm kinh sợ. Bọn họ kinh

ngạc hỏi, “Thì ra là thái tử Bắc Nguyên, không biết trễ như vậy rồi Thái tử đột nhiên đến đây là có chuyện gì quan trọng sao?”

Bên trong phòng, Hiên Viên Diệp cũng đã bị đánh thức. Hắn hoàn toàn kinh ngạc khi nghe thấy lời nói của đám thị vệ ở bên ngoài. Đông Phương Sóc bình thường mặc dù có chút điên điên nhưng cũng là người có chừng mực, đã trễ thế này lại xông vào Vương phủ thì nhất định là có việc gấp. Nghĩ vậy, hắn liền nhanh chóng mặc quần áo rồi vội vàng đi ra.

“Có chuyện gì? Tinh nhi đã xảy ra chuyện sao?” Hiên Viên Diệp ra khỏi phòng, khi thấy vẻ trầm trọng trên mặt Đông Phương Sóc, hắn liền vội vàng hỏi.

“Không phải!” Đông Phương Sóc lập tức ngắt lời hắn rồi hạ giọng nói, “Ta vừa nhìn thấy Đạt Hề Nhiên và Quốc sư của bọn họ đi vào Hoàng cung.”

Thân mình Hiên Viên Diệp đột nhiên cứng đờ, hai mắt cũng trợn lên, Đạt Hề Nhiên cùng Quốc sư tiến cung thì chỉ có một khả năng, nhất định chuyện này có liên quan đến Càn Khôn Chuyển.

“Là Hoàng thượng triệu bọn họ vào cung sao?” Hai mắt Hiên Viên Diệp hơi nheo lại, trong giọng nói trầm thấp ẩn chứa vài phần lãnh ý.

“Chắc là vậy, bởi vì thị vệ ngoài cửa cung cũng không ngăn cản bọn họ.” Đông Phương Sóc trầm giọng nói.

Trên mặt Hiên Viên Diệp lộ ra vài phần trầm trọng. Ban đầu không phải nói là ngày mười lăm tháng này sao? Sao lại đột nhiên thay đổi như vậy? Đây nhất định là âm mưu của Thái tử rồi. Ngày mai cũng là ngày thành thân của Tinh nhi và Đông Phương Sóc, chỉ sợ Thái tử cố ý chọn thời điểm trước ngày thành thân của Tinh nhi để hại Hoàng thượng đoạt vương quyền, cũng tiện thể phá hỏng hôn sự của Tinh nhi và Đông Phương Sóc luôn.

Mạnh Phát Ảnh cũng đã nhanh chóng mặc xong quần áo. Khi nghe thấy bọn họ nói chuyện, trong lòng nàng liền âm thầm kinh trệ, tuy rằng không rõ tại sao Hoàng thượng lại đột nhiên triệu Quốc sư tiến cung nhưng nàng cũng hiểu được chuyện này rất nghiêm trọng. Đạt Hề Nhiên và Hiên Viên Triệt cùng một phe với nhau, nếu không nhanh chóng ngăn cản chuyện này lại thì Hoàng thượng nhất định lành ít dữ nhiều.

“Bây giờ phải làm sao?” Đông Phương Sóc cũng hiểu được chuyện này rất nghiêm trọng, hai mắt nhìn Hiên Viên Diệp càng thêm lo lắng, “Nếu Hoàng thượng triệu bọn họ tiến cung thì nhất định đã hạ quyết tâm rồi, chỉ sợ rất khó khuyên được Hoàng thượng quay đầu, trừ khi Nhu phi xuất hiện trước mặt Hoàng thượng...”

“Hiện giờ cũng chỉ còn cách này thôi!” Mạnh Phát Ảnh thở dài một hơi rồi nhẹ giọng nói, mặc dù nàng biết Nhu phi không muốn trở lại Hoàng cung, hơn nữa cũng chính bọn họ đã đem Nhu phi ra khỏi Hoàng cung thì xem như đã phạm phải tội chết, nhưng hiện tại bọn họ cũng đành bất chấp điều này. Dù thế nào cũng không thể để Hiên Viên Triệt đạt được âm mưu.

“Nàng... nàng nói vậy là ý gì?” Đông Phương Sóc nghe Mạnh Phát Ảnh nói thì đột nhiên kinh sợ, hắn khó tin nhìn nàng rồi cố gắng đè nén âm thanh kinh hãi, “Chẳng lẽ nàng có thể làm cho Nhu phi sống lại sao?”

Lông mày Hiên Viên Diệp càng thêm nhăn lại. Hắn suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói, “Phát nhi, nàng mang Phi Ứng và Tốc Phong đi tìm mẫu phi đi, ta lập tức tiến cung ngăn cản phụ vương.” Chỗ ở hiện tại của mẫu phi chỉ có hắn và Phát nhi biết, mà hiện tại hắn phải lập tức tiến cung ngăn cản phụ vương nên chỉ có thể để Phát nhi đi tìm mẫu phi.

“Hóa ra Nhu phi thật sự chưa chết?” Đông Phương Sóc kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, nhưng vẻ mặt ngưng trọng cũng nhanh chóng tan đi, “Nếu thật là như vậy thì Hiên Viên Triệt cũng không thể làm gì được rồi.”

Hiên Viên Triệt chẳng qua chỉ lợi dụng sự thương nhớ của Hoàng thượng đối với Nhu phi, nếu Nhu phi còn sống thì Hiên Viên Triệt sẽ chẳng còn bất cứ lợi thế nào.

“Vâng!” Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng đáp lời.

Phi Ứng và Tốc Phong cũng nhanh chóng xuất hiện. Tuy rất kinh ngạc về chuyện của Nhu phi nhưng bọn họ đều bình tĩnh đáp lời, “Điện hạ yên tâm, bọn thuộc hạ nhất định sẽ đem Nhu phi nương nương an toàn trở về.”

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi!” Mạnh Phát Ảnh vội vàng quay sang Phi Ứng và Túc Phong rồi trầm giọng phân phó. Nàng biết cho dù Hiên Viên Diệp muốn tiến cung ngăn cản Hoàng thượng thì chỉ sợ Hoàng thượng sẽ không thể hoàn toàn tin tưởng, cho nên bọn họ phải mau chóng mang Nhu phi trở về mới được. Nàng hiểu lúc này Hiên Viên Diệp vào cung sẽ rất nguy hiểm, Thái tử nhất định sẽ có biện pháp đối phó với hắn. Nàng cũng hiểu được đây chính là nguyên nhân mà Hiên Viên Diệp lựa chọn tự mình tiến cung và bảo nàng đi tìm Nhu phi.

115. Chương 116: Bộ Mặt Thật Của Liễu Phi

Hiên Viên Diệp và Đông Phương Sóc nhanh chóng chạy đến Hoàng cung. Khi đến Hoàng cung, bọn họ không vào từ cửa chính mà bay qua tường lặng lẽ lên vào.

Khi đến Nhu Tâm Cung, nhìn từ xa bọn họ đã thấy có rất nhiều thị vệ canh giữ bên ngoài, có vẻ đám người này không muốn cho người ngoài tiến vào.

Đông Phương Sóc nhìn thấy cảnh này thì lông mày cũng nhíu lại. Hắn thấp giọng nói, “Những thị vệ này vừa cùng Đạt Hề Nhiên tiến cung, chỉ sợ bọn chúng cũng là người của Thái tử.”

Ánh mắt Hiên Viên Diệp đột nhiên trầm xuống, hắn cũng đoán trước được khả năng bọn người này là người của Thái tử. Nếu Thái tử muốn hại phụ vương thì tất nhiên sẽ nghĩ cách ngăn cản người khác vào quấy rầy.

“Ta đi đánh lạc hướng bọn chúng, ngươi hãy tìm cách vào trong đó!” Đông Phương Sóc lại nói tiếp. Không đợi Hiên Viên Diệp trả lời, hắn liền đứng lên nhanh chóng chạy về một hướng, lúc chạy còn cố ý tạo ra tiếng động lớn.

Đám thị vệ cả kinh nhưng cũng không dám manh động. Bọn chúng đều sợ kinh động đến Hoàng thượng, nếu có điều gì bất thường thì chỉ sợ sẽ khiến cho Hoàng thượng hoài nghi. Cho nên mấy tên thị vệ chỉ có thể nhanh chóng đuổi theo Đông Phương Sóc. Ngoài cửa Nhu Tâm Cung giờ chỉ còn lại hai thị vệ.

Lúc này Hiên Viên Diệp mới đứng lên. Hắn nhanh chóng vọt đến trước cửa Nhu Tâm Cung, thừa dịp hai tên thị vệ chưa kịp phản ứng, hắn liền điểm lên huyệt đạo của bọn chúng rồi xông thẳng vào bên trong.

Lúc này Quốc sư đang làm phép, Hoàng thượng ngồi ở chính giữa. Quốc sư cầm cái gì đó trong tay phe phẩy trước mặt Hoàng thượng, miệng không ngừng lầm bầm. Cũng may giờ phút này Hoàng thượng vẫn còn tỉnh táo và an toàn.

“Phụ vương!” Hiên Viên Diệp đi đến bên cạnh rồi thấp giọng gọi, “Phụ vương không thể mạo hiểm thế được!” Trong giọng nói trầm thấp của hắn lúc này đã mang theo vài phần buồn bực, phụ vương càng ngày càng hồ đồ, phụ vương rõ ràng biết Đạt Hề Nhiên và Hiên Viên Triệt là cùng một phe nhưng sao vẫn còn tin bọn họ?

Quốc sư nhìn thấy người vừa xông vào là Hiên Viên Diệp thì trong lòng thầm kinh sợ, trong lúc nhất thời, cánh tay đang phe phẩy của gã cũng không khỏi dừng lại. Gã kinh ngạc nhìn Hiên Viên Diệp, không hiểu vì sao Hiên Viên Diệp lại biết chuyện mà đến đây, chuyện này rõ ràng không làm kinh động đến bất cứ kẻ nào cơ mà?

Hai mắt Liễu phi cũng trầm xuống, trên mặt nhanh chóng tràn qua vài tia khẩn trương, Hiên Viên Diệp đã xuất hiện thì chỉ sợ mọi chuyện sẽ không còn được thuận lợi.

Nhanh chóng che dấu vẻ căng thẳng mà thay vào đó là ánh mắt âm trầm, nàng ta vội vàng đi đến trước mặt Hiên Viên Diệp rồi lo lắng nói, “Thất điện hạ, cuối cùng điện hạ đã tới rồi, ta cũng đang lo lắng cho Hoàng thượng, cũng đã khuyên người nhưng Hoàng thượng lại một lòng muốn cứu Nhu phi trở về, điện hạ tới thật đúng lúc, ngài khuyên nhủ Hoàng thượng đi...” Liễu phi đứng trước mặt Hiên Viên Diệp tỏ ra vô cùng khẩn trương, hai mắt sụp xuống, trong giọng nói cũng mang đầy vẻ lo lắng.

Hiên Viên Diệp lạnh lùng liếc nàng ta một cái, nữ nhân này quả thật rất biết nguy trang, nhiều năm như vậy mà nàng ta gần như giấu diếm được tất cả mọi người. Nguy trang thành một người không tranh giành đấu đá, thực ra nàng ta mới là người âm hiểm nhất, có dã tâm lớn nhất. Chuyện này nhất định là nàng ta giả trò, nếu không phụ vương cũng sẽ không thể nào bí mật triệu quốc sư của vương triều Đạt Hề vào cung được.

Hoàng thượng đang ngồi ở chính giữa, đôi mắt hơi liếc sang. Khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp, hần thở phào nhẹ nhõm rồi thấp giọng nói, “Diệp nhi, con đã đến rồi, trầm đã viết xong thánh chỉ và để ở trong thư phòng, trầm đã triệu Hầu gia và Tể tướng tiến cung. Sau khi Hầu gia cùng Tể tướng tiến cung, con hãy lấy cho bọn họ xem và làm theo thánh chỉ.” Hoàng thượng tưởng thị vệ hần phái đi đã gọi được Hiên Viên Diệp vào cung.

“Phụ vương, người cho rằng Hầu gia và Tể tướng đại nhân có thể tiến cung vào lúc này sao?” Hai mắt Hiên Viên Diệp nhíu lại, hần lạnh lùng quét qua Quốc sư rồi nhìn về phía sau, trong mắt càng thêm vài phần giận dữ. Nghe những lời vừa rồi của Hoàng thượng thì hóa ra Hoàng thượng cũng cho người đi triệu hần và Hầu gia tiến cung, nhưng Hoàng thượng không thấy bọn họ tiến cung thì cũng không cảm thấy hoài nghi gì, lại còn muốn cho tên quốc sư kia làm phép, rốt cuộc cái gì đã khiến cho Hoàng thượng bị ma quỷ ám ảnh như thế.

Hoàng thượng hơi giật mình, hai mắt chợt lóe lên. Hần nhìn về phía Hiên Viên Diệp, trên mặt hiện lên vài phần kinh ngạc, “Sao vậy? Không phải thị vệ báo cho con tiến cung sao?”

“Nhi thần không nhìn thấy thị vệ của phụ vương!” Sắc mặt Hiên Viên Diệp lại trầm xuống, lần này trong giọng nói đã tăng thêm vài phần lãnh ý. “Cho tới bây giờ phụ vương vẫn còn khẳng khẳng muốn làm phép sao?” Hiên Viên Diệp dừng lại một chút rồi lại trầm giọng nói, hần chỉ hy vọng Hoàng thượng có thể hiểu được âm mưu trong đó.

“Diệp nhi, phụ vương cũng biết chuyện này có chút không ổn, nhưng mẫu phi của con vì phụ vương mà chết, chỉ cần có một tia hy vọng thì phụ vương cũng phải thử, cho dù biết rõ trong đó có nguy hiểm.” Ánh mắt Hoàng thượng nhìn Hiên Viên Diệp tràn đầy đau đớn, trong giọng nói trầm thấp kia cũng mang đầy đau xót. Hần âm thầm thở ra một hơi rồi nói tiếp, “Lúc trước trầm còn có chút bận tâm, nhưng hiện tại con đã tới rồi, trầm cũng cảm thấy yên lòng.” Hoàng thượng căn bản không thay đổi chủ ý mà vẫn khẳng khẳng cố chấp như cũ.

“Nếu phụ vương thật sự yêu mẫu phi thì trước kia phải đối xử tốt với bà ấy, chứ không phải bây giờ mới thấy hối hận rồi lại làm ra cái chuyện vớ vẩn này.” Hiên Viên Diệp khẽ nhăn mày lại, vẻ mặt càng lúc càng tỏ ra tức giận, hần trầm giọng nói. Hiện tại hần chỉ muốn kéo dài thời gian, dù sao lúc này mà hần nói mẫu phi chưa chết thì chỉ sợ phụ vương cũng sẽ chẳng tin, ngược lại còn tưởng hần cố ý lừa dối.

Thân mình Hoàng thượng đột nhiên cứng đờ, trên mặt cũng hiện lên vẻ đau đớn mãnh liệt. Hần thì thầm, “Đúng, là phụ vương có lỗi với nàng, đều là lỗi của phụ vương, cho nên con hãy cho phụ vương một cơ hội chuộc tội đi!”

“Hoàng thượng, thời gian không còn nhiều đâu ạ.” Quốc sư tuy rằng sợ Hiên Viên Diệp nhưng nghĩ đến kế hoạch của bọn họ thì cũng không thể không cứng rắn ngăn đầu lên giục già Hoàng thượng. Trong lúc nói, gã còn cố ý đem Càn Khôn Chuyển đặt trước mặt Hoàng thượng, ánh sáng trên Càn Khôn Chuyển đã càng lúc càng mờ.

Hai mắt Hiên Viên Diệp nhắm lại, ánh mắt lạnh như băng thẳng tắp bắn về phía Quốc sư như muốn dùng ánh mắt lạnh băng này kết liễu gã ngay lập tức.

Quốc sư run run thân mình, gã âm thầm thở ra một hơi rồi lại thấp giọng nói tiếp, “Bẩm Thắt điện hạ, lúc tối Càn Khôn Chuyển đột nhiên mở ra, chắc là bị sự si tình của Hoàng thượng làm cho cảm động nên cũng muốn Hoàng thượng đi tìm Nhu phi trở về. Điều này cũng chứng minh Hoàng thượng chính là người có duyên với nó, cho nên Hoàng thượng nhất định có thể cứu Nhu phi nương nương trở về đây ạ.”

“Người bớt nói nhảm đi!” Hiên Viên Diệp khẽ nhếch khóe môi kéo ra một tia cười lạnh tới cực điểm, trong giọng nói cũng mang theo vài phần sát ý, nếu gã không phải là quốc sư của vương triều Đạt Hề thì lúc này chỉ sợ hần đã dùng một kiếm đâm chết gã rồi, gã làm gì còn ở chỗ này mà hồ ngôn loạn ngữ nữa.

“Sao Thất điện hạ lại nói như vậy. Càn Khôn Chuyển này là thần vật, nó có thể làm cho thời gian quay lại, nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì khẳng định có thể giúp Hoàng thượng tìm Nhu phi nương nương trở về ...” Quốc sư hơi sững sốt một chút rồi lại vội vàng giải thích.

“Chỉ sợ lần này Quốc sư làm phép nhất định sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Khóe môi Hiên Viên Diệp lại kéo ra một tia cười lạnh, đôi mắt lạnh như băng lại hướng về phía Quốc sư như thể muốn ngụ ý “Bổn vương không nói sai đâu.”

“Chuyện này...” Quốc sư ngây người, trên mặt có vẻ hoảng hốt nhưng gã lại lập tức đáp lời, “Chuyện này phải xem ý trời...”

“Quốc sư quả thật rất giỏi viện cớ, cứ lấy cái cớ như vậy thì cho dù có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn ngài cũng có thể đem tất cả trách nhiệm đổ vào ý trời. Lợi hại, thật sự rất lợi hại!” Sau khi đánh lạc hướng được đám thị vệ kia, Đông Phương Sóc vừa quay trở lại thì nghe được những lời vừa rồi của Quốc sư, hần lên giọng chế giễu.

Quốc sư bị Đông Phương Sóc chặn cho không phản bác được điều gì, trên mặt gã lúc này đã ẩn chứa vài phần buồn bực.

“Xem ra lần này bị bản cung nói trúng rồi.” Đông Phương Sóc thấy gã không phản bác được thì lại lạnh lùng cười nói, “Hoàng thượng, chuyện này thật sự quá nguy hiểm, ngài hãy nghe lời khuyên của điện hạ, không nên mạo hiểm!”

Liều phi thấy cục diện đang giằng co thì trong lòng cũng không khỏi sốt ruột. Nàng ta từ từ đi đến pháp đàn rồi tỏ vẻ lo lắng nhìn Hoàng thượng, “Nhu phi trên trời có linh thiêng nhất định sẽ rất cảm động trước tâm ý của Hoàng thượng, Nhu phi cũng sẽ không trách Hoàng thượng đâu ạ.” Trong giọng nói trầm thấp của nàng ta tràn ngập sự đau xót, ánh mắt nhìn Hoàng thượng cũng chất chứa vẻ đau lòng.

Hiên Viên Diệp nghe thấy những lời này của nàng ta thì hai tròng mắt cũng trầm xuống, lúc này mà nữ nhân kia lại nói những lời như thế thì chỉ e sẽ càng khiến phụ vương thêm hổ thẹn, càng thêm khư khư cố chấp.

Quả nhiên, sau khi nghe được những lời của nàng ta, trên mặt Hoàng thượng càng lộ vẻ trầm trọng. Hai mắt chuyển hướng nhìn về phía Càn Khôn Chuyển đang mất dần ánh sáng, hần quay sang Quốc sư vội vàng nói, “Quốc sư mau làm phép đi!” Cho dù thế nào hần cũng phải đi thử xem.

“Vâng ạ!” Quốc sư nghe được lời nói của Hoàng thượng thì lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, gã nhanh chóng đáp lời rồi cầm lấy cây gậy gì đó tiếp tục phe phẩy.

“Chờ một chút!” Hiên Viên Diệp nhắm mắt lại, hần âm thầm thở dài rồi mở mắt ra, đáy mắt hần đã lạnh như băng.

“Diệp nhi, chuyện này trẫm đã quyết rồi, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản.” Sắc mặt Hoàng thượng cũng trầm xuống, hần nhìn Hiên Viên Diệp chậm rãi kiên định nói từng chữ.

“Phụ vương, mẫu phi vẫn chưa chết.” Hai mắt Hiên Viên Diệp thẳng tắp nhìn Hoàng thượng, từng chữ từng chữ được thốt ra. Đến lúc này hần cũng không thể tiếp tục giấu diếm mọi chuyện. Chỉ hy vọng Phất nhi có thể nhanh chóng mang mẫu phi trở về.

“Con... Con vừa nói cái gì?” Hoàng thượng hoàn toàn kinh trệ, trong lúc nhất thời không tìm lòng được, hần nhảy dựng lên rồi nhanh chóng đi đến trước mặt Hiên Viên Diệp. Hần vội vàng hỏi, “Con nói cái gì? Con vừa mới nói cái gì?”

“Con nói mẫu phi chưa chết. Vụ hỏa hoạn hôm đó là do con tạo ra, trước đó con đã đưa mẫu phi ra khỏi Hoàng cung rồi, còn mấy thi thể kia thật ra là do con mang từ bên ngoài vào.” Khóe môi Hiên Viên Diệp mấp máy chậm rãi nói từng chữ, chuyện này đều là do Mạnh Phất Ảnh làm nhưng lúc này hần lại nhận hết về mình.

“Những lời con nói... là thật sao?” Hoàng thượng run rẩy cầm tay Hiên Viên Diệp, hần chăm chú nhìn vào mắt Hiên Viên Diệp rồi khó tin hỏi lại.

“Đúng thế!” Hiên Viên Diệp khép hờ hai mắt lại rồi thấp giọng trả lời, dù sao lúc trước hắn đã lừa gạt phụ vương về chuyện này.

“Nhu phi không chết, Nhu phi thật sự không chết sao?” Nghe được lời nói của Hiên Viên Diệp, trên mặt Hoàng thượng càng lộ rõ vẻ kích động, hắn không kìm được vui sướng, trong giọng nói cũng tràn đầy vẻ vui mừng và không có gì là muốn trách tội Hiên Viên Diệp.

Liều phi hoàn toàn kinh sợ, trong mắt hiện rõ sự kinh ngạc, nàng ta thế nào cũng không ngờ được Nhu phi hóa ra lại không chết, hơn nữa còn bị Hiên Viên Diệp mang ra khỏi cung. Chuyện này... chuyện này thật sự không thể tin được. Nếu Nhu phi chưa chết thì Hoàng thượng chắc chắn sẽ không đi vào Càn Khôn Chuyển kìa, kế hoạch của bọn họ chẳng lẽ...

Tuy vậy nàng ta cũng có chút nghi ngờ lời nói của Hiên Viên Diệp lúc này chưa hẳn là sự thật, nếu là thật thì tại sao Nhu phi không xuất hiện tại đây, như vậy nàng ta cũng có thể lợi dụng điểm này. Nghĩ đến đây, trong mắt Liều phi xẹt qua một tia cười lạnh nhưng nàng ta lại nhanh chóng che dấu đi. Nhìn về phía Hiên Viên Diệp, nàng ta tỏ vẻ mừng rỡ nói, “Những lời Thất điện hạ nói là thật sao? Nhu phi thật sự chưa chết sao? Như vậy Hoàng thượng sẽ không cần phải mạo hiểm nữa...” Nàng ta im lặng một lát, đôi mắt cố ý đảo ra tứ phía rồi lại tỏ vẻ nghi ngờ hỏi tiếp, “...Nhưng vì sao không thấy Nhu phi đâu. Thất điện hạ, nếu Nhu phi thật sự còn sống thì ngài hãy để Nhu phi ra đây gặp Hoàng thượng đi, không nên làm cho Hoàng thượng phải thương tâm như vậy nữa.”

“Đúng vậy, Diệp nhi, mẫu phi của con tại sao không đến, nàng đang ở đâu?” Hoàng thượng nghe thấy Liều phi nói thế thì vẻ mặt hưng phấn cũng hơi cứng đờ lại, hắn trầm giọng hỏi Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp lạnh lùng liếc Liều phi một cái, nữ nhân này đúng là người giảo hoạt. Hắn lại nhìn về hoàng nghi trên mặt Hoàng thượng rồi thấp giọng khuyên nhủ, “Phụ vương, mẫu phi sẽ nhanh chóng tiến cung.”

“Sao Thất điện hạ không tiến cung cùng Nhu phi để Hoàng thượng hoàn toàn yên tâm?” Liều phi lại nhẹ giọng hỏi, trên mặt vẫn tỏ ra lo lắng không thôi.

“Đúng vậy, Diệp nhi, vì sao con không mang theo mẫu phi cùng tiến cung?” Hoàng thượng cũng hơi chau mày lại, vẻ mặt càng lúc càng hoài nghi.

“Hoàng thượng, nếu Thất điện hạ nói Nhu phi còn sống thì chắc chắn là như vậy, thần thiếp tin Nhu phi nhất định sẽ nhanh chóng tiến cung, Hoàng thượng chờ một lát ạ.” Lúc này Liều phi lại giả vờ khuyên nhủ Hoàng thượng. Nàng ta hướng về phía Quốc sư nói với vẻ giận dữ, “Được rồi, hiện tại Nhu phi còn sống, Hoàng thượng cũng sẽ không dùng cách mạo hiểm như vậy nữa, kính xin Quốc sư thu pháp đàn lại đi ạ!”

“Hoàng thượng, Càn Khôn Chuyển này đã đóng lại thì về sau chỉ sợ sẽ không còn cơ hội nữa đâu ạ. Nếu Nhu phi nương nường thật sự còn sống thì dĩ nhiên là không cần đến nó, nhưng nếu ...” Quốc sư sừng sốt một chút mới trầm giọng nói.

“Ngài nói như vậy là có ý gì, Thất điện hạ đã nói Nhu phi còn sống thì nhất định Nhu phi vẫn còn sống, chẳng lẽ Thất điện hạ lại lừa dối Hoàng thượng sao?” Sắc mặt Liều phi đột nhiên trầm xuống, nàng ta tức giận ngắt lời Quốc sư, trong giọng nói cũng tràn đầy phẫn nộ.

“Thần không có ý đó, nhưng không phải vừa rồi Thất điện hạ nói ngài ấy đã cố ý phóng hỏa lãnh cung và tạo ra cái chết giả của Nhu phi nương nường sao? Chẳng lẽ đây không tính là lừa gạt?” Tên quốc sư kia lại nói tiếp mà không để ý gì đến sự tức giận của Liều Phi.

Sắc mặt Hoàng thượng cũng trở nên âm trầm, sự hoài nghi trong ánh mắt càng lúc càng rõ ràng. Hắn lại nhìn về phía Hiên Viên Diệp, khóe môi nhếch lên chậm rãi nói từng chữ, “Diệp nhi, không phải vì muốn ngăn cản phụ vương nên con mới cố ý nói như vậy chứ?”

“Không phải, thưa phụ vương!” Hiên Viên Diệp khẽ mở miệng, câu trả lời lời kiên định của hắn khiến không ai có cơ hội hoài nghi.

“Một khi đã như vậy thì Quốc sư hãy thu pháp đàn lại đi!” Liều phi nghe thấy câu trả lời của Hiên Viên Diệp thì hai mắt chợt lóe lên, nàng ta lại nói với Quốc sư. Sau đó hướng về phía Hoàng thượng, nàng ta tỏ vẻ đau lòng nói tiếp, “Như vậy là tốt rồi, Hoàng thượng không cần phải mạo hiểm nữa.”

“Vâng.” Quốc sư thấp giọng đáp lời, sau đó liền muốn muốn đi hủy vài thứ gã đã bày ra.

“Chờ một chút!” Vào lúc này, Hoàng thượng lại đột nhiên thấp giọng hô, đôi mắt vẫn nhìn Hiên Viên Diệp, hắt lại hỏi tiếp, “Diệp nhi, con nói thật cho ta biết, có phải vì con muốn ngăn cản phụ vương nên mới cố ý nói như vậy, thực ra mẫu phi của con đã mất rồi đúng không?”

Hoàng thượng hơi dừng một chút, cũng không đợi Hiên Viên Diệp mở miệng, hắt lại vội vàng nói tiếp, “Phụ vương biết con lo lắng cho phụ vương nhưng sau khi mất đi mẫu phi của con, phụ vương mới phát hiện nếu không có nàng thì phụ vương có sống cũng không có ý nghĩa gì. Hiện tại rốt cục cũng có một cơ hội có thể cứu nàng trở về, phụ vương sao có thể bỏ qua. Hơn nữa, nàng cũng là mẫu phi của con, chẳng lẽ con không hy vọng mẫu phi của mình sống lại hay sao?”

“Phụ vương thà tin tưởng người ngoài cũng không tin tưởng nhi thần sao?” Trong mắt Hiên Viên Diệp cũng ẩn chứa một tia đau xót, hắt vẫn luôn vô cùng kính yêu vị phụ vương này, luôn cho rằng phụ vương là một minh quân, nhưng hiện tại, ngay cả chuyện đơn giản thế này phụ vương của hắt cũng không phân rõ được trắng đen sao?

“Hoàng thượng, Hoàng thượng phải tin tưởng Thất điện hạ, Thất điện hạ tuyệt đối sẽ không lừa dối Hoàng thượng đâu ạ.” Liễu phi lại phụ họa theo lời nói của Hiên Viên Diệp.

“Mặc kệ là thật hay giả, trăm tự mình đi xem sẽ biết, nếu tiếp tục trì hoãn, Càn Khôn Chuyển một khi đóng lại thì sẽ không có cơ hội nữa.” Trên mặt Hoàng thượng hiện lên vẻ kiên định, hắt đi luôn về phía chính giữa pháp đàn.

“Được, con không ngăn trở phụ vương nữa, phụ vương cứ đi đi!” Hiên Viên Diệp nhếch môi buồn bực nói, “Đây rõ ràng là một âm mưu, phụ vương đi rồi tuyệt đối sẽ không về được, đợi đến khi mẫu phi quay trở về thì phụ vương cũng đừng mong sẽ gặp lại mẫu phi nữa.”

Hoàng thượng cứng đờ cả người vì câu nói của Hiên Viên Diệp. Nếu Nhu nhi thật sự còn sống mà lần này hắt lại không về được thì không phải hắt và Nhu nhi sẽ phải chia cách mãi mãi sao.

Hiên Viên Diệp nhìn thấy Hoàng thượng dừng bước thì lại nói tiếp, “Phụ vương phái người đi thỉnh Hầu gia, thỉnh Tể tướng nhưng vì sao đến bây giờ họ còn chưa tiến cung? Người nói người đã viết thánh chỉ nhưng không có người khác chứng minh thì thánh chỉ kia cũng chỉ là hư vô, hù dọa, thánh chỉ kia con cũng chưa chắc có thể nhìn thấy, con vẫn cho rằng phụ vương là một minh quân vì dân vì nước, thật không ngờ phụ vương lại không có trách nhiệm như thế.”

Bình thường Hiên Viên Diệp vốn là người tiếc chữ như vàng, chẳng khi nào ở trước mặt người khác lại nói nhiều như vậy, hiện tại hắt lại lên tiếng tranh luận thế này khiến Liễu phi cũng không khỏi ngắc ngứ cả người.

Hoàng thượng chợt cảm thấy hổ thẹn, thật ra những điều này trong lòng hắt đều hiểu, chỉ là không muốn nghĩ thêm nữa, chỉ muốn lừa mình dối người.

“Đúng vậy, Hoàng thượng ngàn vạn lần không nên mắc bẫy của bọn họ, thần cũng có thể chứng minh Nhu phi thật sự còn sống.” Đông Phương Sóc cũng ở một bên giúp đỡ khuyên nhủ, tuy rằng hắt không nhìn thấy Nhu phi nhưng hắt tin tưởng Hiên Viên Diệp.

Hoàng thượng nghe được lời nói của Đông Phương Sóc thì trong mắt lại thấp thêm hy vọng. Hắt từ từ xoay người quay trở về, “Nếu Diệp nhi nói Nhu phi không có việc gì thì pháp đàn kia không cần làm tiếp nữa.”

Hai mắt Quốc sư trầm xuống, trong lòng càng thêm sốt ruột, nhưng dù có sốt ruột thì gã cũng không thể bắt buộc Hoàng thượng được.

Trong đáy mắt Liễu phi cũng hiện lên vẻ sốt ruột, bàn tay giấu dưới ống tay áo không ngừng nắm chặt, trong lòng càng thêm phần hận, kế hoạch của bọn họ đã sắp thành công lại bị Hiên Viên Diệp phá hủy, thật đáng giận!

Trông Hoàng thượng có vẻ đã quyết định xong và không còn do dự gì nữa rồi, mà mê hồn tán lúc trước nàng ta đã rắc lên người Hoàng thượng giờ đã tan gần hết và không còn hiệu quả nữa. Nàng ta vốn sợ Hoàng thượng sẽ do dự nên mới rắc mê hồn tán lên người Hoàng thượng. Mê hồn tán này sau khi phát tác cũng

không có phản ứng quá lớn, người ngoài nhìn vào sẽ không phát hiện được điều gì khác thường, còn người trúng độc thì sẽ trở nên dễ dàng xúc động và mất đi sự bình tĩnh thường ngày. Người đó sẽ chỉ làm theo những gì trong lòng đang mong muốn và sẽ đưa ra quyết định một cách chóng vánh. Ban đầu nàng ta cũng sợ bị người khác phát hiện ra điều gì khác thường nên chỉ hạ một chút mê hồn tán mà thôi.

“Chúc mừng Hoàng thượng!” Liễu phi thấy Hoàng thượng quay lại thì mỉm cười nghênh đón. Nàng ta dịu dàng nói tiếp, “Rốt cuộc Hoàng thượng cũng không cần mạo hiểm nữa, thật khiến thần thiếp lo lắng gần chết. Cuối cùng thì Hoàng thượng cũng có thể gặp lại Nhu phi rồi, thần thiếp thật sự thấy vui thay cho Hoàng thượng.”

Hoàng thượng không để ý gì tới nàng ta mà đi thẳng đến trước mặt Hiên Viên Diệp. Hắn vội vàng nắm lấy tay Hiên Viên Diệp rồi gấp gấp hỏi, “Mẫu phi con hiện giờ đang ở đâu?”

“Phụ vương yên tâm, Phát nhi đã đi đón mẫu phi rồi, họ sẽ nhanh chóng tiến cung thôi ạ.” Hiên Viên Diệp cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trong giọng nói không còn vẻ gấp gáp nữa. May mắn là phụ vương đã nghe lời khuyên của hắn.

“Cuối cùng thì Hoàng thượng cũng có thể đoàn viên với Nhu phi rồi, thật tốt quá!” Liễu phi vui vẻ nói rồi quay sang nhìn Quốc sư trầm giọng nói, “Giờ Hoàng thượng đã không cần những thứ này nữa, các người còn không mau đem bỏ hết đi!”

“Vâng! vâng!” Quốc sư cũng hiểu kế hoạch này không thể thực hiện tiếp được nữa, gã liên tục đáp lời rồi cho người nhanh chóng thu dọn những thứ đó đi.

“Diệp nhi, sao con biết được chuyện mà tiến cung?” Lúc này Hoàng thượng đã khôi phục được sự bình tĩnh, hai mắt trầm xuống, hắn chậm rãi hỏi Hiên Viên Diệp.

“Hồi Hoàng thượng, là do Đông Phương Sóc liệu lĩnh. Đông Phương Sóc vốn lo lắng cho công chúa và sợ có việc ngoài ý muốn nên lặng lẽ tiến cung xem công chúa thế nào. Thật không ngờ lúc rời cung thì vừa khéo đụng phải quốc sư của vương triều Đạt Hề đang tiến cung, cho nên mới đi báo cho Thất điện hạ biết.” Không đợi Hiên Viên Diệp mở miệng, Đông Phương Sóc đứng bên cạnh vội thấp giọng giải thích.

Ánh mắt Hoàng thượng lại trầm xuống, khóe môi cũng kéo ra một tia lạnh như băng, hắn lạnh lùng nói từng chữ, “Nói như thế thì thị vệ do trẫm phái đi đã không báo tin được rồi.” Giọng nói càng thêm lạnh lẽo, Hoàng thượng quay sang thị vệ bên cạnh lạnh lùng ra lệnh, “Người đi gọi Lý thống soái đến đây cho trẫm!” Lạnh lùng liếc mắt về phía Quốc sư, Hoàng thượng lại nói, “Quốc sư cũng đừng vội đi, để ta điều tra sự tình xong rồi nói sau.”

“Chuyện này...” Quốc sư cứng đờ cả người, gã nhất thời cũng không dám làm trái ý Hoàng thượng.

Hai mắt Liễu phi hơi nhú lại, sâu trong đáy mắt càng toát ra vài phần ngoan tuyệt. Nếu Hoàng thượng tra ra được thì chỉ sợ thân phận của nàng ta cũng sẽ bại lộ, trong lòng Liễu phi lại không khỏi lo lắng. “Hoàng thượng, hay là Lý thống soái đi chậm nên Hắc gia và Tế tướng vẫn chưa đến kịp?” Liễu phi nói xen vào, nhưng lần này giọng nói của nàng ta lại hơi ột chút, không biết bởi vì sợ hay bởi vì chuyện gì.

Khóe môi Hiên Viên Diệp lại kéo ra một tia cười lạnh, nữ nhân này cho tới bây giờ vẫn còn muốn nguy trang, được, hắn muốn xem nàng ta có thể giả vờ cho đến khi nào, không bao lâu nữa, cái đuôi của nàng ta cũng sẽ phải hiện ra thôi. Đương nhiên hắn hiểu những lời này của nàng ta là cố ý nói cho người khác nghe. Hắn cũng không muốn vạch trần nàng ta, có một số việc phải từ từ giải quyết mới được.

Một lát sau thì thị vệ được Hoàng thượng phân phó đi tìm Lý thống soái đã trở về. Người này nhanh chóng đi đến trước mặt Hoàng thượng rồi thấp giọng nói, “Hoàng thượng, thuộc hạ đã tìm thấy thi thể của Lý thống soái ở bên ngoài Hoàng cung, xem ra Lý thống soái xuất cung không bao lâu thì bị người khác giết hại rồi ạ.”

“Cái gì?” Hoàng thượng không khỏi kinh hãi, sắc mặt cũng càng thêm âm trầm, “Thật to gan, thậm chí ngay cả người của trẫm cũng dám giết!”

Hiên Viên Diệp cũng nao nao trong lòng. Khi hắn và Đông Phương Sóc tiến cung thì bên ngoài Hoàng cung không thấy có điều gì khác thường. Nếu Lý thống soái chết ở ngoài cung thì không lý nào hắn và Đông Phương Sóc lại không phát hiện được, chỉ sợ Lý thống soái này vừa mới bị người ta giết hại và cố ý đặt

ngoài Hoàng cung mà thôi. Hai mắt Hiên Viên Diệp càng thêm lãnh ý, xem ra vừa có người chuyển lời của bọn họ tới chỗ Thái tử rồi, bên cạnh y quả thật có không ít những người tài ba.

“Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì thế ạ?” Liễu phi không khỏi run rẩy thân mình. Nàng ta hơi nép về phía Hoàng thượng rồi cất tiếng nói sợ hãi, “Chuyện Lý thống soái xuất cung không có mấy người biết, lúc ấy ở đây cũng chỉ có vài người, làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy được?” Liễu phi càng nói càng tỏ ra sợ hãi, thân mình cũng càng thêm run sợ, nhưng lời nói của nàng ta cũng đã nhắc nhở Hoàng thượng một chuyện.

“Quốc sư, trẫm cũng muốn nghe ý kiến của người?” Hoàng thượng lại nhìn về phía Quốc sư, ánh mắt lạnh băng lúc này đã mang theo vài phần ngoan tuyệt, từng chữ từng chữ trong lời nói của hắn đã tăng thêm vài phần sát ý. Lúc ấy, trừ hắn và Liễu phi ra thì chỉ còn Quốc sư và Đạt Hề Nhiên, Liễu phi cố ý ngụy trang thành bộ dáng vô tội nên Hoàng thượng cũng không hoài nghi nàng ta.

“Hoàng thượng, thần thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, thần chỉ phụ trách làm phép cho Hoàng thượng, những việc khác thần đều không biết ạ.” Quốc sư cả kinh nhưng vẫn vội vàng nói, có điều trong lúc đang nói lại hung hăng trợn mắt liếc Liễu phi một cái, ý của nữ nhân kia không phải nói chuyện này là do gã làm hay sao?

“Người đâu, đem Quốc sư giam vào ngục, chờ chuyện này điều tra xong ta sẽ xử trí.” Tuy gã là quốc sư của vương triều Đạt Hề nhưng hiện tại đã xảy ra chuyện như vậy thì đương nhiên không thể cứ thả gã về là được.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng không thể làm như vậy được, thần là quốc sư của vương triều Đạt Hề, Thái tử của thần...” Quốc sư thật không ngờ Hoàng thượng lại thật sự đưa gã vào ngục, gã không khỏi kích động kêu lên.

“Người đi báo cho Thái tử của vương triều Đạt Hề biết trẫm đã giam Quốc sư. Sau khi điều tra xong, nếu vương triều Đạt Hề không có liên quan gì thì đương nhiên trẫm sẽ thả Quốc sư ra. Trẫm làm như vậy cũng vì muốn rửa sạch nỗi oan cho Quốc sư.” Không đợi Quốc sư nói xong, Hoàng thượng liền lạnh giọng ra lệnh cho thị vệ bên cạnh.

Sau khi nghe Hoàng thượng nói vậy, Quốc sư đành lập tức im lặng. Nếu Hoàng thượng đã nói như thế thì gã có nói gì cũng vô ích.

“Hoàng thượng, thật không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, thật may mắn khi Hoàng thượng không để cho hắn làm phép, nếu làm phép thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa?” Liễu phi sợ hãi nói, trong lời nói của nàng ta tràn ngập sự lo lắng.

“Chuyện này nhất định có liên quan đến Hiên Viên Triệt!” Hoàng thượng không để ý tới lời nói của Liễu phi mà quay sang nhìn Hiên Viên Diệp rồi lạnh giọng nói, “Con hãy đi điều tra rõ chuyện này, nhất định phải tìm ra chứng cứ. Trẫm tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.” Đột nhiên nhớ tới quyết định vừa rồi của chính mình, Hoàng thượng bỗng cảm thấy bản thân đã quá kích động, rõ ràng biết có điều gì đó không ổn nhưng lại không thể khống chế mình đưa ra quyết định như vậy, lúc này nghĩ lại, Hoàng thượng không nhận được có chút sợ hãi.

Liễu phi hơi cứng người lại một chút. Khi nghe Hoàng thượng nói vậy, nàng ta khẽ chau mày lại, vẻ mặt cũng ẩn chứa vài phần lo lắng.

“Phụ vương, con nghĩ không bao lâu nữa Đạt Hề Nhiên và Hiên Viên Triệt sẽ tiến cung thôi.” Hai mắt Hiên Viên Diệp khẽ lướt qua Liễu phi, hắn chậm rãi nói từng tiếng.

“Ừm.” Hoàng thượng gật đầu, trong mắt cũng ẩn chứa một tia cười lạnh, “Được, trẫm sẽ ở đây đợi bọn họ đến.”

Chỉ có Liễu phi là trên mặt đã hiện ra vẻ ngưng trọng, nhìn bộ dáng của Hiên Viên Diệp thì dường như mọi chuyện đã sớm sắp xếp xong xuôi hết rồi.

Quả thực không bao lâu sau thì một thị vệ vội vàng chạy tới thông báo, “Hoàng thượng, có Thái tử và thái tử của vương triều Đạt Hề cầu kiến ạ.”

“Cho vào!” Hoàng thượng nhíu mày lạnh giọng nói, lúc này đèn đuốc đã được đốt lên, cả khu vườn đều sáng trưng, Hoàng thượng ngồi ở giữa sân.

“Nhi thần tham kiến phụ vương!” Hiên Viên Triệt tiến vào, nhìn thấy trận pháp được bày biện trong sân thì cũng không cảm thấy quá bất ngờ, y lập tức tiến về phía trước hành lễ.

Đạt Hề Nhiên cũng đi về phía trước hành lễ, “Tham kiến Hoàng thượng!”

Hai mắt Hoàng thượng đảo qua hai người rồi trầm xuống, trên mặt ẩn chứa vài phần cười lạnh, chuyện này nhất định là do Hiên Viên Triệt và Đạt Hề Nhiên bày ra.

“Phụ vương, thái tử Đạt Hề đột nhiên đi tìm nhi thần và nói là phụ vương đang giam giữ quốc sư của bọn họ, không biết việc này có thật không ạ?” Thái tử vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, y dùng vẻ mặt hồn nhiên vô tội hỏi Hoàng thượng.

“Lúc tối có người sát hại thị vệ bên cạnh trẫm nên trẫm muốn điều tra rõ ràng chuyện này.” Hoàng thượng nhìn Hiên Viên Triệt, trong lòng âm thầm cười lạnh, nó giả vờ rất khéo.

“Hoàng thượng, Quốc sư là do Hoàng thượng triệu vào cung để làm phép cho Hoàng thượng, làm sao có thể hại người của Hoàng thượng được. Hơn nữa Quốc sư cũng không biết võ công nên không thể giết chết thị vệ bên người Hoàng thượng được, chuyện này chỉ sợ là có người cố ý hãm hại.” Đạt Hề Nhiên nghe Hoàng thượng nói vậy thì nhanh chóng đáp lời.

“Đúng vậy, phụ vương, lần này vương triều Đạt Hề đến đây để cầu thân, bọn họ sao có thể làm ra những chuyện như vậy, việc này chỉ sợ có ẩn tình gì đó.” Hiên Viên Triệt cũng phụ họa.

Trên mặt Hoàng thượng càng thêm lạnh băng, biết rõ việc này là âm mưu của Hiên Viên Triệt nhưng không có chứng cứ nên hẳn cũng không thể xử lý Hiên Viên Triệt được. “Chuyện này trẫm nhất định sẽ điều tra rõ ràng, sẽ không oan uổng cho bất kỳ kẻ nào, đương nhiên trẫm cũng tuyệt đối không buông tha cho bất kỳ kẻ nào có mưu đồ bất chính.” Hai mắt Hoàng thượng lạnh lùng nhìn về phía Hiên Viên Triệt và Đạt Hề Nhiên, trong giọng nói trầm thấp mang theo sự uy nghiêm khiến cho người nghe kinh hãi.

“Bẩm báo Hoàng thượng, bẩm báo Thất điện hạ, Thất vương phi cầu kiến ạ.” Lúc này, một thị vệ lại đi đến cung kính nói.

Hiên Viên Diệp nghe thấy Mạnh Phát Ảnh đã trở về thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Mau, mau truyền vào!” Hoàng thượng đã nhanh chóng đứng lên lập tức nói luôn. Hai tròng mắt lóe sáng, hẳn lại hỏi, “Người đi cùng Thất vương phi là ai, có phải là Nhu phi không?”

“Bẩm Hoàng thượng, thuộc hạ không nhìn thấy Nhu phi nương nương ạ.” Thị vệ kia không khỏi sửng sốt, sau khi phản ứng kịp mới vội vàng trả lời, trên mặt người này không khỏi kinh ngạc, Nhu phi nương nương không phải đã chết rồi sao? Lời này của Hoàng thượng thật khiến cho người ta sợ hãi.

“... Không có Nhu phi?” Hoàng thượng sửng sốt, lông mày gắt gao nhăn lại. Hai mắt không nhịn được nhìn về phía Hiên Viên Diệp, hẳn nghi ngờ hỏi, “Diệp nhi, không phải con đã nói Phát nhi sẽ đưa mẫu phi con trở về sao?”

Trong lòng Hiên Viên Diệp cũng hơi trầm xuống, không rõ vì sao Phát nhi không đưa mẫu phi trở về? Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể gọi Phát nhi vào rồi hỏi mới biết được, hẳn thấp giọng đáp lời, “Phụ vương, để cho Phát nhi tiến vào trước rồi hãy nói.”

“Mau, mau truyền Thất vương phi!” Hoàng thượng mau chóng hoàn hồn rồi lập tức nói.

Thị vệ kia cung kính đáp lời rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Liều phi khẽ nheo mắt lại, trong ánh mắt âm lãnh lại hiện ra vài phần đồ kỵ và ngoan tuyệt, bàn tay giấu dưới ống tay áo càng thêm siết chặt.

Hai mắt Thái tử cũng hướng lên từ từ nhìn về phía cửa viện, trong ánh mắt âm lãnh bỗng hiện ra sự mềm mỏng khác thường và vài phần mong đợi.

Thị vệ rời khỏi không được bao lâu thì Mạnh Phát Ảnh đi vào. Khi thấy Hiên Viên Diệp và Hoàng thượng ngồi cùng nhau nàng mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẻ mặt lại vẫn mang theo vài phần trầm trọng. Nàng không hề ngờ rằng khi tới chỗ Nhu phi lại không thấy Nhu phi đâu mà chỉ thấy một lá thư Nhu phi để lại.

Lúc này Thái tử và Đạt Hề Nhiên đều có mặt ở đây, Mạnh Phát Ảnh biết không thể đem chuyện Nhu phi rời đi nói cho Hoàng thượng, bằng không cho dù Hoàng thượng có tin nàng thì những người này cũng sẽ châm ngòi ly gián, bọn nàng nhất định sẽ gặp phải phiền toái. Nàng tiến về phía Hoàng thượng, trong lòng âm thầm suy nghĩ phải giải thích với Hoàng thượng thế nào.

“Phát nhi, Nhu phi đâu?” Hoàng thượng cũng không kịp đợi Mạnh Phát Ảnh đi đến bên cạnh hành lễ, hần vội vàng hỏi luôn.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình nhưng trên mặt vẫn giữ được vẻ bình tĩnh không để lộ ra bất kỳ điều gì khác thường. Nàng hít sâu một hơi rồi đến phía trước Hoàng thượng chậm rãi nói, “Bẩm Hoàng thượng, trên đường trở về Phát nhi bị tập kích, Phát nhi sợ mang theo mẫu phi tiến cung thì mẫu phi sẽ gặp nguy hiểm nên Phát nhi để người đưa mẫu phi tới chỗ an toàn trước rồi mới đến bẩm báo với Hoàng thượng.”

Chuyện bị tập kích trên đường là sự thật, nếu không phải tốc độ của Phi Ưng quá nhanh thì chỉ e ngay cả nàng cũng không về được.

Hiên Viên Diệp nghe được lời này của nàng thì hai mắt trợn lên, đáy mắt cũng rõ ràng hiện lên sự sợ hãi. Hần không để ý đến cái gì nữa mà nhanh chóng đứng lên rồi lôi nàng lại gần kiểm tra tỉ mỉ, vừa xem xét vừa sốt ruột hỏi, “Nàng không sao chứ?”

“Thiếp không sao.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười trấn an hần, nhưng khi nghĩ đến nguy hiểm vừa trải qua, trong lòng nàng vẫn còn có chút sợ hãi.

Sắc mặt Hoàng thượng cũng càng thêm khó coi, thậm chí có chút xanh mét lại. Hần lạnh lùng nói, “Được lắm, lá gan thật to, quý phi của trẫm và Thất vương phi cũng dám hại...” Khi nói chuyện, hai mắt Hoàng thượng lại nhìn về phía Thái tử, giọng nói lạnh băng mang theo vài phần phẫn hận.

Trên mặt Thái tử vẫn hiện lên vẻ lạnh lẽo và không có gì khác thường. Đôi mắt đang ở trên người Mạnh Phát Ảnh cũng thu hồi lại, trông y có vẻ như có vài phần không đành lòng.

“Hoàng thượng, nếu Phát nhi đã tìm được Nhu phi thì không bằng hãy phái thị vệ hộ giá Nhu phi hồi cung đi ạ.” Ánh mắt Liễu phi chợt lóe lên, khóe môi cũng ẩn quá vài tia cười lạnh.

Lời nói của Mạnh Phát Ảnh có thể lừa được Hoàng thượng nhưng không gạt được nàng ta, cho dù có bị tập kích trên đường nhưng nàng có thể tiến cung thì Nhu phi cũng có thể tiến cung. Nhưng nàng lại không đưa Nhu phi vào cung, lời giải thích duy nhất cho việc này chính là chuyện Nhu phi còn sống chỉ là giả. Nàng căn bản không thể mang Nhu phi trở về, còn Hiên Viên Diệp thì muốn ngăn cản Hoàng thượng nên mới lấy cớ như thế.

“Đúng rồi, người đâu, nhanh đi đón Nhu phi tiến cung!” Nghe thấy lời nói của Liễu phi, trong lòng lại sẵn sàng lo lắng cho Nhu phi, Hoàng thượng liền lập tức hạ lệnh. Hần dừng lại một lát rồi vội vàng sửa lại, “Không được, trẫm muốn đích thân đi đón Nhu phi!”

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh quét qua Liễu phi, nữ nhân này quả thật không đơn giản, chỉ sợ bà ta đã đoán được nàng không thể đưa Nhu phi trở về nên mới cố ý nói như vậy. Nếu lúc này nàng không giao Nhu phi ra thì nữ nhân này nhất định sẽ ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa, hơn nữa còn có Thái tử, tình cảnh của nàng sẽ rất bị động...

Nàng khẽ nhướng mắt lên. Khi nhìn vào y phục trên người Hoàng thượng, nàng đột nhiên cả kinh, đôi mắt cũng sáng lên. Nếu nàng không nhìn lầm thì y phục trên người Hoàng thượng có lưu một loại chất độc. Chất độc này tuy trông không được rõ và người bình thường chỉ sợ sẽ không chú ý nhưng nếu chú ý tới thì cũng chỉ cho rằng là không cần thận trọng vào nước.

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh lại từ từ hướng về phía Liễu phi, đáy mắt ẩn chứa thâm ý khác thường. Nàng cười lạnh, độc trên người Hoàng thượng nhất định là do nữ nhân này hạ.

Được, hôm nay nàng sẽ vạch trần bộ mặt thật của bà ta.

116. Chương 117: Kết Cục Của Liễu Phi

Hoàng thượng, xin chờ một chút ạ!” Hai mắt Mạnh Phát Ảnh khẽ hướng lên, nàng thấp giọng nói với Hoàng thượng.

“Sao vậy?” Hoàng thượng kinh trệ, trên mặt nhanh chóng hiện lên vài phần khẩn trương. Hắn run rẩy hỏi, “Có phải Nhu phi đã xảy ra chuyện gì hay không?” Trong giọng nói có sự run rẩy cùng sợ hãi, khi nói chuyện, thân mình hắn cũng cứng đờ lại và khẽ run lên.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, xem ra Hoàng thượng thật sự rất quan tâm đến Nhu phi, nếu Hoàng thượng biết nàng căn bản không có mang Nhu phi trở về thì không biết có trách tội nàng không. Nhưng hiện tại việc quan trọng nhất là đối phó Liễu phi trước đã, nếu không loại trừ nữ nhân này thì kế tiếp nàng không biết còn có chuyện gì xảy ra nữa.

“Hoàng thượng, mẫu phi không có việc gì ạ.” Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra một hơi rồi nhẹ giọng trả lời. Tuy không thể đem Nhu phi trở về nhưng trong lá thư Nhu phi để lại có thể biết được bà không có việc gì, chỉ là theo chân Phong Nguyệt Ngân trở về Phong tộc mà thôi. Chẳng trách từ sau ngày rời khỏi Nghê vương phủ thì không thấy hắn xuất hiện nữa, chắc là hắn đã đem Nhu phi trở về Phong tộc. Nhưng không biết Phong Nguyệt Ngân làm thế nào lại tìm được Nhu phi, nơi ở của Nhu phi là một nơi cực kỳ thần bí, người bình thường rất khó phát hiện được.

“Ừm, vậy là tốt rồi!” Hoàng thượng thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi tiếp tục nói, “Vậy con mau dẫn trẫm đi đi!”

Liễu phi nhìn phản ứng tránh né của Mạnh Phát Ảnh thì trong lòng càng thêm khẳng định nàng không đem Nhu phi trở về. Hai mắt sụp xuống, khóe môi nàng ta thoáng hiện lên một tia cười lạnh, “Phất nhi, người cũng biết tình cảm Hoàng thượng dành cho Nhu phi rồi đấy, người mau đưa Nhu phi đến đây đi, đừng làm cho Hoàng thượng sốt ruột thêm nữa!”

“Ta nhất định sẽ đưa mẫu phi tới, nhưng bây giờ còn có việc quan trọng hơn phải làm.” Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh hơi chuyển hướng nhìn về phía Liễu phi, khóe môi hơi kéo ra một tia cười lạnh, nàng chậm rãi nói từng chữ.

Liễu Phi khẽ giật mình nhưng lập tức cười nói, “Giờ phút này còn có việc gì quan trọng hơn việc đưa Nhu phi tới đây?”

“Đương nhiên là có.” Đầu lông mày Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu lại, trong ánh mắt nhìn Liễu phi càng nhiều thêm vài phần lãnh ý.

“Phất nhi, là chuyện gì?” Hoàng thượng nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Mạnh Phát Ảnh thì cũng không khỏi nhăn mày lại. Hắn trầm giọng hỏi, giờ phút này trong lòng mặc dù rất sốt ruột nhưng cũng không hề thúc giục nàng.

“Xin Hoàng thượng cho truyền Hồ thái y đến đây ngay ạ!” Mạnh Phát Ảnh quay sang nhìn Hoàng thượng rồi nghiêm túc nói. Nếu nàng nói trên quần áo của Hoàng thượng có độc thì chỉ sợ những người khác chưa chắc đã tin, hơn nữa đám người Liễu phi cũng sẽ nói dối. Chính vì vậy mà nàng muốn mời vị thái y có uy tín nhất trong triều tới đây để kiểm tra cho Hoàng thượng.

“Việc này...?” Lông mày Hoàng thượng càng thêm nhăn lại, vẻ mặt càng tăng thêm vài phần nghi hoặc, “Phất nhi, truyền Hồ thái y đến đây làm gì?”

Thân mình Liễu phi cũng cứng lại, hai mắt sụp xuống nhanh chóng thoáng qua một tia bối rối, nhưng ngoài mặt nàng ta lại không lộ ra bất kỳ điều gì khác thường.

“Hoàng thượng cứ truyền Hồ thái y đến là sẽ biết rõ ngay ạ.” Mạnh Phát Ảnh cũng không nói rõ, nhưng khi nhìn thấy thân mình Liễu phi đã trở nên cứng đờ, khóe môi lại không nhịn được nở cười lạnh.

“Người đâu? Lập tức truyền Hồ thái y tiến cung!” Hoàng thượng nghe Mạnh Phát Ảnh nói vậy thì suy tư một chút rồi trầm giọng hô.

“Tốc Phong, người đi đi!” Hiền Viên Diệp quay sang phân phó Tốc Phong. Tuy không hiểu rõ ý tứ của Mạnh Phát Ảnh nhưng nhìn thấy vẻ mặt trịnh trọng của nàng thì hẳn lập tức hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này. Hẳn có chút không yên lòng đối với những người bên cạnh Hoàng thượng lúc này, hơn nữa nếu nói về tốc độ thì những người ở đây không ai nhanh bằng Tốc Phong.

“Vâng!” Tốc Phong cung kính đáp lời rồi nhanh chóng đi ra ngoài, tốc độ của hắn quả thực nhanh như một cơn gió.

“Hoàng thượng không đi tìm Nhu phi sao?” Hai mắt Liễu phi từ từ nâng lên, nàng ta nhìn về phía Hoàng thượng rồi sốt ruột nói, “Vừa rồi Phát nhi có nói các nàng trên đường trở về đã bị người ta tập kích, nếu không mau đưa Nhu phi tiến cung thì chỉ sợ Nhu phi sẽ gặp nguy hiểm.”

Liễu phi rõ ràng muốn dời sự chú ý của Hoàng thượng. Hai mắt hướng về phía Hoàng thượng, khi thấy quần áo của hắn vẫn còn lưu lại chút dấu vết, trong lòng nàng ta âm thầm cả kinh. Lúc này nàng ta chỉ muốn cố gắng hết sức để kéo dài thời gian. Nàng ta tin rằng chỉ cần một khoảng thời gian ngắn nữa thôi thì những dấu vết kia sẽ tiêu biến hoàn toàn. Đến khi Hồ thái y đến đây thì ông ta cũng sẽ không phát hiện ra được điều gì.

“Liễu phi nương nương không nên sốt ruột, mẫu phi hiện tại rất an toàn, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Thật ra thì trong cung này mới nguy hiểm trùng trùng, nếu không trừ bỏ ác nhân kia mà để mẫu phi hồi cung thì mới thật sự nguy hiểm.” Mạnh Phát Ảnh chẳng lẽ lại không hiểu rõ tâm tư của nàng ta, nàng đương nhiên sẽ không thể để nàng ta có cơ hội làm vậy. Không đợi Hoàng thượng mở miệng, nàng liền lạnh lùng đáp trả. Những lời nàng vừa nói khiến Liễu phi á khẩu không trả lời được.

Con người Hoàng thượng hơi nheo lại, tự nhiên nghe ra được lời nói của Mạnh Phát Ảnh, hai mắt cũng chuyển hướng nhìn về phía Liễu phi, trong nghi hoặc còn có vài phần âm lãnh, nếu nữ nhân này thật sự có vấn đề thì hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

Liễu Phi chống lại ánh mắt sắc lạnh của Hoàng thượng đang bắn tới, thân mình theo bản năng co rụt lại, nàng ta kinh hãi kêu lên, “Hoàng thượng, chẳng qua thần thiếp chỉ quan tâm tới Nhu phi mà thôi.”

Ánh mắt Hoàng thượng chuyển ra chỗ khác nhưng hắn cũng không nói gì cả. Khi nhìn sang Mạnh Phát Ảnh, hắn cũng không hỏi nàng về chuyện của Nhu phi nữa. Lúc này hắn không muốn để những kẻ khác có cơ hội châm ngòi ly gián.

Tốc độ của Tốc Phong quả thực nhanh không thể tả. Chẳng bao lâu hắn đã đưa được Hồ thái y đến, mà Hồ thái y còn có vẻ chưa tỉnh ngủ hẳn, đôi mắt vẫn còn lơ lơ mờ mịt. Tuy là vậy nhưng khi đến Nhu Tâm Cung, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ông ta nhanh chóng tỉnh táo lại rồi vội vàng tiến lên phía trước cung kính hành lễ, “Lão thần tham kiến Hoàng thượng!” Hồ thái y khẽ cúi đầu xuống, trên mặt hiện rõ vẻ sợ hãi. Thái tử, Thất điện hạ và Thất vương phi đều có mặt ở đây, có phải bọn họ gọi ông tới vì chuyện của Thất vương phi hay không? Có điều dù sao ông cũng là lão thần trong triều, Hoàng thượng còn chưa mở miệng hỏi trước thì ông ta chắc chắn cũng không mở miệng, đây cũng là một biện pháp thoát thân mà ông ta đã học được qua nhiều năm sống ở Hoàng cung này.

“Phát nhi?” Hoàng thượng nhìn thấy thái độ của Hồ thái y thì hơi sững sốt một chút nhưng cũng không nói gì thêm. Hẳn nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh rồi thấp giọng dò hỏi, dù sao Hồ thái y này cũng là do nàng mời tới.

“Hồ thái y, nhờ ông kiểm tra cho Hoàng thượng một chút, thử nhìn xem trên người Hoàng thượng có chỗ nào khác thường không?” Mạnh Phát Ảnh nhìn Hồ thái y rồi nhẹ giọng nói, trong giọng điệu nhàn nhạt cũng không có quá nhiều cảm xúc.

Hồ thái y sững sốt một chút nhưng lập tức đáp lời, “Vâng ạ!” Ông ta từ từ tiến về phía trước xem xét trên người Hoàng thượng. Nhìn dáng vẻ của Hoàng thượng thì có vẻ Hoàng thượng vẫn hết sức bình thường,

trong lòng Hồ thái y càng thêm sợ hãi, ông ta cũng xem xét cẩn thận tỉ mỉ hơn một chút.

Mà Liễu phi đứng bên cạnh Hoàng thượng cũng khẽ biến sắc mặt. Nàng ta vốn đang thầm cảm thấy may mắn vì tưởng rằng Mạnh Phát Ảnh mời Hồ thái y đến đây là vì có mục đích khác, nhưng lúc này nàng ta đã hiểu Mạnh Phát Ảnh thật ra đã sớm phát hiện ra độc được trên người Hoàng thượng.

Dù sao thì tuổi tác của Hồ thái y cũng đã khá cao nên ông ta phải tiến tới gần Hoàng thượng thì mới nhìn rõ được. Định bắt mạch cho Hoàng thượng, Hồ thái y khẽ nâng hai mắt lên nhìn. Với khoảng cách gần như thế, ông ta liền phát hiện ra quần áo trên người Hoàng thượng có chút khác thường. Thân người Hồ thái y đột nhiên cứng đờ, bàn tay đưa ra định bắt mạch cho Hoàng thượng cũng trở nên đông cứng lại. Ông ta vội vàng nhìn lên tay áo của Hoàng thượng rồi nhìn thẳng vào y phục Hoàng thượng đang mặc trên người, vừa nhìn vừa kinh hãi nói, “Trên người Hoàng thượng có độc, vừa rồi có người hạ độc lên người Hoàng thượng sao?”

Hồ thái y vừa dứt lời thì Hoàng thượng lập tức tỏ ra kinh sợ, hai mắt theo bản năng tròn tròn. Hắn khó tin kêu lên, “Người nói cái gì?” Trong giọng nói lúc này cũng đã thêm phần căng thẳng. Hắn dừng lại lấy hơi rồi tiếp tục kêu to, “Là loại độc gì? Có thể chữa trị được không?” Hắn chỉ biết bây giờ mình không thể chết được, hắn còn chưa nhìn thấy Nhu nhi đâu.

“Hoàng thượng yên tâm, độc này cũng không gây nguy hại cho thân thể Hoàng thượng. Đây chỉ là một loại mê hồn tán, nó sẽ tạm thời làm cho Hoàng thượng mất đi sự bình tĩnh và có thể sẽ ra một số quyết định một cách vội vàng. Có điều chất độc này đã tiêu tán đi rất nhiều rồi, nó sẽ không ảnh hưởng gì đối với Hoàng thượng nữa đâu ạ.” Hồ thái y hơi lui về phía sau vài bước rồi thấp giọng giải thích.

Hoàng Thượng thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mà không có chuyện gì.

“Chất độc này đang bám ở chỗ nút thắt thứ hai trên vạt áo của Hoàng thượng, hiện tại cũng chỉ còn một dấu vết nhỏ. Có điều không biết sao Hoàng thượng lại phát hiện ra ạ?” Hồ thái y ngẫm nghĩ một lát rồi cẩn thận hỏi lại. Đêm hôm khuya khoắt thế này mà Hoàng thượng lại gọi ông ta tiến cung thì chắc là trước đó đã biết mình bị hạ độc. Có điều theo lý thuyết thì người bị hạ độc sẽ không có phản ứng gì quá khác thường, mà dấu vết trên người Hoàng thượng cũng rất khó nhìn, không hiểu sao Hoàng thượng lại phát hiện ra được?

Hoàng thượng khẽ chớp mắt, khóe môi hơi kéo ra một nụ cười tán thưởng. Hắn chậm rãi nói từng chữ, “Là do Thất vương phi phát hiện ra.” Nếu không nhờ Phát nhi thì làm sao hắn biết được.

Trong ánh mắt Hiên Viên Diệp cũng loáng thoáng một tia cười khê.

Hồ thái y sợ hãi nhìn Mạnh Phát Ảnh, ánh mắt hiện rõ sự khó tin và kinh ngạc. Ông ta đã nghe nói Thất vương phi có hiểu biết về độc dược nhưng không ngờ nàng lại lợi hại như vậy.

Sắc mặt Liễu phi giờ phút này đã có chút khó coi, thân mình cũng càng thêm bất động, nàng ta thiên tính vạn tính cũng không nghĩ tới chuyện Mạnh Phát Ảnh có thể khám phá ra chất độc của nàng ta.

Hoàng thượng nhăn mày lại, trong con ngươi hiện rõ vẻ suy tư. Hai mắt khẽ chớp, hắn đột nhiên nhớ lại khi ở tẩm cung, lúc Liễu phi đặt bát canh lên bàn, trong lúc nhất thời có vẻ như không đứng vững, tay nàng ta đã đụng phải vạt áo của hắn.

Thân thể Hoàng thượng trở nên cứng đờ, hai mắt đột nhiên nhắm lại rồi nhanh chóng chuyển hướng về phía Liễu phi bên cạnh. Khóe môi khẽ động, hắn lạnh lùng nói từng tiếng, “Liễu phi, nàng thử nói xem thế là thế nào?”

Thật rõ ràng, độc này chính là do nàng ta hạ. Nhớ lại chuyện từ sau khi Liễu phi đi vào thì hắn mới phát hiện ra Càn Khôn Chuyển đột nhiên phát ra ánh sáng kỳ dị, hơn nữa, khi đó hắn căn bản không hề nghĩ ngợi gì mà lập tức cho người đi mời quốc sư của vương triều Đạt Hề tới. Thậm chí đã biết rõ tính nghiêm trọng của sự việc mà hắn vẫn yêu cầu Quốc sư làm phép, tuy rằng hắn luôn muốn cứu Nhu nhi trở về nhưng vẫn chưa đến mức lỗ mẫn như vậy. Theo lý thuyết, dù thế nào thì hắn cũng sẽ chờ bọn Diệp nhi tiến cung rồi mới đưa ra quyết định, nhưng khi đó hắn giống như không thể khống chế mà ra quyết định vậy. Hiện thời nghĩ lại thì rốt cuộc hắn đã hiểu rõ, hóa ra trước đó nữ nhân này đã hạ độc hắn.

“Hoàng thượng, thần thiếp không biết chuyện gì đã xảy ra. Thần thiếp chỉ là một nữ tử yếu đuối, mỗi ngày đều ở trong thâm cung này và không nghe không thấy thế sự bên ngoài. Thần thiếp làm sao mà biết được cái gì là độc mê hồn cơ chứ. Hơn nữa, thần thiếp luôn một lòng yêu thương Hoàng thượng, thần thiếp chỉ hy vọng được nhìn thấy Hoàng thượng luôn vui vẻ khoan khoái, sao thần thiếp có thể hạ độc Hoàng thượng được?” Liễu phi hướng mắt lên nhìn Hoàng thượng rồi nói với vẻ điềm đạm đáng yêu, trong giọng nói còn mang theo chút oan ức và tựa hồ còn có chút nước mắt.

“Tối giờ mà ngươi còn muốn nói dối sao? Tối nay, trừ ngươi ra thì không ai tới gần người trẫm. Hơn nữa, lúc ở thâm cung ngươi còn giả vờ không đứng vững rồi dựa phải người trẫm...” Trong ánh mắt Hoàng thượng đã tăng thêm vẻ ngoan tuyệt, trong giọng nói cũng nhiều hơn vài phần lãnh ý. Hắn chỉ ngón tay lên ngực mình, chỉ đúng vào nơi còn lưu lại chất độc.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng hiểu lầm thần thiếp rồi. Thần thiếp thực sự không làm vậy, thật sự không làm vậy đâu ạ!” Liễu phi vẫn không chịu thừa nhận, nàng ta bắt đầu phát khóc, “Nhiều năm qua, tâm ý của thần thiếp đối Hoàng thượng thế nào chẳng lẽ Hoàng thượng lại không biết sao? Thần thiếp chưa bao giờ tranh đoạt cái gì, chẳng qua là vì không muốn làm cho Hoàng thượng phiền lòng, chẳng qua là vì hy vọng Hoàng thượng có thể nhìn thần thiếp nhiều hơn một cái liếc mắt, thần thiếp làm sao thể làm ra những chuyện như vậy.” Khi nói ra những lời này, ánh mắt nàng ta lại khẽ liếc về phía Thái tử rồi âm thầm ra hiệu ột tiểu cung nữ đang đứng ở phía sau.

“Hoàng thượng, Liễu phi nương nương nói độc này không phải là của bà ta thì hiện tại hãy cho người đi vào phòng Liễu Phi nương nương tra xét một chút thì chẳng phải sẽ biết sao?” Mạnh Phát Ảnh liếc mắt về phía cung nữ đang định lặng lẽ rời khỏi rồi chậm rãi nói với Hoàng thượng.

Thân mình Liễu phi hoàn toàn cứng đờ, mà bước chân của tiểu cung nữ vừa muốn rời đi cũng rõ ràng trở nên cứng lại. Nàng ta nhất thời không biết có nên tiếp tục đi về phía trước hay không.

Hoàng thượng cũng phát hiện ra cung nữ đang muốn rời khỏi, hắn khẽ nhíu mày rồi ngoan tuyệt nói, “Người đâu! Tối lục soát cung viện của Liễu phi ngay lập tức!”

Mấy thị vệ nghe lệnh Hoàng thượng liền lập tức đáp lời rồi nhanh chóng rời đi điều tra.

Sắc mặt Liễu phi lúc này đã trở nên tái nhợt. Ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi, nàng ta khẽ liếc về phía Thái tử.

Nhưng về mặt Thái tử vẫn chẳng có gì khác thường, trông y vẫn lạnh lùng như băng và không có tí ti biến đổi nào, có vẻ như y vốn không nhìn thấy mọi chuyện xảy ra trước mắt.

Sắc mặt Liễu phi càng thêm tái nhợt, thân mình hơi run rẩy, nàng ta trăm triệu lần cũng thật không ngờ với tình huống thế này mà Thái tử lại bỏ mặc nàng ta.

Được một lúc thì đám thị vệ đã nhanh chóng trở về. Trong tay cầm vài chiếc bình nhỏ, một thị vệ cấp tốc đưa tới trước mặt Hoàng thượng rồi cẩn thận nói, “Hoàng thượng, những thứ này đều được tìm thấy trong phòng Liễu Phi nương nương. Hẳn đều là độc được.”

Hai mắt Hoàng thượng đột nhiên trầm xuống, thật không ngờ trong phòng của nàng ta lại cất giấu nhiều độc được như vậy, thật sự quá ghê tởm.

“Đưa cho Hồ thái y nhìn xem, xem thử đó là cái gì?” Hoàng thượng hung hăng trợn mắt liếc nhìn Liễu phi một cái rồi lạnh giọng phân phó, “Xem có phải mê hồn tán hay không?”

“Vâng!” Thị vệ cung kính đáp lời rồi đem toàn bộ độc được bày ra trước mặt Hồ thái y.

Hồ thái y cẩn thận xem xét, mỗi khi xem qua một lọ thì sắc mặt lại càng thêm âm trầm, đến khi xem xong thì sắc mặt đã đen lại. Sau khi xem xong, ông ta nhìn về phía Hoàng thượng rồi chậm rãi nói, “Bẩm Hoàng Thượng, phần lớn đều là độc được khó gặp trên đời, cực kì âm độc.” Lời nói hơi dừng lại, ông ta lấy ra một lọ trong đó rồi trầm giọng nói tiếp, “Lọ này chính là mê hồn tán trên người Hoàng thượng.”

“Ngươi còn gì để nói không?” Con ngươi Hoàng thượng lại chuyển hướng về phía Liễu phi, giờ phút này trong giọng nói lạnh băng của hắn còn mang theo sát ý cực điểm. Trước kia hắn vẫn cho rằng nàng ta là một con người hiền lành, là một nữ nhân lương thiện, thật không ngờ nàng ta lại âm mưu thủ đoạn như thế, ở trong cung này mà lại ẩn giấu rất nhiều độc được.

Lúc này sắc mặt Liễu phi đã xám như tro tàn. Chứng cứ đã bày ra trước mặt, nàng ta biết giờ có nói cái gì cũng vô ích. Khóe môi khẽ run run, nàng ta thấp giọng khẩn cầu, “Hoàng Thượng, thần thiếp không có ý hại Hoàng thượng...”

“Người còn dám nói dối nữa sao?” Hoàng thượng khẽ lắc đầu, giọng nói lạnh lùng mang theo vài phần phần nộ, hiện giờ chứng cứ đã vô cùng xác thực mà nàng ta còn muốn nói dối, nữ nhân này quả thật lợi hại, nàng ta đã lừa gạt được hẳn trong bao nhiêu năm qua.

Thân mình Liễu phi tiếp tục run rẩy, hai mắt cũng từ từ buông xuống, đáy mắt ẩn chứa vài phần ngoan tuyệt, thần sắc nàng ta đã có vẻ bình tĩnh lại một chút nhưng cũng không mở miệng nói thêm điều gì.

“Nói đi, là ai sai khiến người làm như vậy?” Hoàng thượng thấy nàng ta không nói gì thì càng thêm tức giận, hẳn lại lạnh giọng hỏi, chuyện này nhất định là do Thái tử sai khiến nàng ta, nhưng lại nghĩ nàng ta và Thái tử làm sao lại cùng một phe được, theo lý thuyết thì Hoàng hậu trước đã từng vài lần muốn hại nàng ta, nàng ta chỉ sợ còn hận Thái tử không hết, làm sao còn đi giúp Thái tử cho được?

“Không ai sai khiến thần thiếp cả, tối nay thần thiếp chỉ có ý định dụ hoặc Hoàng thượng mà thôi. Thần thiếp cũng chỉ là một nữ tử, lại là một nữ nhân sống trong Hoàng cung, là nữ nhân của Hoàng thượng, hướng chi trong lòng thần thiếp lại thật tâm yêu thương Hoàng thượng. Khi nhìn thấy Hoàng thượng luôn tâm tâm niệm niệm hướng về Nhu phi, trong lòng thần thiếp thấy rất đố kỵ, vì vậy mới không chế không nổi bản thân mình mà nhân lúc trời tối cho Hoàng thượng dùng mê hồn tán. Thần thiếp chỉ hy vọng Hoàng thượng quan tâm đến thần thiếp nhiều hơn một chút, hy vọng Hoàng thượng...” Liễu phi biết sự tình đã hoàn toàn bại lộ nên cũng không che giấu nữa, có điều lời giải thích của nàng ta lại làm cho Mạnh Phát Ảnh hơi ngạc nhiên. Nàng ta đang nói thì cố ý dừng lại khiến người khác có cảm giác khó hiểu. Nữ nhân này quả thật có thể nói dối không chớp mắt, đúng là một cao thủ.

“Người cho là người nói như vậy thì trăm sẽ bỏ qua cho người sao?” Hoàng thượng há có thể không rõ tâm tư của nàng ta lúc này. Hẳn ngoan tuyệt nói tiếp, “Nếu người nói ra kẻ sai khiến người thì trăm có thể sẽ suy xét mà tha cho người.”

“Hoàng thượng, thần thiếp chẳng qua xuất thân là một tiểu cung nữ, không có gia thế, không có nơi để dựa vào, cho dù có muốn giúp ai đi nữa thì cũng chẳng có ai mà giúp. Thần thiếp có thể bị người ta sai khiến sao?” Lúc này Liễu phi đã rất quyết tâm, trong giọng nói còn nhiều thêm vài phần nghiêm nghị. Im lặng một lát, vẻ mặt càng tăng thêm sự ủy khuất, nàng ta lại nức nở nói, “Thần thiếp thừa nhận việc thần thiếp lưu giữ độc dược là không đúng, nhưng Hoàng thượng chắc là biết, sống tại Hoàng cung này, nếu là người yếu đuối thì chỉ sợ sớm đã bị nhai nuốt đến xương cốt cũng chẳng còn, thần thiếp chẳng qua cũng chỉ vì sinh tồn nên thật sự không còn cách nào khác.” Những lời nàng ta vừa nói quả thực chính là nỗi chua xót của mọi nữ tử sống trong Hoàng cung này, có điều trong lời nói cũng hoàn toàn phớt lờ kẻ chủ mưu đứng đằng sau.

“Người...” Hoàng Thượng càng thêm buồn bực, có điều những lời Liễu phi vừa nói cũng có chút đạo lý. Mặc dù biết nàng ta đang nói dối nhưng nhất thời cũng chẳng có cách nào bắt nàng ta phải nói ra.

“Thần thiếp đã hạ độc Hoàng thượng, tuy thần thiếp làm vậy cũng chỉ vì yêu thương Hoàng thượng nhưng dù sao đó cũng là một tội đại nghịch bất đạo. Thần thiếp cầu xin Hoàng thượng trị tội thần thiếp, thần thiếp không có nửa điểm oán hận!” Con người Liễu phi hơi lóe lên, nàng ta nghiêm nghị nói từng chữ. Có điều không rõ có phải nàng ta nghĩ là Hoàng thượng sẽ không giết nàng ta hay là vì muốn bảo vệ kẻ đứng sau lưng mình mà tình nguyện hy sinh bản thân?

Hoàng Thượng im lặng, Liễu phi đã phạm phải tội này, chỉ cần xét đến việc nàng ta đã hạ độc hẳn thì đã có thể xử tử nàng ta rồi, nhưng nếu giết Liễu phi như vậy thì mọi manh mối sẽ bị cắt đứt.

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh khẽ híp lại, Liễu phi này quả thực thật lợi hại, với tình huống như vậy mà bà ta vẫn có thể bình tĩnh tranh cãi như thế.

“Lọ này hẳn là Phệ Cốt Tán, chỉ cần một giọt thì có thể làm ột người hóa thành đám máu loãng?” Mạnh Phát Ảnh nhìn một cái chai khác trong tay Hồ thái y rồi từ từ đứng dậy cầm lấy. Nàng đi tới trước mặt Liễu phi rồi khẽ lắc lắc cái chai. Lời nói hơi dừng lại một chút, nàng lại nói tiếp, “Nếu ta không có nhớ lầm thì lúc trước Nhu phi giả đã trúng phải loại độc này.”

Lúc ấy, Nhu phi giả kia vốn là muốn nói ra cái gì đó nhưng lại đột nhiên bị trúng độc, sau đó nàng ta từ từ hóa thành vũng máu ở trước mặt mọi người. Khi đó bọn họ đều không biết người nào đã hạ độc, cũng không có ai đi hoài nghi Liễu phi, nhưng bây giờ chỉ sợ mọi chuyện đã rất rõ ràng, lúc ấy Liễu phi cũng đứng ở đó, độc kia nhất định là do nàng ta hạ.

Trước mắt bao người mà Liễu phi vẫn có thể hạ độc được Nhu phi giả, hơn nữa còn không lưu lại chút dấu vết nào. Khi đó Hiên Viên Diệp và Hiên Viên Hằng cũng đều có mặt nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường, điều này có thể cho thấy Liễu phi này lợi hại thế nào.

Sắc mặt Liễu phi lại nhanh chóng trầm xuống, hai tròng mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh xẹt qua một tia ngoan tuyệt. Kế hoạch của nàng ta đã bị hủy trong tay nữ nhân này, nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

“Nếu như người chỉ đơn thuần muốn tranh thủ tình cảm như lời người nói thì tại sao lúc đó lại hạ độc Nhu phi giả? Khi đó Nhu phi giả kia có làm gì đe dọa đến người đâu?” Mạnh Phát Ảnh đương nhiên đã nhận ra lãnh ý trong con người của Liễu phi, nàng khẽ nhếch môi lạnh lùng nói từng chữ. Có thể thấy Nhu phi giả kia chắc chắn là do Liễu phi sắp xếp, lúc đó khẳng định là nàng ta sợ Nhu phi giả sẽ khai ra nàng ta nên mới giết người diệt khẩu.

Sắc mặt Liễu phi đột nhiên trầm xuống, nàng ta lại tiếp tục chối quanh, “Cho dù Nhu phi giả bị trúng loại độc này thì cũng không thể chứng minh độc đó nhất định là do ta hạ. Lúc ấy có rất nhiều người xung quanh, trước mắt bao người như vậy thì ta làm gì có cơ hội hạ độc. Ta chẳng qua chỉ là một nữ nhân yếu đuối, nếu ta thật sự hạ độc thì mọi người sao có thể không nhìn ra được.”

“Đúng, không thể không nói người thật sự rất lợi hại.” Mạnh Phát Ảnh lạnh lùng cười nói, “Nhưng trong tay người có loại độc này, hơn nữa lúc ấy người cũng có mặt ở đó, hiềm nghi lớn nhất chính là người.” Nữ nhân này quả thực quá giảo hoạt, dù sao chuyện xảy ra cũng đã lâu, giờ muốn tìm chứng cứ cũng không phải chuyện dễ dàng gì, nàng ta hoàn toàn có thể chống chế được.

“Chuyện đó cũng chỉ là hoài nghi của người, không có chứng cứ, người cũng không thể vu oan cho bản cung được!” Liễu Phi trợn mắt tức giận nhìn Mạnh Phát Ảnh rồi âm ngoan nói.

Mạnh Phát Ảnh khép hờ hai mắt rồi âm thầm ra hiệu cho Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp hiểu ý, thân mình chợt lóe lên một cái, chỉ trong nháy mắt hắn đã vọt tới trước mặt Liễu phi, cánh tay cũng cấp tốc vươn ra giữ lấy cổ tay Liễu phi lại.

Liễu phi kinh ngạc, nàng ta hoàn toàn không ngờ Hiên Viên Diệp đột nhiên lại hành động như vậy. Giờ có muốn né tránh thì cũng đã muộn, lại cũng sợ khiến cho Hoàng thượng hoài nghi, nàng ta chỉ có thể để mặc Hiên Viên Diệp giữ lấy cổ tay mình.

Hiên Viên Diệp lạnh lùng nhìn Liễu phi, cái nhìn làm người ta rét lạnh bắn thẳng lên người Liễu phi, khóe môi khẽ nhúc nhích, hắn chậm rãi nói, “Thật không ngờ Liễu Phi nương nương lại có công lực thâm hậu như thế.”

“Ha, thật là một nữ tử yếu đuối!” Đông Phương Sóc cũng không nhịn được bật cười thành tiếng, hai mắt khi nhìn Liễu phi cũng tràn qua vài tia âm lãnh, lần đầu tiên hắn nhìn thấy một nữ nhân thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.

Ngón tay Hiên Viên Diệp cấp tốc điểm lên huyệt đạo trên người Liễu phi một cái rồi lập tức buông bàn tay đang nắm giữ cổ tay nàng ta ra.

Liễu Phi ngã sấp xuống mặt đất.

“Xem ra chất độc trên người Nhu phi giả kia chắc chắn là do bà ta hạ, nếu bà ta có võ công tuyệt đỉnh thì nhân lúc hỗn loạn muốn hạ độc Nhu phi giả cũng là việc cực kỳ dễ dàng.” Đông Phương Sóc lại từ tốn nói.

“Giờ người còn muốn nói dối nữa hay không?” Trong con người Hoàng thượng càng tăng thêm vẻ lạnh lùng sát ý, nếu không phải muốn tra ra mọi chuyện từ trong miệng nàng ta thì hắn đã giết chết nàng ta ngay lập tức rồi.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, thần thiếp thật sự bị oan!” Liễu phi nằm trên mặt đất không thể động đậy nên đương nhiên đã giảm đi ít khí thế nhưng trên mặt lại càng thêm sợ hãi, nàng ta liên tục kêu oan.

“Người còn dám nói người bị oan ư? Người thân là một nữ nhân trong thâm cung, trên người có võ công tuyệt đỉnh lại đi che giấu tất cả mọi người, rồi lại cất giấu bao nhiêu độc được như vậy, thậm chí còn đi hạ độc trăm, cho tới bây giờ người còn dám nói người bị oan sao?” Hoàng thượng nhanh chóng ngắt lời của nàng ta, trong ngữ khí càng nhiều thêm vài phần ngoan tuyệt.

“Nói đi, Nhu phi giả kia có phải là người của người hay không? Rốt cuộc là người nào sai khiến người?” Hoàng thượng ngừng lại một chút rồi trầm giọng nói tiếp, “Người muốn tự khai ra hay muốn trầm dụng hình?”

“Hoàng thượng, thần thiếp không làm, thật sự không làm. Thần thiếp thật lòng yêu thương Hoàng thượng!” Liễu phi nằm trên mặt đất bắt đầu thấp giọng khóc lóc.

“Nếu như người không làm thì vì sao phải giết Nhu phi giả? Người còn dám nói thật lòng yêu thương trăm ư? Người hạ độc trăm mà còn nói là yêu thương? Hừ, thật buồn cười!” Hoàng thượng đột nhiên đứng dậy hung hăng đá nàng ta một cước, trong giọng nói lạnh lùng càng chứa thêm vài phần phẫn nộ.

“Nếu người không nói thật thì trăm sẽ cho người thử một chút độc được này của chính người, từng cái từng cái đều thử để xem có tư vị gì.” Hoàng thượng di chuyển ánh mắt, khi thấy độc được trước mặt Hồ thái y, hẩn trợn mắt lên rồi ngoan tuyệt nói.

Vừa rồi Hồ thái y đã nói tất cả các chất độc này đều là những chất độc cực kỳ ghê gớm. Mà hẩn cũng đã tận mắt nhìn thấy bộ dáng của Nhu phi giả sau khi trúng độc, mức độ khủng bố quả thật không phải bình thường. Vì vậy hẩn mới nghĩ dùng đến nó để đe dọa Liễu phi, nếu nàng ta thật sự không nói và lại tiếp tục nói dối thì hẩn sẽ thật sự đem chất độc này tưới lên thân thể nàng ta.

Liễu Phi nghe Hoàng thượng nói vậy thì thân mình hoàn toàn cứng lại, hai mắt theo bản năng cấp tốc nhìn về phía độc được, trong con ngươi thấp thoáng sự sợ hãi. Lúc trước nàng ta cũng không quá sợ hãi, dù sao thì võ công của nàng ta cũng thuộc loại cao cường, nếu có chuyện gì xảy ra thì nàng ta cũng có thể chạy thoát. Nhưng không ngờ Hiên Viên Diệp lại đột nhiên động thủ ra tay điểm huyết nàng ta. Đến lúc này mà Thái tử còn không ra tay cứu giúp thì chỉ sợ nàng ta chỉ còn cách chờ chết.

“Nói hay không? Người chọn xong chưa?” Hoàng thượng thấy trên mặt nàng ta hiện ra sự sợ hãi thì khóe môi hơi kéo ra một tia cười lạnh. Hẩn quay sang Hồ thái y rồi nhẹ giọng nói, “Hồ thái y, người đưa tất cả độc được qua đây, nhìn xem loại nào làm cho người ta thống khổ nhưng cũng không lập tức làm chết người thì cho ả ta thử một chút!”

“Hoàng thượng, lọ này hẩn là Ly Tâm Tán, nó sẽ khiến cho người bị trúng độc cảm thấy toàn thân đau đớn tựa như vạn tiễn xuyên tâm.” Hồ thái y hơi tiến về phía trước rồi lấy ra một lọ.

Liễu phi nằm trên mặt đất run rẩy thân mình, trong con ngươi tràn đầy sự sợ hãi, khóe môi nàng ta không nhận được run rẩy, “Hoàng thượng, xin Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng!”

“Người chỉ cần nói ra kẻ sai khiến thì trăm sẽ tạm tha cho người.” Hoàng thượng cảm bình độc được lắc qua lắc lại, “Nếu người không nói ra thì cũng đừng trách trăm!”

“Hoàng thượng, quả thật không có ai sai khiến thần thiếp hết, mọi chuyện đều do thần thiếp tự làm.” Liễu phi khẽ nhắm mắt lại che giấu đi vẻ sợ hãi rồi lại mở mắt ra, nàng ta chậm rãi nói từng tiếng.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, vì sao Liễu phi này lại bảo vệ Thái tử như thế, việc này quả thực khiến người ta không nghĩ ra được?

Trên mặt Hoàng thượng cũng lộ một chút kinh ngạc, bàn tay nắm chai độc được trở nên cứng đờ, hẩn nhếch môi lạnh lùng nói từng chữ, “Một khi đã như vậy thì người không nên trách trăm!” Hẩn nói xong thì nghiêng cái chai trong tay xuống, có một chút thuốc trong chai liền rơi ra chảy xuống người Liễu phi.

Thân mình Liễu phi rõ ràng rút lại một chút nhưng lúc này nàng ta căn bản cũng không thể cử động nên có muốn tránh cũng không tránh được, chỉ có thể trơ mắt nhìn độc được kia rơi xuống người mình. Độc được

vừa dính vào da thịt thì nàng ta lập tức cảm thấy toàn thân truyền đến một cảm giác đau đớn không thể chịu đựng, nàng ta nhịn không được hít mạnh một hơi. Khóe môi bắt đầu rên rỉ thành tiếng.

Độc dược này là của nàng ta nên đương nhiên nàng ta biết nó lợi hại thế nào. Nàng ta biết rõ sự tra tấn này mới chỉ là bắt đầu.

Hiên Viên Triệt khẽ nâng đôi mắt lạnh lẽo lên liếc nhìn Liễu phi một cái nhưng sau đó lại hạ xuống. Trong đôi mắt y ngoài vẻ lạnh băng thì cũng không có bất kỳ cảm xúc nào khác, có điều trong đôi mắt ấy bỗng xẹt qua một tia âm ngoan.

“Hoàng thượng, tên thị vệ của Hoàng thượng vừa rồi chắc chắn cũng do nữ nhân này hại chết. Việc này không có liên quan gì đến Quốc sư, kính xin Hoàng thượng thả Quốc sư ra ạ!” Đạt Hề Nhiên từ nãy vẫn im lặng đột nhiên mở miệng nói. Gã vốn thầm nghĩ rằng Liễu phi này rất có khả năng chính là người của Hiên Viên Triệt nên còn có chút lo lắng. Nhưng nhìn vẻ mặt Hiên Viên Triệt lúc này lại vẫn lạnh như băng và không có phản ứng gì khác thường, nếu Liễu phi là người của y thì chắc y cũng không đến mức lạnh lùng vô tình như vậy chứ? Nghĩ vậy nên lúc này gã mới mở miệng nói ra những lời như thế.

Hoàng thượng sững người, lúc này mới chuyển mắt nhìn về phía Đạt Hề Nhiên, trong con ngươi híp lại ẩn chứa vài phần trầm tư.

Lúc này Liễu phi hiển nhiên đã có chút không chịu nổi, nàng ta la hét ngày càng lớn tiếng, thân mình không ngừng co rút, khuôn mặt đã hoàn toàn vặn vẹo. Khi nghe Đạt Hề Nhiên nói như vậy, thân thể của nàng ta có vẻ như hơi cứng lại một chút, nàng ta hướng ánh mắt chờ mong về phía Thái tử. Bất giác ánh nhìn lạnh lùng vô tình của y, ánh mắt nàng ta bỗng trở nên u ám, trái tim cũng hoàn toàn lạnh ngắt. Nàng ta còn cho là ít nhiều thì y cũng sẽ giúp đỡ, không ngờ khi thấy bộ dạng thống khổ của nàng ta thế này mà y vẫn tỏ ra thờ ơ như vậy.

“Thị vệ của trẫm cũng do người sát hại?” Hoàng thượng quay lại trầm giọng hỏi Liễu phi. Nhìn bộ dáng cực kỳ thống khổ của nàng ta, hẳn không khỏi hít sâu một hơi, trong lòng cũng rất kinh ngạc, thật không ngờ đến lúc này mà nữ nhân kia vẫn không chịu nói ra kẻ đứng đằng sau.

“A! A!” Liễu phi nhịn không được lại kêu lên mấy tiếng, không biết là cố ý hay thật sự không nghe được lời Hoàng thượng vừa nói, nàng ta vẫn không ngừng la hét.

“Việc này còn phải hỏi sao? Nhất định là nữ nhân kia rồi. Lúc ấy chỉ có bản cung, Quốc sư và bà ta có mặt ở đó. Mối giao hảo giữa vương triều Đạt Hề và vương triều Hiên Viên luôn luôn rất tốt, bản cung sao có thể sát hại thị vệ của Hoàng thượng được. Nữ nhân này đã dám hạ độc Hoàng thượng thì việc giết thị vệ của ngài cũng không có gì kỳ lạ.” Đạt Hề Nhiên thấy Hiên Viên Triệt vẫn không có bất kỳ phản ứng gì thì trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, gã lại tiếp tục lý luận.

“Nhưng sao bà ta phải làm thế? Thân là một nữ nhân sống trong Hậu cung, bà ta ngăn cản Hoàng Thượng truyền đại thần vào cung thì có lợi gì? Hơn nữa, cho dù thế nào thì ngôi vị hoàng đế cũng không thể rơi vào tay bà ta được.” Đông Phương Sóc nghe Đạt Hề Nhiên nói vậy thì liếc mắt nhìn y một cái rồi nói với vẻ chế giễu.

Mạnh Phát Ảnh khẽ chau mày lại, nàng không hiểu được tại sao Liễu phi lại trung thành với Thái tử như vậy?

“Phụ vương, nhi thần thấy việc sát hại thị vệ không có liên quan gì đến vương triều Đạt Hề, mà Liễu phi thì trước đó đã hạ độc phụ vương rồi. Việc này đã chứng minh rằng bà ta còn có âm mưu khác. Tuy không biết rốt cuộc bà ta muốn làm gì nhưng bà ta vẫn là mối hiểm nguy lớn nhất trong chuyện sát hại thị vệ này.” Thái tử cuối cùng cũng mở miệng nói, một đôi con ngươi âm lãnh hơi liếc về phía Liễu phi rồi dừng lại trên người Hoàng thượng, ánh mắt vẫn vô cùng lạnh lẽo và không có nửa điểm khác thường.

Liễu phi đang nằm trên mặt đất đột nhiên cứng đờ cả người, nàng ta nhất thời không kêu la được tiếng nào nữa, cũng có thể nói vào lúc này, nàng ta đã quên hết mọi đau đớn.

117. Chương 118: Liễu Phi Thê Thảm, Tình Nhi Xuất Giá

Nàng bảo vệ hẩn như vậy, vì hẩn mà cõi lòng nàng tan nát, đau đớn vô cùng, nhưng hẩn chẳng những không hề để tâm đến mà còn bán đứng nàng.

Nhiều năm như vậy, nàng vất vả như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Nàng vốn cho là dù Hoàng Thượng không yêu nàng, chỉ cần để cho Thái tử lên ngôi Hoàng đế, nàng sẽ là Thái hậu, có thể hưởng thụ sự tôn quý dưới một người, trên vạn người, nhưng bây giờ, nàng mới phát hiện ra, nàng đã sai rồi, hơn nữa còn là vô cùng sai lầm. Y căn bản không hề có nhân tính, kể cả y có lên làm Hoàng thượng, nàng có là mẫu thân của y đi chăng nữa thì tuyệt đối sẽ không để nàng lên làm Hoàng Thái Hậu.

Bởi vì xuất thân của nàng chỉ là một cung nữ, cho dù, chuyện năm đó đã được làm sáng tỏ, nhưng y làm sao có thể để ọi người biết được chuyện đó.

Y từ lúc ban đầu đã chỉ muốn lợi dụng nàng, chưa từng coi nàng là mẫu thân của y, tuy rằng Hoàng Thượng từ trước đến nay không phát hiện ra những hành vi phạm tội của nàng, không xử trí nàng nhưng đợi đến sau khi Thái Tử thành công đoạt vị tuyệt đối sẽ không giữ lại nàng. Đây chính là nỗi bi ai của nàng, từ trước đến giờ nàng chưa từng nghĩ đến sự việc sẽ xảy ra như thế này.

Sao có thể không hận, không oán, trong nháy mắt, nàng muốn vạch trần sự thật về Thái Tử, nhưng cuối cùng nàng vẫn nhịn xuống.

Y có thể vô tình, có thể không coi nàng là mẫu thân, có thể không thêm để tâm đến những hi sinh của nàng, nhưng nàng lại không làm được việc tàn nhẫn đó, dù sao y cũng là cốt nhục do nàng sinh ra, nàng sao có thể nhẫn tâm làm như vậy được.

Hai mắt nàng từ từ nhắm lại, nỗi đau của nàng giờ đây không thể nói lên lời, giờ phút này, những đau đớn trên thân thể đối với nàng mà nói không thấm vào đâu so với nỗi đau trong tim.

Hoàng Thượng nghe được những lời Thái Tử nói, hai mắt theo bản năng híp lại, sâu trong ánh mắt ẩn chứa vài phần trầm tư, đôi môi hơi mím khe khẽ kéo lên, cách giải quyết của Thái Tử lúc này thật sự khiến hẩn có chút không hiểu nổi.

Liễu Phi với Thái Tử là cùng một phe, giờ đây Thái Tử làm vậy với Liễu Phi, chẳng phải sẽ đẩy Liễu Phi vào bước đường cùng, có thể sẽ khiến Liễu Phi vạch trần y hay sao?

Mạnh Phát Ảnh và Hiên Viên Diệp đều sửng sốt, Đông Phương Sóc khẽ nhíu mày, mí mắt hơi hơi rung nhẹ, nhìn chăm chú về phía Thái Tử như đang tìm tòi nghiên cứu.

“Không sai, tên thị vệ kia đúng là do ta giết.” Liễu Phi mở to mắt, đột nhiên trầm giọng nói, thanh âm của nàng lúc này mang theo vài phần run rẩy, có lẽ vì không thể khống chế sự đau đớn của thân thể, nhưng lúc này, nàng vẫn kiên cường chịu đựng, không hề rên rỉ một tiếng nào.

Khi nói, ánh mắt nàng đảo qua người Thái Tử, sau đó dừng trên người Hoàng Thượng, khóe môi khẽ nhúc nhích, nói rõ ràng từng chữ: “Thị vệ kia là do ta giết, khi Hoàng Thượng ở thư phòng, ta đã lặng lẽ xuất cung, giết hẩn.”

“Thật sự là người?” Hoàng Thượng nheo mắt lại, vẻ mặt thể hiện rõ ràng sự hoài nghi, hẩn căn bản không tin lời nàng nói, nếu như nàng và Thái tử không phải cùng là một phe, nàng không có lý do gì phải làm như vậy.

Liễu Phi tự nhiên có thể đoán ra tâm tư của Hoàng Thượng, khóe môi hơi hơi kéo ra, nhếch lên một tia cười lạnh, gần từng chữ nói “Ta muốn ngăn cản Hoàng Thượng đi cứu Nhu phi, ta vốn tưởng rằng, nếu Thất điện hạ và Hậu gia cùng tiến cung, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không làm lỡ quốc sự, chỉ cần chậm một canh giờ, Hoàng Thượng sẽ không thể cứu được Nhu phi. Cho nên ngay lập tức đã đi báo cho thị vệ.”

Liễu Phi tuy rằng toàn thân đang đau đớn đến phát run, nhưng trong giọng nói của nàng ta vẫn mang theo sự nghiêm nghị, không hề có chút sợ hãi.

Lúc này, nàng ta đang nhận tội, nhưng trong giọng nói của nàng thể hiện sự quyết tâm, kiên định, tuyệt đối không thay đổi, hơn nữa, theo như lời nàng ta nói thì cũng có khả năng.

Ánh mắt của Hiên Viên Diệp cũng hơi trầm xuống, nếu đúng như Liễu Phi nói thì thi thể người thị vệ kia sẽ không còn để lại dấu, để khi Hoàng Thượng cho người đi thăm dò phát hiện ra.

Liễu Phi hiển nhiên đang nói dối.

Thái tử hơi hơi khép hờ mắt, che khuất những tia âm lãnh như đang muốn giấu đi điều gì, tay để dưới ống tay áo cùng hơi hơi siết lại.

Y im lặng không nói gì thêm.

“Hoàng Thượng, Người hãy giết ta đi, mọi chuyện đều do ta làm.” Liễu Phi lại trầm giọng nói, nàng chỉ muốn nhanh chóng chết đi, như vậy nàng sẽ không còn phải chịu đựng những đau đớn này hành hạ nữa.

“Trước kia Hoàng Hậu cũng là do ta hại chết, Bình Phi cũng do ta hại chết, Nhu phi giả kia cũng do ta an bài, ta vốn muốn cùng nàng ta hại chết Nhu Phi thật, nhưng thật không ngờ, nàng ta lại không làm theo theo lệnh ta.”

Liễu Phi lúc này rất muốn chết, bởi vậy cái gì cũng không sợ, không hề che giấu những hành vi phạm tội trước kia.

Hoàng Thượng càng nghe sắc mặt càng âm trầm, đặc biệt khi nghe nàng ta nói kế hoạch hại Nhu phi, đôi mắt ấy càng thêm thâm trầm, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào nàng ta, như muốn ngay lập tức kết liễu nàng ta.

“Người thật là một nữ nhân ngoan độc.” Hoàng thượng tức giận xỉ vả, nghiêng rằng nghiêng lợi gầm lên, thật không ngờ, nữ nhân bình thường dịu dàng như nàng ta lại ngoan độc như vậy.

“Ha ha ha...” Liễu Phi đột nhiên cười lớn, cười lớn như vậy nhưng vài giọt nước mắt từ từ trượt xuống từ khóe mắt của nàng, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Thượng mang theo sự phẫn hận, khóe môi nhợt nhạt hơi hé mở, chậm rãi nói từng chữ từng chữ: “Ta ngoan độc? Hoàng Thượng nói ta ngoan độc, Hoàng Thượng Người có biết rằng, sau khi có được ta, Người không thèm để ý đến ta nữa, Hoàng Hậu đã nghĩ đủ cách để hành hạ ta, ta chỉ là một tiểu cung nữ trong hoàng cung rộng lớn này, mang thân phận thấp kém nhất, nếu ta không nghĩ cách bảo vệ mình thì chỉ có thể chờ chết...”

Nói đến đây, Liễu Phi dừng lại một chút, khóe môi hơi hơi nhếch lên cười khổ vô cùng thê lương, lại nhìn thẳng vào mắt Hoàng Thượng, mang theo sự trào phúng, tiếp tục nói: “May mắn là ta... mang thai đứa nhỏ của Hoàng Thượng, thế nhưng Hoàng Hậu đã biết được việc này, trăm phương nghìn kế muốn hại chết đứa nhỏ trong bụng ta...”

Liễu Phi càng nói, ánh mắt càng thêm căm phẫn, nghiêng rằng nghiêng lợi đầy hận ý nói: “Trước tình huống như vậy, chẳng lẽ còn muốn ta để mặc cho các người ức hiếp, Người nói ta ngoan độc, đó cũng là do các người bức ta.”

Nàng có vẻ còn chưa nói hết nhưng đột nhiên chuyển chủ đề, Mạnh Phát Ảnh hơi hơi nhíu mày, cảm giác như nàng ta đang muốn cố che giấu điều gì đó.

Hơn nữa, nàng còn cảm giác được, Liễu Phi đang nói đến chỗ mang thai đứa nhỏ Hoàng Thượng thì hơi dừng một chút, không biết có phải là do ảo giác của nàng hay không.

Nhưng, trong lúc nhất thời, nàng không nghĩ ra được nàng ta đang cố che giấu điều gì.

Nàng tin tưởng lời nói của Liễu phi lúc này không thể nào là giả được, nếu Hoàng Hậu trước kia biết một cung nữ mang thai cốt nhục của Hoàng Thượng, chắc chắn sẽ không để cho Liễu Phi sinh đứa nhỏ đó ra.

Vì vậy nghe nói đứa nhỏ Liễu phi vừa sinh ra đã chết.

Liễu Phi đối Hoàng Hậu trước nhất định là hận thấu xương, vì vậy không có lý do gì lại giúp Thái Tử?

“Người đầu, đem nữ nhân này giam vào thiên lao cho trầm.” Hoàng Thượng nghe được những lời nói của Liễu Phi, hơi ngẩn người, trong hoàng cung này vô cùng thâm hiểm, hẳn biết, Liễu Phi oán hận như vậy cũng là điều bình thường.

Nhưng nghĩ đến Liễu phi độc ác này, không chỉ hại chết Hoàng Hậu trước, hại chết Bình phi, còn hại Nhu phi, hẳn làm sao có thể bỏ qua cho nàng.

Nguyên nhân chủ yếu là hẳn vẫn cảm thấy trong chuyện này có chút kỳ quái, hơn nữa, hẳn cũng nhìn ra, Liễu Phi một lòng muốn chết, vì vậy, hiện tại, hẳn không muốn giết Liễu phi ngay.

Thái tử nghe được lời nói của Hoàng Thượng, mắt hơi hơi nâng lên, con ngươi âm trầm, lạnh lẽo hơi hơi nheo lại, nhìn thân thể run rẩy đau đớn của Liễu phi ở dưới đất, tay nắm chặt lại. Y vạn lần không ngờ rằng trong tình huống như vậy Hoàng Thượng vẫn lưu lại Liễu Phi, trong lòng bỗng hơi lo sợ, sợ Liễu Phi nói ra thân thể của y.

Liễu Phi cũng vô cùng sửng sốt, ánh mắt sửng sờ nhìn về phía Hoàng Thượng, gương mặt đầy vẻ kinh ngạc xen lẫn nghi hoặc, không nghĩ rằng Hoàng Thượng giờ phút này lại không giết nàng, vì thế thần nhiên nói “Những lời ta muốn nói cũng đã nói hết, Hoàng Thượng hãy giết ta đi.” Lời này là nói cho Hoàng Thượng nghe thấy, cũng là nói cho “người khác” nghe để yên tâm.

“Đến đi.” Sắc mặt Hoàng thượng lại trầm xuống, lạnh giọng nói.

Những thị vệ kia tuân lệnh, không dám chậm chạp, nhanh chóng lôi Liễu Phi đi.

Thái tử hơi hơi nhíu mày nhìn theo bóng lưng Liễu Phi, sau đó cup mắt xuống, trong mắt xoẹt qua vài tia sát khí.

Giữ lại nàng, y chung quy vẫn lo lắng, hơn nữa, nàng sống như hiện tại, cũng là một loại tra tấn thống khổ, chẳng bằng...

“Hoàng Thượng, hiện tại có thể thả quốc sư ra rồi chứ?” Đạt Hề Nhiên thấy Liễu Phi đã thừa nhận tất cả, nhanh chóng đề nghị, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi hoặc, rõ ràng kế hoạch này hẳn cùng Thái tử đã thương lượng vô cùng tốt.

Nữ nhân kia nếu không phải người của Thái tử, vì sao lại gánh tội thay như vậy?

Hoàng Thượng ánh mắt hơi trầm xuống, có chút ảo não nhưng lúc này không có lý do gì để tiếp tục giam giữ quốc sư, cũng chỉ có thể phân phó thị vệ bên cạnh, “Đem quốc sư đến đây.”

Đạt Hề Nhiên âm thầm thở dài nhẹ nhõm, Hiên Viên Triệt vẫn cup mắt xuống, không mở miệng nói chuyện, không biết đang suy nghĩ gì.

“Phát nhi, Mẫu phi của con hiện tại rốt cuộc ở đâu?” Hoàng thượng nhìn sang Mạnh Phát Ảnh, trầm giọng hỏi, giọng nói có mang theo sự chờ mong nhưng không kích động như lúc trước, có vẻ như đã đoán được Mạnh Phát Ảnh không đem Nhu phi về.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, nhanh chóng nhìn lướt qua Thái tử, hơi chần chừ, nhưng hiện giờ Hoàng Thượng đang hỏi nàng, nàng cũng không thể không nói.

Âm thầm thở ra một hơi, nàng mới từ từ nói, “Bẩm Hoàng Thượng, Nhu phi... đã quay về Phong tộc.”

“Cái gì? Người nói cái gì, Nhu phi nàng đã quay về Phong tộc?” Hoàng Thượng nghe vậy, đột nhiên kinh hô, trợn mắt, trên mặt hiện ra sự hoảng loạn không thể tin nổi.

“Điều này sao có thể? Làm sao có thể? Nàng làm sao có thể quay về Phong tộc?” Hoàng thượng cứng đờ người, khẽ nâng tay, tay không khống chế được khẽ run lên, ánh mắt tràn ngập sự hoảng loạn cùng sợ hãi.

Nhu phi trở về Phong tộc, như vậy có phải nàng sẽ trở lại bên cạnh nam nhân kia hay không?

Hiên Viên Diệp nghe Mạnh Phát Ảnh nói không khỏi kinh sợ, hẳn thật không ngờ, mẫu phi sẽ trở về Phong tộc.

“Nàng, nàng trở về với ai?” Hoàng Thượng hơi suy tư một lát, đột nhiên lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, cao giọng hỏi, lúc trước, Mạnh Vân thiên đã từng nói, Phong Nguyệt Ngân cũng về kinh thành với ông.

Ban đầu hẳn còn sợ Phong Nguyệt Ngân sẽ đến náo loạn Hoàng cung, nhưng thật không ngờ Phong Nguyệt Ngân không có thái độ gì cả, hẳn còn tưởng rằng Phong Nguyệt Ngân đã từ bỏ.

Hóa ra đã sớm mang theo Nhu phi quay về Phong tộc.

Mạnh Phát Ảnh nghe được lời nói của Hoàng Thượng, mặc dù đều là câu hỏi, nhưng hiển nhiên đã biết thừa đáp án, nhìn gương mặt âm trầm của Hoàng Thượng giờ phút này, Mạnh Phát Ảnh hơi khép hờ mí mắt, không nói gì.

Sự trầm mặc của Mạnh Phát Ảnh đã cho Hoàng Thượng biết được suy đoán của mình là đúng, trong lòng càng sợ hãi hơn, ánh mắt từ từ chuyển sang Hiên Viên Diệp, trên mặt hiện ra thêm vài phần thất vọng cùng phần nộ, “Các người vụng trộm mang mẫu phi của các người ra khỏi cung, tách nàng ra khỏi trẫm, sau đó đưa nàng đến bên cạnh nam nhân kia?”

Giọng nói của hắn vô cùng trầm thấp, tràn đầy đau xót, vì mất đi Nhu phi khiến hắn đau đớn, cũng là vì hành động tiếp tay cho người ngoài của Hiên Viên Diệp.

“Phụ vương, chúng con không hề đem mẫu phi giao cho nam nhân kia, là chính y tìm được mẫu phi.” Mạnh Phát Ảnh nghe thấy Hoàng Thượng trách cứ Hiên Viên Diệp, nhịn không được bèn nói.

Hoàng Thượng không hề nghe lý do của Hiên Viên Diệp, lúc trước là vì chính hắn đã làm tổn thương Nhu phi, làm cho Nhu phi mất hết hy vọng, mới không thể không rời khỏi Hoàng cung này.

Khi nghe tin Nhu phi chết, Hoàng Thượng đã tin như vậy, hoàn toàn đắm chìm trong đau xót. Nhưng Phong Nguyệt Ngân sau khi biết tin đó thì không hề tin tưởng, vừa về tới kinh thành đã đi tìm Nhu phi vì vậy mà tìm được nàng.

Nói thật, nếu nàng là Nhu phi, nàng cũng sẽ theo Phong Nguyệt Ngân rời đi.

“Người còn dám nói?” Hoàng thượng trừng mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh, thấp giọng quát, “Nếu không phải các người dẫn nàng ra khỏi cung, Phong Nguyệt Ngân sao có thể có cơ hội mang nàng trở về?”

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, trong lòng càng thất vọng hơn, Hoàng Thượng quá ích kỷ, cho tới bây giờ vẫn không nhận thức được bản thân mình có lỗi.

Còn vẫn trách bọn họ đem Nhu phi ra khỏi Hoàng cung, nếu bọn họ không mang theo Nhu phi xuất Cung, chỉ sợ lúc này Nhu phi đã sớm bị hại chết rồi, không thì cũng sẽ vì thương tâm mà chết.

Hiên Viên Diệp hơi nheo mắt lại, nhìn về phía Hoàng thượng, khóe môi hơi kéo lên thành nụ cười lạnh, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Cho tới bây giờ, Người vẫn không hiểu được bao nhiêu năm như vậy, Mẫu phi ở trong Hoàng cung vì Người mà chịu bao nhiêu đau khổ, đáng ra con còn vì chuyện này mà có chút áy náy nhưng bây giờ con thấy thật may mắn, may mà con đã đưa Mẫu phi ra khỏi Hoàng cung.”

“Người!” Hoàng Thượng chán nản, khẽ nâng tay lên, càng thêm tức giận nhìn thẳng vào Hiên Viên Diệp.

“Người có cảm tình với Mẫu phi nhưng đó không phải là tình yêu chân chính, bây giờ Người có thể sẽ thấy đau khổ, hối hận, nhưng đó không phải bởi vì yêu, Người căn bản không biết cái gì là tình yêu chân chính.” Hiên Viên Diệp nhìn thẳng vào gương mặt phần nộ của Hoàng Thượng, không hề có ý muốn lùi bước, ngược lại lại lạnh giọng nói.

Hắn rất hi vọng Mẫu phi cùng Phong Nguyệt Ngân có thể ở cùng nhau, bởi vì, hẳn biết, Phong Nguyệt Ngân đối với Mẫu phi là hoàn toàn thật lòng.

Ngôi vị Hoàng đế này hẳn cũng không muốn có, thế nên về sau hẳn cũng không cần đề ý đến phép tắc, quy củ hoàng cung gì cả.

Sau này hẳn sẽ trân trọng bảo vệ nữ nhân của mình, cũng hi vọng, Mẫu phi có thể có được hạnh phúc chân chính.

“Người, người...” Hoàng Thượng bị hấn làm cho tức đến hộc máu, tay hơi hơi run run chỉ vào Hiên Viên Diệp, giận dữ quát, “Người có phải cho rằng trẫm không dám xử lý người?”

Ánh mắt Hiên Viên Diệp trở nên u ám, trên mặt mang theo chút thất vọng, cười lạnh nói, “Trong thiên hạ này, có cái gì Hoàng Thượng không dám làm?”

Thanh âm kia trầm thấp mang theo vài phần trào phúng.

“Được, giỏi lắm.” Hoàng thượng càng thêm tức giận, lại ngoan thanh nói, “Trẫm sẽ hạ chỉ, thu binh quyền của người, trẫm cũng muốn thấy người làm sao có thể tiếp tục càn rỡ.”

Hiên Viên Triệt hơi ngược mắt lên, nhìn về phía Hoàng thượng, con người nhanh chóng che giấu điều gì đó.

Mặc dù y có chút kinh ngạc Hoàng Thượng lại có quyết định xúc động như vậy, nhưng nghĩ đến việc Hiên Viên Diệp không chỉ đem Nhu phi ra khỏi Hoàng cung, còn đem Nhu phi đến bên cạnh nam nhân khác, Hoàng Thượng không tức giận mới là lạ.

Có người nam nhân nào có thể trơ mắt nhìn nữ nhân mà mình để ý bị nam nhân khác ôm ấp?

Trong con người âm lãnh không khỏi ánh lên tia cười lạnh, thật không ngờ, ngay lúc rối loạn như vậy lại có thu hoạch ngoài dự kiến. Nhưng khi nhìn về hướng Mạnh Phát Ảnh, nữ nhân y để ý lại ở bên cạnh nam nhân khác không khỏi cảm thấy khó chịu. Mặc kệ thế nào, y cũng phải đoạt lại nàng, khiến nàng ở bên cạnh y.

“Tùy ý Người.” Hiên Viên Diệp thản nhiên nói với Hoàng thượng, không hề nhượng bộ, ánh mắt trở nên lạnh lẽo như băng, thấp giọng hừ lạnh.

“Người đâu, thu binh phù của hấn.” Hoàng Thượng càng thêm buồn bực, quát lớn với thị vệ bên cạnh.

Thị vệ vẫn còn sững sốt, đang do dự, không biết Hoàng thượng nhất thời tức giận mới nói vậy, hay là thật.

“Không cần, tự ta sẽ giao ra.” Hiên Viên Diệp lại chủ động lấy binh phù ra, ném vào tay thị vệ kia.

Sau đó, không hề để tâm xem Hoàng Thượng có đồng ý hay không, mang Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng rời đi.

Hoàng Thượng nhìn bóng lưng Hiên Viên Diệp rời đi, lửa giận càng bốc lên, tức giận quát, “Nghịch tử, tên nghịch tử này.” Ánh mắt hơi chuyển, nhìn về phía Hiên Viên Triệt cùng Đạt Hề Nhiên còn đứng ở một bên, có vẻ như phát hiện bọn họ vẫn còn chưa rời đi, sắc mặt càng thêm âm trầm, lạnh lùng nói, “Các người còn đứng ở chỗ này làm cái gì?”

“Nhi thần lập tức cáo lui.” Hiên Viên hơi cup mắt, cung kính nói, nhưng trong lòng lại đang cười lạnh.

Hoàng Thượng nổi giận với Hiên Viên Diệp, thật đúng là trời giúp y.

Vừa nói dứt lời, bèn cùng Đạt Hề nhanh chóng rời đi.

“Người nói, Hoàng Thượng thu lại binh quyền của Hiên Viên Diệp, rốt cuộc là thực hay giả?” Đạt Hề Nhiên vừa đi vừa thấp giọng hỏi Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt bước chân hơi chậm lại, khóe môi nhếch lên cười lạnh, chậm rãi nói, “Bất kể là thực hay là giả, lần này bản cung tuyệt đối sẽ không tha cho hấn.”

Lúc này đây, không chỉ là vì vương triều giang sơn nhà Hiên Viên, càng là vì nữ nhân kia, vì vậy, y chỉ có thể thành công, không thể thất bại.

Hoàng Thượng nhìn thấy Thái tử cùng Đạt Hề Nhiên rời đi, sự tức giận trên mặt biến mất, ánh mắt tràn ngập đau xót. Thân mình thẳng tắp của hấn hơi hơi lắc lắc, như không còn đứng vững nổi.

Nhu nhi trở về Phong tộc, hấn sợ rằng không còn được gặp lại nàng nữa.

Phong Nguyệt Ngân rất lợi hại, ngày đó, nếu không phải Nhu nhi lựa chọn hấn, hấn tuyệt đối không thể mang Nhu nhi trở về đây, thế nhưng bây giờ, chính Nhu nhi lựa chọn rời bỏ hấn.

Vì vậy, hấn hiện tại không hề có bất kỳ cơ hội nào.

Hắn cũng nghĩ sẽ đi Phong tộc tìm Nhu nhi về, nhưng hiện tại trong triều rất loạn, hơn nữa ngày mai sẽ là ngày Tình nhi thành thân, hắn sao có thể rời đi được?

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...” Ngay lúc này, Lưu công công vội vàng chạy tới, nhìn thấy Hoàng Thượng bình yên vô sự đứng ở trong sân, rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm, vội vàng đi về phía trước, thấp giọng nói, “Hoàng Thượng, ngài không có việc gì thì tốt rồi, nô tài luôn luôn chờ ở thư phòng, cũng không nhìn thấy Thất điện hạ, thánh chỉ kia ...”

“Chuẩn bị lâm triều.” Những cảm xúc vừa rồi trên mặt hắn nhanh chóng biến mất, ánh mắt hơi trầm xuống, lạnh giọng ngắt lời nói của Lưu công công, sau một hồi giằng co vậy mà đã đến thời gian lâm triều.

Hắn muốn mang Nhu nhi về thì phải làm cho Hiên Viên triều vững mạnh hơn đã.

Lưu công công nghe lệnh, nhanh chóng đi chuẩn bị.

“Chàng nói vậy là có ý?” Ra khỏi Hoàng cung, Mạnh Phát Ảnh nhìn Hiên Viên Diệp, thấp giọng hỏi.

Hiên Viên Diệp vừa nãy là có ý nói như vậy với Hoàng Thượng, hắn là sợ Hoàng Thượng nhất thời quá mức xúc động, buông hết mọi việc ở Hiên Viên triều, đi tìm Nhu phi, nếu như vậy, toàn bộ Hiên Viên triều sẽ thật sự rối loạn.

Nhưng nàng không biết, Hoàng Thượng đoạt binh quyền của Hiên Viên Diệp là vì sao?

“Đi thôi.” Hiên Viên Diệp không trực tiếp trả lời nàng, mà gắt gao ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói, “Bây giờ không còn sớm, trở về thôi, nghỉ ngơi thật thoải mái.”

Hắn biết nàng vốn thông minh, khẳng định đã đoán ra được cái gì, không sai, hắn vừa rồi là có ý chọc giận Hoàng thượng.

Sự việc xảy ra hôm nay quá mức nguy hiểm, hắn không thể để nàng đi theo hắn mạo hiểm, càng không thể cho nàng biết kế hoạch của hắn. Vì vậy, hắn trước hết phải mang nàng đến nơi an toàn đã.

Khi đang nói, hắn ôm lấy nàng, để nàng dựa lưng vào hắn, Mạnh Phát Ảnh nằm gọn trong lòng hắn, chậm rãi nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

“Tốc Phong, đem Vương phi đến Sân Bảo.” Hiên Viên Diệp nhìn Mạnh Phát Ảnh ở trong lòng, thấp giọng phân phó với Tốc Phong, hiện tại cũng chỉ có chỗ đó là an toàn nhất.

“Vâng”. Tốc Phong tự nhiên hiểu được ý của Hiên Viên Diệp, cung kính tuân lệnh, hắn vung tay lên, xe ngựa ở trong chỗ ẩn nấp bí mật gần đó tiến lại.

Hiên Viên Diệp cẩn thận ôm Mạnh Phát Ảnh vào trong xe ngựa, đặt lên ghế đã sớm được trải đệm, nhưng cũng không lập tức rời đi, mà ở một bên dịu dàng nói “Phát nhi, qua hôm nay, mọi chuyện sẽ được giải quyết xong, ta sẽ dẫn nàng đi đến một nơi không có tranh đoạt, không có nguy hiểm rình rập, sống cuộc sống tự do tự tại.”

Hắn biết, nàng thích một cuộc sống như thế, mà hắn nói đến đây cũng cười khẽ, hiện tại, trong lòng hắn, cũng thật sự khát vọng được sống như thế.

Chỉ cần trừ bỏ Thái tử, chỉ cần đợi khi vương triều Hiên Viên ổn định lại cục diện, hắn sẽ ngay lập tức dẫn nàng rời đi.

Giờ phút này, Mạnh Phát Ảnh đang ngủ say sưa không nghe được lời hắn nói.

Hiên Viên Diệp chỉnh lại gối cho nàng rồi mới đứng lên, nhảy xuống xe ngựa, nét dịu dàng trên mặt ngay lập tức biến mất, nhìn Tốc Phong ở một bên, trầm giọng phân phó “Bảo hộ vương phi cho tốt.” Hắn đã điểm huyết ngủ của nàng, là vì không muốn để nàng theo hắn mạo hiểm.

Bởi vì, hắn biết, mục đích thực sự của Hiên Viên Triệt lần này là vì nàng, vì vậy, mặc kệ như thế nào, cũng không thể để cho Hiên Viên Triệt tìm được nàng.

“Vương gia yên tâm, chỉ cần còn thuộc hạ, tuyệt đối sẽ không để cho người nào làm thương tổn Vương Phi nửa cọng tóc.” Tốc Phong trịnh trọng nói.

Hiên Viên Diệp gật đầu, lại nhìn vào xe ngựa một cái, thông thả nói, “Đi thôi.”

Hắn hiện tại có rất nhiều chuyện phải làm, sự việc hôm nay đã quá nguy hiểm, từ giờ hắn không thể qua loa một chút nào.

Tốc Phong lại cung kính đáp, sau đó đánh xe ngựa rời đi.

Hiên Viên Diệp nhìn xe ngựa kia càng chạy càng xa, mới xoay người, đi về hướng ngược với hướng xe ngựa đi.

Hoàng Thượng lâm triều, trước mặt mọi người tuyên bố thu hồi binh quyền của Hiên Viên Diệp.

Toàn bộ đại thần đều kinh sợ, khó có thể tin lời Hoàng thượng vừa nói.

“Hoàng Thượng.” Tể tướng đại nhân sau khi lấy lại tinh thần, nay lập tức tiến lên, kinh hãi nói “Hoàng Thượng, vào thời điểm này, thu hồi binh quyền của Thất điện hạ, e rằng không ổn.”

“Được rồi, không cần nói nữa, chuyện này trăm đã quyết, hơn nữa binh phù cũng đã thu hồi.” Hoàng Thượng lạnh lùng ngắt lời tể tướng đại nhân.

Mạnh Vân Thiên hơi chau mày, vẻ mặt hiện lên vài tia nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì thêm.

Hoàng Thượng với Thất điện hạ thế nào, ông hiểu rõ mười phần. Hoàng Thượng sẽ không vô duyên vô cớ thu hồi binh quyền của Thất điện hạ, hơn nữa còn là vào lúc mấu chốt, thời điểm nguy hiểm nhất này.

Việc này e rằng ẩn giấu điều gì đó.

Hơn nữa, Hoàng Thượng nếu thật muốn đối phó với Thất điện hạ như lời nói, sẽ không thu hồi binh quyền của Thất điện hạ, mà sẽ diệt trừ cả ông ngay lập tức, dù sao, hiện tại, Phất nhi là Thất vương phi.

Mọi người thấy Hoàng Thượng trực tiếp bác bỏ lời của Tể tướng đại nhân, mà Hầu gia lại cũng không nói gì, vì vậy đồng thời giữ im lặng, không người nào dám nói gì.

Trong cung, Thái hậu đã dậy từ sớm, dù sao hôm nay cũng là ngày Tinh nhi xuất giá.

Sau khi rời khỏi giường, cung nữ trang điểm cho nàng xong, vẫn không thấy bóng dáng Mạnh Phát Ảnh đâu, nghi hoặc nói, “Kì quái, hôm nay là ngày Tinh nha đầu thành thân, Ảnh nha đầu sao vẫn chưa tiến cung?”

Trong giọng nói của bà có vài phần thương cảm, Ảnh nha đầu không phải là còn giận bà, không muốn nhìn thấy bà nên mới không tiến cung chứ?

“Hồi Thái hậu, điện hạ vừa mới cho người ta đến truyền lời, nói Thất vương phi nhiệm phong hàn, không thể tiến cung.” Phía ngoài một thị vệ nghe được lời nói của Thái hậu, nhỏ giọng bẩm tấu.

“Ngã bệnh? Đã truyền Thái y chưa?” Thái hậu nghe Mạnh Phát Ảnh ngã bệnh, liền vội vàng nói, nhưng nghĩ đến Diệp nhi lo lắng cho nàng như vậy, còn cần bà lo lắng sao, hồng chi, phong hàn cũng không phải bệnh nặng.

“Được rồi, ai gia đi xem Tinh nha đầu.” Thái hậu thở dài, sau đó đứng lên, nhờ Hồng Ngọc giúp đỡ, đi về hướng cung của Hiên Viên Tinh.

Hiên Viên Tinh cũng thức dậy từ sớm, các cung nữ đang trang điểm cho nàng, dù sao hôm nay nàng cũng là tân nương, không thể qua loa.

Thái hậu đi vào gian phòng, nhìn thấy Hiên Viên Tinh đang ngồi trước bàn trang điểm, cười khẽ, gương mặt hạnh phúc, trong lòng cũng rất vui mừng, nha đầu này, rốt cuộc cũng sắp gả đi rồi.

“Tinh nhi thỉnh an Hoàng nãi nãi.” Hiên Viên Tinh từ trong gương nhìn thấy Thái hậu đi tới, nhanh chóng đứng dậy, hành lễ.

“Được rồi, người ngồi đi.” Thái hậu đi về phía trước, ấn nàng xuống, sau đó lấy lược từ tay cung nữ, yêu thương nói, “Hôm nay, Hoàng nãi nãi chải đầu cho người.”

Thái hậu cầm lược trong tay, hơi run rẩy, trên mặt cũng giấu đi nỗi lưu luyến, Tinh nhi một khi gả đi rồi, cơ hội trở về cũng rất ít, bà đời này, không biết còn có thể gặp lại Tinh nha đầu hay không.

Đứa nhỏ Tinh nhi này, mệnh khổ, Mẫu phi sớm qua đời, ở trong Hoàng cung này cũng rất gian nan, khổ sở.

Hiên Viên Tinh hơi kinh sợ, ánh mắt hiện lên sự cảm động, nhưng cũng hiểu được tâm tư của Thái hậu, vì vậy nàng không cự tuyệt, mà ngồi xuống, tùy ý để Thái hậu từ từ chải mái tóc dài của nàng.

Thái hậu cũng thật khéo, lâu không sử dụng mà vẫn có thể chải rất đẹp.

“Nô tì thỉnh an Thái hậu.” Lúc này, phi tử các cung cũng ào ào tới, nhìn thấy Thái hậu ở đây, bèn hành lễ.

Nhưng thiếu Liễu Phi.

“Ồ, tại sao không thấy Liễu Phi vậy?” Mị phi nhìn các phi tử một lượt, nghi hoặc hỏi, tuy rằng bình thường, Liễu Phi không thích náo nhiệt, nhưng hôm nay là ngày công chúa xuất giá, nàng không đến thì không thể nào hiểu nổi.

“Đúng nha, sao trẻ như vậy nàng ấy vẫn chưa tới, không phải là ngủ quên chứ?” Minh phi cũng tùy thời phụ họa theo, mặc dù nói như vậy, nhưng trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc. Cũng biết, Liễu Phi bình thường làm việc cẩn thận vô cùng, tuyệt đối không thể ngủ quên vào thời điểm này.

“Nghe nói, tối qua, Liễu Phi nương nương bị Hoàng Thượng nhốt vào thiên lao.” Tiểu cung nữ phía sau một phi tử đột nhiên thấp giọng nói.

Nàng vừa dứt lời, bên trong đại sảnh lập tức rối loạn, mọi người đều dồn ánh mắt về phía cung nữ kia, vô cùng kinh ngạc.

“Người, người vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa coi.” Mị phi nhin không được, gấp gáp hỏi lại, cũng ngay lập tức đứng lên, đi về phía cung nữ kia.

Tiểu cung nữ kia thấy tất cả mọi người đều đang nhìn nàng, cực kì kinh sợ, mới ý thức được bản thân mình lỡ lời, nhưng Mị phi lại đang hỏi nàng, nàng càng không dám không nói, run rẩy giải thích “Nô tì... Nô tì nghe cung nữ bên cạnh Liễu Phi nói, nàng sáng sớm chạy tới nói cho nô tì nghe, nói là Liễu Phi bị giam vào thiên lao, chỉ sợ mình cũng không sống nổi, đem một ít bạc vụn cùng một phong thư giao cho nô tì nhờ nô tì giúp nàng chuyển cho người nhà của nàng ấy, nô tì với nàng ấy vốn là đồng hương.”

Chuyện này thật ra cũng không có mấy người biết, hơn nữa, tối qua, những người biết chuyện cũng không dám nói lung tung, vì vậy việc này cũng không bị truyền ra.

Hoàng Thượng nghĩ tới hôm nay là ngày Tinh nhi xuất giá, nên tạm gác chuyện đó xuống, một khi chuyện đó truyền ra, toàn bộ trong Cung nhất định sẽ rối loạn, nhất định sẽ ảnh hưởng tới chuyện tốt của Tinh nhi.

Nhưng không ai phát hiện ra cung nữ kia hơi sụp mắt xuống, trong mắt lóe lên ý cười lạnh.

“Rất cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Mị phi kinh hô, không tài nào tin được “Sao nàng ấy lại bị giam vào thiên lao?”

“Đúng đó, rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Minh phi cũng ngưng trọng nói.

“Không được, bản cung muốn đi hỏi Hoàng Thượng.” Mị phi tính tình nôn nóng nhất, nhanh chóng đứng dậy muốn đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Thái hậu lại lạnh giọng hô, mặc kệ thế nào, hôm nay chuyện của Tinh nhi là quan trọng nhất, bất luận là kẻ nào, dù là chuyện gì, cũng không thể ảnh hưởng tới chuyện vui của Tinh nhi.

Hiên Viên Tinh cũng có chút lo lắng, vì sao đêm trước khi nàng thành thân lại xảy ra chuyện như vậy. Chuyện này với việc thành thân của nàng có quan hệ hay không?

Có hay không?

Không hiểu sao, trong lòng nàng bỗng có chút lo lắng.

“Tình nhi không cần phải lo lắng, Hoàng nãi nãi bảo vệ người bình an, thuận lợi vui vẻ gả đi.” Thái hậu nhìn thấy vẻ mặt lo lắng Hiên Viên Tinh, nhẹ giọng an ủi.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, nói thật, trong lòng bà cũng có chút lo lắng, mà Phất nhi hôm nay cũng không đến, rốt cuộc có liên quan gì đến chuyện đó không.

Các phi tử của Hoàng thượng này bà không dám trông cậy, các nàng không gây loạn là may rồi.

Mị phi dừng bước, xoay người, nhìn về phía Thái hậu, ủy khuất nói, “Thái hậu, Hoàng Thượng đã lâu không triệu hậu cung nữ nhân thị tẩm, chúng ta là hậu cung nữ nhân, trong lòng bất mãn nhưng cũng không oán hận nửa câu, nhưng Hoàng Thượng lại đột nhiên đem Liễu Phi nhốt vào thiên lao, nhắc tới Liễu Phi bình thường đều làm tròn bổn phận, Hoàng Thượng rốt cuộc đang làm gì, có phải hay không cho rằng...”

“Người im miệng cho ai gia.” Thái hậu nghe những lời nàng nói, tức giận quát, nữ nhân này đúng là biết cách gây chuyện, tình hình hiện giờ sao có thể tùy tiện nói lung tung.

Đám phi tử này toàn một đám thích gây chuyện.

Thân người Mị phi hơi run rẩy nhưng cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không dám nói gì thêm.

“Hoàng Thượng làm việc tất có nguyên nhân, Liễu Phi nếu thật sự giữ đúng khuôn phép, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không giam nàng ta vào thiên lao, Hoàng Thượng làm như vậy, nhất định là có nguyên nhân.” Thái hậu đảo mắt nhìn qua các phi tử, giọng nói trầm thấp nhưng vô cùng uy nghiêm làm cho không ai dám phản kháng.

Lời nói hơi dừng lại, Thái hậu nhìn tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, mới nói tiếp “Hôm nay là ngày công chúa xuất giá, chuyện này là quan trọng nhất, tuyệt đối không thể bởi vì bất cứ chuyện gì, trì hoãn chuyện hệ trọng này. Từ giờ trở đi, nếu người nào dám lại nhắc tới chuyện của Liễu Phi, ai gia sẽ không tha thứ.”

Hiên Viên Tinh nhìn Thái hậu với ánh mắt cảm kích, giờ phút này nếu không có Thái hậu ở đây, các phi tử này chắc đã làm loạn hết lên rồi, khi đó ai quản nổi.

“Đội ngũ đón dâu sẽ đến ngay bây giờ, các người đi chuẩn bị đi.” Thái hậu lại quét mắt nhìn các phi tử một lượt, lại trầm giọng nói.

Các phi tử vâng lệnh, sau đó đều nhanh chóng đứng lên, đi chuẩn bị.

Ánh mắt tiểu cung nữ kia ẩn chứa chút ảo não, nhưng hiện thời Thái hậu đã lên tiếng, ai dám không theo, nên nàng cũng đi theo chủ tử của nàng, rời đi.

Dù sao cũng là đám cưới hai nước, bái đường thì đến nước Bắc Nguyên mới bái, vì vậy đây chỉ là hình thức đón dâu, nhưng phải đợi đến giữa trưa vì đây là quy định của Hiên Viên quốc.

Đến buổi trưa, đội ngũ đón dâu đã đến đón dâu.

Hoàng Thượng cũng tự mình đến cung của Hiên Viên Tinh, nhìn bộ dạng của Hiên Viên Tinh trên mặt hiện lên sự vui mừng, nhưng nghĩ đến lời nói Diệp nhi lúc trước nói với hắn, trong ánh mắt cũng thoáng hiện lên sự lo lắng.

Những phi tử này nhìn thấy Hoàng Thượng nhưng không có vẻ ân cần như bình thường, trên mặt đều hiện lên chút kinh sợ.

Ngay cả Mị phi cũng đứng rất quy củ, không dám lộn xộn, cũng không dám lên tiếng.

Hiên Viên Tinh theo Hoàng Thượng ra ngoài hậu viện, được đưa đến trước cổng kiệu bên ngoài Hoàng cung.

Hiên Viên Tinh từ từ đi đến cổng kiệu, không biết vì sao nhưng trong lòng càng lúc càng bất an. Y phục đồ thảm, bao lấy thân thể của nàng, khi ánh mặt trời chiếu xuống, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, xua đi những lo lắng trong lòng nàng.

Cảm giác này như có chuyện gì không hay sắp xảy ra vậy. Nhưng hôm nay là ngày nàng thành thân, đội ngũ đón dâu đã chờ ở bên ngoài, nàng không thể không đi.

Vì vậy chỉ có thể tiếp tục bước đến, từ từ lên kiệu hoa...

Ánh mắt Thái hậu luôn luôn dõi theo Hiền Viên Tinh không rời, có phần lưu luyến, nhưng nữ nhân lớn rồi dù sao vẫn phải xuất giá, vì vậy trong lòng vẫn thấy vui mừng cho Tinh nhi.

Nhưng đến bây giờ Diệp nhi vẫn chưa thấy đâu, cho dù Phất nhi bị phong hàn không thể vào Cung nhưng Diệp nhi bình thường vô cùng yêu thương Tinh nhi, hôm nay dù sao vẫn phải tới tiễn Tinh nhi đi chứ?

Vì sao Diệp nhi cũng không thấy xuất hiện?

Bà cảm thấy sự việc có chút khác thường, trong lòng lại càng lo lắng hơn.

“Khởi kiệu.” Đúng lúc này, thái giám hô to ngắt dòng suy nghĩ của Thái hậu.

Ánh mắt Thái hậu nhìn theo chiếc kiệu hoa của Tinh nhi từ từ rời đi...

118. Chương 119

Kiệu hoa ngày càng đi xa, thẳng đến khi không còn thấy bóng dáng nữa, Thái hậu mới thu hồi con người, khẽ thở dài một hơi, trong đôi mắt già nua của bà mang theo tia nhìn âm áp. Lúc này đây, Thái hậu thật tâm chúc phúc cho Hiền Viên Tinh, chỉ cần nha đầu Tinh nhi hạnh phúc thì những thứ khác đều không quan trọng bằng.

Kiệu hoa đi qua Hậu hoa viên, có chút lung lay như sắp đổ về phía trước.

Hiền Viên Tinh ngồi ở trong kiệu, trên đầu đội hỉ khăn, tuy nàng không thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh, nhưng cảm giác đung đưa này không hiểu sao khiến nàng cảm thấy rất không thoải mái.

Tính toán thời gian, lúc này hẳn là đã sắp ra khỏi Hoàng cung, nếu trên đường đi không có chuyện gì phát sinh thì chỉ cần ra đến ngoài Hoàng cung, gặp được Đông Phương Sóc thì có thể yên tâm được rồi. Nàng tin tưởng vào năng lực của Đông Phương Sóc, tuy rằng bình thường Đông Phương Sóc có chút cợt nhả, nhưng đến khi xử lý công sự thì lại vô cùng nghiêm túc, chu đáo khiến nàng tự khắc cảm nhận được sự an toàn.

Lại đi về phía trước thêm một đoạn đường nữa, nàng bỗng nghe được âm thanh vui mừng của kèn trống, ngay lập tức khoe môi Hiền Viên Tinh cong lên thành một nụ cười khẽ, tốt quá, nàng sắp được gặp Đông Phương Sóc rồi.

Thế nhưng ngay tại lúc kiệu hoa sắp ra khỏi cổng Cung, đột nhiên có một hắc y nhân lao nhanh đến cổ kiệu, chỉ trong chớp mắt, nhân lúc mọi người không kịp có phản ứng, hắc y nhân đó đã lên vào trong cổ kiệu, ôm lấy tân nương rồi bay đi mất.

Kiệu hoa vốn chỉ còn cách cửa Cung có vài bước nên những thị vệ ở ngoài cổng Cung đều nhìn thấy, thế nhưng bọn họ còn chưa kịp động thủ thì người nọ đã mang theo tân nương đi mất rồi.

“Không xong rồi, công chúa bị người cướp đi.” Thị vệ canh gác ở cổng Cung nhìn thấy người kia rời đi, theo bản năng vừa đuổi theo, vừa lớn tiếng hô.

Đông Phương Sóc vốn đang rất sốt ruột chờ ở bên ngoài, nghe thấy tiếng hô thì cả người cứng đờ, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần đuổi những người thị vệ kia.

Đáng tiếc là hình công của hắc y nhân kia thật sự là quá nhanh, khi tất cả mọi người tiến đến thì người kia và tân nương đều đã biến mất.

“L...àm sao, làm sao bây giờ?” Đám thị vệ vẻ mặt biến sắc, vô cùng sợ hãi. Sự việc này xảy ra ở ngay tại cổng Hoàng cung nên đương nhiên là bọn họ không thoát khỏi trách nhiệm.

Đông Phương Sóc cũng cố gắng đuổi theo nhưng cũng nhanh chóng bị mất dấu, vì vậy chỉ có thể bực tức quay trở về, sắc mặt âm trầm trông cực kì khủng bố, đôi mắt hần ngập tràn sát ý.

Đứng trước đội ngũ đón dâu, hần lạnh lùng mở miệng, “Mọi người, lập tức tỏa ra tìm kiếm công chúa, cho dù có lật cả kinh thành thì cũng phải đem công chúa bình an trở về.”

Động vũ đón dâu nghe vậy cung kính đáp lời, không ai dám đưa ra bất kì câu hỏi hay dị nghị nào cả, chấp hành mệnh lệnh của hấn vô điều kiện, như thế có thể thấy được bình thường Đông Phương Sóc có uy vọng cao như thế nào.

Đông Phương Sóc nói xong cũng không chần chừ thêm giây phút nào nữa mà tiến đến Nghê Vương phủ, cũng không đợi hạ nhân thông báo đã vội vàng xông vào.

“Hiên Viên Diệp, người rốt cuộc đang làm gì hả? Hôm nay Tinh nhi xuất giá thế mà chẳng thấy mặt mũi người đâu, hiện tại không rõ Tinh nhi bị kẻ nào cướp đi mà người vẫn thản nhiên ở trong Vương phủ ư?” Đông Phương Sóc vừa vào Vương phủ đã vội vàng hô lớn, những chuyện khác, hấn có thể bình tĩnh xử lý, nhưng đụng đến những chuyện liên quan đến Tinh nhi thì hấn không có cách nào giữ được sự bình tĩnh, huống chi hiện tại Tinh nhi lại bị người khác cướp đi.

Đông Phương Sóc vừa vào đại sảnh liền nhìn thấy Hiên Viên Diệp đang ngồi uống trà, lửa giận không khỏi càng thêm bốc lên, tức giận nói, “Hiên Viên Diệp, người thật đúng là hảo ca ca của Tinh nhi, là bạn chí cốt của ta.” Trong tiếng rống giận của Đông Phương Sóc mang theo sự trào phúng vô cùng rõ ràng. Ánh mắt hấn nhìn về phía Hiên Viên Diệp cũng mang theo tia thị huyết, hấn không thể trực tiếp bóp chết Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp thấy hấn xông vào, chậm rãi đứng lên, nhưng gương mặt vẫn mang vẻ bình tĩnh như cũ, thậm chí cũng không có chút ngoài ý muốn, đầu lông mày chỉ hơi cau lại, trầm giọng nói, “Người nói gì, Tinh nhi bị cướp ư?”

Trong thanh âm kiêu ngạo vẻ như mang theo vài phần kinh ngạc, khẩn trương, hơi cao giọng lên một chút, nhưng trong con ngươi lại không có quá nhiều khác thường.

Đông Phương Sóc nhìn thấy vẻ mặt của hấn, cảm thấy hơi bất ngờ, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, vội vàng nói, “Người bây giờ còn không mau mau sai người đi tìm, trước hết cho người canh giữ cổng Thành, không thể để cho hắc y nhân kia có cơ hội mang Hiên Viên Tinh ra khỏi Thành, ra khỏi Thành thì sẽ càng khó tìm.”

“Tinh nhi xảy ra chuyện, bốn vương cũng rất lo lắng, nhưng người cũng biết, ngày hôm qua, phụ vương đã thu lại binh quyền của bốn vương nên hiện tại bốn vương cũng không có quyền lực điều quân ...” Hiên Viên Diệp khẽ thở dài, sau đó từ từ nói.

“Hiên Viên Diệp, người đây là có ý gì?” Lời nói của Hiên Viên Diệp lúc này của Hiên Viên Diệp chẳng khác gì ngòi lửa châm pháo, khiến Đông Phương Sóc bùng nổ, hấn thẳng tắp nhìn chăm chăm Hiên Viên Diệp, vẻ mặt khó có thể tin được quát lên, “Ý của người là, người sẽ mặc kệ chuyện này? Tinh nhi là thân muội muội của người, vậy mà người nở lòng mặc kệ ư?”

“Tinh nhi là muội muội của bốn vương, bốn vương há có thể mặc kệ, kể cả là không có binh quyền trong tay, bốn vương cũng sẽ dốc toàn bộ sức lực cứu Tinh nhi.” Hiên Viên Diệp sắc mặt khẽ biến, ngẩng đầu nhìn Đông Phương Sóc, kiên quyết nói.

Trong lúc Đông Phương Sóc còn chưa kịp phản ứng, bỗng vội vàng đi ra khỏi đại sảnh, trầm giọng phân phó thị vệ ngoài cửa, “Người đâu, truyền mệnh lệnh của bốn vương, điều động toàn bộ lực lượng có thể đi cứu công chúa.”

Đông Phương Sóc cũng đi theo ra ngoài, con ngươi nhìn về phía Hiên Viên Diệp bỗng hiện lên vài phần khác thường.

Những thị vệ kia nhanh chóng đáp lời, sau đó ào ào rời đi.

Đôi mắt Hiên Viên Diệp hơi lóe lên, khi hấn nhìn theo bóng lưng của một tên thị vệ cách đó không xa, khóe môi từ từ kéo ra một tia cười lạnh, hấn đã sớm đoán ra “cơ sở ngầm” mà Hiên Viên Triệt an bài trong phủ của mình. Quả nhiên là không ngoài sở liệu của hấn, nếu y muốn ngoạn, vậy thì hấn đành hảo hảo ngoạn một lần cho y xem.

Lần này, hấn nhất định phải khiến cho thế lực của Thái Tử hoàn toàn bị tiêu diệt sạch sẽ, thế nên, giờ phút này hấn không được quá nóng nảy.

“Bổn vương lập tức tiến cung, khẩn cầu Hoàng Thượng phái binh đi cứu Tĩnh nhi.” Hiên Viên Diệp đưa mắt nhìn Đông Phương Sóc, nhận thấy trong mắt Đông Phương Sóc có tia ngoài ý muốn, nhưng cũng không đợi Đông Phương Sóc mở miệng, đã vội vàng nói.

Khi nói chuyện cũng không để cho Đông Phương Sóc có cơ hội mở miệng, vội vàng rảo bước chân, đi ra ngoài.

“Này, Hiên Viên Diệp...” Đông Phương Sóc mãi mới phục hồi lại tinh thần, khẩn trương đuổi theo, hô lên, “Người đợi ta với, ta với người cùng nhau tiến cung gặp Hoàng Thượng.”

Bước chân của Hiên Viên Diệp cũng không vì thế mà lưu lại một khắc, để mặc Đông Phương Sóc đuổi theo, cùng li khai khỏi Vương phủ, thẳng tiến đến Hoàng cung.

Tại giờ khắc này, một gã thị vệ trong phủ hơi dừng lại động tác, hai tròng mắt đảo liên tục qua bốn phía, thấy không có người chú ý đến mình bèn lặng lẽ ẩn đến một chỗ không người, rồi gấp gáp ra khỏi Vương phủ.

“Chủ tử, hiện tại Hiên Viên Diệp cùng Đông Phương Sóc đã trở nên rất rối loạn, đều vội vàng đi tìm công chúa.” Người nọ nhanh nhẹn đi vào phủ Thái tử, đi đến trước mặt thái tử, vội vàng bẩm báo.

Hai mắt Thái tử hơi nheo lại, khóe môi nhếch lên, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Càng loạn, càng tốt.” Chính y đã thiết kế ra sự cố này với mục đích làm cho bọn họ trở nên rối loạn, như thế y mới có cơ hội đi đoạt nữ nhân kia.

“Hiện tại trong Nghệ trong vương phủ thế nào rồi?” Hiên Viên Triệt quét mắt về phía gã thị vệ kia, lạnh giọng hỏi.

Nhưng trong âm thanh lạnh như băng có ẩn quachút mềm nhẹ, thật ra điều y muốn biết chính là hiện tại nàng thế nào rồi.

“Hồi chủ tử, tất cả thị vệ ở trong Vương phủ đều tỏa ra tìm công chúa, Hiên Viên Diệp cùng Đông Phương Sóc đã tiến cung cầu Hoàng Thượng phát binh.” Gã thị vệ cẩn thận trả lời.

Hiên Viên Triệt nhíu mày, vẻ mặt vô cùng bất mãn, khó chịu nói “Việc này còn cần người tới bẩm báo sao?”

Thân thể của gã thị vệ đột nhiên cứng đờ, biểu tình sợ hãi, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào, hiển nhiên là không biết rõ ý tứ của Thái tử.

Chỉ thấy tay Hiên Viên Triệt vung lên, chén trà tinh xảo trong tay bay lên, đáp thẳng xuống đầu gã thị vệ, khiến đầu gã thị vệ như muốn nứt ra, máu tươi chảy ròng ròng.

“Đồ vô dụng. Bản cung nuôi người có tác dụng gì?” Thái tử sắc mặt càng thêm âm trầm, thanh âm lạnh lẽo như tiếng gọi từ địa ngục.

Gã thị vệ xui xẻo dù đau đớn vẫn không dám kêu rên lấy một tiếng, nghe thấy lời này, rốt cục tỉnh táo ra, cẩn thận nói, “Thuộc hạ hiểu được ý tứ của chủ, thuộc hạ nhất định sẽ đem nàng đến cho chủ tử.”

“Còn không mau cút đi?” Thái tử chau mày, gầm nhẹ.

Người nọ hốt hoảng đứng lên, vội vàng chạy ra ngoài, sợ mình chậm một bước thì sẽ không còn giữ được tính mệnh.

“Bọn họ hiện tại đã rối loạn, người muốn tìm được nữ nhân kia thì chẳng phải là quá đơn giản sao?” Đợi cho đến khi tên thị vệ kia rời khỏi, Đạt Hề Nhiên mới thấp giọng nói.

Hiên Viên Triệt nhếch mép nhìn về phía hắn, lạnh lùng hỏi lại, “Hiên Viên Diệp là người dễ đối phó như thế sao?”

Cho dù lúc này sự việc trở nên rối loạn thì chưa chắc kế hoạch của y đã thành công, y với Hiên Viên Diệp đấu đá với nhau đã nhiều năm, há có thể không biết Hiên Viên Diệp là người lợi hại như thế nào, vì thế, y không thể có chút sơ xuất hay khinh địch được.

“Vậy người tính toán xử trí Hiên Viên Tĩnh như thế nào?” Đạt Hề Nhiên nhất thời nghẹn lời, nhớ tới Hiên Viên Tĩnh vừa bị Hiên Viên Triệt sai người cướp về, không khỏi lại thấp giọng hỏi.

Hiên Viên Triệt con người trầm xuống, sâu trong đáy mắt tỏa ra sát khí âm lãnh, thản nhiên nói, “Người nói xem, nếu bản cung đem thi thể của Hiên Viên Tinh ném tới trước mặt Đông Phương Sóc thì sẽ có hiệu quả như thế nào đây?” Thanh âm của y rất thấp, rất thản nhiên nhưng lại làm cho Đạt Hề Nhiên sợ hãi không thôi.

Đạt Hề Nhiên trợn mắt lên, biểu tình khó có thể tin được nhìn về phía y, run rẩy nói, “Nàng, nàng là thân muội muội của người cơ mà?”

Đã sớm nghe thể gian nói qua Hiên Viên Triệt là người vô tình, nhưng thật không ngờ y lại không có tình người đến mức này, rõ ràng Hiên Viên Tinh là muội muội cùng cha khác mẹ với y, vậy mà y vẫn có thể xuống tay được sao?

119. Chương 120: Bái Đường Thành Thân

Ánh mắt Hiên Viên Triệt chuyển hướng về phía Đạt Hề Nhiên, trong con ngươi lạnh lẽo còn ẩn chứa một tia cười khế, mặc dù là đang cười nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác sởn gai ốc. Đạt Hề Nhiên không khỏi run rẩy thân mình.

“Bổn cung làm việc chỉ nhìn kết quả, từ trước tới nay đều không từ thủ đoạn nào, lại càng không lưu một chút tình cảm. Ngay cả có là Ngọc Hoàng đại đế mà chỉ cần cản đường bổn cung thì bổn cung cũng giết không tha.” Hiên Viên Triệt nhìn thấy Đạt Hề Nhiên khẽ run thì khóe môi lại nở ra một tia cười lạnh hải lòng, từng tiếng lạnh như băng được thốt ra không hề che dấu sự tàn nhẫn.

Đạt Hề Nhiên nuốt nuốt nước miếng, thân mình lại run lên một cái, đôi mắt sụp xuống tràn đầy sợ hãi.

“Bởi vậy, tốt nhất người nên ngoan ngoãn phối hợp với bổn cung và dặn dò cẩn thận muội muội của người, đừng để cho ả làm hỏng đại sự của bổn cung, bằng không thì đừng trách bổn cung hạ thủ vô tình!” Hiên Viên Triệt nhìn Đạt Hề Nhiên rồi lạnh lùng nói tiếp, vẻ lạnh lẽo trong mắt càng lan ra khắp nơi.

“Việc này bổn cung đương nhiên hiểu, bổn cung sẽ nói chuyện với Tinh nhi, hơn nữa bản cung cũng sẽ tận lực phối hợp với Thái tử.” Đạt Hề Nhiên âm thầm thở ra một hơi rồi chậm chạp ngẩng đầu lên thấp giọng nói với Hiên Viên Triệt.

“Như vậy là tốt nhất !” Hiên Viên Triệt lạnh lùng cười nói. Lúc này đương nhiên y sẽ không giết Hiên Viên Tinh, giữ lại nàng ấy sẽ có tác dụng lớn hơn.

Ánh mắt Đạt Hề Nhiên lóe lên một cái, xem ra vừa rồi chẳng qua Hiên Viên Triệt chỉ muốn cảnh cáo gã.

“Hiên Viên Triệt, giao Tinh nhi ra đây!” Đúng lúc đó thì Đông Phương Sóc đột nhiên xông vào. Còn chưa vào trong phòng nhưng tiếng hét giận dữ của Đông Phương Sóc đã truyền tới.

Hiên Viên Triệt nghe thấy tiếng hét của hắn thì khóe môi lại nở nụ cười lạnh. Y khẽ nhúc nhích môi thấp giọng nói, “Không ngờ lại tới nhanh vậy!” Ánh mắt âm lãnh hơi nâng lên, khi thấy Đông Phương Sóc xông vào, y nhíu mày một cái rồi chậm rãi trở lại ghế ngồi.

“Hiên Viên Triệt, Tinh nhi đâu?” Đông Phương Sóc nhìn thấy bộ dạng của y thì lửa giận trong mắt nhanh chóng bốc lên, hần tức giận quát hỏi. Lúc này hắn không còn giữ được vẻ bình tĩnh nữa, cũng không còn cười ha ha như bình thường nữa, trên mặt chỉ còn vẻ sốt ruột và lo lắng.

“Ha ha!” Hiên Viên Triệt cười khế nhưng tiếng cười chỉ ngán ngùn một tiếng rồi đột nhiên ngừng lại. Ánh mắt y nhìn về phía Đông Phương Sóc rõ ràng mang theo ý cười, “Thật kỳ lạ! Hôm nay Thái tử Bắc Nguyên chính là tân lang mà sao lại chạy đến chỗ bổn cung đòi tân nương?”

“Hiên Viên Triệt, người chớ giả bộ, trừ người ra thì không còn ai bắt Tinh nhi đi nữa.” Lửa giận trên mặt Đông Phương Sóc càng thêm lan tràn, hần lại cao giọng nói. Lời nói hơi dừng lại một chút, hần trầm giọng nói tiếp, “Nếu người giao Tinh nhi ra đây thì bản cung coi như việc này không có phát sinh. Còn nếu không giao ra, bản cung sẽ đem phủ thái tử của người san bằng thành bình địa.”

“Tốt quá, vậy bốn cung phải cảm ơn người rồi!” Hiên Viên Triệt lại chau mày lại cười khẽ tỏ vẻ không phản đối. Khi nói chuyện, y chậm rãi cầm chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi mới chậm rãi nói tiếp, “Phải nói, phủ thái tử đối với bốn cung thật đúng là một vốn một lời chẳng có tác dụng gì, hơn nữa, về sau chỉ sợ cũng không cần dùng đến. Người giúp ta san bằng thì bốn cung sao có thể không cảm ơn người chứ.” Thế lực thực sự của y không nằm trong kinh thành, càng không thể nào sẽ nằm trong phủ thái tử, nhiều năm qua, phủ thái tử đối với y mà nói chẳng qua chỉ là một cái tiểu điểm.

Đông Phương Sóc cảm thấy bức bối trong lòng, đôi mắt hơi hơi nheo lại, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Hiên Viên Triệt rồi ngoan tuyệt nói, “Hiên Viên Triệt, Tinh nhi chính là hoàng muội của người, sao người có thể làm như vậy?”

“Lời Thái tử nói bản cung nghe quả thật sự có chút không được thoải mái, nữ nhân của Thái tử bị cướp mất sao lại nghi ngờ là bốn cung làm? Thái tử có chứng cứ sao?” Hiên Viên Triệt hơi hơi xoay chén trà trong tay, khóe môi lại từ từ trào ra một tia cười khẽ.

“Người...” Đông Phương Sóc nghẹn lời, lúc này quả thực hắn không có chứng cứ gì cả, dù sao đến bây giờ bọn họ vẫn chưa tìm được Tinh nhi, cũng không có tra ra được người áo đen ở trong cung bắt Tinh nhi mang đi.

“Thế nào? Thái tử không có gì để nói nữa ư?” Bàn tay Hiên Viên Triệt đang cầm chén trà khẽ nắm chặt lại, đôi mắt nhanh chóng chuyển hướng nhìn về phía Đông Phương Sóc, trong sự lạnh lùng còn mang theo vài phần nguy hiểm và tức giận. Y nhúc nhích môi lạnh lùng nói từng chữ, “Nếu Thái tử không có chứng cứ thì đừng vu cáo hãm hại bốn cung. Sao? Thái tử cảm thấy bốn cung đã đến mức để người ta có thể khi dễ sao?” Y dừng lại một chút, vẻ âm lãnh trên mặt càng thêm rõ ràng, “Nếu Thái tử khiến bốn cung nóng giận thì đừng trách bốn cung vô tình!”

Ngữ khí lạnh băng lần này đã mang thêm sự uy hiếp. Y đe dọa Đông Phương Sóc điều gì y cũng không nói rõ nhưng Đông Phương Sóc đương nhiên hiểu được sự nguy hiểm trong đó.

“Bốn cung khuyên Thái tử nên sai người mau chóng đi tìm nữ nhân của người thì hơn. Nếu chậm trễ thì chỉ sợ nữ nhân của người sẽ biến thành nữ nhân của người khác đó. Thời điểm này mà động phòng thì hơi sớm một chút nhưng mà...” Y cố ý không nói nữa, nhưng ý tứ trong đó y tin Đông Phương Sóc chắc chắn là hiểu.

Sắc mặt Đông Phương Sóc trong nháy mắt trở nên âm trầm, trong đôi mắt cũng rõ ràng tràn ngập lo lắng. Mặc dù biết Tinh Nhi nhất định là bị Hiên Viên Triệt mang đi nhưng mà hiện tại tìm không thấy Tinh nhi nên hắn cũng không thể làm gì Hiên Viên Triệt.

“Hiên Viên Triệt, nếu Tinh nhi xảy ra chuyện gì thì bốn cung tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!” Đông Phương Sóc hung hăng trừng mắt nhìn Hiên Viên Triệt rồi nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ. Vừa nói xong, hắn liền cấp tốc xoay người rời khỏi phòng.

“Xem ra tình cảm của Đông Phương Sóc đối với công chúa thật sự rất sâu nặng.” Đạt Hề Nhiên thấy Đông Phương Sóc rời đi mới thấp giọng nói, trong ánh mắt dõi theo bóng lưng Đông Phương Sóc rời đi thoáng hiện ra vài phần khác thường.

“Ừm.” Hiên Viên Triệt nhẹ giọng đáp lời, khóe môi lộ ra vẻ hài lòng, cũng vì y biết tình cảm mà Đông Phương Sóc dành cho Tinh nhi nên mới làm vậy. Đông Phương Sóc càng thương Hiên Viên Tinh thì sẽ càng rối loạn. Đến lúc đó, kế hoạch của y sẽ càng thêm thuận lợi. Biểu hiện vừa rồi của Đông Phương Sóc thật khiến y cực kỳ vừa lòng.

“Phải nói Tinh nhi cũng đúng là một người đẹp hiếm có, chờ bốn cung lên ngôi hoàng đế, ta sẽ gả Tinh nhi cho người, thế nào?” Ánh mắt Hiên Viên Triệt lại nhìn về phía Đạt Hề Nhiên đầy thâm ý. Kỳ thực y đã phát hiện ra Đạt Hề Nhiên đối xử với Tinh nhi có chút đặc biệt, bằng không vừa rồi gã sẽ không chủ động hỏi về Tinh nhi, lại càng không kích động như vậy khi nghe y nói muốn giết Tinh nhi. Nếu có thể dùng Tinh nhi để chế trụ Đạt Hề Nhiên thì đó quả thực cũng là việc tốt.

Đạt Hề Nhiên hơi giật mình, hai tròng mắt theo bản năng trợn tròn lên. Gã lập tức nhìn về phía Hiên Viên Triệt, khi thấy thái độ của y không giống như là đang nói đùa, con người gã lại hơi hơi lóe sáng. Gã quả thật có chút thích Tinh nhi, sau lần đầu tiên nhìn thấy nàng ở đại hội bán đấu giá thì gã đã để ý đến nàng.

Gã vốn còn muốn xin Hoàng thượng ban hôn nhưng bởi vì chuyện của Hiên Viên Triệt nên không dám mạo muội. Hiện giờ lại nghe Hiên Viên Triệt nói vậy, trong lòng y không khỏi âm thầm cảm thấy vui sướng hơn vài phần, có điều Đông Phương Sóc cũng không phải người dễ chọc vào, nước Bắc Nguyên có thể lực rất cường đại, bọn họ không phải là loại mà vương triều Đạt Hề có thể dây vào được. Bởi vậy nên mặc dù vui sướng trong lòng nhưng gã cũng chỉ thấp giọng đáp lời, “Người Tinh nhi thích là Đông Phương Sóc, bổn cung có muốn ép nàng cưới thì cũng không thể được.”

“Ha ha!” Hiên Viên Triệt đột nhiên bật cười thành tiếng, khoe môi cũng thêm vài phần trào phúng, y lạnh lùng hỏi lại, “Người biến thành chính nhân quân tử từ bao giờ vậy?”

Đạt Hề Nhiên khẽ biến sắc nhưng cũng không nói gì thêm.

“Không sao, người đã không muốn nó thì bổn cung sẽ bố trí một nam nhân khác cho nó. Đêm nay là đêm động phòng, dù sao cũng không nên lãng phí.” Hiên Viên Triệt thu hồi ánh mắt đang nhìn Đạt Hề Nhiên lại rồi nhàn nhạt cười nói, nhưng lời nói vừa rồi của y lại làm cho Đạt Hề Nhiên cứng đờ.

“Người không sợ Hiên Viên Diệp và bọn họ tìm được nàng ư?” Đạt Hề Nhiên âm thầm thở ra một hơi, gã nhẹ giọng hỏi một câu, trong ngữ khí có vẻ có chút lo lắng.

“Ha ha!” Hiên Viên Triệt lại bật cười thành tiếng, hai tròng mắt cũng lại chuyển hướng nhìn về phía Đạt Hề Nhiên, y lạnh lùng chậm rãi nói, “Có vẻ người không tin tưởng vào năng lực của bổn cung cho lắm nhỉ?”. Nơi y giấu nàng há có thể làm cho bọn Đông Phương Sóc dễ dàng tìm ra vậy sao ?

“Nếu Hoàng thượng hạ lệnh điều động tất cả ngự lâm quân đi tìm kiếm thì sao?” Đạt Hề Nhiên nhìn về mặt tự tin của y thì hơi ngạc nhiên nhưng vẫn hỏi lại với vẻ không yên tâm.

“Yên tâm, lão già đó không ngốc như vậy đâu. Đêm qua hẳn là lão đã đoán được bổn cung sắp hành động nên mới thu hồi mọi binh quyền của Hiên Viên Diệp. Chắc chắn lão sẽ để tất cả ngự lâm quân bên cạnh để bảo vệ lão.” Hiên Viên Triệt nghe thấy Đạt Hề Nhiên nhắc tới Hoàng thượng thì hai tròng mắt đột nhiên trầm xuống. Lão già này cực kỳ ích kỷ, vào lúc này lão đương nhiên sẽ bảo vệ bản thân trước tiên. Có điều lần này mục đích chính của y không phải là đối phó với lão mà chủ yếu là nữ nhân kia.

Đạt Hề Nhiên cứng đờ người lại. Xem ra Hiên Viên Triệt đã tính toán cẩn thận từng bước.

“Chủ tử, hiện tại Đông Phương Sóc và người của Hiên Viên Diệp đang tìm kiếm công chúa khắp nơi, bọn họ còn sai người phong tỏa cổng thành. Có điều cũng không thấy ngự lâm quân được điều động.” Một thị vệ cấp tốc chạy vào rồi cung kính bẩm báo.

“Hừ, quả nhiên rất tuyệt tình!” Sâu trong đáy mắt Hiên Viên Triệt càng ánh lên vẻ ngoan tuyệt, ngữ khí lạnh lùng của y cũng mang theo vẻ nguy hiểm khiến người ta kinh hãi.

“Người của Săn Bảo có động tĩnh gì không?” Hiên Viên Triệt nheo mắt lại rồi lạnh giọng hỏi, lần này trong giọng nói đã có phần nghiêm trọng.

“Bẩm chủ tử, cũng không có.” Tên thị vệ nọ nhanh chóng trả lời.

Hiên Viên Triệt híp hai mắt lại, hàn quang trong mắt lóe lên rồi lại nhanh chóng ẩn đi. Y thấp giọng nói, “Đợi lát nữa!” Y phải chờ tới khi toàn bộ người của Săn Bảo lộ diện mới hành động. Y đã biết thừa Hiên Viên Diệp chính là minh chủ của Săn Bảo, y cũng đoán ra giờ phút này Mạnh Phát Ảnh nhất định là đang được Săn Bảo bảo vệ. Bởi vậy y nhất định phải buộc Săn Bảo hành động. Nhưng mà xem ra Hiên Viên Diệp cũng sẽ không dễ dàng cho đám người của Săn Bảo xuất đầu lộ diện dù người bị cướp đi chính là Hiên Viên Tinh, muội muội của hắn và cũng là bằng hữu tốt nhất của nữ nhân của hắn.

“Loan tin ra ngoài, nói rằng nếu Đông Phương Sóc không nhanh chóng tìm ra thì nữ nhân của hắn sẽ cùng nam nhân khác động phòng!” Hiên Viên Triệt im lặng một lát rồi đột nhiên ra lệnh với vẻ ngoan tuyệt. Y muốn xem xem lần này Hiên Viên Diệp còn có thể bình tĩnh được hay không. Mà lần này cho dù Hiên Viên Diệp có thể bình tĩnh thì Đông Phương Sóc cũng sẽ buộc hắn phải điều động Săn Bảo.

“Tuân lệnh” Tên thị vệ hơi run sợ một chút rồi vội vàng chạy ra ngoài.

“Không phải người thật sự định...” Đạt Hề Nhiên âm thầm thở ra một hơi, gã kinh hãi hỏi lại, nếu Đông Phương Sóc thật sự không thể tìm ra Hiên Viên Tinh thì Hiên Viên Triệt có định làm vậy thật không ?

“Ha ha...” Hiên Viên Triệt bật ra tiếng cười lạnh, “Nếu Đông Phương Sóc không có bản lãnh thì cũng không trách bốn cung được.” Ngay cả mẫu thân của y mà y cũng có thể hy sinh thì huống gì muội muội, hơn nữa, Hiên Viên Tinh căn bản cũng không phải là muội muội của y.

“Điện hạ, vừa rồi có một gã áo đen xuất hiện. Gã chỉ ném lại một phong thư rồi lập tức biến mất luôn rồi ạ.” Một thị vệ vội vàng chạy vào bẩm báo với Hiên Viên Diệp và Đông Phương Sóc. Người này vừa nói vừa đưa phong thư cầm trong tay tới trước mặt Hiên Viên Diệp.

“Là cái gì?” Đông Phương Sóc lập tức thò tay đoạt lấy rồi nhanh chóng mở tờ giấy ra. Khi đọc được nội dung bên trong, sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, tay cầm tờ giấy cũng không nhịn được run rẩy.

Hiên Viên Diệp liếc mắt nhìn qua nội dung ghi trong phong thư, sắc mặt cũng hơi hơi trầm xuống, vẻ mặt lúc này đã thêm vài phần lo lắng.

“Hiên Viên Triệt, tên hỗn đản này...” Đông Phương Sóc nhanh chóng xé nát tờ giấy. Hắn nghiêng rằng nghiêm lợi gầm nhẹ, “Bốn cung tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!”

“Thái tử, việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm cho được công chúa về.” Một lão thần đứng bên cạnh Đông Phương Sóc nhìn thấy bộ dáng của Đông Phương Sóc thì không khỏi thấp giọng khuyên nhủ.

Thân mình Đông Phương Sóc trở nên cứng đờ, đương nhiên hắn hiểu việc quan trọng nhất lúc này là tìm được Tinh nhi trở về, nhưng vấn đề mấu chốt là bây giờ bọn họ biết tìm ở chỗ nào? Hắn vốn đã tiến cung để nhờ Hoàng thượng điều động ngự lâm quân cùng đi tìm kiếm, nhưng Hoàng thượng lại không đồng ý, chỉ phái một vài thị vệ đi tìm. Hắn cũng hiểu nhiệm vụ của ngự lâm quân là bảo vệ Hoàng thượng và bảo vệ Hoàng cung, nhưng người của bọn hắn quá ít, kinh thành lại quá rộng lớn, không biết bọn hắn phải tìm đến lúc nào? Đợi cho đến khi hắn tìm được ra được Tinh nhi thì chỉ e...

Nghĩ đến đây, đôi mắt Đông Phương Sóc lại tràn ngập đau xót. Không được, hắn không thể để Tinh nhi gặp chuyện không may, tuyệt đối không thể.

“Hiên Viên Diệp, ngươi sẽ không trơ mắt nhìn Tinh nhi...” Đông Phương Sóc cấp tốc chuyển hướng nhìn về phía Hiên Viên Diệp rồi gấp giọng nói. Nhưng mà nói đến chỗ này thì lời nói cũng đột nhiên dừng lại, hắn quả thật không thể nói nốt những lời tiếp theo, lại càng không muốn chuyện đó xảy ra. Tim hắn đột nhiên đau nhói.

“Hiện giờ bốn vương sao có thể điều động người...” Hiên Viên Diệp hơi giật mình một chút rồi nói với vẻ bất đắc dĩ.

“Hiên Viên Diệp, ngươi không cần che giấu trước mặt bốn cung. Những người ngươi đã điều động toàn là thị vệ trong phủ, còn người của Sấn Bảo thì chưa một ai nhúc nhích. Người của Sấn Bảo đều là những cao thủ võ công, nếu bọn họ tham gia thì nhất định sẽ nhanh chóng tìm được Tinh nhi.” Đông Phương Sóc lập tức ngắt lời hắn rồi vội vàng nói.

Hiên Viên Diệp khẽ nhăn mày lại, vẻ mặt hiện lên chút do dự.

“Hiên Viên Diệp, Tinh nhi là muội muội của ngươi, ngươi thật sự muốn ngồi nhìn không quan tâm sao?” Đông Phương Sóc thấy hắn do dự thì càng tức giận, “Phải, ta biết. Sấn Bảo của ngươi hoạt động cực kỳ bí mật và ngươi sợ bị Hiên Viên Triệt phát hiện ra. Nhưng lúc này Tinh nhi đã bị đem đến đâu không rõ, chẳng lẽ ngươi chỉ vì muốn che giấu thân phận mà hy sinh Tinh nhi sao? Nếu người mất tích hôm nay là nữ nhân của ngươi thì ngươi có còn do dự thế không?”

Hiên Viên Diệp hơi cứng người lại, hắn ngừng đầu ra lệnh cho Phi Ứng, “Phi Ứng, ngươi mau truyền mệnh lệnh của bốn vương, để Túc Phong lưu lại vài người bảo vệ Vương phi, còn những người khác thì đều điều động đi tìm kiếm công chúa.”

“Tuân lệnh!” Phi Ứng cung kính đáp lời rồi nhanh chóng rời khỏi.

“Các người cũng tiếp tục tìm đi!” Hiên Viên Diệp đảo mắt qua đám thị vệ vừa mới chạy tới rồi lạnh giọng phân phó.

Đám thị vệ cũng đều răm rắp cung kính đáp lời, sau đó nhanh chóng bủa vây tìm kiếm

Hiên Viên Diệp nhìn theo bóng một người trong đám đó đang vội vã rời khỏi, sâu trong đáy mắt ẩn hiện một tia cười lạnh.

“Chủ tử, Hiên Viên Diệp đã hạ lệnh điều động người của Săn Bảo đi tìm kiếm, chỉ để lại một mình Tốc Phong ở lại bảo vệ...” Một gã thị vệ vội vã chạy vào rồi cung kính bẩm báo.

“Được, tốt lắm!” Hiên Viên Triệt nghe gã nói thế thì cuối cùng trên mặt mới nở ra một nụ cười hài lòng. Không đợi gã kia nói xong, y liền lớn tiếng kêu lên.

Gã thị vệ quỳ trên mặt đất thấy tâm tình của chủ tử có vẻ vui vẻ thì thân mình cũng hơi thả lỏng một chút.

“Người trở về tiếp tục theo dõi hành động của Hiên Viên Diệp và Đông Phương Sóc, nếu phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường thì phải nhanh chóng quay trở về báo cho ta biết!” Hiên Viên Triệt nhìn về phía gã thị vệ, nụ cười trên mặt biến mất, y lạnh giọng phân phó.

“Vâng!” Gã thị vệ cung kính đáp lời rồi từ từ lui ra ngoài.

“Sau khi toàn bộ người của Săn Bảo được điều động đi tìm kiếm, người đột nhập vào đó và đem người mang đi, cứ theo kế hoạch mà hành động!” Hiên Viên Triệt nhìn về phía một nam tử áo đen rồi thấp giọng phân phó.

“Tuân lệnh!” Gã áo đen thấp giọng đáp lời, câu trả lời của gã hết sức đơn giản và không có nửa điểm lời thôi dãi dòng.

Sau nửa canh giờ bỗng có một người áo đen nhanh chóng đột nhập vào căn cứ của Săn Bảo. Trong Săn Bảo lúc này ngay cả một thị vệ bình thường cũng đã được phái đi nên chẳng còn mấy người. Bởi vậy gã áo đen đi vào cực kỳ thoải mái.

Khi đi vào bên trong, gã nhìn thấy trước một gian phòng có khoảng chục thị vệ, Tốc Phong cũng đang đứng ngoài cửa. Gã áo đen khẽ chớp mắt, khóe môi cũng hơi hơi cong lên. Gã lặng lẽ nấp vào một nơi bí mật gần đó rồi từ từ tiến lại gần gian phòng kia.

Loại võ công mà gã am tường nhất chính là khinh công, bởi vậy gã không thể cùng những người đó đánh bừa. Hơn nữa, những người mà Hiên Viên Diệp lưu lại để bảo vệ nữ nhân của hắn chắc chắn đều là những người võ công lợi hại nhất. Vì thế nên gã muốn hết sức cố gắng tránh khỏi động thủ với bọn họ.

Khi tới gần căn phòng kia, gã liền đưa tay móc vào bên hông lấy ra một gói thuốc bột rồi nhanh tay ném ra ngoài. Thuốc bột trong gói cũng nhanh chóng tản ra không khí.

Những người canh giữ bên ngoài đều hết sức kinh hãi. Có điều còn chưa kịp phản ứng thì đã bị thuốc bột phả thẳng vào mặt. Cũng may loại thuốc bột này chỉ là mê dược. Nhưng nó lại là loại mê dược cực mạnh, chỉ cần đếm tới ba là người trúng độc sẽ tự động ngã xuống.

Có mấy người đã bị hít phải khá nhiều chất độc, thân mình bọn họ hơi giật giật mấy cái rồi ngã vật xuống đất.

Có mấy người đứng ở xa hơn thì tỏ vẻ hoảng hốt. Bọn họ muốn xông lên phía trước đánh địch nhưng lại phát hiện toàn thân vô lực, thân mình cũng không nhận được lung lay sắp đổ.

Phản ứng của Tốc Phong dù sao cũng nhanh hơn những người khác một chút. Khi vừa thấy gã áo đen xuất hiện, nhìn thấy trên tay gã đó giơ lên, hắn liền vội vàng nín thở liền. Nhưng vẫn có ít bột bay tới trước mặt hắn rồi tiến vào trong cơ thể. Có điều hắn vẫn tiếp tục mạnh mẽ chống đỡ. Cây kiếm nhanh chóng được rút ra nghênh chiến.

“Người đã trúng độc của ta mà vẫn còn muốn tỉnh được sao!” Khóe môi gã áo đen khẽ kéo ra một tia cười lạnh, gã nói với giọng điệu chế giễu, vừa nói vừa rút kiếm ra nghênh đón. Lúc này dù sao Tốc Phong cũng đã trúng độc nên mơ hồ có cảm giác toàn thân đã không còn sức lực. Hiện tại hắn quả thật không phải là đối thủ của người kia. Có điều Tốc Phong vẫn liều mạng chìa kiếm đánh về phía gã áo đen một kiếm, tuy vậy lực đánh của hắn lại có vẻ không được mạnh.

“Ta không muốn giết người cho nên tốt nhất người đừng nên ép ta. Dù sao người cũng trúng độc của ta rồi, chủ tử của người cũng sẽ không trách tội, người cần gì phải liều mạng?” Gã áo đen thấy Tốc Phong đã trúng độc vẫn liều mạng xông lên tấn công thì trên mặt không khỏi tăng thêm vẻ kính nể, gã nói với vẻ có chút không đành lòng.

“Hừ, dù chỉ còn một hơi thở ta cũng sẽ không để người làm thương tổn đến Vương phi.” Tốc Phong trừng mắt nhìn gã rồi nói với vẻ kiên quyết, nhưng sâu trong đáy mắt hẳn lại ẩn chứa vài phần lo lắng.

“Người cho là người bây giờ có thể ngăn cản được ta sao?” Người nọ khẽ mỉm cười chế giễu, kiếm trong tay cũng lập tức đưa về phía trước đánh thẳng vào chỗ hiểm của Tốc Phong. Tốc Phong giật mình né tránh nhưng bởi vì đã trúng độc nên vẫn chậm một bước, mũi kiếm liền đâm trúng cánh tay hắn.

Người nọ không muốn lãng phí thời gian với Tốc Phong. Thân hình gã chợt lóe lên rồi nhanh chóng đột nhập vào trong phòng. Nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh đang nằm trên giường, gã vội vàng tiến lên phía trước ôm lấy nàng rồi định nhảy qua cửa sổ.

Tốc Phong cũng đã xông vào. Máu tươi từ cánh tay bị đâm trúng chảy ròng ròng xuống đất nhưng hắn cũng không để ý. Nhìn thấy người bị ôm trong ngực gã áo đen là Mạnh Phát Ảnh, hắn gấp giọng hô lên, “Buông Vương phi ra!” Hắn vừa nói vừa xông lên muốn đoạt Mạnh Phát Ảnh lại. Nhưng tốc độ của người bị thương sao có thể so được với gã áo đen. Khi hắn xông tới nơi thì gã áo đen đã nhảy ra ngoài cửa sổ. Khẽ liếc mắt nhìn Tốc Phong đang vội vàng chạy tới, khóe môi gã nở ra một nụ cười khế rồi mới nhanh chóng lác mình rời đi.

Khi Tốc Phong nhảy qua cửa sổ thì đã không thấy bóng dáng của gã áo đen đâu nữa. Ánh mắt hắn hơi lóe lên nhưng cũng không tiếp tục đuổi theo, hơn nữa, trên mặt hắn dường như cũng không có quá nhiều lo lắng.

Gã áo đen mang Mạnh Phát Ảnh ra khỏi Sân Bảo nhưng cũng không trở về phủ Thái tử mà đi thẳng ra khỏi kinh thành.

Lúc này bọn người của Hiên Viên Diệp đều đang đi tìm công chúa ở bên ngoài thành. Mặc dù có người canh chừng nhưng dựa vào khinh công của gã thì những người đó căn bản sẽ không thể phát hiện ra được.

Gã áo đen mang theo Mạnh Phát Ảnh tiến thẳng một đường.

Sau khi đến một ngọn núi cách kinh thành không xa, gã áo đen mới đi chậm lại. Hai tròng mắt vội vàng quan sát tứ phía nhưng không phát hiện ra điều gì khác thường, gã ung dung đi tới một trước mặt một phiến đá rồi dùng tay ấn lên đó. Đằng sau phiến đá lập tức xuất hiện một hang động. Gã liền ôm Mạnh Phát Ảnh đi thẳng vào bên trong.

Sau khi gã áo đen bước vào sơn động, cửa đá phía sau từ từ đóng lại, không gian xung quanh nhất thời tối đen. Trong bóng đêm, người nọ mang theo Mạnh Phát Ảnh đi gần nửa canh giờ rồi cuối cùng mới dừng lại. Dựa vào tốc độ của gã mà đi mất những nửa giờ thì phải biết quãng đường đó xa đến thế nào.

“Chủ tử, người đã được mang đến rồi ạ!” Gã áo đen cung kính hành lễ rồi đem Mạnh Phát Ảnh đưa tới trước mặt Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt cấp tốc thò tay ôm nàng vào lòng. Nhìn nàng đang ngủ say, ánh mắt âm lãnh bình thường luôn làm cho người ta kinh hãi của y bỗng hiện lên một tia mềm mại, vẻ dịu dàng thoáng qua rất nhanh nhưng rõ ràng có tồn tại. Y khoát tay với gã áo đen nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Mạnh Phát Ảnh.

Gã áo đen liền hiểu ý, gã nhanh chóng lui ra ngoài.

Hiên Viên Triệt ôm Mạnh Phát Ảnh tiến vào một căn phòng cực rộng rồi đặt nàng lên trên một cái giường rất lớn, khóe môi y khẽ hiện ra một tia cười khế, trông y vừa có vẻ dịu dàng lại vừa có vẻ ôn hòa. Chưa từng có một nữ nhân nào khiến y có cảm giác muốn thương tiếc giống như thế này.

Sau khi đặt nàng xuống giường, y cũng không có thêm bất cứ hành động gì mà chỉ lẳng lặng ngồi trước giường và lẳng lặng ngắm nhìn nàng. Nhìn gương mặt hoàn mỹ làm cho người ta hít thở không thông, trong

lòng y bỗng dâng lên một cảm giác xúc động khác thường. Y chậm rãi đưa tay ra định chạm nhẹ lên mặt nàng, chẳng ngờ đúng lúc đó thì đôi mắt Mạnh Phát Ánh đột nhiên mở ra.

Vừa mở mắt nhìn toàn bộ bên trong gian phòng, Mạnh Phát Ánh đột nhiên kinh sợ. Mọi thứ bên gian phòng đều sáng trưng nhưng không phải do ánh sáng mặt trời, hẳn là người ta đã dùng một vật có khả năng phát sáng để thay thế.

“Tĩnh rồi ư?” Hiên Viên Triệt thấy nàng đột nhiên mở mắt và có vẻ bất ngờ thì lập tức nhẹ giọng cười nói, giờ phút này giọng nói của y không có chút nào lạnh băng mà rất mềm nhẹ làm cho người ta khó có thể tin được.

Mắt nàng khẽ chuyển hướng nhìn về phía người ngồi bên giường. Nàng lại càng kinh sợ, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy kêu lên, “Là người? Sao ta lại ở nơi này?” Nàng vừa nói vừa bật người ngồi dậy rồi vội vàng nhảy xuống giường.

Hiên Viên Triệt cũng đứng lên theo nàng, đầu lông mày khẽ chau lại, y nói không chút che giấu, “Là bồn cung mang nàng tới.”

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Nàng lại hoảng hốt, ánh mắt nhìn y cũng tăng thêm vẻ đề phòng.

“Nàng yên tâm, bồn cung sẽ không làm gì thương tổn đến nàng. Bồn cung chỉ muốn nàng trở thành nữ nhân của bồn cung mà thôi.” Ánh mắt Hiên Viên Triệt lại thẳng tắp nhìn nàng, y chậm rãi nói từng chữ từng chữ một, sâu trong đáy mắt dường như có thoáng qua một tia căng thẳng.

“Ha ha...” Nàng bật cười thành tiếng, khóe môi cũng hơi kéo ra một tia trào phúng, “Làm nữ nhân của người? Thái tử không phải không biết thân phận của ta bây giờ đó chứ? Thái tử không thấy những lời này thật quá buồn cười hay sao?”

Hiên Viên Triệt khẽ trầm sắc mặt nhưng cũng không tỏ vẻ tức giận. Y lại nói, “Bồn cung chỉ biết chỉ cần ta muốn thì nhất định phải có trong tay. Bồn cung chưa bao giờ để ý đến những chuyện khác.”

“Vậy sao? Cũng không thể chắc chắn mọi chuyện đều theo ý Thái tử được?” Khóe môi nàng lại nở nụ cười lạnh, trong giọng nói cũng tăng thêm sự lạnh lẽo.

“Được, đương nhiên được!” Trên mặt Hiên Viên Triệt lại nhàn nhạt cười khẽ, ánh mắt nhìn về phía nàng càng tăng thêm vẻ dịu dàng, “Bồn cung tin nàng nhất định sẽ đồng ý gả cho bồn cung!” Y dừng lời một chút để nhìn về phía nàng rồi lại cười khẽ đầy thâm ý, “Nếu bồn cung nhớ không nhầm thì nàng và Hiên Viên Diệp hình như chưa bái đường thành thân. Chỉ cần hôm nay bồn cung và nàng cùng nhau bái đường thì nàng sẽ danh chính ngôn thuận là nữ nhân của bồn cung rồi.”

“Người không phát hiện việc này chỉ có người một bên tình nguyện hay sao?” Mắt nàng híp lại, âm thanh lạnh lùng lại cất lên, “Hay là ngươi muốn cho người cường chế bắt ta với người bái đường?”

“Yên tâm, bồn cung sẽ không bắt buộc nàng. Bồn cung sẽ khiến nàng phải cam tâm tình nguyện cùng bồn cung bái đường...” Lời của y hơi dừng lại, ánh mắt nhìn nàng càng thêm ái muội, y cười khẽ rồi bổ sung thêm, “...và động phòng.”

“Người đừng vọng tưởng!” Ánh mắt đột nhiên trầm xuống, nàng nhin không được tức giận quá to, khi nói chuyện, đôi mắt lại liếc nhìn xung quanh một lượt.

Căn phòng rất lớn, rất sáng, trang trí cũng cực kì hoa lệ. Cuối cùng nàng đã phát hiện ra ánh sáng này được phát ra từ một viên dạ minh châu cực lớn đang được đặt trên bàn.

Nàng khẽ liếc qua cửa sổ, lông mày theo bản năng khẽ chau lại. Bên ngoài dường như tối đen một mảng và được chiếu sáng bởi mấy cây nến. Chẳng lẽ lúc này đã là buổi tối rồi sao? Nhưng mà tính thời gian thì hình như còn chưa tới buổi tối ?

“Nàng không nên có ý nghĩ bỏ trốn. Bồn cung có thể nói cho nàng biết nàng có muốn trốn cũng không thoát được đâu. Hiên Viên Diệp cũng tuyệt đối không thể tìm ra nơi này. Trừ người của bồn cung ra thì không ai biết nơi này cả.” Hiên Viên Triệt thấy phản ứng của nàng thì khóe môi lại nở nụ cười khẽ.

“Bổn cung không ngại nói cho nàng biết nơi này là cung điện dưới mặt đất của bổn cung. Ngay cả những người ra vào nơi này cũng đều đã được uống một loại thuốc đặc biệt, không ai nhớ được cửa ra vào đâu.” Hiên Viên Triệt im lặng một lát rồi lại bổ sung thêm, trừ y và những người y cực kỳ tín nhiệm ra thì không ai biết chỗ này. Cũng vì vậy mà nhiều năm qua không có người nào có thể phát hiện được thể lực của y, ngay cả Hiên Viên Diệp cũng không phát hiện được. Hơn nữa, y cũng tin tưởng tuyệt đối không ai có thể tìm được nơi này.

Nhiều năm qua y đã bồi dưỡng nhân lực chính tại chỗ này. Hơn nữa, nơi này không chỉ đơn giản là cung điện dưới lòng đất mà còn có vài mật đạo không có người biết, những mật đạo này có thể dẫn thông đến những nơi mà y muốn. Y biết mấy năm nay Hiên Viên Diệp vẫn luôn dò xét thể lực của y, nhưng mà ngay cả Hiên Viên Diệp cũng không nghĩ tới thể lực của y lại nằm dưới lòng đất.

Hôm nay y đã mang nàng tới nơi này rồi thì nàng chỉ có thể trở thành nữ nhân của y. Đương nhiên y hiểu rõ tính tình của nàng, nàng chắc chắn sẽ không đồng ý, bởi vậy y...

Trên mặt nàng thoáng hiện ra một tia kinh ngạc, cung điện dưới lòng đất? Điều này thật quá kinh người, Hiên Viên Triệt lại xây một tòa cung điện dưới lòng đất?

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Nàng cứng người lại, bước chân theo bản năng lùi lại từng bước, nhưng cánh tay Hiên Viên Triệt cũng nhanh chóng vươn ra thẳng tắp ôm nàng vào lòng. Y kề sát môi bên tai nàng rồi nói từng chữ từng chữ, “Bổn cung vừa mới nói rồi. Bổn cung muốn nàng cùng bổn cung báỉ đường thành thân.”

“Không thể nào!” Thân thể nàng càng thêm cứng đờ, hai tròng mắt hơi trầm xuống, nàng lạnh giọng nói với y, “Ngươi có giết ta ta cũng sẽ không cùng ngươi báỉ đường.”

“Bổn cung sao có thể giết nàng? Bổn cung đã nói muốn nàng trở thành nữ nhân của bổn cung rồi mà. Với nữ nhân của bổn cung, bổn cung đương nhiên sẽ hết mực yêu thương, ta tuyệt đối sẽ không gây thương tổn cho nàng đâu.” Hiên Viên Triệt nghe xong lời nói của nàng thì không những không bực mà ngược lại còn khẽ mỉm cười. Khi nói chuyện, môi y không biết là cố ý hay vô tình vẫn kề sát bên tai nàng, gần rồi lại gần hơn một chút, hơi thở của y từ từ phả vào gáy nàng khiến nàng cứng đờ người lại.

“Chỉ cần nàng đồng ý trở thành nữ nhân của bổn cung thì bổn cung sẽ cho nàng hết thấy những thứ mà nữ nhân trong thiên hạ này muốn có, ta tuyệt đối sẽ không thua kém Hiên Viên Diệp đâu. Sao hả?” Miệng Hiên Viên Triệt vẫn kề sát bên tai của nàng, y tiếp tục giở giọng cảm dỗ.

“Những thứ mà tất cả nữ nhân trong thiên hạ này muốn thì chưa chắc ta đã muốn.” Khóe môi nàng lại kéo ra một tia cười lạnh, nàng nói với vẻ chế giễu, “Bởi vậy nên ngươi từ bỏ đi!”

Sắc mặt Hiên Viên Triệt khẽ trầm xuống. Y đột nhiên đứng thẳng người, gương mặt cũng rời khỏi bên tai nàng. Y nhũn mày lại, “Cũng không sao, bổn cung sẽ cho nàng gặp một người.” Y vừa nói vừa vỗ tay ra hiệu.

Lập tức có một người nữ tử mang theo Hiên Viên Tinh đi vào.

“Thất tẩu, sao tẩu lại ở đây?” Hiên Viên Tinh thấy nàng thì đột nhiên kinh sợ, nàng bắt chắp sợ hãi gấp giọng hỏi Mạnh Phát Ảnh.

Khi nhìn thấy Hiên Viên Tinh, nàng có vẻ cũng hơi sửng sốt một chút. Đôi mắt tràn đầy lo lắng, nàng nhìn về phía Hiên Viên Triệt rồi lạnh lùng nói, “Hiên Viên Triệt, ngươi thật hèn hạ!”

“Ha ha...” Hiên Viên Triệt không những không giận mà còn cười lớn, “Bổn cung cho tới bây giờ chưa bao giờ là chính nhân quân tử, hơn nữa, bổn cung làm việc gì cũng chỉ nhìn vào kết quả.”

“Bổn cung đã nói không nỡ giết nàng nhưng đối với nó thì bổn cung sẽ không tha đâu. Vì vậy mạng nó bây giờ nằm trong tay nàng đó.” Hiên Viên Triệt lại chăm chú nhìn nàng rồi chậm rãi nói từng chữ.

Sắc mặt của nàng khẽ biến đổi, bàn tay ẩn ở dưới ống tay áo hơi siết chặt lại.

“Sao? Bổn cung cho nàng thời gian suy nghĩ. Bổn cung sẽ đếm tới mười. Sau mười tiếng, sống chết của nó tất cả đều do nàng. Bổn cung nói được làm được, nếu nàng không tin thì cứ việc thử xem!” Hiên Viên Triệt vẫn cười khẽ nhưng những lời nói ra lại cực kỳ tàn nhẫn.

“Thất tẩu, tẩu không được đồng ý với y. Không cần lo lắng uội, y không dám giết muội đâu.” Hiên Viên Tinh tuy không biết Hiên Viên Triệt nói đến chuyện gì nhưng vẫn vội vàng ngăn cản.

“Phải không? Không dám giết người...” Ánh mắt Hiên Viên Triệt lại ẩn quá vài phần thị huyết, y liếc mắt nhìn Hiên Viên Tinh một cái rồi bắt đầu đếm, “Một, hai...” Ngữ khí của y rất nhẹ nhưng bởi căn phòng quá rộng nên mỗi lời nói ra đều tạo thành tiếng vang quanh quẩn trong không gian.

“Thất tẩu, rốt cuộc y muốn tẩu đồng ý cái gì?” Hiên Viên Tinh thấy y bắt đầu đếm và nghĩ đến sự tàn độc của y thì trên mặt cũng lộ ra một chút sợ hãi.

“Bái đường, thành thân.” Hiên Viên Triệt đã đếm tới năm, khi nghe câu hỏi của Hiên Viên Tinh, y liền cười cười rồi nhẹ giọng nói.

“Người... Người thật quá phận! Người đã biết rõ tẩu ấy là nữ nhân của Thất ca mà vẫn bắt tẩu ấy bái đường thành thân với người ư?” Hiên Viên Tinh sững sốt, nàng ấy lập tức phần nộ quát mắng Hiên Viên Triệt.

Nhưng Hiên Viên Triệt cũng chẳng để ý tới nàng ấy nữa. Y tiếp tục nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh và đếm, “Sáu, bảy, tám, ...”

Tiếng đếm trầm thấp của y khiến thân mình cứng đờ của nàng hơi hơi run rẩy. Khi y vừa hô tới mười, nàng đột nhiên mở miệng nói, “Được, ta đồng ý gả cho người!”

120. Chương 121: Khó Phân Biệt Thật Giả, Sự Cơ Trí Của Hiên Viên Diệp

Trên mặt Hiên Viên Triệt tràn đầy vui sướng, trong mắt cũng không hề che giấu sự hưng phấn. Khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, ánh mắt còn ẩn hiện ánh sáng khác thường, y thấp giọng nói, “Tốt, giờ chúng ta lập tức bái đường thành thân!”

“Thất tẩu, không được! Tẩu không thể gả cho y, không thể được! Tẩu không cần lo uội. Nếu vì muội mà tẩu phải gả cho y thì không bằng ta chết đi!” Hiên Viên Tinh thấy nàng đồng ý thì càng thêm sốt ruột, nàng ấy vội vàng kêu lên.

“Bắt nó câm miệng lại cho bốn cung!” Con người Hiên Viên Triệt lập tức nhìn về phía Hiên Viên Tinh, nụ cười trên mặt biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là lời nói cực kỳ ngoan độc âm lãnh.

“Hiên Viên Triệt, ngươi là đồ hèn hạ, người...” Hiên Viên Tinh đang hô to đột nhiên dừng lại, tên thị vệ vừa mang nàng ấy vào đã điểm lên huyệt đạo của nàng. Lúc này nàng không thể nói được lời nào nữa mà chỉ có thể giận dữ trừng mắt nhìn Hiên Viên Triệt. Lửa giận trong mắt Hiên Viên Tinh bốc lên ngàn ngọn, lúc này nàng chỉ hận không thể đốt cháy Hiên Viên Triệt ngay lập tức.

Hiên Viên Triệt không thèm để ý đến sự giận dữ của nàng ấy, y chậm rãi nói, “Hôm nay ngươi hãy làm người làm chứng cho Phát nhi và bốn cung đi!”

“Ừm...” Hiên Viên Tinh vừa liếc mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh vừa giả vờ muốn xông lên ngăn cản Mạnh Phát Ảnh, tuy lúc này nàng ấy không thể nói chuyện nhưng vẫn cố thể dùng ánh mắt nói lên ý tứ của mình cho Mạnh Phát Ảnh biết.

“Tốt nhất ngươi đừng nên làm loạn nữa, nếu không thì đừng trách bốn cung không khách khí!” Hiên Viên Triệt thấy Hiên Viên Tinh không ngừng đưa mắt ra hiệu cho Mạnh Phát Ảnh thì sắc mặt đột nhiên trầm xuống, y lạnh giọng nói. Không dễ dàng gì mới được Mạnh Phát Ảnh đồng ý, y không thể khiến nàng đổi ý được, nhưng y biết nàng cũng là người coi trọng tình cảm nên tuyệt đối sẽ không mặc kệ Hiên Viên Tinh.

“Nếu ngươi hãm mộ bốn cung thì tối nay bốn cung sẽ giúp ngươi tìm một nam nhân để động phòng. Dù sao hôm nay cũng là ngày đại hỉ của ngươi, có câu “một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng”, cũng không thể lãng phí được.” Lời nói của Hiên Viên Triệt rất trầm thấp và mang theo một chút ái muội nhưng không thấy có ý đùa giỡn.

Thân mình Hiên Viên Tinh đột nhiên cứng đờ, nàng biết nam nhân ngoan độc này chuyện gì cũng dám làm. Dù nàng là muội muội của y thì y vẫn có thể đối xử tàn nhẫn với nàng như thế.

“Ta đáp ứng điều kiện của ngươi chính là để ngươi không gây thương tổn uội ấy.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng nói, dù âm thanh hơi nhỏ nhưng vẫn mang đầy sự uy hiếp.

Hiên Viên Triệt nao nao trong lòng, y cười khẽ, hai mắt liếc về phía nàng rồi nhẹ giọng nói, “Bổn cung hận nhất là bị kẻ khác uy hiếp, nhưng đối với nàng thì bổn cung sẽ không để ý.” Y hơi dừng lại rồi nhìn về phía Hiên Viên Tinh, “Chỉ cần nó không làm loạn, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời thì bổn cung cam đoan sẽ không làm thương tổn gì đến nó.”

Mạnh Phát Ảnh khép hờ hai mắt rồi không nói gì thêm, có điều trên mặt lại dường như hiện lên vẻ nặng nề, sâu trong đáy mắt nàng hàm chứa đầy hận ý, loại hận ý hận không thể lột da bóc xương kẻ thù.

Hiên Viên Tinh cũng không dám lộn xộn nữa, nàng biết lúc này dù có phản kháng cũng không có tác dụng gì, chỉ làm cho Hiên Viên Triệt càng thêm tức giận. Hiện tại nàng chỉ hy vọng Thắt ca và Đông Phương Sóc mau mau tới đây cứu các nàng, ngàn vạn lần không thể để cho Thắt tẩu báỉ đường với Hiên Viên Triệt được.

Nhưng việc này lại cố tình không như ý nguyện của nàng ấy, bởi vì đúng lúc đó thì Hiên Viên Triệt đột nhiên lớn giọng phân phó, “Người đâu! Mau chuẩn bị đi! Bổn cung muốn báỉ đường với Phát nhi.”

Mấy gã thị vệ bảo vệ ở bên ngoài nghe thấy y nói thế thì cung kính đáp lời rồi lập tức rời đi.

Hiên Viên Triệt từ từ đưa tay tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh rồi nói khẽ, “Đi thôi! Kỳ thực bổn cung sớm đã chuẩn bị xong. Chúng ta có thể lập tức báỉ đường được rồi.”

Thân thể của nàng trở nên cứng đờ, hai mắt nhìn chằm chằm vào bàn tay y nhưng không đưa tay mình ra và cũng chẳng nói gì.

Hiên Viên Triệt không tỏ ra bức tức, cánh tay đang vươn ra đột nhiên hướng về phía trước ôm lấy eo nàng rồi lập tức kéo nàng vào lòng. Y kề sát môi bên tai nàng rồi nói với giọng điệu vừa ái muội vừa dịu dàng, “Phát nhi muốn bổn cung ôm nàng đi phải không?” Không đợi nàng trả lời, y đã ôm lấy nàng rồi đi ra ngoài, khóe môi khẽ nở nụ cười, khuôn mặt đầy vẻ sáng lạn.

Nhưng vừa đi ra tới cửa, y đột nhiên lạnh giọng phân phó, “Mang luôn Tinh nhi đi theo, hôm nay nó sẽ là nhân chứng cho chúng ta.” Chỉ cần có Hiên Viên Tinh bên cạnh thì y biết nàng tuyệt đối sẽ không dám phản kháng, cũng không dám giở trò. Nữ nhân này rất thông minh, y nên đề phòng cẩn thận hơn.

Bị y ôm trong lòng, thân mình nàng càng thêm cứng đờ, hận ý trong mắt cũng càng thêm tràn đầy nhưng không hề vùng vẫy né tránh, nàng là vì Hiên Viên Tinh mà không phản kháng hay...?

Ra khỏi phòng, bọn họ đi không được bao lâu thì tới một đại sảnh cực lớn và hoa lệ còn hơn cả căn phòng vừa nãy. Chính giữa đại sảnh có một viên minh châu còn lớn hơn, ánh sáng từ viên minh châu phát ra làm sáng trưng cả sảnh.

Hiên Viên Triệt thật không đơn giản, để xây dựng một tòa cung điện dưới đất lớn như thế này thì không biết phải cần bao nhiêu nhân lực và tài lực đây? Hơn nữa nơi này còn không bị ai phát hiện ra, ngay cả Hiên Viên Diệp cũng không biết đến nó, chỉ e khi y vẫn chưa bị đuổi ra khỏi kinh thành thì đã bắt đầu xây dựng rồi. Đương nhiên, với sự âm hiểm của Hiên Viên Triệt thì những người xây dựng lên cung điện này có lẽ đã bị y giết sạch rồi. Chóí mắt hơn nữa chính là trong đại sảnh lúc này đang chằng đèn kết hoa và dán đầy chữ hỷ trên tường, nền đỏ cũng đã được thắp sáng. Hiên Viên Triệt quả thật đã chuẩn bị xong từ sớm.

Hiên Viên Tinh nhìn thấy khung cảnh trước mắt thì càng thêm sốt ruột. Nàng ấy vốn còn đang định cố gắng hết sức để kéo dài thời gian, nào ngờ Hiên Viên Triệt đã chuẩn bị xong mọi thứ, bây giờ làm sao có thể kéo dài thời gian đây? Đương nhiên, dựa vào sự giáo hoạt của Hiên Viên Triệt mà nói thì y tuyệt đối sẽ không để các nàng có cơ hội kéo dài thời gian.

Mạnh Phát Ảnh đảo mắt nhìn sắc hồng đang tràn ngập khắp nơi trong phòng, hai mắt hơi lóe lên, tuy vẻ mặt không có biểu tình gì khác thường nhưng vẻ trầm trọng trong mắt lại càng lúc càng nhiều hơn.

“Sao? Phất nhi không vừa lòng điều gì sao?” Hiên Viên Triệt đặt nàng xuống, y ôn nhu nhìn nàng nhưng bàn tay vẫn ôm chặt lấy hông không hề buông ra, trông y đầy vẻ chiếm đoạt bá đạo.

“Thái tử muốn nghe câu trả lời thế nào?” Nàng khẽ nhủ mảy mảy nhàn nhạt liếc mắt về phía Hiên Viên Triệt rồi cười khẽ về chế giễu. Y đã dùng Hiên Viên Tinh để ép nàng gả cho y, chẳng lẽ y còn hy vọng nghe nàng khen y bố trí sánh đường lộng lẫy sao?

Sắc mặt Hiên Viên Triệt khẽ trầm xuống nhưng lại lập tức hiện ra ý cười. Y khẽ sát môi bên tai nàng rồi thì thầm, “Một ngày nào đó bổn cung sẽ làm cho nàng hài lòng.” Điều mà nữ nhân muốn nhất chính là sự yêu thương của nam nhân, y lại là người có thân phận cao quý, những thứ phú quý vô cùng y đều có thể cho nàng. Dù hiện giờ người trong lòng nàng là Hiên Viên Diệp nhưng y tin rằng qua một thời gian nàng có thể từ từ quên Hiên Viên Diệp mà tiếp nhận y.

Thân mình Mạnh Phát Ảnh khẽ động rồi tránh khỏi người y đang tiến sát lại gần. Khóe môi lộ ra một tia cười lạnh, hai mắt nhìn về phía cây nến đỏ trên bàn, nàng lạnh lùng nói, “Nếu Thái tử không ép buộc ta thì có lẽ ta sẽ hài lòng hơn.”

Lửa giận trong mắt Hiên Viên Tinh bốc lên ngùn ngụt nhưng nàng ấy đã bị thị vệ áp chế không thể đứng lên được.

Hai mắt Hiên Viên Triệt trầm xuống, sâu trong đáy mắt ẩn chứa sự tức giận, y trầm giọng ra lệnh, “Người đâu! Mang giá y* ra mặc cho nàng!”

(*Giá y: Trang phục cưới)

“Vâng!” Một tiểu cung nữ nhanh chóng đi tới, trên tay cầm một bộ giá y đỏ thẫm.

Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh chợt lóe lên, không ngờ ngay cả giá y Hiên Viên Triệt cũng đã chuẩn bị xong.

Tiểu cung nữ kia đi đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh nhưng nhất thời không dám lộn xộn mà chỉ đứng nhìn Mạnh Phát Ảnh.

“Còn không nhanh lên!” Hiên Viên Triệt thấy nàng ta bất động thì lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái, trong mắt tràn đầy tia sát ý.

Tiểu cung nữ cứng đờ cả người, nàng ta run rẩy cầm giá y mặc vào cho Mạnh Phát Ảnh.

Hai mắt Mạnh Phát Ảnh khẽ trầm xuống nhưng khi nhìn về phía Hiên Viên Tinh, nàng không tỏ ra phản kháng mà để mặc cho tiểu cung nữ mặc giá y lên người và trang điểm cho nàng.

Hiên Viên Triệt thấy khuôn mặt nàng sau khi trang điểm thì hơi run rẩy một chút, y nhìn vào mắt nàng, ánh mắt mang theo vẻ thần phục và cực kỳ hài lòng, y mừng rỡ nói, “Giờ thì bái đường thôi!”

Một nam tử vốn đứng ở một bên từ nãy lúc này mới cung kính đi ra, đợi Hiên Viên Triệt dẫn Mạnh Phát Ảnh ra tới chính giữa đại sảnh, gã mới cao giọng nói, “Chuẩn bị bái đường!” Âm thanh vang vọng mang theo một chút run rẩy, hiển nhiên gã này đang cực kỳ sợ hãi nhưng cũng rất quen thuộc với nghi thức này, gã hẳn là một người chủ trì thực sự.

“Nhất bái thiên địa!” Sau khi thấy hai người kia đã vào vị trí, gã chủ trì liền nghiêm nghị hô to.

Hiên Viên Triệt hơi khom người xuống bái nhưng Mạnh Phát Ảnh vẫn đứng thẳng không hề động, trong mắt tràn đầy phẫn hận.

“Phất nhi, nàng không muốn thấy ngày bái đường thành thân của chúng ta thành một ngày đầy gió tanh mưa máu chứ?” Giọng nói của y không cao nhưng lại mang theo sự uy hiếp mạnh mẽ. Gã thị vệ nghe thấy lời của Hiên Viên Triệt liền đưa tay đặt ở cổ họng Hiên Viên Tinh.

Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra một hơi, ánh mắt nhìn về phía Hiên Viên Triệt càng thêm phẫn nộ.

“Phất nhi, bổn cung khuyên nàng không nên giở trò trước mặt bổn cung, đừng nghĩ bổn cung nguyện ý sủng nàng mà không coi bổn cung ra gì, như vậy sẽ không tốt ọ người đâu.” Lúc này trong mắt Hiên Viên Triệt đã tràn đầy âm lãnh, y chậm rãi nói từng chữ, “Hơn nữa, nàng cũng đừng mong Hiên Viên Diệp sẽ tới đây cứu nàng. Nơi này của bổn cung chỉ sợ Diêm vương cũng không thể tìm thấy, huống chi là Hiên Viên Diệp.

Biện pháp kéo dài thời gian của nàng thật quá ngây thơ.” Y hơi dừng lại một chút, khuôn mặt âm lãnh nhanh chóng chuyển sang ôn nhu, “Lại đây, ngoan ngoãn bái đường đi!”

Thân mình Mạnh Phát Ảnh càng thêm căng thẳng nhưng nàng cũng không thể không nghe theo lời y mà chậm chạp khom người xuống bái đường.

“Nhị bái cao đường!” Người chủ trì thấy hai người đã bái xong thì lại hô lên.

“Bỏ cái này đi cho bốn cung!” Hiên Viên Triệt bỗng lạnh lùng lên tiếng. Cao đường? Y có cao đường để bái sao?

Người chủ trì khẽ run rẩy rồi hô tiếp, “Phu thê giao bái!”

Hiên Viên Triệt chuyển hướng đối diện với Mạnh Phát Ảnh rồi từ từ cúi xuống. Lần này, Mạnh Phát Ảnh chỉ hơi dừng lại một chút rồi lại bắt đầu đi khom người cúi xuống.

Hiên Viên Tinh ngồi một bên càng thêm sốt ruột, sau khi bái đường xong chẳng phải sẽ là động phòng sao?

Phải làm sao bây giờ?

Vì sao Thất ca còn chưa tới?

Nhưng Hiên Viên Triệt cũng vừa nói đây là cung điện cực kỳ bí mật ở dưới lòng đất, chỉ sợ bọn họ sẽ rất khó tìm được. Hơn nữa, khi nàng ấy còn ở trong kinh thành thì bị người ta mang xuống một đường hầm, bọn họ đi rất lâu rất lâu mới tới được nơi này. Đường hầm đó chắc hẳn là một thông đạo. Thất ca muốn tìm đến cung điện dưới đất này chỉ sợ không dễ dàng gì, chẳng lẽ nàng và Thất tẩu sẽ...

Mà mấu chốt bây giờ chính là Thất tẩu, Thất tẩu sắp... sắp...

“Đưa vào động phòng!” Đúng lúc này thì người chủ trì cao giọng hô vang làm cho Hiên Viên Tinh suýt chút nữa nhảy dựng lên.

“Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, không thể lãng phí, đi thôi!” Hiên Viên Triệt khẽ nhíu mày, trên mặt hiện lên vẻ ái muội. Y trực tiếp ôm nàng đi thẳng về phía tân phòng đã được bố trí đầy đủ.

“Ừm... ừm...” Hiên Viên Tinh ngồi phía sau liều mạng lắc đầu nhưng nàng ấy không thể nói chuyện, thân mình lại bị gã thị vệ đè xuống nên căn bản không động đậy được, nàng ấy chỉ có thể trợ mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh bị Hiên Viên Triệt ôm lấy rồi đi. Nhìn Hiên Viên Triệt dẫn nàng vào phòng, mắt Hiên Viên Tinh tối sầm lại, khuôn mặt tràn đầy tuyệt vọng, xong rồi... Lần này thật sự xong rồi, Thất tẩu vì cứu nàng ấy mà thật sự sẽ cùng Hiên Viên Triệt động phòng rồi.

Hiên Viên Triệt trực tiếp đem Mạnh Phát Ảnh vào tân phòng đã được bố trí xong xuôi, trên mặt nở ra nụ cười đắc ý. Y khẽ nắm tay nàng rồi siết chặt lại, môi kề sát bên tai nàng thì thầm, “Hôm nay, bốn cung sẽ làm cho nàng chính thức trở thành nữ nhân của bốn cung.”

“Thế nào? Ý Thái tử là muốn cưỡng bức ta sao?” Thân mình cứng đờ của Mạnh Phát Ảnh trở nên run rẩy, nàng nhìn về phía Hiên Viên Triệt, trong mắt lộ rõ sự tức giận và căng thẳng đề phòng.

“Cưỡng bức? Ha ha...” Hiên Viên Triệt không khỏi bật cười thành tiếng. “Chúng ta vừa mới bái đường, bái đường xong rồi thì sẽ động phòng, đây là chuyện hiển nhiên, tại sao nàng lại nói là cưỡng bức?”

“Người...” Nàng buồn bực trợn mắt lên căm giận nhìn y, bàn tay ẩn sau ống tay áo cũng đột nhiên siết chặt lại.

“Nếu nàng cảm thấy chưa đủ nóng thì bốn cung có thể an bài một động phòng ở cách vách cho Tinh nhi.” Hiên Viên Triệt chống lại lửa giận trong mắt nàng, nụ cười trên mặt y càng thêm xán lạn nhưng lời nói lại tàn nhẫn đến cực điểm và mang theo sự uy hiếp tuyệt tình. Y biết nàng coi trọng điều gì nên mới nắm lấy điểm này để lợi dụng. Nói y đề tiện cũng được, nói y vô liêm sỉ cũng xong, y không để ý, y chỉ cần đạt được những điều y muốn.

Ngực nàng khẽ phập phồng, lửa giận không ngừng bốc lên, nhưng dù có phần nộ thế nào thì lúc này nàng cũng không biết phải làm gì.

Hiên Viên Triệt đắc ý cười khê, y nắm lấy tay nàng kéo lại. Ôm cả cơ thể nàng vào lòng, để khuôn mặt nàng đối diện với mặt mình, y cong môi lên rồi đột nhiên áp lên môi nàng.

Nàng kinh hoảng né người tránh đi theo bản năng nhưng tay y đã lập tức giữ chặt gáy nàng khiến nàng không còn cơ hội trốn tránh. Môi y cũng bá đạo ép xuống môi nàng.

Nàng mím môi lại muốn ngăn cản y tiến vào.

Hiên Viên Triệt ôm lấy thắt lưng nàng rồi đột nhiên dùng sức.

Cơn đau đến đột ngột khiến nàng không khỏi hít sâu một hơi rồi theo bản năng thở nhẹ ra, mà môi nàng cũng theo bản năng khẽ nhếch lên. Y đột nhiên tiến vào trong miệng nàng, mạnh mẽ xâm nhập.

Thân thể nàng càng thêm căng thẳng nhưng không cách nào trốn tránh, không cách nào cự tuyệt, nàng dùng sức muốn giãy giụa nhưng lại bị y siết chặt hơn, mà cái hôn của y thì càng lúc càng thêm thô lỗ, càng lúc càng thêm bá đạo.

Đến khi nàng sắp hít thở không thông thì môi y mới rời ra. Có điều nàng còn chưa kịp phản ứng thì tay y đã nhanh chóng nắm lấy giá y của nàng rồi đột nhiên kéo một cái. Bộ giá y đỏ thắm vừa mới mặc đã bị y xé rách một đường. Y ném nàng lên giường, toàn bộ thân thể cũng đột nhiên đè lên người nàng.

Bị y áp chặt trên người, nàng cảm thấy có chút khó thở. Mà y vẫn tiếp tục xé rách quần áo trên người nàng.

Tay nàng khẽ nắm chặt lại rồi từ từ rơi ra, đầu ngón tay hơi dò dò vào bên trong một chút.

Lúc này trong mắt Hiên Viên Triệt đã tràn đầy dục vọng. Y thô lỗ xé tan tay áo của nàng, ngay cả nội y của nàng cũng bị y xé rách, trên người nàng lộ ra một chiếc yếm thêu một đôi uyên ương.

Mắt Hiên Viên Triệt đen sẫm lại, khóe môi khẽ cong lên bật thành tiếng khàn khàn, “Hôm nay là ngày động phòng của chúng ta, cặp uyên ương này là thêu cho bốn cung phải không?” Trong giọng nói khàn khàn của y lộ rõ sự kiêu chế, mà trong mắt cũng tràn đầy dục vọng. Nhất thời y không vội vã kéo yếm nàng ra mà chỉ từ từ thưởng thức, có điều bàn tay lại tùy tiện di chuyển trên khắp người nàng. Cảm thấy được thân thể nàng càng lúc càng căng thẳng và run rẩy, y hài lòng cười khê rồi nhanh tay kéo cái yếm trước ngực nàng ra.

Sau đó y nhanh chóng áp môi lên môi nàng.

Tuy y đã xé rách quần áo của nàng nhưng vẫn chưa kéo nó ra khỏi người nên ống tay áo vẫn còn nguyên. Bàn tay giấu dưới ống tay áo của nàng khẽ động rồi nhanh chóng rút ra một thanh chủy thủ đâm thẳng xuống lưng y.

Thân mình Hiên Viên Triệt chợt lóe lên rồi dễ dàng tránh được thanh chủy thủ trong tay nàng. Y khẽ xoay người, một bàn tay liền giữ chặt cổ tay nàng rồi không lưu tình đánh xuống một cái. Thanh chủy thủ trong tay nàng lập tức rơi xuống, lướt qua da thịt nàng rồi rơi xuống giường. Thanh chủy thủ sắc bén đã để lại trên người nàng một vết máu đỏ thắm.

“Muốn giết bốn cung?” Y nắm cánh tay nàng rồi không ngừng siết chặt. Nàng đau đớn âm thầm hít sâu một hơi. Trên mặt y hiện ra nụ cười khê, “Bốn cung đã sớm lường trước nàng sẽ không dễ dàng gả cho bốn cung rồi lại cùng bốn cung động phòng mà. Chỉ không ngờ nàng lại dùng thủ đoạn dữ dội như vậy. Bốn cung thật sự không muốn nhìn thấy máu trong ngày hôm nay, nhưng nàng lại cố tình muốn ép bốn cung, haiz...”

“Hiên Viên Triệt, ngươi có gan thì giết ta đi!” Nàng nhìn thẳng vào mắt y, trong mắt lúc này không có quá nhiều sợ hãi mà chỉ có hận ý thấu xương.

“Giết nàng? Ha ha...” Hiên Viên Triệt bật cười thành tiếng, “Bốn cung đã nói bốn cung không nỡ giết nàng mà. Dù nàng muốn giết bốn cung thì bốn cung vẫn không nỡ giết nàng.” Y hơi dừng lại, sắc mặt trầm xuống, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo hơn, “Nhưng bốn cung chỉ cho nàng một cơ hội này, nếu có lần tiếp theo thì bốn cung sẽ không chỉ đơn giản là an bài nam nhân nào đó cho Hiên Viên Tinh đầu.” Ngực khí lạnh băng của y lúc này đã tăng thêm phần nguy hiểm và uy hiếp, vẻ mặt y cũng lộ rõ sự tàn nhẫn, lần này y đã bị chọc giận thật sự, tuyệt đối không phải nói chơi.

Nàng đột nhiên kinh trệ, thân mình trở nên căng cứng nhưng không dám cử động, trên mặt cũng lộ rõ sự tuyệt vọng, ngoài ra còn có vẻ chua xót khiến người khác nhìn thấy mà đau lòng.

Hiên Viên Triệt thấy phản ứng của nàng như vậy thì hài lòng cười khê. Y đã nói dù không chiếm được con người nàng thì cũng phải lấy được thân thể của nàng, vì vậy nên lúc này dù phải dùng sức mạnh thì y cũng nhất quyết phải có được nàng.

Nữ nhân mà, chỉ cần người chiếm được nàng thì về sau nàng chỉ có thể đi theo người, dù ban đầu có chút bất mãn nhưng chỉ cần đối xử tốt với nàng là từ từ nàng sẽ nguyện ý. Vì vậy, dù y biết trong lòng nàng lúc này có muôn vàn không muốn nhưng vẫn cứ dè lên người nàng, y cũng chẳng lấy thanh chủ thủ rơi trên giường kia đi. Y tin rằng lần này nàng không còn dám lộn xộn nữa, hơn nữa, dù nàng có muốn giết y thì chỉ sợ nàng cũng không đủ bản lĩnh để làm chuyện đó.

Nàng khê nhắm hai mắt lại, sâu trong đáy mắt là sự đau đớn mãnh liệt, thân mình cứng đờ cũng không có bất kỳ cử động gì, là không dám hay là đang tuyệt vọng? Không ai có thể hiểu được tâm tình của nàng lúc này, chỉ thấy khóe mắt nàng lặn ra vài giọt nước mắt. Thanh chủ thủ rơi ngay bên người nàng, chỉ cần khê động cũng có thể lấy được, nhưng lúc này nàng không dám gây chuyện nữa. Nếu nàng có hành động gì thì Hiên Viên Tinh sẽ gặp nguy hiểm, nàng cũng sẽ gặp nguy hiểm. Cho dù hiện tại Hiên Viên Triệt đối xử với nàng có chút đặc biệt nhưng y sẽ không thể dễ dàng tha thứ nếu nàng ám sát y một lần nữa, quan trọng hơn là nàng nhất định phải tranh thủ thời gian, thời gian càng nhiều, cơ hội mới càng lớn.

Nàng không còn lựa chọn nào khác.

Tất cả những điều này đều là theo kế hoạch của người đó, từng bước một đi tới, từng bước mạo hiểm.

Nhìn nước mắt trên mặt nàng từ từ chảy xuống, Hiên Viên Triệt vốn luôn tàn nhẫn và lạnh lùng cũng cảm thấy có chút đau lòng. Môi y nhẹ nhàng dừng lại trên mặt nàng, từ từ hôn lên những giọt nước mắt đang chảy ra từ khóe mắt nàng, động tác của y hết sức ôn nhu và thể hiện sự che chở khác thường.

Đôi mắt nàng đột nhiên mở lớn, nhìn khuôn mặt phóng đại của y hiện ngay trước mặt, trong mắt nàng bỗng hiện lên sát ý, nàng chỉ hận không thể lập tức giết y ngay lúc này.

Y hơi lùi lại một chút, khi thấy sát ý hiện lên trong mắt nàng, sắc mặt y khê biến thành u ám, vẻ ôn nhu vừa rồi cũng biến mất và không còn nhần nại như trước. Y đột nhiên ngoan thanh nói, “Sao? Nàng hận bốn cung đến vậy sao?” Y dừng lại rồi lạnh lùng nói tiếp, “Hừ, cho dù nàng hận bốn cung thì nàng vẫn phải trở thành nữ nhân của bốn cung, Nếu nàng nguyện ý thì bốn cung sẽ cho nàng hết thấy vinh hoa phú quý, còn nếu nàng không đồng ý thì nàng sẽ mãi mãi ở lại cung điện này, bốn cung tuyệt đối sẽ không cho nàng rời khỏi đây.”

Y hôn lên mặt nàng rồi từ từ dời về phía môi nàng, lưu lại một lát, y tiếp tục chậm rãi di chuyển xuống phía sau gáy, y hôn lên từng điểm từng điểm rồi dần dần chuyển xuống phía dưới.

Thân mình cứng đờ của nàng trở nên run rẩy theo bản năng, nhưng không phải vì hân hôn nàng, cũng không phải do kích tình mà là sợ hãi, nàng sợ hãi chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Y cảm nhận được sự run rẩy của nàng thì cười khê tỏ vẻ hài lòng, môi lại tiếp tục di chuyển xuống. Trên cổ nàng vẫn còn quấn một mảnh khăn lụa che dấu đi chút ít cơ thể càng làm tăng thêm sự hoàn mỹ dụ hoặc. Tuy nhiên lúc này y đã không còn kiên nhẫn được nữa, bàn tay vội vàng giơ lên định tháo chiếc khăn lụa trên người nàng xuống.

Gương mặt nàng lúc này đang vô cùng căng thẳng. Khi thấy tay y đã cầm lấy khăn lụa chuẩn bị kéo xuống, nàng đột nhiên la lớn, “Hiên Viên Triệt, người buông ta ra! Người là tên súc sinh, cầm thú, người buông ta ra!” Nàng vừa la hét vừa cố gắng đẩy y ra.

Hiên Viên Triệt giật mình bất ngờ trước sự chống cự của nàng, bàn tay vốn đang định kéo chiếc khăn lụa trên người nàng xuống vội vàng tóm chặt lấy cánh tay đang không ngừng vùng vẫy của nàng. Nhưng lúc này nàng đột nhiên có khí lực kinh người, cánh tay vùng vẫy thoát ra khỏi tay Hiên Viên Triệt rồi lập tức tát lên mặt y, móng tay dài nhọn của nàng để lại năm vết máu đỏ trên mặt y.

“Bây giờ nàng mới phản kháng không phải đã quá muộn hay sao? Hơn nữa, nàng hãy nghĩ đến Hiên Viên Tinh đi!” Hiên Viên Triệt giận dữ nói, y không ngờ nàng lại phản kháng mạnh mẽ như vậy.

“Hiện tại ta bất chấp tất cả. Ta đâu còn năng lực đi lo lắng cho người khác nữa. Cùng lắm thì ta và Tinh nhi cùng chết, cũng tốt hơn là bị loại cầm thú như người khi dễ.” Nàng nghiêng rằng nghiêng lợi gầm nhẹ, bàn tay sắp chụp vào Hiên Viên Triệt liền bị y nắm lấy.

Lần này, Hiên Viên Triệt không cho nàng cơ hội nào nữa.

“Bây giờ nàng có hối hận cũng không kịp nữa rồi.” Hiên Viên Triệt ngoan tuyệt nói, vừa nói y vừa cởi hết đồ của nàng ra, chỉ để lại duy nhất một chiếc khăn lụa trên cổ nàng. Thân thể của y lại đè lên người nàng. Trong nháy mắt, đôi con ngươi của y đột nhiên trở nên âm trầm và xẹt qua một tia khát máu lạnh băng khiến người ta kinh hãi. Y nhìn thẳng vào mắt nàng, trong vẻ lạnh băng còn ẩn hiện lửa giận không thể khống chế. Y nhếch môi ngoan độc nói từng chữ, “Tuy bốn cung không phải là nam nhân đầu tiên của nàng nhưng từ hôm nay trở đi bốn cung tuyệt đối sẽ là nam nhân duy nhất của nàng. Hiên Viên Diệp sẽ không có cơ hội gặp lại nàng nữa đâu.” Giọng nói lạnh lùng của y mang đầy vẻ phần hận và uy hiếp, động tác cũng trở nên thô lỗ bá đạo và không chút thương hương tiếc ngọc.

Nàng nhắm mắt lại, đôi môi mím chặt, trên mặt hiện đầy hận ý, thân mình càng thêm căng thẳng nhưng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Hiên Viên Triệt khẽ nheo mắt lại, sâu trong đáy mắt càng hiện lên vẻ ngoan tuyệt và càng nhiều ham muốn chinh phục. Nàng càng không muốn thì y càng phải chinh phục nàng. Lúc này y cũng không hoài nghi gì đối với sự im lặng của nàng, nếu nàng chủ động hòa theo ý y thì ngược lại y sẽ nghi ngờ nàng có điều gì đối trá. Mà hiện tại bởi vì Hiên Viên Tinh nên nàng không thể không khuất phục y, cho dù trong lòng nàng lúc này có hận y đến cỡ nào thì cho dù không đồng ý nàng cũng vẫn phải thuận theo ý y.

Hiên Viên Triệt hài lòng cười khê, thứ y muốn chẳng qua cũng chỉ có vậy. Y tin rằng nếu để Hiên Viên Diệp biết Mạnh Phát Ảnh đã là người của y thì tình hình lúc đó nhất định sẽ rất phấn khích.

Lúc này trong cung điện dưới lòng đất không thể nhìn thấy sắc trời, không biết giờ đã là lúc nào nhưng tính thời gian thì hẳn bên ngoài đã tối đen cả rồi.

Hiên Viên Triệt điên cuồng muốn nàng, một lần lại một lần, không biết trải qua bao lâu, dường như thật lâu thật lâu, mỗi lần nàng mơ hồ ngủ thiếp đi thì lại bị y lay tỉnh.

Trong tân phòng này không có dạ minh châu mà chỉ có vài ngọn nến. Đến khi nến sắp cháy hết thì Hiên Viên Triệt rốt cuộc mới dừng lại. Y ôm chặt lấy nàng rồi khẽ mỉm cười, trong lòng tràn đầy vui sướng. Thấy nàng nhắm mắt dường như đang ngủ, hoặc đã ngất đi, y chau mày lại, mặc kệ nàng nghe thấy hay không, y ghé sát bên tai nàng thì thầm, “Nhớ kỹ, hiện tại nàng là nữ nhân của bốn cung, sau này cũng chỉ có thể là nữ nhân của bốn cung mà thôi.” Bàn tay ôm eo nàng khẽ dùng lực siết chặt nàng vào ngực.

Trước kia, nữ nhân đối với y mà nói thì có cũng được mà không có cũng không sao, cho tới bây giờ y chưa từng lưu luyến một ai. Nhưng lúc này đây y thực sự không muốn rời ra nàng, muốn vĩnh viễn có được nàng. Rốt cuộc hôm nay y đã thành công, đã có được nàng. Nhìn nàng thêm thiếp ngủ, y chậm rãi nằm xuống bên cạnh nàng rồi từ từ khép mắt lại, vận động lâu như vậy y cũng đã mệt rồi.

Y vừa nhắm mắt lại thì hai mắt nàng đột nhiên mở to ra, hận ý trong mắt lại tràn đầy không hề che giấu. Nàng không dám xoay người nhìn về phía y, sợ y còn chưa ngủ, sợ sẽ đánh thức y. Nàng biết thanh chủ tử khi này vẫn đang ở gần nàng. Hiên Viên Triệt tự tin quá mức, y cho rằng nàng không giết được y nên y cũng không lấy thanh chủ tử kia đi. Tuy thanh chủ tử đó gần bên nàng, chỉ cần vươn tay ra một chút là có thể lấy được nhưng nàng vẫn không dám động đậy. Cảm giác được hơi thở của y càng lúc càng đều, hẳn y đã ngủ rồi, nàng mới chậm rãi đưa tay về phía thanh chủ tử.

Nàng chỉ cần giết y là có thể...

Mắt nàng theo bản năng từ từ nhìn về phía y, đột nhiên bắt gặp ngay ánh mắt lạnh lẽo đang cười cũng đang nhìn lại mình. Thân thể nàng trở nên cứng đờ, bàn tay cũng dừng lại.

“Phất nhi, chớ ép bốn cung, bốn cung thật sự không muốn giết nàng, thật sự đó.” Hiên Viên Triệt nhìn thẳng vào mắt nàng, khóe môi hơi nhếch lên, trong giọng nói tựa hồ có chút đau xót. Từ khi sinh ra đến giờ y chưa bao giờ cho phép bất kỳ ai phản bội y, tuy y đối với nàng có chút đặc biệt nhưng cũng không chấp nhận được nàng một lần lại một lần khiêu chiến tính nhẫn nại của y. Tay y từ từ luồn xuống dưới người

nàng lấy ra thanh chủy thủ. Về mặt hiện lên chút kinh hoảng, y chau mày lạnh lùng nói, “Quả thực là một thanh chủy thủy rất tốt, rất sắc bén, Hiên Viên Diệp chuẩn bị cho nàng phải không?”

Nàng trừng mắt nhìn y một cái rồi dịch chuyển ánh mắt không nhìn y nữa, cũng không lên tiếng đáp lời.

“Hừ.” Hiên Viên Triệt lạnh lùng khê hừ, “Chỉ tiếc là dù có sắc bén hơn nữa cũng không có tác dụng với bổn cung. Vì vậy nàng không thể trách bổn cung, muốn trách thì nên trách Hiên Viên Diệp, là hắn đã không bảo vệ tốt cho nàng.”

Nàng vẫn không trả lời y, thân mình cũng không động đậy, lông mày khê chau lại tính toán, hẳn là đã qua mấy canh giờ rồi, chắc bọn họ có thể...

Hiên Viên Triệt không chú ý tới sự khác thường của nàng, y vừa cầm thanh chủy thủ vừa tỉ mỉ suy nghĩ. Hai mắt chớp lên, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, y nhìn sang nàng rồi hỏi, “Bổn cung nghe nói ám khí của nàng là ngân châm cơ mà. Sao lần này lại đổi thành chủy thủ?” Khi nói ra lời này, thân thể của y hơi cứng đờ lại, ánh mắt nhìn vào mắt nàng cũng đột nhiên trở nên âm trầm.

“Ngân châm quá nhỏ, chúng không thể lấy mạng người.” Nàng khê cứng người lại nhưng lập tức cứng rắn nói, trong lòng âm thầm kinh ngạc, không thể không nói Hiên Viên Triệt này quả thật giảo hoạt, một thanh chủy thủ cũng có thể khiến y hoài nghi.

Hiên Viên Triệt nhú mày. Y nhanh chóng vươn tay cầm lấy ống tay áo bị rách của nàng trên sàn nhà, thấy bên trong có cất giấu mấy cây ngân châm, y mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Y chậm rãi lấy ngân châm ra rồi không khỏi thấp giọng khen ngợi, “Quả thật không tồi, ha ha...” Tiếng cười dừng lại, hai mắt nhìn về phía nàng, y khê lắc đầu, “Ám khí này quả thật rất tốt, chỉ tiếc nàng rất lương thiện. Nếu tẩm độc được lên đây thì nàng muốn giết ai cũng không phải là chuyện khó. Đợi lát nữa bổn cung sẽ tẩm chút độc được cho nàng. Bổn cung tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhân của bổn cung có bất kỳ sơ xuất nào.”

Nàng cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, có điều bàn tay đang nắm chặt lại rịn ra chút mồ hôi. Nàng biết nam nhân giảo hoạt này vẫn còn nghi ngờ nên mới lạnh lùng nói thêm một câu, “Được, sau khi tẩm độc được, người đầu tiên ta giết sẽ là người.”

Chiếc khăn lụa trên cổ nàng do vận động kịch liệt mà đã bị rơi lỏng ra nhưng vẫn vòng trên cổ nàng, lúc trước Hiên Viên Triệt không muốn tháo ra cũng vì che dấu một chút sẽ tạo ra sự hấp dẫn khác thường hơn.

“Phát nhi, nàng như vậy không đáng yêu chút nào.” Lần này Hiên Viên Triệt không tức giận mà ngược lại y còn khê mỉm cười, bàn tay nhẹ nhàng sờ lên tóc của nàng rồi từ từ lướt qua, y nói với giọng ủy khuất, “Ai lại đi mưu hại chồng mình.” Lúc này trên mặt y vẫn tươi cười xán lạn nhưng mắt lại có vẻ tìm tòi dò xét, bàn tay y xẹt qua tóc nàng rồi chậm rãi rời về phía chiếc khăn lụa đang đeo trên cổ nàng.

Nàng đương nhiên hiểu được ý định của y, cũng biết y đang định làm gì, nên khi tay y lướt qua tóc nàng, nàng nhanh chóng đoạt lấy tóc của mình rồi cầm lấy khăn lụa trên cổ cuốn lấy tóc.

Lúc này nến trên bàn đang từ từ cháy hết, ánh sáng mờ dần, trong phòng có màn che nên càng tối hơn.

“Ha ha...” Y cười khê thành tiếng, sự nghi ngờ trong lòng cũng chậm chậm biến mất. Y siết chặt tay nàng rồi nói khê, “Được rồi, đừng ồn ào nữa, ngủ đi!” Tuy nhiên tay kia của y vẫn từ từ vòng qua cổ tỉ mỉ kiểm tra từng tấc da thịt sau gáy nàng, khi không phát hiện ra điều gì bất thường, nghi ngờ trong lòng lúc này mới hoàn toàn biến mất, y hài lòng mỉm cười, thầm nghĩ bản thân thật quá đa nghi.

Ánh nến từ từ biến mất, cả căn phòng trở nên tối đen không thấy chút ánh sáng, dù đưa năm ngón tay ra trước mặt cũng không còn nhìn thấy gì nữa. Mắt nàng lại mở to nhưng không nhìn thấy gì, đương nhiên về sót ruột trên mặt nàng cũng không ai nhìn thấy.

Có điều, cho dù lúc này có sót ruột cỡ nào thì nàng cũng không thể lộn xộn, không thể làm kinh động đến Hiên Viên Triệt, bằng không hết thấy kế hoạch đều sẽ đi tong. Những chuyện lúc trước nàng đều đã nhẫn nại chịu đựng được, hiện tại không thể vì sót ruột mà làm hỏng đại sự.

Sau khi Hiên Viên Triệt mang Mạnh Phát Ảnh ra khỏi phòng, Hiên Viên Tinh liền bị gã thị vệ mang vào một phòng khác. Sau khi nhốt nàng vào trong đó, gã liền đứng canh giữ ngoài cửa. Nàng muốn đi cứu

Mạnh Phát Ảnh cũng không có cơ hội, vì phòng này chỉ có một cửa duy nhất, ngay đến cửa sổ cũng không có. Nàng muốn đi ra ngoài thì nhất định phải đi qua cửa chính. Gã thị vệ kia chắc chắn là một cao thủ, mà nàng lại chỉ là một công chúa sống trong chốn thâm cung chẳng biết cái gì.

Lần đầu tiên nàng lao thẳng ra ngoài, vừa ra khỏi cửa phòng đã bị người nọ nhắc trở về.

Lần thứ hai nàng cầm lấy ngọn đèn đang để trên bàn. Khi gã thị vệ xông tới định bắt nàng lại, nàng liền hất toàn bộ dầu đèn lên người gã rồi đốt. Tuy làm gã thị vệ kia bốc cháy nhưng chưa chạy được vài bước thì nàng lại bị gã bắt về.

“Dù bây giờ ngươi có chạy được đến đó thì còn có ích gì? Thời gian đã qua lâu rồi, chuyện gì phải xảy ra thì đã sớm xảy ra rồi, nếu ngươi tiếp tục không an phận thì đừng trách ta không khách khí!” Gã thị vệ ném nàng vào phòng rồi nói ra những lời này. Lời gã nói khiến nàng rét lạnh từ đầu tới chân. Đúng vậy, hiện giờ dù nàng có đi được thì cũng có ích gì? Hiên Viên Triệt là loại người nào! Thất tẩu sao có thể là đối thủ của y?

Trái tim Hiên Viên Tinh như rơi xuống vực sâu không đáy, mọi chuyện này đều do nàng, đều do nàng hại Thất tẩu, nếu không vì cứu nàng thì Thất tẩu sẽ không đồng ý với Hiên Viên Triệt. Nàng vốn nghĩ cho dù cả hai cùng chết thì cũng còn tốt hơn so với việc gả cho tên cầm thú kia, có điều hiện giờ...

Vì nàng đã lấy cây đèn làm vũ khí nên lúc này không còn gì để chiếu sáng, cả căn phòng chìm vào bóng tối, cũng như trong lòng nàng bây giờ không còn chút ánh sáng, không còn chút hy vọng. Cho dù Thất tẩu có đồng ý gả cho Hiên Viên Triệt thì với bản tính ngoan tuyệt của y, y nhất định cũng không buông tha cho các nàng.

Vì sao Thất tẩu không hiểu điều này?

Thân mình Hiên Viên Tinh chậm chạp xụi lơ trên mặt đất. Nhìn xuyên qua khe cửa, nghĩ đến gã thị vệ kia nhất định vẫn đứng ở bên ngoài, khóe môi hiện ra một tia cười khổ, chẳng lẽ nàng thật sự sẽ chết ở đây sao? Hôm nay vốn là ngày thành thân của nàng và Đông Phương Sóc nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện này, không biết hiện tại Đông Phương Sóc thế nào. Nhất định hắn đang tìm nàng đến phát điên. Hiên Viên Tinh tuyệt vọng ngồi dưới đất không nhúc nhích, mặc kệ thời gian trôi qua.

Dường như cả một thế kỷ đã trôi qua mà nàng vẫn không hề động đậy. Không nghe được động tĩnh gì bên ngoài nên nàng cũng không biết tình hình của Mạnh Phát Ảnh thế nào. Trong cung điện dưới lòng đất này nếu không đốt đèn thì mọi thứ đều tối đen, nàng càng không biết lúc này đang là giờ nào rồi.

Hiên Viên Tinh đột nhiên cảm thấy phía trước có le lói chút ánh sáng, dường như còn có cả những tiếng bước chân hỗn độn truyền tới. Nàng bỗng nghe thấy có tiếng kêu đau đớn rồi tiếng một người ngã xuống. Hiên Viên Tinh kinh ngạc nhảy dựng lên nhưng lập tức ngã xuống, vì nàng đã ngồi quá lâu nên đôi chân đã bị tê cứng lại. Đúng lúc này thì cửa phòng đột nhiên mở ra, thứ đầu tiên nàng cảm nhận được chính là trước mắt sáng ngời, là ánh sáng của một cây đuốc. Cái thứ hai mà nàng thấy được chính là khuôn mặt mà ngay cả nằm mơ nàng cũng muốn nhìn – Đông Phương Sóc.

Nàng chớp chớp hai mắt, môi khẽ mấp máy thì thào lẩm bẩm, “Ta... Ta đang nằm mơ sao?”

Đông Phương Sóc nhanh chóng ôm nàng vào lòng, ôm nàng thật chặt. Hắn thấp giọng gọi, “Tinh nhi, không sao, không sao rồi.” Giọng nói trầm thấp của hắn khẽ run rẩy, khuôn mặt mang theo vui sướng như tìm lại được vật báu.

“Thật là chàng? Thật là chàng sao?” Dường như không tin vào khuôn mặt hiện ra trước mắt, Hiên Viên Tinh vội vàng vươn tay chạm vào mặt Đông Phương Sóc rồi hung hăng nhéo mạnh một cái.

“Đau.” Không ngờ nàng đột nhiên nhéo hắn, Đông Phương Sóc liền lập tức kêu lên.

“Đau à, là thật rồi!” Hiên Viên Tinh đã tin, giọng nói của nàng dần dần trở nên kích động, khi nghĩ đến Mạnh Phát Ảnh, sắc mặt lại trở nên âm trầm, “Vì sao chàng không tới sớm một chút, bây giờ mới đến thì còn tác dụng gì nữa?”

“Sao vậy? Tinh nhi, nàng làm sao vậy? Hắn đã làm gì nàng?” Đông Phương Sóc nghe được lời này thì đột nhiên cứng đờ cả người, hai mắt thẳng tắp nhìn nàng, hắn gấp giọng hỏi, vừa hỏi vừa vội vàng xem xét trên

người nàng.

“Không phải ta, là Thất tẩu. Tẩu ấy vì muốn cứu ta mà đã cùng Hiên Viên Triệt bái đường, hơn nữa lúc này chỉ sợ đã sớm động phòng rồi. Giờ các người có đến cũng không cứu được Thất tẩu. Thất ca mà biết được thì không biết sẽ thương tâm cỡ nào...”

“Đừng nhắc đến tên hỗn đản Hiên Viên Diệp trước mặt ta.” Đông Phương Sóc đột nhiên ngắt lời Hiên Viên Tinh, trong mắt tràn đầy tức giận.

Hiên Viên Diệp là tên hỗn đản, hắn không nỡ đem nữ nhân của mình đi mạo hiểm nên mới làm giả, nhưng lại đưa nữ nhân của Đông Phương Sóc này nhả tâm ném vào trong hang sói.

121. Chương 122: Thật Sự Có!!! (phát Nhi Mang Thai)

“Chàng... Chàng nói vậy là có ý gì?” Hiên Viên Tinh khó hiểu nhìn hắn, trên mặt cũng lộ rõ vẻ hoang mang, đang yên đang lành sao hắn lại mắng Thất ca?

“Đi thôi! Ta đưa nàng ra ngoài trước đã.” Đông Phương Sóc ôm lấy nàng ấy, ngữ điệu đã ôn nhu đi vài phần nhưng vẫn mang theo sự buồn bực.

“Ừm, mau đi xem Thất tẩu thế nào rồi?” Trong lòng Hiên Viên Tinh vẫn lo lắng cho Mạnh Phát Ảnh, để mặc hắn ôm nàng rời khỏi phòng, nàng chỉ vào một cánh cửa rồi nói, “Thất tẩu bị Hiên Viên Triệt mang vào căn phòng kia kia.”

“Yên tâm đi! Thất tẩu của nàng không việc gì đâu.” Đông Phương Sóc khẽ lắc đầu, “Nàng ngốc!” Nàng bị người thân lừa mà vẫn còn ở đây lo lắng cho người ta không thôi, thật khờ.

Rõ ràng Hiên Viên Diệp đã sớm biết Hiên Viên Triệt sẽ xuống tay với Hiên Viên Tinh, rõ ràng hắn có thể ngăn cản nhưng lại mặc kệ để bọn chúng mang Hiên Viên Tinh đi. Cho dù mục đích lần này của Hiên Viên Triệt chính là Mạnh Phát Ảnh và trước khi có được Mạnh Phát Ảnh y sẽ không làm hại Tinh nhi nhưng lỡ Tinh nhi có gì sơ xuất thì sao? Nghĩ đến đây, ánh mắt Đông Phương Sóc lại ngập tràn lửa giận. Lần này hắn tuyệt đối không thể tha thứ cho Hiên Viên Diệp.

Tuy nói vậy nhưng hắn vẫn ôm Tinh nhi đi tới trước căn phòng kia. Khi tới gần, bọn họ liền nghe được bên trong có tiếng nói chuyện.

“Hiên Viên Diệp, ngươi đã tới muộn rồi. Nữ nhân của ngươi giờ đã thành người của bổn cung.” Giọng nói lạnh băng vừa cất lên lộ rõ cả sự đắc ý, đây rõ ràng là tiếng của Hiên Viên Triệt.

Thân mình Hiên Viên Tinh trở nên cứng đờ, vẻ mặt cũng nhanh chóng hiện lên sự đau xót, “Hết rồi, hết rồi! Thất tẩu...”

“Không việc gì đâu. Nàng nghe tiếp thì sẽ hiểu.” Bàn tay đang nắm cánh tay của Hiên Viên Tinh hơi siết chặt lại, Đông Phương Sóc ghé sát tai nàng ấy thì thầm. Hắn vừa nói vừa ôm nàng đi vào phòng.

Đứng giữa phòng lúc này có Hiên Viên Diệp và Nhị vương gia Hiên Viên Hằng. Mà lúc này, Hiên Viên Triệt đang lộ nửa người trần truồng trên giường, một bàn tay còn gắt gao nắm lấy nữ nhân đang nằm bên cạnh. Một chiếc chăn đơn đang che ngang bụng y, cả ngực đều lộ ra ngoài. Còn nữ nhân đang nằm trên giường, y cố tình kéo chăn trên người nàng hở ra một chút để lộ ra mảng da thịt trắng ngần. Y cố ý muốn kẻ khác hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

“A!” Hiên Viên Tinh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì không khỏi hô to một tiếng. Nàng giãy ra khỏi bàn tay Đông Phương Sóc rồi nhào lên phía trước, “Hiên Viên Triệt, ngươi là đồ cầm thú!” Lúc này Hiên Viên Tinh cũng không để ý đến nửa người Hiên Viên Triệt đang lộ ra bên ngoài.

Khóe môi Đông Phương Sóc rõ ràng cong lên một cái. Hắn ôm chặt lấy nàng ấy rồi quay mặt nàng úp vào trong ngực mình. Hắn rầu rĩ nói, “Cảnh tượng khiếm nhã, không được nhìn!” Nha đầu này không thấy

Hiên Viên Diệp còn chưa sót ruột gì sao? Nàng ấy lại sót ruột cái gì? Nếu người kia thực sự là Mạnh Phát Ảnh thì lúc này Hiên Viên Diệp còn có thể đứng ở đó hay sao?

Hiên Viên Triệt vừa nói những lời đầy vẻ khoe khoang và đắc ý nhưng trong mắt lại hiện rõ sự kinh ngạc, sao bọn Hiên Viên Diệp lại tìm ra được chỗ này? Hơn nữa tại sao người của y lại không phát hiện ra mà để Hiên Viên Diệp đi thẳng vào phòng của y như thế? Tình huống hiện tại rốt cuộc là thế nào? Có điều cho dù là tình huống gì thì chỉ cần nữ nhân này còn nằm trong tay y, Hiên Viên Diệp sẽ không dám làm chuyện gì xằng bậy.

“Hiên Viên Triệt, buông nàng ấy ra!” Hiên Viên Diệp khê híp mắt lại rồi thẳng tắp nhìn về phía Hiên Viên Triệt. Tuy nàng ấy không phải là Phát nhi thực sự nhưng hắn cũng không thể để nàng ấy nằm trong tay Hiên Viên Triệt được, không thể để tính mạng của nàng ấy gặp nguy hiểm.

“Hiên Viên Diệp, ngươi có phát hiện ra những lời vừa rồi của ngươi rất buồn cười không?” Hiên Viên Triệt nhếch môi cười lạnh, “Ngươi bảo bốn cung buông nàng ra ư? Ha ha ha..., hiện giờ nàng đã là nữ nhân của bốn cung, bốn cung sao có thể buông nàng ra?” Tiếng cười của y vang vọng khắp cả căn phòng, những âm thanh dội lại khiến chúng càng thêm cuồng vọng.

“Hiên Viên Triệt, ngươi không sa sút đến nỗi lợi dụng nữ nhân để bảo vệ bản thân đấy chứ?” Hiên Viên Hằng lạnh lùng quét mắt về phía Hiên Viên Triệt rồi chậm rãi nói từng chữ, khi nhìn về phía nữ tử đang nằm trên giường, đáy mắt y bỗng xẹt qua một chút lo lắng.

“Vương gia, các ngài không cần phải lo cho ta, cứ giết y đi!” Nữ nhân nằm trên giường vẫn bị Hiên Viên Triệt gắt gao ôm vào trong ngực, căn bản có muốn trốn cũng không được. Khi thấy đám người Hiên Viên Diệp vì lo lắng cho nàng mà không dám xuống tay với Hiên Viên Triệt, nàng liền kiên quyết thốt ra một câu, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm về phía Hiên Viên Hằng.

“Bốn vương không thể không lo lắng cho nàng.” Hiên Viên Hằng nhìn thấy vẻ kiên quyết trên mặt nàng ấy thì trong mắt ẩn hiện một tia áy náy. Y trầm giọng nói với nàng, y không thể vì kế hoạch của bọn họ mà hy sinh nàng, tuy rằng việc này là do chính nàng muốn làm.

Bọn họ vốn không dám làm bại lộ thân phận của nàng ấy, nhưng với những lời mà nàng ấy vừa nói ra cùng với biểu hiện của nàng thì Hiên Viên Triệt chắc chắn đã nhìn ra được điều gì.

“Nhị vương gia, ngài hẳn là hiểu được nguyện vọng của ta. Chỉ cần giết chết tên súc sinh này thì ta có chết cũng cam lòng.” Ánh mắt nữ tử lại thẳng tắp hướng về phía Hiên Viên Hằng, trong ngữ khí của nàng ấy lộ ra ý cười và có chút vui mừng, dường như trong đôi mắt còn có thêm tình ý khác thường.

“Ngươi...?” Hiên Viên Triệt nghe được lời nàng ấy nói, lại nhìn thấy tình ý trong mắt nàng ấy khi nhìn về phía Hiên Viên Hằng thì cả người đột nhiên cứng đờ. Hai mắt đột nhiên trợn lên, bàn tay vốn đang nắm trên eo nàng đột nhiên bóp lấy cổ nàng, y hung tợn hỏi, “Rốt cuộc ngươi là ai?” Lúc này trong mắt y không hề che dấu sự lạnh lẽo và khát máu, ngoài ra còn có cả sự khó tin và phẫn nộ, nữ nhân này hóa ra không phải là nàng? Bằng không nàng sẽ không nhìn Hiên Viên Hằng như vậy. Hóa ra y bị lừa?

Lúc này Hiên Viên Tinh cũng vô cùng sửng sốt. Nàng nhướng mắt lên nhìn về phía bên kia. Có điều Đông Phương Sóc lại giữ nàng lại. Hắn ghé sát vào tai nàng rồi thấp giọng nói, “Đúng thế, nàng ấy là giả đó. Giờ nàng có thể yên tâm rồi.”

“Giả... giả sao?” Hiên Viên Tinh khó tin kêu lên, hóa ra nữ nhân kia là giả chứ không phải Thất tẩu thật, hại nàng lo lắng cả một đêm.

“Hừ, ta ư? Thái tử điện hạ hỏi ta là ai ư?” Vẻ mặt nữ nhân kia không mấy may lộ ra sự sợ hãi, khóe môi ngược lại còn nở ra một nụ cười trào phúng lạnh lùng. Nàng ấy chậm rãi nói từng chữ, “Ta là hoa khôi của Yên Hoa Lâu – Như Yên. Thái tử lại phải trải qua bao nhiêu trắc trở để cưới một nữ tử của Yên Hoa Lâu, thật là buồn cười.” Giọng điệu của nàng ấy không cao nhưng lại mang theo hận ý khiến người ta kinh hãi.

“Như Yên, nàng...?” Hiên Viên Hằng thấy nàng ấy nói ra thân phận thực sự của mình thì trên mặt càng hiện rõ vẻ sốt ruột. Với tình huống này mà nàng ấy còn nói cho Hiên Viên Triệt biết nàng là giả, lại là một cô nương của Yên Hoa Lâu thì Hiên Viên Triệt có thể lưu lại tính mạng của nàng ấy sao?

“Người...!” Con người Hiên Viên Triệt càng thêm trợn lên, ánh lạnh lẽo trong mắt y bắn thẳng lên người nàng, hận không thể lập tức đóng băng nàng lại. Thế nào y cũng không ngờ nàng chẳng những là giả mạo mà lại còn là một nữ tử của Yên Hoa Lâu, việc này đối với y mà nói quả thực là một sự sỉ nhục. Bàn tay đặt trên cổ nàng đột nhiên siết chặt, có điều y vẫn chưa muốn lấy đi tính mạng của nàng nên cũng không lập tức bóp chết nàng, tuy tay y có dùng sức nhưng vẫn không chặn mọi hô hấp của nàng. Y lại liếc mắt nhìn lên cổ nàng. Nếu nàng là giả thì khuôn mặt này nhất định là dịch dung. Nhưng sao lúc trước y đã kiểm tra mà không phát hiện ra điều gì khác thường?

“Nhị vương gia, Như Yên thật sự cảm kích vì ngài đã cứu Như Yên, lại còn thu nhận Như Yên. Nhưng mà mục đích sống duy nhất của Như Yên chính là báo thù, chính là muốn giết chết tên cầm thú này. Vì vậy nên Như Yên cầu xin Nhị vương gia không cần lo lắng cho Như Yên, xin ngài hãy giết y đi!” Khuôn mặt Như Yên hơi hơi đỏ lên, có lẽ do Hiên Viên Triệt đang dùng sức bóp chặt nên thân mình nàng ấy có vẻ đau đớn và nhịn không được khẽ run rẩy. Có điều về mặt nàng ấy khi nhìn về phía Hiên Viên Hằng lại vẫn mang theo nụ cười thản nhiên khe khẽ, rất nhẹ nhưng cũng rất đẹp.

Hiên Viên Triệt nghe nàng ấy nói thế thì giật mình kinh ngạc. Nữ nhân này sao lại hận y như thế? Nàng ta có thù hận gì với y? Có điều hai tròng mắt khẽ liếc lên cổ nàng thì vẫn không phát hiện ra dấu vết dịch dung gì hết.

“Ha ha...” Như Yên bật cười thành tiếng, “Sao vậy? Thái tử vẫn chưa phát hiện ra ta dịch dung thế nào phải không?” Ánh mắt nàng khi nhìn về phía Hiên Viên Triệt lại hiện ra vẻ trào phúng rõ ràng.

Con người Hiên Viên Triệt lóe lóe lên, mày cũng khẽ chau lại. Lúc này đám người Hiên Viên Diệp đã mang cả đèn đuốc vào đây làm căn phòng trở nên sáng rõ, theo lý thuyết thì y không có lý do gì mà không thể nhìn ra những điểm khác thường.

“Thất vương phi biết Thái tử vô cùng giỏi hoạt nên đã sớm đề phòng rồi. Lốp mặt nạ này của ta mỏng như cánh ve vậy, Thất vương phi đã sử dụng nguyên liệu đặc biệt để làm ra nó. Khi mới đắp lên thì sẽ có chút khác thường nhưng trong thời gian dài nó sẽ dính vào da thịt và không thể nhìn ra điểm nào khác thường, cũng không có bất kỳ cảm giác nào khác thường cả.” Như Yên chậm rãi nói. Hơn nữa dáng người của nàng và của Thất vương phi cũng có nhiều điểm giống nhau. Nàng ấy ở Yên Hoa Lâu đã lâu nên khả năng bắt chước cực giỏi. Chỉ cần một ngày nàng ấy đã bắt chước được giống với vẻ mặt của Thất vương phi rồi. Vì vậy mà nàng ấy mới che mắt được Hiên Viên Triệt.

Như Yên vừa nói vừa nâng tay lên trên cổ mình, nàng nhẹ nhàng túm túm mấy cái, trong chốc lát trên mặt nàng bong ra một cái mặt nạ cực kỳ mỏng manh. Nàng dùng sức kéo chiếc mặt nạ kia xuống, trong nháy mắt, khuôn mặt nàng đã biến đổi thành một khuôn mặt khác.

Hiên Viên Triệt nheo mắt lại, sâu trong đáy mắt hiện lên đầy sát ý, bàn tay bóp lấy cổ nàng đột nhiên siết lại.

“Thái tử điện hạ còn nhớ ta không?” Ánh mắt Như Yên cũng đột nhiên trầm xuống, nàng lạnh giọng hỏi y.

Bàn tay Hiên Viên Triệt nói ra một chút. Y chau mày nhìn nàng, cũng cảm thấy gương mặt này có chút quen thuộc.

“Hừ, Thái tử điện hạ quả là người hay quên. Xem ra ngài đã sớm quên mọi chuyện rồi. Có điều mối hận diệt môn đó cả đời ta không thể quên được.” Về mặt nàng lại tràn đầy hận ý, mà trong mắt cũng nổi lên sát ý rõ ràng.

“Năm đó chỉ vì trong buổi thiết triều cha ta có đưa ra một vài ý kiến khiến Thái tử bất mãn mà trong cùng ngày người đã cho người giết chết cả nhà ta, lại còn cho người làm nhục ta. Nếu ta không báo thù này thì không xứng đáng với phụ mẫu, không xứng đáng với cả nhà ta mấy chục mạng người.” Nàng càng nói càng phần hận, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Nhớ tới chuyện cũ, trên mặt lại càng hiện ra sự đau đớn mãnh liệt. Phụ mẫu của nàng bị người ta giết chết vô cùng bi thảm. Trong một đêm, tên cầm thú này đã phá hủy mọi thứ của nàng. Nếu không nhờ Nhị vương gia cứu giúp, nếu không phải nàng còn nghĩ đến chuyện báo thù thì hiện tại chỉ sợ nàng đã sớm không biết đang ở nơi nào. Chính vì vậy mà khi biết Nhị vương gia sẽ đối phó với tên cầm thú này, nàng đã xung phong nhận việc dịch dung thành Thất vương phi để ngăn trở y. Buổi tối hôm đó, sự trong sạch của nàng đã sớm bị tên cầm thú này phá hủy. Hiện tại nàng ở Yên Hoa

Lâu, tuy rằng bán nghệ không bán thân, nhưng chung quy vẫn là một nữ nhân của Yên Hoa Lâu. Chuyện này đối với nàng mà nói cũng không đáng gì, huống chi, vì báo thù nàng có thể hy sinh tất cả.

Hiên Viên Tinh nghe xong câu chuyện thì bỗng cảm thấy thương cảm cho Như Yên và càng thêm phần hận Hiên Viên Triệt. Nàng ấy cất giọng giận dữ, “Hiên Viên Triệt người thật là một chút nhân tính cũng không có.”

Trên mặt Đông Phương Sóc cũng hiện lên sự tức giận. Hiên Viên Triệt này thật quá tàn nhẫn, nếu vương triều Hiên Viên thật sự rơi vào tay y thì chuyện hủy diệt chỉ là sớm muộn.

“Tên cầm thú, hôm nay ta rút cuộc cũng có thể báo thù cho cả nhà rồi, vì vậy lúc này ta không hề sợ chết, tốt nhất là người mau giết ta đi!” Khóe môi Như Yên nở ra một nụ cười khe khẽ vui mừng, có thể vì người nhà báo thù, lòng nàng ấy đã hiểu rõ cái giá phải trả, không còn gì phải nuối tiếc nữa. Ngoại trừ...

Khi nhìn về phía Hiên Viên Hằng, ánh mắt Như Yên vụt lóe lên một cái.

“Ha ha...” Hiên Viên Triệt đột nhiên cười khê, trong đôi mắt lạnh lẽo của y cũng hiện ra vẻ châm biếm, “Tốt, rất tốt. Bốn cung nhớ ra rồi.” Y dừng lại một chút, ánh mắt nhìn Như Yên càng thêm tàn nhẫn và lạnh lùng, y lại chậm rãi nói tiếp, “Có điều thật đáng tiếc! Mấy nam nhân trong buổi tối ngày đó thật sự rất vô dụng, ngay cả một nữ nhân cũng không giải quyết được.”

“Người...!” Như Yên càng thêm buồn bực, lửa giận cũng bốc lên trong mắt, trên mặt càng hiện ra nhiều phần đau xót, buổi tối hôm đó đối với nàng ấy mà nói quả thực rất tàn nhẫn, hết sức tàn nhẫn.

“Ha ha...” Vẻ tức giận nhanh chóng biến mất trên khuôn mặt, nàng bật cười thành tiếng rồi dừng lại. Như Yên lạnh giọng cười nói, “Đúng đó. Nếu không thì đêm qua Thái tử đã không thể lấy ta, hơn nữa còn phải trải qua bao nhiêu trắc trở mới lấy được ta nữa.” Lúc này nàng ấy đang thầm mong y nhanh chóng giết nàng nên mới cố ý chọc giận y.

“Người...!” Lần này đến lượt Hiên Viên Triệt buồn bực, bàn tay đang nắm lấy cổ Như Yên đột nhiên siết chặt, trên mặt y càng tràn đầy sát ý, nghĩ đến chuyện người y cưới hôm qua lại là một nữ tử của Yên Hoa Lâu thì trong lòng không nhịn được càng thêm phần nộ.

“Hiên Viên Triệt, thả nàng ấy ra!” Thân mình Hiên Viên Hằng trở nên cứng lại, y nhìn về phía Hiên Viên Triệt rồi lạnh giọng hô. Tuy biết việc này khó có thể xảy ra nhưng y vẫn có một tia hy vọng. Y cũng muốn tìm một cơ hội thích hợp để xem có thể cứu được nàng ấy ra hay không. Có điều lúc này nàng đang ở trong tay Hiên Viên Triệt, y có muốn cứu nàng e rằng cũng không phải chuyện đơn giản.

“Thả ả?” Hiên Viên Triệt nghe Hiên Viên Hằng nói thế thì bàn tay cũng không siết thêm nữa, có điều trong mắt y lại càng tăng thêm sự tàn nhẫn. Y lạnh giọng cười nói, “Ả đã đùa giỡn bốn cung như thế, bốn cung giết ả thế này đã là thuận lợi cho ả rồi.”

“Hiên Viên Triệt, ngươi còn muốn thế nào nữa? Người cho rằng hôm nay người có thể trốn thoát hay sao?” Hiên Viên Hằng nghe được lời nói của Hiên Viên Triệt thì trong lòng càng thêm kinh hãi. Y không khỏi tức giận quát lên, “Toàn bộ người của người sớm đã bị chúng ta tiêu diệt rồi, người đừng mơ sẽ có người tới đây giúp người!”

Hiên Viên Triệt đột nhiên nheo mắt lại, tuy rằng khi thấy Hiên Viên Diệp xuất hiện ở chỗ này thì y đã sớm nghĩ đến khả năng đó nhưng hiện giờ nghe được từ chính miệng Hiên Viên Hằng nói ra thì trong lòng mới càng thêm phần hận.

Hóa ra bọn họ đã cho Như Yên đem theo trên người một loại phấn bột. Dọc đường đi Như Yên đều rắc loại phấn bột này. Loại bột này vào ban ngày sẽ không thể nhìn thấy nhưng đến tối thì nó sẽ phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Bọn họ đã lần theo ánh sáng đó mà tìm được chỗ này. Hơn nữa, nhờ Như Yên hy sinh chính bản thân mình để cuốn lấy Hiên Viên Triệt nên bọn họ mới có đủ thời gian diệt trừ toàn bộ thế lực của Hiên Viên Triệt.

“Ha ha ha...” Hiên Viên Triệt đột nhiên bật cười ha hả, y lại hung hãn nói, “Được, được lắm. Một khi đã vậy thì bốn cung sẽ cho các người chết chung một chỗ.”

“Loại độc này là loại cực kỳ âm độc, một khi đã dính lên người thì chỉ còn đường chết, ngay cả bốn cung cũng không có thuốc giải.” Hiên Viên Triệt lại lạnh giọng nói. Khi đang nói, y đột nhiên vung tay lên, bàn tay không biết đã nắm độc được từ khi nào lập tức ném về phía Hiên Viên Diệp và Hiên Viên Hằng.

Hiên Viên Diệp và Hiên Viên Hằng đều giật mình cả kinh, cả hai người bọn họ theo bản năng lùi ngay về phía sau. Có điều động tác của Hiên Viên Triệt quá mức bất ngờ, động tác của y lại quá nhanh nên cho dù bọn họ có né tránh thì chỉ sợ vẫn có chút độc được rơi lại trên người.

Đúng lúc đó thì Như Yên đột nhiên ngồi dậy ôm chặt lấy cánh tay của Hiên Viên Triệt rồi dùng sức áp chế lực ném của y. Độc được vừa bị ném ra đều bị rơi hết xuống trước giường. Quan trọng hơn là, vừa rồi Hiên Viên Triệt đã buông lỏng nàng ấy ra. Nhiều năm qua nàng ấy đã theo Hiên Viên Hằng tập luyện võ công nên trong nháy mắt đó nàng mà muốn thoát ra thì hoàn toàn có thể thoát được. Nhưng vì muốn cứu bọn Hiên Viên Hằng nên nàng ấy không hề bỏ trốn mà ngược lại còn dùng chính thân mình để ngăn cản Hiên Viên Triệt. Nàng ấy hiểu rõ sự tàn nhẫn của Hiên Viên Triệt hơn hết thấy ai khác, nàng cũng hiểu rõ hậu quả khi nàng cản trở Hiên Viên Triệt nhưng trong thời khắc đó nàng ấy lại làm vậy mà không hề do dự.

Hiên Viên Triệt giận dữ, cánh tay đột nhiên vung lên hung hăng đẩy Như Yên ra giường rồi hung ác nói, “Á tiện nhân, lại phá hỏng đại sự của bốn cung. Bốn cung còn có thể tha cho ngươi sao?” Khi đang nói, một ít độc được còn sót lại trong tay y đột nhiên rơi xuống mặt nàng.

Hiên Viên Hằng lập tức có phản ứng, y nhanh chóng xông lên phía trước định ngăn cản nhưng đã không còn kịp. Độc được vừa rơi xuống mặt nàng, trong phòng liền vang lên tiếng kêu thảm thiết khiến người ta kinh hãi.

Hiên Viên Diệp cũng cùng Hiên Viên Hằng xông lên phía trước định bắt giữ Hiên Viên Triệt thì chiếc giường phía trước đột nhiên lồm xồm, Hiên Viên Triệt vốn đang ngồi trên giường đột nhiên biến mất.

Không ai ngờ trên giường này lại có cơ quan, dưới giường còn có mật đạo.

Hiên Viên Diệp nhanh chóng nhảy lên trên giường thì đã không thấy bóng dáng của Hiên Viên Triệt đâu. Nơi này là địa bàn của Hiên Viên Triệt, y chắc chắn rất quen thuộc mọi ngõ ngách nên Hiên Viên Diệp đương nhiên không dám mạo hiểm đuổi theo. Nghĩ đến chuyện toàn bộ thể lực của Hiên Viên Triệt đã bị bọn họ trừ bỏ, giờ y chỉ còn một mình nên cũng không phải mà mối đe dọa lớn, muốn giết y thì về sau bọn họ nhất định có cơ hội.

Hiên Viên Hằng vội vàng kéo Như Yên lại nhưng chỉ trong nháy mắt trên mặt nàng ấy đã tràn đầy chấm đỏ. Những chấm đỏ này từ từ mọc mủ rồi từ từ thối rữa.

Hiên Viên Hằng vội ôm chặt nàng ấy vào lòng rồi run rẩy nói, “Như Yên, Như Yên, thực xin lỗi, thực xin lỗi! Sao nàng không mau trốn đi. Lúc trước không phải đã nói rồi sao, không phải nàng đã tính toán thời điểm rồi sao, đã nghĩ ra cách trốn đi rồi sao? Sao nàng lại...”

“Ta, ta không thể kinh động y, càng không thể khiến y hoài nghi...” Toàn thân Như Yên lúc này đã bắt đầu run rẩy nhưng khi nhìn Hiên Viên Hằng thì khuôn mặt lại cố nở ra một nụ cười khê, “Ta không thể để kế hoạch của Vương gia bị hủy bởi ta được.”

“Sao nàng lại ngốc như vậy?” Ánh mắt Hiên Viên Hằng tràn ngập đau xót, cánh tay ôm lấy người nàng ấy càng thêm siết chặt.

“Vương gia, ngài buông ta ra! Đừng để chất độc trên người ta dính lên người ngài.” Nàng ấy cũng cảm giác được trên mặt mình có cái gì đó đang chảy ra. Nàng đoán được khuôn mặt mình lúc này chắc chắn trông cực kỳ đáng sợ, hơn nữa nàng cũng không thể để chất độc trên người mình dính vào người Hiên Viên Hằng được. Nàng ấy vừa nói vừa cố thoát khỏi vòng tay của y.

“Đừng nhúc nhích, đừng lộn xộn!” Hiên Viên Hằng lại càng ôm chặt hơn, y đau xót nói, “Tới giờ nàng còn bận tâm đến chuyện này ư?” Nếu không phải vì kế hoạch của y thì nàng ấy sẽ không bị như vậy.

“Vương gia...” Trên mặt Như Yên càng thêm lấp lánh ánh cười, trông nàng ấy lúc này dường như không hề đau đớn mà ngược lại còn có chút vui mừng. Khóe môi nàng ấy khê mấp máy nói ra mấy chữ, “Được chết ở trong lòng ngài thể này Hình Nhi đã thấy mãn nguyện rồi.”

Hình Nhi là tên thật của nàng.

Nàng biết mình không xứng với y cho nên nàng luôn nỗ lực che giấu tâm ý của mình. Nhưng mà lúc này nàng sắp chết rồi nên cũng không cố giấu diếm nữa, được y ôm nàng thế này là nàng đã thấy đủ rồi.

“Nàng...?” Thân mình Hiên Viên Hằng đột nhiên cứng đờ, đôi mắt nhìn về phía nàng trợn to lên. Khi thấy tình ý ngập tràn trong mắt nàng, lại thấy nụ cười dịu dàng trên mặt nàng, y đột nhiên kinh trệ, trong lòng càng thêm đau xót. Y đột nhiên hiểu ra sở dĩ nàng ấy phối hợp với kế hoạch của y như vậy không chỉ để báo thù cho phụ mẫu mà còn là vì y.

“Hình Nhi, là lỗi của bốn vương, đều là lỗi của bốn vương!” Hiên Viên Hằng vội vàng kêu to, trong giọng nói cũng chất chứa áy náy. Sao y lại ngu dốt không hiểu được tâm tư của nàng. Y còn tưởng rằng nàng vì báo thù mà cam tâm tình nguyện đi vào hang sói. Nàng đã thích y nhưng lại phải đồng ý gả cho Hiên Viên Triệt, lại còn cùng Hiên Viên Triệt động phòng, trong lòng nàng lúc đó không biết đau đớn đến cỡ nào?

“Vương gia, Hình Nhi không hối hận, thật đó.” Tuy gương mặt nàng lúc này trông rất đáng sợ nhưng nụ cười của nàng vẫn vô cùng xán lạn, vô cùng đẹp đẽ. Một tiếng “không hối hận” đã nói lên hết thấy tình cảm của nàng.

“Hình Nhi!” Trong giọng nói của Hiên Viên Hằng dường như có chút run rẩy, trong ánh mắt cũng ngập tràn hối hận.

Nàng không hối hận nhưng y lại hối hận.

Y đã cứu nàng nhưng cuối cùng vẫn là hại nàng.

“Hình Nhi biết Vương gia luôn muốn báo thù cho Bình phi nương nương, luôn muốn giết chết Thái tử. Hình Nhi làm như vậy không chỉ để báo thù cho chính mình mà cũng là để báo thù cho Vương gia. Hình Nhi sao có thể hối hận chứ?” Nàng lại chậm rãi nói, quả thực lần này nàng không chỉ vì báo thù ình mà còn vì y nữa.

“Sao nàng lại ngốc như vậy? Sao lại ngốc như vậy?” Thân mình cứng đờ của Hiên Viên Hằng càng thêm run rẩy, không để ý đến gương mặt đang chảy mồ của nàng, y ôm chặt nàng trong lòng rồi thấp giọng nói, “Sao không sớm nói cho bốn vương biết?”

“Hình Nhi sớm đã không còn tấm thân trong sạch, Hình Nhi sao còn xứng với Vương gia được nữa.” Nàng thốt ra những lời chua xót. Muốn nói, nàng vốn cũng là một thiên kim con nhà thế gia vọng tộc, nếu không có những chuyện đó xảy ra thì nàng muốn gả cho y cũng có thể có khả năng, nhưng mà...

“Nàng ngốc, bốn vương có bao giờ so đo chuyện đó đâu.” Trên mặt Hiên Viên Hằng càng thêm đau đớn mãnh liệt. Y khẽ khép mắt lại rồi chậm rãi nói, “Sao bốn vương có thể ghét bỏ nàng.” Cho dù trước kia trong lòng y không có nàng nhưng lúc này một phần là vì cảm động, vừa rồi nàng còn xả thân cứu y, lòng y lúc này không thể không rung động.

Nhiều năm qua y vẫn dùng Yên Hoa Lâu để che giấu thân phận, lấy chuyện đam mê nữ sắc để bảo vệ chính mình. Mọi người đều nghĩ y là người phong lưu khoái hoạt, thế nhưng không ai hiểu được mối hận trong lòng y và nỗi khổ tâm của y. Để báo thù ấu phi, y tình nguyện cho người đời dè bỉu. Nhưng y không phải loại người phong lưu vô tình, lại càng không bao giờ để ý đến chuyện trinh tiết.

“Ha ha...” Nàng lại cười khê, trên mặt hiện lên vẻ hạnh phúc. Nàng ấy dịu dàng nói, “Có được những lời này của Vương gia thì Hình Nhi có chết cũng không thấy tiếc.”

Hiên Viên Tinh nghe được những lời nàng ấy vừa nói thì trên mặt càng hiện lên sự thương cảm. Một nữ tử si tình cỡ nào mới có thể vì Nhị ca mà hy sinh thân mình như vậy? Thậm chí hy sinh cả tính mạng. Có điều một nữ tử si tình như vậy lại phải chịu quá nhiều đau khổ, cuối cùng cũng không thể được ở bên người mình yêu thương. Ông trời thật quá nhẫn tâm!

“Hình Nhi, nàng không được chết, không thể chết!” Hiên Viên Hằng cảm giác được hơi thở của nàng ấy ngày càng yếu thì trên mặt lộ ra sự lo lắng. Y ôm chặt nàng rồi vội vàng gọi to, “Hình Nhi, nàng không thể chết được. Bốn vương sẽ cưới nàng, bây giờ bốn vương sẽ cưới nàng!” Y không thể để nàng ấy chết như vậy được. Ông trời đã tàn nhẫn với nàng, y cũng tàn nhẫn với nàng, cho nên y không thể để nàng chết như

vậy được. Có điều Hiên Viên Triệt cũng có nói qua, chất độc này rất khó giải. Nhưng cho dù không lưu lại được tính mạng của nàng thì y cũng muốn nàng được ra đi trong hạnh phúc.

“Nhị ca, tốt quá, thật tốt, muội chưa bao giờ biết Nhị ca lại là người như vậy.” Hiên Viên Tinh nghe y nói thế thì nhin không được kêu lên, ánh mắt nhìn về phía Hiên Viên Hằng cũng lộ rõ sự khâm phục. Trước kia nàng ấy không thích Nhị ca cho lắm, dù sao thì làm gì có nữ nhân nào lại đi ưa thích một nam nhân mỗi ngày đều say sưa bên nữ sắc cơ chứ? Nhưng một câu nói này của Nhị ca cũng đủ để đánh tan mọi thành kiến trước kia của nàng đối với huynh ấy.

“Vương gia...” Thân mình Hình Nhi đột nhiên cứng đờ, đôi mắt cũng mở to khó tin nhìn y. Giờ phút này, sự đau đớn lan ra toàn thân đã tra tấn nàng ấy đến mức không còn khí lực, nhưng sau khi nghe những lời nói ấy, nàng đột nhiên cảm thấy khí lực toàn thân dường như trở lại, mà trong lòng cũng tràn đầy cảm động.

“Hiện giờ cũng chẳng thiếu thứ gì. Bốn vương lập tức cùng nàng bái đường thành thân, Thất đệ và Thái tử Bắc Nguyên sẽ là người làm chứng cho chúng ta.” Hiên Viên Hằng không phải chỉ nói một câu đơn giản, cũng không phải chỉ để an ủi. Y nhanh chóng ôm lấy nàng rồi mặc quần áo cho nàng. Bộ quần áo lúc trước đã bị Hiên Viên Triệt xé rách. Khi cầm nó trên tay, bàn tay Hiên Viên Hằng khẽ run rẩy. Cũng may chúng chỉ bị xé rách chỗ may nút thắt.

Hiên Viên Tinh nhanh chóng rời khỏi lồng ngực của Đông Phương Sóc rồi vội vàng tới trước mặt Hình Nhi. Không để ý gì đến gương mặt đáng sợ của nàng ấy, Hiên Viên Tinh nhẹ giọng nói, “Để ta giúp cô trang điểm một chút, giá y này ta cũng sẽ sửa lại.” Hiên Viên Tinh vốn là người sống nội tâm, lúc này nàng ấy đã bị cảm động trước tình cảm của Hình Nhi và Nhị ca. Cũng giống Nhị ca, lúc này nàng chỉ hy vọng Hình Nhi được ra đi trong hạnh phúc và vui vẻ.

“Công chúa!” Hình Nhi kinh trệ, vẻ mặt tỏ ra cung kính, “Không dám làm phiền công chúa!”

“Cô sắp gả cho Nhị ca của ta thì sẽ là Nhị tẩu của ta, chúng ta sẽ là người một nhà mà.” Hiên Viên Tinh cong môi bất mãn. Nàng vừa nói vừa nhanh chóng trang điểm cho Hình Nhi, không để ý đến sự phản đối của nàng ấy.

Đông Phương Sóc có chút sợ Hiên Viên Tinh sẽ đánh phải chất độc kia, khéo môi hần hơi giật giật mấy cái nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản. Đông Phương Sóc cũng là người sống nội tâm nên rất hiểu cảm xúc của Hiên Viên Tinh lúc này. Hắn hiểu Hiên Viên Tinh biết rõ sẽ nguy hiểm nhưng sẽ không hề lùi bước. Hơn nữa vừa rồi Hiên Viên Hằng đã ôm Hình Nhi nhưng vẫn không thấy có chuyện gì, có thể thấy chất độc kia cũng không dễ truyền sang người khác.

Thấy Hiên Viên Tinh trang điểm cho Hình Nhi, hắn và Hiên Viên Diệp liền lặng lẽ tránh ra ngoài.

“Hiên Viên Diệp, món nợ này ta nhất định không bỏ qua cho ngươi.” Ra khỏi phòng, Đông Phương Sóc lập tức hung hãn nói với Hiên Viên Diệp, “Cho dù Tinh nhi không có việc gì thì ta cũng không để yên đâu.”

“Được, ta chờ ngươi đến tính nợ.” Ánh mắt Hiên Viên Diệp hiện rõ vẻ u ám. Hắn thấp giọng đáp lời Đông Phương Sóc. Trong chuyện này quả thật hắn có chút ích kỷ, tuy hắn đoán rằng Hiên Viên Triệt sẽ không gây thương tổn cho Tinh nhi bởi vì y muốn dùng Tinh nhi để uy hiếp Phát nhi. Nhưng nếu nữ nhân kia lộ ra chút sơ hở thì Tinh nhi nhất định sẽ gặp nguy hiểm, hơn nữa, bây giờ nữ nhân kia còn bị hại thành ra như thế.

Đông Phương Sóc thấy vẻ mặt Hiên Viên Diệp như thế thì có chút không đành lòng, đặc biệt khi nghĩ tới nữ nhân đang ở trong phòng, trên mặt hắn cũng hiện lên vẻ đau xót mãnh liệt. Hắn mấp máy môi thì thào nói nhỏ, “Nữ nhân đó quả thật là một nữ tử hiếm có, ta rất tán thưởng hành động này của Hiên Viên Hằng. Hơn nữa, có thể cưới được một nữ nhân như vậy thì Hiên Viên Hằng cũng không có gì là thiệt thòi.”

Người con gái đó quả thật khiến bọn họ không thể không cảm động, quả thực là một nữ tử chân chính.

“Đúng thế, chỉ sợ trong lòng huynh ấy càng thêm đau xót thôi.” Hiên Viên Diệp khẽ run run rồi trầm giọng nói, mấy ngày nay hắn đã hiểu được hết thấy về Hiên Viên Hằng, hiểu được những nỗi đau khổ nhiều năm qua của y. Hiện giờ vất vả lắm y mới báo thù được ấu phi, không ngờ lại...

“Có đôi khi đau xót cũng là một loại hạnh phúc.” Đông Phương Sóc khẽ mỉm cười, ít nhất lại thời điểm cuối cùng này Hiên Viên Hằng vẫn có thể cưới được nàng ấy, làm cho nàng ấy hạnh phúc rồi đi, trong lòng

y nhất định cũng cảm thấy thanh thản phần nào.

Khi bọn họ nói chuyện thì Hiên Viên Tinh cũng đã trang điểm xong cho Hình Nhi. Dù sao nàng ấy cũng đã bị trúng độc được một thời gian nên khuôn mặt lúc này cũng khó trang điểm được. Tinh nhi sợ nàng ấy nhìn thấy gương mặt chính mình sẽ sợ hãi và thương tâm nên không đưa gương cho nàng ấy soi.

Hiên Viên Tinh lại sửa sang lại giá y trên người nàng ấy một chút rồi để Hiên Viên Hằng nắm tay nàng ấy chậm rãi đi ra ngoài, bọn họ một lần nữa đi tới đại sảnh ngày hôm qua để bái đường.

Đông Phương Sóc tạm thời làm người chủ trì.

“Nhất bái thiên địa!” Đông Phương Sóc thấy Hiên Viên Hằng nắm tay Hình Nhi chậm rãi bước tới giữa sảnh xong thì hắng giọng hô to.

Bộ giá y rất vừa người, trông nàng cực kỳ xinh đẹp, tuy rằng nó là do Hiên Viên Triệt làm, tuy rằng ngày hôm qua nàng cũng mặc nó cùng Hiên Viên Triệt bái đường. Nhưng giờ phút này tâm tình của nàng khác hẳn với ngày hôm qua. Điều quan trọng nhất không phải là ngoại cảnh mà chính là cảm xúc trong lòng.

Gương mặt nàng vừa được Hiên Viên Tinh rửa sạch một chút nên trông lúc này cũng không quá đáng sợ. Loại độc này có tác dụng rất chậm, hiển nhiên là Hiên Viên Triệt muốn chậm rãi tra tấn nàng. Người bị trúng loại độc này sẽ cảm thấy rất đau đớn, rất đau đớn, nhưng lúc này ngược lại nàng không cảm thấy đau đớn gì, trong lòng chỉ tràn đầy hạnh phúc và cảm động.

Hiên Viên Hằng và nàng cùng quỳ gối trình trọng bái lạy. Trên mặt nàng vẫn nở một nụ cười thản nhiên khe khẽ, thật sự rất đẹp, nàng vốn là một nữ tử rất xinh đẹp.

“Nhị bái cao đường!” Đông Phương Sóc lại cao giọng hô. Không có cao đường ở đây, hai người liền hướng về một hướng bái lạy.

“Phu thê giao bái!” Trong giọng nói của Đông Phương Sóc lúc này đã có phần run rẩy, hẳn cũng bị bọn họ làm cho cảm động.

Trên mặt Hình Nhi vẫn nở nụ cười hạnh phúc. Nàng hơi dịch chuyển người quay sang phía Hiên Viên Hằng rồi cùng y chậm rãi cúi người.

Rốt cuộc nàng đã trở thành tân nương của y.

Thật tốt...

Lúc này nàng bỗng cảm thấy toàn thân đau đớn mãnh liệt đến nỗi suýt chút nữa không thể đứng thẳng được nữa. Vậy nhưng nàng vẫn hết sức kiên trì, kiên trì bái đường với y.

“Đưa vào...” Đông Phương Sóc lại cao giọng hô.

Thân thể Hình Nhi đột nhiên lay động rồi suýt nữa té ngã xuống đất. Hiên Viên Hằng nhanh chóng vươn tay ra đỡ nàng.

“Vương gia, rốt cuộc Hình Nhi đã trở thành tân nương của Vương gia rồi. Hình Nhi rất vui, rất hạnh phúc.” Nàng tới gần lồng ngực của y một chút rồi chăm chú nhìn y và nhẹ giọng nói. Vẻ mặt nàng vẫn hiện lên nụ cười hạnh phúc nhưng cũng hiện ra sự đau đớn không thể chịu nổi. Lúc này sức chịu đựng đã đạt tới cực hạn, nếu không vì cùng y bái đường thì nàng sớm đã không chống đỡ nổi rồi.

“Hình Nhi!” Hiên Viên Hằng ôm chặt nàng vào lòng, cảm giác được thân thể nàng đang không ngừng run rẩy, hơi thở của nàng càng trở nên mỏng manh. Trong đôi mắt y lúc này đã không không che được sự đau xót.

“Vương gia không nên thương tâm. Hình Nhi thật sự cảm kích Vương gia đã hoàn thành tâm nguyện cho Hình Nhi. Sau khi Hình Nhi chết đi, Vương gia không nên đau khổ, cũng đừng khóc. Hình Nhi thích nhìn thấy Vương gia cười, khi Vương gia cười rõ lên thực sự trông rất đẹp.” Nàng thấy vẻ đau xót hiện lên trên mặt y thì trong mắt lộ ra sự thương tiếc, nàng chậm rãi nói với y, rõ ràng nàng đã cố hết sức mới nói ra được những lời này.

“Được, bổn vương không khóc, không thương tâm.” Hiền Viên Hằng cảm thấy sống mũi cay cay, thiếu chút nữa thì nước mắt lăn xuống nhưng y vẫn cố gắng hết sức nuốt vào.

“Ừm, vậy thì Hình Nhi an tâm rồi.” Khóe môi nàng ấy lại khe khẽ mỉm cười, trong nụ cười cũng chứa chan vẻ vui mừng, có điều sự đau đớn đang lan ra toàn thân khiến nàng nhịn không được hít sâu một hơi, thân mình cũng không ngừng run rẩy. Lúc này nàng chỉ cảm thấy toàn thân như bị xé rách toác ra. Nụ cười không ngừng nở rộng trên môi nàng, đôi mắt chậm rãi khép lại, tuy rằng vô cùng đau đớn nhưng nàng vẫn im lặng rời đi trong hạnh phúc.

Nước mắt không nhịn được bắt đầu chảy xuống, Hiền Viên Tinh nức nở thốt lên, “Ông trời thật quá nhẫn tâm!”

“Được rồi, được rồi...” Đông Phương Sóc thấy nàng ấy nước mắt lã chã thì đau lòng muốn chết, hẩn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng rồi vỗ vỗ an ủi.

Hiền Viên Hằng khẽ khép mắt lại, trong mắt chứa chan đau xót thương tâm. Y ôm Hình Nhi chậm rãi đi ra bên ngoài.

Đám người Hiền Viên Diệp đi theo đằng sau y. Dọc đường đi không ai nói câu nào, cũng chẳng ai cảm thấy có chút vui vẻ. Tuy đã trừ bỏ được thế lực của Hiền Viên Triệt nhưng cái chết của Hình Nhi đã khiến tâm trạng bọn họ trở nên cực kỳ tồi tệ.

Ra khỏi cung điện ngầm, Hiền Viên Hằng liền ôm Hình Nhi nhanh chóng rời đi.

Hiền Viên Diệp cũng không ngăn cản y, hẩn hiểu tâm trạng của y lúc này, hiện giờ để y một mình cũng tốt.

“Tinh nhi, muội không sao chứ?” Khi bọn họ trở về Nghê vương phủ thì Mạnh Phát Ảnh đang đợi trước phủ môn. Thấy Hiền Viên Tinh, nàng nhanh chóng chạy ra đón rồi vội vàng hỏi han.

“Thất tẩu!” Hiền Viên Tinh đột nhiên nhào vào lòng Mạnh Phát Ảnh, nước mắt lại bắt đầu lã chã tuôn rơi. Trong lòng nàng ấy lúc này vẫn rất thương tâm cho Hình Nhi, hơn nữa, khi nghĩ đến nguy hiểm của bản thân lúc trước, trong lòng càng cảm thấy tủi thân.

“Sao vậy? Muội sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì phải không?” Mạnh Phát Ảnh thấy nàng ấy khóc lóc thì càng thêm nóng ruột.

“Muội ấy không có việc gì.” Hiền Viên Diệp thấy vẻ mặt sốt ruột của Mạnh Phát Ảnh thì nhẹ giọng đáp lời. Hẩn im lặng một lát rồi nói tiếp, “Có điều nữ tử giả dạng nàng đã chết.”

“Đã chết? Không phải Hiền Viên Hằng đã nói võ công của nàng ấy rất cao cường hay sao, có thể tự bảo vệ mình hay sao? Sao nàng ấy lại chết được?” Mạnh Phát Ảnh cứng đờ cả người, nàng lập tức kêu lên.

“Nàng ấy chết là vì cứu Nhị ca. Có điều cuối cùng thì Nhị ca đã cưới nàng ấy rồi, thật đáng thương!” Hiền Viên Tinh ngược mắt lên rồi nức nở nói tiếp, trên mặt đã nhoe nhoẹt nước mắt.

Mạnh Phát Ảnh giật mình nhưng cũng hiểu được ý của Hiền Viên Tinh. Kỳ thực nàng cũng mơ hồ cảm nhận được nữ tử đó có cảm tình với Hiền Viên Hằng. Một nữ nhân tốt, hiểu được giá trị của nữ nhân đáng quý trọng đó, Hiền Viên Hằng mới là một nam nhân chân chính.

“Được rồi, đừng thương tâm nữa!” Mạnh Phát Ảnh nhẹ nhàng vỗ lưng Hiền Viên Tinh rồi thấp giọng an ủi, tuy rằng trong lòng nàng cũng rất thương cảm cho nữ nhân đó nhưng cũng không muốn nhìn thấy Hiền Viên Tinh thương tâm như vậy.

“Chờng nào người đưa Tinh nhi về nước Bắc Nguyên?” Hiền Viên Diệp thấp giọng hỏi Đông Phương Sóc. Ngày hôm qua vốn là ngày xuất giá của Hiền Viên Tinh nhưng lại xảy ra chuyện, hiện giờ chuyện quan trọng nhất vẫn là chuyện thành thân của Tinh nhi.

“Ta đã cho người đi báo phụ vương rồi, ngày thành thân sẽ kéo dài thêm vài ngày nên cũng không cần gấp gáp. Chờ tâm trạng của Tinh nhi ổn định đã, để nàng ấy nghỉ ngơi vài ngày rồi đi cũng được.” Đông Phương Sóc nhìn về phía Hiền Viên Tinh rồi nói với vẻ cực kỳ quan tâm. Tuy hẩn cũng nóng ruột với chuyện thành thân này nhưng sức khỏe của Tinh nhi quan trọng hơn.

Hiên Viên Tinh thấy Đông Phương Sóc nói thế thì trên mặt hiện lên vẻ cảm động. Nàng xoay người nhìn hần, “Chàng không cần lo lắng cho ta, ta không sao đâu.”

“Mọi việc đã thu xếp xong rồi. Ta đã cho người nói với phụ vương nên không cần sốt ruột. Nàng ở Nghệ vương phủ nghỉ ngơi hai ngày đi.”

“Thật sao? Thật sự có thể ở Nghệ vương phủ hai ngày sao?” Hiên Viên Tinh thấy hần nói thế thì hai mắt đột nhiên trợn lên, vẻ mặt vô cùng hưng phấn. Nói thật thì nàng ấy đúng là không nở rời xa Thất tẩu.

“Đúng, đúng, phải!” Đông Phương Sóc nói luôn ba tiếng, trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ nhưng trong giọng nói lại tràn đầy sùng ái.

“Vậy thì tốt quá, đa tạ Thái tử!” Mạnh Phát Ảnh vui vẻ nói.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp cũng hiện lên ý cười.

“Nàng không cần cảm tạ ta, ta còn muốn tính toán nợ nần với nam nhân của nàng đã, dám để Tinh nhi phải trải qua nguy hiểm như vậy.” Đông Phương Sóc nghe thấy nàng cảm tạ thì trên mặt hiện ra một chút mất tự nhiên. Hần bất giác nhìn sang Hiên Viên Diệp rồi tức giận nói.

“Được, ta ủng hộ ngươi. Người muốn tính thế nào cũng được, ta không có ý kiến.” Sắc mặt Mạnh Phát Ảnh khê trầm xuống, nàng cũng cực kỳ bất mãn với chuyện này.

“Phát nhi!” Hiên Viên Diệp giật mình nhìn Mạnh Phát Ảnh, ánh mắt hiện lên vẻ oan ức.

Mạnh Phát Ảnh chẳng thèm nhìn hần mà vội vàng kéo Hiên Viên Tinh đi vào trong phủ, “Tinh nhi, chúng ta đi thôi!”

“Hay lắm, Hiên Viên Diệp, người đáng bị thế!” Khóe môi Đông Phương Sóc nở một nụ cười đắc ý vui sướng khi người khác gặp họa.

Khóe môi Hiên Viên Diệp khê mấp máy nhưng cũng không nói gì. Kỳ thực hần vốn định để Lưu Nguyệt đi thay Hiên Viên Tinh, có điều không ngờ Hiên Viên Triệt lại ra tay cướp Tinh nhi ngay trong Hoàng cung. Trong Hoàng cung có rất nhiều cơ quan ngầm của Hiên Viên Triệt, hần căn bản không có cơ hội đánh tráo Tinh nhi. Có điều sự việc đều đã xảy ra rồi, hần cũng không định giải thích nhiều lời, dù sao có giải thích bây giờ cũng chẳng có tác dụng gì. Cũng may Tinh nhi không gặp chuyện gì không may, bằng không thì không chỉ Đông Phương Sóc sẽ lộ da hần mà ngay cả Phát nhi cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho hần. Lại nói đến Hiên Viên Triệt, y đã chạy thoát thì chắc chắn sẽ không thể để yên mọi chuyện, hần phải đề phòng hết sức mới được. Nghĩ đến những tin tức mà Phi Ưng truyền đến mấy hôm trước, trên mặt hần càng lộ ra sự đau đớn mãnh liệt. Thật không ngờ Bạch Dật Thần lại...

Vì vậy hần càng phải hết sức đề phòng.

Ngày hôm sau, Mạnh Phát Ảnh và Hiên Viên Tinh vẫn bám dính lấy nhau, ngay cả ngủ hai người bọn họ cũng chẳng rời.

Hiên Viên Diệp biết trong lòng nàng còn đang trách cứ hần, hơn nữa sau này nàng và Hiên Viên Tinh sẽ khó có cơ hội ở chung nên cũng không quấy rầy các nàng.

“Oe...” Buổi sáng, vừa ngồi dậy, Mạnh Phát Ảnh bỗng cảm thấy buồn nôn không chịu được, có điều miệng muốn nôn mà lại chẳng nôn ra được gì.

“Thất tẩu, tẩu... Không phải tẩu đang mang thai bé cưng đấy chứ?” Hiên Viên Tinh cũng rời giường theo nàng. Khi thấy bộ dáng của nàng như vậy, nàng ấy không khỏi húng hờ hơ lên.

Mạnh Phát Ảnh giật mình. Những biểu hiện gần đây của nàng thật sự ngày càng giống với biểu hiện mang thai, nhưng nghĩ đến chuyện mình vẫn chưa có nguyệt sự thì nàng cũng không tin tưởng vào chuyện đó lắm. Nàng vốn định tìm Thái y để kiểm tra nhưng mấy ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện nên còn trì hoãn, đương nhiên cũng bởi vì trong lòng nàng có chút sợ hãi, sợ hãi chuyện này không thể là thật, sợ mình vui mừng quá sớm.

“Thất tẩu, vậy thì tốt quá. Muội được làm cô rồi.” Tuy không thấy nàng trả lời nhưng Hiên Viên Tinh vẫn hưng phấn nhảy dựng lên.

“Có lẽ không phải đâu!” Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh hơi lóe lên một chút, nàng thấp giọng nói với Tinh nhi.

“Thất tẩu, chẳng lẽ tẩu chưa tới Thái y kiểm tra xem thế nào à? Nói vậy thì Thất ca chắc cũng không biết?” Hiên Viên Tinh sưng sốt khó hiểu nhìn nàng, giọng nói cũng hơi cao lên một chút.

“Ta chưa kịp kiểm tra.” Mạnh Phát Ảnh không muốn khiến nàng ấy lo lắng nên cố ý che giấu.

“Không được! Chuyện quan trọng như thế sao tẩu có thể bình tĩnh được. Muội cùng tẩu đi kiểm tra đi!” Hiên Viên Tinh nhanh chóng mặc quần áo rồi không kịp trang điểm mà kéo Mạnh Phát Ảnh ra khỏi cửa luôn.

“Cho dù phải kiểm tra thì cũng không cần gấp như vậy đâu.” Mạnh Phát Ảnh lườm nàng ấy một cái rồi lắc đầu, “Bộ dạng muội thế kia mà đi ra ngoài à?”

Có điều nàng đúng là nên đi kiểm tra một chút, biết đâu lại có thật thì sao, chỉ cần thân thể bình thường, chỉ cần có noãn trưởng thành được phóng ra thì mang thai cũng không phải là không có khả năng.

Theo chu kỳ bình thường thì đầu tiên phải có noãn trưởng thành, nội mạc tử cung cũng bắt đầu dày lên để chuẩn bị quá trình mang thai. Sau khi noãn trưởng thành được phóng ra, nếu không có tinh trùng để kết hợp hoặc không kết hợp thành công thì nội mạc tử cung bắt đầu bong tróc gây ra xuất huyết, tức là bắt đầu có kinh nguyệt. Trên thực tế, mỗi lần kinh nguyệt xảy ra chính là do quá trình thụ thai bị thất bại.

Nàng và Hiên Viên Diệp vẫn quan hệ đều đặn, nếu thật sự có mang thì những tháng sau sẽ không có kinh nguyệt. Lúc này trong lòng nàng cũng có vài tia hy vọng.

“Ha ha...” Hiên Viên Tinh xấu hổ cười khẽ, “Nhất thời cao hứng nên muội quên mất.” Khi đang nói, nàng ấy đã nhanh chóng trang điểm, vừa làm vừa thúc giục Mạnh Phát Ảnh, “Thất tẩu, tẩu cũng nhanh lên! Nếu tẩu thật sự mang thai thì không biết Thất ca sẽ vui mừng đến cỡ nào đâu.”

Mạnh Phát Ảnh âm thầm buồn cười. Tính tình của nha đầu này thật quá mức nôn nóng, có điều nàng ấy nói cũng đúng. Tuy Hiên Viên Diệp không nói gì nhưng nàng nhận thấy hắn cũng rất muốn có một đứa nhỏ.

Sau khi trang điểm xong xuôi, đồ ăn sáng cũng không kịp ăn, Hiên Viên Tinh liền lôi ngay Mạnh Phát Ảnh ra ngoài.

“Thất tẩu, chuyện mang thai không cần để Thái y kiểm tra. Đại phu bên ngoài cũng có thể kiểm tra được. Muội nhớ là cách Nghệ vương phủ không xa có một y quán, chúng ta đến đó nhé!” Giờ phút này Hiên Viên Tinh quả thực chẳng muốn lãng phí một khắc, càng không muốn lãng phí thời gian đi vào Hoàng cung.

“Cũng được.” Mạnh Phát Ảnh khẽ gật đầu đồng ý. Nàng vốn cũng không muốn vào Hoàng cung, nếu vào đó thì chắc chắn sẽ kinh động đến Thái hậu. Nếu thật sự có thì không sao, còn nếu không thì chẳng phải sẽ làm Thái hậu thất vọng hay sao. Hơn nữa, nếu Thái y phát hiện ra trên người nàng có vấn đề gì bất thường thì chỉ sợ sự việc càng thêm phiền toái.

“Ồ, Tinh nhi, các nàng vội vàng thế này là định đi đâu vậy?” Bọn họ vừa ra đến cửa thì đụng ngay Đông Phương Sóc. Thấy vẻ mặt và dáng vẻ sốt ruột của Hiên Viên Tinh, Đông Phương Sóc nhin không được lập tức hỏi han.

“Chàng đừng hỏi, đợt lát nữa ta nói cho chàng hay.” Hiên Viên Tinh đưa mắt nhìn hắn một cái rồi tiếp tục lôi Mạnh Phát Ảnh đi ra ngoài.

Đông Phương Sóc giật mình, khóe môi nhin không được hơi cong lên một chút, rốt cuộc bọn họ có chuyện gì mà vội vàng và thần bí như vậy?

Tốc Phong cũng cực kỳ ngạc nhiên. Khi thấy bọn họ rời đi, hắn lập tức nhanh chóng bám theo bảo vệ các nàng.

Hai người đã nhanh chóng tới trước một y quán. Vừa đi vào, Hiên Viên Tinh liền vội vàng gọi to, “Đại phu, ông nhanh ra đây kiểm tra cho Thất tẩu đi!”

Vẫn bám sát theo các nàng từ cửa, Tóc Phong thấy cả hai bước vào y quán, công chúa còn sốt ruột gọi đại phu kiểm tra cho Vương phi thì trên mặt không khỏi hiện ra vẻ lo lắng, có điều hần cũng không thể xen vào hỏi cho rõ được.

Đại phu có vẻ đã quen với tình huống này. Ông ta mỉm cười ngồi xuống rồi chậm rãi cầm cổ tay Mạnh Phát Ảnh để bắt mạch cho nàng.

Sau một lát, Đại phu mới chậm rãi buông tay ra. Ông ta nhìn Mạnh Phát Ảnh rồi mỉm cười khẽ nói, “Chúc mừng phu nhân!”

122. Chương 123: Hần Vui Đến Choáng Váng, Con Đá Hần Một Cước

“Chúc... Chúc mừng?” Sau khi nghe đại phu nói vậy, hai mắt Mạnh Phát Ảnh trợn lên nhìn ông ta, nàng hỏi lại với vẻ không dám tin. Tuy nàng có nghĩ đến việc mang thai nhưng vẫn còn nghi ngờ, giờ nghe đại phu nói vậy, trong lòng nàng nhin không được trong phút chốc đã ngập tràn vui sướng.

Nàng... nàng thật sự mang thai sao?

Thật sự có bé cưng sao?

Nàng và Hiên Viên Diệp thực sự đã có con sao? Đây là sự thực ư?

“Đại phu, đại phu, ông nói mau, nói mau. Nói thẳng ra xem nào!” Hiên Viên Tinh đứng một bên còn sốt ruột hơn cả nàng, nàng ấy nhin không được gấp giọng hỏi, trên mặt hưng phấn không cách nào che dấu. Tuy đã biết đáp án nhưng nàng ấy vẫn muốn đại phu khẳng định lại thì trong lòng sẽ yên tâm hơn.

“Đúng vậy, chúc mừng phu nhân, phu nhân có thai...” Đại phu thấy phản ứng của hai người thì cũng không thấy kỳ quái, dù sao tình huống này ông cũng gặp nhiều rồi.

“Oa, là thật, là thật rồi!” Hiên Viên Tinh không đợi đại phu nói xong đã cao hứng nhảy dựng lên, lúc này nàng ấy cũng chẳng mấy may để ý tới hình tượng của mình.

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, khoe môi cũng vui sướng cười khẽ, cuối cùng nàng đã có bé cưng rồi, bé cưng của nàng và Hiên Viên Diệp, tốt quá rồi!

Tóc Phong chờ ở một bên cũng hoàn toàn kinh sợ, đôi mắt trợn lên hết cỡ khó tin nhìn Mạnh Phát Ảnh. Cho dù là chính tai nghe thấy đại phu nói nhưng hần vẫn chưa tin, lúc trước Phong Lăng Vân kiểm tra cho Vương phi đã nói rõ ràng là Vương phi không có khả năng mang thai, hơn nữa, ngay cả Hồ thái y trong cung cũng nói như vậy. Phong Lăng Vân còn nói chỉ có vị sư phụ cổ quái của y may ra là có thể có cách chữa trị cho Vương phi mà thôi. Sao hiện tại Vương phi có thể có thai được chứ?

“Đại phu, ông không chuẩn đoán sai chứ?” Tóc Phong nhanh chóng đi tới trước mặt đại phu, hần chăm chú nhìn ông ta rồi trầm giọng hỏi. Hần sợ đại phu chuẩn đoán sai làm cho Vương phi và Điện hạ mừng hụt, cho nên hần phải xác nhận lại.

“Vị công tử này, phu nhân của công tử thực sự có thai rồi.” Đại phu nhìn dáng vẻ khẩn trương của Tóc Phong thì tưởng rằng hần là phu quân của Mạnh Phát Ảnh. Thấy hần tra hỏi như vậy, ông ta vừa cười khẽ vừa khẳng định.

“Ông... Ông nói bậy bạ gì đó?” Tóc Phong hơi giật mình, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ. Hần không khỏi tức giận gầm nhẹ, “Đây là Thất vương phi.” Vừa nói hần vừa cẩn thận nhìn Mạnh Phát Ảnh, thấy Mạnh Phát Ảnh không có biểu hiện gì khác thường hần mới thở phào nhẹ nhõm.

“Hả!” Hiên Viên Tinh cũng không nhin được kinh hô, sao đại phu có thể đoán bậy như vậy, nếu Thất ca ở đây thì nói không chừng sẽ một chưởng ném bay ông ta ra ngoài.

Đại phu vừa nghe được lời đó thì lập tức cả kinh, ông ta vội vàng cung kính hành lễ với Mạnh Phát Ảnh, “Thảo dân không biết, thỉnh Vương phi thứ tội!”

“Không sao, ông đứng lên đi!” Mạnh Phát Ảnh nâng tay ra hiệu cho ông ta đứng lên nhưng nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của Tốc Phong, trong lòng nàng cũng có chút nghi hoặc. Tốc Phong là thuộc hạ đắc lực nhất bên cạnh Hiên Viên Diệp, hẳn cũng là người làm việc rất có chừng mực, sao vừa rồi hẳn lại hỏi một câu như vậy, chắc chắn là có lý do gì đó, nàng khẽ chau mày lại.

“Đa tạ Vương phi!” Đại phu chậm chạp đứng lên, thấy Mạnh Phát Ảnh nhũn mày, ông ta lại nói, “Vương phi không cần lo lắng, thân thể của Vương phi rất tốt.”

“Ừm, cảm ơn ông!” Mạnh Phát Ảnh không nói thêm gì nữa, sau khi cảm ơn đại phu, nàng liền cùng Hiên Viên Tinh rời khỏi y quán trở về Nghê vương phủ.

“Thất ca đâu, Thất ca đâu rồi?” Vừa vào Nghê vương phủ Hiên Viên Tinh đã vội vàng gọi lớn, lúc này nàng ấy chỉ hận không thể nói việc này với Hiên Viên Diệp ngay lập tức.

“Bẩm Công chúa, vừa nãy Điện hạ đã vào triều, có lẽ lúc này vừa trở lại rồi ạ, có thể Điện hạ đang ở trong thư phòng.” Tốc Phong thấy bộ dáng vội vàng cuống quýt của Hiên Viên Tinh thì khóe môi không khỏi kéo nhẹ một chút, hẳn cung kính nói với nàng ấy. Giọng nói của hẳn lúc này lại mang theo vài phần lo lắng, đến bây giờ hẳn vẫn không tin đó là sự thật, chỉ sợ đại phu chuẩn đoán sai lầm Điện hạ vui mừng vô ích. Đây vốn vẫn là tâm bệnh của Điện hạ, tuy rằng Điện hạ không nói ra và ở trước mặt Vương phi lại cẩn thận che dấu nhưng hẳn vẫn nhận ra sự đau xót của Điện hạ. Hẳn thật sự không muốn Điện hạ phải thất vọng.

“Đã tan triều rồi sao?” Mạnh Phát Ảnh sững sốt, hai mắt nhìn lên trời mới phát hiện quả thật đã không còn sớm nữa. Buổi tối hôm qua bị Hiên Viên Tinh hỏi han đến nửa đêm, cả hai đi ngủ quá trễ nên sáng nay ngủ quên mất.

“Thất tẩu, chúng ta đến thư phòng nói chuyện này cho Thất ca biết đi!” Hiên Viên Tinh không để ý nhiều như vậy, nàng ấy chỉ muốn nhanh chóng kéo Mạnh Phát Ảnh tới thư phòng nói cho Thất ca biết chuyện này.

“Công chúa, chuyện này nên để cho Vương phi nói cho Điện hạ thì thỏa đáng hơn.” Mắt Tốc Phong chợt lóe lên, hẳn thấp giọng nói với Hiên Viên Tinh. Tính tình vị công chúa này có chút thẳng thắn quá, nàng ấy cứ vọt vào thư phòng trực tiếp nói với Điện hạ chuyện này thì quả thực không ổn lắm. Hơn nữa, chỉ sợ bọn họ còn phải mời Hồ thái y đến xác nhận lại thì mới tin tưởng được.

“Ừm, cũng đúng.” Hiên Viên Tinh giật mình rồi lập tức nhẹ giọng cười nói. Nàng ấy quay sang nhìn Tốc Phong rồi không khỏi tán dương, “Thật không ngờ bình thường trông người có vẻ lạnh như băng vậy mà lại rất hiểu biết.”

Tốc Phong cười khổ, hẳn đâu phải người ngu mà không hiểu.

Đúng lúc này thì Thanh Trúc vội vàng chạy tới. Khi thấy Mạnh Phát Ảnh, nàng ấy mới thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn lo lắng hỏi, “Vương phi, mới sáng sớm người đã đi đâu vậy? Thanh Trúc vừa mới định vào hầu hạ Vương phi thì không tìm thấy người đâu cả.”

Tốc Phong theo bản năng nhìn về phía Thanh Trúc, khuôn mặt khẽ đỏ dần lên, cũng may lúc này không ai chú ý đến hẳn nên không phát hiện ra sự khác thường.

“Thanh Trúc, ta nói với người chuyện này, chủ tử nhà người có tin vui rồi.” Hiên Viên Tinh vốn nhanh mồm nhanh miệng, huống chi chuyện này lại là chuyện cực kỳ vui mừng, lúc này nàng ấy chỉ hận không thể nói cho tất cả mọi người trong thiên hạ được biết.

Thanh Trúc nhất thời sững sốt nhưng trên mặt không hiện lên vẻ vui mừng mà chỉ kinh ngạc nhìn Mạnh Phát Ảnh, hiển nhiên là nàng ấy không quá tin tưởng. “Chủ... chủ tử...” Sau khi lấy lại tinh thần, Thanh Trúc nói chuyện có chút lắp bắp.

“Ha ha, xem người vui đến nỗi không thể nói nên lời kia?” Hiên Viên Tinh chỉ nghĩ Thanh Trúc đang quá vui mừng nên không khỏi buông lời trêu chọc. Nàng ấy vội vàng ngắt lời Thanh Trúc rồi lập tức nói, “Được

rồi, được rồi. Người đừng chần ở chỗ này nữa, việc này Thất ca còn chưa biết đâu.” Vừa nói nàng ấy vừa giúp Mạnh Phát Ảnh vòng qua Thanh Trúc đi đến thư phòng.

Mạnh Phát Ảnh khẽ lắc đầu cười thầm nhưng vẫn đi theo nàng ấy về phía thư phòng.

“Này, chuyện này là thật ư?” Đợi đến khi Mạnh Phát Ảnh đi khỏi, Thanh Trúc mới nhìn về phía Túc Phong rồi hỏi với vẻ khó tin, tuy vậy trong giọng điệu của nàng ấy cũng mang theo sự vui sướng khác thường. Tuy không quá tin tưởng nhưng nàng ấy vẫn hy vọng chuyện này là thật, hơn nữa Công chúa sẽ không thể nào vô duyên vô cớ nói như vậy.

“Vừa rồi Vương phi có tới y quán để kiểm tra, đại phu nói Vương phi có tin vui rồi.” Túc Phong nhẹ giọng giải thích với nàng ấy, đôi mắt khi nhìn về phía nàng còn có vẻ dịu dàng khác thường.

“Nói vậy thì đây là sự thật rồi. Thật tốt quá, thật sự quá tốt rồi!” Thanh Trúc thấy hân hoan đại phu nói vậy thì sự hoài nghi trên mặt cũng nhanh chóng biến mất, nàng ấy không khỏi vui sướng kêu lên.

“Nhưng... Nhưng lúc trước Phong Lăng Vân đã nói Vương phi bị trúng độc nên không thể...” Túc Phong khá bình tĩnh, hân hoan lại trầm giọng nói.

“Cái gì mà không thể? Đại phu đã nói rõ ràng như thế thì còn có thể là giả sao? Người bảo đại phu dám nói lung tung về chuyện này sao? Phong Lăng Vân tuy là đại phu nhưng người ta cũng là đại phu, nhất định Phong Lăng Vân lúc ấy nhìn lầm rồi.” Sắc mặt Thanh Trúc khẽ trầm xuống, nàng vội vàng ngắt lời hân rồi nói như pháo nổ liên thanh bên tai Túc Phong, khiến hân không còn biết phương hướng gì nữa, cũng không thể xen được vào lời của nàng. Nàng ấy không muốn cho bất cứ ai nói chủ tử của nàng không tốt, ngay cả chuyện này cũng không thể.

Túc Phong hung hăng mím môi. Hân âm thầm nuốt nước miếng rồi nói tiếp, “Nhưng Hồ thái y cũng đã kiểm tra cho Vương phi và nói giống như Phong Lăng Vân mà.” Nếu chỉ có Phong Lăng Vân nói thì có thể là nhầm, nhưng ngay cả Hồ thái y cũng nói như vậy thì không thể nào có chuyện cả hai người cùng nhầm được.

Thanh Trúc khẽ giật mình, nàng nhăn mày suy tư một lát rồi đáp lời Túc Phong, “Tại sao bộ não của người lại nhỏ như vậy, khi đó là khi đó, bây giờ nhất định Vương phi đã khỏe hơn rồi. Tóm lại là ta tin lời của vị đại phu kia, ta quen biết đại phu đó, ông ta đã lớn tuổi nên sẽ không ăn nói lung tung đâu.” Thanh Trúc cực kỳ bá đạo kết luận, nàng nói nàng tin đại phu đó chẳng khác nào nàng bảo nàng tin chuyện Vương phi có thai.

“Hả...” Túc Phong ngạc nhiên, mồm miệng của nữ nhân quả thật là lợi hại, nhưng sao nàng ấy lại chê nhỏ hân nhỏ, lời nói này thực khiến hân buồn bực. Hân cố gắng thấp giọng giải thích, “Chỉ là ta không yên lòng, ta không nói đây không phải sự thật.” Với tình huống thế này, hân tương đối thông minh biết chiều theo ý nàng.

“Ừm.” Thanh Trúc gật đầu, lần này ý thức được bản thân mình đã quá xúc động, nàng ấy nhìn hân rồi ngượng ngùng cười nói, “Ha ha, do vừa rồi ta quá xúc động chứ không phải cố ý, người đừng nghĩ nhiều nhé.”

“Ta hiểu mà!” Túc Phong thấy nàng ấy mỉm cười thì hơi giật mình, nhất thời cảm thấy trong lòng căng thẳng không rõ lý do, gương mặt hân không thể khống chế được bỗng đỏ bừng lên.

“Ồ, người làm sao vậy?” Thanh Trúc đang nhìn thẳng vào mặt hân nên đương nhiên phát hiện ra sự khác thường. Nàng ấy nghi ngờ hỏi, “Người đang giận ta sao?”

“Không, không có.” Túc Phong liên tục xoa tay rồi vội vàng nói, “Sao ta lại có thể giận cô?”

“Không có thì tốt rồi, ta đến chỗ Vương phi trước đã.” Thanh Trúc thấy hân gấp gáp thì càng thêm nghi hoặc nhưng không hỏi nhiều mà chỉ nhẹ giọng nói. Vừa nói vừa nhanh chóng xoay người đi về phía thư phòng, lúc này nàng ấy đang băn khoăn về chuyện của Vương phi, phải đến đó hỏi cho cẩn thận mới được.

Hiên Viên Tinh và Mạnh Phát Ảnh đã đến cửa thư phòng. Hiên Viên Tinh lập tức ngừng lại rồi thì thầm vào tai Mạnh Phát Ảnh, “Thất tẩu, tẩu vào đó một mình đi, muội ở chỗ này đợi tẩu nha, muội muốn nhìn phản ứng của Thất ca khi biết việc này sẽ như thế nào, hi hi.”

Mạnh Phát Ảnh cười khở, nàng khẽ lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ, thật là hết cách với nha đầu này.

Nàng chậm rãi bước đến trước cửa thư phòng rồi do dự một lúc mới đẩy cửa đi vào. Vừa bước vào trong thư phòng nàng đã nhìn thấy Hiên Viên Diệp đang tập trung xử lý văn kiện không ngẩng đầu lên.

“Chuyện gì?” Hiên Viên Diệp tưởng Tốc Phong vào liền trầm giọng hỏi, trong giọng nói mang theo lãnh ý và thoáng có vẻ nặng nề.

Mạnh Phát Ảnh giật mình, bước chân theo bản năng cũng dừng lại. Đường như tâm trạng của hắn không được tốt, chỉ sợ hắn đang có chuyện gì đó khó xử. Có điều hiện giờ thể lực của Hiên Viên Triệt đều đã tan rã, tuy đã để Hiên Viên Triệt chạy thoát nhưng lúc này cũng không có quá nhiều nguy hiểm. Về phần Đạt Hề Nhiên thì sau khi nghe nói Hiên Viên Triệt đã thất thế, gã đương nhiên không gả Đạt Hề Tĩnh cho y nữa và ngày hôm sau đã lặng lẽ rời khỏi kinh thành quay về vương triều Đạt Hề. Lần này nghe nói Đạt Hề Tĩnh kia cũng không làm loạn nữa, trải qua những chuyện như vậy chắc ả ta biết sợ rồi, mà cũng có thể là do ả đã hoàn toàn hết hy vọng với Hiên Viên Diệp. Lúc này nàng thật sự không thể đoán ra chuyện gì có thể khiến hắn có vẻ trầm trọng như vậy.

“Là thiếp!” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng đáp lời rồi bước lại gần hắn.

“Sao lại là nàng?” Hiên Viên Diệp nghe thấy tiếng nàng thì lập tức ngẩng đầu lên. Vừa nhìn thấy nàng, vẻ âm trầm trên mặt hắn lập tức biến mất và thế vào đó là một nụ cười ấm áp, tuy nhiên sâu trong đáy mắt vẫn còn vương lại một chút nặng nề.

Mạnh Phát Ảnh đi đến trước mặt hắn, thấy hắn vội vàng đẩy cái gì đó qua một bên rồi mới vươn tay ra ôm nàng vào lòng. Hắn nói khẽ, “Sao nàng lại tới đây? Nhớ ta sao?” Giọng nói nửa đùa nửa thật lại mang theo chút vui vẻ khác thường.

Mạnh Phát Ảnh nhìn lướt qua văn kiện bị hắn đẩy ra bên cạnh nhưng cũng không hỏi nhiều. Nàng chăm chú nhìn hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích thốt ra từng tiếng, “Thiếp có chuyện muốn nói với chàng!” Trong lòng nàng lúc này có quá nhiều vui sướng nhưng cũng có vài phần căng thẳng nên thoạt nhìn nét mặt nàng trông cực kỳ nghiêm cẩn.

“Chuyện gì?” Hiên Viên Diệp giật mình, nhìn ánh sáng lấp lóe trong mắt nàng, trong lòng hắn bỗng thấy thấp thỏm. Hắn âm thầm thở ra một hơi rồi hỏi thử, “Không phải nàng vẫn giận ta vì chuyện của Tĩnh nhi đấy chứ?” Hắn im lặng một lát, không đợi nàng trả lời, hắn lại nói tiếp, “Về chuyện của Tĩnh nhi, kỳ thực ta vốn an bài cho Lưu Nguyệt đi thay thế muội ấy nhưng không ngờ Hiên Viên Triệt lại ra tay quá nhanh...” Đối với những người khác, bao gồm cả Đông Phương Sóc và Hiên Viên Tĩnh, hắn có thể không cần giải thích và mặc kệ bọn họ hiểu lầm hắn, nhưng hắn không muốn nàng cũng hiểu lầm hắn.

“Thiếp biết.” Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, khóe môi khẽ kéo ra một tia cười khẽ. Nàng thấp giọng nói với hắn. Nàng biết hắn không phải loại người vô tình như vậy, hắn chưa bao giờ để cho dân chúng vô tội phải hy sinh chứ huống chi là Tĩnh nhi. Hơn nữa, nàng cũng biết Đông Phương Sóc đã sớm hiểu được việc này, bằng không Đông Phương Sóc sẽ không dễ dàng dừng tay như vậy. Ngày hôm qua Đông Phương Sóc chẳng qua chỉ tùy tiện nói vậy chứ căn bản không thật sự muốn so đo với Hiên Viên Diệp.

“Nàng biết sao?” Hiên Viên Diệp chau mày hỏi với vẻ kinh ngạc, “Sao nàng lại biết?” Chuyện này chỉ có hắn và Lưu Nguyệt biết, ngay cả Tốc Phong cũng không biết gì, sao nàng lại biết?

“Bởi vì thiếp biết phu quân của thiếp là người lương thiện nhất mà.” Mạnh Phát Ảnh nhin không được nhẹ giọng cười nói, ánh mắt nhìn hắn cũng chứa chan nhu tình.

“Phất nhi.” Hiên Viên Diệp cảm động, hắn ôm chặt nàng vào ngực rồi thì thầm bên tai nàng, “Cảm ơn nàng, cảm ơn nàng đã hiểu ta như vậy.”

“Đương nhiên, thiếp là thê tử của chàng mà.” Mạnh Phát Ảnh dựa vào ngực hắn khẽ mỉm cười.

“Phất nhi, ta biết rồi, nàng tới để câu dẫn ta phải không?” Hiên Viên Diệp hài lòng cười khẽ, môi hắn vốn đang kề bên tai nàng liền dời về phía mặt nàng, lần theo hai má nàng rồi hướng về phía môi nàng định hôn.

“Thiếu chút nữa thì quên mất, hôm nay thiếp tới muốn nói với chàng một chuyện quan trọng.” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên nhớ tới mục đích tới đây, nàng nhanh chóng đưa tay đặt lên môi hắn.

“Chuyện quan trọng gì?” Về mặt Hiên Viên Diệp ẩn hiện sự bất mãn, hắn buồn bực hỏi lại, chuyện gì có thể quan trọng hơn chuyện này. Hơn nữa, hắn thật sự nghĩ không ra có thể có chuyện quan trọng gì. “Phất nhi, lý do này rất không có sức thuyết phục.” Hắn nhìn vào mắt nàng rồi mỉm cười đầy thâm ý. Hắn lại nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, môi cũng từ từ áp lên môi nàng. Rõ ràng nàng đang kiêu có, mấy ngày nay, vì có nhiều chuyện xảy ra nên đã lâu rồi hắn chưa hôn nàng, hắn rất nhớ sự ngọt ngào của nàng. Lúc này hắn không cho nàng ngăn cản cơ hội của hắn nữa, hắn đặt tay lên tay nàng rồi tiếp tục hôn. Nụ hôn của hắn vẫn như trước kia, mềm nhẹ triền miên, mang theo bá đạo của hắn, mang theo thương tiếc của hắn, từng điểm từng điểm xâm nhập, thưởng thức sự ngọt ngào của nàng.

Lời vừa nói đến miệng đã bị nụ hôn của hắn che lấp, Mạnh Phát Ảnh từ từ chìm đắm trong nhu tình của hắn.

Đến tận lúc thấy nàng hít thở không thông hắn mới nói lỏng nàng ra, nhưng hắn không dời môi đi mà tiếp tục hôn lên khuôn mặt nàng, trong mắt ẩn chứa dự vọng, hắn cất giọng khàn khàn ái muội, “Phất Nhi, ta nhớ nàng...”

Mạnh Phát Ảnh có chút ngẩn ngơ đã nhanh chóng hoàn hồn, nàng khẽ mỉm cười rồi chậm rãi nói, “Có lẽ không được đâu.”

“Vì sao?” Hiên Viên Diệp nhú mày, những cái hôn cũng chậm chạp dừng lại, trong giọng nói có vài phần khó hiểu và ảo não.

“Bởi vì thiếp có rồi.” Mạnh Phát Ảnh chậm rãi đẩy mặt hắn ra một chút để hắn có thể thấy rõ vẻ mặt nàng rồi mới từ từ nói từng chữ. Nàng vừa mới mang thai cực cứng nên trong vòng ba tháng không thể có những động tác quá mạnh được.

“Có cái gì?” Hiên Viên Diệp khẽ chau mày không hiểu được ý nàng, hắn vừa nói vừa nắm lấy đôi tay đang đẩy hắn ra. Vì hắn đã xác định nàng không thể có thai nên lúc này không nghĩ đến tình huống đó. “Cái gì có thể ngăn cản bốn vương hôn nàng?” Hiên Viên Diệp cầm tay nàng rồi lại nhẹ hôn nàng, hắn ngậm một ngón tay của nàng trong miệng rồi khẽ cắn nàng một cái để trừng phạt.

“Đau!” Mạnh Phát Ảnh không khỏi kêu lên. Khi thấy gương mặt bình tĩnh của hắn, nàng lại nhắc lại, “Diệp, thiếp thật sự có rồi.”

“Hả? Là cái gì?” Hiên Viên Diệp vẫn không hiểu được ý của nàng. Hắn khẽ nhếch môi lên rồi ôm chặt lấy nàng, sau đó lại lập tức cúi người xuống hôn nàng. Lần này hắn chỉ hôn nhẹ một cái rồi buông lỏng nàng ra, hắn thấp giọng hỏi tiếp, “Có đồ gì hay ho sao?”

“Hic...” Mạnh Phát Ảnh cảm thấy thật hết chỗ nói, nếu cứ tiếp tục như vậy thì nam nhân này cũng sẽ không nghĩ tới chuyện kia. Nàng liền cầm tay hắn nhẹ nhàng đặt lên bụng nàng rồi nói từng tiếng rành mạch, “Chỗ này có bé cứng rồi.” Lần này nàng nói rất rõ ràng, nhất định hắn có thể hiểu được rồi.

“Ừm.” Hiên Viên Diệp theo bản năng khẽ gật đầu rồi áp tay lên bụng nàng. Bỗng hắn giật mình một cái rồi sau đó mới đột nhiên ý thức được nàng vừa nói gì. “Hả!? Phất nhi, nàng... nàng nói cái gì?” Sau khi lấy lại được phản ứng, hắn khó tin kêu lên. Hai mắt hắn nhìn thẳng vào bụng nàng, vẫn không thấy gì khác thường, nhưng nàng vừa mới nói... Hai mắt hắn nhanh chóng dời lên trên mặt nàng, sâu trong đáy mắt hiện rõ sự kinh ngạc khó tin. Hắn lại vội vàng hỏi, “Phất nhi, nàng vừa nói cái gì?”

“Thiếp vừa nói trong bụng thiếp đang có bé cứng của chúng ta.” Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở dài, nàng đã nói rõ ràng như vậy rồi mà nam nhân này còn không hiểu.

Hiên Viên Diệp đột nhiên cứng đờ cả người, nhìn vào mắt nàng, trong mắt hắn không thấy có chút vui sướng nào mà chỉ có kinh ngạc và khó tin. Khóe môi hắn hơi kéo nhẹ lên, sau một lát, hắn mới kinh hãi hỏi tiếp, “Phất nhi, nàng có chắc không?”

“Vâng, thiếp vừa đến chỗ đại phu để kiểm tra rồi.” Mạnh Phát Ảnh thấy gương mặt kinh ngạc của hắn thì khẽ chau mày lại, theo lý thuyết thì khi nghe được tin này hắn phải mừng rỡ như điên chứ? Sao giờ chỉ thấy hắn kinh ngạc mà không thấy vui sướng gì? Sao phản ứng của hắn lại giống hệt với phản ứng vừa nãy của Tốc Phong? Nhớ tới chuyện lần trước Thái hậu nói với hắn, nàng mơ hồ đoán ra nhất định hắn đang gạt nàng điều gì, có lẽ là chuyện về cơ thể của nàng.

“Nàng xem đại phu nào?” Hiên Viên Diệp vẫn tỏ vẻ không tin, giọng nói cũng trở nên trầm xuống, bàn tay hắn đang nắm tay nàng theo bản năng hơi siết chặt lại.

“Việc này cũng không khó chuẩn đoán, đại phu bình thường cũng có thể kiểm tra được mà. Hơn nữa mấy ngày nay thiếp cũng có cảm giác như vậy.” Mạnh Phát Ảnh chớp chớp mắt, nàng không trực tiếp trả lời vào câu hỏi của hắn mà chỉ nghi ngờ hỏi lại.

“Tốc Phong, mau mời Hồ thái y đến đây!” Hiên Viên Diệp hơi giật mình, nghe thấy nàng nói xong, hắn đột nhiên lớn tiếng hô.

Tốc Phong vừa mới chạy tới đã nghe được mệnh lệnh của Hiên Viên Diệp, hắn vội vàng đáp lời rồi nhanh chóng ra khỏi phủ.

“Phát nhi, để Hồ thái y kiểm tra cho nàng nhé.” Hiên Viên Diệp quay sang nhìn Mạnh Phát Ảnh, khi nhìn nàng, ánh mắt hắn cũng có vẻ kích động không thể khống chế được. Trong lòng hắn đương nhiên hy vọng đó là sự thật, có điều lúc trước Phong Lăng Vân và Hồ thái y đều đã kiểm tra cho nàng và kết luận như vậy nên hắn cũng không dám tin tưởng quá vào việc này. Hắn chỉ sợ vị đại phu kia chuẩn đoán sai.

“Ừm, cũng tốt.” Mạnh Phát Ảnh gật đầu đáp lời, tuy nàng không nghĩ đại phu đó chuẩn đoán nhầm nhưng để cho chắc chắn thì để Hồ thái y đến xem cho cũng tốt.

“Ồ, sao phải mời Hồ thái y?” Hiên Viên Tinh đứng ngoài đang muốn xem náo nhiệt thì thấy Tốc Phong vội vàng rời đi, nàng ấy rầu rĩ hỏi lại, hơn nữa phản ứng của Thất ca cũng khiến nàng ấy bất ngờ, vốn nàng còn tưởng rằng Thất ca sẽ cao hứng nhảy dựng lên chứ, không ngờ hiện giờ Thất ca lại còn không tin chuyện đó. Chuyện này khó tin như vậy sao? Thất ca và Thất tẩu thành thân đã lâu rồi, theo lý thuyết thì phải có thai từ sớm rồi chứ, vì sao Thất ca lại không tin nhỉ, chuyện này thật kỳ quái?

Không bao lâu thì Tốc Phong đã mời được Hồ thái y đến, hơn nữa còn trực tiếp dẫn tới thư phòng.

“Lão thần tham kiến...” Đây không phải lần đầu tiên Hồ thái y bị Tốc Phong túm lấy mang đi như thế này nên ông ta cũng không bối rối như trước, hơn nữa lần này dù sao cũng là ban ngày, ông ta chỉnh lại tư thế cho vững vàng rồi cúi người hành lễ với Hiên Viên Diệp.

“Được rồi, ông mau tới đây kiểm tra cho Vương phi một chút!” Hiên Viên Diệp nhanh chóng ngắt lời Hồ thái y rồi vội vàng nói.

“Vương phi có chỗ nào không khỏe sao?” Hồ thái y lo lắng hỏi Mạnh Phát Ảnh.

“Ông cứ kiểm tra đã rồi nói sau!” Hiên Viên Diệp không chờ Mạnh Phát Ảnh mở miệng đã nhanh chóng đáp lời, hắn cũng không nói gì đến chuyện kia.

“Vâng.” Hồ thái y có chút khó hiểu nhưng vẫn cung kính tiến lên phía trước đặt tay lên cổ tay Mạnh Phát Ảnh. Trên mặt ông ta nhanh chóng hiện lên sự kinh ngạc khó có thể tin được, ngón tay cũng càng thêm ấn mạnh hơn lên cổ tay Mạnh Phát Ảnh. Được một lát mới buông tay ra, trên mặt ông ta càng hiện rõ sự kinh ngạc lạ lùng.

“Sao?” Hiên Viên Diệp nhìn bộ dáng của Hồ thái y thì nhin không được cất tiếng hỏi, ánh mắt hắn nhìn ông ta vừa có vẻ lo lắng nhưng cũng có vài phần chờ mong, toàn thân hắn cũng hơi căng ra một chút.

“Vương... Vương phi...” Hồ thái y bắt đầu lắp bắp, trong giọng điệu của ông ta tràn đầy sự kinh ngạc, khi nhìn Mạnh Phát Ảnh, ông ta còn khe khẽ lắc đầu.

“Thế nào, ông nói mau đi!” Hiên Viên Diệp thấy phản ứng của ông ta thì trong lòng hơi chùng xuống, có phải Phát nhi chẳng những không có mang thai mà ngược lại còn mắc phải căn bệnh quái lạ gì không?

“Rốt cuộc là có chuyện gì, sao ông không nói nhanh lên?” Hiên Viên Tinh không nhin được giục cuống cả lên, thấy tình hình lúc này nàng ấy cũng không còn chắc chắn như trước nữa.

“Bầm... Bầm... Bầm Vương gia, điều này thật khó có thể tưởng tượng được, lão thần làm nghề y nhiều năm như vậy nhưng chưa bao giờ gặp chuyện này, thật đáng ngạc nhiên!” Hồ thái y hiển nhiên không thể tin được chuyện này là thực, ông ta thì thảo lắm bầm.

“Nói điể chính!” Hiên Viên Diệp không còn kiên nhẫn được nữa, hắn thấp giọng quát lên.

“Đúng, ông nói thẳng kết quả đi, thật là làm người ta sốt ruột muốn chết!” Hiên Viên Tinh cuống quýt kêu lên.

“Vâng.” Hồ thái y hoảng sợ lập tức đáp lời, ông ta không dám có nửa câu vô nghĩa nữa nhưng về mặt vẫn vô cùng kinh ngạc, “Bẩm Vương gia, Vương phi có tin vui rồi ạ.”

“Ông... Ông chắc chứ, lần trước không phải ông đã nói...” Hiên Viên Diệp nghe thấy Hồ thái y nói vậy thì thân mình càng thêm cứng đờ, trong mắt đã tràn đầy vui mừng nhưng hắn vẫn hỏi lại theo bản năng.

“Vâng, tuy lão thần cũng không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra nhưng lão thần chắc chắn Vương phi đã có tin vui rồi. Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương phi!” Hồ thái y cố gắng đè nén sự kinh ngạc, ông ta nhìn Hiên Viên Diệp rồi nói với vẻ cực kỳ nghiêm túc.

“Ha ha ha, là thật, là thật rồi. Lần này thì tất cả mọi người phải tin rồi nhé.” Hiên Viên Tinh cao hứng cười thành tiếng, nàng ấy vừa đảo mắt qua đám người Hiên Viên Diệp một lượt vừa đắc ý nói.

Hiên Viên Diệp chậm rãi quay sang nhìn Mạnh Phát Ảnh, vẻ vui sướng trong mắt lúc này đã không còn không chế được nữa. Hắn mấp máy môi khẽ lầm bầm nói nhỏ, “Phát nhi, là thật đấy!”

“Vâng, là thật.” Mạnh Phát Ảnh mừng rỡ nói, nếu Hồ thái y cũng nói vậy thì việc này tất nhiên không thể là giả rồi. Mà lúc này phản ứng của Hiên Viên Diệp tỉnh táo hơn rất nhiều so với nàng tưởng tượng, thật đúng là người xử sự không bao giờ sợ hãi.

Thế nhưng tình hình ngay sau đó khiến nàng hoàn toàn kinh ngạc.

Sau khi nghe nàng trả lời, Hiên Viên Diệp đột nhiên từ trên ghế nhảy dựng lên, theo như những gì nàng nhìn thấy thì hắn hẳn là nhảy lên, trong miệng còn không nhịn được lớn tiếng kinh hô, “Ta được làm cha, ta được làm cha rồi.”

Trong nháy mắt ngay tại thời điểm hắn nhảy lên, không rõ quần áo bị vướng vào cái gì mà chân hắn vướng ngay vào ghế. Hắn vẫn chưa nhảy lên được đã nhào về phía trước.

Quan trọng nhất là một người võ công cái thể như hắn lại ngã bổ nhào xuống đất.

Mọi người có mặt ở đó hoàn toàn kinh sợ và khó tin nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt. Bọn họ cũng không dám tin hắn lại bổ nhào xuống đất như thế.

Khóe môi Túc Phong hung hăng giật giật mấy cái. Trời ơi, hắn theo chủ tử nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên thấy chủ tử thất thố như thế. Lúc này hắn thực hy vọng mình có thể cấp tốc ẩn thân ở chỗ nào đấy. Thuộc hạ mà lại nhìn thấy chủ tử như vậy thì thật sự khiến hắn cực kỳ sợ hãi. Có lẽ lúc này đứng ra hắn phải đi lên nâng chủ tử dậy, nhưng nếu hắn làm vậy thì có khiến ngài ấy càng thêm lúng túng hay không? Lúc này hắn thật sự tiến thoái lưỡng nan.

Mạnh Phát Ảnh cũng hoàn toàn kinh ngạc, đây là nam nhân gặp chuyện gì cũng luôn bình tĩnh không sợ hãi sao?

Hồ thái y cũng hận không thể chạy đi ngay lập tức, ông ta ở Hoàng cung đã lâu nên hiểu rõ các chủ tử luôn bận tâm đến tôn nghiêm của mình. Hiện giờ ông ta lại nhìn thấy Vương gia chật vật như vậy, sau khi ngài ấy đứng lên, không biết ngài ấy có giết chết ông để diệt khẩu hay không?

Đang lúc mọi người không biết phải làm sao thì Hiên Viên Diệp đã thông thả đứng lên. Hắn nhẹ nhàng phủ bụi trên người, hai mắt nhìn lên bụng Mạnh Phát Ảnh vẫn còn bằng phẳng rồi nói như thể có chuyện kỳ lạ vừa xảy ra, “Vừa mới bị con đá ột cước.”

Lời này của hắn thiếu chút nữa làm cho những người trong thư phòng gục ngã.

Khóe môi Túc Phong không nhịn được giật giật mấy cái, trời ơi, đây là chủ tử của hắn thật sao? Ngài ấy đã ngã sấp xuống thì thôi, vậy mà còn tìm ra được một lý do như vậy, lại còn có thể nói một cách rất thần nhiên nữa. Tiểu chủ tử còn chưa thành hình mà đã có thể đá chủ tử ngã ra như vậy, sao lại có chuyện kỳ diệu thế hả trời?

Sau khi lấy lại được phản ứng, Thanh Trúc khẽ gục đầu xuống, cả khuôn mặt đỏ dần lên. Dù sao nàng ấy cũng không bình tĩnh được như Túc Phong nên lúc này thực sự là không nhịn được cười, nhưng đang ở

trước mặt Điện hạ nên nàng ấy cũng không dám cười thành tiếng. Có điều nếu cứ nhịn xuống thế này thì nàng ấy nhất định sẽ bị nội thương mất.

“Thất ca, con của huynh thật sự có thần lực đó!” Trên mặt Hiên Viên Tinh tràn đầy ý cười, nàng ấy nhìn Hiên Viên Diệp rồi nửa đùa nửa thật cười nói.

“Sao? Muội có ý gì?” Hiên Viên Diệp trừng mắt nhìn nàng ấy rồi nói với vẻ uy hiếp.

“Không dám, không dám, muội nào dám có ý kiến gì, muội cao hứng còn không kịp nữa là!” Hiên Viên Tinh bị hấn trừng mắt thì nụ cười trên mặt cũng trở nên cứng đờ, vốn muốn cười lớn nhưng lúc này nàng ấy cũng không dám cười ra tiếng. Vừa rồi bọn họ đã tận mắt nhìn thấy toàn cảnh mất mặt của Thất ca, nếu lúc này nàng ấy cười lớn thì nói không chừng Thất ca sẽ cho nàng một chưởng mất.

“Nói không chừng Tiểu vương gia chính là thần linh hạ phàm.” Đúng là gừng càng già càng cay, Hồ thái y nói vào một câu mà mặt không hề đổi sắc.

Hic! Hiên Viên Tinh hoàn toàn kinh ngạc, được rồi, thần linh hạ phàm, còn chưa lộ bụng bầu đã đá cho cha nó ngã lăn ra.

Đầu Thanh Trúc càng cúi thấp thêm vài phần, mặt nàng ấy cũng đã đỏ hơn, ngay cả cổ cũng hơi hơi đỏ lên.

Tốc Phong nhìn thấy dáng vẻ cực kỳ khó chịu của Thanh Trúc thì trên mặt hiện lên vẻ lo lắng. Hấn nắm lấy tay nàng ấy khẽ lay lay tỏ ý nhắc nhở.

Thanh Trúc giật mình cứng đờ cả người. Nàng ấy lập tức ngược mắt lên nhìn Tốc Phong, sự chú ý nhất thời bị phân tán nên cảm giác khó chịu do phải nhịn cười cũng đã bớt đi phần nào. Có điều lúc này gương mặt nàng ấy lại đỏ ửng lên, trông nàng ấy có một chút thẹn thùng hấp dẫn khiến khuôn mặt Tốc Phong cũng đỏ lên.

“Được rồi, các người đi ra ngoài đi!” Đúng lúc này thì Hiên Viên Diệp lại mở miệng nói, giọng nói của hấn vẫn rất bình tĩnh và nghe không ra chút nào khác thường.

Mọi người như trút được gánh nặng, tất cả đều ào ào lui ra ngoài.

“Ha ha ha...” Hiên Viên Tinh vừa ra khỏi thư phòng liền nhịn không được bật cười thành tiếng, tiếng cười của nàng ấy cực kỳ thoải mái và vang dội không có gì ngăn trở được.

Thanh Trúc đã sớm sắp chết vì ghen, nghe thấy Hiên Viên Tinh cười to, nàng ấy cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng, “Ha...” Tuy nhiên, nàng ấy còn chưa kịp cười thì đã nhanh chóng bị Tốc Phong bịt lại. Không đợi Thanh Trúc phản ứng, Tốc Phong đã nhanh chóng mang nàng ấy ra xa khỏi thư phòng. Đến một nơi khá xa hấn mới buông nàng ra rồi thấp giọng nói, “Được rồi, giờ cô có thể cười được rồi.” Nếu vừa rồi nàng ấy cười ở ngoài thư phòng mà Điện hạ nghe được, ngộ nhờ Điện hạ thẹn quá hóa giận thì làm thế nào? Hiên Viên Tinh dù sao cũng là công chúa, Điện hạ chắc chắn sẽ không làm gì công chúa, nhưng bọn hấn thì đều là hạ nhân. Tuy Điện hạ không phải là người nhỏ mọn như vậy nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Giờ này làm sao Thanh Trúc còn có thể cười được nữa. Nàng ấy chăm chăm nhìn hấn rồi âm thầm thở ra một hơi, khóe môi khẽ mấp máy thốt ra câu hỏi, “Sao người lại...” Lời nói đến đây thì dừng lại, trên mặt lại xuất hiện một chút đỏ ửng, nàng ấy suy tư một lúc mới hỏi lần nữa, “Vì sao phải giúp ta?”

Tốc Phong ngó người ra, hấn âm thầm nuốt nước miếng rồi mấp máy môi thấp giọng nói, “Ta...” Lời nói đến cửa miệng thì đột nhiên dừng lại, hấn tức thì đổi giọng, “Ngộ nhờ chọc giận Điện hạ...”

“Ừm, ta hiểu rồi, cảm ơn người!” Thanh Trúc tỏ vẻ hơi thất vọng nhưng vẫn cười khẽ. Nàng ấy nói xong thì nhanh chóng xoay người rời đi.

Tốc Phong thấy nàng ấy rời đi thì trên mặt hiện lên vẻ ảo não, rốt cuộc hấn vừa làm cái gì vậy? Rốt cuộc hấn sợ cái gì? Bình thường dù đối mặt với nguy hiểm thế nào hấn cũng không hề sợ hãi, ấy vậy mà trước mặt nàng thì ngay cả một câu cũng không dám nói, thật vô dụng!

Trong thư phòng, Mạnh Phát Ảnh nhìn theo mọi người rời đi, lại nghe thấy tiếng Hiên Viên Tinh cười to thì khóe môi cũng không khỏi kéo ra một nụ cười khẽ, nhưng vẫn còn bận tâm đến mặt mũi của hấn nên nàng không dám cười thành tiếng.

“Nàng muốn cười thì cứ việc cười đi, không cần nhịn!” Hiên Viên Diệp buồn bực nói với nàng, ngay cả Hiên Viên Tinh cũng đã cười lớn tiếng như vậy rồi, hắn còn sợ nàng cười sao?

“Ha ha ha...” Mạnh Phát Ảnh thấy hắn nói thế thì không khách khí cười to ra tiếng, trông hắn có vẻ càng thêm buồn bực.

“Có gì hay mà cười lớn như vậy?” Ánh mắt Hiên Viên Diệp nhìn về phía nàng ẩn chứa vài phần bất mãn, trong giọng nói lại càng tỏ vẻ buồn bực, có điều hắn vẫn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

“Phải, phải.” Mạnh Phát Ảnh liên tục gật đầu, chuyện hắn ngã sắp xuống đã buồn cười lắm rồi, hắn lại còn tìm ra một lý do như vậy, thế mà hắn cũng nghĩ ra được.

“Con của chúng ta quả thực vô tội.” Mạnh Phát Ảnh ngưng cười, nàng nửa đùa nửa thật nói với hắn.

“Sau này không được nói việc này cho con biết!” Hiên Viên Diệp nao nao trong lòng, hắn đột nhiên nghiêm trang nói với Mạnh Phát Ảnh. Nếu để con biết chuyện mất mặt này của hắn thì hình tượng của hắn sẽ bị phá hủy mất.

Mạnh Phát Ảnh ngó ra. Sau khi lấy lại được tinh thần, nhìn vẻ nghiêm túc của hắn, nàng nhịn không được lại cười lớn, “Ha ha ha... Ha ha...” “Hiên Viên Diệp thật đáng yêu hết sức, ha ha ha, buồn cười quá đi mất, nàng cười đến chảy nước mắt. Không biết sau khi đứa nhỏ ra đời thì còn chuyện gì xảy ra nữa, nàng thật sự có chút mong đợi. Tuy trước mặt mọi người Hiên Viên Diệp vẫn luôn lạnh lùng như băng nhưng đối với nàng hắn vẫn luôn cực kỳ săn sóc, cực kỳ bảo vệ. Trong tương lai hắn nhất định sẽ chăm sóc tốt cho đứa nhỏ.

“Được rồi, nàng nghỉ một chút rồi cười tiếp nhé, cẩn thận không mệt.” Hiên Viên Diệp nhìn dáng vẻ của nàng thì trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, hắn nhẹ giọng nói với nàng.

Hả, Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn không nói được gì, loại chuyện này còn có thể nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục sao? Hôm nay Hiên Viên Diệp quả thực rất biết chọc người.

“Phát nhi.” Hắn thấy nàng dừng cười liền ôm chặt nàng vào lòng, “Cảm giác này thật tuyệt!” Hắn vốn cho là cơ thể của nàng không khỏe, cứ tưởng cả đời này hắn sẽ không được làm cha, thật không ngờ ông trời lại ban cho hắn một niềm hạnh phúc lớn lao như thế.

“Đúng vậy, thật tuyệt!” Mạnh Phát Ảnh dựa vào trong lòng hắn, hạnh phúc nói.

Sau khi Hồ thái y hồi cung, chuyện Mạnh Phát Ảnh mang thai đã nhanh chóng truyền ra bên ngoài. Hồ thái y cũng cẩn thận suy nghĩ lại xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ lần trước ông ta kiểm tra sai sao?

Thái hậu đang uống canh, sau khi nghe Hồng Ngọc bẩm báo chuyện này, cả bát canh lập tức rơi ngay xuống đất. Cái bát lập tức vỡ nát, canh bắn ra tung tóe đầy người. Thái hậu chẳng hề bận tâm đến chuyện này, bà vội vã cho gọi Hồ thái y tới. Sau khi nghe từ chính miệng Hồ thái y nói ra thì lúc ấy bà mới tin đó là sự thật. Trên mặt Thái hậu lập tức tràn ngập vui sướng, “Thật tốt quá, tốt quá rồi!”

Bất chấp thân thể của mình đang không được khỏe, chẳng ngại chuyện có thích hợp hay không, Thái hậu liền tự mình đến Nghê vương phủ. Khi thấy Mạnh Phát Ảnh, bà ôm chặt nàng vào lòng rồi run rẩy nói, “Ảnh nha đầu, thật tốt quá!” Những ngày qua bà vẫn luôn lo lắng về chuyện này. Hiên Viên Diệp nói đúng, nếu làm theo kế hoạch của bà thì nhất định sẽ xúc phạm đến Ảnh nha đầu, nhưng nếu không làm gì cả thì sau này... Hiện giờ tất cả ưu sầu của bà đều đã tan biến hoàn toàn.

“Hoàng nãi nãi.” Mạnh Phát Ảnh cảm động dựa thật sát vào lòng Thái hậu, nàng biết Thái hậu vẫn luôn quan tâm yêu thương nàng.

“Bây giờ Hoàng nãi nãi đã có thể yên tâm rồi.” Vẻ vui mừng hiện rõ trên mặt Thái hậu, chỉ cần nha đầu này được vui vẻ, hạnh phúc thì bà mới thấy an tâm.

“Nào, nào, bùa bình an này là Hoàng nãi nãi xin cho con đấy, con mang theo nó đi.” Thái hậu lấy một lá bùa bình an từ trên người ra rồi tự tay đeo lên người Mạnh Phát Ảnh, “Nó sẽ bảo vệ mẹ con các con.”

“Cảm ơn Hoàng nãi nãi!” Mạnh Phát Ảnh tươi cười xán lạn, nàng thấy bản thân mình thật sự hạnh phúc.

Ngày hôm sau, ở Bạch phủ...

“Nghe nói nàng đang mang thai đứa nhỏ của Hiên Viên Diệp, chuyện này có thật không?” Bạch Dật Thần híp hai mắt lại, y nhìn nữ tử trước mặt rồi hỏi với giọng lạnh lẽo.

Nữ tử đứng phía dưới run run thân mình. Nàng ta cẩn thận nhìn y rồi nói khẽ, “Chắc là sự thật ạ. Nghe nói Thái hậu còn tự mình tới Nghê vương phủ tặng bùa bình an cho nàng.”

Sắc mặt Bạch Dật Thần càng thêm âm trầm, vẻ ngoan tuyệt trong mắt càng thêm rõ ràng. Y nhếch môi thốt ra từng tiếng lạnh lùng, “Sao lại thế được? Nàng thật sự mang thai đứa nhỏ của Hiên Viên Diệp ư, điều này sao có thể xảy ra được?”

Thân mình cô gái lại khẽ run lên, nàng ta rủ hai mắt xuống nhưng không dám nói cái gì.

Ánh mắt Bạch Dật Thần chợt lóe lên, khóe môi cũng lập tức hiện ra tia cười lạnh, “Người phải tìm cách loại bỏ đứa nhỏ của nàng đi!”

“Cái gì? Ngài nói cái gì? Muốn ta loại bỏ đứa nhỏ của Vương phi ư?” Nữ tử nhướn mắt lên kinh hoàng nhìn y rồi vội vàng lắc đầu, “Không, không được, không được, ta không thể làm thế.”

“Có gì mà không được, chỉ cần người làm cho đứa nhỏ của nàng biến mất thì ta sẽ cho người làm thiệp.” Mắt Bạch Dật Thần đột nhiên trầm xuống nhưng y lập tức thấp giọng dụ dỗ.

123. Chương 124: Si Mê Khác Thường – Âm Mưu Của Bạch Dật Thần

Biết rõ sự ngoan độc của y, sự vô tình của y, nhưng tâm của nàng ta đã sớm đặt lên người y rồi. Vì y nàng ta có thể làm bất cứ chuyện gì. Thậm chí nàng có thể phản bội cả Thái hậu. Nhưng bảo nàng ta phải hủy đi đứa nhỏ của Vương phi thì nàng thật sự không xuống tay được, đó chỉ là một sinh mệnh nhỏ bé, hơn nữa, nếu làm không tốt, người mẹ cũng sẽ gặp nguy hiểm. Nàng ta muốn giúp y nhưng lại không muốn hại tính mạng người khác. Vì vậy, cho dù lời hứa sẽ để nàng ta làm thiệp có bao nhiêu cám dỗ thì nàng ta cũng không thể đi hại người được, nàng ta thật sự không thể hạ thủ, huống chi, trước kia Vương phi đối với nàng ta cũng không tệ, lần đó, Vương phi rõ ràng đã phát hiện ra nàng ta phản bội nhưng vẫn thả nàng đi.

“Vương phi là người vô tội, tiểu sinh mệnh kia càng vô tội, ta thật sự không thể làm như vậy. Công tử bỏ qua cho nàng đi!” Lan Mai tuy rất muốn gả cho y nhưng suy tư một lát vẫn thấp giọng cự tuyệt.

“Nàng nói cái gì?” Sắc mặt Bạch Dật Thần đột nhiên trầm xuống, trong con ngươi nhanh chóng hiện lên tia thị huyết, y nhìn thẳng vào mặt nàng ta, khóe môi khẽ nhúc nhích lạnh lùng thốt ra từng chữ, “Nàng bây giờ rốt cuộc là người của ai? Lại còn nói giúp nàng ta, nàng ta vô tội sao? Trước kia nàng ta giả ngu để gạt ta, lại còn giảng bày để thoát hôn, nàng còn nói nàng ta vô tội ư?”

“Không phải, Vương phi lúc trước là ngốc thật, trước kia ta luôn ở bên người Thái hậu, điểm này ta có thể bảo đảm, khi đó Vương phi thường xuyên gây họa cho Thái hậu, Thái hậu không biết đã mất bao nhiêu tâm tư đâu.” Lan Mai lập tức nói, nàng ta ở bên cạnh Thái hậu đã nhiều năm, Thái hậu luôn luôn thương yêu Vương phi nhất, thường xuyên cho Vương phi tiền cung, điểm này nàng ta rất rõ ràng. “Hơn nữa, một người bình thường tuyệt đối không có khả năng mỗi thời mỗi khắc đều có biểu hiện ngây dại như thế.” Lan Mai lại thêm vào một câu, nói thật khi đó nàng ta cảm thấy Vương phi rất đáng thương.

Bạch Dật Thần hơi giật mình, hai mắt khẽ chớp chớp, lông mày theo bản năng cũng nhăn lại, “Hừ, chính nàng ấy cũng thừa nhận trước kia nàng ấy giả ngu, nàng không cần bịa đặt.”

“Công tử, trước kia nàng ấy quần quýt lấy công tử như vậy là vì một lòng muốn gả cho công tử. Vì có thể ở bên cạnh công tử mà nàng ấy đã phải chịu không biết bao đau khổ, chịu bao nhiêu ủy khuất, mỗi lần như vậy đều bị nhóm đại tiểu thư chính cho thật thê thảm nhưng nàng vẫn luôn ngây ngốc đi theo công tử. Nếu lúc đó nàng không ngốc nghếch thì tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Nữ tử chưa lấy chồng đều bận tâm đến

thể diện của mình, hơn nữa, khi đó, tấm lòng của nàng đối với công tử tuyệt đối không phải là giả.” Lan Mai nói, quả thật khi đó nàng ta cũng là người đứng xem nên thấy rất rõ.

Hai mắt Bạch Dật Thần hơi hơi nhúu lại, kỳ thực y cũng biết rõ chuyện này. Đúng như lời Lan Mai vừa nói, nếu nàng không ngốc thì tuyệt đối sẽ không làm như vậy, khi đó, quả thực mỗi lần nàng đều bị người ta chà đạp cực kỳ thâm, những người xung quanh thì luôn chê cười, mỗi lần thấy dáng vẻ khổ sở và không chịu nổi của nàng, bọn họ lại càng cười to hơn. Khi đó, nhóm các tiểu thư luôn đánh nàng, mắng nàng, thể vẫn còn nhẹ, bọn họ còn thường xuyên nghĩ ra cách để chà đạp nàng.

Y nhớ có một lần Mạnh Như Tuyết lừa nàng đi bắt rắn, kết quả là nàng bị rắn cắn, cũng may độc tính của con rắn không mạnh nhưng ngón tay của nàng vẫn bị sưng lên vài ngày. Những chuyện giống như vậy y quả thực không thể đếm được, vì vậy, lúc nàng bám theo y, nàng không chỉ bị người ta đánh mắng mà có lúc còn bị nguy hiểm đến tính mạng, vậy nhưng nàng lại vẫn ngây ngốc đi theo y. Vì vậy, khi đó chắc là nàng ngốc thật. Trước kia, chỉ có những lúc Hiên Viên Diệp có mặt ở đó thì mọi người mới không dám làm càn, nên mỗi lần có mặt Hiên Viên Diệp là nàng được thoải mái nhất.

“Công tử, hẳn là nàng ấy đã bị va chạm gì đó lúc ở trong phủ của công tử nên mới trở nên khỏe ra như vậy. Điểm này hẳn là công tử cũng biết rõ.” Lan Mai thấy y vẫn không mở miệng nói chuyện thì sốt ruột nói tiếp.

“Ta mặc kệ nàng ấy trước kia là ngốc thật hay là ngốc giả, nhưng về sau nàng ấy đã giăng bẫy để từ hôn là sự thật, chỉ cần dựa vào điểm này, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng ta.” (Sally: BDT là tên biến thái, không nói lí lẽ được) Bạch Dật Thần thấp giọng quát, trong giọng nói đã mang thêm vài phần tức giận. Nghĩ đến lần đó nàng đã trộm tất cả ngân lượng trong phủ của y, nàng hại y rồi còn giăng bẫy để từ hôn, y lại tức giận đầy mình.

Lan Mai thấy gương mặt tràn đầy lửa giận của y thì cứng đờ cả người, trong mắt ẩn qua một tia đau xót, nàng ta suy tư một lát rồi lại nói khẽ, “Công tử vì sao không thể buông tay, dù sao trước kia công tử vẫn luôn muốn từ hôn, công tử cũng chỉ là...”

Nhưng lời của nàng đột nhiên ngừng lại, bởi vì tay của Bạch Dật Thần đột nhiên đặt lên cổ nàng, y dùng sức bóp mạnh khiến nàng ngay cả hô hấp cũng không được chứ đừng nói là nói chuyện.

Mặt Lan Mai không ngừng đỏ lên, hai mắt nhìn thẳng mang theo đau xót, nàng ta khó khăn hô lên, “Công... Công tử.”

“Người thật to gan, dám chỉ trích ta không đúng ư?” Đôi mắt Bạch Dật Thần hiện rõ sự tàn nhẫn và sát ý, giọng nói của y lúc này đã lạnh như băng khiến người ta kinh hãi, bàn tay cũng không ngừng siết lại.

“Không, Lan Mai không dám...” Lan Mai kinh hãi, nàng ta khó khăn nói, nhưng ánh mắt khi nhìn vào mắt của y lại ẩn chứa một nụ cười cay đắng. Mặt nàng cũng từ từ chuyển sang xanh tím không còn chút huyết sắc, hô hấp càng lúc càng yếu đi, nàng từ từ nhắm hai mắt lại, không hề giãy giụa, cũng chẳng cầu xin, nếu đây chính là vận mệnh của nàng thì nàng sẽ chấp nhận.

Bạch Dật Thần nhìn bộ dáng của nàng ta thì đột nhiên hoàn hồn, đối với y mà nói thì hiện tại Lan Mai vẫn còn giá trị lợi dụng, y không thể để cho nàng ta chết được. Bàn tay đặt trên cổ của Lan Mai đột nhiên nói lỏng ra, vẻ âm lãnh và ngoan tuyệt trên mặt cấp tốc biến mất, y chậm rãi nói, “Lan Mai, thực xin lỗi, vừa rồi ta quá xúc động.” Giờ phút này, trên mặt y không còn nửa phần tàn nhẫn lúc trước mà ngược lại lại mang theo vài phần nhu tình, y nhẹ nhàng xoa lên nơi bị vừa bị y làm cho xanh tím, trong giọng nói rõ ràng có chút hối hận.

Bạch Dật Thần trầm mặt xuống, trong mắt hiện lên vẻ thương tâm. Y thấp giọng nói, “Nàng cũng biết chuyện này đối với ta mà nói có bao nhiêu đả kích và đau xót, nên khi ta vừa mới nghe được lời nàng nói thì trong lúc nhất thời không kiểm soát được.”

Lan Mai giật mình, nàng ta đau lòng nhìn vào mắt y rồi nói khẽ, “Lan Mai không trách công tử đâu. Lan Mai hiểu rõ tâm tình của công tử, đều là Lan Mai không tốt, Lan Mai không nên nói ra những lời như vậy với công tử.”

“Ừm, ta biết nàng luôn là người hiểu rõ ta nhất.” Bạch Dật Thần khẽ cười, bàn tay đặt trên cổ nàng ta càng thêm nhẹ nhàng vuốt ve, “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ cưới nàng, ta tuyệt đối sẽ không phụ nàng!”

“Công tử!” Về mặt Lan Mai tràn đầy kích động, nàng ta không kìm lòng được liền nhào vào lòng y. Vừa nãy y nói muốn cưới nàng ta làm thiếp nhưng trong lời nói lại đầy sự dụ dỗ và đe nẹt. Lúc này, những lời nói đầy hối lỗi và hứa hẹn của y lại thật sự khiến nàng ta cảm động.

Bạch Dật Thần ôm nàng ta vào lòng, vẻ dịu dàng trên mặt cũng nhanh chóng biến mất, thế vào đó là gương mặt lạnh như băng, nhưng y vẫn nhẹ giọng nói, “Nếu không phải bởi vấn đề thân phận thì ta thật sự rất muốn cho nàng làm chính thê của ta, bởi vì cũng chỉ có nàng là người hiểu rõ ta nhất.”

Giờ phút này, biểu hiện trên mặt y và lời nói của y không hề tương xứng với nhau, chỉ tiếc lúc này Lan Mai đang ở trong lòng y nên căn bản không nhìn được vẻ mặt đó. Ngược lại, khi nghe được những lời này, thân mình Lan Mai rõ ràng cứng đờ, trên mặt cũng tràn đầy cảm động, không ngờ Bạch Dật Thần lại nói với nàng những lời như thế, chính thê sao? Nàng ta chưa bao giờ dám mơ tưởng làm chính thê của y, nàng cũng biết thân phận của mình, biết chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, nhưng y nói vậy cũng chứng minh được tâm ý của y đối với nàng. “Có những lời này của công tử là đủ rồi, Lan Mai chỉ mong được ở bên cạnh chăm sóc cho công tử chứ không cần danh phận gì, cho dù có làm nha đầu cho công tử Lan Mai cũng cam tâm tình nguyện.”

“Nha đầu ngốc này, ta há có thể để nàng chịu ủy khuất như vậy, nàng yên tâm, ta sẽ mau chóng nói chuyện với phụ mẫu để chúng ta nhanh chóng thành thân.” Bạch Dật Thần nghe được những lời này của nàng thì khóe môi nhếch lên nở ra một tia cười lạnh, y cố ý nói thế nhưng y đoán chắc Lan Mai tuyệt đối sẽ không cho y làm như vậy. Khi nói chuyện, y cũng cố ý kéo nàng ra ngoài.

“Công tử, không được!” Quả nhiên Lan Mai đột nhiên đứng thẳng người lên rồi vội vàng nói, “Lan Mai không muốn công tử khó xử.” Nàng hiểu rõ thân phận của mình vốn không xứng với Bạch Dật Thần, nếu lúc này Bạch Dật Thần đã cưới chính thê thì nạp nàng làm thiếp cũng là chuyện có thể làm được, nhưng hiện giờ Bạch Dật Thần còn chưa thành thân, giờ mà đi nói với lão gia và phu nhân là muốn kết hôn với nàng thì lão gia và phu nhân chắc chắn sẽ không đồng ý, chỉ sợ bọn họ còn trách Bạch Dật Thần không hiểu chuyện.

“Lan Mai, ta...” Bạch Dật Thần lại cố ý giả bộ vài phần gấp gáp.

Lan Mai lập tức vươn tay đặt lên môi y rồi nói khẽ, “Lan Mai biết tâm tư của công tử, Lan Mai biết công tử thật tâm đối với ta, vì vậy Lan Mai càng không thể làm cho công tử khó xử.”

“Lan Mai, nàng luôn nghĩ cho ta, ta làm sao có thể để nàng phải chịu thiệt thòi.” Bạch Dật Thần nhẹ nhàng kéo tay nàng ta ra rồi nghiêm túc nói.

“Đây là Lan Mai cam tâm tình nguyện nên không hề cảm thấy thiệt thòi. Hơn nữa, chỉ cần có thể ở bên cạnh công tử thì đó đã là niềm vui lớn nhất của Lan Mai rồi.” Lan Mai mỉm cười hạnh phúc, trong giọng nói cũng tràn đầy ý cười.

“Lan Mai!” Bạch Dật Thần nhìn thẳng vào mắt nàng ta rồi ôn nhu gọi tên nàng, bàn tay đang ôm lấy nàng cũng đột nhiên căng ra, y lập tức cúi xuống hôn lên môi nàng.

Thân mình Lan Mai lần này hoàn toàn cứng đờ, hai mắt đột nhiên mở to, khi cảm giác được lưỡi của y vươn ở trong miệng nàng, thân mình càng không nhịn được run rẩy, toàn thân nháy mắt đã tê rần, một chút khí lực cũng không có, nàng ta hoàn toàn xụi lơ trong lòng y, để mặc y tùy ý hôn nàng. Nàng từ từ nhắm hai mắt lại, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, rốt cuộc nàng cũng đợi được ngày này, giờ khắc này, cho dù muốn nàng đi tìm cái chết thì nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Nụ hôn của y không ngừng xâm nhập, bàn tay y vốn đang đặt trên eo Lan Mai cũng bắt đầu di chuyển sau lưng nàng ta. Y từ từ mở mắt ra, thấy nàng khép hờ hai mắt và dáng vẻ cực kỳ say mê, trong mắt y nhanh chóng tràn qua vài tia cười lạnh, trong đó cũng không có quá nhiều dục vọng.

Thân mình Lan Mai theo bản năng vươn sát vào người y, cánh tay cũng kìm lòng không được ôm lấy cổ y.

“Lan Mai, chúng ta còn chưa thành thân, ta không thể...” Bạch Dật Thần rời môi khỏi Lan Mai, thấy dáng vẻ say mê của nàng ta, y liền dịu dàng nói, trong lời nói cũng ngập tràn yêu thương.

“Công tử, trong lòng Lan Mai chỉ có công tử, Lan Mai nguyện ý...” Lời nói của Lan Mai càng ngày càng nhỏ và mang theo vài phần ngượng ngùng nhưng cũng có chút chờ mong, chỉ cần Bạch Dật Thần thật tâm đối với nàng, nàng cần gì để ý nhiều như vậy. Dù sao trong lòng nàng cũng chỉ yêu mình y, cả đời này của nàng nhất định là người của y, sớm hay trễ chút cũng không có vấn đề gì, nếu lúc này Bạch Dật Thần muốn nàng thì cứ coi như bọn họ động phòng trước đi. Mặc dù không có danh phận chính thức nhưng coi như nàng đã là người của y rồi, đợi sau khi Bạch Dật Thần cưới chính thê, y cho nàng danh phận thiếp thất là được.

Bạch Dật Thần giật mình, khóe môi cười khê đầy ái muội và có vài phần khác thường, y đột nhiên ôm lấy nàng rồi thấp giọng nói, “Vậy nàng cũng đừng trách ta nhé!” Y vừa nói vừa ôm nàng ta đi vào trong phòng. Nha đầu đứng trong phòng thấy Bạch Dật Thần ôm Lan Mai tiến vào thì rất sửng sốt nhưng cũng lập tức hiểu là có chuyện gì, bọn họ đều vội vàng lui ra ngoài.

Thế nhưng, nha đầu rời đi sau cùng khi nhìn về phía Lan Mai đang được Bạch Dật Thần ôm vào trong lòng, hai mắt nàng ta bỗng tràn đầy hận ý, nỗi hận không thể đem Lan Mai xé thành trăm mảnh.

Bạch Dật Thần vào phòng liền nhấc chân lên đá nhẹ vào cửa làm cửa phòng đóng sập lại. Y lập tức đặt Lan Mai lên giường.

...

Triền miên trôi qua, Bạch Dật Thần vẫn nhẹ nhàng ôm lấy Lan Mai, một bàn tay đùa giỡn mái tóc của nàng, y khẽ sát môi bên tai nàng rồi thấp giọng nói, “Theo ta như vậy có hối hận không?”

“Không đâu, Lan Mai vĩnh viễn sẽ không hối hận!” Gương mặt Lan Mai đỏ ửng, nàng ta ngượng ngùng trả lời, bởi khi y thổi thổi vào trong tai nàng, thân thể của nàng lại nhẹ nhàng run lên.

“Ha ha” Bạch Dật Thần bật cười thành tiếng, tiếng cười của y mang theo vẻ sung sướng và ái muội rõ ràng, vậy nhưng trong ánh mắt lại ánh lên lãnh ý. Bàn tay đang đùa giỡn tóc nàng từ từ dời về phía cổ, y lại nhẹ nhàng xoa lên những vết xanh tím y vừa mới tạo ra rồi nói với vẻ đau lòng, “Vừa rồi ta quá xúc động nên đã làm đau nàng rồi.”

Lan Mai cứng người lại. Nói thật, nhớ tới chuyện vừa rồi, trong lòng nàng ta vẫn còn có chút sợ hãi, vậy nhưng lúc này, khi nghe được lời xin lỗi trịnh trọng của y, lại cảm nhận được ngữ khí đau lòng của y, nàng thấy mọi đau đớn của nàng đều có giá trị.

“Lan Mai không đau, Lan Mai biết rõ tâm tình công tử.” Lan Mai cực kỳ sẵn sàng nói.

Sắc mặt Bạch Dật Thần khê trầm xuống, trong con ngươi cũng tràn qua vài phần đau xót, khóe môi y hơi nhếch lên chậm rãi nói từng chữ, “Nàng có biết vì chuyện đó mà lòng ta đau đớn biết bao nhiêu không? Nàng ta từ hôn đã làm cho ta không còn mặt mũi nào nữa, mà không bao lâu sau nàng ta lại thành vương phi của Hiên Viên Diệp. Nàng nói xem ta có thể không giận, có thể không hận sao? Hơn nữa, ở đại hộ Phong Vân, nàng ta còn khiến ta phải chịu nhục nhã, làm cho ta mất đi danh hiệu thiên hạ đệ nhất tài tử.” (Sally: Anh quá tự kỷ, thiên hạ đệ nhất biến thái thì có a.) Trong lời nói của Bạch Dật Thần mang theo sự đau đớn rõ ràng, hơn nữa, càng nói y càng thêm kích động.

“Lan Mai hiểu được nỗi khổ của công tử.” Trên mặt Lan Mai cũng hiện thêm vẻ đau lòng, nàng ta vươn tay ra ôm chặt lấy y.

Khóe môi y lại kéo ra một tia cười khê, y chậm rãi nói tiếp, “Ta cũng biết trước kia quả thực ta có chút quá đáng với nàng ta, nhưng nàng ta cũng không thể đối xử ngoan độc với ta như vậy, nàng ta liên tục làm nhục ta, ngay cả chuyện bình hoa lần trước cũng là âm mưu của nàng ta, nàng ta đã khiến ta lãng phí vô ích không biết bao nhiêu bạc...” Trong con ngươi Bạch Dật Thần giờ phút này không cách nào che giấu được sự phẫn hận, lúc này không cần giả vờ nữa, nhớ tới những việc trước kia, lửa giận trong y liền không ngừng bốc lên.

“Lan Mai, ta thật sự rất hận, thật sự không cam lòng. Sao nàng ta lại đối xử với ta như vậy, hơn nữa, gần đây nàng ta còn luôn luôn tranh đoạt với ta, nàng ta một lòng muốn đem ép ta vào đường cùng.” Mặt Bạch Dật Thần nhẹ nhàng chôn sau gáy của nàng, trong giọng nói đầy sự thương tâm và đau khổ khiến Lan Mai có chút đau lòng.

“Công tử.” Nàng ta nắm chặt lấy tay y, muốn an ủi y, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết phải nói gì.

“Nàng biết không? Không phải ta muốn nhằm vào nàng ta mà là nàng ta căn bản không buông tha cho ta. Nàng ta tức giận vì trước kia ta đã đối xử với nàng ta như vậy nên mới chịu gả cho Hiên Viên Diệp để trả thù ta. Nếu ta không phản kháng thì chỉ sợ...” Bạch Dật Thần càng thêm thương tâm.

“Nàng ấy thật sự đối xử với công tử như vậy sao?” Lan Mai nhăn mày lại rồi thấp giọng hỏi y. Nàng vẫn cho rằng Vương phi là người tốt, nhưng thật không ngờ Vương phi lại đối xử với công tử như vậy.

“Chẳng lẽ ta lại lừa nàng sao? Hơn nữa, từng chuyện từng chuyện đều bày ra trước mắt.” Bạch Dật Thần ngẩng đầu nói với vẻ cực kỳ oan ức. Y dừng lời một chút rồi nói tiếp, “Nhưng mà vừa rồi ta không nên để nàng đi đối phó với nàng ấy. Nàng ấy và Hiên Viên Diệp đều là những người cực kỳ xảo hoạt, nếu để bọn họ phát hiện ra nàng thì chắc chắn sẽ không buông tha nàng. Ta không nỡ để nàng đi mạo hiểm, vừa rồi là ta thiếu suy nghĩ.”

“Công tử!” Lan Mai nghe được lời này của y thì càng cảm động rồi tỉnh rồi mù, dù sao nàng ta cũng chỉ là một tiểu nữ tử không hiểu lòng người hiểm ác, vừa bị nam nhân nói xạo hai ba câu đã bị lừa ngay. Cho nên mới nói ngàn vạn lần đừng nên tin tưởng những lời nam nhân nói ra lúc ở trên giường.

Bạch Dật Thần hơi ngừng lại một chút, vẻ mặt càng thêm đau đớn mãnh liệt, “Kỳ thực lần này ta cũng bị nàng ta ép đến không còn đường để đi. Trước đó nàng ta đã hủy hoại thanh danh của ta, đoạt danh hiệu thiên hạ đệ nhất tài tử của ta, bây giờ còn muốn đoạt mối làm ăn buôn bán của ta nữa. Ta muốn phá hủy thai nhi của nàng ta để nàng ta phải nghỉ ngơi thêm mấy tháng và không thể đối phó với ta nữa, ta cũng sẽ có thời gian để sắp xếp lại mọi việc. Đây cũng là biện pháp bất đắc dĩ mà thôi, hơn nữa, việc này đối với nàng ta mà nói thì mặc dù đau lòng nhưng dù sao nàng ta vẫn còn trẻ, về sau vẫn có cơ hội có thể lại mang thai. Vì vậy mà lúc ấy ta không có nghĩ nhiều, có phải nàng thấy ta tàn nhẫn lắm không?”

“Công tử, ta không biết chuyện lại như vậy.” Lan Mai nghe y nói vậy thì trong lòng càng thêm đau lòng, hơn nữa đối với Mạnh Phát Ảnh cũng có phần phẫn hận.

“Nàng yên tâm đi, ta sẽ không để nàng đi làm chuyện này, ta không muốn khiến cho nàng phải chịu bất cứ thương tổn nào.” Bạch Dật Thần thấy biểu hiện trên mặt nàng ta thì trong lòng âm thầm cười lạnh, y cố ý nói tiếp, “Chuyện này ta sẽ nghĩ cách khác, nhưng tạm thời chỉ sợ cũng chẳng còn cách nào tốt hơn. Hơn nữa, ta sợ nàng ta sẽ còn ra tay độc ác hơn với ta, đến lúc đó chỉ e...”

“Công tử, để Lan Mai giúp công tử. Lan Mai nhất định sẽ đem hết toàn lực giúp công tử.” Lan Mai thấy gương mặt đau buồn của y liền vội vàng nói luôn, giờ y có bảo nàng ta phải xuống địa ngục thì nàng cũng không do dự chút nào. Hơn nữa, hiện giờ nàng ta đã là người của y, dù biết rõ là không đúng nhưng nàng vẫn muốn làm, huống chi cũng tại nữ nhân kia không buông tha cho công tử. Thế nhưng vừa nghĩ đến chuyện mình sẽ hại một sinh mệnh, thân thể của nàng ta vẫn nhịn không được run lên một cái.

“Lan Mai!” Bạch Dật Thần tỏ vẻ cảm động nhìn nàng ta nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ lo lắng và không nỡ. Y vội vàng nói, “Không được, nàng là nữ nhân của ta, ta tuyệt đối không thể để cho nàng đi mạo hiểm.” Nhưng khi nói ra lời này, sâu trong mắt y lại nhanh chóng hiện lên điều gì đó, y hiểu rất rõ về nữ nhân, nữ nhân ư, chỉ cần người nói với nàng vài câu hay ho là nàng sẽ bị người mê hoặc tìm không ra phương hướng. Huống chi hiện tại nàng ta cũng đã là người của y nên tất nhiên sẽ càng dốc hết toàn lực giúp đỡ y, đây cũng là nguyên nhân vừa rồi y muốn nàng, muốn thân thể của nàng, việc này sẽ càng làm cho lòng nàng hướng về y, vì y bán mạng. Y có rất nhiều biện pháp đối phó với nữ nhân.

“Lan Mai thật sự cảm động trước tâm ý của công tử dành cho Lan Mai. Giờ Lan Mai đã là người của công tử thì càng phải giúp đỡ công tử. Huống chi nàng ta là người có lỗi với công tử, việc này không thể trách công tử được, mặc kệ thế nào Lan Mai cũng sẽ giúp đỡ công tử.” Lan Mai chậm rãi nói, giọng nói trầm thấp chứa chan tình ý không chút hối hận.

“Nhưng làm như vậy thật sự quá nguy hiểm, ta thật sự không thể...” Bạch Dật Thần âm thầm vui sướng trong lòng nhưng bên ngoài vẫn trưng ra dáng vẻ khó xử.

“Vì công tử, nguy hiểm gì Lan Mai cũng không sợ.” Lan Mai kiên định nói. Thế nhưng nghĩ tới việc hại người thì trong lòng vẫn có chút không đành lòng và vài phần sợ hãi, nàng ta lại nói, “Nhưng có thể dùng biện pháp khác được không, không nên thương tổn đến tính mạng...”

“Lan Mai, nàng tốt với ta quá!” Bạch Dật Thần nhanh chóng ngắt lời nàng ta, lơ tịt đi câu nói vừa rồi của nàng. Y lại gắt gao ôm Lan Mai vào lòng, môi cũng áp lên môi nàng ta. Y hôn nàng đến nỗi mặt mày đỏ ửng lên và hơi thở trở nên dồn dập thì mới buông nàng ra. Lần này trong mắt Lan Mai đã hiện lên vẻ khát tình, thật sự Lan Mai tuy rằng chưa tính là tuyệt thế mỹ nhân nhưng cũng rất thanh tú, bằng không nàng ta cũng sẽ không được Thái hậu lựa chọn giữ lại bên người.

“Ta quả thực không nỡ rời xa nàng.” Bạch Dật Thần cười khê nhìn nàng ta rồi ái muội nói, khi nói chuyện, thân mình liền áp sát người nàng khiến cho nàng hơi run rẩy. Y biết trong lòng Lan Mai vẫn còn có chút do dự, dù sao nàng ta cũng quá lương thiện... Cho nên y cần phải cố gắng một chút nữa mới được. Y biết rất nhiều cách để lợi dụng người khác. Y vốn có thể buộc nàng ta vì y mà đi làm chuyện này. Y tin lúc đó nàng ta nhất định không thể cự tuyệt, nhưng nếu làm vậy thì nàng ta cũng tuyệt đối không cam tâm tình nguyện. Không cam tâm tình nguyện thì nhất định sẽ có sai sót. Còn bây giờ nàng ta đã tuyệt đối lấy y làm trung tâm, hơn nữa, mặc kệ gặp sự tình gì, nàng ta tuyệt đối sẽ không phản bội y.

Sau nửa canh giờ Bạch Dật Thần mới cùng Lan Mai ra khỏi phòng, trên mặt Lan Mai vẫn còn đỏ ửng và tăng thêm vài phần xuân sắc mê người. Bạch Dật Thần vừa cười khê vừa ôm lấy nàng ta, vẻ mặt tràn đầy tình ý.

Trên mặt Lan Mai cũng tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

Một nha đầu đứng ở bên ngoài nhìn theo bọn họ, trong mắt hiện lên đầy hận ý, nàng ta đứng thẳng người, bàn tay ẩn trong ống tay áo cũng hung hăng siết chặt. Thấy bọn họ đi xa, nàng ta mới hung hăng đá vào chậu hoa bên cạnh rồi ngoan độc nói, “Đàn bà không biết xấu hổ, người sẽ không được chết tử tế đâu.”

“Công tử...” Một hộ vệ vội vàng đi tới trước mặt Bạch Dật Thần hô nhẹ một tiếng, khi thấy Lan Mai bị Bạch Dật Thần ôm ở trong ngực, người này muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, nàng không phải người ngoài.” Bạch Dật Thần liếc tên hộ vệ một cái rồi mỉm cười nhìn Lan Mai. Y biết rõ nữ nhân này tuyệt đối sẽ không phản bội y, cho nên y cũng không cần phòng ngừa nàng. Thế nhưng khi nhìn gã hộ vệ kia, hai mắt y hơi lóe lên một cái, mặc dù biết nàng ta sẽ không phản bội nhưng có một số việc vẫn không thể cho nàng ta biết được, vừa rồi y nói như vậy chẳng qua cũng chỉ là muốn làm cho nàng càng thêm trung thành với y.

Lan Mai hơi sửng sốt một chút, con người nhanh chóng tràn qua tia cảm động, thật không ngờ y lại tin tưởng nàng ta như thế, chuyện đại sự cũng không giấu giếm nàng.

“Ẩn công tử đến đây rồi ạ!” Gã hộ vệ luôn đi theo bên cạnh Bạch Dật Thần nên chỉ cần một ánh mắt của Bạch Dật Thần là gã có thể hiểu ngay được ý tứ của y, gã lập tức thấp giọng nói.

“Ồ, mời hân đến thư phòng đi!” Bạch Dật Thần nói rồi nhìn sang Lan Mai, “Ẩn công tử là bằng hữu của ta, nàng cùng đi giúp ta chứ.”

“Công tử, Lan Mai thật sự có thể chứ?” Lan Mai kinh hãi nhìn vào mắt y, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi và khó tin, đãi ngộ thế này chỉ có chính thê mới được hưởng.

“Đương nhiên có thể, nàng là nữ nhân của ta mà.” Bạch Dật Thần há lại không rõ tâm tư của nàng ta, y thấp giọng đáp lời, khi thấy trên mặt nàng ta tràn đầy vui mừng và cảm động, trong lòng y lại thầm cười lạnh.

Gã hộ vệ kia nghe thấy Bạch Dật Thần nói thế thì ánh mắt hơi lóe lên một chút, gã liền xoay người đi mời cái người gọi là Ẩn công tử kia, nhưng Ẩn công tử này rốt cuộc có thân phận thể nào thì cũng không thể biết được.

Một lát sau, hộ vệ liền dẫn theo một nam tử tuổi còn trẻ vào thư phòng.

Lan Mai trông thấy nam tử kia thì hơi giật mình. Diện mạo người này có chút kỳ quái, không phải trông gã xấu xí mà chẳng qua là không giống với những nam tử nàng ta đã từng nhìn thấy từ trước đến nay, đặc biệt đôi mắt của gã dường như không phải màu đen mà hơi pha chút tím, trông gã cực kỳ quỷ dị.

“Ồ, vừa rồi ta quên nói với nàng. Ẩn công tử là người Tây Vực tới vương triều Hiên Viên để buôn bán.” Bạch Dật Thần nhìn thấy Lan Mai tỏ vẻ nghi hoặc thì thấp giọng giải thích, khi nói chuyện, hai mắt y liếc

về phía Ân công tử kia một cái như thể ra ám hiệu.

Ân công tử cũng là người thông minh nên lập tức hiểu được ý của Bạch Dật Thần. Gã nhìn Lan Mai rồi khẽ cười nói, “Đúng thế, ta từ Tây Vực đến đây để buôn bán, tới bây giờ đã quen được với con người và môi trường ở đây cũng là do được Bạch công tử hỗ trợ ít nhiều. Vị này chắc là Bạch phu nhân, hôm nay có thể gặp được phu nhân, thực là vinh hạnh!”

Lan Mai hơi sửng sốt, đặc biệt khi thấy gã gọi nàng ta là Bạch phu nhân thì trong lòng lại dâng lên cảm giác kích động khác thường. Thế nhưng vẫn là người đứng mực, nàng ta liền mở miệng định giải thích.

Không đợi nàng ta mở miệng, Bạch Dật Thần đã lập tức nói luôn, “Vâng, nàng là nữ nhân của ta.” Giải thích như vậy cũng không tính là thừa nhận lời nói của Ân công tử.

Lan Mai hoàn toàn bất ngờ, không ngờ ở trước mặt người khác y lại tỏ ra tôn trọng nàng ta như vậy.

“Đúng rồi, mấy ngày nay việc làm ăn của ta và Ân công tử bị người ta phổng tay trên rất nhiều, ta đã tra ra là người nào gây nên, hiện tại đang nghĩ biện pháp ngăn cản bọn chúng.” Bạch Dật Thần lúc này mới nhìn Ân công tử rồi trầm giọng nói.

“Thật không? Rốt cuộc đó là người nào? Người này thủ đoạn ngoan tuyệt như thế căn bản không lưu cho ta một con đường sống.” Ân công tử hơi sửng sốt một chút rồi lập tức phần nộ hòa theo. Không thể không nói Ân công tử này quả thực rất thông minh, phản ứng cũng rất mau lẹ.

Lan Mai nghe được đoạn đối thoại của bọn họ thì nhẩn mày suy nghĩ, vốn trong lòng nàng ta còn có chút nghi hoặc, nàng ta vẫn cảm thấy Vương phi là người tốt, dù sao trước kia Vương phi cũng đã tha cho nàng ta một mạng, nàng ta không tin Vương phi sẽ làm ra những chuyện độc ác tuyệt tình như vậy. Nàng ta còn cho rằng có thể Bạch Dật Thần đã hiểu lầm gì đó. Nhưng hiện giờ nghe Ân công tử cũng nói như vậy, trong lòng Lan Mai lại càng thêm tức giận, trước kia quả thực Bạch Dật Thần đã có lỗi với Vương phi nhưng hiện tại Vương phi cũng đã gả cho người khác rồi, vì sao nàng ấy còn muốn đối phó với Bạch Dật Thần như vậy, thật sự quá ghê tởm! (Sally: Em thấy chị quá ngu thì có a.)

“Đúng thế! Nếu không thể ngăn cản nàng ta và sự việc cứ tiếp tục thế này thì ta chỉ sợ không chống đỡ nổi, tổ nghiệp Bạch gia chỉ sợ cũng sẽ bị hủy ở trong tay ta mất thôi.” Sắc mặt Bạch Dật Thần càng thêm u ám, y nói với vẻ cực kỳ lo lắng nhưng ánh mắt liếc về phía Ân công tử lại tỏ rõ sự hài lòng và thấp thoáng ý cười.

“Công tử, quả thật không còn biện pháp nào khác sao?” Lan Mai âm thầm thở ra một hơi rồi đau lòng hỏi.

“Nàng ta ép người quá đáng, thủ đoạn cũng rất tàn nhẫn. Ta quả thực không có cách nào. Nàng không nghe nói hai ngày trước nàng ta đã diệt toàn bộ đám người của Thái tử sao? Nghe nói ngay cả Thái tử cũng suýt chút nữa thì chết trong tay nàng ta đó.” Bạch Dật Thần khẽ lắc đầu rồi nhin không được thở dài một tiếng.

“Đúng đó. Ta cũng nghe nói chuyện đến chuyện ấy. Đó chẳng phải là do Thất điện hạ và Thất vương phi cùng bày mưu tính kế hay sao?” Ân công tử cũng phụ họa theo. Bỗng trên mặt hiện lên vài phần hoài nghi, gã ta ngạc nhiên kêu lên, “Chẳng lẽ việc buôn bán của chúng ta có liên quan gì đến bọn họ?”

“Đúng vậy, những chuyện này đều do nàng ta gây ra. Hiên Viên Diệp vốn không biết buôn bán nên mọi chuyện lần này đều là do nàng ta làm.” Bạch Dật Thần than nhẹ, “Thái tử là người thế nào mà cũng bị bại dưới tay nàng ta, chúng ta làm sao là đối thủ của nàng ta được. Hơn nữa, hiện giờ càng lúc nàng ta càng gây sức ép với ta, làm cho ta không còn thời gian để thở nữa chứ đừng nói là phản kích. Haiz, lần này chỉ sợ là thật sự xong rồi.”

“Công tử, chúng ta cứ theo kế hoạch lúc trước của công tử mà làm. Lan Mai nhất định sẽ giúp công tử có đủ thời gian để xử lý mọi chuyện. Theo như công tử nói thì chỉ cần thai nhi của nàng ta không còn là nàng ta sẽ không có thời gian và tinh lực để đối phó với công tử nữa, đến lúc đó công tử sẽ có thời gian điều chỉnh, thậm chí là phản kích nàng ta.” Cuối cùng Lan Mai cũng đã hạ quyết tâm, vẻ mặt nàng ta lúc này trông vô cùng kiên định, nữ nhân kia muốn dồn công tử vào chỗ chết thì không thể trách công tử nhẫn tâm được, huống chi, đứa bé trong bụng nàng ta vẫn chưa thành hình.

“Bỏ đi, ta biết bản tính của nàng vốn lương thiện, loại việc này nàng không nên làm.” Bạch Dật Thần mừng thầm trong lòng nhưng vẫn giả vờ trừng ra vẻ mặt không nỡ.

“Công tử, do nàng ta không đứng trước, không thể trách chúng ta được. Lan Mai cũng không thể trở mặt nhìn nàng ta ép công tử đến đường cùng được.” Lan Mai thấy Bạch Dật Thần luôn suy nghĩ cho nàng ta thì đương nhiên càng thêm cảm động, trong lòng cũng càng quyết tâm.

“Đúng đó. Bạch công tử lương thiện nhưng nữ nhân kia lại quá độc ác, chúng ta không thể ngồi chờ chết được.” Ẩn công tử lại đổ thêm dầu vào lửa.

“Ẩn công tử nói rất đúng, chúng ta không thể ngồi chờ chết được.” Lan Mai khẽ gật đầu, vẻ mặt hiện lên sự đau lòng mãnh liệt.

“Vậy nàng có cách nào không?” Bạch Dật Thần cố ý suy tư một hồi rồi mới từ từ nhìn Lan Mai và lo lắng hỏi.

“Lấy giao tình của ta và Thanh Trúc mà nói thì muốn lừa Thanh Trúc bỏ thuốc phá thai vào đồ ăn của nàng ta cũng không phải là khó.” Lan Mai nghĩ một chút rồi chậm rãi nói, tình cảm giữa nàng ta và Thanh Trúc luôn luôn rất tốt, Thanh Trúc cũng vô cùng tin tưởng nàng ta.

“Vậy chuyện này sẽ rất đơn giản.” Khóe môi Ẩn công tử hé lộ ra một tia cười lạnh, gã thấp giọng nói một câu nhưng sâu trong đáy mắt lại dường như ẩn giấu điều gì đó.

“Nhưng mà nàng ta lại biết y thuật và cực kỳ tinh thông các loại độc dược. Muốn lừa nàng ta quả thực cũng không phải đơn giản.” Lan Mai lắc lắc đầu, hai mắt nhìn Bạch Dật Thần, “Lan Mai nghe Thanh Trúc nói lần trước không biết là ai đã bỏ thuốc mất trí nhớ vào trong thuốc của Vương phi, thuốc này không màu không mùi, ngay cả Thái y cũng khó phát hiện nhưng lại bị Vương phi phát hiện ra. Việc này tuy đơn giản nhưng muốn nàng ta uống vào thì lại rất khó.”

Bạch Dật Thần cứng đờ cả người, hai mắt nhú lại, hóa ra chính Mạnh Phát Ảnh đã phát hiện ra thuốc mất trí nhớ kia. Y còn tưởng rằng chuyện đó không có chỗ nào sơ hở. Thật không ngờ nữ nhân này còn có bản lĩnh như vậy. Nói như thế thì muốn hủy đứa bé trong bụng của nàng cũng sẽ rất khó.

“Sợ nàng ta phát hiện ra ư?” Ẩn công tử suy tư một lát rồi thấp giọng nói, “Như thế này, ta có một cách.”

“Cách gì?” Bạch Dật Thần nghe gã nói thế thì vội vàng hỏi luôn.

“Tây Vực chúng ta có một loại hoa cực kỳ trân quý, hoa này rất đẹp, mùi hương lại càng đặc biệt, ban ngày khi hoa nở sẽ làm cho người ta sáng khoái tinh thần, buổi tối, khi hoa khép lại có thể giúp người ta ngủ được ngon giấc.” Ẩn công tử vừa mỉm cười vừa chậm rãi nói.

“Ẩn công tử, đây là ý gì? Chẳng lẽ còn muốn giúp nàng ta giữ thai sao?” Bạch Dật Thần vừa bất mãn vừa tức giận nói.

Lan Mai cũng bày ra bộ mặt không hiểu.

“Bạch công tử không nên vội, ta vẫn chưa nói hết đâu.” Ẩn công tử nhìn Bạch Dật Thần, gã mỉm cười rồi nói tiếp, “Nhưng loại hoa này cũng cực kỳ bá đạo, không thể tùy ý đặt nó bên cạnh một loài hoa khác, bởi vì mùi hương của nó một khi được trộn lẫn với mùi hương của những loài hoa khác thì sẽ tạo ra hiệu quả khác nhau, có lúc còn có thể tạo ra loại độc dược có độc tính cực mạnh.”

“Còn có chuyện này sao?” Bạch Dật Thần kinh sợ, trong mắt ánh lên vẻ nghi ngờ, trên đời này thực sự có loại hoa như vậy sao?

“Đương nhiên là thật, loại hoa này ở Tây Vực chúng ta tổng cộng cũng chỉ có hai cây.”

“Tây Vực cách đây rất xa, nước xa làm sao cứu được lửa gần.” Bạch Dật Thần nhăn mày lại. Cho dù hoa kia thật sự thần kỳ như vậy nhưng có điều nó ở tận miền Tây Vực, hơn nữa nó lại là một vật trân quý, bọn họ chẳng có cách nào có được.

“Ha ha...” Ẩn công tử bật cười thành tiếng, “Bạch công tử quá nóng nảy rồi, lần nào cũng không nghe ta nói cho hết lời. Khi ta tới vương triều Hiên Viên thì có mang theo một gốc.”

Bạch Dật Thần kinh hãi, đôi mắt nhìn về phía gã kia chợt lóe lên, gã đến vương triều Hiên Viên này mà còn mang theo một gốc hoa như vậy. Nếu hoa kia quả thực đúng như những lời gã nói thì chẳng phải sẽ rất dễ dàng hại người mà không để lại vết tích gì sao, lòng dạ người này quả thực thâm sâu.

Lan Mai kinh sợ nhìn Ân công tử, trong mắt nàng ta càng hiện rõ vẻ nghi hoặc. Người này thực sự là thương nhân sao?

“Ta vốn chỉ muốn đem cây hoa này đến đây để xem nó có thích hợp với khí hậu ở đây hay không thôi.” Ân công tử nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Dật Thần thì tất nhiên không khó đoán ra tâm tư của y, gã liền hồ hững giải thích một câu, còn Bạch Dật Thần có tin hay không thì không phải chuyện của gã.

“Vậy hoa này sẽ không gây chết người đấy chứ?” Lan Mai kinh hãi hỏi.

“Còn tùy vào việc người đặt nó chung với hoa gì, nếu người để nó cùng hoa mai thì chất độc sẽ xâm nhập vào tim và trong vòng 5 ngày người đó sẽ chết. Nếu đặt nó bên cạnh hoa thủy tiên thì chất độc sẽ tấn công vào não, trong vòng 3 ngày người đó sẽ trở nên ngu dại, nửa tháng sau sẽ bị mất mạng. Nhưng nếu người để nó cùng với hoa nhài thì chẳng những không có độc mà còn rất tốt cho cơ thể, làm cho người ta càng trẻ đẹp hơn. Cho nên việc này không thể quơ đũa cả nắm được.” Ân công tử lại thao thao bất tuyệt giải thích.

“Vậy đặt nó chung với hoa gì thì sẽ làm nàng ta dễ non nhưng không hại đến tính mạng của những người khác?” Lan Mai càng nghe càng kinh ngạc, nàng ta nhin không được lại cất tiếng hỏi.

“Bây giờ là mùa hè, hoa hồng là thích hợp nhất. Độc tính nó gây ra sẽ không lớn và không ảnh hưởng nhiều lắm đến những người bình thường, nhưng đối với thai nhi chưa thành hình thì nhất định sẽ có nguy hại, không quá 7 ngày nàng ta sẽ sảy thai.” Ân công tử suy tư một chút rồi chậm rãi nói từng chữ, lần này trong giọng nói của gã đã ẩn hiện vài phần lãnh ý.

Con người Bạch Dật Thần chợt lóe lên, y chau mày lại. Nếu thực sự có biện pháp tốt như vậy thì vì sao không tiêu diệt sạch cả bọn Hiên Viên Diệp đi cho xong? Nhưng y biết Lan Mai chắc chắn sẽ không làm như vậy, mà sau lần bị Hiên Viên Diệp phát hiện ra tên nội gián do y phái vào trong Nghệ vương phủ, y không còn cơ hội phái người khác trà trộn vào đó nữa. Hiện giờ Nghệ vương phủ được bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt, bọn họ muốn vụng trộm vào phủ cũng càng thêm khó. Hiện tại chỉ có thể lợi dụng Lan Mai. Bằng không y sẽ không lấy lòng Lan Mai như vậy. Trước hết cứ hủy đi đứa nhỏ trong bụng nàng đã vậy!

“Công tử có chắc chắn sẽ không ảnh hưởng tới người khác không?” Lan Mai vẫn không yên lòng, nàng ta lại hỏi thêm câu nữa.

“Chỉ cần người không làm sai thì sẽ không có vấn đề gì.” Ân công tử nhàn nhạt cười nói.

“Lan Mai, cách này rất hay! Chúng ta có thể đạt được mục đích mà nàng cũng không nguy hiểm gì. Dù sao thì cũng chẳng ai có thể đoán ra một gốc hoa có thể khiến nàng ta dễ non được.” Bạch Dật Thần biết Lan Mai còn mềm lòng nên lại dịu dàng nói.

“Công tử nói rất đúng! Công tử yên tâm, ngày mai ta sẽ đi tìm Thanh Trúc, sẽ khiến nàng ấy đem hoa này mang về phủ. Trước kia ta đã từng theo Thái hậu tới Nghệ vương phủ, ta nhớ rõ cách phòng của Vương gia không xa có một bụi hoa hồng.” Lần này Lan Mai mới khẽ gật đầu.

“Như thế rất tốt, cách ngủ phòng càng gần thì hiệu quả sẽ càng cao. Chất độc trong loài hoa này chỉ tràn ra vào buổi tối, còn ban ngày thì chẳng có gì.” Ân công tử nghe nàng ta nói thế thì lại nói tiếp.

Trong con người Bạch Dật Thần tràn qua một tia cười lạnh, y tuyệt đối sẽ không cho nàng sinh hạ đứa nhỏ của Hiên Viên Diệp, một ngày nào đó y sẽ đoạt nàng lại. Nàng vốn là nữ nhân của y mà.

Ngày hôm sau, Lan Mai liền hẹn Thanh Trúc ra ngoài.

Tình cảm giữa Thanh Trúc và Lan Mai vẫn vô cùng tốt đẹp. Sau khi thương thế của Lan Mai tốt hơn, nàng ta liền đột nhiên biến mất, Thanh Trúc đã đi tìm nàng ta rất lâu mà không tìm được. Hiện giờ Lan Mai lại chủ động hẹn nàng ấy ra ngoài thì nàng ấy làm sao có thể không ra.

Thanh Trúc vội vàng chạy tới chỗ hẹn với Lan Mai. Vừa thấy Lan Mai, nàng ấy liền vội vàng chạy tới. Khi thấy Lan Mai không có việc gì, Thanh Trúc mới cảm thấy yên lòng. Nhưng nàng ấy vẫn bất mãn hỏi, “Mấy ngày vừa rồi người chạy đi đâu? Làm ta lo lắng gần chết, cũng may người không có việc gì.”

“Ta rất khỏe.” Lan Mai vui vẻ nhìn Thanh Trúc, tình cảm của nàng ta đối với Thanh Trúc cũng rất chân thành.

“Người đi đâu vậy? Sao lại đột nhiên bỏ đi?” Thanh Trúc hỏi tiếp, đương nhiên Thanh Trúc cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là nàng ấy lo lắng quá.

“Ta sợ làm người khó xử nên mới lặng lẽ rời đi.” Lan Mai cụp mắt xuống, ánh mắt chợt lóe lên, nàng ta thấp giọng đáp lời Thanh Trúc, vì là nói dối nên nàng ta cũng có chút lo lắng.

Rất may Thanh Trúc cũng không quá để ý, tưởng rằng Lan Mai thật sự sợ nàng ấy khó xử, nàng ấy nói tiếp, “Người cũng biết Vương phi không phải là người như vậy, Vương phi...”

“Được rồi. Không nói chuyện đó nữa. Khó khăn lắm chúng ta mới gặp được nhau một lần, không nên nói chuyện đau lòng nữa.” Lan Mai nhanh chóng ngắt lời Thanh Trúc, hai mắt cũng hướng lên nhìn nàng ấy. Thân mình Lan Mai đột nhiên nghiêng sang một bên làm lộ ra một cây hoa phía sau để Thanh Trúc có thể nhìn thấy.

“Ồ, đây là hoa gì thế? Trông lạ thật đấy!” Thanh Trúc đương nhiên nhìn thấy cây hoa kia, nàng ấy không khỏi kinh ngạc hô lên. Cây hoa kia thực sự rất đặc biệt khiến người ta không thể bỏ qua.

“À, đây là của một bằng hữu tặng cho ta, người đó nói là hoa này có rất nhiều tác dụng, thậm chí có thể làm cho nữ nhân trẻ trung xinh đẹp hơn. Ta cố ý mang nó tới cho người đấy!” Lan Mai thấy nàng ấy chủ động hỏi thế thì mỉm cười khẽ nói.

“Tặng cho ta thật sao?” Thanh Trúc không nghi ngờ điều gì, chẳng qua chỉ là một gốc hoa thôi mà.

“Đúng vậy, nghe bằng hữu ta nói nữ tử ở chỗ hắc đều rất trẻ trung xinh đẹp. Hắc tặng ta hai gốc cây, ta để lại một gốc, còn gốc này thì đem cho người đó.” Lan Mai rất hiểu Thanh Trúc. Nàng ta biết nếu nói với Thanh Trúc rằng đây là một loài hoa cực kỳ trân quý thì nàng ấy nhất định sẽ không nhận, vì vậy nên Lan Mai mới cố ý nói như vậy. Nàng ta còn cố ý nói hoa này sẽ giúp nữ tử trẻ trung xinh đẹp hơn để dụ hoặc Thanh Trúc.

Có cô gái nào không thích mình trẻ trung xinh đẹp hơn? Tuy không quá tin vào những lời nói đó nhưng Thanh Trúc vẫn có chút động lòng, huống chi đây cũng là tâm ý của Lan Mai, nàng ấy không thể cự tuyệt được.

“Đúng rồi, người cầm nó về rồi đặt trong bụi hoa hồng thì sẽ có hiệu quả tốt hơn đó.” Lan Mai thấy Thanh Trúc động lòng liền giả bộ tùy tiện nói một câu.

124. Chương 125: Sự Bá Đạo Của Nàng – Nam Nhân Của Nàng Cũng Chỉ Có Thể Là Của Nàng

“Thế à?” Đôi mắt Thanh Trúc vẫn tỉ mỉ quan sát đóa hoa nên trả lời có vẻ lơ đãng, không biết nàng ấy có nghe rõ lời Lan Mai nói không.

“Lời ta vừa mới nói rồi cuộc người có nghe không đấy. Nhớ phải đem trồng nó bên cạnh bụi hồng nhé, như vậy thì người sẽ càng trẻ ra và càng xinh đẹp hơn, người cũng đã trưởng thành rồi, có thể tìm phu quân được rồi đó.” Lan Mai thấy dáng vẻ của nàng ấy thì có chút nóng ruột, nàng ta lại lo lắng dặn dò.

“Rồi, ta biết rồi.” Lần này ánh mắt Thanh Trúc mới dịch chuyển về phía nàng ta rồi gật đầu đồng ý, nhưng trên mặt nàng ấy vẫn có vẻ nghi ngờ, “Trên đời này nào có loại hoa như vậy, nhất định là người đó lừa gạt người rồi.”

“Tin hay không là tùy người, dù sao ta cũng cảm giác được nó hữu dụng cho nên mới vội đem sang cho người.” Lan Mai khẽ giật mình, nàng ta cong đôi môi đỏ mọng lên rồi thấp giọng nói, vừa nói vừa tiến sát đến gần Thanh Trúc, “Xem đi, người xem mặt ta này, có phải căng bóng hơn nhiều và hồng nhuận hơn nhiều hay không?”

Lúc này Thanh Trúc mới chú ý tới khuôn mặt nàng ta, quả nhiên phát hiện da dẻ nàng ta có vẻ căng bóng hơn và nhẵn mịn hơn trước. Trước kia Lan Mai vốn ở trong Hoàng cung, tuy rằng được Thái hậu coi trọng nhưng mỗi ngày luôn phải lo lắng đề phòng nên tâm tình không cách nào thả lỏng. Mà bây giờ thì Bạch Dật Thần luôn dụ dỗ nàng ta, hơn nữa còn có kích tình dễ chịu nên sắc mặt hẳn định so trước kia khá hơn rất nhiều.

“Ta không lừa người đâu.” Lan Mai thấy sắc mặt nàng ấy có vẻ kinh ngạc thì tiếp tục nhẹ giọng cười nói, trong giọng nói cũng có thêm mấy phần đắc ý. Nàng ta cố ý giảm thấp âm lượng, “Chỉ cần người nghe ta và làm theo lời ta nói thì người cũng sẽ được giống ta vậy.”

“Được rồi, ta sẽ cảm về thử một chút.” Trong mắt Thanh Trúc cũng có thêm mấy phần mong chờ cùng hy vọng, trong đầu chẳng biết tại sao lại đột nhiên hiện lên bóng dáng Tóc Phong. Nàng ngẩn người ra rồi không khỏi lắc lắc đầu, kì quái, sao nàng lại nhớ tới hắn chứ.

Lần này Lan Mai mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hai người hàn huyên một hồi thì Lan Mai nói phải đi về, Thanh Trúc cũng muốn đi chăm sóc Mạnh Phát Ảnh nên đứng lên theo, hai người cùng nhau rời đi. Thanh Trúc đương nhiên là đi về hướng Nghệ vương phủ, còn hướng Lan Mai đi thì hoàn toàn ngược lại.

Thanh Trúc đi được một khoảng khá xa thì đột nhiên dừng bước, hai mắt hơi quét qua nhìn bốn phía rồi sau đó nhanh chóng xoay người hướng về phía Lan Mai đi mà đuổi theo. Hôm nay nàng ấy luôn có cảm giác hình như Lan Mai có điều gì là lạ, lần trước Lan Mai đột nhiên biến mất nên bọn họ lâu rồi không gặp mặt, hôm nay đột nhiên nàng ta lại hẹn nàng ra ngoài, chẳng lẽ chỉ vì một cây hoa? Cho dù hoa này thật sự có thần kỳ thì cũng có chút không hợp lý, hơn nữa nàng cũng rất muốn biết sau khi Lan Mai rời khỏi thì đi đến chỗ nào và làm gì? Cũng không phải nàng ấy muốn hoài nghi Lan Mai mà là mọi chuyện khi gặp chung lại với nhau thì quá mức kì quái, dù sao nàng ấy vẫn cần điều tra xong rồi mới nói.

Thanh Trúc vội vàng gia tăng tốc độ. Đi một lát nàng ấy liền thấy Lan Mai đang ở phía trước, lúc này đang ở trên đường cái nên tốc độ của Lan Mai cũng không nhanh mà giống như những người bình thường khác. Thanh Trúc không dám tới quá gần, dù sao thì võ công của Lan Mai cũng cao hơn nàng một chút, ngộ nhỡ để Lan Mai phát hiện ra thì sẽ không tốt, vì thế Thanh Trúc chỉ dám đi ở phía xa xa.

Lan Mai đi ở phía trước thật ra một chút cũng không nhanh, nàng ta thỉnh thoảng nhìn ngó hàng hóa ven đường rồi dừng lại mua một hai thứ, tốc độ vẫn như cũ, vẫn không nhanh không chậm tiến thẳng về phía trước.

Thanh Trúc khẽ nhíu mày, trông Lan Mai có vẻ rất nhàn nhã.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Lan Mai dường như cũng đã thấm mệt nên lúc này bước nhanh hơn một chút về phía trước. Thanh Trúc ở phía sau đương nhiên cũng gia tăng tốc độ.

Rời khỏi khu chợ huyên náo, không còn người qua đường để ẩn nấp, Thanh Trúc càng thêm cẩn thận, khoảng cách cũng được kéo giãn ra. Từ xa nàng nhìn thấy Lan Mai vòng vào một ngõ nhỏ cực kỳ bình thường rồi dừng lại trước một ngôi nhà vắng vẻ và có chút cũ nát, nàng ta nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Thanh Trúc ngây người. Chờ Lan Mai đi vào và đóng cửa lại, nàng ấy mới tiến lên phía trước. Khi nhìn xuyên thấu qua góc tường vào trong, nàng thấy bên trong cũng cực kì đơn sơ nhưng ở sân lại trồng rất nhiều hoa, đặc biệt là rất nhiều hoa hồng. Mà chính giữa những cây hoa hồng nàng cũng nhìn thấy cái cây giống với cái cây nàng đang cầm trên tay. Lan Mai vừa mới nói người ta đã tặng nàng ta hai cây, xem ra chuyện này là thật, nhưng khoảng cách hơi xa nên chung quy nàng cũng nhìn không được rõ ràng.

Sau khi vào sân, Lan Mai vừa cười khẽ vừa tưới nước cho những cây hoa.

Thanh Trúc âm thầm thở ra một hơi, xem ra sau khi rời đi Lan Mai đã tự thuê nơi này để ở, trông nàng ta bây giờ thật tự do tự tại vào có vẻ hạnh phúc hơn so với lúc trước. Thanh Trúc nhìn gương mặt tươi cười

của Lan Mai thì trong lòng cũng cảm thấy vui sướng. Nàng mừng thay cho Lan Mai, tuy rằng cuộc sống có chút nghèo khổ nhưng dù sao cũng không bị người khác sai sử.

Thanh Trúc lặng lẽ lui xuống rồi mới nhẹ nhàng rời đi, xem ra nàng đã cả nghĩ rồi. Lúc này nàng mới cầm cây hoa kia nhanh chóng hướng về phía Nghê vương phủ. Về gần tới phủ, nhìn thấy y quán ở gần đó, Thanh Trúc khẽ chớp chớp hai mắt rồi nhìn lại cây hoa trong lòng mình. Cây hoa này thật sự rất đặc biệt, trước kia nàng chưa từng nhìn thấy loại hoa này bao giờ, không biết rốt cuộc đây là hoa gì. Hiện tại chủ tử đang mang thai bé cưng cho nên nàng ấy phải cẩn thận một chút mới được, trước hết để đại phu nhìn xem hoa này có cái gì nguy hiểm hay không đã. Nghĩ đến đây, nàng liền ôm cây hoa nhanh chóng bước vào y quán.

“Cô nương đến rồi à!” Đại phu nhìn thấy Thanh Trúc đến thì khẽ mỉm cười. Mọi khi Thanh Trúc vẫn hay đến đây nên đại phu nhận ngay ra nàng ấy.

“Chào đại phu!” Thanh Trúc cũng nhiệt tình chào hỏi đại phu rồi đưa cây hoa trong lòng đến trước mặt ông ta, “Đại phu, ông có biết hoa này là hoa gì không?”

Đại phu nhìn thấy cây hoa thì hơi sửng sốt một chút. Nhìn hồi lâu ông ta mới khẽ lắc đầu, “Tôi chưa từng thấy qua loại hoa này. Cô nương có được hoa này từ đâu thế?”

“Là của một người bạn tặng cho tôi.” Thanh Trúc nghe đại phu cũng nói chưa từng thấy qua thì nhún nhún vai. Nàng ấy lo lắng hỏi, “Đại phu có thể nhìn ra hoa này có tác dụng gì đối với cơ thể con người không?” Chung quy Thanh Trúc vẫn không tin tưởng lắm vào những điều tốt đẹp mà Lan Mai nói về cây hoa này. Nếu hoa này có tác dụng như vậy thì đại phu chắc chắn có thể nhìn ra được.

Đại phu lại tỉ mỉ ngắm nhìn cây hoa, tỉ mỉ nếm thử hương vị, vẻ mặt có thêm vài phần kinh ngạc, sau đó ông ta mới nói với vẻ khó tin, “Hương vị của loài hoa này rất đặc biệt, có một loại cảm giác như tĩnh tâm ngưng thần, đối với người mang thai rất có lợi.”

“Thật ư?” Thanh Trúc nghe đại phu nói vậy thì không khỏi vui sướng hô lên, “Nếu thật là như vậy thì tôi sẽ cầm về đặt ở trong phòng Vương phi. Hiện giờ Vương phi đang mang thai nên đôi khi không tránh khỏi vội vàng xúc động.”

“Đúng vậy, đặt cây hoa này ở trong phòng Vương phi là cực kỳ thích hợp. Đối với Vương phi và thai nhi đều có lợi.” Đại phu lập tức gật đầu. Ông ta hơi dừng lại một chút rồi lại nói tiếp, “Thế nào? Giờ rốt cuộc các người đã tin Vương phi có thai rồi hả. Lần trước vị công tử kia còn không tin là thật, lúc ấy ta thấy hần gấp gáp như thế nên thiếu chút nữa còn tưởng hần là phụ thân của đứa nhỏ.” Đại phu lắc lắc đầu nhìn Thanh Trúc.

Hả...

Thanh Trúc ngạc nhiên, trên mặt hiện ra một chút khác thường. Nàng ấy rầu rĩ nói, “Hần cùng với Vương phi? Thật là chịu thua với mắt nhìn người của ông.” Khi nói chuyện, trong giọng nói của nàng ấy có vẻ như cũng có vài phần buồn bực khác thường.

Đại phu đã năm mươi mấy tuổi, đã thấy nhiều chuyện trên đời, hiện giờ nhìn thấy bộ dáng của Thanh Trúc thì mơ hồ hiểu ra chút gì đó, ông ta không khỏi nói tiếp, “Cô nương nói vậy là không đúng rồi. Vị công tử đó là một nhân tài xông xáo, anh tuấn phóng khoáng, chu đáo và quan tâm đến người khác, khó mà gặp được nam nhân tốt như vậy lắm!”

Thanh Trúc sững người, hai mắt theo bản năng trợn lên khi nhìn về phía đại phu, nàng ấy kinh ngạc hỏi, “Đại phu, ông với tôi đang nói về cùng một người sao? Ông đang thực sự nói về cái người lạnh như khối băng đó hả?” Nói Túc Phong là người có tài và xông xáo thì nàng cũng có thể chấp nhận được, vốn Túc Phong cũng là một nam nhân anh tuấn, nhưng nếu nói hần chu đáo và quan tâm đến người khác thì quả thực nàng không nhìn ra.

“Ha ha...” Đại phu bật cười thành tiếng, “Ta và cô nương hần là cùng nói về một người, chẳng qua cô nương chưa từng lưu tâm nên không phát hiện ra ưu điểm của hần thôi. Nếu cô nương quan tâm đến hần một chút thì tự nhiên sẽ phát hiện ra...”

“Tôi... Tôi... Tôi quan tâm đến hần làm gì?” Mặt Thanh Trúc bất giác đỏ ửng lên, lời nói cũng hơi nhỏ và có thêm vài phần ngưng ngừng.

“Ha ha ha...” Đại phu trông thấy dáng vẻ của nàng ấy thì không khỏi cười lớn tiếng hơn. Nha đầu này rõ ràng trong lòng đã thích vị công tử kia mà còn thà chết không chịu thừa nhận. Ông ta nhin không được lại nói tiếp, “Giờ cô nương không quan tâm mà có người quan tâm hẳn trước thì chỉ sợ đến lúc đó cô nương hối hận cũng không còn kịp.” Bình thường Thanh Trúc hay đến chỗ này bốc thuốc và đối với mọi người luôn cực kỳ thân thiết cho nên đại phu cũng rất quý nàng và thật lòng muốn tốt cho nàng, bằng không thì ông ta nhất định sẽ không nói ra những lời này.

Gương mặt Thanh Trúc càng thêm đỏ ửng. Nàng ấy cúi thấp đầu xuống rồi buồn bực nói, “Đại phu cũng đã lớn tuổi rồi mà vẫn còn nói lung tung.” Nàng ấy nói xong thì vội vàng ôm lấy cây hoa rời khỏi y quán, nhưng trong mắt lúc này đã có thêm vài phần ánh sáng khác thường và vẻ mặt dường như có chút hoảng hốt.

Vào tới vương phủ, nàng ấy vẫn tiếp tục cảm cúi đi thẳng, thậm chí không hề chú ý đến một ai trên suốt dọc đường đi.

“Ồ, cô đang nghĩ gì mà không thèm nhìn đường thế?” Tộc Phong đứng ở đằng xa thấy dáng vẻ của nàng ấy có chút hốt hoảng liền bước tới định xem nàng bị làm sao. Có điều khi hắn đã đến trước mặt mà nàng ấy vẫn không hề phát hiện ra, nàng ấy vẫn thẳng tắp hướng vào lòng ngực hắn.

Vốn định để mặc nàng ấy va vào người hắn nhưng lại sợ nàng ấy tức giận, sợ nàng ấy bối rối nên khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn chưa đầy một thước thì hắn liền lên tiếng nhắc nhở nàng.

Thanh Trúc nghe thấy tiếng nói của hắn thì nhanh chóng hoàn hồn. Nàng ấy ngước mắt lên, khi nhìn thấy hắn, trên mặt không khỏi lại đỏ ửng lên, mà nhìn thấy mình đã đứng ngay trước mặt hắn, gần như sắp áp vào lòng hắn thì màu đỏ từ mặt đã lan xuống cả cổ.

“Cô làm sao vậy? Có gì lo lắng phải không?” Tộc Phong nhíu mày nghi ngờ hỏi, trong dáng vẻ nàng ấy thật kỳ quái. Ánh mắt liếc nhìn thấy bó hoa nàng ôm trong tay, hắn không khỏi sửng sốt, “Cô đang cầm hoa gì vậy?”

Thanh Trúc vốn đang cảm thấy lúng túng nhưng khi nghe thấy hắn nhắc tới hoa này thì sự chú ý cũng bị chuyển hướng. Nàng ấy thấp giọng trả lời, “Đây là loại hoa rất kỳ lạ, nghe nói có thể khiến cho người ta trẻ ra và xinh đẹp hơn, hơn nữa ...”

“Ha ha...” Tộc Phong nhin không được khẽ cười thành tiếng, “Chuyện này cô cũng tin sao, nữ tử các cô thật đúng là có những suy nghĩ kỳ lạ. Nếu một gốc hoa có thể khiến người ta trẻ ra và đẹp ra thì trên đời này sẽ không có người già, không có người xấu xí. Sao vậy, cô thấy mình xấu sao? Kỳ thực ta thấy...”

“Người...!” Thanh Trúc mở to mắt tức giận nhìn hắn, cho dù hắn không tin cũng không thể giấu cột nàng ấy như vậy, nam nhân này thật rất đáng giận. Cái gì mà chu đáo quan tâm? Đại phu chắc đang bị choáng váng nên mới nói như vậy.

“Ta xấu hay không xấu mắc mớ gì đến người.” Thanh Trúc nhanh chóng ngắt lời nói của hắn, nàng ấy hung hăng trợn mắt lườm hắn một cái rồi nhanh chóng xoay người rời đi, khi nhìn tới cây hoa mình ôm trong tay, trong lòng càng thêm buồn bực. Có điều nàng cũng thật là..., sao lại đi tin những chuyện đó mà nói ra như vậy, vô duyên vô cớ bị hắn giấu cột. Càng nghĩ càng bực bội, nàng ấy liền tiện tay ném cây hoa vào một bụi hoa gần đó rồi nhanh chóng quên mất việc phải đặt nó ở trong phòng của Mạnh Phát Ảnh. Sau khi bị Tộc Phong giấu cột, nàng ấy chỉ hận không thể nhanh chóng vứt bỏ cây hoa này đi.

Vừa rồi nàng ấy đã bắt tri bắt giác đi tới sân viện của Mạnh Phát Ảnh. Trong viện chỉ có hai hàng hoa nhài, nghe nói trước kia lúc Nhu phi nương nương đến Nghệ vương phủ, bà thấy trong viện của Điện hạ quá mức ngọt ngào nên tự mình trồng hai hàng hoa nhài ở hai bên đường. Vừa rồi Thanh Trúc tiện tay quăng cây hoa kia đi nhưng lại ném trúng vào bụi hoa nhài.

“Cô đừng nóng giận, ta không cố ý!” Tộc Phong thấy Thanh Trúc tức giận như thế thì không khỏi vội vàng kêu lên. Có điều Thanh Trúc lại như thể chẳng nghe thấy gì, nàng ấy vẫn vội vàng bước về phía trước, để lại một mình Tộc Phong âm thầm ảo não. Vì sao mỗi lần hắn muốn trêu chọc để nàng ấy vui lên thì kết quả lại làm nàng ấy thêm tức giận?

Lúc này Mạnh Phát Ảnh đã vào Hoàng cung vẫn chưa về, Hiên Viên Tinh cũng cùng vào theo để thỉnh an Thái hậu.

“Tinh nha đầu, nghe nói ngày mai con sẽ rời khỏi kinh thành?” Trong Vĩnh Thọ Cung, Thái hậu nhìn về phía Hiên Viên Tinh, trong mắt hiện rõ sự luyến tiếc.

“Hoàng nãi nãi, mấy hôm trước đáng lẽ muội ấy đã phải đi rồi, để uội ấy ở lại chỗ này thêm vài ngày hẳn đã xem như không tệ. Nếu còn để muội ấy ở lại nữa thì không biết trong Vương phủ còn ầm ĩ thành thế nào nữa đâu ạ.” Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy vẻ luyến tiếc của Thái hậu liền cười nói nửa đùa nửa thật.

“Cái gì? Tẩu đang hận không thể mau chóng đuổi muội đi phải không?” Hiên Viên Tinh nghe thấy lời của nàng liền tức giận trừng mắt.

“Ha ha ha...” Thái hậu không khỏi bật cười thành tiếng, “Đúng thế, nha đầu này quả thực rất ôn ào. Trước kia ở trong cung thì còn tạm tạm, hiện tại thế nào lại giống con khi chuyển thế như vậy!”

Hiện tại quả thực Hiên Viên Tinh đang được chơi đùa rất vui vẻ. Ở trong Hoàng cung dù sao cũng có nhiều thứ phải cố kỵ, nàng ấy cũng không dám quá phóng túng. Nhưng hiện giờ đã ra khỏi Hoàng cung và đang ở Nghê vương phủ, mọi chuyện Mạnh Phát Ảnh đều chiều theo ý nàng ấy, Đông Phương Sóc lại cực kỳ cưng chiều nàng, quả thực nàng ấy đã lập tức phá phách tung gười.

“Hoàng nãi nãi cũng theo Thất tẩu trêu ghẹo Tinh nhi!” Hiên Viên Tinh cong môi phụng phịu, ở trước mặt Thái hậu nàng ấy cũng không dám lộn xộn, chỉ dám tỏ ra bất mãn một chút.

“Ha ha ha, không phải Hoàng nãi nãi trêu ghẹo con mà Hoàng nãi nãi đang lo lắng cho con đó. Khi tới nước Bắc Nguyên, con phải bớt phóng túng một chút, không thể để cho người Bắc Nguyên chê cười mình được, càng không thể để Hoàng thượng và Hoàng hậu bất mãn đó.” Thái hậu nói đến đây thì trên mặt đã có thêm vài phần lo lắng.

“Hoàng nãi nãi yên tâm, Tinh nhi tự biết giữ chừng mực mà.” Ánh mắt Hiên Viên Tinh chợt lóe lên, nàng ấy đương nhiên hiểu được tâm ý của Thái hậu nhưng trong lời nói cũng có vài phần lo lắng. “Có điều không biết Hoàng hậu nước Bắc Nguyên là người thế nào? Mà phi tử của Hoàng thượng không biết có...?” Nàng ở trong Hoàng cung nên biết rõ nơi này rất hiểm ác, trước kia thì Hoàng cung đó vốn là nhà nàng, dù sao cũng có Phụ vương và Thái hậu che chở nên không có chuyện gì xảy ra, nhưng giờ đi tới nước người khác, cuộc sống sau này không biết sẽ thế nào.

“Yên tâm đi, Hoàng hậu bên đó là một người rất hòa ái và vô cùng lương thiện. Bà ấy nhất định sẽ rất thích muội, cũng nhất định sẽ thật lòng đối với muội, muội sẽ không phải chịu ảm ức gì đâu.” Mạnh Phát Ảnh thấy sự lo lắng trên mặt nàng ấy thì không khỏi mỉm cười nói.

“Thất tẩu, sao tẩu biết? Chẳng lẽ tẩu đã gặp Hoàng hậu nước Bắc Nguyên?” Hiên Viên Tinh cả kinh, nàng ấy nhanh chóng nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh rồi hỏi với vẻ kinh ngạc.

“Đúng vậy, Phát nhi, sao con biết?” Thái hậu cũng tỏ vẻ khó hiểu.

“Lúc trước Phát nhi đào hôn đã đi qua nước Bắc Nguyên và từng gặp Hoàng hậu. Lúc ấy cơ thể Hoàng hậu không được khỏe nên con đã giúp bà ấy trị bệnh. Con đã tiếp xúc với bà ấy một thời gian nên mới biết ạ.” Mạnh Phát Ảnh chậm rãi nói.

“Chuyện này có thật sao?” Hai mắt Hiên Viên Tinh càng trợn lên, trên mặt càng thêm vài phần kinh ngạc, “Thất tẩu, tẩu thật sự quá lợi hại!”

“Thì ra là thế, nghe Ảnh nha đầu nói vậy thì Hoàng nãi nãi cũng yên lòng, Ảnh nha đầu nhìn người chắc là sẽ không sai. Cho nên Tinh nha đầu, con có thể yên tâm rồi, chỉ cần cẩn thận một chút để không phạm sai lầm là được.” Thái hậu thở dài nhẹ nhõm một hơi, bà khẽ gật đầu nói với Hiên Viên Tinh.

“Hoàng nãi nãi, cho dù Hoàng hậu rất tốt nhưng những phi tử khác của Hoàng thượng chỉ sợ không phải ai cũng tốt như vậy.” Hiên Viên Tinh vẫn có chút lo lắng, Hoàng hậu chắc sẽ chiều cố đến nàng ấy, dù sao bà cũng là mẹ đẻ của Đông Phương Sóc nên cũng không thể nào làm hại nàng ấy. Nàng sợ là sợ những phi tử khác, đặc biệt mỗi lần nhớ đến những chuyện Liễu phi đã gây ra, trong lòng nàng ấy lại nhin không được càng thêm sợ hãi.

“Việc này thì muội có thể yên tâm.” Khóe môi Mạnh Phát Ảnh hơi cong lên, nàng nói tiếp, “Trong Hoàng cung của nước Bắc Nguyên chỉ có một nữ nhân duy nhất là Hoàng hậu. Vua Bắc Nguyên rất si tình nên không cho nữ nhân khác tiến cung.”

“Thật sao?” Lần này Hiên Viên Tinh hoàn toàn bị làm cho kinh sợ, đôi mắt cũng mở to hết cỡ, nàng ấy khó tin kêu lên, “Thiên hạ thật sự có nam nhân si tình như vậy ư?” Nếu đó là một nam nhân bình thường thì điều này có thể xảy ra, nhưng đây lại là vua của một nước nha, thế mà cả đời này cũng chỉ có một nữ nhân là Hoàng hậu?

“Trước đây Hoàng nãi nãi cũng từng nghe nói sơ qua về chuyện này nhưng không nghĩ là thật. Thật không ngờ đó lại là sự thật. Vị vua này quả thực là một nam tử si tình hiếm có.” Gương mặt Thái hậu hiện rõ sự kinh ngạc, bà thở dài một tiếng rồi thấp giọng nói, trong giọng nói cũng mang theo vài phần hâm mộ và vài phần hy vọng, là một nữ nhân thì ai không hy vọng nam nhân của mình chỉ yêu một mình mình thôi.

“Đúng vậy, sự si tình này vô cùng hiếm có. Cho nên, Tinh nhi, muội có thể yên tâm được rồi, muội đến nước Bắc Nguyên lần này sẽ không có ai hại muội, huống chi còn có Đông Phương Sóc ở đó, hắn sẽ không để cho bất cứ ai làm tổn thương đến muội. Hơn nữa, tính si tình cũng có thể di truyền đó, Hoàng thượng là người si tình như vậy thì Đông Phương Sóc đối với muội chắc chắn cũng sẽ si tình.” Mạnh Phát Ảnh lại chậm rãi nói. Nàng nhìn ra tình cảm Đông Phương Sóc dành cho Hiên Viên Tinh, nàng biết Đông Phương Sóc thật tâm yêu Tinh nhi, cho nên Tinh nhi nhất định sẽ hạnh phúc.

“Nếu đúng vậy thì thật tốt quá. Kỳ thực muội cũng không dám mong cả đời này chàng chỉ có một mình nữ nhân là muội. Chỉ cần chàng không quên muội là đủ.” Dù sao Hiên Viên Tinh cũng là một nữ tử cổ đại, tư tưởng cổ đại đã ảnh hưởng thâm căn cố đế lên suy nghĩ của nàng ấy, nàng ấy cho rằng đó là một hy vọng xa vời.

“Muội nói gì vậy! Hắn là nam nhân của muội thì cũng chỉ có thể là của muội, tuyệt đối không thể để cho những nữ nhân khác xuất hiện bên cạnh hắn.” Mạnh Phát Ảnh nghe thấy nàng ấy nói thế thì hai mắt đột nhiên trợn lên, nàng buồn bực nói với Tinh nhi. Quan điểm của nàng chính là như thế. Ở thời cổ đại này, những người khác thì nàng không quản được nhưng trong tình yêu của Hiên Viên Tinh thì nàng không hy vọng có người thứ ba xen vào, cho dù thế nào thì chuyện đó cũng sẽ gây thương tổn cho Hiên Viên Tinh, hiện tại nàng sẽ không thể để Hiên Viên Tinh có ý tưởng như vậy được.

“Ảnh nha đầu, không được nói lung tung!” Thái hậu nghe thấy lời nói của nàng thì vội vàng kêu lên, “Từ xưa tới nay, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, huống chi Đông Phương Sóc lại có thân phận đặc biệt, sau này rất có khả năng sẽ là vua của nước Bắc Nguyên.”

“Thái hậu, Phát nhi không đồng ý với lời nói của người. Chuyện của người khác con có thể mặc kệ nhưng phụ quân của con thì nhất định không thể có nữ nhân khác, mặc kệ thân phận của chàng là gì.” Mạnh Phát Ảnh bắt mắt phản bác lại lời nói của Thái hậu.

“Hic...” Hiên Viên Tinh âm thầm nuốt nước miếng một cái, “Thất tẩu, việc này cũng không tránh khỏi có chút ngang ngược. Nếu thật sự làm vậy có thể sẽ khiến phụ quân chán ghét và có thể sẽ...”

“Nếu hắn thật lòng yêu muội thì tuyệt đối sẽ không chán ghét muội, muội càng bá đạo với hắn thì hắn sẽ càng vui mừng. Còn nếu hắn không phải thật lòng yêu muội, muội đối với hắn lại ngoan ngoãn phục tùng, hắn sẽ càng chán ghét muội.” Mạnh Phát Ảnh nghiêm túc nói với Hiên Viên Tinh. Nàng nhất định phải làm cho Hiên Viên Tinh hiểu rõ đạo lý này.

“Nếu Thất ca có nữ nhân khác thì sao?” Hiên Viên Tinh âm thầm thở ra một hơi, nàng ấy cẩn thận hỏi lại rồi lập tức giải thích luôn, “Đương nhiên muội chỉ giả thiết vậy thôi.”

Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, trong đôi mắt cũng ẩn chứa một tia khác thường. Nàng khẽ mấp máy môi thấp giọng nói, “Nếu thật là như vậy...”

“Chuyện đó không thể xảy ra.” Đúng lúc đó thì Hiên Viên Diệp bước vào. Hắn lập tức ngắt lời Mạnh Phát Ảnh, hắn không nghe cũng biết đáp án của nàng, cho nên hắn mới không để cho nàng nói ra.

“Thất ca!” Hiên Viên Tinh nhìn thấy Hiên Viên Diệp đi vào thì hơi sững sốt, vẻ mặt cũng tỏ ra căng thẳng, không ngờ lại để cho Thất ca nghe được lời nàng ấy nói.

“Tinh nhi, Phát nhi nói rất đúng, hần là nam nhân của muội thì sẽ là của muội, sẽ không có quan hệ với bất kỳ nữ nhân nào khác.” Lời này của Hiên Viên Diệp càng thêm cường đại, hần nói thẳng rằng sẽ không có quan hệ với bất kỳ nữ nhân nào khác! Ha ha, đúng là như thế, nếu là nam nhân của nàng thì đương nhiên sẽ không quan hệ với những nữ nhân khác. Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh nhìn thẳng về phía hần đã có thêm vài phần tán thưởng và hài lòng cười khê, không hổ là nam nhân của nàng.

“Thất ca, muội hiểu rồi.” Hiên Viên Tinh gật đầu đáp lời, đúng vậy, nếu Thất ca có thể chỉ yêu một mình Thất tẩu thì vì sao nàng không thể yêu cầu Đông Phương Sóc chỉ yêu một mình nàng. Được, cứ quyết định như vậy đi, về sau tuyệt đối không thể để cho Đông Phương Sóc bị những nữ nhân khác dụ dỗ.

“Các người đó...!” Thái hậu khê lắc đầu thở dài rồi nhẹ giọng nói, “Haiz, bọn trẻ bây giờ thật là...” Có điều lúc này bà chẳng nhắc gì đến quy củ phép tắc nữa, chỉ cần con cháu được hạnh phúc thì bà cần gì phải bận tâm đến những thứ đó.

Ngày hôm sau, đoàn đón dâu của Đông Phương Sóc đón dâu đã chuẩn bị ra khỏi thành. Mạnh Phát Ảnh và Hiên Viên Diệp đi tiễn Hiên Viên Tinh, tuy rất luyến tiếc nhưng thiên hạ này không có bữa tiệc nào mà không tàn.

“Thất tẩu, hôm nay muội đi rồi, không biết lúc nào mới có thể gặp lại tẩu.” Hiên Viên Tinh nắm chặt tay Mạnh Phát Ảnh không nỡ buông ra, lúc này nàng ấy chỉ hận không thể trực tiếp đem Mạnh Phát Ảnh kéo vào trong xe ngựa.

“Yên tâm đi, sẽ có cơ hội gặp mặt. Khi có thời gian Thất tẩu sẽ tới nước Bắc Nguyên thăm muội.” Mạnh Phát Ảnh khê mỉm cười, nha đầu này dường như có chút căng thẳng.

“Thật sao? Thất tẩu nói phải giữ lời đó, nhất định phải đến nước Bắc Nguyên thăm muội đó.” Hiên Viên Tinh nghe thấy nàng nói thế liền vui sướng nói luôn như thể sợ nàng đổi ý.

“Được được, ta nhất định sẽ tới.” Mạnh Phát Ảnh bắt đắc dĩ mỉm cười.

“Các nàng nói xong chưa, bằng không để nàng cùng đi nước Bắc Nguyên luôn thể. Nước Bắc Nguyên chúng ta sẽ nuôi...” Đông Phương Sóc nhìn thấy hai người nói lời tạm biệt gần nửa canh giờ vẫn chưa đi đến trước xe ngựa, tuy hần hiểu được sự lưu luyến của Hiên Viên Tinh nhưng sắc trời thật sự không còn sớm nữa, nếu cứ tiếp tục kéo dài thế này thì chỉ sợ hôm nay sẽ chẳng đi được.

Hiên Viên Diệp nghe thấy lời nói của Đông Phương Sóc thì sắc mặt cũng hơi trầm xuống. Hần tiện tay giật một mảnh lá cây lia về phía Đông Phương Sóc.

“Hiên Viên Diệp, người thật độc ác. Ta còn chưa thành tân mà người đã muốn hại chết ta hử. Chẳng lẽ người muốn biến muội muội của mình thành...” Đông Phương Sóc vừa nhanh chóng tránh đi vừa quàng quác kêu lên, đột nhiên ý thức được lời nói của mình có chút quá đáng, Hiên Viên Tinh còn đang ở đây, hần liền nuốt ngược những lời định nói vào trong.

Hiên Viên Tinh ngẩn người. Nàng ấy buông lỏng tay Mạnh Phát Ảnh ra rồi thấp giọng nói, “Thất tẩu, muội đi đây!” Nói xong nàng ấy liền xoay người bước lên xe ngựa, thể nhưng về mặt lại có chút khác thường.

Bởi vì đường xá xa xôi nên Đông Phương Sóc đã chuẩn bị xe ngựa cực kỳ hoa lệ và thoải mái, như vậy thì dọc trên đường đi Hiên Viên Tinh cũng sẽ không quá mệt mỏi.

Đông Phương Sóc thấy Hiên Viên Tinh rốt cục cũng đã lên xe liền trừng mắt liếc nhìn Hiên Viên Diệp một cái rồi cũng nhảy lên ngựa. Đoàn đón dâu lúc này mới bắt đầu hướng về phía ngoại thành.

Ra khỏi thành, đi được một đoạn khá xa, Đông Phương Sóc liền xuống ngựa rồi chui vào trong xe ngựa. Xe ngựa này vốn rất lớn nên có thể chứa được mấy người, hơn nữa đường đi quá mức xa xôi, hần cũng không có ý định cười ngựa mãi.

Hiên Viên Tinh thấy hần chui vào thì chỉ sửng sốt một chút nhưng cũng không nói gì thêm. Đông Phương Sóc cười ha ha ngồi ở bên cạnh nàng.

Hiên Viên Tinh âm thầm thở ra một hơi nhưng thật ra cũng không muốn đuổi hần ra ngoài. Nàng ấy dịch chuyển ánh mắt thoáng nhìn hần rồi trở nên dăm chiêu. Được một lát nàng mới mở miệng nói, “Đông Phương Sóc, ta có chuyện muốn nói với chàng!” Giọng nói của nàng không lớn nhưng lại hơi có vẻ căng

thẳng, mà thái độ lại có vẻ kiên định khác thường. Thất tẩu nhiều lần nói với nàng trong chuyện này nàng không được phép thỏa hiệp dù chỉ một chút, nàng nhất định phải kiên quyết, bằng không sau này người bị thương tổn nhất định sẽ là nàng. Thất tẩu còn nói với nàng việc yêu cầu nam nhân của mình trung thành đối với mình, thủy chung như một đối với mình là một chuyện rất bình thường và không có gì quá đáng, nữ nhân không thể quá yếu đuối.

“Chuyện gì?” Đầu lông mày Đông Phương Sóc hơi nhíu lại, hắn nghi hoặc nhìn về phía nàng, lúc này vừa mới ra khỏi thành, nàng rốt cuộc có chuyện gì muốn nói với hắn, hơn nữa trông đáng vẻ nàng lại rất nghiêm túc thế kia.

Hiên Viên Tinh lại âm thầm hít sâu một hơi, nàng cố gắng áp chế sự căng thẳng trong lòng, ánh mắt nhìn về phía mắt hắn càng thêm kiên định, đôi môi đỏ mọng hé mở thốt ra từng chữ, “Đông Phương Sóc, nếu chàng lấy ta thì sẽ không thể có thêm nữ nhân nào khác!”

Rốt cuộc nàng đã nói với hắn. Trong đôi mắt của nàng đang thẳng tắp nhìn về phía hắn lại tăng thêm vẻ căng thẳng, không biết hắn sẽ trả lời nàng thế nào. Nếu hắn nói nàng vọng tưởng, nói nàng rất bá đạo thì nàng phải làm sao đây? Có thật như Thất tẩu đã nói, nàng sẽ phải thanh thản rời đi?

Đông Phương Sóc nghe nàng ấy nói xong thì hoàn toàn kinh sợ, vẻ mặt hỉ hả cũng trở nên đông cứng, đôi mắt hắn thẳng tắp nhìn nàng nhưng khóe môi lại hơi cong lên, hắn vẫn chưa nói lời nào.

Không nghe được câu trả lời của hắn, trong lòng Hiên Viên Tinh có chút thất vọng. Thấy hắn đang ngơ nhìn mình, Hiên Viên Tinh càng thêm ảo não. Nàng nói tiếp, “Đông Phương Sóc, chàng là nam nhân của ta thì sẽ chỉ có thể là của một mình ta, nếu chàng có nữ nhân khác, ta đây sẽ...” Lúc trước Thất tẩu cũng nói với Thất ca như vậy, Thất ca chẳng những không tức giận mà dường như còn rất vui vẻ, bộ dạng thật cao hứng. Thất tẩu nói bởi vì Thất ca thật tâm yêu tẩu ấy. Hiện giờ nàng cũng muốn nhìn xem tình yêu Đông Phương Sóc dành cho nàng là thật được mấy phần?

“Nàng sẽ làm sao?” Sắc mặt Đông Phương Sóc khẽ trầm xuống, hai mắt hắn trừng lên, trong giọng nói đã có thêm sự tức giận.

Hiên Viên Tinh giật mình, phản ứng của hắn và Thất ca dường như khác xa nhau, chẳng lẽ hắn căn bản không phải thật sự yêu nàng sao? Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi đau đớn mãnh liệt, nàng khép hờ hai mắt rồi thấp giọng nói, “Ta sẽ bỏ đi một mình!”

“Mơ tưởng!” Đông Phương Sóc đột nhiên gầm nhẹ. Hắn nhanh chóng ôm nàng vào lòng rồi trịnh trọng nói: “Ta sẽ không để cho nàng có cơ hội như vậy.” Nói thật, vừa rồi hắn thật sự đã bị câu nói của nàng làm cho giật mình, trăm triệu lần không ngờ nàng sẽ nói ra lời như vậy, nhưng kinh ngạc qua đi thì trong lòng hắn lại tràn đầy sự vui sướng rõ ràng. Nàng yêu cầu hắn như vậy đã đủ chứng minh trong lòng nàng để ý đến hắn, yêu hắn, bởi vì nàng yêu hắn nên mới không đồng ý cho nữ nhân khác tới gần hắn. Thật không ngờ nữ nhân của hắn lại có ý muốn chiếm giữ hắn, cũng như hắn đối với nàng! Có điều khi nghe nàng nói sẽ bỏ đi, trong lòng hắn đột nhiên nhói lên một cái, hắn không khỏi tức giận gầm lên.

“Ý của chàng là đến khi đó cũng không cho ta rời khỏi sao?” Hiên Viên Tinh nghe thấy tiếng gầm của hắn thì khẽ giật mình kinh hãi, cõi lòng bỗng nhiên chùng xuống, nàng hỏi lại với vẻ thương tâm.

“Đúng, nàng đã gả cho ta thì đời này kiếp này sẽ là nữ nhân của ta, ta há có thể cho nàng rời khỏi hay sao?” Đông Phương Sóc căng thẳng ôm lấy tay nàng rồi bật ra một câu hết sức ngang ngược, nhưng lần này trong lời nói đã dịu dàng hơn rất nhiều và trên mặt cũng hiện lên ý cười. Nhưng Hiên Viên Tinh đang bị hắn ôm trong ngực nên không nhìn thấy.

“Nhưng nếu chàng có nữ nhân khác, chẳng lẽ chàng muốn để ta trở mặt nhìn chàng thân mật với nữ nhân khác, ta...” Mắt Hiên Viên Tinh từ từ buông xuống, trên mặt cũng có thêm vài phần đau xót. Lúc này, chỉ cần nghĩ đến khả năng đó là nàng đã không nhịn được đau lòng, nàng đột nhiên hiểu ra, Thất tẩu nói rất đúng, nếu như đến lúc đó Đông Phương Sóc thật sự có nữ nhân khác thì nàng thật sự sẽ rất đau lòng.

“Nàng ngốc, ai nói ta sẽ có nữ nhân khác.” Đông Phương Sóc thở dài một hơi. Hắn nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng cọ qua mũi nàng rồi nói với vẻ bất lực.

Hiên Viên Tinh khẽ chớp hai mắt. Sau khi lấy lại được phản ứng, khóe môi nàng không khỏi kéo ra một tia cười khẽ, “Ý chàng là cả đời này sẽ không có nữ nhân khác?”

“Một mình nàng ta đã phải dùng ba năm trời mới cưới về được, cũng đủ phiền toái rồi, ta không còn tinh lực để đi tìm nữ nhân khác...” Trên mặt Đông Phương Sóc lại tràn ra vẻ lưu manh như mọi khi, hắn vừa cười khẽ vừa nói với vẻ nửa đùa nửa thật.

“Ý chàng muốn nói ta thật phiền toái sao?” Hiên Viên Tinh sửng sốt một chút rồi ảo não nói, nhưng trong lòng nàng lúc này đã có cảm giác vô cùng ngọt ngào.

“Đúng là nàng có điểm phiền toái.” Đông Phương Sóc cố ý suy tư một lát rồi mới thành thật trả lời.

“Đông Phương Sóc, chàng...!” Hiên Viên Tinh chán nản, nam nhân này giờ lại nói nàng gây phiền toái cho hắn.

Đông Phương Sóc thấy nàng giận thật liền ôm nàng vào lòng, hắn kề sát môi bên tai nàng rồi chậm rãi nói từng chữ, “Có điều, cho dù có nhiều phiền toái thì nàng vẫn là nữ nhân duy nhất trong đời Đông Phương Sóc này.” Khi nói chuyện, môi hắn đã nhanh chóng áp lên môi nàng, ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn có rất nhiều vấn đề của nàng lại, hắn không ngại dùng hành động để chứng tỏ cho nàng thấy.

“... Ó...” Hiên Viên Tinh bị bất ngờ liền kêu lên một tiếng, nhưng tiếng nói đột nhiên bị hắn chặn ở trong miệng. Nghĩ tới lời nói của hắn, khóe môi nàng không kìm được nở nụ cười khe khẽ, hai mắt cũng từ từ nhắm lại chìm đắm trong sự ôn nhu của hắn.

Xe ngựa tiếp tục tiến lên phía trước. Không khí bên trong xe ngựa cũng càng lúc càng nồng cháy, những nụ hôn càng thêm triền miên, càng thêm sâu lắng, càng thêm thăng hoa.

Hiên Viên Diệp đưa Mạnh Phát Ảnh trở về Vương phủ.

“Đi, ta đưa nàng về nghỉ ngơi một chút.” Hiên Viên Diệp ôm lấy Mạnh Phát Ảnh từ từ đi về hướng phòng.

Đi vào trong sân, hai mắt Mạnh Phát Ảnh thoáng nhìn ra xung quanh. Nàng không khỏi thấp giọng ngạc nhiên hỏi, “Ồ, đây là hoa gì thế? Sao trước đây thiếp chưa từng nhìn thấy nó nhỉ?”

Hiên Viên Diệp nhìn theo ánh mắt của nàng. Khi thấy cây hoa kia, hắn cũng cứng đờ cả người, “Đúng vậy, cây hoa này sao lại có ở đây nhỉ?”

Ngày hôm qua, bởi vì tức giận Túc Phong nên Thanh Trúc đã tiện tay ném nó sang một bên, khi đó cũng có thể do Túc Phong cười nàng ấy nên nàng ấy mới ném nó vào bên trong. Loại hoa này tuy rất đặc biệt nhưng cũng rất nhỏ, nếu không chú ý thì người khác sẽ không thể nhìn thấy được. Hiện giờ cả cây hoa gần như đã bị cành lá che hết.

“Bẩm Điện hạ, Vương phi, cây hoa đó là do Thanh Trúc mang về từ hôm qua.” Túc Phong đang đứng ở phía sau liền lên tiếng đáp lời.

“A, thì ra là Thanh Trúc mang về.” Mạnh Phát Ảnh nghe Túc Phong nói là Thanh Trúc mang về nên cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng nhìn thấy hoa đó có vẻ đặc biệt, nàng liền từ từ ngồi xổm xuống cầm nó lên rồi nói khẽ, “Hoa này thật sự rất độc đáo, không biết Thanh Trúc lấy ở đâu?”

“Ha ha...” Túc Phong không khỏi cười thành tiếng, “Chỉ sợ là bị người bán hoa trên đường cái bán cho, ngày hôm qua nàng ấy còn nói hoa này có thể làm cho người ta trẻ ra và ngày càng xinh đẹp hơn.” Trên mặt Túc Phong cũng tràn qua tia cười khẽ nhàn nhạt và có một loại ôn nhu khác thường, đặc biệt khi nói đến tên Thanh Trúc, trong giọng nói của hắn cũng có vài phần khác thường.

Mạnh Phát Ảnh thoáng nhìn về phía Túc Phong. Khi nhìn thấy biểu hiện trên mặt hắn, nàng hơi sửng sốt một chút nhưng trong mắt lập tức hiện ra tia cười khẽ. Bình thường Túc Phong vẫn luôn lạnh như băng, ngoại trừ những chuyện được Hiên Viên Diệp phân phó, hắn căn bản không bao giờ để ý đến những chuyện khác, lại càng không để ý đến những người khác. Hiện giờ hình như hắn đối với Thanh Trúc có chút khác thường thì phải? Cũng là một chuyện tốt, xem ra nàng phải tìm cơ hội dò hỏi ý tứ của Thanh Trúc xem thế nào, nếu nhà đầu Thanh Trúc kia cũng có ý với hắn thì nàng sẽ nghĩ cách tác hợp cho hai người.

Mãi nghĩ đến chuyện này, Mạnh Phát Ảnh cũng không quá mức chú ý tìm hiểu về cây hoa lạ. Nàng khom người xuống một lần nữa để thả cây hoa vào đám hoa nhài.

Hiên Viên Tinh đi rồi, thế lực của Hiên Viên Triệt cũng hoàn toàn bị tan rã, Hiên Viên Triệt cũng không thấy xuất hiện nữa. Kế tiếp, Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh đã có những ngày tương đối nhàn nhã. Mạnh Phát Ảnh bắt đầu chuyên tâm xử lý chuyện buôn bán. Các cửa hàng nàng nhờ Phi Ứng chuẩn bị cũng đã được sửa sang xong, việc thuê mướn người làm cũng đã hoàn thành, bọn họ có thể mang sản phẩm mà nhà máy của nàng mới sản xuất ra bày bán được rồi. Có điều những việc này cũng không thể làm gấp, dù sao những cửa hàng cũng ở quá xa, muốn đem những thứ đó chuyển qua cũng không phải là việc dễ dàng.

Hiện tại, Hiên Viên Diệp dường như cũng không quản chuyện trong triều, đã đem những chuyện trong tay từ từ chuyển qua cho Nhị Vương gia. Tuy Hiên Viên Diệp không nói gì nhưng Mạnh Phát Ảnh vẫn phát hiện được, trong lòng nàng không khỏi âm thầm vui sướng, xem ra Hiên Viên Diệp thật sự muốn buông tha vương vị, hẳn thật sự muốn cùng nàng có một cuộc sống tự do tự tại. Vậy về sau bọn họ có thể cùng nhau quản lý chuyện buôn bán, vì thế mà Mạnh Phát Ảnh cũng không vội vàng gì.

Bảy ngày sau...

“Rốt cuộc là thế nào? Không phải nói bảy ngày sau nhất định sẽ có hiệu quả sao, hiện tại sao một chút tin tức cũng không có?” Ở trong thư phòng, Bạch Dật Thần quay sang nói chuyện với Ân công tử song ánh mắt nhìn về phía Lan Mai lại chứa đựng sự tức giận rõ ràng.

“Nếu nàng ta thật sự đặt nó trong đám hoa hồng thì nhất định sẽ có hiệu quả, chỉ sợ hoa đó không được đặt trong bụi hồng. Hôm qua trên đường đi ta có thấy Thất vương phi. Trông khí sắc và tinh thần của Vương phi rất tốt. Ta ngờ rằng hoa đó không được đặt trong bụi hoa hồng mà chỉ e đã được đặt trong bụi hoa nhài.” Ân công tử chậm rãi nói.

“Sao? Sao lại có chuyện này?” Sắc mặt Bạch Dật Thần càng thêm âm trầm, ánh mắt nhìn về phía Lan Mai cũng có thêm vài phần tức giận, “Lan Mai, nàng chưa nói rõ ràng với Thanh Trúc sao?”

“Đương nhiên Lan Mai đã nói rõ rồi. Loại chuyện này sao ta dám có nửa điểm qua loa, nhưng ta không chắc chắn được Thanh Trúc rốt cuộc đã đặt ở chỗ nào. Theo lý thuyết thì Thanh Trúc sẽ phải làm theo lời ta mới đúng.” Lan Mai sợ hãi giải thích.

“Phải hay không phải cũng không ai biết được. Hiện giờ Nghệ vương phủ được bảo vệ rất nghiêm ngặt, không người nào có thể trà trộn vào được.” Bạch Dật Thần cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ, hai mắt chớp lên, y nói tiếp, “Nếu không nàng lại đi hỏi Thanh Trúc đi.”

“Không được, lần trước Thanh Trúc đã hoài nghi ta rồi. Nếu không phải ta phát hiện đã bị nàng theo dõi và chúng ta sớm đã có chuẩn bị trước thì mọi chuyện đã bị bại lộ. Giờ mà còn cố ý đi hỏi việc này thì nàng ấy nhất định sẽ càng hoài nghi hơn.” Lan Mai khẽ lắc đầu, nàng ta cũng không muốn đi lừa Thanh Trúc nữa.

“Vậy bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ không có cách nào sao?” Bạch Dật Thần thở hổn hển, y tức giận quát to.

“Ta đã nghĩ ra một người có thể giúp chúng ta chuyện này.” Đôi mắt của Ân công tử lại lóe lên một cái, gã hạ giọng nói với Bạch Dật Thần.

“Ai?” Bạch Dật Thần giật mình, hai mắt nhanh chóng nhìn về phía gã, y vội vàng hỏi.

“Hiên Viên Triệt.” Khóe môi Ân công tử bỗng cong lên, gã chậm rãi nói từng chữ, “Trước đó vài ngày Hiên Viên Triệt còn đem người của y phái đến Nghệ vương phủ, hơn nữa nghe nói y có một tòa cung điện dưới đất, cho nên ta đoán Hiên Viên Triệt tuyệt đối có lối đi bí mật thông tới Nghệ vương phủ.”

“Nhưng không ai biết Hiên Viên Triệt trốn ở đâu?” Bạch Dật Thần hơi nhíu mày, vẻ mặt vẫn có vài phần âm trầm như cũ.

“Mấy ngày trước người của ta đã phát hiện ra Hiên Viên Triệt và âm thầm theo dõi y, vì thế cũng không khó tìm được y.” Ân công tử lại nói ra những lời mà người chết cũng phải kinh sợ.

Trong lòng Lan Mai âm thầm kinh hãi, Ân công tử này rốt cuộc là loại người nào, nghe nói đám người của Thất điện hạ và Hoàng thượng vẫn luôn tìm kiếm Thái tử nhưng không có một chút tin tức nào, thế mà Ân công tử này lại biết được. Nếu gã chỉ là thương nhân thì làm sao có thể có năng lực như vậy, hơn nữa nếu như gã chỉ là thương nhân thì tuyệt đối sẽ không đi chú ý đến loại chuyện này, chỉ sợ lúc đó gã tránh còn không kịp chứ làm sao có thể đi theo dõi Hiên Viên Triệt?

Ân công tử này tuyệt đối có vấn đề.

“Thật sao?” Trên mặt Bạch Dật Thần dần dần lộ ra sự vui sướng, y vui vẻ hô lên nhưng cũng không tỏ ra có gì bất ngờ như thể đó là chuyện rất bình thường.

“Đúng, chỉ cần chúng ta tìm được lối đi bí mật kia thì muốn đem hoa đặt ở đâu là có thể đặt ở đó.” Ân công tử nhếch môi cười lạnh.

“Được, cách này rất hay!” Bạch Dật Thần khẽ gật đầu, khóe môi cũng hơi lộ ra vẻ đắc ý, “Hiện tại Hiên Viên Triệt tựa như một con chuột hết đường, nếu chúng ta đồng ý giúp y, y nhất định sẽ...”

125. Chương 126: Hậu Quả Khi Mạnh Phát Ảnh Tức Giận

Dường như Bạch Dật Thần đột nhiên ý thức được điều gì đó, y đang định nói câu tiếp theo thì đột nhiên dừng lại rồi nhìn sang Lan Mai đứng bên cạnh và trầm giọng nói, “Lan Mai, nài đi pha ly trà mang lên cho Ân công tử!”

Lúc này, ngữ khí của y đối với Lan Mai đã không còn mềm nhẹ như lúc trước. Bây giờ y đã có biện pháp khác, không có Lan Mai cũng chẳng sao, có điều y cũng không nên làm điều gì quá đáng đối với nàng ta. Lan Mai và Thanh Trúc có tình cảm khá tốt, nếu nàng ta đi nói với Thanh Trúc bí mật này thì toàn bộ kế hoạch của y coi như đi tong. Cho nên hiện tại y vẫn cần dụ dỗ Lan Mai, không thể để cho nàng ta phản bội lại y.

“Vâng ạ!” Lan Mai hơi sửng sốt nhưng cũng hiểu được suy nghĩ của Bạch Dật Thần nên khẽ cười một cái rồi mới từ từ đi ra ngoài. Nhưng mà, trong lòng nàng ta lại càng thêm nghi ngờ. Ân công tử này đối với chuyện Hoàng thất hình như còn có hứng thú hơn việc làm ăn kiếm lời.

“Kỳ thật, tác dụng của Hiên Viên Triệt đối với chúng ta không chỉ có một điểm này.” Chờ sau khi Lan Mai đi khỏi, Ân công tử mới chậm rãi nói, khóe miệng khẽ nhếch lên nở nụ cười狡 hoạt.

“Hả? Người có ý gì?” Bạch Dật Thần cũng ngẩn ra, trong mắt y hiện lên vài phần nghi hoặc, cũng không che dấu nổi vẻ khẩn trương.

“Bạch công tử không cần quá khẩn trương như vậy, nếu ta đã lựa chọn cùng người hợp tác thì đương nhiên sẽ toàn tâm toàn sức hợp tác với người.” Ân công tử lại cười khẽ.

“Vậy vừa rồi người nói vậy là có ý gì?” Bạch Dật Thần thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng vẫn nhin không được mà tiếp tục hỏi.

“Hiên Viên Triệt dù sao cũng là người của hoàng thất, xuất trần có tiếng, cho nên chúng ta vẫn có thể tiếp tục lợi dụng y được. Y sẽ là kẻ đứng mũi chịu sào cho chúng ta, cho dù sau này có chuyện gì đi nữa thì thân phận của chúng ta cũng khó mà bại lộ ra được.” Đôi mắt Ân công tử nheo lại, giọng nói của gã đã thâm trầm hơn vài phần nhưng trong con người càng hiện rõ sự ranh ma.

“Hay! Quả là một ý hay!” Đôi mắt Bạch Dật Thần sáng ngời, y lập tức hô lên. Dừng lại một lát y lại tiếp tục nói, “Có điều việc quan trọng nhất lúc này là phải xóa bỏ đứa bé trong bụng của nàng.” Sắc mặt của y đột nhiên âm trầm, giọng điệu đầy hận ý do nghiến răng nghiến lợi mà phát ra. Vừa nghĩ đến việc nàng đang mang thai đứa con của Hiên Viên Diệp là y lại hận không thể giết người ngay tức khắc. Nữ nhân kia, nàng đáng lẽ ra là của y, là nữ nhân của y, làm sao nàng có thể mang đứa nhỏ của Hiên Viên Diệp được? Y

lại quá hồn nhiên mà quên mất một chuyện, chính y lúc đầu không hề muốn cưới nàng. Không những thế, y còn làm đủ trò để nhục mạ nàng. Bằng không thì có lẽ giờ phút này, nàng đã là của y, nàng sớm đã thành thân cùng y, Hiên Viên Diệp làm gì có cơ hội nào. Nhưng giờ phút này y tuyệt đối không cho là mình sai, mọi sai lầm đều đổ lên người kẻ khác.

Ẩn công tử nhìn thấy hận ý trong mắt của Bạch Dật Thần thì con ngươi đen sẫm của gã nhanh chóng hiện lên ý cười lạnh. Mặc dù trên phương diện buôn bán Bạch Dật Thần này có năng lực thiên phú rất cao nhưng đối với những chuyện như vậy lại không giữ nổi bình tĩnh, huống chi bây giờ trong lòng y chỉ nghĩ đến việc trả thù nữ nhân kia nên mọi hành động của y luôn quá mức cảm tính.

“Đi thôi! Ta cùng Bạch công tử đi tìm Hiên Viên Triệt. Dám chắc thuyết phục y cũng không phải việc khó khăn gì. Dù sao bây giờ y cũng đã hận nữ nhân đó thấu xương, hận không thể đem nàng ta băm thành vạn mảnh.” Về lạnh lùng cười cợt trong mắt Ẩn công tử biến mất ngay lập tức, gã nhẹ nhàng nói.

Bạch Dật Thần lúc này đây trong bụng chỉ toàn là cừu hận nên đương nhiên không để ý đến sự khác thường của gã. Nghe thấy câu nói của gã, y cũng còn chả được, liền vội vàng nói theo, “Đi...”

“Công tử, Ẩn công tử, hai người ra ngoài sao?” Đúng lúc đó thì Lan Mai bưng trà tiến vào, khi thấy hai người bọn họ có vẻ đang định ra ngoài, nàng ta liền kinh ngạc hỏi.

Bạch Dật Thần nhú mày, trong lòng đã không còn kiên nhẫn nhưng vẫn cố gắng duy trì dáng vẻ bình tĩnh, y nhẹ nhàng nói với Lan Mai, “Lan Mai, ta cùng Ẩn công tử có việc gấp nên phải ra ngoài một chút, có thể sẽ về trễ. Nếu ta về quá muộn, nàng hãy đi ngủ trước, đừng đợi ta.” Khóe môi của y khẽ dãn ra một nụ cười đầy thâm ý, ngữ khí nghe ra có vẻ quan tâm đến Lan Mai cực kỳ.

“Dạ.” Lan Mai nghe vậy thì sắc mặt liền đỏ ửng, đôi mắt không khỏi rũ xuống, nàng ta ngượng ngùng đáp lại. Lời này của y thật khiến người ta dễ dàng hiểu lầm, hơn nữa lại còn nói ra ngay trước mặt một nam tử khác.

Bạch Dật Thần thấy thế mới đi vòng qua người nàng ta rồi cùng Ẩn công tử rời khỏi thư phòng. Lan Mai bưng trà đặt trên bàn, sau đó dọn dẹp lại phòng giúp Bạch Dật Thần.

“Không ngờ Bạch công tử cũng là người có công phu dỗ dành nữ nhân uyên thâm đến vậy.” Ra khỏi Bạch phủ, Ẩn công tử nói với vẻ nửa đùa nửa thật. Gã đương nhiên nhìn ra Bạch Dật Thần căn bản không có chút tình cảm đối với Lan Mai kia mà hoàn toàn chỉ vì mục đích lợi dụng nàng ta.

“Nữ nhân vốn dĩ chỉ thích dỗ dành.” Bạch Dật Thần quét mắt nhìn gã một cái, đối với lời giễu cợt nửa đùa nửa thật kia y cũng chẳng mấy tức giận, ngược lại chỉ càng thêm đắc ý, “Có trách thì trách các nàng quá ngu xuẩn.”

“Ha ha ha...” Ẩn công tử nhẹ cười thành tiếng, “Đúng vậy, nếu đổi lại là một nữ nhân thông minh thì chắc chắn không dễ dụ dỗ như vậy.” Trong âm thanh trầm thấp của gã ẩn chứa vài phần khác thường.

Bạch Dật Thần há lại không hiểu ý tứ trong lời nói của gã, hai mắt hơi trầm xuống, trên mặt ẩn chứa vài phần bất mãn, y lạnh lùng nói, “Hừ, nếu trước kia ta muốn nàng thì lúc này nàng đã là thê tử của ta rồi, đồ nàng một cái có khi bảo nàng chết nàng cũng chết ngay đó chứ.” Khi đó, ngày nào nàng cũng mặt dày mày dạn quần quýt lấy y.

“Ta hiểu, đáng lẽ ra nàng đã là phu nhân của Bạch công tử.” Ẩn công tử là kẻ thông minh nên đương nhiên biết cái gì là chùng mực, nhìn sắc mặt Bạch Dật Thần, gã nhanh chóng sửa lại khẩu khí. Nghĩ một chút, gã lại nhẹ giọng nói tiếp, “Hơn nữa, Bạch công tử cũng yên tâm đi! Ta nhất định sẽ khiến nàng trở về bên công tử.”

“Ta đây xin cảm tạ Ẩn huynh trước!” Bạch Dật Thần nghe được lời này của gã thì trên mặt tăng thêm vẻ vui sướng.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện nhưng bước chân cũng không hề chậm. Ước chừng chỉ sau nửa canh giờ, cả hai đã tới một ngõ nhỏ hẻo lánh.

Hiện tại đã là buổi tối, sắc trời hoàn toàn tối đen. Bạch Dật Thần nhìn khung cảnh lạ lẫm trước mắt thì không khỏi nghi hoặc hỏi, “Đây là nơi nào?”

“Chỗ này là nơi Hiên Viên Triệt ẩn trốn.” Ẩn công tử lạnh lùng cười, hai mắt nhìn về phía trước có vẻ thích thú, một ngõ nhỏ rất bình thường, nói chính xác ra là Hiên Viên Triệt kia thật biết giấu mình.

“Chà, hóa ra Hiên Viên Triệt vẫn còn ẩn mình ở trong kinh thành, đã thế lại còn ẩn mình trong nhà dân thường.” Bạch Dật Thần nhún mày lại, việc này thật sự ngoài dự đoán của y. Y luôn cho rằng giờ này Hiên Viên Triệt còn không dám ở lại trong kinh thành này nữa.

“Thỏ khôn có ba hang, không biết hang ổ của Hiên Viên Triệt còn có bao nhiêu cái nữa đâu? Y giấu mình còn kỹ hơn mấy con chuột, một con chuột luôn chui trong hang ngầm, có mấy ai là dễ dàng tìm được.” Ẩn công tử nhẹ giọng cười nói, trong giọng nói mang theo vài phần tán thưởng.

“Nhưng mà y đâu có thoát nổi đôi mắt của Ẩn công tử đây?” Bạch Dật Thần cũng khá ngạc nhiên, y tán dương gã một câu nhưng trong đáy lòng lại dấy lên hàn ý. Năng lực của nam nhân này thật sự quá cường đại, hơn nữa, hiện tại y vẫn chưa xác định được thân phận thực của gã, y chỉ biết gã là người Tây Vực và muốn tới Trung Nguyên này làm ăn.

“Chủ tử!” Trong con hẻm tối tăm đột nhiên hiện ra một người. Người này đi đến trước mặt Ẩn công tử và nói với vẻ cung kính.

“Thế nào?” Sắc mặt Ẩn công tử hơi trầm xuống, trong giọng nói trầm thấp mang theo uy nghiêm và quyết đoán khiến người ta khó lòng xem nhẹ.

“Bẩm chủ tử, thuộc hạ vẫn luôn đứng thủ ở nơi này, y chưa từng đi ra, cũng không hề có động tĩnh nào. Hẳn là y vẫn còn ở nơi này.” Người kia cung kính đáp lời, giọng nói của hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh và vững vàng.

“Ừ, biết rồi.” Ẩn công tử gật đầu, khóe môi cười khê tỏ vẻ hài lòng, hiển nhiên gã cực kỳ tin tưởng tên thuộc hạ này.

“Người vừa mới nói không biết y còn bao nhiêu cái ổ nữa cơ mà? Nếu dưới lòng đất có mật đạo thì sao? Người làm sao mà biết được? Biết đâu y đã đào tẩu theo những mật đạo đó từ lâu rồi.” Bạch Dật Thần nhún mày hỏi với vẻ không tin tưởng.

“A Hiểu có thính lực đặc biệt. Trong vòng một trăm dặm, bất kể là trên trời hay dưới đất, chỉ cần có tiếng động khác thường nào là hắn đều có thể nghe thấy hết.” Ẩn công tử hí hóp cười nói với Bạch Dật Thần. Đây cũng là nguyên nhân A Hiểu tìm được Hiên Viên Triệt.

“Thật sao?” Bạch Dật Thần kinh ngạc nhìn về phía A Hiểu, “Thật không ngờ trên đời này lại có kỳ nhân như thế này!”

“Bạch công tử quá lời rồi.” A Hiểu hơi run sợ một chút rồi khiêm tốn nói, “A Hiểu cũng không phải kỳ nhân, chẳng qua là từ nhỏ có theo học sư phụ.” Giọng nói của hắn rất thấp, nhất là những tiếng cuối cùng nhưng vẫn nghe được vẻ đau đớn mãnh liệt trong đó.

“Được rồi, vào trước đi!” Ẩn công tử nhìn A Hiểu một cái rồi thấp giọng nói, trong giọng nói của gã có chút thương cảm, gã vẫn luôn đối xử tốt với thuộc hạ của mình.

“Dạ.” A Hiểu cung kính đáp lời rồi lặng lẽ tiến vào bên trong căn nhà. Ẩn công tử cùng Bạch Dật Thần cũng theo hắn tiến vào bên trong.

Căn nhà này cực kỳ bình thường, thậm chí còn có phần đơn sơ, trông nó giống như bao ngôi nhà bình thường khác trong kinh thành. Hơn nữa, trong nhà lúc này còn có người ở, những người này chắc chắn là dân thường, và giờ này bọn họ đều đã đi ngủ.

A Hiểu không đi vào trong phòng nên không làm kinh động đến gia đình này. Hắn dẫn Ẩn công tử và Bạch Dật Thần đi ra sân sau. Đó là một căn phòng hỗn độn, nhìn qua cũng biết đây là nơi gia đình kia dùng để làm nhà kho.

Bước chân của ba người đều rất nhẹ, gần như không nghe được bất cứ tiếng động nào. Bạch Dật Thần mặc dù rất nghi hoặc nhưng cũng không dám hỏi câu nào, chỉ lẳng lặng theo sát phía sau.

Vào kho chứa đồ, A Hiểu đột nhiên dừng bước rồi nhẹ nhàng đốt mỗi lửa trong tay. Một chút ánh sáng tỏa ra nhưng cũng không mấy rõ ràng.

Ngón tay A Hiểu chỉ chỉ vào góc tường rồi phẩy phẩy mấy cái. Ẩn công tử hiểu ý ngay lập tức. Hiên Viên Triệt này quả thật quá xảo quyệt, ai có thể nghĩ y sẽ trốn ở đây cơ chứ? Thậm chí chẳng ai ngờ trước khi xảy ra chuyện y đã sớm đào mật đạo ở một ngôi nhà dân thường thế này. Cửa vào mật đạo lại nằm ở một góc khuất, phía trên phủ đầy cỏ khô, nếu không chú ý thì căn bản không thể phát hiện ra được, huống chi nơi này lại quá bình thường, sẽ chẳng có ai ngờ tới.

Ẩn công tử trao đổi ánh mắt với A Hiểu. Lần này A Hiểu từ từ tiến lên phía trước. Hắn dập tắt mỗi lửa trong tay, tay kia cẩn thận thăm dò dưới mặt đất. Một lát sau, một tay vẫn chống trên mặt đất, hắn quay đầu ra hiệu với Ẩn công tử. Nhận được sự đồng ý của Ẩn công tử, A Hiểu lập tức nâng tay kéo mạnh lên, cửa mật thất lập tức hiện ra.

Cửa mật thất vừa mới mở ra, A Hiểu lập tức tung thứ gì đó vào trong rồi đóng sập cửa lại. Hắn nhanh chóng lui về gần chỗ Ẩn công tử.

“Người...người đang làm cái gì thế này?” Bạch Dật Thần hoàn toàn hoảng sợ. Người này có năng lực thật quá cường đại, cái thứ vừa ném vào là gì? Chẳng lẽ là độc dược? Ngộ nhỡ làm chết Hiên Viên Triệt thì sao?

“Bạch công tử yên tâm, thứ đó chẳng qua chỉ là một ít thuốc mê hồn thôi.” Ẩn công tử nghe thấy Bạch Dật Thần kêu lên như vậy thì khẽ nhún mày rồi nhẹ giọng giải thích. Lúc này Bạch Dật Thần mới nhẹ nhõm thở ra.

Đợi một hồi, A Hiểu mới rón rén lại gần mở cửa mật thất ra một lần nữa. Mỗi lửa trong tay cũng được thắp lên. Ẩn công tử cũng theo xuống ngay sau đó. Bạch Dật Thần hơi run sợ một chút, trước khi đi vào, y căng mắt nhìn vào bên trong nhưng vẫn không thấy gì, suy tư một chút y mới bước xuống theo.

Xuống dưới mật thất, cả ba không khỏi kinh ngạc. Nơi này không chỉ rộng mà còn được trang bị đầy đủ đồ dùng cực kỳ thoải mái. Trên giường, Hiên Viên Triệt nằm yên không nhúc nhích. Trên chiếc bàn ở chính giữa phòng còn bày ít hoa quả tươi, xem ra mấy ngày qua Hiên Viên Triệt vẫn sống vô cùng thoải mái.

“Chà, lão hồ ly này đúng là rất biết hưởng thụ!” Bạch Dật Thần thấp giọng cười, trong ngữ khí có cả vẻ trào phúng lẫn kinh ngạc.

“Sự giao hoát của Hiên Viên Triệt này thật khiến người ta phải kinh ngạc.” Ẩn công tử cũng đưa mắt nhìn ra xung quanh, gã nhìn không được cất lời thán phục, nhưng về mặt lại tức khắc hiện lên vẻ trầm trọng, “Mà chỉ trong một đêm Hiên Viên Diệp và nữ nhân kia đã làm thế lực của y hoàn toàn tan rã, điều này cũng khiến người ta phải trợn mắt kinh ngạc không thôi.”

“Hiên Viên Diệp và nữ nhân đó đúng là rất khó đối phó.” Bạch Dật Thần khẽ chớp mắt rồi cũng lên tiếng hòa theo gã. Hơi ngừng lại một chút, y ngẩng đầu nhìn về phía Ẩn công tử, “Lúc trước không phải người đã nói đặt hoa kia bên cạnh hoa mai hoặc thủy tiên thì không bao lâu sẽ gây chết người hay sao? Nhưng mà thủy tiên nở vào mùa xuân, hoa mai thì đông mới có, thời tiết này liệu...”

“Hoa kia ưa tối ưa lạnh, dưới ánh nắng mùa hè nóng bức thì độc tính của nó sẽ bị hút hết, chỉ có buổi tối là sẽ có chút hiệu quả, có điều tác dụng của nó cũng không còn nguyên vẹn, và không thể gây chết người. Nhưng nếu đem nó để cùng với hoa hồng thì ta dám cam đoan chưa đến bảy ngày, đứa bé trong bụng nàng ta sẽ biến mất.” Ẩn công tử há lại không hiểu được ý tứ của Bạch Dật Thần, gã thấp giọng giải thích nhưng hai tròng mắt lại lóe lóe lên như thể đang che giấu điều gì.

A Hiểu đứng cạnh gã sững sốt một chút nhưng cũng vội vàng che đậy lại ngay và không để lộ ra một chút khác thường nào.

“A, hóa ra là thế!” Bạch Dật Thần có chút thất vọng nhưng vẫn nhẹ nhõm thở dài một hơi.

“ Mau làm y tỉnh lại!” Ẩn công tử không để ý đến Bạch Dật Thần nữa, gã nhìn về phía Hiên Viên Triệt rồi trầm giọng phân phó A Hiểu.

“ Vâng ạ!” A Hiểu cung kính đáp lời, sau đó vội vàng đi đến trước giường điểm tay vài cái trên người Hiên Viên Triệt. Thân hình Hiên Viên Triệt thoáng động dậy một chút, hai mắt từ từ hé mở nhưng vừa nhìn thấy người trong phòng thì kích động nhảy dựng lên, y thất kinh hỏi, “Các người là ai?” Sau khi nhìn thấy Bạch Dật Thần, trông y lại càng thêm kinh ngạc, “Bạch Dật Thần, sao ngươi lại ở nơi này?” Lại nói, trước kia y và Bạch Dật Thần cũng không có kết giao gì, tuy Bạch Dật Thần này không ra làm quan nhưng lúc trước có qua lại với Hiên Viên Diệp. Hơn nữa, trước kia lão già đó cũng rất coi trọng Bạch Dật Thần. Y chưa bao giờ hợp tác với những kẻ mà y không thể tin tưởng hoàn toàn.

“ Thái tử không cần phải hoảng sợ, chúng ta không hề có ác ý! Chúng ta chỉ muốn trợ giúp Thái tử một chút mà thôi.” Bạch Dật Thần hơi tiến lên phía trước rồi vừa cười khê vừa nói.

Về kinh ngạc trên mặt Hiên Viên Triệt nhanh chóng biến mất. Y nhìn thẳng tắp vào Bạch Dật Thần, trong đôi mắt ẩn chứa ý cười lạnh, khước môi khê mấp máy chậm rãi nói từng chữ một, “Hả? Giúp bản cung ư? Bản cung không nghe lầm chứ? Bản cung cùng Bạch công tử hình như không có mấy giao tình thì phải?” Hiên Viên Triệt bẩm sinh đã là kẻ đa nghi như Tào Tháo, sao y có thể dễ dàng tin tưởng Bạch Dật Thần được.

“Ha ha ...” Bạch Dật Thần cười nhẹ mấy tiếng, “Thái tử không cần phải hoài nghi ta! Thái tử hẳn là hiểu rõ sao ta lại muốn giúp Thái tử. Đương nhiên cũng không phải ta hoàn toàn là vì giúp đỡ Thái tử, ta cũng có mục đích của ta, ta muốn đối phó với nữ nhân kia và Hiên Viên Diệp. Cho nên, mục đích của ta và Thái tử giống nhau, tại sao chúng ta lại không cùng hợp tác nhỉ?”

“ Bạch Dật Thần, bớt lời thôi dài dòng một chút đi! Hiện giờ đường thẳng quan tiền chức của người đang rộng mở, cần gì phải hợp tác với một Thái tử đang thân mang trọng tội như ta?” Hiên Viên Triệt nhếch môi cười nhạt rồi nói với vẻ lạnh lùng và chế giễu, “Nói đi, rốt cuộc là vì cái gì mà muốn bản cung ra tay? Nếu bản cung có hứng thú thì biết đâu sẽ suy tính một chút xem có nên giúp người không!”

Ẩn công tử chỉ đứng một bên không nói gì nhưng đôi mắt vẫn luôn chăm chú tỉ mỉ quan sát Hiên Viên Triệt. Thật không ngờ trong tình cảnh như hiện nay mà Hiên Viên Triệt vẫn có thể duy trì bình tĩnh đến thế. Hơn nữa, chỉ một câu hỏi mà Hiên Viên Triệt đã giành được thế chủ động trong tay mình. Người này thật không đơn giản, Hiên Viên Triệt so với Bạch Dật Thần còn lợi hại hơn hẳn một tầng.

Bạch Dật Thần nghe vậy thì khê giật mình, hai mắt lóe lên, lúc này y mới hung tợn nói, “Thái tử biết không? Nữ nhân kia đã có thai.” Y tin chắc Hiên Viên Triệt luôn ẩn nấp ở chỗ này thì chắc chắn không thể biết chuyện.

Quả nhiên thân mình Hiên Viên Triệt cứng đờ lại, trong đôi mắt âm lãnh tỏa ra sát khí và thị huyết. Đặc biệt, khi nhớ lại buổi tối hôm đó nàng đã lừa y lấy phải một nữ nhân của Yên Hoa Lâu, lại còn khiến y động phòng cùng với nữ nhân của Yên Hoa Lâu đó thì phần hận trong lòng không thể nào nhịn xuống được. Y hận không thể lập tức đem nàng xé thành vạn mảnh.

Bạch Dật Thần thấy Hiên Viên Triệt có phản ứng như thế thì trong lòng không khỏi đắc ý. Xem ra chuyện này rất có hy vọng. Y biết rất rõ Hiên Viên Triệt này giảo hoạt như thế nào. Nếu không phải việc này thập phần có lợi cho Hiên Viên Triệt thì Hiên Viên Triệt này tuyệt đối sẽ không giúp y.

“ Trước đó vài ngày nàng ta đã lừa ngài, lại còn diệt trừ toàn bộ thế lực của ngài. Chẳng lẽ ngài có thể nuốt trôi cơn tức này?” Bạch Dật Thần lại nói, y muốn kích động thêm lửa giận trong lòng Hiên Viên Triệt.

Nhưng Hiên Viên Triệt há lại dễ dàng bị chọc giận như vậy. Nghe Bạch Dật Thần nói thế, sự ngoan tuyệt trong mắt y lập tức biến mất, y lạnh lùng nói, “Ha ha, có lẽ Bạch công tử còn hận bọn chúng hơn cả bản cung. Giờ nếu Bạch công tử muốn đối phó với bọn chúng thì quá đơn giản, đâu có bị miễn cưỡng như bản cung đây! Bản cung sẽ ở chỗ này đợi tin tức tốt đẹp từ Bạch công tử.”

“ Thái tử hiểu lầm rồi! Chúng ta tới tìm Thái tử lần này không phải chỉ vì đối phó với bọn người Hiên Viên Diệp mà là muốn trợ giúp Thái tử giành được thiên hạ. Ta là người Tây Vực, muốn tới Trung Nguyên này phát triển sự nghiệp, hy vọng có thể hợp tác cùng với Thái tử.” Ẩn công tử tiến lên một bước rồi nhẹ nhàng

nói, ngữ khí của gã cũng thập phần cung kính. Hơn nữa, gã còn nói rõ thân phận và mục đích của mình ra. Gã biết rõ nếu muốn hợp tác cùng Hiên Viên Triệt thì không thể giấu diếm được.

Bạch Dật Thần cả kinh, hai mắt lập tức nhìn chăm chăm vào Ân công tử, trông mắt hiện rõ sự bất mãn.

Nhưng Hiên Viên Triệt vẫn trưng ra bộ mặt lạnh tanh và vẻ tươi cười không có một chút khác thường nào, “Vị công tử này, người không ngại nói cho ta biết vì sao người muốn hợp tác với bản cung chứ?” Nếu muốn hợp tác với y thì chỉ ít cũng cần phải cho y xem thành ý của gã thế nào. Hiện giờ y đang trong tình trạng hai bàn tay trắng, gã này muốn hợp tác với y không phải là muốn lợi dụng y chứ, hay là...

“Chỉ cần thân phận của Thái tử thì vẫn có lực hiệu triệu rất lớn. Huống chi Thái tử còn có một mạng lưới cơ sở ngầm dày đặc trong kinh thành này...” Ân công tử mỉm cười chậm rãi nói từng chữ, về điểm này thì dù là đối với ai cũng có nhiều cái lợi, hơn nữa, mật đạo này cũng chỉ có một mình Hiên Viên Triệt biết.

Hai mắt Hiên Viên Triệt lóe lên, ánh mắt nhìn về phía Ân công tử có thêm chút tìm hiểu dò xét. Suy tư một lát y mới khẽ nói, “Được! Một khi đã như vậy thì bản cung cũng có điều kiện với người.” Y chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn nên nhất định phải có điều kiện kèm theo.

“Thái tử có điều kiện gì xin cứ nói!” Ân công tử sáng khoái trả lời không hề do dự.

“Tốt! Khẳng khái lắm!” Hiên Viên Triệt gật đầu đáp lời rồi đột nhiên đi đến trước mặt Ân công tử kề sát tai gã nói nhỏ vài câu.

Ân công tử có phần sững sốt nhưng vẫn gật đầu đáp ứng, “Được! Ta đồng ý với điều kiện của Thái tử.”

Sắc mặt Bạch Dật Thần càng lúc càng âm trầm, trong con ngươi hiện lên chút tức giận. Y cũng muốn biết rốt cuộc Hiên Viên Triệt đưa ra yêu cầu gì. Chẳng qua giờ phút này y không thể mở miệng hỏi được.

Hiên Viên Triệt thấy Ân công tử đồng ý với yêu cầu của y thì trong con ngươi lại hiện lên chút cười lạnh, nam nhân này quả nhiên không đơn giản. Có điều gã đã đồng ý với điều kiện đó thì cũng đã thể hiện rõ thành ý rồi. Hiên Viên Triệt khẽ chớp hai mắt rồi chậm rãi hỏi, “Ý các người hẳn là muốn ta cho người trà trộn vào Nghệ vương phủ?” Đương nhiên Hiên Viên Triệt cũng không hoàn toàn tin tưởng vào gã, chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Vừa rồi nghe Bạch Dật Thần nghiêng rã nghiêng lợi nói Mạnh Phát Ảnh có thai, có lẽ tên này đang tính kế muốn xóa bỏ đứa bé này. Có điều hiện tại Nghệ vương phủ từ trong ra ngoài đều được canh gác rất nghiêm ngặt, muốn cho người trà trộn vào đó là một việc vô cùng khó khăn. Có lẽ đây chính là nguyên nhân bọn họ đến tìm y. Có điều y thực sự rất ngạc nhiên. Sao bọn họ có thể tìm được chỗ này? Nhưng mà chuyện này tạm thời y không muốn hỏi.

“Thái tử thật là người thông minh! Không sai, chúng ta đúng là có ý này, tuyệt đối không thể để nữ nhân kia sinh hạ đứa nhỏ cho Hiên Viên Diệp. Vì vậy, chúng ta nhất định phải xóa sạch đứa nhỏ.” Bạch Dật Thần ngoan độc nói. Đối với y, chuyện này là quan trọng nhất.

Hiên Viên Triệt nheo mắt lại, trong mắt nổi lên vài phần ngoan tuyệt. Y cũng không hy vọng nữ nhân kia sinh hạ đứa nhỏ của Hiên Viên Diệp, vì vậy y hết sức tán thành chuyện này.

“Người muốn làm thế nào? Hạ được nàng ta ư? Việc này miễn đi thì hơn, nàng ta không dễ dàng mắc mưu như vậy đâu. Còn muốn giết nàng ta thì cũng bỏ đi, vì cho dù có vào được Nghệ Vương phủ cũng chưa chắc đã tiếp cận được nàng ta.” Hiên Viên Triệt lạnh lùng nhìn Bạch Dật Thần một cái rồi vừa cười lạnh vừa nói. Nếu sự việc đơn giản như vậy thì y đã sớm vào Nghệ Vương phủ cướp nàng đến đây rồi, chứ đâu có đợi Bạch Dật Thần đến nhờ vả y.

“Điểm này Thái tử có thể yên tâm! Ân công tử có một loại hoa đặc biệt. Chỉ cần đặt nó vào bụi hồng phía sau phòng ở của Hiên Viên Diệp là được.” Bạch Dật Thần lại nói tiếp, trong ngữ khí đã thêm phần ngoan tuyệt và đắc ý.

Hiên Viên Triệt nhíu mày, đôi mắt híp lại nhìn về phía Ân công tử kia. Thấy Ân công tử hơi gật đầu, bấy giờ mới tin, y lạnh lùng nói, “Ừm, nếu chỉ cần đặt một gốc hoa vào trong đó thì khá đơn giản.”

“Đương nhiên, chuyện này còn cần phải nhờ đến mật đạo của Thái tử giúp sức.” Ân công tử thấy y đồng ý rồi thì trên mặt liền nở nụ cười khê.

“Yên tâm, bản cung sẽ đem mật đạo vào Nghệ vương phủ nói cho các người biết, còn về những chuyện khác, bản cung mặc kệ.” Gương mặt Hiên Viên Triệt vẫn lạnh băng như cũ, y nhú hai mắt lại rồi ngoan thanh nói, “Hơn nữa, nếu hành tung của bản cung bị lộ ra ngoài thì các người cũng đừng trách bản cung vô tình!” Tuy lúc này y đã rơi vào cảnh khó khăn nhưng ngữ khí vẫn vô cùng quyết đoán khiến người ta kinh hãi. Thân mình Bạch Dật Thần trở nên cứng đờ.

“ Thái tử yên tâm, chúng ta đã hợp tác với nhau thì ta há lại có thể bán đứng Thái tử.” Ân công tử vừa nhìn thẳng vào Hiên Viên Triệt vừa khẽ cười nói.

“ Tốt nhất là như vậy!” Hiên Viên Triệt sững sốt một chút, khóe miệng cong lên lạnh lùng cười nhạt.

Cũng khuya hôm đó, Nghệ vương phủ được bao phủ bởi một mảng tĩnh lặng hoàn toàn, có điều thị vệ trong phủ vẫn không ngừng qua lại tuần tra.

“Các người phải chú ý đề cao cảnh giác, hiện tại là thời điểm đặc biệt, không thể để xảy ra một chút sơ xuất nào.” Túc Phong vừa đi tới liền thấp giọng phân phó. Mỗi ngày hắn đều tuần tra đến khuya rồi mới đi ngủ.

“Vâng!” Những thị vệ kia đồng loạt cung kính trả lời, ai nấy cũng đều nâng cao tinh thần cảnh giác.

Thị vệ xung quanh phòng Hiên Viên Diệp là đông nhất và cũng là tốp vũ trang mạnh nhất. Có thể nói căn phòng được bảo vệ kín đến mức không có một khe hở, chỉ sợ ngay đến một con ruồi cũng khó lòng bay vào được.

Thời gian trôi qua từng khắc một, Túc Phong lại dò xét một lần nữa rồi mới trở về phòng của mình. Dù sao hắn cũng chỉ là một con người, cho dù lợi hại đến mấy thì sức lực cũng có giới hạn, cần phải nghỉ ngơi điều tiết. Hiện tại, mỗi ngày hắn chỉ được ngủ có hai canh giờ.

Sau khi Túc Phong rời đi thì những thị vệ ở lại cũng không chút lơ là cảnh giác, ngược lại bọn họ càng thêm cẩn thận canh phòng hơn. Có điều cũng không có gì khác thường xảy ra.

Ước chừng hai canh giờ nữa lại trôi qua. Trong bóng đêm, mặt đất bỗng hơi lay động tựa như thể có cái gì đó蠢蠢欲动 nhưng lại không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Mặt đất tiếp tục chậm rãi chuyển động như thể có cái gì đó từ từ蠢蠢欲动. Vật gì đó ở bên dưới di chuyển đến một vị trí nhất định thì dừng lại nhưng từ đầu đến cuối vẫn không phát ra bất cứ âm thanh nào, cũng chẳng có ai xuất hiện. Vị trí mà vật dưới mặt đất dừng lại nằm ngay trong viện của Hiên Viên Diệp. Sau một lát, phần đất蠢蠢欲动 lại từ từ, từ từ thụt xuống.

Mọi thứ lại khôi phục về yên tĩnh ban đầu. Nhưng chỉ một lát sau, ước chừng cách chỗ đất vừa thụt xuống khoảng năm thước, mặt đất lại từ từ蠢蠢欲动, tốc độ lần này có nhanh hơn nhưng vẫn không phát ra bất cứ âm thanh nào. Mà lần này, từ dưới mặt đất đột nhiên xuất hiện một bóng người chui lên. Chỗ người này vừa xuất hiện nằm ngay giữa những bụi hoa, xung quanh lại được mấy cái cây che chắn nên trong bóng đêm người khác căn bản nhìn cũng không ra điều gì.

Người nọ hướng người ra phía trước dò xét một chút rồi bàn tay nhanh chóng vươn ra tóm lấy một cây hoa. Trong bóng tối, tuy không thể hoàn toàn nhận ra cây hoa này nhưng hắn đã nhận ra mùi hương của nó. Sau khi nhặt được cây hoa, người này lại ẩn thân xuống dưới mật đạo. Bên đó lập tức không có động tĩnh gì nữa. Suốt cả quá trình vừa rồi không có bất cứ ai phát hiện ra điều gì khác thường.

Thị vệ canh giữ ở những nơi khác không nhiều lắm nên sau khi lấy lại được cây hoa này ở trong viện của Hiên Viên Diệp, việc đặt nó vào trong bụi hồng cũng không phải việc khó. Đương nhiên làm được chuyện này cũng là công lao của Hiên Viên Triệt. Mật đạo của Hiên Viên Triệt trải rộng khắp toàn bộ bên dưới của Nghệ vương phủ, hơn nữa, mỗi một nơi bí mật thì đều có cửa ra.

Người nọ rời khỏi viện của Hiên Viên Diệp được một khoảng khá xa thì lại trôi lên. Hắn lấy gốc cây kia giấu vào trong bụi hồng. Hoa hồng vốn là loài hoa có cành lá vô cùng rậm rạp, mà bây giờ lại đứng vào mùa hè nên hoa lá càng rậm rạp hơn. Cây hoa lạ vừa được giấu trong bụi hồng thì ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy được. Sau khi cất giấu xong cây hoa, người nọ liền lập tức biến mất. Cả Nghệ vương phủ lại khôi phục sự yên tĩnh.

Ngày hôm sau, sau khi tỉnh dậy, Mạnh Phát Ảnh vẫn theo Hiên Viên Diệp tiến cung. Sau khi trở về, nàng và Hiên Viên Diệp cùng nhau xem xét một chút đến chuyện buôn bán, mọi chuyện đều diễn ra như bao ngày khác.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, mọi việc vẫn y như thế mà không có chuyện gì phát sinh.

Nhưng mà, sang ngày thứ tư...

Có hai người cùng hùng hổ xông vào Nghệ vương phủ. Hai người đó đi rất nhanh, có vẻ như bọn họ đang có chuyện lớn rất gấp gáp, đặc biệt là nam tử đi phía trước, vẻ mặt của người này trông cực kỳ sốt ruột.

“Thất ca, chúng đệ đã trở về.” Khi đi đến ngoài cửa thư phòng, hai người cùng đồng thanh hô lên. Trong thư phòng, Hiên Viên Diệp nghe được tiếng nói quen thuộc này thì hơi sững sốt một chút, khóe miệng kéo ra một chút cười khê. Hiên Viên Mặc và Hiên Viên Trần rốt cuộc cũng đã trở về.

“Thất ca, nghe nói huynh không chỉ đã thành thân mà còn sắp được làm cha, đệ thật sự vẫn còn chưa tin được.” Ánh mắt Hiên Viên Mặc hơi lóe sáng, gã lập tức lên tiếng cười nói nửa đùa nửa thật. Vừa nói, gã vừa đẩy cửa thư phòng bước vào.

“Nghe nói vẫn là Nhị tiểu thư của Mạnh gia. Haizza, đệ đúng là không hiểu nổi suy nghĩ của Thất ca. Nữ tử kia có gì tốt chứ? Chỉ là một kẻ quái dị, hơn nữa lại còn đào hôn, sao huynh vẫn còn muốn cưới...” Hiên Viên Mặc nói với vẻ chế giễu, nhưng khi vào thư phòng, nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh ngồi một bên, gã hoàn toàn kinh hãi.

“Thất ca, nữ nhân này là ai vậy?” Hiên Viên Mặc kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Mạnh Phát Ảnh, ánh mắt chợt lóe lên, gã đột nhiên nói, “Thất ca, hóa ra không phải là cái người quái dị kia. Xem ra vừa rồi đệ nóng vội nên nghe lầm.” Bọn họ vừa hồi kinh nên còn một số việc chưa biết, vừa mới nghe người ta nói Thất ca sắp được làm cha, hơn nữa còn nghe nói Vương phi hình như vẫn là tiểu thư của Mạnh gia. Có điều khi nhìn thấy nữ nhân đang ngồi trong phòng này, Hiên Viên Mặc lập tức khẳng định ngay là bản thân mình đã nghe lầm.

“Đúng vậy! Đệ đã nói rồi mà, Thất ca sao có thể cưới nữ nhân kia được.” Hiên Viên Trần kinh ngạc xong cũng trưng ra bộ mặt tươi cười, “Lại nói, chỉ có nữ tử như thế này mới xứng đáng với Thất ca của chúng ta. Mạnh Phát Ảnh kia chỉ là một nữ nhân xấu xí, nàng ta vừa ngốc vừa hung dữ, làm sao có thể xứng với Thất ca được? Hừ, nữ nhân đó lúc trước đã hại đệ thê thảm, nếu có cơ hội đệ nhất định sẽ tính toán món nợ này với nàng ta.”

Hiên Viên Diệp nhíu mày, trong mắt ẩn chứa vẻ bất mãn. Hắn muốn nói điều gì đó nhưng Mạnh Phát Ảnh đã ra hiệu với hắn, ý bảo hắn đừng nói gì. Hiên Viên Diệp hiểu ra, khóe môi không khỏi nhếch lên cười nhẹ.

“Ừ, Thập đệ nói rất đúng, nữ nhân kia chính là một ả độc phụ! Món nợ giữa ta với ả nhất định ta sẽ không yên đâu.” Hiên Viên Mặc cũng tức giận nói. “Thập đệ, tìm một lúc nào đó hai chúng ta phải từ từ chinh ả một phen, vừa xả được cục tức này, đồng thời cũng giúp Thất ca rửa được mối nhục.” Hiên Viên Mặc vừa nghĩ đến chuyện lúc trước ở Hầu phủ thì lửa giận liền bốc lên phừng phừng, gã hung hăng nói.

Mạnh Phát Ảnh nhắm mắt khê mỉm cười. Thật không ngờ hai người bọn họ vừa trở về đã tính kế tìm nàng báo thù, hơn nữa lại còn hận nàng như vậy. Hiên Viên Mặc thật đúng là một tên nam nhân độc miệng, vậy thì đừng trách nàng là một độc phụ.

“Hai vị vương gia đừng nóng! Người đâu, mau dâng trà cho hai vị vương gia!” Mạnh Phát Ảnh nhướng mắt lên nhìn hai người, vẻ mặt vẫn khe khẽ mỉm cười như thể người bọn họ vừa nói đến không phải là nàng.

“Ha ha, đa tạ Thất tẩu! Thất tẩu không những đẹp như thiên tiên mà còn ôn nhu dễ gần. Thất ca thật là có con mắt tinh tường.” Hiên Viên Mặc nhìn thấy gương mặt cười khê của Mạnh Phát Ảnh thì hơi sững sốt một chút, gã lập tức cắt lời tán dương không hề che giấu.

“Đúng vậy! Mỗi khi bọn đệ đến chỗ Thất ca, Thất ca đều đối xử lạnh nhạt với bọn đệ. Vẫn là Thất tẩu tốt nhất.” Hiên Viên Trần tươi cười cực kỳ sáng lạn, khi nói chuyện, ánh mắt của gã hơi quét qua Hiên Viên Diệp một cái như thể muốn tố cáo với Mạnh Phát Ảnh.

“Hai vị vương gia quá khen, nào ta có tốt như vậy?” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười càng thêm thân thiết, trong giọng nói cũng chứa đựng vài phần ngưỡng ngùng.

“Thất tẩu, không phải chúng ta lấy lòng tẩu đâu, tẩu quả thực là tốt nhất! Không giống như nữ nhân quái dị kia. Tẩu không biết ả ta đâu, ả không những xấu xí mà còn dâm dòn, hơn nữa lại không biết xấu hổ. Ai thêm cưới một nữ nhân như thế? Thế mà ả ta lại còn đào hôn. Cũng may Thất ca không cưới ả về.” Hiên Viên Mặc lại mở miệng khen nàng nhưng cũng không quên chửi bới Mạnh Phát Ảnh.

“Mạnh tiểu thư kia quả thực đáng ghét đến vậy sao?” Hai mắt Mạnh Phát Ảnh khẽ rử xuống ẩn chứa vài phần lãnh ý. Mặc dù trước kia nàng có chửi Hiên Viên Mặc nhưng đó cũng là do gã mắng chửi nàng trước. Hiện giờ Hiên Viên Mặc nói nàng thế này thì đúng là hơi quá đáng rồi.

“Aizza, tẩu không biết đâu, không chỉ đáng ghét mà còn khiến người ta thực không có cách nào chịu đựng được. Đệ nói cho tẩu biết nhé, nếu tẩu mà nhìn thấy ả một lần thì cả đêm ngủ không yên, thậm chí vài ngày ăn cũng không ngon.” Hiên Viên Mặc tức giận nói, lời lẽ càng thêm độc.

Hiên Viên Diệp nheo mắt lại, lời này của Hiên Viên Mặc thật sự quá đáng, hẳn nghe không nổi nữa. Vừa định mở miệng thì đúng vào lúc này Tốc Phong bưng trà tiến vào.

Nghe được toàn bộ câu nói của Hiên Viên Mặc, khóe môi Tốc Phong khẽ giật vài cái. Hẳn thật sự bội phục Cửu vương gia này, dám ở trước mặt Vương phi mà trách móc chửi mắng. Mấy ngày nay hẳn cũng biết rõ tính tình Vương phi như thế nào. Người không chọc Vương phi thì Vương phi sẽ đối xử với người cực kỳ hòa ái. Vương phi quả thực là một người tốt. Nhưng nếu người chọc giận Vương phi thì chỉ sợ sẽ có kết cục thảm hại không thể hình dung. Tốc Phong chậm rãi bưng trà đi vào.

“Tốc Phong, đem qua cho ta!” Mạnh Phát Ảnh đứng lên nhận lấy trà trong tay Tốc Phong nhưng đôi môi lại nở nụ cười lạnh lẽo.

Tốc Phong rõ ràng là cứng đờ người lại, hai mắt hơi hơi liếc sang nhìn Hiên Viên Mặc, trong lòng thầm than: Cửu vương gia, ngài tự cầu phúc ỉnh nhé! Vương phi mà nổi giận thì Điện hạ cũng không ngăn được. Huống chi, Điện hạ căn bản cũng sẽ không ngăn cản, nói không chừng lại họa vô đơn chí. Hẳn biết lúc này không ai đủ sức cứu được Hiên Viên Mặc. Ai bảo Hiên Viên Mặc trách móc Vương phi quá đáng như vậy. Nếu đối lại là hẳn, hẳn cũng không chịu đựng nổi.

Hiên Viên Diệp nhìn thấy Mạnh Phát Ảnh tiếp nhận trà trong tay Tốc Phong thì lời nói vừa đến miệng lập tức bị nuốt vào trong. Nàng không phải loại người dễ dàng bỏ qua khi bị người khác khi dễ. Hẳn không lo lắng cho nàng mà ngược lại hẳn lo cho Hiên Viên Mặc hơn.

“Cửu ca, kỳ thật cũng đâu có kinh khủng như lời huynh nói. Huynh đừng khiến Thất tẩu sợ hãi.” Hiên Viên Trần cũng không nghe nổi, gã không khỏi mở miệng can ngăn. Tuy trước kia gã cũng không thích Mạnh Phát Ảnh vì thấy Mạnh Phát Ảnh không xứng với Thất ca nhưng nàng cũng không đến nỗi phải chịu bị chửi mắng như vậy.

“Hả, sao đệ lại nói giúp ả? Nói xong những lời vừa rồi ta cảm thấy nhẹ cả đầu. Đệ đừng quên trước kia ả đã làm ra những chuyện đáng xấu hổ như thế nào. Hơn nữa, mọi người đều biết ả là một kẻ quái dị. Mỗi lần nhìn thấy ả là ta ói suốt mấy ngày liền.” Hiên Viên Mặc trừng mắt nhìn Hiên Viên Trần một cái, giọng nói càng tăng thêm sự tức giận.

“Vương gia, ngài cũng mệt rồi phải không? Uống chén trà cho nhuận giọng rồi nói tiếp.” Mạnh Phát Ảnh bưng trà đi đến chỗ Hiên Viên Mặc, tay trái cầm một chén đưa cho gã, nàng cất giọng mời thân thiết quan tâm, vậy nhưng sâu trong con ngươi lại ẩn chứa ý cười lạnh.

Hiên Viên Diệp vẫn ngồi yên trước thư án, đôi mắt xẹt qua một tia gì đó, khóe môi khẽ giật giật nhưng chung quy vẫn không nói gì.

“Vẫn là Thất tẩu tốt nhất! Đa tạ Thất tẩu.” Hiên Viên Mặc tiếp nhận chén trà của nàng, trên mặt hiện vẻ cảm kích.

Lúc này Mạnh Phát Ảnh mới chuyển hướng quay sang Hiên Viên Trần rồi cười nói, “Vương gia, mời dùng trà!” Lần này nàng không đi về phía Hiên Viên Trần mà vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ đưa trà cho gã ta.

“Trà của Thất tẩu quả nhiên uống rất ngon.” Hiên Viên Mặc đưa chén trà lên nhấp vài ngụm rồi tiếp tục khen, lời khen của gã lần này nghe rất miễn cưỡng.

“Nếu vậy thì ngài uống thêm chút đi!” Khóe môi Mạnh Phát Ảnh vẫn cười thân thiết như cũ, giọng nói cũng mềm nhẹ hơn nhưng trong lòng thì lại âm thầm cười lạnh. Khi nói ra những lời này, bản thân nàng cũng hơi sững sốt và buồn cười, lời kịch thật quen thuộc quá đi!

Tốc Phong khẽ nhếch môi, trà này chỉ sợ không ngon như vậy đâu?

“Đương nhiên. Trà của Thất tẩu, đệ đương nhiên sẽ uống hết.” Hiên Viên Mặc càng cố lấy lòng, gã lập tức uống cạn hết chén trà.

Khóe môi Hiên Viên Trần cũng kéo nhẹ lên đôi chút, gã bưng trà lên uống một ngụm.

“Thất tẩu chưa gặp qua nữ nhân quái dị kia sao?” Hiên Viên Mặc uống trà xong lại tiếp tục nói, thật đúng là nhuần giọng xong liền muốn nói tiếp.

Tốc Phong âm thầm than nhẹ, thật sự là muốn tiến lên bịt miệng Cửu vương gia lại ngay lập tức. Vương gia mà còn tiếp tục nói, chỉ sợ...

“Chà, nghe Vương gia nói như vậy, ta thật sự có chút khó tin...” Mạnh Phát Ảnh không thể không cho ý kiến.

“Nữ nhân giống như ả, Thất tẩu chưa gặp qua vẫn còn may mắn! Gặp rồi chỉ sợ dọa đến Thất tẩu.” Hiên Viên Mặc nói với vẻ cực kỳ quan tâm.

“Hả? Vậy thì đa tạ Vương gia đã nhắc nhở.” Mạnh Phát Ảnh làm bộ cảm kích.

“Hừ, dù sao ta cũng sẽ không tha cho nữ nhân kia! Rồi sẽ có một ngày ta chinh ả đến sống dở chết dở cho xem...” Hiên Viên Mặc lại ngoan thành nói.

“Ừm, ta ghi nhớ lời của Vương gia, có thù tất phải báo.” Mạnh Phát Ảnh trịnh trọng gật đầu. Nhưng mà lời này không biết là nàng nói với Hiên Viên Mặc hay đang nói với chính mình.

“Ha ha ha...” Hiên Viên Mặc cười nhẹ thành tiếng, “Thật không ngờ tính cách Thất tẩu lại sáng khoái như vậy. Thất ca thật có phúc khí tốt mới cưới được người như Thất tẩu.”

“Phải không? Chỉ sợ vẫn có người ghét bỏ ta!” Mạnh Phát Ảnh hơi khép hờ mắt, ảo não nói.

“Làm sao có thể? Người như Thất tẩu, Thất ca làm sao ghét bỏ được!?” Hiên Viên Mặc hơi sững sốt một chút rồi nói với vẻ sốt ruột. Như nhớ ra được điều gì, gã hơi khựng người lại một chút rồi hỏi một câu, “Đúng rồi! Thất tẩu là tiểu thư nhà ai? Trước kia đệ chưa bao giờ gặp qua Thất tẩu.” Giờ phút này, trong ngữ khí của gã đã ẩn chứa một chút thất vọng. Nếu gặp được nàng sớm hơn thì có lẽ gã đã theo đuổi nàng rồi.

“Đúng vậy! Đệ cũng chưa bao giờ gặp qua Thất tẩu.” Hiên Viên Trần cũng hơi nhú mày nói, đôi mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh hơi nghi hoặc một chút. Lại nói thêm, những đại tiểu thư của vương triều Hiên Viên này, chưa có ai gã chưa từng gặp qua. Nhưng mà gã thật sự chưa từng gặp Thất tẩu này bao giờ, vừa về gã đã tới luôn Nghê vương phủ cho nên cũng chưa hỏi thăm rõ ràng.

“A, đúng rồi, chỉ mải lo nghe chuyện của Vương gia, ta quên mất không giới thiệu.” Mạnh Phát Ảnh giống như giật mình hoàn hồn, nàng đáp lời với vẻ ảo não nhưng khóe môi lại cong lên cười khẽ.

Bàn tay Hiên Viên Diệp đặt trên bàn cũng hơi nắm lại. Hắn thật sự muốn biết sau khi Hiên Viên Mặc và Hiên Viên Trần biết được thân phận của nàng thì sẽ phản ứng thế nào.

Tốc Phong cũng âm thầm thở dài một hơi. Xong rồi! Lần này kết cục của Cửu vương gia chắc chắn sẽ rất thảm.

“Không sao! Thất tẩu bây giờ giới thiệu cũng đâu có muộn.” Hiên Viên Mặc nói với vẻ băng quơ, đôi mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh càng thêm ý cười.

“Ta...” Mạnh Phát Ảnh ngược mắt lên nhìn về phía Hiên Viên Mặc, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy chậm rãi nói, nhưng mà nàng lại chỉ nói ra một chữ rồi ngừng lại.

Hiên Viên Mặc đang nghiêm túc lắng nghe, thấy nàng đột nhiên ngừng lại, đôi mắt ánh lên vẻ nghi hoặc, gã thúc giục, “Thất tẩu, tại sao không nói tiếp?”

“Khụ!” Mạnh Phát Ảnh ho nhẹ một tiếng rồi mới mở miệng chậm rãi nói từng chữ một, “Ta họ Mạnh, tên Phát Ảnh, không biết Vương gia đã từng nghe qua tên của ta chưa?” Hai mắt Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía gã trần đầy ý cười, giọng nói lại cực kỳ mềm nhẹ khiến Hiên Viên Mặc nhất thời hốt hoảng.

Có vẻ như chưa ý thức được lời nói của Mạnh Phát Ảnh, gã khẽ gật đầu rồi nói, “Hình như có nghe qua...” Lời còn chưa nói hết, gã đột nhiên kinh sợ, đôi mắt không tin nhìn chăm chăm vào nàng. Gã kinh hãi lắp bắp: “Tẩu...tẩu ...nói ...cái gì? Tẩu...nói...tẩu là ..Mạnh Phát Ảnh?”

Hiên Viên Trần cũng ngạc nhiên không kém, gã khó tin kêu lên, “Không... không... thế nào? Sao tẩu có thể là Mạnh Phát Ảnh được? Hay là tẩu trùng tên với nàng ta?”

“Không trùng tên, chính là ta. Cảm tạ Vương gia đã nhớ rõ ta, hơn nữa còn khắc sâu trong trí nhớ như vậy!” Mạnh Phát Ảnh vẫn cười sáng lạn như cũ, hơn nữa so với lúc trước còn sáng lạn hơn vài phần, ngữ khí thì càng thêm thân thiết và mềm nhẹ.

Lần này, toàn thân Hiên Viên Mặc thực sự cứng đờ. Nhìn gương mặt tươi cười kia của nàng, gã lại càng có cảm giác kinh khủng. Nàng rõ ràng là đang cười nhưng lại khiến cho người ta không rét mà run. Bàn tay cầm chén trà của Hiên Viên Mặc rõ ràng đang run lên. Hiện tại, gã xúc động chỉ muốn chạy ngay ra ngoài, nhưng gã lại đứng ở phía trong, còn Mạnh Phát Ảnh đang đứng gần cửa. Chỉ sợ nữ nhân này tuyệt đối sẽ không cho gã chạy đi. Hơn nữa, vừa rồi gã còn uống trà của nàng. Trời ạ! Gã vừa mới uống trà của nàng!

Con người Hiên Viên Mặc nhìn xuống chén trà trong tay, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Vừa vào cửa gã đã mắng nàng, nàng làm sao mà có hảo tâm đem trà cho gã uống? Cho nên, giải thích duy nhất cho việc này chính là trà này đã bị nàng động tay động chân.

Tốc Phong nhìn nụ cười trên mặt Mạnh Phát Ảnh cũng hơi hơi run rẩy. Xong rồi! Đây chính là điềm báo Vương phi sắp nổi giận. Hắn tuyệt đối không dám nghĩ tới hậu quả khi Vương phi tức giận đâu!

Tốc Phong nhìn về phía Hiên Viên Diệp, lại thấy Hiên Viên Diệp vẫn bình thản không có nửa điểm khác thường. Có điều trên mặt Hiên Viên Diệp cũng thoáng hiện nụ cười, giống như đang chờ xem kịch hay vậy.

Haiza! Cửu vương gia thật đáng thương!

126. Chương 127: Hiên Viên Diệp Điên Cuồng

“Tẩu...? Tẩu thật sự là cái người xấu...” Hiên Viên Mặc mấp máy môi kinh hô một cách khó tin. Nhưng mà, khi vừa nói đến chữ “xấu” kia, rồi nhìn lại Mạnh Phát Ảnh đang cười tươi sáng lạn trước mặt, cả người gã cứng đờ, lời nói đến miệng phải cố gắng nuốt trở lại. Gã lắp tức sửa sai, “Tẩu thật sự là Mạnh Phát Ảnh sao?”

“Không thể giả được!” Nụ cười trên gương mặt Mạnh Phát Ảnh lúc này từ từ biến mất, hai mắt nhìn về phía Hiên Viên Mặc cũng lộ rõ lãnh ý. Nam nhân này vừa rồi còn mắng nàng không tiếc lời, thế nào mà bây giờ lại ngậm miệng như thế này? Gã biết sợ rồi sao?

“Chuyện này...làm sao có thể?” Hiên Viên Mặc mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp khiến cho người ta hít thở không thông kia. Dù hiện tại nàng đã tự mình thừa nhận nhưng gã vẫn không thể nào tin được. Nữ nhân trước mặt và nữ nhân lúc trước khác nhau một trời một vực.

Hiên Viên Trần cũng ngạc nhiên không kém Cửu ca của gã, đúng là không thể tưởng tượng được nữ tử xinh đẹp như thiên tiên trước mặt lại là cái người quái dị lúc trước.

“Tẩu... hủy... hủy... dung mạo của mình sao?” Hiên Viên Mặc lại kinh hãi hỏi, nhưng không biết là bởi vì quá mức căng thẳng khiến đầu lưỡi lú lút lại hay là bởi vì trong lòng thực sự nghĩ vậy nên mới nói ra thành

lời, thế nhưng lời nói của gã thật sự khiến người ta không còn lời nào để nói. Chỉ e điều gã muốn nói chẳng qua chỉ là sửa sang dung mạo mà thôi.

“Nếu hủy dung mạo mà hủy thành như vậy thì mọi người ai cũng muốn hủy dung mạo rồi.” Mạnh Phát Ảnh nhú mày từ từ trả lời, ánh mắt nhàn nhạt quét qua gã một cái.

Hiên Viên Mặc ngược mắt nhìn về phía Hiên Viên Diệp, lại thấy Hiên Viên Diệp nhìn Mạnh Phát Ảnh một cách sùng nịnh giống như thể ngoại trừ hai người bọn họ thì chung quanh chẳng còn người nào khác tồn tại.

“Tẩu... tẩu vừa mới cho cái gì vào trong trà của ta vậy?” Ngay cả nghĩ cũng không muốn tin nhưng hiện thời tận tai nghe được Mạnh Phát Ảnh nói thế, lại thấy Hiên Viên Diệp cũng chẳng nói gì, Hiên Viên Mặc mới tin đây là sự thật. Gã sức nhớ đến chén trà vừa mới uống xong, trong lòng không khỏi thất kinh. Vừa nói, trên mặt gã lại hiện lên vẻ sợ hãi, giọng nói cũng càng thêm run rẩy.

“Ồ...” Mạnh Phát Ảnh giống như giật mình nhớ đến chuyện gì đó mà ồ nhẹ một tiếng. hai mắt nhìn về phía gã càng thêm ý cười. Nàng hơi ngừng lại một chút rồi mới nói, “Người không nói đến thì ta thiếu chút nữa quên mất, vừa rồi trong chén trà kia ta thực sự có bỏ thêm mấy thứ.” Ngữ khí vẫn đậm phong khinh cực kỳ mềm nhẹ nhưng vào tai người khác thì giống như gió rét ào ào.

Đến ngay cả Tốc Phong cũng nhìn không được mà run rẩy. Lại nói, lúc trước hắn cũng cực kỳ chú ý quan sát động tác của Vương phi mà vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường. Vương phi hạ thuốc vào trà lúc nào hắn cũng không biết. Tốc độ của Vương phi thật là nhanh, vượt qua cả tầm mắt của hắn.

“Tẩu... tẩu... ?” Thân hình cứng đờ của Hiên Viên Mặc đột nhiên run rẩy, theo bản năng mà lui về phía sau vài bước. Có vẻ như đột nhiên cảm thấy không thoải mái, gã gấp gấp hỏi, “Tẩu... tẩu... tẩu... rốt cuộc đã bỏ thứ gì?” Nữ nhân này lần trước chính gã khiến gã thiếu chút nữa là bị ong mật đốt cho suýt chết. Mới vừa rồi gã còn mắng nhiếc nàng như vậy, chỉ sợ...

“Kỳ thực cũng không đáng ngại gì mấy đâu! Đây chẳng qua là một loại dược mà ta mới nghiên cứu. Dược này sẽ làm cho con người ta cứng đờ trong ba ngày.” Mạnh Phát Ảnh quét mắt nhìn qua Hiên Viên Mặc một cái. Lúc này, ngữ khí của nàng vẫn vẫn đậm phong khinh như cũ nhưng Hiên Viên Mặc lại cảm thấy lạnh lẽo như băng từ đầu đến chân. Có vẻ hiện tại người gã cũng bắt đầu cứng đờ.

“Tẩu... tẩu... nói cái gì?” Hiên Viên Mặc lúc này mới cẩn thận suy xét rồi lại nói, “Trên đời này làm gì có loại thuốc nào như vậy, tẩu tướng ta là đứa trẻ lên ba hay sao?”

“Ha ha, ta không phải đã nói rồi sao? Đây là thuốc ta mới nghiên cứu... Cho nên cũng có thể giống như người nói, ba ngày tới có lẽ thân thể người cũng không cứng lại đâu...” Mạnh Phát Ảnh hơi nhún mày lại, trong giọng nói có vẻ ảo não.

Nàng vừa nói vừa khẽ nâng hai mắt lên nhìn Hiên Viên Mặc, khi thấy trên mặt gã dường như ẩn hiện một chút hy vọng, nàng lại nói tiếp, “Cũng có thể chưa đến ba ngày thì đã cứng lại rồi.”

“Không có khả năng! Tẩu đừng ở đây cố tình nói thế để làm cho ta sợ. Ta còn lâu mới mắc mưu tẩu.” Hai mắt Hiên Viên Mặc trầm xuống nhưng trong giọng nói lại lộ rõ vẻ sợ hãi. Trước kia gã đã biết nữ nhân này vốn rất ngoan độc và lợi hại.

“Không tin à?” Mạnh Phát Ảnh thở dài một hơi rồi nhìn thẳng về phía gã và gần từng tiếng, “Ta muốn hỏi Vương gia, cánh tay phải hiện tại có tê không?”

Kỳ thật nàng cũng không bỏ thuốc gì vào trà mà chẳng qua chỉ bôi trên chén trà một chút thuốc tê. Vừa rồi Hiên Viên Mặc đã cảm chén trà kia nên ít nhiều chắc cũng có cảm giác. Đương nhiên phải nói thêm, thuốc tê kia cũng không dễ thấm vào cơ thể của con người ta như vậy, nếu có chẳng qua cũng chỉ là một chút cảm giác mà thôi. Nhưng mà lúc này Hiên Viên Mặc lại sợ hãi như thế, nàng vừa nói vậy, cho dù chỉ có chút tê cũng sẽ bị gã phóng đại lên vô hạn. Vốn dĩ gã sẽ không cảm thấy được quá rõ ràng, nhưng lúc này nếu đặc biệt chú ý thì sẽ thấy tê thực sự, rất tê. Kỳ thực, mưu mẹo ở đây chính là vấn đề về mặt tâm lý thôi!

“Cái này... cái này...” Hiên Viên Mặc mở to mắt nhìn chăm chăm vào cánh tay của mình. Có vẻ như gã đang cảm thấy tay mình càng ngày càng tê, vẻ sợ hãi trong mắt càng lúc càng hiện lên rõ ràng. Bàn tay nắm chén trà của Hiên Viên Mặc bất thành linh mất đi cảm giác, ngay cả một chén trà không cũng không thể giữ nổi. Cái chén cứ thế mà rơi xuống đất. Vì vậy mới nói, đây hoàn toàn là do tâm lý của Hiên Viên Mặc.

“Ai nha, có lẽ được tính đã phát tác mất rồi! Vương gia thậm chí ngay cả một chén trà không cũng cầm không xong.” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên thét lên kinh hãi, vẻ mặt còn hưng phấn khác thường, “Xem ra hiệu quả của thuốc này chắc chắn là không tồi đâu.”

“Tẩu... tẩu... này...” Hiên Viên Mặc giờ phút này hận đến nghiến răng nghiến lợi, dù có muốn mắng nhiếc Mạnh Phát Ảnh thì cũng phải cố gắng mà nuốt xuống, tính mạng quan trọng hơn hết thảy, trước mắt cứ khiến nàng giao ra thuốc giải thì hơn.

Âm thầm hít sâu một hơi, gã cố gắng áp chế tức giận trong lòng rồi mới mở miệng nói, “Thất tẩu, lúc trước là đệ không đúng. Thất tẩu đại nhân đại lượng, không chấp kẻ tiểu nhân, Thất tẩu hãy tha cho ta lần này.” Lúc này gã cũng ăn nói một cách nhẹ nhàng từ tốn hơn lúc trước rất nhiều, thậm chí còn mang theo vẻ cầu khẩn.

“Aiza, nếu người đã nói như vậy rồi thì chuyện này coi như chấm dứt.” Mạnh Phát Ảnh nói một cách cực kỳ đại nhân đại lượng.

Hiên Viên Mặc sững sốt, trong lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đôi mắt của gã thẳng tắp nhìn Mạnh Phát Ảnh chờ nàng giao ra giải dược, nhưng đợi cả nửa ngày mà thấy nàng không có bất cứ động tác gì, gã nhịn không được liền hỏi, “Vậy thì phiền Thất tẩu cho đệ thuốc giải đi.”

“Aiza, đây là thuốc ta mới nghiên cứu, vừa vặn đem ra sử dụng lần đầu tiên, cho nên chưa có thuốc giải.” Mạnh Phát Ảnh làm bộ sức nhớ ra điều gì đó rồi sợ hãi kinh hô, vừa nói nàng vừa ảo não vỗ trán chính mình.

“Cái gì? Không có thuốc giải? Không có thuốc giải mà tẩu dám hạ thuốc ta sao?” Hiên Viên Mặc nghe thấy nàng nói vậy thì tức giận đến muốn nổ tung. Rốt cuộc cũng không khống chế được lửa giận trong lòng, gã lớn tiếng quát, “Tẩu cố ý muốn hại chết ta có đúng hay không? Không có thuốc giải? Chẳng lẽ tẩu muốn nhìn ta chết? Tẩu quá nhẫn tâm rồi đấy!”

“Thực xin lỗi, vừa nãy ta quên mất.” Mạnh Phát Ảnh nhìn bộ dạng nổi cơn lôi đình của gã mà âm thầm buồn cười trong lòng, ngoài mặt thì tỏ vẻ áy náy. Lại nói, Hiên Viên Mặc này cũng chỉ hơi độc miệng một chút, những mặt còn lại thì vẫn tốt, tính tình của gã xem như cũng thẳng thắn, không phải là kẻ có tâm cơ.

“Tẩu... tẩu... tẩu... quên ư?” Hiên Viên Mặc tức hộc máu, đánh chết gã cũng không tin nàng thực sự đã quên, rõ ràng là nàng cố ý. Ngón tay gã hơi hơi vươn ra run run chỉ thẳng vào nàng rồi ngoan thanh nói, “Tẩu còn không mau nghĩ cách gì đi! Chẳng lẽ tẩu thực sự muốn khiến cho ta ba ngày sau cả người hóa đá sao?”

“Nhưng mà....ta kỳ thực cũng chẳng có cách nào cả.” Mạnh Phát Ảnh ngẩn người nói với vẻ cực kỳ vô tội.

“Tẩu...?” Hiên Viên Mặc hoàn toàn chán nản. Gã biết rõ nữ nhân này cố ý nhưng hiện tại nàng đã là vương phi của Thất ca, cho dù nàng có bức gã như thế nào thì cũng sẽ không làm đến mức lấy mạng của gã. Cho nên, lời kia của nàng chắc chắn chỉ muốn dọa gã thôi.

Gã vội vàng chuyển tầm mắt về phía Hiên Viên Diệp rồi cầu khẩn, “Thất ca, huynh mau bảo vương phi của huynh lấy thuốc giải ra đi! Chẳng lẽ huynh muốn nhìn thấy đệ bị hóa đá sao?”

“Chuyện này bốn vương cũng không có biện pháp.” Hiên Viên Diệp vừa nhìn Mạnh Phát Ảnh vừa chậm rãi nói từng chữ một, “Đệ cũng biết độc của nàng rất lợi hại, bốn vương cũng rất sợ độc của nàng. Vậy nên, bốn vương...” Hiên Viên Diệp cố ý dừng lại nhưng hàm ý ở phía sau thì quá rõ ràng.

Dù như thế nào cũng không giúp.

“Thất ca, huynh thật sự thấy chết mà không cứu sao?” Hiên Viên Mặc sững sốt nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Không phải bốn vương thấy chết không cứu mà bốn vương thật sự bất lực.” Hiên Viên Diệp cũng làm bộ dáng giống như Mạnh Phát Ảnh lúc này, trông hần có vẻ thực sự áy náy. Hắn biết mặc dù nàng rất bức Hiên Viên Mặc nhưng cũng sẽ không ra tay hại chết Hiên Viên Mặc được. Nhiều nhất cũng chỉ là chính cho Hiên Viên Mặc một phen, sẽ không làm mọi chuyện náo loạn. Cho nên hắn đương nhiên sẽ giúp nàng. Có

điều, Hiên Viên Diệp không gì là không làm được lại nói ra những lời như vậy thì thật khiến người ta không còn lời nào để nói.

Hiên Viên Mặc nhìn biểu tình của Hiên Viên Diệp liền biết có cầu Thất ca cũng vô dụng, không khỏi lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh. Tuy rằng hiện tại gã không muốn cầu xin nàng nhưng nếu không cầu nàng thì chỉ e khó giữ được tính mạng. Gã đành phải xuống nước, “Thất tẩu, vừa rồi là đệ ăn nói lỗ mãng, Thất tẩu đại nhân đại lượng bỏ qua cho đệ lần này, cho đệ giải được đi! Đệ cam đoan về sau sẽ không nói như vậy nữa.”

Mạnh Phát Ảnh nhìn bộ dạng của gã thì càng cười thâm trong bụng. Nàng chậm rãi nói, “Ta thực sự không có thuốc giải, nhưng mà có một biện pháp có thể giải được độc kia.”

“Cách gì?” Hiên Viên Mặc vừa nghe nói có biện pháp thì nhanh nhẩu hỏi, “Đệ biết Thất tẩu không nhẫn tâm như vậy mà! Thất tẩu mau nói đi, cách gì vậy?”

“Cái này... Cách đó chính là...” Mạnh Phát Ảnh khẽ nhếch môi chậm rãi nói từng chữ một, nhưng mà ở tận sâu trong con ngươi lại nổi lên ý cười khê, “Tác dụng đáng sợ nhất của thuốc này là làm cho người ta căng cứng, đặc biệt là lúc tối ngủ, nếu cơ thể bất động thì tốc độ căng cứng sẽ càng nhanh hơn...”

“Thất tẩu, tẩu mau nói cái biện pháp kia đi, đừng dọa đệ nữa!” Hiên Viên Mặc càng nghe càng kinh sợ, gã nhin không được lập tức ngắt ngang lời nàng.

“Cách này chính là phải làm cho toàn thân không ngừng vận động, có như vậy mới ngăn được quá trình xơ cứng...”

“Vậy thế phải làm như thế nào?” Hiên Viên Mặc ngăn người không hiểu.

“Chỉ cần trong ba ngày ngươi không ngừng nhảy lên để máu trong cơ thể không ngừng lưu chuyển, bằng không nhất định sẽ bị xơ cứng.” Mạnh Phát Ảnh làm bộ cực kỳ nghiêm túc nói, “Quan trọng nhất chính là ba ngày ba đêm không được nằm im. Nhất định phải không ngừng nhảy, không ngừng nhảy, một khắc cũng không được dừng lại. Nếu không nghe lời, chỉ sợ vô dụng...”

“Cái gì?” Hiên Viên Mặc lại kinh sợ thốt lên, “Ý của tẩu là đệ phải nhảy liên tục trong ba ngày ba đêm sao?” Đến lúc đó gã không bị độc chết thì cũng bị mệt chết. Ai mà có đủ sức vừa thức trắng lại vừa nhảy liên tục trong ba ngày ba đêm cơ chứ?

“Ừm, hiện tại cũng chỉ có mỗi cách này mà thôi.” Mạnh Phát Ảnh cũng gật đầu, bộ dạng rất nghiêm túc. “Nếu vương gia cảm thấy cách này quá mệt mỏi thì... thôi đi. Đến lúc đó có bị cứng như đá cũng đừng có trách Thất tẩu này. Biện pháp ta cũng đã nói cho Vương gia biết rồi, chỉ là Vương gia không chịu làm theo thôi.” Mạnh Phát Ảnh làm mặt vô tội như thể thuốc kia chẳng phải do nàng hạ. Có điều nàng quả thật cũng đâu có hạ thuốc gì.

Hiên Viên Mặc hoàn toàn chán nản, về sau gã nhất định không bao giờ đụng đến nữ nhân này nữa. Nhưng vừa nghĩ đến việc phải nhảy liên tục trong ba ngày ba đêm, gã không khỏi run rẩy thân mình, quả thực đáng sợ quá.

“Thật sự...thật sự phải nhảy lên trong ba ngày ba đêm sao? Thất tẩu, có còn biện pháp nào khác không?” Hiên Viên Mặc hung hăng nuốt nước miếng rồi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh với vẻ mặt đáng thương.

“Không có.” Mạnh Phát Ảnh chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt biểu lộ lực bất tòng tâm.

“Thất tẩu, thế còn đệ? Đệ thì thế nào? Có phải cũng cần nhảy lên ba ngày ba đêm không?” Hiên Viên Trần đến lúc này mới phản ứng, gã nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh rồi vội vàng hỏi. Vừa rồi gã cũng có uống nước trà kia.

“Ngươi ấy à? Vừa rồi Thất tẩu thủ hạ lưu tình, hạ thuốc không nặng, ngươi chỉ cần một ngày là đủ.” Mạnh Phát nghe Hiên Viên Trần kêu lên thì không khỏi âm thầm buồn cười. Vừa rồi Hiên Viên Trần chưa có mắng nhiếc nàng, cho nên đối với Hiên Viên Trần nàng cũng không nhẫn tâm như vậy.

“Cảm ơn Thất tẩu! Cảm ơn Thất tẩu!” Hiên Viên Trần nghe nàng nói vậy thì vẻ mặt cảm kích vô cùng và liên tục nói tiếng “cảm ơn”, trông gã cứ như người gặp may vậy.

Hix! Mạnh Phát Ảnh ngạc nhiên, đứa nhỏ này thật quá đơn thuần, thật khiến cho nàng có chút không đành lòng.

Hiên Viên Diệp cũng âm thầm lắc đầu. Biện pháp như vậy mà nàng cũng nghĩ ra được, hẳn thực sự chào thua nàng. Xem ra, thuốc kia là giả, khiến cho Hiên Viên Mặc nhảy lên liên tục trong ba ngày mới là thật.

Hiên Viên Mặc nhìn gương mặt vui sướng của Hiên Viên Trần liền trừng mắt nhìn gã, “Người có cần cao hứng như vậy không, hả?”

“Đương nhiên là cao hứng rồi! Đệ chỉ cần nhảy có nửa ngày là được rồi! Kỳ thực nửa ngày trôi qua rất nhanh. Lần trước Thất ca phạt đệ treo tường, đệ còn phải lộn lên lộn xuống liên tục trong một ngày một đêm. Lần đó thiếu chút nữa đệ đã mệt muốn chết rồi. Bây giờ chỉ có nửa ngày, đâu có là gì. Nhưng mà, so ra Cửu ca vẫn đáng thương hơn đệ, ba ngày ba đêm, ngấm mà cũng thấy sợ.” Hiên Viên Trần mang vẻ mặt đáng yêu cười khê. Mà lúc này, khi nhắc đến sự tình lúc trước, gã cũng chẳng có chút bất mãn nào đối với Mạnh Phát Ảnh, vốn dĩ chuyện kia cũng đâu có thể trách nàng được. Trước kia, bọn họ bất mãn đối với nàng bởi vì thấy nàng không xứng đáng với Thất ca, không những thế lại còn đào hôn. Nhưng hiện tại, nhìn thế nào thì cũng thấy nàng và Thất ca tuyệt đối xứng đôi, cho nên trong lòng gã cũng thấy thích nàng. Đương nhiên, cảm giác “thích” đó cũng giống như sự ngưỡng mộ đối với Hiên Viên Diệp.

“Hừ, có cái gì tốt mà đắc ý cơ chứ?” Hiên Viên Mặc càng thêm buồn bực hừ lạnh một tiếng.

“Cửu ca, không nên phàn nàn nữa, nhanh nhảy đi thôi! Bằng không nhỡ cơ thể cứng lại thì càng phiền toái hơn.” Hiên Viên Trần cũng không mấy may mắn tức giận mà vừa nói vừa đứng lên rồi tự mình đi nhảy trước.

Hiên Viên Mặc ngẩn người. Gã âm thầm thở dài một hơi rồi cũng không thể không giống như Hiên Viên Trần mà nhảy dựng lên.

“Được rồi. Hai người các người mau ra ngoài mà nhảy đi!” Hiên Viên Diệp nhìn thấy hai người bọn họ cứ nhảy dựng lên trong phòng thì nhứ mày lại và nói với vẻ bất mãn.

“Vâng vâng! Chúng đệ đi ra ngoài đây!” Hiên Viên Trần nhanh nhẩu đáp rồi vội vàng nhảy ra ngoài.

Hiên Viên Mặc tuy bất mãn nhưng cũng không dám nói gì, chỉ có thể nhảy theo sau.

Mạnh Phát Ảnh nhìn bóng dáng hai người bọn họ nhảy ra ngoài thì không khỏi âm thầm cười trong bụng, bọn họ thật giống mấy con Kangaroo.

Nhưng mà, thật không ngờ Hiên Viên Mặc lại dễ dàng mắc bẫy của nàng như vậy.

“Nàng thật sự muốn cho đệ ấy nhảy lên ba ngày ba đêm sao?” Đợi đến khi những người khác đều đã rời khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại hai người, Hiên Viên Diệp vừa dịu dàng nhìn nàng vừa buồn cười nói.

“Ha ha...” Mạnh Phát Ảnh bật cười thành tiếng, “Vậy thì còn xem biểu hiện của đệ ấy ra sao đã!” Miệng lưỡi Hiên Viên Mặc kia thực độc địa, nhất định phải giáo huấn gã ta một chút.

“Nàng ...aiza...” Hiên Viên Diệp lắc đầu, vẻ mặt hiện lên sự bất đắc dĩ nhưng giọng nói vẫn nhu tình như trước. Bàn tay hắn hơi chạm lên bụng của nàng. Hắn nói khê, “Nàng ngàn vạn lần đừng có làm hư bé cưng nha! Bằng không về sau nó lại oán đến tận trời.” Mặc dù ngữ khí có vẻ hơi cáu nhưng trên gương mặt của hắn vẫn tươi cười vui vẻ như trước, chỉ cần nghĩ đến đứa nhỏ sinh ra cũng nghịch ngợm như nàng, về sau cuộc sống chắc chắn được một ngày yên tĩnh. Nhưng mà, hắn vẫn thập phần mong chờ đứa nhỏ ra đời. Đứa nhỏ của hắn và nàng, đó là một chuyện tốt đẹp biết chừng nào.

“Học theo thiếp thì có gì mà không tốt?” Mạnh Phát Ảnh hơi vênh môi lên bất mãn nói, hai mắt nhìn hắn hơi trừng lên hỏi, “Ý của chàng là... hết sức bất mãn với thiếp phải không?”

“Nương tử của ta, ta nào dám!” Hiên Viên Diệp vội vàng nói, vừa nói vừa ôm nàng vào lòng, “Cho dù nàng có xuyên thủng một lỗ trên trời ta cũng sẽ giúp nàng lấp nó, đối với con chúng ta cũng giống như vậy.” Xem ra về sau hắn sẽ có rất nhiều việc phải lo.

“Hi hi...” Mạnh Phát Ảnh cười nhẹ một tiếng, “Vậy sau này mỗi ngày chàng đừng làm việc nữa, đi vá trời đi!” Bất quá, lời này của hắn cũng khiến nàng cảm động hết sức. Nam nhân này thật sự cưng chiều nàng đến mức vô pháp vô thiên. Trong lòng nàng cũng luôn hy vọng cuộc sống sau này của bọn họ sẽ không còn

tranh đấu, không có hoàng quyền, chỉ có một nhà ba người của nàng thoải mái phóng khoáng sống cùng bên nhau.

“Được, chờ ta xử lý hết chuyện trong triều sau đó giao cho Nhị ca, ta và nàng sẽ cùng nhau thoải mái sống cuộc sống của riêng chúng ta.” Hiên Viên Diệp đương nhiên hiểu được tâm tư của nàng, hần liền dịu dàng nói.

“Vâng, thiếp sẽ chờ.” Mạnh Phát Ảnh nhắm mắt lại, trên mặt càng hiện lên vẻ hạnh phúc.

Hiên Viên Mặc và Hiên Viên Trần ở Nghệ vương phủ nhảy suốt một buổi chiều.

Lúc trời nhá nhem tối, Hiên Viên Trần chạy tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh, vừa cười vừa hỏi, “Thất tẩu, đệ đã nhảy được cả một buổi chiều rồi, như vậy đã đủ chưa?”

“Ừm, cũng đủ rồi đó.” Mạnh Phát Ảnh thành thật gật đầu.

“Oa, thật tốt quá! Đệ không cần phải nhảy nữa rồi!” Hiên Viên Trần vui vẻ kêu to, gãi vỗ vỗ bụng mình rồi nói với vẻ đáng yêu, “Aiza, đệ đói muốn chết rồi, phải mau đi ăn cái gì mới được!”

“Hả...” Mạnh Phát Ảnh vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy yêu mến đứa nhỏ này, không ngờ nó đã nhảy suốt cả một buổi chiều đến cơm cũng chẳng ăn.

“Thất tẩu, đệ thực sự phải nhảy suốt ba ngày ba đêm sao?” Hiên Viên Mặc thấy Hiên Viên Trần có thể dừng lại thì vẻ mặt hiện lên sự hâm mộ. Gã nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh rồi hỏi với vẻ đáng thương.

“Nếu người muốn dừng lại thì cũng không sao, có điều hậu quả sau này thế nào thì tự chịu.” Mạnh Phát Ảnh hơi nhíu mày lại, chậm rãi nói từng chữ một. Gã ta mới chỉ nhảy có một hồi, cùng lắm cũng chỉ có nửa ngày, thật quá tiện nghi cho gã.

Hiên Viên Mặc giật mình, gã không nói gì nữa liền vội vàng nhảy đi. Hậu quả kia nếu gã có thể chịu được thì việc gì phải khổ sở nhảy lên nhảy xuống như thế này? Hiên Viên Mặc bởi vì phải nhảy liên tục, nhảy không ngừng cho nên trước mắt chưa thể trở về phủ của mình được. Nếu trở về phủ thì gã phải ngồi trong kiệu và chắc chắn không thể nhảy được, còn nếu tự nhảy về thì sẽ bị người ta nhìn thấy và có khi sẽ cười gã đến chết mất. Hiện tại đã có một vài hạ nhân trong Nghệ Vương phủ này vụng trộm cười gã, gã không thể đến đến cả người trong phủ của gã cũng cười gã được!

Cho nên, gã định ở lại Nghệ vương phủ này ba ngày ba đêm đến khi nào nhảy xong thì thôi. Gã không quay về nên đương nhiên Hiên Viên Trần cũng không thể trở về. Hiên Viên Trần vốn là người ở đâu có náo nhiệt ở đó có mặt gã thì làm sao có thể bỏ lỡ một màn hiếm có như thế này được?

Tối đó, bên bàn ăn, Hiên Viên Mặc vừa nhảy vừa ăn cơm. Mọi người nhìn thấy mà không nén nổi cười thầm.

Dùng xong bữa tối, Hiên Viên Mặc lại tiếp tục ra sân nhảy.

“Thất ca, huynh trông Cửu ca nhảy thực sự quá vất vả. Cửu ca nhảy vất vả như vậy, chúng ta cũng không thể đi ngủ được. Chi bằng chúng ta ở lại đây cùng Cửu ca đi.” Hiên Viên Trần nhìn Hiên Viên Mặc vẫn tiếp tục nhảy thì nhẹ giọng cười nói.

“Ôi, vẫn là Thập đệ tốt nhất!” Hiên Viên Mặc đã nhảy đến hần hển và mệt chết khiếp nhưng khi nghe thấy những lời của Hiên Viên Trần thì vẫn cảm kích vô cùng. Nói thật, nếu như mọi người đều đi ngủ và chỉ còn mình gã ở lại đây để nhảy lên nhảy xuống thế này thì thực sự là...

“Cửu ca, đệ cùng Thất ca tìm một bình rượu, vừa ở bên này đối ẩm vừa bồi huynh luôn.” Hiên Viên Trần khẽ chớp mắt rồi lại cười nói.

“Người...!” Hiên Viên Mặc chán nản. Đây gọi là bồi ư? Bọn họ ở một bên nhàn nhã uống rượu, còn gã thì phải nhảy đến mệt chết, đúng là chỉ có đệ đệ này mới nghĩ ra được!

Hiên Viên Trần đã sớm phân phó người chuẩn bị rượu và thức ăn bày trong lương đình của Hiên Viên Diệp. Nơi này khá gần với bụi hoa hồng.

Hiên Viên Diệp nhìn mọi thứ đã được bày biện xong xuôi thì cũng không nói gì. Hiện giờ vẫn còn khá sớm, bọn họ ngồi chơi ở ngoài một lát cũng tốt. Huống chi, Hiên Viên Mặc còn đang nhảy như vậy, hẳn thực sự cũng không ngủ được. Hiên Viên Mặc cũng mệt gần chết rồi, không bằng lát nữa bảo Phát Nhi tha cho gã.

Lúc này, tuy rằng chưa phải đêm khuya nhưng sắc trời cũng đã tối đen như mực. Bầu trời khá âm u và không hề có ánh trăng.

Hiên Viên Diệp và Hiên Viên Trần ngồi trong lương đình uống rượu, Mạnh Phát Ảnh ngồi kế bên. Hiên Viên Mặc đương nhiên là ở một bên tiếp tục nhảy.

Nhìn bọn họ nhàn nhã uống rượu, Hiên Viên Mặc vừa tức vừa bực.

“Cửu ca, huynh đến đây uống tạm một chén đã rồi nhảy tiếp.” Hiên Viên Trần còn cố ý dụ hoặc Hiên Viên Mặc khiến cho Hiên Viên Mặc ức muốn học máu.

“Hiên Viên Trần, ngươi còn cười trên nỗi đau của người khác hả!” Hiên Viên Mặc hung hăng trừng mắt nhìn Hiên Viên Trần một cái rồi tức giận nói.

“Rượu có thể làm máu tuần hoàn nhanh hơn, uống một chút cũng tốt.” Mạnh Phát Ảnh khê nhếch môi nhẹ giọng nói.

“Thật ư?” Hiên Viên Mặc lập tức ngừng lại, nhưng không biết có phải do quá hưng phấn hay do nhảy quá lâu và mệt mỏi nên trong lúc nhất thời gã đứng không vững mà ngã người về phía sau ngã nhào vào bụi hồng. Bị gai hoa hồng đâm vào người, gã đau đớn vận vẹo, “Ngay cả hoa hồng cũng khi dễ bọn vương sao?”

“Ha ha ha..” Hiên Viên Trần cười lớn tiếng, chén rượu vừa uống vào thiếu chút nữa là phun hết ra, “Cửu ca, hoa hồng tuy đẹp nhưng có gai, về sau huynh nhớ phải cẩn thận một chút!” Câu nói này của Hiên Viên Trần rõ ràng mang hai tầng ý nghĩa. Nói về hoa hồng nhưng thực chất là ám chỉ Mạnh Phát Ảnh.

“Thất ca, hoa hồng trong viện của huynh càng ngày càng tươi tốt thì phải!” Hiên Viên Mặc đã bực mình muốn chết, gã nhanh chóng đứng dậy nhìn đám hoa hồng phía sau rồi mỉm cười giễu cợt.

“Đúng đấy! Hoa hồng này càng nhìn càng thấy đẹp!” Hiên Viên Trần vẫn nói một câu hai nghĩa. Mọi người nghe thấy đều cười khê.

Lúc này, trên lương đình đã giăng đèn, đám hoa hồng kia ở gần cho nên ai cũng nhìn thấy rõ.

Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía mảnh vườn đầy hoa hồng kia cũng có vài phần thích thú. Hoa hồng này quả thực rất đẹp.

Nhưng mà, không có ai phát hiện ra điểm dị thường bên trong.

Hiên Viên Mặc nhanh chóng đi tới rồi hưng phấn nói. “Mau! Mau! Mau rót cho ta một chén!”

Hiên Viên Trần nhếch môi nhưng cũng vẫn rót cho Hiên Viên Mặc một chén, vừa đưa vừa nói, “Đây! Làm như mấy đời không được uống rượu không bằng!”

“Ngươi thì biết cái gì? Rượu này có thể làm áu lưu thông nhanh hơn, ta đây đương nhiên không cần phải tiếp tục nhảy quá mức mệt mỏi như vậy nữa.” Hiên Viên Mặc uống một hơi cạn sạch, sau đó nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh bằng vẻ chờ mong, gã nói, “Thất tẩu, nếu rượu này có tác dụng như vậy thì đệ đây có phải không cần nhảy nữa phải không?”

Mạnh Phát Ảnh khê cười, khoe môi cong lên, đầu lông mày nhíu lại, nàng đáp lời, “Nếu ngươi có thể uống liên tục ba ngày ba đêm không say thì phương pháp này cũng có tác dụng.” Nàng không tin Hiên Viên Mặc này lại có tu luyện cao như vậy.

Mặt Hiên Viên Mặc nhanh chóng đen lại, từ vẻ hy vọng biến thành thất vọng, gã càng thêm buồn bực, “Nếu đệ có bản lĩnh đó thì đã tốt rồi.”

“Ha ha ha ...” Hiên Viên Trần cười to, “Đệ nói này, Cửu ca, huynh vẫn nên cố gắng thanh thần tinh thần mà nhảy đi, đừng nghĩ này nghĩ nọ nữa! Nếu chẳng may mà dừng nghỉ một chút, ba ngày sau lại thành tượng đá cứng đơ thì chết đấy!”

“Hiên Viên Trần, người đừng có mà vui mừng khi người khác gặp họa, người có tin ta bóp chết người ngay bây giờ không?” Hiên Viên Mặc trừng trừng quát Hiên Viên Trần.

Hiên Viên Trần hơi mím môi lại rồi rút vai xuống làm bộ sợ hãi, gã chẳng nói gì nữa.

“Thất tẩu, tẩu tha cho đệ đi! Nếu thật sự phải nhảy ba ngày ba đêm, đệ sẽ chết đấy. Thất tẩu nhất định còn nhiều biện pháp mà, đúng không? Đừng bắt ép đệ nữa, về sau đệ không dám nói nữa câu không phải về tẩu.” Hiên Viên Mặc thật sự sợ hãi, cho dù gã là người tập võ nhưng phải nhảy ba ngày ba đêm liên tục thì chắc chắn gã không thể nào chịu đựng nổi.

“Thật sự không còn cách nào khác.” Mạnh Phát Ảnh bắt đầu lắc đầu và dang hai tay ra.

Hiên Viên Mặc giật mình, gã lại nhìn một cái về phía Mạnh Phát Ảnh. Thật sự là không còn cách nào khác nữa sao? Cho dù chỉ là giảm bớt thời gian xuống một chút? Nếu thế thì gã cũng đành nhảy tiếp thôi chứ biết làm sao nữa? Thế nhưng lần này gã không đi ra xa mà nhảy ngay trước mặt Mạnh Phát Ảnh. Nếu nàng khiến gã không thể yên tĩnh thì gã cũng khiến nàng không thể yên tĩnh được.

“Thất tẩu, nếu tối nay ta làm âm ỉ trong viện của Thất tẩu thì Thất tẩu cũng đừng trách ta nhé!” Hiên Viên Mặc chớp mắt, trong lời nói ẩn chứa thâm ý khác thường. Tối nay gã cứ ở trong viện của nàng làm âm lên, để xem nàng có ngủ được yên không.

“Không quan trọng! Ta ngủ chưa bao giờ chịu tác động của ngoại cảnh!” Mạnh Phát Ảnh há lại không rõ ràng ý tứ của gã, nàng nhàn nhạt quét mắt qua nhìn gã một cái rồi vươn vai duỗi lưng về một chỗ, “Aiza, mệt mỏi quá đi mất!”

Hiên Viên Mặc chán nản cực độ, trong lúc nhất thời cũng chẳng biết nói gì nữa.

“Mệt rồi sao?” Hiên Viên Diệp nhanh chóng đến bên cạnh nàng, vừa nhẹ nhàng lại vừa khẩn trương nói, “Nếu mệt mỏi thì trở về phòng nghỉ ngơi đi!” Vừa nói, hắn cũng chẳng thèm để ý đến những thứ khác, nhanh chóng đỡ nàng đứng dậy đưa về phòng nghỉ ngơi.

“Thất ca, bây giờ vẫn còn sớm mà.” Hiên Viên Trần còn chưa chơi cho thỏa, về mặt vẫn còn chưa muốn dừng.

“Thất tẩu của đệ hiện tại đang có thai, đương nhiên là cần phải được nghỉ ngơi sớm.” Hiên Viên Diệp thấp giọng giải thích, vừa nói hắn vừa ôm lấy Mạnh Phát Ảnh đi được một đoạn.

“Thất ca... huynh... huynh... bỏ mặc đệ ư?” Hiên Viên Mặc ở phía sau không ngừng khẩn cầu.

“Người cứ tiếp tục nhảy đi! Chẳng còn cách nào khác, nếu người muốn ở trong viện này nhảy thì cứ việc.” Hiên Viên Diệp lúc này mới dừng bước, hắn nhìn về phía Hiên Viên Mặc một cái rồi thành thật trả lời.

Lúc này bọn họ đang đứng ngay cạnh đám hoa hồng. Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn đứng bên cạnh những bông hoa. Thấy Hiên Viên Diệp dừng lại, nàng đưa tay đùa bỡn với những đóa hồng.

Hương hoa nhàn nhạt theo gió mà phả vào gương mặt nàng, mặc dù nàng đang đùa giỡn với mấy bông hoa nhưng thực chất là đang lắng nghe lời nói của Hiên Viên Diệp. Cho nên nàng không phát hiện ra sự bất thường của những chậu hoa hồng ở đây, cũng như không phát hiện ra bất cứ sự khác thường nào.

“Nếu cứ nhảy suốt một đêm thì chỉ sợ ngày mai Thất ca sẽ không còn nhìn thấy đệ nữa! Đệ có lẽ đã mệt đến mức không còn hơi để thở.” Hiên Viên Mặc nghe Hiên Viên Diệp nói vậy thì vô lại đáp trả.

“Nếu huynh không nhảy mà ba ngày sau cả người đều cứng đờ thì cũng đâu có khác gì!” Hiên Viên Trần nhin không được cũng nói xen vào.

“Mắc mớ gì đến người.” Hiên Viên Mặc hung hăng trừng mắt nhìn Hiên Viên Trần một cái khiến Hiên Viên Trần ngậm miệng ngay lập tức. Sau đó, Hiên Viên Mặc nhảy đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh, thấy nàng đang đùa bỡn với những bông hồng, gã nhanh nhẹn hái lấy một bông đưa tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh rồi cười cười lấy lòng, “Thất tẩu, dung mạo của tẩu cũng đẹp giống như đóa hoa này. Không! Thất tẩu còn xinh đẹp hơn hoa này gấp mười, gấp trăm lần. Xinh đẹp như Thất tẩu nữ lòng nào lại để đệ đây chịu khổ như vậy? Thất tẩu, tẩu cho đệ giải dược đi!” Vừa nói chuyện, gã vừa đưa bông hoa hồng đến trước mặt nàng.

“Giải được... ta thực sự không...” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười nói. Kỳ thực cũng không thể để cho gã nhảy suốt đêm ở Nghê vương phủ này được, bằng không nàng và Hiên Viên Diệp thực sự không được yên tĩnh.

“Thất tẩu...đệ biết tẩu nhất định có giải được. Thất tẩu thật sự nhẫn tâm như vậy sao?” Hiên Viên Mặc không đợi nàng nói xong đã vội vàng chen ngang.

“Quả thật không có giải được, bởi vì....trong chén trà kia ta thực sự chẳng bỏ thêm gì cả!” Mạnh Phát Ảnh nhìn gương mặt sốt ruột của gã rồi mới từ từ nói.

Hiên Viên Mặc cứng đờ cả người, đôi mắt trợn trừng lên, gã lắp bắp, “Cái... cái... gì?”

Kinh ngạc qua đi, giống như cả nửa ngày mới hồi phục lại được tinh thần, Hiên Viên Mặc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Gã nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, vẻ mặt cực kỳ buồn bực, “Thất tẩu, tẩu thật quá vui tính!” Thế nhưng trong ngữ khí của gã lúc này cũng không ẩn chứa quá nhiều tức giận và không còn hận ý như trước nữa. Dù sao hiện giờ nàng cũng là Thất tẩu của gã, hơn nữa lúc trước cũng do gã mắng nhiếc nàng như vậy, nàng hạ được gã cũng không phải chuyện gì quá đáng.

“Ếê, nếu trà không có độc thì công sức đệ nhảy ra buổi chiều thành công cóc sao?” Hiên Viên Trần đi đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh rồi bất mãn nói.

“Người có nhảy nhiều hơn ta không?” Hiên Viên Mặc hung hăng trừng mắt nhìn Hiên Viên Trần một cái. Gã phải nhảy suốt từ trưa cho đến chiều tối còn chẳng kêu ca, tên này hô lớn hô nhỏ cái gì chứ?

“Đi thôi, đừng đứng ở nơi này nữa, nàng nên về sớm nghỉ ngơi một chút.” Hiên Viên Diệp khẽ cong môi lên cười khẽ rồi ôm lấy Mạnh Phát Ảnh tiếp tục đi về phía trước, cách bụi hoa hồng càng lúc càng xa.

“Đi thôi! Chúng ta cũng trở về đi.” Hiên Viên Mặc nhìn hai người bọn họ vào phòng xong mới quay sang nói với Hiên Viên Trần.

“ Về sau đừng có chọc vào Thất tẩu nữa!” Hiên Viên Trần lo sợ nói rồi sau đó cũng theo Hiên Viên Mặc nhanh chóng rời đi.

Ngày hôm sau, Hiên Viên Diệp theo thói quen vẫn thức dậy từ sớm. Tuy rằng mấy hôm nay hấn sớm đã giao không ít việc trong triều cho người khác làm và thỉnh thoảng cũng không cần phải vào triều sớm nhưng cũng vẫn dậy sớm như trước.

Mạnh Phát Ảnh đang mang thai nên ngủ nhiều hơn trước. Hiên Viên Diệp sợ đánh thức nàng cho nên mọi cử động đều hết sức nhẹ nhàng và gần như không phát ra bất cứ âm thanh nào. Nếu là bình thường thì Mạnh Phát Ảnh cũng không bị tỉnh dậy, nhưng hôm nay nàng lại đột nhiên mở to hai mắt.

Đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Diệp.

“Sao vậy? Ta đánh thức nàng sao?” Hiên Viên Diệp khẽ giật mình rồi nói với vẻ ảo não. Nhìn bên ngoài trời vẫn còn tối, hấn lại khẽ nói, “Trời vẫn còn sớm, nàng ngủ thêm một chút nữa đi!”

“Diệp,thiếp... thiếp...” Lòng mảy của Mạnh Phát Ảnh nhẩn lại, hai mắt nhìn thẳng vào hấn có phần lo lắng.

“Sao vậy?” Hiên Viên Diệp cả kinh, hấn lập tức hỏi, “Có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

“Thiếp cảm giác bụng có chút...đau...” Sắc mặt Mạnh Phát Ảnh thoáng trầm xuống, ngữ khí cũng căng thẳng hơn vài phần. Nàng học y nên đương nhiên biết trong ba tháng đầu khả năng sinh non là rất cao. Nhưng mà mấy ngày nay nàng vẫn luôn luôn cẩn thận, hơn nữa Hồ thái y cũng nói thai nhi của nàng bình thường mà, có sao bây giờ lại đau bụng?

“Cái gì? Đau bụng?” Hiên Viên Diệp hoàn toàn kinh trệ, thân mình cũng đột nhiên cứng nhắc, hấn vừa vội vàng lo lắng vừa run rẩy hỏi, “Đang yên đang lành tại sao lại đau bụng?” Vừa nói chuyện, hấn vừa vội vàng ngồi xổm xuống. Cúi xuống giường, tay hấn gắt gao đặt trên bụng nàng nhưng lại không biết phải làm gì, trên thực tế, giờ phút này hấn cũng không dám làm gì.

Mạnh Phát Ảnh không dám làm gì lộn xộn. Nếu đúng là bị động thai thì nàng càng không dám làm gì lộn xộn. Dù cho lúc này nàng quả thực cảm thấy có chút đau đớn nhưng cũng chưa thấy có gì khác thường chảy

ra, chứng tỏ cũng chưa có vấn đề gì lớn. Thế nhưng nếu lúc này nàng dám lộn xộn thì cũng không biết sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa.

“Người đâu! Mau mời Hồ thái y đến đây!” Hiền Viên Diệp sau khi lấy lại tinh thần đã ngay lập tức ra ngoài hô lớn. Tiếng hô của hần bởi vì quá mức sợ hãi nên càng thêm phần run rẩy.

Tốc Phong vừa mới đến đã nghe thấy tiếng la của Hiền Viên Diệp thì đột nhiên kinh sợ. Hần cũng chẳng đến trước cửa phòng nữa mà xoay người lập tức rời khỏi Nghê vương phủ. Nghe tiếng la sốt ruột của Điện hạ thì chắc chắn Vương phi đã gặp chuyện gì đó, hần không thể có nửa điểm thông thả được.

“Phất Nhi, bây giờ còn đau không? Có đau lắm không?” Hiền Viên Diệp vẫn nửa người ngồi trên giường chăm chú nhìn Mạnh Phát Ảnh, vừa nhìn vừa lo lắng hỏi han.

“Cũng may thiếp không đau lắm. Có lẽ cũng không có gì đáng ngại đâu. Có khả năng là bị động thai một chút thôi.” Mạnh Phát Ảnh nhìn gương mặt sốt ruột của hần thì có chút không đành lòng, nàng liền nhẹ giọng an ủi. Hơn nữa, theo phán đoán của nàng thì có lẽ cũng chưa có gì quá đáng ngại.

Nhưng Hiền Viên Diệp thì vẫn khẩn trương lo lắng như cũ, bàn tay muốn ôm lấy Mạnh Phát Ảnh cũng không dám. Giờ phút này, tay chân của hần đều trở nên luống cuống, hai mắt thỉnh thoảng còn nhìn ra ngoài cửa ngóng trông Tốc Phong mau chóng đưa Hồ thái y tới. Đến lúc đó ít nhất bọn họ cũng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tốc Phong đã nhanh chóng đưa Hồ thái y đến. Lần này, Hồ thái y vừa vào phòng đã vội vàng hỏi, “Vương phi xảy ra chuyện gì sao?” Ông hiểu chỉ khi Vương phi có chuyện thì Vương gia mới có thể sốt ruột như vậy.

“Vương phi đột nhiên nói đau bụng, ông mau đến đây xem cho nàng đi!” Hiền Viên Diệp nhìn thấy Hồ thái y thì lập tức nhảy dựng lên. Hần đích thân kéo Hồ thái y tới trước giường, trong giọng nói tràn ngập vẻ sốt ruột không che dấu nổi. Hần không còn là Hiền Viên Diệp bình thường xử sự chuyện gì cũng không sợ hãi kia nữa, giờ phút này hần hoàn toàn hoảng sợ.

Hồ thái y đã cao tuổi nên thiếu chút nữa đã bị hần kéo ngã. Khi bị kéo đến bên giường, chân đạp mạnh vào thành giường một cái, ông đau đớn âm thầm hít sâu một hơi nhưng không kêu lên, càng không chậm lấy một giây, Hồ thái y liền nhanh chóng bắt mạch cho Mạnh Phát Ảnh. Lúc này thật sự không phải vì sợ Hiền Viên Diệp mà thực sự ông rất lo lắng cho Mạnh Phát Ảnh. Nếu bụng đột nhiên đau đớn như vậy thì khẳng định là có vấn đề.

Khi nhẹ nhàng đặt tay lên cổ tay của nàng, sắc mặt Hồ thái y nhanh chóng trầm xuống. Hiền Viên Diệp đứng bên nhìn vào cũng càng thêm run rẩy lo sợ.

“Hồ thái y, thế nào rồi? Rốt cục là thế nào rồi?” Hiền Viên Diệp không còn kiên nhẫn được nữa, nhất là khi nhìn thấy sắc mặt trầm xuống của Hồ thái y, tim hần lại nhói lên một cái.

“Hồ thái y, ta bị động thai phải không?” Mạnh Phát Ảnh thấy vẻ mặt của Hồ thái y thì liền có dự cảm không tốt.

Hồ thái y chậm rãi rời tay khỏi cổ tay Mạnh Phát Ảnh, lúc này gương mặt của ông vẫn hết sức âm trầm, miệng khẽ mấp máy từ từ nói, “Không chỉ là động thai, Vương phi thiếu chút nữa là bị sảy thai. Cũng may Vương phi không đứng dậy hay làm gì lộn xộn cho nên thai nhi vẫn được bảo vệ.”

“Cái... cái gì? Sảy thai sao?” Hiền Viên Diệp hoàn toàn cứng đờ, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc và đau xót, “Sao có thể như vậy?”

Mạnh Phát Ảnh cũng đột nhiên kinh hãi. Nàng vốn cho là có lẽ chỉ động thai một chút thôi, cũng không thể nào ngờ được thiếu chút nữa là bị sảy thai rồi. Nhưng thân thể của nàng luôn luôn bình thường, thời gian này vẫn luôn chú ý cẩn thận. Đã cực kỳ cẩn thận như vậy rồi mà thế nào lại phát sinh ra chuyện như thế này?

“Chuyện này lão phu cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái. Mấy hôm trước, lúc chẩn mạch cho Vương phi, thân thể Vương phi cực kỳ bình thường, thai nhi rất ổn định, tại sao bây giờ lại phát sinh chuyện như vậy? Vương

phi có phải đã ăn gì đó hoặc làm chuyện gì đó mà phải vận động mạnh không?” Hồ thái y nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh rồi hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Không, ta vốn học y, tình trạng như bây giờ ta biết mọi việc đều phải cẩn thận.” Mạnh Phát Ảnh nhàu mày đau đớn nói.

“Lão phu cũng biết rõ Vương phi thông hiểu y thuật thế nên mới cảm thấy càng kỳ quái. Thân thể Vương phi cực kỳ khỏe mạnh, thai nhi ổn định, theo lý thuyết thì sẽ không bao giờ phát sinh ra tình trạng này, trừ phi...” Về mặt Hồ thái y cũng ngưng trọng không kém, vừa muốn nói lại thôi.

“Trừ phi cái gì?” Hiên Viên Diệp vội vàng hỏi.

“Trừ phi có người cho Vương phi ăn thứ không nên ăn!” Hồ thái y thở nhẹ một hơi rồi mới từ từ nói. Hiên tại cũng chỉ có khả năng này là lớn nhất.

Hơn nữa, thai nhi chưa bị sảy mất, chứng tỏ lượng thuốc kia không lớn.

Mạnh Phát Ảnh lại ngưng trệ. Ăn cái gì không nên ăn ư? Nàng vẫn luôn chú ý đến chuyện này, sau khi biết bản thân mang thai lại càng thêm cẩn thận. Mỗi lần ăn thứ gì đó nàng đều tỉ mỉ kiểm tra trước và cũng không phát hiện ra cái gì bất thường, làm sao có thể...?

Sắc mặt Hiên Viên Diệp trầm xuống, đôi mắt hiện lên sự sắc lạnh khiến người ta phải rùng mình, hắn chậm rãi nói từng chữ, “Ăn cái gì đó không nên ăn sao?”

Lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người trong phòng đều kinh hãi, đến ngay cả Mạnh Phát Ảnh cũng giật mình lập tức nhìn về phía hắn.

Giờ phút này, Hiên Viên Diệp đâu còn bình tĩnh như ngày thường được nữa, trên mặt hắn hiện lên sự điên cuồng mà lại trầm ổn khiến người ta kinh hãi.

127. Chương 128: Kết Cuộc Của Lan Mai

“Trong khoảng thời gian này, ta vẫn luôn cực kì cẩn thận, ăn cái gì cũng tra xét tỉ mỉ. Vì vậy, chắc không phải là do ăn nhầm cái gì đâu!” Mạnh Phát Ảnh trầm ngâm giây lát rồi chậm rãi nói.

Đối với điểm này nàng rất chắc chắn, nếu thật sự trong thức ăn có vấn đề gì thì nàng không thể không phát hiện ra. Cho dù dung lượng rất nhỏ, nhưng loại thuốc độc đặc biệt như vậy thì không thể có chuyện nàng không nhận ra.

“Nhưng, tình trạng của Vương phi rõ ràng là...” Hồ thái y hơi do dự, mày ông cau lại, trầm giọng nói.

“Có phải ta đã ngửi trúng hương liệu có độc tố gì không?” Mạnh Phát Ảnh nheo mắt lại, giọng nói có chút lạnh lùng. Nàng cảm thấy rất có khả năng này.

Mùi hương là do lưu truyền ở trong không khí, mà hiện tại lại là mùa hoa nở nên có thể hương hoa đã che lấp đi mùi vị của độc hương, khiến nàng không dễ dàng phát hiện ra.

“Hương liệu?” Hồ thái y trợn mắt lên. “Vâng, rất có khả năng đó... Nếu Vương phi thường xuyên ngửi thấy hương liệu có tác hại xấu đến thai nhi thì Vương phi cũng có thể gặp tình trạng như vậy...”

Hồ Thái y hơi dừng lại một chút, ngẫm nghĩ một lúc rồi mới nói tiếp: “Nhưng mà hương liệu thì thường không thể có độc tính mạnh mẽ như vậy. Trừ phi, Vương phi thường xuyên ngửi thấy độc hương đó...”

“Phải.” Mạnh Phát Ảnh khẽ gật đầu, ánh mắt nàng quét sơ qua mọi vật trong gian phòng. Nàng tỉ mỉ hít sâu, tra tìm xem trong phòng có mùi hương gì khác thường hay không. Sau vài khắc, nàng nhíu mày nói: “Nhưng trong phòng của ta cũng không có mùi hương gì kỳ quái.”

Mấy ngày nay, ngay cả mùi hương của tượng đất đặt ở đầu giường nàng cũng không ngửi thấy, có lẽ vì thời gian quá lâu nên mùi hương đó rốt cục cũng đã tan hết. Bây giờ bên ngoài đã gần giữa trưa, mặt trời cũng

đã lên cao. Hiện tại là ngày hè nên sau khi mặt trời ló dạng là bên ngoài liền oi ả nóng bức, gần như muốn thiêu chết người. Nếu quả thật trong không khí có mùi hương gì thì thời điểm này sẽ toả ra nồng đậm nhất.

“Thưa đúng vậy, lão thần cũng có chút khó hiểu.” Hồ thái y lắc đầu, trong giọng nói ông ta ẩn chứa sự nghi hoặc. “Không biết có phải là do có người thường xuyên ở bên cạnh Vương phi mang độc hương trên người?” Hồ thái y nghi ngờ nêu ra câu hỏi. Chiều theo tình huống bây giờ ông ta cũng chỉ có thể suy đoán từ nhiều khía cạnh để tìm ra được nguyên nhân.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp đột nhiên trầm xuống, chậm rãi ra lệnh: “Tốc Phong, hãy truyền lệnh xuống, đưa những người thường xuyên xuất hiện bên cạnh Vương phi đến đây để cho Hồ thái y tỉ mỉ tra xét.”

Tuy rằng tất cả gia nhân trong Vương phủ đều là người hấn đích thân chọn lựa và tin tưởng, nhưng đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như thế này thì hấn không thể qua loa.

“Vâng!” Tốc Phong khẽ gật đầu, nhưng sau đó nhanh chóng đáp lời và rời khỏi phòng.

Thanh Trúc đã tới từ lâu và vẫn đứng chờ ở bên ngoài. Không có lệnh triệu kiến của Điện hạ, nàng cũng không dám tiến vào. Vừa rồi Nàng cũng nghe thấy lời suy đoán của Hồ Thái y, trong lòng cảm thấy âm thầm sốt ruột, vì thế vừa nghe Hiên Viên Diệp ra lệnh như vậy, nàng bèn trực tiếp đi vào trong phòng.

“Hồ thái y, người hãy xem trước cho Thanh Trúc, xem trên người ta có vấn đề gì hay không?”

Thanh Trúc vừa vào phòng đã lên tiếng yêu cầu Hồ thái y kiểm tra người nàng. Nàng sợ trên người mình sẽ có cái gì đó ảnh hưởng xấu đến chủ tử. Tuy rằng bình thường nàng vốn không dùng hương liệu gì đặc biệt, nhưng để chắc chắn hơn nàng vẫn muốn Hồ thái y tra xét thử. Đôi mắt nàng đảo qua, nhìn về phía Mạnh Phát Ánh đang nằm ở trên giường. Nàng nhìn thấy ánh mắt của chủ tử, càng thêm lo lắng và gấp gáp hỏi: “Vương phi, người không sao chứ?”

“Vẫn tốt, ta không sao.” Mạnh Phát Ánh nhìn nàng mỉm cười. Thanh Trúc là người đi theo bên cạnh nàng nhiều nhất, nhưng nàng tuyệt đối tin tưởng Thanh Trúc. Hơn nữa, vì Thanh Trúc thường xuyên ở bên nàng cho nên nếu trên người nàng ấy thật sự có vấn đề thì nàng không thể không phát hiện ra được.

Hồ thái y vẫn y theo lệnh của Hiên Viên Diệp, cẩn thận tra xét trên người nàng một chút, nhưng ông ta không tìm thấy điều gì khác thường. Ông nhẹ gật đầu rồi nói: “Trên người Thanh Trúc cô nương không có vấn đề gì.”

Thanh Trúc thở dài nhẹ nhõm. Sau đó nàng từ từ đi tới trước giường, lo lắng nhìn Mạnh Phát Ánh. Nàng khẩn trương hỏi Hồ Thái y: “Thái y, hiện tại sức khoẻ của Vương phi rốt cuộc thế nào? Ngài có cần kê đơn để Vương phi uống một chút thuốc an thai hay không?”

“Đúng vậy, lão thần trước hết sẽ kê một toa thuốc để cho Vương phi an thai. Tiếp theo Vương phi nên cẩn thận bảo dưỡng, như vậy sẽ không còn có vấn đề gì nữa.”

Hồ thái y đáp lời Thanh Trúc xong thì nhanh chóng kê toa thuốc. Sau đó ông đưa toa thuốc tới trước mặt Hiên Viên Diệp và cung kính gọi: “Điện hạ.”

Hiên Viên Diệp đưa tay nhận lấy, nhìn lướt qua trang giấy nhưng hấn không hiểu y thuật, sợ là nhìn không ra vấn đề gì. Thế nên, hấn đưa toa thuốc cho Mạnh Phát Ánh và khẽ nói: “Phát nhi, nàng nhìn xem một chút đi.”

Hấn không có ý hoài nghi Hồ thái y, nhưng bây giờ đang xảy ra chuyện nghiêm trọng, ảnh hưởng đến Mạnh Phát Ánh và thai nhi, hấn nhất định phải cẩn thận đề phòng hơn nữa. Mạnh Phát Ánh cúi đầu, đọc sơ qua toa thuốc của Hồ thái y, sau đó gật đầu nói: “Tốt! Hồ thái y không hổ là lão thái y lâu năm trong triều, toa thuốc này quả thật rất tốt để an thai.”

Hiên Viên Diệp thấy vậy mới đưa toa thuốc cho Thanh Trúc, ra lệnh: “Mau đi bốc thuốc đi.”

“Vâng!” Thanh Trúc cung kính đáp lời, vội vàng đi ra ngoài bốc thuốc, tự tay sắc thuốc cho chủ tử.

“Vương gia, với tình trạng hiện tại của Vương phi thì không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa, nếu không... Tốt nhất là có thể tra ra nguyên nhân, bằng không...” Hồ thái y nhìn Hiên Viên Diệp, cẩn thận nói.

Hiên Viên Diệp đương nhiên cũng hiểu được, khẽ gạt đầu, để tránh có chuyện xấu khác xảy ra, hắn cần phải tra xét rõ ràng chuyện này mới được.

Tốc Phong đã nhanh chóng triệu tập những gia nhân thường ngày hay xuất hiện ở bên cạnh Mạnh Phát Ảnh. Hắn đi vào phòng, cẩn thận báo cáo: “Điện hạ, những người cần tra hỏi đã mang đến, đang ở bên ngoài chờ lệnh. Điện hạ có muốn để Hồ thái y kiểm tra bọn họ một chút không?”

Hiên Viên Diệp nheo mắt cân nhắc, sau đó hắn quay sang Hồ thái y nói: “Làm phiền Hồ thái y.”

Hồ thái y giật mình khi nghe Thắt Điện hạ nói như vậy. Ông ta vội hướng về phía hắn, nhanh miệng đáp: “Điện hạ khiến lão thần tổn thọ rồi. Việc này vốn là việc lão thần nên làm.” Sau đó ông nhanh chóng đi theo Tốc Phong ra bên ngoài, tỉ mỉ kiểm tra y phục của mọi người, ông cũng chú ý tra tìm độc hương trên người mấy gia nhân khác. Nhưng rốt cục ông cũng không tìm thấy điểm khả nghi nào.

“Bẩm điện hạ, lão thần không phát hiện ra điều gì khác thường.” Hồ thái y nhìn thấy Hiên Viên Diệp bước ra sân bèn cung kính nói. Giọng nói của thái y vô cùng ảo não, có lẽ vì chính ông cũng đang khó hiểu vì sao không tra ra được gì.

“Tốc Phong, hãy đưa Hồ thái y đi kiểm tra cả khu vườn, xem có cái gì không bình thường hay không.” Hiên Viên Diệp cảm thấy bất an, hai mắt hắn nhìn sơ qua những khóm hoa trong vườn rồi tiếp tục ra lệnh cho Tốc Phong. Nếu không phải có ai đó trên người dẫn theo độc hương thì có phải ở trong vương phủ này đang ẩn giấu thứ gì đó chăng?

“Vâng!” Tốc Phong đương nhiên hiểu ý tứ của chủ tử, cung kính đáp lời, dẫn Hồ thái y đi khắp hoa viên và những nơi khác trong vương phủ để tỉ mỉ xem xét.

Hồ thái y là lão thái y có dày kinh nghiệm, cho nên rất nhạy cảm đối với dược tính và hương liệu. Nếu trong vương phủ này thật sự có mùi hương gì khác thường thì ông sẽ dễ dàng ngửi thấy và nhìn ra được. Dù Nghệ vương phủ rất lớn nhưng Hồ thái y không vì thế mà qua loa, vô cùng cẩn thận tra xét từ tiền sảnh đến hậu viện.

Cùng lúc đó, tại Bạch phủ...

A Hiểu đi vào thư phòng của Bạch Dật Thần, nhìn chủ tử của mình – Ân công tử, rồi thấp giọng bẩm báo: “Chủ tử, sáng hôm nay Thắt Vương phi thiếu chút nữa đã xảy thai. Hiện giờ Hiên Viên Diệp đã điều động binh lính tra xét khắp nơi trong vương phủ, hắn cũng đã ra lệnh cho lão Thái y trong triều đến vương phủ kê thuốc an thai.”

Mấy ngày nay A Hiểu vẫn luôn ẩn trốn ở dưới mật đạo trong Nghệ Vương phủ. Thính lực của hắn rất hơn người, vô cùng nhạy bén, vì vậy vừa rồi trong lúc hắn ở dưới mật đạo đã nghe được toàn bộ câu chuyện đang xảy ra ở vương phủ. A Hiểu giờ đây đang trình tự bẩm báo lại cho chủ tử hắn nghe.

“Cái gì? Hiên Viên Diệp đã phát hiện ra?” Bạch Dật Thần vừa nghe vậy liền sốt ruột đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, gấp gáp lớn tiếng hỏi.

A Hiểu không thềm để ý đến câu hỏi của Bạch Dật Thần, thậm chí cũng không buồn liếc mắt nhìn y lấy một cái, hắn chỉ nhìn chủ tử của mình rồi nói: “Tiểu nhân đã đem hoa kia giấu trở lại trong mật đạo, vì vậy trong lúc nhất thời hắn là sẽ không thể phát hiện ra được gì.”

“Được, ngươi làm tốt lắm.” Ân công tử gạt nhẹ đầu, nhìn A Hiểu tán thưởng.

Bạch Dật Thần cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Y nói: “May mắn là chưa bị Hiên Viên Diệp phát hiện, bằng không thì tất cả kế hoạch đều uổng phí.”

Ân công tử chỉ hơi nhíu mày đáp: “Hiện tại mặc dù Hiên Viên Diệp chưa phát hiện ra, nhưng chắc chắn là đã có hoài nghi, chỉ sợ về sau chúng ta càng phải thêm cẩn thận. Việc đem hoa kia trở lại chỗ cũ sẽ rất mạo hiểm và dễ dàng bị phát hiện.”

Bọn họ thừa biết Hiên Viên Diệp là người thông minh như thế nào, cho dù lần này hắn không tra ra được ginhưng tuyệt đối sẽ không thả lỏng cảnh giác. Nếu như bọn họ lại đem hoa kia để lại chỗ cũ thì sớm muộn gì cũng sẽ bị Hiên Viên Diệp phát hiện.

“Vậy làm sao bây giờ? Người vừa mới nói, nàng sáng nay thiếu chút nữa đã xảy thai, nhưng giờ thai nhi lại an toàn rồi phải không?” Bạch Dật Thần lại nhìn A Hiểu, vội vàng hỏi.

“Vâng, Hồ thái y đã kê đơn, nói là có thể bảo trụ đứa nhỏ.” A Hiểu thấp giọng trả lời, trên mặt hắn cũng không có quá nhiều biểu tình.

“Như vậy thì phải làm sao? Nhất định phải xoá sạch đứa nhỏ trong bụng nàng!” Bạch Dật Thần biểu tình ngoan tuyệt, tức giận nói. “Người lúc trước không phải đã nói, trong vòng bảy ngày chắc chắn có thể đem đứa nhỏ trong bụng nàng xoá sạch cơ mà? Tại sao chỉ mới có bốn ngày mà đã bị phát hiện rồi?”

“Có thể là buổi tối hôm trước nàng đã tới quá gần bụi hoa kia nên bị trúng độc cấp tính.” Ân công tử nheo mắt lại, trầm ngâm rồi nói.

Hắn đang âm thầm suy đoán trong lòng. Có lẽ là do nàng trong một lúc đã ngửi quá nhiều độc hương nên chất độc mới phát tác sớm. Bằng không, chiếu theo lời nói của A Hiểu thì với khoảng cách kia, nàng ta sẽ ngửi độc hương trong bảy ngày mà không có phản ứng quá rõ ràng. Qua bảy ngày, đứa nhỏ trong bụng sẽ bị xoá sạch ngay cả thần cũng không hay, quý cũng không biết.

“Hiện tại, nói gì cũng vô ích, bây giờ quan trọng nhất là tiếp theo chúng ta phải làm gì, không thể cứ bỏ qua như vậy được.” Bạch Dật Thần nhíu mày, vẻ mặt y ngoan tuyệt, lãnh khốc. Y hơi dừng lại một chút, sau đó lại nhìn A Hiểu: “Hay là, ban ngày người hãy đem hoa kia giấu vào mật đạo, đến buổi tối lại đặt nó về chỗ cũ, dù sao thì hoa kia vào buổi tối mới có thể tỏa ra độc hương.”

A Hiểu nhíu mày lại, tên họ Bạch kia nói chuyện nghe thật đơn giản! Bụi hoa kia là ở trong vương phủ của Hiên Viên Diệp, mà hiện tại Hiên Viên Diệp đã tra xét đề phòng cẩn thận như vậy, y tưởng có thể tùy ý giấu đi rồi lại tha về như chỗ không người hay sao?

“Không được! Như vậy quá nguy hiểm, A Hiểu chắc sẽ bại lộ.” Ân công tử lạnh giọng cự tuyệt, sắc mặt sa sầm. Hắn quét mắt nhìn về phía Bạch Dật Thần, ánh mắt đầy bất mãn. “Hơn nữa, cho dù A Hiểu nhân lúc trời tối thuận lợi đem hoa kia thả lại, chưa chắc Hiên Viên Diệp sẽ không cho người tới kiểm tra, đến lúc đó lỡ như bị hắn phát hiện thì tất cả đều hỏng bét.”

Đến khi đó, không chỉ có kế hoạch lần này bị hủy đi mà ngay cả cơ hội sau này cũng xong luôn. Bạch Dật Thần này rốt cuộc có đầu óc hay không? Bộ y tưởng rằng Hiên Viên Diệp cũng ngu xuẩn giống y hay sao? Ân công tử thầm miệt thị sự khinh xuất của Bạch Dật Thần.

“Vậy người nói phải làm sao bây giờ?” Bạch Dật Thần hơi chán nản hỏi lại. “Người không phải là muốn buông tha cho kế hoạch lần này đó chứ?”

“Cân nhắc kỹ lại đã. Có lẽ phải bỏ qua cơ hội lần này...” Ân công tử suy tư một lát, sau trầm giọng nói.

Bạch Dật Thần lập tức ngắt lời của Ân công tử, y vội vàng kêu lên: “Không được, tuyệt đối không thể buông tha! Ta nhất định phải xoá sạch đứa nhỏ trong bụng của nàng, tuyệt đối không thể để cho nàng sinh đứa nhỏ của Hiên Viên Diệp ra! Còn nữa, một khi xoá sạch đứa nhỏ của nàng, Hiên Viên Diệp sẽ bị rối loạn, đến lúc đó chúng ta muốn đối phó với hắn càng dễ dàng hơn.”

Ân công tử khẽ cười lạnh, hắn từng chữ từng chữ chậm rãi nói: “Hừ, người không sợ sẽ chọc giận Hiên Viên Diệp à, đến lúc đó...”

Hắn dừng lại giữa câu nói, như âm thầm cười nhạo: đến lúc đó chỉ sợ kẻ bị loạn không phải là Hiên Viên Diệp, mà là người. Nếu Hiên Viên Diệp biết được việc này là do Bạch Dật Thần giở trò quỷ, e là đến lúc đó kết cục của y nhất định sẽ thật thảm.

“Ta có cái gì phải sợ? Hừ, ta hiện giờ muốn hắn sống không bằng chết.” Bạch Dật Thần lại ngắt ngang lời nói của Ân công tử, y ngoan cố nói bừa.

Lúc này đây Bạch Dật Thần đã bị sự đồ kỵ ép điên lên rồi, y chỉ nghĩ đến việc xoá sạch đứa nhỏ trong bụng của Mạnh Phát Ảnh nên không còn lý trí để nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra.

Ẩn công tử nheo nheo mắt lại, sâu trong con ngươi ẩn hiện tia lãnh ý, cùng sự toan tính. Nếu không phải hắn còn cần đến tài lực hùng mạnh của Bạch Dật Thần thì hắn sẽ không đại độ gì mà đi hợp tác với cái tên ngu ngốc này đâu. Bây giờ nếu muốn lợi dụng tên họ Bạch này hắn cần phải chiều theo ý của y. Nếu y được như ý nguyện thì dù hắn có đòi hỏi nhiều hơn nữa thì chắc chắn Bạch Dật Thần cũng sẽ đáp ứng. Hắn biết rõ lúc này toàn bộ tâm tư của Bạch Dật Thần chỉ đang đặt vào việc phá hỏng đứa nhỏ trong bụng của Mạnh Phát Ảnh. Chỉ cần hắn có thể giúp y xoá sạch đứa nhỏ, hắn tin chắc y tuyệt đối sẽ cung cấp nguồn tài lực lớn hơn.

“Ta còn có một biện pháp...” Ẩn công tử nhìn Bạch Dật Thần, hắn vừa cười khê vừa nói.

“Biện pháp gì?” Bạch Dật Thần vội vàng hỏi lại, con ngươi y chợt loé lên, trên mặt cũng lập tức tràn đầy hi vọng.

“Nhưng chuyện này quá mạo hiểm, và sợ là A Hiếu cũng sẽ gặp nguy hiểm.” Ẩn công tử không lập tức nói ra kế hoạch của hắn, vẫn vòng vo vì có thâm ý khác.

Bạch Dật Thần căng thẳng, y đã nhanh chóng đoán hiểu được ý tứ của đối phương. Ánh mắt y hơi tối lại, nhưng lại như cũ thản nhiên nói: “Nói đi, người có điều kiện gì?”

“Bạch công tử quả thật là người thông minh. Ta muốn Bạch công tử hàng tháng cấp thêm cho ta huê lợi.” Ẩn công tử nhếch môi cười khê, thanh âm trầm thấp ẩn chứa ý tứ chèn ép.

Bạch Dật Thần sắc mặt càng thêm sa sầm, đôi mắt y hiện rõ tức giận, nhưng y cố đè nén, lạnh lùng nói: “Người quá độc ác rồi đấy! Bây giờ sinh ý hàng tháng của ta cũng chỉ có từng ấy, người đã lấy hơn phân nửa, giờ đây lại còn muốn...”

“Bạch công tử, chuyện này ta cũng không ép người, chính người tự quyết định.” Ẩn công tử quả là kẻ hồ ly xảo hoạt. Hắn rõ ràng đang thừa nước đục thả câu, tính kế trục lợi, bởi vì hắn thừa biết Bạch Dật Thần tuy rằng xót của, nhưng sẽ vì nữ nhân kia mà đáp ứng yêu cầu của hắn.

Sắc mặt Bạch Dật Thần trông vô cùng thảm hại, nhưng sau một lát suy tính y lại ngoan cố cất giọng thỏa hiệp: “Được, chỉ cần người xoá sạch đứa nhỏ trong bụng của nàng, ta sẽ đáp ứng người.”

Bạch Dật Thần biết rằng tiền tài ở trong tay y nhiều đến mức xài mấy đời cũng không hết. Huống chi Ẩn công tử kia chỉ muốn chia lợi nhuận hàng tháng, dù y có đáp ứng yêu cầu của hắn thì cũng chỉ là chịu thiệt một phần lợi nhuận mà thôi.

“Ta xin đa tạ Bạch công tử.” Ẩn công tử vừa vò tay đáp lễ, vừa nhìn thẳng vào mắt Bạch Dật Thần, hắn tỏ vẻ cảm kích, nở nụ cười khê, coi như đôi bên đã thỏa hiệp thành công.

“Mau nói ra biện pháp của người.” Tuy trong lòng Bạch Dật Thần đang tức tối nhưng y cố gắng kìm chế, cố phớt lờ bộ mặt tươi cười đắc ý của đối phương, chỉ vội vàng hỏi kế hoạch của hắn.

“Lúc này chỉ có một biện pháp, đó là dời đi sự chú ý của Hiên Viên Diệp.” Ẩn công tử lần này không còn cười nữa, vẻ mặt thành thật nói.

“Dời đi sự chú ý của hắn? Hiên Viên Diệp cũng không phải dễ dàng bị lừa như vậy đâu!” Bạch Dật Thần giờ phút này đã khôi phục lại sự thông minh, y trầm giọng đặt câu hỏi. Y thừa biết, Hiên Viên Diệp này tinh ranh vô cùng, đâu có dễ dàng đánh lạc hướng.

“Chỉ cần đánh vào những chuyện liên quan đến nữ nhân kia, chắc chắn có thể dời đi sự chú ý của hắn. Chung quy cũng không phải việc khó gì.” Ẩn công tử cười lạnh và đáp lời Bạch Dật Thần.

Hắn thầm nghĩ hai tên nam nhân này chỉ vì một nữ nhân mà cuống cuống hết cả lên, hắn chỉ cần tính kế một chút sợ gì không xong việc. Hiên Viên Diệp cho dù bình thường có khéo xử sự, gặp chuyện không sợ hãi, cực kì bình tĩnh nhưng một khi trong lòng đã dành sự quan tâm lo lắng đến một ai đó thì sẽ dễ bị phân

tâm. Hiên Viên Diệp quan tâm đến nữ nhân của hắn như vậy, chỉ cần tính kế đả kích nữ nhân kia thì hắn nhất định sẽ bị rối loạn.

Bạch Dật Thần giật mình, nhưng trên mặt y cũng biểu hiện sự đồng ý. Y gấp giọng hỏi: “Người có biện pháp gì?”

“Hiên Viên Diệp hiện tại đang tra tìm nguyên nhân khiến nữ nhân của hắn suýt xảy thai. Chúng ta hãy giúp hắn một tay, giúp hắn tìm ra một người... Mà người này tốt nhất là người hầu thân cận bên cạnh nữ nhân của hắn.” Ẩn công tử từng chữ từng chữ chậm rãi nói, vạch ra kế hoạch để đánh lạc hướng Hiên Viên Diệp. Mặt hắn bây giờ cũng hiện rõ nét âm hiểm, ngoan tuýt.

“Ý của ngươi là hãm hại Thanh Trúc?” Bạch Dật Thần giờ phút này đã hiểu ra, y thấp giọng xác định, và trong lòng y không khỏi âm thầm kinh sợ, biện pháp của tên Ẩn này quả thật inh.

Bạch Dật Thần nhíu mày lại, hơi lo lắng nói tiếp: “Nhưng mà...Thanh Trúc rất trung thành và tận tâm với nàng, ta chỉ sợ không dễ dàng hãm hại, mà nàng cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng để bị trúng kế.”

“Cũng bởi vì nàng rất tin tưởng Thanh Trúc nên ta mới muốn lợi dụng Thanh Trúc. Nếu như vậy thì Hiên Viên Diệp sẽ không thể lập tức xử quyết Thanh Trúc. Hắn sẽ phân tâm, sẽ đem lực chú ý rời đến Thanh Trúc.” Ẩn công tử quét mắt nhìn Bạch Dật Thần, khoé môi nở nụ cười cực kỳ đắc ý. Hắn tin rằng kế hoạch này của mình sẽ khiến cho Hiên Viên Diệp phân tâm.

“Hay, quả thật là diệu kế.” Bạch Dật Thần nghe được lời nói của hắn, y nhìn không được liên tục tán dương. “Như vậy chỉ cần kiên trì trong vòng ba ngày thì đứa nhỏ trong bụng nàng khẳng định sẽ không còn giữ được nữa.”

“Hiện tại Hồ thái y đang cho nàng uống thuốc an thai, thế nên e là qua ba ngày cũng chưa chắc có thể xóa sạch đứa nhỏ, nhưng chỉ cần có thể thêm vài ngày nữa... nhất định sẽ không thành vấn đề.” Ẩn công tử nhấp nháy con ngươi, suy tính trước sau, mỉm cười nhìn Bạch Dật Thần.

Chuyện này quả thật có chút ngoài dự đoán của hắn. Thật không ngờ, giữa chừng lại xảy ra chuyện, bây giờ hắn phải nghĩ kế hoạch bổ xung, mặc dù sẽ gặp khó khăn nhưng có thể mượn chuyện này làm cho Bạch Dật Thần xuất thêm nhiều tài phí thì cũng đáng.

Bạch Dật Thần nghe nói phải kéo dài thêm thời gian nên thấy hơi sốt ruột. Y vừa muốn mở miệng thì Ẩn công tử lại nói: “Hơn nữa, chính người cũng vừa mới nói, Hiên Viên Diệp sẽ không dễ bị lừa như vậy. Cho nên, việc hãm hại Thanh Trúc cũng sẽ rất khó khăn, không thể quá lộ liễu, dấu sao cũng phải khiến Hiên Viên Diệp mất chút thời gian mới phát hiện ra được. Nếu chúng ta hành động quá lộ liễu sẽ khiến hắn sinh nghi, nhất định sẽ không cắn câu.”

“Phải, người nói đúng. Chuyện này đúng là không thể khinh thường được, ta tin tưởng người hắn đã có chủ ý, an bài tốt mọi việc rồi?” Bạch Dật Thần khẽ gật đầu đáp lời. Y nhìn thẳng vào đôi mắt của Ẩn công tử có ý chờ đợi phương khẳng định và cho y thêm vài phần hi vọng.

Ẩn công tử nghe Bạch Dật Thần hỏi, hắn khẽ cười rồi nói: “Không sai! Ở Tây Vực của chúng ta có một loại hương phấn, mùi hương rất nhẹ, nếu không phải người có cái mũi đặc biệt linh ứng thì khó mà phát hiện ra. Loại hương phấn này cùng với một loại thuốc phá thai có hương vị giống nhau. Nếu chúng ta đem loại hương phấn này giấu ở trong phòng của Thanh Trúc, nếu sự tình diễn biến theo đúng dự tính của chúng ta thì có thể giải quyết mọi chuyện gọn gàng, sạch sẽ.”

“Thật sự có loại hương phấn như vậy ư? Tốt, thế này thì quá tốt rồi, cứ tiến hành như vậy đi!” Bạch Dật Thần mừng quýnh, y hận không thể lập tức đem hương phấn kia thoa lên trên người Thanh Trúc.

Đúng lúc Lan Mai đi đến thư phòng, nàng đứng bên ngoài nghe thấy cuộc nói chuyện của người ở trong phòng. Nghe xong nàng thật kinh hãi. Dù gì Thanh Trúc và nàng cũng là tỷ muội đồng môn, lúc này nghe thấy Bạch Dật Thần muốn hại Thanh Trúc, nàng không khỏi lo lắng. Cho dù đúng là lần trước nàng đã lợi dụng Thanh Trúc, nhưng đó là vì nàng nghĩ rằng sự kiện ấy sẽ không liên lụy đến Thanh Trúc nên nàng mới dám làm như vậy. Nhưng bây giờ Bạch Dật Thần lại muốn trực tiếp đi hãm hại Thanh Trúc, trong lòng nàng làm sao không áy náy, lo lắng cho được.

Không kịp nghĩ nhiều, nàng đã đẩy cửa thư phòng đi vào. Nàng bất chấp tất cả, không để ý đến những người đang có mặt ở trong phòng, nàng đi nhanh đến trước mặt Bạch Dật Thần, gấp giọng cầu xin: “Công tử, không thể, không thể hại Thanh Trúc như vậy.”

Trong lúc nhất thời bởi vì nàng quá mức sốt ruột, và cũng bởi vì lúc trước thấy Bạch Dật Thần có tình cảm đặc biệt với mình, nên nàng đã quên mất thân phận của mình. Bạch Dật Thần nhìn thấy nàng đột nhiên xông vào, sắc mặt y lập tức trầm xuống. Y trừng mắt nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt âm lãnh vô cùng, môi lạnh lùng gần từng chữ: “Ai cho phép ngươi đi vào?”

Nữ nhân này dám một mình xông vào thư phòng của hắn? Nàng muốn làm phản sao?

Lan Mai lúc này đã ý thức được bản thân mình quá lỗ mãng. Nhưng dù nàng không nên xông vào thì cũng đã xông vào, vì Thanh Trúc nên nàng quyết phải ngăn chặn việc này. Nàng nhìn y, méu máo cầu xin: “Công tử, Lan Mai cầu công tử, xin đừng thương tổn Thanh Trúc, đừng...”

“Câm miệng, ngươi thật to gan. Đã dám đứng ở bên ngoài nghe lén, giờ còn dám can thiệp vào quyết định của ta. Ngươi tự cho ngươi là ai hả?” Bạch Dật Thần nhìn thẳng vào mặt nàng, giọng y tàn nhẫn lạnh lùng, cũng không che dấu sự khinh thường đối với thân phận của nàng.

Lan Mai giật mình kinh sợ. Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt của y, trong mắt nàng hiện rõ kinh ngạc, âm thanh hơi run rẩy kêu: “Công tử?”

Mặc kệ nói như thế nào thì nàng hiện tại cũng đã là nữ nhân của y, hơn nữa mấy ngày hôm trước y còn đối xử với nàng vô cùng ôn nhu, che chở đặc biệt. Nhưng hiện tại, tại sao y lại có thể nói với nàng những lời như vậy?

Bạch Dật Thần thấy vẻ kinh ngạc trên mặt mặt nàng, khẽ cười khẩy, giọng y trào phúng và tàn nhẫn: “Ngươi nghĩ là ta thật sự thích ngươi sao? Ngươi suy nghĩ lại xem thân phận ngươi là gì đi? Hãy nhìn lại ngươi đi, muốn diện mạo không diện mạo, muốn tài hoa không tài hoa, muốn thân phận không thân phận, ngươi có một chút nào đáng giá để ta thích chứ?”

Y từ lúc bắt đầu cũng chỉ có lợi dụng nàng. Đầu tiên y lợi dụng nàng là cung nữ ở bên cạnh Thái hậu, về sau y lợi dụng nàng vì quan hệ của nàng và Thanh Trúc. Nhưng hiện tại nàng đã sớm không còn là người của Thái hậu, và Thanh Trúc bây giờ chỉ sợ cũng không thể tin tưởng nàng được nữa, huống chi sắp tới mạng Thanh Trúc sống hay chết còn chưa biết. Thế nên Lan Mai ở trong mắt của y nay đã không còn chút giá trị lợi dụng nào nữa.

“Ngươi? Ngươi?” Lan Mai kinh hoảng, thân mình không nhận được run rẩy. Nàng loạng choạng lui về phía sau mấy bước rồi mới đứng lại được, đôi mắt nàng vẫn như cũ nhìn trân trân vào mặt Bạch Dật Thần, nhưng trong mắt nàng giờ phút này đã dâng tràn sự đau đớn kịch liệt.

“Ta như thế nào hả? Hừ.” Bạch Dật Thần vô sỉ cười lạnh hỏi lại. “Ta lừa ngươi sao? Không sai! Nói thật, từ trước đến giờ ta đã lợi dụng ngươi đấy, có trách cũng chỉ trách ngươi tự mình đa tình thôi. Ngươi không biết lượng sức mình, còn trách ai được.”

Lan Mai không ngừng lắc đầu, gương mặt nàng tràn ngập sự đau xót, bi ai. Nàng vẫn không thể tin được: “Không, không có khả năng... ta không tin...không thể nào...”

“Hừ.” Bạch Dật Thần lại hừ lạnh ra tiếng, thái độ và thanh âm của y đã lộ rõ mấy phần chán ghét và mất kiên nhẫn. Y đột nhiên quay sang mấy tên hộ vệ giữ cửa, từng chữ, từng chữ tàn nhẫn nói: “Nữ nhân này, thưởng cho các ngươi.”

Lời y vừa nói, từng chữ từng chữ vô tình tàn nhẫn, giống như từng nhát kiếm sắc bén, từng kiếm, từng kiếm đâm vào trái tim Lan Mai. Thân mình Lan Mai không ngừng run rẩy, nàng trợn mắt nhìn thẳng vào Bạch Dật Thần, vừa không tin lời mình vừa nghe vừa kinh sợ la to: “Không được! Không được! Ta không thể! Công tử, ta cầu xin ngươi, xin đừng đối xử với ta như vậy, đừng mà...”

Nàng vạn lần cũng không nghĩ tới, Bạch Dật Thần sau khi lợi dụng nàng xong thì sẽ tàn nhẫn vứt nàng ấy tên kia. Đến bước đường cùng như vậy còn không bằng trực tiếp giết nàng đi cho xong. Mấy tên hộ vệ đứng ở bên ngoài nghe rõ lời của Bạch Dật Thần, bọn chúng hơi sững sốt một chút, nhưng sau khi nhìn chằm chằm Lan Mai thì nổi lên ham muốn thêm khát. Dù sao Lan Mai cũng là cung nữ ở bên cạnh Thái

hậu, dung mạo của nàng so với bọn nha đầu trong Bạch phủ đương nhiên là xinh đẹp hơn nhiều. Bọn hộ vệ kia đều là những tên nam nhân háo sắc, có việc tốt như vậy bọn chúng dễ gì bỏ qua.

Nhìn tình cảnh trước mắt, Ân công tử hơi chau mày lại. Hắn quét mắt nhìn qua Lan Mai một cái, nhưng cuối cùng vẫn tỏ ra thản nhiên, không có chút biểu tình khác lạ nào, giống như việc trước mắt không có liên quan tới hắn. Ai bảo nữ nhân này thích tìm đến phiền phức. Nàng ta đúng là không biết tự lượng sức mình. Bạch Dật Thần là thân phận gì, làm sao có thể thật sự thích nàng. Vậy mà nàng lại vì Bạch Dật Thần đi phản bội Thái hậu, còn lừa gạt bằng hữu – nữ nhân như vậy thực không có gì đáng để thương tiếc.

Con người A Hiểu hơi lóe lên, dường như có chút không đành lòng. Nhưng chủ tử của hắn đã không quan tâm, hắn càng không thể làm tiếng nhiều lời.

“Công tử, cầu xin người đừng đem Lan Mai cho bọn họ... Lan Mai từ đây về sau sẽ hết lòng hầu hạ công tử. Lan Mai cũng sẽ không dám xen vào việc của công tử nữa, cho dù là liên quan đến Thanh Trúc... Lan Mai chỉ cầu xin ở lại bên người công tử...”

Lan Mai nhìn thấy một tên hộ vệ đang đi tới định mang nàng đi, nàng sợ hãi quỳ gối trước mặt Bạch Dật Thần cầu xin tha thứ. Cho dù Bạch Dật Thần thật sự chỉ muốn lợi dụng nàng nhưng nàng cam tâm tình nguyện để y tiếp tục lợi dụng, nàng không thể để mấy tên hộ vệ kia vấy bẩn nàng. Hiện tại nàng cũng không cần biết Thanh Trúc sẽ thế nào, nàng muốn bảo toàn bản thân mình trước, những chuyện khác nói sau.

Bạch Dật Thần lạnh lùng nhìn Lan Mai, trên mặt y càng thêm vài phần chán ghét. Y gần giọng, từng chữ, từng chữ nói: “Hiện tại, người đối với ta đã không còn có bất cứ giá trị lợi dụng nào, ta cần gì phải giữ người ở lại bên cạnh, càng nhìn lại càng thêm bẩn mắt ta.”

Những lời này của Bạch Dật Thần đã quá ngoan tuyệt, quá tàn nhẫn. Lời y đã đem tia hi vọng cuối cùng của Lan Mai hoàn toàn đập nát. Lan Mai đang quỳ trên mặt đất, thân mình nàng trong chớp mắt đã hoàn toàn cứng đờ, tim nàng cũng đột nhiên đau đớn như bị dao đâm, và trong mắt nàng tràn đầy đau xót cùng hận ý.

“Bạch Dật Thần, người thật quá độc ác! Người độc ác như vậy nên khó trách Thất Vương phi không muốn gả cho người, chỉ muốn gả cho Thất điện hạ. Loại người như người căn bản không thể so với Thất điện hạ, một phần vạn cũng không bằng...”

Lan Mai biết, hiện tại cho dù nàng có cầu xin Bạch Dật Thần thế nào thì y cũng sẽ không bỏ qua cho nàng. Vì vậy nàng trong lúc này thậm nghĩ muốn kích Bạch Dật Thần để y trực tiếp giết chết nàng, để nàng có thể chết thống khoái mà không phải bị những tên hộ vệ kia đến vũ nhục. Nàng biết, Bạch Dật Thần thống hận nhất là người khác ở trước mặt y nhắc tới chuyện của Mạnh Phát Ảnh, thế nên nàng mới cố ý nói như vậy.

Quả nhiên, Bạch Dật Thần trong nháy mắt biến sắc, con người y đang âm trầm đột nhiên tràn qua tia thị huyết đầy sát ý. Tay y vung lên, trực tiếp xiết chặt cổ của Lan Mai, y cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Người muốn chết.”

Bàn tay y dùng sức xiết cổ nàng càng lúc càng chặt, không một chút lưu tình, trực tiếp muốn cắt đứt hơi thở của nàng, làm ặt nàng trong nháy mắt đỏ ửng lên. Lan Mai trong giờ khắc này tuy rằng có sợ hãi nhưng trong lòng nàng cũng âm thầm cảm thấy may mắn. Nếu nàng cứ như thế này chết đi thì cũng xem như là được giải thoát. Nàng cảm giác được tay y không ngừng dùng sức, cảm giác được mình đã hoàn toàn hít thở không thông... Nàng từ từ nhắm mắt lại, đợi một khắc cuối cùng kia đến.

Nhưng mà, một khắc kia lại không đến. Bàn tay Bạch Dật Thần đang hung hăng bóp chặt cổ nàng, đột nhiên lại buông lỏng ra, sau đó y dùng lực vung tay lên khiến nàng bị quăng mạnh xuống đất.

“Muốn chết, không dễ dàng như vậy đâu!” Chân Bạch Dật Thần hung hăng dẫm nát trên người nàng, đồng thời y gầm rít qua kẽ răng: “Dám mắng ta, ta sẽ cho người trả giá thật xứng đáng.”

Lan Mai từ từ mở mắt ra, trong mắt nàng chỉ còn lại tuyệt vọng. Thật không ngờ, Bạch Dật Thần ở thời khắc cuối cùng lại ngừng tay. Nàng biết, lần này Bạch Dật Thần tuyệt đối sẽ không tha cho nàng, và nàng giờ đây âm thầm muốn tự mình chặt đứt tánh mạng của mình. Nhưng mà Bạch Dật Thần đã phát hiện ý đồ của nàng, y nhanh tay điểm huyệt nàng, khiến nàng hoàn toàn không thể động đậy được nữa.

Bạch Dật Thần lại hung hăng đá Lan Mai một cước, sau đó y nhìn những tên hộ vệ ở bên ngoài, tàn nhẫn cười nói: “Nữ nhân này là của các ngươi, các ngươi muốn thế nào thì cứ thế đó, dẫn nàng đi xuống đi.”

Những tên hộ vệ kia vừa rồi tưởng rằng Bạch Dật Thần sẽ trực tiếp bóp chết Lan Mai, bọn họ vốn đang âm thầm tiếc rẻ. Nhưng giờ đây lại nghe Bạch Dật Thần nói đưa nàng đi, cả đám không khỏi mừng thầm, hưng phấn. Chỉ sợ trong cả đám a hoàn ở Bạch phủ cũng không có mấy người được xinh xắn như Lan Mai.

Lan Mai bị điểm huyết, hoàn toàn không thể cử động, cũng không thể nói chuyện. Nàng trợn mắt hung hăng trừng Bạch Dật Thần, nhưng y chỉ cười khẩy nhìn nàng nói: “Ngươi tốt rồi, cứ từ từ hưởng thụ đi.”

Sau đó y nhìn tên hộ vệ đứng ở bên cạnh lạnh giọng nói: “Dẫn đi, các ngươi muốn thế nào cũng được, không cần lưu tình.”

“Vâng ạ!” Tên hộ vệ kia thấp giọng đáp lời, trong thanh âm không che dấu sự hưng phấn, dục vọng. Hắn trực tiếp xốc Lan Mai lên và nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

A Hiểu cụp con ngươi xuống, dấu đi chút tức giận trong đáy mắt. Không nói đến việc Bạch Dật Thần đã lợi dụng nữ nhân kia, nhưng không ngờ xong việc rồi mà y còn đối đãi với nàng như vậy. Nữ nhân kia vừa rồi đã một lòng muốn chết nhưng y cũng không thành toàn cho người ta. Thật sự là quá tàn nhẫn, rất đáng giận. Vừa rồi hắn thiếu chút nữa đã muốn ra tay, hắn muốn trực tiếp giết nàng đi để tránh cho nàng bị người khác vũ nhục. Nhưng bởi vì chủ tử đang đứng ở một bên nên hắn không dám vọng động.

“Ăn công tử, chúng ta tiếp tục bàn chuyện của chúng ta.” Bạch Dật Thần nhìn thấy tên hộ vệ mang Lan Mai đi khỏi phòng, y quay lại nhìn về phía Ân công tử, thấp giọng nói.

“Được.” Ân công tử cũng không có biểu hiện gì khác thường, hắn lại thản nhiên tiếp tục bàn việc: “Ta sẽ sai A Hiểu đem hương phấn kia cẩn thận rắc vào trong phòng của Thanh Trúc. Hiên Viên Diệp sau khi không tra ra được cái gì ở trong sân vườn, tự nhiên sẽ đi tra xét những nơi khác trong vương phủ. Thanh Trúc là người tín nhiệm nhất ở bên mình Thất Vương phi, chắc chắn phòng của bọn họ ở gần nhau nhất. Ta tin tưởng không mất bao lâu bọn họ có thể tra ra hương phấn trên người Thanh Trúc, đến lúc đó Hiên Viên Diệp sẽ tha hồ biết thế nào là náo nhiệt”

“Được, tốt lắm! Cứ làm như thế đi.” Bạch Dật Thần hài lòng với kế hoạch mới, y liên tục tán thành và vội vàng thúc giục: “Vậy ngươi hãy kêu A Hiểu đi nhanh một chút đi, ngộ nhỡ hắn điều tra xong rồi thì lỡ hết cơ hội.”

“A Hiểu, ngươi hãy đi ngay bây giờ đi và làm theo lời ta nói. Nhưng, ngươi nhất định phải cẩn thận một chút.” Ân công tử bây giờ mới quay sang A Hiểu, trầm giọng phân phó.

“Vâng!” A Hiểu cung kính đáp lời, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài.

Đi ra khỏi thư phòng vài bước, hắn liền nghe thấy tiếng nữ nhân kêu thảm thiết từ xa xa, sắc mặt hắn tái nhợt, con ngươi lóe lên sự tức giận. Thân mình hắn hơi cứng lại, bàn tay ẩn ở dưới ống tay áo xiết chặt lại. Trong vài khắc hắn có ý định muốn đi cứu nàng, hoặc dùng một chương kết thúc sự thống khổ của nàng. Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống, dù sao hắn cũng chỉ là một thuộc hạ, không thể quản chuyện của người khác.

Hắn bước nhanh ra khỏi Bạch phủ, một lần nữa đi trở về Nghệ Vương phủ và ẩn mình trong mật đạo. Hắn đã tìm hiểu rất rõ ràng mọi ngõ ngách ở Nghệ Vương phủ. Hắn có thánh lực đặc biệt, không cần lộ diện cũng có thể biết được phòng nào là của ai. Vì vậy, hắn dễ dàng tìm được phòng của Thanh Trúc.

Trong lúc này, người của Hiên Viên Diệp vẫn còn đang lục soát mấy gian phòng phụ cận và phòng của Hiên Viên Diệp. Nhưng bọn họ đều không phát hiện ra bất cứ thứ khả nghi nào cả. A Hiểu trước đó đã đem giấu hoa kia xuống dưới mật đạo. Hơn nữa, loại hoa đó ở giữa ban ngày cũng không tỏa ra độc hương, cũng không để lại bất luận mùi hương gì, đương nhiên sẽ rất khó bị phát hiện ra.

Hắn thừa dịp lúc mọi người không chú ý, tìm đến một căn phòng sát kế bên phòng của Thanh Trúc. Hắn từ mật đạo tiến nhập căn phòng đó, rồi sau đó đem một bao hương phấn rắc vào trong phòng của Thanh Trúc, xong việc hắn rút về, ẩn vào trong mật đạo.

Hiên Viên Diệp hiện đang cho người tra tìm khắp nơi, A Hiểu sợ nếu cứ tiếp tục ẩn núp ở phía dưới mặt đạo thì sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện. Thế nên A Hiểu khẩn trương rút lui ra khỏi phạm vi của Nghệ Vương phủ.

Hắn vừa mới xông ra còn đang muốn ẩn trốn vào một chỗ kín đáo trên mặt đất để hít thở không khí thì bỗng một cỗ kiệu đang đi tới trước cổng Nghệ Vương phủ. Khi kiệu ngừng lại, một nam tử ước chừng khoảng năm mươi tuổi bước xuống kiệu, vẻ mặt ông ta tỏ ra vô cùng sốt ruột.

“Hầu gia.” Thị vệ canh giữ ở cổng của Nghệ Vương phủ vừa nhìn thấy nam tử đi tới, vội cung kính đi về phía ông hành lễ.

“Miễn lễ.” Mạnh Vân Thiên nhẹ giọng đáp lời, giọng nói cùng nét mặt của ông rõ ràng là đang rất bất an. Ông vừa mới hay tin Phất nhi thiếu chút nữa bị xảy thai nên đã vội vàng tới đây.

A Hiểu đang ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, khi hắn nhìn thấy Mạnh Vân Thiên bỗng nhiên lại ngăn người ra. Trong lúc nhất thời, hắn hình như có chút xuất thần. Không hiểu vì sao hắn mang máng cảm giác được khuôn mặt kia có chút quen thuộc, hình như đã gặp qua ở đâu rồi. Nhưng trong lúc nhất thời, hắn lại nghĩ không ra. Dường như bọn họ đã từng gặp nhau, nhưng chuyện đó hình như đã cực kì xa xôi, cực kì mơ hồ...

Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ mông lung thì Mạnh Vân Thiên đã đi vào Nghệ Vương phủ. A Hiểu âm thầm buồn cười, hắn đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Vừa rồi hắn không phải đã nghe thị vệ của Hiên Viên Diệp gọi ông ta là Hầu gia hay sao? Xem ra ông ta chính là Hầu gia Mạnh Vân Thiên, là nhạc phụ đại nhân của Hiên Viên Diệp. Người như ông ta thì làm sao hắn có thể từng gặp qua được.

Hắn từ nhỏ đã theo sư phụ học nghệ ở trên núi. Hai mươi mấy năm qua hắn không xuống núi lấy một lần, thẳng đến khi sư phụ qua đời. Sau khi sư phụ mất, hắn một thân một mình xuống núi và sau đó thì gặp chủ tử hiện nay. Từ đó hắn vẫn luôn luôn đi theo người này. Sư phụ chưa từng nói qua với hắn về xuất thân hay gia thế. Hắn cũng từng hỏi qua vài lần, nhưng không biết vì sao sư phụ luôn không chịu nói. Mãi đến bây giờ, hắn cũng không biết bản thân mình họ gì, chỉ biết là sư phụ luôn gọi hắn là A Hiểu.

Mạnh Vân Thiên vội vàng đi vào Vương phủ, nhìn thấy mọi người đang bận rộn tra xét, sắc mặt ông trầm xuống, càng thêm lo lắng. Nhưng ông cũng không nói gì thêm, chỉ trực tiếp đi vào sảnh đường. Hiên Viên Diệp nhìn thấy ông đến, có chút bất ngờ nhưng lập tức nhẹ giọng chào: “Hầu gia.”

“Phất nhi sao rồi?” Mạnh Vân Thiên vội vàng hỏi thăm, cũng bất chấp hành lễ.

“Hồ thái y nói tạm thời không có gì nguy hiểm, chỉ cần nàng tĩnh dưỡng vài ngày thì sẽ không sao.” Hiên Viên Diệp nhẹ giọng đáp, nhưng trên mặt vẫn không giấu được sự lo lắng.

“Tốt, như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.” Mạnh Vân Thiên luôn miệng lặp lại, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng khi ông đảo mắt nhìn về phía phòng của Mạnh Phất Ảnh, trong mắt toát lên sự khẩn trương. Cách đây hai ngày ông mới biết Phất nhi đã có thai, ông thật cao hứng và vui vẻ lắm. Tại sao hôm nay lại phát hiện chuyện không hay thế này?

Trong lúc nói chuyện với Hiên Viên Diệp, ông vẫn thấp giọng, sợ mình âm ỉ làm phiền nữ nhi đang nghỉ ngơi. Nhưng mà Mạnh Phất Ảnh ở phòng vẫn nghe thấy, nàng lập tức lên tiếng: “Phụ thân đến à?”

“Phất nhi, không sao, không sao.” Mạnh Vân Thiên nghe được thanh âm của Mạnh Phất Ảnh, ông nhìn không được vội vàng đi vào phòng nàng. Khi nhìn thấy nàng nằm ở trên giường, vẻ mặt ông càng thêm đau lòng.

“Phụ thân! Phụ thân yên tâm đi, con không có việc gì.” Mạnh Phất Ảnh khẽ cười nói trấn an cha mình, nhưng trong lòng nàng lại không khỏi lo lắng. Bởi vì đến bây giờ sự việc này vẫn chưa tra ra được nguyên nhân nên nàng vẫn cảm thấy lo sợ.

“Điện hạ.” Giờ phút này Túc Phong cùng Hồ thái y đã quay trở lại.

“Sao rồi?” Hiên Viên Diệp nghe thấy giọng nói của Túc Phong, hắn vội vàng đi ra ngoài hỏi. Mạnh Vân Thiên cũng đi theo, ông biết hiện tại quan trọng nhất là phải tìm cho ra nguyên nhân, nếu không e là còn tiếp tục phát sinh ra chuyện khác.

“Hồi Điện hạ, không phát hiện ra bất kỳ thứ gì.” Tốc Phong do dự một chút rồi lo lắng nói. Hắn biết nếu bọn họ không phát hiện ra được điều gì thì sự việc này sẽ càng thêm phức tạp, khó đề phòng.

“Cứ tiếp tục tìm, hãy đi tra tìm những nơi khác trong Vương phủ.” Hiên Viên Diệp hơi khựng lại, nhưng ngay sau đó lại lạnh giọng ra lệnh.

Phất nhi thường ngày ngoại trừ buổi sáng vào cung thỉnh an Thái hậu ra thì bình thường nàng vẫn luôn ở trong Nghê Vương phủ. Hai ngày nay, Thái hậu sợ nàng mệt nên không cho nàng vào cung thỉnh an. Vì vậy, nguyên nhân của chuyện này nhất định là ở tại Nghê Vương phủ. Ở gần nơi này tra không được, vậy hãy tra tìm những nơi lân cận.

“Vương phủ khá lớn, hay là hãy đi điều tra xung quanh, xem có thể phát hiện cái gì hay không? Sau đó hãy ọi người lui ra rồi đi kiểm tra từng phòng một, phải tra xét kỹ từng chỗ một.” Hiên Viên Diệp suy tư một chút, lại trầm giọng phân phó.

“Vâng!” Tốc Phong nhanh nhẹn dẫn Hồ thái y đi những nơi khác điều tra.

Đợi cho tất cả thị vệ rời đi, Mạnh Vân Thiên hơi nheo mắt lại, trầm giọng hỏi: “Thật sự là có người mưu hại sao? Nghê Vương phủ đề phòng nghiêm ngặt như thế, nếu quả thật có người mưu hại chỉ sợ là có nội gián. Hơn nữa, rất có khả năng kẻ đó là người bên cạnh Phất nhi.”

“Vẫn chưa thể xác định. Nếu thật sự có người giở trò quỷ, bất kể là ai để Bốn vương tra ra được thì tuyệt đối sẽ không tha thứ.” Đôi mắt Hiên Viên Diệp lóe lên sát khí, lạnh giọng nói.

“Chắc! Tại sao lại xảy ra chuyện như thế này? Nha đầu Phất nhi vốn đã phải chịu quá nhiều đau khổ, sao trên trời còn đối với nó tàn nhẫn như vậy?” Mạnh Vân Thiên buồn bã, lắc đầu than vãn.

Hiên Viên Diệp càng cảm thấy tự trách, hắn nhìn Mạnh Vân Thiên áy náy nói: “Lần này đều là lỗi của ta, không bảo vệ Phất nhi chu toàn.” Vừa nghĩ đến tình trạng của Phất nhi bây giờ, lòng hắn lại lại dâng lên sự chua xót, tâm can đau đớn tê liệt.

Mạnh Vân Thiên nhìn biểu tình của hắn, vội vàng van ủi: “Cái này làm sao có thể trách Điện hạ. Điện hạ đã rất cẩn thận rồi, chuyện này chỉ có thể nói là do địch nhân quá ghê tởm.”

“Điện hạ, Hầu gia.” Thanh Trúc bưng thuốc đã tự tay sắc đi tới, nàng nhìn thấy Mạnh Vân Thiên thì muốn hành lễ nhưng trong tay đang bưng khay thuốc nên nàng không tiện hạ mình khấu bái.

“Được rồi, được rồi, không cần đa lễ.” Mạnh Vân Thiên vội xua tay, cho nàng đứng lên và nói: “Người hãy nhanh đem thuốc vào cho Vương phi uống trước đi.”

“Vâng ạ!” Thanh Trúc vội bưng thuốc đi vào phòng Mạnh Phát Ảnh.

“Thanh Trúc, thuốc này là chính người tự tay sắc à?”

Thanh Trúc vừa mới đi được hai bước đã nghe Mạnh Vân Thiên thấp giọng hỏi. Giọng ông lộ rõ sự lo lắng. Hai mắt ông liếc nhìn chén thuốc trong khay mà Thanh Trúc đang bưng. Giờ khắc này đây bọn họ giống như chim sợ cành cong, bọn họ đều hiểu là Phất nhi và thai nhi giờ phút này không thể chịu được thêm chút giằng co nào nữa.

“Hồi Hầu gia, tất cả đều do Thanh Trúc tự mình làm, bốc thuốc, sắc thuốc, đều là do Thanh Trúc làm, không có bất luận kẻ nào nhúng tay vào.” Thanh Trúc dừng bước lại, cung kính trả lời. Trên mặt nàng biểu hiện sự dè dặt cẩn thận, nàng cũng hiểu ẩn ý đằng sau câu hỏi trực tiếp của Mạnh Vân Thiên.

“Được, vậy là tốt rồi! Vậy người mau đi vào cho Vương phi uống thuốc đi.” Mạnh Vân Thiên khẽ gật đầu nói. Thanh Trúc là người ông tin tưởng. Từ khi Thái hậu đem nàng cho Phất nhi, nàng vẫn luôn trung thành và tận tâm hầu hạ Phất nhi. Mấy năm nay, nếu như không có Thanh Trúc, không biết Phất nhi sẽ khổ sở như thế nào nữa.

“Vâng ạ!” Thanh Trúc đáp lời rồi cất bước vào phòng chủ tử của mình.

Hiên Viên Diệp cũng không nói gì thêm hắn cũng tin tưởng Thanh Trúc. Hơn nữa, hắn cũng biết, nếu như thuốc này có vấn đề gì thì Phất nhi sẽ tự mình nhận ra được. Nàng giỏi y thuật nên hắn cũng không lo lắng có người khác hạ độc ở trong thuốc hoặc thức ăn của nàng.

“Vương phi, thuốc đã sắc xong rồi, để Thanh Trúc tới dứt cho người.” Thanh Trúc đi vào phòng, chậm rãi bước tới trước giường, đem thuốc kia thổi cho nguội bớt rồi mang đến trước mặt Mạnh Phát Ảnh.

Bởi vì vừa rồi Hồ thái y đã dặn dò nên Mạnh Phát Ảnh rất ngoan ngoãn gật đầu. Thanh Trúc cẩn thận đặt một cái khăn ở quanh cổ của Mạnh Phát Ảnh. Sau đó nàng ấy múc một muỗng thuốc, từ từ đưa đến bên miệng Mạnh Phát Ảnh. Nàng vừa muốn mở miệng uống, nhưng chính vào lúc này, Túc Phong cùng Hồ thái y vội vàng xông vào trong phòng. Hồ thái y nhìn thấy Thanh Trúc đang muốn dứt thuốc cho Mạnh Phát Ảnh, ông ta vội vàng hô to: “Dừng tay.”

128. Chương 129: Hiên Viên Diệp Bình Tĩnh Đánh Trả. Kết Cuộc Của Địch Nhân

Thìa thuốc trong tay Thanh Trúc vừa đưa tới khóe miệng của Mạnh Phát Ảnh, bỗng nàng nghe Hồ thái y la lên. Thanh Trúc giật mình, thuốc trong tay nàng thiếu chút nữa đổ lên mặt chủ tử nàng. Cũng may, động tác của Mạnh Phát Ảnh rất nhanh, nàng nhanh tay hất ra và thuốc kia liền bị hất đổ trên mặt đất.

Đứng ở trước cửa phòng, Hiên Viên Diệp và Mạnh Vân Thiên giật mình kinh sợ, cả hai không hẹn cùng nhìn về phía Hồ thái y.

“Hồ thái y, có chuyện gì?” Hiên Viên Diệp nhìn thấy vẻ mặt của Hồ thái y hết sức khẩn trương. Hắn thầm đoán nhất định đã xảy ra chuyện gì đó không bình thường, không khỏi gấp giọng hỏi.

Mạnh Phát Ảnh nằm ở trên giường cũng khẽ xoay người nhìn về phía Hồ thái y đang vội vàng đi tới. Nàng hiện giờ cũng ngơ ngác không hiểu, thuốc kia vốn là do Hồ thái y tự mình kê, tại sao bây giờ lại không cho nàng uống.

Hồ Thái y không nói gì thêm, thậm chí cũng không trả lời câu hỏi của Hiên Viên Diệp. Ông chỉ vội vàng đi tới trước giường, nhanh chóng cầm lấy chén thuốc kia, tỉ mỉ nhìn kỹ một hồi. Sau một lúc ông thở ra một hơi nhẹ nhõm, đem chén thuốc kia đặt lại bàn.

Ông đưa mắt nhìn về phía Thanh Trúc, ánh mắt trầm trọng. Thanh Trúc bị ông ta nhìn chằm chằm, ù ù cạc cạc, không hiểu gì. Túc Phong đi theo Thái y, bước vào phòng sau cùng, giờ đây gương mặt hắn đang tỏ ra đau đớn kịch liệt. Hắn cũng nhìn chăm chú vào Thanh Trúc, dường như hắn đang cố gắng đè nén đau xót cùng căng thẳng.

“Hồ Thái y, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Mạnh Phát Ảnh nhin không được lên tiếng hỏi Thái y. Ông ta rõ ràng đang nghi ngờ thuốc này có vấn đề, nhưng mà thuốc này lại do chính ông vừa kê nên chẳng lẽ hiện tại Hồ Thái y đang hoài nghi Thanh Trúc sao?

“Vương phi, thuốc này đợi lát nữa lão thần sẽ tự mình đi sắc lấy.” Hồ Thái y nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, cung kính đáp lời. Giọng nói ông lộ chút lo lắng. Giờ phút này Vương phi không thể có nửa điểm sơ xuất, vì vậy dù chén thuốc vừa rồi vốn không có vấn đề gì, nhưng ông cũng không dám để cho Vương phi uống nó.

“Tại sao vậy?” Mạnh Phát Ảnh hơi giật mình, khẽ chau mày. Lòng nàng hơi se lại, chẳng lẽ đúng như nàng đã dự đoán hay sao?

“Bẩm Thái y, thuốc này là do Thanh Trúc hoàn toàn dựa theo lời ngài để sắc cho Vương phi uống, chẳng lẽ thuốc lại có vấn đề gì sao?” Thanh Trúc cũng nhin không được hỏi lại. Giọng nàng ẩn chứa sự lo lắng, dù sao thuốc này cũng là do một mình nàng đi làm lấy, nếu như thuốc thật sự có vấn đề, e là nàng dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch oan khuất.

“Thuốc không có vấn đề.” Hồ Thái y trả lời, sắc mặt hơi sa sầm. Ông ta lại nhìn Thanh Trúc, biểu tình nghiêm khắc lạnh lùng.

Tốc Phong đứng bên cạnh nghe được Thái y nói thuốc không có vấn đề, y âm thầm thở dài nhẹ nhõm. Nhưng về mặt những người khác trong phòng thì lại lóe lên tia nghi ngờ khó hiểu, nếu như thuốc đã không có vấn đề, vậy tại sao lại không cho nàng uống?

Hồ Thái y ngừng lại một chút rồi mới từ từ nói: “Thuốc không có vấn đề, nhưng e là Thanh Trúc cô nương có vấn đề.”

“Ngài... Hồ Thái y nói lời này là có ý gì?” Thanh Trúc lập tức kinh sợ, nàng kinh ngạc nhìn Hồ Thái y, vội vàng hỏi lại. “Thanh Trúc có vấn đề gì? Hồ Thái y chẳng lẽ hoài nghi Thanh Trúc sẽ làm hại Vương phi?”

“Có hay không, chỉ sợ Thanh Trúc cô nương trong lòng tự biết rõ ràng.” Sau khi nghe Thanh Trúc hỏi, ông ta nhìn thẳng vào mắt nàng, cất giọng nghiêm nghị, ẩn chứa nổi tức giận.

Hồ Thái y lườm nàng một cái, rồi sau đó đi tới trước mặt Hiên Viên Diệp. Ông trầm giọng bẩm báo: “Điện hạ, vừa rồi lão thần phát hiện ra một mùi hương cực kỳ đặc biệt ở trong phòng Thanh Trúc cô nương.”

Hiên Viên Diệp nheo mắt lại, sa sầm mặt. Hắn quét mắt nhìn Thanh Trúc, sau đó mới trầm giọng hỏi: “Mùi hương như thế nào?”

Hắn mặc dù là đang tra hỏi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Hồ Thái y, hắn cũng đã đoán ra là mùi hương đó là cái gì. Nhưng, Thanh Trúc đã đi theo bên người Phất Nhi nhiều năm như vậy, sao nàng ta lại có thể làm hại Phất Nhi? Nếu nói đến ai khác thì hắn còn bán tín bán nghi, nhưng nếu là Thanh Trúc thì hắn không thể tin nàng ta sẽ làm ra loại chuyện hại chủ tử của mình.

Tốc Phong đứng ở một bên, vừa nghe xong lời Thái y, người hắn đông cứng, thân mình khẽ run rẩy. Hắn nhìn chằm chằm gương mặt Thanh Trúc, trong lòng càng lo lắng không thôi, tâm can đau kịch liệt.

Tim Mạnh Phát Ảnh hiện tại đã se lại. Thanh Trúc? Thật sự là Thanh Trúc sao? Điều này làm sao có thể xảy ra?

“Chính là mùi hương của một loại thuốc độc có thể làm cho Vương phi xảy thai.” Hồ Thái y trầm giọng đáp, trong thanh âm lộ rõ sự trầm trọng của độc tố và bất trắc nếu nàng ngửi phải mùi hương đó.

“Loại độc này mùi hương rất nhạt... Người bình thường dù có đi vào trong gian phòng cũng không thể dễ dàng phát hiện ra. Nếu như nàng rời khỏi phòng, trên người cũng chỉ vương theo một chút xíu mùi hương, càng khó phát giác.”

Mạnh Phát Ảnh đang nằm ở trên giường, cả người đột nhiên căng cứng. Trong lúc nhất thời nàng thật sự không dám tin tưởng vào hai lỗ tai mình. Hồ Thái y phát hiện ra độc hương có thể khiến nàng xảy thai ở trong phòng của Thanh Trúc ư?

“Hồ Thái y, ngài... ngài rốt cuộc đang nói cái gì? Trong phòng của ta, làm sao có thể có loại độc hương này? Chuyện này sao có thể xảy ra? Làm sao có thể chứ? Ta sao có thể làm hại Vương phi chứ? Hơn nữa, vừa rồi Hồ Thái y cũng đã kiểm tra trên người ta, rõ ràng là ngài không phát hiện ra cái gì cơ mà?”

Thanh Trúc càng lúc càng kinh hoảng, đầu óc nàng ong ong khi nghe lời Thái y nói. Phải mất mấy khắc nàng mới lấy lại tinh thần, sau đó nàng liên tục giải thích. Nàng bình thường ít khi dùng hương liệu. Sau khi biết Vương phi mang thai, nàng càng không dám dùng, chỉ sợ xảy ra vấn đề gì. Bây giờ đang là mùa hè nhưng thậm chí ngay cả hương liệu xua đuổi muỗi nàng cũng không dám dùng. Vì vậy, trong phòng của nàng tuyệt đối sẽ không thể có mùi hương gì khác thường, huống hồ chỉ là độc hương.

“Đúng vậy, Hồ Thái y... Nếu như trong phòng của Thanh Trúc có loại độc hương như ông nói, thì trên người nàng nhất định sẽ mang theo mùi hương này. Bằng không thì cũng sẽ không đột nhiên gây ảnh hưởng xấu cho thai nhi. Ông vừa mới xem xét và không phát hiện ra mùi gì lạ trên người nàng ấy cơ mà?” Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của Thanh Trúc, trong lòng nàng có chút không đành lòng, nàng không thể không vì Thanh Trúc nói lời bào chữa. Nàng thật sự không tin Thanh Trúc sẽ hại nàng. Nàng đang âm thầm suy nghĩ trong lòng, có phải có kẻ cố ý muốn hại Thanh Trúc hay không?

“Vương phi, lão thần chỉ sợ nàng ta đã dự tính trước là thân thể của Vương phi sẽ đột biến không khỏe, e là để che dấu nên nàng ta đã sớm gột sạch mùi hương trên người.” Hồ Thái y trầm ngâm một chút rồi lại nói tiếp: “Hơn nữa, khi lão thần cùng thị vệ Tốc Phong đi đến phòng của nàng ta thì phát hiện... cửa sổ

lẫn cửa phòng đều bị mở tung ra, rõ ràng là nàng muốn làm ùi hương kia nhanh chóng mất đi. Quả nhiên mùi hương trong phòng đã nhạt đi rất nhiều... lão thần thiếu chút nữa cũng đã bỏ qua, không phát hiện ra được.”

Hiên Viên Diệp sau khi nghe Hồ Thái y nói, sắc mặt hần càng lúc càng thêm âm trầm. Đôi mắt hần lạnh lùng quét qua Thanh Trúc, cất giọng lạnh lùng hỏi: “Thanh Trúc, người tự mình nói rõ đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Hồ Thái y sẽ không thể nào vô duyên vô cớ đi đổ oan cho Thanh Trúc. Hiên Viên Diệp tuy rằng không tin nàng sẽ hại Phát nhi, nhưng nếu đã phát hiện ra điểm khả nghi ở trong phòng Thanh Trúc thì hần đương nhiên phải tra hỏi cho rõ ràng.

Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía Thanh Trúc, khóe môi nàng hơi co giật, nhưng nàng lại cũng không nói gì thêm, chuyện này nhất định là phải tra rõ ràng.

“Điện... Điện hạ?” Thanh Trúc kinh sợ, nàng mở to mắt nhìn về phía Hiên Viên Diệp, run rẩy kêu lên. Giọng nàng hơi lạc đi, trong thanh âm đã ẩn chứa chút nức nở: “Điện hạ, Thanh Trúc thật sự không biết Hồ Thái y rốt cuộc đang nói chuyện gì. Thanh Trúc tuyệt đối sẽ không hại Vương phi!”

“Nhưng mà ở trong phòng của người đã phát hiện ra mùi hương gây hại cho Vương phi, đó là sự thật!” Mạnh Vân Thiên nhíu mày lại, nhìn Thanh Trúc trầm giọng nói.

Từ trước đến giờ ông vẫn luôn tín nhiệm Thanh Trúc. Hơn nữa, bộ dáng nha đầu này hiện giờ cũng không giống như là đang nói dối. Nhưng, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

“Hầu gia.” Thanh Trúc quay sang nhìn Mạnh Vân Thiên kêu lên. Trên mặt nàng giờ đây trông vô cùng đáng thương, thanh âm nghẹn ngào, nức nở. Nàng âm thầm chua xót, thở dài một hơi và sau đó buồn bã kêu lên: “Ngay cả ngài cũng không tin Thanh Trúc!”

“Bản hầu đương nhiên là tin tưởng người, nhưng mà mùi hương trong phòng người thì phải giải thích như thế nào đây?”

Trên mặt Mạnh Vân Thiên cũng đang lộ vẻ đau xót kịch liệt, ông nhìn thẳng vào mắt nàng, biểu tình có chút không đành lòng. Nhưng hiện tại Phát nhi đã bị hại thành như vậy... cho nên bất luận là ai, chỉ cần có chỗ khả nghi thì không thể khinh thường bỏ qua.

“Người đâu, đến dẫn Thanh Trúc đi! Đánh mạnh ba mươi đại bản, xem nàng có chịu khai hay không? Sao, người muốn khai ra hay chờ đại hình?” Hiên Viên Diệp đột nhiên lạnh giọng hô. Lệnh hần vừa xuống khiến tất cả mọi người trong phòng lập tức giật mình kinh sợ.

Ai cũng biết, hần trước giờ xử lý công việc rất tỉ mỉ, cực kì bình tĩnh, nhưng bây giờ lại có thái độ nóng nảy quyết liệt. Chuyện Thanh Trúc vẫn chưa có gì xác định, chỉ mới phát hiện có chỗ khả nghi, vậy mà hần đã muốn dùng đại hình với Thanh Trúc? Thật sự là có chút tàn nhẫn, có chút không bình thường khiến người ta nghĩ không ra.

“Điện... Điện hạ?” Thanh Trúc run rẩy kêu lên. Biểu tình và giọng nói của nàng không ẩn chứa quá nhiều sợ hãi, mà chỉ tràn đầy đau xót, uất ức. Nàng đau lòng, thật không ngờ, Điện hạ thế nhưng lại cho người đánh nàng, thế nhưng lại không tin tưởng nàng.

Tốc Phong đứng ở một bên trợn to mắt, thân mình hần khẽ run lên.

“Diệp.” Mạnh Phát Ảnh cũng không khỏi kinh sợ, nàng nhanh miệng can gián. “Không được, sự tình còn chưa điều tra xong, làm sao có thể dụng hình tra tấn được?”

“Nha đầu này xảo quyết như thế này, nếu không đánh nàng thì làm sao có thể lấy khẩu cung? Dùng hình cho Bốn vương!” Hiên Viên Diệp vẫn kiên quyết như cũ. Giờ phút này Hiên Viên Diệp thật sự rất khác thường, không còn lấy dù chỉ một chút sự bình tĩnh trầm ổn thường ngày.

“Điện hạ, Thanh Trúc không thể nào lại có ý định hại Vương phi. Thanh Trúc luôn cẩn thận hầu hạ Vương phi. Nàng luôn lo lắng, chỉ sợ có cái gì sơ xuất sẽ gây tổn hại cho Vương phi. Nàng như vậy thì sao có thể hại Vương phi được, cầu xin Vương gia khoan dung bỏ qua, đừng dụng hình Thanh Trúc.” Tốc Phong không nhận được, vội vàng vì Thanh Trúc cầu tình.

“Bỏ qua cho nàng ư? Chẳng lẽ để nàng lại có cơ hội đến hại chủ tử nữa ư? Nha đầu như vậy làm sao có thể tha được? Kéo xuống, đánh, đánh tới khi nàng ta khai ra mới thôi!” Con người Hiên Viên Diệp trầm xuống, giọng nói lạnh lùng, nhưng sâu nơi đáy mắt hắt ẩn hiện một chút khác thường.

“Điện hạ, thuộc hạ có thể đảm bảo Thanh Trúc tuyệt đối sẽ không hại Vương phi. Xin Điện hạ đem sự tình điều tra kỹ, ngàn vạn lần xin đừng oan uổng người tốt, và không thể buông tha cho kẻ ác thật sự.” Tộc Phong nhìn thấy gương mặt âm trầm của Hiên Viên Diệp, hắt lại vội vàng lên tiếng cầu xin.

“Diệp, chuyện này quả thật có rất nhiều chỗ nghi hoặc. Không bằng, điều tra kỹ trước rồi hãy nói sau.” Mạnh Phát Ảnh lại can gián. Trong lòng nàng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nàng cảm giác được Hiên Viên Diệp dường như là đang cố ý.

Nhưng nàng cũng không thể để cho Hiên Viên Diệp đánh Thanh Trúc. Ba mươi đại bản dù không đánh chết được Thanh Trúc thì cũng khiến nàng ấy bong da tróc thịt. Nàng tuyệt đối tin tưởng Thanh Trúc, chuyện này nhất định là có người muốn hãm hại Thanh Trúc. Nhưng mà, do sự việc xảy ra trước đây, Hiên Viên Diệp đã đuổi hết những người đáng nghi trong vương phủ, bao gồm cả mấy nha đầu mà nàng lúc trước mang theo vào phủ.

Hiện tại trong vương phủ, trừ bỏ Thanh Trúc ra thì toàn bộ đều là người của Hiên Viên Diệp. Hơn nữa tất cả đều là người của Sấn Bảo, đều phải trải qua khảo nghiệm nghiêm cẩn, vì thế không thể nào có người dám phản bội hãn. Không lẽ, Hiên Viên Diệp thật sự muốn xử trí Thanh Trúc hay sao?

Thân mình Thanh Trúc khẽ run run, hai mắt nàng từ từ nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, trầm giọng nói: “Thanh Trúc cảm ơn Vương phi, ít nhất còn có Vương phi vẫn tin tưởng Thanh Trúc, Thanh Trúc cảm thấy như vậy cũng đủ lắm rồi.”

“Người không cần ở chỗ này đóng kịch nữa. Người đâu, dẫn đi cho Bồn vương, đánh!” Hiên Viên Diệp lạnh lùng quét mắt liếc Thanh Trúc một cái, nét mặt vẫn ngoan tuyệt như cũ.

Tộc Phong càng thêm sốt ruột, vội vàng nói: “Điện hạ, việc này cũng có thể là do có người muốn hãm hại Thanh Trúc. Chi bằng, Điện hạ cho thuộc hạ đi tra xét, có thể là...”

Tộc Phong trong lúc này cũng không giống như bình thường. Hằng ngày hãn lạnh như băng nhưng hôm nay thái độ lại tỏ ra rất sốt ruột, hoàn toàn không có cách nào che giấu. Thanh Trúc hơi liếc nhìn hãn, nét mặt nàng có chút nghi hoặc, nhưng trong lòng lại có chút cảm kích. Hãn có thể ở tình huống như vậy mà hết lần này đến lần khác cầu xin giúp nàng, thật sự là có lòng.

“Hãm hại? Theo người thì ở Nghệ vương phủ này có ai muốn hãm hại nàng?” Con người Hiên Viên Diệp đột nhiên nhíu lại, hãn lạnh lùng nhìn Tộc Phong gặng hỏi.

Tộc Phong nhất thời nghẹn lời. Đúng vậy, lúc này ở Nghệ vương phủ ngoại trừ Thanh Trúc ra thì tất cả còn lại đều là người của Sấn Bảo, đều là người mà hãn và Phi Ứng cùng nhau tuyển chọn. Hơn nữa, cuối cùng đều qua được màn kiểm tra của Điện hạ nên không thể có người muốn hãm hại Thanh Trúc.

“Không còn lời gì để nói?” Hiên Viên Diệp nhìn Tộc Phong khẽ cười lạnh rồi nghiêm giọng ra lệnh: “Giờ người hãy tự mình lời nàng ta ra, thẳng tay đánh tới khi nàng ta chịu nói ra sự thật mới thôi!”

Thân mình Tộc Phong lập tức căng cứng. Khoé môi hãn hơi giât giât, có vẻ như hãn muốn nói thêm cái gì nữa, nhưng cuối cùng cũng không nói ra khỏi miệng được. Tộc Phong từ trước tới giờ chưa hề biết cái lệnh chủ tử, hôm nay hãn đã phá lệ, vì Thanh Trúc mà cầu tình. Nhưng hãn cũng hiểu được, chủ tử một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không có ai có thể thay đổi. Hãn thầm nghĩ, cũng may Điện hạ giao Thanh Trúc cho hãn, vậy thì một lát nữa hãn sẽ bảo thuộc hạ nhẹ tay một chút.

“Vâng!” Tộc Phong thấp giọng nhận lệnh. Sau đó hãn nhìn Thanh Trúc, ánh mắt tràn ngập sự đau lòng và khó xử.

Thanh Trúc nở nụ cười khê. Nàng đột nhiên đi tới trước giường của Mạnh Phát Ảnh, quỳ xuống: “Vương phi, về sau Thanh Trúc không còn có thể hầu hạ Vương phi nữa, xin Vương phi hãy bảo trọng.” Nàng vừa dứt lời liền dập đầu bái biệt Mạnh Phát Ảnh, sau đó đứng lên, định sẽ đi theo Tộc Phong ra ngoài.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy thái độ dứt khoát của Thanh Trúc, nàng âm thầm kinh sợ. Nàng biết rõ tính tình của Thanh Trúc, cho dù Hiên Viên Diệp có đánh chết nàng ấy chỉ sợ nàng ấy cũng không khai. Mạnh Phát Ảnh thầm nghĩ phải trì hoãn việc dụng hình bức cung, nàng muốn dùng biện pháp khác để tra ra sự thật. Thế nên, nàng nhìn Hiên Viên Diệp, khuyên nhủ: “Chàng không thể đối xử với Thanh Trúc như vậy được, không được đánh nàng ấy. Thanh Trúc tính tình quật cường, nếu không phải nàng ấy làm thì nàng ấy nhất định sẽ không chịu thừa nhận. Chàng không thể cứ như vậy mà đánh chết nàng ấy được.”

“Phất nhi, chuyện này nàng hãy mặc kệ đi!” Hiên Viên Diệp không hề nhân nhượng, dứt khoát nói.

Lời vừa dứt, hần cũng gắt gao đi tới trước giường, hần sợ Mạnh Phát Ảnh quá kích động sẽ gây thêm tổn hại cho thân thể. Hiên Viên Diệp nhẹ nhàng đỡ lấy nàng, thấp giọng an ủi. Trong lúc nói chuyện, hần nháy mắt ra ám hiệu với nàng. Mạnh Phát Ảnh khẽ giật mình. Ngay từ đầu nàng vốn đã suy đoán là Hiên Viên Diệp làm như vậy chắc là có mục đích khác, chỉ là vừa rồi nàng quá khẩn trương và lo lắng Thanh Trúc phải chịu khổ, thế nên không nhận được mà lên tiếng can gián. Bây giờ nhìn thấy ám hiệu của hần, nàng đã yên tâm hơn, không còn nói thêm gì nữa.

Tốc Phong dẫn theo Thanh Trúc đi ra ngoài. Mạnh Vân Thiên thấy Hiên Viên Diệp ngồi trước giường, có vẻ như có chuyện muốn nói với Phất nhi, ông lặng lẽ đi ra chờ đợi ở đại sảnh. Hồ thái y cũng vội vàng rời phòng, đi sắc lại chén thuốc cho Mạnh Phát Ảnh.

“Diệp, chàng rốt cuộc là có ý gì?” Mạnh Phát Ảnh thấy tất cả mọi người đã rời đi, nàng không nhận được nữa vội hỏi hần, quả thật là nàng vẫn rất lo cho Thanh Trúc.

Hiên Viên Diệp vừa nhìn nàng vừa dùng ngón tay ra ám hiệu, muốn nàng yên lặng đừng lên tiếng. Hần xoay người, nhìn chén thuốc còn để ở trên bàn, này giờ vì chuyện của Thanh Trúc nên không có ai để ý đến chén thuốc kia. Hiên Viên Diệp bưng chén thuốc lên, đi đến trước cửa sổ và đem thuốc kia đổ ra bên ngoài, sau đó hần đi nhanh trở lại trước giường nhưng cũng không có nói điều gì. Mạnh Phát Ảnh ù ù cạc cạc nhìn hần, không rõ hần muốn làm gì. Nhưng động tác kế tiếp của Hiên Viên Diệp càng khiến nàng thêm ngạc nhiên. Hần cầm cái muỗng gỗ nhíp trên cái chén kia, nhẹ nhàng gõ để tạo ra âm thanh, dù không lớn lắm nhưng đều đặn, liên tiếp và nghe như có tiết tấu.

“Chàng... chàng muốn làm gì?” Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc nhìn hần, lại nhận không được lên tiếng hỏi. Hần lại lần nữa dùng ngón tay ra hiệu bảo nàng yên lặng đừng nói chuyện.

Mạnh Phát Ảnh lần này lập tức im miệng, nàng nghi hoặc nhìn thẳng vào mắt hần, trong mắt nàng có thật nhiều câu hỏi nhưng nàng nhận không hỏi. Hiên Viên Diệp lại tiếp tục gõ nhíp chén, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh tay và tạo ra âm thanh lớn dần. Hần nhìn thấy trên mặt nàng đang thắc mắc không hiểu, thế nên hần hơi cúi người xuống, kề môi sát bên tai nàng và thầm thì: “Ta hoài nghi có người đang nghe trộm chúng ta nói chuyện.”

Trong lúc Hiên Viên Diệp nói chuyện, tay gõ nhíp chén càng nhanh hơn. Mạnh Phát Ảnh giật mình căng thẳng, mắt nàng hơi trợn lên và nhìn hần kinh ngạc, nàng cũng thì thào hỏi lại: “Cái gì? điều này sao có thể?”

Ở Nghê vương phủ, và đặc biệt là ở bên ngoài phòng nàng đều có người canh phòng nghiêm ngặt. Căn bản mà nói thì người ngoài không thể trà trộn vào, cũng không có cách nào tới gần, càng không có khả năng nghe lén bọn họ nói chuyện. Cho dù là người luyện công, có thánh lực tốt hơn người cũng không thể đạt đến trình độ đó. Hay là hần nghi một trong mấy người thị vệ, thật sự là có gian tế sao?

Hiên Viên Diệp đương nhiên hiểu được điều trong lòng nàng đang nghi ngờ, hần lại kề gần bên tai nàng thầm thì: “Ta trước kia từng nghe nói qua, có một loại võ công cực kì đặc biệt, nghe nói là người biết loại võ công này có thánh lực kinh người. Y có thể ở ngoài trăm dặm, bất kể là trên trời hay ở dưới đất, chỉ cần có một âm thanh dù rất nhỏ, hần đều có thể nghe được.”

Hần là người tập võ, hần có thể hạ giọng tới cực thấp, thấp đến độ người nọ sẽ không dễ dàng nghe được. Nhưng mà Phất nhi cũng sẽ không nghe được, thế nên hần mới cố ý gõ chén, tạo ra một loại âm thanh hỗn tạp hòng che đi giọng nói của hần. Mạnh Phát Ảnh kinh sợ, biểu tình trên mặt tràn ngập sự kinh ngạc, không còn lời gì để nói. Nàng thật sự không ngờ trên đời này còn có loại võ công như vậy, so với mấy ghi âm của mặt thám ở thời hiện đại sợ còn lợi hại hơn.

“Vì vậy, Bổng vương hoài nghi có người ở trong vương phủ nghe lén, nhưng còn không biết hẩn trốn ở chỗ nào?” Hiên Viên Diệp thấp giọng nói bên tai nàng, thanh âm hẩn cực thấp cùng lúc bị che đậy bởi tiếng gõ chén vừa nhanh vừa lớn kia.

“Ta đoán, khiến nàng suýt chút nữa xảy thai là do có người trong phủ giả trò. Gần đây, nàng bình thường ở trong phủ nhiều nhất, ta đã cho Hồ Thái y đi điều tra khắp nơi ở trong phủ nhưng cũng không phát hiện ra điều dị thường nào. Vậy mà lúc này không hiểu sao trong phòng của Thanh Trúc lại phát hiện ra mùi hương khác thường.” Hiên Viên Diệp hơi nheo mắt lại, ra vẻ vừa cân nhắc vừa từ từ phân tích cho nàng nghe.

Hẩn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Thanh Trúc là người thông minh, lại cẩn thận. Nếu nàng ấy đã cẩn thận như vậy, thì không thể nào sau khi gây hại cho nàng và thai nhi xong, mà còn đại dốt lưu lại mùi hương kia ở trong phòng của mình. Thanh Trúc lúc nào cũng có thể tới gần nàng, và trong lúc thân cận hầu hạ sẽ có cơ hội vấy hương phấn kia ở trên người nàng. Thế mà hiện tại, mùi hương kia chỉ tìm thấy ở trong gian phòng của Thanh Trúc, còn trên thân thể nàng ấy lại không có, như vậy đã quá rõ ràng, đã có người muốn hãm hại nàng ấy.”

“Phải, thiếp cũng tin tưởng Thanh Trúc nhất định sẽ không hại thiếp.” Mạnh Phát Ảnh khẽ gật đầu nói. Từ đầu nàng đã nghĩ không phải do Thanh Trúc làm, cũng lo lắng Thanh Trúc bị người khác giá hoạ, nhưng thật không ngờ đối phương lại mưu mô và tàn nhẫn như vậy. Hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá bất ngờ khiến nàng thật sự có chút rối loạn, trong lòng nàng vì quá lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng nên không thể không sốt ruột vì Thanh Trúc.

“Điểm mấu chốt là... Theo lời Hồ Thái y nói thì mùi hương kia cực kì đậm nhạt, người bình thường rất khó phát hiện. Hơn nữa, Hồ Thái y còn nói khi ông ta cùng với Tốc Phong đi vào phòng của Thanh Trúc, cửa phòng và cửa sổ đều đang bị mở tung ra. Thanh Trúc vào sáng tinh mơ đã đến đây và đứng chờ ở bên ngoài, sau đó nàng ấy đi sắc thuốc cho nàng, ít nhất cũng phải mất đến hai canh giờ, mùi hương nhẹ như thế chỉ sợ sớm đã tan hết rồi. Vì vậy ta nghĩ là trong khoảng thời gian này có người đã lẻn vào phòng vấy hương phấn kia và lưu lại mùi hương.”

“A!” Mạnh Phát Ảnh thiếu chút nữa đã kinh sợ kêu ra tiếng.

Nếu thật đúng như lời hẩn nói thì thật đáng sợ! Ngay tại đây, giữa ban ngày ban mặt, hơn nữa còn là giữa lúc Hiên Viên Diệp cho người tra xét toàn diện vương phủ, lại có người dám lẻn vào Nghê Vương phủ, đem thuốc vấy vào trong phòng của Thanh Trúc. Hơn nữa, người nọ nhất định đã biết nàng suýt xảy thai, cũng biết Hiên Viên Diệp đang điều tra nên mới phải cố ý làm như vậy. Rốt cuộc là kẻ nào mà vừa lớn gan lại vừa âm hiểm như vậy?

“Vì thế ta đoán nhất định phải có người nghe lén chúng ta nói chuyện.” Hiên Viên Diệp đưa ra kết luận, tay hẩn vẫn như cũ không ngừng gõ nhịp vào chiếc chén. Giọng hẩn rất nhỏ, ngay cả môi hẩn đang khẽ sát tai nàng mà Mạnh Phát Ảnh cũng nghe không được rõ ràng lắm. Nàng tin là kẻ núp trong bóng tối kia dù có lợi hại chắc cũng sẽ nghe không được hai người nói chuyện.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Hiên Viên Diệp, trong đáy mắt nàng toả ra sự khâm phục. Nam nhân này thật sự là quá mức thông minh tinh tế, sự khôn khéo của hẩn có chút đáng sợ. Ai muốn làm địch nhân của hẩn e là kết cục chỉ có một.

“Ta đoán là người nọ muốn hãm hại Thanh Trúc, chủ yếu là muốn dời đi sự chú ý của chúng ta. Có lẽ hẩn nghĩ rằng khi nàng xảy ra chuyện, ta sẽ không thể bảo trì bình tĩnh, chắc chắn sẽ mắc mưu hẩn.” Hiên Viên Diệp vừa nói vừa cười lạnh nhưng vẻ mặt hơi âm trầm. Không sai, chỉ cần là chuyện liên quan đến nàng thì nhất định hẩn sẽ trở nên sốt ruột, khẩn trương. Vào thời điểm này hẩn quả thật đang vô cùng lo lắng, sốt ruột đến độ gần như mất đi bình tĩnh, nhưng kẻ đó cũng sai rồi, mặc dù hẩn sốt ruột nhưng tự biết không thể có nửa điểm hoảng loạn.

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh nghe hẩn phân tích, trong lòng nàng càng thêm khâm phục, càng thêm cảm động. Hẩn vì nàng bận tâm lo lắng, không dám có nửa điểm lơ đãng.

“Nhưng, nếu theo lời chàng, kẻ đó có lẽ vẫn ở trong Vương phủ. Nhưng trong phủ rõ ràng có nhiều thị vệ canh giữ như vậy, tại sao lại không phát hiện ra?” Mạnh Phát Ảnh chau mày không hiểu hỏi lại.

Hiện tại, chưa cần nói đến nội phủ của Nghệ vương phủ, mà ngay cả bên ngoài vương phủ, nếu có người muốn trà trộn vào e cũng không phải là chuyện dễ dàng, không lẽ người kia biết thuật ẩn thân? Con người Hiên Viên Diệp chợt loé lên, tay hất gõ chén thuốc vẫn đều đặn, tốc độ lại cực nhanh. Ngay cả Mạnh Văn Thiên ở bên ngoài đại sảnh cũng chỉ nghe được âm thanh gõ nhịp chén chứ không thể nghe thấy thanh âm nói chuyện của hai người.

“Lúc trước, Tinh nhi từng nói với ta là trong lúc hắc y nhân bắt cóc, hắc y nhân đó đã đi theo đường dưới mặt đất rồi dẫn muội ấy ra khỏi thành. Ngoài ra, Hiên Viên Triệt cũng từng xây một cung điện dưới mặt đất, ta nghĩ hẳn nhất định đã đào một mật đạo bên dưới mặt đất trong chu vi của Nghệ vương phủ. Người nọ rất có khả năng là đang ẩn trốn dưới mật đạo kia.”

Giọng nói Hiên Viên Diệp trong lúc này nghe rất nghiêm trọng, chỉ sợ không dễ dàng gì tìm được mật đạo đó, trừ phi bọn họ có thể tìm được lối ra vào của mật đạo. Mạnh Phát Ảnh lại kinh sợ, trong lòng có chút phiền não, nàng sao có thể quên mất điểm này chứ? Nhớ đến sự việc lúc trước, thật ra nàng cũng không tự mình đi vào mật đạo, chỉ có nữ nhân giả dạng nàng đi vào thôi. Vì vậy, nàng cũng không rõ ràng lắm về chuyện cung điện dưới lòng đất, về sau có lẽ Tinh nhi sợ nàng thương tâm nên cũng không nhắc lại chuyện đó với nàng. Nàng hầu như không biết gì về mật đạo kia.

“Chàng hoài nghi là Hiên Viên Triệt đang giả trò quỷ?” Mạnh Phát Ảnh nheo mắt lại, nàng nhìn hẩn, thấp giọng hỏi. Thật không ngờ, Hiên Viên Triệt giờ đây chỉ còn lại một mình mà vẫn có thể tạo ra nhiều chuyện như vậy.

“Chuyện này ta vẫn chưa thể xác định được, nhưng ta tin không bao lâu nữa chúng ta sẽ biết.” Hiên Viên Diệp cười khê, bày ra vẻ mặt bí mật đầy trào phúng. Nếu kẻ đó thiết kế bẫy hãm hại Thanh Trúc là vì muốn làm hẩn mất chú ý, vậy thì hẳn sẽ tương kế tựu kế.

“Thiếp hiểu rồi.” Mạnh Phát Ảnh rốt cuộc đã hiểu được ý tứ của hẩn, nàng gật đầu, tiếp tục nhỏ giọng nói: “Chàng dụng hình với Thanh Trúc là cố ý làm cho kẻ đó xem, à không, là làm cho kẻ đó nghe thấy?”

“Phải, rốt cuộc nàng đã hiểu rõ rồi, lúc này không còn trách ta chứ?” Hiên Viên Diệp nở nụ cười khê, nửa thật nửa giả vừa cười vừa hỏi.

“Ha... ha...” Mạnh Phát Ảnh không khỏi hơi xấu hổ, nàng giả lả cười ra tiếng. Vừa rồi nàng quả thật không hiểu kịp ý tứ của hẩn, trong lòng có chút sốt ruột và lo lắng.

“A!” Nàng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, không nhận được bèn lớn tiếng kêu. Nhưng một tiếng kia vừa dứt, nàng liền giật mình, lập tức tự bịt miệng lại. Tiếng kêu vừa rồi có chút lớn, không biết có bị nghe thấy hay không? Hiên Viên Diệp vẫn như cũ, đang gõ nhịp chén, chắc có thể che lấp tiếng “a” kia của nàng chứ?

Nhưng nếu đúng như lời Hiên Viên Diệp vừa mới nói, kẻ nọ có thính lực lợi hại như vậy thì chỉ sợ đã nghe thấy tiếng kêu vừa rồi của nàng, chỉ sợ hẩn sẽ sinh nghi, và như vậy kế hoạch của Hiên Viên Diệp sẽ...

Hiên Viên Diệp khê nhú mày lại, nhưng trên mặt hẩn cũng không có biểu hiện gì khác, cũng không có chút nào hoảng loạn, động tác trong tay hẩn vẫn đều đều, không hề gián đoạn. Thật sự thì hẩn đang đánh nhịp chén rất có tiết tấu, giống như đang dạo một khúc nhạc bằng một nhạc cụ đơn giản.

Tiếp theo sau, Hiên Viên Diệp kề môi gần lỗ tai của nàng và đột nhiên cắn hơi mạnh vào vành tai nàng. Bởi vì động tác của hẩn quá mức bất ngờ, Mạnh Phát Ảnh không khỏi lại kêu ra tiếng: “Đau, đau.” Lần này âm thanh cũng lớn giống như tiếng a nàng vừa mới kêu vừa rồi, thật sự không sai biệt lắm. Nếu người nọ vừa mới nghe được tiếng nàng kinh hô thì lần này cũng có thể nghe được. Hiên Viên Diệp rõ ràng là đang muốn tạo ra âm thanh lẫn lộn.

“Vừa rồi kinh hô vì cái gì vậy? Bình thường nàng thật bình tĩnh, hôm nay sao lại giật mình?” Hiên Viên Diệp tới gần bên nàng, kề sát tai nàng, thấp giọng hỏi.

“Là vì Thanh Trúc.” Trên mặt Mạnh Phát Ảnh hiện rõ sốt ruột, nhưng nàng cố hạ thấp giọng nói. “Tổc Phong có lẽ không rõ tâm tư của chàng. Chàng kêu hẩn dẫn Thanh Trúc ra ngoài và lệnh cho hẩn đánh nàng ấy, nếu như Thanh Trúc không nói, chẳng lẽ hẩn sẽ thật sự đánh nàng ấy? Tính tình Thanh Trúc vốn cứng rắn, ngộ nhỡ Tổc Phong đánh nàng bị thương thì làm sao?” Nàng là như vậy, cứ mỗi lần có chuyện liên quan đến những người nàng quan tâm thì nàng sẽ sốt ruột, lo lắng không yên. Thanh Trúc đối với nàng

mà nói, không chỉ là một nha đầu đơn thuần. Nàng biết Thanh Trúc thật tâm lo lắng cho nàng, và nàng đương nhiên cũng sẽ thật lòng quan tâm Thanh Trúc.

Hiên Viên Diệp tỏ vẻ do dự một chút, nhưng một lát sau môi hắn khẽ nở nụ cười đầy thâm ý: “Vừa rồi ta lệnh cho Tốc Phong tự mình đi dựng hình tra hỏi Thanh Trúc?”

“Đúng vậy, chàng lệnh cho Tốc Phong tự mình ...” Mạnh Phát Ảnh hơi lo lắng lặp lại lời hắn. Nàng cũng sợ Tốc Phong sẽ thực sự đánh Thanh Trúc. “Thế mới khiến người ta càng thêm lo lắng. Tốc Phong luôn tuân thủ mệnh lệnh của chàng, chưa lần nào dám cãi lại.”

“Lần này chỉ sợ không phải vậy.” Hiên Viên Diệp khẽ chau mày, miệng lại nở nụ cười rất gian manh.

“Vì sao?” Mạnh Phát Ảnh sững sốt, ngược mắt nhìn hắn. Giữa lúc này hắn vẫn còn cười tủm tỉm được sao? A! Nàng trợn mắt nhìn hắn, miệng hơi run rẩy hỏi: “Chàng... Chàng... Thật ra chàng cũng đã biết...”

Thật ra vào mấy ngày trước, nàng vừa phát hiện ra một chuyện vui rất hay ho, hóa ra Tốc Phong rất thích Thanh Trúc. Nếu Tốc Phong thích Thanh Trúc thì đương nhiên hắn sẽ không thể nào để cho người ta làm tổn thương nàng ấy, cho dù có Thanh Trúc có bị đánh thì cũng sẽ không quá mạnh tay. Nhưng nàng không ngờ, Hiên Viên Diệp cũng biết chuyện này, nhìn lạnh lùng thế mà cũng biết hóng hớt đến chuyện tình của cấp dưới cơ đấy ~ Nàng liếc nhìn hắn, nở cười chọc ghẹo, tán thưởng. Nam nhân này thật quá tinh ý, ngay cả chuyện cảm tình tế nhị hắn cũng có thể hiểu được.

“Ha..ha..” Hiên Viên Diệp cười khê. “Thế nào? Bổng vương không thể biết ư? Mà biết đâu ở phương diện này nàng so với Bổng vương còn có chút kém xa đấy!” Đối với chuyện tình cảm hắn luôn rất nhạy cảm, hơn nữa lại cực kỳ chủ động.

“Nhưng hình như Tốc Phong lại quá lù đù ở phương diện này, hắn căn bản không biết nên làm thế nào để biểu đạt cho Thanh Trúc biết. Thế nên, hôm nay Bổng vương xem như là đã tạo cơ hội giúp hắn.” Hiên Viên Diệp nhếch môi cười. Tốc Phong và Thanh Trúc thật ra rất đẹp đôi. Tốc Phong tuy có bề ngoài lạnh lùng giống chủ tử, nhưng nội tâm cũng không phải là kẻ vô tình lãnh đạm.

“Ừầy, thật không ngờ chàng còn có tiềm chất làm mai nhân!” Mạnh Phát Ảnh vui vẻ suýt xoa. Trong lòng nàng hiện rất vui mừng, đợi qua chuyện này nàng thật sự muốn thành toàn cho Thanh Trúc và Tốc Phong, đây thật sự là một việc đáng vui, đáng mừng!

Vào lúc này, sau khi Tốc Phong dẫn Thanh Trúc đi vào tiền viện, có mấy thị vệ đi theo sau bọn họ đã kéo ra một tấm ván gỗ, chuẩn bị dựng hình. Tốc Phong cả kinh, lập tức nói: “Để ta, để ta tự mình tra hỏi.”

Thanh Trúc từ nãy giờ vẫn cúi đầu đi theo hắn, đôi mắt nàng luôn sụp xuống che dấu sự đau xót. Giờ nghe lệnh của hắn, nàng đột nhiên ngược mắt lên nhìn về phía hắn, trên mặt hiện ra chút nghi hoặc, khó hiểu.

“Đợi lát nữa, kêu lớn tiếng một chút.” Tốc Phong tới gần bên người Thanh Trúc, nói nhỏ. Hắn và Thanh Trúc đều là người tập võ, hai người nói nhỏ như vậy đương nhiên là không sợ người khác nghe được.

Thân mình Thanh Trúc hơi khựng lại, nhưng nàng cũng lập tức hiểu được ý tứ của hắn. Ánh mắt nàng lộ vẻ cảm động, nhưng cũng ẩn chứa một chút lo lắng. Nàng cũng hạ giọng cực thấp: “Nhưng mà, Điện hạ đã...”

“Chuyện này nàng cứ mặc kệ đi. Có ta đây.” Tốc Phong lập tức ngắt lời nàng, vẫn như cũ hạ thấp giọng nói, nhưng trong giọng nói kia lại ẩn ẩn một thứ kiên định khiến người khác không thể xem nhẹ.

Trước giờ hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc làm trái mệnh lệnh của chủ tử, nhưng lần này... vì Thanh Trúc, hắn cũng không nghĩ nhiều đến như vậy. Dĩ nhiên, điểm quan trọng nhất là hắn tin tưởng Thanh Trúc, Thanh Trúc không phải là loại người dám hại Vương phi. Lần này Điện hạ xử sự như vậy, ngay cả hắn cũng không thể tán thành. Có lẽ vì Điện hạ quá lo lắng cho Vương phi nên mới hạ một quyết định mà theo hắn, nghiêng nhiều về tình cảm hơn lý trí, không giống như Điện hạ của ngày thường.

Thanh Trúc nhìn thẳng vào mắt hắn, nàng thoáng thấy cái gì đó sâu nơi đáy mắt hắn, nàng bất chợt cảm động. Không ngờ vì che chở cho nàng mà ngay cả lệnh của Điện hạ hắn cũng dám cãi. Càng nghĩ nàng càng thêm cảm động. Nàng từ từ đi tới và nằm sấp trên ván gỗ trước mặt.

Tốc Phong thấy vậy mới cầm trượng đi qua, hất gươm cao cây trượng lên, hung hăng nện xuống, làm như đang dùng hết mười phần sức lực, bộ dáng cực kì hung tợn. Nhưng thật sự thì khi cây trượng rơi xuống trên người Thanh Trúc đã bị hất dùng nội lực kiềm hãm, không có bao nhiêu lực đạo đánh xuống người nàng.

Thanh Trúc cảm giác được một trượng kia dừng ở trên người nàng, nhưng căn bản không có bao nhiêu lực đạo, nàng cũng không đau không ngứa. Nàng sửng sốt, và trong lúc nhất thời nàng quên mất phải kêu lên đau đớn. Hẳn giả bộ ít nhất cũng phải giống một chút chứ? Dù sao cũng phải đánh nàng đau một chút, bằng không nàng làm sao thấy đau mà kêu đau cho được, nàng không biết phải giả đau như thế nào cả. Nhưng giờ đây, cuối cùng nàng đã hiểu được tâm tình của Tốc Phong, nếu hắn đã thật lòng thương yêu nàng thì làm sao hắn nhẫn tâm khiến nàng bị nửa điểm thương tổn. Nhưng như vậy sợ là sẽ bị Điện hạ phát hiện, nàng thậm chí nghĩ hắn sẽ phải đánh tiếp.

Tốc Phong không nghe thấy Thanh Trúc la lên, hất gươm cao trượng lên nhưng hơi dừng lại một chút, sau đó cố ý hừ lạnh: “Hừ, người thật gan lì, có thể nhịn đau đớn mà không kêu la?”

Thanh Trúc hơi kinh ngạc, nhưng nàng lập tức hiểu được hắn là đang nhắc nhở nàng, muốn nàng giả bộ kêu đau. Nhưng mà nàng một chút cũng không có cảm giác đau, thật sự nàng không biết phải làm như thế nào mà. Nàng cũng không thể nói hắn đánh mạnh tay một chút. Trời ơi, khổ hơn là bị đánh thật, cũng may lần này khi một trượng trong tay Tốc Phong vừa hạ xuống, nàng phối hợp với hắn giả kêu to đau đớn.

Tốc Phong lần này âm thầm thở dài nhẹ nhõm. Hắn lập tức tiếp tục đánh cho đủ ba mươi đại bản. Đánh đến nửa ngày, Thanh Trúc không có cảm giác đau, nhưng Tốc Phong lại mệt đến đổ mồ hôi trán. Dù sao hắn cũng phải dùng nội lực để khống chế lực đạo của chính mình khi nện xuống, không thể để cho người ta nhìn ra khác thường.

Ba mươi đại bản đánh xong, hắn bèn ngừng lại, sau đó đi đến trước mặt Thanh Trúc, cố ý hung hăng nói: “Người còn không mau khai, chẳng lẽ còn muốn bị đánh đến tan da nát thịt hay sao?” Nhưng sau đó hắn hạ giọng thật thấp nói: “Giả bộ bất tỉnh đi.”

Thanh Trúc kinh sợ, nàng âm thầm nuốt nước miếng, sau đó nhắm mắt lại, làm bộ vì quá đau đớn nên ngất đi.

“Nàng ta ngất rồi, chờ ta đi trước xin chỉ thị mới của Điện hạ.” Tốc Phong đứng lên, sau đó vội vã đi tới chỗ của Hiên Viên Diệp.

Trong lúc này, Hiên Viên Diệp vẫn như cũ, thông thả ngồi trước giường. Nhưng hắn đã ngưng, không còn gõ nhịp chén nữa, hắn đang nói vài lời quan tâm chăm sóc với Mạnh Phát Ảnh.

“Điện hạ, Điện hạ, không xong rồi! Thanh Trúc, nàng ấy ngất đi rồi.” Tốc Phong hấp tấp đi vào phòng và vội vàng cấp báo, nhưng trong giọng nói và sâu trong mắt hắn cũng có chút không kiên định, không giống bình thường.

Mạnh Phát Ảnh và Hiên Viên Diệp nhìn nhau cười. Bọn họ có thể thấy được Tốc Phong không phải quá lù đù cục mịch, hắn đã không có cứ như vậy chấp hành lệnh của Hiên Viên Diệp, thật sự đánh Thanh Trúc. Thái độ vội vàng hoang mang và rối loạn đến báo lại của hắn đã tiết lộ tâm tình hắn hết thảy. Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh đều là người thông minh, há lại nhìn không ra.

“Đánh ngất xỉu cũng đáng đời.” Hiên Viên Diệp vẫn giả vờ, lạnh giọng nói. “Người dẫn nàng xuống, chờ nàng tỉnh lại sẽ tiếp tục dụng hình. Nhất định phải hỏi ra xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.”

“Vâng, vâng.” Thân mình Tốc Phong hơi run rẩy, sau đó hắn mới thấp giọng đáp lời, cũng thậm chí nuốt một ngụm nước bọt.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy biểu tình của hắn, nàng càng thêm buồn cười. Nàng cũng vờ cố ý căn dặn: “Tốc Phong, người xuống tay cũng đừng quá độc ác, Bản cung vẫn chưa tin là Thanh Trúc đã hại Bản cung.”

“Vâng, thuộc hạ đã biết.” Lần này Tốc Phong đáp ứng cực kì sáng khoái, nhanh chân lui xuống.

Nhìn theo bóng Tốc Phong vụt ra khỏi phòng, Hiên Viên Diệp nhin cười, hắn lắc lắc đầu nhìn Mạnh Phát Ảnh cũng đang mỉm cười.

Bây giờ bọn họ sẽ chờ bước hành động kế tiếp của kẻ đó. Chiều theo như lời Hiên Viên Diệp nói, kẻ đó nhất định đang trốn dưới mật thất nghĩ kế bày bố thêm bấy. Hôm nay mặc dù không lục soát được cái gì, có thể là do kẻ đó đã nghe thấy lời của bọn họ nên đã đem đồ vật đó ẩn giấu đi. Nếu kẻ đó thiết kế bày hãm hại Thanh Trúc, muốn đánh lạc hướng sự chú ý của Hiên Viên Diệp thì chứng tỏ kẻ đó còn chưa chết tâm, kế tiếp nhất định sẽ còn có hành động khác.

Hiên Viên Diệp hiện tại muốn chờ xem bước kế tiếp của kẻ đó. Hẳn tin là sẽ sớm bắt được kẻ đó. Y dám làm hại Phát nhi, dám làm hại đứa nhỏ của hắn thiếu chút nữa bị xảy mất, một khi bắt được hẳn tuyệt đối sẽ không tha thứ. Người nào dám đắc tội, tổn thương đến người hắn yêu thương thì kết cục cũng chỉ có một. Hẳn nhất định sẽ khiến y phải trả giá thật đắt, sẽ khiến y sống không bằng chết.

A Hiểu sau khi nhìn thấy Mạnh Vân Thiên đi vào Nghê vương phủ, hắn liền trở lại mật đạo nghe ngóng chuyện trong vương phủ. Đương nhiên hắn nghe rõ những chuyện xảy ra ở trên mặt đất.

Nhưng mà về sau hắn lại nghe được tiếng leng keng không ngừng, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái. Bây giờ là giữa ban ngày, âm thanh xung quanh vốn có chút hỗn loạn, hắn vì thế cũng không nghĩ gì nhiều, và dĩ nhiên là hắn cũng không nghe được Hiên Viên Diệp, Mạnh Phát Ảnh nói chuyện gì.

Hắn trở lại Bạch phủ.

Về đến Bạch phủ hắn lại lần nữa nghe được tiếng nữ nhân kia kêu rên thê thảm, nhưng âm thanh kia bây giờ đã trở nên hư nhược rồi, ẩn chứa sự tuyệt vọng tột cùng. Nữ nhân kia, hiện tại còn không biết đã bị những tên hộ vệ kia ép buộc thành hình dáng gì rồi.

Ẩn công tử cùng Bạch Dật Thần đang đi tới, vừa vặn nhìn thấy A Hiểu đang đứng ở một chỗ trầm ngâm. Ẩn công tử trầm giọng gọi y: “A Hiểu, người đã trở lại.”

“Vâng, chủ tử.” A Hiểu nhanh chóng định thần, hắn vội vàng đi về phía trước, hành lễ với chủ tử của mình rồi từ từ nói: “Tình hình ở Nghê vương phủ giống y như chủ tử đã đoán từ trước, Hiên Viên Diệp cho người dụng hình đánh Thanh Trúc, và hình như hắn cùng Vương phi đã xảy ra tranh cãi.”

“Thật sao? Thế thì xem ra Hiên Viên Diệp quả thực bị lừa rồi.” Bạch Dật Thần nghe vậy, mặt y tỏ ra vui mừng, kêu ra tiếng.

“Người chắc chắn chứ?” Ẩn công tử không có tỏ ra quá vui sướng, hắn nghiêm mặt nhìn A Hiểu thận trọng hỏi lại.

“Vâng, A Hiểu nghe rất rõ ràng. Hiên Viên Diệp còn lệnh cho Tốc Phong tra khảo Thanh Trúc.” A Hiểu cũng nghiêm túc đáp lời.

“Được...” Ẩn công tử bây giờ mới khẽ gật đầu, hắn đối với thính lực của A Hiểu hết sức tín nhiệm. Hẳn tuyệt đối sẽ không thể nào nghe lầm, nhưng Hiên Viên Diệp...

“Xem ra, hiện tại Hiên Viên Diệp chỉ có chú ý đến vấn đề của Thanh Trúc, hắn hiện tại dù có muốn đề phòng thì cũng chỉ là đề phòng nàng ta. Diễn biến như vậy đúng là tốt nhất.” Trên mặt Bạch Dật Thần càng thêm hưng phấn, khóe môi y nở nụ cười đắc ý.

Y ngừng lại một chút, suy tư một chút rồi lại nói tiếp: “Nàng chính là điểm yếu trí mạng của Hiên Viên Diệp, hắn giờ phút này e là đã quá hoang mang lo sợ. Hẳn thật vất vả mới bắt được một người khả nghi, hắn đâu còn có tâm trí nghĩ đến những chuyện khác. Người hãy nhân lúc trời tối đem hoa kia thả lại, thừa dịp hắn bây giờ còn bận tâm việc của Thanh Trúc, nhanh chóng xoá sạch đứa nhỏ trong bụng của nàng.”

“Nhưng Hiên Viên Diệp dù sao cũng rất狡 hoạt, tốt nhất vẫn phải cẩn thận một chút.” Ẩn công tử chau mày nói. Hắn suy tư một chút rồi nói tiếp: “Tối nay không cần vội vã đem hoa kia thả về, hãy đi nghe ngóng một chút, sau đó thì tính toán tiếp...”

“Còn nghe cái gì nữa? Nếu nghe tiếp chỉ sợ Hiên Viên Diệp sẽ thật sự hoài nghi.” Bạch Dật Thần hơi bất mãn ngắt ngang lời Ẩn công tử. Hắn vội vàng nói tiếp: “Hơn nữa, A Hiểu cũng nói, hiện tại Hiên Viên Diệp hình như đã trúng kế chúng ta, hắn cho người tra khảo Thanh Trúc. Người cũng biết Hiên Viên Diệp狡

hoạt cỡ nào, nếu kéo dài thời gian, ngộ nhỡ hần suy nghĩ minh bạch thì tất cả kế hoạch đều bị chậm hết rồi.”

Ẩn công tử càng chau mày, tuy lời Bạch Dật Thần nói cũng có đạo lý, nhưng sao...

“Người còn do dự cái gì nữa? Không phải A Hiểu vẫn trốn ở dưới mật đạo nghe ngóng sao? Nếu quả thật có xảy chuyện gì khác hần cũng có thể nghe được, và khi đó thì hần sẽ đem hoa kia giấu đi là xong.” Bạch Dật Thần nhìn thấy Ẩn công tử vẫn do dự, y trong lòng càng thêm sốt ruột. Y dài dòng thuyết phục đối phương.

“Được rồi, cứ làm như thế.” Ẩn công tử rút cuộc khẽ gật đầu đáp ứng. Hần sau đó quay sang A Hiểu trầm giọng phân phó: “Tối nay, lúc trời tối, ngươi hãy đem hoa kia thả về, nhưng nhất định phải hết sức cẩn thận...”

“Vâng, chủ tử.” A Hiểu cung kính đáp lời.

Bạch Dật Thần đã hài lòng, con người y loé lên tia ngoan tuyệt, y cất giọng cười âm lãnh. Lần này nhất định phải đem đứa nhỏ của nàng xoá sạch.

Tối nay mọi chuyện sẽ....

129. Chương 130: Giết Bạch Dật Thần (thượng)

Buổi tối, Hiên Viên Diệp gọi tất cả mọi người trong Nghê vương phủ đến đại sảnh, chỉ để lại vài người bảo hộ lặng lẽ ẩn thân âm thầm quan sát. Hiên Viên Diệp sợ người kia phát hiện ra điều gì nên hần tự mình an bài kế hoạch lần này mà không nói cho Tốc Phong biết, để Tốc Phong tiếp tục xử lý chuyện của Thanh Trúc.

Hiên Viên Diệp cũng không ngủ mà tự mình coi chừng, nhưng mãi cho đến nửa đêm vẫn không phát hiện ra điều gì khác thường. Hần khẽ nhíu mày, người nọ đáng lẽ phải hành động rồi chứ?

Hần thật sự không biết cửa mật đạo ngầm kia ở đâu. Kỳ thực nếu hần cho người tra tìm cửa mật đạo thì cũng không khó khăn gì, nhưng điều quan trọng lúc này là phải dụ rắn ra khỏi hang nên hần cũng không cho người đi điều tra.

Thời gian chậm chậm trôi đi, Hiên Viên Diệp vẫn đứng im trong phòng. Đèn trong phòng đã sớm tắt hết và chỉ còn lại một mảnh tối đen, ngay cả bên trong cũng không nhìn thấy gì chứ đừng nói là ở bên ngoài.

Mạnh Phát Ảnh vẫn nằm trên giường, tuy chưa ngủ nhưng nàng cũng không dám cử động, chỉ sợ mình phát ra âm thanh làm kinh động tới người nọ. Đám thị vệ bên ngoài từng người từng người cũng đều đề cao cảnh giác.

Có điều đêm đã khuya lắm rồi nhưng vẫn không thấy có gì khác thường. Khóe môi Hiên Viên Diệp kéo ra một tia cười khẽ. Xem ra người này cũng là người thông minh, chỉ sợ trong lòng đã có chút lo lắng nên không dám mạo muội hành động.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ nữa lại trôi qua, Hiên Viên Diệp vẫn đứng yên trong phòng, thậm chí không cử động chút nào. Mà ở bên ngoài, đám thị vệ núp trong bóng tối cũng không dám động dấy.

Ẩn ẩn trong bụi hoa hồng ở phía sau hậu viện dường như có động, có điều những động tĩnh này rất nhỏ nên dù trong không gian yên tĩnh cũng khó mà phát hiện ra được.

Trên mặt đất bỗng có chút dịch chuyển, những chuyển động này vô cùng nhỏ nên cho dù là ban ngày mà không nhìn kỹ cũng khó thấy được điều gì khác thường.

Đám thị vệ ở tiền viện đang không ngừng di chuyển và cẩn thận đề phòng, đám thị vệ đang ẩn mình gần đó cũng không ai phát giác ra, những động tĩnh vừa rồi quá nhỏ đến mức như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Mặt đất lại dịch chuyển một chút rồi dừng lại, lần dừng lại này khá lâu mà không có động tĩnh gì, cái gì đó bên dưới dường như là đang thăm dò điều gì.

Có điều sau một lúc lâu mặt đất lại tiếp tục di động, lần dịch chuyển này vẫn cực kỳ nhỏ. Mặt đất dịch chuyển đến một độ nhất định thì dừng lại.

Một cái đầu lặng lẽ nhô lên. Thấy đám thị vệ đang đi qua đi lại ở phía trước, người này lập tức chui lên, trên tay cầm một đóm lửa nhỏ, hẩn nhanh chóng giấu cái gì đó vào trong bụi hoa hồng. Sau khi giấu vật đó vào bụi hoa, người này đang định xoay người lại thì bốn phía đột nhiên sáng trưng ánh đuốc, cả sân trong nháy mắt cũng trở nên sáng rõ.

Người nọ đột nhiên kinh trệ, thân mình trở nên cứng đờ, đôi mắt đảo qua bốn phía. Xem tình hình trước mắt thì hẩn cũng biết mình đã bị Hiên Viên Diệp phát hiện, không ngờ Hiên Viên Diệp lại giả hoạt như thế. Hẩn đã cẩn thận lắm rồi mà vẫn bị mắc mưu.

Hiên Viên Diệp đã đi tới, khi nhìn thấy người đang đứng giữa vòng vây, hẩn nhíu mày lại. Lúc này có mấy chục cây đuốc cùng thấp sáng nên hẩn có thể nhìn rõ người trước mặt.

Hiên Viên Diệp nhất thời cảm thấy kinh ngạc. Gương mặt người này dường như có chút quen thuộc như thể đã gặp ở đâu đó rồi. Nhưng có điều trí nhớ của hẩn vô cùng tốt, tất cả những thứ hẩn đã nhìn thấy thì không thể quên được. Nếu hẩn đã từng gặp người này thì nhất định sẽ nhớ rõ, vì vậy hẩn chắc chắn chưa từng gặp qua. Nhưng cảm giác quen thuộc này ở đâu ra? Dù sao đây cũng không phải việc quan trọng nhất, điều quan trọng bây giờ là tìm hiểu người này do ai phái tới? Vì sao phải hại Phát nhi?

“Người là ai?” Hiên Viên Diệp lạnh lùng nhìn người trước mặt rồi chậm rãi hỏi, trong lúc nói cũng không quên đưa mắt đánh giá từ trên xuống dưới, trong lòng vẫn tràn đầy nghi hoặc.

Mạnh Phát Ảnh đang nằm trên giường nghe thấy Hiên Viên Diệp đã bắt được người nọ thì khê thở phào nhẹ nhõm.

A Hiểu lạnh lùng quét mắt nhìn Hiên Viên Diệp, khóe môi khê nhếch kéo ra một tia cười lạnh. Hẩn lạnh lùng nói, “Hôm nay ta rơi vào tay ngươi, muốn chém muốn giết tùy ngươi, lời thôi dài dòng làm gì.”

Hiên Viên Diệp nhíu mày lại, quả là một nam tử cứng đầu, thật ra khi vừa nhìn thấy người này là Hiên Viên Diệp đã biết muốn lấy thông tin từ hẩn sẽ không phải chuyện dễ. Hiên Viên Diệp không tỏ ra bức mình mà chỉ liếc mắt nhìn hẩn một cái rồi lại thử hỏi han, “Hiên Viên Triệt phái người tới phải không?”, vừa hỏi vừa thăm nghĩ mặt đạo dưới đất là do Hiên Viên Triệt đào, nếu người này quen thuộc địa hình nơi đây như vậy thì nhất định là do Hiên Viên Triệt nói cho, vì vậy khả năng hẩn là người của Hiên Viên Triệt là rất lớn. Không ngờ Hiên Viên Triệt lại có thủ hạ tài ba như thế, hơn nữa đến nước này rồi mà Hiên Viên Triệt vẫn còn muốn hại Phát nhi.

A Hiểu giật mình, ánh mắt lóe lên một cái, hẩn lạnh lùng nói, “Hừ, ngươi đừng mong ta sẽ nói ra. Ta đã rơi vào trong tay ngươi thì cũng đành chịu, ta cũng không nghĩ mình còn sống mà đi ra được. Có điều chuyện bán đứng chủ tử thì ta tuyệt đối sẽ không làm.”

“Đúng là một nam tử ngang ngạnh, nhưng một nam tử xuất chúng như ngươi vì sao lại chịu thiệt thòi mà làm thuộc hạ cho kẻ khác?” Hiên Viên Diệp chậm rãi nói, người này không chỉ có võ công hơn người mà còn có khí độ bất phàm, mà lời nói nghiêm nghị của hẩn lại có khí thế thống lĩnh vạn quân, thật khó tin, vì sao hẩn phải làm thủ hạ của Hiên Viên Triệt? Hiên Viên Diệp mơ hồ cảm thấy khí thế của hẩn dường như có vài phần quen thuộc.

A Hiểu giật mình, trên mặt hiện lên chút hoảng hốt. Ngay cả thân phận của mình hẩn cũng không biết, hẩn luôn đi theo sư phụ của mình, chỉ e hẩn đã bị cha mẹ bỏ rơi. Khi sư phụ qua đời, hẩn vừa xuống núi đã bị người ta đuổi giết, nếu không gặp được vị chủ tử hiện tại thì chỉ sợ cái mạng này cũng không còn, còn nói gì đến thiệt thòi? Chính vì thế mà nhiều năm qua hẩn vẫn luôn trung thành và tận tâm với ngài ấy. Chỉ cần chủ tử phân phó thì chuyện gì hẩn cũng dám làm.

“Đó là chuyện của ta, không liên quan gì tới ngươi!” A Hiểu lạnh lùng nhìn Hiên Viên Diệp, trong giọng nói đã có chút tức giận khác thường.

“Ha ha...” Hiên Viên Diệp cười lạnh, “Đúng là không liên quan tới ta, nhưng người đã hại Vương phi của bốn vương, bốn vương nhất định không bỏ qua cho người.” Tuy Hiên Viên Diệp có chút yêu thích hắn nhưng vừa nghĩ đến chuyện hắn đã hại Phát nhi đến nỗi thiếu chút nữa là sinh non thì trên khuôn mặt bỗng tràn ngập sát ý. Nếu đã không moi được gì từ miệng hắn thì giết hắn đi cho xong!

Hiên Viên Diệp phất tay một cái, đám thị vệ nhanh chóng vây lấy người kia.

Mắt A Hiểu chợt lóe sáng, đáy mắt hiện lên vài tia hung tợn. Khi thị vệ vừa xông lên, hắn không những không đánh trả mà đột nhiên co rụt người xuống dưới rồi nhanh chóng rụt ra ngoài. Trong lúc nhất thời thân thể hắn đột nhiên co nhỏ lại rất nhiều khiến cánh tay đám thị vệ vừa đánh tới bị mất trọng tâm. Thân thể hắn lập tức uốn lượn như rắn rồi chạy ra ngoài.

Đám thị vệ hoàn toàn kinh hãi, ai cũng không thể tin được hắn có thể trốn khỏi vòng vây nhanh như vậy.

Hiên Viên Diệp cũng hơi kinh hãi, sau khi thấy người kia thoát ra, hắn nhanh chóng rút kiếm tấn công nhưng người này không hề đánh trả, thậm chí ngay cả kiếm cũng không rút ra, chỉ cố gắng chạy trốn. Không thể không nói người này quả thật thông minh. Với tình hình thế này mà ra tay đánh lại thì không có lợi chút nào, vì vậy nên người đó mới cố gắng giữ sức để tìm cách chạy trốn.

Tuy nhiên, trong Nghệ vương phủ này khắp nơi đều có thị vệ, dù khinh công của hắn có lợi hại hơn nữa thì cũng khó có thể chạy thoát.

Đám thị vệ lại bao vây được hắn, Hiên Viên Diệp tiếp tục cầm kiếm tấn công hắn lần nữa.

Gương mặt người này hiện lên chút kinh ngạc nhưng vẫn tích cực trốn tránh. Lúc này bọn họ vẫn đang ở trong viện của Hiên Viên Diệp, cách mấy thước chính là phòng của Mạnh Phát Ảnh. Người nọ khẽ nhíu mày lại, thân mình đột nhiên co rụt rồi bỏ chạy về phía bụi hoa hồng gần đó.

Đám thị vệ nhanh chóng đuổi theo, Hiên Viên Diệp cũng tích cực bám sát. Người kia đột nhiên đổi hướng chạy về phía mặt đạo mà hắn vừa chui lên lúc nãy rồi loáng cái đã chui vào đó.

“Vương gia, làm sao bây giờ?” Mấy thị vệ đuổi theo đến nơi nhất thời kinh sợ, bọn họ lập tức hỏi Hiên Viên Diệp. Đây là mặt đạo mà người kia đã đi ra đi vào, nếu bọn họ đi xuống thì chỉ e sẽ gặp nguy hiểm, dù sao thì người đó cũng ở trong chỗ tối còn bọn họ đều ở ngoài ánh sáng.

Hiên Viên Diệp nheo mắt lại, trong mắt ẩn hiện vài tia lạnh ý. Hắn không ngờ người này lại có bản lĩnh như vậy. Nếu hắn không nhìn nhầm thì người này vừa dùng Nhuyễn Cốt Công, có thể tùy ý co rút thân thể nhỏ lại đến một mức nào đó, cho nên muốn bắt được người đó đã khó lại càng thêm khó.

“Trước hết không cần đuổi theo nữa.” Hiên Viên Diệp lạnh giọng nói, trên mặt đất còn không bắt được nữa là dưới mặt đất. Có điều vừa nãy hắn đã thấy người này vút cái gì đó vào trong bụi hoa hồng, chỉ sợ thứ đó chính là thứ đã hại Phát nhi suýt chút nữa thì sinh non.

Hiên Viên Diệp vội vàng chạy tới chỗ người kia vừa giấu đồ. Khi thấy cây hoa, hắn đột nhiên sửng sốt, hai mắt cũng nheo nheo lại, cây hoa này chẳng phải là cái cây mà mấy hôm trước hắn và Phát nhi đã nhìn thấy sao? Khi đó cây hoa này còn được để ở sân trước, ở trong một bụi hoa nhài. Lúc ấy Túc Phong có nói hoa này là do Thanh Trúc mang vào phủ. Vì sao người kia lại giấu cây hoa này vào trong bụi hoa hồng, gã muốn giấu nó để không ai phát hiện ra ư? Nói vậy cũng không thuyết phục, dù sao lúc bọn họ phát hiện ra cây hoa này thì cũng chẳng để ý, thậm chí còn chẳng chuyển nó đi đâu.

“Người đâu, đưa Thanh Trúc đến đây!” Ánh mắt Hiên Viên Diệp chợt lóe lên, hắn lạnh giọng ra lệnh cho đám thị vệ.

“Vâng.” Một thị vệ nhanh chóng đáp lời rồi vội vàng rời đi.

“Đầu lĩnh, Điện hạ ra lệnh đưa Thanh Trúc đến chỗ ngài ấy ạ.” Thị vệ đi vào một căn phòng tối, khi nhìn thấy Túc Phong, người này tỏ ra cung kính và cẩn thận nói với hắn.

“Cái gì?” Túc Phong kinh hãi bật kêu lên một tiếng, không phải Điện hạ đã phát hiện ra hắn không đánh Thanh Trúc nên mới gọi Thanh Trúc đến ư...

“Đầu lĩnh, Điện hạ đang đợi, ngài nhanh lên đi! Ta chỉ đến báo tin cho ngài thôi. Nếu tới chậm thì chỉ sợ Điện hạ sẽ tức giận đó.” Người này thấy biểu hiện của Tốc Phong thì sửng sốt một chút nhưng lại lập tức nhỏ giọng nói.

“Được rồi, ta biết rồi.” Tốc Phong khẽ gật đầu đáp lời rồi quay sang nhìn Thanh Trúc, trên mặt càng lộ rõ sự lo lắng, có điều Điện hạ đã ra lệnh thì hẳn đương nhiên không dám kháng lời.

“Lát nữa gặp Điện hạ cô không cần phải nói gì cả, tất cả đã có ta.” Tốc Phong đến trước mặt Thanh Trúc rồi nhẹ giọng nói, cho dù thế nào thì hẳn cũng không thể để Thanh Trúc bị tổn thương.

Trên mặt Thanh Trúc hiện lên sự cảm kích, ánh mắt nàng ấy nhìn hẳn cũng ẩn hiện vẻ khác thường. Lúc này rốt cuộc nàng ấy đã hiểu ra, hóa ra nam nhân này thích nàng ấy, thật tâm để ý đến nàng ấy, bằng không hẳn tuyệt đối sẽ không vì nàng mà làm nhiều chuyện như vậy. Do vậy nàng không thể làm phiền hẳn nữa. Lúc này nàng cũng không muốn khiến hẳn lo lắng nên chỉ làm bộ đáp lời.

Tốc Phong thấy Thanh Trúc đồng ý thì mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này hẳn mới mang nàng ấy ra khỏi phòng. Vừa vào trong viện của Hiên Viên Diệp, nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của ngài ấy, Tốc Phong cứng đờ cả người, xem ra Điện hạ thực sự đang tức giận rồi. Trong lòng cảm thấy vô cùng căng thẳng, hẳn nhanh chóng đi lên phía trước rồi trầm giọng nói, “Điện hạ, chuyện này không liên quan gì đến Thanh Trúc, hết thấy đều là lỗi của thuộc hạ...”

Hiên Viên Diệp quét mắt nhìn Tốc Phong nhưng cũng không nói gì thêm, hẳn nhìn về phía Thanh Trúc rồi lạnh lùng ra lệnh, “Thanh Trúc, người lại đây!”

“Điện hạ, chuyện này thật sự không liên quan đến Thanh Trúc, Điện hạ...” Tốc Phong càng thêm kinh trệ, hẳn liên tục nói xen vào.

“Người im miệng cho bốn vương!” Hiên Viên Diệp rốt cục nhịn không được liền gầm nhẹ. Tốc Phong bình thường rất thông minh mà sao hôm nay tự nhiên ngốc như vậy, đến đây rồi mà vẫn không rõ.

Thân mình cứng đờ của Tốc Phong trở nên run rẩy, hai mắt nhìn về phía Thanh Trúc càng nhiều lo lắng.

Mà trong lòng Thanh Trúc lúc này đương nhiên cũng có chút sợ hãi. Nàng ấy âm thầm thở ra một hơi rồi tiến lên phía trước và thấp giọng hô, “Điện hạ.”

“Thanh Trúc, người lấy cây hoa này từ đâu?” Hiên Viên Diệp chỉ vào cây hoa bên cạnh rồi trầm giọng hỏi, hiện tại điều hẳn muốn biết nhất chính là lai lịch của cây hoa này.

“Ồ, hoa này tìm được ở đâu ư?” Thanh Trúc nhìn thấy cây hoa kia thì cũng hơi sửng sốt. Nàng ấy không khỏi kinh hô, “Mấy ngày trước...” Đột nhiên ý thức được bản thân mình có điều bất kính, nàng ấy lập tức nói một tràng, “Là Lan Mai, mấy hôm trước Lan Mai đột nhiên hẹn nô tỳ ra ngoài rồi đưa cây hoa này cho Thanh Trúc và nói là cây hoa này có thể làm cho người ta trẻ ra và xinh đẹp hơn. Vốn Thanh Trúc cũng không tin nên khi hồi phủ đã tới y quán tìm đại phu để hỏi lại. Đại phu cũng nói cây hoa này quả thật có thể giúp người ta an thần. Nô tỳ vốn định mang tặng cho Vương phi...”

“Người nói Lan Mai đưa cho người?” Hai mắt Hiên Viên Diệp đột nhiên trầm xuống, giọng nói cũng trở nên âm lãnh thêm vài phần, Lan Mai!

“Đúng vậy!” Thân mình Thanh Trúc hơi run rẩy, nàng ấy lại nhẹ giọng nói, “Thanh Trúc cũng nghi ngờ nên mới đi tìm đại phu để hỏi lại.”

“Điện hạ, lúc Thanh Trúc mang hoa về thì đúng lúc thuộc hạ nhìn thấy. Lúc ấy thuộc hạ có nói với nàng ấy mấy câu nên nàng ấy liền đem cây hoa này ném đi.” Tuy Tốc Phong không rõ vì sao Điện hạ lại hỏi về cây hoa này nhưng cũng không nhịn được ý muốn giải thích giúp nàng ấy.

“Ban đầu Lan Mai còn nói phải đặt cây hoa này vào trong bụi hoa hồng thì hiệu quả sẽ tốt hơn. Có điều lúc đó Tốc Phong lại cười Thanh Trúc nên Thanh Trúc liền tiện tay ném nó ở sân trước.” Thanh Trúc nghe thấy Tốc Phong nói thế thì sắc mặt khẽ đỏ lên, nàng ấy ngượng ngùng giải thích.

Thân mình Hiên Viên Diệp trở nên cứng đờ, trong mắt tràn đầy sát khí lạnh băng. Giờ hẳn đã hiểu vì sao lại thế này rồi.

Xem ra Lan Mai muốn mượn tay Thanh Trúc để mang hoa vào phủ và bỏ vào bụi hoa hồng, nhưng vì lời nói của Túc Phong nên Thanh Trúc đã tiện tay ném nó trong sân trước. Vì vậy mà gã kia mới phải mạo hiểm vào phủ để chuyển cây hoa vào trong bụi hoa hồng. Nói như thế thì nhất định phải đặt cây hoa này vào trong bụi hoa hồng mới có hiệu quả, bằng không Lan Mai sẽ không dẫn dò Thanh Trúc như vậy, và người nọ cũng sẽ không mạo hiểm đến đây để đặt nó vào đúng vị trí.

“Điện hạ, chẳng lẽ hoa này có gì kỳ quái sao?” Túc Phong thấy vẻ mặt của Hiên Viên Diệp thì trong lòng càng thêm kinh trệ. Hắn cẩn thận hỏi lại, nếu quả thật như vậy thì chỉ sợ tội danh của Thanh Trúc khó có thể rửa sạch.

“Bạch Dật Thần!” Hiên Viên Diệp nhếch miệng lạnh lùng nói từng chữ từng chữ, “Hôm nay bốn vương phải băm thây người thành trăm mảnh...”

Kỳ thực hắn và Phát Nhi đã sớm tra ra Lan Mai là người của Bạch Dật Thần, nếu hoa này là do Lan Mai đưa cho Thanh Trúc thì chuyện này nhất định có liên quan đến Bạch Dật Thần. Trước đó hắn còn tưởng là do Hiên Viên Triệt làm, không ngờ lại do Bạch Dật Thần giở trò quỷ.

“Điện hạ?” Túc Phong càng thêm kinh sợ nhưng lập tức hiểu được ý của Hiên Viên Diệp, khuôn mặt hắn cũng không khỏi hiện lên vài phần ngoan tuyệt, “Bạch Dật Thần này thật sự quá âm hiểm.”

“Đi, đi tới Bạch phủ!” Hiên Viên Diệp nhíu mày lại, hắn đột nhiên đứng dậy rồi lạnh lùng gằn từng tiếng.

“Đi... Đi Bạch phủ?” Túc Phong lại kinh ngạc, “Nhưng... Việc này còn chưa được tra rõ, chúng ta không có chứng cứ, chỉ sợ...”

“Bốn vương muốn giết hắn còn cần có chứng cứ sao?” Hiên Viên Diệp lạnh lùng nói từng tiếng. Bạch Dật Thần đã ra tay hại nàng hết lần này đến lần khác. Mấy ngày trước, bởi vì không có chứng cứ, hơn nữa cũng bởi sức ảnh hưởng của Bạch Dật Thần quả thật không nhỏ nên hắn còn chưa muốn động đến y, còn sợ rằng sẽ gây náo loạn. Nhưng lần này hắn không quan tâm đến những chuyện đó nữa.

Hôm nay hắn không giết Bạch Dật Thần thì hắn không phải là Hiên Viên Diệp nữa.

130. Chương 131: Đuổi Giết Bạch Dật Thần

Nghe lệnh, Túc Phong hơi sửng sốt, sau đó cực kì cung kính nhận lệnh, trên mặt hiện lên sự ngoan tuyệt, Bạch Dật Thần bây giờ lại dám làm ra chuyện như vậy, điện hạ làm sao có thể tha thứ cho y, ngay cả hắn, giờ phút này cũng chỉ hận không thể đem Bạch Dật Thần xé thành trăm mảnh.

Nếu không vì Bạch Dật Thần, Thanh Trúc cũng không phải chịu nhiều khổ sở như vậy, Bạch Dật Thần rõ ràng là cố ý sai người hãm hại Thanh Trúc.

Trong phòng Mạnh Phát Ảnh nghe được những gì Hiên Viên Diệp nói, nàng có chút sửng sốt, nhưng cũng không nói gì thêm, Hiên Viên Diệp làm việc luôn rất đúng mực, chuyện này dường như có chút mạo hiểm, nhưng trong lòng hắn chắc đã nắm được chút chứng cứ, có thể ọi người một lời giải thích, sẽ không tạo ra ảnh hưởng quá lớn với Hiên Viên triều.

Sau khi để lại một vài hộ vệ để bảo vệ Mạnh Phát Ảnh, những người khác theo Hiên Viên Diệp nhanh chóng rời phủ, đi thẳng đến Bạch phủ.

Bọn họ đều đi với tốc độ nhanh nhất có thể nên không bao lâu đã đến Bạch phủ.

Hiên Viên Diệp trực tiếp dẫn người xông vào Vương phủ, khiến cho những hộ vệ ngoài Bạch phủ sợ ngây người, nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần thì Hiên Viên Diệp đã dẫn người vào Bạch phủ lục soát.

“Túc Phong, dẫn người tìm Bạch Dật Thần cho bốn vương.” Hiên Viên Diệp hơi híp mắt lại, vẻ mặt lạnh lẽo như băng. Giọng nói của hắn nghe vô cùng lạnh lẽo, tuyệt tình.

Trước kia, hẳn vì lợi ích của Hiên Viên triều mới tha cho Bạch Dật Thần, nhưng lần này, hẳn tuyệt đối sẽ không buông tha cho y, cho dù đêm hôm khuya khoắt xông vào Bạch phủ thế này, hẳn cũng nhất định phải bắt cho được Bạch Dật Thần, không thể để cho Bạch Dật Thần có cơ hội đào tẩu.

Tốc Phong cung kính tuân lệnh, sau đó bèn dẫn người đi vào bên trong, đúng lúc này, Bạch lão gia cùng Bạch phu nhân vội vàng chạy tới.

“Các người làm cái gì vậy, thế này có còn vương pháp hay không.” Bạch lão gia xông thẳng đến đám thị vệ, cao giọng hô, sai người ngăn cản đám người Tốc Phong lại.

Nhưng đến khi Bạch lão gia cùng Bạch phu nhân nhìn thấy Hiên Viên Diệp thì vô cùng kinh sợ, vội vàng hành lễ với Hiên Viên Diệp.

“Tiểu dân tham kiến Điện hạ, không biết điện hạ đêm hôm khuya khoắt đến đây là vì lý do gì?” Bạch lão gia nhìn tình hình trước mắt, trong lòng thầm kinh hãi, nhưng ông dù sao cũng từng trải việc đời, cũng coi như vẫn giữ được sự bình tĩnh.

“Tốc Phong, đi vào lục soát.” Hiên Viên Diệp quét mắt qua Bạch lão gia một cái, sau đó ra lệnh cho Tốc Phong, hẳn sẽ không cho Bạch Dật Thần bất cứ cơ hội đào tẩu nào.

“Điện hạ, thảo dân là người làm ăn, vẫn luôn giữ khuôn phép làm ăn buôn bán, điện hạ làm thế này là vì lý do gì?” Bạch lão gia sắc mặt khê biến, ánh mắt hiện lên sự bất mãn, cho người ngăn không cho bọn người Tốc Phong đi vào.

“Lệnh lang Bạch Dật Thần làm hại Vương phi của bốn vương suýt chút nữa xảy thai, bốn vương tối nay chỉ muốn bắt y, sẽ không làm thương hay gây khó dễ cho những người khác trong phủ, Bạch lão gia cứ yên tâm.” Hiên Viên Diệp lần này lại nhìn về phía Bạch lão gia, trầm giọng giải thích, hơi dừng một chút rồi lại chậm rãi nói từng chữ, từng chữ “Nhưng nếu Bạch lão gia muốn cản trở, bốn vương cũng không có khả năng bảo đảm, Tốc Phong, lục soát đi, nếu có người dám ngăn cản thì cũng bắt đi luôn.”

“Cái gì? Thần nhi làm hại Vương phi thiếu chút nữa sinh non ư?” Bạch phu nhân nghe vậy, cũng rất kinh sợ, không khỏi kinh hô thành tiếng, trên mặt hiện lên sự sợ hãi, nếu điều này là sự thật, Thần nhi có mười cái mạng cũng không đủ để đền bù.

Thần nhi làm sao có thể hồ đồ như thế, hẳn cùng với Mạnh tiểu thư sớm đã kết thúc, sao đến bây giờ Thần nhi vẫn không thể buông tay.

Bạch lão gia cũng rất kinh hãi, nghe được tiếng Bạch phu nhân kinh hô, cũng hơi bất mãn liếc nàng một cái, sau đó nhìn về phía Hiên Viên Diệp, chậm rãi nói, “Điện hạ nói là Thần nhi làm hại vương phi thiếu chút nữa sinh non, có chứng cứ gì không? Hôm nay điện hạ tới lục soát Vương phủ, dù sao vẫn cần cho thảo dân thấy chứng cứ chứ ạ?”

Nhìn đám người Tốc Phong đã vào Bạch phủ, trong lòng bọn họ cũng không khỏi âm thầm sôi ruột, nếu Thần nhi thật sự bị Vương gia bắt thì còn có thể có đường sống sao? Do đó, hiện tại, hẳn phải nghĩ biện pháp ngăn cản mới được.

“Bạch lão gia yên tâm, chứng cứ, bốn vương sẽ cho Bạch lão gia thấy, đợi khi tìm được lệnh lang, Bạch lão gia tự nhiên sẽ hiểu.” Hiên Viên Diệp nhìn thẳng vào mắt Bạch lão gia, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Hừ! Lão già này đúng là giảo hoạt.

“Điện hạ giờ phút này đến lục soát Vương phủ của ta tức là đã điều tra xong rồi, vậy thì sao không lấy ra cho tiểu dân xem.” Bạch lão gia hơi giật mình, lập tức phản bác, dù thực chất ông ta hiểu được rằng Hiên Viên Diệp đến trễ như vậy thì hẳn là chưa có chứng cứ xác thực.

“Bốn vương hiện giờ còn chưa điều tra rõ, nhưng nếu Bạch lão gia muốn, bốn vương lập tức cho người đi điều tra.” Hiên Viên Diệp nở nụ cười lạnh, hẳn không muốn bức ép ông ta nhưng giờ hẳn không quan tâm được nhiều việc như vậy.

Bạch lão gia có phần chán nản, trong lúc nhất thời không biết nên làm như thế nào, dù sao người ta cũng là vương gia, muốn điều tra thì đương nhiên là có thể dễ dàng điều tra ra được rồi.

Lúc này ông ta vô cùng hoang mang, cũng sợ bọn họ thực sự tìm được Thần nhi, nhưng vẫn can đảm nói “Điện hạ nói vậy là có ý gì, người còn chưa điều tra rõ đã vội vã xông vào phủ bắt người, điện hạ mặc dù là Vương gia, nhưng thiên tử phạm pháp cũng xử tội như thứ dân, điện hạ hành động như vậy, chỉ sợ...”

“Không có cách nào khác, người có thể đi tố cáo bốn vương, bốn vương không sợ bị người tố cáo, bốn vương hôm nay dù có phạm phải tội tày đình thì cũng phải giúp Phát nhi báo thù.” Hiên Viên Diệp hơi nhíu mày lại, thanh âm lạnh lùng khiến mọi người kinh hãi.

Bạch lão gia toát mồ hôi đầy trán, ngàn lần không ngờ rằng Hiên Viên Diệp sẽ nói ra những lời như vậy, hơn nữa ông ta cũng hiểu rằng Hiên Viên Diệp vô cớ xông vào nhà dân cũng chưa phải là tội lớn, huống chi, hẳn lại là Vương gia.

Xem ra, Hiên Viên Diệp lần này quyết tâm muốn bắt Thần nhi, sợ rằng không thể ngăn cản được rồi. Nghĩ đến đây, Bạch lão gia cũng không dám nói nữa, trong lòng âm thầm cầu nguyện Thần nhi không bị bọn họ bắt.

“Điện hạ, điện hạ, xin người bỏ qua cho Thần nhi lần này, Thần nhi nhất thời hồ đồ, xin người...” Bạch phu nhân đột nhiên quỳ trên mặt đất, vội vàng cầu xin Hiên Viên Diệp.

“Hiện giờ sự tình còn chưa được điều tra rõ ràng, người nói gì vậy...” Bạch lão gia hung hăng trừng mắt nhìn Bạch phu nhân, tức giận nói.

Bạch phu nhân sững sốt, trong lúc cấp bách cũng không biết phải làm sao, không ngừng rơi nước mắt.

Hiên Viên Diệp nhìn Bạch phu nhân, thấy gương mặt đau xót của bà, mày nhíu lại, cũng có chút không đành lòng, nhưng hôm nay nếu hẳn không trừng trị Bạch Dật Thần thì chỉ sợ Bạch Dật Thần sẽ còn gây ra thương tổn cho Phát nhi, do đó, hôm nay hẳn sẽ kiên quyết không buông tha cho Bạch Dật Thần.

Khoảng hai khắc sau, thị vệ ào ào quay lại, nhưng vẫn không tìm được Bạch Dật Thần.

Hiên Viên Diệp sắc mặt càng ngày càng trầm xuống, vẻ mặt vô cùng sốt ruột, chẳng lẽ lại để cho Bạch Dật Thần trốn thoát như vậy.

Cuối cùng Túc Phong cùng mấy người thị vệ ở tốp cuối quay trở lại, có bắt theo một người, Hiên Viên Diệp hơi giật mình, nhanh chóng nhìn về phía đó, ánh mắt trông cực kỳ nguy hiểm.

“Điện hạ, chúng thần không tìm được Bạch Dật Thần mà chỉ tìm thấy Lan Mai.” Túc Phong đi tới trước mặt Hiên Viên Diệp, thấp giọng nói, đồng thời những thị vệ phía sau cũng dẫn giải Lan Mai đến.

Hiên Viên Diệp nhìn về phía Lan Mai, không khỏi kinh ngạc, nếu không phải Túc Phong nói đây là Lan Mai thì sợ rằng hẳn không nhận ra nổi.

Khắp thân thể Lan Mai là những vết bầm tím, gần như không còn chỗ nào lành lặn, mặt bị sưng đỏ, không còn nhận ra nổi. Mà y phục trên người nàng rách nát, mấy thị vệ phải lấy tạm y phục cho nàng mặc vào.

Nàng lúc này rất hoảng hốt, đôi mắt đại ra, kể cả khi nhìn thấy Hiên Viên Diệp cũng không có phản ứng, hoặc có thể nói nàng căn bản không còn nhận ra ai với ai.

“Túc Phong, mau đi phân phó Ngự Lâm quân, phong tỏa toàn thành, tróc nã Bạch Dật Thần, dù phải đào đến ba thước đất, bốn vương cũng phải tìm cho ra y.” Hiên Viên Diệp nheo mắt lại, lạnh giọng phân phó Túc Phong.

Túc Phong nhanh chóng nhận lệnh, rồi như nhớ ra cái gì đó, vội nói : “Điện hạ, nhưng binh phù Ngự Lâm quân không nằm trong tay chúng ta.” Làm sao hẳn có thể điều động Ngự Lâm quân nếu không có binh phù?

Hiên Viên Diệp cũng chợt nhớ ra, mày theo bản năng nhíu lại, tiếp tục phân phó: “Đi đến Hầu phủ, xin Hầu gia xuất binh.” Dù cho thế nào, hẳn cũng không thể bỏ qua cho Bạch Dật Thần.

Túc Phong nhận lệnh, vội vàng rời đi.

“Các người cũng đi điều tra đi.” Hiên Viên Diệp nhìn về phía thị vệ bên cạnh, lạnh giọng ra lệnh.

Những thị vệ kia đều dậm lời lỏng dù chỉ một chút, bước chân càng thêm khẩn trương.

“Chờ một chút.” Hiên Viên Diệp lại nhìn về phía Lan Mai trên đất, đột nhiên hô, những thị vệ phía sau nghe vậy thì cũng dừng lại.

“Hai người các người, đưa nàng về Vương phủ, đỡ nàng đứng lên.” Hiên Viên Diệp nói với người thị vệ kia, Lan Mai có thể trở thành nhân chứng. Tuy rằng trước kia, nàng đối với Bạch Dật Thần rất si tình, nhưng bây giờ Bạch Dật Thần hại nàng thành như vậy, chắc hẳn nàng cũng không còn muốn che chở cho Bạch Dật Thần nữa.

“Điện hạ, điện hạ. Thần nhi nó, nó...” Bạch phu nhân nhìn mọi người rời đi, nhưng trong lòng lại càng thêm sợ hãi, tình hình thế này đủ để thấy rằng Hiên Viên Diệp tuyệt đối sẽ không buông tha cho Thần nhi, Hiên Viên Diệp là loại người nào chứ, chỉ cần hắn muốn tìm người, sao có thể không tìm thấy? Dù cho Thần nhi có trốn đến chân trời góc biển, e rằng cũng trốn không thoát.

Bạch lão gia nhanh chóng lôi Bạch phu nhân quay vào, ngăn không cho bà nói, dù sao hiện tại Hiên Viên Diệp vẫn còn chưa bắt được Thần nhi, bây giờ quan trọng nhất là phải ra biện pháp giúp Thần nhi trốn thoát, chứ không phải cầu xin Hiên Viên Diệp.

Hiện tại cầu xin Hiên Viên Diệp cũng chẳng có tác dụng gì.

Hiên Viên Diệp liếc nhìn Bạch phu nhân rồi nhanh chóng rời đi. Hắn rất rõ ràng nỗi lòng của Bạch phu nhân, nhưng Bạch Dật Thần phải nhận hậu quả cho những gì y đã làm.

Hiên Viên Diệp ra khỏi Bạch phủ, cũng không hồi Vương phủ ngay, mà vội vàng vào Hoàng cung.

Binh lực Hầu gia cũng có hạn, nếu thật sự muốn lục soát toàn thành thì phải huy động được Ngự Lâm quân.

Lúc vào Hoàng cung trời còn chưa sáng, Hoàng Thượng còn chưa dậy mà hắn đã trực tiếp xông vào tẩm cung của Hoàng thượng, thái giám không ngăn được, chỉ có thể đi vào theo, vội vàng hô lên, “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, Thất điện hạ đến.”

Hoàng Thượng tỉnh giấc, từ từ ngồi dậy, nhìn Hiên Viên Diệp đột nhiên xông vào, mày nhíu lại, “Người vào cung sớm như vậy là có chuyện gì?”

“Xin phụ vương huy động Ngự Lâm quân, nhi thần muốn tìm một người.” Hiên Viên Diệp thấp giọng nói.

“Tìm người? Tìm ai?” Hoàng Thượng kinh ngạc, giọng nói hơi nghi hoặc, “Người nào mà người tìm không thấy, lại muốn huy động cả Ngự Lâm quân?”

Lúc này, Hoàng Thượng đã xuống giường, nhìn vào mắt Hiên Viên Diệp đầy thâm ý, nở cười khê.

Hiên Viên Diệp hơi giật mình, ánh mắt trầm xuống, lại thấp giọng nói, “Việc này liên quan đến an nguy của Phất nhi, mong Phụ hoàng giúp nhi thần.”

“Ha ha, “ Hoàng Thượng đột nhiên cười ra tiếng, “Thế nào, hiện tại mới cảm thấy Ngự Lâm quân hữu dụng sao, người không phải không muốn ngồi vị hoàng đế này, không muốn liên quan đến các thế lực trong hoàng thất cơ mà? Người không phải nói chỉ cần dựa vào người thì vẫn có thể bảo vệ cho nữ nhân của người cơ mà? Bây giờ, sao lại muốn đi xin trẫm giúp.”

Lúc trước, Hiên Viên Diệp không chỉ cự tuyệt ngôi vị Hoàng đế, lại còn đem mọi chuyện trong triều giao lại cho Hiên Viên Hằng, Hoàng Thượng vốn có chút bất mãn, nhưng biết rõ tính cách Hiên Viên Diệp cố chấp, chỉ cần là chuyện hắn đã quyết định, thì không thể thay đổi, do đó, tuy rất khó chịu nhưng cũng không có cách nào.

Hiện giờ, Hiên Viên Diệp tiến cung nhờ hắn giúp, hắn muốn mượn cơ hội này, thuyết giáo nhi tử một phen.

Hiên Viên Diệp cứng đờ người, mi mắt sụp xuống, ẩn đi ánh mắt âm trầm, trầm giọng nói, “Phụ hoàng chỉ cần nói một câu, đáp ứng hay không đáp ứng?”

Hắn không có nhiều thời giờ như vậy lãng phí nói chuyện với phụ hoàng nhà mình, hắn tiến cung chẳng qua là vì nghĩ chỉ có cách này mới có thể nhanh chóng tìm được Bạch Dật Thần. Trong thời gian này, Phất nhi có thể sẽ gặp nguy hiểm.

“Trẫm có thể giúp ngươi.” Hoàng Thượng nghe hắn nói, trong lòng tuy buồn bực, nhưng cũng không muốn thật sự gây áp lực với Hiên Viên Diệp, cố gắng áp chế tức giận trong lòng, từ từ nói, “Nhưng trẫm có một điều kiện.”

Hiên Viên Diệp hơi nhìn lên về phía Hoàng thượng, biểu tình khá tức giận, không ngờ Hoàng Thượng lại muốn đàm phán điều kiện với hắn, nhưng vì cứu Phất nhi, hắn chỉ có thể nhịn, vì thế lạnh lùng nói :“Điều kiện gì.”

“Trẫm có thể đáp ứng việc giao Ngự Lâm quân cho ngươi toàn quyền điều động, giúp ngươi tìm được người ngươi muốn tìm, giúp ngươi bảo vệ Phất nhi, nhưng trước đó ngươi phải giúp trẫm tìm Mẫu phi của ngươi về.” Sắc mặt Hoàng thượng hơi tái nhợt, trong ánh mắt ẩn giấu sự đau xót, từng chữ, từng chữ chậm rãi nói.

Hắn biết, Nhu nhi đã đáp ứng đi theo Phong Nguyệt Ngân thì chắc chắn sẽ không có ý định trở lại, hiện tại, cũng chỉ có Diệp nhi mới có thể khuyên nàng trở lại.

Hiên Viên Diệp chau mày, nhìn thẳng vào mắt Hoàng thượng, tia nhìn tràn ngập lãnh ý, khóe môi khẽ nhếch, cười lạnh một tiếng, không nói thêm lấy một câu, lập tức xoay người, đi ra ngoài.

Hắn hiện tại rất lo lắng cho Phất nhi, muốn nhanh chóng tìm được Bạch Dật Thần để bảo đảm cho sự an toàn của Phất nhi, nhưng hắn sẽ không lấy tự do của Mẫu phi ra để trao đổi.

Mẫu phi vất vả lắm mới ra khỏi Hoàng cung, vất vả lắm mới rời khỏi nơi thương tâm này, hắn sao có thể vì hạnh phúc của hắn, nhẫn tâm khuyên Mẫu phi trở về được.

Như Phất nhi đã nói, bọn họ hắn là nên tôn trọng lựa chọn của Mẫu phi, sau này mặc kệ Mẫu phi lựa chọn ai, bọn họ cũng vẫn sẽ chân thành chúc phúc cho Mẫu phi, không để cho Mẫu phi vì bọn họ mà lại phải chịu đau khổ thêm nữa.

Do đó, hiện tại, nếu hắn đáp ứng Hoàng Thượng, Phất nhi chắc chắn sẽ không tha thứ cho hắn. Nếu Hoàng Thượng không chịu giúp hắn, vậy hắn sẽ dùng khả năng của chính mình.

“Diệp nhi, ngươi đứng lại cho trẫm.” Hoàng Thượng nhìn Hiên Viên Diệp quay đầu bỏ đi, trên mặt không khỏi càng thêm sốt ruột, vội vàng hô, “Phụ hoàng còn gì phân phó?” Bước chân Hiên Viên Diệp hơi dừng lại, giọng nói vô cùng lạnh lẽo.

“Nàng vốn là phi tử của trẫm, đáng nhẽ phải ở bên cạnh trẫm, ngươi...” Hoàng Thượng vội vàng nói.

“Ngày đó, không phải nhi thần đã nói, nếu Mẫu phi là phi tử của phụ hoàng thì Phụ hoàng có thể tự tìm cách để mẫu phi trở về bên cạnh Người, chỉ cần phụ hoàng có thể tìm mẫu phi về, nhi thần sẽ thật tâm chúc phúc cho phụ hoàng.” Hiên Viên Diệp cũng không xoay người lại, chỉ lạnh lùng nói.

Nếu hắn thật sự yêu Mẫu phi thì sẽ nghĩ ra biện pháp, mà không phải nhờ bọn họ đi làm thuyết khách.

Hoàng thượng sắc mặt khẽ biến, ánh mắt thêm phần ảo não, tức giận quát, “Lúc trước là do ngươi cùng Phất nhi đem nàng ra khỏi Cung, việc này, trẫm còn chưa so đo với các ngươi, thế mà ngươi lại dám nói với trẫm như vậy.”

Hiên Viên Diệp khẽ cười lạnh, nhưng không nói gì nữa, ngay lập tức rời đi.

Nếu hắn vẫn còn nói như vậy, có lẽ cả đời này hắn cũng sẽ không thể tìm thấy Mẫu phi. Hắn đến bây giờ vẫn không ý thức được sai lầm của mình.

Hiên Viên Diệp ra khỏi Hoàng cung, quay về Nghệ Vương phủ.

131. Chương 132

Lúc này, tại Nghệ vương phủ...

Thanh Trúc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì lúc lâu sau vẫn chưa thể hoàn hồn. Đây đúng là Lan Mai sao? Sao Lan Mai lại biến thành bộ dạng thế này?

Ban đầu trong lòng nàng ấy còn tức giận vì bị Lan Mai lừa gạt, thế nhưng lúc này mọi tức giận đã hoàn toàn biến mất, giờ trong lòng chỉ còn lại cảm giác xót xa không thể không chế. Rốt cuộc người nào đã nhẫn tâm tra tấn Lan Mai thành ra cái dạng này?

“Lan Mai, Lan Mai! Tỉnh lại đi! Ta là Thanh Trúc đây, người nhìn ta đi, rốt cuộc người bị làm sao vậy?” Thanh Trúc ngồi xổm xuống lắc lắc thân mình Lan Mai, trong giọng nói cũng đầy vẻ ghen ngào.

Mạnh Phát Ảnh nghe thấy tiếng khóc của Thanh Trúc thì hơi kinh hãi. Từ sự thương tâm của Thanh Trúc thì không khó tưởng tượng ra dáng vẻ của Lan Mai lúc này. Bạch Dật Thần đó quả thực hết sức tàn ác, y đã lừa gạt Lan Mai, lợi dụng Lan Mai, giờ y còn hại nàng ta thế thảm thế này, thật quá độc ác!

Lan Mai bị Thanh Trúc lắc mạnh nhưng vẫn không có chút phản ứng nào, trông nàng ta như thể không có cảm giác trước sự lay động mãnh liệt như vậy. Nàng ta ngơ ngác nhìn Thanh Trúc, trong mắt hoàn toàn ánh lên vẻ ngây dại mà không có bất kỳ cảm xúc nào. Phía trên cơ thể nàng ta thì đầy những vết xanh tím trông cực kỳ đáng sợ, phía dưới lại càng khiến người ta phải kinh khiếp hơn.

Tuy chưa lấy chồng nhưng Thanh Trúc cũng hiểu có chuyện gì xảy ra.

“Bạch Dật Thần đó sao có thể đối xử với người thế này? Hắn quả thực không phải là người, hắn là tên cầm thú!” Thanh Trúc nhin không được liền bật khóc thành tiếng, Bạch Dật Thần đối xử với Lan Mai thế này chẳng thà giết nàng ta đi thì có khi nàng ta còn dễ chịu hơn.

“Thanh Trúc cô nương, cô đừng thương tâm nữa!” Một thị vệ nghe thấy tiếng khóc của Thanh Trúc thì nhin không được liền tiến lên khuyên nhủ, “Cũng may đúng lúc chúng tôi vừa tới Bạch phủ, bằng không thì chắc chắn Lan Mai cô nương cũng chẳng còn chút hơi thở nào. Lúc chúng tôi tới lục soát Bạch phủ thì còn có mấy nam nhân đang...”

Người kia đang nói thì dừng lại nhưng Thanh Trúc cũng hiểu được người này muốn nói gì.

“Được rồi, các người giao nàng ta cho ta đi! Các người yên tâm, nàng ta ở trong tay ta rồi thì ta sẽ không để nàng ta trốn thoát đâu.” Thanh Trúc ngừng khóc rồi nhìn về phía hai thị vệ và thấp giọng khẩn cầu. Khi nàng ấy vừa mới đi ra thì đụng ngay phải hai thị vệ này đang đưa Lan Mai giam vào trong phòng tối. Giờ Lan Mai đã ra cái dạng này rồi, nàng ấy sao có thể nhìn bọn họ đem Lan Mai đi được.

“Việc này...” Hai thị vệ kia có chút do dự, “Điện hạ đã ra lệnh cho chúng tôi phải giam giữ nàng ta cẩn thận.”

“Giao nàng ta cho Thanh Trúc đi!” Mạnh Phát Ảnh ở trong phòng nhin không được bèn mở miệng nói. Vừa rồi, qua những lời nói của hai thị vệ, nàng cũng hiểu được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Nàng tin rằng Lan Mai này cho dù trước kia có yêu Bạch Dật Thần đến đâu thì giờ phút này chắc chắn đã hận y thấu xương, nàng ta cũng không thể tiếp tục hại nàng được nữa. Mà ngay cả bản thân Lan Mai bây giờ cũng đã bị hủy hoại rồi, suy cho cùng cũng chỉ vì một chữ tình.

“Vâng!” Hai thị vệ kia thấy Vương phi nói thế thì đương nhiên không dám cãi lời, bọn họ liền thấp giọng tuân lệnh.

“Thanh Trúc, người đưa Lan Mai đi trước đi, sắp xếp cho nàng ta một chút.” Mạnh Phát Ảnh nhẹ giọng nói, cho dù lúc này nàng không nhìn thấy tình trạng của Lan Mai nhưng cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng bi thảm của nàng ta.

“Cảm ơn Vương phi!” Thanh Trúc nhanh chóng đáp lời rồi vội vàng đưa Lan Mai tới phòng mình. Nàng ấy nhờ người mang nước tới rồi tự mình lau rửa cho Lan Mai. Lúc lột bỏ quần áo trên người Lan Mai, nhìn những vết tích trên người nàng ta, Thanh Trúc lại kinh sợ, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Thanh Trúc và Lan Mai tiến cùng một thời điểm. Khi đó nàng ấy mới sáu tuổi, còn Lan Mai thì tám tuổi. Lúc ấy trong Hoàng cung có rất nhiều người xem thường các nàng, mỗi lần như vậy đều là Lan Mai che chở cho nàng ấy, chưa bao giờ để nàng ấy phải chịu bất kỳ thương tổn nào. Nhưng mỗi lần ấy Lan Mai đều phải chịu thương tích đầy mình. Sau này Thái hậu cho hai người bọn họ đi học võ, Thái hậu nói cần phải có mấy người xuất sắc trung thành ở bên mình mới được. Ngay cả trong lúc học võ Lan Mai cũng luôn

che chở cho nàng ấy, vì vậy mà võ công của nàng ấy không giỏi bằng Lan Mai. Thế nhưng bây giờ Lan Mai bị người ta chà đạp thành ra thế này mà nàng ấy lại không có cách nào bảo vệ. Tuy Lan Mai đã phản bội Thái hậu, tuy Lan Mai đã lừa gạt nàng ấy nhưng cũng không thể vì như vậy mà bị trừng phạt ra thế này. Nước mắt Lan Mai không ngừng tuôn rơi, từng giọt từng giọt nhỏ xuống người Lan Mai.

Cơ thể Lan Mai dường như hơi run rẩy một chút, trong mắt tựa hồ hiện lên vài phần cảm xúc.

“Lan Mai, Lan Mai, người tỉnh lại đi!” Thanh Trúc phát hiện được những biểu hiện nhỏ của nàng ta liền liên tục kêu lên, “Lan Mai, người nhìn ta đi, người nhìn ta đi, ta là Thanh Trúc này!”

“Thanh Trúc!” Lan Mai khẽ mấp máy môi chậm rãi nói, giọng nói của nàng ta cực kỳ nhỏ, gần như không nghe được gì.

“Đúng rồi, là ta đây, người nhận ra ta rồi.” Thanh Trúc thấy cuối cùng Lan Mai đã nhận ra nàng ấy thì trên mặt hiện lên vẻ vui sướng, cũng càng thêm đau lòng. Nàng ấy lại vội vàng nói, “Đừng sợ, đừng sợ nữa. Không sao rồi!”

“Không sao!” Khóe môi Lan Mai lại khẽ mấp máy, nàng ta thì thào nói nhỏ nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ tuyệt vọng. Lúc này nàng ta có thể coi như không có việc gì được không? Lúc này nàng ta thật sự chỉ muốn chết.

“Sao lại cứu ta!” Lan Mai khẽ nhắm mắt, hai hàng nước mắt từ từ ứa ra mang theo một vẻ tuyệt vọng vô cùng, trông nàng ta lúc này thực sự đáng thương.

Thanh Trúc cứng đờ cả người, ánh mắt nhìn Lan Mai càng thêm lo lắng. Nàng ấy vội vàng hô lên, “Lan Mai, người không thể như vậy được! Bạch Dật Thần đã hại người thành ra thế này rồi, thù này người nhất định phải báo!” Thanh Trúc sợ Lan Mai coi thường mạng sống của chính mình nên mới cố tìm một lý do để nàng ta tiếp tục sinh tồn. Nàng ấy nghĩ rằng từ giờ về sang Lan Mai nhất định vô cùng oán hận Bạch Dật Thần.

Quả nhiên, khi nghe thấy Thanh Trúc nhắc đến Bạch Dật Thần, thân mình Lan Mai liền trở nên cứng đờ, đôi mắt nhanh chóng mở ra, trong mắt tràn đầy hận ý. Nàng ta khẽ nhếch môi gần như vô thức, “Bạch Dật Thần...” Khi nói chuyện, cơ thể nàng ta cũng hơi hơi run rẩy, nàng ta đã hận y đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Thanh Trúc nhìn thấy dáng vẻ của nàng ta thì thở phào nhẹ nhõm một hơi. Chỉ cần trong lòng nàng ta có oán hận thì sẽ không coi thường mạng sống của chính mình, chỉ cần làm cho nàng ta sống sót qua khoảng thời gian này và từ từ quên đi quá khứ đau xót thì nàng ta nhất định sẽ tốt lên.

Sau khi trở lại vương phủ, Hiên Viên Diệp thấy Mạnh Phát Ảnh vẫn lẳng lặng nằm trên giường thì nhanh chóng bước tới rồi nhẹ giọng hỏi nàng, “Nàng cảm thấy thế nào rồi?”

Lúc trước Hồ thái y đã kê thuốc giữ thai cho nàng. Sau khi nàng uống thuốc xong, Hồ thái y còn nói nếu không xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì đứa nhỏ sẽ không việc gì.

“Ừm, thiếp không sao.” Mạnh Phát Ảnh khẽ gật đầu, khi nhìn thấy vẻ âm trầm trên mặt Hiên Viên Diệp, nàng liền đoán ra hẳn không bắt được Bạch Dật Thần. Bạch Dật Thần này quá mức thâm hiểm, không bắt được y thì nàng cũng lo lắng chứ hướng chi là Hiên Viên Diệp. Đột nhiên nghĩ tới Lan Mai vừa mới được mang về, ánh mắt Mạnh Phát Ảnh chợt lóe lên. Nàng nhẹ giọng nói, “Nha đầu Lan Mai kia hẳn là biết vài chuyện của Bạch Dật Thần, nhưng hiện giờ nàng ta đã bị hành hạ thành ra như thế, chúng ta khó mà bức nàng ta nói ra được cái gì.”

“Ừm, ta đem nàng ta về phủ cũng là vì chuyện này.” Hiên Viên Diệp sững người một chút rồi trầm giọng nói. Lúc trước hẳn cũng đã nhìn thấy bộ dáng của Lan Mai, chỉ sợ là chẳng hỏi ra được cái gì.

“Vương phi, Điện hạ!” Đúng vào lúc này thì ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng nói của Thanh Trúc.

“Có chuyện gì?” Hiên Viên Diệp sững người rồi trầm giọng hỏi.

“Lan Mai có chuyện cần nói với Điện hạ và Vương phi ạ!” Thanh Trúc im lặng một chút rồi nói tiếp.

“Cho nàng ta vào!” Hiên Viên Diệp hơi sững sốt nhưng lập tức nói luôn. Việc Lan Mai chủ động nói chuyện khiến hẳn khá bất ngờ.

“Lan Mai xin thỉnh tội với Điện hạ và Vương phi ạ!” Lan Mai vừa đi vào phòng đã quỳ ngay xuống đất, vẻ mặt mang theo sự đau đớn mãnh liệt.

“Người đứng lên trước đã!” Không đợi Hiên Viên Diệp mở miệng, Mạnh Phát Ảnh lập tức nói luôn, “Dù sao người cũng vì một chữ tình mà làm vậy, không thể hoàn toàn trách người được.” Cũng như nàng lúc còn là một nữ hài tử, tại thời điểm ban đầu, không hiểu sao nàng lại thấy Bạch Dật Thần có sức cảm dỗ như vậy.

Lan Mai cứng đờ cả người, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ bất ngờ và cảm động. Nàng ta thấp giọng nói, “Lan Mai đã gây thương tổn cho Vương phi như vậy mà Vương phi lại không trách tội Lan Mai, ngược lại còn kiếm cớ giúp Lan Mai nữa. Lan Mai suốt đời không quên lòng từ ái của Vương phi. Thế nhưng việc Lan Mai hại Vương phi cũng là sự thật, cho nên hôm nay Lan Mai xin để Vương phi tùy ý xử trí.”

“Bản cung có thể hiểu được chỗ khó của người. Hơn nữa, trước kia, khi còn ở trong Hoàng cung, người cũng đã từng che chở cho bản cung. Tuy lúc đó ta còn ngu dại nhưng vẫn nhớ chuyện này.” Mạnh Phát Ảnh khẽ thở dài rồi lại nhẹ giọng nói. Vừa rồi Lan Mai chỉ nói để mặc nàng xử trí mà không nói gì đến chuyện của Bạch Dật Thần, chỉ sợ nàng ta yêu thương Bạch Dật Thần quá sâu sắc nên không nhẫn tâm gây tổn thương cho y. Vì vậy nên lúc này nàng muốn làm cho Lan Mai cảm động, hy vọng Lan Mai có thể giúp bọn nàng tìm ra được Bạch Dật Thần.

Lan Mai khẽ giật mình một cái, trong mắt cũng tràn đầy cảm động. Nàng ta nhẹ giọng nói, “Đó đều là những việc Lan Mai phải làm thôi ạ!”

“Khi đó nếu không nhờ có người và Thanh Trúc thì không biết ta còn phải chịu bao nhiêu chà đạp nữa.” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười, trong lời nói thản nhiên của nàng cũng mang theo một chút cảm động, mà ánh mắt nhìn về phía Lan Mai lại rõ ràng mang theo ý cười.

“Vương phi...” Lan Mai khẽ nâng mắt lên nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, khi thấy nàng đang mỉm cười, nàng ta lại hơi sững sốt.

“Được rồi. Bản cung đã biết chuyện của người. Trước hết người cứ đi cùng Thanh Trúc để nghỉ ngơi đi. Bản cung sẽ phân phó cho Thanh Trúc sắp xếp cẩn thận cho người.” Mạnh Phát Ảnh không hỏi nàng ta cái gì mà chỉ khẽ mỉm cười bảo nàng ta đi nghỉ.

“Vương phi, Lan Mai thực có lỗi với Vương phi. Vương phi đối xử với Lan Mai thế này càng khiến Lan Mai thêm phần hổ thẹn.” Trên mặt Lan Mai càng hiện rõ vẻ cảm động, nàng ta lại vội vàng nói một câu. Im lặng một chút, khóe môi mím lại như thể đang do dự nhưng chỉ được một lát nàng ta lại ngược mắt lên nhìn Mạnh Phát Ảnh, trên mặt cũng hiện rõ vẻ kiên định. Nàng ta mở miệng nói rành mạch từng tiếng, “Lan Mai biết Điện hạ đang cho người truy tìm Bạch Dật Thần. Mấy ngày nay Lan Mai ở trong Bạch phủ nên cũng biết một số chuyện của Bạch Dật Thần, hy vọng có thể giúp được Điện hạ.” Khi còn ở trong phòng của Thanh Trúc, nhớ tới những việc Bạch Dật Thần đã làm với nàng ta, trong lòng nàng ta chỉ còn mối hận thấu xương với y, nàng ta chỉ hận không thể giết chết y ngay lập tức. Vì vậy nàng ta mới đồng ý với Thanh Trúc, cùng Thanh Trúc tới gặp Vương phi. Thế nhưng khi ra khỏi phòng của Thanh Trúc, trong lòng Lan Mai lại có chút không đành lòng. Nàng ta hiểu rõ với những chuyện mà Bạch Dật Thần gây ra, nếu bị Điện hạ tóm được thì y có chết mười lần cũng không đủ. Nếu Điện hạ thực sự bắt được Bạch Dật Thần thì kết cục của y nhất định sẽ cực kỳ bi thảm. Tuy nàng ta rất hận Bạch Dật Thần, tuy Bạch Dật Thần đã đối xử với nàng ta như vậy nhưng tới lúc quyết định nàng ta lại vẫn không thể nhẫn tâm được. Thế nhưng những lời nói vừa rồi của Vương phi đã khiến nàng ta hạ quyết tâm. Nàng ta đã không chỉ một mà là nhiều lần hại Vương phi, nhưng mà Vương phi chẳng những không trách nàng ta mà ngược lại lại còn giúp đỡ, Vương phi còn bảo Thanh Trúc sắp xếp cẩn thận cho nàng ta nữa, ân tình này có lẽ cả đời nàng ta cũng không báo đáp được.

“Ồ, vậy người biết được những gì?” Cuối cùng Mạnh Phát Ảnh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nàng thấp giọng hỏi Lan Mai, có điều trong giọng nói vẫn cực kỳ nhẹ nhàng và không có bất kỳ điều gì khác thường.

“Gần đây Bạch Dật Thần có qua lại với một người gọi là Ẩn công tử. Người này là người Tây Vực. Bạch Dật Thần nói gã là người làm ăn nhưng Lan Mai có cảm giác gã không giống với người làm ăn buôn bán, bởi vì gã quan tâm đến mọi chuyện trong Hoàng thất của vương triều Hiên Viên còn hơn để ý đến chuyện làm ăn buôn bán.” Lan Mai chậm rãi nói.

“Người Tây Vực?” Hiên Viên Diệp khẽ nhú mày, khoe môi hơi hiện ra một tia cười lạnh, “Bạch Dật Thần quả nhiên đã cầu kết với người Tây Vực.”

“Sao? Chẳng biết thân phận của gã Ân công tử đó ư?” Mạnh Phát Ảnh quay sang nhìn Hiên Viên Diệp, trong giọng nói cũng hiện rõ sự bất ngờ.

“Ừm.” Hiên Viên Diệp khẽ gật đầu nhưng không giải thích gì thêm. Mạnh Phát Ảnh cũng không tiện hỏi tiếp, nàng nhìn về phía Lan Mai rồi nhẹ giọng nói, “Lan Mai, người nói tiếp đi!”

“Vâng, Vương phi.” Lan Mai cung kính đáp lời rồi tiếp tục kể, “Sau khi biết Vương phi có bầu, Bạch Dật Thần luôn muốn phá đứa nhỏ trong bụng Vương phi, y bảo Lan Mai tìm gặp Thanh Trúc để hại Vương phi nhưng Lan Mai không đành lòng. Bạch Dật Thần và Ân công tử kia liền cùng nhau lừa Lan Mai, bọn họ nói là Vương phi muốn trả thù y, lừa bạc của y, đoạt danh hiệu thiên hạ đệ nhất tài tử của y, thậm chí còn đoạt mối làm ăn buôn bán của y nữa, bọn họ nói Vương phi muốn bức y đến bước đường cùng. Lan Mai tin là thật nên mới đồng ý giúp y...”

“Bạch Dật Thần này quả thực không biết xấu hổ. Rõ ràng y luôn tìm cách hãm hại Vương phi thể mà lại lật ngược phải trái, dăm vu khống Vương phi như vậy.” Thanh Trúc nghe được những lời Lan Mai vừa nói thì vô cùng cảm giận.

Lan Mai nhìn về phía Thanh Trúc, trên mặt hiện lên vẻ hối lỗi, “Vì vậy nên ngày đó Lan Mai đã hẹn Thanh Trúc ra ngoài và đưa gốc hoa cho Thanh Trúc. Hoa đó là do Ân công tử mang từ Tây Vực đến, nghe nói loài hoa này cực kỳ kỳ lạ và cực kỳ quý giá, cả Tây Vực chỉ có mỗi hai cây. Ân công tử có nói nếu đặt hoa này với loài hoa khác thì buổi tối nó sẽ giúp người ta an thần, ban ngày có thể giúp người ta phấn chấn, tóm lại là vô cùng hữu ích. Thế nhưng không thể tùy tiện đặt nó chung với các loài hoa khác được. Nếu đặt nó cùng với hoa mai và hoa thủy tiên thì sẽ tạo ra chất độc, chỉ cần vài ngày sau sẽ làm cho người ta mất mạng.”

Mạnh Phát Ảnh âm thầm kinh hãi, trên đời này lại có loài hoa như vậy sao?

Thanh Trúc cũng kinh hãi trợn mắt há mồm, nàng ấy chăm chăm nhìn Lan Mai rồi run rẩy hỏi, “Vậy... Lúc trước ngươi bảo ta đặt nó với hoa hồng là có tác dụng gì?”

“Nếu đặt nó với hoa hồng thì khí độc tràn ra sẽ không nhiều nhưng trong vòng bảy ngày sẽ làm cho Vương phi sinh non.” Lan Mai im lặng một lát rồi với đau lòng nói.

Ánh mắt Hiên Viên Diệp đột nhiên trầm xuống, bàn tay hẩn nắm chặt lấy tay Mạnh Phát Ảnh, nếu là đủ bảy ngày thì chỉ sợ...

“Thế nhưng... thế nhưng khi ta trở về thì không đặt nó trong bụi hồng mà đặt nó trong bụi nhài.” Thanh Trúc kinh hãi, nàng ấy nhìn không được lại hỏi tiếp.

“Thảm nào. Ân công tử vốn nói chỉ cần đặt hoa đó trong bụi hồng thì sau bảy ngày đứa nhỏ trong bụng Vương phi sẽ khó giữ được. Thế nhưng sau khi ngươi đem hoa về phủ đã được vài ngày mà Vương phi không những không việc gì mà ngược lại còn phấn chấn rạng rỡ hơn, Ân công tử liền đoán rằng có thể ngươi đã đem hoa đó đặt cùng với hoa nhài. Ân công tử có nói nếu đặt hoa đó cùng với hoa nhài thì chẳng những không hại người ta mà còn có chỗ rất tốt.”

“A, còn có chuyện như vậy sao. May quá, đúng là ta đã để nó trong bụi nhài.” Thanh Trúc âm thầm thở ra một hơi rồi thấp giọng nói, trong lòng cũng thầm cảm kích Tố Phong. Nếu không nhờ hắn thì nói không chừng nàng ấy đã đặt cây hoa kia vào trong bụi hồng rồi. Nếu đúng là thế thì chẳng phải nàng ấy chính là hung thủ hại Vương phi sao?

Trong lòng Lan Mai cũng thầm cảm thấy may mắn, may mà Thanh Trúc không nghe lời nàng ta mà đặt cây hoa đó vào trong bụi hồng.

“Bạch Dật Thần không cam lòng nên mới yêu cầu Ân công tử nghĩ cách. Ân công tử đó đột nhiên nói Thái tử có thể giúp bọn họ. Bọn họ nói cái gì mà mật đạo của Thái tử có thể vào được Nghệ vương phủ, hơn nữa Ân công tử đó còn tìm được chỗ ẩn thân của Thái tử rồi.” Lan Mai chậm rãi nói.

“Cái gì? Người nói bọn Bạch Dật Thần đã tìm được Thái tử rồi ư?” Hiên Viên Diệp không khỏi kinh hãi hô lên.

“Đúng vậy ạ. Cho nên Lan Mai mới nghi ngờ Ân công tử kia không phải là thương nhân.” Lan Mai liên tục gật đầu.

“Tốt, rất tốt. Giờ bốn vương đã biết có thể tìm được Bạch Dật Thần ở đâu rồi, lần này cũng tóm luôn cả Hiên Viên Triệt một thể.” Hiên Viên Diệp cười lạnh rồi lạnh lùng nói từng chữ. Hơn nữa, hắn lại đột nhiên nghĩ ra một cách vô cùng hoàn hảo...

Mạnh Phát Ảnh nghe hắn nói thế cũng hiểu được ý của hắn. Lúc này Bạch Dật Thần rõ ràng là lợi dụng mật đạo của Hiên Viên Triệt.

Sau lần cho người tới Bạch phủ lục soát, Hiên Viên Diệp vẫn không tìm được Bạch Dật Thần, cho dù đã cho người lục soát cả kinh thành nhưng bọn hắn vẫn chưa phát hiện ra cái gì. Như vậy, lúc này Bạch Dật Thần chắc chắn cũng đang trốn trong hầm ngầm giống Hiên Viên Triệt. Thế nhưng Hiên Viên Diệp làm sao biết được bọn họ đang ẩn thân ở chỗ nào trong cái hầm ngầm đó. Hiên Viên Triệt này đến cả một cung điệp ngầm cũng tạo ra được thì mấy tầng hầm ngầm đối với y mà nói cũng chẳng đáng gì.

“Truyền lệnh của ta cho Túc Phong, từ giờ trở đi, nếu tìm được bất kỳ cửa hầm ngầm nào thì đều đổ nước vào đó cho bốn vương.” Hiên Viên Diệp đi ra ngoài cửa rồi trầm giọng phân phó ột thị vệ. Hắn biết Hiên Viên Triệt có rất nhiều hầm ngầm và đều cực kỳ bí mật nhưng hắn tin chắc hầm ngầm đó đều thông với nhau. Chỉ cần bọn họ tìm được một cửa hầm và đổ nước vào bên trong thì có thể động được đến bọn chúng. Đêm qua người kia đã từ một cửa hầm mà đi ra, cả hắn và đám thị vệ đều đã nhìn thấy, vì vậy mà tìm một cửa hầm cũng không khó. Hiện tại sắc trời cũng đã sáng dần, việc tìm kiếm sẽ càng dễ dàng.

“Vâng!” Thị vệ đứng ngoài cửa nhanh chóng lĩnh mệnh rồi vội vàng đi bẩm báo cho Túc Phong.

“Mấy người các người tìm trong viện một chút xem còn có cái cửa hầm nào không.” Hiên Viên Diệp phân phó mấy thị vệ đang canh giữ trong viện, nếu còn có mấy cái cửa hầm ngầm này thì Phát nhi còn gặp nguy hiểm.

Mấy thị vệ trong viện liền vội vàng tìm kiếm. Dù sao cũng đã từng trải qua những chuyện tương tự thế này và đã được huấn luyện nên một lúc sau đám thị vệ đã tìm được hai cái cửa hầm nữa.

Hiên Viên Diệp càng nhìn càng kinh hãi, “Tiếp tục tìm đi, một cái cũng không để lọt!” Hắn thực sự không thể tin được trong viện của hắn lại có nhiều cửa hầm ngầm như vậy. Khó trách vì sao người của Hiên Viên Triệt lại có thể dễ dàng trà trộn vào trong vương phủ.

Mà lúc này, sau khi phát hiện ra ba cửa hầm ngầm, đám thị vệ liền dẫn nước vào bên trong hầm. Trong Nghệ vương phủ còn có một con sông nhỏ nên dẫn nước vào cũng cực kỳ dễ dàng.

Trời vừa hửng sáng, Mạnh Phát Ảnh liền rời khỏi giường chậm rãi vận động. Hồ thái y có nói sau khi uống thuốc nàng có thể xuống giường đi lại một chút. Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy đám thị vệ đang dẫn nước vào mật đạo thì không khỏi âm thầm buồn cười. Tình huống này khiến nàng nhớ tới cảnh vây bắt chuột của những người ở nông thôn. Người ta bắt chuột chính là như vậy, con chuột không còn đường trốn cuối cùng không trốn được nữa, khi vừa thò ra liền bị người ta hung hăng giết chết. Thật không ngờ hôm nay Hiên Viên Diệp lại bắt người thế này.

Có điều không ai biết hầm ngầm của Hiên Viên Triệt thật ra có bao nhiêu cái, càng không biết bọn chúng đang ẩn náu ở nơi nào, vì vậy muốn bắt bọn chúng chui ra thì khó khăn hơn bắt chuột rất nhiều.

Mạnh Vân Thiên cũng điều động hầu như toàn bộ binh lính trong tay mình. Mọi người đều nghe theo sự phân phó của Túc Phong nhất nhất điều tra khắp nơi, bọn họ phát hiện được rất nhiều cửa hầm bên trong kinh thành. Trong phủ Thái tử và trong cả Hoàng cung cũng có mấy cái.

Sau khi tìm được những cửa hầm, bọn họ đều theo lời Hiên Viên Diệp phân phó mà dẫn nước vào. Hầm ngầm này tuy rằng sâu không lường được nhưng dù sao cũng nằm trên mặt đất, vì vậy một khi cho nhiều nước vào thì cũng không phải là vô ích, nếu thật sự có người bên trong thì chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Thế nhưng qua một ngày một đêm mà bọn họ vẫn chưa bắt được Bạch Dật Thần. Thực rõ ràng là bọn họ vẫn chưa tìm được đúng chỗ. Không biết lúc này Bạch Dật Thần đang ẩn náu ở nơi nào.

Lúc này, trong một hầm ngầm...

“Không được rồi! Bọn họ đang dùng thủy công, nếu chúng ta tiếp tục ẩn thân ở nơi này thì chỉ e...” Vì lúc trước đã bị bại lộ thân phận nên lúc này A Hiểu cũng ẩn thân tại hầm ngầm.

“Bạch Dật Thần!” Con người âm lãnh của Hiên Viên Triệt chậm rãi hướng về phía Bạch Dật Thần, trên mặt mang theo vẻ khát máu và lạnh băng, y chậm rãi nói từng chữ, “Người có chết cũng không được làm phiền đến bốn cung. Người cút ngay cho bốn cung!” Nếu không phải Bạch Dật Thần khư khư cố chấp thì Hiên Viên Diệp sẽ không thể phát hiện ra.

Hai tròng mắt của Bạch Dật Thần cũng đột nhiên trầm xuống. Y lạnh lùng nhìn về phía Hiên Viên Triệt rồi cũng ngoan thanh nói, “Hừ, người còn dám oán ta? Người cho là bọn họ sẽ bỏ qua cho người sao?”

“Ít nhất Hiên Viên Diệp cũng sẽ không điên cuồng đuổi giết bốn cung thế này.” Hiên Viên Triệt lạnh lùng nói.

“Người đừng quên kế hoạch lần này người cũng có phần, hơn nữa còn có công lao rất lớn. Hầm ngầm này đều là của người, tin rằng Hiên Viên Diệp đã đoán ra được điều này. Người cho là hiện tại hắn chỉ muốn bắt mình ta thôi sao? Cho dù ta ra ngoài thì hắn cũng sẽ không buông tha cho người đâu.” Khóe môi Bạch Dật Thần nở một nụ cười lạnh lẽo, y nói với vẻ cực kỳ nham hiểm, nhưng trong đó cũng ẩn hiện một chút sợ hãi. Không biết bọn y còn có thể ẩn náu trong hầm ngầm này được bao lâu nữa. Nếu Hiên Viên Diệp tiếp tục sử dụng biện pháp này thì muốn tìm ra bọn y cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Đôi mắt Hiên Viên Triệt càng thêm nheo lại, trong mắt càng nhiều vẻ nguy hiểm và lãnh ý, thế nhưng lúc này y cũng không nói gì nữa. Bạch Dật Thần nói đúng, chuyện đã xảy ra như vậy, Hiên Viên Diệp tuyệt đối sẽ không buông tha cho y lần nữa.

Đột nhiên trên mặt đất phát ra những âm thanh nho nhỏ. Cả ba đều kinh hãi nhanh chóng tránh đi. Cửa hầm từ từ mở ra, khi thấy Ẩn công tử bước vào, cả bọn mới không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Chủ tử!” A Hiểu thấy gã thì tiến lên phía trước cung kính chào.

“Tình hình bên ngoài thế nào rồi?” Bạch Dật Thần cũng vội vàng hỏi.

“Lần này Hiên Viên Diệp rất quyết tâm muốn bắt các người, hơn nữa hắn đã cứu được Lan Mai. Lan Mai này đã khai cả ta ra nên hắn đã hạ lệnh bắt cả ta nữa. Ngoài ra hắn còn lấy được một ít thư tín trong thư phòng của người, chỉ sợ lần này ta cũng khó thoát được.” Ẩn công tử nhìn về phía Bạch Dật Thần, trong mắt hiện rõ sự bất mãn, “Người làm việc lớn nhưng không hủy thư đi mà còn lưu lại trong thư phòng, hiện giờ chẳng phải đã trực tiếp cung cấp chứng cứ cho Hiên Viên Diệp sao?”

Bạch Dật Thần sững sốt, trên mặt cũng hiện lên vẻ ảo não. Y trầm giọng nói, “Ta cũng không ngờ sự việc lại thế này.”

Hiên Viên Triệt nhìn Bạch Dật Thần, mày hơi nhăn lại. Y mỉm cười chế giễu, “Thành sự không đủ, bại sự có thừa.”

“Người...!” Bạch Dật Thần trợn mắt nhìn Hiên Viên Triệt, “Người cho rằng người giỏi lắm sao? Không phải người đã bị Hiên Viên Diệp tận diệt rồi hay sao?”

“Được rồi, các người đừng làm ồn nữa. Giờ là lúc nào rồi mà còn có tâm trạng cãi nhau? Hiện giờ phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp mới được chứ?” Ẩn công tử thấy hai người cãi vã thì không khỏi tức giận quát lên.

“Hiện giờ việc quan trọng nhất là phải nghĩ cách trốn thoát, trước hết phải bảo vệ tính mạng đã rồi tính sau.” Hiên Viên Triệt nhíu mày lại, trong giọng nói lạnh băng của y cũng có vẻ sốt ruột. Giờ phút này Hiên Viên Diệp đã cho người tìm kiếm khắp nơi, bọn họ có muốn chạy thoát cũng không có khả năng. Hiện giờ y cũng không dám tùy tiện thay đổi nơi trốn, tầng hầm ngầm này là nơi an toàn nhất, nó cũng có mấy lối

ra, trong đó có một lối thông với Hoàng cung, một lối thông ra ngoài thành, còn một lối... Hơn nữa, trung tâm của hầm ngầm này cũng được bố trí các cửa ngầm, cho dù Hiên Viên Diệp có phát hiện ra điều gì thì chỉ cần y tránh ở chỗ trung tâm là Hiên Viên Diệp sẽ không thể bắt y ra ngoài được. Chỉ có điều trong hầm ngầm dù sao cũng không thông khí, thời gian ngắn thì còn được, nếu thời gian dài quá thì chỉ e bọn họ không bị ép chui ra cũng bị nghẹt thở mà chết. Chính vì vậy mà hiện tại bọn họ chỉ còn cách an toàn nhất là chạy ra ngoài thành.

“Tầng hầm ngầm này của ngươi có thể thông ra ngoài thành không?” Bạch Dật Thần đảo mắt ra tứ phía rồi lại gấp giọng hỏi, hiển nhiên là y muốn từ nơi này trốn ra ngoài thành.

“Có thể. Có điều nó thông với hướng vào cung điện ngầm của ta. Tin rằng Hiên Viên Diệp đã sớm chuẩn bị người ngựa mai phục sẵn rồi, chỉ chờ chúng ta ra ngoài nữa thôi.” Hiên Viên Triệt lạnh lùng liếc mắt nhìn Bạch Dật Thần, trong giọng nói đã đượm vẻ giễu cợt, Bạch Dật Thần này đúng là không có đầu óc.

“Vậy hiện tại làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta thực sự phải chờ chết ở đây sao?” Bạch Dật Thần nghe Hiên Viên Triệt nói thế thì không tiếp tục so đo với sự giễu cợt của Hiên Viên Triệt nữa, nghĩ đến chuyện không ra khỏi đây được thì trong lòng y lại càng thêm sợ hãi.

“Giờ chỉ còn một biện pháp duy nhất là phân tán sự chú ý của Hiên Viên Diệp, ta có cách để rời khỏi thành.” Ẩn công tử nhíu mày chậm rãi nói từng chữ.

“Cách gì?” Bạch Dật Thần vừa nghe nói có cách thì lại vội vàng hỏi han, trong giọng nói cũng đã thêm phần hy vọng.

“Nếu muốn khiến Hiên Viên Diệp không thể gây thương tổn cho chúng ta thì chúng ta chỉ có thể tìm một bùa hộ mệnh, mà nữ nhân của Hiên Viên Diệp chính là tấm bùa hộ mệnh duy nhất.” Ẩn công tử lạnh lùng nói.

“Ý ngươi là chúng ta sẽ bắt nàng và dùng nàng để uy hiếp Hiên Viên Diệp, bắt hắn thả chúng ta ra ngoài?” Ánh mắt Bạch Dật Thần chợt lóe lên, trong giọng nói cũng ẩn chứa vài phần khác thường. Y dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Nhưng hiện giờ chúng ta đến trốn còn không trốn được thì làm sao bắt được nữ nhân kia?”

Ẩn công tử quay sang nhìn Hiên Viên Triệt, khóe môi chậm rãi nở ra một tia cười lạnh. Gã nói từng chữ, “Ta tin là Thái tử có cách đúng không?”

Hiên Viên Triệt giật mình, trong mắt thoáng hiện lên lãnh ý. Thật không ngờ Ẩn công tử này lại biết y vẫn còn điều giấu diếm, quả thực y còn có một cái hầm bí mật nữa, mà nơi này lại trực tiếp thông thẳng đến phòng của Hiên Viên Diệp, nó được thiết kế ở ngay dưới giường của Hiên Viên Diệp. Cái hầm này được làm nhân lúc Hiên Viên Diệp rời khỏi kinh thành ba năm, trừ y ra thì không ai được biết. Thật không ngờ Ẩn công tử này lại phát hiện ra.

“Thái tử không cần nghĩ nhiều, lần trước A Hiểu tới Nghệ vương phủ liền phát hiện ra một cái hầm cực kỳ bí mật nhưng lại có trang bị cơ quan. Ngay cả A Hiểu cũng không mở nó ra được. Vì vậy nên ta mới đoán chắc cái hầm đó của Thái tử có tác dụng rất lớn.” Ẩn công tử thấy vẻ lãnh ý trên mặt Hiên Viên Triệt liền chậm rãi giải thích.

“Cái hầm đó thông đến nơi nào?” Bạch Dật Thần cả kinh, y không khỏi hô lên một câu.

“Nếu ta đoán không sai thì cái hầm đó hẳn là thông đến phòng của Hiên Viên Diệp. Ta nghĩ chỉ cần có cái hầm đó thì muốn bắt nữ nhân của Hiên Viên Diệp cũng không phải chuyện khó.” Ẩn công tử vừa nhìn Hiên Viên Triệt vừa nói. Chỉ có điều gã không hiểu được nếu Hiên Viên Triệt đã có cái hầm tốt như vậy thì chuyện ám sát Hiên Viên Diệp cũng chẳng phải là việc khó khăn gì, vì sao nhiều năm như vậy mà y vẫn chưa ra tay giết Hiên Viên Diệp?

Hiên Viên Triệt khẽ nhíu mày lại, trong mắt tựa hồ ẩn chứa điều gì đó. Căn hầm đó quả thực thông đến phòng của Hiên Viên Diệp nhưng y không quan tâm đến sự hữu dụng của nó. Y vốn cũng muốn ám sát Hiên Viên Diệp nhưng sau đó lại không muốn làm thế. Y tự nói với chính mình rằng địch nhân giống như Hiên Viên Diệp cũng không có nhiều, nếu cứ giết chết hắn như thế thì thực sự rất đáng tiếc. Vì vậy mà

nhiều năm qua y vẫn tranh đấu gay gắt với Hiên Viên Diệp, tuy nhiều lần y phải ném mùi thất bại nhưng vẫn không nghĩ tới cách này.

“Đã có cái thông đạo đó rồi thì còn chờ gì nữa? Chúng ta mau đi bắt nữ nhân kia đi. Trước đây vài ngày nữ nhân đó còn dọa sảy thai nên giờ chắc cũng không dám lộn xộn đâu, hẳn là nàng ta chỉ ở trong phòng nghỉ ngơi thôi.” Bạch Dật Thần vừa nghe nói thế thì trong mắt nhất thời tràn ngập hưng phấn, y vội vàng nói luôn.

“Thái tử không đành lòng xuống tay ư?” Ân công tử vẫn nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Triệt. Khi thấy vẻ do dự của y, gã chậm rãi nói, “Thái tử đừng quên chính nữ nhân đó đã hại người thành ra cái dạng này. Hơn nữa, hiện tại nữ nhân đó chính là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

“Hừ.” Hiên Viên Triệt lạnh lùng hừ nhẹ, “Không đành lòng xuống tay ư? Buồn cười! Bỏn cung cho tới bây giờ chưa bao giờ là người nhân từ như vậy cả.”

“Vậy thì tốt rồi. Thái tử nói cho A Hiểu biết cách mở cơ quan của cái hầm đó đi, để A Hiểu bắt nữ nhân đó đến đây, sau đó chúng ta sẽ dùng nàng ta để uy hiếp Hiên Viên Diệp thả chúng ta ra ngoài.” Ân công tử thấy Hiên Viên Triệt đáp ứng rồi thì lập tức nói luôn.

“Tốt, cách này rất tốt. Chờ nữ nhân kia tới đây rồi, ta sẽ không bỏ qua cho nàng.” Bạch Dật Thần đột nhiên trợn mắt lên, y nói với vẻ vô cùng lạnh lùng.

“Bỏn cung khuyên người tốt nhất không nên động vào nàng ta. Nếu nàng ta xảy ra chuyện thì chúng ta cũng không thể sống sót mà rời đi được đâu.” Ánh mắt Hiên Viên Triệt lạnh lùng quét ra Bạch Dật Thần một cái, y lạnh giọng cảnh cáo Bạch Dật Thần.

“Đúng vậy, Bạch công tử chớ nên xúc động. Chờ sau khi chúng ta an toàn rồi đi rồi tính.” Ân công tử sợ Bạch Dật Thần gây thêm phiền toái không cần thiết bèn thấp giọng khuyên nhủ.

“Được rồi được rồi, ta hiểu rồi.” Bạch Dật Thần rầu rĩ đáp lời nhưng sâu trong mắt lại hiện lên vẻ tàn ác, chỉ cần nữ nhân kia rơi vào tay y thì y tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng.

Theo lời Hiên Viên Triệt nói, A Hiểu lại lặng lẽ đi vào trong hầm ngầm dưới Nghê vương phủ, lúc này hẳn đã tìm thấy cái hầm cực kỳ bí mật kia. Phải nói căn hầm này rất khó phát hiện, vừa rồi hẳn hoàn toàn không tìm được căn hầm này, nhờ cảm giác được tiếng nói rất quen thuộc ở bên trên nên hẳn mới lần ra. Hẳn cẩn thận tìm cơ quan mở cửa hầm ra rồi chậm rãi đi về phía trước. Hẳn mơ hồ nghe thấy trên mặt đất truyền đến vài âm thanh, nghe được vài tên thị vệ đang không ngừng tra hỏi, mà vài thị vệ còn đang tập trung đổ nước vào trong hầm. Chỉ tiếc bọn họ không tìm đúng chỗ, đổ nước cũng không đổ đúng chỗ. Hẳn chậm rãi lần đến cuối đường hầm thì nghe được tiếng nói của Hiên Viên Diệp.

“Hồ thái y, Vương phi thế nào rồi?” Trong phòng, Hiên Viên Diệp đang nhìn về phía Hồ thái y với vẻ mặt lo lắng.

“Điện hạ yên tâm, không còn gì đáng ngại nữa đâu ạ.” Hồ thái y nhẹ giọng nói, “Nhưng trăm triệu lần không được để Vương phi phải thêm chịu thương tổn gì nữa.”

“Ừm.” Hiên Viên Diệp nặng nề gật đầu, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh hiện rõ sự đau lòng.

A Hiểu nghe được Hiên Viên Diệp đang ở trong phòng cùng Mạnh Phát Ảnh nên không dám lộn xộn, hẳn chỉ có thể đứng chờ ở trong hầm. Hẳn định chờ Hiên Viên Diệp rời đi rồi mới động thủ nhưng chờ mãi mà không thấy Hiên Viên Diệp có vẻ sắp rời đi, hẳn đợi thêm vài canh giờ rồi lặng lẽ lui trở về.

“A Hiểu, sao lại thế này? Người đâu?” Ân công tử thấy hẳn tay không trở về thì không khỏi nghi ngờ hỏi han.

“Hiên Viên Diệp đang ở trong phòng, thuộc hạ không thể động thủ được.” Sắc mặt A Hiểu hơi trầm xuống, hẳn thấp giọng giải thích. Hẳn dừng lại một lát rồi nói tiếp, “Vừa rồi thuộc hạ phát hiện người của Hiên Viên Diệp đã phát hiện ra rất nhiều cửa hầm, nơi này không biết còn có thể ở bao lâu nữa? Vừa rồi nếu không phải thuộc hạ mau lẹ thì có lẽ đã bị tóm rồi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Bạch Dật Thần nghe A Hiểu nói thế thì trên mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, y vội vàng hô lên.

“Hiện giờ chỉ có cách dụ Hiên Viên Diệp ra khỏi phòng thì ta mới có thể xuống tay được.” A Hiểu suy tư một lát rồi đáp lời.

“Ừm.” Ẩn công tử khẽ gật đầu đáp lời, trông mắt đột nhiên lóe lên, y lạnh lùng nói, “Ta có cách. A Hiểu, người ra ngoài tìm mấy người có chiều cao và dáng người tương tự chúng ta rồi đưa bọn chúng vào một căn hầm. Đợi khi đám người của Hiên Viên Diệp phát hiện ra bọn họ, Hiên Viên Diệp nhất định sẽ...”

“Cách rất hay, thực sự rất hay. Dù sao thì bọn họ cũng dùng thủy công nên sẽ khó nhận ra đám người đó.” Bạch Dật Thần cũng vội vàng hứa theo.

Ước chừng hai canh giờ sau thì mấy thị vệ đã nhanh chóng báo tin, “Điện hạ, đã phát hiện ra hành tung của đám người Bạch Dật Thần rồi ạ.”

Hiên Viên Diệp giật mình, ánh mắt khẽ trầm xuống. Hắn trầm giọng hỏi thị vệ, “Thật sao?”

“Đúng vậy, chúng thuộc hạ vừa đổ nước vào một căn hầm thì bên trong bỗng có tiếng động.”

“Tiếp tục đổ nước!” Ánh mắt Hiên Viên Diệp lại trầm xuống, y lạnh giọng phân phó, “Để Tốc Phong đến đó thử xem!”

“Vâng ạ!” Người thị vệ kia lập tức rời khỏi. Hiên Viên Diệp nhìn theo thị vệ kia rồi đi thì ánh mắt như hiện lên điều gì.

“Đúng là bọn họ sao?” Mạnh Phát Ảnh thấy hắn không động đậy thì cũng biết trong lòng hắn đang hoài nghi, nằng nặc hỏi một câu.

“Đúng hay không đúng thì đổ nước vào sẽ biết. Nàng không cần lo lắng việc này.” Hiên Viên Diệp quay sang nhìn nàng, vẻ âm lãnh trên mặt đã nhanh chóng biến mất nhường cho sự dịu dàng, hắn thấp giọng đáp lời. Khi nói chuyện, hắn còn kéo chân lại cho nàng. Lúc sau, hắn vẫn không hề rời khỏi phòng.

“Không được, Hiên Viên Diệp vẫn không ra ngoài. Hơn nữa, một khi tìm ra mấy tên kia thì chúng ta sẽ càng nguy hiểm.” A Hiểu vừa lộn trở về liền lập tức trầm giọng nói.

Về mặt những tên khác đều trở nên âm trầm, ngay cả Hiên Viên Triệt lúc này cũng đầy lo lắng. Y cùng Hiên Viên Diệp đã tranh đấu với nhau rất nhiều năm nên y rất hiểu hắn, muốn lừa hắn không phải là chuyện đơn giản.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu bọn họ phát hiện ra hầm này thì chúng ta nguy mất.” Bạch Dật Thần là người thiếu kiên nhẫn nhất, giờ này trên mặt y đã nhuộm vẻ tuyệt vọng.

“Chúng ta cùng đi! Dựa vào sức mạnh của ba chúng ta thì muốn đối phó Hiên Viên Diệp và bắt nữ nhân kia đi cũng không phải chuyện khó.” Ẩn công tử nhìn Bạch Dật Thần và Hiên Viên Triệt rồi chậm rãi nói.

Bạch Dật Thần hơi sững sốt một chút nhưng lại lập tức gằn giọng nói, “Ở lại nơi này cũng là tìm chỗ chết, đương nhiên chúng ta phải hợp lại một phen rồi.”

“Được rồi! Giờ cũng chỉ còn cách này.” Hiên Viên Triệt khẽ gật đầu, trong lòng y lúc này có chút ảo não. Nếu lúc trước y không tham gia vào kế hoạch của bọn họ thì hôm nay sẽ không phải... Thế nhưng giờ hối hận cũng đã muộn. Toàn bộ người của y đã bị hủy trong tay Hiên Viên Diệp. Mà gã Ẩn công tử kia tuy rằng lợi hại nhưng người của gã dù sao cũng không ở trong kinh thành, nước xa làm sao cứu được lửa gần. Cho nên hiện tại bọn họ chỉ có thể trực tiếp đánh với Hiên Viên Diệp.

“Trước hết A Hiểu sẽ ra ngoài để dời sự chú ý của Hiên Viên Diệp và lừa hắn đi ra ngoài, sau đó chúng ta sẽ xông ra khống chế nữ nhân kia và uy hiếp Hiên Viên Diệp thả chúng ta đi.” Ẩn công tử thấp giọng bàn bạc. Đám người xung quanh không ai dị nghị gì, dù sao hiện giờ bọn họ cũng không còn cách nào khác.

Cả đám liền cẩn thận đi vào dưới đường hầm. Căn hầm này cũng quá mức bí mật cho nên không ai phát hiện ra. Những đường hầm khác đều bị người của Hiên Viên Diệp tìm được. Khi đi trong căn hầm này, bọn họ cũng mơ hồ nghe được tiếng nước óc ách trong các đường hầm khác.

“Chiêu này của Hiên Viên Diệp cũng quá độc ác.” Bạch Dật Thần nghe thấy tiếng nước chảy dồn dập thì không khỏi tức giận.

“Hắn còn có thể ác hơn nhiều.” Hiên Viên Triệt khẽ nhếch môi cười lạnh.

Lúc này bọn họ đều đang đi dưới Nghê vương phủ nên không ai dám lên tiếng nữa. A Hiểu cẩn thận nghe ngóng một lát rồi nói, “Hiên Viên Diệp còn ở trong phòng, ngoài cửa cũng phải có ít nhất tám thị vệ đang canh giữ. Tốc độ của chúng ta phải thật nhanh và thật chuẩn, nếu không thì không những không bắt được nữ nhân kia mà hôm nay có thể sẽ phải chôn thân lại Nghê vương phủ này.”

“Được, hành động đi!” Ẩn công tử híp mắt lại rồi nhẹ giọng nói.

A Hiểu nhanh chóng đứng dậy rồi lúi đến một chỗ, hắn mở cửa hầm ra ngồi lập tức chui ra ngoài. Hắn hiểu rõ thân mình có thể thu nhỏ lại được nên sẽ không bị cái gì cản trở, tốc độ của hắn cũng thực mau kinh người.

Đương nhiên Ẩn công tử, Hiên Viên Triệt và Bạch Dật Thần cũng nhanh chóng vọt lên.

A Hiểu vọt vào phòng, nhắm đúng vị trí của Hiên Viên Diệp, hắn liền thẳng tắp đánh tới.

Hiên Viên Diệp kinh hãi, hắn nhanh chóng đứng dậy đánh trả, bởi vì động tác của A Hiểu quá mức bất ngờ nên Hiên Viên Diệp theo bản năng lùi lại cách giường mấy bước.

Đám thị vệ bên ngoài nghe thấy có tiếng động liền vội vàng vọt vào, có điều Ẩn công tử đã rất nhanh vươn tay ra thẳng tắp tóm lấy Mạnh Phát Ảnh đang nằm trên giường. Cửa hầm vốn nằm ngay dưới giường nên y vừa chui ra đã ở ngay sát bên Mạnh Phát Ảnh.

Hiên Viên Diệp vô cùng kinh hãi. Bất chấp sự công kích của A Hiểu, hắn vội vàng vọt lên muốn cứu Mạnh Phát Ảnh, thế nhưng lập tức lại bị Hiên Viên Triệt và Bạch Dật Thần ngăn lại.

Chỉ trong nháy mắt bàn tay của Ẩn công tử đã chế trụ trên cổ Mạnh Phát Ảnh. Mạnh Phát Ảnh không dám động đậy, lúc này nàng đang nằm trên giường nên trên người không mang theo bất kỳ cây ngân châm hộ thân nào, nàng thực sự không còn khả năng phản kháng.

“Tất cả dừng tay!” Ẩn công tử bắt được Mạnh Phát Ảnh liền hung hăng quát lên.

Đám người Hiên Viên Diệp nào dám lộn xộn nữa, tất cả đều dừng tay lại.

“Tốt nhất là ngươi buông nàng ra. Nếu không bỏn vương...” Hiên Viên Diệp đột nhiên nheo mắt lại, hắn lạnh lùng gầm từng tiếng.

“Hiên Viên Diệp, lúc này ngươi không nên đe dọa chúng ta. Ta cũng biết ngươi lợi hại nhưng nữ nhân của ngươi đang ở trong tay ta, ngươi dám làm càn sao? Nếu ngươi dám làm càn thì ta chỉ cần bóp nhẹ một cái nàng ta sẽ chết ngay.” Ẩn công tử hung hăng ngắt lời Hiên Viên Diệp, trong giọng nói của gã cũng mang theo vẻ ngoan tuyệt rõ ràng. Vừa nói gã vừa lôi Mạnh Phát Ảnh dậy. Mạnh Phát Ảnh cố gắng chống lại động tác của gã, gã cứ kéo như vậy chỉ sợ đứa nhỏ trong bụng nàng cũng bị kéo ra mất.

Hiên Viên Diệp thấy gã làm thế thì hoàn toàn kinh hãi, trong lòng đột nhiên nhói lên, hắn không dám xông lên phía trước, chỉ sợ gã sẽ trực tiếp giết luôn Phát nhi.

“Để bỏn cung!” Đúng lúc Ẩn công tử đang dùng sức lôi Mạnh Phát Ảnh thì Hiên Viên Triệt đột nhiên vọt tới giường. Y đón Mạnh Phát Ảnh từ trong tay Ẩn công tử rồi không dùng sức lôi nàng mà ôm nàng vào ngực.

“Hiên Viên Triệt, ngươi làm gì vậy?” Bạch Dật Thần thấy Hiên Viên Triệt làm thế thì lửa giận trong mắt không ngừng bốc lên. Y hung hăng hỏi Hiên Viên Triệt.

“Tốt nhất không nên gây thương tổn cho nàng. Chọc giận Hiên Viên Diệp không tốt cho ai cả.” Hiên Viên Triệt lạnh lùng liếc mắt nhìn Bạch Dật Thần rồi thấp giọng nói, có điều khi nhìn về phía nàng, đôi mắt y hơi chớp chớp mấy cái. Cả đời y luôn ra tay ngoan độc với bất kỳ ai nhưng lúc này y lại đột nhiên phát hiện ra mình không thể ra tay với nàng, cho dù trước kia nàng đã lừa gạt y, thậm chí hủy hoại mọi thứ của

y. Rõ ràng y hận nàng thấu xương nhưng lúc này, khi nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của nàng, y lại không thể nhẫn tâm nhìn người khác thương tổn đến nàng.

Mạnh Phát Ảnh sững người, trong lòng khẽ run lên, cho dù thế nào thì lúc này nàng vẫn thực sự cảm kích Hiên Viên Triệt, cho dù mục đích của y là gì đi chăng nữa thì ít nhất y sẽ không hại nàng.

“Thái tử nói rất đúng, chúng ta ra ngoài trước rồi tính sau.” Ẩn công tử gật đầu, nghĩ lại nếu vừa rồi gã thực sự xúc phạm đến nữ nhân kia thì chỉ sợ Hiên Viên Diệp sẽ tức điên lên, bọn gã sẽ không chỉ không chạy được mà có lẽ còn bị giết chết rồi.

“Hiên Viên Diệp, để chúng ta ra ngoài đi! Chờ chúng ta ra khỏi thành an toàn sẽ thả nữ nhân của người ra.” Ẩn công tử lạnh giọng uy hiếp Hiên Viên Diệp.

“Hừ, Bát vương tử của Tây Vực quả nhiên rất có bản lĩnh. Có điều bổn cung đã thông báo cho Tây Vực rồi. Tây Vực nói muốn hòa bình yên ổn với Trung Nguyên chúng ta cho nên việc Bát vương tử đến đây không có liên quan gì đến bọn họ, sống chết của Bát vương tử cũng không liên quan gì tới bọn họ hết. Bát vương tử còn muốn trốn hay sao? Cho dù các người có chạy tới chân trời góc bể thì bổn vương cũng sẽ không buông tha đâu.” Hiên Viên Diệp nhìn chằm chằm về phía Ẩn công tử, không, nên gọi là Bát vương tử, rồi chậm rãi nói.

Lời nói của hắn không lớn nhưng tràn đầy hàn ý khiến người ta kinh hãi. Bát vương tử kia cũng run rẩy thân mình. Gã muốn chạy trốn ra ngoài thì hy vọng duy nhất chính là trở về Tây Vực, đến lúc đó Hiên Viên Diệp cũng không dám làm gì gã. Thế nhưng không ngờ Hiên Viên Diệp đã biết thân phận của gã, hắn lại còn cùng tên cầu hoàng để Tây Vực lập ra một hiệp nghị như thế, thật đáng giận! Giờ mà gã còn chạy đi thì chỉ sợ... Nhưng cho dù thế nào gã cũng không thể ngồi chờ chết được.

Bạch Dật Thần cũng hơi kinh sợ, đôi mắt y nhìn về phía Bát vương tử ẩn hiện vài phần kinh ngạc. Thật không ngờ gã lại là vương tử của Tây Vực, có điều nghe ý tứ trong lời nói của Hiên Viên Diệp thì hình như hiện giờ cái ngôi vị vương tử này cũng không có ích lợi gì nữa rồi.

“Hiên Viên Diệp, người bớt lời thôi dài dòng đi! Hiện tại nữ nhân của người đã ở trong tay ta, người định bắt chúng ta thế nào? Mau thả chúng ta đi ngay!” Hai tròng mắt Ẩn công tử đột nhiên trầm xuống, gã lại hung tợn nói, “Bằng không ta sẽ giết ngay nữ nhân của người rồi chúng ta cùng đồng quy vu tận*.” Khi nói chuyện, bàn tay gã hung hăng bóp lấy cổ Mạnh Phát Ảnh.

(*Đồng quy vu tận: Cùng chết)

Hiên Viên Triệt nhú mày lại nhưng không ngăn cản gã. Y biết Bát vương tử này sẽ không dám tổn thương đến nàng.

Thân mình Hiên Viên Diệp trở nên cứng đờ, hiện tại Phát nhi đang ở trong tay bọn chúng, hắn quả thực không thể làm gì được. Khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, ánh mắt hắn lúc này đã tràn ngập đau xót, đều tại hắn không bảo vệ Phát nhi cho tốt, để cho Phát nhi phải chịu đựng khổ cực thế này.

“Hiên Viên Diệp, tốt nhất là người mau chóng quyết định đi, nếu không cũng đừng trách ta.” Bát vương tử thấy Hiên Viên Diệp có vẻ do dự thì không khỏi hung ác quát lên.

“Để bọn chúng rời đi!” Hiên Viên Diệp khẽ nhắm hai mắt chứa đầy vẻ đau xót lại rồi chậm rãi nói, hắn không thể để bọn chúng xúc phạm đến Phát nhi. Vừa nói chuyện hắn vừa âm thầm ra hiệu cho Phi Ưng và Tốc Phong, cho dù thế nào cũng phải nghĩ cách cứu Phát nhi trở về.

Đám thị vệ đều dạt sang hai bên tạo thành một con đường. Bàn tay Ẩn công tử vẫn đặt trên cổ Mạnh Phát Ảnh. Hiên Viên Triệt ôm nàng vào ngực rồi nhanh chóng hướng ra ngoài.

“Không được ai đi theo, nếu không ta cũng sẽ giết nàng ta.” Bát vương tử thấy Hiên Viên Diệp và đám thị vệ cũng đi theo thì không khỏi hung hãn quát lên.

Bước chân Hiên Viên Diệp không khỏi cứng đờ, các thị vệ khác tất nhiên cũng dừng lại.

Mạnh Phát Ảnh đang trong tay bọn chúng nên không ai dám manh động. Đám người nhanh chóng đi ra khỏi thành.

Ra khỏi thành được một quãng ngắn thì có một thôn trang nhỏ. Bát vương tử cùng mấy người đi thẳng vào trong thôn trang. Một vài người giả dạng người dân trong thôn liền nhanh chóng vây quanh bọn họ và hướng về phía Bát vương tử để hành lễ.

Bạch Dật Thần và Hiên Viên Triệt đều tỏ ra kinh sợ. Thật không ngờ người trong thôn trang này đều là người của gã. Phương pháp che giấu bí mật này của gã thật sự cao thâm, có điều người dân trong thôn trang này chỉ sợ...

“Thái tử, người quả thực rất biết thương hoa tiếc ngọc. Dọc đường đi cũng cẩn thận quá đấy!” Bạch Dật Thần nhìn về phía Hiên Viên Triệt, thấy Hiên Viên Triệt vẫn đang ôm Mạnh Phát Ảnh trong ngực, y không khỏi lạnh lùng nói một câu. Ánh mắt dừng lại trên người Mạnh Phát Ảnh, sâu trong đáy mắt Bạch Dật Thần càng thêm nhiều hận ý, “Nữ nhân này đã hại chúng ta thê thảm như vậy, chúng ta há có thể bỏ qua cho nàng sao?”

A Hiểu liếc nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, hai tròng mắt hơi híp lại trông có vẻ có một chút nghi hoặc, có điều hắn chỉ chăm chăm nhìn nàng mà không nói gì. Không biết vì sao lần đầu tiên nhìn thấy nàng hắn đã có một cảm giác thân thiết khác thường. Kỳ thực lúc ở Nghệ vương phủ, khi chủ tử muốn gây thương tổn cho nàng, chỉ trong khoảnh khắc hắn đã nhào tới định ngăn cản, chẳng qua là Hiên Viên Triệt đứng gần hơn hắn một chút nên đã ra tay trước. Hiện giờ nghe Bạch Dật Thần nói muốn hại nàng, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy lo lắng. Hắn nhìn về phía Bát vương tử rồi lo lắng nói, “Chủ tử, Hiên Viên Diệp là người rất đáng sợ, nếu chúng ta gây thương tổn cho nữ nhân của hắn thì tuyệt đối sẽ không có đường thoát đâu.”

“Hừ, người cho rằng giờ Hiên Viên Diệp sẽ buông tha cho chúng ta sao? Chúng ta đã xông vào phủ mang nữ nhân của hắn đi, cho dù chúng ta không gây thương tổn cho nữ nhân của hắn thì hắn cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Hiện giờ chúng ta chỉ còn một con đường sống duy nhất, đó là chiến đấu tới cùng với hắn...” Bạch Dật Thần quét mắt nhìn A Hiểu một cái rồi lạnh lùng nói. Y dừng lại một chút rồi quay sang nói với Bát vương tử, “Án công tử, à không, Bát vương tử, người giao nữ nhân kia cho ta đi, ta sẽ đem mọi lợi nhuận làm ăn buôn bán dâng cho người.” Hiện tại Bạch Dật Thần chỉ còn mối hận thấu xương với Mạnh Phát Ảnh, giờ Mạnh Phát Ảnh lại đang ở trước mặt y, y làm sao có thể bỏ qua cho nàng?

Hiên Viên Triệt nhíu mày lại, bàn tay đang ôm Mạnh Phát Ảnh dường như siết chặt thêm nhưng y vẫn không nói gì.

Bát vương tử sững người, trong mắt ẩn chứa một chút tính toán, gã suy tư một lát rồi chậm rãi nói, “Thêm một ngàn vạn ngân lượng nữa!” Hiện giờ thế lực của gã ở Tây Vực chỉ sợ đã bị giết hết, gã muốn gây dựng lại thì cần phải có nhiều bạc hơn. Bạch Dật Thần lại muốn nữ nhân kia, thôi thì giao cho y đi. Lúc này nữ nhân kia ở bên người ai thì người đó sẽ càng nguy hiểm.

Bạch Dật Thần giật mình, trong mắt thấp thoáng vẻ phẫn nộ. Thế nhưng khi nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, hai tròng mắt y đột nhiên trầm xuống, y hung hãn nói, “Được, thỏa thuận xong!”

“Tốt, một khi đã vậy thì Thái tử giao nữ nhân kia cho Bạch công tử đi, ta tin Bạch công tử nhất định sẽ báo thù cho Thái tử.” Bát vương tử nhìn về phía Hiên Viên Triệt rồi chậm rãi nói, trong giọng nói của gã lúc này lại mang theo vài phần uy hiếp.

Hiên Viên Triệt cứng đờ cả người, y rất hiểu Bạch Dật Thần. Nếu lúc này y giao nàng cho Bạch Dật Thần thì chỉ sợ... Thế nhưng giờ mà y không giao nàng ra, Bạch Dật Thần đương nhiên sẽ khiến Bát vương tử giết chết y. Hiện tại y chỉ có một mình nên không thể đánh lại được bọn chúng. Mà Bạch Dật Thần ít nhất còn đem lại lợi ích về mặt tiền bạc cho Bát vương tử. Tuy trong lòng y có tình cảm khác thường đối với nàng nhưng cũng không thể vì nàng mà không để ý đến ngay cả tính mạng của mình.

“Đưa nàng cho ta!” Bạch Dật Thần chờ không nổi liền nhanh chóng vọt đến trước mặt Hiên Viên Triệt rồi hung hăng nói, đôi mắt y cũng nhìn chăm chăm lên bụng Mạnh Phát Ảnh. Y ngoan thanh nói, “Trước hết ta phải xóa sạch nghiệp chướng ở trong bụng của nàng.”

Mạnh Phát Ảnh hoàn toàn kinh sợ. Nàng tin Bạch Dật Thần tuyệt đối có thể làm những chuyện như vậy, bởi vì Bạch Dật Thần căn bản là không có lòng nhân ái. Hiên Viên Triệt tuy rằng hung ác tàn nhẫn nhưng vẫn còn có chút nguyên tắc và chút nhân tính, không giống sự âm ngoan của Bạch Dật Thần. Nếu Hiên

Viên Triệt thực sự giao nàng cho Bạch Dật Thần thì chỉ sợ tính mạng của nàng và của bé cưng đều sẽ không còn.

“Thái tử, Phát nhi tình nguyện chết trong tay Thái tử!” Mạnh Phát Ảnh chăm chăm nhìn Hiên Viên Triệt rồi chậm rãi nói từng chữ, “Xin Thái tử thành toàn cho Phát nhi đi!” Tất cả thể lực của Hiên Viên Triệt đều vì nàng mà bị tiêu diệt sạch nhưng lúc Hiên Viên Triệt mang nàng đi cũng không gây thương tổn gì cho nàng. Vì vậy mà hiện giờ nàng càng tin tưởng Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt cứng đờ cả người, con người nhìn về phía nàng lại nhanh chóng hiện lên điều gì. Khi thấy Bạch Dật Thần hung ác nhìn chăm chăm lên bụng nàng, trong lòng y cũng âm thầm cảm thấy kinh hãi. Nếu thật sự đem nàng giao cho Bạch Dật Thần thì nàng chắc chắn sẽ bị Bạch Dật Thần giày vò cực kỳ bị thảm. Cũng khó trách nàng lại nói như vậy.

“Thái tử, người không đành lòng sao? Bát vương tử, xem ra Thái tử không định giao nàng cho ta, thỏa thuận giữa chúng ta chỉ sợ...” Bạch Dật Thần nghe được lời nói của Mạnh Phát Ảnh thì trong lòng càng thêm hận ý, y lại lạnh lùng nói.

Kỳ thực Hiên Viên Diệp cùng Tốc Phong và Phi Ứng vẫn đi theo đám người Bát vương tử suốt dọc đường đi, vẫn luôn tìm cơ hội để cứu Mạnh Phát Ảnh. Thế nhưng từ bấy đến giờ Hiên Viên Triệt vẫn ôm nàng trong ngực nên bọn họ không dám động thủ. Bọn họ định khi Hiên Viên Triệt buông Mạnh Phát Ảnh ra thì sẽ lập tức động thủ cứu Mạnh Phát Ảnh trở về, chỉ cần Mạnh Phát Ảnh không bị Hiên Viên Triệt ôm vào ngực là tốt rồi. Vậy nhưng suốt dọc đường đi Hiên Viên Triệt vẫn ôm chặt Mạnh Phát Ảnh, hơn nữa y cũng không gây thương tổn gì cho nàng. Vì vậy mà Hiên Viên Diệp mới không ra tay. Hiện giờ đang ẩn trong chỗ tối, Hiên Viên Diệp nghe được lời nói của Bạch Dật Thần thì ánh mắt tràn ngập sát ý. Bạch Dật Thần, bốn vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!

“Thái tử giao nữ nhân đó cho Bạch công tử đi! Đại trượng phu không thể chỉ vì một nữ nhân mà làm hỏng đại sự được.” Bát vương tử nhìn về phía Hiên Viên Triệt rồi nói, trong lời nói cũng tăng thêm phần uy hiếp.

Lúc này trên mặt A Hiểu đã tràn đầy lo lắng. Không biết vì sao khi nghe Bạch Dật Thần nói muốn hại nàng là tìm hấn lại nhói lên đau đớn.

“Chủ tử, A Hiểu cho rằng hiện giờ chúng ta không thể gây thương tổn cho nữ nhân này mà phải bảo vệ nàng ta cho thật cẩn thận. Nếu Hiên Viên Diệp đuổi tới thì chúng ta còn có thể dùng nàng để uy hiếp Hiên Viên Diệp nữa.” A Hiểu cẩn thận nói.

“Hừ, người yên tâm! Ta không để nàng ta chết nhanh như vậy đâu. Chỉ cần nàng còn một hơi thở thì vẫn có thể dùng để uy hiếp Hiên Viên Diệp.” Bạch Dật Thần nhìn về phía A Hiểu, khóe môi nở một nụ cười lạnh lẽo, “A Hiểu, không phải người cũng để ý đến nàng ta rồi đấy chứ?”

“Người nói lung tung!” A Hiểu nhìn Bạch Dật Thần, trong mắt hiện lên lửa giận. Hấn đau lòng vì nàng nhưng không có bất cứ tà niệm gì.

Ánh mắt Hiên Viên Triệt chợt lóe lên, y cũng nhìn A Hiểu, trong mắt như vừa xẹt qua một điều gì. Y đột nhiên chuyển Mạnh Phát Ảnh vào trong lòng hấn rồi thấp giọng nói, “Mang nàng đi!” Lúc này y đã hiểu rõ Bạch Dật Thần tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng. Hiên Viên Triệt y tuy tàn nhẫn nhưng cũng không ra tay hung ác như vậy với một nữ nhân, điều quan trọng hơn cả là nữ nhân này chính là nữ nhân duy nhất trong lòng y. Y phát hiện ra A Hiểu cũng quan tâm tới Mạnh Phát Ảnh, y biết hấn sẽ không gây thương tổn cho nàng. Hơn nữa A Hiểu lại là người của Bát vương tử nên hấn là rất quen thân với gã, hấn chính là thủ hạ của Bát vương tử nên gã sẽ không hạ thủ quá mức tàn nhẫn với A Hiểu. Còn y thì ứng phó với những kẻ còn lại cũng không phải việc khó, chờ sau khi A Hiểu rời đi, y sẽ nghĩ cách trốn thoát. Hiên Viên Triệt y cả đời lãnh huyết vô tình, cuối cùng lại vì một nữ nhân đã hại chính mình thành ra hai bàn tay trắng mà làm anh hùng một lần.

A Hiểu cũng người, nhất thời không có phản ứng gì. Cho dù hấn có lo lắng cho nàng nhưng cũng không thể phản bội chủ tử được.

“Nàng là muội muội của người đó!” Hiên Viên Triệt lại thấp giọng nói. Kỳ thực đó chỉ là phỏng đoán của y. Vừa rồi khi nhìn kỹ A Hiểu, y đột nhiên có cảm giác cực kỳ quen thuộc, về mặt A Hiểu tựa hồ có chút bóng dáng của Mạnh Vân Thiên. Y biết Mạnh Vân Thiên có một đứa con được đưa đi học nghệ từ nhỏ nhưng

về sau vẫn không thấy trở về. Ở trong triều có rất nhiều người không biết chuyện này, mà y thì lớn hơn A Hiểu vài tuổi. Trước kia, khi ở Hầu vương phủ, y đã gặp qua đứa bé đó hai lần nên vẫn còn chút ký ức. Tuy người này đã thay đổi rất nhiều nhưng vẫn còn một chút đáng về ngày trước. Hơn nữa, vừa rồi nghe Bạch Dật Thần gọi hần là A Hiểu, y liền đoán ra rất có khả năng hần chính là con trai của Mạnh Vân Thiên.

A Hiểu nghe được lời nói của Hiên Viên Triệt thì thân mình bỗng chốc trở nên cứng đờ. Hần lập tức liếc mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh một cái rồi không do dự nữa mà ôm Mạnh Phát Ảnh vội vàng chạy đi. Khó trách hần liếc mắt một cái đã thấy cực kỳ thân thiết với nàng, hóa ra... hóa ra... Vì vậy lúc này hần cũng không nghi ngờ lời nói của Hiên Viên Triệt, cứu nàng trước đã rồi tính sau.

Kỳ thực tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong chớp mắt, ngay cả Bạch Dật Thần đang đứng trước mặt Hiên Viên Triệt cũng nhất thời không phản ứng kịp. Đợi ọi người lấy lại được tinh thần thì A Hiểu đã ôm Mạnh Phát Ảnh rời đi được một đoạn khá xa.

“A Hiểu, lá gan của ngươi thật lớn, ngươi dám phản bội ta sao? Tốt nhất ngươi dừng lại cho ta!” Bát vương tử vừa lấy lại được tinh thần liền hung hân gào lên. Thế nhưng lúc này A Hiểu không nghe lời gã nữa, hần ôm Mạnh Phát Ảnh chạy nhanh về phía trước.

Đám người Hiên Viên Diệp và Tốc Phong vô cùng sửng sốt, không ngờ sự việc lại phát triển theo hướng này. Có điều khi thấy A Hiểu che chở cho Mạnh Phát Ảnh, bọn họ cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hiên Viên Diệp nhanh chóng đứng dậy đuổi theo hướng của A Hiểu. Phi Ưng và Tốc Phong ở lại đối phó với đám người Hiên Viên Triệt và Bát vương tử.

“Đưa nàng cho bốn vương!” Sau khi đuổi kịp A Hiểu, Hiên Viên Triệt thấp giọng nói với vẻ cực kỳ lo lắng.

A Hiểu dừng chân, đôi mắt lại sững sờ nhìn Mạnh Phát Ảnh, hần nhẹ giọng nói, “Vừa rồi Thái tử có nói muội chính là muội muội của ta.” Khi nói chuyện, lời nói của hần tựa hồ có chút ghen ngào và mang theo sự kích động rõ ràng.

Mạnh Phát Ảnh giật mình. Vừa rồi nàng có thấy Hiên Viên Triệt kể tai nói nhỏ với A Hiểu vài câu nhưng không nghe rõ y nói cái gì, chỉ thấy sau khi nghe được lời nói của Hiên Viên Triệt thì A Hiểu liền lập tức ôm nàng bỏ chạy. Nàng vốn đang nghi ngờ không biết là có chuyện gì, thật không ngờ Hiên Viên Triệt lại nói như vậy? Thế nhưng sao nàng lại không nhớ rõ mình có một ca ca nhỉ?

Hiên Viên Diệp cũng hơi sửng sốt, ánh mắt hần nhìn về phía A Hiểu hiện rõ sự nghi hoặc. Thế nhưng lần đầu tiên khi gặp A Hiểu hần cũng có cảm giác rất quen thuộc. Khi đó là ban đêm nên mọi thứ nhìn không được rõ ràng, hiện giờ bọn họ đang đứng gần nhau, hần nhìn một cách tỉ mỉ thì cũng thấy trên mặt A Hiểu có bóng dáng của Hầu gia.

“Cứ giao Phát nhi cho ta trước đã. Ngươi cũng theo ta trở về đi, ta sẽ cho người báo tin mời Hầu gia đến phủ.” Hiên Viên Diệp cẩn thận đón lấy Mạnh Phát Ảnh từ lồng ngực A Hiểu rồi nhanh chóng nói. Đúng hay không đúng, đợi Hầu gia đến đây thì mọi sự sẽ rõ ràng. Trông A Hiểu này khoảng hơn ba mươi tuổi, lớn hơn hần phải hơn chục tuổi, vì vậy đối với chuyện này hần cũng không biết rõ cho lắm.

“Phát nhi, nàng không sao chứ?” Hiên Viên Diệp ôm Mạnh Phát Ảnh vào lòng rồi gấp giọng hỏi, trong giọng nói của hần hiện rõ sự lo lắng và căng thẳng.

“Rất tốt!” Mạnh Phát Ảnh khẽ gật đầu. Nghĩ đến chuyện vừa rồi, trong lòng nàng cũng âm thầm kinh hãi. Chuyện vừa rồi thật quá nguy hiểm, nếu không nhờ Hiên Viên Triệt thì không những đứa nhỏ mà ngay cả tính mạng của nàng cũng khó giữ được.

“Diệp, chàng cho người tới giúp Thái tử đi!” Mạnh Phát Ảnh suy tư một lát rồi thấp giọng nói.

“Nàng yên tâm!” Hiên Viên Diệp cười khẽ, lần này đúng là nhờ Hiên Viên Triệt mới được như vậy. Phi Ưng và Tốc Phong đương nhiên sẽ giúp đỡ Hiên Viên Triệt, hơn nữa, đám người của hần nhất định sẽ tiêu diệt toàn bộ Bát vương tử và Bạch Dật Thần.

Ba người nhanh chóng về tới Nghệ vương phủ. Hiên Viên Diệp lập tức sai người đi mời Hồ thái y và Hầu gia.

Bởi vì không có Tốc Phong ở đây nên tốc độ của Hồ thái y vô cùng chậm chạp.

Hầu gia lại đến cực kỳ nhanh. Chưa được bao lâu thì ông đã chạy đến. Chưa kịp vào phòng, ông vội vàng hỏi luôn, “Làm sao thế? Có phải Phất nhi đã gặp chuyện gì hay không?” Khi nói chuyện, ông đã nhanh chóng bước vào phòng. Khi thấy Mạnh Phát Ảnh đang nằm trên giường và cũng không có vẻ gì là bất thường, ông không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thế nhưng Mạnh Vân Thiên vẫn lo lắng hỏi, “Phất nhi, rốt cuộc là có chuyện gì thế?”

“Phụ thân, con không sao. Hôm nay Diệp mời phụ thân đến không phải vì chuyện này mà là vì một chuyện khác.” Mạnh Phát Ảnh vừa mỉm cười vừa nhẹ giọng nói.

“Vì chuyện gì vậy?” Mạnh Vân Thiên nghe Mạnh Phát Ảnh nói không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, “Còn có thể có chuyện gì mà khẩn cấp tìm phụ thân như thế?”

Lúc này A Hiểu vẫn đứng một bên. Mạnh Vân Thiên vì quá lo lắng cho Mạnh Phát Ảnh nên vừa bước vào đã nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh mà không chú ý tới A Hiểu.

A Hiểu thấy Mạnh Vân Thiên bước vào thì cũng cứng đờ cả người. Lần trước tới Nghệ vương phủ hần cũng đã nhìn thấy ông và thấy có cảm giác quen thuộc, chẳng lẽ ông thực sự là phụ thân của hần?

“Phụ thân, phụ thân có một người con trai phải không ạ?” Ánh mắt Mạnh Phát Ảnh chợt lóe lên, nàng thấp giọng hỏi Mạnh Vân Thiên, trong giọng nói đã mang theo một chút khác thường. Nói thật nàng cũng muốn có một vị ca ca như vậy.

Mạnh Vân Thiên rõ ràng cứng đờ cả người, đôi mắt lập tức tràn đầy vẻ đau đớn mãnh liệt. Ông run rẩy nói, “Sao đột nhiên con lại hỏi vậy? Sao con biết chuyện này?”

“Nói vậy đó là sự thực ạ?” Trên mặt Mạnh Phát Ảnh đã thấp thoáng nụ cười khê, trong giọng nói của nàng cũng đượm vẻ vội vàng.

A Hiểu đứng ở phía sau Mạnh Vân Thiên cũng đầy vẻ kích động trên mặt.

“Haiz.” Mạnh Vân Thiên khẽ thở dài nhưng không xoay người lại nên không nhìn thấy A Hiểu đang đứng phía sau. Ông chậm rãi nói, “Đúng, đúng là con còn một ca ca nữa. Năm đó có một cao nhân đắc đạo nói rằng trên người ca ca của con có mang tai kiếp nên ba tuổi phải đưa ra ngoài. Phụ thân tuy không đành lòng nhưng vẫn phải đưa ca ca của con lên núi, người đó còn nói trong mười tám năm cha con sẽ không được gặp mặt. Mười tám năm sau phụ thân đã lên núi tìm ca ca của con nhưng lúc lên núi thì chẳng còn một ai. Sau khi xuống núi phụ thân đã cho người đi dò hỏi tin tức của ca ca con nhưng vẫn không có tin gì.” Nói đến đây, trong giọng nói của Mạnh Vân Thiên đã ngập tràn chua xót. Ông không biết là đứa con của ông mang tai kiếp hay là ông đã mang đến tai kiếp cho nó nữa. Thế nhưng vị cao nhân đắc đạo kia vốn là bằng hữu của ông, hần người đó sẽ không lừa gạt ông đâu.

“Cha? Ông đúng là cha của ta sao?” A Hiểu nghe được lời này cũng nhin không được chảy nước mắt, hơn ba mươi năm qua hần vẫn đi tìm người thân của mình, hôm nay cuối cùng hần đã tìm được rồi.

Mạnh Vân Thiên nhanh chóng xoay người lại, khi thấy A Hiểu ở đằng sau, thân mình ông hơi cứng đờ lại. Ánh mắt nhìn chằm chằm lên người A Hiểu, được một lát ông mới chậm chạp hỏi, “Người... người là Hiểu nhi?” Tuy trông hần có nhiều điểm khác trước kia nhưng ánh mắt vẫn giống, hơn nữa, vẻ mặt hần lại có nhiều điểm tương tự với gương mặt ông.

A Hiểu chậm rãi lấy ra một miếng ngọc bội trên người rồi đưa tới trước mặt Mạnh Vân Thiên. Hần run rẩy nói, “Ngọc bội này vẫn được mang trên người ta, sư phụ nói là của phụ thân ta đưa cho.”

Mạnh Vân Thiên cũng run lấy bầy. Ông chậm chạp đưa tay ra tiếp nhận miếng ngọc bội rồi siết chặt tay lại, sau đó không nhin được hô lên, “Hiểu nhi, con đúng là Hiểu nhi của ta rồi. Thật không ngờ đời này phụ thân còn có thể nhìn thấy con. Ba mươi năm rồi, suốt ba mươi năm...”

“Cha.” A Hiểu thấp giọng gọi, nước mắt trên mặt cũng không nhin được bắt đầu rơi xuống.

Về mặt Mạnh Phát Ảnh hiện rõ sự kích động, khóe mắt cũng hơi rưng rưng. Hiên Viên Diệp ôm chặt nàng vào lòng, trên mặt cũng hiện lên vẻ vui mừng. Thật không ngờ A Hiểu này lại là con của Hầu gia. Không thể không nói đây quả là một hạnh phúc bất ngờ.

“Tốt, tốt.” Khóe mắt Mạnh Vân Thiên cũng bắt đầu utor utor. Ông đã tìm kiếm ba mươi năm trời mà không có chút tin tức gì. Vốn nghĩ cả đời này sẽ không còn được gặp đứa con của mình nữa, ông không ngờ hôm nay lại được nhìn thấy nó. Giờ phút này, không ai có thể hiểu được sự kích động đang dâng lên trong lòng ông.

Mạnh Vân Thiên run run vươn tay ra ôm chặt lấy A Hiểu, trên mặt hiện rõ sự vui sướng. Năm đó tuy rằng vì câu nói của vị cao nhân kia nhưng ông cũng muốn cho Hiểu nhi đi học võ nghệ, chẳng qua ông không ngờ hai cha con lại từ biệt quá lâu như vậy.

A Hiểu vui người trong lòng Mạnh Vân Thiên, thân mình cũng hơi hơi run rẩy, có lẽ hẳn đang vô cùng kích động, cũng có thể hẳn đang khóc. Tuy thân là nam nhi nhưng gặp tình huống thế này thì có rơi lệ cũng là chuyện bình thường, vì vậy nên không ai đi quấy rầy hẳn làm gì.

Một lát sau, hẳn bỗng chậm rãi ngẩng đầu lên rồi nhẹ giọng hỏi, “Cha, mẫu thân có khỏe không?”

Mạnh Vân Thiên giật mình, đôi mắt khẽ nâng lên chăm chăm nhìn vào hẳn, trong lúc nhất thời ông cũng không mở miệng trả lời.

Mạnh Phát Ảnh cũng không khỏi sửng sốt. Vừa rồi vì cao hứng mà nàng quên mất mẫu thân của A Hiểu chính là Đại phu nhân, mà Đại phu nhân đã vì nàng mà chết, chuyện này...

“Mẫu thân của con đã qua đời rồi.” Sắc mặt Mạnh Vân Thiên hơi trầm xuống. Ông chậm chạp nói, vừa nói vừa thở dài một tiếng, “Nói đến việc này thì rất dài, đợi sau khi trở về phụ thân sẽ từ từ kể cho con nghe.” Ông không định lừa gạt Hiểu nhi, Hiểu nhi có quyền được biết sự thực. Hơn nữa, nếu ông che giấu mà về sau Hiểu nhi biết được thì nhất định sẽ có chuyện. Cho nên, cho dù thái độ của Hiểu nhi có thế nào thì ông cũng phải nói cho nó biết mọi chuyện, kể cả những chuyện của Tuyết nhi nữa. Ông tin Hiểu nhi nhất định có thể phân biệt được thị phi. Việc này không thể trách Phát nhi, muốn trách thì chỉ có thể trách ông mà thôi.

Mạnh Phát Ảnh nhú mày, nàng quả thực không đành lòng nói cho A Hiểu biết những chuyện đó, nhưng cũng không thể lừa gạt hẳn về việc này.

Hiên Viên Diệp nhìn về phía A Hiểu, trong mắt không có biểu hiện gì khác thường mà cũng chẳng có chút lo lắng nào. Trông hẳn cực kỳ bình tĩnh.

“Điện hạ, Hồ thái y đến rồi ạ!” Thị vệ được phái đi mời Hồ thái y cuối cùng cũng đã trở lại, người này nói còn chưa dứt lời thì Hồ thái y đã vội vàng tiến vào. Trông ông ta có vẻ rất sốt ruột, “Vương phi thế nào rồi ạ?” Vừa nói chuyện Hồ thái y vừa nhanh chóng đi tới trước giường rồi vươn tay bắt mạch cho Mạnh Phát Ảnh, trên mặt ông hiện rõ vẻ lo lắng. Vừa rồi trên đường đi ông đã nghe thị vệ kia nói có người bắt Vương phi mang đi. Thân thể của Vương phi sao có thể chịu được giày vò như thế nữa, trong lòng ông ta đã nghĩ đứa nhỏ của nàng chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều. Thế nhưng sau khi kiểm tra tỉ mỉ, vẻ lo lắng trên mặt Hồ thái y cũng chậm rãi biến mất. Trông ông ta có vẻ rất vui vẻ, “Tốt lắm, tốt lắm, không có chuyện gì, mọi thứ đều ổn.”

Những người xung quanh nghe Hồ thái y nói thế mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Vừa rồi thị vệ còn nói Vương phi gặp nạn làm lão thần sợ chết khiếp. Có điều xem ra Vương phi đã có thiên thần phù hộ rồi, hết thấy đều rất mạnh khỏe.” Hồ thái y đứng lên, gương mặt ông ta lúc này trông rất vui vẻ, trong lúc nhất thời, có lẽ bởi vì quá cao hứng, lời nói của ông cũng có chút tùy tiện.

Mạnh Phát Ảnh hơi sửng sốt, lần này nếu không có Hiên Viên Triệt và ca ca thì làm sao nàng có thể được như vậy? Nghĩ đến đây, Mạnh Phát Ảnh lại cảm thấy có chút lo lắng cho Hiên Viên Triệt, không biết y thế nào rồi.

Mạnh Phát Ảnh còn đang suy tư thì Tốc Phong và Phi Ưng vội vàng tiến vào. Khi thấy Hồ thái y đã đến và trông đám người Vương gia vẫn có vẻ bình thường thì hai người liền biết Vương phi không có chuyện gì. Bọn họ không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Có điều khi nhìn về phía Hiên Viên Diệp, sắc mặt Tốc Phong lại có chút âm trầm. Hẳn thấp giọng nói, “Điện hạ, Thái tử...” Hẳn không nói gì nữa, trên mặt hiện lên vẻ đau lòng.

“Hẳn làm sao?” Thân mình Hiên Viên Diệp hơi cứng đờ, hẳn mở to hai mắt rồi lập tức hỏi Tốc Phong.

“Vừa rồi Thái tử vì ngăn cản Bạch Dật Thần đuổi theo Vương phi nên đã trúng một kiếm của Bạch Dật Thần. Không ngờ trên kiếm của Bạch Dật Thần lại có độc, cho nên Thái tử đã...” Trong giọng nói của Túc Phong hiện rõ vẻ nặng nề.

Lúc ấy Bạch Dật Thần quả thực như thể phát điên, y liều mạng xông lên muốn bắt Vương phi trở về. Ngay cả bọn họ cũng bị dọa đứng im tại chỗ, nếu không nhờ Thái tử ngăn cản thì cho dù Bạch Dật Thần không bắt được Vương phi nhưng chỉ sợ cũng sẽ gây thương tổn cho nàng. Có thể nói Thái tử đã thay Vương phi nhận một kiếm.

“Hắn... hắn chết rồi sao?” Mạnh Phát Ảnh nghe được những lời vừa rồi của Túc Phong thì cũng đột nhiên cứng đờ cả người, đặc biệt khi nghe Túc Phong nói Hiên Viên Triệt vì ngăn cản Bạch Dật Thần truy đuổi nàng nên mới trúng một kiếm của Bạch Dật Thần thì trong lòng càng thêm áy náy và có chút đau lòng... Hiên Viên Triệt đã vì cứu nàng mà chết!

Trên mặt Hiên Viên Diệp cũng thoáng hiện lên sự đau xót. Hắn nắm chặt tay Mạnh Phát Ảnh, vừa nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tay nàng vừa thấp giọng an ủi, “Người chết không thể sống lại, nàng cũng đừng thương tâm.” Thế nhưng trong giọng nói của hắn cũng hiện rõ sự đau lòng. Cho dù trước kia Hiên Viên Triệt đã làm gì với hắn thì dù sao lúc đó bọn họ cũng đang tranh đấu với nhau, còn lần này Hiên Viên Triệt quả thực là vì cứu nàng mà chết. Nghĩ đến cái hầm ngầm ngay dưới giường của hắn, trên mặt Hiên Viên Diệp lại thêm phần đau thương. Có một cái hầm như thế, Hiên Viên Triệt nếu thực sự muốn giết hắn thì chỉ sợ cũng không phải là không làm được, nhưng mà y lại không hề... Hắn tin rằng trong phòng phụ hoàng chắc chắn cũng có một cái hầm như thế.

Đúng, người ngoài luôn nói y tàn nhẫn vô tình nhưng nếu y thực sự là người vô tình thì chỉ sợ đã sớm giết chết phụ hoàng rồi. Bằng thân phận Thái tử của y, muốn có được ngôi vị hoàng đế chẳng phải là càng đơn giản hơn sao? Nếu y thực sự là người vô tình thì hôm nay chỉ sợ y đã trở thành... Nếu y thực sự vô tình thì hôm nay sẽ không liều mình cứu nàng. Y tàn nhẫn nhưng không phải là người thực sự vô tình...

“Điện hạ, Vương phi, Thái tử vẫn chưa chết, chỉ có điều võ công đã bị mất hết, giờ Thái tử chỉ giống như một người bình thường thôi ạ.” Túc Phong thấy biểu hiện của Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh thì hơi ngẩn người ra. Hắn nói tiếp, “Có điều Thái tử kiên quyết không cùng bọn thuộc hạ quay về kinh. Thái tử nói là cứ coi như ngài ấy đã chết rồi. Thái tử còn nói nếu Điện hạ không buông tha cho ngài ấy thì giờ ngài ấy chỉ là một người dân bình thường, Điện hạ cứ mặc sức phái người đi, dù...”

Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh đồng thời ngẩng lên nhìn Túc Phong, trên mặt hai người bọn họ vừa có vẻ vui sướng lại vừa có vẻ tức giận.

“Túc Phong, lá gan ngươi to thật đấy, dám đùa cợt bốn vương ư?” Hiên Viên Diệp trừng mắt tức giận nói, nhưng hắn cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Điện hạ, tại vừa rồi Vương phi không cho thuộc hạ nói xong.” Túc Phong thanh minh với vẻ cực kỳ vô tội.

“Hả...” Mạnh Phát Ảnh hơi ngạc nhiên, vừa rồi là nàng đã không cho Túc Phong nói hết sao? Hình như vừa rồi quả thực nàng đã ngắt ngang lời hắn. Lại nghĩ đến chuyện Hiên Viên Triệt không chết, trong lòng nàng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hơn nữa, Hiên Viên Triệt lại có thể buông tha mọi chuyện và ung dung rời đi như vậy cũng thật là hiếm có, đó chính là may mắn của y.

“Thái tử còn viết một phong thư và nhờ thuộc hạ giao cho Điện hạ.” Túc Phong lấy ra một phong thư rồi nhanh chóng đem đến trước mặt Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp lập tức nhận lấy rồi mở ra xem. Mạnh Phát Ảnh cũng ngó qua. Đọc được nội dung trong đó, nàng hoàn toàn kinh sợ.

Trong thư có nói Liễu phi mới là mẫu thân thực sự của Thái tử, y muốn Hiên Viên Diệp buông tha cho Liễu phi, nói rằng Liễu phi vì y mới làm ra mọi chuyện. Khó trách vì sao Liễu phi lại luôn luôn giúp đỡ Thái tử như vậy, thì ra là thế. Lúc này Mạnh Phát Ảnh càng thêm đau lòng cho Thái tử, nếu không phải bởi vì Liễu phi thì có lẽ Thái tử cũng không biến thành ra như vậy. Chính là vì Liễu phi không cam lòng nên mới lừa dối giấu diếm, hơn nữa, cũng chính vì ham muốn cá nhân của mình mà Liễu phi đã tự hại mình hại người. Nếu Thái tử được hưởng một sự giáo dục bình thường thì làm sao có thể làm nên những chuyện tàn nhẫn như thế?

“Vậy chàng cho người thả Liễu phi ra đi!” Mạnh Phát Ảnh thấp giọng nói, dù sao đó cũng là mẹ đẻ của Hiên Viên Triệt, nếu Hiên Viên Triệt đã nói thế thì bọn họ không thể làm ngơ.

“Liễu phi đã phát điên rồi.” Sắc mặt Hiên Viên Diệp hơi trầm xuống, hần thấp giọng nói. Liễu phi này cả đời tính toán, trong Hoàng cung này đã hại vô số người, bà ta tự mình là người thận trọng nhưng kết quả lại là công dã tràng, thậm chí ngay cả đứa con bà ta dứt ruột đẻ ra cũng bỏ rơi bà ta, bản thân chịu quá nhiều đả kích như thế nên chỉ vài ngày sau khi bị giam bà ta đã phát điên.

Gương mặt Mạnh Phát Ảnh hiện rõ sự nặng nề. Thật không ngờ cuối cùng Liễu phi lại có kết cục đau thương như vậy, thế nhưng nàng không thể thương xót cho Liễu phi, việc này vốn chính là hình phạt đúng người đúng tội dành cho bà ta.

“Bạch Dật Thần đâu?” Đột nhiên nhớ tới Bạch Dật Thần, Hiên Viên Diệp liền lạnh lùng hỏi.

“Bẩm Điện hạ, bọn thuộc hạ đã bắt được Bạch Dật Thần và mang về đây, chỉ chờ Điện hạ xử lý ạ.” Trong ngữ khí của Tốc Phong lúc này đã có thêm sự ngoan tuyệt.

“Bạch Dật Thần!” Khóe môi Hiên Viên Diệp khẽ kéo ra một tia cười lạnh, trong mắt cũng hiện lên vẻ ngoan tuyệt, “Niêm phong toàn bộ tài sản của Bạch gia, phế võ công của Bạch Dật Thần, làm cho y trở thành tên ăn mày trên đường cái!” Hôm nay hần không giết Bạch Dật Thần mà lưu lại tính mạng cho y nhưng sự trừng phạt như vậy đối với Bạch Dật Thần mà nói thì đúng là sống không bằng chết.

Khóe môi Tốc Phong giật giật mấy cái. Điện hạ quả thực càng ngày càng phúc hắc, cách như vậy mà ngài ấy cũng nghĩ ra được. Bắt Bạch Dật Thần làm ăn mày thì chỉ sợ tên đó sớm muộn sẽ chết đói, Bạch Dật Thần này luôn luôn cao ngạo hơn người, trước đây y luôn vênh vang ra sao, giờ thế nào mà biết hướng về người ta xin ăn cho được? Chiêu này của Điện hạ quả thực thâm hiểm!

Mạnh Phát Ảnh cũng nghĩ một chút nhưng không nói gì thêm. Nàng không có một chút thương hại nào đối với Bạch Dật Thần, người như thế thật không đáng để người khác phải lãng phí tình cảm, cho dù người ta có thương xót y thì cũng chẳng có giá trị gì. Cách trừng trị của Hiên Viên Diệp như vậy nàng cũng không thấy tệ lắm, đích thật là phải cho Bạch Dật Thần nếm mùi cay đắng, đây chính là do y tự tạo nghiệt ỉn.

Bên trong phòng, những người khác nghe được cách xử trí của Hiên Viên Diệp thì cũng không ai tỏ ra thương xót Bạch Dật Thần. Mạnh Vân Thiên cũng chẳng nói gì.

“Vậy vương tử của Tây Vực đâu?” Nhớ tới Bát vương tử, A Hiểu không nhịn được liền hỏi Tốc Phong.

Tốc Phong do dự một lát rồi trả lời, “Vị vương tử của Tây Vực đó trong lúc lẩn trốn đã ngã xuống vách núi chết rồi ạ.” Tên vương tử Tây Vực đó vốn võ công cũng không cao thâm gì, nhưng không ngờ gã lại tự mình ngã chết.

A Hiểu nghe nói vương tử Tây Vực đã chết thì thân mình hơi cứng lại. Dù sao người đó cũng là chủ tử của hần trong nhiều năm qua, hơn nữa gã đối với hần còn có ơn cứu mạng. “Thi thể của vương tử hiện đang ở đâu?”

“Thi thể đã được mang về đây rồi ạ!” Tốc Phong cũng nghĩ một chút, ánh mắt nhìn về phía A Hiểu có chút nghi hoặc nhưng hần vẫn thấp giọng đáp lời.

“Điện hạ, A Hiểu khẩn cầu Điện hạ cho A Hiểu đem tro cốt của Bát vương tử về Tây Vực để an táng.” A Hiểu hướng về phía Hiên Viên Diệp rồi trầm giọng nói.

“Được, cứ làm theo ý người.” Hiên Viên Diệp khẽ gật đầu đáp lời, trong mắt ẩn chứa một tia vui sướng. Hần không nhìn lầm người, A Hiểu này quả thực là một người trọng tình trọng nghĩa.

Cuối cùng thì mọi việc cũng đã hạ màn, tất cả mầm mống tai họa đều đã được giải trừ.

Mạnh Phát Ảnh không bị làm sao, Hồ thái y cũng đã trở về.

“Phát nhi, phụ thân và ca ca về đây. Khi nào có thời gian chúng ta lại đến thăm con.” Mạnh Vân Thiên thấy Mạnh Phát Ảnh không có việc gì thì cũng an tâm, hơn nữa Hiểu nhi cũng đã trở lại, cho dù sau khi biết chuyện Hiểu nhi có trách ông thì cả đời này ông cũng không thấy hối tiếc.

“Vâng, phụ thân và ca ca đi thông thả ạ.” Mạnh Phát Ảnh khẽ mỉm cười, khi nhìn về phía A Hiểu, trong mắt nàng không khỏi hiện lên một chút lo lắng.

“Ừ. Muội nghỉ ngơi cho tốt nhé, ngày mai ca ca lại đến thăm muội.” A Hiểu cũng mỉm cười và dịu dàng nói với nàng, vẻ mặt hẳn trông cực kỳ quan tâm.

“Vâng, muội chờ ca ca.” Mạnh Phát Ảnh khẽ giật mình, nàng lập tức đáp lời A Hiểu, trong lòng thực sự hy vọng sau khi biết mọi chuyện ca ca vẫn sẽ thương yêu và bảo vệ nàng như hiện tại. Có điều mong muốn này của nàng liệu có ích kỷ hay không?

Nhìn theo bóng hai người rời đi, trên mặt Mạnh Phát Ảnh càng hiện rõ vẻ nặng nề.

“Yên tâm đi, hẳn sẽ không trách nàng đâu.” Hiên Viên Diệp nhẹ nhàng nắm tay nàng rồi thấp giọng an ủi, “Nàng có một ca ca rất tốt.”

“Nhưng... nhưng Đại phu nhân và Tuyết nhi...” Mạnh Phát Ảnh giật mình, nàng ấp úng nói một câu với vẻ bất đắc dĩ.

“Nàng đừng nghĩ nhiều như vậy. Có một số việc cứ thuận theo tự nhiên thì hơn.” Hiên Viên Diệp mỉm cười sáng lạn nhìn nàng, trông hẳn vô cùng dịu dàng, “Chờ nàng nghỉ ngơi vài ngày ta sẽ đưa nàng đi du ngoạn. Nàng muốn đi đâu nào?” Hiện giờ mọi nguy hiểm đều đã được giải quyết, kế tiếp hẳn sẽ có thể đưa nàng đến những nơi mà nàng muốn.

“Ừm, để thiếp nghĩ đã...” Mạnh Phát Ảnh hơi lắc lắc đầu suy tư một lát rồi nói, “Từ trước tới nay thiếp cũng chỉ mới tới nước Bắc Nguyên, mà lần đó cũng là chạy trốn nên không thể vui chơi thoải mái. Cho nên thiếp còn muốn đi rất nhiều rất nhiều nơi.”

“Được, không thành vấn đề. Chúng ta có thời gian cả đời cơ mà.” Hiên Viên Diệp khẽ ôm nàng rồi nói với vẻ cương chiêu, cho dù nàng muốn đi đâu thì hẳn cũng đều đưa nàng đi.

“Ừm, hiện giờ mấy cái cửa hàng của chúng ta cũng đã được chuẩn bị xong. Chúng ta có thể đi du ngoạn nhưng việc buôn bán cũng không được trì hoãn đâu.” Mạnh Phát Ảnh chau mày đề nghị với vẻ cực kỳ hưng phấn.

“Ừm, nương tử và vi phu có suy nghĩ rất giống nhau. Bằng không vi phu thực sự lo lắng có ngày chúng ta sẽ chết đối giữa đường mất.” Hiên Viên Diệp càng tươi cười như hoa, hẳn nửa đùa nửa thật nói.

“Hả?” Mạnh Phát Ảnh kinh ngạc, bọn họ sẽ thảm như vậy sao? Đói chết trên đường? Những thứ nàng sản xuất ra nhất định sẽ có nhiều người thích, cho nên tương lai đói chết của bọn họ chắc chắn sẽ không thể xảy ra.

Mấy ngày sau, thân thể của Mạnh Phát Ảnh đã hoàn toàn khôi phục. Có điều Hiên Viên Diệp vẫn không dám cho nàng làm gì mà chỉ cho nàng đi lại một chút trong phủ. Mà mấy ngày nay Hiên Viên Diệp vẫn luôn ở bên cạnh nàng, cho dù nàng cần cái gì thì hẳn đều tự mình đi lấy, thật đúng là một phu quân tốt theo đúng chuẩn mực.

Về phần A Hiểu, hẳn nói hôm sau sẽ đến thăm nàng nhưng lại không thấy đến. Trong lòng Mạnh Phát Ảnh luôn cảm thấy trĩu nặng, chỉ sợ trong lòng A Hiểu sẽ trách cứ nàng. A Hiểu không đến tìm nàng nên nàng đương nhiên không thể đi tìm A Hiểu, hiện giờ nàng chỉ có thể chờ xem thái độ của hắn thế nào.

“Điện hạ, các cửa hàng trong kinh thành đều đã được chuẩn bị xong xuôi. Điện hạ đã có thể khai trương ngay từ ngày hôm nay.” Hôm nay, trong lúc Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh đang hóng mát trong sân thì Phi Ứng đi tới trước mặt Hiên Viên Diệp và cung kính nói, khi nhìn sang Mạnh Phát Ảnh đang ngồi bên cạnh Hiên Viên Diệp, trên mặt Phi Ứng lại tràn ngập sự bội phục. Hẳn không ngờ Vương phi lại có bản lĩnh lớn đến như vậy.

“Tốt lắm. Chi bằng ngày mai cho khai trương luôn đi. Ngày mai chính là ngày tốt đó.” Không đợi Hiên Viên Diệp mở miệng, Mạnh Phát Ảnh liền lập tức nói luôn. Hơn nữa tháng nay bọn họ cũng không ra khỏi vương phủ, mỗi ngày đều ở trong này nàng đã thấy buồn bã muốn chết. Thai nhi của nàng cũng được hơn ba tháng, sau ba tháng thì thai nhi cơ bản đã an toàn, nàng không cần phải cẩn thận như vậy nữa, hơn nữa,

nàng cần phải đi lại nhiều hơn thì mới có lợi cho việc sinh đẻ sau này. Nhưng mà nói thế nào Hiên Viên Diệp cũng không cho nàng ra ngoài.

“Không được! Đợi mấy ngày nữa đi, thân thể của nàng...” Trên mặt Hiên Viên Diệp lộ rõ vẻ sốt ruột, hấn lập tức ngăn cản.

“Lại đợi, chàng muốn đợi đến bao giờ nữa, không phải đợi khi thiếp sinh đứa nhỏ xong rồi nuôi lớn nó rồi mới được ra khỏi phủ đây chứ. Cái gì mà dẫn người ta ra ngoài vui chơi, tất cả đều là gạt người.” Mạnh Phát Ảnh tức giận nhìn hấn, trong lời nói cũng hiện rõ sự phẫn nộ.

“Đừng giận đừng giận, tức giận không tốt cho cơ thể, cũng không tốt cho thai nhi...” Hiên Viên Diệp càng thêm căng thẳng, hấn liên tục khuyên nhủ nàng. Phi Ưng đứng một bên vô cùng sửng sốt, người này có phải là chủ tử của hấn không?

“Hừ, giờ đến cả tư cách tức giận thiếp cũng không có sao? Rõ ràng chàng đã nói chờ thiếp nghỉ ngơi vài ngày sẽ mang thiếp ra ngoài vui chơi, giờ thì ngay cả cửa của vương phủ thiếp cũng chẳng được ra. Chàng gạt người mà còn không cho người ta tức giận sao?” Mạnh Phát Ảnh càng nói càng tức, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cũng đỏ bừng lên.

Hiên Viên Diệp nhìn vẻ mặt tức giận của nàng thì lại nhẹ giọng nói, “Không phải ta chỉ lo lắng cho thân thể của nàng sao? Chờ thân thể của nàng khỏe hơn...”

“Hiên Viên Diệp, chàng đứng lấy đó làm cố nữa. Giờ sức khỏe của thiếp đã tốt lắm rồi, ngay cả Hồ thái y cũng đã nói tuyệt đối không còn vấn đề gì nữa. Mà hiện giờ đáng nhẽ thiếp phải tích cực hoạt động mới đúng.” Nàng cũng biết hấn lo lắng cho nàng, hấn lo nàng sẽ xảy ra việc gì ngoài ý muốn, nhưng cũng không cần phải cẩn thận như vậy, hấn cứ coi nàng như đồ thủy tinh dễ vỡ thế này thì ai mà chịu được.

“Được rồi, ngày mai ta sẽ đưa nàng ra ngoài một chút. Nhưng mà việc khai trương thì cứ để thêm vài hôm nữa đã.” Hiên Viên Diệp không biết đối đáp với nàng thế nào nữa đành suy nghĩ một chút rồi không thể không nhượng bộ.

“Không được! Ngày mai sẽ phải khai trương!” Mạnh Phát Ảnh trừng mắt nhìn hấn rồi nói với vẻ cực kỳ bá đạo. Những cửa hàng đó đã được chuẩn bị trong nửa năm rồi, nàng đã đổ mồ hôi không ít cho việc này. Hiện giờ mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi, hấn cũng không thể cản nàng được.

“Việc này...” Hiên Viên Diệp khó xử nhìn nàng, mang nàng ra ngoài thì cũng tốt nhưng nếu là khai trương cửa hàng thì về sau nàng sẽ không tránh được việc phải luôn lo lắng.

“Dù sao ngày mai thiếp cũng phải khai trương cửa hàng. Nếu chàng không muốn đi thì cứ ở lại trong phủ. Thiếp sẽ đi cùng Phi Ưng và Tốc Phong.” Mạnh Phát Ảnh trông thấy vẻ do dự của hấn thì không khỏi bá đạo nói tiếp.

Tốc Phong và Phi Ưng thấy nàng nói thế thì theo bản năng lùi lại phía sau mấy bước. Khi bị nàng đảo mắt lại nhìn, cả hai đều cung kính cúi đầu và thấp giọng nói, “Thuộc hạ xin nghe theo lời Vương phi phân phó!” Hiện tại ngay cả Điện hạ cũng phải nghe lời Vương phi, bọn họ sao dám không nghe?

Hiên Viên Diệp trừng mắt nhìn hai người rồi lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, xem ra không thể ngăn cản được nàng rồi. Hấn cân nhắc mãi việc đáp ứng yêu cầu của nàng sao cho thỏa đáng rồi nói với vẻ bất đắc dĩ, “Được rồi, ngày mai ta đi cùng nàng.” Hấn lại quay sang Phi Ưng phân phó, “Phi Ưng, người đi chuẩn bị một chút đi!”

“Điện hạ, mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi rồi ạ.” Khóe môi Phi Ưng nở ra một tia cười khế, hấn nhanh chóng trả lời, kết quả là nhận được ánh mắt giận dữ của Hiên Viên Diệp, lần này hấn đành rủ mắt xuống rồi thấp giọng nói, “Thuộc hạ xin đi chuẩn bị ạ!”

“A, thật tốt quá!” Mạnh Phát Ảnh thấy hấn đồng ý rồi thì nhất thời vui sướng đứng lên hoan hô.

“Nàng cẩn thận một chút, cẩn thận một chút...” Hiên Viên Diệp lập tức ôm nàng vào lòng rồi sốt ruột nói, hấn chỉ sợ nàng không cẩn thận mà ngã sấp xuống.

Haiz, Mạnh Phát Ảnh không khỏi thở than, nam nhân này cẩn thận quá mất rồi, hấn coi nàng như đứa trẻ lên ba vậy. Nhưng trong lòng cũng biết chỉ bởi vì hấn thật tình quan tâm đến mình, trên mặt nàng lại

thấp thoáng hiện lên nụ cười.

132. Chương 133

Sáng ngày hôm sau Mạnh Phát Ảnh đã dậy từ sớm và không ngừng thúc giục Hiên Viên Diệp.

Trên mặt Hiên Viên Diệp tràn đầy vẻ lo lắng nhưng vẫn phải bắt đắc dĩ đưa Mạnh Phát Ảnh rời khỏi Vương phủ. Trên đường đi, hắn còn cẩn thận ôm nàng trong lòng, hắn sợ người khác không cẩn thận mà đụng phải nàng.

Thực ra sự lo lắng này của Hiên Viên Diệp có chút dư thừa, người dân sinh sống tại kinh thành này ai mà không biết hai người bọn họ, chỉ cần nhìn thấy hai người là người ta đều dạt sang một bên để nhường đường nên không thể đụng vào Mạnh Phát Ảnh được.

Phi Ứng đã chuẩn bị được bốn gian hàng trong kinh thành này, quy mô cũng không hề nhỏ. Bốn cửa hàng này kinh doanh những thứ khác nhau nhưng đều ở cùng một chỗ để thuận tiện cho việc trông coi quản lý.

Lúc Hiên Viên Diệp đưa Mạnh Phát Ảnh đến cửa hàng thì bên ngoài đã có rất nhiều người đang đứng xem náo nhiệt. Vừa nhìn thấy Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh, tất cả bọn họ đều đồng loạt nhường đường.

Phi Ứng đã chuẩn bị rất tốt từ trước, tất cả các sản phẩm đều đã được bày biện và tiểu nhị cũng đã đến.

Hiên Viên Diệp sợ nàng mệt nên đã sớm phân phó mọi người làm đơn giản một chút, chỗ nào có thể đơn giản nên tận lực mà làm cho nó đơn giản, không cần có quá nhiều lễ tiết rườm rà. Nhưng bên ngoài các gian hàng vẫn được treo tấm lụa đỏ thắm cùng hàng câu đối được làm rất cẩn thận.

Hiên Viên Diệp không nói chuyện này với bất kỳ người nào, toàn bộ quan viên trong triều và ngay cả Mạnh Vân Thiên cũng đều không biết nên tất nhiên không có ai tới tặng lễ vật.

Ngược lại, dân chúng nơi đây lại rất thích xem náo nhiệt nên đã tụ tập khá đông đúc.

“Hôm nay chúng ta khai trương cửa hàng này, rất hoan nghênh mọi người ghé thăm. Hôm nay bất kỳ ai vào trong cửa hàng cũng đều có quà tặng sau khi ra về.” Mạnh Phát Ảnh cũng không thực hiện lễ tiết rườm rà gì mà chỉ hướng về phía đám đông trước mặt rồi nhẹ giọng cười nói.

Đám đông nghe thấy như vậy đều ào ào vỗ tay, ai cũng muốn đi vào xem thử nhưng thấy Mạnh Phát Ảnh đang đứng ở cửa và mọi người đều biết nàng đang mang thai nên cũng không có ai dám chen lên phía trước. Nhưng tất cả đều rất tò mò không biết bên trong bày bán cái gì nên đều ngóng cổ nhìn vào phía trong cửa hàng.

Phi Ứng mở cửa ra. Khi thấy những thứ được bày biện bên trong, đám đông đồng loạt sửng sốt. Nào là bát, nào là chén, thứ nào cũng hết sức tinh xảo, hơn nữa, nhìn đám vải vóc may mặc cũng cực kỳ đẹp. Bọn họ chưa từng nhìn thấy những thứ đẹp dễ như vậy. Nhưng vì nghĩ những thứ đẹp dễ này chắc đều là đồ quý giá nên mọi người không ai dám bước vào.

Mạnh Phát Ảnh đương nhiên đoán được suy nghĩ của bọn họ nên không khỏi khẽ cười nói, “Mọi người cứ yên tâm vào lựa chọn đi. Tất cả những đồ này cũng không quý giá hơn so với những vật dụng thường ngày của mọi người đâu.” Nàng không phải gian thương, nàng tạo ra những thứ này chẳng qua chỉ là muốn phục vụ cho dân chúng nên đương nhiên sẽ không tạo ra những thứ có giá đắt đỏ, chỉ cần cửa hàng có lợi nhuận là được rồi.

Mọi người nghe thấy Mạnh Phát Ảnh nói thế thì bắt đầu từng người từng người đi vào. Khi vào trong cửa hàng, nhìn thấy những thứ được bày biện trong đó, cả đám người đều không thể rời mắt ra được.

Dân chúng sống trong kinh thành đều có cuộc sống tương đối dư dả. Khi thấy những thứ mới mẻ mà lại không hề đắt đỏ, đương nhiên bọn họ đều không thể kìm lòng muốn mua vài món mang về. Chính vì vậy mà chỉ trong chốc lát mấy cửa hàng đều chật ních người. Phi Ứng một mình tiếp khách không xuể. Mạnh

Phát Ảnh muốn qua giúp đỡ nhưng Hiên Viên Diệp nhất định không cho nàng đi. Hắn liền gọi đám người của Nghệ vương phủ tới đây giúp đỡ.

Thanh Trúc cũng đã tới đây, nàng ấy còn đem theo cả Lan Mai đi cùng. Mấy ngày nay Lan Mai luôn luôn giam mình trong phòng, Thanh Trúc sợ Lan Mai sẽ phát bệnh vì buồn chán nên mới dẫn Lan Mai đến đây. Lúc đầu Thanh Trúc vốn nghĩ Lan Mai nhất định sẽ không chịu đi, nàng ấy đã chuẩn bị một đồng những lời khuyên nhủ Lan Mai nhưng không ngờ vừa mới nói ra thì Lan Mai chỉ hơi sững người một chút rồi đồng ý luôn.

Mạnh Phát Ảnh thấy người đi đằng sau Thanh Trúc là Lan Mai thì có chút sững sốt nhưng cũng không nói thêm điều gì, có điều ánh mắt vẫn thỉnh thoảng lưu ý đến Lan Mai, nàng thấy ánh mắt của Lan Mai luôn hướng về phía đám đông như đang tìm kiếm cái gì. Mạnh Phát Ảnh không cần đoán cũng biết Lan Mai đang tìm Bạch Dật Thần.

Ngày đó Hiên Viên Diệp đã hạ lệnh để Bạch Dật Thần làm ăn xin ở đầu đường, tất nhiên Hiên Viên Diệp cũng cho người theo dõi y để chắc chắn rằng y không gây ra một mớ chuyện rắc rối gì nữa. Nhưng nghe nói mấy ngày nay Bạch Dật Thần cũng không hề xin ăn, hai người âm thầm theo dõi y đương nhiên cũng không quản y làm gì, chỉ cần y không gây chuyện là được rồi.

Hôm nay Lan Mai xuất hiện ở đây chắc chắn là vì muốn kiếm tìm bóng dáng của Bạch Dật Thần.

Mạnh Phát Ảnh hiểu được tâm tư của Lan Mai nhưng cũng không nói rõ ràng ra ngoài, nàng đưa mắt nhìn đám người nhưng không thấy có Bạch Dật Thần nên cũng không để ý nhiều lắm.

Thế nhưng khi đưa mắt nhìn lại, nàng lại đột nhiên phát hiện Lan Mai không còn ở đó nữa, trong lòng bỗng trầm hẳn xuống. Mặc dù Hiên Viên Diệp đã cho người theo sát Bạch Dật Thần và phế đi võ công của y nhưng Bạch Dật Thần này quá mức âm hiểm, lúc trước Lan Mai đã từng bán đứng y, y chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng ta, chỉ sợ... Nhưng dù sao Lan Mai cũng có võ công, một Bạch Dật Thần không có võ công cũng khó có thể làm gì nàng ta được.

Thực ra Lan Mai đã thừa dịp Mạnh Phát Ảnh không chú ý mà trốn đi. Bởi vì khi vừa mới đến nàng ta đã nhìn thấy Bạch Dật Thần đang cuộn mình ngồi ở một con hẻm nhỏ cách đó không xa và nhìn về phía bên này. Hắn là y đang nhìn về phía Vương phi, cho tới bây giờ trong mắt y vẫn hiện rõ vẻ căm hận không hề che giấu.

Lan Mai hiểu nam nhân này cho dù có chết cũng không có ý ăn năn. Vì vậy mà nàng ta biết hôm nay Bạch Dật Thần nhất định sẽ xuất hiện ở nơi này. Có điều xung quanh Vương phi luôn có Điện hạ và các thị vệ vây quanh nên Bạch Dật Thần cho dù trong lòng có oán hận cỡ nào cũng không có cách làm tổn hại đến Vương phi.

Mười mấy ngày nay ở trong vương phủ nàng ta đã suy nghĩ rất nhiều. Khi nghe nói Điện hạ khiến Bạch Dật Thần phải đi ăn xin, trong lòng nàng ta có chút cảm giác như được trút giận, nhưng sau khi nghĩ lại thì nàng ta cho rằng với tính tình của y, y nhất định sẽ không xin ăn người ta cho dù có chết đói đi chăng nữa. Dù sao Bạch Dật Thần cũng là người mà Lan Mai yêu sâu sắc nhất, dù y có đối xử với nàng ta như vậy thì trong lòng nàng ta vẫn còn có y, vẫn còn có chút thương xót y. Lan Mai hiểu rõ không thể cầu xin Điện hạ tha cho Bạch Dật Thần. Với những chuyện mà Bạch Dật Thần đã gây ra, Điện hạ không giết y đã là tốt cho y lắm rồi. Cho nên hôm nay nàng muốn ra ngoài này là vì...

Bởi toàn bộ võ công của Bạch Dật Thần đều đã bị phế bỏ nên khi Lan Mai đến gần đằng sau y vẫn không phát giác được. Bạch Dật Thần vẫn chăm chú nhìn về phía cửa hàng của Mạnh Phát Ảnh với vẻ mặt đầy căm hận. Lúc này Mạnh Phát Ảnh đã đi vào trong cửa hàng. Gương mặt y lúc này dường như không còn nhìn rõ diện mạo nhưng vẻ mặt lại tràn đầy phẫn hận, cả người y đều căng ra, hai tay hung hăng siết chặt lại, trông y lúc này như thể đang hận không thể giết chết Mạnh Phát Ảnh.

Khi nhìn thấy những thứ đồ được bày biện trong cửa hàng của nàng, y thật sự kinh ngạc không nói lên lời. Tất cả những thứ đó, ngoại trừ các đồ gốm, đều là những thứ y chưa bao giờ được nhìn thấy. Rốt cuộc nàng làm sao làm được những thứ này? Nếu những thứ này được nàng đưa ra trước kia thì cửa hàng của y cũng chỉ có nước đóng cửa. Nữ nhân này quả thực luôn luôn đối đầu với y trên mọi phương diện.

“Người vẫn chưa từ bỏ ý định của mình sao?” Lan Mai nhìn bộ dáng của Bạch Dật Thần thì chỉ lắc đầu thở dài.

Bạch Dật Thần lập tức xoay người lại, khi nhìn thấy Lan Mai, y tròn to mắt lên, trong mắt tràn ngập hận ý. Y nghiêng rằng nghiêng lợi gầm nhẹ, “Người...người còn dám đến đây gặp ta sao? Đồ tiện nhân, người đã phản bội ta mà còn dám xuất hiện trước mặt ta sao?”

Trái tim Lan Mai như chùng hẫng xuống. Thật không thể ngờ cho đến lúc này Bạch Dật Thần vẫn có thể nói như vậy. Xem ra đối với Bạch Dật Thần, Lan Mai nàng không có một chút vị trí nào trong lòng của y.

“Ta không hề phản bội người. Điện hạ là ai chứ, có chuyện gì mà ngài ấy không thể tìm ra. Điện hạ tìm ra người cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.” Lan Mai nheo mắt lại rồi thấp giọng nói, trong giọng nói như mang theo vài phần thương xót. Trong khi nói chuyện, nàng ta cũng từ từ ngồi xuống trước mặt Bạch Dật Thần và đặt chiếc giỏ cầm trong tay xuống đất.

Lan Mai lấy từ trong giỏ ra một ít đồ ăn và rượu rồi ngược mắt lên nhìn Bạch Dật Thần, khóe môi nàng khẽ nhúc nhích chậm rãi thốt ra từng tiếng, “Trước kia cho dù người đã đối xử với ta như thế nào thì trong lòng ta vẫn không quên được người. Ta đã chuẩn bị ít đồ ăn, người ăn một chút đi!”

“Hừ, người lại tốt với ta như vậy sao?” Bạch Dật Thần liếc nhìn những đồ ăn trước mặt rồi nhìn đến Lan Mai và lạnh giọng nói, “Chỉ sợ những đồ ăn này đều bị người bỏ độc vào rồi.”

Khóe môi Lan Mai khẽ nở một nụ cười, nàng ta nhẹ giọng nói, “Nếu hiện tại ta muốn giết người thì còn cần phải dùng đến biện pháp hạ độc sao?” Trong khi nói chuyện Lan Mai cũng cầm lấy đĩa gấp từng miếng thức ăn bỏ vào trong miệng. Nàng ta vừa ăn vừa nhìn Bạch Dật Thần rồi nhẹ giọng nói tiếp, “Ta nói rồi, cho dù người đối xử với ta như vậy nhưng tâm ý của ta đối với người vẫn không hề thay đổi.” Nàng ta lại mỉm cười nhẹ nhàng, trong nụ cười ẩn chứa vài phần hạnh phúc nhưng dường như cũng ẩn chứa chút bi thảm khác thường.

Bạch Dật Thần nhìn Lan Mai tự mình gấp thức ăn lên ăn, lúc này y cũng đã sắp đói muốn chết, bảo y đi xin cơm thì có đánh chết y cũng không làm. Mấy ngày nay, nếu không nhờ mẫu thân lên đưa đồ ăn cho y thì chỉ sợ y đã chết đói rồi. Hiện giờ, khi nhìn đồng đồ ăn trước mặt, bụng y đã bắt đầu sôi lên, y liền cầm lấy đôi đũa. Thế nhưng trong lòng vẫn còn có chút lo lắng nên y chỉ gấp những thứ mà Lan Mai đã gấp qua.

Nhìn động tác của Bạch Dật Thần như vậy, Lan Mai chỉ cười khẽ, nàng ta lại cố ý gấp lại những thứ mà mình ăn một lần nữa.

Lần này đã yên lòng hơn nên Bạch Dật Thần ăn rất mau chóng. Chỉ trong chốc lát đồng đồ ăn đã được y giải quyết hơn phân nửa. Mười mấy ngày nay rốt cuộc y đã được một bữa cơm no nê.

Bạch Dật Thần đặt chén đũa trên tay xuống rồi nhìn về phía Lan Mai, lúc này trong mắt y tuy không còn sự căm phẫn như lúc ban đầu nhưng cũng không có lấy một tia cảm kích. Bạch Dật Thần tới gần bên người Lan Mai rồi thấp giọng nói, “Người nói người vẫn còn yêu ta đúng không? Vậy ta nhờ người làm gấp giúp ta một việc.”

“Giúp cái gì?” Thân mình Lan Mai có chút cứng lại, nàng ta biết rõ việc mà Bạch Dật Thần sẽ nhờ mình là cái gì nên trong lòng lại thêm phần thất vọng. Đến tận lúc này mà sao y vẫn còn chưa chịu tính ngộ?

“Giúp ta đưa Mạnh Phát Ảnh đến đây rồi giúp ta giết chết nàng ta đi.” Quả nhiên, sắc mặt Bạch Dật Thần đột nhiên trầm xuống, y tàn nhẫn nói, “Chính nàng ta đã hại ta thành ra thế này. Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta. Hiện giờ ta luôn bị người ta theo dõi nên không có cơ hội động thủ. Người giúp ta giết nàng ta đi, chỉ cần người giúp ta giết nàng ta thì ta sẽ cưới người.” Đến lúc này rồi mà Bạch Dật Thần vẫn còn dùng chiêu đó để lừa gạt Lan Mai.

“Chỉ sợ ta không có cơ hội đó...” Khóe môi Lan Mai xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt khác thường, nàng ta chăm chú nhìn Bạch Dật Thần rồi chậm rãi nói từng tiếng. Lời nói hơi dừng lại một chút, khuôn mặt Lan Mai càng trở nên sáng lạn hơn, “Mà người cũng không có cơ hội đó đâu.”

“Người... người có ý gì?” Bạch Dật Thần cả kinh, đôi mắt y nhìn thẳng về phía Lan Mai với vẻ cực kỳ kinh ngạc. Y vội vàng hỏi nàng ta nhưng vừa hỏi thì bỗng cảm giác được trong bụng nhói đau, y không khỏi tức

giận quát lên, “Tiện nhân, ngươi dám hạ độc vào trong thức ăn sao!”

“Đúng vậy, ta đã hạ độc vào trong thức ăn. Ta không muốn nhìn thấy ngươi phải chịu khổ sở như vậy. Ta biết ngươi vốn là một người vô cùng kiêu ngạo, làm sao có thể bắt ngươi đi ăn xin để kiếm sống được chứ? Nên ta giúp ngươi giải thoát. Ngươi yên tâm, ta sẽ đi cùng ngươi.” Khóe môi Lan Mai lại chậm rãi nở một nụ cười sáng lạn khác thường, xinh đẹp khác thường. Trông Lan Mai lúc này như thể đã hoàn thành được tâm nguyện của chính mình.

“Ngươi...” Trong đôi mắt Bạch Dật Thần càng tăng thêm vẻ đáng sợ. Y hung hăng tóm lấy cổ Lan Mai rồi lạnh giọng nói, “Tiện nhân, ta sẽ giết ngươi trước rồi sẽ đi giết nàng...”

“Ha ha...” Lan Mai không cố gắng trốn tránh, mặc kệ cánh tay y đang nắm lấy cổ mình, nàng ta chỉ bật cười khe khẽ, “Cuối cùng ta cũng được chết ở trong tay của ngươi, như vậy ta cũng thật sự thấy thỏa mãn.”

“Ngươi...” Bàn tay Bạch Dật Thần đột nhiên siết lại, nhưng độc được trong người làm y đau đớn đến nỗi không thể không buông lỏng Lan Mai ra. Y quằn quại lăn đi lăn lại trên đất nhưng miệng vẫn không quên mắng ngươi, “Tiện nhân, ngươi thật sự dám hạ độc ta!”

Nghe tiếng mắng chửi của Bạch Dật Thần, trên khuôn mặt của Lan Mai lại hiện lên vài phần đau đớn nhưng nụ cười trên khóe môi vẫn không hề giảm. Nhìn thấy Bạch Dật Thần không ngừng lăn lộn trên mặt đất, nghe được giọng nói càng lúc càng suy yếu của y thì nụ cười trên môi Lan Mai mới từ từ biến mất, trên khóe môi nàng cũng từ từ chảy ra một ít máu đen.

Cuối cùng, Bạch Dật Thần giãy dụa mấy cái rồi nằm im trên mặt đất không hề nhúc nhích, y đã chết. Lúc này Lan Mai mới từ từ ghé sát người y, nàng vươn tay ra ôm lấy người y rồi cũng không còn động tĩnh gì nữa.

Đứng ở bên ngoài cửa hàng, Túc Phong đã nghe toàn bộ câu chuyện mà thuộc hạ báo lại, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng hắn chỉ phất tay cho người kia rời đi. Túc Phong không bấm báo lại ngay với Hiên Viên Diệp mà đi tới trước mặt Thanh Trúc rồi lặng lẽ nói cho nàng ấy biết.

Thanh Trúc nghe xong thì hoàn toàn kinh hãi. Nàng ấy lập tức chạy ra ngoài. Khi thấy Lan Mai đã không còn hơi thở, nàng ấy hoàn toàn ngây người tại chỗ. Vừa rồi Lan Mai vẫn còn rất khỏe mạnh đứng đây, sao mới chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà...

“Không! Không thể thế được! Lan Mai sao có thể ...” Thân mình Thanh Trúc không nhận được bắt đầu run rẩy, trên khuôn mặt cũng tràn đầy nỗi đau đớn mãnh liệt, nàng ấy không khỏi thấp giọng nghẹn ngào.

Túc Phong thấy bộ dáng của Thanh Trúc như vậy thì không nhận được vươn tay ôm lấy nàng ấy rồi nhẹ giọng an ủi, “Được rồi. Đừng có khóc, đây là do nàng ấy tự mình lựa chọn. Có lẽ đối với nàng ấy đây là một cách giải thoát, nàng ấy muốn chết cùng với Bạch Dật Thần.”

Thanh Trúc cảm nhận được vòng tay Túc Phong đang ôm mình thì khẽ run lên nhưng cũng không né tránh, nàng ấy nhào vào lòng Túc Phong mà khóc nức lên, thật không thể ngờ Lan Mai lại chọn con đường này.

Túc Phong ôm chặt lấy Thanh Trúc, hắn cũng không nói gì thêm mà để mặc Thanh Trúc khóc cho vơi hết nỗi xót thương.

Sau đó, được sự đồng ý của Bạch lão gia và Bạch phu nhân, bọn họ đã đem an táng Lan Mai ở cùng một chỗ với Bạch Dật Thần, đây cũng là ước muốn cuối cùng của Lan Mai.

Bạch lão gia và Bạch phu nhân khóc như đứt ruột đứt gan, bọn họ đều biết những chuyện mà đứa con của mình đã gây ra nên cũng không trách cứ bất kỳ ai.

Bạch Dật Vũ cũng ôm lấy cha mẹ mà khóc lóc, lúc này đây nàng ta không còn vẻ kiêu ngạo và ngang ngược như thường ngày nữa.

Lúc trước, tuy Hiên Viên Diệp có hạ lệnh niêm phong toàn bộ tài sản của Bạch gia nhưng không hề niêm phong Bạch phủ, càng không muốn đuổi Bạch lão gia và Bạch phu nhân ra ngoài. Vì vậy mà hai người bọn họ vẫn sống trong Bạch phủ. Những thứ ở trong Bạch phủ cũng vẫn còn nguyên nên cuộc sống của bọn họ về sau cũng không lo thiếu thốn.

“Nếu Bạch Dật Thần là người biết quý trọng tình cảm và biết được chuyện này thì chắc chắn y sẽ phải cảm thấy may mắn. Nha đầu Lan Mai này đối với y thật sự quá si tình.” Mạnh Phát Ảnh than nhẹ, nàng thật sự không bao giờ nghĩ Lan Mai có thể làm vậy.

“Nếu Bạch Dật Thần thật sự biết điều này thì Lan Mai có thể hạnh phúc khi ở dưới đó rồi.” Thanh Trúc thấp giọng nghẹn ngào, trên mặt nàng ấy vẫn ngập tràn đau xót.

“Nha đầu ngốc, người đã chết thì chẳng còn gì nữa, cái gì mà ở trên này với ở dưới đó.” Mạnh Phát Ảnh nhìn Thanh Trúc rồi thấp giọng nói, nhưng lúc này trong giọng nói của nàng cũng không còn sự chắc chắn như trước nữa. Nếu là trước kia thì nàng nhất định sẽ không tin vào mấy chuyện quỷ thần này, nhưng từ khi linh hồn của nàng xuyên không đi đến nơi đây, nàng phát hiện có một số việc không phải phụ thuộc vào chuyện nàng có tin hay không.

“Lan Mai thật khờ.” Thanh Trúc ngẩn người một chút rồi lại nói với vẻ cực kỳ thương tâm.

“Nàng ta không ngốc mà là si tình. Trong chuyện tình cảm không ai có thể nói lý lẽ được.” Mạnh Phát Ảnh lại thấp giọng than nhẹ. Không đành lòng nhìn dáng vẻ thương tâm của Thanh Trúc nữa, nàng bèn cười nói nửa đùa nửa thật, “Đúng rồi, ta phát hiện dạo gần đây người và Tốc Phong vô cùng thân mật đó. Hay ta chọn một ngày để hai người các người thành thân có được không?”

“A!” Thanh Trúc vốn đang thương tâm, khi nghe được lời nói của Mạnh Phát Ảnh, nàng ấy đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn nàng với vẻ kinh ngạc rồi ngượng ngùng nói, “Vương phi, người nói cái gì vậy, Thanh Trúc và Tốc Phong vốn dĩ không hề có gì...”

“Không có gì? Có thật là không có gì không?” Mạnh Phát Ảnh cố ý nhíu mày rồi đùa với nàng ấy, “Tuổi của Tốc Phong cũng không còn ít nữa. Nếu người và Tốc Phong thật sự không có gì như người nói thì ta sẽ giúp Tốc Phong tìm một người, người thấy người nào là thích hợp nhất vậy?”

Thanh Trúc sững sốt, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ sốt ruột, “Vương phi, người cố ý trêu ghẹo Thanh Trúc đấy ạ?”

“Ta đâu có trêu ghẹo người. Nếu người và Tốc phong không có gì thì ta giúp người ta tìm nương tử cũng có can hệ gì tới người đâu.” Mạnh Phát Ảnh nửa thật nửa đùa nói.

“Hừ, Thanh Trúc không nói chuyện với người nữa.” Khuôn mặt Thanh Trúc đã đỏ bừng bừng, nàng ấy dậm chân xoay người định đi, thế nhưng vừa xoay người thì suýt nữa đụng ngay phải Tốc Phong đang đi tới. Thanh Trúc vốn đang xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt lại gặp ngay Tốc Phong, nàng ấy không khỏi buồn bực gây sự, “Người cố tình đến góp vui hả?”

“Làm sao thế?” Gương mặt Tốc Phong hiện lên vẻ khó hiểu, khi thấy mặt Thanh Trúc đang đỏ bừng, hắn không khỏi lo lắng hỏi han.

Mạnh Phát Ảnh thấy bộ dáng Tốc Phong như vậy liền cười nói, “À, chuyện là thế này, ta đang định tìm cho Thanh Trúc một tướng công. Nhưng nha đầu này tính tình hơi bướng bỉnh, không biết có ai dám cưới nàng ấy không nữa. Tốc Phong, người nói xem trong viện này có ai thích hợp không?”

Tốc Phong nghe Mạnh Phát Ảnh nói xong thì hoàn toàn ngạc nhiên, đặc biệt là khi nghe Vương phi nói muốn tìm người để gả Thanh Trúc đi thì trong lòng hắn bỗng có chút nôn nóng. Tốc Phong nhìn Thanh Trúc một cái rồi đi tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh thấp giọng nói, “Vương phi, thuộc hạ muốn cưới Thanh Trúc...”

Tốc Phong dừng lời một chút, đôi mắt theo bản năng nhìn về phía Thanh Trúc, đúng lúc đó thì Thanh Trúc cũng đang nhìn lại hắn. Trong mắt nàng ấy tuy có chút kinh ngạc nhưng cũng hiện rõ sự vui sướng. Nỗi lo lắng trong lòng rốt cuộc cũng được hạ xuống, hắn nói tiếp, “Hy vọng Vương phi thành toàn cho Tốc Phong và Thanh Trúc.”

“Ha ha, cuối cùng thì người cũng đã thông suốt rồi.” Hiền Viên Diệp vừa đi tới liền thấp giọng cười khê, hắn nói với Tốc Phong nhưng đôi mắt lại nhìn chằm chằm về phía Mạnh Phát Ảnh.

Đi tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh, Hiền Viên Diệp nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng rồi hướng về phía Tốc Phong nói, “Đã vậy thì các người chọn một ngày tốt để thành thân đi!”

“Cảm ơn Điện hạ, cảm ơn Vương phi!” Túc Phong cảm kích nói. Lúc này khuôn mặt Thanh Trúc lại càng đỏ, nàng ấy càng cúi thấp đầu xuống.

“Thanh Trúc tuy là người mà Thái hậu ban cho ta nhưng từ trước tới nay ta luôn coi nàng ấy như tỷ muội. Túc Phong người về sau nếu dám khi dễ nàng ấy thì ta tuyệt đối sẽ không tha cho người đâu.” Mạnh Phát Ảnh nhìn về phía Túc Phong rồi nói với vẻ nghiêm túc.

Lúc này Thanh Trúc mới ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Phát Ảnh, trong mắt nàng ấy tràn đầy cảm kích. Những lời vừa rồi của Vương phi khiến nàng ấy cảm thấy cuộc đời này thật là đáng giá.

“Vương phi yên tâm, Túc Phong nhất định sẽ trân trọng và bảo vệ Thanh Trúc, tuyệt đối không bao giờ khi dễ nàng ấy.” Trên mặt Túc Phong mang theo chút kích động không nói lên lời.

Mạnh Phát Ảnh càng nhìn hai người bọn họ càng thấy vừa lòng. Nàng lại nhẹ giọng cười nói, “Thanh Trúc đã là tỷ muội của ta thì nhất định ta sẽ chuẩn bị đồ cưới đầy đủ cho nàng ấy. Ta muốn Thanh Trúc được gả đi một cách trịnh trọng náo nhiệt.” Tuy rằng hiện tại bọn họ đều ở trong cùng một phủ nhưng có một số nghi lễ vẫn không thể thiếu.

“Vương phi, Thanh Trúc sao dám để Vương phi phải lo lắng mấy chuyện này chứ?” Thanh Trúc hơi kinh hãi nhưng lập tức từ chối.

“Nha đầu ngốc, người chỉ cần lo làm tốt bổn phận của một tân nương là được rồi.” Mạnh Phát Ảnh bắt mãi ngắt lời Thanh Trúc rồi thấp giọng dặn dò. Thanh Trúc cũng không nói thêm điều gì nữa, trên mặt lại tăng thêm vài phần cảm động.

Mười ngày sau thì Túc Phong và Thanh Trúc thành thân. Cả vương phủ đều vô cùng náo nhiệt, so với hôn lễ ngày trước của Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh thì lúc này dường như náo nhiệt hơn rất nhiều.

“Hay là chúng ta bái đường lại đi! Lần đó dù sao cũng chưa có bái đường chính thức mà.” Đợi ọi việc an tĩnh trở lại, Hiên Viên Diệp liền ôm Mạnh Phát Ảnh vào lòng rồi thấp giọng bàn bạc.

Hả, Mạnh Phát Ảnh vô cùng ngạc nhiên, chuyện này nói làm lại là có thể làm lại sao? Lại nghĩ đến lần đó là do nàng đào hôn nên bọn họ vẫn còn chưa bái đường, nàng cũng cảm thấy có chút tiếc nuối. Thế nhưng điều quan trọng nhất chính là hiện tại nàng và hắn đang sống rất hạnh phúc.

“Chuyện này để nói sau đi!” Mạnh Phát Ảnh nhìn xuống bụng mình, vốn dĩ đang là mùa hè nên lớp quần áo trên người cũng ít hơn, bụng nàng đã hơi lộ ra rồi. Nàng cũng không muốn vén cái bụng bầu này mà đi thành thân đâu, tuy rằng hiện tại nhìn bụng nàng cũng không được rõ ràng cho lắm.

“Ha ha, vậy thì chờ nàng sinh xong bé cưng chúng ta sẽ thành thân lại.” Hiên Viên Diệp dĩ nhiên đoán được tâm tư của nàng nên bật cười khe khẽ, trong giọng nói của hắn lúc này đã mang theo sự chờ mong khác thường.

133. Chương 134

Sáu tháng sau...

Buổi sáng, như mọi khi, Mạnh Phát Ảnh nâng chiếc bụng bầu chậm rãi rời khỏi giường. Vừa mới mặc xong quần áo, nàng chợt cảm thấy trong bụng truyền đến một cơn đau.

Mạnh Phát Ảnh cứng đờ cả người. Biết chắc mình sắp sinh, nhưng bản thân vốn là thầy thuốc nên cũng không cảm thấy bối rối, nàng chậm rãi ngồi lại xuống giường rồi thấp giọng gọi Hiên Viên Diệp, “Diệp, thiếp sắp sinh rồi. Chàng mau mời bà mụ đến đây!” Tính ngày sinh thì dường như sớm hơn vài ngày so với dự đoán.

Hiên Viên Diệp nghe được ngữ khí bình thản của nàng thì lúc đầu còn không có phản ứng gì. Chờ khi hiểu được ý nàng rồi, hần nhất thời trở lên luống cuống. Hần không khỏi thấp giọng hỏi nàng, “Cái gì, nàng sắp sinh rồi ư?”

“Ừm, chắc là sắp rồi.” Mạnh Phát Ảnh khẽ gật đầu. Dù sao nơi này cũng không tiên tiến như thời hiện đại, việc đỡ đẻ đều do các bà mụ làm, nhóm thái y tuy y thuật lợi hại nhưng sẽ không làm việc này. Cho nên nàng cũng chỉ có thể tìm bà mụ đến đây, hy vọng mọi chuyện được thuận lợi.

“Người đâu, mau đi mời bà mụ đến đây!” Hiên Viên Diệp vội vàng hướng ra bên ngoài hô to.

Thanh Trúc và Tốc Phong đã sớm đứng bên ngoài đều nhất thời sửng sốt.

“Chắc là Vương phi sắp sinh rồi. Chàng mau đi mời bà mụ đến đây, thiếp vào chăm sóc Vương phi.” Thanh Trúc dù sao cũng là nữ tử, tuy rằng chưa từng sinh đứa nhỏ nhưng vẫn biết chút ít về việc này. Nàng ấy lập tức nói với Tốc Phong, khi thấy hắn vừa định đi, nàng ấy lại đột nhiên kéo hắn lại rồi nói, “Đúng rồi, chàng mau cho người tiến cung báo cho Thái hậu biết. Bên Thái hậu nhất định có người thạo việc này, nhờ Thái hậu phái mấy người cao tuổi có kinh nghiệm đến đây.”

“Ừm, ta biết rồi.” Tốc Phong lập tức đáp lời rồi vội vàng rời đi.

Tốc độ của Tốc Phong luôn nhanh kinh người, lần này hắn còn nhanh hơn so với lúc thường một chút. Chỉ chốc lát sau hắn đã đưa bà mụ đến.

Thanh Trúc đã phân công người đun nước và chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, những thứ này các nàng đã hỏi thăm và chuẩn bị kỹ càng từ trước.

Tốc Phong vội vàng đưa bà mụ vào phòng.

Hiên Viên Diệp nhanh chóng đứng lên đi về phía bà mụ rồi gấp giọng nói, “Mau, mau kiểm tra cho nàng!”

Bà mụ tiến lên phía trước tỉ mỉ kiểm tra. Một lát sau bà ta cung kính quay sang nói với Hiên Viên Diệp, “Bẩm Điện hạ, Vương phi quả thực sắp sinh rồi.”

“Vậy bà còn thất thần ở đó làm gì nữa, còn không mau đỡ đẻ cho nàng!” Vẻ mặt Hiên Viên Diệp càng thêm sốt ruột, hần không khỏi thúc giục bà mụ.

“Điện hạ, không nhanh như vậy đâu ạ. Ít nhất cũng phải chờ đến tối...” Bà mụ run run thân mình, trong giọng nói cũng đượm vẻ kinh hãi.

“Cái gì? Phải chờ tới tối ư? Thế chẳng phải sẽ chịu đau một ngày sao?” Hiên Viên Diệp trợn mắt lên khó tin gằm nhẹ, đôi mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh càng thêm đau lòng, “Sớm biết đau đớn thế này thì không cần sinh con nữa.”

“Thiếp không sao đâu. Sinh đứa nhỏ đều như vậy mà, nhịn một chút là sẽ qua thôi mà!” Mạnh Phát Ảnh mỉm cười, nàng nhẹ giọng an ủi hắn. Nhưng nàng cũng biết sinh đứa nhỏ là chuyện rất đau đớn. Trước kia khi còn ở bệnh viện, nàng thường xuyên nghe thấy tiếng kêu đau đớn của những sản phụ sắp sinh. Bây giờ tuy nàng có chút đau bụng nhưng vẫn chưa đau lắm, còn chưa tới lúc đó, chỉ sợ những đau đớn thực sự còn ở phía trước.

“Phát nhi!” Hiên Viên Diệp cứng đờ thân mình, trên mặt càng hiện lên vẻ đau lòng. Hắn nắm chặt tay nàng, nhất thời không biết phải làm gì nữa, lúc này hắn thật sự muốn thay nàng chịu mọi thống khổ.

“Điện hạ, giờ Vương phi chưa sinh được đâu. Dân phụ xin đi chuẩn bị cho Vương phi vài thứ trước ạ!” Bà mụ đứng ở một bên sợ hãi nhìn Hiên Viên Diệp rồi cẩn thận nói.

“Được rồi, bà đi trước đi!” Không đợi Hiên Viên Diệp mở miệng, Mạnh Phát Ảnh liền lên tiếng nói luôn. Bà mụ vội vàng đi ra ngoài.

Tiếp đó, Thái hậu đã đích thân đến đây, khi đến còn mang theo vài bà bà có tuổi, bọn họ đều cẩn thận chăm sóc cho Mạnh Phát Ảnh.

“Ảnh nha đầu, đừng sợ! Nữ nhân đều phải trải qua việc này.” Thái hậu có chút lo lắng trong lòng nhưng vẫn an ủi Mạnh Phát Ảnh.

“Vâng.” Mạnh Phát Ảnh khẽ gật đầu đáp lời, nàng cảm thấy cơn đau trong bụng càng lúc càng lớn hơn, không biết bao giờ đứa nhỏ mới chui ra.

Thái hậu luôn ở sát bên cạnh Mạnh Phát Ảnh. Bà mẹ cũng đã chuẩn bị xong mọi thứ, lúc này chỉ nhất nhất chú ý đến những biến đổi của thai nhi trong bụng Mạnh Phát Ảnh.

Vào buổi chiều, tại Nghệ vương phủ xuất hiện một người mà không ai ngờ tới. Nhu phi đã gấp gáp trở về, đương nhiên đi cùng Nhu phi là cái người tiếc chữ như vàng Phong Nguyệt Ngân.

“Phất nhi, con thấy sao rồi? Mẫu thân tới chậm quá.” Vừa tới vương phủ, Nhu phi đã đi thẳng vào phòng. Khi thấy Mạnh Phát Ảnh, Nhu phi lập tức lo lắng hỏi han nàng mà nhất thời quên cả thỉnh an Thái hậu. Hơn nữa, cách xưng hô của Nhu phi cũng đã thay đổi, Nhu phi không xưng mẫu phi nữa mà đã xưng là mẫu thân.

Mạnh Phát Ảnh cũng người, cũng hiểu được ý của mẫu phi. Không, hiện giờ không nên gọi bà là mẫu phi nữa, hẳn là nên gọi mẫu thân mới đúng. Xem ra bà đã từ bỏ quá khứ và sẽ không trở lại bên người Hoàng thượng nữa.

“Mẫu thân tới đúng lúc đấy ạ.” Mạnh Phát Ảnh cười nói nửa đùa nửa thật, cách xưng hô cũng được nàng sửa lại. Trước đó vài ngày Hiên Viên Diệp đã sai người tới Phong tộc báo tin, báo về chuyện nàng đã mang thai và sắp sinh đứa nhỏ. Thật không ngờ mẫu thân lại vội vàng tới đây.

Nhu phi cũng người, trên mặt lập tức hiện lên vẻ cảm động. Nha đầu Phất nhi này luôn luôn lương thiện và hiểu ý người khác như vậy.

“Nhu nhi thỉnh an Thái hậu!” Lần này Nhu phi mới quay sang thỉnh an Thái hậu.

Khi nhìn Nhu phi, trên mặt Thái hậu hiện lên một chút bất đắc dĩ. Bà đã sớm nghe nói Nhu phi chưa chết và đã quay về Phong tộc, giờ lại nghe được những lời Nhu phi vừa nói thì chắc nàng ấy sẽ không trở về bên cạnh Hoàng thượng nữa, chỉ sợ Hoàng thượng nhất định sẽ thương tâm.

“A!” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên cảm giác được một cơn đau mãnh liệt từ dưới bụng truyền lên. Vừa đau đớn vừa bị bất ngờ, nàng không khỏi bật kêu thành tiếng.

“Mau, bà mẹ, bà mẹ! Phất nhi sắp sinh rồi!” Thái hậu thấy dáng vẻ của Mạnh Phát Ảnh thì lập tức hô lên.

“Đúng rồi, Vương phi sắp sinh rồi!” Trong giọng nói của bà mẹ dường như có chút run rẩy.

Hiên Viên Diệp đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng kêu la đau đớn của Mạnh Phát Ảnh thì tim hần như bị đao sắc cứa qua, cứ mỗi lần nàng la lên là hần lại cảm thấy đau đớn. Có mấy lần hần muốn vọt vào phòng nhưng lại bị mấy bà bà đứng ngoài cửa chặn lại. Hiên Viên Diệp không ngừng đi tới đi lui trước cửa phòng, thậm chí hần không ngừng nện tay lên mấy cây đại thụ bên ngoài.

“Muội ấy không sao đâu!” Mạnh Như Hiểu đứng cùng Mạnh Vân Thiên ở bên ngoài, khi thấy bộ dạng Hiên Viên Diệp như vậy, hần không khỏi thấp giọng khuyên nhủ.

Hiên Viên Diệp cũng người nhìn Mạnh Như Hiểu. Sau khi rời khỏi vương phủ thì không còn thấy Mạnh Như Hiểu xuất hiện nữa, Phất nhi luôn nghĩ trong lòng Mạnh Như Hiểu trách cứ nàng, nhưng hiện giờ Mạnh Như Hiểu đã có mặt ở đây. Mà nhìn vẻ mặt lo lắng và đau lòng của Mạnh Như Hiểu lúc này, Hiên Viên Diệp biết trong lòng hần căn bản không hề trách cứ Phất nhi.

Trong phòng, tiếng kêu la của Mạnh Phát Ảnh càng lúc càng lớn. Ba nam nhân bên ngoài nghe được tiếng kêu của nàng thì sắc mặt càng lúc càng khiếp sợ. Đặc biệt là Mạnh Vân Thiên, khi nghĩ đến Linh nhi đã chết sau khi sinh ra Phất nhi, tuy rằng lúc đó là do Đại phu nhân hạ độc Linh nhi nhưng việc sinh đứa nhỏ cũng cực kỳ nguy hiểm.

Lúc này, thân mình Hiên Viên Diệp dường như đã đông cứng lại, chỉ có đôi mắt vẫn thẳng tắp nhìn về phía cửa phòng, trên mặt hần tràn đầy đau lòng và lo lắng.

“Không hay rồi, không hay rồi! Điện hạ, Vương phi bị khó sinh. Tình hình có chút nguy hiểm!” Thanh Trúc đột nhiên chạy ra ngoài rồi vội vàng nói, khi nói chuyện, thân mình nàng ấy cũng không nhịn được run rẩy.

Thân mình cứng đờ của Hiên Viên Diệp trở nên run rẩy. Hấn loạn choạng một chút, thiếu chút nữa thì té lảo đảo. Khóe môi khẽ run run nhưng không nói ra tiếng nào, trong một khắc, hấn cấp tốc vọt vào trong phòng.

Hai chân Mạnh Vân Thiên trở nên mềm nhũn. Ông ngồi bệt xuống đất, chẳng lẽ... chẳng lẽ Phất nhi sẽ giống Linh nhi sao?

Mạnh Như Hiểu nhanh chóng đỡ Mạnh Vân Thiên nhưng không kéo ông lên. Lúc này hấn cũng cảm thấy toàn thân dường như không còn chút khí lực nào cả, đôi mắt theo bản năng nhìn chăm chăm về phía căn phòng, trên mặt hấn ánh lên vẻ sợ hãi. Hấn thì thào nói khẽ, “Không sao đâu, không sao đâu! Tiểu muội rất kiên cường, nhất định không có việc gì đâu!”

“Hiểu nhi, Phất nhi nó... thực sự sẽ không có việc gì chứ?” Giờ phút này Mạnh Vân Thiên không còn vẻ anh dũng thần võ như mọi khi nữa. Trông ông nhất thời già đi vài tuổi, trong giọng nói cũng mang theo một chút nghẹn ngào.

“Phụ thân yên tâm, tiểu muội sẽ không có việc gì đâu.” Mạnh Như Hiểu vội vàng nói, không biết hấn đang an ủi Mạnh Vân Thiên hay an ủi chính mình.

Hiên Viên Diệp vọt vào phòng rồi lao ngay tới trước giường. Hấn nắm lấy tay Mạnh Phát Ảnh, vẻ mặt vô cùng sợ hãi, “Phất nhi, Phất nhi, nàng không thể xảy ra việc gì, không thể...”

“Diệp nhi, con ra ngoài trước đi! Để bà mẹ làm...” Phong Nguyệt Nhu thấy dáng vẻ của Hiên Viên Diệp thì đau lòng khuyên nhủ hấn.

“Con phải ở cùng Phất nhi!” Hiên Viên Diệp chậm rãi nói từng chữ, giọng nói tuy rất nhẹ nhưng vô cùng kiên định. Vào lúc này sao hấn có thể rời Phất nhi được.

“Dù thế nào cũng phải cứu cho được Phất nhi, nhất định phải cứu Phất nhi!” Hiên Viên Diệp đột nhiên nhìn về phía bà mẹ rồi trầm giọng nói từng chữ. Hấn dừng lời một lát rồi lại trầm giọng nói tiếp, “Ta có thể không cần đứa nhỏ.” Tuy hấn rất muốn có con nhưng hấn tuyệt đối không thể vì đứa bé này mà hy sinh Phất nhi, nếu là như vậy thì không bằng giết hấn trước đi.

Mạnh Phát Ảnh sững người, tuy lúc này nàng đang đau đớn đến hoảng loạn nhưng vẫn cảm thấy trái tim mình đột nhiên như bị bóp mạnh, vô cùng đau đớn. Nàng hiểu được ý của Hiên Viên Diệp, nhưng nàng thật sự không nỡ từ bỏ đứa bé này, “Không được! Không được làm thương tổn hài tử của ta. Ta không sao...” Nàng biết nếu Hiên Viên Diệp đã nói thế thì bà mẹ có thể sẽ mặc kệ an nguy của đứa bé mà lấy nó ra. Nàng không thể làm như vậy, nàng không thể ích kỷ như vậy. Nàng sẽ kiên trì đến cùng vì con của mình...

“Phất nhi!” Hiên Viên Diệp cầm tay nàng siết chặt lại, trong lúc nhất thời giọng nói của hấn có chút nghẹn ngào, khóe mắt tựa hồ có vài giọt trong suốt lướt qua. Nam nhi cũng có nước mắt, chỉ vì thương tâm chưa tới mức nên nước mắt mới không chảy ra. Hiện giờ, vào lúc này, hấn thật sự đau đớn, đau đớn vì nữ nhân của hấn, đau đớn vì đứa bé của nàng.

“Diệp, không được làm thương tổn con của chúng ta, thiếp có thể kiên trì đến cùng.” Mạnh Phát Ảnh đột nhiên nắm chặt tay hấn khẩn cầu, chưa đến phút cuối cùng nàng tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

“Được, ta đồng ý với nàng!” Hiên Viên Diệp khẽ gật đầu, hấn hiểu ý nàng. Nếu hấn gây thương tổn cho đứa bé thì chỉ sợ cả đời này nàng cũng sẽ không tha thứ cho hấn.

Mọi người trong phòng không ai lên tiếng, khóe mắt ai ai cũng dâng đầy nước mắt. Người ta nói tình thương của mẹ là vĩ đại nhất quả thực không sai chút nào.

Mạnh Phát Ảnh điều chỉnh hơi thở rồi không ngừng dùng sức rặn. Một lần lại một lần, cho dù hao hết khí lực toàn thân, cho dù đau đến chết đi sống lại, cho dù biết bản thân mình càng lúc càng gặp nguy hiểm, nàng vẫn không có ý định từ bỏ.

Thái y trong triều đều đã đến đây. Hồ thái y cũng đã tới. Có điều các thái y không hiểu biết việc này cho lắm nên cũng đành bó tay bất lực.

“Đứa nhỏ này thật kiên cường quá. Sao ông trời lại tàn nhẫn với nó như vậy!” Trên mặt Thái hậu đã nước mắt vòng quanh, “Xin Phật tổ cứu lấy đứa nhỏ đáng thương này!” Trước mặt mọi người, bà quỳ xuống mặt

đất rồi chậm rãi cúi đầu, “Chỉ cần Phật tổ cứu mẹ con Phát nhi, con nguyện ý nhận lấy mọi cực khổ.”

“Thái hậu!” Trong giọng nói của Nhu phi cũng ngập tràn nước mắt. Nàng vừa nói vừa quỳ xuống mặt đất theo Thái hậu, “Còn có con. Con cũng nguyện ý vì Phát nhi mà chịu mọi cực khổ trừng phạt!”

Trong đôi mắt Hiên Viên Diệp cũng ngân ngấn nước mắt. Nếu thật sự có thể chịu thay mọi đòn đau cho nàng, hẳn nguyện vì nàng mà hứng chịu tất cả, cho dù là lên núi đao hay xuống biển lửa.

“Điện hạ, nếu giờ đứa bé không chui ra thì chỉ sợ cả đứa bé lẫn Vương phi đều không qua khỏi.” Bà mẹ nhìn tình hình Mạnh Phát Ảnh rồi quay sang nói với Hiên Viên Diệp. Từ lúc Vương phi trở dạ đến giờ đã qua mấy canh giờ, hiện giờ nàng đã không còn chút khí lực nào nữa, trong thời gian lâu như vậy mà đứa bé vẫn chưa được sinh ra, không biết là vì sao nữa, hơn nữa, nếu Vương phi cứ tiếp tục thế này thì khẳng định sẽ rất nguy hiểm.

Hiên Viên Diệp nắm tay Mạnh Phát Ảnh, bàn tay hắn cũng run lên. Hắn ghé sát bên tai nàng rồi thấp giọng nói, “Phát nhi, ngày này về sau, ta và nàng... ta và nàng...” Âm thanh thì thào chứa đựng rất nhiều đau xót, tuy nhiều đau xót nhưng lại có sự kiên định khiến người ta không thể xem thường. Cho dù sau này nàng có trách hắn thì hắn cũng...

Về sau, không có đứa nhỏ, hắn và nàng...

Mạnh Phát Ảnh chậm rãi nhắm mắt lại, từ khóe mắt lặn ra hai hàng nước mắt, bàn tay khẽ xoa xoa lên bụng. Không từ bỏ, thật sự không thể từ bỏ, nhưng trong lòng nàng cũng càng không nỡ rời xa Hiên Viên Diệp. Nàng biết, nếu nàng thật sự ra đi thế này thì cho dù có để lại đứa nhỏ, cả đời này Hiên Viên Diệp cũng sẽ phải sống trong đau khổ. Chẳng lẽ đứa bé này thật sự không thuộc về bọn họ sao? Nhưng mà, nếu không thuộc về bọn họ thì vì sao bé lại đến đây, vì sao? Chẳng lẽ vì muốn tra tấn bọn họ sao? Có phải ông trời đã quá tàn nhẫn với nàng hay không?

“Phát nhi, mẫu thân biết con rất đau lòng, nhưng nếu con mất đi thì Diệp nhi sẽ càng đau khổ, mẫu thân và Thái hậu cũng càng đau lòng.” Nhu phi nhìn Mạnh Phát Ảnh rồi thấp giọng khuyên nhủ.

Từ khóe mắt của Mạnh Phát Ảnh, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Nàng sao lại không rõ chuyện này, nhưng bảo nàng phải từ bỏ đứa bé thì nàng quả thực không thể làm được, càng không thể nói thành lời. Đứa bé này nàng đã hoài thai mười tháng, nàng là mẫu thân của bé, làm sao nàng có thể tàn nhẫn như vậy được? Đúng là ông trời đã quá tàn nhẫn với nàng.

Hiên Viên Diệp đột nhiên hướng mắt lên nhìn bà mẹ rồi chậm rãi mở miệng nói, “Giữ lại...”

Mạnh Phát Ảnh không mở mắt ra nhìn, nước mắt càng tuôn ra như mưa. Nàng hiểu lúc này hẳn đau lòng thế nào nên nàng không trách hắn. Nàng chỉ tự trách mình đã không thể giữ được đứa bé.

Hiên Viên Diệp nhìn thấy nước mắt nhạt nhòa trên mặt nàng thì trái tim như thể bị xé rách. Hắn đau đến không thể thở nổi. Biết nàng không muốn từ bỏ nhưng lúc này hẳn không thể không hạ quyết tâm được. Im lặng một lát, hắn lại nói tiếp, “Giữ lại đại...”

“Điện hạ, Phong Lăng Vân đã đến, sư phụ hắn cũng đến cùng ạ.” Đúng vào lúc này thì Thanh Trúc đã vội vàng tiến vào và vội vã kêu lên.

“Bọn họ ở đâu?” Hiên Viên Diệp đột nhiên đứng lên, trong đôi mắt chứa đầy tuyệt vọng bỗng hiện ra chút ánh sáng khác thường, trông hẳn lúc này như thể một người đã chìm vào vực sâu không đáy đột nhiên thấy được một tia sáng mặt trời. Hối xong thì hắn đã vọt ra tới cửa. Khi thấy lão nhân đứng bên ngoài, hắn không khỏi cảm thấy kinh hãi, vẻ mặt cũng chứa đầy kinh ngạc, “Là ông sao?” Lão nhân này chẳng phải là vị sư phụ ngày đó đã cho bọn hắn hai bức tượng đất nhỏ hay sao? Thật không ngờ ông ta chính là sư phụ của Phong Lăng Vân.

“Điện hạ không cần sốt ruột, đưa nàng uống cái này là được.” Lão nhân gật đầu cười khê, vẻ mặt hết sức ôn hòa.

“Thuốc của sư phụ ta là thần dược. Điện hạ mau cho Vương phi uống đi!” Phong Lăng Vân đứng ở một bên thấy vẻ mặt ngưng trọng của Hiên Viên Diệp thì không khỏi cất lời thúc giục.

Lúc này Hiên Viên Diệp mới nhanh chóng trở lại trong phòng rồi vội vàng cho Mạnh Phát Ảnh uống thuốc.

Trong nháy mắt, Mạnh Phát Ảnh chợt cảm thấy toàn bộ khí lực của bản thân đã quay trở lại, bụng cũng không còn đau đớn nữa. Ngay cả máu phía dưới cũng không còn chảy ra quá nhiều.

Bà mẹ nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi tiếp tục giúp đỡ Mạnh Phát Ảnh hít thở và đẩy thai nhi ra. Lúc này dường như đứa bé đột nhiên trở nên ngoan hơn, chưa được bao lâu thì nó đã thuận lợi chui ra.

Tuy bị mắc lại trong bụng rất lâu nhưng khi vừa chui ra, đứa bé liền mở mắt như thể tò mò nhìn mọi người.

“Chúc mừng Diệp nhi, Phát nhi, là một tiểu thế tử!” Thái hậu nhanh chóng ôm lấy đứa bé, vẻ mặt vô cùng vui sướng. Bà tới gần trước mặt Hiên Viên Diệp rồi nhẹ giọng nói, “Diệp nhi, con xem này, đứa bé giống con như đúc vậy.”

“Ôm nó đi!” Hiên Viên Diệp không hề đưa mắt nhìn đứa bé mà chỉ buồn bực nói, vì đứa bé này mà Phát nhi thiếu chút nữa ngay cả tính mạng cũng chẳng còn.

“Ồ, đứa nhỏ này...!” Thái hậu sững người, bà lập tức liếc mắt nhìn Hiên Viên Diệp với vẻ bất mãn rồi ôm đứa bé tới trước mặt Phát nhi, “Phát nhi, con xem này, con của con đó!”

Mạnh Phát Ảnh sung sướng cười khê, nằng chậm rãi vươn tay ra đón đứa bé.

“Nàng nghỉ ngơi đi, để ta bế!” Đúng lúc đó, Hiên Viên Diệp đã nhanh chóng vươn tay ra ôm đứa bé vào lòng, lúc đầu động tác của hắn có chút vội vàng nhưng khi ôm đứa bé thì lại rất nhẹ nhàng.

Mạnh Phát Ảnh nhìn thấy động tác của hắn thì nụ cười càng thêm sáng lạn. Bỗng bụng nàng lại quặn lên một cơn đau đớn, “Ai da, sao bụng của ta lại đau thế này, không phải là vẫn còn một đứa bé nữa đấy chứ?”

“A!” Mọi người nhất loạt kinh hô, ai ai cũng lo lắng nhìn Mạnh Phát Ảnh.

Hiên Viên Diệp sốt ruột ngồi xuống giường, bàn tay ôm đứa bé tùy tiện chuyển ra đằng sau. Cũng may Nhu phi đứng đằng sau đã nhanh chóng đón lấy, bằng không không biết đứa bé có bị hắn ném thẳng xuống đất hay không.

“Sao lại còn nữa?” Giọng nói của Hiên Viên Diệp lúc này rõ ràng đã trở nên run rẩy, trên mặt không thể không chế được nỗi sợ hãi, “Không phải lại đau đớn thêm một ngày nữa đấy chứ?”

Bà mẹ vốn đã rửa sạch tay, không ngờ lại vẫn còn một đứa bé nữa, bà ta hơi hơi kinh sợ. Tỉ mỉ quan sát một chút, bà nói tiếp, “Đúng là còn một đứa bé nữa. Nhưng Điện hạ yên tâm, lần này sẽ thuận lợi thôi, không mất nhiều thời gian đâu ạ!”

Quả nhiên lần sinh này thuận lợi hơn nhiều, chưa được bao lâu thì một đứa trẻ nữa lại ra đời.

“Ai da, là một bé gái, đúng là thai long phượng rồi.” Bà mẹ nhìn nhìn đứa bé mới ra đời rồi vui mừng reo lên.

“Tốt quá, tốt quá!” Thái hậu lại nhanh chóng ôm đứa bé vào lòng, trông bà còn vui sướng hơn nhiều so với lúc ôm đứa bé trai. Bà tỉ mỉ quan sát một lúc rồi nói, “Trông đứa bé này giống hệt Ảnh nha đầu hồi bé đó. Lúc Ảnh nha đầu mới ra đời, Hoàng nãi nãi đã ôm con vào Hoàng cung, khi đó trông con giống hệt thể này.”

“Được rồi, được rồi, không còn đứa nào nữa chứ?” Hiên Viên Diệp âm thầm thở ra một hơi, hắn liếc nhìn Mạnh Phát Ảnh rồi lo lắng hỏi.

“Sao có thể có nữa được?” Mạnh Phát Ảnh buồn cười nhìn hắn.

“Được rồi, đi ra ngoài hết đi! Ôm cả hai đứa nhỏ ra ngoài để Phát nhi nghỉ ngơi!” Hiên Viên Diệp đột nhiên lên giọng đuổi hết mọi người ra ngoài, hắn đuổi người khác thì không nói, hắn lại còn đuổi luôn cả hai đứa bé.

“Oa oa...” Không rõ là do nghe được lời nói của Hiên Viên Diệp hay là do đói bụng mà bé trai đột nhiên khóc to lên, tiếng khóc càng lúc càng lớn.

“Xem đi, ngay cả đứa bé cũng phản đối con này!” Thái hậu liếc mắt nhìn Hiên Viên Diệp rồi cố ý sáng giọng nói, nhưng trên mặt bà lại chan chứa ý cười.

Đứa bé gái ngược lại lại rất ngoan, cho dù nghe được tiếng khóc của ca ca nhưng nó không khóc mà còn cười khanh khách, không biết nó đang cười phụ thân mình hay cười ca ca của mình nữa.

“Được rồi, được rồi! Tất cả mọi người ra ngoài đi, để Phất nhi nghỉ ngơi một chút!” Thái hậu nhìn Mạnh Phất Ảnh, biết nàng đang rất mệt mỏi nhưng cũng không thể tùy tiện ôm mấy đứa bé mới sinh ra ngoài, bà liền ôm chúng sang gian phòng sát vách bên cạnh đã được chuẩn bị từ sớm.

Trong phòng lúc này chỉ còn hai người bọn họ. Hiên Viên Diệp nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, trên mặt vẫn đọng lại vẻ sợ hãi. Hắn không nói gì, chỉ chậm rãi vùi mặt vào ngực nàng. Hắn thề về sau sẽ không bao giờ để nàng sinh con nữa, chuyện vừa rồi xem chút nữa thì dọa chết hắn.

“Đúng rồi, vị sư phụ vừa mới đưa thuốc có phải là người đã tặng chúng ta hai bức tượng đất lúc trước không?” Mạnh Phất Ảnh nhẹ nhàng nâng đầu hắn dậy, đột nhiên nhớ ra lúc này nghe được giọng nói quen thuộc, nàng không khỏi nhẹ giọng hỏi hắn.

“Đúng vậy, đúng là ông ta.” Lúc này Hiên Viên Diệp mới ngẩng đầu lên nhìn nàng, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Xem ra lần đó ông ta tặng tượng đất là giả, chữa bệnh cho thiếp mới là thật.” Mạnh Phất Ảnh khẽ mỉm cười, nàng vẫn nghĩ sự việc lúc đó có vẻ kỳ quái, đặc biệt từ tượng đất lại phát ra mùi hương, hơn nữa, cũng từ lúc đó, nàng cảm giác được thân thể có biến đổi và sau đó không lâu thì phát hiện ra mình đã mang thai. Mạnh Phất Ảnh vừa nói vừa chậm rãi lấy hai tượng đất ở trên đầu giường xuống. Lúc trước nàng còn tưởng tượng đất này được nặn theo hình mẫu của nàng và Hiên Viên Diệp, hiện giờ xem ra chính là hai bé cưng của nàng.

Nhưng sao lão nhân này lại biết nàng nhất định sẽ mang thai một đôi long phượng? Thật đúng là quái nhân!

“Ừm, lần này cũng vất vả cho ông ta rồi.” Trên mặt Hiên Viên Diệp hiện lên vài phần cảm kích, lần này nếu không nhờ lão nhân đó xuất hiện đúng lúc thì chỉ e... Nghĩ đến đây, bàn tay hắn đang nắm tay Mạnh Phất Ảnh khẽ siết chặt lại.

“Đúng đó, chúng ta phải hậu tạ ông ấy thật cẩn thận!” Mạnh Phất Ảnh cũng cảm kích nói, “Ồ, bọn họ đâu rồi nhỉ?” Từ sau khi sinh xong không ai nhìn thấy bọn họ nữa, ngay cả Phong Lăng Vân cũng biến mất chẳng thấy đâu.

“Đúng rồi, hình như không thấy bọn họ đâu nữa.” Hiên Viên Diệp khẽ nhíu mày rồi lập tức nói, “Yên tâm đi! Nếu ông ta là sư phụ của Phong Lăng Vân thì hẳn là đang ở Phong phủ.”

“Ừm. Chờ thân thể của thiếp khỏe lại một chút, chúng ta sẽ đến đó cảm ơn người ta.” Mạnh Phất Ảnh khẽ gật đầu, lão nhân đó quả thực là một người kỳ quái, vậy mà đã đi mất rồi.

“Ai da, đáng yêu quá. Đứa nhỏ cười với ta này.” Tất cả mọi người đều có mặt trong phòng đặt hai đứa trẻ, Thanh Trúc thấy đứa bé gái cười với nàng ấy thì không khỏi vui vẻ kêu lên.

“Đúng thế. Nếu nàng thích thì chi bằng chúng ta cũng sớm sinh một đứa đi!” Tốc Phong đứng sau nàng ấy nói với vẻ cực kỳ dịu dàng và hâm mộ.

Sắc mặt Thanh Trúc từ từ đỏ bừng. Nàng ấy chậm rãi đứng lên nói nhỏ một câu bên tai hắn.

Thân mình Tốc Phong đột nhiên cứng đờ ngây ngốc nhưng trên mặt thì không giấu được vẻ vui sướng. Hắn vội vàng hỏi, “Thực... là thực...”

Hắn cũng sắp được làm cha rồi.

“Nhỏ giọng thôi, không lại làm tiểu quận chúa giật mình!” Thanh Trúc bắt mồm lườm hắn một cái nhưng trên mặt lại vui sướng cười khê.

Mạnh Vân Thiên đợi hồi lâu mới được ôm đứa bé gái trên tay Thái hậu. Vẻ mặt ông hiện lên sự kích động cùng vui sướng rõ ràng, nhìn thân hình nho nhỏ của nó, khóe mắt ông bỗng hơi ươn ướt. Lúc Phất nhi ra đời ông không được ôm nàng vào lòng.

Mạnh Như Hiểu đứng bên cạnh Mạnh Vân Thiên cũng cười khê. Hắn nhin không được cất lời trêu đùa đứa trẻ, “Đứa bé ngoan quá, thấy ai cũng cười, chắc chắn sẽ kiên cường giống mẫu thân rồi.”

Bé gái dường như hiểu được lời nói của Mạnh Như Hiểu, nó liền nở một nụ cười cực kỳ sáng lạn. Mạnh Vân Thiên vô cùng sung sướng, ông không khỏi cười nói, “Nha đầu này chắc là đang hài lòng đấy.”

Nhu phi vẫn ôm bé trai từ nãy đến giờ. Không phải nàng không muốn ôm bé gái mà quan trọng là đứa trẻ quá đáng yêu nên mọi người đều tranh nhau ôm lấy mà không để ý gì đến nàng. Nhưng cũng may vẫn còn có một đứa bé để ôm.

Phong Nguyệt Ngân đứng bên cạnh Nhu phi từ nãy tới giờ, vẻ mặt bình thường không chút cảm xúc của hắn dường như thấp thoáng nụ cười. Đứa bé trai lại dường như rất thích khóc, động một chút là nó liền khóc lên mấy tiếng, như thể nó đang kháng nghị lại việc mọi người không để ý đến nó.

“Chắc nó đang ghen tỵ rồi.” Khi nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ, Phong Nguyệt Ngân vốn tiếc chữ như vàng liền nhíu mày nói một câu.

“Nó mới được sinh ra thì làm sao mà biết ghen tỵ.” Nhu phi liếc mắt nhìn hắn một cái rồi vừa buồn cười vừa nói, đứa nhỏ mới được sinh ra thì làm sao mà biết ghen tỵ?

“Ai nói nó không biết. Nói không chừng đúng là nó đang ghen tỵ đấy.” Phong Nguyệt Ngân khê mở miệng nói với vẻ không phục, không ngờ cái người tiếc chữ như vàng ấy lại nói nhiều như vậy.

“Rồi rồi, ghen tỵ thì ghen tỵ, người nói thế nào cũng được.” Nhu phi khe khê lắc đầu, trên mặt hiện lên ý cười, không ngờ nam nhân này cũng có lúc trẻ con như vậy.

“Hoàng thượng giá lâm!” Đúng lúc đó thì bên ngoài truyền đến tiếng lanh lảnh của một thái giám. Mọi người có mặt ở đó đều sung sướng, không hẹn mà gặp, tất cả cùng quay sang nhìn Nhu phi.

Thân mình Nhu phi rõ ràng trở nên cứng đờ, bàn tay ôm đứa nhỏ cũng khê run rẩy.

Phong Nguyệt Ngân đứng cạnh Nhu phi cũng cứng người lại. Hắn nhìn Nhu phi, trong mắt ẩn chứa sự lo lắng và căng thẳng. Kỳ thực khi hắn đồng ý đưa nàng đến đây, hắn đã biết thế nào cũng sẽ gặp mặt Hoàng thượng, có điều có chuyện lớn thế này nên nàng không thể không trở về. Hắn biết ở trong lòng nàng, Hiến Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh có vị trí quan trọng thế nào.

Hoàng thượng nhanh chóng đi vào phòng.

Mọi người đều cúi đầu hành lễ. Nhưng Hoàng thượng chẳng để ý đến ai. Mới vừa bước vào, đôi mắt hắn liền lập tức thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Nhu phi. Hắn vội vàng bước tới trước mặt Nhu phi rồi run rẩy nói, “Nhu phi, nàng đã trở lại!” Ánh mắt hơi dịch chuyển, khi thấy Phong Nguyệt Ngân, sắc mặt Hoàng thượng không khỏi trầm xuống. Có điều hắn lại lập tức quay sang nhìn Nhu phi rồi nhẹ giọng nói, “Nhu nhi, nàng đã trở lại rồi thì cùng trầm hoi cung thôi.” Hắn vừa nói vừa vươn tay muốn kéo Nhu phi.

“Phong Nguyệt Nhu tham kiến Hoàng thượng!” Nhu phi, không, từ giờ phải gọi nàng là Phong Nguyệt Nhu, tránh người sang một bên thoát khỏi bàn tay của Hoàng thượng, giọng nói của nàng lúc này đã mang theo chút xa lạ và kiên quyết, ngay cả cách xưng hô cũng hoàn toàn xa lạ.

Hoàng thượng cứng đờ cả người, hai mắt đột nhiên trợn lên khó tin nhìn nàng. Hắn run rẩy hỏi, “Nhu nhi, nàng còn trách trẫm sao? Trẫm sẽ làm theo ý nàng, chỉ cần nàng trở về thì trẫm sẽ giải tán hậu cung, chỉ cần một mình nàng bên trẫm là đủ.”

Phong Nguyệt Ngân cảm thấy căng thẳng, trong mắt cũng ngập tràn lo lắng, có điều hắn vẫn không nói câu nào mà cũng chẳng có động tĩnh gì, chỉ lẳng lặng nhìn Phong Nguyệt Nhu. Hắn không định miễn cưỡng nàng, cũng sẽ không xen vào quyết định của nàng, tất cả mọi chuyện sẽ do nàng quyết định, hắn tôn trọng ý kiến của nàng. Vậy nhưng trong lòng hắn vẫn vô cùng căng thẳng và thực sự sợ hãi. Nếu nàng lựa chọn ở bên cạnh Hoàng thượng, lúc đó hắn thực sự không biết phải làm sao.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng tới xem đứa nhỏ của Diệp nhi đi, hóa ra lại là thai long phượng đó.” Thái hậu đưa mắt nhìn Hoàng thượng, trong lòng hơi trầm xuống, lúc này Hoàng thượng đang ép buộc Nhu phi, nếu Nhu phi cự tuyệt thì chỉ sợ hắn sẽ bị mất mặt, dù sao ở đây cũng có rất nhiều người, chuyện này nên

để nói vào lúc không có ai thì tốt hơn. Trong lòng nghĩ vậy, Thái hậu liền cố ý muốn tạm thời dời đi sự chú ý của Hoàng thượng.

Có điều Hoàng thượng chỉ quét mắt nhìn qua đứa nhỏ một chút, trên mặt cũng không có quá nhiều cảm xúc. Hắn lại nhìn về phía Nhu phi rồi gấp giọng nói, “Nhu nhi, cùng trẫm quay về đi! Trẫm sẽ làm theo ý nàng, trẫm cam đoan sẽ không khiến nàng phải thương tâm nữa, cam đoan không để nàng phải chịu bất kỳ thương tổn nào nữa.”

Phong Nguyệt Nhu vốn không muốn nói chuyện đó với Hoàng thượng vào lúc này, vậy nhưng Hoàng thượng lại liên tục gây sức ép với nàng, nàng cũng không muốn trốn tránh nữa. Phong Nguyệt Nhu chậm rãi ngược mắt lên nhìn Hoàng thượng, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy chậm rãi nói từng tiếng, “Hoàng thượng, ta đã quyết định sẽ ở lại Phong tộc. Đó là nhà của ta.”

Hoàng thượng cứng đờ cả người, trong mắt lộ ra sự tức giận. Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Phong Nguyệt Ngân một cái rồi lạnh lùng nói, “Bởi vì đó là nhà của nàng ư?” Ánh mắt Hoàng thượng nhìn Phong Nguyệt Ngân tràn đầy đổ kỵ và ngoan tuyệt.

“Hoàng thượng!” Phong Nguyệt Nhu cứng đờ cả người, trên mặt cũng hiện ra một chút lãnh ý, “Ta đã rời Hoàng cung thì vĩnh viễn sẽ không quay trở lại. Hoàng thượng hãy coi như ta đã chết rồi.”

“Rõ ràng nàng vẫn đang khỏe mạnh đứng trước mặt trẫm, sao trẫm có thể coi như nàng đã chết rồi? Nàng biết không, lúc trước, khi trẫm nghĩ nàng đã chết thật rồi, trong lòng trẫm có biết bao đau đớn. Khi đó trẫm mới hiểu được trong lòng trẫm yêu nàng thế nào. Không có nàng, trẫm sống trên đời này cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Trẫm từng nghĩ sẽ chết đi theo nàng. Vì muốn tìm nàng về mà thiếu chút nữa trẫm đã rơi vào bẫy của vương triều Đạt Hề. Nhu nhi, chẳng lẽ nàng còn không rõ tâm ý của trẫm dành cho nàng hay sao?” Hoàng thượng lại nhìn về phía Phong Nguyệt Nhu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ nặng nề, trong giọng nói cũng lộ rõ sự kích động, “Nhu nhi, nàng trở về với trẫm đi!”

Về mặt Phong Nguyệt Nhu có một chút dao động. Dù sao người này cũng là người nàng đã yêu thương nhiều năm, nghe hắn nói thế, trong lòng nàng lại dâng lên cảm giác đau đớn, nhưng mà, đối với nàng mà nói, những lời này đã quá muộn màng. Nếu trước kia hắn đối xử với nàng như vậy thì nàng sẽ cực kỳ cảm động, sẽ càng thêm yêu thương hắn, nhưng bây giờ nàng đã lựa chọn rồi đi thì sẽ không bao giờ quay đầu trở lại nữa.

“Hoàng thượng, ta sẽ không về đâu. Quá khứ dù sao cũng là quá khứ, Hoàng thượng quên ta đi thì hơn.” Khóe môi Phong Nguyệt Nhu nở ra một nụ cười khê, nụ cười khê ẩn giấu nhiều chua xót, nhưng trong lời nói của nàng ấy có một sự kiên định khiến người ta không thể coi thường.

“Nàng...!” Sắc mặt Hoàng thượng liền trầm xuống, ánh mắt tràn đầy đau xót giờ đã chứa thêm vài phần tức giận, “Nàng là vì hắn có phải không?” Hắn chỉ tay về phía Phong Nguyệt Ngân đứng bên cạnh rồi ngoan tuyệt nói, “Bây giờ nàng vì hắn nên mới rời bỏ trẫm, sao năm đó nàng lại lựa chọn trẫm? Sao giờ nàng lại yêu thương hắn?” Trong lời nói của Hoàng thượng tràn đầy lửa giận, trong ánh mắt hắn nhìn nàng cũng đầy hận ý, những lời hắn vừa thốt ra như thể có ý muốn nói nàng là loại nữ tử lả lơi ong bướm.

“Hoàng thượng!” Phong Nguyệt Nhu sững người, nàng âm thầm lắc đầu, khóe môi nở ra một tia cười lạnh, vào lúc này, nàng không còn cảm thấy áy náy day dứt gì nữa. Nam nhân này vẫn có thể chỉ trích nàng như vậy sao?

Ánh mắt Phong Nguyệt Ngân nhanh chóng trở nên âm trầm và chứa đầy lãnh ý. Thân mình hắn khẽ động định tiến về phía Hoàng thượng nhưng lại bị Phong Nguyệt Nhu nhẹ nhàng giữ lại.

Về thất vọng trên mặt Phong Nguyệt Nhu nhanh chóng biến mất. Khóe môi lại nở ra một nụ cười khê như thể vừa được giải thoát và vô cùng thoải mái, nàng nhìn Hoàng thượng rồi chậm rãi nói, “Đúng như lời Hoàng thượng nói, hiện giờ người ta thương là hắn. Có lẽ năm đó ta đã chọn sai ngay từ đầu, đã lãng phí hai mươi mấy năm trời.” Đúng vậy, nàng thật ngốc, lúc trước, có một nam nhân ưu tú và si tình với nàng như vậy mà nàng lại không chọn hắn, lại cố tình ích kỷ không để ý đến tình yêu của hắn. Đúng thế, hiện tại nàng đã hiểu rõ tấm lòng của Phong Nguyệt Ngân, về sau nàng sẽ đón nhận tình cảm của hắn, Phong Nguyệt Nhu lúc trước đã chết, bây giờ, sau khi sống lại, nàng là một người hoàn toàn khác, cho nên cuộc

sống của nàng sẽ khác, và tình cảm cũng sẽ khác trước. Lúc này nàng thực sự hối hận vì sao lúc trước không chọn hần. Có điều bây giờ vẫn chưa muộn, nàng và hần rốt cuộc vẫn có thể ở bên nhau.

Phong Nguyệt Ngân nghe được những lời nàng vừa nói thì thân mình cứng đờ trở nên run run, trong ánh mắt lại ngập tràn vui sướng. Đợi chờ nhiều năm rồi, rốt cuộc hần đã đợi được. Nàng nói nàng thương hần...

“Nàng... nàng...?” Hoàng thượng nổi cáu, bộ ngực không ngừng phập phồng, lửa giận trong mắt cũng không ngừng bốc lên. Đột nhiên hần ngoan thanh nói, “Hiện tại chính là ở vương triều Hiên Viên, nàng cho rằng có thể đi được sao?”

“Hoàng thượng cho rằng có thể cản được ta sao?” Phong Nguyệt Ngân cười lạnh, hần vừa nói vừa đứng chắn trước mặt Phong Nguyệt Nhu như thể che chở cho nàng.

Vào lúc này, Phong Nguyệt Nhu đã hoàn toàn thất vọng với Hoàng thượng, hần nói hần thực sự yêu nàng ư? Nếu hần thực sự yêu nàng thì sao lại dùng cách này để bức bách nàng? Nếu hần thực sự yêu nàng thì sao có thể nói ra những lời làm tổn thương người khác như thế? Nếu hần thực sự yêu nàng thì sẽ mong nhìn thấy nàng hạnh phúc chứ không phải cố gắng ép buộc nàng trở về, không phải muốn thấy nàng mỗi ngày đều phải rơi lệ. Hiện giờ rốt cuộc nàng mới hiểu được tâm tình của Phong Nguyệt Ngân, khi đó sở dĩ Phong Nguyệt Ngân lựa chọn buông tay là vì Phong Nguyệt Ngân yêu nàng sâu sắc.

Hoàng thượng cảm giác được sức ép của Phong Nguyệt Ngân, thân mình theo bản năng hơi cứng lại một chút. Hần biết rõ sự lợi hại của Phong Nguyệt Ngân, chỉ cần Phong Nguyệt Ngân muốn làm chuyện gì thì không ai có thể ngăn cản. Nhưng hôm nay, hần quả thực không thể nuốt trôi được cục tức này. Mà bây giờ dù sao cũng là ở vương triều Hiên Viên, xung quanh đều có người của hần, hần không tin không bắt được Phong Nguyệt Ngân. Nghĩ vậy, Hoàng thượng liền trầm giọng ra lệnh, “Người đâu! Bắt hần lại cho trẫm!”

Mọi người đều kinh hãi, trăm triệu lần không ngờ Hoàng thượng lại ra một mệnh lệnh như thế vào thời điểm này.

Phong Nguyệt Nhu cũng hơi kinh sợ, trong ánh mắt lại thoáng hiện lên một tia cười lạnh. Nam nhân này quả thực lợi hại, trong ngày Diệp nhi mừng sinh quý tử mà hần cũng dám hô bắt người.

Trên mặt Phong Nguyệt Ngân không lộ ra một chút sợ hãi, hần càng thêm che chắn cho Phong Nguyệt Nhu đang đứng phía sau. Nhìn đám thị vệ đã nhanh chóng vây quanh, gương mặt hần hiện ra vài phần lãnh ý.

“Thế này là thế nào? Hoàng thượng có nhất thiết phải đại khai sát giới vào đúng ngày mừng quý tử của ta không?” Bên ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng nói của Hiên Viên Diệp. Hần khẽ liếc mắt về phía Hoàng thượng rồi lạnh lùng nói. Giọng nói của hần lúc này đã hoàn toàn lạnh như băng.

Hoàng thượng lập tức cứng đờ cả người. Hần quay ngoắt sang nhìn Hiên Viên Diệp rồi tức giận nói, “Nàng chính là mẫu phi của con, là phi tử của trẫm. Con không giúp trẫm mà lại đi giúp nam nhân kia sao?”

“Nhi thần không giúp ai cả. Nhi thần tôn trọng sự lựa chọn của mẫu thân, mọi người đều tôn trọng sự lựa chọn của mẫu thân.” Ánh mắt Hiên Viên Diệp nhìn về phía Hoàng thượng càng thêm lạnh lẽo. Hần ngừng lời một chút rồi nói tiếp, “Còn Hoàng thượng, cho tới bây giờ Hoàng thượng vẫn không hề biết tôn trọng bất cứ người nào.” Một người không biết cách tôn trọng người khác thì có thể biết yêu sao?

Hoàng thượng trợn mắt khó tin nhìn Hiên Viên Diệp, “Người nói thế với trẫm sao? Người...”

“Hôm nay nếu không phải Hoàng thượng tới đây để chúc mừng thì mời Hoàng thượng về đi!” Hiên Viên Diệp lạnh lùng ngắt lời Hoàng thượng, hần liền trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Sắc mặt Hoàng thượng lúc này đã hoàn toàn trở nên âm trầm, thậm chí sắp biến thành màu đen, lửa giận trong mắt cũng không ngừng bốc lên, nhưng giờ đang ở trong Nghê vương phủ nên hần cũng không dám làm gì, hơn nữa hôm nay cũng là ngày Hiên Viên Diệp mừng có quý tử, hần làm như vậy quả thực cũng không thích hợp.

“Hoàng thượng, chẳng phải trong triều còn có rất nhiều chuyện cần xử lý sao? Hoàng thượng cũng đã trông thấy đứa nhỏ rồi, Hoàng thượng nên về trước đi!” Tim Thái hậu như thất lại, bà nói một câu như thể muốn tìm một lối thoát cho Hoàng thượng.

Hoàng thượng cố gắng áp chế lửa giận trong lòng. Hấn hung hăng trừng mắt liếc nhìn Hiên Viên Diệp một cái, lại nhìn Phong Nguyệt Nhu một cái, sau đó mới đột nhiên xoay người rời đi.

Sau khi Hoàng thượng rời đi, mọi người có mặt ở đó mới thở phào nhẹ nhõm nhưng trên mặt ai ấy không còn tươi cười được như trước. Chỉ sợ Hoàng thượng sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

“Haiz.” Thái hậu thở dài, “Ai gia trở về khuyên nhủ Hoàng thượng một chút đã.” Bà biết Nhu phi không có khả năng thay đổi tâm ý, trải qua những chuyện vừa rồi, nếu là bà thì bà cũng sẽ không trở về. Chuyện này không trách người khác được, Hoàng thượng chỉ có thể tự trách mình. Thái hậu liền vội vàng rời đi.

Về mặt Phong Nguyệt Nhu hiện lên sự đau đớn mãnh liệt. Không ngờ mọi chuyện lại đến nước này. Nàng vốn đang nghĩ có thể bình tĩnh nói chuyện với Hoàng thượng một lần, không ngờ Hoàng thượng lại...

“Được rồi, hiện tại Phất nhi cũng không sao nữa rồi, phụ thân về trước đã, hôm khác ta lại đến thăm các con.” Mạnh Vân Thiên cũng đứng dậy cáo từ, với tình hình trước mắt, ông có muốn lưu lại cũng không được.

Mạnh Như Hiểu vẫn không nỡ rời xa đứa bé, khi nghe Mạnh Vân Thiên bảo phải rời đi, hấn chỉ có thể lưu luyến buông đứa bé ra rồi theo Mạnh Vân Thiên trở về.

“Phất nhi, đều tại mẫu thân không tốt...” Phong Nguyệt Nhu thở dài một tiếng rồi nói với vẻ vô cùng áy náy, mọi chuyện đang rất tốt nhưng vì nàng ấy mà đã biến thành thế này.

“Mẫu thân, mẫu thân nói gì vậy. Mẫu thân từ ngàn dặm xa xôi còn đến đây thăm Phất nhi, Phất nhi cảm kích còn không kịp, thế nào lại đi trách mẫu thân.” Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng ngắt lời Phong Nguyệt Nhu, chuyện này vốn không phải lỗi của mẫu thân, sao nàng có thể trách bà được.

“Mẫu thân không nên tự trách bản thân. Mẫu thân đi nhiều ngày đường chắc cũng mệt rồi, mẫu thân đi nghỉ trước đi!” Mạnh Phát Ảnh thấy Phong Nguyệt Nhu đang định nói gì đó thì lại lập tức khuyên nhủ.

“Phất nhi, cảm ơn con! Diệp nhi thật có phúc mới cưới được con.” Phong Nguyệt Nhu cười khẽ, vẻ mặt đầy cảm kích, “Mẫu thân không quấy rầy con nghỉ ngơi nữa.”

“Chỉ sợ Hoàng thượng sẽ không dừng tay như vậy đâu.” Sau khi bọn họ rời đi cả, Mạnh Phát Ảnh mới lo lắng nhìn Hiên Viên Diệp rồi trầm giọng nói.

Về mặt Hiên Viên Diệp cũng tràn đầy lo lắng. Với tính cách của Phụ hoàng thì nhất định sẽ không buông tay như vậy, có điều cũng không thể bắt ép Phụ hoàng từ bỏ được. Chỉ hy vọng Thái hậu có thể khuyên nhủ Phụ hoàng.

Trong Hoàng cung...

“Hoàng thượng!” Sau khi trở lại Hoàng cung, Thái hậu liền trực tiếp đi tìm Hoàng thượng. Nhìn vẻ mặt đau xót của hấn, bà cũng thấy không đành lòng.

Hoàng thượng nâng mắt liếc nhìn Thái hậu rồi lại rũ mắt xuống. Hấn thì thào nói nhỏ, “Nàng... nàng thật sự không hề yêu trẫm. Nàng thật sự yêu nam nhân kia sao? Nàng thật sự quyết định sẽ ở cùng nam nhân đó sao?”

“Hoàng thượng, nếu đó đúng là lựa chọn của Nhu phi thì Hoàng thượng định thế nào?” Thái hậu sưng người, bà liền thử hỏi Hoàng thượng một câu. Tuy biết hiện giờ hỏi về vấn đề này sẽ khiến Hoàng thượng đau lòng nhưng chuyện này vẫn phải giải quyết.

“Trẫm sẽ không cho nàng ấy rời đi, sẽ không...” Hoàng thượng lập tức hướng mắt lên nhìn Thái hậu rồi gấp giọng nói.

“Nếu vậy thì Hoàng thượng trực tiếp giết Nhu phi đi, cũng coi như nàng đã thực sự bị chết cháy trong ngọn lửa đó đi.” Sắc mặt Thái hậu hơi trầm xuống, vẻ mặt bà lúc này vô cùng nặng nề.

“Thái hậu?” Thân mình Hoàng thượng đột nhiên run lên, “Ý của người là cho dù nàng ấy có chết cũng sẽ không trở lại bên trẫm phải không?”

“Hoàng thượng, nàng ấy vốn đã “chết” nên mới đi ra ngoài.” Lần này sắc mặt Thái hậu đã dịu đi một chút, nhưng lời bà vừa nói lại khiến Hoàng thượng hoàn toàn đông cứng người lại.

Nàng vốn đã “chết” nên mới đi ra ngoài.

Đúng thế, vì muốn thoát ra nên chẳng phải nàng đã sớm lựa chọn “chết” hay sao?

Nếu hấn lại dồn ép nàng lần nữa thì chẳng phải dồn nàng vào chỗ chết hay sao?

Thái hậu nhìn Hoàng thượng nhưng không nói gì nữa. Bà biết cũng không thể quá dồn ép Hoàng thượng được, những điều có thể nói thì bà đã nói rồi, chuyện còn lại sẽ phải để Hoàng thượng tự suy nghĩ và quyết định.

Mấy ngày kế tiếp Hoàng thượng vẫn tiếp tục xử lý chuyện triều chính nhưng không dă động gì đến chuyện của Nhu phi nữa, thậm chí Hoàng thượng cũng không hề tới Nghệ vương phủ.

Lần này Thái hậu mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, cho dù trong lòng Hoàng thượng đang nghĩ gì thì hấn là Hoàng thượng đã lựa chọn buông tay rồi.

Ngày thứ tư, Mạnh Như Hiểu một mình tới Nghệ vương phủ.

Hiên Viên Diệp thấy Mạnh Như Hiểu đến một mình thì hơi bất ngờ một chút, vài lần Mạnh Như Hiểu đến đây thì đều là đi cùng Hầu gia, sao lần này hấn lại tới một mình?

“Đứa bé này lớn nhanh thật!” Mạnh Như Hiểu đi đến trước nôi nhẹ nhàng đùa với bé gái, môi không kìm được nụ cười vui sướng.

“Đúng vậy, lớn rất nhanh. Mỗi ngày đều ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, khóc cũng không khóc một tiếng thì sao có thể không lớn nhanh cho được?” Trên mặt Hiên Viên Diệp cũng tràn ra một tia cười khế, hấn vui vẻ nói nửa đùa nửa thật. Thế nhưng đứa bé này quả thực rất kỳ lạ, mấy ngày nay nó không khóc tiếng nào mà chỉ cười, cứ mỗi lần tỉnh ngủ là đều cười, tiếng cười của nó cũng rất ngọt ngào. Ngược lại, đứa bé trai lại rất nghịch ngợm và hay khóc. Đôi khi hấn nghi ngờ không biết hai đứa bé có bị sai giới tính hay không, không phải nữ hài tử mới hay khóc hay sao?

Mạnh Phát Ảnh nghe được tiếng cười nói của hai người bọn họ thì trong lòng cũng tràn đầy ngọt ngào, có điều nàng vẫn còn một chút vướng mắc không thể bỏ xuống được với Mạnh Như Hiểu.

“Diệp, chàng giúp thiếp xem xem thuốc đã sắc xong chưa? Thiếp chờ không được.” Mạnh Phát Ảnh nói với Hiên Viên Diệp.

Hiên Viên Diệp sững người nhưng lập tức hiểu ngay ra ý của Mạnh Phát Ảnh. Hấn lập tức đáp lời rồi đi ra ngoài.

Mạnh Như Hiểu vẫn vui đùa với đứa nhỏ nhưng trên mặt dường như có hiện ra chút khác thường.

“Đại ca, đại ca bế đứa nhỏ ra đây giúp muội được không?” Sau khi Hiên Viên Diệp rời đi, Mạnh Phát Ảnh mới mở miệng nói với Mạnh Như Hiểu, trong giọng nói dường như có chút căng thẳng.

“Được.” Mạnh Như Hiểu giật mình, hấn lập tức bế đứa bé đi vào phòng, khi thấy Mạnh Phát Ảnh đang ngồi trên giường, ánh mắt hấn hơi lóe lóe lên.

“Đại ca, muội có thể gọi huynh là đại ca được không?” Mạnh Phát Ảnh âm thầm thở ra một hơi rồi căng thẳng hỏi hấn.

“Nha đầu ngốc, ta chính là đại ca của muội mà, muội không gọi ta là đại ca thì gọi ta là gì?” Mạnh Như Hiểu mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng thấp thoáng ý cười và chứa đựng sự thân thiết cùng quan tâm.

“Đại ca, đại ca không trách muội chứ? Sau khi trở về không thấy đại ca tới thăm muội lần nào, muội vẫn nghĩ trong lòng đại ca chắc là đang trách muội.” Mạnh Phát Ảnh nghe hấn nói thế thì trong lòng hơi kích động, nàng không nhịn được liền hỏi hấn một câu.

“Đứa ngốc, sao đại ca lại trách muội. Nói thật là khi nghe được chuyện của mẫu thân và Tuyết nhi thì đại ca rất thương tâm. Đại ca từng nghĩ nếu mình sớm về nhà thì sẽ không xảy ra những chuyện như vậy, cho nên đại ca chỉ tự trách mình, đại ca không hề trách muội, cũng chẳng trách phụ thân.” Ánh mắt Mạnh Như Hiểu ẩn hiện một chút đau xót, dù sao hai người đó cũng chính là mẹ đẻ và muội muội của mình, trong lòng hẳn tất nhiên sẽ đau đớn, nhưng hẳn vẫn phân biệt được thị phi, chuyện này vốn không thể trách Phát nhi được.

Mạnh Như Hiểu im lặng một lúc rồi lại nói tiếp, “Sư phụ của ta đã nói rằng, nếu người dùng hận thù để đối xử với thế giới này thì tất cả mọi thứ sẽ trở nên vô cùng xấu xí và đầy oán hận, cuối cùng người sẽ mất đi tất cả, còn nếu người dùng tình yêu để đối đãi với thế giới này thì tất cả mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp và hạnh phúc, người sẽ có tất cả. Vì vậy nên ta rất quý trọng những thứ mình đang có, đó chính là phụ thân và muội.”

Mạnh Phát Ảnh không khỏi kinh sợ, những lời này thật khiến người ta rung động, người có thể nói ra những lời này nhất định không phải là một người bình thường. Đại ca được một vị sư phụ như vậy dạy dỗ thì đương nhiên sẽ có một tấm lòng rộng mở và nhân từ. Xem ra trước kia là do nàng cả nghĩ rồi.

“Đại ca!” Mạnh Phát Ảnh cảm thấy sống mũi cay cay, trông nàng có vẻ như sắp khóc, “Cảm giác có đại ca thật là tốt!” Khi nói chuyện, đôi mắt nàng đã thực sự đỏ lên.

“Ha ha...” Mạnh Như Hiểu bật tiếng cười khê, nhìn thấy đôi mắt nàng đã đỏ đỏ lên, hẳn nửa đùa nửa thật cười nói, “Muội đừng có khóc đấy! Muội xem đứa nhỏ này cũng có khóc đâu, muội lớn như thế mà còn khóc nhè trước mặt đứa nhỏ thì chẳng phải sẽ khiến nó chê cười hay sao. Nào, cười một cái đi!”

“Ha ha...” Tiểu bảo bối dường như hiểu được lời Mạnh Như Hiểu vừa nói, nó bỗng bật cười khanh khách.

“Ha ha...” Mạnh Như Hiểu lại cười to, “Nha đầu này quả thực đã cười rồi!”

Mạnh Phát Ảnh bị hấn trên chọc cũng bật cười thành tiếng.

“Chuyện gì mà vui vậy? Nói cho ta cùng vui với.” Hiên Viên Diệp vừa bước vào phòng thì thấy vẻ mặt tươi cười của hai người, trên mặt hẳn cũng hiện lên sự vui sướng, hẳn liền thốt ra một câu đùa giỡn.

“Đây là chuyện bí mật của huynh muội chúng ta, sao có thể nói cho người biết được.” Mạnh Như Hiểu nhìn Hiên Viên Diệp cười nói nửa đùa nửa thật, nụ cười trên mặt hẳn cũng càng thêm sáng lạn.

Hiên Viên Diệp thấy vẻ mặt hạnh phúc của Mạnh Phát Ảnh thì trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Hẳn biết Phát nhi luôn lo lắng Mạnh Như Hiểu sẽ trách nàng, hôm nay mọi hiểu lầm đều đã được xóa bỏ.

“Ha ha ha, cho lão nhân vui với nào!” Đúng lúc này thì từ bên ngoài đột nhiên truyền vào một tiếng cười nói ha hả, một lão nhân tóc bạc da dẻ hồng hào đang nhanh chóng tiến vào.

Khi thấy ông ta, Hiên Viên Diệp và Mạnh Phát Ảnh đều vô cùng kinh ngạc. Hai ngày trước Hiên Viên Diệp đã đích thân tới Phong phủ xin gặp nhưng nghe nói bọn họ đã rời khỏi kinh thành, không ngờ hôm nay lại gặp được hai người này ở đây.

“Tiền bối...” Hiên Viên Diệp nhanh chóng tiến lên phía trước rồi cung kính nói.

“Tiền bối cái gì, ta già vậy sao?” Lão nhân quét mắt liếc hẳn một cái rồi nói với vẻ cực kỳ bất mãn, ông ta vừa nói vừa đi thẳng vào phòng.

Hiên Viên Diệp cứng đờ người lại, lần đầu tiên bị người khác phản đối như vậy, nhưng hẳn vẫn cười cười rồi lập tức theo vào phòng.

Phong Lăng Vân khẽ lắc đầu rồi chậm rãi giải thích, “Tính khí của lão nhân gia này là thế đó.”

“Nha đầu, đã khỏe chưa?” Lão nhân gia nhìn Mạnh Phát Ảnh với vẻ cực kỳ thân thiết, nụ cười trên mặt cũng càng thêm sáng lạn, nhưng trong vẻ tươi cười sáng lạn đó lại dường như có chút mưu tính.

“Cảm ơn tiền bối...” Mạnh Phát Ảnh nhớ tới lời nói vừa rồi của ông ta với Hiên Viên Diệp thì không khỏi le lưỡi một cái.

“Nha đầu, đúng là người phải cảm ơn ta cho tử tế vào.” Lần này Mạnh Phát Ảnh cũng xưng hô giống Hiên Viên Diệp nhưng lão nhân gia kia lại không hề để ý, ngược lại trông ông ta còn tươi cười vui vẻ hơn.

“Đại ân của tiền bối chúng tôi xin được hậu tạ!” Mạnh Phát Ảnh sững người một chút rồi thấp giọng đáp lời lão nhân gia, nhưng khi thấy vẻ tươi cười trên mặt ông ta, nàng bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, dường như lão nhân này còn có mục đích khác.

“Kỳ thực người muốn cảm tạ ta cũng rất đơn giản, không cần phải hậu tạ gì đâu.” Lão nhân gia tiến lên phía trước vài bước, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh càng thêm tươi cười.

“Ồ, mời tiền bối cứ nói ạ!” Mạnh Phát Ảnh run run đáp lời, vẻ tươi cười kia quả thực là...

“Chỉ cần người bái ta làm thầy và theo ta lên núi học y ba năm là được.” Lão nhân gia híp mắt lại, sau đó chậm rãi nói từng chữ.

“Cái gì? Lên núi học y ba năm?” Hiên Viên Diệp bật kêu thành tiếng, Phát nhi mà lên núi học ba năm thì hẳn phải làm sao bây giờ?

“Ta không nói chuyện với người, người chớ xen miệng vào!” Lão nhân gia khoát khoát tay áo rồi nói với Hiên Viên Diệp với vẻ mặt kiên nhẫn. Khi nhìn sang Mạnh Phát Ảnh, vẻ mặt lại nhanh chóng hiện ra nụ cười, ông ta tiếp tục hỏi, “Thế nào? Người không được quên hải tử của người là do ta lấy lại cho người, mạng của người cũng là do ta cứu về, vừa rồi người cũng nói phải báo đáp cho ta...” Lão nhân tử tử kể ra một tràng.

Sắc mặt Hiên Viên Diệp đã trở nên u ám, không phải người này đang ép buộc người ta theo ông ta học y hay sao? Sao lại có kiểu thu nạp đồ đệ như vậy? Ba năm ư? Nếu hẳn phải rời xa Phát nhi ba năm thì không bằng giết hẳn đi.

Lúc này Phong Lăng Vân cũng khó hiểu nhìn sư phụ của y, từ trước đến nay có bao người muốn bái sư mà sư phụ còn không đồng ý, sao hôm nay lại... Y không nhìn nhầm đấy chứ?

“Nha đầu, thế nào?” Sở ra một tràng xong, lão nhân lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh với vẻ mặt vô cùng chờ mong.

“Được ạ.” Mạnh Phát Ảnh khẽ chớp hai mắt rồi trả lời cực kỳ sáng khoái.

“Phát nhi, nàng đồng ý với ông ta sao?” Hiên Viên Diệp khó tin nhìn Mạnh Phát Ảnh, hẳn lập tức lên tiếng phản đối.

“Ừm, nha đầu này thật có hiểu biết! Tốt tốt, vậy lúc nào người lên núi cùng sư phụ?” Lão nhân hưng phấn hỏi.

“Sư phụ, chờ cho thân thể bình phục hẳn, con sẽ dẫn phu quân và hai đứa nhỏ của con cùng nhau lên núi theo sư phụ học y. Đừng nói ba năm, ba mươi năm cũng không vấn đề gì đâu ạ.” Mạnh Phát Ảnh hé đôi môi đỏ mọng chậm rãi nói từng chữ. Dù sao sư phụ cũng không nói là không thể mang theo người nhà.

“Được, chủ ý này không tồi! Cũng giống như ra ngoài du ngoạn vậy.” Vẻ mặt Hiên Viên Diệp nhất thời trở nên sáng lạn, hẳn không khỏi vỗ tay hoan hô.

Vẻ hưng phấn nhanh chóng biến mất trên gương mặt lão nhân kia, đôi mắt ông ta cũng trợn to lên nhìn chằm chằm vào Mạnh Phát Ảnh, như vậy cũng được sao?

“Như thế chỉ sợ không được đâu. Sư phụ luôn thích tĩnh lặng.” Lúc này Phong Lăng Vân mới lấy lại được tinh thần, y nhận không được liền lên tiếng phản đối.

“Vậy thì chẳng còn cách nào. Ta còn phải chăm sóc phu quân và hải tử nữa.” Mạnh Phát Ảnh vừa nói vừa trưng ra vẻ mặt cực kỳ vô tội.

“Tốt, vậy cũng được!” Lão nhân kia đột nhiên hưng hăng gật đầu như thể vừa mới hạ được quyết tâm.

“Sư phụ!” Phong Lăng Vân lại thêm kinh hãi, sư phụ đồng ý thế sao? Thật không còn gì để nói.

Trên mặt Mạnh Phát Ảnh tràn ra một tia cười khê đắc ý, nàng đã đoán được ông ta nhất định sẽ đồng ý. Cái gì mà thích tĩnh lặng chứ? Tính tình của lão nhân này rõ ràng giống như một đứa trẻ, ông ta rất thích náo nhiệt. Đến lúc đó, nàng nhất định sẽ biến ngọn núi của ông ta thành một nơi vô cùng náo nhiệt.

134. Chương 135: Đại Kết Cục

Ba năm sau...

Trên núi Vân Linh...

Núi Vân Linh bình thường cực kỳ im lặng và dường như không một bóng người nhưng lúc này khắp nơi đều đầy nhóc tiếng cười.

Một đám trẻ con đang cười đùa rất vui vẻ.

Mấy đôi nam thanh nữ tú kẻ đứng người ngồi một bên nhìn lũ trẻ đang trêu chọc nhau.

“Thất tẩu, tẩu nói lão nhân kia còn có thể nhẫn nhịn được mấy ngày nữa? Hôm qua muội thấy ông ấy đã bị Duệ nhi và Triết nhi trêu chọc đến nổi tức giận đen cả mặt lại rồi.” Hiên Viên Tinh vừa dựa vào lồng ngực Đông Phương Sóc vừa nói, trên mặt hiện ra nụ cười xấu xa.

“Hôm trước Thanh Trúc còn nhìn thấy tiểu thể tử kéo râu của lão nhân gia khiến ông ấy la hét y hệt một đứa trẻ vậy.” Thanh Trúc cũng nhẫn nhịn không được liền nhẹ giọng cười nói, vừa nói nàng ấy vừa đảo mắt nhìn ra xung quanh như sợ lão nhân kia đột nhiên xông ra từ phía sau.

“Yên tâm đi! Nhất định ông ấy không đuổi chúng ta đi đâu!” Mạnh Phát Ảnh tựa đầu vào đùi Hiên Viên Diệp, nàng ăn một quả nho hắc vừa bóc rồi chậm rãi nói.

Lão nhân này nhìn qua thì thấy tính tình kỳ quái nhưng nếu thực sự hiểu ông ấy thì sẽ biết tính tình của ông ấy quả thực rất giống một đứa trẻ. Đích thực là một lão ngoạn đồng*!

(*Lão ngoạn đồng: Người già nhưng tính tình thích vui đùa như trẻ con)

“Ha ha, thế thì tốt! Nói thật là phong cảnh nơi này rất đẹp, muội quả thực không muốn rời đi!” Hiên Viên Tinh vừa cười hì hì vừa nói, hai mắt dõi theo đám trẻ đang chơi đùa phía xa xa, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

“Nam nhân của muội không cần lo lắng mọi chuyện của nước Bắc Nguyên sao?” Mạnh Phát Ảnh liếc mắt nhìn nàng ấy một cái rồi thấp giọng nhắc nhở, dù sao hiện tại Đông Phương Sóc cũng đã là vua của nước Bắc Nguyên nên đương nhiên có rất nhiều việc cần xử lý, không giống Hiên Viên Diệp tự do tự tại, muốn đi đâu thì được đi đó.

Sắc mặt Hiên Viên Tinh trở nên tối sầm, đột nhiên nghĩ tới bọn họ đã tới đây được gần một tháng, Đông Phương Sóc quả thực đã trì hoãn rất nhiều việc trong triều, nàng ấy áy náy nhìn Đông Phương Sóc rồi nhẹ giọng nói, “Sóc, thực xin lỗi! Chỉ bằng chúng ta trở về thôi.”

“Đừng lo! Nàng muốn vui chơi thì cứ vui chơi cho thỏa thích đi, không cần phải lo lắng những việc khác.” Đông Phương Sóc sủng ái nhìn nàng ấy. Tuy mỗi lần đưa nàng đi chơi xong hắc đều phải làm việc thâu đêm suốt sáng trong mấy tháng trời nhưng chỉ cần nàng được vui vẻ thì có vất vả hơn nữa hắc cũng thấy xứng đáng.

“Haiz, thiếp thật sự hâm mộ Thất ca và Thất tẩu. Cuộc sống của bọn họ thật thoải mái nhẹ nhàng, muốn đi đâu thì đi đó, muốn vui chơi bao lâu cũng được.” Hiên Viên Tinh lại nhìn về phía Mạnh Phát Ảnh, ánh mắt tràn ngập sự ngưỡng mộ.

“Ta cũng thấy đồ kỳ.” Đông Phương Sóc cũng nhìn về phía Hiên Viên Diệp, trông hắc còn kích động hơn cả Hiên Viên Tinh, “Ta phải làm vua, suốt ngày đều mệt mỏi muốn chết, chuyện gì cũng phải quan tâm. Ai như hắc, suốt ngày chỉ biết vui đùa với nữ nhân của hắc, vậy mà lại chẳng thiếu tiền. Ông trời thật không công bằng, quả thực không công bằng chút nào!”

“Sao lại không công bằng? Chủ tử nhà tôi mỗi ngày đều phải lo lắng chuyện buôn bán mà.” Túc Phong đứng bên cạnh không nhịn được liền lên tiếng bênh vực.

“Hắn lo lắng? Hắn lo lắng cái gì? Tuy hiện tại khắp thiên hạ này đều có cửa hàng của các người nhưng ta thật sự chẳng thấy hắn lo lắng cái gì.” Đông Phương Sóc nói với vẻ không phục, “VẬY mà số tiền hắn kiếm được mỗi năm đều vượt qua tất cả ngân lượng có trong ngân khố của nước Bắc Nguyên chúng ta. Thật không công bằng chút nào!”

“Ha ha!” Hiên Viên Diệp không nói gì mà chỉ cười khê.

Mạnh Phát Ảnh cũng tiếp tục ăn nhò nhưng trong lòng lại có chút khâm phục, nàng chưa bao giờ được biết Hiên Viên Diệp lại có tài kinh doanh buôn bán trời phú như thế. Trong ba năm gần gũi, việc buôn bán của bọn họ đã mở rộng ra khắp nơi trong thiên hạ này, mà chỗ nào cũng làm ăn rất tốt. Hết thấy những thứ đó đương nhiên đều là công lao của Hiên Viên Diệp, nhưng tất nhiên là cũng nhờ những người của Sấn Bảo nữa, hiện tại bọn họ không còn giết người mà tất cả đã chuyển sang buôn bán, một đám người bắt đầu chuyển sang làm ăn nhưng không hề kém cỏi chút nào. Mà hai năm nay, Hiên Viên Diệp luôn dùng tiền kiếm được để quyên góp giúp đỡ cho những nơi gặp nạn. Cho dù là người của quốc gia nào, chỉ cần gặp tai họa là hắn đều kịp thời đưa tiền đến giúp. Vì vậy, bây giờ hắn không còn là một vị vương gia của vương triều Hiên Viên nữa mà giống như quân chủ của cả thiên hạ vậy.

Tại vương triều Hiên Viên lúc này, Nhị vương gia Hiên Viên Hằng cũng đã đăng cơ.

Hoàng thượng cũng đã suy nghĩ thông suốt. Từ sau lần ảm ỉ ở Nghệ vương phủ, Hoàng thượng không còn ra khỏi Hoàng cung nữa, chỉ ở đó an vị làm Thái thượng hoàng.

Mẫu thân thì đã trở về Phong tộc với Phong Nguyệt Ngân. Trước đó vài ngày bọn họ có đi tới Phong tộc thăm hai người. Hiện giờ mẫu thân đã thực sự được vui vẻ và hạnh phúc.

Nàng cũng hạnh phúc, rất hạnh phúc.

“Phát nhi, hóa ra mọi người đang ở đây.” Đúng vào lúc này thì có một tiếng cười nói truyền đến, Mạnh Như Hiểu lập tức xuất hiện với vẻ hơi hấp tấp.

“Đại ca, sao đại ca lại tới đây?” Mạnh Phát Ảnh nhanh chóng đứng lên, vẻ mặt mỉm cười vô cùng vui sướng, nàng vừa nói vừa lập tức tiến lên đón tiếp.

“Ta vừa trở về, nghe phụ thân nói muội đã đến nơi này nên mới tới đây xem thế nào. Đã lâu không gặp mọi người rồi, ta thực sự rất nhớ Hi nhi và Duệ nhi.” Mạnh Như Hiểu vừa nói vừa đưa mắt nhìn ra phía xa tìm kiếm Hi nhi và Duệ nhi. Hắn thấy Duệ nhi đang chơi đùa cùng với một bé trai khác, còn Hi nhi thì vẫn như mọi khi, nó lẳng lặng ngồi ở một bên nhìn mọi người.

Từ nhỏ Hi nhi đã thích im lặng nhưng không phải tính tình cô độc, chỉ cần nó muốn thì sẽ thích ứng rất nhanh, hơn nữa lại rất hòa hợp với những người xung quanh, điều quan trọng nhất là nó có muốn vậy không.

“Ồ, Đại tướng quân trăm trận trăm thắng đã tới rồi!” Đông Phương Sóc nhìn thấy Mạnh Như Hiểu thì vẻ mặt tràn đầy khâm phục, Mạnh Như Hiểu này quả thực là một kỳ tài khó gặp.

“Hoàng thượng quá khen rồi ạ!” Mạnh Như Hiểu trông thấy Đông Phương Sóc và thấy Hiên Viên Tĩnh đang đứng bên cạnh thì cũng đoán được thân phận của Đông Phương Sóc, hắn lập tức khách khí đáp lời.

“Đại ca, đừng để ý đến hắn!” Mạnh Phát Ảnh bất mãn lườm Đông Phương Sóc một cái, đại ca đã chịu bao vất vả rồi, giờ trở về còn nói đến chuyện chiến trường làm gì.

“Phát nhi, ta khen đại ca của nàng cũng không được hay sao? Người kỳ tài như hắn ta đây cũng chỉ có thể hâm mộ đứng nhìn mà thôi. Nghe nói ba năm nay, phàm là hắn xuất chinh thì cho dù cuộc chiến là lớn hay nhỏ hắn đều chưa từng thua trận, hơn nữa mỗi lần đều không có quá nhiều thương vong, mỗi lần đều bắt ngờ chiến thắng đối phương khiến quân địch tâm phục khẩu phục đầu hàng. Như vậy thì không chỉ giảm bớt thương vong cho quân mình mà còn giảm bớt thương vong cho quân địch. Vì vậy nên ta luôn tự hỏi không biết rốt cuộc người đã làm thế nào?” Đông Phương Sóc vẫn nhìn về phía Mạnh Như Hiểu rồi chậm rãi nói, “Người ta còn đồn rằng người đến chiến trường không phải để giết người mà là để cứu người.”

“Chuyện này có thể nói cho người sao? Khi nào người đem nước Bắc Nguyên của người gia nhập vương triều Hiên Viên thì sẽ nói cho người biết.” Mạnh Phát Ảnh chau mày nói giỡn.

“Phát nhi, mồm miệng nàng thật độc ác, luôn luôn độc ác.” Đông Phương Sóc hé môi buồn bực nói.

“Cảm ơn đã khích lệ!” Mạnh Phát Ảnh không hề phản đối mà chỉ cười khê. Có điều trong lòng nàng lại càng thêm khâm phục đại ca. Đại ca không muốn giết người nên mỗi lần xuất chinh của đại ca quả thực đều vì cứu người, mỗi lần đại ca ra trận thì số thương vong không hề lớn. Đương nhiên, làm được việc này cũng nhờ thánh lực hơn người của đại ca. Việc này không thể để cho người ngoài biết được, nếu để bọn họ biết và có ý đề phòng thì đại ca sẽ khó mà thắng lợi dễ dàng.

Một nữ tử vốn đang lẳng lặng ngồi một bên đọc sách về y thuật, khi nghe Đông Phương Sóc nói vậy, nàng ấy khê ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Như Hiểu, cặp mắt linh động hơi hơi lóe lên ẩn chứa ý cười. Đột nhiên nàng ấy đứng lên rồi lẳng lẽ rời khỏi. Có điều một lát sau nàng ấy đã bùng một ly trà quay lại. Nàng đi tới trước mặt Mạnh Như Hiểu rồi nhẹ giọng nói, “Công tử, mời dùng trà!”

Mạnh Như Hiểu sững người một chút rồi mới cười khê và tiếp nhận ly trà, ánh mắt hơi nâng lên, khi nhìn thấy nụ cười của nàng kia, hắn lại giật mình một cái, trong lòng nhất thời xuất hiện một cảm giác khác thường.

Mạnh Phát Ảnh cũng mở to hai mắt, nàng không nhận được liền hô lên, “Sư tỷ, hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây rồi!” Vị sư tỷ này của nàng là người cực kỳ lẳng lẽ, trong những ngày nàng ở đây, nàng ấy còn chưa nói quá hai câu với nàng. Có điều nàng biết y thuật của vị sư tỷ này cũng cực kỳ cao thâm, chắc chắn là vậy rồi, đồ đệ mà sư phụ thu nạp tất nhiên sẽ không thể yếu kém.

“Đúng đó, chúng ta đến đây đều phải tự đi pha trà mà uống, hẳn dựa vào cái gì mà vừa mới đến đã được đãi ngộ đặc biệt như vậy? Người này cũng thật quá bất công!” Hiên Viên Tinh nói với vẻ bất mãn, nhưng khi nhìn về phía vị sư tỷ kia, trên mặt Hiên Viên Tinh lại nở ra một nụ cười khác thường.

Nàng kia khê cúi đầu, trên mặt đã đỏ bừng một mảng. Sở dĩ vừa rồi nàng ấy pha trà cho Mạnh Như Hiểu là vì nghe Đông Phương Sóc nói vị Mạnh công tử này ra chiến trường không phải để giết người mà là để cứu người. Nàng ấy nhớ rõ khi còn rất nhỏ thì cha mẹ đã bị giết chết trên chiến trường. Lúc ấy, mẫu thân đã ôm chặt nàng vào trong lòng mới giữ được mạng sống cho nàng. Sau này, sư phụ đưa nàng lên núi và dạy y thuật cho nàng. Có lẽ là vì nhớ tới chuyện này nên vừa rồi nàng ấy nhất thời xúc động mà đi pha trà cho Mạnh Như Hiểu. Lúc này bị Hiên Viên Tinh và Mạnh Phát Ảnh chế giễu, nàng ấy cảm thấy có chút ngượng ngùng nhưng không hề xấu hổ. Nàng ấy cảm chiếc đĩa trống không rồi chậm rãi đi tới một bên tiếp tục cầm sách lên đọc, dường như vừa rồi không hề phát sinh chuyện gì và dường như những người xung quanh không hề tồn tại.

“Haiz, lại là một quái nhân!” Hiên Viên Tinh liếc mắt nhìn Mạnh Phát Ảnh rồi buông một câu hai ý.

“Tinh nhi, muội ngứa người hử?” Mạnh Phát Ảnh khê vươn tay ra đe dọa nàng ấy rồi quay sang nhìn về phía nữ tử đang tiếp tục cầm sách thuốc lên đọc kia, đôi mắt nàng chợt lóe lên một chút, nói thật là vị sư tỷ này của nàng cũng có chút kỳ quái. Trong lòng Mạnh Phát Ảnh không khỏi nhộn nhạo, khóe môi cũng nở ra một nụ cười khác thường. Ba năm nay phụ thân vẫn luôn quan tâm đến chuyện thành thân của đại ca và đã giúp đại ca tìm không biết bao nhiêu nữ tử, có điều đại ca lại không hề liếc mắt một cái mà lập tức cự tuyệt thẳng thừng luôn. Thanh danh của đại ca ở trong triều bấy giờ không hề thua kém phụ thân chút nào, tuy tuổi của đại ca hơi lớn một chút nhưng cũng là thời điểm tốt nhất để thành thân. Những lời cầu hôn bay đến tới tấp vô số kể, các thiên kim tiểu thư đều tranh nhau muốn gả cho huynh ấy, mấy tiểu thư đảm đang còn tặng đồ cho đại ca để tìm cơ hội gặp được huynh ấy. Vậy nhưng đại ca lại không hề liếc mắt nhìn người ta một cái, luôn xem người ta như không hề tồn tại. Thậm chí nàng còn nghi ngờ không biết có phải đại ca không thích nữ nhân hay không. Thật không ngờ hôm nay nhìn thấy sư tỷ, đại ca lại ngẩn người ra như thế, xem ra mùa xuân của đại ca sắp đến rồi.

Đại ca và sư tỷ? Ha ha, Mạnh Phát Ảnh không nhận được cười thầm, có điều không biết nếu đại ca cưới sư tỷ thì sư phụ có tức giận hay không?

“Thất tẩu, tẩu đang nghĩ gì mà cười quái lạ như vậy?” Hiên Viên Tinh thấy vẻ mặt tươi cười của Mạnh Phát Ảnh thì không khỏi hé miệng hỏi, mọi việc đang êm đẹp lại tự nhiên cười như vậy, trông thật đáng sợ, không biết tẩu ấy đang tính kế với ai? Ngần vịn lần dừng lại với nàng ấy nha!

“Không có. Ta vừa cười sao?” Vẻ tươi cười trên mặt Mạnh Phát Ảnh lập tức biến mất, nàng nghiêm trang hỏi lại. Nàng không thể cho Hiên Viên Tinh biết trong lòng nàng đang nghĩ gì được, Hiên Viên Tinh này mà đã mở miệng thì không thể giấu được chuyện gì.

“Không có mới là lạ. Tẩu cười như vậy không biết là đang tính kế với ai vậy?” Hiên Viên Tinh cau mày hỏi với vẻ không tin.

“Ai cần muội lo. Đại ca của ta đến đây, ta vui mừng cũng không được sao?” Mạnh Phát Ảnh lườm nàng ấy một cái rồi đáp lời, hai mắt lại nhìn về phía Mạnh Như Hiểu.

Mạnh Như Hiểu nghe lời nói của Mạnh Phát Ảnh mới lấy lại được tinh thần nhưng vẫn có chút mất tập trung, hần chỉ ậm ừ mấy tiếng, e rằng ngay cả hần cũng không biết mình đang nói gì.

Mà vị sư tỷ đọc sách bên kia bàn tay đang lật sách tựa hồ cũng hơi cứng lại một chút.

Trong lòng Mạnh Phát Ảnh càng thêm vui mừng, xem ra việc này mười phần thì có đến tám chín phần sẽ thành công rồi.

“Mẫu thân! Mẫu thân!” Một đứa trẻ đang chơi đùa ở phía trước bỗng nhiên chạy tới. Những đứa khác thấy thế cũng chạy theo sau nó. Chỉ có một tiểu cô nương là vẫn chậm rãi ung dung bước tới mà không hề tỏ ra sốt ruột.

“Sao thế?” Hiên Viên Tinh nhanh chóng đi tới phía trước đón lấy đứa bé trai rồi nhẹ giọng hỏi.

“Mẫu thân, khi nào con lớn, con muốn kết hôn với Hi nhi, muốn Hi nhi làm tân nương.” Đứa nhỏ vừa rồi chạy quá nhanh nên hơi thở có chút hổn hển, nhưng trong lời nói của nó vẫn hiện rõ sự kiên định.

Hiên Viên Tinh sững người. Nàng ấy vừa buồn cười vừa trả lời, “Tốt, thân càng thêm thân, không tồi!”

“Không được!” Mạnh Phát Ảnh lập tức đứng lên nói với vẻ kiên định, “Không được! Việc này không được!”

“Thất tẩu, sao lại không được? Triết nhi và Hi nhi vốn là biểu huynh muội*, nếu thành thân thì thân càng thêm thân, sao lại không được?”

(*Biểu huynh muội: Anh chị em họ)

“Ta nói không được là không được, chính vì là biểu huynh muội nên không được!” Mạnh Phát Ảnh càng thêm kiên định, họ hàng gần không thể thành thân với nhau được. Hiên Viên Tinh và Hiên Viên Diệp là huynh muội ruột thịt, Triết nhi và Hi nhi có quan hệ huyết thống trực tiếp, hai đứa sao có thể thành thân được. Bọn chúng mà thành thân thì đứa nhỏ được sinh ra rất có khả năng sẽ bị ngốc nghếch.

“Thất tẩu, tẩu nói vậy là có ý gì? Muội thấy hai đứa rất xứng đôi, có chỗ nào không được nhỉ?” Trên mặt Hiên Viên Tinh đã hiện ra một chút bất mãn.

“Phất nhi, sao lại không được? Triết nhi chính là Thái tử của nước Bắc Nguyên, nó cũng xứng với Hi nhi chứ đâu có kém gì?” Đông Phương Sóc thấy Hiên Viên Tinh tức giận thì cũng mở miệng nói vào.

“Ta nói cho các ngươi biết, chúng nó là biểu huynh muội tức là có quan hệ huyết thống với nhau, nếu chúng nó thành thân thì có thể sẽ sinh ra một đứa nhỏ ngốc nghếch hoặc dị dạng, tóm lại, hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Đây không phải là chuyện xứng hay không xứng.” Mạnh Phát Ảnh vội vàng giải thích.

“Đúng vậy không? Không phải có rất nhiều biểu huynh muội thành thân với nhau hay sao?” Hiên Viên Tinh sững người nhưng vẫn nghi ngờ hỏi lại.

“Đúng thế, đương nhiên đúng. Khoa học đã chứng minh gien là nền tảng cơ sở có tính di truyền, nó sẽ thông qua việc sinh sản ra các tế bào để truyền lại cho hậu thế, do vậy mà thế hệ con cháu sẽ có những đặc điểm giống với cha mẹ chúng. Gien của cha mẹ và những đứa con có 1/2 là giống nhau, tất cả huynh đệ tỷ muội ruột thịt cũng có 1/2 gien là giống nhau, ông cháu, chú cháu, cậu cháu có 1/4 là giống nhau, còn anh chị em họ thì có 1/8 là giống nhau. Nếu người nào đó có gien mang bệnh di truyền và gien bệnh là gien lặn, nếu trong hai người mà một người có loại gien này còn người kia không có thì gien mang bệnh sẽ không trở thành tính trội và thế hệ tiếp theo sẽ không phát bệnh. Chỉ có cặp vợ chồng cùng mang loại gien lặn này thì con cái họ mới có thể phát bệnh. Bởi vậy, họ hàng gần mà kết hôn với nhau thì cơ hội gien lặn kết hợp với nhau và phát bệnh di truyền là rất lớn, ví dụ như bệnh bạch tạng, câm điếc bẩm sinh, tiểu não dị dạng, đái tháo đường, đường huyết, còn có thể kể ra một số bệnh có khả năng xuất hiện rất cao như bệnh tràn dịch não, bệnh nứt cột sống, bệnh đần độn, bệnh tâm thần phân liệt, bệnh tim bẩm sinh, các chứng điên loạn...” Mạnh Phát Ảnh liền giải thích một lèo mà không thở lấy một hơi.

Những người đang nghe cơ hồ cũng sắp tắt thở, vẻ mặt ai ai cũng trở nên mơ hồ trước những lời nàng vừa nói.

Mạnh Phát Ảnh thấy mọi người ngây ra nhìn nàng thì thở hắt ra một hơi rồi kết luận, “Tóm lại, họ hàng gần không được thành thân, rất nguy hiểm. Từ nay về sau không ai được nhắc đến việc này nữa!”

“Ừm, không nói thì không nói nữa.” Hiên Viên Tinh hiển nhiên cũng không hiểu lắm những lời Mạnh Phát Ảnh vừa nói, nhưng nghe nói có nguy hiểm thì nàng ấy cũng có chút sợ hãi.

Triết nhi mở to mắt nhìn chăm chăm vào Mạnh Phát Ảnh. Nó chớp chớp hai mắt rồi kiên định nói, “Dù sao thì con cũng muốn kết hôn với Hi nhi, ai cũng không ngăn được con đâu.”

“Ồ, tiểu tử này, làm phản rồi!” Mạnh Phát Ảnh vừa tức giận vừa buồn cười, tiểu hài tử này chưa đến ba tuổi nhưng tính tình thật không vừa, rất có cá tính.

“Mẫu thân, mẫu thân yên tâm. Còn có con ở đây, con sẽ bảo vệ muội muội.” Duệ nhi cũng chạy tới trước mặt Mạnh Phát Ảnh, nó nhẹ nhàng vỗ ngực rồi cất lời thề son sắt.

“Người... người không có nghĩa khí!” Triết nhi nghe thấy Duệ nhi nói thế thì tức giận hỏn hển nói.

“Phụ thân đã nói rồi, muội muội quan trọng hơn nghĩa khí, mẫu thân quan trọng hơn tất cả.” Duệ nhi liếc nhìn Triết nhi một cái rồi nghiêm trang nói, khẩu khí của nó lúc này giống hệt như Hiên Viên Diệp.

“Ha ha ha...” Mọi người không khỏi bật cười thành tiếng, nó còn nhỏ nhỏ thế kia nhưng khẩu khí lại rất đỉnh đạc, có điều những lời nó vừa nói không biết có phải do Hiên Viên Diệp nói thực hay không.

“Di nương, con có thể cưới Hi nhi tỷ tỷ được không?” Tiểu Đề đứng ở một bên đột nhiên đi lên phía trước kéo áo Mạnh Phát Ảnh rồi hỏi.

“Đề nhi, không được nói vậy!” Thanh Trúc sững người, nàng ấy vội vàng ôm lấy Tiểu Đề định kéo đi.

Có điều Mạnh Phát Ảnh đã chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt nó. Nàng nhẹ giọng nói, “Theo nguyên tắc thì con có thể, có điều con phải được Hi nhi tỷ tỷ đồng ý trước đã.” Nàng không phải cha mẹ thời cổ đại nên sẽ không xen vào chuyện hôn nhân của con cái, chỉ cần bọn chúng thương nhau và tự nguyện sống với nhau là được.

“Vâng vâng, con biết rồi.” Tiểu Đề lập tức gật đầu, trên mặt nở ra nụ cười vui sướng, “Con sẽ cố gắng cưới được Hi nhi tỷ tỷ!”

“Tốt, rất có chí khí!” Mạnh Phát Ảnh vỗ nhẹ lên vai nó, vẻ mặt vô cùng vui thích.

“Ha ha...” Tiểu Đề được người lớn khích lệ thì nụ cười càng thêm sáng lạn.

“Đừng làm loạn nữa!” Lúc này Thanh Trúc mới kéo được Tiểu Đề lại. Nàng ấy thấp giọng nói sẵng với nó, “Cái gì mà Hi nhi tỷ tỷ? Con phải gọi là quận chúa chứ!”

“Di nương nói cho phép con gọi là Hi nhi tỷ tỷ mà.” Tiểu Đề cong môi nói với vẻ bất mãn.

“Thanh Trúc, không nên đem ý nghĩ của người áp đặt lên đứa nhỏ, cứ để nó tự do phát triển.” Mạnh Phát Ảnh hướng mắt lên rồi nhẹ giọng nói. Nàng biết những tư tưởng này đã bám rễ trong suy nghĩ của Thanh Trúc và không thể thay đổi được, vì vậy nàng cũng không muốn thay đổi quyết liệt, nhưng đối với những đứa nhỏ, nàng không muốn bọn chúng có những tư tưởng này. Mọi người đều ngang hàng bình đẳng với nhau.

“Vương phi, Thanh Trúc biết rồi ạ!” Trên mặt Thanh Trúc hiện lên vẻ cảm động, nàng ấy hiểu được tâm tư của Vương phi nhưng vẫn không dám để cho đứa nhỏ của mình làm càn.

“Ồ, đúng rồi, các con đều nói muốn cưới Hi nhi, thế đã có đứa nào hỏi xem ý Hi nhi thế nào chưa?” Hiên Viên Tinh lắng lắng ngồi một bên không rõ đang nghĩ gì bỗng quay sang hỏi Hi nhi, “Hi nhi, lớn lên con muốn gả cho ai?”

Hi nhi chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Hiên Viên Tinh, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một chút suy tư. Được một lát nó mới chậm rãi trả lời, “Con muốn gả cho phụ thân...”

Nó dừng lời lại.

Mọi người nhất loạt đều sững sốt, khi lớn muốn gả cho phụ thân ư?

Hiên Viên Tinh mỉm cười quái dị nhìn sang Mạnh Phát Ảnh rồi buông lời trêu chọc, “Thất tẩu, thế này có tính là họ hàng gần không?”

“...một nam nhân giống như vậy.” Đúng lúc này thì Hi nhi lại bổ sung thêm, ý nó muốn nói muốn gả ột nam nhân giống như phụ thân vậy.

Mọi người lại bật cười thành tiếng.

Vẻ tươi cười trên mặt Hiên Viên Tinh tức khắc trở nên cứng đờ, ánh mắt nhanh chóng chuyển sang Hi nhi, thấy dáng vẻ cực kỳ nghiêm trang của nó, Hiên Viên Tinh buồn bực nói, “Con đó, cái gì tốt không học lại đi học kiểu nói chuyện nửa chừng của mẫu thân, con không thể nói một lần cho xong được sao?”

“Con chỉ dừng lại để thở một chút, tại cô cô quá nóng vội thôi.” Hi nhi mở to mắt nhìn cô cô của nó, vẻ mặt cực kỳ vô tội.

“Trời ơi, tha cho ta đi! Một Thất tẩu còn chưa đủ sao? Giờ lại còn thêm một đứa nhỏ lợi hại hơn nữa.” Hiên Viên Tinh khẽ vỗ trán, vừa vỗ vừa ca thán một câu.

Mọi người đều đồng loạt cười vang.

“Cô cô, cô cô sao thế? Có chỗ nào không khỏe phải không? Nếu cô cô không khỏe thì để Thái công công xem bệnh cho cô cô nhé. Y thuật của Thái công công lợi hại lắm đó.” Hi nhi thấy dáng vẻ của Hiên Viên Tinh thì lại nghiêm túc nói.

“Không không, không có chỗ nào không khỏe hết, cô cô rất khỏe, rất khỏe.” Hiên Viên Tinh rõ ràng cứng người lại rồi lập tức liên thanh nói. Để lão nhân kia xem bệnh cho nàng ấy thì không bằng giết chết nàng ấy đi.

“Ồ, vậy thì tốt rồi!” Hi nhi tiểu đại nhân khẽ gật gật đầu. Dáng vẻ tiểu đại nhân của nó khiến mọi người lại vui thích cười khẽ.

Trên núi Vân Linh lại tràn ngập tiếng cười.

Cách đó không xa, dưới gốc đại thụ, vẻ mặt của một lão nhân tóc bạc da dẻ hồng hào cũng tràn ngập nụ cười.

Kỳ thực, hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy thôi!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-y-ngoc-phi>